Giới thiệu

**** Câu chuyện mở ra trong bối cảnh loạn lạc và bi thương của thời Dân Quốc năm thứ 10, tại vùng đất Tương Tây đầy rẫy những huyền bí và hiểm nguy.

Sở Kiêu, một người xuyên việt đã thức tỉnh ký ức tiền kiếp, hiện là tộc trưởng trẻ tuổi của Sở gia trại.

Thế nhưng, tình cảnh hiện tại của gia tộc vô cùng thê thảm: nạn đói, ôn dịch và binh biến đã khiến nhân khẩu từ hơn một ngàn người sụt giảm chỉ còn chưa đầy hai trăm, đẩy gia tộc đến bờ vực diệt vong.

Giữa lúc tuyệt vọng cùng cực, Sở Kiêu bất ngờ kích hoạt "Hệ thống Gia Tộc Vĩnh Sinh".

Đây không phải là một hệ thống bình thường, mà là chìa khóa mở ra con đường tu luyện nghịch thiên, với mục tiêu biến Sở gia thành đệ nhất gia tộc chư thiên vạn giới.

Gói quà tân thủ mang đến cho Sở Kiêu và toàn bộ tộc nhân dòng máu của Vu Tộc (trong thần thoại Hồng Hoang) cùng môn công pháp trấn phái "Cửu Chuyển Huyền Công".

Sở Kiêu thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung, nắm giữ khả năng điều khiển ngọn lửa thiêng và sức mạnh thể chất kinh người.

Các tộc nhân khác cũng lần lượt thức tỉnh huyết mạch của các Đại Vu hùng mạnh trong truyền thuyết: Sở Sơn Hùng thừa hưởng sức mạnh dời non lấp bể của Khoa Phụ; Sở Trường Dịch sở hữu Tiễn Tâm bách phát bách trúng của Hậu Nghệ; Sở Cửu Chiến mang trong mình dòng máu chiến thần bất tử Hình Thiên; và thiếu niên Sở Khứ Tà mang huyết mạch độc dược của Tướng Liễu.

Chỉ sau một thời gian ngắn tu luyện và được cung cấp lương thực đầy đủ từ hệ thống, Sở gia trại lột xác hoàn toàn, từ những kẻ đói khát trở thành một đội quân siêu phàm.

Để kiếm tiền và thu thập "Khí Vận Điểm" nhằm nâng cấp gia tộc, Sở Kiêu quyết định dẫn theo các tâm phúc tiến vào Lão Hùng Lĩnh để trộm mộ Bình Sơn – nơi chôn cất Nguyên Đại Tướng Quân.

Tại đây, định mệnh đã sắp đặt cho Sở Kiêu gặp gỡ những nhân vật huyền thoại của thế giới đạo mộ: Trần Ngọc Lâu (thủ lĩnh phái Tả Lĩnh) và Chá Cô Tiếu (thủ lĩnh phái Bàn Sơn).

Trong chuyến hành trình thám hiểm Bình Sơn đầy rẫy yêu ma quỷ quái, sức mạnh áp đảo của Sở Kiêu và các tộc nhân đã khiến tất cả phải kinh ngạc.

Sở Khứ Tà dễ dàng chém giết bầy hồ ly tinh đã tu luyện trăm năm; Sở Trường Dịch dùng thần cung bắn trọng thương Lục Sí Ngô Công khổng lồ; Sở Cửu Chiến dùng búa lớn bổ đôi Hắc Hạt Tử ngàn năm.

Đỉnh điểm là trận chiến với Tướng Quân Thi Vương – một cương thi đã thành tinh với sức mạnh khủng khiếp.

Dưới sự chỉ huy của Sở Kiêu, ba vị Đại Vu hợp lực, tạo nên một trận chiến long trời lở đất, nghiền nát Thi Vương và thu phục hoàn toàn sự kính nể của hai phái Tả Lĩnh và Bàn Sơn.

Không chỉ thể hiện sức mạnh vũ lực, Sở Kiêu còn cho thấy tầm nhìn chiến lược sâu sắc.

Hắn cứu mạng Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu nhiều lần, thu hoạch lượng lớn Khí Vận Điểm từ sự cảm kích và kính sợ của họ.

Hắn còn hé lộ bí mật về Mộc Trần Châu nằm tại Hiến Vương Mộ cho Chá Cô Tiếu, bước đầu thu phục vị thủ lĩnh Bàn Sơn tài năng này dưới trướng của mình.

Sau khi càn quét Bình Sơn và thu về vô số minh khí giá trị liên thành, Sở Kiêu dẫn đội ngũ tiến về thành Thường Sa để mở rộng thế lực.

Tại đây, hắn tiếp tục gây chấn động khi giao dịch với Hoắc Tam Nương của Hoắc gia, kết giao với Tề Thiết Chủy (Bát Gia) – người đã nhìn ra tướng mạo "trích tiên" quý không thể tả của Sở Kiêu.

Sự xuất hiện của Sở gia như một con rồng lớn khuấy đảo vũng nước Thường Sa, thu hút sự chú ý của các thế lực lớn, bao gồm cả Trương Khải Sơn (Phật Gia).

Câu chuyện là hành trình quật khởi đầy hào hùng của Sở Kiêu, từ việc vực dậy một gia tộc sắp tàn lụi, sử dụng sức mạnh thần thoại của Vu Tộc để càn quét các cổ mộ hung hiểm nhất, đối đầu với các thế lực quân phiệt và hắc đạo, từng bước xây dựng nên một gia tộc vĩnh sinh bất diệt, đứng đầu vô lượng chư thiên. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 1

Dân Quốc năm thứ mười!

Tương Tây, huyện Nộ Tinh.

Phía trên vòm trời, mây đen che khuất mặt trời!

Toàn bộ Sở Gia Trại, từ trên xuống dưới, trong không khí dường như đều chìm đắm trong một cỗ không khí áp lực tột cùng.

Lúc này, tại khoảng đất trống rộng rãi nhất phía trước Sở Gia Trại, đang tụ tập gần hai trăm người.

Nửa năm gần đây, nạn đói cùng đại dịch liên tiếp xảy ra, cộng thêm tình hình chiến loạn hiện nay, bách tính chạy nạn khắp nơi, Sở Gia Trại cũng không cách nào tránh khỏi tai kiếp.

Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, nạn đói và ôn dịch đã khiến cho Sở Gia Trại, vốn là một trại lớn có tiếng tăm tại huyện Nộ Tinh, nay nhân khẩu sụt giảm nghiêm trọng, chỉ còn lại chưa đầy hai trăm người.

Phải biết rằng, Sở Gia Trại trước đây chừng có hơn một ngàn người.

Nhưng chỉ nửa năm, cư nhiên đã mất đi gần chín thành.

Những người này, phần lớn không phải vì nạn đói, bị chết đói, thì cũng là vì nhiễm ôn dịch mà chết.

Một bộ phận còn lại, lại vì đủ loại nguyên nhân mà chết thảm.

Có thể nói, Sở Gia Trại hiện nay, người trên trung niên, bất luận nam nữ, hầu như đã chết sạch.

Những người còn sống sót, không có bất kỳ ai tuổi tác vượt quá ba

mươi.

Lúc này, trên bãi đất trống, gần hai trăm tộc nhân Sở Gia Trại đang chìm trong bi thống, nhìn chăm chú vào nam tử trẻ tuổi đang đứng trên một tảng đá phía trước.

Có vài nữ tử và một số hài tử nhỏ tuổi, thậm chí không ngừng thút thít, gạt nước mắt. "Mẹ kiếp, thế đạo hỗn trướng, muốn khiến toàn bộ Sở Gia Trại của ta chết tuyệt sao!" Sở Kiêu lộ vẻ ưu sầu đứng trên một tảng đá khá lớn, trong lòng lại không nhịn được mà chửi ầm lên.

Không sai!

Hắn tên Sở Kiêu, là một người xuyên không!

Khác với rất nhiều tiền bối xuyên không là hồn xuyên hoặc là thân xuyên, hắn là xuyên không từ trong bụng mẹ, bất quá khi đó cũng không có cái gọi là ký ức tiền kiếp.

Mãi cho đến hơn một năm trước, hắn mới thức tỉnh ký ức tiền kiếp, biết được thân phận xuyên không của mình.

Nhưng cũng chính vì thức tỉnh ký ức tiền kiếp, hắn mới rõ ràng hiểu được, niên đại này hắc ám và tuyệt vọng đến nhường nào.

Quân phiệt hỗn chiến, nhân mạng như cỏ rác!

Ngắn ngủi mấy chữ, lại thấm đẫm vô số xương trắng cùng máu tươi.

Vốn dĩ sau khi thức tỉnh ký ức, biết được thời kỳ mình đang sống, hắn chuẩn bị đi theo vầng kiêu dương cửu thiên kia, vì ngài chinh chiến sa trường, kém nhất là da ngựa bọc thây, cũng không uổng công đi một chuyến trên thế gian này.

Nhưng khiến hắn bất ngờ là, trong thành Thường Sa, chưa từng có vầng kiêu dương cửu thiên kia.

Không chỉ như thế, thậm chí trong ký ức tiền kiếp, rất nhiều nhân vật thời kỳ này, tại phương thế giới song song này cũng không tồn tại.

Sau khi biết được việc này, nội tâm Sở Kiêu vừa kinh vừa sợ.

Đồng thời, điều thực sự khiến hắn kinh hãi chính là, trong thành Thường Sa có Hồng gia, Hoắc gia, Ngô gia... các đại gia tộc.

Thiếu gia Hồng gia, tên là Nhị Nguyệt Hồng!

Đương gia hiện tại của Hoắc gia, gọi là Hoắc Cẩm Tích.

Cách Sở Gia Trại mấy trăm dặm, có một ngọn Thường Thắng Sơn, trên núi có mấy vạn đạo chúng Tả Lĩnh đang chiếm cứ.

Kẻ chưởng khống cỗ thế lực khổng lồ này, hách nhiên chính là Tả Lĩnh Khôi Thủ, Trần Ngọc Lâu...

Phát hiện một màn này, Sở Kiêu đâu còn không rõ, mình cư nhiên xuyên không đến thế giới Đạo Mộ thời kỳ Dân Quốc.

Hào vô nghi vấn, phương thế giới này không chỉ binh hoang mã loạn, thời cục hắc ám động loạn, thậm chí còn tồn tại các loại cương thi bánh chưng, cùng với âm tà quỷ quái.

Nhưng không đợi hắn suy nghĩ nhiều, nạn đói cùng ôn dịch liền nối gót mà đến.

Ngắn ngủi nửa năm, vùng Tương Tây, chết đói đầy đường!

Để bảo hộ phụ nữ và trẻ em trong Sở Gia Trại, các lão nhân trong trại không ai không tiết kiệm cái ăn cái mặc, cuối cùng sống sờ sờ chết đói.

Không ít hán tử trung niên muốn vào núi săn thú, nhưng nạn đói vừa xuất hiện, động vật trong núi hầu như tuyệt tích.

Khó khăn lắm mới dùng mạng của đông đảo tộc nhân bác sát được mãnh thú, nhưng những thức ăn đó, lại đều chia cho hài tử và thiếu

niên.

Cứ như vậy, người của Sở Gia Trại càng ngày càng ít, cho đến tận bây giờ, những người trên ba mươi tuổi hầu như đã chết sạch.

Phụ thân của Sở Kiêu, đồng thời cũng là tộc trưởng Sở Gia Trại, cũng trong khoảng thời gian này, vì muốn vào thành kiếm chút lương thực, đã cùng mười mấy vị tộc nhân bị một đám loạn binh dùng súng bắn chết.

Thai xuyên đến thế giới này mười tám năm, hắn sớm đã triệt để dung nhập vào nơi này, trên dưới Sở Gia Trại, không ai không phải là người thân chí cốt.

Hiện nay phụ thân chết thảm, thân là Thiếu tộc trưởng, hắn buộc phải tiếp nhận vị trí tộc trưởng này, dẫn dắt những tộc nhân còn lại sống sót cho thật tốt. "Đinh, phát hiện túc chủ khả dụng, bắt đầu trói định... 1%... 10%... 30%... 80%... 90%... 100%." Đột nhiên, đúng lúc này, một đạo thanh âm băng lãnh lại máy móc, mạnh mẽ vang lên trong đầu hắn.

Sở Kiêu trừng lớn hai mắt, trong lòng vừa kinh vừa hỉ.

Hệ thống?

Mẹ kiếp, cư nhiên giác tỉnh hệ thống?

Tiền kiếp hắn cũng đọc thuộc làu các đại văn mạng, sao có thể xa lạ với hệ thống?

Chương 2

Lúc trước vừa mới thức tỉnh ký ức, hắn còn ai oán vì sao không trói định hệ thống, không ngờ hệ thống lại đến vào lúc này.

Quả nhiên, các tiền bối xuyên không thật không lừa ta, hệ thống tuy đến muộn nhưng chắc chắn sẽ đến. "Đinh...

Trói định thành công, Gia Tộc Vĩnh Sinh Hệ Thống tận lực phục vụ túc chủ." Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu đương nhiên vội vàng hỏi trong lòng: "Hệ thống, tên đầy đủ của ngươi là Gia Tộc Vĩnh Sinh Hệ Thống?

Ngươi đều có công năng gì?

Chẳng lẽ có thể làm cho toàn tộc ta trên dưới đều thực hiện vĩnh sinh hay sao?" "Đinh, bản hệ thống đích xác tên là Gia Tộc Vĩnh Sinh Hệ Thống, tôn chỉ tại việc giúp đỡ túc chủ chế tạo Đệ Nhất Gia Tộc tại Vô Lượng Chư Thiên, thực hiện chân chính gia tộc vĩnh sinh!" Vô Lượng Chư Thiên Đệ Nhất Gia Tộc?

Gia tộc vĩnh sinh?

Lời của hệ thống khiến trong lòng Sở Kiêu vừa chấn kinh vừa cuồng hỉ.

Đọc thuộc vô số văn mạng, đối với bốn chữ 'Vô Lượng Chư Thiên', hắn có thể nói là quen thuộc vô cùng.

Đó là khái niệm vượt qua vũ trụ, đa nguyên vũ trụ.

Một cái Chư Thiên, liền đại biểu cho vô số thế giới và vũ trụ.

Lại thêm một cái Vô Lượng, kia thậm chí đã vượt qua nhận thức.

Tại vô số thế giới và vũ trụ kiến lập đệ nhất gia tộc, thực hiện gia

tộc vĩnh sinh bất hủ, đây là sự tình bất khả tư nghị đến nhường nào?

Đương nhiên, hiện tại chí hướng trong lòng hắn chưa khoa trương đến thế, dù sao thân đang ở trong loạn thế hắc ám động loạn, mục tiêu đệ nhất chính là biến Sở gia thành đệ nhất gia tộc của phương thế giới này.

Còn về những mục tiêu hoành đại hơn, đó cũng là chuyện sau này. "Đinh, hệ thống trói định túc chủ, nhân dịp túc chủ chính thức trở thành tộc trưởng, túc chủ có thể mở ra bảng thông tin gia tộc để xem xét." Bảng thông tin gia tộc?

Sở Kiêu nhướng mày, vội vàng nói: "Mở ra!" "Đinh, đang mở ra..." Bá!

Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, Sở Kiêu chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó, một màn ánh sáng người ngoài không thể nhìn thấy, nháy mắt xuất hiện trước mắt hắn. 【Gia tộc】: Sở Gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu (Người bình thường) 【Đẳng cấp】: 0 【Tộc nhân】: 195 người (Người bình thường) 【Truyền thừa】: Không 【Thế lực】: Không 【Trạng thái】: Tần lâm diệt tộc (Sắp bị diệt tộc) "Hít..." Nhìn tin tức miêu tả trên bảng thông tin gia tộc trước mắt, mí mắt Sở Kiêu giật giật, trái tim cũng nhịn không được mà co rút.

Những cái khác đều không sao cả, nhưng trạng thái gia tộc cư nhiên viết là 'tần lâm diệt tộc'.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Rất rõ ràng, nếu không giải quyết vấn đề nạn đói, toàn bộ Sở Gia Trại e rằng thật sự sẽ chết sạch, triệt để diệt tộc. "Đinh, túc chủ lần đầu trói định hệ thống, thưởng cho túc chủ một cái Gói Quà Tân Thủ, túc chủ có muốn mở ra không?" "Đinh, túc chủ có mở Gói Quà Tân Thủ không?" Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu trong lòng nhất thời vui vẻ, vội vàng nói: "Mở ra!

Mở ra!" Hiện nay đang rầu rĩ việc giải quyết vấn đề nạn đói trước mắt, nếu không có biện pháp kiếm chút lương thực, e rằng toàn bộ tộc nhân Sở Gia Trại đều phải chết sạch.

Hiện tại, hy vọng lớn nhất chỉ có thể trông cậy vào hệ thống. "Đinh, đang mở Gói Quà Tân Thủ..." "Đinh, chúc mừng túc chủ hoạch đắc một lần rút thưởng 【Gia Tộc Huyết Mạch Truyền Thừa】." "Đinh, chúc mừng túc chủ hoạch đắc một lần rút thưởng 【Gia Tộc Công Pháp Truyền Thừa】." "Đinh, chúc mừng túc chủ mở ra Hệ Thống Gia Tộc Thương Thành, cũng hoạch đắc 100 điểm Gia tộc." "Đinh, chúc mừng túc chủ hoạch đắc Gia Tộc Trung Thành Quang Hoàn, từ giờ khắc này, tất cả mọi người trong gia tộc đều sẽ vô điều kiện tử trung với túc chủ." Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu nhíu chặt mày, trong lòng vừa mừng vừa bất đắc dĩ.

Gia tộc huyết mạch truyền thừa, gia tộc công pháp truyền thừa, chỉ nghe qua là biết ý nghĩa.

Vô phi là để rút thưởng, hoạch đắc huyết mạch và công pháp truyền thừa cho gia tộc.

Còn về Gia Tộc Trung Thành Quang Hoàn...

đảo cũng có tác dụng cực lớn.

Tuy Sở Gia Trại trên dưới một lòng, tất cả mọi người đều tôn kính tộc trưởng, nhưng lòng người ai có thể nói rõ?

Có quang hoàn trung thành, ít nhất vấn đề lòng trung thành không cần lo lắng, càng sẽ không xuất hiện kẻ phản bội.

Nói thật, đối với việc này nội tâm Sở Kiêu xác thực vô cùng kinh hỉ, dù sao đây cũng là cơ thạch để thực lực gia tộc biến cường.

Đặc biệt là hai cái đầu, nếu có thể rút được huyết mạch và công pháp nghịch thiên, vậy tuyệt đối có thể khiến tốc độ phát triển của cả

gia tộc bạo tăng vô số lần.

Chỉ là kinh hỉ quy kinh hỉ, hiện tại đầu tiên phải giải quyết vấn đề ăn cơm của gần hai trăm tộc nhân.

Muốn tất cả mọi người trong gia tộc đều bước lên con đường tu luyện siêu phàm, đó cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Tu luyện tổng phải từng bước một, nhưng không có lương thực, không quá ba ngày liền sẽ có tộc nhân chết đói. "Haiz..." Sở Kiêu nội tâm khẽ thở dài một tiếng, cũng không lập tức tiến hành rút thưởng, mà đem sự chú ý đặt lên Hệ Thống Thương Thành.

Tiền kiếp đọc nhiều văn mạng như vậy, tự nhiên đối với hệ thống thương thành cũng có phỏng đoán đại khái.

Hệ thống cư nhiên tri kỷ cho 100 điểm gia tộc làm vốn khởi động, chỉ hy vọng trong thương thành thực sự là cái gì cũng có thể bán đi. "Hệ thống, mở ra thương thành!" "Đinh, đang mở ra hệ thống thương thành..." Bá!

Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, Sở Kiêu chỉ cảm giác hoa mắt, nháy mắt xuất hiện một màn ánh sáng.

Nhìn kỹ, trên đó phân thành từng bản khối khác nhau.

Khu Công Pháp, Khu Đan Dược, Khu Vũ Khí, Khu Bảo Vật, Khu Trận Pháp...

đẳng đẳng, từng cái lại từng cái phân loại liên quan đến tu luyện.

Nhưng trừ cái đó ra, cư nhiên còn có Khu Sinh Hoạt, Khu Tạp Hóa, Khu Tri Thức...

Xuất phát từ hiếu kỳ, Sở Kiêu nhịn không được điểm khai Khu Tri Thức xem xét.

Bá! 【Tinh thông Ngữ văn Tiểu học】, 【Tinh thông Ngữ văn

Trung học】, 【Tinh thông Ngữ văn Đại học】... 【Tinh thông Toán học Tiểu học】, 【Tinh thông Toán học Trung học】, 【Tinh thông Toán học Đại học】... 【Lý luận và Thiết kế Thương giới】, 【Công nghệ chế tạo Hỏa pháo】, 【Kỹ thuật nghiên cứu Vệ tinh】... 【Khái quát biến thiên địa chất Thế giới】... 【Tài chính học】, 【Nghiên cứu Tâm lý và Thôi miên】, 【Công trình Quản lý và Chỉ huy】... 【Kỹ thuật Khảo cổ khai quật】, 【Thuật Phong thủy kham dư】, 【Thuật Đảo đấu Tầm long】... ...

Nhìn từng cái kiến thức kỹ thuật bao trùm các ngành các nghề trên màn sáng, Sở Kiêu chỉ cảm thấy khóe miệng hơi co rút.

Thật không ngờ, Khu Tri Thức của hệ thống thương thành cư nhiên phong phú đến trình độ này.

Kiến thức các môn học Tiểu học, Trung học, Đại học như Ngữ văn, Toán học, Ngoại ngữ, Vật lý thì không nhắc tới.

Vạn vạn không ngờ bên trong cư nhiên có kiến thức kỹ thuật về thương giới, hỏa pháo, đạo đạn, thậm chí vệ tinh, hàng không vũ trụ.

Thậm chí, mấy cái kỹ thuật này mẹ kiếp căn bản không có giới hạn, ngay cả vũ khí laser, chế tạo cơ giáp, tàu sân bay trên không, chế tạo pháo đài vũ trụ và kỹ thuật nghiên cứu đều có.

Có thể nói, chỉ cần có đủ điểm gia tộc, chỉ dựa vào những thứ này, tương lai Sở gia dù không bước vào tu luyện, không đi lên con đường siêu phàm, cũng có thể dễ như trở bàn tay trở thành đệ nhất gia tộc của phương thế giới này.

Sở Kiêu thật sâu thở ra một hơi, lắc lắc tâm thần có chút chấn động, sau đó lại mở ra Khu Sinh Hoạt.

Ân?

Nhìn đồ vật phía trên, mắt Sở Kiêu lập tức sáng lên.

Có lương thực?

Cư nhiên rẻ như vậy?

Chỉ thấy trong Khu Sinh Hoạt, toàn bộ những thứ liên quan đến ăn uống vui chơi, giá cực kỳ rẻ.

Hàng ngàn cân gạo và bột mì, giá bán chỉ 1 điểm gia tộc?

Các loại thịt lên đến hàng trăm cân, cũng chỉ cần 1 điểm gia tộc?

Thậm chí có các loại gia vị, đồ uống, lá trà, cùng với các loại quần áo đẹp đẽ.

Có thể nói là ứng hữu tận hữu.

Nhìn đến đây, Sở Kiêu trong lòng kinh hỉ, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dựa theo kinh nghiệm đọc khắp các đại văn mạng, điểm gia tộc tất nhiên cực kỳ trân quý, nếu dùng để mua lương thực tuyệt đối không có lời.

Nhưng trước mắt sự thái khẩn cấp, cũng không có biện pháp nào khác.

Chỉ có vượt qua nạn đói trước, mới có thể bàn đến chuyện khác. "Tộc trưởng, trước mắt trong trại không có lấy một chút lương thực, chúng ta nên làm thế nào cho phải đây...

Chúng ta những người trưởng thành còn có thể nhịn thêm một hai bữa, nhưng mấy đứa nhỏ thì làm sao?" "Đúng vậy Tộc trưởng, nếu không có lương thực, Sở Gia Trại chúng ta thật sự muốn nhà tan người mất." "Thực sự không được thì chúng ta hay là chia một nhóm nhân thủ tiếp tục vào núi săn thú?" "Không được không được, hiện nay trong núi ngay cả mãnh thú đều tiêu thanh nặc tích, dù có dùng mạng đi điền cũng không có chút biện pháp nào." "..." Nhìn Sở Kiêu

đứng trên tảng đá phía trước vẫn trầm mặc không nói, các tộc nhân nhịn không được lộ vẻ ưu sầu hỏi thăm.

Nghe vậy, Sở Kiêu hồi thần, nhìn thân thể gầy yếu cùng khuôn mặt khô vàng của các tộc nhân, trong mắt hắn không khỏi lộ ra một tia bi thống.

Chương 3

Sở Gia Trại hơn ngàn tộc nhân tử vong, dù cho những tộc nhân còn sống sót, ai nấy cũng gầy yếu không chịu nổi.

Thậm chí không ít người gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, quả thực khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Sở Kiêu hít sâu một hơi, sau đó lộ vẻ kiên định nhìn một chúng tộc nhân, trầm giọng nói: "Chư vị, vấn đề lương thực ta sẽ giải quyết, không cần lo lắng.

Từ hôm nay, bất kỳ một tộc nhân nào của Sở Gia Trại ta, đều tuyệt đối sẽ không còn phải chịu đói chịu rét nữa." "Tộc trưởng, ngài... ngài nói thật sao?

Vấn đề lương thực thật sự có thể giải quyết?

Chúng ta thật sự không cần phải nhịn đói nữa sao?" "A Tộc trưởng, chúng ta thật sự có thể ăn một bữa cơm no rồi sao?" "Mẹ cái thế đạo hỗn trướng này, thời điểm chết tiệt này, cha mẹ ta đều sống sờ sờ bị chết đói, chúng ta thật sự sẽ không còn chịu đói nữa sao?" "..." Khi nghe được lời Sở Kiêu nói, một chúng tộc nhân không ai không lộ vẻ hy vọng, thần tình khẩn trương lại ánh lên sự kỳ đãi.

Nửa năm!

Bọn họ thật sự bị đói đến sợ rồi.

Toàn tộc hơn một ngàn người, vì vấn đề nạn đói mà chết thảm gần chín thành, bọn họ vĩnh viễn không quên được một màn cha mẹ, thúc bá trưởng bối bị sống sờ sờ chết đói kia.

Nửa năm này dù cho may mắn sống sót, nhưng chưa từng được ăn một bữa cơm no, có ngày nào không phải nhịn đói chịu khát?

Trước mắt nghe Sở Kiêu nói giải quyết vấn đề lương thực, làm sao có thể không kích động?

Nếu là trước kia, nghe lời này của Sở Kiêu, trong lòng bọn họ có lẽ sẽ nghi ngờ một phen.

Dù sao giải quyết vấn đề lương thực cho gần hai trăm người, dù là Sở Kiêu tộc trưởng cũng tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng hiện tại dưới hiệu quả của Gia Tộc Trung Thành Quang Hoàn, bọn họ triệt để trở thành tử trung của Sở Kiêu, làm sao có thể nghi ngờ?

Từ trong ra ngoài, vô điều kiện tin tưởng lời của Tộc trưởng Sở Kiêu.

Đã Tộc trưởng nói giải quyết được vấn đề lương thực, vậy tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ sai sót nào.

Nhìn một chúng tộc nhân trước mắt mắt ngấn lệ quang, thần tình kỳ đãi, Sở Kiêu hít sâu một hơi, sau đó đem ánh mắt lần nữa nhìn về phía màn sáng của hệ thống thương thành. "Hệ thống, mua cho ta một vạn cân gạo, thêm một ngàn cân các loại thịt và rau dưa khác." "Đinh, đã khấu trừ 20 điểm gia tộc, vật tư đã gửi vào kho hệ thống, túc chủ có thể tùy thời lấy ra." Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, minh minh chi trung đích xác cảm nhận được sự tồn tại của kho hệ thống, bên trong đang chứa lượng lớn lương thực.

Điểm gia tộc trân quý, cho dù hệ thống không nói, hắn cũng có thể đoán được.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, điểm gia tộc có trân quý hơn nữa, rồi cũng sẽ có cách để đạt được, nhưng trước mắt vấn đề ăn uống của tộc nhân buộc phải lập tức giải quyết.

Hàng vạn cân lương thực, đủ để tộc nhân trong vòng ba tháng không cần lo lắng ăn không đủ no.

Có đám lương thực này, trong thời gian tiếp theo, chỉ cần tộc nhân bước lên con đường siêu phàm, vậy thì không cần lo lắng vấn đề lương thực nữa.

Toàn bộ Sở Gia Trại, cũng sẽ chính thức đi vào quỹ đạo quật khởi.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu ánh mắt kiên định nhìn về phía một chúng tộc nhân, lãng thanh nói: "Chư vị tộc nhân, đều lùi lại phía sau, ta đã vì toàn bộ Sở Gia Trại chuẩn bị đủ lương thực." Nghe vậy, đám tộc nhân không nghi ngờ gì, vội vàng lui về phía sau.

Rất nhanh, phía trước mọi người liền trống ra một khoảng đất rộng, tất cả mọi người đều không khỏi lộ vẻ kỳ đãi nhìn về phía Sở Kiêu.

Đối với việc này, Sở Kiêu cũng không lề mề, chỉ thấy hắn vung tay lên.

Bá!

Một khắc sau, chỉ thấy trên mặt đất vốn trống không, trực tiếp chất đầy các loại vật tư.

Thủ đương kỳ xung chính là từng bao tải lớn trăm cân, chất đống như một ngọn núi cao, toàn là gạo.

Hàng vạn cân gạo, chừng một trăm bao.

Còn có các loại thịt heo bò dê gà vịt ngỗng, cùng lượng lớn rau dưa. "Chư vị tộc nhân, trong mấy bao tải này đều là gạo, mỗi bao đều có trăm cân, chừng hơn một vạn cân, cộng thêm những loại thịt kia, đủ để chúng ta trong vòng ba tháng không cần lo lắng ăn không đủ no." Nhìn đống lương thực chất chồng như núi trước mắt, giờ này khắc này, tất cả tộc nhân không ai không trừng lớn hai mắt, vẻ mặt

không thể tin nổi.

Vạn vạn không ngờ Tộc trưởng nhà mình vung tay lên liền biến ra nhiều lương thực như vậy.

Chẳng lẽ Tộc trưởng nhà mình thành tiên rồi hay sao?

Tuy rằng có chút hiếu kỳ vì sao Tộc trưởng lại có loại năng lực này, nhưng tộc nhân cũng không đi tìm hiểu quá sâu, điều thực sự khiến bọn họ vui sướng như điên chính là đống gạo và các loại thịt như núi kia.

Lượng lương thực nhiều như thế này, đủ cho bọn họ hai ba tháng không cần vì vấn đề ăn uống mà phát sầu.

Càng sẽ không có bất kỳ một tộc nhân nào lại bị sống sờ sờ chết đói.

Nghĩ đến đây, tất cả tộc nhân giờ phút này đều không khỏi lộ vẻ cuồng hỉ, mắt ngấn lệ nóng. "Lương thực...

Ô ô ô...

Nhiều lương thực như vậy, chúng ta rốt cuộc không cần chịu đói nữa rồi." "Nếu cha mẹ có thể kiên trì thêm vài ngày, cũng sẽ không bị chết đói." "Ô ô ô...

A nương, con đói, con muốn ăn cơm, ăn thịt..." "..." Chỉ có thực sự chịu đói chịu rét, mới có thể chân thiết cảm nhận được sự trân quý của từng hạt lương thực.

Huống chi nửa năm qua đã chết đói hàng ngàn tộc nhân, giờ khắc này nhìn lại đống lương thực như núi kia, không ít tộc nhân thậm chí trực tiếp thống khóc.

Có hài tử hầu kết cuộn động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa tủi thân lại khát vọng nhìn những bao gạo và thịt kia.

Nhìn một màn này, Sở Kiêu vung tay lên, đối với tất cả tộc nhân trầm giọng nói: "Còn đợi cái gì?

Hiện tại!

Lập tức!

Ngay tức khắc!

Lấy lương thực bắt đầu nấu cơm, cũng đừng chỉ ăn cơm, thịt, rau, một cái cũng không thể thiếu." Oanh!

Theo tiếng nói của Sở Kiêu vừa dứt, các tộc nhân sớm đã trông mòn con mắt rốt cuộc không kiềm chế được nữa, nhao nhao bắt đầu ùa lên khiêng lương thực.

Có người chuẩn bị lượng lớn nồi niêu bát đĩa, có người mở bao gạo, có người bắt đầu rửa sạch các loại thịt và rau dưa.

Nhưng hào vô nghi vấn, giờ phút này trên mặt tất cả tộc nhân đều dâng lên nụ cười hạnh phúc nhất.

Nhất thời, toàn bộ Sở Gia Trại khói bếp lượn lờ, không bao lâu liền tràn ngập mùi thơm của gạo và thịt.

Nhìn một màn này, trên mặt Sở Kiêu phát ra nụ cười từ nội tâm.

Hiện nay tộc nhân đang vo gạo nấu cơm, hắn bèn đi tới một cái bậc thềm bên cạnh ngồi xuống, tâm thần lần nữa chìm vào trong hệ thống. "Đinh, túc chủ, ngài có một lần rút thưởng Gia Tộc Huyết Mạch Truyền Thừa và Gia Tộc Công Pháp Truyền Thừa chưa sử dụng, xin hỏi có mở ra rút thưởng không?" Nghe lời hệ thống, Sở Kiêu hơi trầm ngâm, sau đó gật gật đầu nói: "Trước tiên mở ra rút thưởng Gia Tộc Huyết Mạch Truyền Thừa đi!" "Đinh, đang mở ra rút thưởng..." Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, một khắc sau, Sở Kiêu chỉ cảm thấy hoa mắt, trong tầm mắt hiện ra một cái vòng quay tản ra kim sắc quang huy mà người khác không thể nhìn thấy.

Kim sắc vòng quay kia không ngừng chuyển động...

Cuối cùng... "Đinh, chúc mừng túc chủ hoạch đắc 【Vu Tộc Huyết Mạch Truyền Thừa】." 【Vu Tộc Huyết Mạch Truyền Thừa】: Sau khi sử dụng toàn tộc thức tỉnh Vu Tộc huyết mạch, kẻ thiên phú dị bẩm có xác suất thức tỉnh Đại Vu huyết mạch, thân là trưởng của một tộc, túc chủ sẽ thức tỉnh Tổ Vu huyết mạch. (Chú: Người sở hữu huyết mạch sẽ thức tỉnh năng lực tăng thêm, nồng độ huyết mạch càng cao, thực lực càng mạnh, thậm chí sẽ thức tỉnh Vu Tộc Chiến Văn.

Vu: Có thể chia làm Chiến Vu và Vu Sư, kẻ trước chủ chiến, nhục thân cường hoành, thức tỉnh nguyên tố chi lực...; kẻ sau có thể thao khống độc trùng mãnh thú, dự tri, chiêm bặc, nguyền rủa...) "Vu Tộc huyết mạch truyền thừa?" Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, thần tình Sở Kiêu nhất thời kinh hãi. "Hệ thống, Vu Tộc huyết mạch là Vu Tộc mà ta tưởng tượng sao?" Sở Kiêu trong lòng kinh thán, nếu Vu Tộc thực sự là Vu Tộc huyết mạch trong thế giới Hồng Hoang, vậy chẳng phải là khai cục tức vô địch?

A không!

Chính xác hơn là toàn tộc vô địch?!

Dù sao Vu Tộc ở thế giới Hồng Hoang, tùy tiện một tên lính quèn e rằng cũng sở hữu sức mạnh động một chút là hủy thiên diệt địa, phá toái tinh thần.

Giống như thế giới Đạo Mộ hiện tại, e rằng hắt hơi một cái cũng có khả năng phá diệt.

Cho dù chỉ truyền thừa chút ít huyết mạch, e rằng cũng có thể từng người hóa thân phi nhân loại, toái liệt sơn hà cũng chỉ là chuyện bình thường? "Đinh, túc chủ đừng có nằm mơ giữa ban ngày, trong Vô Lượng Chư Thiên, thế giới có liên quan đến Vu Tộc nhiều như sao

trời, thực lực Vu Tộc ở mỗi thế giới đều bất đồng.

Cho dù là thế giới Hồng Hoang cũng phân đẳng cấp, kẻ yếu nhất, Thánh nhân cũng không đi quá mười mét, nhưng kẻ mạnh nhất như Thần Thoại Đại La, đắc siêu thoát đại tự tại, thực hiện chân chính vĩnh hằng bất hủ." Dường như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Sở Kiêu, rất nhanh hệ thống phán một câu, liền triệt để đánh vỡ ảo tưởng của hắn.

Nghe hệ thống nói, nội tâm Sở Kiêu không khỏi xấu hổ cười một tiếng, sau đó có chút tò mò nói: "Hệ thống, vậy Vu Tộc huyết mạch truyền thừa mà ta hoạch đắc thuộc về phương thế giới nào?" "Đinh, túc chủ vận khí tốt, Vu Tộc huyết mạch truyền thừa hoạch đắc thuộc về thế giới Hồng Hoang.

Bất quá, trong phân chia của hệ thống, thế giới Hồng Hoang trong Vô Lượng Chư Thiên cũng phân đẳng cấp, từ thấp đến cao có thể chia làm: Bất nhập lưu, đê, trung, cao, đỉnh cấp, chí cao, thần thoại thất cái đẳng cấp.

Trong Thần Thoại Hồng Hoang, Vu Tộc Thập Nhị Tổ Vu đều có thể coi là Thần Thoại Đại La!

Túc chủ hoạch đắc Vu Tộc huyết mạch truyền thừa là của thế giới Trung Đoan Hồng Hoang." "Thế giới Trung Đoan Hồng Hoang Vu Tộc?" Sở Kiêu nghe vậy, mày lập tức nhíu lại.

Cũng không phải chê bai Vu Tộc huyết mạch truyền thừa đạt được chỉ là Trung Đoan Hồng Hoang.

Cái hắn thực sự để ý là Trung Đoan Hồng Hoang rốt cuộc mạnh bao nhiêu. "Đinh, về túc chủ, giống như những thế giới Hồng Hoang cấp bất nhập lưu, Thánh nhân đi một bước mười mét, loại Hồng Hoang này có thể gọi là rác rưởi đến cực điểm.

Đê Đoan Hồng Hoang liền không giống vậy, luận chiến lực, Thánh nhân phá toái tinh hà chỉ là chuyện bình thường, có thể chưởng khống một phương vũ trụ hoặc khai tịch một phương tiểu thiên thế giới.

Chương 4

Còn về Trung Đoan Hồng Hoang, chiến lực càng được nâng cao vô số, Thánh nhân có thể khai tịch một phương trung thiên thế giới, hoặc chưởng khống một phương đa nguyên vũ trụ.

Tuy thực lực Thập Nhị Tổ Vu không bằng Thánh nhân, nhưng cũng là một trong những kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân.

Vu Tộc huyết mạch truyền thừa mà túc chủ hoạch đắc chính là bắt nguồn từ đây.

Hơn nữa đợi khi nồng độ huyết mạch gia tộc của túc chủ đạt trăm phần trăm, đẳng cấp huyết mạch sẽ thuế biến thành Cao Đoan Hồng Hoang, tương lai trưởng thành thuế biến đến Chí Cao, Thần Thoại cũng không phải không có khả năng." Nghe hệ thống giải thích, Sở Kiêu mới chợt hiểu gật gật đầu, nội tâm cũng khá là hân hỉ.

Phải biết rằng, thế giới Đạo Mộ hiện tại, nơi này có chủng tồn tại như Cổ Thần.

Tuy không biết những Cổ Thần kia sống chết ra sao, nhưng sở hữu Vu Tộc huyết mạch truyền thừa của thế giới Trung Đoan Hồng Hoang, chỉ cần cho hắn thời gian, khu khu Cổ Thần, búng tay có thể diệt. "Đinh, túc chủ có muốn hiện tại thức tỉnh toàn tộc Vu Tộc huyết mạch không?" Sở Kiêu lắc đầu, sau đó mở miệng nói: "Tạm thời không thức tỉnh, trước tiên rút thưởng Gia Tộc Công Pháp Truyền Thừa đi." "Đinh, đang mở ra rút thưởng công pháp truyền thừa..." Nghe lời Sở Kiêu, màn sáng vòng quay trước mắt hắn nháy mắt biến đổi, sau đó lại bắt đầu cực tốc chuyển động. "Đinh, chúc mừng túc chủ hoạch đắc Vu Tộc truyền thừa công pháp của Trung Đoan Hồng Hoang: 【Cửu Chuyển Huyền Công】." Cửu Chuyển Huyền Công?

Sở Kiêu trừng lớn mắt, phía trước mới hoạch đắc Vu Tộc huyết mạch truyền thừa, không ngờ ngay sau đó lại là Vu Tộc truyền thừa công pháp, Cửu Chuyển Huyền Công. "Đinh, túc chủ có muốn bắt đầu tiếp thu công pháp truyền thừa không?" "Tiếp thu!" Sở Kiêu nghe vậy, hơi trầm tư sau đó lập tức gật đầu. "Đinh, công pháp đang phát phóng..." Ông!

Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, một khắc sau, Sở Kiêu chỉ cảm giác thân thể chấn động, trong đầu nháy mắt dũng nhập lượng lớn dòng tin tức.

Cỗ tin tức này thực sự quá bàng bạc, hắn chỉ là người bình thường, chỉ cảm giác đau đầu muốn nứt, đầu óc hôn trầm vô cùng.

Loại tình trạng này kéo dài suốt mười phút mới hơi dịu lại. "Đinh, công pháp truyền thừa hoàn tất, túc chủ có thể tùy thời đem công pháp truyền thừa cho tộc nhân." "...Vu Tộc truyền thừa công pháp của Trung Đoan Hồng Hoang, Cửu Chuyển Huyền Công sao?" Sở Kiêu chậm rãi mở hai mắt, trong mắt không khỏi lóe lên một tia tinh quang, thần tình cực kỳ phấn chấn.

Cửu Chuyển Huyền Công chia làm chín trọng, tu luyện cửu trọng viên mãn, hoàn toàn có thể lấy lực chứng đạo, khai tịch một phương trung thiên thế giới, không yếu hơn bất kỳ Thánh nhân Trung Đoan Hồng Hoang nào.

Bất quá dường như trong công pháp truyền thừa nói, cho dù là Thập Nhị Tổ Vu cũng chỉ tu luyện đến đệ bát trọng, căn bản không cách nào bước vào đệ cửu trọng.

Lấy tình huống hiện tại của Sở Kiêu cùng toàn bộ Sở gia, trên đệ nhất trọng của Cửu Chuyển Huyền Công tạm thời căn bản không dùng tới.

Chỉ riêng đệ nhất trọng, người bình thường e rằng cũng phải tu

luyện vài chục năm, phải có đủ linh khí mới được.

Hoặc là hệ thống cũng biết loại tình huống này, nó cư nhiên cực kỳ tri kỷ đem đệ nhất trọng của Cửu Chuyển Huyền Công phân chia thành mười hai cái đẳng cấp.

Bất quá Cửu Chuyển Huyền Công xác thực khủng bố vô cùng, dù chỉ là đệ nhất trọng nhất giai, cũng đã vượt qua phạm trù người bình thường.

Dưới một quyền, có mấy trăm đến hơn ngàn cân chi lực, tung người nhảy một cái, hoành khóa mười mấy hai mươi mét.

Một khi đạt nhị giai, thực lực bạo tăng mấy lần không chỉ.

Theo tin tức ghi chép trong công pháp, một khi bước vào đệ nhất trọng thập nhị giai, càng có thể tại phương thế giới này đạp không mà đi, băng sơn đoạn nhạc, tiệt giang đoạn lưu cũng là dễ như trở bàn tay mà thôi.

Khi đó, cho dù không bằng Cổ Thần, e rằng cũng không kém là bao! "Tộc trưởng, cơm nấu xong rồi, người mau đi ăn đi." Lúc Sở Kiêu đang trầm tư trong lòng, bên tai đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm khá thô khoáng.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy không biết từ lúc nào, trước người đang đứng một vị nam tử thân thể khôi ngô.

Nam tử dung mạo hàm hậu, tướng mạo khá bình thường, lúc này đang gãi đầu, vẻ mặt thật thà nhìn hắn. "Sơn Hùng a, cơm nấu xong rồi sao?

Ngươi sao không đi ăn?" Sở Kiêu mỉm cười, đứng dậy nói.

Nam tử này là tộc huynh của hắn, tên là Sở Sơn Hùng, tính cách cực kỳ hàm hậu thật thà.

Vốn dĩ hắn thân cao hai mét, thể hình có thể so với gấu nâu, một thân khí lực dù không có ngàn cân thì cũng không kém là bao.

Loại người trời sinh thần lực này, nếu ở cổ đại tuyệt đối là mãnh tướng xung phong hãm trận, căn bản không phải người bình thường có thể so sánh.

Chỉ tiếc nửa năm nạn đói, khiến Sở Sơn Hùng hiện tại gầy đến mức sắp thành da bọc xương, cho dù làn da ngăm đen, cũng có thể nhìn ra sắc mặt hắn suy yếu tái nhợt.

Nếu thêm hai ngày nữa, e rằng thật sự sẽ bị sống sờ sờ chết đói. "Tộc trưởng, mọi người đều đang đợi ngài, ngài không ăn yêm cũng không ăn." Sở Sơn Hùng cười hàm hậu nói. "Ha...

Vậy thì đừng đợi nữa!" Sở Kiêu nghe vậy bất đắc dĩ cười một tiếng, vỗ vỗ cánh tay hắn, đi về phía cách đó không xa.

Sau khi có lương thực sung túc, một chúng tộc nhân Sở Gia Trại hôm nay có thể nói là đã ăn một bữa cơm thỏa mãn nhất trong suốt nửa năm qua.

Gần hai trăm tộc nhân, từng người từng người chuyên tâm ăn cơm trắng thơm phức cùng các loại thịt mỹ vị.

Trong sân thậm chí không có bất kỳ ai mở miệng nói chuyện, chỉ bất quá có không ít tộc nhân, ăn rồi lại ăn, đột nhiên hốc mắt đỏ hoe, yên lặng rơi lệ.

Đối với việc này, Sở Kiêu cũng không nói nhiều.

Bởi vì hắn biết, những tộc nhân này khẳng định là nhớ tới những cha mẹ, huynh đệ tỷ muội đã bị chết đói kia.

Sau khi ăn uống no say, không ít nữ tử trong tộc bắt đầu thu dọn bát đĩa.

Chờ hết thảy đều làm xong, Sở Kiêu lần nữa tụ tập tất cả tộc nhân lại một chỗ. "Chư vị tộc nhân, nửa năm nạn đói khiến cho tộc nhân Sở Gia Trại ta mười không còn một, phụ thân ta cùng các thúc bá, huynh đệ tỷ muội chết đi, càng làm cho chúng ta bi thống không thôi.

Nhưng người chết đã đi xa, chúng ta phải nhìn về phía trước, chúng ta còn sống thì nhất định phải chấn hưng toàn bộ Sở gia, tuyệt đối không thể để những tộc nhân đã chết kia thất vọng." Sở Kiêu đứng trên một bậc thềm, sắc mặt trầm trọng nhìn về phía tất cả tộc nhân lớn tiếng nói.

Nghe vậy, một chúng tộc nhân tuy rằng nội tâm vẫn còn bi thống, nhưng ai nấy đều xốc lại tinh thần.

Hiện nay có nhiều lương thực như vậy, nghĩa là có cơ hội tiếp tục sống sót. "Tộc trưởng, ngài nói đúng, người chết đã đi xa, Sở Gia Trại chúng ta phải sinh tồn thật tốt." "Tộc trưởng, ngài có phân phó thì cứ nói thẳng đi, tất cả tộc nhân chúng ta đều nghe ngài." "Đúng vậy Tộc trưởng, nếu không phải ngài kiếm được số lương thực này, e rằng chúng ta không được bao lâu nữa cũng phải chết đói, hết thảy đều nghe ngài." "..." Một chúng tộc nhân nhao nhao lớn tiếng hô hào, sắc mặt cực kỳ kiên định, thậm chí ánh mắt đều nhịn không được hiện lên vài phần cuồng nhiệt.

Thấy thế, Sở Kiêu hài lòng gật gật đầu, sau đó trầm giọng mở miệng nói: "Từ hôm nay, Sở gia ta sẽ bước vào một giai đoạn mới, tất cả mọi người đều ngồi xếp bằng xuống, lát nữa dù có thế nào cũng đừng nói chuyện, càng không được kinh hô, ta sẽ dẫn dắt tất cả tộc nhân các ngươi bước lên con đường siêu phàm." Nghe vậy, một chúng tộc nhân tuy trong lòng hiếu kỳ, nhưng không có ai mở miệng hỏi thăm, cực kỳ thuận theo mà nhao nhao ngồi xếp bằng trên mặt đất. "Hệ thống, bắt đầu thức tỉnh Vu Tộc huyết mạch truyền thừa, lại

thuận tiện đem Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng truyền thừa cho tất cả tộc nhân đi." Nhìn một màn này, Sở Kiêu vội vàng nói với hệ thống.

Nói xong, hắn cũng đồng dạng ngồi xếp bằng xuống. "Đinh, huyết mạch truyền thừa đang mở ra..." "Đinh, công pháp đang truyền thừa..." Ông!

Theo khoảnh khắc tiếng nói của hệ thống vừa dứt, tất cả tộc nhân trong sân chỉ cảm giác thân thể chấn động, một cỗ cảm giác đau nhói chậm rãi từ trong thân thể truyền đến.

Thậm chí trong đầu bọn họ cư nhiên bằng không hiện ra lượng lớn dòng tin tức.

Những tin tức này hóa thành từng cái kim sắc văn tự, quanh quẩn trong đầu bọn họ.

Tuy rằng không nhận biết những kim sắc văn tự kia, nhưng khiến người ta bất ngờ là, mọi người cư nhiên dễ như trở bàn tay có thể lý giải ý nghĩa trong đó.

Có tộc nhân trong lòng đại kinh, vội vàng muốn mở miệng, nhưng nhớ tới lời Sở Kiêu vừa nói, lại sinh sinh nuốt lời định nói trở về.

Ngay cả những hài đồng trong tộc giờ phút này cũng vô cùng an tĩnh ngồi đó, không phát một lời.

Dần dần, loại cảm giác đau nhói kia chậm rãi biến mất, một cỗ cảm giác ấm áp tràn ngập toàn thân.

Từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy tất cả tộc nhân giờ phút này trên người đều tản mát ra từng luồng hồng quang.

Giờ khắc này, cả người Sở Kiêu phảng phất như đang ngâm mình trong suối nước nóng, trong tứ chi bách hài dường như dũng nhập một cỗ năng lượng nóng rực, khiến hắn cực kỳ thư thích.

Hơn nữa, trên người hắn càng bộc phát ra một cỗ hồng quang cực hạn thôi xán.

Thậm chí cỗ hồng quang này cư nhiên hình thành một cái kén ánh sáng, đem cả người hắn bao bọc vào trong.

Trong loại cảm giác này, Sở Kiêu dần dần trầm ngủ.

Không chỉ hắn, tất cả tộc nhân giờ phút này đều không khỏi lâm vào trong trầm ngủ.

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, rất nhanh mặt trời liền bắt đầu xuống núi, ban đêm cũng theo đó mà đến.

Trong đêm đen, lượng lớn hồng quang lấp lóe bên trong Sở Gia Trại.

Cũng may mắn là trong vòng mấy chục dặm, hiện nay chỉ còn lại mỗi Sở Gia Trại, các trại khác và người trong thôn nếu không phải bị chết đói thì cũng đã chạy nạn đi rồi.

Nếu không, nửa đêm nửa hôm, một màn kinh dị như thế này nếu bị người nhìn thấy, chỉ sợ sẽ tưởng là gặp quỷ.

Theo một đêm thời gian trôi qua, khi sắc trời ngày hôm sau đại lượng, hồng quang bao bọc trên người tất cả tộc nhân rốt cuộc chậm rãi biến mất.

Sở Kiêu phảng phất làm một giấc mộng, trong mộng hắn cư nhiên hóa thân thành một con quái vật.

Không!

Đó không phải quái vật!

Chính xác hơn, đó là...

Thần!

Đầu thú mình người, thân phủ vảy đỏ, tai xổ hỏa xà, chân đạp hỏa long.

Chương 5

Bộ dáng như vậy, chẳng phải chính là Hỏa Chi Tổ Vu, Chúc Dung trong truyền thuyết thần thoại sao!

Trong giấc ngủ mơ, hắn hóa thân thành Tổ Vu Chúc Dung, quanh thân oanh nhiễu vô tận hỏa vực, dù cho là một phương vũ trụ tinh hà, đều tại trong nháy mắt bị thiêu thành tro tàn.

Ông!

Đột nhiên, Sở Kiêu mạnh mẽ mở hai mắt, trong đôi mắt hắn có hai đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt, giữa mi tâm hiện lên một tia hỏa diễm văn lộ, hơi lấp lóe quang mang.

Quanh thân càng bộc phát ra một cỗ khí tức như thời đại thái cổ mãng hoang, hướng về bốn phương tám hướng tập quyển mà đi.

Xuy ~ Chỉ thấy hắn khẽ nâng hai tay, hai đoàn hỏa diễm bộc phát trong lòng bàn tay, khí tức nóng rực kia dường như ngay cả không khí chung quanh đều bị thiêu đốt hầu như không còn.

Tại tấm lưng không nhìn thấy, lúc này càng hiện lên một đạo hình xăm.

Đầu thú mình người, thân phủ vảy đỏ, tai xỏ hỏa xà, chân đạp hỏa long.

Chính là hình xăm Tổ Vu Chúc Dung! "Đinh, Vu Tộc huyết mạch truyền thừa hoàn tất, công pháp truyền thừa hoàn tất." Đúng lúc này, thanh âm của hệ thống mạnh mẽ vang lên trong đầu. "...Sức mạnh của Tổ Vu huyết mạch sao?

Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung!

Giác tỉnh huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung, thậm chí tự nhiên mà

vậy giác tỉnh thiên địa nguyên tố chi lực, sở hữu năng lực chưởng khống hỏa diễm." Nhìn hai đoàn hỏa diễm bộc phát trong tay, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia tinh quang, trong lòng phá lệ phấn chấn. "Hệ thống, mở ra bảng thông tin gia tộc." "Đinh, đang mở ra..." Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, một khắc sau, một màn ánh sáng người ngoài không thể nhìn thấy nháy mắt xuất hiện trước mắt hắn. 【Gia tộc】: Sở Gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Nhất giai đỉnh phong 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.1%) 【Đẳng cấp】: 0 【Tộc nhân】: 195 người 【Nhất giai】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên) (Có thể nhấn vào để xem) 【Truyền thừa】: Vu Tộc huyết mạch truyền thừa, Cửu Chuyển Huyền Công truyền thừa 【Thế lực】: Không 【Trạng thái】: Sơ nhập siêu phàm chi lộ 【Gia tộc điểm】: 80 điểm "Nhất giai đỉnh phong?" Nhìn tin tức trên bảng gia tộc trước mắt, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

Hắn chỉ sơ bộ giác tỉnh Tổ Vu huyết mạch, thậm chí nồng độ huyết mạch chỉ mới đạt trình độ 0.5%, một thân thực lực cư nhiên liền có thể so với Nhất giai đỉnh phong.

Bất quá giờ phút này hắn đích xác có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng ẩn chứa trong thân thể rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Sở Kiêu nắm chặt hai tay, dập tắt hỏa diễm trong lòng bàn tay, tay phải mạnh mẽ đấm ra một quyền.

Ba đát ~ Trong khoảnh khắc, không khí bạo minh.

Dưới một quyền, không khí đều bị đánh nổ, một quyền này tịnh chưa sử xuất toàn lực, nhưng hắn vô cùng xác tín, sức mạnh một quyền vừa rồi đánh ra tuyệt đối có lực đạo hơn ngàn cân.

Hơn nữa, hắn của hiện tại thân thể không còn chút gầy yếu nào, ngược lại toàn thân khí huyết vượng thịnh, thân thể cường tráng hơn

rất nhiều.

Một quyền nắm chặt oanh ra, cơ bắp cổ trướng, thậm chí làm ống tay áo nứt ra từng đạo vết rách. "Chậc chậc...

Đều nói Vu Tộc nhục thân cường hoành, ta bất quá sơ nhập con đường tu luyện, nhục thân cư nhiên liền cường đại đến tình trạng này." Nhìn một màn này, trong lòng Sở Kiêu không khỏi chậc chậc xưng kỳ.

Hắn còn chưa chính thức bắt đầu tu luyện, chỉ mới giác tỉnh 0.1% Tổ Vu huyết mạch liền cường đại như thế, nếu một khi bắt đầu tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, e rằng chiến lực có thể bạo tăng mấy lần không chỉ.

Thậm chí hắn trong lòng có phỏng đoán, cho dù không tu luyện, chỉ cần đề cao nồng độ huyết mạch, không bao lâu nữa đều có thể tay không xé xác Cổ Thần của phương thế giới này.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu lại không kìm được đem ánh mắt lần nữa rơi vào trên bảng hệ thống gia tộc.

Lần Vu Tộc huyết mạch truyền thừa này, một trăm chín mươi lăm tộc nhân toàn bộ đều đã giác tỉnh Vu Tộc huyết mạch.

Bất quá cơ bản nồng độ huyết mạch thậm chí không đủ 0.1%, ngoại trừ tố chất thân thể được thuế biến trên diện rộng, kỳ thực cũng không có gì quá thần dị.

Thực sự làm hắn có chút ngoài ý muốn chính là cư nhiên có ba tộc nhân giác tỉnh huyết mạch Đại Vu Khoa Phụ, Hậu Nghệ và Hình Thiên.

Phải biết rằng, ba vị Đại Vu này tuyệt đối là một trong những Đại Vu mạnh nhất dưới trướng Tổ Vu.

Ba tộc nhân có thể giác tỉnh huyết mạch Đại Vu, con đường tu

luyện vị lai tuyệt đối vô khả hạn lượng.

Dù sao, ba người này cũng đồng dạng vừa giác tỉnh Đại Vu huyết mạch, một thân thực lực liền đạt đến trình độ Nhất giai. "Ân?

Dường như có thể xem tin tức chính xác của ba tộc nhân này?" Nhìn dòng chữ phía sau tên ba người trên bảng hệ thống, tâm thần Sở Kiêu khẽ động, liền nhấn vào.

Bá!

Nháy mắt, ba tấm bảng tin tức liền xuất hiện trước mắt hắn. 【Tộc nhân】: Sở Sơn Hùng 【Tuổi】: 23 【Huyết mạch】: Đại Vu Khoa Phụ (0.1%) 【Tu vi】: Nhất giai sơ kỳ 【Công pháp】: Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng 【Thiên phú】: Lực đại vô cùng ... 【Tộc nhân】: Sở Trường Dịch 【Tuổi】: 20 【Huyết mạch】: Đại Vu Hậu Nghệ 【Tu vi】: Nhất giai sơ kỳ 【Công pháp】: Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng 【Thiên phú】: Tiễn Tâm ... 【Tộc nhân】: Sở Cửu Chiến 【Tuổi】: 20 【Huyết mạch】: Đại Vu Hình Thiên (0.1%) 【Tu vi】: Nhất giai sơ kỳ 【Công pháp】: Chiến Si "Hít..." Nhìn tin tức cụ thể của ba tộc nhân được ghi chép trên ba bảng tin tức trước mắt, dù là Sở Kiêu cũng không khỏi vì đó mà kinh thán.

Ba tộc nhân này lúc truyền thừa Đại Vu huyết mạch, cư nhiên đều thức tỉnh thiên phú năng lực tương ứng.

Như Sở Sơn Hùng, hắn vốn trời sinh thần lực, nay giác tỉnh huyết mạch Đại Vu Khoa Phụ, càng trở nên lực đại vô cùng.

Sở Trường Dịch vốn là người có tiễn thuật tốt nhất trong đám thanh niên Sở Gia Trại, những năm trước cũng thường xuyên vào núi săn thú, không ngờ nay cư nhiên thức tỉnh Tiễn Tâm.

Có Tiễn Tâm này, về sau hắn trên con đường Tiễn đạo tuyệt đối

chấn cổ thước kim.

Còn về Sở Cửu Chiến, quả nhiên giống với Đại Vu Hình Thiên, hoàn hoàn toàn toàn là một kẻ cuồng chiến (chiến si).

Theo sự đề thăng của nồng độ huyết mạch và tu vi của ba người, thiên phú năng lực của bọn họ tất nhiên sẽ trở nên càng thêm cường đại bất khả tư nghị.

Hào vô nghi vấn, ba người này vị lai tuyệt đối là trợ lực không thể thiếu dưới trướng hắn.

Cũng tuyệt đối là trụ cột vững chắc cường đại nhất của Sở gia.

Bá!

Sau khi thu hồi bảng tin tức, Sở Kiêu mới chậm rãi đứng dậy, đưa mắt nhìn về phía một chúng tộc nhân trong sân.

Giờ này khắc này, chúng tộc nhân cũng nhao nhao từ trong trầm ngủ thức tỉnh, hoàn toàn minh bạch rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.

Đồng thời, cũng chính vì minh bạch hết thảy, cho nên một chúng tộc nhân lúc này không ai không lộ vẻ cuồng nhiệt, thần tình sùng kính nhìn về phía Sở Kiêu. "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Đúng lúc này, trong đám người bước ra ba đạo thân ảnh.

Trong đó một người thân thể khôi ngô, lưng hùm vai gấu, uyển như một đầu gấu nâu hình người, chính là Sở Sơn Hùng.

Một người khác thân hình cao lớn, hùng tư anh phát, chỉ đứng ở đó liền cho người ta một cảm giác anh khí bừng bừng, người này hách nhiên là Sở Trường Dịch.

Người cuối cùng tuy thân thể không khôi ngô, cũng không quá cao lớn, nhưng lại cho người ta một loại chiến ý phong mang tất lộ, không phải Sở Cửu Chiến thì là ai?

Nhìn ba người Sở Sơn Hùng trước mắt, lại nhìn thoáng qua các tộc nhân khác, Sở Kiêu không khỏi khẽ cười một tiếng nói: "Hiện nay tất cả người Sở gia ta đều đã giác tỉnh Vu Tộc huyết mạch, công pháp ghi chép trong đầu các ngươi càng thông hướng con đường vĩnh sinh.

Từ hôm nay, các ngươi hãy tu luyện cho tốt, cũng mau chóng đề thăng nồng độ huyết mạch bản thân.

Một ngày nào đó Sở gia ta, tất định sẽ trở thành gia tộc vĩnh hằng bất hủ." Nghe lời Sở Kiêu, tất cả tộc nhân vô bất thần tình cuồng nhiệt lại sùng kính, cũng lớn tiếng gật đầu đáp ứng.

Từ hôm nay, bọn họ sẽ triệt để bước lên con đường siêu phàm. "Được rồi, đều đem lương thực vào trong nhà, nên làm cái gì thì đi làm cái đó.

Sơn Hùng, Trường Dịch, Cửu Chiến đi theo ta." Sở Kiêu phất phất tay, ra ý bảo mọi người rời đi, sau đó lại chiêu hô ba người Sở Sơn Hùng một tiếng, liền hướng về phía nhà mình đi đến.

Vừa đi, hắn vừa giao tiếp với hệ thống.

Còn ba người Sở Sơn Hùng thấy thế, thì cung cung kính kính đi theo sau lưng hắn.

Các tộc nhân khác cũng nhao nhao động thủ, đem lương thực đầy đất khiêng vào trong nhà. "Hệ thống, dường như ngươi còn chưa nói với ta, điểm gia tộc hoạch đắc như thế nào?" “Ding, thưa Túc chủ, đối với hệ thống mà nói, Điểm Gia Tộc là một loại tiền tệ đặc biệt.

Muốn đạt được Điểm Gia Tộc, thì phải có Điểm Khí Vận.

Tỷ lệ quy đổi giữa Điểm Khí Vận và Điểm Gia Tộc là 10:1.” Điểm Khí Vận ư?

Nghe hệ thống giải thích trong đầu, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

Không ngờ Điểm Gia Tộc lại được quy đổi từ Điểm Khí Vận, hơn nữa 10 Điểm Khí Vận mới đổi được 1 Điểm Gia Tộc.

Qua đó có thể thấy, Điểm Gia Tộc trân quý đến mức nào.

"Hệ thống, vậy Điểm Khí Vận nên làm thế nào để đạt được?" "Ding, thưa Túc chủ, bất kỳ một phương thế giới nào cũng đều có nhân vật thiên mệnh, thậm chí mỗi một thời đại đều có một hoặc nhiều Khí Vận Chi Tử (Con cưng của trời).

Chỉ cần thu phục hoặc chém giết Khí Vận Chi Tử, liền có thể nhận được lượng lớn Điểm Khí Vận.

Túc chủ đang ở thế giới này, do nhiều thế giới dung hợp mà thành, cho nên tồn tại nhiều Khí Vận Chi Tử của các thời đại khác nhau.

Đồng thời, cũng tồn tại rất nhiều thế lực hoặc nhân vật triêm nhiễm khí vận chi lực.

Túc chủ đả áp, hoặc chém giết những nhân vật trong các thế lực này, đồng dạng có thể nhận được Điểm Khí Vận." "Ngoài ra, minh khí mai táng trong các đại mộ, theo thời gian trôi qua cũng triêm nhiễm một ít khí vận chi lực, Túc chủ cũng có thể từ trên những minh khí này thu được Điểm Khí Vận.

Trừ cái đó ra, trong các đại mộ thường niên hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, được địa mạch, âm khí tẩm bổ, trên thân đám tống tử, cương thi cũng đồng dạng hội tụ khí vận chi lực khác biệt.

Túc chủ nếu chém giết chúng, cũng có thể nhận được lượng lớn Điểm Khí Vận." Khí Vận Chi Tử?

Chương 6

Thế lực triêm nhiễm khí vận?

Mộ trủng minh khí, tống tử, cương thi?

Nghe xong hệ thống giải thích, trong mắt Sở Kiêu lập tức lóe lên một tia tinh quang.

Thật không ngờ, những minh khí và tống tử, cương thi trong mộ táng kia cư nhiên cũng có thể nhiễm khí vận chi lực.

Cho nên, muốn đạt được Điểm Khí Vận, phải đi đổ đấu sao?

Đổ đấu, nội tâm hắn ngược lại không kháng cự, dù sao cái năm tháng này, người sống đều sắp sống không nổi nữa rồi, ai quản chuyện có đổ đấu hay không.

Tức tiện như hôm nay đã trói định hệ thống, dẫn dắt gia tộc đi về hướng con đường siêu phàm, cũng không đại biểu là không cần tiền bạc.

Càng muốn nhanh chóng phát triển gia tộc, để gia tộc cấp tốc lớn mạnh, vậy thì càng cần nhiều tiền.

Nghề đổ đấu, đích xác là một con đường kiếm tiền nhanh.

Đối với phương hướng phát triển tương lai của Sở gia, Sở Kiêu từ lúc bắt đầu đã không định chỉ đi mỗi con đường tu luyện.

Tu luyện tuy rằng cường đại, nhưng khoa học kỹ thuật chưa chắc đã kém.

Trong hệ thống tồn tại rất nhiều tri thức liên quan đến khoa học kỹ thuật, thậm chí tồn tại cả những loại vũ khí công nghệ có thể một kích hủy diệt vũ trụ tinh hà.

Đem khoa học kỹ thuật phát triển đến loại tình trạng đó, khả năng hoàn toàn không kém gì tu luyện.

Sở Kiêu đã tính toán kỹ, tương lai Sở gia sẽ là tu luyện và khoa học kỹ thuật tịnh trọng!

Muốn phát triển khoa học kỹ thuật, vậy cần lượng lớn tiền bạc, thậm chí khai thác thế lực.

Tối thiểu ở giai đoạn đầu phát triển công nghệ, các loại tài nguyên cần phải mua sắm, mua không được thì cưỡng ép đoạt lấy.

Đương nhiên, lấy trình độ tri thức của tộc nhân Sở gia hiện nay, muốn phát triển khoa học kỹ thuật chẳng khác nào khó như lên trời.

Bất quá đây là chuyện của thời gian sau này.

Huống hồ, sau khi bước vào con đường tu luyện, não vực của con người đều sẽ có trình độ khai phát nhất định, lại từ trong hệ thống mua sắm tri thức liên quan đến khoa học kỹ thuật, tin tưởng nhất định sẽ có tộc nhân đối với việc này cảm thấy hứng thú.

Nhất là những đứa trẻ trong tộc, đang ở vào độ tuổi học tập tốt nhất.

Cho nên, đổ đấu không chỉ có thể nhận được Điểm Khí Vận, còn có thể đạt được lượng lớn tiền bạc, lại có lý do gì không đi làm chứ?

Trừ việc đổ đấu ra, những phương thức đạt được Điểm Khí Vận khác hắn đồng dạng sẽ không quên.

Thế lực triêm nhiễm khí vận chi lực...

Trong lòng Sở Kiêu tự nhiên đã có chút suy đoán.

Thuộc về vũ trụ Đạo Mộ, thì tứ đại phái, Lão Cửu Môn, Uông gia, Lục Sắc Phần Mộ... những thế lực này chính là một trong những thế lực triêm nhiễm khí vận.

Còn về phần bọn người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn...

đều là một đám Khí Vận Chi Tử của thời đại, rốt cuộc là giết hay thu phục, đả áp, hết thảy tùy duyên vậy.

Đồng thời, hắn đang xem xét, cục diện bây giờ động loạn, thiên địa hắc ám hỗn loạn, những quốc độ quấy động phong vân ở thời đại này, liệu có phải cũng triêm nhiễm lượng lớn khí vận chi lực hay không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Kiêu đã có chút kế hoạch.

"Ding, hiện tại phát bố nhiệm vụ tấn cấp gia tộc: Nhiệm vụ 1: Gia tộc ngoại trừ Túc chủ ra, chí ít sở hữu một vị cường giả Nhị giai, mười vị cường giả Nhất giai đỉnh phong.

Nhiệm vụ 2: Thế lực gia tộc danh chấn toàn bộ tỉnh Tương Nam.

Nhiệm vụ 3: Điểm Gia Tộc đột phá một vạn điểm.

Hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được Quà Tặng Tấn Cấp Gia Tộc." Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống lần nữa vang lên trong đầu.

Nhiệm vụ tấn cấp gia tộc?

Sở Kiêu nghe vậy, mày nhíu lại, sau đó lại chậm rãi giãn ra.

Ba cái nhiệm vụ này đối với hắn mà nói cũng không quá khó, nhiệm vụ 1 và nhiệm vụ 3 chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn thôi.

Nhưng nhiệm vụ 2, đem thế lực gia tộc danh chấn toàn bộ tỉnh Tương Nam, lại làm hắn không khỏi nhíu mày.

Muốn để danh thanh Sở gia truyền dương ra ngoài... hay chỉ cần để thế lực do Sở gia khống chế danh chấn ra ngoài?

Cái trước đại biểu cho toàn bộ Sở gia; cái sau hoàn toàn có thể

nâng đỡ một thế lực khôi lỗi.

Sở Kiêu hơi trầm tư, tựa hồ mặc kệ là cái nào, đối với Sở gia mà nói, muốn đem danh thanh đánh ra ngoài, phương pháp đơn giản hiệu quả nhất chính là chiếm cứ một chỗ cắm dùi tại thành Thường Sa.

Dù sao thành Thường Sa là trọng trấn yết hầu của toàn bộ tỉnh Tương Nam, thậm chí là cả ba tỉnh xung quanh.

Một khi Sở gia có thể chiếm giữ một chỗ tại thành Thường Sa, thậm chí trở thành bá chủ, thanh danh e rằng muốn điệu thấp cũng không được.

Hơn nữa, tiếp theo hắn chuẩn bị đi đổ đấu mộ trủng, để mong đạt được lượng lớn Điểm Khí Vận và minh khí.

Nếu Sở gia có thể trộm được một tòa hung mộ, đại mộ, đối với danh thanh của Sở gia đồng dạng có sự đề thăng cực lớn.

Dù sao vùng Tương Nam này cũng bàn cứ đông đảo thế lực đổ đấu.

Thành Thường Sa có Hồng, Hoắc, Ngô đẳng gia tộc không nói, vùng Tương Âm Thường Thắng Sơn càng có mấy vạn đạo chúng Tả Lĩnh.

Một khi Sở gia hạ một tòa hung mộ đại đấu, bị những thế lực này biết được, tất nhiên sẽ danh chấn nhất thời.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu đối với kế hoạch an bài tiếp theo trong lòng liền càng thêm chi tiết.

Đồng thời, hắn cũng rốt cục đi tới cửa nhà mình ở thế giới này.

Tại Sở Gia Trại, bởi vì là tộc trưởng, cho nên phòng ở cũng không tệ lắm.

Một tòa nhà hai tầng thuần kết cấu bằng gỗ, mang theo một cái

tiểu viện.

Nếu là ngày xưa, khi cha mẹ đều còn thì tiểu viện này ngược lại rất có sinh khí.

Chỉ tiếc hiện nay song thân đều đã qua đời, hết thảy đều lộ ra vẻ cô tịch và bi ai.

"Vào đi!" Nhìn tiểu viện trước mắt, Sở Kiêu hơi xuất thần, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua ba người Sở Sơn Hùng đi theo sau lưng, vẫn chưa từng mở miệng, nói.

"Vâng, Tộc trưởng!" Ba người cung kính gật đầu, cất bước đi theo.

Trong sân bày một cái bàn vuông nhỏ và mấy cái ghế đẩu.

"Đều ngồi đi, tuy ta hiện giờ là Tộc trưởng, nhưng ngày thường chúng ta đều là huynh đệ, không cần quá câu nệ." Trong tiểu viện, Sở Kiêu ngồi trên một chiếc ghế gỗ, nhìn ba người Sở Sơn Hùng đang tỏ ra khá câu nệ, không khỏi bất đắc dĩ cười nói.

"Vâng, Tộc trưởng!" Ba người gật gật đầu, cũng đều nhao nhao lấy ghế ngồi xuống.

Bất quá thân thể ba người vẫn căng cứng thẳng tắp, thần tình nhưng nhiên cung kính nghiêm túc.

Thấy cảnh này, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu, hiện nay tộc nhân dưới hiệu quả của hào quang gia tộc đã triệt để trở thành tử trung.

Cho dù quan hệ có tốt hơn nữa, những huynh đệ tỷ muội này cũng tuyệt đối sẽ không còn tùy ý như trước kia.

"Tộc trưởng, ngài gọi ba người chúng ta tới, có chuyện gì muốn phân phó sao?" Sở Trường Dịch thần tình nghiêm nghị, mở miệng nói.

"Tộc trưởng, ngài có chuyện gì cứ trực tiếp phân phó là được, ta

nhất định kiệt tận toàn lực đi làm.” Sở Cửu Chiến ở bên cạnh cũng gật đầu nói.

“Tộc...

Tộc trưởng, yêm cũng giống vậy.” Sở Sơn Hùng có chút câu nệ cười hàm hậu.

“Gọi ba người các ngươi tới, đích xác là có chút chuyện muốn thương lượng.” Sở Kiêu gật đầu, hơi trầm ngâm rồi nói: “Hiện nay Sở thị nhất tộc ta tuy đã bước lên con đường siêu phàm, nhưng muốn đem Sở thị nhất tộc phát triển thành Đệ nhất gia tộc toàn thế giới thì còn kém rất xa.” Đệ nhất gia tộc toàn thế giới?

Nghe nói như thế, ba người Sở Trường Dịch thần tình lập tức sững sờ.

Đối với bọn họ mà nói, căn bản không hiểu khái niệm Đệ nhất đại tộc toàn thế giới là gì.

Dù sao ba người chưa từng đọc sách, trong trại cũng căn bản không có ai đi đọc sách.

Cũng chỉ có Sở Kiêu từng học mấy năm ở huyện thành, nhưng về sau tình hình trong trại không tốt liền cũng không cung cấp nổi nữa.

Trong nhận thức của bọn họ, cả đời này căn bản chưa ra khỏi huyện Nộ Tinh, cả trại đi thành Thường Sa cũng chỉ có lão tộc trưởng và số ít mấy người mà thôi.

Cho nên Sở Kiêu nói "Đệ nhất gia tộc toàn thế giới", trong nội tâm bọn họ tự nhiên sẽ không có khái niệm.

Bất quá tuy rằng không hiểu, nhưng lại tịnh không suy nghĩ nhiều.

Bọn họ chỉ biết Sở Kiêu là Tộc trưởng, vô luận Tộc trưởng quyết định gì, chỉ cần nghe theo là được.

Nhìn thần tình trên mặt ba người, nội tâm Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ cười một tiếng.

Xem ra về sau phải để người trong tộc đọc sách nhiều hơn, mở rộng tầm mắt mới được.

Chương 7

Ba người Sở Trường Dịch tương lai đều là trụ cột vững vàng trong gia tộc, nhất định phải động não nhiều hơn, phải có năng lực độc đương một phía.

Lắc đầu, Sở Kiêu tiếp tục nói: "Trước kia những lương thực kia tối đa chỉ đủ cho tộc nhân ăn trong vòng hai ba tháng, cho nên trong khoảng thời gian này, chúng ta nhất định phải kiếm được một khoản tiền vốn.

Như thế không chỉ có thể mua sắm thêm nhiều lương thực, còn có thể để gia tộc phát triển tốt hơn." Nói đến đây, Sở Kiêu ngước mắt nhìn thoáng qua ba người đang nghe vẻ mặt nghiêm túc, sau đó tiếp tục nói: "Muốn trong khoảng thời gian ngắn đạt được lượng lớn tiền tài, tạm thời cũng không có biện pháp nào khác, ý của ta là mang mấy người các ngươi đi đổ đấu trộm mộ, ý mọi người thế nào?" "Trộm mộ?

Tộc trưởng, ta đều nghe ngài, ngài bảo ta làm gì đều được." "Đúng đấy Tộc trưởng, chỉ cần có thể kiếm tiền, làm gì cũng không sao cả, tuy trước kia nghe các thúc bá nói đổ đấu tổn âm đức, nhưng hiện tại cũng không lo được nhiều như vậy." "Yêm đều nghe Tộc trưởng!" Nghe xong lời Sở Kiêu, ba người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng sắc mặt không có chút thay đổi nào, vẻ mặt kiên định gật đầu đáp ứng.

"Được, vậy quyết định như thế." Sở Kiêu gật đầu, hắn phát hiện hôm nay thương lượng với bọn họ hoàn toàn là đàn gảy tai trâu.

Cũng đúng, những tộc nhân này vô điều kiện tử trung với hắn, bất cứ lời nào hắn nói, đối với bọn họ đều là mệnh lệnh, và tuyệt đối sẽ

một tia không sai đi hoàn thành.

"Xem ra những chuyện sau này cũng không cần thương lượng với bọn họ nữa, mình nên tự suy nghĩ nhiều hơn thôi." Sở Kiêu nội tâm cười khổ, sau đó lại không khỏi tư tác.

Muốn đổ đấu trộm mộ, vậy tự nhiên đều phải chuẩn bị vũ khí.

Hắn tạm thời dùng hay không ngược lại không sao cả, nhưng ba người Sở Sơn Hùng thì nhất định phải kiếm cho một món vũ khí.

Tựa như Sở Trường Dịch sở trường bắn tên, nếu trong tay có một cây cung tốt, chiến lực tuyệt đối bạo tăng.

Hai người kia cũng tất nhiên như thế.

"Cũng không biết trong khu vũ khí của Thương thành hệ thống có binh khí nào giá cả thích hợp hay không." Sở Kiêu một bên nội tâm thầm nói, một bên mở ra khu vũ khí của Thương thành hệ thống.

Hiện nay chỉ còn lại tám mươi Điểm Gia Tộc, muốn mua binh khí vừa ý e rằng thật không dễ lựa chọn.

"Hệ thống, đem những lãnh binh khí ta hiện giờ có thể mua được liệt kê ra hết." "Được rồi, Túc chủ!" Bá!

Theo tiếng nói của hệ thống rơi xuống, cột vũ khí trước mắt Sở Kiêu trong nháy mắt biến đổi.

Chỉ thấy phía trên thình lình la liệt ra lượng lớn vũ khí và giá cả. 【Tinh Thần Đao】: Do nhiều loại thần thiết chế tạo thành, ngoại lực không cách nào phá hư, không có hiệu quả gì khác, giá bán 10 Điểm Gia Tộc. 【Thái Ất Canh Kim Kiếm】: Thần binh nhân vật chính một thế giới võ đạo nào đó sử dụng ở giai đoạn đầu, chém sắt như chém bùn, giá bán 30 Điểm Gia Tộc. 【Điện Quang Lôi Hành Nhận】: ... 【Ô Kim Huyền Thiên Côn】: Nặng tựa ngàn quân... giá bán 15 Điểm Gia Tộc. 【Liệt Nhật Cung】: ... 【Phách Sơn Phủ】: ...

Nhìn những thần binh được liệt kê trên cột vũ khí, đôi mắt Sở Kiêu không khỏi hơi tỏa sáng.

Những binh khí này, không ngoại lệ chút nào, đối với toàn bộ Sở gia tuyệt đối là thần binh đỉnh cấp nhất.

Nhiều thần binh khác nhau như vậy, thật khiến hắn nhất thời hoa cả mắt.

Sau khi tái tam châm chước, Sở Kiêu cuối cùng mua ba loại thần binh.

Ô Kim Huyền Thiên Côn!

Liệt Nhật Cung!

Phách Sơn Phủ!

Ba loại binh khí cộng lại cũng mới tốn 70 Điểm Gia Tộc.

Mỗi một loại đều cực kỳ phù hợp với ba người Sở Sơn Hùng.

Sở Sơn Hùng lực lớn vô cùng, sử dụng Ô Kim Huyền Thiên Côn là thích hợp nhất.

Liệt Nhật Cung hiển nhiên là chuẩn bị cho Sở Trường Dịch, hơn nữa Liệt Nhật Cung còn đi kèm ba mươi mũi tên Lạc Nhật Tiễn.

Về phần Phách Sơn Phủ, càng là tên như ý nghĩa, chỉ cần tu vi đầy đủ, liền xem một búa bổ ra đại sơn thì như thế nào?

"Ding, đã khấu trừ 70 Điểm Gia Tộc, Ô Kim Huyền Thiên Côn, Liệt Nhật Cung, Phách Sơn Phủ đã tồn phóng nhập không gian hệ thống." Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu không khỏi hài lòng gật đầu.

Sau đó chỉ thấy hắn vung tay lên.

Bá!

Sau một khắc, ba món thần binh liền trực tiếp xuất hiện trên khoảng đất trống trước người.

"Tộc trưởng..." Nhìn thần binh đột nhiên xuất hiện trước mắt, Sở Trường Dịch hai mắt tỏa sáng, thần tình vô cùng nóng rực, một đôi con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm Liệt Nhật Cung và Lạc Nhật Tiễn trên mặt đất.

Bên cạnh Sở Cửu Chiến đồng dạng vẻ mặt tâm động nhìn về phía Phách Sơn Phủ.

Trong minh minh, tựa hồ những loại vũ khí này căn bản là vì bọn họ đo ni đóng giày mà tạo ra vậy.

"Ba món thần binh này ba người các ngươi mỗi người một món, mấy ngày nay mau chóng làm quen binh khí, hảo hảo tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng mà ta truyền cho, tranh thủ thực lực có thể tiến thêm một bước.

Chờ thời gian không sai biệt lắm, ta liền mang ba người các ngươi ra ngoài đổ đấu.

Loại công việc đổ đấu trộm mộ này, nếu không có đủ thực lực thì chính là đi nộp mạng cho tống tử." Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, nhìn ba người mở miệng nói.

"Vâng, Tộc trưởng!" Ba người nghe vậy, lập tức vẻ mặt nghiêm túc lại cung kính đáp một tiếng, sau đó vội vàng cầm lấy thần binh trên mặt đất.

Sở Cửu Chiến tay mắt lanh lẹ, một phen nắm chặt cán búa Phách Sơn Phủ.

Phách Sơn Phủ tịnh không phải loại trường phủ kia, chỉnh thể dài hơn một mét một chút, cán búa toàn thân ám kim, bên trên lạc ấn hoa văn hình rồng, lưỡi búa sắc bén vô cùng, thậm chí ẩn ẩn bộc phát ra

hàn ý sấm nhân.

Sở Trường Dịch tay trái cầm cung, tay phải kéo dây cung.

Xùy xùy ~ Theo kình lực tay phải hắn dũng động, dây cung kia lập tức truyền đến tiếng kéo động làm người ta vui sướng.

"Hắc hắc, Tộc trưởng, cây gậy này yêm dùng thật thuận tay." Một bên Sở Sơn Hùng hai tay nắm chặt Ô Kim Huyền Thiên Côn, trên mặt hàm hậu lộ ra nụ cười cực kỳ vui sướng.

Ô Kim Huyền Thiên Côn nặng đến một ngàn năm trăm cân, đối với hắn lực lớn vô cùng mà nói, căn bản không thành vấn đề.

Ông ông ông...

Sở Sơn Hùng huy vũ hai cái Ô Kim Huyền Thiên Côn, lực lượng kinh khủng kia trực tiếp xé rách không khí, đánh ra từng trận tiếng xé gió.

Sở Sơn Hùng vốn trời sinh thần lực, hiện nay lại lực lớn vô cùng, tăng thêm giác tỉnh huyết mạch Đại vu Khoa Phụ, sức mạnh to lớn, thậm chí so với Sở Kiêu đã giác tỉnh huyết mạch Tổ vu cũng không kém bao nhiêu.

Lực một cánh tay của hắn e rằng không dưới hai ngàn cân, nếu tay cầm Ô Kim Huyền Thiên Côn, một côn toàn lực vung ra, sợ là có thể bạo phát ra lực đạo hơn vạn cân.

Nhìn một màn trước mắt, Sở Kiêu không khỏi khẽ cười một tiếng nói: "Được rồi, đều về đi, hảo hảo làm quen binh khí." "Vâng, Tộc trưởng!" Ba người Sở Sơn Hùng nghe vậy, vội vàng vui vẻ ra mặt cầm binh khí của mình rời khỏi tiểu viện.

Chờ ba người rời đi, Sở Kiêu lại ngồi ở tiểu viện một hồi, liền xoay người đi về trong phòng.

Về phòng, hắn trực tiếp khoanh chân ngồi ngay ngắn trên giường gỗ, chuẩn bị bắt đầu chính thức tiến hành tu luyện.

Lập tức phải tiến hành đổ đấu, nhất định phải mau chóng tăng thực lực lên.

Trước đó khi giác tỉnh huyết mạch, hắn liền phát giác được trong thiên địa có linh khí tồn tại.

Đã có linh khí, vậy chứng minh thế giới này e rằng kinh người hơn nhiều so với thế giới Đạo Mộ trong ký ức.

Dù sao một khi có linh khí, những nơi thâm sơn kia tất nhiên sẽ đản sinh dị thú thực lực kinh người, thậm chí có linh trí.

Những tống tử, cương thi mai táng trong mộ táng kia, e rằng cũng sẽ cường đại hơn so với trong ký ức.

Đồng thời, linh khí, dị thú, tống tử, cương thi xuất hiện, cũng tất nhiên sẽ nảy sinh ra nhân loại có thực lực cường đại.

Những người có thực lực cường đại này, liệu có hệ thống tu luyện hoàn chỉnh hay không, Sở Kiêu cũng không xác định.

Nhưng bất luận thế nào, tăng thực lực lên mới là vấn đề quan trọng nhất.

Theo Sở Kiêu trầm hạ tâm, công pháp Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng trong đầu bắt đầu vận chuyển.

Lập tức, thiên địa linh khí xung quanh lập tức hướng về phía hắn hội tụ.

Cửu Chuyển Huyền Công là công pháp truyền thừa của Vu Tộc, là pháp môn tu luyện nhục thân vô thượng hàng thật giá thật.

Vu Tộc chỉ tu nhục thân, không có nguyên thần, nhưng bọn người Sở Kiêu lại khác.

Tuy rằng giác tỉnh huyết mạch Vu Tộc, nhưng tịnh không phải toàn thân huyết dịch đều thay thế thành huyết mạch Vu Tộc.

Về bản chất, vẻn vẹn chỉ là trong huyết mạch Nhân tộc nguyên bản dung nhập huyết mạch Vu Tộc.

Hoặc hứa, đặt ở trong thế giới Hồng Hoang, xưng là Nhân Vu càng thêm thích hợp.

Vì thế, khác với Vu Tộc không thể đản sinh nguyên thần, theo tu vi càng ngày càng cường đại, hắn hoàn toàn có thể đản sinh nguyên thần.

Cửu Chuyển Huyền Công tuy là pháp môn tu luyện nhục thân, nhưng đồng dạng có thể ngưng tụ tinh thần lực, khiến cho linh hồn chi lực trở nên càng thêm lớn mạnh, chỉ là so với nhục thân cường đại thì điểm này thực sự không đáng kể.

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, trong vòng mấy ngàn mét quanh đây, linh khí trong không gian cực tốc hướng về phía tiểu viện Sở Kiêu điên cuồng ùa tới.

Chương 8

Thậm chí ẩn ẩn ở giữa, xuất hiện linh khí tuyền qua như ẩn như hiện.

Khi linh khí dũng nhập vào thân thể hắn, cấp tốc bị luyện hóa, ở trong tứ chi bách hài xoay chuyển, cuối cùng dung nhập vào trong nhục thân.

Cùng thời gian đó, khi Sở Kiêu lâm vào trong tu luyện, bên trong Sở Gia Trại, không ít tộc nhân sau khi làm xong việc trên tay, cũng nhao nhao bắt đầu tiến hành tu luyện.

Nhất thời, một khu vực Sở Gia Trại giống như một đầu Thao Thiết, thôn phệ hấp thu linh khí phương viên mấy chục dặm.

Cứ như vậy, thời gian trôi mau được một tuần lễ.

Một tuần lễ trôi qua, tất cả tộc nhân trong Sở Gia Trại mỗi ngày đại bộ phận thời gian đều đang tiến hành tu luyện.

Bất quá có lẽ do thiên địa linh khí quá loãng, dù tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công - pháp môn nhục thân vô thượng, nhưng người đột phá bước vào Nhất giai cũng không đủ mười người.

Ngược lại ba người Sở Sơn Hùng, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến sau một tuần lễ, thực lực đã tăng lên không ít.

Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng triệt để bước vào Nhất giai, tuy rằng vẻn vẹn chỉ là Nhất giai sơ kỳ, nhưng bằng vào thần binh trong tay cùng với Đại vu huyết mạch gia trì, cho dù gặp cường giả Nhị giai cũng không phải là không thể đánh một trận.

Dù sao Vu Tộc cũng nổi danh là có thể đồng cảnh vô địch, có thể vượt cấp chém giết.

Một ngày nọ!

Sở Kiêu từ trong tu luyện tỉnh lại, chậm rãi mở mắt, một tia hỏa diễm màu đỏ trong mắt lóe lên.

"Vốn cho rằng trong thiên địa có linh khí sẽ cực kỳ tiện lợi cho tu luyện, nhưng chung quy là ta suy nghĩ nhiều rồi, linh khí quá mức loãng, đừng nói trăm năm, cho dù hai trăm năm e rằng đều không thể đột phá thập nhị giai, đạt tới Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhị trọng a?" Cảm thụ linh khí loãng xung quanh, Sở Kiêu trong lòng không khỏi có chút cười khổ lắc đầu.

Linh khí loãng như vậy, muốn nhanh chóng tăng tu vi hoàn toàn là không thể nào.

Huống chi, Cửu Chuyển Huyền Công vốn là hộ nghèo chuyên thôn phệ linh khí.

"Ding, thưa Túc chủ, người sở hữu huyết mạch Vu Tộc muốn trở nên mạnh mẽ, cũng không phải chỉ có một con đường hấp thu linh khí.

Hồng Hoang Vu Tộc, đó là do Bàn Cổ tinh huyết cùng địa mạch trọc khí, sát khí dựng dục ra.

Cho nên, hấp thu địa mạch trọc khí, sát khí, âm khí cùng hết thảy âm tà ô uế chi khí, đồng dạng có thể tăng thực lực lên." "?" "Hấp thu địa mạch trọc khí, sát khí, thậm chí hết thảy âm tà ô uế chi khí đều có thể tăng tu vi?" Khi đột nhiên nghe hệ thống nói, Sở Kiêu trong lòng lập tức giật nảy cả mình.

Nhưng rất nhanh liền hồi thần, trên mặt lập tức dâng lên một nụ cười kinh hỉ.

Nếu thật như hệ thống nói, hấp thu hết thảy địa mạch trọc khí, sát khí cùng âm tà ô uế chi khí đều có thể tăng tu vi, vậy thì thiên địa linh khí cho dù vô cùng loãng, cũng tuyệt đối sẽ không trở ngại thực lực

tăng nhanh.

Không!

Không chỉ có thế!

Toàn bộ Sở thị gia tộc, tốc độ đột phá thực lực của tất cả mọi người đều sẽ nhanh chóng tăng lên.

Về phần đi đâu để hấp thu sát khí, âm khí, căn bản đều không cần tìm.

Thế gian này, nơi nào có sát khí, âm khí nhiều hơn mộ táng chứ?

Bất kỳ một cái mộ táng nào cũng nhất định tụ tập lượng lớn âm khí.

Một khi trong mộ táng nảy sinh ra tống tử, cương thi, những loại sinh vật này lại có thể thiếu sát khí sao?

Cho nên, muốn thôn phệ hấp thu sát khí, âm khí, các đại mộ táng chính là địa phương tốt nhất.

Tại phương thế giới lấy đạo mộ làm chủ này, cái không thiếu nhất chính là mộ táng.

Vừa vặn sau này chuẩn bị dẫn đầu tộc nhân đổ đấu hạ mộ, như vậy không chỉ có thể đạt được lượng lớn minh khí, còn có thể nhận được không ít Điểm Khí Vận, đồng thời còn có thể hấp thu sát khí, âm khí để tăng tu vi.

Quả thực là một mũi tên trúng ba đích!

Bất quá... sát khí, âm khí thì dễ tìm, nhưng địa mạch trọc khí thì lại đi đâu tìm?

Sở Kiêu mày hơi nhíu, lâm vào trầm tư.

"Ding, thưa Túc chủ, địa mạch trọc khí sự thật chính là khí tức

của đại địa, thủy có thủy khí, mộc có mộc khí, hỏa có hỏa khí, đại địa tự nhiên cũng có khí tức đại địa.

Địa mạch trọc khí là sức mạnh ẩn chứa trong đại địa, chỉ là sức mạnh của đại địa pha tạp quá nhiều thứ khác, cho nên hỗn trọc, nhưng cũng hậu trọng.

Đối với những tu luyện giả khác, nếu hấp thu địa mạch trọc khí, không những không cách nào tăng tu vi, thậm chí sẽ làm ô trọc thân thể và sức mạnh của bọn hắn.

Nhưng Túc chủ và cả gia tộc thì khác, gia tộc Túc chủ giác tỉnh huyết mạch Vu Tộc, địa mạch trọc khí sẽ là chất dinh dưỡng tu luyện lớn nhất, thậm chí hiệu quả còn tốt hơn hấp thu sát khí, âm khí." "Bất quá phương thế giới này bởi vì thiên địa hạn chế, địa mạch trọc khí gần như không thể tự chủ hấp thu thôn phệ, chỉ có biện pháp đem nó tự động hội tụ mới có thể tiến hành thôn phệ hấp thu.

Nếu Túc chủ đủ Điểm Gia Tộc, có thể tiêu hao Điểm Gia Tộc từ trong Thương thành hệ thống mua sắm đại trận tụ long địa mạch trọc khí, như thế liền có thể để Túc chủ và tộc nhân hấp thu." Nghe xong hệ thống nói, Sở Kiêu bừng tỉnh gật đầu.

Sau đó lại vội vàng mở ra Thương thành hệ thống, muốn nhìn một chút đại trận tụ long địa mạch trọc khí cùng những thứ cần thiết để bố trí đại trận rốt cuộc cần bao nhiêu Điểm Gia Tộc.

Nhưng vẻn vẹn chỉ nhìn thoáng qua, hắn liền trực tiếp đóng lại Thương thành hệ thống.

Vô vọng!

Đại trận tụ long địa mạch trọc khí, dù là loại rẻ nhất cũng phải tốn hàng ngàn Điểm Gia Tộc.

Nếu đổi thành Điểm Khí Vận, phải đạt tới con số hàng vạn.

Mà loại rẻ nhất, chỉ có thể tụ long địa mạch trọc khí trong vòng một cây số.

Còn loại cao cấp hơn tụ long phương viên mười dặm, trăm dặm, thậm chí ngàn dặm, Điểm Gia Tộc cần thiết đều tính bằng vạn, mười vạn điểm.

Hiện nay hắn chỉ còn lại 10 Điểm Gia Tộc, lại làm sao có thể mua nổi?

Bất quá Sở Kiêu ngược lại cũng không vội, hiện tại mua không nổi, không có nghĩa là sau này mua không nổi.

Chờ hạ thêm mấy cái đại mộ, đạt được lượng lớn Điểm Khí Vận, đến lúc đó tối thiểu đại trận tụ long địa mạch trọc khí phương viên một cây số tuyệt đối có thể mua được.

"Đã qua một tuần lễ, vô luận là vì mau chóng trù tập tiền bạc hay là vì đạt được Điểm Khí Vận, đều nhất định phải đi đổ đấu hạ mộ." Sở Kiêu thấp giọng tự ngữ, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Về phần lựa chọn hạ cái đại mộ nào, cái này còn phải hỏi sao?

Nơi bọn họ sinh sống chính là Tương Tây, huyện Nộ Tinh!

Hắn nhớ được cách nơi này chưa tới trăm dặm chính là Lão Hùng Lĩnh.

Nếu trước khi giác tỉnh ký ức kiếp trước, có lẽ hắn không biết điều đó đại biểu cho cái gì.

Nhưng hôm nay lại biết, tại Lão Hùng Lĩnh nơi đó có một tòa Bình Sơn.

Bình Sơn Nguyên đại đại mộ!

Trong tòa mộ táng này sở hữu lượng lớn minh khí, thậm chí có không ít bảo dược trân quý.

Bất quá tính nguy hiểm đồng dạng to lớn vô cùng.

Dị thú hẳn biết có Lục Sí Ngô Công (rết sáu cánh) và một đầu Bạch Viên (vượn trắng) phát cuồng, ai biết liệu có còn dị thú cường đại khác hay không.

Trừ cái đó ra, tên Nguyên đại đại tướng quân kia càng là một đầu Thi Vương ngàn năm.

Tại vùng Tương Tây sớm đã lưu truyền truyền thuyết về Thi Vương, sự thật thì Thi Vương chỉ chính là vị Nguyên đại đại tướng quân kia.

Nguyên đại đại tướng quân thực lực tất nhiên phi đồng phàm hưởng, có thể mỗi cách một đoạn thời gian từ trong quan tài bò ra ngoài, thôn thực một hai người sống lấy máu tươi rồi lại trở về.

Loại hành vi này đủ để chứng minh Tương Tây Thi Vương e rằng đã đản sinh linh trí.

Trong ký ức kiếp trước, Tả Lĩnh, Bàn Sơn hai phái khôi thủ liên thủ trộm Bình Sơn, nhưng cuối cùng lại tổn thất thảm trọng.

Quần đạo Tả Lĩnh thương vong hàng ngàn, Lão Dương Nhân, Hoa Linh của Bàn Sơn càng là chết thảm.

Do đó có thể thấy sự hung hiểm của đại mộ Bình Sơn.

Bất quá có hung hiểm hơn nữa, Sở Kiêu cũng không sợ hãi chút nào.

Lần này trộm Bình Sơn, không chỉ có thể nhận được lượng lớn minh khí, Điểm Khí Vận, hấp thu sát khí, âm khí tăng thực lực, còn có thể mượn đại mộ Bình Sơn đem danh thanh Sở gia triệt để đánh ra ngoài.

Đến lúc đó, lại mượn cái này nhập trú thành Thường Sa, hổ cứ

long bàn, thôn bát phương âm tà tiêu tiểu, dĩ chấn toàn bộ tỉnh Tương Nam!

Nghĩ vậy, Sở Kiêu lại lần nữa mở ra bảng thông tin gia tộc.

Qua một tuần lễ thời gian, tất cả tộc nhân đều bắt đầu tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, hắn muốn biết hiện nay bảng thông tin gia tộc có xuất hiện thay đổi gì không.

Bá! 【Gia tộc】: Sở Gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Nhất giai đỉnh phong 【Huyết mạch】: Tổ vu Chúc Dung (0.1%) 【Đẳng cấp】: 0 【Tộc nhân】: 195 người 【Đại vu huyết mạch】: Sở Sơn Hùng (Đại vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại vu Tướng Liễu, chưa hoàn toàn giác tỉnh), Sở Tiểu Ngư (Đại vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn giác tỉnh) (Cụ thể có thể ấn mở xem) 【Truyền thừa】: Vu Tộc huyết mạch truyền thừa, Cửu Chuyển Huyền Công truyền thừa 【Thế lực】: Không 【Trạng thái】: Sơ nhập siêu phàm chi lộ Ân?

Nhìn bảng thông tin gia tộc trước mắt, Sở Kiêu mày không khỏi hơi nhướng.

Trên bảng thông tin cư nhiên đã có một ít thay đổi?

Cột Sở Sơn Hùng bọn người đổi thành Đại vu huyết mạch?

Cột hiển thị cường giả trong tộc có bao nhiêu người lại biến mất?

Chương 9

Không chỉ có thế, trong vòng một tuần lễ, trong tộc cư nhiên lại có Đại vu huyết mạch xuất hiện?

Đại vu Tướng Liễu!

Đại vu Vũ Sư!

Nhìn tin tức gia tộc trên bảng hệ thống, Sở Kiêu không khỏi hai mắt híp lại.

Đối với hai vị Đại vu này, hắn tự nhiên cũng có hiểu biết.

Đại vu Tướng Liễu và Vũ Sư tuyệt đối đều là nhân vật kiệt xuất trong các Đại vu, thậm chí trong số các Đại vu đều có thể xếp vào hàng mười người đứng đầu.

Người trước xuất từ dưới trướng Thủy chi Tổ vu Cộng Công, chín đầu thân rắn, đi tới đâu đều thành trạch quốc.

Hắn không chỉ sở hữu năng lực thao túng nước, chín cái đầu càng có thể phun ra các loại độc thủy khác nhau.

Đại vu Vũ Sư thì là dưới trướng Vũ chi Tổ vu Huyền Minh, sở hữu năng lực thao túng mưa, băng, hắn nếu liên thủ với Đại vu Phong Bá, chiến lực càng sẽ tăng lên gấp bội.

Hai tộc nhân giác tỉnh huyết mạch Đại vu này, tương lai tất nhiên cũng sẽ là trụ cột vững vàng của Sở thị nhất tộc.

"Sở Khứ Tà, Sở Tiểu Ngư!" Sở Kiêu thấp giọng tự ngữ, đối với hai người này tự nhiên sẽ không xa lạ.

Dù sao hai tên này tựa hồ tuổi tác đều không lớn?

Sở Khứ Tà thì còn đỡ, năm nay tựa hồ... mười lăm tuổi?

Bởi vì lúc nhỏ tựa hồ trúng tà, từng đi thỉnh đạo sĩ xem, về sau lão cha nhà hắn đổi tên cho hắn là 'Khứ Tà'.

Sau đó tên này mới khôi phục như lúc ban đầu.

Bất quá từ đó về sau, tên này liền luôn trầm mặc ít nói, không dễ tiếp xúc.

Nhưng những vấn đề tính cách này đều không quan trọng, Sở Khứ Tà tuy rằng chỉ có mười lăm tuổi, nhưng chỉ cần bồi dưỡng tốt, tương lai nhất định có thể trở thành cánh tay đắc lực.

So với Sở Khứ Tà, Sở Tiểu Ngư tuổi tác càng nhỏ hơn, năm nay tựa hồ vừa tròn mười tuổi.

Tuổi còn nhỏ như vậy, tạm thời không giúp đỡ được gì.

Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá ngược lại cũng không vội, Sở Tiểu Ngư tuy nhỏ, nhưng tương lai tất nhiên cũng là đỉnh cấp cường giả của Sở gia.

"Chỉ là hai tên nhóc này hiện nay Đại vu huyết mạch tựa hồ tỉnh chưa triệt để giác tỉnh a." Nhìn tin tức trên bảng hệ thống, Sở Kiêu không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Chuyện truyền thừa huyết mạch gia tộc, tuy tất cả tộc nhân đều giác tỉnh huyết mạch Vu Tộc, ba người Sở Sơn Hùng, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến càng là trực tiếp liền giác tỉnh Đại vu huyết mạch.

Nhưng tịnh không đại biểu ngoại trừ ba người bọn họ ra, sau này tộc nhân không thể giác tỉnh Đại vu huyết mạch nữa.

Sở Khứ Tà và Sở Tiểu Ngư chính là ví dụ tốt nhất.

Hai người sở hữu huyết mạch Vu Tộc, nhưng theo thời gian trôi qua, người có thiên phú dị bẩm xác thực có cơ hội giác tỉnh huyết

mạch Đại vu, cũng sở hữu hình xăm Đại vu.

Giống như ba người Sở Sơn Hùng, ngay khoảnh khắc giác tỉnh Đại vu huyết mạch, trên người liền có hình xăm Đại vu Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên.

"Thôi được rồi, tuy rằng không biết hai tên nhóc này khi nào Đại vu huyết mạch mới có thể chân chính giác tỉnh, nhưng ngược lại cũng không vội." Sở Kiêu lắc đầu, sau đó đứng dậy, hơi rửa mặt một phen, thay một kiện áo ngắn màu trắng rồi đi ra cửa. ...

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "..." Đi lại trong Sở Gia Trại, tộc nhân gặp trên đường không ai không thần tình cung kính chào hỏi.

Hắn đi thẳng đến chỗ đất trống phía trước trại, ngồi xuống ghế bên cạnh một cái bàn đá.

"Tộc trưởng!" Đột nhiên, một đạo thanh âm lược mang chút non nớt từ cách đó không xa truyền đến.

Sở Kiêu xoay người nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên đang vội vàng chạy tới.

"Khứ Tà?" Nhìn người tới, Sở Kiêu mày nhướng lên.

Thật khéo, đúng lúc đang nhắc tới Sở Khứ Tà vị chưa giác tỉnh huyết mạch Đại vu Tướng Liễu này.

"Khứ Tà a, tìm ta có việc?" Nhìn Sở Khứ Tà trước mặt, Sở Kiêu có chút hiếu kỳ hỏi.

"Tộc trưởng, ta tìm ngài có việc!" Sở Khứ Tà thần tình cung kính, nhưng diện dung lại lộ ra vẻ khá âm chí, thậm chí cả người đều cho người khác một loại cảm giác âm lãnh.

Đối với việc này Sở Kiêu cũng không ngoài ý muốn, dù sao tiểu tử

này vẫn luôn như vậy.

Đừng nhìn hắn cho người khác một loại cảm giác âm lãnh, không dễ ở chung, thực tế trong trại hắn tôn kính nhất chính là mình.

Hiện nay mình lại là Tộc trưởng, mặc kệ tộc nhân tính cách gì, ngược lại đều tử trung với mình, những cái khác đều là vấn đề nhỏ.

"Nói đi, tìm ta chuyện gì?" "Tộc trưởng, ta nghe ca Sơn Hùng nói, ngài muốn dẫn bọn họ đi đổ đấu hạ mộ, ta cũng muốn đi theo ngài." Sở Khứ Tà trong mắt kiên định nói.

"Ngươi cũng đi?

Đi làm cái gì?

Ở lại trong trại thật tốt không được sao?" Sở Kiêu có chút buồn cười nhìn đối phương, tức giận nói.

"Ta không!" "Đại ca Sơn Hùng có thể đi, ta cũng có thể đi, ta tuy rằng không so được với đại ca Sơn Hùng, nhưng ta cũng tu luyện công pháp Tộc trưởng ngài truyền xuống, hiện tại đã đạt tới Nhất giai.

Ta hai ngày trước cố ý đi thử, cự thạch ngàn cân ta đều có thể nâng lên được, cây thô bằng miệng bát ta một quyền có thể đánh gãy." Nhìn bộ dáng chấp nhất của Sở Khứ Tà, Sở Kiêu hơi trầm mặc.

Hai tay nâng cự thạch ngàn cân, một quyền đánh gãy cây thô bằng miệng bát, một thân tu vi bước vào Nhất giai.

Loại thực lực này ngược lại cũng không phải không thể đi theo cùng ra ngoài đổ đấu.

Hoặc hứa mang theo bên người, có thể nhanh hơn xúc tiến hắn giác tỉnh Đại vu Tướng Liễu huyết mạch cũng chưa biết chừng.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu dứt khoát gật đầu, nhìn Sở Khứ Tà nói: "Đã như vậy, vậy thì đi theo ta một chuyến, bất quá lần này đổ đấu hạ mộ

nguy hiểm trùng trùng, tay không tấc sắt hiển nhiên là không được." Bá!

Chỉ thấy tay phải Sở Kiêu vung lên, trong tay nháy mắt bằng không xuất hiện một thanh trường đao.

Thanh trường đao này ngoại quan là dạng trực đao, bên trên tịnh không có hoa văn dư thừa, có cũng vẻn vẹn chỉ là chút ít vân lộ tồn tại khi rèn đao.

Đao này không phải cái gì khác, chính là Tinh Thần Đao vừa vặn tiêu tốn mười Điểm Gia Tộc cuối cùng mua từ Thương thành hệ thống.

Đao này không có bất kỳ năng lực gì khác, cũng sẽ không trợ giúp người cầm đao cung cấp chiến lực gia trì.

Chỗ tốt lớn nhất và duy nhất của Tinh Thần Đao chính là, nó tuyệt đối sẽ không bị ngoại lực phá hủy.

Đương nhiên, nếu vượt ra khỏi giới hạn nhất định của nó, cái gì nên hủy vẫn sẽ hủy, nhưng Sở Kiêu cảm thấy tại phương thế giới này, năng lực phá hủy Tinh Thần Đao tuyệt đối ít đến đáng thương!

"Cầm lấy, Tinh Thần Đao, đã muốn đi theo ta đổ đấu hạ mộ, không có một thanh binh khí vừa tay là không được, thanh đao này tặng cho ngươi." Sở Kiêu thản nhiên cười, một phen đem Tinh Thần Đao trong tay ném cho Sở Khứ Tà.

Sở Khứ Tà có chút hoảng trương đón lấy Tinh Thần Đao, sau đó liền nhịn không được đôi mắt nóng rực đánh giá đao trong tay.

Khanh ~ Nhẹ nhàng đem trường đao ra khỏi vỏ, thân đao lập tức nổi lên một tia hàn quang màu lam u tối, tiếng đao minh càng vô cùng thúy nhĩ.

Nhìn Tinh Thần Đao trong tay, càng nhìn Sở Khứ Tà càng thích,

sau đó chỉ thấy hắn mạnh mẽ đem trường đao quy sao, thần tình vô cùng cung kính nhìn về phía Sở Kiêu nói: "Tạ Tộc trưởng ban đao!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến ba đạo tiếng hô hoán cung kính, ngay sau đó liền thấy ba người Sở Sơn Hùng, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến mỗi người cầm binh khí đi tới trước người. ...

"Không tệ!

Xem ra mấy ngày nay đối với tu vi bản thân tịnh không có lười biếng, e rằng không dùng đến bao lâu là có thể bước vào Nhất giai trung kỳ rồi đi." Nhìn ba người Sở Sơn Hùng trước mắt, khí tức lưu lộ ra trên người, Sở Kiêu không khỏi hài lòng gật đầu.

Lấy thực lực của hắn, tự nhiên một cái nhìn liền có thể nhìn ra ba người Sở Sơn Hùng so với một tuần lễ trước, thực lực e rằng bạo tăng gấp đôi.

Điều này làm cho trong lòng hắn khá vui mừng.

Dù sao cũng là trụ cột vững vàng trong Sở thị gia tộc, càng mạnh, đối với gia tộc tự nhiên càng có chỗ tốt.

"Đa tạ Tộc trưởng truyền công pháp cho chúng ta, nếu không ta nào có khả năng sở hữu thực lực bực này." Sở Trường Dịch thần tình tỉnh táo, tịnh không có bởi vì Sở Kiêu khen ngợi mà có chút nào kiêu ngạo.

Bên cạnh Sở Cửu Chiến gật đầu, đồng dạng sắc mặt bình tĩnh lại cung kính.

Về phần Sở Sơn Hùng, trên bộ mặt hàm hậu kia cũng không mở miệng nói chuyện, vẻn vẹn chỉ lộ ra một nụ cười ngây ngô.

Hoặc hứa bởi vì truyền thừa Đại vu huyết mạch, tính cách ba người tựa hồ ít nhiều bị ảnh hưởng một chút, so với trước kia đã có

chút khác biệt.

“Khứ Tà, tiểu tử ngươi ở đây làm gì?” Lúc này, Sở Trường Dịch nhìn Sở Khứ Tà ở một bên, không khỏi mày nhíu lại nói.

“Dịch ca, Tộc trưởng đã đáp ứng dẫn ta cùng đi đổ đấu hạ mộ.

Nhìn xem... vũ khí Tộc trưởng tặng ta.” Sở Khứ Tà có chút không phục nhìn thoáng qua Sở Trường Dịch, nói xong giơ Tinh Thần Đao trong tay lên ra hiệu hai cái.

Hai ngày trước khi biết được Tộc trưởng muốn đi đổ đấu, hắn liền trực tiếp tìm Sở Trường Dịch muốn cùng đi.

Ai ngờ Sở Trường Dịch chê hắn tuổi nhỏ, trực tiếp cự tuyệt.

Hiện nay được Sở Kiêu thủ khẳng, cho dù tính cách có âm chí hơn nữa thì chung quy cũng là thiếu niên, nhưng nhiên không thể tránh khỏi việc ở trước mặt Sở Trường Dịch ngấm ngầm đắc ý một phen.

Chương 10

"..." Nhìn Tinh Thần Đao trong tay Sở Khứ Tà, Sở Trường Dịch mày hơi nhíu, đao này xem xét liền biết không phải phàm phẩm, Sở Gia Trại căn bản không có khả năng sở hữu, cũng chỉ có Tộc trưởng nhà mình mới có năng lực lấy ra thần binh lợi khí bực này.

Cho nên...

Sở Khứ Tà tiểu tử này nói đều là thật, Tộc trưởng thật đồng ý tiểu tử này đi đổ đấu?

"Được rồi!

Khứ Tà tiểu tử này hiện nay cũng đã bước vào Nhất giai, thực lực cũng có thể, lần này đổ đấu liền mang hắn theo một chuyến, vừa vặn cũng để hắn lịch luyện nhiều hơn." Sở Kiêu khoát tay áo, khẽ cười một tiếng nói.

Thấy Tộc trưởng nhà mình đều nói như vậy, Sở Trường Dịch tự nhiên cũng sẽ không lên tiếng phản bác nữa, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

"Đúng rồi, một tuần lễ qua đi, tộc nhân hiện nay tu luyện thế nào?" Đột nhiên, Sở Kiêu tựa hồ nhớ tới cái gì, lập tức có chút hiếu kỳ hỏi.

"Tộc trưởng, ngài không biết đâu, hiện nay trong tộc ta trừ ba người chúng ta ra, đã có mười người bước vào Nhất giai, về phần những người khác e rằng không cần bao lâu nữa tất nhiên cũng sẽ đạt tới bước này." "A?

Mười người?" Nghe nói thế, Sở Kiêu mày nhướng lên, trong lòng có chút kinh hỉ.

Hiện nay bất quá ngắn ngủi một tuần lễ thời gian liền có mười tộc

nhân bước vào Nhất giai, muốn không được bao lâu toàn tộc liền sẽ đều đạt tới Nhất giai.

"Tộc trưởng, chúng ta không phải muốn đi đổ đấu sao, chúng ta khi nào xuất phát?" Lúc này, Sở Cửu Chiến một bên vẫn trầm mặc không nói mở miệng hỏi.

"Ha ha...

Cửu Chiến, ngươi có chút không kịp chờ đợi rồi?" Sở Kiêu nghe vậy, khá buồn cười nhìn thoáng qua đối phương, sau đó lắc đầu nói: "Lần này từ trong tu luyện kết thúc, chính là vì tìm các ngươi nói chuyện này.

Trở về đều thu thập một chút, ngày mai mấy người chúng ta xuất phát, chuẩn bị hạ mộ đổ đấu!" "Ngày mai đi?" Nghe nói thế, Sở Cửu Chiến sững sờ, sau đó trên mặt lập tức lộ ra nụ cười hân hoan.

Giác tỉnh Đại vu Hình Thiên huyết mạch, lại có thiên phú Chiến Si, từ đó tạo thành trong xương cốt cực kỳ hiếu chiến.

Một tuần lễ qua đi, hắn hầu như mỗi ngày đều phải tìm hai người Sở Sơn Hùng và Sở Trường Dịch so tài một phen.

Nhưng đối chiến giữa các tộc nhân chung quy vẫn lưu lại một tay, làm cho hắn không cách nào tận hứng.

Từng nghe nói trong cổ mộ cự trủng có tống tử, cương thi loại sinh vật trong truyền thuyết tồn tại, nếu có thể cùng bọn chúng chém giết một phen, há chẳng phải làm người ta sướng khoái?

"Tộc trưởng, nếu ngày mai xuất phát, vậy ta trở về thu thập một chút, lần này ra ngoài không biết phải bao lâu, phải chuẩn bị một ít y phục để thay giặt, lại để cho tộc nhân chế tác một ít thịt khô mang theo." "Ân, đi đi!" Nhìn ba người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến và Sở Sơn Hùng rời đi, Sở Kiêu không khỏi cười cười.

“Tộc trưởng, vậy ta cũng trở về chuẩn bị một chút.” Một bên Sở Khứ Tà thần tình cung kính nói.

Sở Kiêu khoát tay áo, Sở Khứ Tà thấy thế lập tức xoay người rời đi.

Bất quá từ lúc hắn rời đi hai tay gắt gao nắm chặt Tinh Thần Đao, liền biết tiểu tử này hiện tại kích động trong lòng còn chưa bình ổn xuống.

Mục đổ Sở Khứ Tà rời đi xong, Sở Kiêu hai mắt híp lại, thấp giọng lẩm bẩm tự ngữ: “Ngày mai liền muốn chính thức bước lên con đường đổ đấu hạ mộ, xem ra ta cũng phải trở về chuẩn bị chút đồ vật mới được.” Nói xong, Sở Kiêu chậm rãi đứng dậy, lại lần nữa hướng về phía tiểu viện nhà mình đi đến. ...

Ngày kế tiếp!

Sáng sớm tinh mơ, thái dương vừa mới lên!

Sở Kiêu liền mang theo bốn người Sở Sơn Hùng, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến và Sở Khứ Tà trực tiếp rời khỏi Sở Gia Trại.

Sở Gia Trại xung quanh nhiều rừng núi, đường núi tịnh không dễ đi, bất quá hiện nay một đoàn người đã không còn là người bình thường, chút đường núi này đối với bọn họ mà nói, cùng đi trên đất bằng không có bất kỳ khác biệt gì.

Trong núi rừng, ngoại trừ Sở Kiêu ra, những người khác đều mang theo vũ khí.

Như Sở Sơn Hùng trực tiếp đem Ô Kim Huyền Thiên Côn đáp lên trên bờ vai, một cánh tay khoác hờ, tựa hồ trọng lượng hơn một ngàn cân kia đối với hắn như không có gì.

Sở Trường Dịch cõng một cái bao đựng tên, bên trong để ba mươi mũi Lạc Nhật Tiễn, tay trái nắm Liệt Nhật Cung.

Về phần Sở Cửu Chiến thì trực tiếp đem Phách Sơn Phủ cõng ở trên lưng, đi nhanh trong núi rừng.

"Tộc trưởng, chúng ta lần này đi đến đổ đấu hạ mộ, địa điểm cụ thể là ở đâu a?" Trên đường, Sở Trường Dịch có chút hiếu kỳ dò hỏi.

Nghe nói thế, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười nói: "Lão Hùng Lĩnh Bình Sơn, hẳn là đều nghe qua cái địa phương này đi, chúng ta lần này đi chính là nơi đó." "Lão Hùng Lĩnh?" "Tộc trưởng, Lão Hùng Lĩnh tại vùng Tương Tây chúng ta chính là hung hiểm dị thường, không chỉ thế núi hiểm trở, càng có không ít độc trùng mãnh thú.

Ta từng nghe phụ bối nói, phụ cận Lão Hùng Lĩnh có một tòa Miêu trại, không ít người Miêu trại đều chết thảm ở trong núi." Sở Trường Dịch mày nhíu lại, thần tình có chút ngưng trọng nói.

Đối với bọn hắn sinh sống tại vùng Tương Tây, đối với Lão Hùng Lĩnh tự nhiên sẽ không lạ lẫm.

Huống hồ Lão Hùng Lĩnh cách Sở Gia Trại cũng bất quá trăm dặm, trưởng bối trong trại từng cùng Miêu trại nơi đó có mấy lần tiếp xúc.

Cho nên liên quan tới nguy hiểm trong Lão Hùng Lĩnh tự nhiên cũng từng nghe nói.

Tuy hiện nay bọn họ đều bước vào con đường siêu phàm, độc trùng mãnh thú căn bản không sợ hãi chút nào.

Nhưng cẩn thận vẫn phải có.

Nhiên, so với Sở Trường Dịch cẩn thận, một bên Sở Cửu Chiến trên mặt lại không khỏi lộ ra một tia chiến ý.

"Lão Hùng Lĩnh đích xác thế núi hiểm trở, độc trùng mãnh thú đông đảo, bất quá đối với ta mà nói xác thực không tính là gì.

Chân chính làm ta để ý chính là nơi đó tựa hồ tồn tại Tương Tây Thi Vương.

Tương Tây Thi Vương ta từ nhỏ liền nghe trong truyền thuyết, Thi Vương liệu có phải ở trong đại mộ Bình Sơn mà Tộc trưởng nói hay không?

Nếu thật như thế, ta thật muốn cùng Tương Tây Thi Vương hảo hảo chém giết một phen." Nhìn Sở Cửu Chiến vẻ mặt dược dược dục thí, Sở Kiêu không khỏi nhàn nhạt cười một tiếng nói: "Lần này Bình Sơn đại mộ hung hiểm vô cùng, không chỉ có Tương Tây Thi Vương, càng có dị thú đã đản sinh linh trí tồn tại, nhất định có thể để các ngươi đánh cho thống khoái." "Hắc hắc...

Yêm cũng mặc kệ dị thú hay Thi Vương, nếu gặp, yêm trực tiếp một côn đập chết." Sở Sơn Hùng gãi gãi đầu, hàm hậu cười một tiếng nói.

"Tiểu Tà, lần này hành trình đổ đấu chú ý một chút, nếu có nguy hiểm tận lượng đi theo sau ta." Sở Trường Dịch quay đầu nhìn thoáng qua Sở Khứ Tà đi theo sau mọi người vẫn luôn trầm mặc ít nói, thần tình nghiêm túc dặn dò.

"Dịch ca, ta thực lực cũng không kém, sẽ không cản trở các ngươi." Sở Khứ Tà có chút không phục nói.

"Tiểu quỷ, có chúng ta ở đây, nào có chỗ cho ngươi ra tay, một chuyến này cứ hảo hảo đi theo tăng trưởng kiến thức là được." Sở Cửu Chiến tức giận liếc mắt một cái.

Nhìn một màn này, Sở Khứ Tà khẽ hừ một tiếng cũng không ngôn ngữ, bất quá nhìn biểu tình kia hiển nhiên không định thật sự thành thật nghe lời.

Thấy thế, Sở Kiêu cũng cười không nói.

Sở Khứ Tà thực lực không tầm thường, tuy rằng chỉ mới sơ nhập Nhất giai, tức tiện Đại vu Tướng Liễu huyết mạch chưa triệt để giác tỉnh, nhưng luận chiến lực cũng không phải người bình thường có thể thất địch.

Lấy thực lực của hắn, chuyến đi Bình Sơn này cũng sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn.

Hoặc hứa có thể mượn cơ hội này trực tiếp giác tỉnh Đại vu Tướng Liễu huyết mạch, lệnh thực lực hắn tiến thêm một bước cũng không chừng. ...

Tương Tây nhiều núi, từ Sở Gia Trại đến Lão Hùng Lĩnh càng là núi non trùng điệp, sơn sùng tuấn lĩnh.

Tuy không so được với Mười Vạn Đại Sơn ở Quế Điền, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Để rút ngắn thời gian, một đoàn người Sở Kiêu trực tiếp xuyên qua giữa các ngọn núi, đi đường thẳng tiến vào Lão Hùng Lĩnh.

Về phần độc trùng mãnh thú trong núi, đối với bọn hắn căn bản không đáng nhắc tới.

Giác tỉnh huyết mạch Vu Tộc, đại bộ phận độc trùng trực tiếp vừa cảm tri khí tức của bọn hắn liền sẽ điên cuồng đào thoán.

Dù sao huyết mạch Vu Tộc mang theo một loại uy áp thiên nhiên, nhất là đối với độc trùng mãnh thú, phảng phất như chuột thấy mèo, căn bản không dám cùng bọn họ tiếp xúc.

Huống chi, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, lại thêm huyết mạch Vu Tộc, nhục thân của bọn hắn trở nên phá lệ cứng rắn, độc trùng mãnh thú bình thường thậm chí đều phá không được da, lại nói gì đến nguy hiểm?

Trong nháy mắt liền qua ba ngày thời gian.

Mọi người cũng rốt cục đến được vùng Lão Hùng Lĩnh, lúc này sắc trời dần dần trở nên hôn ám.

Trên trời mây đen dày đặc, từng giọt mưa bắt đầu rơi xuống.

Chiếu theo tình hình thời tiết này, e rằng không cần bao lâu thế mưa liền sẽ biến lớn.

Một nhóm năm người như vượn hầu, nhanh chóng xuyên qua tung dược trong núi rừng.

Tốc độ năm người cực nhanh, thậm chí đều nhìn không rõ nhân ảnh, sau một khắc liền đã tới mấy chục mét ngoài.

"Tộc trưởng, thế mưa càng lúc càng lớn, chúng ta phải mau chóng tìm một chỗ tránh mưa." Đang bôn tập, Sở Trường Dịch ngẩng đầu nhìn trời, mày nhíu lại nói.

Núi rừng nhiều chướng khí, lại thêm mưa to làm ướt sũng toàn thân, loại cảm giác này làm người ta cực kỳ không thoải mái.

"Lại chờ chút, ta đi lên đỉnh núi xem thử nơi nào có chỗ tránh mưa." Nói xong, Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, thân hình tung dược, mũi chân khẽ đạp thân cây, tốc độ nhanh như tia chớp, trong nháy mắt liền đã hoành na mấy chục mét, cấp tốc hướng về phía một ngọn núi không xa bôn tập.

Trước sau bất quá ngắn ngủi vài phút, hắn đã đăng đỉnh một ngọn núi.

Trữ lập trên đỉnh núi, Sở Kiêu hai mắt híp lại đánh giá nơi xa.

Đột nhiên, mày hắn nhíu một cái.

Chỉ thấy tại hướng chính Bắc, trong núi rừng xa xa sừng sững một tòa kiến trúc phòng ốc, xa xa có thể nhìn thấy chút ít ánh sáng.

"Đó là...

Nghĩa trang?" Sở Kiêu hai mắt híp lại, hắn ngược lại biết bên cạnh Lão Hùng Lĩnh có một cái nghĩa trang, người trông coi tại đây gọi là Háo Tử Nhị Cô.

Chương 11

Nghe đồn bà ta dung mạo xấu xí, giống như mặt chuột, nhưng làm người tâm địa thiện lương, được một du phương cản thi nhân an bài tại nghĩa trang trông coi.

Chỉ là không xác định Háo Tử Nhị Cô hiện nay phải chăng đã chết, mà trong nghĩa trang thắp sáng kia liệu có phải bọn người Trần Ngọc Lâu hay không?

"Khí Vận Chi Tử của thời đại, thế lực khí vận của thời đại, hoặc hứa có thể mượn cái này tăng một đợt Điểm Khí Vận cũng chưa biết chừng." Sở Kiêu thấp giọng tự ngữ, sau đó thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy, cấp tốc hướng về phía chân núi bôn tập tung dược.

"Đi!

Ở hướng chính Bắc có một cái nghĩa trang, chúng ta đi đó tránh mưa!" Theo Sở Kiêu thoại âm rơi xuống, mọi người nhao nhao đi theo sau lưng hắn, cấp tốc hoành na xuyên qua trong núi rừng.

Nhiên không bao lâu, tốc độ mọi người liền không khỏi chậm lại, chỉ thấy phía trước là một chỗ loạn táng cương.

Những bia mộ xiêu xiêu vẹo vẹo, rất nhiều phần mộ bị hủy hoại, trong không khí càng tràn ngập một cỗ khí tức âm sâm.

"...Âm khí?" Cảm thụ cỗ khí tức xung quanh truyền đến kia, Sở Kiêu mày nhướng lên, ánh mắt sáng lên.

Tuy rằng chưa từng tiếp xúc âm khí, nhưng trước tiên hắn liền có thể minh bạch cổ khí tức này.

"Chỉ là một cái loạn táng cương nhỏ, cũng có âm khí tồn tại, bất

quá âm khí tựa hồ quá hi thiếu, e rằng trước sau vài lần hô hấp liền có thể triệt để bị ta thôn phệ hấp thu." Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao chỉ là một chỗ loạn táng cương, nơi này lại không cách nào quanh năm tụ long âm khí, cho nên âm khí hi thiếu ngược lại cũng là trong dự liệu.

"Meo..." Đột nhiên, trong núi rừng mưa to tầm tã, một đạo tiếng mèo kêu tiêm duệ từ loạn táng cương phía trước truyền đến.

"Tộc trưởng, có tình huống!" Sở Trường Dịch trầm giọng quát khẽ, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trước, cho dù cách màn mưa đêm tối cũng có thể dễ như trở bàn tay nhìn rõ loạn táng cương phía trước rốt cuộc phát sinh cái gì.

Sở Kiêu thần tình bình tĩnh, đôi mắt cổ tỉnh vô ba, ánh mắt đồng dạng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy tại loạn táng cương cách đó mấy chục mét, một con mèo hoang toàn thân dơ bẩn đang cuộn mình trên mặt đất, thân thể lẩy bẩy phát run, hiển nhiên kinh sợ đến cực điểm.

Tại lúc này, dưới màn mưa cách một khối bia mộ, một đôi u quang màu lục hiện ra.

Ngay sau đó, đôi lục quang kia từ sau bia mộ chậm rãi tới gần, mới phát hiện đôi lục quang đó là một đôi mắt.

Chủ nhân của nó cư nhiên là một đầu Nhân diện ly tử (Cáo mặt người).

Chỉ là so với ly tử bình thường, đầu ly tử này hiển nhiên đã thành tinh, lại đứng thẳng người, lấy tư thái người đi đường, từng bước từng bước đi na đến trước mặt con mèo hoang.

Trên khuôn mặt khốc tự mặt người lộ ra một nụ cười tàn nhẫn âm sâm, một đôi mắt xanh mượt càng hiện ra một tia tham lam.

Nhân diện ly tử tinh chậm rãi ngồi xổm trước người con mèo hoang, đôi móng vuốt lóe ra hàn quang sâm lãnh.

Mèo hoang thấy tình cảnh này trở nên càng thêm sợ hãi, trong miệng không ngừng ô yết gầm nhẹ.

Chỉ tiếc, Nhân diện ly tử tinh vươn đôi lợi trảo, trực tiếp đem nó khai tràng phá bụng, cũng xé rách thịt mèo bắt đầu nhấm nuốt.

Mèo hoang trực tiếp chết thảm đương trường, máu tươi thuận theo nước mưa không ngừng hướng về bốn phía lan tràn.

Nhìn một màn này, trong mắt Sở Kiêu lập tức tinh quang nhất thiểm, nếu không nhớ lầm, trong loạn táng cương này cũng không chỉ có một con Nhân diện ly tử tinh, thậm chí có một vị Bạch lão thái quân chí ít có thể hóa thành hình người.

"Có chút ý tứ..." Sở Kiêu khóe miệng hơi nhếch.

"Tộc trưởng, con ly tử kia sợ là đã thành tinh, tuy rằng sớm nghe nói Lão Hùng Lĩnh sơn tinh dã quái đông đảo, nhưng lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, miễn không được vì đó mà chấn kinh." Sở Trường Dịch nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

Một bên Sở Cửu Chiến nghe vậy, không khỏi xùy cười một tiếng nói: "Trường Dịch, khu khu một cái ly tử tinh, loại mặt hàng này ngay cả một quyền của ta đều thừa nhận không được." "Tộc trưởng, yêm cảm thấy bên kia tựa hồ tàng một người a." Đột nhiên, Sở Sơn Hùng thần tình dụi dụi mắt, có chút không xác định nói.

"Không phải tựa hồ, đích xác là tàng một người." Sở Cửu Chiến cười lạnh một tiếng.

Trong cảm tri khí tức của hắn, tại bụi cỏ cách Nhân diện ly tử tinh không đến mười mét đích xác ẩn núp một người.

Cho dù cách xa mấy chục mét đều có thể nghe thấy tiếng tim đập

‘phanh phanh’ kia.

“Mưa to tầm tã lại là ban đêm, có thể xuất hiện tại Lão Hùng Lĩnh, e rằng cũng không phải người bình thường đi.” Sở Trường Dịch trong mắt tinh quang nhất thiểm, trầm giọng nói.

“Đích xác không phải người bình thường, tên này cũng không đơn giản.” Sở Kiêu thản nhiên cười.

Người khác không biết, lại có khả năng không hiểu rõ, nhưng người vẫn luôn ẩn núp kia chính là Tá Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu.

Đồng thời, cũng đúng lúc này, Nhân diện ly tử tinh rốt cục ăn xong thịt mèo hoang, sau đó lần nữa chui vào sau tấm bia đá kia, tùy theo biến mất không thấy.

Không một hội, liền thấy người vẫn luôn ẩn núp trong bụi cỏ cẩn thận đứng dậy, đi về phía con mèo hoang lúc trước.

Chỉ thấy người kia là một thanh niên nhìn qua hơn hai mươi tuổi, thân mặc một tập trường sam màu xanh xám, thần tình vô cùng cảnh giác.

Khi đi tới trước thi thể mèo hoang, vừa ngồi xuống dò xét một phen, sau một khắc chỉ thấy thanh niên sắc mặt biến đổi, thân thể hơi lay động, trực tiếp ngã xuống đất, không nhúc nhích.

“Tộc trưởng, tên kia tình huống gì?” Nhìn một màn này, Sở Cửu Chiến có chút kỳ quái hỏi.

Sở Kiêu nghe vậy, hơi trầm ngâm nói: “Con Nhân diện ly tử kia đã thành tinh, nhớ lại con mèo hoang lúc nãy, vì sao cho dù sợ hãi đến cực điểm cũng không có chút nào phản kháng không?

E rằng con ly tử tinh kia đem phiến loạn táng cương này xem thành lò sát sinh để nó đi săn con mồi, đã quái thành tinh thủ đoạn quỷ dị tầng tầng lớp lớp.

Con mèo hoang và người kia e rằng đều trúng chiêu, nếu không lại làm sao sẽ như thế?" Nghe nói thế, mọi người bừng tỉnh gật đầu.

Tại vùng Tương Tây, thâm sơn nhiều tinh quái cũng không phải chuyện lạ.

Ngày thường cũng từng nghe không ít sự kiện tinh quái quỷ dị, bất quá chỉ là nghe nói, chưa từng chân chính gặp qua, hôm nay ngược lại được mở rộng tầm mắt.

Tại lúc này, chỉ thấy trong loạn táng cương phía trước dưới màn mưa đêm tối, con Nhân diện ly tử tinh lúc trước lần nữa từ sau bia mộ xuất hiện.

Thẳng đến lúc này mọi người mới phát hiện, tấm bia đá kia là một tòa cổ ly bi (bia cáo cổ).

Tại phía sau cổ ly bi có một cái cửa hang, con ly tử tinh thình lình từ trong cửa hang chui ra.

Hơn nữa, lần này xuất hiện không chỉ vẻn vẹn có một con Nhân diện ly tử, mà chừng năm sáu con.

Từng con Nhân diện ly tử đi lại như người, bằng hai chân, nhìn thanh niên ngã trên mặt đất thỉnh thoảng co giật kia, từng cái trên mặt đều hiện ra tiếu ý tham lam tàn nhẫn.

Nhìn một màn này, Sở Trường Dịch mày nhíu lại nói: "Tộc trưởng, kia dù sao cũng là một mạng người, chúng ta cứu hay không cứu?" "A... cứu thì phải cứu." Sở Kiêu khóe miệng hơi nhếch, trong mắt lộ ra một tia cười.

Người khác không biết, nhưng hắn rõ ràng minh bạch thanh niên sắp sửa đối mặt tử vong uy hiếp kia cũng không phải người bình thường, mà là Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, Tá Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu.

Thân là một cái Khí Vận Chi Tử của thời đại, hệ thống đã nói sớm, vô luận chém giết hay thu phục đều có thể nhận được lượng lớn Điểm Khí Vận.

Trừ cái đó ra, trong quá trình tiếp xúc cũng tất nhiên sẽ nhận được phần thưởng Điểm Khí Vận.

Như vậy, đợi lát nữa nếu cứu mạng hắn một lần, hắn cũng có thể nhận được phần thưởng không ít đi?

Gặp một con dê béo, vô luận chém giết hay thu phục, trước đó không vặt mấy nắm lông cừu há chẳng phải phí phạm của trời?

Nghĩ vậy, Sở Kiêu quay đầu nhìn về phía sau lưng, nhìn Sở Khứ Tà vẫn luôn trầm mặc không nói, thản nhiên cười một tiếng nói: "Tiểu Tà, mấy con Nhân diện ly tử tinh này thực lực bình thường, muốn hay không đi thử xem?" "Tộc...

Tộc trưởng, ngài nguyện ý để ta ra tay?" Sở Khứ Tà trừng lớn mắt, thần tình vừa mừng vừa sợ.

Đây là lần đầu tiên gặp sơn tinh dã quái, Tộc trưởng không có để ca Sơn Hùng ra tay, ngược lại nhường cho hắn, làm cho Sở Khứ Tà nội tâm phá lệ kích động.

Hắn minh bạch, Tộc trưởng là cố ý cho hắn cơ hội, để hắn lịch luyện nhiều hơn.

"Tộc trưởng, hay là để ta ra tay đi, Tiểu Tà còn nhỏ, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm thì làm sao?" "Aiz Tộc trưởng, để ta ra tay, khẳng định có thể bóp chết mấy con Ly Tử Tinh mặt người kia." Bên cạnh, vừa nghe Sở Kiêu bảo để Sở Khứ Tà đối phó với Ly Tử Tinh, Sở Trường Dịch và Sở Cửu Chiến hai người lập tức sốt ruột.

Khó khăn lắm mới lần đầu tiên nhìn thấy tinh quái, cơ hội lập công đầu này cũng không thể nhường cho một tên nhóc con được.

“Cút xéo!” “Với thực lực của hai người các ngươi, đám Ly Tử Tinh kia chỉ sợ ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ.” “Thực lực của Tiểu Tà thừa sức ứng đối nhẹ nhàng, chuyến đi Bình Sơn này, sẽ có Thi Vương, dị thú cho các ngươi cơ hội xuất thủ.” Sở Kiêu tức giận trừng mắt nhìn hai người một cái, có mấy con Ly Tử Tinh cũng tranh giành, vị miễn cũng quá không có tiền đồ đi.

“Ách...” Nghe vậy, Sở Trường Dịch và Sở Cửu Chiến lập tức cứng họng, có tâm muốn mở miệng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Sở Kiêu, cũng chỉ đành hậm hực bỏ qua.

“Tiểu Tà, phải cẩn thận một chút, dù sao cũng là lần đầu tiên đối đầu với tinh quái, nếu thật sự có chuyện, yêm sẽ giúp.” Một bên Sở Sơn Hùng vỗ vỗ vai Sở Khứ Tà, toét miệng cười nói.

“Đi thôi!” Sở Khứ Tà trịnh trọng gật đầu, thần tình trở nên vô cùng kiên nghị, đôi mắt âm chí gắt gao nhìn chằm chằm vào mấy con Ly Tử Tinh mặt người đang vây quanh Trần Ngọc Lâu trong loạn táng cương cách đó không xa.

Đã được Tộc trưởng tin tưởng như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không để Tộc trưởng thất vọng. ...

Cùng lúc đó, nhìn mấy con Ly Tử Tinh xuất hiện trước mặt, nội tâm Trần Ngọc Lâu âm thầm kêu khổ, trong lòng vừa gấp vừa giận.

Trách mình không đủ cẩn thận, không ngờ lại đụng phải thứ tà vật này.

Trước mắt nơi đây hoang vu không bóng người, thân hãm hiểm địa, đám người Côn Luân, Hồng Cô lại đang ở xa tại nghĩa trang.

Giờ phút này hắn động cũng không động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy con Ly Tử Tinh đang tiến lại gần.

Nhìn nụ cười âm sâm và tàn nhẫn trên mặt đám Ly Tử Tinh, nội

tâm Trần Ngọc Lâu bi khổ: "Chẳng lẽ Trần Ngọc Lâu ta, hôm nay thật sự phải chết trong tay mấy con súc sinh này sao?" Thế nhưng, ngay khi mấy con Ly Tử Tinh vươn móng vuốt, sắp sửa khai tràng phá bụng Trần Ngọc Lâu, đột nhiên một đạo khí tức hung hãn như mãng hoang cự thú, trong nháy mắt từ xa cuồn cuộn ập tới.

Khi cảm nhận được cỗ khí tức này, mấy con Ly Tử Tinh lập tức giống như con nhím bị xù lông, kinh khủng đến cực điểm, vội vàng quay đầu bỏ chạy về phía sau tấm bia đá cổ.

"Chết!" Chỉ tiếc, nương theo một thanh âm băng lãnh lại âm sâm, tràn ngập sát ý cực hạn từ cách đó không xa truyền đến.

Ngay sau đó, liền thấy dưới màn mưa đêm, một đạo thân ảnh như quỷ mị, hướng về phía này triệt để bôn tập.

Tốc độ của hắn cực nhanh, uyển nhược thiểm điện, dưới màn mưa che chắn, thậm chí căn bản không cách nào nhìn rõ động tác.

Trong lúc bôn tập, sắc mặt Sở Khứ Tà âm chí, chân phải đạp mạnh mặt đất, cả người trực tiếp nhảy vọt lên cao.

Chương 12

Đồng thời, ngay khoảnh khắc phi thân giữa không trung, tay phải hắn mãnh liệt rút Tinh Thần Đao ra khỏi vỏ.

"Keng..." Theo một tiếng đao minh vang lên giữa màn mưa đêm, liền thấy tay phải Sở Khứ Tà nắm chặt chuôi đao, thân hình do như tia chớp, hướng về phía đám Ly Tử Tinh bên dưới tật trì lao xuống.

Phốc xuy!

Phốc xuy!

Phốc xuy!

Nương theo từng đạo đao quang u lam bắn ra tung tóe, mấy con Ly Tử Tinh đang định đào tẩu trực tiếp bị chém ngang lưng.

Một lượng lớn máu tươi vương vãi trên mặt đất, sau đó lại bị nước mưa cọ rửa pha loãng, lan tràn ra tứ phía.

Phanh!

Ngay tại khoảnh khắc đám Ly Tử Tinh tử vong, Sở Khứ Tà mới vừa vặn tiếp đất.

Chỉ thấy tay phải hắn nắm chặt Tinh Thần Đao, mũi đao tà chỉ mặt đất, bên trên còn có một giọt máu tươi đang chậm rãi nhỏ xuống.

Dưới màn mưa đêm, Trần Ngọc Lâu đang nằm trên mặt đất trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn một màn vừa mới phát sinh trước mắt.

Vốn tưởng rằng phải thảm chết trong tay mấy con Ly Tử Tinh kia, nhưng không ngờ lại có người ra tay cứu hắn.

Nhìn bộ dáng người trước mắt, rõ ràng chỉ là một thiếu niên mười

mấy tuổi?

Nhưng loại sức mạnh và tốc độ xuất đao này, hắn gần như chưa từng nghe thấy, một thiếu niên cư nhiên có thể có loại thực lực này?

Cho dù Trần Ngọc Lâu kiến đa thức quảng, cũng từng kiến thức không ít năng nhân dị sĩ, nhưng giờ khắc này cũng nhịn không được kinh vi thiên nhân. ...

Cách đó không xa, nhìn thấy Sở Khứ Tà nhẹ nhàng lại cường thế chém giết mấy con Ly Tử Tinh, Sở Sơn Hùng không khỏi toét miệng cười một tiếng, cảm thấy vui mừng thay cho hắn.

Bên cạnh Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến hai người cũng không khỏi mặt đầy kinh ngạc.

"Tiểu tử này, thực lực cư nhiên mạnh như vậy sao?

Mấy con Ly Tử Tinh một đao liền giải quyết rồi?" "Hắc...

Quả thật có chút xem thường hắn, loại thực lực này tuy rằng không bằng ngã, nhưng cũng không yếu rồi." Sở Kiêu nghe vậy thản nhiên cười nói: "Thực lực của Tiểu Tà xác thực không tệ, trên người hắn cũng có huyết mạch Đại Vu, không bao lâu nữa, đợi hắn cũng thức tỉnh Đại Vu huyết mạch, thực lực liền sẽ không kém các ngươi bao nhiêu." "Hả?

Tiểu Tà cũng có huyết mạch Đại Vu?" Sở Trường Dịch thần tình có chút kinh ngạc nói.

"Là huyết mạch của Đại Vu Tương Liễu, tương lai của tiểu tử này bất khả hạn lượng." Sở Kiêu gật đầu, trên mặt không khỏi lộ ra một mạt nụ cười vui mừng.

Vừa rồi Sở Khứ Tà một đao chém giết mấy con Ly Tử Tinh, ngay cả Sở Kiêu cũng không ngờ tới.

Tuy hắn biết thực lực của Sở Khứ Tà mạnh hơn đám Ly Tử Tinh kia rất nhiều, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn chém giết tinh quái, tuổi tác lại quá nhỏ, dù là Sở Kiêu cũng tưởng rằng phải tốn vài chiêu, không ngờ lại thuận lợi như vậy.

"Hửm?" Đột nhiên, Sở Kiêu nhíu mày, trong mắt nhất thời lộ ra một mạt lãnh lệ.

Chỉ thấy trong loạn táng cương cách đó không xa, chỗ sơn động phía sau tấm bia đá cổ kia, bằng không thăng lên một cỗ khói trắng.

Khói trắng trong màn mưa không ngừng khuếch tán ra bốn phía, phảng phất muốn bao trùm cả loạn táng cương.

Đồng thời, trong làn khói trắng đó, một lão bà cưỡi một con lừa trắng, từ trong bạch vụ hướng về phía Sở Khứ Tà phiêu động tới, phía sau lưng mụ càng có hơn mười con Ly Tử Tinh.

Đám Ly Tử Tinh này lúc này con nào con nấy hung thần ác sát, âm sâm sâm nhìn chằm chằm Sở Khứ Tà.

Lão bà kia càng giơ song trảo, vẻ mặt hận ý trừng mắt nhìn đối phương, phảng phất muốn đem Sở Khứ Tà xé xác thành vô số mảnh.

"Lão bất tử, dám đối với Tiểu Tà ra tay." Nhìn thấy một màn này, Sở Trường Dịch lập tức hừ lạnh một tiếng.

"Yên tâm, không xảy ra chuyện lớn được đâu, vừa vặn để Tiểu Tà tích lũy thêm một chút kinh nghiệm thực chiến." Sở Kiêu bình tĩnh cười nói. ...

"Tìm chết!" Nhìn lão bà cùng hơn mười con Ly Tử Tinh đang lao tới, trong mắt Sở Khứ Tà nhất thời sát cơ tứ dật.

"Giết!" Sở Khứ Tà đôi mắt âm chí, quát khẽ một tiếng, sau đó tung người nhảy vọt lên, hai tay nắm chặt Tinh Thần Đao, lập tức nộ phách xuống.

Phốc xuy!

Thanh Tinh Thần Đao sắc bén vô thất mang theo lực lượng kinh khủng, trực tiếp đem một con Ly Tử Tinh chẻ thành hai nửa, máu tươi văng khắp nơi.

Ông ông ông...

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn thủ trì Tinh Thần Đao, vung lên một đường đao hoa, sau đó trường đao hoành trảm, sức mạnh đáng sợ xé rách không khí, phảng phất ngay cả màn mưa cũng bị hắn đoạn liệt thành hai khúc, đao phong trong nháy mắt trảm đoạn đầu lâu hai con Ly Tử Tinh.

Oanh!

Cùng thời gian đó, thân thể hắn xoay chuyển hoành phi, chân phải mang theo sức mạnh cực lớn mãnh liệt đá ra.

Thoáng chốc, một con Ly Tử Tinh trực tiếp bị cỗ sức mạnh này đá bạo, kình lực đáng sợ thậm chí khiến nó nổ thành một màn huyết vụ, hòa tan vào trong nước mưa.

Trước sau bất quá mấy hơi thở, liền có bốn con Ly Tử Tinh thảm chết đương trường, lão bà kia thấy thế nhe răng trợn mắt, thần tình kinh nộ vô cùng.

"Chi..." Lão bà rít lên, huy vũ đôi móng vuốt, hướng về phía Sở Khứ Tà chém giết.

"Một con Ly Tử Tinh già nua, thật tưởng rằng ta sợ ngươi hay sao." Sở Khứ Tà hừ lạnh một tiếng, tay phải vung Tinh Thần Đao chém xuống, sức mạnh trong cơ thể không ngừng hội tụ vào thân đao.

Phốc xuy!

Phốc xuy!

Sắc bén chi lực của Tinh Thần Đao tuyệt đối thế sở hãn kiến, căn bản không cách nào bị người dùng ngoại lực phá hoại.

Hôm nay ở trong tay Sở Khứ Tà thi triển ra, nương theo toàn thân sức mạnh bộc phát, đôi lợi trảo của lão bà kia giống như đậu hũ, bị nhẹ nhàng xé rách trảm đoạn.

"Tức..." Lợi trảo bị chặt đứt, lão bà nhất thời phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Nhưng rất nhanh, mụ lại vẻ mặt hung ngoan oán độc lao về phía Sở Khứ Tà tấn công.

Đối mặt với công kích của mụ, Sở Khứ Tà không khỏi lạnh lùng cười một tiếng, lập tức tung người lên gối, hung hăng đụng vào thân thể mụ.

Lực lượng kinh khủng trong nháy mắt đánh bay mụ ra xa hơn mười mét, nện mạnh lên tấm bia đá cổ.

Oanh long rắc rắc...

Tấm bia đá cổ trực tiếp vỡ nát thành từng khối đá vụn, thân thể lão bà càng trực tiếp bị đánh về nguyên hình, hóa thành một con Ly Tử già màu trắng.

Chỉ thấy con lão Ly Tử màu trắng kia lúc này tựa hồ cũng biết không phải là đối thủ của Sở Khứ Tà, trực tiếp kẹp đuôi hướng về phía xa bỏ chạy.

Nó vừa chạy trốn vừa quay đầu, đôi mắt vô cùng oán độc nhìn chằm chằm Sở Khứ Tà.

Hiển nhiên, con lão Ly Tử này đã hoài hận trong lòng, triệt để oán hận lên Sở Khứ Tà.

"Chạy?" "Ngươi có thể chạy đi đâu?" "Chết cho ta!" Sắc mặt Sở

Khứ Tà âm trầm, Tinh Thần Đao trong tay trực tiếp bị hắn coi như tiêu thương, hóa thành một đạo lưu quang, hung hăng phóng về phía con lão Ly Tử lông trắng.

Phốc xuy!

Tinh Thần Đao rạch phá không khí, xé rách màn mưa, sức mạnh đáng sợ trực tiếp xuyên thủng thân thể lão Ly Tử, đem nó ghim chặt trên mặt đất, máu tươi bắn tung tóe.

"Chi chi..." Thân thể lão Ly Tử không ngừng co giật, nhưng chỉ vài giây sau liền triệt để không còn thanh tức.

Theo việc lão Ly Tử chết đi, những con Ly Tử Tinh còn lại đều vô cùng sợ hãi bỏ chạy tứ tán.

Nhưng lấy thực lực của chúng, làm sao so được với tốc độ của Sở Khứ Tà?

Chỉ thấy hắn tung người nhảy vọt, song quyền nắm chặt, sức mạnh cường đại bộc phát, mỗi một quyền đều có thể đem một con Ly Tử Tinh đánh nổ.

Trước sau ngắn ngủi chưa đến một phút đồng hồ, đám Ly Tử Tinh còn lại đều nhao nhao thảm chết, có con thậm chí bị đánh nổ thành huyết vụ.

Chí thử, một con lão Ly Tử Tinh cùng hơn mười con Ly Tử Tinh nhỏ, toàn bộ bị Sở Khứ Tà tàn sát hầu như không còn.

Nhìn thi thể Ly Tử Tinh trên mặt đất, Sở Khứ Tà không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó đi tới bên cạnh lão Ly Tử, nắm lấy chuôi Tinh Thần Đao, rút đao ra.

Thân đao chấn động, tất cả máu tươi trên đó đều hòa tan vào trong nước mưa.

“Tiểu quỷ nhà ta thực lực cũng khá đấy chứ, nhiều Nhân diện Ly Tử Tinh như vậy, cư nhiên bị một mình hắn nhẹ nhàng giải quyết.” Lúc này, một đạo thanh âm lược đái trêu chọc từ cách đó không xa truyền đến.

Ngay sau đó, liền thấy đám người Sở Kiêu đạp bộ đi tới.

Sở Cửu Chiến hai tay chống nạnh, đi tới bên cạnh thi thể lão Ly Tử đá đá, sau đó lắc đầu nói: “Lão Ly Tử này đều có thể huyễn hóa ra hình người, không ngờ lại yếu như vậy.” “Lão Ly Tử này sợ là có hơn trăm năm đạo hạnh, hôm nay cũng may là chúng ta, nếu người bình thường gặp phải, tất chết không nghi ngờ.” Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, đi tới trước thi thể lão Ly Tử ngồi xổm xuống, tay phải hóa chưởng thành đao, rạch một đường nơi bụng nó, sau đó thò tay vào tựa hồ đang tìm tòi cái gì.

“Hửm?” Đột nhiên, mắt Sở Kiêu sáng lên, chỉ thấy tay phải rút ra, trong tay cư nhiên có thêm một viên châu tử kích cỡ bằng quả trứng chim bồ câu, dính chút vết máu nhưng lại hơi lóe ra hồng quang.

“...” Nhìn thấy cảnh này, mấy người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến trên mặt nhất thời lộ ra một mạt kinh ngạc.

“Yêu đan!” “Nội đan của Lão Ly Tử!” Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, hắn vốn dĩ cũng chỉ muốn thử xem con Lão Ly Tử này có đản sinh nội đan hay không.

Dù sao phương Đạo Mộ thế giới này tựa hồ có chút không thích hợp, loại yêu vật thành tinh thậm chí có thể huyễn hóa thành hình người này, trong các đại võng văn kiếp trước, đại bộ phận đều sẽ tồn tại nội đan.

Chương 13

Không ngờ, thật sự để hắn phát hiện ra.

"Hệ thống, phục dụng loại yêu vật nội đan này, hắn là cũng có thể tăng cao tu vi đi?" Sở Kiêu đối với hệ thống âm thầm hỏi.

"Đinh, đích xác có thể, nhưng bản hệ thống kiến nghị mặc kệ là Túc chủ hay tộc nhân của Túc chủ, đều không nên trực tiếp phục dụng." "Thử phương thế giới sơn tinh dã quái cùng những dị thú kia, chỉ cần thực lực đủ cường đại, tự nhiên sẽ đản sinh nội đan, thậm chí có không ít Tống tử, Cương thi thực lực cường đại cũng sở hữu nội đan." "Nhưng trong những nội đan này năng lượng bác tạp, nếu trực tiếp phục dụng tuy rằng cũng có thể tăng cao tu vi, nhưng đối với tự thân căn cơ lại có chút thương hại." "Hệ thống kiến nghị Túc chủ mua sắm Luyện đan thuật và một số đan phương từ trong thương thành, sau đó đem những nội đan này luyện chế thành đan dược, như thế mới có thể lợi ích tối đại hóa." Nghe hệ thống nói, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên vẻ chợt hiểu.

Xem ra, Luyện đan thuật thật sự là thiếu không được.

Dù sao sau này hạ mộ đảo đấu số lần còn nhiều, thử phương thế giới lại có nhiều sơn tinh dã quái như vậy, chưa biết chừng sẽ thu hoạch được không ít nội đan.

Nếu không thể luyện chế chúng thành đan dược thì thực sự là phung phí của trời.

Huống hồ, có Luyện đan thuật, không chỉ có thể luyện chế đan dược lấy nội đan làm hạch tâm, còn có thể luyện chế các loại đan dược khác, đối với sự phát triển của cả gia tộc đều đại hữu hảo xử.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu trực tiếp đem nội đan Lão Ly Tử Tinh thu vào

trong hệ thống kho hàng, sau đó mới đi tới trước mặt Sở Khứ Tà, vỗ vỗ vai hắn cười nói: "Làm rất tốt!" "Tạ Tộc trưởng khen thưởng!" Sở Khứ Tà cung kính đáp.

"Khụ khụ...

Đa tạ chư vị cứu mạng chi ân, đặc biệt là vị tiểu huynh đệ này, nếu không cái mạng này của Trần Ngọc Lâu ta, hôm nay sợ là phải chôn vùi tại đây rồi." Đột nhiên lúc này, cách đó không xa truyền đến một đạo thanh âm. ...

Sau khi bầy Ly Tử Tinh bị tiêu diệt, Trần Ngọc Lâu vốn đang nằm trên mặt đất không thể động đậy cũng rốt cục khôi phục lại quyền khống chế thân thể.

Từ dưới đất bò dậy, nội tâm hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hết thảy vừa rồi thực sự là quá kinh hiểm.

Tuy rằng trước đó thân thể không thể cử động, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến tư duy và thị giác của hắn.

Hơn mười con Ly Tử Tinh, cộng thêm con Lão Ly Tử sống ít nhất hơn trăm năm kia.

Hôm nay nếu không có đám người đột nhiên xuất hiện này ra tay, chỉ sợ Trần Ngọc Lâu hắn hôm nay thật sự phải chết ở chỗ này.

"Khụ khụ...

Tại hạ Trần Ngọc Lâu, hôm nay đa tạ chư vị cứu mạng chi ân." Trần Ngọc Lâu chỉnh lý lại y phục, sau đó ho nhẹ một tiếng, đối với mọi người trước mắt chắp tay cảm tạ.

"Trần Ngọc Lâu?" Mấy người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến đang nói chuyện nghe vậy thì dừng lại, có chút kinh ngạc nhìn đối phương một cái.

“Tả Lĩnh Khôi Thủ, Thường Thắng Sơn Trần Tổng bả đầu!” Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, đánh giá Trần Ngọc Lâu trước mắt, đạm đạm cười nói.

“Không sai, chính là tại hạ, không biết huynh đài quý tính?” Nghe Sở Kiêu một câu nói toạc ra thân phận của mình, Trần Ngọc Lâu cũng không ngoài ý muốn, ngược lại cười gật đầu thừa nhận.

Đám người trước mắt vừa nhìn liền biết là năng nhân dị sĩ, sẽ biết danh hào của hắn cũng không kỳ quái.

Dù sao danh tiếng Tả Lĩnh Khôi Thủ, Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu của Trần Ngọc Lâu sớm đã truyền khắp ngũ hồ tứ hải.

Chỉ cần là người lăn lộn trong giang hồ, hiếm có ai không biết danh húy của hắn.

“Ta tên Sở Kiêu, hôm nay ra tay cứu ngươi cũng là trùng hợp mà thôi, huống chi người cứu ngươi cũng không phải là ta.” Sở Kiêu lắc đầu cười nói.

Đối với việc này, Trần Ngọc Lâu chỉ cười cười cũng không nói nhiều.

Lấy nhãn lực của hắn tự nhiên có thể nhìn ra, mấy người trước mắt đều lấy vị nam tử tên gọi Sở Kiêu này làm đầu.

Vị tiểu huynh đệ kia ra tay cứu hắn, chẳng phải cũng đồng nghĩa với việc Sở Kiêu ra tay sao?

Nghĩ vậy, Trần Ngọc Lâu cũng không hàm hồ, lần nữa chắp tay, sau đó đối với Sở Khứ Tà cúi người chào nói: “Tiểu huynh đệ, hôm nay cứu Trần mỗ một mạng, ngày sau chỉ cần có sở cầu, Trần Ngọc Lâu ta tuyệt không hai lời.” Nói xong, Trần Ngọc Lâu lại đối với Sở Kiêu chắp tay, mặt lộ vẻ cảm kích nói: “Sở Kiêu huynh đệ, Trần mỗ biết, nếu không phải ngài đồng ý, chỉ sợ vị tiểu huynh đệ này cũng sẽ

không ra tay, cho nên Trần mỗ đồng dạng nợ ngài một cái mạng." Nghe Trần Ngọc Lâu nói, Sở Khứ Tà âm lãnh khuôn mặt, yên lặng đi tới đứng sau lưng Sở Kiêu, căn bản lười phản ứng đối phương.

Đối với hắn, vừa rồi cứu Trần Ngọc Lâu bất quá là trùng hợp, vừa vặn muốn chém giết đám Ly Tử Tinh kia một phen mà thôi, chứ không phải thật tâm muốn cứu hắn.

"Đinh, phát hiện Thời Đại Khí Vận Chi Tử - Trần Ngọc Lâu, đối với Túc chủ nảy sinh lòng cảm kích, hoạch đắc 3000 Khí vận điểm." Ngay khi Sở Kiêu đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó, đột nhiên nghe được thanh âm trong đầu truyền đến, khiến trong mắt hắn nhất thời lóe lên một mạt kinh hỉ.

"3000 Khí vận điểm?" "Chỉ một cái cảm kích, cư nhiên thu hoạch được nhiều Khí vận điểm như vậy?" Số điểm này có thể đoái hoán thành 300 Gia tộc điểm.

Tuy rằng sớm biết chuyến này cứu Trần Ngọc Lâu hoặc giả sẽ đạt được Khí vận điểm, nhưng không ngờ lại nhiều như thế.

Nhìn con số Gia tộc điểm ít ỏi nay biến thành 300, trên mặt Sở Kiêu liền không tự chủ được lộ ra một mạt nụ cười.

Chỉ một cái cảm kích liền có nhiều điểm như vậy, nếu đem hắn thu phục, hoặc là chém giết, sẽ đạt được bao nhiêu Khí vận điểm đây?

Bất quá rất nhanh, Sở Kiêu lại ở trong lòng trực tiếp phủ quyết ý niệm này.

Mặc kệ là chém giết hay thu phục, đó đều là mua bán một lần, đâu có niềm vui sướng khi liên tục "vặt lông cừu"?

Một cái ơn cứu mạng cảm kích liền đổi được 3000 điểm, vậy nếu phẫn nộ, cừu hận, hay hoặc là sùng bái, thán phục... liệu có đổi được giá trị nhiều hơn không?

Nếu nhớ không lầm thì chuyến đi Bình Sơn đại mộ sắp tới, Tả Lĩnh tử thương thảm trọng, trộm mộ Nguyên Đại tướng quân càng là khó khăn trùng trùng.

Nếu đám người Sở Kiêu cứu mạng một số người của Tả Lĩnh, hoặc triển hiện ra thực lực vô dữ luân bỉ, tất nhiên sẽ dẫn đến sự cảm kích lớn hơn của Trần Ngọc Lâu, nãi chí là thán phục và sùng kính.

Đến lúc đó, số Khí vận điểm Sở Kiêu thu hoạch được tuyệt đối sẽ càng nhiều.

Đợi vặt lông cừu được kha khá rồi, nếu quan hệ với Trần Ngọc Lâu không tệ thì liền thu phục, nếu trở mặt thành thù thì liền trực tiếp chém giết.

Đến lúc đó lại có thêm một khoản lớn Khí vận điểm tiến trướng.

Thậm chí, Thường Thắng Sơn, Tả Lĩnh lực sĩ là một thế lực của thời đại khí vận, cũng có thể mang lại đại lượng Khí vận điểm.

Nghĩ đến chỗ điểm khí vận rào rạt tuôn tới đó, ý cười trong mắt Sở Kiêu khi nhìn về phía Trần Ngọc Lâu càng thêm nồng đậm.

"Sở Kiêu huynh đệ, Trần mỗ quan sát thân thủ vị tiểu huynh đệ vừa rồi, có thể nói là thế gian hiếm có, lai lịch của mấy vị cũng không đơn giản đi." Lúc này, chỉ thấy Trần Ngọc Lâu len lén liếc mắt nhìn Sở Khứ Tà vẫn luôn mặc không lên tiếng, sau đó đối với Sở Kiêu chắp tay thi lễ, thăm dò hỏi.

"Trần Tổng bả đầu chê cười, chúng ta nào có lai lịch gì, chỉ là một đám hương dã thôn phu mà thôi." Sở Kiêu thản nhiên cười nói.

Hương dã thôn phu?

Trần Ngọc Lâu nghe vậy cười cười cũng không phản bác, nhưng nội tâm thì nửa chữ cũng không tin.

Lấy thân thủ của Sở Khứ Tà vừa rồi, có thể suy đoán ra mấy người còn lại cũng không có một ai đơn giản.

Đặc biệt là ba người bên cạnh Sở Kiêu.

Một người khiêng gậy, một người vác búa, người cuối cùng đeo ống tên, khoác trường cung.

Ba người không chỉ thể hình tráng thạc, vừa nhìn đã biết không phải người thường, ngay cả đám binh khí kia liếc mắt cũng nhận ra không phải phàm phẩm.

Loại tồn tại này mà là hương dã thôn phu?

Đừng nói Trần Ngọc Lâu không tin, kẻ ngu cũng sẽ không tin.

Bất quá Sở Kiêu không mở miệng thừa nhận, Trần Ngọc Lâu cũng sẽ không bào căn vấn để (truy hỏi đến cùng).

Ở trên giang hồ lăn lộn, không cần thiết chuyện gì cũng phải tìm hiểu tới gốc rễ.

Huống hồ đám người này vừa mới cứu hắn một mạng, Trần Ngọc Lâu sẽ không nói nhiều.

"Ai?" Đột nhiên, Sở Trường Dịch lạnh giọng quát lớn, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào rừng tùng phía bên trái cách đó không xa.

Đồng thời tay trái hắn trong nháy mắt nắm chặt trường cung, tay phải từ trong ống tên rút ra một mũi tên, liền giương cung lắp tên, kéo căng dây cung.

Mũi tên ám kim sắc dưới màn mưa đêm thậm chí lấp lóe hàn quang sâm lãnh.

Cơ bắp trên cánh tay phải của Sở Trường Dịch cổ trướng, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí tức khả phố, đôi mắt tử tử trành trứ vào bụi cỏ không xa.

Một màn này làm Trần Ngọc Lâu bên cạnh nhìn mà tâm kinh nhục khiêu.

Hắn không hề nghi ngờ, một khi mũi tên này bắn ra, tất nhiên sẽ thạch phá thiên kinh.

Tuy rằng sớm biết mấy người này không đơn giản, nhưng chân chân thiết thiết nhìn thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu vẫn nhịn không được vì đó mà hãi nhiên. ...

Dưới màn mưa đêm, phía sau một bụi cỏ cao bằng người, lúc này đang đứng ba người hai nam một nữ mặc đạo bào, khoác áo tơi, đầu đội nón lá.

Người cầm đầu thân hình cao lớn, trong mưa đêm loáng thoáng có thể thấy được dung mạo anh đĩnh.

Nhưng lúc này, nam tử đang nhíu chặt mày, hai mắt xuyên qua bụi cỏ gắt gao nhìn chằm chằm nhóm người thần bí phía trước.

Không!

Chính xác hơn là ánh mắt hắn đang nhìn chằm chằm vào nam tử đang giương cung lắp tên, mũi tên chỉ thẳng vào bọn họ.

"Sư...

Sư huynh, làm sao bây giờ?" Bên cạnh, thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu cấp, có chút không biết làm sao.

Nếu là bình thường, đừng nói bị tên chỉ vào, cho dù đao kề trên cổ, sắc mặt nàng cũng sẽ không có chút biến hóa nào.

Nhưng hiện tại lại không giống.

Vị nam tử giương cung kia rõ ràng không phải người bình thường, nơi mũi tên chỉ đến, một cỗ khí cơ vô hình càng gắt gao khóa chặt bọn họ.

Chương 14

Phảng phất chỉ cần có bất kỳ động tác gì, mũi tên liền sẽ xuyên thủng yết hầu bọn họ.

Bị mũi tên nhắm chuẩn, cỗ uy hiếp tử vong cực hạn này, ba người bọn họ sao có thể không cảm nhận được?

Trừ cái đó ra, bọn họ thậm chí cảm giác còn vài luồng khí cơ khác đồng dạng đang khóa chặt lấy mình.

"Sư huynh, mấy người kia không đơn giản, hay là để đệ cản một mũi tên này, sư huynh mang theo sư muội đi trước." Lúc này, một vị nam tử khác mặc đạo bào, dáng người hơi thấp, sắc mặt ngưng trọng trầm giọng nói.

"Hồ nháo!" Nam tử cầm đầu trừng mắt nhìn sư đệ một cái, sau đó trầm giọng quát lớn: "Chư vị, tại hạ không có ác ý." Nói xong, hắn đỉnh lấy ý vị sắc bén của đầu mũi tên, trực tiếp từ sau bụi cỏ đi ra.

"Sư huynh..." Thấy cảnh này, hai người còn lại lập tức cuống lên, sau đó đồng dạng đi theo.

"Đạo sĩ?" Nhìn ba người đi ra từ sau bụi cỏ, trong mắt Sở Trường Dịch hiện lên một mạt dị sắc.

Từ cách ăn mặc của đối phương mà xem, tựa hồ là ba đạo sĩ?

Bất quá, đạo sĩ bình thường sao lại xuất hiện trong rừng sâu núi thẳm vào đêm mưa gió, còn núp ở một bên quan sát lâu như vậy?

"Nói, là người phương nào?" Sở Trường Dịch lạnh giọng hỏi.

Keng~ Trong lúc nói chuyện, Sở Khứ Tà ở bên cạnh trực tiếp rút trường đao ra khỏi vỏ, trên lưỡi đao lóe lên một mạt hàn mang, đao phong chỉ thẳng vào mấy người đối diện.

“Di?

Chá Cô huynh?” Đột nhiên, Trần Ngọc Lâu bên cạnh kinh di một tiếng.

Vừa rồi hắn không nhìn rõ, đợi đối phương đi tới gần mới thấy rõ dung mạo.

Đây không phải là vị Bàn Sơn Khôi Thủ - Chá Cô Tiêu mà hắn từng quen biết trước đây sao?

“Sở Kiêu huynh đệ, chư vị, vị này là Chá Cô Tiêu, Bàn Sơn Khôi Thủ, hẳn là không phải địch nhân.” Nhận ra người tới, Trần Ngọc Lâu vội vàng tiến lên, đối với Sở Kiêu chắp tay cười nói.

“Trần huynh...” Chá Cô Tiêu cười khổ một tiếng, cũng không ngờ sẽ tái tương phùng với Trần Ngọc Lâu trong tình huống này.

Sau đó, chỉ thấy hắn trịnh trọng ôm quyền thi lễ, bất đắc dĩ nói: “Tại hạ Bàn Sơn Chá Cô Tiêu, sau lưng ta là hai vị sư đệ Lão Dương Nhân, sư muội Hoa Linh.

Vừa rồi chúng ta cũng chỉ đi ngang qua nơi này, thấy có đánh nhau nên nhìn xem, nếu có chỗ đắc tội, xin hãy bao dung.” “Trường Dịch!” Sở Kiêu khẽ quát một tiếng, đưa cho Sở Trường Dịch một ánh mắt.

Thấy thế, Sở Trường Dịch hiểu ý, lập tức chậm rãi thu cung, đem mũi tên đặt lại vào bao, sau đó lùi lại hai bước.

Lúc này hắn cũng nhìn ra, mấy người tên gọi Chá Cô Tiêu này tựa hồ thật sự không có ác ý, đối phương cư nhiên quen biết với người bọn họ vừa cứu.

Thấy Sở Trường Dịch đều thu cung, Sở Khứ Tà bên cạnh tự nhiên cũng thu đao về vỏ, một lần nữa đứng lại sau lưng Sở Kiêu.

Nhìn thấy một màn này, mấy người Chá Cô Tiêu nội tâm thở phào

nhẹ nhõm.

Một màn vừa rồi thực sự là quá mức kinh hiểm, nếu sơ sẩy một chút, sư huynh đệ ba người bọn họ hôm nay ít nhất phải chết một người.

Thậm chí ngay cả Chá Cô Tiêu, khi bị khí cơ khóa chặt vừa rồi, đều có một loại cảm giác tử vong uy hiếp.

Hiện tại hiểu lầm giải trừ, tự nhiên buông lỏng rất nhiều.

Bất quá, đối với nam tử cầm đầu tuổi tác tựa hồ không lớn kia, trong lòng hắn lại càng thêm cảnh giác cùng kiêng kị.

"Đinh, phát hiện Thời Đại Khí Vận Chi Tử - Chá Cô Tiêu, đối với Túc chủ nảy sinh lòng kiêng kị, thưởng cho 3000 Khí vận điểm." Nga?

Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

Lại có 3000 Khí vận điểm tiến trướng.

"Chậc chậc...

Không có Trần Ngọc Lâu cảm kích, hiện tại Chá Cô Tiêu lại kiêng kị." Sở Kiêu nội tâm khẽ cười một tiếng, sau đó đối với Chá Cô Tiêu ôm quyền nói: "Nguyên lai là Bàn Sơn Khôi Thủ, đêm nay đảo cũng là hữu duyên, Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai phái Khôi thủ cư nhiên đều tề tụ nơi này, thật làm cho Sở mỗ vinh hạnh." "Chá Cô huynh, vị này là Sở Kiêu Sở huynh đệ, vừa rồi cũng là nhờ có hắn, nếu không Trần Ngọc Lâu ta hôm nay sợ là phải bỏ mạng tại đây." Trần Ngọc Lâu bên cạnh vội vàng tiến lên giới thiệu với Chá Cô Tiêu.

"Ồ?" Chá Cô Tiêu nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn Sở Kiêu một cái.

“Sở Kiêu huynh đệ, Chá Cô huynh, tương kiến tức là hữu duyên, hai vị hôm nay đã quen biết, vậy liền coi như bằng hữu, chính sở vị 'bất đánh bất tương thức', vừa rồi hết thảy đều là hiểu lầm.” Đối mặt với ý tốt lôi kéo quan hệ của Trần Ngọc Lâu, Sở Kiêu cũng không có cự tuyệt, dù sao còn phải vặt lông cừu mà.

Trần Ngọc Lâu con cừu béo này quan trọng, Chá Cô Tiêu con cừu mới này cũng không thể thiếu.

“Trần Tổng bả đầu nói rất đúng, tương kiến hữu duyên, vừa rồi Trường Dịch cũng là lo lắng trong bóng tối có kẻ ác, cho nên mới như thế.” “Sở huynh khách khí, đích xác là lỗi của ta.” Chá Cô Tiêu lắc đầu, vốn tưởng rằng đám người Sở Kiêu không dễ nói chuyện, không ngờ tiếp xúc một hồi, đảo cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi Chá Cô huynh, ta trước đó mời huynh cùng đi thám hiểm Bình Sơn, huynh lại muốn đi Dạ Lang mộ, thế nào...

đồ vật đã tìm được chưa?” Lúc này, Trần Ngọc Lâu tựa hồ nhớ ra gì đó, nhìn về phía Chá Cô Tiêu lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, Chá Cô Tiêu thần sắc lạc mịch, lắc đầu nói: “Không có, bất quá trong bích họa ở Dạ Lang mộ có nhắc tới, trong Bình Sơn đại mộ tựa hồ có tin tức liên quan đến Mộc Trần Châu, cho nên sư huynh đệ chúng ta mới chuyển đường quay lại đây.” “Chưa tìm được thì chưa tìm được, có khả năng hạt châu kia đang ở trong Bình Sơn đại mộ cũng nên.

Ký nhiên huynh cũng vì Bình Sơn đại mộ mà đến, vậy chi bằng chúng ta liên thủ như thế nào?” Nhìn thần tình lạc mịch của Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu không khỏi vỗ vỗ vai hắn, sau đó cười nói.

“Nói rất đúng, dù chỉ là một tia manh mối, sư huynh đệ ba người chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.” Chá Cô Tiêu thần tình kiên định, trầm giọng nói.

“Đúng rồi, Sở Kiêu huynh đệ cùng mấy vị hảo hán này lại là nhân vật phương nào?” “Ta?” Nghe Trần Ngọc Lâu dò hỏi, khóe miệng Sở Kiêu không khỏi khẽ nhếch, ánh mắt nhìn lướt qua Chá Cô Tiêu và Trần Ngọc Lâu, sau đó cười khẽ nói: “Thực không dám giấu giếm, Sở mỗ cùng mọi người đến đây cũng là vì Bình Sơn đại mộ.” “Cũng vì Bình Sơn đại mộ?” Trần Ngọc Lâu nghe vậy, trong lòng nhất thời kinh ngạc, sắc mặt càng trong thời gian ngắn biến ảo vài lần.

Lấy chiến lực Sở Khứ Tà biểu hiện ra trước đó, cùng với khí tức Sở Trường Dịch vừa bộc phát, đủ để thấy được thực lực đám người Sở Kiêu tuyệt đối là cường giả hiếm có trên thế gian.

Với thân thủ của bọn họ, Bình Sơn đại mộ e rằng thật sự không ngăn được.

Chỉ là, Sở Kiêu đám người thực lực tuy rằng cường đại, nhưng thật không ngờ mục đích của bọn họ cũng là Bình Sơn đại mộ.

Dù sao, người hạ mộ đảo đấu, không ai trên người không dính một cỗ mùi thổ tinh tử (mùi đất).

Loại mùi vị đó người bình thường có lẽ không ngửi thấy, nhưng đồng hành tuyệt đối có thể cảm tri.

Nhưng trên người đám Sở Kiêu lại không có chút mùi đất nào, cũng chính vì thế Trần Ngọc Lâu mới không nghĩ tới phương diện này.

Nhưng hiện giờ đối phương là vì Bình Sơn đại mộ mà đến, hắn lại không thể ngăn trở.

Dù sao người ta mới ra tay cứu hắn một mạng, tổng không thể lấy oán trả ơn chứ?

Lại thêm Bình Sơn đại mộ cũng không phải của riêng ai, Trần Ngọc Lâu hắn đi được, chẳng lẽ người khác không đi được?

Huống chi nếu là người bình thường có lẽ sẽ kiêng kị uy danh Tả Lĩnh và Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, nhưng với thực lực đám người Sở Kiêu đã thể hiện, chưa chắc sẽ như thế.

Thế nhưng một khi hạ mộ đảo đấu, những minh khí kia phải chia chác ra sao?

Chuyến đảo Bình Sơn đại mộ lần này, không chỉ vì chứng minh năng lực với phụ thân, mà còn là để trù tập quân phí cho La Lão Oai.

Đồng thời, vùng Tương Tây vì chuyện cơ hoang dẫn đến lượng lớn nạn dân đào hoang.

Trần Ngọc Lâu vu tâm bất nhẫn, cho nên ở đất Tương Âm gần Thường Thắng Sơn mở kho phát lương, cứu tế tai dân.

Cũng chính vì thế dẫn đến lượng lớn tai dân tụ tập về Tương Âm.

Theo thời gian, cộng thêm tai dân ngày càng nhiều, dù là Trần gia ba đời Đạo Khôi, của cải tích lũy cùng lương thực cũng đang tiêu hao nhanh chóng, sắp không trụ được nữa.

Cho nên, đại bộ phận minh khí từ Bình Sơn đại mộ đều chuẩn bị dùng để đổi thành lương thực cứu tế những tai dân kia.

Chá Cô Tiêu bên cạnh đảo không lo, dù sao Bàn Sơn hạ mộ chỉ vì Mộc Trần Châu, cùng lắm lấy thêm chút đan dược bảo châu, cùng hắn căn bản không xung đột.

Nhưng nếu đám người Sở Kiêu cũng muốn chia minh khí, lại phải làm sao cho tốt?

Nhìn thần sắc không ngừng biến ảo trên mặt Trần Ngọc Lâu, Sở Kiêu hai mắt không khỏi khẽ híp, mặt không biểu tình nói: “Trần Tổng bả đầu có tâm sự?

Đang lo lắng điều gì?” “Cái này...” Trần Ngọc Lâu sắc mặt khó

coi, cười gượng một tiếng, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Trần Tổng bả đầu cứ nói đừng ngại!" Thấy bộ dạng này của Trần Ngọc Lâu, Sở Kiêu lắc đầu nói.

Thấy Sở Kiêu đã nói vậy, Trần Ngọc Lâu cười khổ một tiếng, sau đó cũng không lằng nhằng, cắn răng trầm giọng nói: "Sở huynh, thực không dám giấu giếm, lần này Trần mỗ trộm Bình Sơn đại mộ, vốn chuẩn bị đem đại bộ phận minh khí toàn bộ đổi thành lương thực.

Gần đây nửa năm, vùng Tương Tây phát sinh cơ hoang, hiện giờ có rất đông tai dân hội tụ về Tương Âm, ta chuẩn bị đem số lương thực này dùng để cứu tế tai dân.

Cho nên..." Đến đây, Trần Ngọc Lâu không cần tiếp tục nói hết, những người có mặt đều không phải kẻ ngốc, đều nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn.

Bất quá không thể không nói, tên Trần Ngọc Lâu này tuy vi nhân có chút tự ngạo, nhưng tâm địa lại thiện lương.

Điểm này không thể nghi ngờ.

Nhất thời, ba người Chá Cô Tiêu nhìn Trần Ngọc Lâu đầy vẻ kính ý.

Ngay cả mấy người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến cũng không khỏi nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Dù sao cơ hoang ở Tương Tây bọn họ là người từng trải.

Cả Sở Gia Trại càng vì cơ hoang mà chết gần chín thành.

Nếu năm xưa bọn họ cũng gặp được người như Trần Ngọc Lâu nguyện ý mở kho phát lương cứu tế tai dân, Sở Gia Trại liệu có chết nhiều người như vậy không?

Nhìn Trần Ngọc Lâu vẻ mặt khổ sở, trong mắt Sở Kiêu không

khỏi lóe lên một mạt tinh quang.

Nếu nhớ không lầm, Trần Ngọc Lâu không chỉ là Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, còn khống chế hưởng mã lục lâm mười ba tỉnh Nam thất Bắc lục.

Trên giang hồ càng có người tôn xưng hắn là Thiên hạ quần đạo chi thủ.

Chương 15

Thậm chí dưới trướng còn âm thầm nâng đỡ, chưởng khống vài thế lực quân phiệt, La Lão Oai là một trong số đó.

Có thể nói thế lực dưới tay tên này nhiều đến mấy chục vạn người.

Hơn nữa Trần Ngọc Lâu chí hướng viễn đại, thậm chí muốn trục lộc thiên hạ.

Nếu không phải sau này tại Hiến Vương Mộ làm mấy ngàn tinh nhuệ Tả Lĩnh tử thương thảm trọng, bản thân lại tự móc song nhãn trở thành kẻ mù, thì lấy thực lực và năng lực của hắn, có thể dễ dàng kéo ra mười mấy vạn đại quân.

Giới thời tranh bá thiên hạ, trục lộc thăng long cũng chưa biết chừng.

Nhân thử, chuyến này cứu tế tai dân không chỉ vì bản thân không nỡ nhìn dân chúng chịu khổ, mà còn mượn cơ hội thu long lòng người, nãi chí đem thanh danh làm việc nghĩa đánh bóng ra ngoài.

Đương nhiên, mặc kệ tâm thái Trần Ngọc Lâu thế nào, chuyện cứu tế tai dân đích xác là sự thật.

Quân tử luận tích bất luận tâm!

Trần Ngọc Lâu mộng cứu tế lượng lớn tai dân bách tính, bản thân đó là một loại công đức.

Nghĩ tới đây, Sở Kiêu hơi trầm mặc, sau đó gật đầu, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu nghiêm túc nói: “Trần Tổng bả đầu, chuyện Tương Tây cơ hoang ta rất rõ ràng, đồng dạng cũng rõ ràng tai dân đến cùng có bao nhiêu.

Ký nhiên minh khí trong Bình Sơn đại mộ ngươi chuẩn bị dùng để cứu tế tai dân, vậy Sở mỗ cũng nguyện ý góp một phần lực." "Như vậy đi, chuyến này minh khí trong Bình Sơn đại mộ, kim ngân ngọc thạch ta nhất khái không lấy.

Những minh khí kia... ta cũng chỉ chọn mười món có giá trị cao nhất.

Còn về đan châu bảo dược, các ngươi hẳn là dùng không đến chứ?" Nghe Sở Kiêu nói, Trần Ngọc Lâu lộ vẻ chấn kinh, đám người Chá Cô Tiêu bên cạnh cũng vẻ mặt kinh dị nhìn hắn.

"Sở huynh, lời này là thật?" "Tự nhiên!" Sở Kiêu gật đầu, đạm nhiên cười nói.

Nói thật, mục đích ban đầu của hắn tự nhiên là muốn đem tất cả minh khí trong Bình Sơn đại mộ chiếm làm của riêng.

Nhưng nghe Trần Ngọc Lâu nói muốn dùng minh khí đổi tiền mua lương thực cứu tế tai dân, cách nghĩ của hắn liền thay đổi.

Thiên hạ đại mộ nhiều biết bao nhiêu, buông tha minh khí ở Bình Sơn thì đã làm sao?

Muốn phát tài, lấy bản sự hiện nay của Sở gia, tùy tiện đảo một cái đại mộ liền có thể thu hoạch lượng lớn kim tiền.

Nhưng tai dân tụ tập ở Tương Âm lại không đợi được lâu như vậy.

Những tai dân đó hoặc giả có hương thân từng ở gần Sở Gia Trại.

Sở Kiêu tự vấn không phải người tốt, nhưng chuyến này cũng không ngại làm chuyện tốt.

Huống hồ cũng không phải là không lấy gì cả.

Mười món minh khí giá trị cao nhất mang đi Thường Sa thành bán

cũng được một cái giá trên trời, hoàn toàn đủ nuôi sống tất cả tộc nhân, nãi chí an đốn tại Thường Sa thành.

Còn về Khí vận điểm...

đến lúc đó trực tiếp đề tiền, hoặc chờ thu long hết thảy minh khí xong, đem khí vận điểm dính trên đó hấp thu toàn bộ là được.

Những minh khí này dù quy về Trần Ngọc Lâu sở hữu cũng không ảnh hưởng chút nào việc hắn hoạch đắc Khí vận điểm.

"Đinh, phát hiện Trần Ngọc Lâu đối với Túc chủ nảy sinh lòng kính bội, cảm kích, hoạch đắc 3000 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện Chá Cô Tiêu đối với Túc chủ nảy sinh lòng kính ý, hoạch đắc 1000 Khí vận điểm." "Ai?" Sở Kiêu nhướng mày, thần tình có chút kinh ngạc nhìn Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu.

Thật không ngờ hai người này lại tặng thêm cho hắn 4000 Khí vận điểm.

Trong đó Trần Ngọc Lâu 3000 điểm, Chá Cô Tiêu 1000 điểm.

Sở dĩ Trần Ngọc Lâu cung cấp nhiều hơn cũng có thể hiểu được.

Dù sao hắn đáp ứng chỉ lấy mười món, số minh khí còn lại đều cho Trần Ngọc Lâu, Trần Ngọc Lâu được lợi nên cảm kích càng mãnh liệt.

Chá Cô Tiêu thì chỉ vì việc này mà sinh lòng kính ý.

Bắt đầu từ lúc quen biết đến giờ, đêm nay hắn đã thu hoạch chỉnh chỉnh một vạn Khí vận điểm, đổi thành Gia tộc điểm cũng được một ngàn điểm.

Hoàn toàn đủ để mua trận pháp Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí trong hệ thống thương thành.

"Chậc chậc...

Quả nhiên không hổ là Thời Đại Khí Vận Chi Tử, thật là có lông cừu vặt mãi không hết a." Trên mặt Sở Kiêu tràn ngập nụ cười xán lạn, ngay cả ánh mắt nhìn Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu cũng trở nên hòa ái hơn.

"Sở huynh, Trần mỗ cũng không khách sáo với huynh nữa, đại ân của huynh, Trần Ngọc Lâu ta nãi chí toàn bộ Thường Thắng Sơn minh ký vu tâm, xin nhận của ta một lạy." Lúc này, chỉ thấy Trần Ngọc Lâu thần tình túc mục, hơi lui lại hai bước, đối với Sở Kiêu trịnh trọng thi lễ.

Đối với việc này Sở Kiêu cũng không ngăn cản, chuyến này buông tha nhiều minh khí như vậy để Trần Ngọc Lâu đi cứu tế, tuyệt đối có thể giúp uy vọng của hắn ở tỉnh Tương Nam đạt đến tình trạng khó ai bì kịp.

Một lạy này, hắn nhận được!

Trần Ngọc Lâu đứng thẳng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười, sau đó nhìn về phía Chá Cô Tiêu và Sở Kiêu đề nghị: "Chá Cô huynh, Sở huynh, ký nhiên mục đích của mọi người đều là Bình Sơn đại mộ, giữa chúng ta lại không có lợi ích xung đột, chi bằng ba phương chúng ta liên thủ hạ mộ như thế nào?" "Ta không có ý kiến, phản chính ta chỉ lấy mười món minh khí giá trị cao nhất, còn lại đều là của ngươi." Sở Kiêu gật đầu, không cự tuyệt.

Chá Cô Tiêu bên cạnh suy tư một chút cũng gật đầu đồng ý.

Dù sao mục đích hạ mộ cũng chỉ vì Mộc Trần Châu mà thôi.

Thấy hai người đều đáp ứng, Trần Ngọc Lâu trong lòng đại hỉ: "Hảo hảo hảo...

Chuyến này Tả Lĩnh, Bàn Sơn hai phái liên thủ, lại có Sở huynh đệ một hành nhân tương trợ, khu khu Bình Sơn đại mộ tất nhiên thủ đến

cầm lai.” “Đi đi đi, hai vị theo ta về nghĩa trang, Tả Lĩnh có không ít người đang nghỉ ngơi ở đó, mưa to như trút nước, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ hành quân đến Bình Sơn.” Trần Ngọc Lâu cười lớn, kéo tay Chá Cô Tiêu và Sở Kiêu xoay người đi về phía nghĩa trang.

Đám người Sở Trường Dịch, Lão Dương Nhân liếc nhìn nhau rồi cũng đi theo.

Không bao lâu, đoàn người xuyên qua rừng núi đến trước một cái nghĩa trang.

Bước vào sân, đập vào mắt là một khoảng sân rộng, hai bên trái phải và chính diện đều có một căn nhà.

Lúc này trong sân có không ít đạo chúng Tả Lĩnh cùng một số binh sĩ mặc quân trang.

Nhìn thấy Trần Ngọc Lâu trở về, ai nấy đều lên tiếng chào hỏi.

“Tổng bả đầu!” “Tổng bả đầu!” Lúc này trong căn nhà chính diện đang tụ tập không ít người.

Có Hồng Cô nương xuất thân Nguyệt Lượng Môn, một thân đoản đả, dung mạo minh diễm động nhân nhưng lại đầy vẻ anh khí.

Có Hoa Mã Quải được xưng là quân sư Tả Lĩnh, đầu óc lãnh tĩnh, hành sự ổn trọng.

Có La Lão Oai một thân quân trang nhưng đầy vẻ phỉ khí, trên mặt có vết sẹo đao.

Cùng vài tâm phúc Tả Lĩnh và Dương phó quan của La Lão Oai.

Bất quá lúc này, đám người Hồng Cô nương và Hoa Mã Quải đang nóng lòng chờ đợi.

Trần Ngọc Lâu rời đi đã mấy tiếng đồng hồ, bên ngoài mưa to gió

lớn, làm sao bọn họ không lo lắng?

"Tổng bả đầu về..." Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng hò hét, khiến mọi người trong nhà thở phào nhẹ nhõm.

"Ha ha ha...

Ta đã nói mà, lấy bản sự của Tổng bả đầu sao có thể xảy ra chuyện, Hồng Cô nương a, cô lo lắng thừa rồi." Cách đó không xa, La Lão Oai vừa cười lớn từ trên sập gỗ đứng dậy, vừa nhìn Hồng Cô nương mặc áo đỏ, trêu chọc.

"Hừ, La Lão Oai ông thì không thèm để ý, dù sao đó cũng là Tổng bả đầu Tả Lĩnh chúng tôi." Hồng Cô nương trừng mắt, hừ lạnh một tiếng, định đi ra nghênh đón.

Nhưng chưa kịp cử động thì thấy Trần Ngọc Lâu dẫn người đi vào.

"Tổng bả đầu..." "Tổng bả đầu, đi lâu như vậy, con mèo kia bắt được chưa?" Nhìn thấy Trần Ngọc Lâu, mọi người nhao nhao chào hỏi, Hồng Cô nương càng trực tiếp hỏi chuyện con mèo lúc trước.

Nghe vậy sắc mặt Trần Ngọc Lâu có chút không tự nhiên, xua tay nói: "Không nói cái đó nữa, ta giới thiệu cho mọi người." Sở Kiêu bên cạnh nhiêu hữu hứng thú nhìn Trần Ngọc Lâu.

Tên này sĩ diện nhất, lại có sự kiêu ngạo riêng, chuyện chật vật ở loạn táng cương vừa rồi tuyệt nhiên sẽ không kể cho những người này nghe.

Dù sao nói ra không chỉ mất mặt, còn khiến người ta nghi ngờ năng lực của hắn, tổn hại đến uy nghiêm đối với quần đạo Tả Lĩnh.

"Hồng Cô, Hoa Mã Quải, La Lão Oai, vị này là Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu, hai vị này là Lão Dương Nhân, Hoa Linh, đều là môn nhân Bàn Sơn.

Vị này là Sở Kiêu cùng huynh đệ của hắn, thân thủ tuyệt đối thế gian thiếu hữu." "Sở huynh, Chá Cô huynh, hai vị này là tả bàng hữu tí của ta, Hồng Cô nương và Hoa Mã Quải.

Vị này là La Lão Oai, quân phiệt vùng Tương Âm." Trong nhà, Trần Ngọc Lâu vừa giới thiệu nhóm Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu cho Hồng Cô nương, vừa giới thiệu ngược lại.

Đối với lời giới thiệu của Trần Ngọc Lâu, nhóm Sở Kiêu mặt mang ý cười, cũng không mở miệng.

Thực ra trên Thường Thắng Sơn cũng không thiếu nhân tài.

Hoa Mã Quải và Hồng Cô nương tuyệt đối không phải người thường.

Người trước tuy thân thủ không được nhưng đầu óc tốt, là quân sư Tả Lĩnh, quản lý mọi việc lớn nhỏ trên Thường Thắng Sơn, khi hạ mộ cũng lên kế hoạch và lo hậu cần.

Những việc này không phải người thường làm được, bởi quần đạo Tả Lĩnh mấy vạn người đều kiệt ngao bất tuần, tính cách khác nhau, muốn quản lý tốt đâu phải chuyện đơn giản?

Hồng Cô nương xuất thân Nguyệt Lượng Môn, tinh thông cơ quan, thân thủ cũng lợi hại, một tay phi đao xuất thần nhập hóa.

Còn La Lão Oai... tên thổ phỉ không nhập lưu, bất quá bây giờ trong tay có người có súng nên hào hoành một chút, bản chất vẫn là thổ phỉ.

Chương 16

Đối với hắn, Sở Kiêu không để vào mắt.

"Hồng Cô nương..." Ánh mắt Sở Kiêu chú trọng nhìn vị cô nương minh diễm động nhân mà anh tư táp sảng này thêm vài lần.

Lấy nhãn lực của hắn, có thể dễ dàng cảm nhận trên người đối phương tựa hồ có một cỗ năng lượng đặc thù.

Không chỉ nàng, mà trên người Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân cũng có cỗ sức mạnh này.

"Có chút ý tứ, xem ra thế giới Đạo Mộ có linh khí này so với trong ký ức có chút không giống nhau." Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, trong mắt lộ ra ý cười.

"Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu?" Trong nghĩa trang, khi nghe Trần Ngọc Lâu giới thiệu, Hồng Cô nương và Hoa Mã Quải đều không khỏi lộ vẻ kinh sá.

Dù sao Bàn Sơn cùng Tả Lĩnh đồng dạng là một trong tứ đại phái đạo mộ.

Ngày thường chưa từng thấy ba phái còn lại, hôm nay cư nhiên gặp được Bàn Sơn Khôi Thủ.

Luận địa vị hoàn toàn không kém Tổng bả đầu nhà mình.

Danh tiếng Chá Cô Tiêu giết người như ngóe, thiện sử dụng một đôi súng ngắn 20 phát, thân thủ bất phàm, trên giang hồ cực kỳ vang dội.

Hồng Cô nương tò mò đánh giá Chá Cô Tiêu, sau đó lại nhịn không được nhìn về phía Sở Kiêu đứng bên cạnh.

Nếu nói Chá Cô Tiêu thân thủ phi phàm, thực lực cường đại thì nàng còn tin, vì nhìn hắn cao lớn, tay đầy vết chai, khí chất bất phàm.

Nhưng Sở Kiêu thì sao?

Dáng người cũng cao, lưng thẳng, khí chất không tục, nhưng mặt mũi anh tuấn, da dẻ trắng nõn, chẳng phải là một tên tiểu bạch kiểm sao?

Vậy mà được Tổng bả đầu xưng là thân thủ thế gian thiếu hữu?

Ngược lại mấy tráng hán bên cạnh hắn nhìn còn giống cao thủ hơn.

Nghĩ vậy, trong mắt Hồng Cô nương thoáng hiện vẻ nghi ngờ.

Nếu Sở Kiêu biết suy nghĩ của nàng lúc này chắc sẽ cười khổ lắc đầu.

Kỳ thực trước đây vì cơ hoang, hắn gầy yếu vô cùng, da dẻ vàng vọt.

Nhưng sau khi thức tỉnh Vu Tộc huyết mạch, trải qua phạt mao tẩy tủy và tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, cơ thể hắn không chỉ cường tráng mà da dẻ cũng trở nên trắng nõn không tì vết.

"Mẹ kiếp Tổng bả đầu a, đi ra ngoài một chuyến, tưởng nhặt được bảo bối gì, lại mang về nhiều người như vậy?

Chẳng lẽ muốn cùng chia chác bảo bối?" Lúc này La Lão Oai bắt đầu oán thán.

Một lần đi đảo Bình Sơn đại mộ lại mang theo tạ tạ ngoại nhân (người ngoài hỗn tạp), không phải là muốn chia phần sao?

"La Lão Oai, ta mang người về tựa hồ không cần báo cáo với ngươi chứ?" Trần Ngọc Lâu hai mắt khẽ híp, nhàn nhạt nhìn La Lão Oai một cái.

Ánh mắt đó khiến La Lão Oai rùng mình, vội vàng xua tay cười làm lành: "Không cần không cần, ngài là Tổng bả đầu của chúng ta, chỗ nào dám có ý kiến." Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng La Lão Oai cực kỳ phẫn nộ và bất bình, nhưng lại không dám bật lại Trần Ngọc Lâu, chỉ đành thầm mắng trong lòng.

Hắn vốn là kẻ hỉ nộ hiện ra mặt, nên vẻ bất mãn đó Hồng Cô nương và Hoa Mã Quải đều thấy rõ, trong mắt hiện lên vẻ khinh bỉ.

Trần Ngọc Lâu trong mắt cũng lóe lên hàn mang sát ý.

Tên quân phiệt nhỏ bé được hắn nâng đỡ này bắt đầu muốn cắn chủ rồi.

Nghĩ vậy, Trần Ngọc Lâu đổi nụ cười nói với mọi người: "Ta cùng Sở huynh và Chá Cô huynh đã thương lượng xong, ngày mai ba bên chúng ta sẽ cùng liên thủ thám hiểm Bình Sơn." "Tổng bả đầu..." "Tổng bả đầu, xác định xong rồi?" Hồng Cô nương và Hoa Mã Quải có chút kinh ngạc và lo lắng về việc chia chác lợi ích, nhưng lệnh đã ra đành phải nhịn.

Nhưng La Lão Oai thì không nhịn được.

"Rầm!" Hắn đập bàn quát lớn: "Ông đây không đồng ý!

Tổng bả đầu, ngài mang người về ta không nói, nhưng giờ lại cho họ tham gia vào Bình Sơn đại mộ, chẳng phải là đem vàng bạc tặng người ngoài sao?

Lão La ta không phục, cũng không đồng ý chuyện này!

Chúng ta trước đó đã nói rõ, ta lấy một phần kim ngân làm quân phí, còn lại quy ngài cứu tế tai dân.

Giờ thêm hai kẻ này, đến lúc đó minh khí chia thế nào?" Giọng La Lão Oai cực kỳ phẫn nộ, ánh mắt nhìn Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu cực kỳ bất thiện.

“Cái gì mà Chá Cô Tiêu... rồi Sở Kiêu hả, lão La khuyên một câu, cái gì không nên lấy thì tốt nhất đừng nhớ thương, nếu không coi chừng mất mạng.” “La Lão Oai, ngươi đang uy hiếp bọn họ?” Nghe lời này, Trần Ngọc Lâu tức đến đau tim, hận không thể giết chết hắn ngay lập tức.

Nhưng hiện tại La Lão Oai còn giá trị lợi dụng, dưới trướng có một tiểu đoàn công binh.

Hắn đành trừng mắt nhìn La Lão Oai rồi quay sang Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu tạ lỗi: “Sở huynh, Chá Cô huynh, để các vị chê cười rồi.

Yên tâm, chuyến này ba bên chúng ta liên thủ là chắc chắn.

Đêm đã khuya, ta đưa các vị sang hai phòng bên cạnh nghỉ ngơi, ngày mai sẽ bàn kỹ hơn.” Thấy thế, Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu liếc nhau rồi gật đầu.

Theo Trần Ngọc Lâu ra khỏi nhà, đám người Tả Lĩnh nhanh chóng dọn dẹp hai phòng bên cạnh.

Sau khi an bài chỗ cho nhóm Chá Cô Tiêu, nhóm Sở Kiêu cũng được đưa vào một gian phòng.

Trong phòng đặt hai hàng quan tài, vừa bước vào liền cảm nhận được âm khí di mạn, thậm chí còn nồng nặc hơn cả loạn táng cương lúc nãy.

Có lẽ do nơi này thường niên an trí thi thể khách tử tha hương, lại thêm địa thế tụ âm, nên âm khí mới tích tụ nhiều như vậy.

“Tộc trưởng, vừa rồi nếu không phải ngài âm thầm ngăn cản ta, thì tên La Lão Oai kia, ta đã sớm một búa chẻ hắn làm đôi rồi.

Cái thứ rác rưởi, lại dám nghi ngờ Tộc trưởng.” Trong phòng, Sở Cửu Chiến có chút phẫn nộ bất bình, trong lời nói tràn đầy bực tức.

Sở Trường Dịch ở bên cạnh sắc mặt cũng cực kỳ băng lãnh.

Loại rác rưởi như La Lão Oai, chỉ sợ một quyền là có thể đánh nổ hắn.

Cách đó không xa, Sở Khứ Tà cúi đầu ngồi trên một cỗ quan tài.

Hắn tuy không mở miệng, nhưng bên trong đôi mắt bị tóc che khuất lại hiện lên vẻ âm lãnh nồng đậm.

Hiển nhiên, trong lòng hắn, La Lão Oai đã là một người chết.

Ngược lại Sở Sơn Hùng một mặt thật thà ôm Ô Kim Huyền Thiên Côn, dựa vào tường gỗ, biểu tình gì cũng không có.

Nhìn thần sắc trên mặt đám tộc nhân, Sở Kiêu lắc đầu cười một tiếng, nói: "Được rồi, tên La Lão Oai kia dù sao cũng là người của Trần Ngọc Lâu, hiện tại cũng không tiện công khai động thủ.

Bất quá...

đợi lát nữa xuống Bình Sơn đại mộ, sẽ có cơ hội giết hắn." Trong lúc nói chuyện, trong mắt hắn lóe lên một tia lãnh ý khó phát hiện.

Hắn vốn không thích La Lão Oai, kẻ này làm người tham tài háo sắc, tư tư tự lợi, thân là một phương quân phiệt, đắc thế liền xương cuồng.

Nếu vẻn vẹn chỉ như thế thì cũng thôi, Sở Kiêu cũng chẳng thèm quản nhiều.

Nhưng vạn lần không nên xuất ngôn bất tốn với hắn, thậm chí nảy sinh hận ý.

Nếu không giết, tâm này không thuận!

Nếu không phải muốn từ trên người Trần Ngọc Lâu vặt chút lông dê, thì vừa rồi đối phương đã chết chắc rồi.

Bất quá, đợi lát nữa xuống mộ táng Bình Sơn, có một trăm loại phương pháp để giết chết tên tạp toái này.

"Được rồi, đều đừng giận nữa, mấy ngày nay cũng không nghỉ ngơi tốt, đêm nay nghỉ ngơi cho khỏe một chút, e rằng ngày mai phải hạ mộ." Sở Kiêu đối với đám người Sở Trường Dịch phất phất tay, ra hiệu tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Trong gian phòng này tuy rằng bày đầy quan tài, nhưng mọi người cũng không có chút sợ hãi nào.

Dù sao, nửa năm qua đã sớm nhìn quen người chết, huống chi hiện nay nguyên một đám đều đã bước vào con đường siêu phàm, khu khu một ít người chết, căn bản không ảnh hưởng được bọn họ.

Quả nhiên, chỉ một lát công phu, mọi người liền chìm vào giấc ngủ, thậm chí mấy người còn ngáy khò khò.

Thấy thế, Sở Kiêu không khỏi cười lắc đầu, sau đó phi thân nhảy lên, ngồi xếp bằng trên nắp một cỗ quan tài.

"Nơi này tụ tập không ít âm khí, lúc trước tại bãi tha ma không có cơ hội, hiện tại ngược lại có thể thử xem, hấp thu âm khí tu luyện, tột cùng sẽ như thế nào." Sở Kiêu thầm nghĩ, sau đó nhắm mắt, chậm rãi vận chuyển công pháp Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng.

Ông!

Trong chốc lát, trong không khí vốn dĩ nhìn không thấy gì trong phòng đột nhiên hiện ra từng luồng sương mù màu xám trắng, hướng về phía thân thể Sở Kiêu hội tụ, cũng dung nhập vào lỗ chân lông của hắn.

Sở Kiêu chỉ cảm giác có một luồng khí tức băng lương từ lỗ chân lông dũng mãnh lao tới, loại khí tức băng lãnh thấu xương này khiến hắn suýt chút nữa rùng mình một cái.

“Là âm khí sao?” Sở Kiêu trong lòng có chút kinh ngạc, bất quá rất nhanh lại trầm tâm xuống, bắt đầu luyện hóa từng luồng âm khí.

Dưới sự luyện hóa của Cửu Chuyển Huyền Công, những âm khí này không ngừng lưu động trong tứ chi bách hài, sau đó lại dưới ảnh hưởng của huyết mạch Tổ Vu, hóa thành sức mạnh thuần túy, dung nhập vào trong thân thể.

Theo tốc độ tu luyện càng lúc càng nhanh, âm khí trong phòng nhanh chóng bị hấp thu hầu như không còn, nhất thời, âm khí hội tụ trong cả cái Nghĩa Trang đều không ngừng hướng về phía Sở Kiêu dũng mãnh lao tới.

Cũng may bên ngoài mưa to xối xả, từng luồng âm khí này cũng không bị đám Tá Lĩnh đạo chúng đang ngủ say phát hiện.

Cho dù nhìn thấy, cũng chỉ sẽ tưởng là sương mù mà thôi.

Tuy rằng mùa này có sương mù khiến người ta kinh dị, nhưng Lão Hùng Lĩnh nhiều chướng khí, xuất hiện một ít sương mù cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Chương 17

Theo việc âm khí không ngừng bị tụ lại hấp thu, thiên địa linh khí trong núi rừng cũng trong minh minh chi trung hướng về nơi này ong ong kéo tới. *** Cùng lúc đó, tại một gian phòng khác, Trần Ngọc Lâu đang mặt đầy tiếu ý nhìn La Lão Oai.

Ở bên cạnh là Hoa Mã Quải, Hồng Cô Nương trầm mặc không nói.

"Tổng bả đầu, ngài đừng nhìn lão La ta như vậy a, ánh mắt ngài nhìn khiến ta có chút sợ hãi." La Lão Oai ánh mắt né tránh, có chút không tự nhiên nói.

"La Lão Oai mà cũng biết sợ sao?

Vừa rồi không phải uy phong lắm à?" Trần Ngọc Lâu châm chọc cười một tiếng.

"Được được được, vừa rồi là lão La ta sai, ta không nên nói những lời kia.

Bất quá Tổng bả đầu, chúng ta có sao nói một, lúc trước đã nói xong xuôi cả rồi, hiện nay đột nhiên xuất hiện thêm hai nhóm người, đến lúc đó những bảo bối dưới Bình Sơn thật sự phải bằng bạch vô cố tặng ra ngoài hai phần?" La Lão Oai lúc này cũng không dám cãi lại Trần Ngọc Lâu, nhưng vẫn cố chấp bảo vệ ý kiến của mình, sống chết không muốn đem bảo bối vốn dĩ thuộc về mình chia ra ngoài.

"Cho nên ngươi vĩnh viễn không làm được đại sự, một chút đầu óc cũng không có." Trần Ngọc Lâu trừng hắn một cái, sau đó đi tới trước bàn, bưng bình trà, rót một chén nước uống một hơi cạn sạch, tiếp tục nói: "Ngươi cho rằng Trần Ngọc Lâu ta thật sự là kẻ ngu hay sao?

Nếu không phải Sở huynh và Chá Cô huynh là chân chính cao nhân, ta sẽ mời bọn hắn cùng tham gia Bình Sơn sao?" "Tên Chá Cô Tiêu kia không nói nữa, Bàn Sơn Khôi Thủ, thanh danh trên giang hồ là chân chân thiết thiết giết ra đấy.

Bàn Sơn cùng Tá Lĩnh ta tề danh, cùng là một trong Tứ đại phái, tất nhiên không phải chuyện đùa.

Bàn Sơn nhất mạch hạ mộ, từ trước tới giờ không cần vàng bạc ngọc khí các loại, chỉ vì đan châu bảo dược.

Cùng Bàn Sơn liên thủ, ta không có bất kỳ tổn thất nào." Nghe nói như thế, Hồng Cô Nương ở một bên nhịn không được chậc chậc miệng, kinh thán nói: "Giang hồ truyền văn Bàn Sơn hạ mộ đích xác không cần vàng bạc ngọc khí, không ngờ là thật a.

Như vậy cùng chúng ta không có lợi ích xung đột, nếu cùng nhau hạ mộ, đích xác có thể có không ít trợ giúp." "Tổng bả đầu, sư huynh đệ Chá Cô Tiêu Bàn Sơn nhất mạch cùng chúng ta không có lợi ích xung đột, đích xác có thể cộng đồng hạ mộ, nhưng Sở Kiêu và đám người kia thì sao?" Lúc này, Hoa Mã Quải nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên ngẩng đầu dò hỏi.

"Sở huynh a..." Nhắc tới Sở Kiêu, trong mắt Trần Ngọc Lâu không khỏi hiện lên một vệt kinh thán, hồi ức lại tràng sát phạt tại bãi tha ma trước đó, cho dù là hiện tại cũng đều có chút thán phục.

"Nói thật, ta đối với bọn hắn cũng có chút không hiểu rõ lắm, đêm nay cũng là lần đầu tiên gặp." Trần Ngọc Lâu bỗng nhiên nhíu mày nói.

"Lần đầu tiên gặp?

Tổng bả đầu, ngài đều không hiểu rõ người khác, thế mà dám đem bọn hắn mang về, còn mời cùng nhau hạ mộ?" Vừa nghe Trần Ngọc

Lâu nói, La Lão Oai lập tức kinh ngạc đứng dậy, trong lời nói tràn đầy oán trách.

"Tổng bả đầu, lần này ta cũng phải nói, một đám người lai lịch bất minh, làm sao có thể đem bọn hắn mang về, còn chuẩn bị cùng nhau hạ mộ.

Nếu đối phương không có ý tốt thì làm sao bây giờ?" Lần này, ngay cả Hồng Cô Nương cũng không khỏi lên tiếng chất vấn.

Dù sao một đám người lai lịch bất minh, không biết ngọn nguồn lại muốn cùng nhau hạ mộ, vô luận như thế nào cũng không thể yên lòng.

"Hồng cô, La Lão Oai, các ngươi khoan hãy gấp, Tổng bả đầu lại không ngốc, đã đem người mang về, lại chuẩn bị liên thủ hạ mộ, khẳng định là có nguyên do gì đó đi?" Nhìn La Lão Oai và Hồng Cô Nương đang sốt ruột, Hoa Mã Quải lắc đầu, trấn an hai người.

"Cho nên mới nói Quải tử là quân sư Thường Thắng Sơn chúng ta, các ngươi nếu có được nửa phần đầu óc của hắn, ta cũng không đến mức phí sức như vậy." Trần Ngọc Lâu khen ngợi nhìn Hoa Mã Quải, sau đó lại tức giận trừng hai người kia một cái nói.

"Biết tại sao ta lại đối với Sở huynh đệ mấy người coi trọng như thế không?" Trong phòng, Trần Ngọc Lâu sắc mặt bình tĩnh nhìn ba người La Lão Oai, Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải mở miệng nói.

Không đợi ba người mở miệng, liền thấy Trần Ngọc Lâu lần nữa nói: "Các ngươi biết lúc trước ta ra ngoài truy sát con mèo rừng kia, tột cùng đã gặp phải cái gì không?

Lão Hùng Lĩnh núi non trùng điệp, từ xưa đến nay liền nhiều tinh quái.

Ta theo con mèo rừng kia, một đường truy tung đến một chỗ bãi

tha ma.

Nhưng ai ngờ bãi tha ma kia lại là một cái ổ chồn tinh, hơn mười con chồn tinh, thậm chí trong đó có một con có thể huyễn hóa hình người, ít nhất cũng phải là lão chồn có trăm năm đạo hạnh." "Hồng cô, ta hỏi ngươi, hơn mười con chồn tinh, cộng thêm một con lão chồn trăm năm đạo hạnh, ngươi có thể đối phó được không?" Hồng Cô Nương nghe vậy, há to miệng, trên mặt hơi tư tác, lập tức trầm giọng nói: "Chồn tinh thủ đoạn quỷ dị, nếu có thể tránh thoát thủ đoạn quỷ dị của chúng, ta tuy rằng có thể đối phó, nhưng muốn giết bọn chúng e rằng cũng phải tốn không ít công phu.

Còn về con lão chồn trăm năm đạo hạnh kia, ta chưa thấy qua, cho nên ta cũng không biết tột cùng có thể đối phó được hay không." Một bên Hoa Mã Quải hơi trầm ngâm, sau đó tiếp lời: "Dĩ thực lực của Hồng cô, nếu có thể cùng Côn Luân liên thủ, cho dù là chồn tinh trăm năm đạo hạnh cũng không có khả năng đào sinh.

Bất quá Tổng bả đầu nói những lời này, e rằng có liên quan đến mấy người kia đi?" Trần Ngọc Lâu gật gật đầu, song mâu hơi lấp lóe, tựa hồ đang hồi ức lại cảnh tượng lúc trước, chỉ thấy hắn thở dài một tiếng, ngữ khí mang theo chút kinh dị nói: "Lúc trước vẫn luôn đứng ở sau lưng Sở huynh, vị thiếu niên chỉ có mười bốn mười lăm tuổi kia, các ngươi không biết có chú ý hay không.

Khi đó hắn ra tay, tay cầm một thanh trực đao, hơn mười con chồn tinh giống như chặt dưa thái rau, ngắn ngủi chưa đến một phút liền nhao nhao thảm tử.

Ngay cả con lão chồn kia cũng kiên trì không được một hồi liền bị đánh về nguyên hình, bị một đao đóng đinh trên mặt đất.

Loại thực lực kia, làm ta kinh vi thiên nhân." "Sao... có thể?

Tên tiểu quỷ kia có mạnh như vậy ư?" Nghe nói thế, Hồng Cô

Nương sắc mặt cứng đờ, thần tình có chút hãi nhiên.

Thực tại không thể tưởng tượng nổi, một con lão chồn trăm năm đạo hạnh mang theo hơn mười con tiểu chồn tinh lại bị chém giết dễ dàng như vậy.

Dù là nàng và Côn Luân liên thủ cũng tuyệt đối không có khả năng làm được điểm này.

Nhưng nay Trần Ngọc Lâu nói một thiếu niên lại làm được.

Điều này bảo Hồng Cô Nương làm sao có thể không kinh hãi?

Chẳng lẽ thiếu niên kia tuổi còn nhỏ mà một thân thực lực đã bước vào Hóa Kình rồi sao?

Phải biết, Hồng Cô Nương nàng đến nay cũng chỉ mới là Ám Kình, đều đủ để xưng hùng trên giang hồ.

Còn cấp bậc Hóa Kình kia là tồn tại đủ để khai tông lập phái.

Một thiếu niên sao có thể mạnh như vậy?

Nhưng Tổng bả đầu chính miệng nói ra, cũng tuyệt đối không có khả năng là giả.

Nói cách khác, thực lực của thiếu niên kia quả nhiên kinh khủng như vậy!

Nghĩ tới đây, nội tâm Hồng Cô Nương liền nhịn không được mà chấn kinh.

"Ta nói Tổng bả đầu, bất quá chỉ là một ít chồn tinh mà thôi, đến mức phải đại kinh tiểu quái vậy sao?

Có chút thực lực thì thế nào, có thể địch lại đạn dược, đại bác sao?" So với sự chấn kinh của Hồng Cô Nương, La Lão Oai lại không cho là đúng mà phất tay, thậm chí có chút khịt mũi coi thường.

Thời đại nào rồi, cá nhân vũ lực có mạnh nữa, đối mặt súng ống đại bác cũng chỉ có đường chết.

"La Lão Oai, đừng dùng cái tư duy hẹp hòi kia đi tưởng tượng cường giả chân chính.

Phải biết, một người sơ nhập Minh Kình đều có thể lấy một địch mười, giả Ám Kình trích hoa phi diệp đều có uy lực kham bỉ đạn dược.

Nếu thiếu niên kia thật là cường giả Hóa Kình, bằng vào đám thủ hạ kia của ngươi, sợ là ngay cả vạt áo người ta cũng không chạm tới được liền phải thảm tử." Nhìn thấy La Lão Oai lên tiếng bỉ ổi người luyện võ, Hồng Cô Nương lập tức nhịn không được cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Đừng nói người khác, như thực lực của nàng hiện nay, một tay phi đao uy lực còn nhanh và mạnh hơn đạn.

Muốn giết La Lão Oai còn đơn giản hơn bóp chết một con kiến.

"Ý của Tổng bả đầu e rằng không chỉ là thiếu niên kia tuổi còn nhỏ đã cực có khả năng sở hữu tu vi Hóa Kình.

Cái thực sự làm người ta kinh sợ là, thực lực cường đại như vậy, nhưng ở trong đám người kia, địa vị của hắn tựa hồ là thấp nhất." Hoa Mã Quải trầm giọng nói.

"Lúc trước khi đứng vào vị trí, thiếu niên kia đứng ở sau cùng.

Tại trước người hắn, ba nam tử thân thể tráng thạc kia chỉ sợ thực lực còn mạnh hơn.

Nhưng những cường giả này lại nghe theo mệnh lệnh của Sở Kiêu, do đó có thể thấy được, người này không đơn giản a." "Không sai!" Trần Ngọc Lâu tán thưởng nhìn Hoa Mã Quải, sau đó hơi trầm ngâm: "Lúc trước ta từng nghe giao lưu giữa bọn họ, người kia xưng

Sở huynh là Tộc trưởng, tựa hồ cùng xuất thân một tộc.

Tột cùng là gia tộc dạng gì mới có thể sở hữu nghi tự mấy cái cường giả Hóa Kình?

Thân là Tộc trưởng, Sở huynh lại tột cùng có bao nhiêu mạnh?" Cùng... cùng xuất thân một tộc?

Lời này của Trần Ngọc Lâu vừa ra, mọi người trong phòng đều không khỏi lâm vào trầm mặc.

Cường giả Ám Kình đều đủ để xưng hùng giang hồ.

Hóa Kình càng là cấp bậc khai tông lập phái.

Cho dù là Thường Thắng Sơn cũng chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy.

Nhưng hôm nay lại đột nhiên toát ra mấy cường giả cấp Hóa Kình, đều đến từ một gia tộc, bảo bọn họ làm sao có thể không chấn kinh?

Nhìn mấy người lâm vào trầm mặc, Trần Ngọc Lâu trầm giọng nói: "Đám người Sở huynh lai lịch thần bí, điểm này ta tuy rằng biết, nhưng cũng không cần thiết phải tầm căn vấn để.

Nhưng thực lực cường đại lại là vô dung trí nghi.

Lúc trước ta mời bọn họ cùng hạ Bình Sơn đại mộ, thậm chí nghiêm minh đoạt được minh khí đại bộ phận dùng cho cứu tế tai dân.

Sở huynh lại không chút do dự trực tiếp đồng ý việc này, chỉ lấy trong đó mười kiện minh khí, còn lại đều để ta dùng cho cứu tế tai dân.

Chỉ bằng lời nói kia của Sở huynh, người bạn này Trần Ngọc Lâu ta nhận." Nói đến đây, Trần Ngọc Lâu híp hai mắt lại, nhìn về phía La Lão Oai, lạnh giọng nói: "Lão La, Sở huynh hạ mộ đã thành định cục,

ta hi vọng đến lúc đó ngươi tốt nhất đừng giở trò, nếu không đừng trách ta không khách khí." "Ha ha ha...

Tổng bả đầu của ta ơi, ngài sớm nói bọn hắn chỉ lấy mười kiện minh khí a, mười kiện minh khí dù quý giá nhất thì lại có thể đáng bao nhiêu tiền?

Ai da da, là lão La ta hỗn trướng, huynh đệ Sở gia kia thực lực đã cường đại như thế lại không tham tâm, lão La ta nếu sớm biết thì đâu có nói những lời kia.

Ngày mai... ngày mai ta sẽ đích thân xin lỗi Sở huynh đệ." Nghe Trần Ngọc Lâu nói, chỉ thấy La Lão Oai cười ha ha một tiếng, đứng dậy, bộ dáng vừa hổ thẹn vừa tự trách.

Cái bộ dạng này khiến Hồng Cô Nương bên cạnh trực tiếp trợn trắng mắt.

Chương 18

Đồng thời, tại một gian phòng khác, Sở Kiêu đang tu luyện chậm rãi mở mắt, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Minh Kình, Ám Kình, Hóa Kình...

Quốc thuật tu luyện sao?

Thảo nào lúc trước cảm thấy trên người bọn họ sở hữu một luồng sức mạnh đặc thù.

Chỉ không biết Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất trọng nhất giai lại tương đương với cảnh giới như thế nào.” Sở Kiêu đạm đạm cười một tiếng, sau đó lại lần nữa nhắm mắt, bắt đầu tu luyện. *** Ngày hôm sau!

Mưa to như trút nước rơi xuống cả đêm rốt cuộc cũng dần dần dừng lại.

Một vầng kiêu dương chậm rãi thăng lên, ánh nắng ấm áp xuyên qua tầng mây sái lạc xuống, cũng khiến chướng khí trong Lão Hùng Lĩnh tiêu tán không ít.

Sáng sớm tinh mơ, bên ngoài Nghĩa Trang liền ồn ào náo nhiệt, có thể nói là nhân thanh đỉnh phí.

Đông đảo Tá Lĩnh đạo chúng cùng một số binh sĩ mặc quân trang đã nhao nhao đến nơi, đang ở ngoài Nghĩa Trang cười đùa giận mắng.

Những người này lời trong lời ngoài đều thủy chung vây quanh Bình Sơn đại mộ.

Có thể thấy được, đối với việc sắp trộm Bình Sơn, mọi người giai tâm tình kích động, phấn chấn không thôi.

Trong phòng, Sở Kiêu chậm rãi mở hai mắt ra, một luồng tinh quang trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

"Không ngờ âm khí trong Nghĩa Trang lại thật sự không ít, so với bãi tha ma đêm qua còn muốn nhiều hơn nhiều.

Thôn phệ hấp thu âm khí tiến hành tu luyện, quả nhiên như Hệ thống đã nói, đối với tu vi đại hữu ích xử, thậm chí ở phương diện nào đó còn hữu dụng hơn so với hấp thu linh khí." Cảm thụ sức mạnh trong cơ thể trải qua một đêm tu luyện đã tráng đại hơn chút ít, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một vệt hài lòng.

Một đêm tu luyện, tu vi của hắn đích xác tinh tiến chút ít, đây mới chỉ là âm khí trong Nghĩa Trang, nếu là âm khí trong Bình Sơn đại mộ thì sẽ nồng đậm bực nào?

Hơn nữa, trong Bình Sơn đại mộ không chỉ có âm khí, tất nhiên còn có đại lượng sát khí.

Nếu đem âm khí, sát khí trong đó hoàn toàn thôn phệ hấp thu, hắn thậm chí có cảm giác sẽ trực tiếp đột phá, đạt tới Nhị giai.

"Chậc chậc...

Đối với Bình Sơn đại mộ, ta thật sự càng ngày càng mong đợi." Sở Kiêu khóe miệng hơi nhếch, sau đó nói với Hệ thống: "Hệ thống, mở ra giao diện thông tin gia tộc." "Đinh, đang mở ra..." Bá!

Theo tiếng nói của Hệ thống rơi xuống, một màn ánh sáng mà người ngoài không thể nhìn thấy trong nháy mắt xuất hiện trước mắt hắn. * **【Gia tộc】:** Sở Gia * **【Tộc trưởng】:** Sở Kiêu * **【Tu vi】:** Nhất giai đỉnh phong * **【Huyết mạch】:** Tổ Vu Chúc Dung (0.1%) * **【Đẳng cấp】:** 0 * **【Tộc nhân】:** 195 người * **【Đại Vu huyết mạch】:** Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu

Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu, chưa hoàn toàn giác tỉnh), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn giác tỉnh) (Cụ thể có thể bấm vào xem) * **【Truyền thừa】:** Vu Tộc huyết mạch truyền thừa, Cửu Chuyển Huyền Công truyền thừa * **【Thế lực】:** Không * **【Trạng thái】:** Sơ nhập siêu phàm chi lộ * **【Gia tộc điểm】:** 0 * **【Khí vận điểm】:** 10000 điểm ...

Nhìn Khí vận điểm ở cột cuối cùng trên giao diện thông tin gia tộc hiện nay, trong mắt Sở Kiêu tràn đầy tiếu ý.

Một vạn Khí vận điểm!

Hoàn toàn có thể đoái đổi thành một ngàn Gia tộc điểm, đủ để mua sắm không ít đồ tốt trong Hệ thống thương thành rồi.

Dù sao, thần binh cho bốn người cường như Sở Sơn Hùng, tổng cộng cũng mới chỉ tốn 80 Khí vận điểm mà thôi.

"Có lẽ đợi Bình Sơn đại mộ kết thúc, có thể ở trong Hệ thống thương thành mua sắm một ít chiến kỹ để tộc nhân tu luyện." Sở Kiêu nội tâm thầm trầm tư.

Hiện nay bao gồm cả hắn, mọi người tuy rằng giác tỉnh Vu Tộc huyết mạch, thậm chí tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đẳng cấp tu luyện pháp khủng bố, nhưng hiện nay cũng chỉ là không có thực lực, khi đối địch với người khác vẻn vẹn bằng vào nhục thân cường hoành, tốc độ vô song mà thôi.

Lấy lực phá vạn pháp tuy rằng không phải không được, nhưng hiện nay tu vi mọi người dù sao cũng quá yếu nhỏ, cũng không có giác tỉnh thần thông, nếu có thể sở hữu chiến kỹ, tất nhiên sẽ khiến tộc nhân càng có thể phát huy ra thực lực bản thân.

Cho dù sở hữu huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung, thậm chí có thể chưởng khống hỏa diễm, nhưng cũng không cách nào đem chiến lực

bản thân hoàn toàn phát huy ra.

Ví dụ như, bản thân chiến lực hiện nay có một trăm, nhưng chân chính có thể phát huy ra thực lực e rằng không đủ sáu mươi.

Nhưng nếu có chiến kỹ, liền có thể phát huy ra một trăm, thậm chí một trăm hai mươi.

Thậm chí có một ít nghịch thiên sát phạt chi thuật, có thể bộc phát ra sức mạnh gấp mấy lần bản thân.

Cho nên, đối với một người tu luyện chân chính mà nói, công pháp, thần thông, chiến kỹ, ba thứ thiếu một thứ cũng không được.

Bất quá hiện nay đổ đấu Bình Sơn đang ở ngay trước mắt, cũng không phải là lúc mua sắm chiến kỹ, cứ đợi Bình Sơn đại mộ kết thúc, kiếm thêm một ít Khí vận điểm, rồi mua sắm chiến kỹ càng thêm cường đại đi.

Bá!

Thu hồi giao diện thông tin gia tộc, hắn tung người từ trên nắp quan tài nhảy xuống.

"Tộc trưởng, ngài tỉnh rồi!" Lúc này, một bên Sở Khứ Tà thấy thế, vội vàng đứng dậy cung kính nói.

"Ân...

Ba người Trường Dịch đâu?" Hơi chỉnh lý lại y phục, Sở Kiêu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trong phòng chỉ còn lại Sở Khứ Tà, liền hỏi.

"Sáng sớm Dịch ca đã ra khỏi phòng, hiện tại hình như đang ăn cái gì đó, nghe tên Trần Ngọc Lâu kia nói, đợi dùng cơm xong liền chuẩn bị xuống Bình Sơn đại mộ." Sở Khứ Tà trả lời.

"Nga?" Sở Kiêu nghe vậy gật gật đầu, nghe tiếng ồn ào hi hi

nhương nhương bên ngoài, có chút hiếu kỳ nói: "Tình huống bên ngoài là sao, nhiều người như vậy, chẳng lẽ Tá Lĩnh đạo chúng còn lại đã đến rồi?" "Đúng vậy, cũng không biết Tá Lĩnh tột cùng có gì lợi hại, hạ một cái mộ táng cư nhiên cần nhiều người như vậy.

Những người bên ngoài kia ta đều nhìn rồi, một cái nhập lưu cũng không có, cũng chỉ có mấy kẻ trong đó nhìn còn tạm được." Nhắc tới những Tá Lĩnh đạo chúng bên ngoài kia, trên mặt Sở Khứ Tà không khỏi lộ ra một vệt châm chọc và khinh thường.

Tại hắn xem ra, những người bên ngoài kia cơ bản đều là người bình thường, thậm chí có người ngay cả người bình thường cũng không bằng.

Vốn dĩ nghe nói Tá Lĩnh là một trong Đạo Mộ Tứ Phái, hẳn là rất lợi hại, nhưng hiện tại xem ra cũng chỉ như thế.

"Ha ha...

Tiểu quỷ ngươi mới tu luyện mấy ngày a, dám coi thường người khác." Sở Kiêu buồn cười nhìn thoáng qua Sở Khứ Tà, sau đó vỗ vỗ đầu hắn nói: "Đạo Mộ Tứ Phái, mỗi phái đều có bản sự không giống nhau.

Tá Lĩnh tổ sư gia hào xưng là Bá Vương Hạng Vũ năm đó, tự nhiên có năng lực độc đáo.

Tá Lĩnh giảng cứu chính là người đông thế mạnh.

Lấy nhân lực làm trọng, lại phụ dĩ các loại năng lực kỳ lạ, cho dù là một ngọn núi cũng có thể dời đi.

Huống hồ, trong Tá Lĩnh lực sĩ cũng không phải là không có cường giả." Nói xong, Sở Kiêu nhìn về phía ngoài cửa cách đó không xa, nơi đó đang đứng một nam tử thân cao hơn hai mét, thân thể so với Sở Sơn Hùng còn muốn khôi ngô hơn, nhưng dung mạo xấu xí, làn da

ngăm đen.

"Nhìn thấy người kia chưa?

Kẻ này trời sinh thần lực, hồn thân khí huyết cường đại, một thân thực lực cũng không tục; còn có Hồng Cô Nương đêm qua gặp, cũng đều là một phương cường giả, ngươi a, đừng quá kiêu ngạo." Sở Khứ Tà liếc mắt nhìn người nam tử khôi ngô nhưng xấu xí ngoài cửa kia, khinh thường bĩu môi.

"Người kia cũng chỉ thế thôi, cùng Hồng Cô Nương kia liên thủ cũng không phải đối thủ của ta." "Đừng vội vàng phủ định người khác, ngươi sở dĩ cường đại là bởi vì giác tỉnh Vu Tộc huyết mạch, lại có ta truyền xuống Cửu Chuyển Huyền Công." Sở Kiêu tức giận trừng hắn một cái, sau đó lắc đầu đi ra ngoài.

Đối với vị nam tử khôi ngô xấu xí kia, ngay từ cái nhìn đầu tiên hắn đã có suy đoán.

Tại Thường Thắng Sơn, trừ Côn Luân Ma Lặc ra, thực tại không còn ai khác. *** "Sở huynh, tỉnh rồi a, mau ăn chút đồ, đợi lát nữa chúng ta phải chuẩn bị xuất phát rồi." Vừa mới đi ra khỏi phòng liền trông thấy Trần Ngọc Lâu đứng ở cách đó không xa, vẫy vẫy tay với hắn, cười nói.

"Tộc trưởng, cho ngài!" Lúc này, Sở Sơn Hùng vác Ô Kim Huyền Thiên Côn đi tới, trong tay đưa một khối thịt khô lớn và một bầu nước.

Hiện nay giác tỉnh Vu Tộc huyết mạch, lại tu hành Cửu Chuyển Huyền Công, cần nhất là bổ sung thịt thực.

Nhất là đợi lát nữa tiến vào mộ táng, tất định sẽ có một tràng đại chiến, cho nên hiện tại phải ăn nhiều một chút mới được.

Từ trong tay Sở Sơn Hùng nhận lấy thịt khô và bầu nước, Sở Kiêu

vừa ăn vừa hoàn cố bốn phía.

Lúc này, trong sân Nghĩa Trang hội tụ không ít người.

Trừ một số Tá Lĩnh đạo chúng ra, phía đối diện cửa phòng, ba người Chá Cô Tiêu cũng đồng dạng đang vừa ăn vừa quan sát.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu không khỏi hơi gật đầu ra hiệu, thấy thế Sở Kiêu cũng đáp lễ lại.

Tại khoảng đất trống ngoài cổng lớn sân viện, lúc này lại hội tụ ít nhất hơn hai ngàn người.

Trong đó, hơn một nửa đều là Tá Lĩnh đạo chúng, chỉ có mấy trăm người là binh lính dưới tay La Lão Oai.

Có câu nói, binh hùng hùng một cái, tướng hùng hùng một ổ.

La Lão Oai không phải thứ tốt lành gì, người dưới trướng tự nhiên cũng chẳng ra sao.

Nguyên một đám dáng đứng lỏng tha lỏng lẻo, toàn thân không có chút dáng vẻ binh lính nào, có chăng vẻn vẹn chỉ là một luồng phỉ khí.

Bằng vào những tên lính này, La Lão Oai trông cậy vào việc thôn tính thế lực quân phiệt khác, quả thực là si nhân nằm mộng.

"Các huynh đệ, đợi lát nữa chúng ta lên Bình Sơn, bên trong Bình Sơn đại mộ ẩn chứa không biết bao nhiêu bảo bối, hôm nay chúng ta toàn bộ đào lên hết, có được hay không!" Phía trước đám người, La Lão Oai đứng ở trên một tảng đá cao, một tay chống nạnh, nhìn đám người phía dưới lớn tiếng hô quát, thần thái kia gọi là một cái ý khí phong phát.

Nghe hắn nói, đám người kia cũng nguyên một đám như được tiêm máu gà, hưng phấn không thôi.

"Tổng bả đầu, có muốn lên nói hai câu hay không a?" Nhìn đám

người hưng phấn, La Lão Oai toét miệng, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu cách đó không xa cao hứng nói.

Trần Ngọc Lâu gật gật đầu, thân là Tá Lĩnh Tổng bả đầu, trước khi hạ mộ đích xác nên nói hai câu.

"Chư vị, ta kỳ thực cũng không có gì để nói nhiều, hôm nay chỉ có một mục đích, đạo thủ tất cả bảo tàng trong Bình Sơn đại mộ, chỉ cần là thứ đáng giá, một cái cũng không hứa bỏ sót.

Khai bạt!" Theo tiếng nói của Trần Ngọc Lâu vừa dứt, mọi người càng thêm phấn chấn, tất cả mọi người đều không khỏi chấn bế cao hô: "Chơi hắn!

Chơi hắn!" Ngay lập tức, dưới sự dẫn dắt của Hồng Cô Nương và Hoa Mã Quải, Tá Lĩnh đạo chúng nhao nhao hướng về phía Bình Sơn đi tới.

Chương 19

La Lão Oai cũng mang theo mấy trăm thủ hạ, vác súng trường súng ngắn, lẫn trong đám người.

"Sở huynh, Chá Cô huynh, đại bộ đội đã khai bạt, chúng ta cũng nên xuất phát." Nhìn mọi người khai bạt xong, Trần Ngọc Lâu mang theo Côn Luân Ma Lặc đi vào sân viện Nghĩa Trang, đến trước mặt đám người Sở Kiêu cười nói.

Sở Kiêu cùng Chá Cô Tiêu hai người nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu cười nói: "Đã như vậy, vậy thì đi thôi!" Nhất thời, mọi người nhao nhao rời khỏi sân viện Nghĩa Trang, hướng về phía Bình Sơn tiến tới.

"Bình Sơn nãi là một ngọn núi cực kỳ kỳ đặc trong Lão Hùng Lĩnh, chỉnh thể của nó giống như một cái bình, trên hẹp dưới rộng, hai ngày trước khi ta quan trắc thì phát hiện trên không Bình Sơn canh thải hà mãn thiên.

Lần này nơi chúng ta muốn đi là một chỗ đoạn nhai trên vai núi, theo ta suy đoán, lối vào của Bình Sơn đại mộ tất định ở dưới đoạn nhai kia." Trên sơn đạo, Trần Ngọc Lâu một thân bạch y, tay phải cầm một cây quạt xếp, thỉnh thoảng nhẹ nhàng phe phẩy, phối hợp vẻ ngoài tuấn dật và khí chất bất phàm, cùng với trong miệng thao thao bất tuyệt sự hiểu biết về Bình Sơn đại mộ, quả thực là ý khí phong phát.

Ngay cả Lão Dương Nhân và Hoa Linh của Bàn Sơn nhất mạch bên cạnh cũng không khỏi bị chấn đến mức sửng sốt một chút.

Ngược lại Chá Cô Tiêu lông mày hơi nhíu, ánh mắt dọc theo sơn đạo không ngừng đánh giá hoàn cảnh bốn phía, tuy rằng cũng cảm

thấy Trần Ngọc Lâu nói đúng, nhưng tổng cảm thấy nơi nào đó lại có chút không đúng lắm.

"Tộc trưởng, Trần Ngọc Lâu tựa hồ thật sự có hai thanh bàn chải, chúng ta tuy rằng thực lực cường đại, nhưng đối với nghề đạo mộ thật sự có chút lạ lẫm." Nhìn Trần Ngọc Lâu thao thao bất tuyệt, miệng phun hoa sen, Sở Cửu Chiến nhịn không được ghé vào bên cạnh Sở Kiêu lặng lẽ nói.

"Có thể trở thành một trong Đạo Mộ Tứ Đại Phái, nhân vật Tá Lĩnh Khôi Thủ lại có thể đơn giản sao?

Trần Ngọc Lâu trời sinh Dạ Nhãn, nhìn đêm như ban ngày, lại tinh thông Vọng, Văn, Vấn, Thiết hạ thừa chi thuật, đồng thời còn biết thuật Thính Phong Thính Lôi.

Những cái khác không nói, tối thiểu tại một hàng này, người có thể so sánh với hắn tuyệt đối là đếm trên đầu ngón tay." Sở Kiêu đạm đạm cười một tiếng, đối với năng lực của Trần Ngọc Lâu hắn từ trước tới giờ không hoài nghi, nếu không đối phương cũng không có khả năng trở thành Tá Lĩnh Khôi Thủ, hào lệnh mấy vạn Tá Lĩnh đạo chúng, thậm chí chưởng khống lục lâm hưởng mã mười ba tỉnh Nam Thất Bắc Lục.

Chỉ đáng tiếc, mặc kệ là Trần Ngọc Lâu cũng tốt, Chá Cô Tiêu cũng được, hai người tuy là nhất thời đại khí vận chi tử, nhưng lại thời vận bất tế, kết cục cuối cùng đều không tốt lắm.

Bình Sơn đại mộ liền là nơi hết thảy bắt đầu.

Theo logic bình thường, mộ táng cổ đại tất định táng ở phía dưới, nhưng Bình Sơn đại mộ lại phản kỳ đạo nhi hành chi.

Vị đại tướng quân thời Nguyên kia cư nhiên đem mộ táng đặt tại trong những vết nứt phía dưới đỉnh núi Bình Sơn một chút.

Cũng chính vì thế, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu mới có thể một ba ba chiết (gặp nhiều trắc trở).

Trí sử thượng thiên Tá Lĩnh tinh nhuệ thảm tử, Lão Dương Nhân, Hoa Linh hai người cũng táng thân tại đây.

Hết thảy những thứ này không thể nói là do Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu hai người thực lực không đủ, chỉ có thể nói là thời vận bất tế.

Bất quá, một đời này có hắn tại, hết thảy đều sẽ trở nên không giống nhau.

Hoặc hứa, hắn sẽ mượn nhờ cơ hội lần này, hung hăng vặt một nắm lông dê trên người hai kẻ này.

Nghĩ như vậy, khóe miệng Sở Kiêu liền không khỏi hơi hơi câu lên một vệt tiếu ý.

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, rất nhanh liền đến giữa trưa.

Từ sáng sớm xuất phát tại chân núi, mọi người đi suốt mấy tiếng đồng hồ mới rốt cuộc đến được chỗ đoạn nhai trên vai núi.

So với sự khinh tùng khiếp ý của đám người Sở Kiêu, đông đảo Tá Lĩnh đạo chúng và đám thủ hạ của La Lão Oai hầu như đều mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, mồ hôi như mưa, há miệng thở dốc.

"Tộc trưởng, không ngờ ở chỗ vai núi cư nhiên có một khoảng đất trống lớn như vậy, từ đoạn nhai nhìn xuống vân vụ lượn lờ, sợ là không dưới cả trăm mét?" Sở Trường Dịch đi tới bên bờ vực, thò đầu nhìn thoáng qua huyền nhai thâm bất kiến để kia, lập tức nhịn không được chậc chậc lưỡi.

Bất quá rất nhanh, lông mày hắn lại nhịn không được nhíu nhíu, có chút nghi hoặc nói: "Tộc trưởng, ta có loại cảm giác, dưới huyền nhai tựa hồ có một loại khí tức nào đó cách ngoại hấp dẫn ta.

Kỳ thực ta trước đó đã muốn hỏi rồi, bãi tha ma ngày hôm qua và Nghĩa Trang tựa hồ đều có một loại khí tức đang hấp dẫn ta, nhưng ta lại thủy chung không rõ là vì sao." "Di, Trường Dịch, ngươi cũng có loại cảm giác này sao?

Ta cũng có, ta còn tưởng là ảo giác của ta chứ." Nghe Sở Trường Dịch nói vậy, Sở Cửu Chiến bên cạnh lập tức lộ vẻ kinh dị nói.

"Ách, yêm cũng có loại cảm giác này." Sở Sơn Hùng gãi gãi đầu, thật thà cười một tiếng nói.

Nghe cuộc đối thoại của mấy người Sở Trường Dịch, Sở Kiêu ở một bên không khỏi nhướng mày.

Đối với lời Sở Trường Dịch nói, bãi tha ma đêm qua, Nghĩa Trang, cùng với dưới đoạn nhai có khí tức hấp dẫn bọn hắn, trong lòng Sở Kiêu đã sớm có suy đoán.

Ba nơi này có thể tạo thành lực hấp dẫn đối với bọn hắn, ngoại trừ âm khí, sát khí ra, căn bản không còn gì khác.

Hệ thống từng nói, giả Vu Tộc có thể thôn phệ hấp thu địa mạch trọc khí, âm khí, sát khí các loại khí tức ô uế để đề cao tu vi bản thân.

Bọn hắn sở hữu Vu Tộc huyết mạch, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Hiển nhiên, Sở Trường Dịch cảm thụ được âm khí, nhưng lại không hiểu rõ về chúng.

Nghĩ tới đây, Sở Kiêu không khỏi đạm đạm cười một tiếng, nhìn về phía mấy người nói: "Cái gọi là khí tức hấp dẫn các ngươi, thực tế chính là âm khí.

Lúc trước ngược lại quên nói với các ngươi, sau khi giác tỉnh Vu Tộc huyết mạch, không chỉ có thể thôn phệ linh khí tu luyện, còn có thể hấp thu địa mạch trọc khí, âm khí, sát khí các loại khí tức, dùng cái

này để tăng lên tu vi.

Hiện nay thiên địa linh khí hi bạc, địa mạch trọc khí cũng không cách nào tụ lại, nhưng trong các đại mộ táng lại sở hữu đại lượng âm khí, sát khí.

Bãi tha ma đêm qua, Nghĩa Trang, những loại địa phương này đồng dạng cũng có âm khí, chỉ bất quá quá hiếm hoi mà thôi.

Đợi lát nữa sau khi nhập Bình Sơn đại mộ, các ngươi không ngại thì thử xem, cảm thụ những âm khí kia, đợi thời cơ thích hợp liền lợi dụng những âm khí, sát khí này để tăng lên tu vi bản thân." Âm khí?

Sát khí?

Nghe Sở Kiêu nói, bọn người Sở Trường Dịch không khỏi lộ vẻ kinh dị và hiếu kỳ.

Thật không ngờ, cư nhiên ngay cả loại âm sát chi khí này cũng có thể dùng để tăng lên tu vi.

Nếu thật như thế, thực lực của bọn hắn há chẳng phải có thể càng thêm nhanh chóng tăng lên sao?

Nghĩ tới đây, mấy người hạ quyết tâm, đợi lát nữa xuống đoạn nhai nhất định phải hảo hảo cảm thụ xem những âm sát chi khí kia rốt cuộc là cảm giác gì.

"Tổng bả đầu, ngài xem chúng ta đều đã đến đoạn nhai rồi, chúng ta có phải nên chuẩn bị đi xuống hay không?" Cách đó không xa, La Lão Oai nóng bức cởi mấy cái cúc áo cổ, hỏi Trần Ngọc Lâu bên cạnh.

Bên cạnh hắn, Dương phó quan giống như tên cẩu thối, cầm một cái quạt không ngừng quạt cho hắn.

"Lão La, ngươi xem các huynh đệ đều mệt không chịu được, chi

bằng cứ nghỉ ngơi một chút trước?" Liếc mắt nhìn La Lão Oai đang cấp khó dẫn nổi, Trần Ngọc Lâu cười nhìn thoáng qua bốn phía mọi người đang nghỉ ngơi, sau đó nói.

"Ai nha, Tổng bả đầu của tôi ơi, đều lúc nào rồi còn nghỉ ngơi, phía dưới còn có bao nhiêu là bảo bối đang chờ chúng ta đi lấy đó." "Mau!

Cẩn khẩn!

Đều đứng lên cho ta!

Đợi đem bảo bối làm ra rồi, có khối thời gian cho các ngươi nghỉ ngơi." La Lão Oai hai tay chống nạnh, thần tình cấp bách, đá đít mấy người đang ngồi dưới đất bên cạnh.

Phía dưới có vô số bảo bối, La Lão Oai hắn khả năng không đợi được nữa.

Nhìn một màn này, Trần Ngọc Lâu a a cười một tiếng, sau đó gật gật đầu nói: "Đã như vậy, Lão La, ngươi đối lên không trung bắn hai phát súng cho ta nghe một chút." "Hắc hắc, Tổng bả đầu, ngài nhìn cho kỹ nhé." Nghe vậy, trên mặt La Lão Oai lập tức lộ ra nụ cười, sau đó lấy súng ngắn ra, đối lên không trung bóp cò hai cái.

Đoàng!

Đoàng!

Theo hai tiếng súng vang lên, Trần Ngọc Lâu hai mắt hơi nhắm, lỗ tai khẽ động, bắt đầu tế tế lắng nghe.

Cách đó không xa, nhìn cử động của Trần Ngọc Lâu, Lão Dương Nhân có chút hiếu kỳ nhìn sư huynh nhà mình hỏi: "Sư huynh, hắn đang làm cái gì vậy?" Chá Cô Tiêu sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Trần Ngọc Lâu nói: "Truyện ngôn có thuật Thính Phong Thính Lôi, Văn Sơn Biện Long, nghe nói pháp này có thể thông

qua tiếng vang, thuận theo dao động âm thanh trong không khí để phân biệt hết thảy sự vật chung quanh." "Ta đi, lợi hại như vậy sao?

Vậy há chẳng phải Trần Ngọc Lâu chỉ cần bằng vào một đôi lỗ tai là có thể tham trắc ra phương vị cụ thể của cổ mộ, thậm chí kết cấu và cơ quan bên trong mộ táng?" Lão Dương Nhân nghe vậy, trong lòng lập tức kinh hãi, lần nữa nhìn về phía Trần Ngọc Lâu, trên mặt rõ ràng mang theo một luồng kinh sá.

"Tá Lĩnh có thể vị liệt một trong Tứ Đại Phái, không phải là không có đạo lý.

Một tay Thính Phong Thính Lôi, Văn Sơn Biện Long chi pháp này, trên giang hồ ngoại trừ một mình Trần Ngọc Lâu ra, liền không có ai sở hữu loại năng lực này." Giờ khắc này, cho dù là Chá Cô Tiêu cũng không khỏi nội tâm thầm kinh thán.

Dù sao một tay này xác thực là có chút không đơn giản.

"Lão La, bắn thêm một phát nữa!" Lúc này, cách đó không xa Trần Ngọc Lâu mở mắt ra, liếc nhìn La Lão Oai nói.

Thấy thế, La Lão Oai lập tức động thủ lần nữa bắn một phát.

Sau một tiếng súng, Trần Ngọc Lâu lại nhắm mắt lắng nghe.

Một lát sau, Trần Ngọc Lâu chậm rãi mở hai mắt ra, trên mặt không khỏi lộ ra một vệt nụ cười tự tin.

"Ta đã đại khái sờ rõ ràng tình huống dưới đoạn nhai rồi, phía dưới là một chỗ địa cung bàng đại, có một cái lại một cái đại điện.

Bình Sơn từ xưa đến nay liền là nơi Hoàng đế luyện đan luyện dược.

Thời gian tuyến của nó thậm chí có thể truy tung đến thời Tần Hán, sau đó lại trải qua không biết bao nhiêu đời Hoàng đế khoách

kiến, cho nên mới có quy mô địa cung bàng đại như hiện tại.” Nghe Trần Ngọc Lâu nói, hưng phấn chi sắc trên mặt La Lão Oai trở nên càng thêm nồng đậm.

“Địa cung?

Trải qua nhiều triều đại như vậy, há chẳng phải phía dưới tất cả đều là bảo bối?

Vậy còn chờ cái gì nữa, mau chóng đi xuống a.” “Đừng vội!” So với La Lão Oai cấp bách, Trần Ngọc Lâu lại có vẻ đạm định vô cùng.

Chỉ thấy hắn nhìn về phía một đám Tá Lĩnh đạo chúng, lớn tiếng quát: “Các huynh đệ, lấy Ngô Công Quải Sơn Thê!” “Vâng, Tổng bả đầu!” Theo lời Trần Ngọc Lâu rơi xuống, rất nhiều Tá Lĩnh đạo chúng nhao nhao từ trong ba lô hoặc túi xách lấy ra từng cây trúc, sau đó nhanh chóng tổ trang.

Không bao lâu sau liền tổ trang ra một cái thang giống như con rết.

Sau đó, những cái thang hình rết này lại được kết nối với nhau, thuận theo đoạn nhai từng chút từng chút hướng phía dưới diên thân đảo huyền.

“Chậc chậc...

Tá Lĩnh người đông thế mạnh xác thực không đơn giản, Ngô Công Quải Sơn Thê cũng đích xác có chỗ tốt độc đáo.” Nhìn trong thời gian ngắn ngủi đã tổ trang ra từng cái thang, cho dù là Sở Kiêu cũng không khỏi tán thán.

Chương 20

Không một hồi thời gian, hơn mười cái Ngô Công Quải Sơn Thê liền từ đoạn nhai hướng xuống phía dưới bắc xong.

"Tái Lý Hầu, Địa Lý Bính!" Theo Trần Ngọc Lâu hô to một tiếng, trong đám người lập tức đi ra hai nam tử, một cao một thấp.

"Tổng bả đầu!" "Hai người các ngươi xuống trước dò đường, nếu khả hành liền phát tín hiệu." "Rõ, Tổng bả đầu!" Nghe mệnh lệnh của Trần Ngọc Lâu, hai người không có bất kỳ do dự nào, lập tức thuận theo Ngô Công Quải Sơn Thê hướng phía dưới leo xuống.

"Trần huynh, chi bằng ta an bài người đi theo xuống dưới một chút, thấy thế nào?" Trên đài cao đoạn nhai, nhìn Tái Lý Hầu và Địa Lý Bính đang leo xuống, Sở Kiêu hai mắt hơi híp, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu nói.

"Sở huynh không yên lòng?" Trần Ngọc Lâu có chút kinh ngạc hỏi.

Sở Kiêu cười lắc đầu: "Nào có, chỉ là tộc nhân nhà ta niên kỷ còn nhỏ, lại không có kiến thức gì, cho nên muốn gấp gáp đi xuống nhìn xem." Nói xong, Sở Kiêu liếc nhìn Sở Khứ Tà sau lưng, đạm đạm cười một tiếng.

"Thì ra là Khứ Tà tiểu huynh đệ nôn nóng muốn vào Bình Sơn đại mộ a.

Đã Khứ Tà tiểu huynh đệ muốn đi xuống nhìn xem, vậy liền tùy ý Sở huynh.

Lấy thực lực của Khứ Tà tiểu huynh đệ, sẽ không gặp nguy hiểm, nếu có thể thì thuận tiện chiếu cố hai người huynh đệ Tá Lĩnh kia của ta." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, nhìn thoáng qua Sở Khứ Tà sắc mặt

lãnh mạc, như có điều suy nghĩ gật đầu đồng ý.

"Đa tạ!" Sở Khứ Tà đối với Trần Ngọc Lâu chắp tay, sau đó lại bái Sở Kiêu một cái, thần tình cung kính nói: "Tộc trưởng, vậy ta đi xuống trước nhìn xem." "Ân, chú ý an toàn!" Sở Kiêu gật gật đầu.

Lấy thực lực của Sở Khứ Tà, nhập địa cung dưới đoạn nhai sẽ không gặp nguy hiểm.

Những con rết kia tuy rằng độc tính mãnh liệt, nhưng hắn thân phụ Vu Tộc huyết mạch, cho dù mới vừa giác tỉnh cũng mang theo một loại uy thế thiên nhiên.

Chỉ sợ những con rết kia ngay cả năng lực đến gần Sở Khứ Tà cũng không có, thật sự gặp phải cũng chỉ sẽ bỏ chạy trối chết.

Tức tiện vận khí không tốt gặp phải Lục Sí Ngô Công, cho dù không địch lại cũng quyết nhiên sẽ không xuất hiện nguy hiểm.

"Chá Cô huynh, có thể cho mượn dây thừng dùng một lát hay không?" Lúc này, Sở Kiêu nhìn trái nhìn phải, cuối cùng đem ánh mắt định cách tại trên người Chá Cô Tiêu.

"Sở huynh, không phải có Ngô Công Quải Sơn Thê của Tá Lĩnh ta đã dựng sẵn sao?

Hà tất phải dùng dây thừng?" "Trần huynh, Ngô Công Quải Sơn Thê tuy rằng tinh diệu, nhưng đối với tộc nhân ta, tốc độ vị miễn có chút chậm." Sở Kiêu đạm đạm cười một tiếng nói.

"..." Nghe nói thế, Trần Ngọc Lâu lập tức sững sờ, sau đó không khỏi cười khổ gật gật đầu.

Dĩ thực lực Sở Khứ Tà đêm qua chém giết hơn mười con chồn tinh và một con lão chồn trăm năm đạo hạnh thể hiện ra, tựa hồ đích xác không cần dùng đến Ngô Công Quải Sơn Thê, ngược lại dùng dây thừng càng thêm bớt việc tiện lợi.

Cách đó không xa, Chá Cô Tiêu cũng hiểu ý gật đầu, nói với Lão Dương Nhân bên cạnh: "Sư đệ, lấy dây thừng đưa cho vị tiểu huynh đệ này." "Vâng, sư huynh!" Lão Dương Nhân gật đầu, sau đó từ trong ba lô lấy ra một bó dây thừng lớn, đưa đến trước mặt Sở Khứ Tà, vừa có chút tự hào nói: "Tiểu huynh đệ, dây thừng này của ta chính là dùng dược liệu đặc thù chế tác thành, sau đó tận lực dùng bí dược ngâm tẩm, cho dù là sức mạnh mấy ngàn cân cũng không nhất định có thể kéo đứt, ngươi có thể yên tâm dùng." "Cảm ơn!" Sở Khứ Tà kinh ngạc nhìn thoáng qua Lão Dương Nhân, sau đó nhận lấy dây thừng, đi đến bên cạnh một tảng đá lớn, đem một đầu dây thừng buộc ở phía trên.

"Tộc trưởng, vậy ta liền xuống trước." Chào hỏi Sở Kiêu một tiếng xong, chỉ thấy Sở Khứ Tà tay nắm lấy dây thừng, trực tiếp lấy đà một cái, liền phi thân hướng về phía dưới đoạn nhai nhảy xuống.

Bá bá bá...

Nhất thời, đống dây thừng tích tụ trên đài cao nhanh chóng bắt đầu hướng phía dưới cực tốc hạ hàng.

"Tộc trưởng, Tiểu Tà sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Sở Trường Dịch có chút lo lắng hỏi.

"Trường Dịch, yên tâm đi, thực lực của Tiểu Tà tối hôm qua đã chứng minh rồi, có thể xảy ra chuyện gì?" Sở Cửu Chiến tức giận trợn trắng mắt, lại tiếp tục nói: "Huống hồ ta không phải đang ở đây sao?

Thật sự xảy ra chuyện, hoàn toàn tới kịp nhảy xuống cứu." "Cũng đúng!" Nghe vậy, trong lòng Sở Trường Dịch hơi nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, Sở Khứ Tà đang nhảy xuống đoạn nhai một tay nắm chặt dây thừng, thân thể cực tốc trụy lạc hạ hàng.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí đuổi kịp Tái Lý Hầu, Địa Lý Bính hai người lúc trước thuận theo Ngô Công Quải Sơn Thê đi xuống.

Đoạn nhai chi hạ, hơn một trăm mét!

Nhìn thấy sắp chạm đáy, trong mắt Sở Khứ Tà tinh quang chợt lóe, tay nắm dây thừng cưỡng ép thân thể xoay chuyển giữa không trung, sau đó tung người nhảy một cái, vững vàng rơi xuống đất.

"...

Một chỗ mái cung điện?" Nhìn dưới chân và bốn phía đều là loại ngói mái nhà, Sở Khứ Tà trong lòng hiểu rõ.

"Tên Trần Ngọc Lâu kia có Văn Sơn Biện Long chi pháp, xác thực không đơn giản, quả nhiên đúng như lời hắn nói, phía dưới là cái địa cung." Sở Khứ Tà thấp giọng tự ngữ, ánh mắt đánh giá một phen bốn phía.

Ngói chung quanh nhìn qua pha vi hoàn chỉnh, chỉ là khi nhìn thấy phía trên có một chỗ ấn ký to lớn dài ngoằng, đồng khổng của hắn không khỏi hơi co rút lại.

Loại ấn ký này hiển nhiên là do sinh vật thể hình to lớn bò qua dẫn đến.

Nói cách khác, phía dưới cực có khả năng tồn tại một loại sinh vật thể hình bàng đại.

Tại cách ấn ký kia không xa có một cái lỗ thủng lớn, ngói phía trên toàn bộ vỡ vụn.

Sở Khứ Tà buông dây thừng ra, sau đó đi tới trước lỗ thủng lớn.

Tuy phía dưới một mảnh đen kịt, cũng có thể nhìn rõ ràng phía dưới rõ ràng là nội bộ một chỗ điện vũ.

Ẩn ước gian, bên trong có một đống ngói vỡ vụn và đại lượng

kiến trúc mục nát sụp đổ.

“Di?

Tiểu huynh đệ, ngươi cũng đi theo xuống rồi à, vừa rồi cái bóng đen cái vèo một tiếng biến mất không thấy kia hẳn là ngươi đi?

Tốc độ thật là nhanh, ta nghe Tổng bả đầu nói tối hôm qua ngươi giết hơn mười con chồn tinh, trong đó có một con lão chồn trăm năm đạo hạnh?

Lợi hại a tiểu huynh đệ, tuổi còn nhỏ cư nhiên có thực lực cường đại như vậy.” Lúc này, trên vách núi cách đó không xa, Tái Lý Hầu, Địa Lý Bính hai người cũng rốt cuộc thuận theo Ngô Công Quải Sơn Thê đi xuống.

Khi hai người nhìn thấy Sở Khứ Tà thì trước tiên là kinh hãi, sau đó nhịn không được lộ vẻ hiếu kỳ khen ngợi.

“Tiểu huynh đệ, thế nào, có phát hiện gì không?” Tái Lý Hầu có chút hiếu kỳ hỏi.

“Dưới địa cung hẳn là tồn tại một loại sinh vật thể hình to lớn nào đó, tốt nhất cẩn thận một chút.” Sở Khứ Tà đạm đạm liếc nhìn hai người, sau đó chỉ vào ấn ký to lớn cách đó không xa nói.

“Hại, bất quá là vết tích nước mưa xối mòn mà thôi, đâu có khoa trương như vậy?” Hai người liếc nhìn ấn ký kia, sau đó lắc đầu, không thèm để ý nói.

“Nhìn qua cũng không có nguy hiểm gì a, ta đi phát tín hiệu, sau đó để đám Tổng bả đầu đều xuống đây đi.” Địa Lý Bính không cho là đúng, đi sang một bên từ trong ngực lấy ra một cái tín hiệu đạn, sau đó mãnh liệt giật chốt.

Sưu ~ Ban tùy theo một đạo quang đạn màu đỏ lạnh bắn ra, trong nháy mắt liền chiếu sáng hết thảy hoàn cảnh hắc ám chung quanh.

“Tín hiệu đạn cũng đánh rồi, Tổng bả đầu chắc sắp xuống tới, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chúng ta có muốn hay không xuống cái lỗ thủng lớn kia trước, nhìn xem phía dưới tột cùng có cái gì?” “Ta thấy được đấy, cứ chờ cũng mệt mỏi lắm, tiểu huynh đệ có muốn đi cùng không?” Hai người nhìn về phía Sở Khứ Tà hỏi.

“Được!” Đối với đề nghị của hai người, Sở Khứ Tà không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Hắn cũng đang chuẩn bị đi xuống, hảo nhất tham cứu cánh.

“Hắc hắc, đi thôi!” Tái Lý Hầu, Địa Lý Bính hai người thân thủ cũng khá mạnh mẽ.

Hai người tương hỗ hỗ trợ, thuận theo cái lỗ thủng vỡ vụn, cho dù có cao ba bốn mét cũng không tốn sức đi xuống.

Sở Khứ Tà thấy thế, tung người nhảy một cái, căn bản không thèm để ý độ cao.

Đồng thời, ở phía bên kia!

Trên đoạn nhai, khi nhìn thấy tín hiệu đạn từ phía dưới bay ra, mọi người không ai không lộ vẻ vui mừng.

“Tổng bả đầu, hai người Tái Lý Hầu đang thông báo cho chúng ta kìa.” Nhìn tín hiệu đạn như pháo hoa trên bầu trời, trên mặt Trần Ngọc Lâu không khỏi lộ ra một nụ cười.

“Quải tử, mặc giáp!” “Rõ!” Nhìn Trần Ngọc Lâu mặc lên người bộ ‘Hoàng Gia Nội Giáp’, cùng với ‘Tiểu Thần Phong’ nắm chặt trong tay, trong mắt Sở Kiêu không khỏi lóe lên một vệt dị sắc.

Tá Lĩnh không hổ là một trong Đạo Mộ Tứ Đại Phái, nội tình xác thực thâm hậu, nội giáp và Tiểu Thần Phong xác thực kham xưng thần binh.

Lấy nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra bộ 'Hoàng Gia Nội Giáp' và Tiểu Thần Phong kia bất phàm.

Cái gọi là 'Hoàng Gia Nội Giáp' thực tế là một loại thiết hoàn giáp.

Bất quá lại không phải là thiết giáp bình thường, mà là dùng loại sắt đặc thù chế tạo thành.

Lực phòng ngự của nó tuyệt đối kham xưng vô song.

Tiểu Thần Phong càng là ghê gớm, độ sắc bén của nó đủ để thổi lông tóc đứt, chém sắt như chém bùn, hoặc hứa hoàn toàn không kém gì Hắc Kim Đoản Đao của Hắc Hạt Tử, e rằng cũng không hề thua kém.

Có một công một phòng, hai loại thần binh tại tay, sự an toàn của Trần Ngọc Lâu tuyệt đối có bảo đảm cực lớn.

Bất quá so sánh ra, so với thần binh mua cho tộc nhân từ trong Hệ thống thương thành mà nói thì lại kém quá nhiều, cho dù là Tiểu Thần Phong cũng tuyệt đối không sánh bằng.

Bất quá, bản thân thực lực của Trần Ngọc Lâu cũng không yếu.

Đừng nhìn đêm qua hắn bị chồn tinh mê hoặc mà tưởng cá nhân thực lực hắn yếu, kỳ thực không phải vậy.

Trần Ngọc Lâu thân là Tá Lĩnh Khôi Thủ, Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, nếu bản thân thực lực không đủ thì làm sao có thể ngồi vững?

Chỉ bất quá so với động dụng vũ lực, Trần Ngọc Lâu càng thích dùng não hơn mà thôi.

Kỳ thực cá nhân thực lực của hắn cũng đã đạt tới Minh Kình đỉnh phong, lại biết một loại khinh công thân pháp cực kỳ cường đại tên là

‘Hàm Yến Vĩ’, có thể không cần mượn nhờ bất kỳ vật gì dễ dàng leo lên tường thành cao hơn mười mét.

Luận khinh công thân pháp, tuyệt đối có thể so bì với Chá Cô Tiêu.

Đương nhiên, luận cá nhân chiến lực, so với Chá Cô Tiêu thì tự nhiên còn kém xa.

Nhưng cho dù như thế, đó cũng là cường giả hiếm có trên giang hồ.

“Chư vị huynh đệ, hôm nay ta ở đây, liền bắt chước hành động của Xích Mi năm xưa, trộm Bình Sơn, lấy bảo bối, chia vàng bạc, cứu tế thương sinh!” Theo Trần Ngọc Lâu chấn tí hô to, lập tức tất cả Tá Lĩnh đạo chúng nhao nhao vì đó mà kích động, hưng phấn.

Chương 21

Ngay cả đám người dưới tay La Lão Oai cũng không khỏi đồng thanh đại quát: “Chơi hắn!” “Ha ha ha...

Tổng bả đầu của ta ơi, chúng ta rốt cuộc muốn bắt đầu rồi sao.” Nhìn đám người hưng phấn, La Lão Oai bên cạnh lập tức cực kỳ kinh hỉ.

“Sở huynh, Chá Cô huynh, vậy chúng ta liền đi xuống nhìn xem, địa cung phía dưới tột cùng là bộ dạng như thế nào.” Nghe đề nghị của Trần Ngọc Lâu, Sở Kiêu gật đầu, chuẩn bị bắt đầu hạ mộ.

Mấy người Chá Cô Tiêu cách đó không xa tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến.

“Sư muội, ta và sư huynh đi xuống trước nhìn xem, muội ở trên này chờ.” Lão Dương Nhân vừa dặn dò sư muội Hoa Linh, vừa bắt đầu buộc một sợi dây thừng khác.

“Sư huynh, vậy cẩn thận một chút.” Hoa Linh gật đầu, cũng không có đòi sống đòi chết đi theo hạ mộ.

Tuy cá nhân thân thủ nàng cũng có một chút, nhưng thật sự hữu hạn, đến nay cũng chỉ mới kham kham Minh Kình sơ kỳ mà thôi.

Thân là Bàn Sơn nhất mạch, Hoa Linh đối với cá nhân vũ lực cũng không có truy cầu quá lớn, nhưng thiên phú về y thuật dược lý của nàng lại vưu vi đột xuất.

Theo việc một đám người nhao nhao bắt đầu hướng về phía dưới đoạn nhai đi xuống, thì ở phía dưới kia, đám người Sở Khứ Tà lúc này cũng đang bộ nhập vào trong nguy hiểm. ...

Sở Khứ Tà, Tái Lý Hầu, Địa Lý Bính ba người thuận theo động

khẩu trên đỉnh điện nhảy xuống, thuận lợi rơi vào nội bộ cung điện.

Tái Lý Hầu, Địa Lý Bính hai người châm lên hai cái đuốc, dưới ánh lửa chiếu rọi, ngược lại khiến hai người có thể nhìn rõ một ít đồ vật phụ cận.

"Nơi này tựa hồ đã từng phát sinh sụp đổ, những gạch ngói, tường vách này cư nhiên đều vỡ vụn tích tụ ở đây, tịnh dẫn đến không ít xà nhà cùng một ít vật phẩm ngã xuống đất." Nhìn những thứ vỡ vụn tích tụ một chỗ bên cạnh, hai người nhỏ giọng nghị luận.

"Di?

Những cái này tựa hồ đều là cổ họa đi?

Phí của giời a...

Toàn bộ đều bị ẩm ướt hư hỏng hết rồi." Đột nhiên, Tái Lý Hầu nhìn thấy mấy quyển thư họa ngâm trong một vũng nước đọng, thậm chí rách nát thành bột phấn, làm hắn nhìn mà cực kỳ đau lòng.

Những đạt quan hiển quý kia thích nhất là sưu tầm cổ văn tự họa, nếu những thứ này hoàn hảo không tổn hao gì, nhất định có thể bán được giá tốt.

Nhìn Tái Lý Hầu vẻ mặt đau lòng, Địa Lý Bính không khỏi buồn cười vỗ vỗ vai hắn nói: "Không sao, bất quá chỉ là một ít thư họa mà thôi, trong địa cung khẳng định có càng nhiều đồ tốt hơn." Nghe âm thanh truyền đến bên tai của hai người, cách đó không xa Sở Khứ Tà tay trái nắm chặt Tinh Thần Đao, ánh mắt cẩn thận đánh giá bốn phía.

So với hai người Tái Lý Hầu cần đuốc mới có thể nhìn rõ, hắn hoàn toàn không cần như thế.

Cho dù trong địa cung đen kịt một mảnh, lấy thực lực của hắn, tuy không thể nói là nhìn như ban ngày, nhưng cũng hoàn toàn có thể nhìn nhất thanh nhị sở.

Bởi vậy, hắn có thể thấy rõ ràng cung điện trước mắt này tịnh không lớn.

Trừ khối bị sụp đổ kia ra, trong góc còn chất đống đại lượng binh khí, khôi giáp.

Bất quá hoặc hứa là do nguyên nhân thời gian quá xa xưa, những binh khí khôi giáp kia đã sớm hư hại, thậm chí phía trên che kín rỉ sét.

Loạt xoạt... loạt xoạt...

Đột nhiên, lỗ tai Sở Khứ Tà khẽ động, lông mày nhíu lại.

Vừa rồi, hắn tựa hồ nghe thấy một chút tiếng ma sát tế vi.

Lấy thực lực của hắn tuyệt đối không có khả năng nghe lầm.

Nói cách khác... có đồ vật tới?

"Độc ngô công quần ma..." Sở Khứ Tà trong lòng khẽ động, trong mắt lóe lên một vệt tinh quang.

Lúc trước Tộc trưởng đã nói với hắn, phía dưới có đại lượng bầy rết độc, hắn liền minh bạch, là những con rết kia tới rồi.

"Để Trần Ngọc Lâu trong lòng sinh ra cảm kích sao...

Ý tứ của Tộc trưởng là tận lượng cứu giúp hai người kia." Sở Khứ Tà liếc mắt nhìn Tái Lý Hầu và Địa Lý Bính cách đó không xa, sau đó trong mắt không khỏi hiện lên một vệt âm lãnh.

"Nếu hai người bọn họ chuyện gì cũng không có, vậy Trần Ngọc Lâu lại làm sao có thể biết được chỗ lợi hại của rết độc.

Cho nên... tốt nhất là chết một cái, cứu một cái.

Còn về việc kẻ nào có thể sống sót, vậy phải xem vận khí rồi." Sở Khứ Tà khóe miệng hơi nhếch, lộ ra một vệt lãnh ý.

Đối với sự sống chết của hai người kia, sự thật là Sở Khứ Tà căn

bản không thèm để ý.

Nếu không phải Tộc trưởng phân phó, hắn căn bản lười quản đối phương.

Cũng may là Sở Khứ Tà không biết kết quả vận mệnh nguyên bản, trong vận mệnh nguyên bản, cả hai người Tái Lý Hầu đều thảm tử tại đây.

Nhưng hôm nay có Sở Khứ Tà ở đây, tối thiểu có thể cứu một người ra ngoài.

"A...

Nhiều rết quá!" Đồ nhiên, một đạo tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Chỉ thấy cách đó không xa, bốn phía Tái Lý Hầu và Địa Lý Bính vây kín mít những con rết nhỏ.

Những con rết này thậm chí ở trên tường, trên cột, có thể nói là chỗ nào cũng có.

Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi hách nhiên là do Địa Lý Bính truyền ra, chỉ bởi vì vừa rồi hắn cư nhiên bị rết cắn một cái.

"Địa Lý Bính!" Nhìn thấy vẻn vẹn chỉ bị rết cắn một cái, Địa Lý Bính cư nhiên liền trong thời gian chưa tới một phút trực tiếp bị hóa thành một vũng mủ, Tái Lý Hầu nhìn mà mục tí dục liệt, can đảm câu chiến, trong lòng sợ hãi đến cực điểm.

"Đi!" Lúc này, Sở Khứ Tà tung người một cái bay vọt tới bên cạnh hắn, một tay túm lấy hắn, phi thân mũi chân điểm nhẹ vào một bên cột trụ, trực tiếp thuận theo cái lỗ thủng kia lần nữa trở về trên mái nhà.

"Phía dưới rết dày đặc, độc tính mãnh liệt, kham xưng khó có thể

tưởng tượng.

Chúng ta khoan hãy xuống vội, đợi đại bộ đội tới rồi tính tiếp." "Tái Hoạt Hầu, thân thể run lẩy bẩy như vậy, Địa Lý Bính đâu?" Trần Ngọc Lâu suất lĩnh Tá Lĩnh đạo chúng vừa mới thuận theo Ngô Công Quải Sơn Thê đi xuống, liền nhìn thấy Tái Hoạt Hầu ở cách đó không xa.

Giờ phút này hắn đang toàn thân run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi nồng đậm, Trần Ngọc Lâu lập tức nhíu mày, trầm giọng hỏi. "Tổng bả đầu... có... có rết, những con rết độc kia quá kinh khủng, Địa Lý Bính bị cắn một cái, chỉ trong vài nhịp thở đã hóa thành một vũng nước mủ a." Tái Hoạt Hầu vừa mới hoàn hồn, vừa nhìn thấy Trần Ngọc Lâu liền liên lăn đếm bò chạy đến bên cạnh hắn, một phen nước mũi một phen nước mắt, thần tình kinh khủng kể lại sự tình vừa rồi.

Nghe tin phía dưới cung điện có lượng lớn bầy rết, hơn nữa độc tính mãnh liệt đến mức vài nhịp thở có thể hóa người thành nước mủ, mọi người tại hiện trường không ai là không biến sắc.

Dù sao, độc vật kinh khủng như thế, tuyệt đối là bình sinh mới thấy.

Huống chi, số lượng độc vật mãnh liệt như vậy lại không phải thiểu số, bảo sao có thể không lo lắng? "Tộc trưởng!" Lúc này, Sở Khứ Tà đi đến trước người Sở Kiêu, thấp giọng hỏi thăm. "Ừ... không xảy ra chuyện gì chứ?" Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh nhìn hắn, nhàn nhạt nói. "Tộc trưởng yên tâm, những con rết độc kia căn bản không dám tiếp cận ta, loại độc vật này đối với ta sẽ không sinh ra mảy may ảnh hưởng." Sở Kiêu nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn Tái Hoạt Hầu đang kinh hồn chưa định ở cách đó không xa, thấp giọng nói với Sở Khứ Tà: "Ta lúc trước không phải đã bảo ngươi, tận lượng đem hai người bọn họ đều bảo vệ sao?" "Tộc trưởng, mục đích

của ngài là để Trần Ngọc Lâu đối với chúng ta nảy sinh cảm kích, cho nên ngã cảm thấy tốt nhất phải để hắn biết những con rết độc kia tột cùng có bao nhiêu kinh khủng, thì mới có thể càng thêm cảm kích." Sở Khứ Tà đáp.

Ồ?

Nghe vậy, Sở Kiêu có chút kinh ngạc nhìn Sở Khứ Tà một cái, sau đó khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười.

Ý tứ trong lời nói của Sở Khứ Tà, hắn sao có thể không rõ...

Xem ra hắn làm cũng đúng.

Duy chỉ có để Trần Ngọc Lâu chân chính cảm thụ được nỗi đau, sau đó tái xuất thủ, mới có thể dẫn động tâm tình đối phương ba động lớn nhất.

Đến lúc đó, ắt có thể thu hoạch được càng nhiều Khí vận điểm. "Làm không tệ!" Sở Kiêu vỗ vỗ vai Sở Khứ Tà, đạm đạm cười nói. "Sở huynh, sự tình ta đã nghe nói, thật đa tạ Khứ Tà huynh đệ xuất thủ, nếu không chỉ sợ Tái Hoạt Hầu cũng phải chết ở trong đó." Lúc này, chỉ thấy cách đó không xa, Trần Ngọc Lâu đi tới, hướng về phía Sở Kiêu chắp tay thi lễ, sau đó mặt lộ vẻ cảm kích nói. "Đinh, phát hiện Thời Đại Khí Vận Chi Tử Trần Ngọc Lâu, đối với Túc chủ lần nữa nảy sinh cảm kích, hoạch đắc 2000 Khí vận điểm." Ồ?

Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, lông mày Sở Kiêu lập tức nhướng lên.

Không thể không nói, con cừu béo Trần Ngọc Lâu này, thật đúng là dễ vặt lông a. "Trần huynh khách khí, đã cùng nhau hạ mộ, vậy tự nhiên nên chiếu cố một hai." Sở Kiêu khẽ cười một tiếng, hào không thèm để ý nói.

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu gật gật đầu, chỉ bất quá lông mày vẫn

nhíu chặt: "Bình Sơn địa cung nãi là nơi luyện đan của lịch đại đế vương, nhiều năm qua những dược thạch tàn tra lưu lại dưới lòng đất, bị côn trùng ăn phải, tất nhiên sẽ nảy sinh độc trùng mãnh thú, điểm này ta sớm đã biết.

Chỉ không ngờ rết độc phía dưới lại mãnh liệt như thế, vài nhịp thở liền có thể khiến người hóa thành nước mủ, xem ra mọi người đều phải cảnh giác mười hai phần mới được.

Chương 22

Tất cả mọi người, đều chuẩn bị cho ta nhiều một chút bột hùng hoàng, đợi lát nữa đi xuống, đừng làm gì cả, tiên xử lý rắc cho ta một ít." "Vâng, Tổng bả đầu!" Nghe lời Trần Ngọc Lâu, một chúng Tá Lĩnh môn nhân nhao nhao bắt đầu đem bột hùng hoàng chia cho mọi người. "Xuy!

Xuy!

Xuy!!" Lúc này, từng đạo thanh âm ma sát tê liệt đột nhiên vang lên, dẫn tới toàn trường tất cả mọi người chú ý.

Ô ô ô...

Cùng thời gian, cuồng phong nổi lên, thậm chí khiến không ít người vội vàng không kịp chuẩn bị, trực tiếp ngã nhào trên đất.

Màn này đột như kỳ lai, làm cho mọi người trong tràng không ai không biến sắc.

Sự xuất phản thường tất có yêu, huống chi là cuồng phong vô cớ nổi lên? "Nhìn kìa, đó là cái gì?" Đột nhiên, có người kinh hô lên tiếng.

Chỉ thấy trên nóc cung điện cách đó không xa, xuất hiện một đoàn hắc phong, cỗ hắc phong kia giống như sống lại, trực tiếp hướng về phía tất cả mọi người cuốn tới.

Nhưng khi đến gần, mọi người mới phát hiện, trong hắc phong kia là một con rết khổng lồ.

Con rết kia sợ là phải dài mười mấy hai mươi mét, toàn thân giống như đúc bằng sắt đen, hai bên sườn thậm chí còn mọc sáu cái cánh khổng lồ.

Theo cánh vỗ động, trực tiếp dấy lên từng cỗ cuồng phong, giống

như một đầu hắc long, đầu lâu cao cao ngẩng lên, quan sát tất cả mọi người.

Nhìn thấy cảnh tượng khổng lồ kinh hãi này, tất cả mọi người đều không cấm há to mồm, trừng lớn mắt, mặt lộ vẻ không thể tin nổi.

Dù sao, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua con rết nào có thể hình to lớn như thế.

Hơn nữa, đây rõ ràng là rết biến dị.

Dù sao, rết nhà ai lại mọc cánh? "Lục Sí Ngô Công!" Trong mắt Sở Kiêu tinh quang lóe lên, trầm giọng nói. "Lục Sí Ngô Công?

Cái tên này ngược lại cực kỳ thiếp thiết.

Dị thú Lục Sí Ngô Công không chỉ thân thể to lớn, nhiều năm qua, dưới ảnh hưởng của những dược thạch tàn tra kia, tất nhiên sở hữu độc tính cực kỳ mãnh liệt.

Có khả năng toàn bộ rết nhỏ trong Bình Sơn địa cung, đều là tử tử tôn tôn của nó.

Vẻn vẹn chỉ là khí thế, liền cho ta một loại cảm giác không thể địch nổi, tuyệt đối là tồn tại có thực lực kinh khủng nhất trong những dị thú ta từng gặp cho đến nay." Trần Ngọc Lâu sắc mặt khó coi, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm con Lục Sí Ngô Công kia, trầm giọng nói.

Bên cạnh Chá Cô Tiêu, đồng dạng thần tình ngưng trọng, thấp giọng nói: "Trần huynh, dị thú này thực lực kinh khủng, tốt nhất là cho người đều rút ra ngoài, nếu không chỉ đồ tăng thương vong." "A...

Rút?

Tá Lĩnh ta xưa nay gặp núi khai sơn, gặp nước bắc cầu, Lục Sí

Ngô Công đích xác làm người ta kinh hãi, nhưng Tá Lĩnh ta cũng không phải làm bằng bùn." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, cười lạnh một tiếng.

Hắn xưa nay tâm cao khí ngạo, há chịu nhận thua.

Tuy Lục Sí Ngô Công vừa nhìn đã biết không dễ chọc, nhưng chẳng lẽ Tá Lĩnh hắn dễ chọc sao?

Đặc biệt là hiện nay mới vừa vừa xuống, còn chưa tiến vào mộ đâu, nếu cứ như vậy rút về, thì còn gì là sĩ khí?

Huống hồ, hiện nay lại có Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu hai phương nhân mã ở đây, cũng phải để bọn hắn kiến thức một chút bản sự của Tá Lĩnh. "Tất cả mọi người, bày Khốn Long Trận cho ta, tuyệt không thể để nó tứ vô kỵ đạn.

La Lão Oai, cho người đều nổ súng cho ta, đạn dược hung hăng chiêu đãi nó.

Hồng Cô, Côn Luân, hai người tìm cơ hội, cho nó một kích tuyệt sát.

Ta ngược lại muốn xem xem, Lục Sí Ngô Công tột cùng có bao nhiêu lợi hại." Trần Ngọc Lâu thần tình lãnh tuấn, ánh mắt nhìn về phía Lục Sí Ngô Công, nhất nhất phân phó mọi người.

Khí độ như vậy, ngược lại cũng không hổ là Tá Lĩnh Khôi Thủ, nhìn Chá Cô Tiêu cũng phải sửng sốt một chút.

Bất quá Trần Ngọc Lâu an bài như vậy, đích xác không có bất cứ vấn đề gì.

Theo một tiếng lệnh hạ, tất cả Tá Lĩnh đạo chúng nhao nhao cầm trong tay trúc can, thiết điều, móc ngược, dây thừng các loại, đem toàn bộ Lục Sí Ngô Công vây ở giữa.

Nhóm người phía trước nhất càng tung ra từng bó dây thừng, lưới sắt trực tiếp đem Lục Sí Ngô Công vây khốn ở giữa.

Những dây thừng, lưới sắt kia hiển nhiên đều là đặc chế, phía trên có lượng lớn gai nhọn, một khi dùng sức, gai nhọn liền sẽ trực tiếp chui vào da thịt.

Chỉ tiếc, giáp xác trên người Lục Sí Ngô Công cứng rắn như sắt thép, căn bản không cách nào bị xuyên thủng. "Hống ~" Mãnh nhiên, Lục Sí Ngô Công phát ra một đạo tiếng thú gào cực lớn, tiếng gào chấn động như thiên lôi, làm cho tất cả mọi người đều không khỏi vì đó mà sắc mặt cuồng biến. "Lấy thân xác côn trùng mà phát ra tiếng thú gào, quả nhiên không phải dị thú bình thường, gia hỏa này sợ là đã đản sinh linh trí, hoặc là mấy trăm năm nữa, liền hóa rồng cũng không phải là không có khả năng." "Hống..." Lục Sí Ngô Công ngửa mặt lên trời gào thét, phát ra tiếng thú gào chấn nhĩ dục lung.

Ong ong ong...

Chỉ thấy nó chấn động cánh, dấy lên từng cỗ cuồng phong, như từng thanh phong đao, mười mấy hai mươi người đứng ở phía trước trực tiếp bị cỗ cuồng phong này hất bay ra ngoài.

Phốc xuy!

Phốc xuy!

Hơn hai mươi người kia trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, sức mạnh đáng sợ thậm chí trực tiếp khiến bọn hắn thổ huyết, hiển nhiên bị thương thế không nhẹ. "Lấp vào chỗ hổng, đem các huynh đệ bị thương đều mang lên." Nhìn một màn này, Trần Ngọc Lâu lập tức trầm giọng quát. "Khai hỏa!" Cùng thời gian, La Lão Oai vung tay lên, trước người hắn, mấy trăm tên binh sĩ cầm súng trường lập tức bóp cò.

Phanh phanh phanh...

Nương theo từng viên đạn bắn ra, xuyên thủng không khí, mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí bốn phía.

Trong chốc lát, vô số viên đạn như mưa, trút xuống trên người Lục Sí Ngô Công.

Nhưng mà, đạn đánh vào trên giáp xác Lục Sí Ngô Công, vẻn vẹn chỉ bắn ra từng đạo hỏa hoa, truyền đến một trận tiếng vang đinh đinh đương đương.

Có thể thấy được, mưa đạn mật bố kia đối với Lục Sí Ngô Công căn bản không có bất cứ tác dụng gì, thậm chí không gây thương tổn một chút nào. "Thứ chết tiệt!" Nhìn một màn này, La Lão Oai tức giận mắng nhiếc, nộ hống nói: "Dương phó quan, đem mấy khẩu súng cối ra bày trận cho ta, hôm nay lão tử muốn oanh chết nó." "Không thể động dụng pháo đạn, nếu không tòa cung điện này tất nhiên sụp đổ, tăng thêm nơi này địa hình đặc thù, một khi cung điện sụp đổ, chúng ta chỉ sợ phải sống sờ sờ bị vây chết ở trong này." Vừa nghe La Lão Oai muốn động dụng súng cối, Hoa Mã Quải bên cạnh vội vàng lên tiếng ngăn cản. "Vậy phải làm sao, súc sinh này nếu không chết, chúng ta làm sao lấy bảo bối?" La Lão Oai trừng mắt nhìn Hoa Mã Quải nộ hống nói. "Hống..." Lúc này, cách đó không xa, Lục Sí Ngô Công tựa hồ bị mưa đạn dày đặc làm cho phiền, chỉ thấy nó lần nữa nộ hống một tiếng, toàn thân kịch liệt giãy dụa.

Theo Lục Sí Ngô Công giãy dụa, lưới sắt, dây thừng trói buộc trên thân thể nó cũng không ngừng co rút lại, gai nhọn phía trên trực tiếp đứt đoạn, Tá Lĩnh đạo chúng chung quanh người nào người nấy mặt lộ vẻ gân xanh. "A..." "A!!" Đột nhiên, Lục Sí Ngô Công lăn một vòng, thân thể cao cao vọt lên, động tác đột ngột khiến cho một bộ phận Tá Lĩnh đạo chúng trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Ngay cả dây thừng, lưới sắt trên người cũng trong nháy mắt bị đứt đoạn.

Đến tận đây, Tá Lĩnh Khốn Long Trận bị phá!

Không còn trói buộc, Lục Sí Ngô Công triệt để phát cuồng, hình như rồng, tốc độ như gió, cái đuôi hất lên liền có mười mấy hai mươi người bị oanh bay.

Đặc biệt là phần đầu của nó, hai cái miệng lớn khổng lồ có thể so với lưỡi dao sắc bén nhất thế gian, một khi chạm vào, tất chết không nghi ngờ.

Nhất thời, nơi Lục Sí Ngô Công đi qua, không chết cũng bị thương.

Ngắn ngủi trong thời gian, liền có mấy trăm người thương vong, ngay cả thương thủ dưới trướng La Lão Oai cũng tử thương thảm trọng.

Màn này nhìn đến Trần Ngọc Lâu nghiến răng nghiến lợi, tim đều đang rỉ máu.

Lần này tới Bình Sơn, tổng cộng cũng chỉ mang theo hơn hai ngàn người, thế mà vừa mới xuống mộ liền tử thương mấy trăm người.

Đặc biệt là những người này đều là tinh nhuệ của Tá Lĩnh a, trong đó không thiếu tồn tại có thể độc đương một mặt.

Hiện nay lại đều tử thương trong tay Lục Sí Ngô Công, bảo hắn làm sao có thể không phẫn nộ? "Côn Luân, Hồng Cô, ba người chúng ta cùng lên!" Trần Ngọc Lâu quát khẽ một tiếng, tay phải nắm chặt Tiểu Thần Phong, một bước đạp ra, hoành vượt mấy mét, vài cái tung người liền nhảy lên trên lưng Lục Sí Ngô Công. "Chết cho ta!" Trần Ngọc Lâu lạnh giọng quát khẽ, Tiểu Thần Phong trong tay đối với Lục Sí Ngô Công liền liên tục đâm xuống.

Keng keng keng...

Nhưng mà, dù cho Tiểu Thần Phong sắc bén vô cùng, cũng khó có thể phá khai giáp xác Lục Sí Ngô Công, vài cái về sau, vẻn vẹn chỉ làm cho khối giáp xác kia có dấu hiệu phá toái mà thôi.

Cử động lần này, không chỉ không đả thương được Lục Sí Ngô Công, ngược lại khiến nó triệt để bạo nộ.

Ong ong...

Lúc này, có mấy thanh phi đao xuyên thủng hư không, hướng về phía con mắt Lục Sí Ngô Công bắn tới.

Nhưng Lục Sí Ngô Công này đã triệt để đản sinh linh trí, ngay khi phi đao sắp rơi vào mắt, nó liền nhắm mắt lại.

Chương 23

Phi đao bắn vào trên mí mắt, phảng phất như va chạm với sắt thép, bắn ra mấy đạo hỏa hoa liền trực tiếp bị văng ra ngoài. "A hống..." Cùng thời gian, Côn Luân trong tay nắm một cây thiết bổng (gậy sắt) khổng lồ, trọng lượng thiết bổng sợ là cũng phải nặng đến ngàn cân.

Dù cho Côn Luân là loại người trời sinh thần lực cũng có chút cố hết sức.

Chỉ thấy hắn ôm thiết bổng nặng ngàn cân, trùng điệp vọt lên, sau đó hung hăng nện vào trên người Lục Sí Ngô Công.

Nương theo một tiếng vang thật lớn "Oanh long", thiết bổng trực tiếp đem một chỗ giáp xác trên người Lục Sí Ngô Công đập đến phấn vụn, lượng lớn máu tươi màu xanh bắn tung tóe. "Hống ~" Lục Sí Ngô Công bị đau, lập tức nộ hống lên tiếng, thân thể càng thêm kịch liệt lay động.

Nhưng một màn này xác thực làm cho những người có mặt đều nhao nhao lộ ra vẻ vui mừng. "Ha ha ha...

Tưởng là thật đao thương bất nhập đâu, Côn Luân làm tốt lắm." Trần Ngọc Lâu ghé vào trên lưng Lục Sí Ngô Công, cười ha ha một tiếng, sau đó vội vàng nhìn về phía mọi người nói: "Nhanh, nhắm vào chỗ bị thương của súc sinh này, dùng sức chiêu đãi cho ta." "Được rồi, Tổng bả đầu ngài nhìn cho kỹ!" La Lão Oai hét lớn một tiếng, đối với một đám thủ hạ nói: "Đều thấy rõ chưa, nổ súng cho ta, nhắm vào chỗ bị thương mà đánh, ai mà bắn lệch, lão tử ta tha không được hắn." Phanh phanh phanh...

Theo từng đạo tiếng súng vang lên, lượng lớn viên đạn rơi vào

chỗ bị thương của Lục Sí Ngô Công, làm cho nó trở nên càng thêm phẫn nộ cuồng bạo. "Chậc chậc...

Côn Luân trời sinh thần lực, thực lực thật không yếu, Lục Sí Ngô Công cư nhiên thật bị hắn nện bị thương." Cách đó không xa, nhìn một màn trước mắt, Sở Cửu Chiến nhếch miệng cười một tiếng nói. "Tên Côn Luân này dù sao cũng khác biệt với ta, tuy rằng Tộc trưởng tu luyện Quốc thuật, nhưng ta quan sát Côn Luân cũng chưa giống như Hồng cô nương bước vào Ám kình.

Có thể có chiến lực như thế, hoàn toàn là do trời sinh thần lực gia trì, cây thiết bổng kia nặng đến ngàn cân, chỉ sợ hắn căn bản không cách nào toàn lực huy vũ mấy lần." Sở Trường Dịch lông mày khẽ nhíu, trầm giọng nói.

Sở Kiêu ở một bên tán thưởng gật đầu nói: "Côn Luân khác biệt với những người khác, tính cách hàm hậu, phương pháp Quốc thuật đối với hắn mà nói, chỉ có Minh kình là đơn giản nhất.

Muốn luyện ra Ám kình, căn bản không có khả năng.

Minh kình, Ám kình, Hóa kình, mỗi một cái cảnh giới đều so với trước đó càng thêm cường đại.

Bất quá thế gian luôn có ngoại lệ là những kẻ thiên phú dị bẩm.

Bất kể là Minh kình hay Ám kình, bất cứ một cảnh giới nào tu luyện viên mãn, dù cho không thể địch lại Hóa kình, khủng bố cũng kém không bao nhiêu.

Bất quá muốn tu luyện viên mãn, trừ phi là kẻ thiên phú dị bẩm, nếu không tuyệt không có khả năng, bình thường đạt tới đỉnh phong đã là cực hạn, về sau liền phải đột phá cảnh giới tiếp theo.

Nhưng Côn Luân lại không giống, bằng vào trời sinh thần lực, thật sự đạt tới Minh kình viên mãn, một thân chiến lực này, dưới Hóa

kình, người có thể thắng được hắn, thiếu lại càng thêm thiếu.

Bất quá giống như Trường Dịch đã nói, thiết bổng nặng đến ngàn cân, Côn Luân mỗi một lần huy vũ đều là toàn lực mà làm, khủng bố kiên trì không được bao lâu.

Đợi lát nữa, nếu Côn Luân gặp phải cục diện tất tử, các ngươi có thể xuất thủ cứu hắn một mạng." "Vâng, Tộc trưởng!" "Hống ~" Trên nóc cung điện, vô số mưa đạn trút xuống, điên cuồng nhắm vào chỗ bị thương của Lục Sí Ngô Công mà chiêu đãi, đau đớn kịch liệt làm cho Lục Sí Ngô Công lập tức phẫn nộ tê hống.

Tiếng gào thét chấn thiên, như thiên lôi oanh minh, chấn cho cả tòa cung điện đều đang không ngừng run rẩy.

Thậm chí một số người ly đến gần, trực tiếp tại dưới tiếng tê hống kịch liệt này bị chấn cho ngất đi.

Sau một tiếng nộ hống, chỉ thấy Lục Sí Ngô Công trực tiếp chấn động cánh, bay vào trong hư không.

Ong ong ong...

Cuồng phong nổi lên, cái đuôi của Lục Sí Ngô Công như roi sắt khổng lồ, trùng điệp hướng về phía đám thương thủ của La Lão Oai phía dưới đập xuống.

Lực lượng kinh khủng ép nổ không khí, mấy chục người tránh né không kịp, trực tiếp dưới cỗ sức mạnh này bị nghiền ép thành một phiến thịt nát.

Ngay cả những khẩu súng kia đều bị đập gãy, có hơn trăm người bị trọng thương.

Nhìn La Lão Oai kinh khủng liên liên, đau lòng không thôi, vội vàng tránh đi thật xa. "Sở huynh, Chá Cô huynh, Lục Sí Ngô Công thực tại quá kinh khủng, xin hãy xuất thủ tương trợ." Ghé vào trên

lưng Lục Sí Ngô Công, Trần Ngọc Lâu lúc này cũng đã đỏ mắt, không còn quan tâm nội tâm kiêu ngạo, vội vàng hướng về phía Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu cầu viện. "Lão Dương Nhân, chúng ta cùng xuất thủ!" Chá Cô Tiêu gật đầu, sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng quát. "Sư huynh, chờ huynh mở miệng đấy!" Theo lời Chá Cô Tiêu vừa dứt, trên mặt Lão Dương Nhân lập tức phù hiện ra một tia phấn chấn, giương cung cài tên, liền có ba mũi tên xé rách hư không, xuyên thủng từng đạo không khí, hướng về phía Lục Sí Ngô Công bắn đi.

Lão Dương Nhân một thân thực lực tuy không bằng Chá Cô Tiêu, nhưng đồng dạng cũng đã bước vào Minh kình đỉnh phong, đặc biệt là một tay tiễn pháp kia, tuyệt đối là đương thế đỉnh tiêm.

Kỷ lục cao nhất của hắn là có thể trong nháy mắt liên phát chín mũi tên, mỗi một mũi tên đều có thể bắn tại cùng một vị trí.

Bằng vào thủ tiễn pháp này, nếu công kích từ xa, thì ngay cả cường giả Ám kình bình thường cũng khó có thể ngăn cản.

Nhưng mà, ba mũi tên bắn ra, tiếp liền va chạm trên đầu Lục Sí Ngô Công, lại chỉ có thể bắn ra một chuỗi hỏa hoa, đối với nó không sinh ra mảy may thương hại. "Lục Sí Ngô Công thật đúng là da dày thịt béo, nếu không đem giáp xác phá khai, muốn đối với nó tạo thành thương hại, hầu như không có khả năng làm được." Lão Dương Nhân trong lòng trầm trọng, sấm đãng giang hồ nhiều năm như vậy, hôm nay là lần đầu tiên gặp phải tình cảnh này. "Bình Sơn sự quan hệ đến Mộc Trần Châu, vô luận như thế nào, hôm nay cũng phải gánh một kiếp." Chá Cô Tiêu trầm giọng quát một tiếng, sau đó tung người bay lên, hai tay từ bên hông móc ra hai khẩu súng ngắn C96 (Kính diện hạp tử), đối với Lục Sí Ngô Công liền không ngừng bóp cò.

Phanh phanh phanh...

Trong nháy mắt, lượng lớn viên đạn từ họng súng bắn ra, không

ngừng hướng về phía con mắt Lục Sí Ngô Công tập kích.

Chỉ tiếc, đạn trừ việc bắn ra chút ít hỏa hoa bên ngoài, không có bất cứ tác dụng gì.

Thấy vậy, Chá Cô Tiêu thu súng lại, sau đó tiếp liền mấy cái tung người bay vọt vào giữa không trung, tay phải mãnh nhiên vung ra.

Ong!

Trong chớp mắt, một cái Phi Hổ Trảo trực tiếp từ trong tay bay ra, hoành vượt hơn mười mét cự ly, gắt gao quấn quanh trên một đôi răng nanh của Lục Sí Ngô Công. "Chết!" Ngay sau đó, chỉ thấy Chá Cô Tiêu lần nữa tung người vọt lên, giữa không trung lộn một vòng, toàn thân sức mạnh ngoan ngoan quán nhập vào chân phải, trùng điệp đá hướng bảy tấc của Lục Sí Ngô Công.

Oanh long!

Rắc ~ Chỉ nghe một tiếng trầm muộn truyền đến, ngay sau đó tựa hồ có tiếng đồ vật vỡ vụn. "Hống ~" Lục Sí Ngô Công tê hống liên liên, chỉ thấy chỗ bảy tấc của nó, giáp xác cứng như kim thiết đúc thành, dưới một kích vừa rồi trực tiếp băng liệt vỡ vụn, có lượng lớn máu tươi bắn tung tóe. "Khôi Tinh Thích Đấu!" Trần Ngọc Lâu ghé vào trên lưng Lục Sí Ngô Công thấy thế, trong lòng lập tức hít ngược một hơi khí lạnh.

Thậm chí đám người chung quanh, giai không khỏi vì đó mà kinh hãi.

Giáp xác Lục Sí Ngô Công kiên ngạnh đến mức ngay cả đạn đều không thể xuyên thủng, thế mà hiện nay lại bị Chá Cô Tiêu một cước đá nát, bảo bọn hắn làm sao có thể không chấn kinh.

Chấn kinh về sau, mọi người liền đại hỉ. "Chậc chậc...

Tộc trưởng, Chá Cô Tiêu có hai tay a, vừa rồi một cước kia trong

nháy mắt bạo phát ra sức mạnh, sợ là có mấy ngàn cân cự lực a?" Cách đó không xa, Sở Cửu Chiến chép miệng, thần tình có chút kinh ngạc.

Thậm chí Sở Khứ Tà bên cạnh, giờ phút này thần tình càng trở nên ngưng trọng vô cùng, trong tay gắt gao nắm chặt Tinh Thần Đao, trong mắt hiện ra một tia chiến ý.

Sức mạnh một cước vừa rồi của Chá Cô Tiêu, hắn cảm giác mình có lẽ cũng có chút ngăn không được. "Chiêu kia gọi là Khôi Tinh Thích Đấu, là một trong Lục Lâm Tứ Tuyệt Kỹ, chiêu này tại trong tay Chá Cô Tiêu, có thể nói là sát chiêu mạnh nhất của hắn, có thể tuỳ tiện đá gãy xương sống bánh chưng (cương thi), khiến cho nó lâm vào tê liệt.

Chá Cô Tiêu thực lực không yếu, trong đám người ở đây, trừ ta ra, thực lực của hắn nên thuộc về đệ nhất, một thân thực lực sớm đã bước vào Hóa kình." Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

Đối với thực lực của Chá Cô Tiêu, hắn chưa bao giờ hoài nghi.

Nếu nói trong thế giới Đạo Mộ, một trong những trần nhà chiến lực của cốt truyện là Trương Khải Linh, thì Chá Cô Tiêu chính là một cái trần nhà khác.

Nói thật, nếu không phải đám Sở Trường Dịch tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, dù cho giác tỉnh Đại Vu huyết mạch, hiện nay khủng bố cũng đều không phải là đối thủ của hắn.

Tức liền như thế, Chá Cô Tiêu cũng sẽ không yếu hơn bao nhiêu. "Hống!!" Cùng thời gian, Lục Sí Ngô Công bị thương lại lần nữa phát ra tiếng rống giận, nó mãnh nhiên hướng về phía Chá Cô Tiêu phía dưới lao xuống.

Cuồng phong gào thét, khí lãng khủng bố hất tung tất cả mọi người chung quanh.

Đến hiện tại, Tá Lĩnh đạo chúng bình thường và người của La Lão Oai đã tránh đi thật xa.

Trong tràng duy chỉ có Trần Ngọc Lâu, Côn Luân, Hồng Cô Nương, Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân năm người là đang gắt gao vây công.

Nhưng đối mặt với một kích lao xuống của Lục Sí Ngô Công, Chá Cô Tiêu cũng không dám ngạnh kháng, một tay kéo lấy Phi Hổ Trảo, trực tiếp bay vọt lên trên lưng nó. "Không tốt!" "Côn Luân, mau tránh ra!" Trần Ngọc Lâu vừa mở miệng, đột nhiên sắc mặt đại biến, vội vàng lớn tiếng hô quát.

Nguyên lai, ngay tại sát na Chá Cô Tiêu vừa mới tránh ra, Lục Sí Ngô Công tựa hồ sớm đã dự liệu được, trực tiếp xoay người một cái, hướng về phía Côn Luân va chạm tới.

Nhưng hai bên hiện nay cự ly thực tại quá gần, dù cho Côn Luân muốn tránh cũng không cách nào tránh ra. "Hát a!" Đối mặt đường cùng như vậy, Côn Luân ôm thiết bổng ngàn cân, mặt lộ vẻ quyết tuyệt, toàn thân gân xanh bạo khởi, tất cả sức mạnh tại thời khắc này toàn bộ dung nhập vào trong thiết bổng, đương đầu hướng về phía Lục Sí Ngô Công nện tới.

Oanh long ~ Nương theo một tiếng vang thật lớn, Lục Sí Ngô Công trực tiếp bị đập cho đầu óc choáng váng, giáp xác đều nứt toác mấy khối, thân thể kém chút bị đập rơi xuống đất.

Thiết bổng trong tay Côn Luân trực tiếp bị chấn đến tuột tay bay ra, thân thể càng bị oanh bay ra hơn mười mét.

Nhưng đúng lúc này, Lục Sí Ngô Công mãnh liệt ngẩng đầu, lại một lần nữa hướng về phía Côn Luân va chạm tới.

Lục Sí Ngô Công đã triệt để thành tinh, nó rõ ràng biết, trong tràng

người có thể đối với nó tạo thành thương hại, duy chỉ có Chá Cô Tiêu và Côn Luân hai người.

Chương 24

Chỉ cần giết Côn Luân, vẻn vẹn còn lại một cái Chá Cô Tiêu cùng những người khác, nó căn bản mảy may không sợ. "Đáng chết!!" Đối mặt một màn này, Trần Ngọc Lâu mắt sắp nứt ra, Tiểu Thần Phong trong tay không ngừng nện vào giáp xác phần lưng, đến cuối cùng thậm chí hai tay lâm vào trong khe hở giáp xác, máu tươi chảy ròng, ngạnh sinh sinh bẻ gãy một khối giáp xác, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản quyết tâm của Lục Sí Ngô Công.

Đúng lúc này, chỉ thấy Sở Trường Dịch tay trái cầm Liệt Nhật Cung, tay phải nắm chặt Lạc Nhật Tiễn, giương cung cài tên, mục tiêu chỉ thẳng Lục Sí Ngô Công.

Ong ong ong...

Theo dây cung Liệt Nhật bị kéo động, quanh thân hắn bạo phát ra một cỗ phá diệt chi ý đáng sợ, trong đó pha lẫn sát ý đại vô úy một đi không trở lại. "Sát!" Theo một đạo tiếng quát chói tai băng lãnh vang lên bên tai mọi người.

Ngay sau đó, chỉ thấy Sở Trường Dịch giương cung như trăng rằm, tay phải mãnh nhiên buông lỏng.

Trên Lạc Nhật Tiễn ngưng tụ ra một cỗ sức mạnh cực kỳ kinh hãi, sau đó 'Sưu' một tiếng, hóa thành một vệt lưu quang màu vàng óng, hướng về phía Lục Sí Ngô Công bắn đi.

Lưu quang màu vàng óng xuyên thủng tầng tầng hư không, mang theo sát phạt chi lực vô úy thao thiên, trong nháy mắt va chạm cùng Lục Sí Ngô Công.

Oanh long!

Nương theo một đạo thanh âm chấn nhĩ dục lung vang lên, chỉ thấy Lạc Nhật Tiễn trực tiếp đem giáp xác trên đầu Lục Sí Ngô Công bắn nát.

Hơn nữa, một mũi tên kinh khủng này thậm chí đem một đôi răng nanh của nó đều cấp bắn gãy, nổ tung ra một cái lỗ thủng không nhỏ, lượng lớn máu tươi màu xanh vương vãi đầy đất.

Đồng thời, sức mạnh đáng sợ kia dưới quán tính, càng đem thân thể to lớn của Lục Sí Ngô Công trực tiếp oanh cho bay ngược ra hơn mười mét, trùng điệp đập rơi xuống trên nóc cung điện, thậm chí đem nóc nhà đều đập ra một cái lỗ thủng cực lớn, rơi vào trong đại điện.

Nhìn một màn trước mắt, mọi người trong tràng không ai không trợn mắt hốc mồm, thần tình kinh hãi đến cực điểm.

Trước đó Chá Cô Tiêu một cú Khôi Tinh Thích Đấu, ngạnh sinh sinh đá nát giáp xác Lục Sí Ngô Công, đem nó bức đến lùi lại, đã làm cho bọn hắn kinh hãi.

Nhưng hiện tại, Sở Trường Dịch một tiễn, trực tiếp đem một đôi răng nanh Lục Sí Ngô Công bắn gãy, thậm chí đem nó oanh bay ra hơn mười mét.

Một màn kinh thiên động địa bực này, càng làm cho bọn hắn bị chấn đến không dám tin tưởng, phảng phất như đang nằm mơ.

Đặc biệt là đám người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, Hồng Cô Nương, tuy rằng sớm biết đoàn người Sở Kiêu thực lực cường đại khủng bố.

Sở Khứ Tà càng có chiến tích tuỳ tiện chém giết mười mấy con Ly Tử Tinh, nhưng trước mắt tận mắt nhìn thấy thương hại mà Sở Trường Dịch một tiễn gây ra cho Lục Sí Ngô Công, vẫn làm cho bọn hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, tất cả mọi người không ai không lộ vẻ vui mừng.

Dù sao, trước mắt mọi người đều là liên hợp lại, cùng nhau trộm cái đại mộ Bình Sơn này.

Sở Kiêu đám người thực lực càng mạnh, bọn hắn tự nhiên càng cao hứng.

Đặc biệt là đám người Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô Nương, vừa rồi nếu không phải Sở Trường Dịch bắn một tiễn kia, Côn Luân có thể đã chết trong tay Lục Sí Ngô Công.

Hiện nay Lục Sí Ngô Công không chỉ bị trọng thương, Côn Luân cũng êm đẹp sống sót, bảo đám người Trần Ngọc Lâu làm sao không vui mừng, cảm kích đây?

Bên kia!

Một tiễn bắn ra, Sở Trường Dịch tay phải chậm rãi buông xuống, trong mắt càng bạo phát ra một tia tinh quang.

Vừa rồi một tiễn kia, hắn tịnh chưa động dụng toàn lực, nhưng dưới sự kiên trì của thần binh Liệt Nhật Cung, Lạc Nhật Tiễn, lại bạo phát ra sát phạt chi lực kinh người bực này.

Nếu toàn lực thi triển, vậy lại sẽ khủng bố đến nhường nào? "Chậc chậc...

Trường Dịch a, một tiễn này được đấy." Sở Cửu Chiến vỗ vỗ vai Sở Trường Dịch, vẻ mặt khen ngợi, chỉ là trong giọng nói lại lộ ra một cỗ chua lèo.

Vừa rồi hắn cũng xông lên muốn cùng Lục Sí Ngô Công đánh một trận, chỉ là chậm hơn Sở Trường Dịch một bước.

Loại dị thú thực lực cường đại này cũng không thấy nhiều, nếu

không thể đánh với nó một trận, hắn sao có thể cao hứng.

Oanh long long...

Lúc này, nóc cung điện nơi mọi người đứng mãnh nhiên kịch liệt rung động, không ít người thậm chí không đứng vững trực tiếp ngã nhào trên đất.

Đột nhiên, một cái đầu lâu to lớn từ trong cung điện phá vỡ nóc nhà, xuất hiện trước mắt mọi người.

Mọi người định thần nhìn lại, không phải đầu lâu Lục Sí Ngô Công thì là ai.

Chỉ thấy lúc này đầu lâu Lục Sí Ngô Công sớm đã dính đầy lượng lớn máu tươi, một đôi răng nanh vỡ vụn, giáp xác chung quanh nứt toác, nhìn thê thảm vô cùng.

Chỉ là cặp mắt xanh lè kia, lại gắt gao nhìn chằm chằm ba người Sở Trường Dịch, Chá Cô Tiêu và Côn Luân, trong ánh mắt cư nhiên nhân tính hóa lộ ra một tia oán độc và hận ý.

Lục Sí Ngô Công dĩ nhiên đã triệt để thành tinh, mở ra linh trí, thậm chí trí thương không thua kém một số người trưởng thành.

Nó nhớ rõ ràng vừa rồi, là ba người này gây cho nó thương thế nặng nhất.

Đặc biệt là Sở Trường Dịch, nó hận không thể đem hắn nuốt sống lột da.

Nhưng Lục Sí Ngô Công cũng không có khinh cử vọng động, oán độc nhìn mọi người một cái xong, trực tiếp đem thân thể to lớn từ trong cung điện bò ra, sau đó chấn động cánh, dấy lên một cỗ cuồng phong trực tiếp biến mất trong tầm mắt mọi người. "Chạy?

Ha ha ha...

Súc sinh này thế mà chạy, chúng ta thắng!" "Súc sinh chết tiệt, thật tiện nghi cho nó." "Thắng!

Thắng!

Không có súc sinh này ngăn trở, chúng ta có thể tiếp tục lấy bảo bối." Khi nhìn thấy Lục Sí Ngô Công rời đi, một chúng Tá Lĩnh đạo chúng nhao nhao kích động cười to, trong lòng thống khoái không thôi.

Dù sao, lúc trước có không ít huynh đệ chết trong tay nó, hiện nay cũng coi như báo thù cho huynh đệ. "Không thích hợp a Tộc trưởng, Lục Sí Ngô Công sợ không phải đi tìm cứu binh chứ?" Sở Trường Dịch lông mày khẽ nhíu, có chút nghi hoặc hỏi. "Cứu binh?" "Nếu thật sự đi tìm cứu binh thì tốt quá, cái búa trong tay ta, cũng phải nhiễm một nhiễm máu dị thú mới được." Sở Cửu Chiến vỗ vỗ cái búa đeo sau lưng, có chút nóng lòng muốn thử nói.

Nói xong, hắn vỗ vỗ Sở Trường Dịch bên cạnh: "Lần sau có loại cơ hội này nhường cho ta, từ lúc bắt đầu đến hiện tại, ta đều chưa vớt được gì." "Được rồi!" Sở Kiêu trừng mắt nhìn Sở Cửu Chiến có chút không đứng đắn, sau đó mặt không biểu tình nói: "Lục Sí Ngô Công hiện nay bị trọng thương, khủng bố sẽ không tuỳ tiện xuất hiện, bất quá đã ở trong Bình Sơn địa cung, sớm muộn gì cũng sẽ đụng phải.

Huống hồ, trong địa cung thật không chỉ có Lục Sí Ngô Công một con dị thú này, tiếp theo đều phải chú ý chút.

Nguy hiểm chỉ mới vừa bắt đầu!" "Vâng, Tộc trưởng!" Nghe lời Sở Kiêu, mọi người nhao nhao gật đầu, không dám có chút đại ý. "Sở huynh!" Lúc này, Trần Ngọc Lâu mang theo mấy người Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải, Côn Luân và La Lão Oai đi tới.

Ngay cả Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân cũng không ngoại lệ, xúm lại. "Sở huynh, vừa rồi đa tạ tộc nhân của ngài xuất thủ, nếu không Côn Luân chỉ sợ hung đa cát ít." Trần Ngọc Lâu thần tình trịnh

trọng, hướng về phía Sở Kiêu chắp tay thi lễ, Hồng Cô Nương và Hoa Mã Quải bên cạnh cũng đồng dạng mặt mang vẻ cảm kích.

Cùng là thống lĩnh trên Thường Thắng sơn, Côn Luân đối với Trần Ngọc Lâu như cánh tay trái bờ vai phải, đó là thủ túc huynh đệ.

Sở Kiêu đám người cứu Côn Luân, hắn tự nhiên nảy sinh cảm kích. "Trường Dịch huynh đệ, đa tạ!" Mấy người Trần Ngọc Lâu lại hướng về phía Sở Trường Dịch chắp tay thi lễ, thần tình nghiêm túc, hiển nhiên không dám có chút đại ý. "Đinh, một trong những Thời Đại Khí Vận Chi Tử - Trần Ngọc Lâu đối với Túc chủ nảy sinh cảm kích, hoạch đắc 2000 Khí vận điểm." Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, khóe miệng Sở Kiêu không khỏi hơi nhếch lên.

Lại hai ngàn Khí vận điểm tới tay, trước trước sau sau, hiện nay hắn đã sở hữu một vạn bốn ngàn Khí vận điểm.

Điều này làm cho tâm tình Sở Kiêu đại hảo, lúc đối mặt Trần Ngọc Lâu, trên mặt cũng không khỏi nhiều hơn vài phần nụ cười, khách khí nói: "Không sao!

Đã liên thủ hạ mộ, vậy tự nhiên nên hỗ trợ lẫn nhau." "Ha ha ha...

Nếu không phải Sở huynh đệ cùng mấy người này thực lực mạnh mẽ, Lão La ta thủ hạ mấy trăm khẩu súng đều không thể đối với con Lục Sí Ngô Công kia tạo thành thương hại, thế mà bị một tộc nhân của Sở huynh đệ đánh bị thương." "Lão La ta có mắt không tròng, đêm qua đối với mấy vị huynh đệ Sở gia xuất ngôn bất tốn, đáng phạt đáng phạt!" La Lão Oai cười ha ha, một tay chống nạnh, một tay vỗ vỗ khuôn mặt thô ráp có vết sẹo đao, nụ cười trên mặt cực kỳ nhiệt tình.

Vừa rồi một tiễn kia của Sở Trường Dịch, hắn chính là chân chân thiết thiết nhìn ở trong mắt.

Hiển nhiên, mấy người Sở Kiêu tuyệt đối là nhân vật rất giỏi, La

Lão Oai thích nhất kết giao loại anh hùng hào kiệt này.

Đối mặt với da mặt dày của La Lão Oai, mấy người bên cạnh đều nhịn không được lườm một cái.

Sở Kiêu đạm đạm cười một tiếng, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn một cái.

La Lão Oai là tính cách nhìn người mà hành xử, đối với ân tình và khen ngợi của hắn, Sở Kiêu căn bản không coi là chuyện to tát.

Từ hành vi ngôn ngữ đêm qua tại nghĩa trang, liền chú định đối phương tất chết không nghi ngờ.

Vừa rồi cũng là không có cơ hội, nếu không hắn khẳng định không ngại nhân cơ hội giết chết gia hỏa này. "Côn Luân!" Tựa hồ nhìn ra sự không vui trong mắt Sở Kiêu, Trần Ngọc Lâu vội vàng lên tiếng nói: "Côn Luân, còn không mau hướng cứu mệnh ân nhân nói lời cảm tạ?" Lời này vừa nói ra, Côn Luân một mực đứng sau lưng Trần Ngọc Lâu, thân cao bàng đại lại khôi ngô, lập tức vẻ mặt hàm tiếu đi ra, hướng về phía Sở Trường Dịch khom lưng cúi đầu, đồng thời hai tay nâng một mũi tên ô kim đưa tới. "Mũi tên này không tầm thường, ta cư nhiên đều không nhìn ra tột cùng dùng loại kim thiết gì đúc thành, tất định cực kỳ trân quý, cho nên Côn Luân cố ý đi tìm về cho ngài." Trần Ngọc Lâu ở một bên cười nói. "Ồ?" Sở Trường Dịch có chút kinh ngạc nhìn Côn Luân một cái.

Lúc này Côn Luân, trên khuôn mặt xấu xí, đen nhánh lại thô kệch kia, đang mang theo một tia quẫn bách, lại vô cùng cảm kích nhìn hắn.

Thấy thế, Sở Trường Dịch không khỏi hiểu ý cười một tiếng, gật đầu nói: "Vậy đa tạ Côn Luân huynh đệ, mũi tên này tên là Lạc Nhật, là tộc trưởng nhà ta ban cho, xác thực cực kỳ trân quý." Nói xong, hắn cũng không khách khí, trực tiếp từ trong tay Côn Luân thu hồi Lạc Nhật Tiễn.

Lạc Nhật Tiễn chính là thần binh chân chính, tổng cộng cũng chỉ có ba mươi mũi mà thôi, mất một mũi là thiếu một mũi.

Chương 25

Tức liền Côn Luân không có cố ý đi thu hồi, hắn cũng sẽ đích thân đi lấy.

Bất quá, điều này cũng không trở ngại hắn đối với tráng hán Côn Luân có chút tương tự với Sở Sơn Hùng này, nảy sinh chút ít hảo cảm. "Cái đó...

Sở Trường Dịch huynh đệ, ta có thể hỏi một chút, tiễn pháp của ngài luyện như thế nào không?

Ta cũng luyện tiễn, nhưng ta cảm giác, chênh lệch so với ngài sao lại lớn như vậy?" Lúc này, Lão Dương Nhân một mực chưa nói chuyện, tóc dài hơi xoăn, mặt mang ánh mắt hiếu kỳ và nhiệt tình, nhìn về phía Sở Trường Dịch dò hỏi.

Hắn cũng là tiễn pháp đại sư, thậm chí một tay tiễn pháp có thể đạt tới trình độ cửu tinh liên châu.

Nhưng vừa rồi Sở Trường Dịch một tiễn kia, lại triệt để đánh vỡ nhận thức của hắn.

Một tiễn trọng thương Lục Sí Ngô Công, thậm chí đem nó oanh bay hơn mười mét, một đôi răng nanh đều bị bắn nát, làm hắn sao có thể không chấn kinh?

Lúc trước hắn bắn mỗi một tên, thậm chí đều không thể phá phòng Lục Sí Ngô Công, trong đó cố nhiên có nguyên nhân thần binh, nhưng quan trọng hơn là tiễn pháp Sở Trường Dịch cường đại.

Lão Dương Nhân bình sinh thích nhất tiễn pháp, như kim kiến được cường giả tiễn đạo như Sở Trường Dịch, tự nhiên muốn cùng kỳ tham thảo một chút. "Lão Dương Nhân, nói hươu nói vượn gì đó!"

Nhưng mà, nghe hắn nói, Chá Cô Tiêu lại sắc mặt nghiêm lại, trầm giọng a xích một tiếng.

Sau đó, hắn lại một mặt xin lỗi nhìn về phía Sở Kiêu và Sở Trường Dịch, bất đắc dĩ nói: "Xin lỗi Sở huynh đệ, còn có Trường Dịch huynh đệ, sư đệ ta tâm thẳng miệng nhanh, ngược lại cũng không phải cố ý muốn dò hỏi Trường Dịch huynh đệ, chỉ vì hắn quá thích tiễn pháp nên mới sẽ như thế." "Ách...

Đúng đúng đúng, vừa rồi là ta lỡ lời." Tựa hồ ý thức được cái gì, Lão Dương Nhân cũng vội vàng ngượng ngùng xin lỗi.

Đối với người trong giang hồ, bất kể kiếm pháp, đao pháp, hay là võ lực cá nhân, trên cơ bản đều sẽ có sư thừa.

Dù cho không có, thì cũng tất nhiên trải qua khắc khổ tu luyện.

Cho nên đối với loại người này, vô luận công pháp hay tâm đắc tu luyện cá nhân, đều là tồn tại cực kỳ trân quý, há có thể tùy ý mở miệng dò hỏi.

Huống hồ, mấy người tuy hiện nay liên thủ trộm mộ Bình Sơn, nhưng rốt cuộc cũng không phải vừa mới quen biết hôm qua, thậm chí kém chút náo loạn hiểu lầm, Lão Dương Nhân lúc này dò hỏi những thứ này, đích xác có chút không quá thích hợp.

Đồng thời, cũng vì sợ đám người Sở Kiêu nảy sinh bất mãn, Chá Cô Tiêu mới có thể a xích Lão Dương Nhân, cũng lập tức xin lỗi.

Đối với việc này, ngay cả đám người Trần Ngọc Lâu ở một bên, cũng không có mở miệng nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn xem.

Nhưng mà, bất kể Sở Kiêu hay Sở Trường Dịch, căn bản không có để ý những thứ này. "Chá Cô huynh, cũng không cần như thế, vừa rồi ngươi cũng đã nói, Lão Dương Nhân chỉ là quá thích tiễn pháp mới sẽ như thế." Sở Kiêu đạm đạm cười một tiếng, khẽ lắc đầu, sau đó nhìn

về phía Lão Dương Nhân nói: "Lão Dương Nhân, sự thật vấn đề vừa rồi ngươi hỏi, kỳ thực căn bản không phải đại sự gì.

Trường Dịch vốn là thợ săn giỏi nhất trong núi, một tay tiễn pháp có thể nói xuất thần nhập hóa, sau đó tiếp xúc tu luyện, vô luận sức mạnh, tốc độ, phản ứng lực, đều toàn phương diện bạo tăng.

So với tiễn pháp của ngươi, luận kỹ xảo cũng không có khác biệt quá lớn.

Nếu quả thật có, vậy cũng vẻn vẹn chỉ là tay cầm thần binh, cùng với tu vi bản thân mà thôi." Đối với một tay tiễn pháp của Lão Dương Nhân, trong lòng Sở Kiêu cũng pha phần tán thưởng.

Lúc trước tiễn pháp Lão Dương Nhân dùng đối phó Lục Sí Ngô Công, có thể nói là thế gian đỉnh cấp.

Chỉ tiếc, chung quy chỉ là sơ nhập Ám kình, tuy rằng trong mắt cường giả bình thường, tính được là thần hồ kỳ kỹ, nhưng ở trong mắt hắn, thật không tính là gì.

Nghe lời Sở Kiêu, trên mặt Lão Dương Nhân nan miễn lộ ra một tia thất vọng.

Hắn cũng biết, hạn chế hắn chính là tu vi bản thân, Ám kình sơ kỳ, trên thực tế tịnh không yếu, nhưng nếu so với sư huynh, thì kém quá xa.

Luận sức mạnh, nếu có thể đạt tới tình trạng như Côn Luân, cũng tất nhiên sẽ làm cho tiễn pháp đạt được đề thăng nhảy vọt, huống chi so với Sở Trường Dịch.

Nhưng Lão Dương Nhân cũng có tự mình hiểu lấy, đời này, khủng bố cũng chỉ có thể dừng bước tại Ám kình, Hóa kình căn bản vô vọng. "Được rồi, chúng ta cũng đừng tán gẫu nữa, hiện nay Lục Sí Ngô Công độn đào, chúng ta tiếp tục thăm dò địa cung, hay là đi lên

trước hưu chỉnh một chút?" Nhìn bầu không khí giữa mọi người có chút trầm thấp, Trần Ngọc Lâu vội vàng xóa khai chủ đề, lên tiếng hỏi. "Trở về hưu chỉnh?" "Nói bậy bạ gì đó, không thể trở về, lần này lão tử mang người tử thương một nửa, nhất định phải nhân cơ hội này, đem tất cả bảo bối trong Bình Sơn địa cung đào cho sạch sẽ, nếu không muốn lại xuống lần nữa, ai biết được có thể hay không lại gặp con Lục Sí Ngô Công kia." Vừa nghe muốn trở về hưu chỉnh, La Lão Oai lập tức người đầu tiên không đồng ý, thậm chí trong miệng mắng mắng nhiếc nhiếc.

Lần này mang mấy trăm thủ hạ, vừa rồi mới một hồi, chết mấy chục cái, trọng thương gần hơn hai trăm người, bảo hắn trở về, hắn sao có thể cam tâm? "Các ngươi thì sao?" Nghe La Lão Oai mắng mắng nhiếc nhiếc, Trần Ngọc Lâu lại đem ánh mắt nhìn về phía Hồng Cô Nương và Hoa Mã Quải ở một bên. "Tổng bả đầu, lần này bởi vì sự tình Lục Sí Ngô Công, huynh đệ tử thương thảm trọng, theo ta thấy không bằng đi về trước tu chỉnh một chút, Bình Sơn ở ngay chỗ này, không cần thiết gấp gáp nhất thời." Hoa Mã Quải hơi hơi trầm tư, nhịn không được mặt lộ vẻ lo lắng nói. "Quải tử, đã đến đây rồi, sao có thể trở về?" So với Hoa Mã Quải cẩn thận, Hồng Cô Nương một bên tính tình hỏa bạo trực tiếp mở miệng phủ quyết đề nghị này.

Trần Ngọc Lâu lông mày khẽ nhíu, nhìn thoáng qua cách đó không xa, Tá Lĩnh đạo chúng hơn phân nửa đều chịu trọng thương, hơi hơi trầm ngâm nói: "Ta cũng không tán thành hiện tại trở về, chúng ta mới xuống bao lâu, nếu bởi vì Lục Sí Ngô Công mà trở về, đả kích đối với sĩ khí quá lớn.

Không bằng như vậy đi Quải tử, ngươi mang theo các huynh đệ bị thương, đem thi thể huynh đệ đã chết mang về trước, ta tiếp tục dẫn người thăm dò toàn bộ Bình Sơn địa cung như thế nào?" "Tổng bả đầu, ta không thể đi, ngài đã muốn lưu lại, vậy ta cũng phải lưu lại,

những thi thủ huynh đệ và huynh đệ bị thương kia, an bài huynh đệ khác mang về trước đi." Vừa nghe Trần Ngọc Lâu muốn tiếp tục lưu lại, Hoa Mã Quải tuy rằng hữu tâm khuyên can, nhưng lắc đầu, cũng quyết định lưu lại. "Đã như vậy, cứ quyết định thế đi." Trần Ngọc Lâu thấy thế, cũng không nói nhiều, sau đó nhìn về phía Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu mở miệng nói: "Chá Cô huynh, Sở huynh, vậy chúng ta tiếp tục đi, ta ngược lại muốn xem xem, trong Bình Sơn địa cung, tột cùng giấu thứ gì." Nói xong, Trần Ngọc Lâu trực tiếp xoay người rời đi, mà Hoa Mã Quải cũng bắt đầu phân phó một số chuyện cho các huynh đệ chuẩn bị trở về.

Đợi nửa giờ sau, sau khi tất cả Tá Lĩnh đạo chúng bị thương cùng thi thủ rời đi, mọi người liền bắt đầu tiếp tục thăm dò Bình Sơn địa cung.

Bất quá so với lúc trước, thân ảnh đông nghịt, lúc này người lưu lại, rõ ràng thiếu đi một nửa.

Trừ hơn trăm người một mực canh giữ trên đoạn nhai, cùng với hơn trăm người vừa rồi mang theo người bị thương và thi thủ huynh đệ đã chết trở về, có thể nói hiện nay Tá Lĩnh đạo chúng có thể tiếp tục lưu lại, cũng chỉ còn lại chưa đến một ngàn người mà thôi.

Về phần thủ hạ La Lão Oai, nguyên bản đội ngũ mấy trăm người, giờ phút này càng chỉ còn lại hai trăm người không tới.

Giờ khắc này, bên cạnh lỗ thủng đen ngòm trên nóc nhà, ba người Sở Kiêu, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu đang thấu qua lỗ thủng, dò xét tình hình phía dưới. "Lúc trước Tái Hoạt Hầu nói, phía dưới có lượng lớn rết kịch độc, Địa Lý Bính vẻn vẹn bị cắn một cái, liền bị hóa thành nước mủ, có thể thấy được sự hung hiểm trong đó.

Cho nên, chúng ta một khi đi xuống, nhất định phải lập tức rải đầy bột hùng hoàng ở chung quanh, như thế mới có thể bảo đảm an toàn

lớn nhất." Nghe Trần Ngọc Lâu an bài, Chá Cô Tiêu hơi hơi trầm tư, sau đó gật đầu nói: "Được, an bài như vậy cũng hợp lý, rết kịch độc nhất định phải nghiêm trận lấy đãi, tuyệt không thể để một chút nguy hiểm tái xuất hiện." "Đã định ra chủ ý, vậy bắt đầu đi!" Trần Ngọc Lâu dứt lời, liền trực tiếp lộn một vòng, nhảy vào trong cung điện.

Bên cạnh Chá Cô Tiêu thấy thế, cũng vội vàng tung người nhảy xuống.

Theo hai đại khôi thủ Tá Lĩnh, Bàn Sơn nối đuôi nhau nhảy vào trong cung điện, Lão Dương Nhân, Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải, Côn Luân cùng các Tá Lĩnh đạo chúng, không ai không nhao nhao nối đuôi nhau đuổi theo.

La Lão Oai kia, càng không kịp chờ đợi mang theo một đám thủ hạ nhảy xuống, sinh sợ đi trễ, bảo bối bị người khác đoạt mất. "Chậc chậc...

Cũng không biết một đợt này, lại sẽ có bao nhiêu người chết đi." Nhìn từng thân ảnh một nhảy xuống lỗ thủng đen ngòm, Sở Kiêu nhịn không được cảm thán một tiếng.

Trong Bình Sơn địa cung, rết kịch độc nhiều vô số kể, túng nhiên có bột hùng hoàng, nhưng cũng không cách nào bảo đảm nhiều người như vậy đều sẽ không gặp nguy hiểm.

Đặc biệt là bột hùng hoàng cũng không phải vô cùng vô tận, một khi bột hùng hoàng dùng hết, vậy lại phải làm thế nào?

Đương nhiên, nếu hắn nguyện ý xuất thủ, tự nhiên có thể cứu được những người này.

Nhưng vẫn là câu nói kia, dựa vào cái gì?

Sở Kiêu hiện nay thân là Sở gia Tộc trưởng, hết thảy những việc hắn làm, mục tiêu đệ nhất đều chỉ sẽ vì Sở gia mưu lợi.

Về phần những người khác, vậy chỉ có thể nhìn tâm tình của hắn.

Trước mắt cùng Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu cũng bất quá mới quen biết một ngày mà thôi, tức liền tính cách và cách làm người của hai người bọn họ hắn đều rất thưởng thức, nhưng không đại biểu hắn sẽ vô điều kiện trợ giúp đối phương.

Chuyến đi Bình Sơn lần này, duy chỉ có Tá Lĩnh tử thương thảm trọng, sau đó hắn tái xuất thủ, mới có thể hoạch đắc lợi ích lớn hơn, đó cũng tự nhiên là yếu tố hắn lựa chọn.

Về phần trơ mắt nhìn nhiều người chết ở trước mặt như vậy mà không có xuất thủ cứu, có thể hay không có tội ác cảm, càng là không có khả năng.

Dù sao, hiện nay chung quy chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi.

Có lẽ có người sẽ nói, đây là một loại biểu hiện tự tư tự lợi.

Nhưng Sở Kiêu lại tịnh không thèm để ý.

Thế gian này ai lại có thể làm được chân chính đại công vô tư đâu?

Hắn là Sở gia Tộc trưởng, chỉ cần vì chính mình, vì toàn bộ Sở gia phụ trách là đủ. "Đi thôi, đi xuống đi!" Sở Kiêu hoàn hồn lắc đầu, sau đó thân hình như cành liễu, chậm rãi rơi vào trong cung điện.

Đám người Sở Trường Dịch thấy thế, cũng nhao nhao đuổi theo.

Lúc này, mọi người đã thăm dò tình huống bên trong cung điện cơ bản không sai biệt lắm. "Tổng bả đầu, cung điện hầu như sụp đổ một nửa, ngoại trừ lượng lớn gạch ngói vỡ vụn, còn có lượng lớn binh khí và áo giáp bị hủy hoại, nơi này hẳn là một chỗ cung điện chuyên môn độn phòng vật tư hậu cần." Hoa Mã Quải giơ một cái đuốc, đứng trước người Trần Ngọc Lâu nói. "Lối ra đâu, tìm được ở đâu chưa?" Trần Ngọc Lâu nhíu mày, hỏi. "Ách...

Tìm được rồi, ở bên cạnh cung điện, nơi đó tựa hồ có một cái thông đạo loại tự dũng đạo, chỉ bất quá lại bị gạch đá triệt để bịt chết." "Quải tử, thông đạo bịt chết chẳng lẽ sẽ không cho người mở ra a, chút chuyện nhỏ này còn phải dùng ta dạy?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, lập tức tức giận trừng mắt liếc một cái. "A..." Lúc này, một đạo tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên trong cung điện đen kịt. "Chuyện gì xảy ra, xảy ra chuyện gì!" Trần Ngọc Lâu sắc mặt biến đổi, vội vàng xoay người nhìn về phía phương hướng tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên. "Không tốt rồi Tổng bả đầu, vừa rồi một huynh đệ không biết chuyện gì xảy ra, kêu thảm một tiếng, trực tiếp hóa thành một vũng nước mủ." "A..." "Rết...

Rết...

A..." "Thật nhiều rết..." "..." Cùng thời gian, trong cung điện từ bốn phương tám hướng đều có tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Chương 26

Không ít người của Tá Lĩnh, dưới ánh mắt của mọi người, giống như bốc hơi, trực tiếp trở thành một vũng nước mủ.

Tại bốn phía vũng nước mủ, có không ít con rết đang bò hành, tịnh đang hướng về phía mọi người vây tới. "Là loại rết kịch độc lúc trước Tái Hoạt Hầu nói, ta không phải bảo các ngươi rắc bột hùng hoàng rồi sao, vì sao sẽ còn xuất hiện rết!" Tận mắt nhìn thấy từng huynh đệ Tá Lĩnh chết thảm, Trần Ngọc Lâu sắc mặt trắng bệch, khó coi vô cùng, hai mắt gắt gao trừng mắt nhìn mấy người Hoa Mã Quải và Hồng Cô Nương, trầm giọng nộ quát. "Tổng bả đầu, bột hùng hoàng rắc rồi, nhưng những bột hùng hoàng này tựa hồ tịnh không thể kiên trì quá dài thời gian, đối với những con rết kịch độc kia mất hiệu lực rồi." Hoa Mã Quải sắc mặt thảm bạch, nhìn những huynh đệ Tá Lĩnh hóa thành nước mủ kia, tâm như đao cắt. "Mất hiệu lực?" Trần Ngọc Lâu sắc mặt kinh ngạc, ánh mắt lại nhìn về phía cách đó không xa, những con rết trên mặt đất càng tụ càng nhiều, thần tình khó coi vô cùng. "Trần huynh, những con rết kịch độc này, khủng bố là tử tử tôn tôn của Lục Sí Ngô Công, nơi này là nơi luyện đan của lịch đại đế vương, vô số năm dược thạch luyện đan, sớm đã hòa tan vào lòng đất.

Những con rết này quanh năm nuốt chửng những thứ kia, chỉ sợ đã nảy sinh một số biến dị và kháng dược tính, cho nên bột hùng hoàng tuy rằng có thể có tác dụng ức chế nhất định, nhưng cũng chỉ là ngắn ngủi mà thôi." Lúc này, Chá Cô Tiêu thần tình ngưng trọng đi lên phía trước, quan sát tình huống bốn phía xong, lại tiếp tục trầm giọng nói: "Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, những con rết này tuy rằng khó giải quyết, nhưng tịnh không phải không thể phá giải, nếu có đầy đủ gà trống, hoặc hứa có thể phá giải cửa ải này.

Bất quá trước mắt muốn tìm kiếm lượng lớn gà trống, hiển nhiên không có khả năng, nhưng rắn rết côn trùng đều sợ ánh lửa, cho nên..." Nói đến đây, Chá Cô Tiêu lần nữa nhìn về phía Trần Ngọc Lâu một bên, ý vị trong ánh mắt không cần nói cũng biết. "Ta hiểu rồi!" Trần Ngọc Lâu là người thông minh, ý tứ trong lời nói của Chá Cô Tiêu, một điểm liền thấu.

Chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, trầm giọng quát: "Tất cả mọi người cởi áo khoác ra cho ta, toàn bộ dùng đuốc nhóm lửa, tận lực xua tan những con rết này." "Vâng, Tổng bả đầu!" Nghe Trần Ngọc Lâu mệnh lệnh, tất cả mọi người trong tràng nhao nhao bắt đầu hành động.

Chỉ thấy bọn họ đem áo khoác cởi ra, dùng đuốc nhóm lửa, người không có áo khoác thì dùng thứ khác thay thế.

Quả bất kỳ nhiên, theo y vật được đốt lên ném xuống đất, rết ở phụ cận nhao nhao tứ tán đào tẩu, không dám tới gần.

Nhìn một màn này, mọi người đại hỉ, nhao nhao cầm đuốc trong tay, xua đuổi rết dưới đất. "Hừ!" Nhìn những con rết không dám tiếp cận kia, Trần Ngọc Lâu hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Hoa Mã Quải quát: "Thừa dịp thời gian này, lập tức an bài người đem thông đạo nổ ra, đồng thời an bài mấy người đi lên, mang thêm một nhóm bột hùng hoàng, cùng với vật liệu dễ cháy xuống." "Vâng, Tổng bả đầu!" Nghe mệnh lệnh, Hoa Mã Quải không có chút do dự, vội vàng xoay người an bài xuống.

Không thể không nói, Tá Lĩnh tuy ngư long hỗn tạp, nhưng dưới sự suất lĩnh của Trần Ngọc Lâu, hiệu suất hành sự của mọi người cực kỳ hữu hiệu.

Sở Kiêu mang theo mấy tộc nhân, một mực đứng sau lưng mọi người, lẳng lặng nhìn hết thảy.

Theo Trần Ngọc Lâu một tiếng lệnh hạ, lập tức liền có hơn trăm

người, cấp tốc bắt đầu nổ ra thông đạo bị gạch đá bịt chết.

Vẻn vẹn chỉ một lát thời gian, thông đạo liền bị mở ra một phần ba trình độ, có thể thấy được hiệu suất có bao nhiêu cao. "Dựa theo bố cục Bình Sơn địa cung, phía sau thông đạo, tựa hồ là...

Vô Lượng Điện?" Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trong lòng thầm đoán.

Tại trong kịch bản nguyên bản, đám người Trần Ngọc Lâu mấy lần vào sinh ra tử, cuối cùng tại dưới chân Bình Sơn, nhập vào địa cung, xuyên qua mấy tòa đại điện và thông đạo, mới cuối cùng tìm được Vô Lượng Điện.

Hơn nữa, cũng chính tại Vô Lượng Điện, lần nữa gặp phải Lục Sí Ngô Công, dẫn đến Lão Dương Nhân cùng lượng lớn Tá Lĩnh đạo chúng chết thảm.

Còn nữa, tại dưới lò đan của Vô Lượng thất, có một cái đan thất, nơi đó ngoại trừ có bốn tòa thiết lâu (lầu sắt) ra, còn có một cây Thi Quế Thụ và thi thể Quan Sơn Thái Bảo.

Bất quá... nếu không nhớ lầm, thì ở hậu điện nơi bọn họ đang đứng đây, tựa hồ có một cái thông đạo, có thể đi thẳng đến nơi thấp nhất của địa cung, cũng chính là nơi có thi thể Quan Sơn Thái Bảo.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu hai mắt không khỏi hơi hơi nheo lại, ánh mắt quét nhìn toàn bộ trong điện.

Đột nhiên!

Ánh mắt của hắn định cách tại một tòa giả sơn cách đó không xa.

Tựa hồ... cửa vào thông đạo kia, chính là ở dưới giả sơn này. "Đạo động mà Quan Sơn Thái Bảo đào sao?" Sở Kiêu trong lòng lẩm bẩm tự nói, khóe miệng không khỏi hơi hơi giương lên.

Hắn tịnh không chuẩn bị đem chuyện này nói ra, nếu không đối

với hắn mà nói, không cách nào làm được lợi ích tối đại hóa.

Lúc này, lại có người từ lỗ thủng phía trên đại điện đi xuống.

Hiển nhiên là người Trần Ngọc Lâu an bài trên đoạn nhai, đem đồ vật đều đưa xuống. "Sư huynh!" Lúc này, một đạo thanh âm minh thúy như hoàng ly vang lên.

Chỉ thấy Hoa Linh nhẹ nhõm từ phía trên nhảy xuống, một mặt lo lắng nhìn Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân đi tới. "Sư muội, sao muội lại xuống đây, phía dưới nguy hiểm, mau trở về." Vừa thấy Hoa Linh đến, Lão Dương Nhân sắc mặt biến đổi, vội vàng lên tiếng quát. "Làm sao hả Lão Dương Nhân, ta không quay về, sư huynh đều chưa nói gì đâu." Đối với Lão Dương Nhân a xích, Hoa Linh hoàn toàn không coi ra gì, ngược lại có chút tức giận làm cái mặt quỷ, làm cho Lão Dương Nhân tức giận đến quá chừng. "Sư muội, địa cung xác thực nguy hiểm, muội lại hà tất đi theo xuống đây." Chá Cô Tiêu khẽ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói. "Sư huynh, bao nhiêu năm rồi chúng ta không phải đều cùng nhau sao, tìm kiếm Mộc Trần Châu không chỉ là chuyện của các huynh, cũng là chuyện của ta." Nghe vậy, hai người Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân sắc mặt nhịn không được cứng đờ, sau đó giai nhịn không được cười gật đầu. "Đã xuống rồi, vậy thì đi theo cùng một chỗ đi, bất quá nếu có nguy hiểm, nhớ kỹ trốn đến thật xa." Chá Cô Tiêu cười dặn dò. "Biết rồi sư huynh!" Chá Cô Tiêu nghe vậy, gật đầu, chỉ là trong mắt vẫn lóe lên một tia lo lắng.

Không biết vì sao, từ lúc hạ Bình Sơn địa cung đến nay, trong lòng hắn vẫn luôn có chút bất an.

Hiện nay Hoa Linh lại đi theo xuống, loại cảm giác bất an kia càng nặng.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn vô ý gian rơi vào trên người Sở Kiêu, làm cho trong mắt lập tức hiện ra một tia sáng. "Sở huynh, có thể hay

không mượn một bước nói chuyện?" Chá Cô Tiêu đi đến trước người Sở Kiêu, thấp giọng dò hỏi. "Ồ?" Sở Kiêu kinh ngạc nhìn đối phương một cái, tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đi theo sang một bên. "Chá Cô huynh, có việc gì cứ nói thẳng." Nhìn Chá Cô Tiêu trước mắt dục ngôn lại chỉ, Sở Kiêu không khỏi đạm nhiên cười một tiếng nói. "..." Chá Cô Tiêu nhìn quanh bốn phía một chút, thấy không ai chú ý, mới kiên trì trầm giọng khẩn cầu: "Sở huynh, tại hạ xác thực có một cái thỉnh cầu quá đáng, ta xin Sở huynh trong chuyến đi địa cung tiếp theo, có thể hỗ trợ chú ý sư muội Hoa Linh của ta.

Lần này Bình Sơn địa cung hung hiểm trùng trùng, ta cũng không nắm chắc có thể chiếu cố tốt cho muội ấy, tuy rằng thỉnh cầu này có chút đường đột, nhưng ta cũng xác thực không còn biện pháp nào khác.

Nếu Sở huynh nguyện ý hỗ trợ, Chá Cô Tiêu cảm kích bất tận." Nói xong, hắn từ trong ngực lấy ra một cái túi vải, đưa cho Sở Kiêu, thấp giọng nói: "Sở huynh, vật này là một khỏa Dạ Minh Châu, mỗ từng tại một chỗ Tống đại vương mộ đoạt được, hôm nay liền tặng cho Sở huynh.

Chờ lần này Bình Sơn đại mộ kết thúc, về sau Sở huynh nếu có chỗ sai phái, Chá Cô Tiêu định nhiên không có hai lời." "Ngô?" Nhìn vẻ mặt thành khẩn của Chá Cô Tiêu, cùng với chiếc túi đưa tới trong tay, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

Thật không ngờ, Chá Cô Tiêu lại đột nhiên thỉnh cầu giúp đỡ trông nom Hoa Linh một chút.

Thậm chí vì chuyện này mà không tiếc đem một viên Dạ Minh Châu trong mộ Tống Đại Vương ra làm quà gặp mặt, lại còn tính là nợ một cái đại nhân tình.

Nói thật, đối phương bày ra tư thái như vậy, thật đúng là không

tiện cự tuyệt.

Dù sao đi nữa, một viên Dạ Minh Châu từ mộ Tống Đại Vương, đó quả thực là giá trị liên thành.

Chỉ cần một viên này thôi cũng đủ để toàn bộ tộc nhân Sở gia ăn sung mặc sướng trong vài năm.

Nếu chỉ dùng cho một người, lại càng đủ để bảo đảm nửa đời sau áo cơm không lo, sống cuộc đời phú gia ông. "Đinh, phát hiện Tống Đại Vương mộ thiên niên Dạ Minh Châu một viên, uẩn hàm 1000 Khí vận điểm, Túc chủ có muốn hấp thu hay không?" Ân?

Đột nhiên, thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu.

Sở Kiêu đồng tử co rụt lại, ánh mắt nhịn không được rơi vào chiếc túi vải trong tay Chá Cô Tiêu. "Bên trong là Dạ Minh Châu ngàn năm, uẩn hàm 1000 Khí vận điểm?

Quả nhiên không hổ danh là đồ vật từ mộ Tống Đại Vương!" Sở Kiêu thầm nói trong lòng, khóe miệng khẽ nhếch lên, đưa tay nhận lấy túi vải, nhìn về phía Chá Cô Tiêu mỉm cười nói: "Chá Cô huynh, đã thịnh tình như vậy, Sở mỗ cũng không khách sáo nữa.

Yên tâm, trong Bình Sơn địa cung này, an nguy của Hoa Linh cô nương không cần lo lắng, tuyệt đối sẽ không xảy ra mảy may nguy hiểm." Nghe vậy, trên mặt Chá Cô Tiêu cũng không khỏi lộ ra nụ cười cảm kích, lập tức chắp tay thi lễ nói: "Vậy đa tạ Sở huynh." "Đinh, thời đại khí vận chi tử đối với Túc chủ tâm sinh cảm kích, hoạch đắc 1000 Khí vận điểm." Ngô?

Sở Kiêu nhướng mày, cười gật đầu nói: "Chá Cô huynh không cần quá khách sáo, dù sao ta cũng đã nhận lễ vật rồi." Nói đoạn, hắn cười cười lắc lắc chiếc túi vải trong tay.

Thấy thế, Chá Cô Tiêu cũng cười lắc đầu.

Tuy là một cuộc giao dịch, nhưng hắn vẫn đối với Sở Kiêu tâm sinh cảm tạ.

Dù sao thực lực của đám người Sở Kiêu tuyệt đối cao hơn bọn họ rất nhiều.

Có nhóm người Sở Kiêu trông nom, an toàn của Hoa Linh sẽ không còn là vấn đề.

Huống chi, một nhóm người cường đại như vậy, đã đáp ứng thỉnh cầu của hắn, chỉ một viên Dạ Minh Châu thì có sá gì? "Tổng bả đầu, thông đạo mở ra rồi!" Đúng lúc này, bên trong đại điện truyền đến một tiếng hô hoán kinh hỉ, lập tức khiến trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười vui vẻ. "Tốt tốt tốt, đã mở ra thông đạo, vậy thì tiếp tục đi, ta đảo muốn nhìn xem bên trong Bình Sơn địa cung tột cùng là tình huống gì." Trong đám người, Trần Ngọc Lâu mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức mang theo Hoa Mã Quải, Hồng Cô Nương, Côn Luân cùng những người khác đi về phía thông đạo vừa mở. "Mẹ kiếp, rốt cuộc cũng mở được, vậy còn chờ gì nữa, mau chóng đi vào lấy bảo bối a." Cùng lúc đó, La Lão Oai mắng chửi một câu, cũng mang theo Dương phó quan và một đám thủ hạ xông tới. "Sở huynh, vậy chúng ta cũng đi thôi!" "Hảo!" Nhìn bóng lưng ba sư huynh muội Chá Cô Tiêu, trên mặt Sở Kiêu không khỏi lộ ra một nụ cười. "Tộc trưởng, ngài..." Sở Trường Dịch đứng bên cạnh thấy thế, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sáng. "Không có việc gì, chúng ta cũng đi thôi!" Nói xong, Sở Kiêu liền dẫn theo một đám tộc nhân đi về phía trước.

Vừa đi, hắn vừa ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, hấp thu Khí vận điểm trên Dạ Minh Châu cho ta." "Đinh, đang tại hấp thu...

Chương 27

Hấp thu thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ hoạch đắc 1000 Khí vận điểm." Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, ý cười trong mắt Sở Kiêu càng thêm nồng đậm. "Hệ thống, mở ra bảng thông tin gia tộc." Bá!

Một màn ánh sáng vô hình nháy mắt xuất hiện trước mắt hắn. 【GIA TỘC】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Nhất giai đỉnh phong 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.1%) 【Đẳng cấp】: 0 【Tộc nhân】: 195 người 【Đại Vu huyết mạch】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tương Liễu - chưa hoàn toàn giác tỉnh), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư - chưa hoàn toàn giác tỉnh)... (Cụ thể có thể bấm vào xem) 【Truyền thừa】: Vu Tộc huyết mạch truyền thừa, Cửu Chuyển Huyền Công truyền thừa 【Thế lực】: Không 【Trạng thái】: Sơ nhập siêu phàm chi lộ 【Gia tộc điểm】: 0 【Khí vận điểm】: 16.000 điểm "Một vạn sáu ngàn Khí vận điểm...

Chậc chậc, cũng không biết chờ sau khi chuyến Bình Sơn đại mộ này kết thúc, Khí vận điểm có thể đạt tới tình trạng nào." Nhìn bảng thông tin gia tộc hiện tại, trên mặt Sở Kiêu không khỏi lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Thu hồi bảng hệ thống, hắn lại nhìn chiếc túi vải trong tay, tò mò mở ra.

Đối với Dạ Minh Châu, kiếp trước hắn cũng chỉ nghe nói, chưa từng chân chính kiến thức, huống chi là loại Dạ Minh Châu ngàn năm này.

Thật muốn nhìn xem nó rốt cuộc có dáng vẻ ra sao.

Bất quá, ngay khi vừa hé mở miệng túi, bên trong liền lộ ra một vệt huỳnh quang thúy lục sắc.

Sở Kiêu vội vàng khép túi lại, ánh huỳnh quang kia mới biến mất.

Hiện tại đang ở dưới địa cung, ánh sáng lờ mờ, nếu lấy Dạ Minh Châu ra, e rằng nhất định sẽ dẫn tới sự chú ý của tất cả mọi người.

Vì không muốn rước lấy phiền toái không cần thiết, Sở Kiêu bỏ đi ý định thưởng thức, trực tiếp ném vào không gian hệ thống. "Tộc trưởng, thông đạo này trước đó tột cùng là ai phong kín, thông đạo dài như vậy, đám người Tả Lĩnh cư nhiên mất chút thời gian đã cạy ra rồi, xem ra người đông thế chúng cũng có không ít chỗ tốt." Đi trong thông đạo dài dằng dặc, Sở Cửu Chiến tò mò nhìn ngó xung quanh. "Hỏi nhiều như vậy làm gì?" Sở Kiêu lắc đầu cười, sau đó lại nói tiếp: "Về phần Tả Lĩnh, bản lĩnh của bọn họ chính là người đông thế chúng, chút phiền toái này sao có thể ngăn được." "Ha ha ha...

Tổng bả đầu, phát tài rồi!

Phát tài rồi a!!" Đúng lúc này, một tiếng cười to đầy kinh hỉ từ phía trước truyền đến.

Chỉ thấy mọi người đã đi tới cuối thông đạo.

Trước mắt bọn họ cư nhiên là một quảng trường không nhỏ, trên mặt đất lót đầy gạch đá.

Ở hai bên bày biện từng cây cột đá cao bằng một người.

Phía trên cột đá rỗng ruột, bên trong khảm nạm một khối ngọc thạch to bằng đầu người.

Giữa ngọc thạch lại đặt một cái chén nhỏ, bên trong chứa thứ gì đó giống như dầu đèn.

Lúc này, những chén nhỏ đó đang cháy sáng.

Quảng trường có hai hàng, tổng cộng mười tám cây cột đá, cũng có nghĩa là có mười tám khối ngọc thạch to bằng đầu người.

Cùng với đó là mười tám ngọn đèn dầu đã cháy ở nơi này chí ít ngàn năm. "Nam Hải hữu giao nhân, thủy cư như ngư, bất phế chức tích.

Kỳ nhãn khấp tắc năng xuất châu." "Dĩ nhân ngư cao vi chúc, độ bất diệt giả cửu chi." "Là trường minh đăng chế từ dầu Giao nhân..." Nhìn thấy một màn trước mắt, trong mắt Sở Kiêu tinh quang lóe lên, trong đầu lập tức hiện ra truyền thuyết liên quan đến Giao nhân. "Ha ha ha...

Phát tài rồi!

Phát tài rồi a Tổng bả đầu, ngọc thạch lớn như vậy, phải đáng giá bao nhiêu tiền a." Nhìn những khối ngọc thạch khảm trên mười tám cột đá, La Lão Oai kích động cười lớn liên hồi, suýt chút nữa cười lệch cả mồm.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh, trên mặt lúc này cũng mang theo nụ cười rõ rệt.

Dù sao những khối ngọc thạch thể tích khổng lồ này xác thực là giá trị liên thành.

Hơn nữa, lấy nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra ngọn lửa trên những chén nhỏ kia tuyệt đối là dầu Giao nhân.

Thứ này ở ngoại giới không chỉ cực kỳ hiếm thấy mà còn cực vi trân quý.

Mới vừa vào địa cung liền gặp được nhiều đồ tốt đáng giá như vậy, bảo hắn làm sao không vui vẻ cho được? "Quải tử, cho người đem những ngọc thạch này cùng với dầu Giao nhân trong chén phong

ấn đóng gói vận chuyển ra ngoài, những thứ này giá trị liên thành, bảo huynh đệ cẩn thận một chút." "Vâng, Tổng bả đầu!" Hoa Mã Quải lập tức cười đáp lời.

Rất nhanh, đạo chúng Tả Lĩnh như châu chấu quá cảnh, không bao lâu đã cạy hết ngọc thạch và lấy đầu Giao nhân xuống, an bài người trực tiếp mang về phía trên đoạn nhai. "Tổng bả đầu, trên quảng trường đã có nhiều bảo bối như vậy, tòa đại điện phía trước kia chẳng phải sẽ càng có nhiều bảo bối hơn sao?" La Lão Oai ánh mắt nóng rực nhìn về cung điện phía trước, trong lòng vì quá mức kích động mà thân thể hơi run rẩy. "Không vội!" Trần Ngọc Lâu lắc đầu, đổ đấu cũng không phải ăn cơm uống nước, cần phải cẩn thận lại cẩn thận.

Nếu gặp bảo bối liền mất phương hướng, vậy thì cái chết cũng không còn xa. "A..." Đột nhiên, một tiếng kêu thê thảm phá vỡ tâm tình kích động vui sướng của mọi người.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên quảng trường phía trước cư nhiên lại xuất hiện đại lượng rết độc lít nha lít nhít.

Hơn nữa, số lượng rết lần này so với những lần trước gặp phải còn nhiều gấp mười lần.

Đám rết dày đặc đến mức khiến mặt đất quảng trường trở nên đen kịt một màu. "Là rết kịch độc, mau rắc bột hùng hoàng, dùng đuốc nhóm lửa vật dễ cháy, mau chóng xua đuổi." Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Trần Ngọc Lâu cứng đờ, vội vàng lớn tiếng hô quát.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao bắt đầu rải bột hùng hoàng, đồng thời từng kiện y phục bị đốt lên ném về phía bầy rết.

Cũng có không ít người đổ dầu và rượu mạnh xuống đất, châm lửa tạo thành một bức tường lửa, triệt để chặn đứng bầy rết đang tụ tập.

Thấy lượng lớn rết lùi lại, thậm chí không ít con bị lửa nung đến kêu lách tách, không ít người đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt thậm chí hiện ra một tia cười.

Tuy nhiên, rất nhanh nụ cười trên mặt bọn họ liền triệt để ngưng cố, từng người thần tình trở nên khó coi vô cùng.

Chỉ thấy bầy rết vốn sợ lửa, nay lại như thiêu thân lao đầu vào lửa, hướng về phía ngọn lửa mà xông tới.

Cho dù tiếp xúc với hỏa diễm liền bị thiêu chết, nhưng bọn chúng vẫn tre già măng mọc, không có nửa điểm ý tứ lui lại, liều chết xông vào.

Có lẽ vì số lượng rết thực sự quá nhiều, xác rết chất chồng cư nhiên trực tiếp bao phủ ngọn lửa, không ít chỗ lửa thậm chí bị dập tắt bởi biển rết đen kịt.

Không còn hỏa diễm ngăn cản, đại lượng rết vượt qua tường lửa, hướng về phía mọi người nhanh chóng tập kích. "A..." "Tổng bả đầu cứu ta!" "A..." Rất nhiều người không kịp đào vong, trực tiếp bị rết cắn chết thảm, sau đó hóa thành một vũng nước mủ.

Vẻn vẹn một lát, liền có một lượng lớn nhân thủ triệt để bỏ mạng tại Bình Sơn đại mộ.

Trần Ngọc Lâu nhìn mà đau lòng đến mức suýt không thở nổi.

Dù sao đây đều là tinh nhuệ hắn mang ra từ Thường Thắng Sơn a.

Trước đó vì Lục Sí Ngô Công đã tử thương mấy trăm người, hiện tại mới một lát công phu lại có thêm hơn trăm người chết thảm, bảo hắn làm sao có thể không đau lòng. "Khai hỏa!

Khai hỏa!

Cho lão tử giết hết đám rết này!" La Lão Oai tức hổn hển, lại lo

lắng nguy hiểm cho bản thân, vội vàng lui lại phía sau, trong miệng không ngừng gầm thét.

Đoàng đoàng đoàng...

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Nhất thời, tiếng súng vang lên đại tác, hỏa tinh tứ tung.

Từng viên đạn phi xạ ra.

Chỉ tiếc, những con rết kịch độc này thực sự quá nhiều, căn bản không cách nào giết hết được.

Mắt thấy người chết bị thương càng ngày càng nhiều, Trần Ngọc Lâu cũng hoảng thần, không có biện pháp nào, vội vàng xoay người nhìn về phía Chá Cô Tiêu và Sở Kiêu mở miệng: "Chá Cô huynh, Sở huynh, có biện pháp nào không?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, các huynh đệ Tả Lĩnh của ta đều phải chết ở chỗ này." "Trước mắt đám rết biến dị kịch độc này số lượng thực sự quá nhiều, thậm chí ngay cả bột hùng hoàng và hỏa diễm cũng khó duy trì thương tổn với chúng trong thời gian dài, nói thật ta cũng không có biện pháp gì tốt." Chá Cô Tiêu thần tình ngưng trọng, mày nhíu chặt, trầm giọng nói. "Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải lui ra ngoài?" Sắc mặt Trần Ngọc Lâu khó coi, trước mắt đều đã đi đến đây rồi, nếu cứ như vậy lui ra ngoài thật không cam tâm. "Tổng bả đầu, rút lui đi!

Lại không rút thật sự không kịp nữa rồi, huynh đệ tử thương thảm trọng a." Hoa Mã Quải vẻ mặt lo lắng, Hồng Cô Nương bên cạnh dục ngôn lại chỉ, hiển nhiên cũng có ý định tiên rút lui ra ngoài. "Chậc chậc...

Trước mắt Tả Lĩnh tử thương thảm trọng, nếu hiện tại xuất thủ, chỉ sợ có thể thu hoạch được lượng lớn Khí vận điểm từ trên người Trần Ngọc Lâu đi!" Nhìn một màn trước mắt, Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trong lòng thầm nghĩ. "Bất quá trước đó, tên La Lão Oai kia nhất định phải chết!" Nhìn La Lão Oai vẫn luôn ẩn nấp sau lưng một đám thương thủ, trong mắt Sở Kiêu hàn mang lóe lên rồi biến mất.

Ông...

Chương 28

Chỉ thấy Sở Kiêu đột nhiên bước lên một bước, chu thân bộc phát ra một cỗ khí tức hãi nhân.

Nhiệt độ bốn phía cấp tốc tăng cao, tại mi tâm của hắn còn có một đạo hỏa diễm văn lộ như ẩn như hiện lấp lóe hồng quang.

Đồng thời, chỉ thấy tay phải hắn vung lên, một đạo hỏa diễm nóng rực cấp tốc hiện ra.

Hơn nữa, đạo hỏa diễm này đón gió bạo trướng, nháy mắt bao phủ không gian mười mét phía trước.

Hỏa diễm cùng phong thế giao chức, hình thành một cái hỏa ngục rộng mười mét.

Tại bên trong hỏa ngục, đám rết kịch độc dưới đất trong khoảnh khắc trực tiếp bị thiêu thành tro bụi.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều không chú ý tới, tại sát na hỏa diễm cùng phong thế giao chức, một đạo phong thế thổi bay mười mấy con rết, trực tiếp rơi vào trên người La Lão Oai cùng những thương thủ che chắn trước người hắn. "A...

Rết...

Trong này tại sao lại có rết!" "A!!" Những người bị rết cắn mặt đầy kinh khủng, đặc biệt là La Lão Oai, nỗi sợ hãi trong mắt gần như hóa thành thực chất.

Nhưng ngay sau đó, những người này liền trực tiếp hóa thành một vũng nước mủ, triệt để biến mất không còn tăm tích.

Mắt thấy rết tiếp tục bò về phía mọi người, Hồng Cô Nương hồi thần, không kịp chấn kinh, vội vàng phi xạ ra mười mấy thanh phi

dao, trực tiếp đem những con rết kia đóng đinh trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Sở Kiêu chậm rãi thu hồi tay phải, hỏa ngục mười mét kia cũng trong khoảnh khắc tiêu tán vô hình.

Nếu không phải trong không khí còn di mạn khí tức nóng bỏng, e rằng tất cả mọi người trong tràng đều tưởng vừa rồi xuất hiện ảo giác.

Giờ khắc này, trên quảng trường đã không còn một con rết nào xuất hiện.

Đạo hỏa ngục vừa rồi hầu như đã thiêu một đại bán số rết thành tro, số còn lại thấy thế thì như gặp thiên địch, cấp tốc lui về. "Sở...

Sở huynh..." Bình Sơn địa cung hạ!

Ngoài quảng trường rộng rãi lại to lớn, đám người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, Hồng Cô Nương, Lão Dương Nhân lúc này ai nấy đều thần tình chấn kinh, mắt trợn tròn nhìn thân ảnh phía trước.

Tất cả mọi người đều không dám tin tưởng vào những gì vừa nhìn thấy.

Vung tay lên liền biến mười mét phía trước thành một biển hỏa ngục, đám rết kịch độc vốn không sợ lửa cư nhiên trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết bọn họ cũng không thể tin được đây là sự thật.

Đây là loại vĩ lực như thế nào?

Vốn tưởng rằng Sở Khứ Tà cường thế chém giết một con Bách niên lão ly tử, mười mấy con ly tử tinh đã là cường giả thế gian hiếm thấy.

Lại thấy Sở Trường Dịch một mũi tên bắn bay Lục Sí Ngô Công,

khiến nó trọng thương, càng làm cho người ta kinh vi thiên nhân.

Vốn tưởng rằng đó đã là cực hạn, nhưng giờ khắc này tận mắt thấy Sở Kiêu xuất thủ, mới phát hiện bọn họ sai rồi, sai đến thái quá.

Có thể vung tay ngưng tụ hỏa diễm, thậm chí đạt tới tình trạng chưởng khống, khu sử hỏa diễm đến mức bất khả tư nghị như vậy, Sở Kiêu cùng Tiên gia trong thoại bản có gì khác biệt? "Ực ~" Trong đám người, Hoa Mã Quải đầu đầy mồ hôi lạnh, thần tình kinh sợ, vẻ mặt không thể tin nổi, con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm Sở Kiêu, yết hầu khẽ động, nuốt nước miếng.

Lúc này, Sở Kiêu chậm rãi buông tay phải xuống, sắc mặt bình tĩnh xoay người, ánh mắt cực kỳ đạm nhiên nhìn về phía mọi người. "Sở...

Sở huynh, đây là... thủ đoạn gì?" Cuối cùng Trần Ngọc Lâu cũng hồi thần, khi nhìn về phía Sở Kiêu tuy thần tình có chút kinh sợ nhưng vẫn cố trấn định, lên tiếng hỏi thăm. "Trần huynh thân là Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, hẳn phải hiểu rõ thế gian này cũng không đơn giản.

Tống tử, cương thi không phải số ít, giang hồ chi nhân có quốc thuật pháp, tự nhiên cũng có một số thủ đoạn kỳ lạ phỉ di sở tư, không có gì đáng kinh ngạc." Sở Kiêu cười nhạt một tiếng, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh nói.

Không có gì đáng kinh ngạc?

Ngươi muốn hay không nghe một chút xem mình đang nói cái gì?

Nghe lời Sở Kiêu, mọi người không ai không âm thầm trợn trắng mắt, thần tình vừa chấn kinh lại vừa bất đắc dĩ.

Trần Ngọc Lâu thân là Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, thậm chí có danh xưng thiên hạ quần đạo chi thủ, hắn đã gặp qua không biết

bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ.

Nhưng chưa từng kiến thức qua thủ đoạn bất khả tư nghị như Sở Kiêu.

Nếu không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy, vô luận như thế nào hắn cũng không dám tin tưởng có người không cần mượn nhờ ngoại lực mà có thể chưởng khống, ngự sử hỏa diễm.

Ngược lại Chá Cô Tiêu bên cạnh, sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, rất nhanh liền khôi phục lại.

Năng lực chưởng khống ngự sử hỏa diễm xác thực cực kỳ kinh thế hãi tục, nhưng thân là hậu nhân Trát Cách Lạp Mã tộc, hắn tự nhiên biết thiên địa gian ẩn bí lớn nhất.

Cổ Thần!

Từ khi thế giới đản sinh liền tồn tại thần minh!

Đó là một loại tồn tại căn bản không cách nào tưởng tượng.

Tuy rằng chưa từng gặp qua Cổ Thần, đối với Cổ Thần cũng không quá quen thuộc, nhưng hắn lại biết rõ...

Xà Thần!

Trát Cách Lạp Mã tộc chính là bị Xà Thần hạ trớ chú, mấy ngàn năm qua vô số tộc nhân chịu đủ tra tấn, cơ bản sống không quá bốn mươi tuổi.

Cũng chính vì vậy, Trát Cách Lạp Mã nhất tộc mấy ngàn năm nay vẫn luôn trên đường tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Ngay cả loại Cổ Thần như Xà Thần đều tồn tại, thì thủ đoạn chưởng khống hỏa diễm của Sở Kiêu tuy rằng có chút thần hồ kỳ thần, nhưng sau khi hết chấn kinh, hắn cũng không cảm thấy quá mức không thể tin.

Trái lại, giờ khắc này nhìn về phía Sở Kiêu, ánh mắt hắn thậm chí mang theo vài phần nóng rực và kỳ vọng.

Sở Kiêu đã có thủ đoạn thần kỳ như vậy, liệu hắn có biết hạ lạc của Mộc Trần Châu hay không?

Tuy rằng trong Dạ Lang Mộ trước đó có ghi chép Mộc Trần Châu tựa hồ ở trong Bình Sơn, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu tại Bình Sơn cũng không tìm được Mộc Trần Châu, lại nên đi nơi nào tìm kiếm?

Nếu Sở Kiêu thật sự biết một ít tin tức về Mộc Trần Châu, vô luận như thế nào hắn cũng muốn cầu xin báo cho biết, túng nhiên phải trả giá đắt đỏ cỡ nào hắn cũng tâm cam tình nguyện.

Nghĩ tới đây, trong mắt Chá Cô Tiêu tinh quang lóe lên, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu bên cạnh cười nói: "Trần huynh, thủ đoạn thần hồ kỳ thần bực này của Sở huynh tuy rằng làm người ta phỉ di sở tư, bất quá có Sở huynh trợ giúp, chuyến đi này của chúng ta tất nhiên sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Hơn nữa, hiện giờ Sở huynh xuất thủ, những con rết kịch độc kia hầu như tử thương hầu như không còn, chúng ta cũng an toàn rồi không phải sao?" Tuy trong lòng có cầu ở Sở Kiêu, nhưng Chá Cô Tiêu cũng không lập tức đi hỏi thăm.

Thứ nhất, hắn cũng không xác định Mộc Trần Châu tột cùng có ở Bình Sơn hay không, nếu có thể tìm được thì không cần đi cầu Sở Kiêu.

Thứ hai, trước mắt hoàn cảnh cũng không thích hợp để đàm luận chuyện đó.

Chờ chuyến đi Bình Sơn đại mộ kết thúc, khi đó mới tiện nói chuyện. "Đúng đúng đúng...

Thủ đoạn của Sở huynh thần bí, quả thực làm cho Trần mỗ than thở không thôi.

Bất quá trọng điểm trước mắt của chúng ta là tài vật trong Bình Sơn địa cung." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, lập tức gật đầu liên tục, chỉ là khi nhìn về phía Sở Kiêu lần nữa, trong ánh mắt đồng dạng mang theo vài phần nóng rực cùng kính sợ.

Không chỉ có hắn, ngay cả Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải, Lão Dương Nhân bọn người, không ai không như thế.

Về phần những đạo chúng Tả Lĩnh khác, bọn họ càng là như đang nhìn thiên thần, đối với Sở Kiêu kính ngưỡng hầu như đạt tới đỉnh phong.

Còn cái chết của La Lão Oai, tất cả mọi người tại tràng đều ăn ý không ai nhắc tới.

Vừa rồi mượn gió thổi lửa, đem kịch độc ngô công thổi lên người mấy kẻ đó, thật sự tưởng bọn họ không nhìn thấy sao?

Chỉ là tất cả mọi người đều lười đi nhắc tới mà thôi.

Đặc biệt là người có tâm tư mẫn tiệp như Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai rõ ràng là vì Sở Kiêu mà chết, nhưng hắn há có thể vì một tên La Lão Oai mà cùng Sở Kiêu nháo không vui vẻ?

Huống chi, cho dù vừa rồi La Lão Oai không chết, hắn cũng chuẩn bị chờ sự kiện Bình Sơn kết thúc sẽ tự mình xử lý gã.

Loại bạch nhãn lang nuôi không quen, dĩ hạ phạm thượng này, giữ lại để bị cắn ngược một cái sao? "Đi thôi!

Những con rết kịch độc kia tạm thời hắn là sẽ không xuất hiện." Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh nhìn thoáng qua mọi người, sau đó xoay người liền đi về phía cung điện trước mặt.

Mọi người thấy thế cũng vội vàng cất bước đuổi theo.

Tuy nhiên, trải qua trận chiến này, bất tri bất giác, tất cả mọi người đều vô thức lấy Sở Kiêu làm thủ lĩnh.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu tâm cao khí ngạo cũng không hề ngoại lệ. "Đinh, thời đại khí vận chi tử Trần Ngọc Lâu đối với Túc chủ tâm sinh kính sợ, cảm kích chi tâm, hoạch đắc 5000 Khí vận điểm." "Đinh, thời đại khí vận chi tử Chá Cô Tiêu đối với Túc chủ tâm sinh kính sợ, sùng kính chi tâm, hoạch đắc 5000 Khí vận điểm." Đúng lúc này, thanh âm hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu.

Chương 29

Nghe được thanh âm này, trên mặt Sở Kiêu lập tức lộ ra một nụ cười.

Đợt này đúng là huyết lãi a.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu hai người trực tiếp cung cấp cho hắn một vạn Khí vận điểm.

Nếu cộng thêm số lượng trước đó hoạch đắc, giờ phút này Sở Kiêu sở hữu Khí vận điểm cư nhiên đã đạt tới con số kinh người là hai vạn sáu ngàn điểm.

Hơn nữa, đây vẻn vẹn chỉ là mới bắt đầu.

Bình Sơn có nhiều minh khí như vậy, chờ hấp thu hết Khí vận điểm triêm nhiễm trên đó, hoặc giả sau chuyến đi Bình Sơn này, Khí vận điểm của hắn có thể đột phá năm vạn, mười vạn cũng không chừng?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Sở Kiêu không kìm được nhếch lên. "Tê...

Dưới Bình Sơn địa cung lại có một tòa cung điện bàng đại như vậy." Vừa mới đi vào đại điện, tuy bên trong tối đen một mảnh, tầm nhìn mọi người bị cản trở, nhưng vẫn có thể cảm giác được tòa đại điện này cực kỳ rộng rãi.

Trong mắt Sở Kiêu có thể rõ ràng nhìn thấy, tòa đại điện này đích xác to lớn, diện tích bên trong thậm chí chừng nửa cái sân bóng đá. "Sở huynh, ta cảm giác bên trong có chút không thích hợp?" Lúc này, Trần Ngọc Lâu đi lên phía trước, nhíu chặt mày, ánh mắt đánh giá đại điện trước mắt, trầm giọng nói.

Hắn trời sinh dạ nhãn, dù trong đêm tối cũng uyển như ban ngày.

Theo lý thuyết, đại điện tối tăm căn bản không ảnh hưởng được hắn.

Nhưng giờ phút này, trong đại điện, dạ nhãn tựa hồ có chút mất hiệu lực, tuy vẫn có thể nhìn rõ mọi vật nhưng không biết vì sao luôn mang lại cho hắn một loại cảm giác mơ hồ.

Sở Kiêu mặt vô biểu tình, tịnh không mở miệng nói chuyện, chỉ bất quá lúc này trong lòng hắn cũng dần dần trở nên cảnh giác.

Từ khi bước vào đại điện, hắn liền cảm giác được nơi này tựa hồ tụ long một cỗ âm sát chi khí cực mạnh. "Có chút ý tứ...

Xem ra trong đại điện giấu một ít đồ vật thú vị." Trong mắt Sở Kiêu hàn quang lóe lên, sau đó nhìn sang Trần Ngọc Lâu nói: "Trần huynh, tiên an bài người xem xét xem có đèn dầu hay không, nếu không có thì để huynh đệ Tả Lĩnh châm hết đuốc lên." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay, Hoa Mã Quải ở cách đó không xa vội vàng thấu lên trước. "Quải tử, lời Sở huynh vừa nói nghe rõ chưa, mau chóng đi an bài." "Vâng, Tổng bả đầu!" Thân là Thường Thắng Sơn đại quản gia kiêm quân sư, võ lực cá nhân của Hoa Mã Quải có lẽ không đột xuất, nhưng năng lực chấp hành và an bài sự tình tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Rất nhanh, chúng đa đạo chúng Tả Lĩnh trong tình huống không tìm thấy đèn dầu, trực tiếp châm lên một lượng lớn bó đuốc.

Bởi vì đại điện đủ lớn, lúc này mấy trăm người tụ tập bên trong, ánh sáng từ từng cây đuốc đem toàn bộ đại điện chiếu sáng trưng.

Đến lúc này, mọi người mới triệt để thấy rõ tình huống trong đại điện.

Chỉ thấy cả đại điện trống rỗng, ngay cả một kiện bài trí dáng dấp

cũng không tồn tại, chỉ có mười mấy hai mươi cây cột chống đỡ đứng sừng sững.

Trên những cột này có điêu khắc từng con chân long uốn lượn, nhìn qua uy vũ hùng vĩ không thôi.

Hơn nữa, những điêu khắc chân long này toàn bộ đều được đúc bằng vàng ròng.

Vừa nhìn thấy hoàng kim chân long trên cột, tất cả huynh đệ Tả Lĩnh không ai không hô hấp dồn dập, ánh mắt đỏ ngầu, thần tình kích động, kinh hỉ đến cực điểm. "Ha ha ha...

Hoàng kim!

Nhiều hoàng kim như vậy!

Chúng ta phát tài rồi a!!" "Chân long do hoàng kim chế tạo, mẹ nó giống như đang nằm mơ vậy." "Nếu đem ra ngoài bán, phải đáng bao nhiêu tiền a, quả thực không dám tưởng tượng." "Chuyến này tới Bình Sơn, thật đúng là đến đúng rồi." Nghe những lời nói kích động của chúng huynh đệ bên tai, trên mặt Trần Ngọc Lâu cũng không khỏi lộ ra một nụ cười. "Các huynh đệ, còn chờ gì nữa?

Đem những hoàng kim chân long này dỡ xuống cho ta, toàn bộ khiêng ra ngoài." "Vâng, Tổng bả đầu!" Vừa nghe mệnh lệnh của Trần Ngọc Lâu, tất cả đạo chúng Tả Lĩnh nhao nhao hưng phấn hét lớn một tiếng, bắt đầu động thủ dỡ bỏ những con rồng vàng kia.

Nhìn một màn này, Sở Kiêu cũng không nói nhiều, tiếp tục quét mắt nhìn quanh đại điện.

Chỉ thấy ở giữa đại điện có một vật thể lồi lên, cao hơn người, đường kính tiếp cận hai mét, nhìn giống như một cái giếng cổ.

Chỉ có điều vật thể này toàn thân đều do đồng thiết đúc thành, phía trên bị phong ấn nghiêm nghiêm thật thật. "Đan tỉnh sao..." Trong mắt

Sở Kiêu tinh quang lóe lên, nếu không nhớ lầm thì bên dưới đan tỉnh này chính là nơi chứa thi thể của Quan Sơn Thái Bảo.

Ân?

Đột nhiên, Sở Kiêu nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía sâu trong đại điện, gắt gao nhìn chằm chằm một cây cột.

Tại nơi đó, hắn cảm nhận được toàn bộ âm sát chi khí trong đại điện đang cấp tốc ngưng tụ về phía đó.

Ô ô ô...

Bỗng nhiên, một trận âm phong thổi qua, tất cả mọi người trong đại điện đều không khỏi rùng mình một cái.

Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng, Sở Khứ Tà bốn người đồng thời bước lên một bước, vây quanh Sở Kiêu, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào sâu trong đại điện.

Lúc này, Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu bọn người hiển nhiên cũng ý thức được không thích hợp, vội vàng đi lên phía trước. "Sở huynh, có phát hiện gì sao?" Chá Cô Tiêu trầm giọng hỏi.

Sở Kiêu lắc đầu, khóe miệng khẽ nhếch: "Vô ngại, chỉ là một món đồ chơi thú vị mà thôi." Ô ô ô...

Đúng lúc này, tiếng âm phong hô khiếu vang lên.

Từ phía sau một cây cột sâu trong đại điện, theo âm phong chậm rãi phiêu xuất một đạo thân ảnh.

Theo đạo thân ảnh này xuất hiện, tất cả mọi người đều không khỏi như lâm đại địch.

Chỉ bởi vì, thân ảnh kia là một nữ tử mặc cổ trang, tóc đen như thác nước.

Cùng lúc đó, khi nữ tử xuất hiện, bên trong đại điện không biết vì

sao vang lên một trận thanh âm hí khúc.

Hơn nữa còn là giọng nữ hát hí, hồi vang vọng khắp cả đại điện. "Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ; nương tử bất lai, quần sơn bất khai; thiêu sài khởi oa, chử liễu can phế; tạc tỉnh phạt diêm, vấn quỷ thảo tiền; điểu đạo tung hoành, bách bộ cửu hồi; dục phóng địa tiên, tiên hoa ô dương..." Bạn tùy theo giọng hát hí khúc truyền vào tai mọi người, lại kết hợp với tiếng âm phong ô ô hô khiếu, tất cả mọi người đều không khỏi cảm thấy rợn cả tóc gáy, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Đặc biệt là khi hát đến cuối cùng, nữ tử cổ trang kia chậm rãi xoay người, mọi người mới triệt để nhìn rõ mặt đối phương, thảm bạch như người chết.

Khóe miệng nàng ta khẽ nhếch, hiện ra một biểu tình quỷ dị tựa cười mà không phải cười, tựa khóc mà không phải khóc.

Một đôi con ngươi lúc thì câu hồn đoạt phách, lúc thì âm sâm tử khí, gắt gao nhìn chằm chằm mọi người.

Thậm chí, khi mọi người nhìn kỹ lại, lại phát hiện mắt đối phương một mảnh trắng dã, căn bản không có tròng mắt.

Một màn kinh khủng, làm người hít thở không thông như thế khiến chúng nhân trong đại điện ai nấy đều cảm thấy tim đập chân run.

Thậm chí không ít kẻ tâm lý tố chất kém, hai chân đều đang run rẩy, quần cũng trực tiếp ướt đẫm. "Ực ~" Trần Ngọc Lâu bất giác nuốt nước miếng, giờ khắc này dù là hắn cũng không khỏi cảm thấy có chút kinh sợ.

Dù sao một màn này đích xác quá quỷ dị. "Sư huynh..." Trong đám người, Hoa Linh sợ đến mức vội vàng nấp sau lưng Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân. "Tổng bả đầu, có chút không quá thích hợp a, thực

sự không được thì chúng ta chạy đi." Hồng Cô Nương tay nắm chặt hai thanh phi dao, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Nếu là cương thi, tống tử thì nàng căn bản không sợ.

Nhưng thứ đồ vật gặp phải trước mắt này tựa hồ càng thêm quỷ dị. "Chá Cô huynh, Sở huynh, có biết đây tột cùng là thứ gì không?" Trần Ngọc Lâu cố ép mình trấn định, sau đó nhìn thoáng qua Chá Cô Tiêu và Sở Kiêu bên cạnh hỏi.

Chá Cô Tiêu sắc mặt ngưng trọng, lắc đầu: "Không biết, bất quá ta có thể cảm giác được, đối phương rất nguy hiểm!" "Sư huynh, mặc kệ là thứ gì, ta trước cho nó một mũi tên, xem tột cùng là cái quái gì." Lúc này, Lão Dương Nhân bên cạnh đột nhiên quát to một tiếng, giương cung lắp tên. "Sưu" một tiếng, một mũi tên như sao băng hướng về phía đối phương bắn tới. "Sưu!" Lão Dương Nhân giương cung, toàn thân kình lực dung nhập vào mũi tên, khiến nó như một khỏa lưu tinh nháy mắt hướng về phía nữ tử cổ trang sâu trong đại điện tiêu xạ mà đi.

Xích xích xích...

Mũi tên xé gió, kình lực cường đại nháy mắt xuyên thủng thân thể nữ tử cổ trang.

Tuy nhiên, một màn kinh khủng xuất hiện.

Chỉ thấy mũi tên kia khi xuyên qua thân thể nữ tử, phảng phất như đi qua một đoàn không khí, tịnh không gây ra bất cứ thương tổn nào cho ả.

Trái lại, nữ tử cổ trang vốn đang hát hí khúc vì một mũi tên này mà chợt dừng lại.

Ô ô ô...

Trong đại điện, âm phong quát càng thêm mãnh liệt, một cỗ khí tức

sấm nhân nháy mắt bao trùm trong lòng mọi người.

Trên mặt nữ tử cổ trang càng trở nên cực kỳ âm sâm khủng bố, một đôi con ngươi thậm chí trực tiếp chuyển thành huyết hồng sắc, đang gắt gao nhìn chằm chằm Lão Dương Nhân. "Không ổn!" Chá Cô Tiêu sắc mặt kịch biến.

Chương 30

Chỉ thấy một khắc sau, thân thể nữ tử cổ trang cư nhiên như liễu rủ, hướng về phía mọi người cấp tốc phiêu đãng tới.

Khi nữ tử áp sát, mọi người chỉ cảm thấy một cỗ âm phong khủng bố quét qua.

Đồng thời, Lão Dương Nhân sắc mặt trướng hồng, phảng phất như bị thứ gì đó bóp cổ, mắt trừng lớn, tròng mắt tựa hồ muốn lồi ra, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tử vong. "Đáng chết!" Chá Cô Tiêu thần tình âm trầm, toàn thân bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại, thân thể mãnh nhiên tung lên, một cú Khôi Tinh Thích Đấu hung hăng tung ra.

Phốc xuy!

Sở hữu tu vi Hóa Kình, Chá Cô Tiêu một kích này không có chút nào lưu thủ, chân phải được quán chú toàn thân kình lực, hung hăng đá vào xương sống nữ tử cổ trang.

Chỉ là khiến tất cả mọi người không ngờ tới, Khôi Tinh Thích Đấu có thể một kích bức lui Lục Sí Ngô Công của Chá Cô Tiêu, tại một khắc này lại phảng phất như đá vào không khí, nữ tử cổ trang cư nhiên không chịu bất cứ thương tổn nào.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người không kìm được hít một hơi khí lạnh, thần tình trở nên càng phát ra kinh sợ.

Thậm chí ngay cả Chá Cô Tiêu giờ phút này cũng không khỏi mặt lộ vẻ kinh nghi, nhưng nhìn khí tức trên người Lão Dương Nhân càng ngày càng yếu ớt, nội tâm hắn cũng trở nên càng ngày càng nôn nóng. "Sở huynh, thỉnh xuất thủ tương trợ." Thực sự không có biện pháp, Chá Cô Tiêu chỉ có thể nhìn về phía Sở Kiêu bên cạnh, mặt lộ vẻ khẩn

cầu. "Yên tâm, chết không được!" Sở Kiêu gật đầu, sắc mặt từ đầu đến cuối đều không có mảy may biến hóa. "Tộc trưởng, hay là để ta xuất thủ đi, thứ đồ chơi quỷ dị này tựa hồ có chút không đơn giản a." Lúc này, Sở Cửu Chiến bên cạnh có chút dược dược dục thí nhìn thoáng qua nữ tử cổ trang, sau đó cười nói với Sở Kiêu. "Không cần!

Thứ này không phải tống tử, cương thi hay dị thú, đây là một loại người giấy thông linh (Thông linh chỉ nhân), vật lý công kích bình thường đối với nó không có tác dụng quá lớn.

Tuy rằng thật muốn cưỡng ép giết cũng có thể làm được, nhưng lại vị miễn quá lãng phí thời gian." Đối với lời thỉnh chiến của Sở Cửu Chiến, Sở Kiêu tịnh không đáp ứng, ngược lại lắc đầu cự tuyệt.

Lời giải thích của Sở Kiêu lại khiến mọi người tại tràng trong lòng đều kinh hãi.

Thông linh chỉ nhân?

Người giấy có thể thông linh?

Giờ khắc này, dù là Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu hai người cũng không khỏi tâm sinh sợ hãi.

Hạ mộ đổ đấu cũng không phải lần một lần hai, kinh lịch nhiều năm, tuy cũng gặp không ít chuyện quỷ dị, tống tử cường đại hay dị thú.

Nhưng hôm nay dưới Bình Sơn đại mộ, những gì gặp phải cư nhiên so với tất cả các mộ trước kia còn muốn hung hiểm quỷ dị hơn.

Tuy rằng có tâm muốn hỏi thăm Thông linh chỉ nhân tột cùng là tình huống gì, nhưng mọi người cũng hiểu hiện tại không phải lúc, nếu còn dây dưa, e rằng Lão Dương Nhân thật sự phải chết ở chỗ này.

Chỉ nghe "ông" một tiếng, một khắc sau, liền thấy trong tay phải

Sở Kiêu trực tiếp hiện ra một đoàn liệt diễm màu đỏ. "Đi!" Sở Kiêu tay phải lật một cái, sau đó búng tay.

Chỉ thấy liệt diễm hồng sắc trong lòng bàn tay hắn trực tiếp áp súc lại chỉ bằng móng tay, sau đó nháy mắt hướng về phía nữ tử cổ trang quét tới.

Khi hỏa diễm tới gần, trên mặt nữ tử cổ trang cư nhiên nháy mắt hiện ra vẻ kinh khủng bất an, vội vàng hướng về phía xa cấp tốc phiêu đãng bỏ chạy. "Chạy?

Đã đến nước này, còn có thể chạy đi đâu?" Sở Kiêu cười lạnh một tiếng.

Nếu nữ tử cổ trang này không xuất hiện cũng Thôi, đã xuất hiện lại còn muốn mạng người, vậy chỉ có kết quả hóa thành tro bụi.

Quả nhiên, chỉ thấy đóa hỏa diễm cỡ móng tay kia trong nháy mắt rơi vào trên người nữ tử đang muốn độn đào.

Khi hỏa diễm vừa chạm vào thân, như dính phải dầu hỏa, thế lửa nháy mắt biến lớn, vẻn vẹn trong một hơi thở liền triệt để bao trùm toàn thân nàng ta. "A..." Minh minh chi trung, trong đại điện tựa hồ truyền đến một tiếng thảm kêu thê lương lại oán độc.

Nghe được khiến mọi người lông tóc dựng đứng, nội tâm dâng lên một cỗ hàn ý âm lãnh.

Bất quá rất nhanh, nữ tử cổ trang trong hỏa diễm liền giống như một tờ giấy, chậm rãi hóa thành tro tàn.

Theo cái chết của nàng ta, âm sát chi khí ngưng tụ trên người cũng trong nháy mắt dung nhập trở lại vào không khí bốn phía. "Xem ra chờ lần này Bình Sơn địa cung kết thúc, thật sự cần phải ở đây hảo hảo tu luyện một thời gian, nếu không đối với Sở gia ta mà nói, âm khí, sát khí trong địa cung này quả thực là bạo khiển thiên vật." Cảm thụ

được âm khí và sát khí nồng hậu uẩn hàm trong không khí bốn phía, Sở Kiêu nội tâm thầm nghĩ. "Tê...

Không...

Không thể nào, thứ đồ chơi khủng bố như vậy... cứ thế dễ dàng chết rồi?" Trong đại điện, nhìn thấy nữ tử cổ trang trong tay Sở Kiêu khoảnh khắc hóa thành tro bụi, Hồng Cô Nương trợn to mắt, vẻ mặt chấn kinh nhìn Sở Kiêu.

Thứ đồ chơi vừa khủng bố lại quỷ dị, nhìn thôi cũng phát rợn người kia, như thế nào lại bị Sở Kiêu hời hợt lộng chết?

Sở Kiêu, tột cùng là loại tồn tại gì?

Không chỉ có nàng, lúc này tất cả mọi người trong tràng đều thần tình kinh sá nhìn về phía Sở Kiêu. "Lão Dương Nhân, thế nào rồi?" Lúc này, Chá Cô Tiêu vội vàng chạy đến trước mặt Lão Dương Nhân quan thiết hỏi. "Ta không sao sư huynh, đa tạ Sở huynh, nếu không cái mạng này của ta hôm nay e rằng phải bỏ lại đây rồi." Lão Dương Nhân lắc đầu, sau đó đi tới trước mặt Sở Kiêu, sắc mặt cực kỳ trịnh trọng cúi người thi lễ nói: "Sở huynh, đa tạ!" "Vô ngại!

Đã cùng nhau hạ mộ, khi lên tiếng thì ta tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Sở Kiêu cười nhạt một tiếng, hào không thèm để ý nói. "Sở huynh lời ấy sai rồi, ngài có lẽ tịnh không để ý, nhưng đối với ta mà nói, lại là cứu mạng chi ân." Chá Cô Tiêu thần tình nghiêm túc, lắc đầu trịnh trọng nói. "Đinh, thời đại khí vận chi tử Chá Cô Tiêu đối với Túc chủ tâm sinh cảm kích, hoạch đắc 2000 Khí vận điểm." Chậc...

Lại hai ngàn Khí vận điểm tới tay.

Nghe thanh âm hệ thống trong đầu, Sở Kiêu không khỏi đạm nhiên cười một tiếng, khóe miệng khẽ nhếch. "Sở huynh, không biết vừa rồi

ngài nói nữ tử cổ trang kia là Thông linh chỉ nhân là chuyện như thế nào, có thể hay không phương tiện giải thích một chút?" Lúc này, Trần Ngọc Lâu bước lên một bước, mặt lộ vẻ hiếu kỳ hỏi. "Không biết chư vị có từng nghe nói qua Quan Sơn Thái Bảo chưa?" Đối mặt với nghi vấn của Trần Ngọc Lâu, Sở Kiêu khẽ nói. "Quan Sơn Thái Bảo?" Nghe bốn chữ này, vô luận là Chá Cô Tiêu hay Trần Ngọc Lâu đều không khỏi biến sắc. "Tổng bả đầu, Quan Sơn Thái Bảo có ý tứ gì, ta thấy ngài tựa hồ đối với họ có chút hiểu rõ?" Bên cạnh Hồng Cô Nương tò mò hỏi. "A...

Quan Sơn Thái Bảo ta thật đúng là hiểu rõ, nếu thật muốn nói thì bọn họ cùng Tả Lĩnh ta, cùng với Bàn Sơn nhất mạch của Chá Cô huynh có cừu oán không nhỏ." Trần Ngọc Lâu cười lạnh một tiếng, lời nói toát ra vẻ chán ghét cùng không vui đối với Quan Sơn Thái Bảo. "Sư huynh, lời Trần Tổng bả đầu có ý gì?

Quan Sơn Thái Bảo cư nhiên có thể cùng Bàn Sơn và Tả Lĩnh chúng ta đều có cừu oán?" Lão Dương Nhân thần tình khó hiểu hỏi.

Đối với những bí tân môn phái này, tuy là môn nhân Bàn Sơn nhưng hắn biết thật sự không nhiều.

Chá Cô Tiêu thần tình phức tạp, hơi trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: "Trần huynh nói quả thật là sự thật, không chỉ có Bàn Sơn và Tả Lĩnh chúng ta, cùng bọn họ cừu oán sâu nhất, phải kể đến Phát Khâu và Mô Kim hai phái." "Phát Khâu, Mô Kim?" "Tê...

Quan Sơn Thái Bảo lợi hại như vậy sao?

Ta nghe nói đạo mộ tứ đại phái là Phát Khâu, Mô Kim, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, trong giới đổ đấu coi tứ phái này là vương, cư nhiên có thế lực khác có thể cùng tứ đại phái đánh đồng?" Nghe lời nói của Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu, người trong tràng đều không khỏi tâm sinh kinh sá.

Đồng thời đối với Quan Sơn Thái Bảo càng thêm hiếu kỳ. "Từ xưa đến nay, giới đổ đấu đích xác lấy tứ đại phái làm tôn.

Phát Khâu có ấn, Mô Kim có phù, Bàn Sơn có thuật, Tả Lĩnh có giáp, mỗi một phái đều tồn tại ít nhất một hai ngàn năm, để uẩn thâm hậu vô cùng.

Tuy nhiên, cũng không phải không có ai có thể so sánh cùng bọn họ.

Quan Sơn Thái Bảo chính là một trong số đó." "Quan Sơn Thái Bảo thực tế chính là Phong gia.

Năm đó vào đầu thời Minh, Lưu Bá Ôn chịu ủy thác của Chu Nguyên Chương tu kiến hoàng lăng, bèn dẫn tiến truyền nhân của 'Quan Sơn Thái Bảo' là Phong Vương Lễ.

Sau sự việc, Chu Nguyên Chương thập phần hài lòng, liền ngự ban cho Phong Vương Lễ và vài đệ tử kim bài bằng vàng ròng, từ đó về sau xưng là 'Quan Sơn Thái Bảo', lưu lại trước ngự tiền nghe lệnh, chuyên chức kiến tạo lăng mộ cho hoàng gia." "Sau đó, Phong Vương Lễ lại tiến ngôn với Chu Nguyên Chương rằng đạo mộ tứ đại phái có khả năng và bản sự trộm cướp hoàng lăng.

Vì vậy, Chu Nguyên Chương hạ lệnh hủy Mô Kim phù và Phát Khâu ấn, đoạn tuyệt truyền thừa của Phát Khâu Mô Kim, sau đó lại trấn áp đạo chúng Tả Lĩnh, để bảo đảm Đại Minh hoàng lăng không bị trộm.

Từ đó về sau, Phát Khâu ấn bị hủy, Mô Kim phù chỉ còn lại ba cái, đều là do Quan Sơn Thái Bảo tạo thành.

Cho nên, Quan Sơn Thái Bảo đích xác cùng môn phái sau lưng Chá Cô huynh và Trần huynh có cừu oán không nhỏ." Nhìn đám người đang chăm chú lắng nghe, Sở Kiêu cười nhạt giải thích. "Tê...

Quan Sơn Thái Bảo lợi hại như vậy?

Cư nhiên dám đồng thời đối với đạo mộ tứ đại phái động thủ, ta đã nói nhiều năm qua Phát Khâu hầu như tuyệt tích, ngay cả Mô Kim nhất mạch cũng không phục lại thịnh huống năm đó, thì ra Phát Khâu ấn và Mô Kim phù đều hầu như bị hủy." Nghe Sở Kiêu nói xong, Hoa Mã Quải và Hồng Cô Nương hai người đốn thì mặt lộ vẻ kinh hãi, đồng thời cũng đối với Quan Sơn Thái Bảo do trung cảm thấy hiếu kỳ. "Hừ!

Tả Lĩnh nhất mạch ta năm đó cũng tao ngộ đại quy mô thanh tẩy, không biết bao nhiêu tiên bối Tả Lĩnh đã chết thảm." Tuy cừu oán này đã qua mấy trăm năm, nhưng nhắc tới Quan Sơn Thái Bảo, Trần Ngọc Lâu y nguyên tâm sinh bất mãn.

Chương 31

Nhìn thần tình trên mặt mọi người, Sở Kiêu không khỏi hiện lên một nụ cười nhạt.

Quan Sơn Thái Bảo đích xác bất phàm, nhưng cũng không đến mức khiến đạo mộ tứ đại phái đều bó tay bó chân.

Năm đó bọn họ cũng là mượn nhờ sức mạnh của triều đình Đại Minh mà thôi.

Huống chi tứ đại phái đều có thủ đoạn mạc trắc, sao có thể thật sự bị đè ép xuống.

Không thấy sao, Tả Lĩnh hiện giờ vẫn là thiên hạ quần đạo chi thủ.

Mô Kim nhất mạch tuy chỉ còn ba cái Mô Kim phù, nhưng hơn hai mươi năm trước Trương Tam Liên Tử hoành không xuất thế, đem danh tiếng Mô Kim Giáo Úy đưa lên đỉnh phong.

Về phần Phát Khâu nhất mạch, tuy tuyệt tích nhưng Phát Khâu ấn cũng không thực sự bị hủy đi, cái bị hủy năm đó chẳng qua là hàng giả mà thôi. "Không đúng a, Quan Sơn Thái Bảo kia có lợi hại đến đâu, thì có quan hệ gì tới nữ tử cổ trang vừa rồi?" Hồng Cô Nương đột nhiên nhìn về phía Sở Kiêu, kinh ngạc hỏi. "Trần huynh nghĩ sao?" Sở Kiêu cười nhạt, không trực tiếp giải thích mà nhìn sang Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu cau mày, trầm ngâm nói: "Ta nhớ Quan Sơn Thái Bảo có một môn bí thuật tên là 'Quan Sơn Chỉ Mê Phú', có thể dùng người giấy, khói xanh cùng các thủ đoạn quỷ dị để thăm dò long lâu bảo điện.

Trước đó Sở huynh nói nữ tử cổ trang kia là Thông linh chỉ nhân, chẳng lẽ thứ đó là do Quan Sơn Thái Bảo làm ra?" "Không đúng!

Quan Sơn Thái Bảo chỉ nhân thuật tuyệt đối không có loại thủ đoạn quỷ dị này." Chá Cô Tiêu thần tình ngưng trọng lắc đầu.

Thấy hai người thần tình bất nhất, Sở Kiêu không khỏi cười nói: "Sự thật thì thứ vừa rồi đích xác là chỉ nhân thuật của Quan Sơn Thái Bảo, chỉ bất quá thứ đó ở trong Bình Sơn địa cung thời gian quá lâu, cũng không biết vì duyên cớ gì mà khiến nó thông linh.

Cho nên thứ đồ chơi đó đã sản sinh biến dị, không đơn thuần chỉ là một loại chỉ nhân thuật bình thường nữa." "Thì ra là thế?" Nghe giải thích này, mọi người không khỏi bừng tỉnh gật đầu.

Nếu thật sự là như vậy thì cũng nói thông được. "Không đúng!

Sở huynh, nếu Quan Sơn Thái Bảo chỉ nhân thông linh ở đây, vậy chẳng phải Bình Sơn địa cung này đã bị Quan Sơn Thái Bảo quang cố?" Đột nhiên, Trần Ngọc Lâu tựa hồ hiểu ra, sắc mặt biến đổi, thần tình khó coi nói.

Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người cũng phân phân đại biến.

Nếu Bình Sơn địa cung thật sự bị người nhanh chân đến trước, vậy chẳng phải bọn họ đi một chuyến uổng công? "Yên tâm đi, Quan Sơn Thái Bảo đích xác đã tới đây, nhưng chúng ta một đường đi tới, vừa có Lục Sí Ngô Công, lại có vô số rết kịch độc.

Quan Sơn Thái Bảo kia thật đúng là chưa chắc đã là đối thủ của bọn chúng, càng huống hồ những ngọc thạch giá trị liên thành, dầu Giao nhân cùng hoàng kim chân long điêu khắc trước đó đều còn nguyên.

Có thể thấy Quan Sơn Thái Bảo hoặc là đã lui ra ngoài, hoặc là đã chết ở bên trong." Sở Kiêu cười nhạt, nhẹ giọng trấn an. "Cũng đúng!"

Trần Ngọc Lâu như có điều suy nghĩ gật đầu, sau đó lấy lại tinh thần: "Trước mắt hoàng kim chân long điêu khắc đã toàn bộ dỡ xuống, Thông linh chỉ nhân cũng hóa thành tro bụi, chúng ta không phải nên đi xem những nơi khác trong địa cung sao?" "Tổng bả đầu, ta vừa quan sát, chỗ chúng ta đi vào trước đó tựa hồ là cửa sau của đại điện, cửa trước bên ngoài hình như bị khóa lại, theo ta thấy chi bằng tìm biện pháp mở cửa trước ra, xem thử địa cung tột cùng là cái dạng gì." "Bị khóa lại?

Khu khu một cánh cửa gỗ và ổ khóa có thể làm khó được ta?" Hồng Cô Nương bĩu môi, sau đó trực tiếp đi về phía cửa trước đang bị khóa.

Nàng xuất thân Mặt Trăng môn, giỏi nhất là cổ thải hí pháp và cơ quan, một ổ khóa cỏn con sao có thể làm khó nàng?

Cho dù khóa ở bên ngoài, nàng cũng có thể mở ra. "Chậc chậc...

Hồng Cô Nương một tay này xác thực tinh diệu tuyệt luân, người bình thường thật đúng là làm không được." Trong đại điện, nhìn Hồng Cô Nương chỉ mất một lát công phu, cách cánh cửa gỗ đóng kín mà mở được ổ khóa cổ bên ngoài, giờ khắc này dù là Sở Kiêu cũng không đành lòng không tán thưởng.

Dù sao loại kỹ thuật đơn thuần này hắn thật sự không biết. "Được một vị có thể xưng là yêu nghiệt như ngài khen ngợi, ta có phải hay không nên cảm thấy vinh hạnh đây?" Hồng Cô Nương đẩy cửa trước ra, tay phải cầm một cái ổ khóa cổ thông thể chế tạo bằng vàng ròng, liếc Sở Kiêu một cái, nhịn không được có chút đắc ý.

Từ khi xuống Bình Sơn địa cung đến nay, Sở Kiêu và tộc nhân của hắn lần lượt biểu hiện ra năng lực phi nhân.

Hồng Cô Nương tốt xấu gì cũng là một trong những thống lĩnh của Thường Thắng Sơn, lại là Ám Kình cường giả, nhưng hôm nay

gặp phải đủ loại nguy hiểm lại tỏ ra vô năng như vậy.

Hiện tại dễ dàng mở ra ổ khóa này, được Sở Kiêu khen ngợi, bảo nàng làm sao không đắc ý cho được? "Sở huynh, Hồng Cô thật đúng là cân quắc bất nhượng tu mi, sư thừa Mặt Trăng môn, không chỉ cá nhân thực lực cường đại mà luận cơ quan ám khí cũng là tồn tại đỉnh cấp nhất." Trần Ngọc Lâu cười ha hả nói một câu, sau đó phất tay với Hoa Mã Quải: "Quải tử, còn chờ gì nữa?

Hiện giờ cửa trước đã mở, cho các huynh đệ đều ra ngoài xem tình huống." "Vâng, Tổng bả đầu!" Hoa Mã Quải đáp một tiếng, dẫn theo không ít đạo chúng Tả Lĩnh xuyên qua cửa trước đi ra ngoài. "Sở huynh, chúng ta cũng ra ngoài xem một chút đi, phía dưới địa cung bàng đại vô cùng, trước mắt chỉ là món khai vị mà thôi." "Đi!" Sở Kiêu cười gật đầu.

Khi mọi người ra khỏi đại điện mới phát hiện bên ngoài cư nhiên cũng có một cái quảng trường cự đại.

Hơn nữa phía trước quảng trường có một tòa cầu vòm nhìn vô cùng đại khí khôi hoằng.

Từ xa thậm chí có thể nhìn thấy phía trước tựa hồ có một tòa đại điện nhỏ hơn một chút.

Nhìn tới đây, mọi người càng thêm mong chờ đối với địa cung. "Hoắc...

Vô Lượng Điện!

Tên thật đủ khí phách." Trần Ngọc Lâu xoay người, ngẩng đầu nhìn ba chữ to trên tấm biển phía trên tòa đại điện vừa đi ra, không khỏi tắc lưỡi. "Tổng bả đầu, ta thấy phía trước có mấy tòa cung điện, chi bằng ta dẫn một bộ phận huynh đệ đi xem trước." Lúc này Hoa Mã Quải lại gần nói với Trần Ngọc Lâu. "Cũng được, bất quá địa cung

nguy hiểm, đừng quên còn có một con Lục Sí Ngô Công, nếu thật gặp nguy hiểm, tận lượng không nên vọng động." Trần Ngọc Lâu trầm ngâm một lát rồi gật đầu dặn dò. "Tổng bả đầu yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không lấy mạng huynh đệ đi đùa giỡn." Hoa Mã Quải trịnh trọng đáp, rồi nhanh chóng dẫn mấy trăm đạo chúng Tả Lĩnh thuận theo cầu vòm đi về phía cung điện khác. "Sở huynh, Chá Cô huynh, chúng ta xuống đây e rằng cũng đã một khoảng thời gian không ngắn, chi bằng nghỉ ngơi trước một chút, lót dạ, sau đó lại tham tác toàn bộ địa cung như thế nào?" Nhìn Hoa Mã Quải rời đi, Trần Ngọc Lâu quay sang hỏi ý kiến Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu. "Cũng tốt!

Từ sáng đến giờ bận rộn, xác thực nên nghỉ ngơi một chút." Sở Kiêu gật đầu, Chá Cô Tiêu cũng không cự tuyệt.

Dù sao tính theo thời gian thì hiện tại e là đã gần tối.

Mọi người trước sau đại chiến với Lục Sí Ngô Công một trận, lại vì đám rết kịch độc mà tâm lực giao tụy, sớm đã đói đến bụng dán vào lưng.

Dù Sở Kiêu bọn người thực lực cường đại nhưng cũng chưa đạt tới tình trạng tích cốc.

Trái lại, vì tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công và Vu Tộc huyết mạch, bọn họ càng cần bổ sung thịt.

Nếu không sẽ không tốt cho tu luyện.

Theo lệnh của Trần Ngọc Lâu, tất cả đạo chúng Tả Lĩnh bắt đầu nghỉ ngơi.

Không ít huynh đệ còn bắt đầu bắc nồi nấu cơm, dụng cụ gia hỏa cư nhiên đều mang theo đầy đủ.

Chỉ có thể nói không hổ là Tả Lĩnh, người đông thế chúng, cái gì cũng mang theo được. "Sở huynh, cái này..." Nhìn đám người Sở Sơn

Hùng, Sở Cửu Chiến nhóm lửa, trong tay cầm mấy cái đùi trâu bò chuẩn bị nướng, Trần Ngọc Lâu vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn nhớ rõ trước đó trong tay nhóm người Sở Kiêu ngoại trừ vũ khí thì cái gì cũng không có a, đùi bò đâu ra? "Trần Tổng bả đầu, huynh đệ bọn ta khẩu vị lớn, không ăn thịt sợ là không chịu được, cho nên không lao phiền các ngươi." Sở Sơn Hùng cười hắc hắc, vừa nói vừa xoay đùi bò nướng.

Bên cạnh, Sở Trường Dịch cầm một cái nồi lớn, thái lát đùi dê chuẩn bị làm món canh dê. "Sở huynh, ngài một tay này thật là..." Nhìn Sở Kiêu cười không nói, Trần Ngọc Lâu không khỏi cười khổ lắc đầu.

Tuy sớm biết đám người Sở Kiêu lai lịch thần bí, thực lực cường đại, lại không nghĩ tới còn giấu một tay này.

Bất quá hắn cũng không hỏi nhiều, một người thông minh vốn không nên đi tầm căn vấn để.

Nhóm người nghỉ ngơi bên ngoài Vô Lượng Điện gần hai tiếng đồng hồ, ăn uống no đủ, ai nấy lại trở nên sinh long hoạt hổ.

Thậm chí trong khoảng thời gian này, Hoa Mã Quải dẫn người phát hiện ra ba tòa cung điện phía trước.

Tuy ba tòa cung điện không lớn bằng Vô Lượng Điện nhưng minh khí bên trong lại nhiều vô kể.

Kim ngân châu báu, mã não phỉ thúy, các loại minh khí đời Tống, đời Nguyên nhiều không đếm xuể.

Hoa Mã Quải dẫn mấy trăm huynh đệ khuân về mấy chục rương lớn, đem những minh khí này theo đường cũ vận chuyển lên đoạn nhai.

Nhìn từng rương lớn chứa đầy minh khí, mọi người hỉ tiếu nhan

khai, miệng cười muốn toác đến tận mang tai.

Sa sa ~ Ân?

Đột nhiên, Sở Kiêu đang đứng ở cửa Vô Lượng Điện lỗ tai khẽ động, nhíu mày nhìn về phía cầu vòm.

Vừa rồi, tựa hồ nghe được một ít động tĩnh không nên có?

Ô ô ô...

Đúng lúc này, một cỗ cuồng phong màu đen mãnh liệt từ dưới cầu vòm thổi lên, tịch quyển đem mười mấy đạo chúng Tả Lĩnh gần đó hất bay lên giữa không trung hơn mười mét. "A...

Tổng bả đầu..." Mười mấy người rơi xuống đập mạnh vào gạch đá, phát ra tiếng kêu thảm thiết, máu tươi bắn tung tóe, chết ngay tại chỗ quá nửa.

Chương 32

Dù chưa chết cũng cụt tay gãy chân, nhìn thảm liệt vô cùng.

Một màn đột ngột này khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Nhìn cuồng phong màu đen khổng lồ giữa không trung, thần tình ai nấy đều kinh sợ.

Nhưng khi cuồng phong chậm rãi yếu đi, mọi người mới phát hiện, lơ lửng giữa không trung cư nhiên chính là con Lục Sí Ngô Công đã bị trọng thương trước đó. "Lục Sí Ngô Công!" "Mẹ nó, Lục Sí Ngô Công cư nhiên lại trở về rồi!!" "Lại là con súc sinh đáng chết này, lúc trước không giết chết ngươi, lần này ta xem ngươi chạy đi đâu!" Nhìn giữa không trung, con Lục Sí Ngô Công thể hình to lớn nhưng toàn thân thương tích, Trần Ngọc Lâu sắc mặt lãnh lệ, trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Lúc trước vì đầu Lục Sí Ngô Công này mà Tả Lĩnh trước sau có hàng trăm người thương vong.

Hôm nay, nếu đối phương đã dám lần nữa hiện thân, nhất định phải giết chết nó. "Tất cả mọi người, bố trí Bác Long Trận cho ta, ta đảo muốn nhìn xem Lục Sí Ngô Công mất đi lớp giáp xác thì có thể làm gì." "Côn Luân, Hồng Cô Nương, tận lực kiềm chế con súc sinh này, tranh thủ thời gian cho anh em." Theo Trần Ngọc Lâu ra lệnh một tiếng, hơn ngàn đạo chúng Tả Lĩnh nhao nhao lớn tiếng ứng hòa, bắt đầu bố trí đại trận.

Bác Long Trận nãi là sát trận Tả Lĩnh chuyên môn chuẩn bị cho dị thú.

Trần Ngọc Lâu từng suất lĩnh Tả Lĩnh đạo chúng dùng Bác Long Trận ngạnh sinh lột da sống một đầu dị thú cự mãng.

Cũng là do lúc trước ở trên nóc cung điện dưới đoạn nhai, Bác Long Trận không tiện bố trí, nếu không cũng sẽ không tử thương nhiều người như vậy. "Hống..." Cùng lúc đó, khi Lục Sí Ngô Công nhìn thấy Côn Luân, lập tức gầm lên giận dữ, lao thẳng về phía hắn, hiển nhiên là nhớ kỹ hình ảnh bị người này đả thương lúc trước.

Đối mặt với Lục Sí Ngô Công đang lao tới, Côn Luân toàn thân cơ bắp cổ trướng, gân xanh nổi lên, hai tay ôm một cây thiết bảng khổng lồ, sử xuất toàn thân kình lực, hung hăng đập tới.

Oanh!

Nương theo một tiếng nổ vang thật lớn, cây thiết bảng kia như một ngọn núi, nặng nề nện lên người Lục Sí Ngô Công.

Nhất thời, nhiều chỗ giáp xác vỡ ra, máu tươi tung toé, thậm chí Lục Sí Ngô Công trực tiếp bị một gậy đập đến nằm rạp trên mặt đất, trong miệng càng thảm thiết kêu liên hồi.

Không thể không nói, đơn thuần luận khí lực, thế gian năng sánh vai với Côn Luân gần như đếm trên đầu ngón tay.

Huống hồ, Côn Luân đã đem Minh kình tu luyện viên mãn, Hóa kình cường giả bình thường cũng không nhất định mạnh hơn hắn.

Nhưng mà, Lục Sí Ngô Công dù sao cũng là dị thú sống ngàn năm, lại thôn phệ không biết bao nhiêu dược thạch trong Bình Sơn địa cung.

Một kích vừa rồi, Lục Sí Ngô Công tuy bị thương không nhỏ, nhưng Côn Luân cũng bị cỗ phản chấn lực khủng bố trực tiếp chấn bay ra ngoài, hổ khẩu nứt toác, thiết bảng đều tuột tay, nặng nề ngã trên mặt đất.

Phốc xùy!

Côn Luân mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt vốn

đen nhẻm lúc này mắt thường có thể thấy được sự tái nhợt, hiển nhiên bị thương cực lớn. "Côn Luân!" Nhìn thấy một màn này, Trần Ngọc Lâu vội vàng tiến lên đỡ lấy, thần tình vô cùng lo lắng. "Hống ~" Đúng lúc này, con Lục Sí Ngô Công kia lại lần nữa gầm thét, lao về phía Côn Luân.

Hồng Cô Nương thấy thế, lập tức tung người bay vọt, hai tay liên tiếp phi xạ ra mười mấy thanh phi đao.

Mỗi một thanh phi đao đều lấp lóe hàn mang, bộc phát ra sát khí sâm lãnh.

Hơn nữa, Hồng Cô Nương biết rõ giáp xác của Lục Sí Ngô Công cứng rắn vô cùng, nên mười mấy thanh phi đao đều hướng về những chỗ giáp xác bị vỡ, nơi đang bị thương mà lao tới.

Phốc xùy!

Phốc xùy!

Phi đao đi vào thân thể Lục Sí Ngô Công, bắn ra không ít máu tươi, thế nhưng căn bản không cách nào ngăn cản nó, ngược lại làm cho nó trở nên càng thêm điên cuồng. "Con súc sinh này!" Trần Ngọc Lâu hung hăng nhìn chằm chằm Lục Sí Ngô Công, một tay nâng Côn Luân, thi triển khinh thân bộ pháp, nhanh chóng đào thoát khỏi chỗ cũ.

Oanh long long...

Ngay khi bọn họ vừa rời đi, Lục Sí Ngô Công liền đã lao tới chỗ cũ, mấy cây cột đá phía sau trực tiếp bị nó húc cho tứ phân ngũ liệt. "Nghiệt súc!" Đột nhiên, một tiếng quát lớn truyền đến.

Một khắc sau, Lục Sí Ngô Công trực tiếp bị oanh bay ra xa mấy mét.

Chá Cô Tiêu nặng nề rơi xuống đất, chân phải cũng không kìm được mà run rẩy.

Hiển nhiên, vừa rồi thi triển một cú Khôi Tinh Thích Đấu, toàn thân kình lực hung dũng, dẫn đến cơ bắp chân phải có cảm giác đau nhức rõ ràng. "Tổng bả đầu, Bác Long Trận bố trí xong rồi!" Đúng lúc này, một tiếng hô hoán truyền đến.

Mọi người mới phát hiện, lúc này trên cầu vòm ban đầu, dựng đứng vô số lưỡi dao rậm rạp chằng chịt.

Những lưỡi dao này lấp lóe hàn mang sâm lãnh, trên sống dao còn có vô số móc câu nhỏ.

Một khi có vật thể từ bên trên đi qua, tất nhiên sẽ bị những lưỡi dao này cắt thương.

Có lẽ những thứ này không cách nào tạo thành thương tổn quá lớn đối với Lục Sí Ngô Công, thậm chí không cách nào phá vỡ giáp xác, nhưng Bác Long đại trận căn bản không phải vì giết Lục Sí Ngô Công, mà là muốn nhân cơ hội lột bỏ giáp xác trên người nó.

Một khi Lục Sí Ngô Công thật sự từ cầu vòm đi qua, lưỡi dao tất nhiên sẽ thuận theo khe hở giáp xác đâm vào, những cái móc câu vô số kể kia cũng định nhiên sẽ xé rách từng khối giáp xác.

Nhìn vô số lưỡi dao trên cầu vòm kia, ngay cả Sở Kiêu cũng không khỏi nhướng mày, mấy người Sở Trường Dịch bên cạnh cũng âm thầm tán thưởng không dứt. "Bàn Sơn, Tả Lĩnh xác thực không hổ là một trong tứ đại phái Đạo Mộ, khó trách Tộc trưởng ngài nói trước đó, mỗi một phái đều có tuyệt kỹ riêng." "Cái người tên Chá Cô Tiêu võ lực dũng mãnh kia, sát phạt chi lực oanh ra bằng Khôi Tinh Thích Đấu, ngay cả chúng ta cũng không thể khinh thường." "Trận pháp này của Tả Lĩnh cũng không đơn giản, Lục Sí Ngô Công một khi đi qua cầu vòm, mạng sống cũng tiến vào đếm ngược." Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến hai người ánh mắt sáng rực, trong miệng đối với hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh tán thán không thôi. "Súc sinh, có bản lĩnh thì lao

vào ta a!" Bên kia, khi thấy Bác Long Trận đã bố trí xong, trong mắt Trần Ngọc Lâu lập tức lóe lên một tia tinh quang, vội vàng buông Côn Luân xuống, đối với Lục Sí Ngô Công gầm lên một trận, thậm chí trực tiếp đoạt lấy một khẩu súng lục từ tay người bên cạnh, bắn liên tiếp mấy phát.

Khi làm xong tất cả, Trần Ngọc Lâu lách mình, trực tiếp lao về phía cầu vòm.

Bị Trần Ngọc Lâu khiêu khích như thế, Lục Sí Ngô Công vốn đã phát cuồng lại càng phẫn nộ không thôi, hai cánh chấn động, dấy lên một cơn cuồng phong, tốc độ cực nhanh đuổi theo Trần Ngọc Lâu. "Súc sinh đáng chết, đợi ta lột xác của ngươi, nhất định phải băm ngươi thành thịt nát." Trần Ngọc Lâu sắc mặt băng lãnh, quay đầu nhìn thoáng qua Lục Sí Ngô Công đang lao tới, tung người đạp lên cột đá bên cạnh cầu vòm, mạnh mẽ nhảy qua cầu. "Hống!!" Nhưng Lục Sí Ngô Công đang truy đuổi Trần Ngọc Lâu lại không may mắn như vậy.

Nó trực tiếp theo cầu vòm xuyên qua, giáp xác cùng vô số lưỡi dao ma sát, bắn ra một chuỗi tia lửa.

Có lưỡi dao thuận theo khe hở giáp xác trực tiếp đâm vào trong da thịt, đau đến mức Lục Sí Ngô Công gầm thét liên hồi.

Theo Lục Sí Ngô Công càng giãy dụa, lưỡi dao đâm vào càng nhiều, lại bởi vì những cái móc câu trên sống dao, khiến nó nhất thời căn bản không cách nào tránh thoát.

Một lượng lớn máu tươi từ trên người Lục Sí Ngô Công chảy xuống, thuận theo cầu vòm lan tràn ra chung quanh, không ít máu tươi thậm chí từ hai bên nhỏ xuống dưới cầu. "Hống..." Tiếng gào thét phẫn nộ, tiếng tê rống đau đớn không ngừng quanh quẩn trong cả địa cung.

Lục Sí Ngô Công triệt để phát cuồng, không ngừng lăn lộn giãy dụa, càng ngày càng nhiều giáp xác từ trên người bị lột bỏ.

Nhìn một màn này, đám người Trần Ngọc Lâu ai nấy sắc mặt đại hỉ, đồng thời nhìn về phía Lục Sí Ngô Công thần tình cũng càng thêm hung ác.

Chỉ chờ giáp xác Lục Sí Ngô Công bị lột bỏ kha khá, ngàn tên Tả Lĩnh đạo chúng liền sẽ ùa lên, đem Lục Sí Ngô Công thiên đao vạn quả. "Hống!" "Hống ~" Thế nhưng đúng lúc này, hai tiếng gầm thét to lớn đột nhiên từ trong địa cung truyền đến.

Tiếng tê rống như sấm rền, vang vọng cả Bình Sơn địa cung, chấn động đến mặt đất cũng không khỏi run rẩy.

Ô ô ô...

Có cuồng phong hô khiếu, một luồng gió đen mạnh mẽ từ dưới cầu vòm bay vọt lên.

Đợi gió đen tiêu tán, tất cả mọi người đều không khỏi sắc mặt cuồng biến.

Chỉ vì đó lại là một đầu Lục Sí Ngô Công, thậm chí nhìn thể hình so với con lúc trước còn muốn to lớn hơn.

Oanh long long...

Cùng lúc đó, một bóng đen khổng lồ nặng nề rơi xuống trên nóc Vô Lượng Điện.

Hình dáng nó giống như một con bọ cạp, nhưng thể hình lại dài chừng hơn hai mươi mét, toàn thân đen kịt như mực, đôi mắt đỏ ngầu lấp lóe sự oán độc cực hạn, đang gắt gao nhìn chằm chằm mọi người. "...Khả năng... sao lại có hai con Lục Sí Ngô Công?

Con bọ cạp đen khổng lồ kia lại từ đâu chui ra?" "Trong Bình Sơn

địa cung có ba đầu dị thú?

Trong đó cư nhiên có hai đầu Lục Sí Ngô Công..." "Đáng chết!

Một con Lục Sí Ngô Công đã khó đối phó như vậy, trước mắt lại lòi ra thêm một con, nhìn thể hình còn to lớn hơn con trước, cộng thêm con Hắc Hạt Tử (bọ cạp đen) kia, chẳng lẽ ông trời thật sự muốn diệt vong chúng ta sao?" "Tổng bả đầu, làm sao bây giờ?

Hay là chúng ta liều mạng với đám súc sinh này?" Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện thêm một con Lục Sí Ngô Công và con Hắc Hạt Tử khổng lồ trên nóc Vô Lượng Điện, trong khoảnh khắc, tất cả đạo chúng Tả Lĩnh không ai là không kinh hãi, thần tình hoảng sợ đến cực điểm.

Đám người Hồng Cô Nương, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hoa Mã Quải càng không biết làm sao cho phải.

Ngay cả hai người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu cũng mày nhíu chặt, thần tình ngưng trọng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai con dị thú mới xuất hiện, trong lòng suy tư cách phá giải khốn cục trước mắt. "Ta hiểu rồi, trong Bình Sơn địa cung vốn có hai con Lục Sí Ngô Công, một đực một cái nên mới sinh ra nhiều kịch độc tiểu ngô công như vậy.

Con bị thương hẳn là con cái, trước mắt con mới chui ra này thể hình lớn hơn, hiển nhiên là con đực.

Chương 33

Vừa rồi tiếng kêu rên của con cái tất nhiên là đang cầu cứu, thực lực của con đực định nhiên còn ở trên nó.

Con Hắc Hạt Tử kia thực lực e rằng cũng không dung khinh thường.

Chá Cô huynh, chúng ta sợ là thật sự rơi vào khốn cảnh rồi." Trần Ngọc Lâu nhíu chặt mày, ánh mắt gắt gao nhìn mấy con dị thú, trong lòng chớp mắt liền đoán được chân tướng.

Chá Cô Tiêu thần tình ngưng trọng, thanh âm trầm thấp nói: "Bình Sơn địa cung xác thực hung hiểm chí cực, trước mắt ra tới ba đầu dị thú, không biết tiếp tục thăm dò xuống dưới sẽ còn có nguy hiểm khủng bố gì.

Trần huynh, ta kiến nghị trước tiên mau chóng rút về Nghĩa Trang, nếu không lần này tất định tử thương thảm trọng." "Rút?" Trần Ngọc Lâu lắc đầu, linh trí của con Lục Sí Ngô Công đực này tuyệt đối còn khủng bố hơn nhiều người trưởng thành.

Nó vừa xuất hiện, nhìn thấy con cái bị Bác Long Trận lột bỏ lượng lớn giáp xác trên cầu vòm, toàn thân liền bộc phát ra phẫn nộ cùng sát khí ngập trời, càng trực tiếp phong tỏa đường lui của mọi người.

Hiển nhiên, con đực này đã phẫn nộ đến cực điểm, muốn lưu mạng tất cả mọi người lại.

Bất quá, hai con dị thú mới xuất hiện tuy rằng khủng bố, nhưng cũng không phải không có biện pháp giải quyết.

Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu ánh mắt sáng rực, ngẩng đầu nhìn về

phía Sở Kiêu cách đó không xa, cười khổ một tiếng bất đắc dĩ nói: "Sở huynh, chúng ta hiện tại thật sự nhập vào tuyệt cảnh, Tả Lĩnh ta và Bàn Sơn của Chá Cô huynh thật sự không còn cách nào.

Tiếp theo e rằng chỉ có thể cầu Sở huynh ngài ra tay, nếu không hôm nay Trần mỗ và ngàn tên Tả Lĩnh đạo chúng chỉ có thể luân vi thức ăn cho mấy con súc sinh này." Nghe lời Trần Ngọc Lâu, thân thể Chá Cô Tiêu lập tức chấn động, mắt cũng lóe lên một tia sáng.

Đúng a!

Vừa rồi vì hai con dị thú đột ngột xuất hiện nên nhất thời quên mất.

Bọn họ có lẽ không phải đối thủ của mấy con dị thú này, nhưng mấy người kia xuất hiện thì nhất định có thể.

Sở Trường Dịch một mũi tên trọng thương con cái, hay năng lực huy thủ gian chưởng khống hỏa diễm của Sở Kiêu đều tuyệt không phải bọn họ có thể so sánh.

Chá Cô Tiêu một thân thực lực thậm chí không yếu hơn Hóa kình đỉnh phong, nhưng so với đám người Sở Kiêu thì còn kém xa.

Ngay cả thiếu niên nhìn chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi tên Sở Khứ Tà kia, chỉ sợ luận thực lực cũng không yếu hơn hắn.

Nếu đám người Sở Kiêu có thể ra tay, có lẽ chút nguy cơ trước mắt thật sự không tính là gì.

Nghĩ đến lý do này, Chá Cô Tiêu cũng không khỏi thần tình đầy hy vọng nhìn về phía Sở Kiêu.

Lúc này, không chỉ Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu nghĩ đến điểm này, những người khác cũng nghĩ đến.

Nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người trong tràng đều không khỏi

nhìn về phía nhóm Sở Kiêu, ai nấy thần tình kích động, mặt lộ vẻ mong chờ.

Bị nhiều người chú ý như vậy, Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó hai mắt khẽ híp, nhìn về phía con Lục Sí Ngô Công đực và con Hắc Hạt Tử.

Trong ký ức tiền kiếp của hắn, tựa hồ trước Vô Lượng Điện cũng không có một màn này.

Lục Sí Ngô Công có hai con đực cái sao?

Có con Hắc Hạt Tử to như vậy sao?

Cụ thể có hay không, Sở Kiêu cũng không quan trọng, hoặc là phương thế giới Đạo Mộ này đã nảy sinh biến hóa nào đó, dù sao thời đại Quốc thuật và linh khí thiên địa đều tồn tại, có một chút khác biệt cũng là khó tránh khỏi.

Bất quá, đối với Sở Kiêu mà nói, có lẽ đây cũng không phải chuyện xấu.

Dù sao bất luận là hai con Lục Sí Ngô Công hay Hắc Hạt Tử, hiển nhiên đều là dị thú sống ít nhất ngàn năm.

Trong thân thể chúng tất nhiên có Nội đan tồn tại.

Loại Nội đan dị thú ngàn năm này, nếu dùng thuật luyện đan luyện chế thành đan dược, đối với tu hành tuyệt đối có trợ giúp không nhỏ.

Cho nên, loại dị thú ngàn năm này càng nhiều càng tốt.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Sở Kiêu không khỏi hơi nhếch lên, phác hoạ ra một nụ cười, sau đó nhìn về phía mấy người Sở Trường Dịch bên cạnh thản nhiên nói: "Trường Dịch, Cửu Chiến, Sơn Hùng, không phải luôn muốn chém giết sao?

Cơ hội trước mắt đến rồi." Nghe vậy, Sở Cửu Chiến sắc mặt lập

tức vui vẻ: "Tộc trưởng, chúng ta đợi câu nói này lâu rồi, từ khi đi ra đến nay ta chưa từng ra tay.

Trường Dịch, con bò cạp lớn kia là của ta, huynh đừng có tranh." Nhìn bộ dạng nóng lòng muốn thử, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm con Hắc Hạt Tử trên Vô Lượng Điện của Sở Cửu Chiến, Sở Trường Dịch không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu: "Yên tâm đi, không ai tranh với đệ.

Sơn Hùng, hai con Lục Sí Ngô Công kia, đệ chọn một con?" "Hắc hắc, yêm không chọn đâu, ta ra tay hay không đều được.

Con đực kia Trường Dịch đối phó là được, còn con cái, Tiểu Tà có muốn đi làm thịt không?" Sở Sơn Hùng gãi gãi đầu, hàm hậu cười, sau đó nhìn về phía Sở Khứ Tà sau lưng hỏi. "Sơn Hùng ca, đệ được sao?" Sở Khứ Tà vốn vẫn luôn không mở miệng nghe vậy, mắt lập tức sáng lên.

Sở Kiêu thản nhiên nhìn thoáng qua Sở Khứ Tà, gật đầu nói: "Đã Sơn Hùng không ra tay thì Khứ Tà đi đi.

Nếu con cái kia chưa bị thương thì có lẽ ngươi thật sự không phải đối thủ, bất quá hiện tại nó đã bị trọng thương, ngươi ra tay cũng thích hợp." "Tạ Tộc trưởng!

Ta nhất định chém con Lục Sí Ngô Công cái kia!" Thấy Tộc trưởng đồng ý, Sở Khứ Tà thần sắc kinh hỉ, vội vàng cung kính nói. "Ân, trong cơ thể dị thú ngàn năm đều có Nội đan, nhớ được lưu tâm chút, đừng đánh nát." Sở Kiêu gật đầu dặn dò một câu. "Hống..." Đúng lúc này, con Lục Sí Ngô Công cái bị vây trong Bác Long Trận trên cầu vòm đột nhiên tê rống một tiếng.

Sau đó, chỉ thấy cánh nó liều mạng chấn động, ngạnh sinh sinh từ trên cầu vòm bay lên giữa không trung, chút nào không cố kỵ những lưỡi dao cùng móc câu đang liều mạng lôi kéo giáp xác.

Bất quá con cái này lúc này đã triệt để điên cuồng, hoàn toàn không để ý những thứ này.

Theo từng khối giáp xác bị cưỡng ép xé rách bong ra, lượng lớn máu tươi nhuộm đỏ cả cầu vòm.

Con cái cũng rốt cục thoát khỏi Bác Long Trận, bay lên giữa không trung, tới trước mặt con đực, thấp giọng ô yết. "Hống ~" Tiếng gầm thét của con đực chấn nhĩ dục lung, như sấm rền cuồn cuộn, không ngừng chấn động trong Bình Sơn địa cung.

Ngay sau đó, chỉ thấy nó lập tức lao về phía đám người Trần Ngọc Lâu.

Cái đuôi ngô công khổng lồ hất một cái, mấy chục tên đạo chúng Tả Lĩnh trực tiếp như diều đứt dây bị oanh bay ra ngoài, toàn thân xương cốt vỡ vụn ngay giữa không trung mà chết.

Ông!

Đúng lúc này, một mũi tên mang theo sát ý ngập trời, xuyên thủng từng đạo hư không, ngưng tụ sức mạnh hãi người, trong nháy mắt bắn về phía Lục Sí Ngô Công đực.

Ông!

Khủng bố mũi tên bộc phát ra sát phạt chi lực ngập trời, nơi đi qua không khí đều bị xé rách, không gian chung quanh cũng không khỏi run rẩy.

Oanh long long...

Khi mũi tên rơi xuống thân Lục Sí Ngô Công đực, lập tức bạo phát ra một tiếng nổ vang chấn nhĩ dục lung.

Sức mạnh đáng sợ gia trì trên mũi tên khiến thân thể nó lập tức bị đánh bay một lượng lớn giáp xác, vô số máu tươi tung toé, vương vãi

giữa không trung.

Con đực càng là dưới một mũi tên này trực tiếp bị oanh bay xa hơn mười mét, nện vào mấy cây cột đá khiến chúng tứ phân ngũ liệt, dấy lên bụi mù mịt. "Hống..." Nhìn một màn này, con cái vốn bị trọng thương lúc này trở nên càng thêm cuồng bạo, sau đó mạnh mẽ bay về phía Sở Trường Dịch. "Tìm chết!" Sở Khứ Tà thần tình lãnh lệ, 'Tăng' một tiếng, Tinh Thần Đao xuất vỏ.

Ông!

Đao phong cắt qua hư không, thân hình hắn một bước bay vọt ra, hai tay nắm chặt Tinh Thần Đao, toàn thân kình lực hung dũng, khí huyết quanh thân đều đang phát ra tiếng gầm thét, hãn nhiên chém xuống đầu con cái.

Phốc xùy!

Đao quang lẫm liệt lấp lánh trong địa cung, phong mang đáng sợ tựa hồ có thể giảo sát hết thảy, một đao trực tiếp đem nửa bên cánh của con cái chém đứt. "Hống ~" Tiếng tê rống thê lương vang vọng cả Bình Sơn địa cung, lượng lớn máu tươi bắn ra, xâm nhiễm một mảng lớn mặt đất.

Con cái kêu rên giận dữ, nặng nề rơi xuống đất.

Thế nhưng Sở Khứ Tà lại chút nào không có ý tứ buông tha, thân hình như huyễn diệt, Tinh Thần Đao trong tay cực tốc phi chuyển, đao mang chói mắt xé rách không khí, thậm chí phát ra một trận thanh âm 'xích xích', đao phong hướng thẳng đầu lâu con cái mà đi.

Ông!

Nhưng đúng lúc này, một trận tiếng xé gió truyền đến.

Chỉ thấy cái đuôi con cái như một roi dài khổng lồ, trực tiếp quất bay Sở Khứ Tà ra ngoài.

Sức mạnh đáng sợ thậm chí làm vỡ nát gạch đá dưới đất, hiện ra một vết nứt dài mười mấy mét.

Bên kia, Sở Cửu Chiến đôi mắt rực lửa, gắt gao nhìn chằm chằm con Hắc Hạt Tử trên Vô Lượng Điện, toàn thân dũng động chiến ý cuồng bạo.

Từ khi rời Sở Gia Trại đến nay chưa từng ra tay, hôm nay là lần đầu tiên chém giết với tồn tại bực này.

Trận đầu tiên liền là dị thú Hắc Hạt Tử sống ít nhất ngàn năm. "Sát!" Sở Cửu Chiến thấp giọng quát lớn, tay phải nhanh chóng rút Phách Sơn Phủ từ trên lưng, sau đó chân phải mạnh mẽ đạp đất.

Phanh!

Trong chớp mắt, gạch đá vỡ vụn, vô số đá vụn bắn ra tứ phía.

Cả người Sở Cửu Chiến hai tay nắm chặt Phách Sơn Phủ, đằng không bay vọt, sát hướng Hắc Hạt Tử trên Vô Lượng Điện.

Nhìn một màn này, trong mắt con bọ cạp kia rõ ràng lóe lên một tia thị huyết sát ý linh động.

Chương 34

Một khắc sau, chỉ thấy cái đuôi dài hơn mười mét của nó trực tiếp rạch phá không khí, cuốn về phía Sở Cửu Chiến giữa không trung.

Trên cái móc câu khổng lồ lấp lóe quang mang u lục, hiển nhiên có chứa kịch độc.

Nếu bị móc câu này đâm thương, dù là Hóa kình cường giả bình thường sợ cũng phải trúng kịch độc, gần như tuyệt vô khả năng sống sót.

Chỉ tiếc, hôm nay nó đối mặt là Sở Cửu Chiến đã thức tỉnh huyết mạch Đại Vu Hình Thiên. "Chết cho gia!" Sở Cửu Chiến gầm lên một tiếng, khí huyết quanh thân cuồn cuộn, toàn thân kình lực điên cuồng dung nhập vào Phách Sơn Phủ, trên lưỡi búa càng lấp lánh hàn quang thôi chán.

Oanh!!

Khi Phách Sơn Phủ nặng nề va chạm với móc câu của Hắc Hạt Tử trong sát na, lưỡi búa khủng bố mang theo sát phạt chi lực ngập trời trực tiếp đánh tan móc câu.

Phốc xùy!

Thậm chí ngay cả cái đuôi dài mười mấy mét của Hắc Hạt Tử cũng trực tiếp dưới một búa bị chém thành hai nửa. "Hống..." Đau đớn kịch liệt tịch quyển toàn thân Hắc Hạt Tử, làm nó phát ra tiếng gầm thét thảm thiết.

Thế nhưng không đợi nó có hành động, Sở Cửu Chiến một tay cầm búa đã tới trên đỉnh đầu nó. "Súc sinh, chết cho lão tử!" Tiếng nổ quát băng lãnh quanh quẩn trong địa cung, khí tức đáng sợ từ thân thể

Sở Cửu Chiến bộc phát.

Sát phạt khí tức lẫm liệt lại hậu trọng như thái sơn từ Phách Sơn Phủ ngưng tụ, sau đó bổ thẳng xuống đầu Hắc Hạt Tử.

Khanh...

Phốc xùy!!

Hắc Hạt Tử cực tốc giơ hai cái càng khổng lồ lên muốn ngăn cản một búa này.

Lưỡi búa cùng đôi càng thông thể như hắc kim kiêu trúc va chạm, bộc phát ra một trận âm thanh kim qua giao kích.

Không thể không nói, lực phòng ngự của loài dị thú giáp xác này thực sự quá khủng bố, đạn pháo cũng không nhất định có thể phá vỡ.

Chỉ tiếc, hôm nay nó gặp phải Sở Cửu Chiến sở hữu thần binh Phách Sơn Phủ.

Hai cái càng khổng lồ kia vẻn vẹn chỉ chống đỡ được vài hơi thở liền trực tiếp bị Phách Sơn Phủ chém đứt.

Đồng thời, búa mang đáng sợ ngưng tụ sát phạt chiến ý nhanh chóng xé rách giáp xác trên thân thể nó.

Phốc xùy!

Nương theo lượng lớn máu tươi bắn ra, từ trên nóc Vô Lượng Điện trượt xuống, Hắc Hạt Tử triệt để bị Sở Cửu Chiến một búa bổ làm hai nửa. "Chậc...

Thiên niên dị thú Hắc Hạt Tử, tựa hồ cũng chỉ có thế?" Nhìn thi thể Hắc Hạt Tử bị chẻ đôi chết đến không thể chết lại, Sở Cửu Chiến khẽ thở ra một hơi, thần tình có chút bỉ di.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, cho nên vừa rồi vừa ra tay hắn liền toàn lực ứng phó.

Vốn tưởng rằng sẽ có một trận chém giết nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, không ngờ Hắc Hạt Tử chống đỡ không được mấy chiêu liền bị chém giết, ngược lại làm Sở Cửu Chiến cảm thấy có chút mất hứng.

Bất quá hắn cũng hiểu được, một trận chiến vừa rồi hoàn toàn mượn nhờ sức mạnh của thần binh Phách Sơn Phủ mới có thể nhanh chóng chém giết Hắc Hạt Tử như thế.

Nếu không dùng Phách Sơn Phủ, thực lực tuy đồng dạng cường đại, cuối cùng cũng có thể cường thế oanh sát đối phương, nhưng tuyệt sẽ không gọn gàng linh hoạt như vậy, tối thiểu cũng phải chém giết một hồi lâu mới được.

Cho nên, một thanh thần binh lợi khí tuyệt đối có thể đem chiến lực của bản thân tăng lên gấp mấy lần.

Sở Cửu Chiến khẽ thở dài, lại nhìn thi thể Hắc Hạt Tử, sau đó cầm Phách Sơn Phủ tìm kiếm trong đống thi thể.

Hắn cũng không quên lời dặn của Sở Kiêu, sau khi chém giết dị thú phải lấy Nội đan ra. "Tìm được rồi!" Lục lọi một hồi, trên mặt Sở Cửu Chiến lập tức vui vẻ, trong tay nhiều hơn một viên châu to bằng quả óc chó.

Viên châu lấp lóe chút ít quang mang, Sở Cửu Chiến nắm trong tay, thậm chí cảm nhận được chút nhiệt lượng truyền đến. "Nội đan Hắc Hạt Tử, nhìn tựa hồ đích xác ngưng tụ không ít năng lượng." Nhìn Nội đan trong tay, Sở Cửu Chiến lẩm bẩm, sau đó tung người nhảy xuống khỏi Vô Lượng Điện. "Tộc trưởng, con Hắc Hạt Tử kia ta giải quyết rồi, đây là Nội đan." Sở Cửu Chiến như hiến vật quý, vội vàng chạy đến bên cạnh Sở Kiêu, cười đưa Nội đan ra. "Nga?

Thiên niên dị thú nội đan?" Nhìn viên Nội đan hơi lấp lóe quang mang trong tay, khóe miệng Sở Kiêu hơi nhếch lên, tán thưởng nhìn Sở Cửu Chiến một cái. "Hắc hắc..." Bị Tộc trưởng nhà mình nhìn

bằng ánh mắt tán thưởng, Sở Cửu Chiến không khỏi thỏa mãn cười.

Thân là tộc nhân Sở thị, có thể giúp đỡ Tộc trưởng, trong lòng hắn tự nhiên vô cùng cao hứng. "Chết!" Đúng lúc này, một tiếng bạo quát từ cách đó không xa truyền đến.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, cuộc chém giết giữa Sở Khứ Tà và Lục Sí Ngô Công cái đã đến hồi kết.

Thân thể to lớn của con cái, hai bên cánh đều đã bị chém đứt hoàn toàn, thậm chí từng cái chân như thép nguội cũng gần như bị đánh gãy hết.

Sở Khứ Tà thần tình băng lãnh, Tinh Thần Đao trong tay huy vũ bộc phát ra từng đạo đao mang lẫm liệt.

Phốc xùy!

Nương theo một đao cuối cùng chém xuống, đầu lâu con cái trực tiếp bị chém đứt, máu tươi phun trào, bắn lên người không ít đạo chúng Tả Lĩnh.

Đến tận đây, ba đầu dị thú ngàn năm chỉ còn lại con cuối cùng. "Tộc trưởng, đây là Nội đan của Lục Sí Ngô Công cái!" Sở Khứ Tà dùng Tinh Thần Đao rạch chỗ bảy tấc của đối phương, trực tiếp đào ra một viên châu phát ra huỳnh quang đạm lục sắc, đi lên phía trước, cung kính nhìn Sở Kiêu. "Chậc chậc, Tiểu Tà nhà ta thực lực tựa hồ so với trước đó lại tăng lên không ít a." Nhìn Sở Khứ Tà toàn thân dính đầy máu Lục Sí Ngô Công, Sở Cửu Chiến bên cạnh không khỏi lên tiếng trêu chọc. "Tuy Lục Sí Ngô Công cái vốn bị trọng thương, thực lực không đủ một nửa thời kỳ toàn thịnh, nhưng có thể nhanh như vậy chém giết nó cũng là không tệ rồi." Sở Kiêu đưa tay nhận lấy Nội đan, mỉm cười gật đầu, vẻ mặt thưởng thức nhìn Sở Khứ Tà.

Không thể không nói, Sở Khứ Tà tuy tuổi còn nhỏ, huyết mạch

Đại Vu Tướng Liễu cũng chưa hoàn toàn giác tỉnh, nhưng chiến lực xác thực không yếu.

Được Sở Kiêu khen ngợi, khuôn mặt vốn băng lãnh của Sở Khứ Tà cũng không khỏi hiện lên một nụ cười. "Tiểu Tà, làm tốt lắm!" Sở Sơn Hùng bên cạnh vỗ vỗ vai hắn, hàm hậu cười nói. "Ba đầu dị thú ngàn năm hiện tại đã chết hai, đợi Trường Dịch giải quyết nốt con đực kia là xong." Lúc này, theo việc Sở Cửu Chiến và Sở Khứ Tà lần lượt cường thế chém giết Hắc Hạt Tử và Lục Sí Ngô Công cái, mọi người trong tràng không ai không lộ vẻ kinh hãi, hai mắt trừng lớn, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía nhóm Sở Kiêu.

Tuy sớm biết tộc nhân dưới trướng Sở Kiêu thực lực cường đại, nhưng lúc này lần nữa tận mắt chứng kiến vẫn không khỏi khiến bọn họ tim đập chân run. "Chá Cô huynh, huynh cảm thấy hai người Sở Khứ Tà và Sở Cửu Chiến kia, thực lực cứu cánh đạt đến tình trạng nào?" Trần Ngọc Lâu hít sâu một hơi, kìm nén chấn kinh trong lòng, nhìn sang Chá Cô Tiêu bên cạnh cười khổ hỏi.

Chá Cô Tiêu chậm rãi lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói: "Không biết, thiếu niên Sở Khứ Tà kia còn tốt, luận chiến lực tối đa bất quá Hóa kình đỉnh phong, nhưng thanh đao trong tay hắn lại là thần binh lợi khí.

Còn Sở Cửu Chiến..." Chá Cô Tiêu không khỏi tự giễu cười một tiếng: "Cho dù không có thanh thần binh búa kia, ta cũng không cách nào so sánh với hắn, chênh lệch thực sự quá lớn, căn bản không có tính so sánh." Xưa nay Chá Cô Tiêu đều tự nhận thực lực tuyệt đối thế gian hiếm có, người có thể sánh vai với hắn gần như đếm trên đầu ngón tay.

Không nhắc tới những cái khác, chỉ bằng niên kỷ này, một thân tu vi đạt Hóa kình đỉnh phong, cộng thêm tuyệt kỹ Khôi Tinh Thích Đấu,

thiên hạ nơi nào không thể đi?

Bôn tẩu khắp nơi bao nhiêu năm, kiến thức không biết bao nhiêu cường giả, nhưng người có thể so bì thân thủ với hắn có thể nói là ít càng thêm ít.

Hóa kình cường giả thế gian tuy cực kỳ hiếm thấy nhưng hắn cũng từng gặp mấy người, hầu như không ngoại lệ đều là bại tướng dưới tay hắn.

Nhưng hôm nay lại thực sự làm hắn cảm thấy một trận khổ sở.

Một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, dù không dùng thần binh lợi khí đều có thể so bì với hắn.

Những người khác càng là từng cái so với hắn còn muốn cường đại hơn.

Chẳng lẽ những người này đều đã đánh vỡ bình chướng Hóa kình, bước vào Bão Đan rồi sao?

Nhưng không nên a...

Thế gian làm gì có Đan kình cường giả trẻ tuổi như vậy?

Đều là người một nhà.

Nhìn Sở Kiêu và đám người trẻ tuổi cách đó không xa, giờ khắc này thần tình Chá Cô Tiêu trở nên phá lệ phức tạp.

Hắn cũng từng gặp một gia tộc thần bí, người của gia tộc kia cũng đều thân thủ xuất chúng, thực lực cường đại, trong đó thậm chí có người giao thủ với hắn mà không bại.

Thế nhưng so với gia tộc của Sở Kiêu, tựa hồ tức là cái gia tộc thần bí kia cũng kém xa.

Oanh long long...

Đúng lúc này, tiếng nổ vang kinh thiên động địa vang vọng cả địa cung.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, Sở Trường Dịch tung người bay vọt, Liệt Nhật Cung uốn cong, một mũi tên bắn ra, kim quang nóng rực nổ tung.

Lực lượng kinh khủng theo Lạc Nhật Tiễn bộc phát, trong nháy mắt đem đầu lâu Lục Sí Ngô Công đực nổ nát, thân thể nó càng bị oanh bay mấy chục mét, nặng nề rơi xuống đất, bụi đất cùng máu tươi cùng nhau tung toé. "Kết thúc!" Nhìn thi thể Lục Sí Ngô Công đực chết không thể chết lại, Trần Ngọc Lâu sắc mặt phức tạp, thấp giọng nói. "Tổng bả đầu, Sở Kiêu nãi chí gia tộc của hắn, chúng ta chỉ có thể giao hảo, tuyệt không thể có một tia một hào đắc tội, nếu không đối với cả Thường Thắng Sơn chúng ta đều sẽ là tai ương ngập đầu." Hoa Mã Quải yết hầu cổ động, thần tình trầm trọng lại nghiêm túc trầm giọng nói.

Chương 35

"Xác thực như thế, ai cũng không biết gia tộc của Sở Kiêu rốt cuộc có bao nhiêu người.

Nếu tất cả tộc nhân đều có thực lực khủng bố bực này, xã hội này ai có thể là đối thủ?" Hồng Cô Nương hai mắt rực lửa nhìn chằm chằm Sở Kiêu phía xa.

Thế gian nữ tử không ai không mộ cường, nhất là loại giang hồ nhi nữ này.

Có thể trở thành Tộc trưởng của những tộc nhân cường đại như Sở Cửu Chiến, Sở Trường Dịch, vậy Sở Kiêu còn phải cường đại đến mức nào?

Nhất là trước đó Sở Kiêu phất tay liền chưởng khống hỏa diễm, ánh mắt Hồng Cô Nương càng thêm nóng rực.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng lại dị thải liên liên kia, Trần Ngọc Lâu không khỏi như có điều suy nghĩ.

Bên kia, Lão Dương Nhân thần tình khẩn trương nuốt nước miếng, thần sắc có chút hãi nhiên nhìn sư huynh mình nói: "Sư huynh, Sở thị gia tộc rốt cuộc là một gia tộc như thế nào, từng người thực lực đều khủng bố như vậy?" Chá Cô Tiêu lắc đầu: "Không biết, bất quá ta quan sát tính cách Sở huynh cũng không tệ, đám tộc nhân Sở thị kia cũng không phải kẻ ác, chúng ta không cần quản quá nhiều.

Ai...

Nếu chúng ta có thể sở hữu loại thực lực này, có lẽ đã sớm tìm được Mộc Trần Châu rồi cũng không chừng." Nhắc tới Mộc Trần Châu, trong mắt Chá Cô Tiêu liền không khỏi hiện lên một tia bất đắc

dĩ.

Thời gian của hắn không nhiều lắm, nếu lại không tìm thấy Mộc Trần Châu, e rằng cũng sẽ giống như các tiền bối trong tộc, chết đi trong đau đớn. "Mộc Trần Châu..." Chá Cô Tiêu thần tình trướng nhiên, lẩm bẩm tự nói. "Tộc trưởng, đây là Nội đan của con Lục Sí Ngô Công đực!" Sở Kiêu đưa tay nhận lấy từ Sở Trường Dịch, nhìn viên châu to bằng quả óc chó đang tản mát ra quang huy huỳnh huỳnh, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười.

Thêm một viên này, lúc này Nội đan dị thú ngàn năm trong tay hắn đã đạt tới ba viên.

Nhớ tới trong nguyên thời không, Chá Cô Tiêu ngạnh sinh sinh nuốt một viên Nội đan Lục Sí Ngô Công, không chỉ thương thế toàn thân tẫn phục, ngay cả thực lực cá nhân cũng được tăng cường cực lớn.

Thực tế, trực tiếp phục dụng Nội đan tuy có thể tăng thực lực bản thân nhưng lại lãng phí đại bộ phận năng lượng bên trong.

Nếu dùng thuật luyện đan luyện chế thành đan dược thì có thể đem năng lượng sở hữu trong Nội đan phát huy ra hai trăm phần trăm.

Ba viên Nội đan dị thú ngàn năm, nếu có một ít dược liệu thượng hảo luyện chế thành đan dược, tuyệt đối ở giai đoạn hiện tại có tác dụng cực lớn đối với tu hành.

Muốn luyện đan, trừ đan phương, thuật luyện đan, quan trọng nhất là phải có một cái lò luyện đan tốt.

Nếu không nhớ lầm, dưới Bình Sơn địa cung có một cái lò luyện đan?

Lò luyện đan kia thực tế lại là một tôn đồng đỉnh do Hận Thiên Thị tiến cống vào thời Tây Chu - Quy Khư Đỉnh!

Quy Khư Đỉnh hoàn chỉnh có một mặt khảm một cái Quy Khư Quái Kính.

Trên Quái Kính có bốn quẻ phù: Nhân, Quỷ, Long, Ngư.

Ở nguyên bản thời không, mấy chục năm sau có một khí vận chi tử của thời đại nào đó, trong kiếp sống đổ đấu của hắn gần như một nửa đều xoay quanh "Tứ phù nhất kính" này.

Nếu không nhớ lầm thì hai trong bốn phù đang ở trong Bình Sơn. "Chậc...

Những thứ này có lẽ ở hiện tại, trong thế giới đã sản sinh linh khí này, cũng sinh ra một ít biến hóa không muốn người biết." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, thấp giọng lẩm bẩm. "Sở huynh, hôm nay đa tạ tộc nhân của ngài ra tay, nếu không đối mặt ba đầu dị thú ngàn năm, chỉ sợ Tả Lĩnh đạo chúng ta tất sẽ tử thương thảm trọng, thậm chí toàn bộ táng thân tại Bình Sơn." Trong lúc Sở Kiêu trầm tư, Trần Ngọc Lâu dẫn theo Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải mấy người đi tới, thần tình cực kỳ nghiêm túc chắp tay cảm kích.

Chá Cô Tiêu cũng vẻ mặt trịnh trọng mở miệng nói lời cảm tạ: "Xác thực như thế, vừa rồi ba con dị thú xuất hiện thực sự quá kinh hiểm, nếu không phải Sở huynh và các tộc nhân, ngay cả sư huynh đệ chúng ta chỉ sợ cũng phải bỏ mạng ở trong này." "Không có việc gì!

Đã nói xong từ đầu, mọi người cùng nhau xuống mộ, tự nhiên nên thủ vọng tương trợ." Sở Kiêu thản nhiên cười một tiếng, chút nào không thèm để ý nói. "Sở Kiêu Tộc trưởng, ta có thể mạo muội hỏi một câu, các tộc nhân khác của Sở gia ngài sẽ không phải từng người đều cường đại như Sở Cửu Chiến chứ?" Lúc này, Hồng Cô Nương đột nhiên ánh mắt nóng rực nhìn Sở Kiêu, có chút hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

Lời vừa nói ra, mọi người đều không khỏi nhìn về phía Sở Kiêu,

dù sao cũng đều muốn biết đáp án. "Hồng Cô Nương nói đùa, thực lực của Trường Dịch, Cửu Chiến tự nhiên không phải mọi tộc nhân của ta đều có thể so sánh." Sở Kiêu khẽ lắc đầu cười nói. "Được rồi, như hôm nay ba đầu dị thú ngàn năm đều đã chết, Quải Tử lại đem ba tòa cung điện phía trước vơ vét sạch sẽ, chúng ta có phải nên đi tìm chủ mộ thất chân chính ở đâu không?

Bình Sơn địa cung quy mô xác thực to lớn, nhưng chúng ta hiện tại cũng vẻn vẹn chỉ ở địa cung luyện đan của lịch đại đế vương mà thôi, căn bản chưa tìm thấy mộ táng của Nguyên đại Đại tướng quân kia.

Ta tin tưởng mộ táng của hắn nhất định có lượng lớn minh khí giá trị liên thành." Trần Ngọc Lâu cau mày, nhìn quanh bốn phía cung điện, sau đó trầm giọng mở miệng. "Xác thực, hiện tại việc cấp bách là tìm chủ mộ thất trước đã." Sở Kiêu gật đầu, liếc mắt nhìn Chá Cô Tiêu và Trần Ngọc Lâu, sau đó xoay người nhìn về phía Vô Lượng Điện phía sau, khẽ cười nói: "Mộ của Nguyên đại Đại tướng quân kia rốt cuộc ở đâu tạm thời không vội, địa cung hiện tại chúng ta còn chưa thăm dò xong đâu, lại cần gì gấp gáp nhất thời?

Huống hồ lần này xuống mộ không phải vì minh khí, kim ngân châu báu sao?

Chúng ta nhập địa cung tới nay, lấy được minh khí kim ngân châu báu còn thiếu?

Chỗ kia đều có mấy chục rương rồi a." Sở Kiêu trực tiếp xoay người đi về phía Vô Lượng Điện sau lưng.

Mấy người Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến nhanh chóng đi theo. "Ai, Sở huynh, về Vô Lượng Điện làm gì?

Sở huynh, đi chậm chút, chờ một chút a." Nhìn bóng lưng Sở Kiêu rời đi, Trần Ngọc Lâu sửng sốt, vội vàng hô hoán rồi rảo bước đuổi theo.

Những người khác thấy thế cũng vội vàng đi theo sau.

Trong Vô Lượng Điện, mọi người tề tụ, lượng lớn Tả Lĩnh đạo chúng cầm đuốc, từng cái hỏa quang dung hợp lại chiếu sáng cả đại điện như ban ngày.

Lúc này, Sở Kiêu đang đứng sừng sững trước tòa Đan Tỉnh (giếng đan), Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu bên cạnh đều vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn. "Sở huynh, nhìn chằm chằm cái Đan Tỉnh này làm gì?

Chẳng lẽ Đan Tỉnh này biệt hữu động thiên?

Đan Tỉnh này lúc trước ta đã cho người kiểm tra, nắp giếng căn bản không mở ra được." Sở Kiêu lắc đầu, thần tình bình tĩnh đi tới trước Đan Tỉnh, ánh mắt cẩn thận nhìn hai lần, sau đó tay phải vươn ra khuất chỉ bắn mạnh.

Ông!

Một khắc sau, một đóa lửa nhỏ trong nháy mắt bay ra, nhưng khi rơi xuống nắp giếng thì trong nháy mắt biến thành hừng hực liệt diễm.

Nắp giếng chế tạo bằng đồng thiết kia dưới ngọn lửa khủng bố, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng hóa thành một bãi nước thép.

Phải biết, hiện nay hắn đã giác tỉnh huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung, dù chỉ là sơ bộ giác tỉnh nhưng cũng sở hữu năng lực chưởng khống hỏa diễm.

Hơn nữa lửa mà Sở Kiêu chưởng khống cũng tịnh không phải lửa bình thường, tuy kém xa ngọn lửa của Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung nhưng uy lực tuyệt đối viễn siêu lửa phàm trần.

Cho nên, khu khu nắp giếng bằng đồng thiết lại có khả năng cản được ngọn lửa này?

Đừng nói một khối đồng thiết, ngay cả ba đầu dị thú ngàn năm lúc trước cũng có thể trong thời gian ngắn hóa thành tro bụi.

Theo đồng thiết tan chảy, ngọn lửa dần tắt, cho đến lúc này mọi người mới nhìn thấy đường giếng đen kịt lại thâm thúy bên trong Đan Tỉnh. "Trong này... thông đến tầng dưới địa cung, hoặc là nơi khác cũng ở bên dưới.

Nhớ cho người tìm xem, nhớ người giấy thông linh lúc trước không?

Có lẽ vị Quan Sơn Thái Bảo kia đang ở dưới cũng không chừng." Sở Kiêu nhìn thật sâu Chá Cô Tiêu và Trần Ngọc Lâu, thản nhiên cười nói. "Quan Sơn Thái Bảo!" Nghe vậy, trong mắt hai người lập tức tinh quang lóe lên. "Được rồi, chúng ta xuống dưới xem trước." Sở Kiêu một bước bước ra, thân hình nhảy lên, trực tiếp rơi vào trong giếng. "Tộc trưởng!" Nhìn một màn này, mấy người Sở Trường Dịch cũng vội vàng nhảy theo.

Lúc này, trong đường giếng, Sở Kiêu chỉ cảm thấy thân hình không ngừng rơi xuống.

Mấy giây sau, hắn mạnh mẽ thoát ly đường giếng, hai chân vững vàng rơi trên một vật thể. "Có chút ý tứ, đường giếng cư nhiên sâu mười mấy mét." Sở Kiêu ngẩng đầu nhìn lên trên, một lát sau lại có mấy người lần lượt rơi xuống. "Tộc trưởng!" Thấy Sở Kiêu, trên mặt mấy người đều lộ ra nụ cười, sau đó thân hình giữa không trung xoay chuyển, rơi xuống đất bên cạnh.

Nhìn bốn người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng, Sở Khứ Tà, Sở Kiêu cười gật đầu. "Di, Tộc trưởng, ngài giẫm lên cái lò luyện đan làm gì?" Lò luyện đan?

Sở Kiêu nhướng mày, cúi đầu nhìn vật thể dưới chân. "Quy Khư Đỉnh?" Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, sau đó từ trên lò luyện đan nhảy

xuống, ánh mắt cẩn thận đánh giá lò đan trước mắt.

Lò đan thông thể do thanh đồng chế tạo, cao hơn hai mét, ba chân, bên trên điêu khắc không ít hoa văn, càng phủ đầy lượng lớn bụi đất. "Có cái lò luyện đan này, trong thời gian ngắn muốn luyện đan ngược lại không cần mua từ Thương thành hệ thống nữa." Sở Kiêu khẽ cười một tiếng, có thể cảm giác được sự bất phàm của Quy Khư Đỉnh, tài chất của nó e rằng không chỉ là thanh đồng, trong đó định nhiên có thứ khác, phi đồng phàm hưởng.

Nghĩ đến đây, hắn vung tay lên, trực tiếp thu lò luyện đan vào hệ thống không gian. "Tộc trưởng, phụ cận cư nhiên có nhiều quan quách và thi cốt như vậy, còn có một số vò gốm lớn." "Đằng kia có một thông đạo, loáng thoáng ta cư nhiên nhìn thấy một cái... cây?" "Di?

Cư nhiên thật sự có một cái cây, dưới địa cung cư nhiên có thảo mộc thực vật?" Trong lúc Sở Kiêu thu Quy Khư Đỉnh, mấy người Sở Trường Dịch đã đem tình huống phụ cận mò mẫm rõ ràng.

Chương 36

Nghe mấy người hồi báo, Sở Kiêu ngẩng đầu đánh giá một vòng những quan quách kia, sau đó lên tiếng: "Mấy bộ thi cốt kia khoan hãy quản, mấy cái vò gốm lớn kia hẳn là 'đào nhân quán' (vò người gốm), ngược lại trong mấy cái quan quách kia hẳn là có không ít minh khí, đợi Trần Ngọc Lâu xuống thì để bọn họ mở." "Tộc trưởng, trong này có tình huống!" Đột nhiên, Sở Cửu Chiến khẽ quát một tiếng, mọi người nghe vậy vội vàng đưa mắt nhìn sang.

Chỉ thấy trong góc cách đó không xa cư nhiên đang bày biện một cái bình phong.

Sau bình phong có một bóng người đang ngồi xếp bằng dưới đất.

Bóng người kia ăn mặc cực kỳ kỳ lạ, một thân trang phục Hắc Vô Thường, diện tướng càng cứng ngắc, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân không có một tia sinh khí. "Cỗ thi thể này, tên này nhìn tựa hồ đã chết không ít năm, thi thể cư nhiên bảo tồn hoàn chỉnh như vậy." Nhìn rõ đối phương, Sở Trường Dịch hai mắt khẽ híp, có chút kinh ngạc nói. "Có cái gì đâu, trước đó Tộc trưởng từng nói có người chết ngàn năm thi thể vẫn sinh động như thật mà." Sở Cửu Chiến không thèm để ý nói. "Tộc trưởng, bên hông thi thể kia tựa hồ có khối kim yêu bài." Sở Khứ Tà đột nhiên lên tiếng. "Di?

Thật!" Sở Cửu Chiến nghe vậy, tiến lên giật lấy khối yêu bài từ trên người đối phương xuống. "Quan Sơn...

Thái...

Bảo?

Không phải là cái bọn Quan Sơn Thái Bảo suýt chút nữa diệt cả tứ đại phái Đạo Mộ mà Tộc trưởng từng nói sao?

Chẳng lẽ cỗ thi thể này sinh tiền là Quan Sơn Thái Bảo?" Nhìn mấy chữ to khắc trên kim yêu bài, Sở Cửu Chiến vẻ mặt kinh ngạc. "Quan Sơn Thái Bảo!" Sở Kiêu gật đầu, đưa tay nhận lấy yêu bài từ tay Sở Cửu Chiến, sau đó tức giận trừng mắt liếc hắn nói: "Quan Sơn Thái Bảo sau khi chết, vì phòng ngừa người khác động vào thân thể nên toàn thân đều có kịch độc, ngay cả khối yêu bài này cũng vậy.

Người ngoài chỉ cần chạm vào tất định độc phát thân vong, cho dù không chết thì cũng phải điên.

Ngươi ngược lại hay rồi, trực tiếp dùng tay lấy, thật không sợ chết a!" Bị Sở Kiêu a xích như vậy, Sở Cửu Chiến có chút xấu hổ gãi đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Tộc trưởng, chúng ta sau khi giác tỉnh Vu Tộc huyết mạch tựa hồ sớm đã bách độc bất xâm rồi mà, huống hồ ta giác tỉnh Đại Vu huyết mạch, loại độc tố này sao có thể thương tổn ta." "Có bách độc bất xâm thì nên cẩn thận vẫn là cần thiết!" Sở Kiêu hung hăng trừng Sở Cửu Chiến.

Giác tỉnh Vu Tộc huyết mạch, tại thế giới Đạo Mộ đích xác có thể bách độc bất xâm.

Nhưng không đại biểu thật sự không sợ bất kỳ độc gì.

Ngay cả ở thế giới Hồng Hoang cũng có Vu Tộc cường giả chết vì kịch độc.

Đương nhiên, kịch độc ở thế giới Tiên Thần đầy đất như Hồng Hoang cũng không phải độc tố bình thường, thậm chí trong đó còn chứa pháp tắc chi lực.

Độc có thể giết chết Vu Tộc càng không phải thế giới phàm gian có thể so sánh, tối thiểu thế giới Đạo Mộ không thể có.

Nhưng sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực!

Một người thực lực có mạnh đến đâu, cẩn thận vẫn tuyệt đối

không thể thiếu.

Nếu không, mất đi lòng kính sợ sẽ cực kỳ đáng sợ.

Huống chi hắn hiện nay cũng chỉ mới vừa bước lên con đường tu hành mà thôi, còn xa mới xưng là vô địch.

Một khi dưỡng thành thói quen tứ vô kỵ đạn, tương lai nếu đến thế giới đẳng cấp cao hơn, cực có khả năng sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Cùng lúc đó, bọn người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu cũng theo dây thừng từ Đan Tỉnh bò xuống.

Khi nhìn thấy nhiều quan quách phụ cận, trên mặt không ít đạo chúng Tả Lĩnh đều lộ ra nụ cười hưng phấn.

Đối với loại người này, không có chuyện gì cao hứng hơn việc nhìn thấy nhiều quan quách. "Quải Tử, phân phó người đi mở quan tài, bảo bọn hắn chú ý chút." Trần Ngọc Lâu vừa dặn dò Hoa Mã Quải, vừa đi về phía Sở Kiêu, cười ha hả nói: "Sở huynh, thật có tiên kiến chi minh a, dưới Đan Tỉnh quả nhiên biệt hữu động thiên." Đang nói, Trần Ngọc Lâu đã đi tới trước mặt mấy người, khi nhìn thấy nam thi mặc đồ Hắc Vô Thường kia, mày lập tức nhíu lại: "Sở huynh, tình huống gì đây?" "Quan Sơn Thái Bảo!" Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh nói. "Quan Sơn Thái Bảo?" Lúc này Chá Cô Tiêu cũng đi tới, nghe vậy cùng Trần Ngọc Lâu đều không khỏi chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nam thi kia. "Nặc, lấy từ trên người hắn xuống.

Người giấy thông linh trong Vô Lượng Điện lúc trước e rằng chính là do hắn làm." Sở Kiêu đưa kim yêu bài ra, lại nhìn nam thi Hắc Vô Thường, Trần Ngọc Lâu không khỏi cười lạnh một tiếng: "Tốt a, không ngờ trong này thật sự có một tên Quan Sơn Thái Bảo.

Đã gặp thì có vài món nợ cũng phải tính.

Mấy người các ngươi, đem thi thể này ra ngoài đốt cho ta, tro cốt

cũng rải đi." "Trần huynh, trên người Quan Sơn Thái Bảo mỗi một chỗ đều có kịch độc, một khi chạm vào không chết cũng bị thương, nếu thật muốn thiêu thì tốt nhất bảo người cẩn thận, đừng trực tiếp chạm vào." "Kịch độc?" Trần Ngọc Lâu có chút kinh ngạc nhìn Sở Kiêu, sau đó gật đầu.

Nếu là người khác nói thì hắn có thể không để trong lòng, nhưng Sở Kiêu cáo giới thì không thể không nghe.

Ngay cả Sở Kiêu cũng nói là kịch độc, có thể thấy được độc tính không phải mãnh liệt bình thường.

Theo mấy tên Tả Lĩnh đạo chúng tiến lên, đeo găng tay lại lấy bao tải bọc thi thể nghiêm ngặt mới khiêng ra ngoài. "Tổng bả đầu, trong mấy quan quách này cư nhiên thật sự có không ít minh khí, anh em tìm thấy một đường hầm bên ngoài, ta đã bảo bọn họ lấy rương đựng đồ." Nghe tiếng anh em Tả Lĩnh hét to, nụ cười trên mặt Trần Ngọc Lâu càng thêm xán lạn.

Lần này xuống địa cung thu hoạch có thể gọi là đại hoạch phong thu.

Đơn giản là những minh khí, kim ngân châu báu này hoàn toàn đủ cứu tế tai dân.

Còn lại, có thể nâng đỡ thêm một thế lực quân phiệt, có thể nói là kinh hỉ liên liên. "Sư huynh, mau nhìn!" Đột nhiên, cách đó không xa Lão Dương Nhân kinh hô một tiếng, khiến Chá Cô Tiêu nhíu mày đi tới.

Nhìn Lão Dương Nhân đang ghé vào vách tường một lối đi cẩn thận nghiên cứu, mấy người Sở Kiêu cũng tò mò đi qua.

Khi mọi người đến trước mặt, liếc mắt liền thấy trên vách tường lúc này đang vẽ một cái con mắt khổng lồ, hình dạng con mắt pha chút

kỳ đặc. "Mộc Trần Châu!

Nhất định là Mộc Trần Châu!" Nhìn đồ án con mắt trên tường, Chá Cô Tiêu thần tình trở nên cực kỳ kích động, hai mắt càng có loại cảm giác hỉ cực nhi khấp.

Từ khi xuống Bình Sơn địa cung tới nay không có được chút tin tức nào về Mộc Trần Châu, nay nhìn thấy đồ án nghi là Mộc Trần Châu, sao có thể không kích động? "Chá Cô huynh, xem ra đại mộ Bình Sơn tựa hồ thật sự có tin tức về Mộc Trần Châu.

Yên tâm, đợi lát nữa ta liền phân phó người bên dưới lục soát khắp địa cung, chỉ cần có bất kỳ tin tức gì về Mộc Trần Châu, ta liền bảo bọn hắn trước tiên đến báo cáo." Trần Ngọc Lâu vỗ vỗ thân thể đang run rẩy vì kích động của Chá Cô Tiêu, cười an ủi. "Khụ khụ...

Chá Cô huynh, không phải ta đả kích huynh, nhưng muốn tìm Mộc Trần Châu trong Bình Sơn địa cung thì không khác gì người si nói mộng." Đúng lúc này, Sở Kiêu khẽ ho một tiếng, lắc đầu thở dài. "Sở huynh, ý gì?" Nghe vậy, Chá Cô Tiêu mày lập tức nhíu chặt. "Chính là ý trên mặt chữ.

Bình Sơn địa cung căn bản không tồn tại Mộc Trần Châu, Mộc Trần Châu cũng căn bản không ở chỗ này." Sở Kiêu lắc đầu thở dài.

Thực lòng mà nói, đối với người như Chá Cô Tiêu, nội tâm hắn khá là tiếc hận.

Thân là một trong hai đại chiến lực thiên hoa bản có thể xưng tên cùng Trương Khải Linh, thiên tư của Chá Cô Tiêu khó có thể tưởng tượng.

Nếu nói Trương Khải Linh là chiến lực thiên hoa bản vượt qua phạm trù nhân loại, lấy thân phàm nhân sánh vai thần minh, trong đó Kỳ Lân huyết mạch chiếm nguyên nhân rất lớn; thì Chá Cô Tiêu hoàn

toàn là dựa vào sức mạnh bản thân đánh khắp thế gian không đối thủ.

Nếu ở phương thế giới này Chá Cô Tiêu không chết, tương lai gần như ván đã đóng thuyền bước vào Đan kình, thậm chí Cương kình cũng không phải là điểm cuối.

Một người cường đại lại có thiên phú như vậy, nếu cứ thế chết đi thì thực sự quá đáng tiếc.

Trong nguyên thời không, chuyến đi Bình Sơn khiến Lão Dương Nhân, Hoa Linh chết thảm, sau đó Chá Cô Tiêu bái sư Liễu Trần, cùng đi Hắc Thủy Đại Phật Tự, mất đi một cánh tay, cuối cùng ảm đạm đi tới nước Mỹ.

Nếu có thể, Sở Kiêu cũng không ngại giúp đối phương một tay, thuận tiện thu phục hắn.

Đến lúc đó, một Thời đại Khí vận chi tử thần phục tất định sẽ đem lại hải lượng điểm khí vận. "Sở huynh, lời ấy là thật?

Mộc Trần Châu thật sự không ở Bình Sơn?" Chá Cô Tiêu nhíu chặt mày, sắc mặt trướng hồng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Kiêu, cắn chặt hàm răng, thanh âm trầm thấp hỏi. "Xác thực không có!" Ông!

Nghe đáp án này, Chá Cô Tiêu chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, thân thể nhịn không được run rẩy.

Tìm kiếm Mộc Trần Châu gần mười năm, lần lượt thất vọng, lần lượt lấy lại niềm tin.

Vốn tưởng rằng lần này rốt cục tìm được hy vọng, không ngờ sau hy vọng lại là tuyệt vọng càng lớn hơn.

Hắn tịnh không hoài nghi tính chân thực trong lời nói của Sở Kiêu.

Tuy rằng ở chung thời gian không dài nhưng có thể nhìn ra được

Sở Kiêu tuyệt không phải người lấy chuyện này ra nói đùa.

Với tính thần bí của hắn, Mộc Trần Châu mười có tám chín thật sự không ở nơi này. "Sư huynh!" Nhìn Chá Cô Tiêu thân thể lảo đảo, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đều không khỏi lo lắng. "Ta không sao!

Đã bao nhiêu năm rồi, tuy Bình Sơn không có Mộc Trần Châu nhưng vẫn phải kiên trì tìm kiếm." Chá Cô Tiêu hít sâu một hơi, trầm giọng nói. "Kỳ thực Chá Cô huynh không cần như thế, Mộc Trần Châu chân chính ta ngược lại biết đang ở đâu." "Cái...

Chương 37

gì?" "Sở huynh, huynh biết Mộc Trần Châu ở đâu sao?" Nghe được lời của Sở Kiêu, toàn thân Chá Cô Tiêu chấn động, hai mắt đỏ ngầu, thần tình cực kỳ kích động, hai tay gắt gao nắm lấy cánh tay Sở Kiêu, phảng phất như nắm lấy cọng rơm cứu mạng. "Chá Cô huynh, bình tĩnh trước đã.

Ký nhiên Sở huynh nói biết Mộc Trần Châu ở đâu, tất nhiên sẽ không sai, không ngại nghe Sở huynh nói xem sao?" Nhìn Chá Cô Tiêu kích động đến mức không thể kiềm chế, Trần Ngọc Lâu cau mày, vội vàng thấp giọng khuyên nhủ.

Lúc này, Chá Cô Tiêu cũng hồi thần, nhìn đôi tay đang nắm chặt cánh tay Sở Kiêu, trên mặt lập tức lộ ra một tia áy náy, vội vàng buông tay nói: "Sở huynh, Chá Cô Tiêu thất lễ, xin chớ trách!" "Không sao, ta có thể hiểu được!" Sở Kiêu lắc đầu, sau đó sắc mặt bình tĩnh nói: "Chá Cô huynh, Mộc Trần Châu đích xác ta biết ở đâu.

Không biết huynh đã từng nghe nói về Cổ Điền Quốc chưa?" "Cổ Điền Quốc?" Nghe vậy, Chá Cô Tiêu nhíu mày, mặt lộ vẻ suy tư.

Ngược lại Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh thần tình khẽ biến, thăm dò hỏi: "Sở huynh, Cổ Điền Quốc mà huynh nói, chẳng lẽ là Cổ Điền Quốc ở Điền Tỉnh thời Tần Hán?" "Không sai!" Sở Kiêu gật đầu. "Nếu là như vậy, ta đối với Cổ Điền Quốc ngược lại có chút sâu xa." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười: "Từng có lần ta mang theo huynh đệ Tả Lĩnh đi trộm Điền Vương mộ, chỉ là khi đi vào thì phát hiện mộ Điền Vương sớm đã bị người ta dọn sạch, gần như không có thu hoạch gì lớn.

Nhưng ở trong quan tài Điền Vương, ta lại phát hiện một tấm bản

đồ da người, tựa hồ có liên quan đến Hiến Vương mộ." Đối với chuyện Trần Ngọc Lâu trộm mộ Điền Vương, Sở Kiêu cũng từng hiểu biết qua một chút, trong tay y đích xác có một tấm bản đồ Hiến Vương mộ. "Sở huynh, không biết ý ngài là Mộc Trần Châu có quan hệ với Cổ Điền Quốc?" Chá Cô Tiêu có chút không hiểu hỏi.

Nhìn vẻ mặt đầy mong chờ của đối phương, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói: "Thực tế muốn tìm được Mộc Trần Châu có một phương pháp, đó là cần tìm hai khối Long Cốt Thiên Thư, hai khối này được giấu trong hai ngôi đại mộ.

Bất quá vị trí cụ thể của Mộc Trần Châu ta đã biết, ngược lại có thể trực tiếp đi tới đó.

Tấm bản đồ da người mà Trần huynh vừa nói, chính là nơi Mộc Trần Châu thật sự tồn tại.

Hiến Vương Mộ!" "Mộc Trần Châu tương truyền là Phượng Hoàng Đảm do Địa Mẫu hóa thành, trong châu có hỏa viêm tinh hoa, là vật cực dương hiếm thấy trong thiên địa.

Lại có người nói là Hoàng Đế khi vũ hóa thành tiên đã lưu lại, thông qua thần khí này tu luyện, có thể thoát thai hoán cốt thành tiên.

Đương nhiên, lai lịch thực tế của Mộc Trần Châu càng thêm phi phàm.

Năm đó Mộc Trần Châu bị Hiến Vương đoạt được, không cam lòng chết già, cho nên đặc biệt tu luyện Lăng Vân Tiên Cung, muốn dùng Mộc Trần Châu để đắc đạo thành tiên.

Cho nên, Mộc Trần Châu đang ở trong Hiến Vương mộ." "Hiến Vương mộ...

Hiến Vương mộ..." Nghe xong lời Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu cả người triệt để lâm vào thất thần.

Sắc mặt hắn không ngừng biến ảo, trong miệng vẫn luôn lẩm bẩm tự nói.

Theo thời gian trôi qua, trên mặt hắn càng không kìm được hiện ra nụ cười kinh hỉ.

Chỉ thấy hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn Sở Kiêu, sau đó lùi lại một bước, trịnh trọng cúi người vái chào Sở Kiêu: "Đa tạ Sở huynh báo cho biết hạ lạc của Mộc Trần Châu, ân này so với trời cao.

Nếu ngày sau ta có thể tìm được Mộc Trần Châu, Chá Cô Tiêu tất định tam bái cửu khấu để tạ đại ân của Sở huynh.

Sở huynh nếu có gì phân phó, Chá Cô Tiêu lên núi đao xuống biển lửa, tất định dốc hết toàn lực." Nói xong, Chá Cô Tiêu lại ngẩng đầu nhìn về phía Trần Ngọc Lâu, thần sắc trịnh trọng nói: "Trần huynh, ta có một thỉnh cầu quá đáng, mong Trần huynh đáp ứng." "Muốn bản đồ Hiến Vương mộ phải không?

Chuyện này quan hệ đến tính mạng toàn tộc Chá Cô huynh, vậy tự nhiên không hai lời." Trần Ngọc Lâu gật đầu, hào sảng nói. "Chá Cô Tiêu, ngươi sẽ không định lập tức động thân đến Hiến Vương mộ đấy chứ?" Nhìn tư thái của Chá Cô Tiêu, Sở Kiêu nhíu mày nói. "Không sai!

Ký nhiên Mộc Trần Châu không ở Bình Sơn mà ở Hiến Vương mộ, vậy ta lưu lại đây cũng không có tác dụng gì." Chá Cô Tiêu gật đầu, thẳng thắn thừa nhận. "Hồ đồ!" Sở Kiêu không khách khí quát lớn một câu, sau đó trầm giọng nói: "Ngươi hiểu rõ Hiến Vương mộ sao?

Ta có thể không khách khí mà nói, nếu lấy thực lực hiện tại của ngươi đi Hiến Vương mộ, thậm chí đều không thể đi vào.

Cho dù may mắn vào được Hiến Vương mộ, cũng vĩnh viễn không ra được, phải bỏ mạng tại nơi đó.

Mức độ nguy hiểm của Hiến Vương mộ ít nhất gấp mười lần Bình Sơn, thiên niên dị thú không phải số ít, còn có đủ loại sinh vật quỷ dị.

Hơn nữa, nơi Hiến Vương mộ tọa lạc là một cái phong thủy đại huyệt đặc thù tên là Thủy Long Vựng.

Nếu không phải trời sập, rất khó để người ngoài phá giải.

Ngươi thật sự cho rằng bằng vào ngươi hiện tại, có thể vào được Hiến Vương mộ, có thể mang Mộc Trần Châu ra ngoài?" Nghe Sở Kiêu nói, sắc mặt Chá Cô Tiêu trở nên càng ngày càng khó coi.

Trần Ngọc Lâu bên cạnh cũng vẻ mặt ngưng trọng.

Một câu "Nếu không phải trời sập, rất khó để người ngoài phá giải" cũng đủ để nói rõ Hiến Vương mộ tột cùng đáng sợ đến mức nào. "Nếu thật sự muốn lấy Mộc Trần Châu, liền nghe ta, cũng cần phải làm cho thực lực trở nên mạnh hơn.

Vẻn vẹn Hóa Kình đỉnh phong, muốn sống sót đi ra từ Hiến Vương mộ, e rằng không đủ." Sự khủng bố của Hiến Vương mộ, Sở Kiêu biết rõ ràng rành mạch.

Tại nguyên thời không mấy chục năm sau, đám người Hồ Bát Nhất nếu không phải thiên mệnh gia thân, vận mệnh ký định, một đường gặp dữ hóa lành, chỉ sợ đã chết ở trong Hiến Vương mộ không biết bao nhiêu lần.

Hiện nay Chá Cô Tiêu nếu đi Hiến Vương mộ, cho dù sở hữu tu vi Hóa Kình đỉnh phong, nhưng nếu thiên mệnh không còn, y nhiên phải chết.

Huống chi, trong thế giới đạo mộ tổng hợp này, thiên địa chi gian

có linh khí, ai biết được Hiến Vương mộ kia tột cùng khủng bố đến địa bộ nào.

Hiến Vương mượn nhờ Mộc Trần Châu, liệu có thật sự đã chết?

Lúc này, nghe xong lời Sở Kiêu, sắc mặt Chá Cô Tiêu lúc xanh lúc trắng, sau đó chỉ thấy hắn bịch một tiếng, quỳ một gối xuống đất, hai tay ôm quyền, trầm giọng nói: "Sở huynh, nếu có thể trợ giúp ta lấy Mộc Trần Châu, từ nay về sau cái mạng này của Chá Cô Tiêu là của ngươi." "Sư huynh..." Nhìn một màn này, Lão Dương Nhân và Hoa Linh bên cạnh thần tình phức tạp, không biết nên nói gì cho phải. [Đinh, chúc mừng túc chủ sơ bộ thu phục Thời đại Khí vận chi tử Chá Cô Tiêu, hoạch đắc 20.000 điểm Khí Vận.

Tiến độ thu phục hiện tại: 10%] Ân?

Nghe thanh âm hệ thống vang lên trong đầu, Sở Kiêu có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Chá Cô Tiêu đang quỳ một chân trên đất, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tiếu ý.

Bắt đầu thu phục Chá Cô Tiêu?

Vẻn vẹn 10% tiến độ thu phục, cư nhiên liền đạt được hai vạn điểm Khí Vận?

Theo tiến độ thu phục tăng lên, số điểm Khí Vận đạt được sẽ còn nhiều hơn. "Được rồi!" Hồi thần lại, Sở Kiêu phất phất tay, đạm đạm cười nói: "Mộc Trần Châu ta sẽ giúp ngươi lấy, nhưng không phải hiện tại.

Hiện tại quan trọng nhất là giải quyết ngôi mộ Bình Sơn trước mắt, cũng không cần nóng vội, đã đợi bao nhiêu năm như vậy rồi, dứt khoát đợi thêm chút nữa." "Được!

Ta tin tưởng Sở huynh!" Chá Cô Tiêu nghe vậy đứng dậy, thần tình cực kỳ nghiêm túc, trịnh trọng nói.

Lúc này, nhìn Chá Cô Tiêu ở bên cạnh, tâm tình Trần Ngọc Lâu trở nên cực kỳ phức tạp.

Không ngờ vì Mộc Trần Châu, đường đường là Bàn Sơn Khôi Thủ lại muốn thần phục Sở Kiêu, quả thực làm cho người ta khó có thể tin.

Bất quá, với năng lực thần hồ kỳ thần kia của Sở Kiêu, tựa hồ cũng không bôi nhọ hắn. "Đi thôi, xuyên qua thông đạo này, tựa hồ biệt hữu động thiên!" Sở Kiêu phất phất tay, mang theo Sở Trường Dịch và mấy người tiếp tục đi về phía trước. "Tộc trưởng, ta thấy biểu tình vừa rồi của ngài, tựa hồ thật sự muốn thu nhận Chá Cô Tiêu a." Sở Trường Dịch bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Chá Cô Tiêu phía sau, thấp giọng nói. "Không chỉ vậy, cả tộc Trát Cách Lạp Mã sau lưng hắn, ta đều muốn!" Sở Kiêu đạm đạm cười nói. "Tộc trưởng, ngài thu nhận bọn hắn làm gì, thu nhận chẳng phải phải quản ăn quản uống?

Theo thời gian trôi qua, thực lực tộc nhân chúng ta càng ngày càng mạnh, căn bản cũng không dùng đến những người này." Sở Cửu Chiến có chút không hiểu lắc đầu.

Ở trong mắt hắn, Sở thị gia tộc dưới sự dẫn dắt của Tộc trưởng, tương lai chính là tồn tại có thể thành tiên làm tổ.

Một đám người bình thường đi theo, chẳng phải là gánh nặng?

Sở Kiêu mặt không đổi sắc nhìn thoáng qua Sở Cửu Chiến, sau đó nhàn nhạt nói: "Ngươi thấy có gia tộc cường đại chân chính nào, mọi chuyện đều do tộc nhân đích thân đi làm không?

Tộc nhân Sở thị gia tộc chúng ta, mỗi một người đều là độc nhất vô nhị.

Tương lai theo thực lực gia tộc càng ngày càng cường đại, sự tình

chỉ cần phân phó xuống, tự nhiên sẽ có vô số người thay chúng ta đi làm." "Chá Cô Tiêu và tộc Trát Cách Lạp Mã sau lưng hắn không đơn giản, tuy bị Xà Thần nguyền rủa mệnh không dài, nhưng một khi nguyền rủa biến mất, tất cả truyền thừa Bàn Sơn tuyệt đối đều là hảo thủ hạ mộ.

Hơn nữa, thân ở loạn thế, tương lai gia tộc cũng phải kiến lập vệ đội, những vệ đội này tự nhiên không thể dùng tộc nhân bản tộc.

Ký nhiên sớm muộn cũng phải chiêu người, vậy chi bằng thu phục một ít tinh anh thực lực không tệ.

Huống chi bản thân Chá Cô Tiêu thiên phú tuyệt giai, tương lai có lẽ sẽ là trụ cột vững chắc cho thế lực dưới trướng Sở gia ta." Nghe xong lời Sở Kiêu, mọi người mới chợt hiểu gật gật đầu.

Mà trên thực tế, mục đích thu phục Chá Cô Tiêu và tộc Trát Cách Lạp Mã tự nhiên không chỉ những thứ này.

Quan trọng hơn là có thể từ trên người Chá Cô Tiêu thu hoạch được lượng lớn Khí Vận điểm.

Đồng thời tộc Trát Cách Lạp Mã đại biểu cho Bàn Sơn nhất mạch, nếu có thể thần phục, đồng dạng có thể thu hoạch được điểm Khí Vận không ít.

Hơn nữa Chá Cô Tiêu bản thân năng lực cực mạnh, làm người lại sát phạt quả đoán, trọng tình trọng nghĩa, tuyệt đối là lựa chọn bất nhị cho vị trí thuộc hạ.

Đợi triệt để thu phục Chá Cô Tiêu và tộc Trát Cách Lạp Mã xong, hắn thậm chí không ngại từ trong Hệ thống thương thành mua sắm một ít tu luyện pháp giao cho Chá Cô Tiêu đi tu luyện.

Nếu không, tương lai theo Sở gia càng ngày càng mạnh, nếu thực lực Chá Cô Tiêu không cách nào đuổi kịp, sớm muộn cũng sẽ bị đào

thải. "Trát Cách Lạp Mã tộc...

Xà Thần nguyền rủa..." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trong lòng lại đang suy tư một chuyện khác.

Ký nhiên Trương gia có thể sở hữu Kỳ Lân huyết mạch, vậy Trát Cách Lạp Mã tộc vì sao không thể sở hữu Xà Thần huyết mạch?

Chương 38

... "Sư huynh, chẳng lẽ thật sự muốn thần phục Sở Kiêu?" Nhìn Chá Cô Tiêu trước mắt, Lão Dương Nhân ánh mắt phức tạp nói. "Nếu có thể lấy được Mộc Trần Châu, giải trừ nguyền rủa đã khốn nhiễu tộc Trát Cách Lạp Mã ta hai ngàn năm nay, thần phục thì như thế nào?" Chá Cô Tiêu sắc mặt bình tĩnh nhìn Lão Dương Nhân, ánh mắt cực kỳ kiên định. "A...

So với tính mệnh của tử tử tôn tôn toàn tộc ta, xác thực không đáng là gì." Lão Dương Nhân cười khổ một tiếng, sau đó sắc mặt đồng dạng kiên định nhìn về phía Chá Cô Tiêu, trầm giọng nói: "Sư huynh, ta ủng hộ huynh, nếu tộc nhân biết được, cũng tuyệt đối sẽ đưa ra lựa chọn giống vậy." "Sư huynh, Sở Kiêu kia lợi hại như vậy, hoặc hứa đi theo hắn cũng là một loại may mắn cũng không chừng." Hoa Linh ở một bên đột nhiên nói. "May mắn?

Hoặc hứa thật sự là may mắn của tộc Trát Cách Lạp Mã chúng ta.

Rốt cuộc... hắn cường đại như thế." Chá Cô Tiêu hai mắt khẽ híp, lẩm bẩm tự nói một tiếng. "Đi thôi, chúng ta tạm thời hoàn thành đại mộ Bình Sơn trước đã." ...

Bên kia, Trần Ngọc Lâu cũng mang theo một đám huynh đệ Tả Lĩnh, đi theo đám người Sở Kiêu xuyên qua thông đạo, đến một không gian ngầm cực kỳ rộng lớn. "Tổng bả đầu, trong địa cung cư nhiên có một cây quế thụ lớn như vậy, bốn phía có bốn tòa thiết lâu (lầu sắt), tất nhiên bên trong khẳng định có không ít bảo bối." Nhìn bốn tòa lầu sắt hai tầng ở bốn phía, Hoa Mã Quải mặt lộ vẻ vui mừng nói. "Sở huynh, chúng ta chi bằng trước tiên lục soát mấy tòa thiết lâu này xem sao?" Sở Kiêu gật đầu, hắn nhớ được trong nguyên thời không, bên

trong những thiết lâu này tựa hồ có không ít đan dược, dược thạch các loại, hoặc hứa bên trong có thứ hắn cần cũng không chừng.

Đả định chủ ý xong, hắn trực tiếp mang theo mấy người đi về phía tòa thiết lâu lớn nhất.

Trần Ngọc Lâu tắc an bài người đi về phía ba tòa thiết lâu còn lại. "Chậc chậc...

Tòa thiết lâu này sợ là phải được mấy trăm ngàn năm rồi, rỉ sét loang lổ, đều là dấu vết của năm tháng." Đi đến trước một tòa thiết lâu, nhìn vết rỉ sét loang lổ triêm nhiễm bên trên, Sở Cửu Chiến không khỏi chép chép miệng nói. "Nói nhiều làm gì, đi vào xem thử có đồ tốt hay không rồi nói." Sở Trường Dịch không khách khí liếc mắt một cái, đi theo Sở Kiêu hướng về phía cửa.

Cạch!

Sở Kiêu dùng hai ngón tay dễ dàng kẹp đứt khóa sắt trên cửa, sau đó đẩy cửa sắt ra. "Khụ khụ...

Bụi quá..." Sở Cửu Chiến dùng tay phẩy phẩy, khoảnh khắc mở cửa rơi xuống lượng lớn bụi bặm, ánh mắt hắn rơi vào trong thiết lâu. "Di, bên trong thiết lâu cư nhiên toàn là loại tủ thuốc chia ô này." Đi vào trong phòng, ánh mắt Sở Kiêu quét nhìn một vòng, trừ bỏ bốn mặt không ít ngăn kéo ra, còn có một ít kệ hàng.

Trên kệ hàng bày biện không ít bình bình lọ lọ, tùy tiện mở ra mấy cái, bên trong cư nhiên đều là một ít đan dược đã biến chất hoặc là hư thối.

Người ở nơi này từng luyện chế lượng lớn đan dược tồn phóng tại đây. "Đều lục soát một chút, xem có đồ tốt không." "Được lặc!" Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến mấy người mỗi người một hướng bắt đầu nhanh chóng lục soát.

Sở Kiêu tắc thuận theo cầu thang đi lên lầu hai.

So với lầu một, lầu hai nhỏ hơn nhiều, cũng chỉ có một dãy tủ hàng, bên trên bày biện từng cái hộp gỗ.

Hộp gỗ vừa nhìn liền biết là đặc biệt chế tác, có thể phòng mục nát, phòng trùng kiến.

Tùy ý mở ra một cái hộp gỗ, chỉ thấy trong hộp gỗ cư nhiên bày biện một cây nhân sâm.

Nhìn rễ nhân sâm, chỉ sợ ít nhất sinh trưởng trăm năm.

Chỉ tiếc, bởi vì thời gian quá lâu, nhân sâm đã tổn hại, triệt để biến chất không cách nào sử dụng.

Tiếp đó, hắn lại mở ra hơn mười cái hộp gỗ, cơ bản đều là các loại dược liệu dược linh trên trăm năm. "Đáng tiếc..." Sở Kiêu lắc đầu, thở dài một tiếng.

Nếu những dược liệu này đều có thể sử dụng, vậy sau này luyện chế đan dược cũng không cần thiếu dược liệu nữa. "Ân?" Nhìn cái hộp gỗ trong tay không cách nào lấy ra được, mày Sở Kiêu lập tức nhíu lại. "Cơ quan?" Trong lòng có chút kinh ngạc, tay phải hắn theo bản năng dùng sức.

Cạch...

Chỉ nghe một đạo thanh âm vang lên, tủ hàng trước mắt tự động tách ra hai bên, lộ ra vách tường phía sau.

Hơn nữa, trong vách tường lộ ra một cái hốc động, theo cơ quan chuyển động, cư nhiên tự động đẩy ra một cái ngăn kéo.

Trong ngăn kéo đặt hai hộp gỗ lớn và một hộp gỗ nhỏ.

Thời điểm ngăn kéo mở ra, có một tia hương vị đặc thù từ trên hộp gỗ tản phát ra. "...Kim Ti Nam Mộc?" Nhìn hai hộp lớn một hộp

nhỏ trước mắt, Sở Kiêu nhướng mày.

Kiếp trước hắn từng có một đoạn thời gian nghiên cứu Kim Ti Nam Mộc, cho nên liếc mắt liền nhìn ra cái hộp này do Kim Ti Nam Mộc chế tạo thành.

Hơn nữa, nhìn sắc trạch và đường vân trên hộp gỗ, sợ là Kim Ti Nam Mộc ngàn năm. "Có chút ý tứ..." Sở Kiêu đạm đạm cười, sau đó đưa tay lấy một cái hộp gỗ lớn trong đó rồi mở ra. "...Sâm Vương?" Nhìn thấy trong hộp bày biện một cây nhân sâm dài hơn một mét, rễ cây thô to rắn chắc, mắt Sở Kiêu lập tức sáng lên.

Thật không ngờ, trong hộp gỗ lớn này cư nhiên đựng một cây Sâm Vương.

Cây nhân sâm này sợ cũng phải trên năm trăm năm.

Quan trọng nhất là, hoặc hứa bởi vì Kim Ti Nam Mộc, cây Sâm Vương này cũng không có hư thối biến chất.

Thấy vậy, Sở Kiêu lại vội mở ra hai cái hộp gỗ còn lại.

Trong cái hộp gỗ lớn kia đựng một cây Linh Chi ít nhất năm trăm năm dược linh.

Còn trong hộp gỗ nhỏ thì là ba viên hạt châu lớn bằng quả hạch đào, bên trên lấp lóe huỳnh quang nhè nhẹ. "Nội đan thiên niên dị thú, ba viên...

Đại thu hoạch a!" Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, cũng không nói nhiều, trực tiếp thu ba cái hộp gỗ vào không gian hệ thống.

Hiện nay trong tay hắn đã có sáu viên nội đan thiên niên dị thú, đợi sau khi trở về, từ trong hệ thống thương thành mua sắm một ít đan phương và luyện đan thuật, cộng thêm hai cây linh dược trên năm trăm năm này, tất định có thể luyện chế ra đan dược thượng hảo.

Có linh dược và nội đan thu hoạch, Sở Kiêu lại tỉ mỉ lục soát lầu hai một lần nữa, thấy đều không phát hiện gì mới thở dài một tiếng đi xuống lầu. "Tộc trưởng, phía dưới đều là các loại đan dược và một ít dược liệu, bất quá toàn bộ đều không thể dùng được nữa." Sở Trường Dịch và Sở Cửu Chiến mấy người một mặt ủ rũ cúi đầu cười khổ nói. "Đan dược thì thôi, ai biết ăn vào sẽ ra sao, nhưng những dược liệu kia thực sự quá đáng tiếc." "Được rồi, đi sang mấy thiết lâu khác xem sao." Sở Kiêu nói.

Ký nhiên tòa thiết lâu này có cơ quan ẩn tàng, vậy ba tòa thiết lâu kia chưa chắc đã không có.

Nếu có thể tìm thêm mấy cây linh dược hoàn hảo và nội đan, vậy thì là niềm vui ngoài ý muốn.

Chỉ tiếc, sau khi tỉ mỉ lục lọi trong ba tòa thiết lâu còn lại, cư nhiên không có bất kỳ cơ quan nào, thấy thế Sở Kiêu cũng chỉ đành nội tâm thở dài một tiếng rồi đi ra.

Bất quá đám người Tả Lĩnh cũng tìm được không ít đồ sứ thời Tống, đợi về sau cũng có thể hấp thu không ít Khí Vận điểm, cũng coi như có chút an ủi. "Sở huynh, mau nhìn xem, ta tổng cảm giác cây quế thụ này có chút không thích hợp?" Lúc này, cách đó không xa, Trần Ngọc Lâu đang đứng dưới gốc quế thụ sắc mặt có chút ngưng trọng hô lên với Sở Kiêu. "Nga?" Nghe vậy, Sở Kiêu không khỏi tiến lên nhìn về phía cây quế thụ kia.

Chỉ thấy cây quế thụ trước mắt cư nhiên thô to chừng hai mét đường kính, cao thậm chí đạt tới mấy chục mét, hơn nữa sinh trưởng cực kỳ cành lá xum xuê.

Chỉ là, ở trong địa cung tối tăm không ánh mặt trời này mà sinh trưởng một cây quế thụ lớn như vậy mới càng thêm làm người ta kinh ngạc.

Quế thụ ưa dương, theo lý thuyết ở loại địa phương này không nên sống được mới đúng.

Hơn nữa, lá của cây quế thụ trước mắt cư nhiên xám ngoét, thân cây càng hiện ra một loại màu xanh lục quỷ dị. "Xác thực có chút không tầm thường...

Trần huynh, cho ta mượn Tiểu Thần Phong dùng một chút." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia tinh quang, từ trên cây quế thụ này hắn sát giác được một tia đồ vật không nên có. "Cầm lấy!" Từ trong tay Trần Ngọc Lâu tiếp nhận Tiểu Thần Phong, trên mặt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một tia lạnh lẽo.

Sưu!

Một khắc sau, Tiểu Thần Phong như một mũi tên nhọn, trong nháy mắt hướng về phía quế thụ bắn đi, hung hăng đính trên thân cây.

Từng tia máu tươi đỏ sẫm thuận theo Tiểu Thần Phong từ trên cây từ từ nhỏ xuống. "...Huyết?

Một cái cây cư nhiên có huyết?

Chương 39

Màu đỏ như máu người?" Nhìn một màn này, sát na gian sắc mặt Trần Ngọc Lâu kịch biến, không ít đạo chúng Tả Lĩnh càng là sợ tới mức liên liên hậu lui.

Rốt cuộc thực sự quá quỷ dị.

Đâu có cây nào sẽ chảy máu, đó cũng không phải nhựa cây, mà là máu chân chính. "Thi Quế Thụ!

Quế thụ mọc trên địa cung, nơi này năm xưa sợ là mai táng không ít hài cốt.

Ngàn trăm năm qua, cây quế thụ này hấp thu máu người cùng với âm sát chi khí trong địa cung, sắp sinh ra linh trí rồi.

Nếu lại để nó sống thêm mấy trăm năm, chỉ sợ phải xưng nó là Thụ Yêu." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trầm giọng nói. "Thụ...

Thụ Yêu?" Trần Ngọc Lâu kinh hô một tiếng, thần sắc có chút khó tin.

Rốt cuộc thực sự quá phỉ di sở tư.

Nghe nói động vật thành tinh hóa thành dị thú, nhưng chưa từng nghe thực vật cũng có thể thành yêu. "Sở huynh, cây quế thụ này tà môn quá, hay là ta phóng một mồi lửa thiêu nó?" Trần Ngọc Lâu mặt lộ vẻ tàn nhẫn, lệ thanh nói. "Không cần, cứ mặc kệ nó, cái cây này ta có chút tác dụng." Sở Kiêu lắc lắc đầu.

Thi Quế Thụ trên người ngưng tụ lượng lớn âm sát chi khí, nếu ngồi dưới tàng cây tu luyện, có thể gấp bội hấp thu âm sát chi khí.

Đợi sau khi toàn bộ âm sát chi khí bị hấp thu hầu như không còn, Thi Quế Thụ sẽ tự động khô héo.

Nếu thật để Trần Ngọc Lâu phóng hỏa thiêu, vậy chẳng phải là tổn thất cực lớn? "Ách...

Được rồi, ký nhiên Sở huynh nói như thế, vậy không quản nó nữa." Nghe Sở Kiêu nói vậy, Trần Ngọc Lâu cũng chỉ đành thôi. "Được rồi, mắt hạ địa cung cũng thám thính không sai biệt lắm, thu thập một chút, chúng ta cũng nên đi lên." "Trở về?

Sở huynh, chúng ta còn chưa tìm được mộ Nguyên Đại Tướng Quân mà, sao lại trở về rồi?" Trần Ngọc Lâu nhìn Sở Kiêu, thần tình có chút không hiểu. "Ta nói Trần Tổng bả đầu, ở trong địa cung thời gian dài như vậy còn không nhìn ra sao?

Phương thức hạ táng của người Nguyên khác với người Hán.

Địa cung chúng ta gần như đã lục soát biến, hiển nhiên mộ Nguyên Đại Tướng Quân căn bản không ở trong địa cung.

Theo ta thấy, chỉ sợ mộ táng bị kỳ táng tại phía dưới đỉnh núi." Sở Kiêu không khách khí nhìn thoáng qua Trần Ngọc Lâu, bất đắc dĩ nói. "Sở huynh nói không sai.

Sự thật thượng ta cũng có sở sai trắc, nhưng cũng không dám xác định.

Hiện tại nghe Sở huynh nói một câu, phương thức hạ táng của người Nguyên xác thực khác với người Hán." Lúc này, Chá Cô Tiêu ở một bên đi lên, cũng tán đồng thuyết pháp này. "Thế...

Ngay từ đầu ta đã lộng sai rồi?" Trần Ngọc Lâu đầy mặt kinh ngạc, sắc mặt càng có chút trướng đỏ.

Thân là Tả Lĩnh Khôi Thủ, Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, trộm bao nhiêu cái đấu, hiện tại mới phát hiện ngay từ đầu đã tìm sai, bảo hắn làm sao không xấu hổ? "Đi thôi!

Trước về chỗ vách núi nghỉ ngơi một chút, sau đó trực tiếp đi tìm

mộ Nguyên Đại Tướng Quân." ...

Đêm khuya, trăng sáng sao thưa.

Tại chỗ vách núi Bình Sơn!

Lượng lớn thân ảnh đang hội tụ ở đây.

Trên mặt đất cách đó không xa bày biện mấy chục cái rương gỗ, bên trong chứa vô số kim ngân châu bảo, mã não phỉ thúy và minh khí.

Sở Kiêu và mọi người từ trong địa cung Bình Sơn đi lên nghỉ ngơi hơn một giờ.

Trần Ngọc Lâu nhìn về phía ngọn núi cách đó không xa, mày nhíu chặt.

Nơi đó chính là đỉnh Bình Sơn, nơi bọn họ đang đứng thì ngang với vai Bình Sơn.

Ngàn tính vạn tính, trước đó cũng không ngờ mộ Nguyên Đại Tướng Quân chân chính cư nhiên ở dưới đỉnh núi. "Tổng bả đầu, cũng đừng trách ngài, rốt cuộc người bình thường ai có thể ngờ mộ táng không ở dưới đất mà ở trên trời?" Nhìn Trần Ngọc Lâu sắc mặt có chút không tốt, Hồng Cô Nương đi lên an ủi.

Mộ táng tu luyện tại đỉnh núi, chẳng phải là ở trên trời sao? "Hồng Cô, ta không để ý cái này, ta chỉ phẫn nộ vì sai lầm của ta suýt chút nữa khiến huynh đệ Thường Thắng Sơn đều táng thân dưới địa cung.

Hôm nay nếu không có Sở huynh, ta và các huynh đệ chỉ sợ mười không còn một." Trần Ngọc Lâu thanh âm đê trầm, sắc mặt hơi có chút tái nhợt. "Nhưng hiện tại huynh đệ không phải đều ở đây sao?

Tuy rằng trước đó xác thực có mấy trăm người thương vong, nhưng trộm mộ đâu có không chết người.

Các huynh đệ sẽ không trách ngài đâu." Hồng Cô Nương thở dài

một tiếng nói. "A!

Bọn họ không trách ta, nhưng ta lại tự trách mình." Trần Ngọc Lâu cười khổ một tiếng. "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, nghe ý Sở Kiêu, lát nữa phải đi tới mộ Nguyên Đại Tướng Quân." Hồng Cô Nương liếc mắt nhìn Sở Kiêu đang ngồi xếp bằng cách đó không xa.

Nhìn động tác nhỏ này, Trần Ngọc Lâu bỗng nhiên lắc đầu cười: "Ta nói Hồng Cô, ta thấy tuổi tác ngươi cũng không nhỏ, hay là ta giới thiệu cho ngươi một phu gia tốt như thế nào?" "Giới thiệu cái gì, ta còn chưa muốn lấy chồng." Hồng Cô Nương không khách khí trừng mắt liếc đối phương, hảo tâm hảo ý an ủi hai câu, không thành nghĩ cư nhiên lại bị giục lấy chồng? "Nga?

Thật không cần sao?

Ta đang chuẩn bị giới thiệu Sở huynh cho ngươi đấy?" Trần Ngọc Lâu cười như không cười nhìn nàng.

Sở Kiêu?

Cái này...

Tựa hồ cũng không phải không được?

Dung mạo phong thần tuấn lãng, khí chất xuất chúng, thực lực lại cường đại như thế.

Một người hoàn mỹ như vậy, túng sử là Hồng Cô Nương cũng không thể không thừa nhận, nàng thật sự động tâm.

Nhìn Hồng Cô Nương bỗng nhiên đỏ mặt, lộ ra một tia tư thái nhi nữ, Trần Ngọc Lâu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra Hồng Cô Nương thật sự động phàm tâm rồi.

Bất quản là vì báo đáp Sở huynh hay vì hạnh phúc của Hồng Cô Nương, xem ra hắn đều phải có sở động tác mới được. "Trần huynh,

ta thấy thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên đi tới mộ Nguyên Đại Tướng Quân, tốt nhất có thể giải quyết toàn bộ sự tình trước khi trời sáng." Lúc này, Sở Kiêu mang theo một đám tộc nhân đi tới.

Sau lưng hắn là Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân và những người khác. "Chính thức hạ mộ sao..." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, sau đó gật đầu nói: "Sở huynh, vậy chúng ta bắt đầu đi!" "Ký nhiên như thế, Trần huynh liền mang theo một đám huynh đệ Tả Lĩnh dùng Ngô Công Quải Sơn Thê (thang rết treo núi) xuống dưới đáy vách núi trước, sau đó lại thuận theo leo lên phía dưới đỉnh núi đối diện, đây là phương thức ổn thỏa nhất đối với huynh đệ Tả Lĩnh.

Còn về phần ta..." Sở Kiêu ngoảnh lại nhìn mọi người, sau đó lại không khỏi đưa mắt nhìn về phía ngọn núi đối diện, trầm tư một chút rồi nói: "Ta mang theo mấy người Chá Cô huynh trực tiếp dùng dây thừng nhảy qua ngọn núi đối diện, đến lúc đó Trần huynh mau chóng mang theo người Tả Lĩnh cùng hội hợp như thế nào?" "Đâu có thể thế được, Trần mỗ tự nhiên muốn cùng Sở huynh, Chá Cô huynh đi một đường, còn về phần huynh đệ Tả Lĩnh ta, để Côn Luân, Hoa Mã Quải mấy người dẫn dắt là được." Trần Ngọc Lâu phất phất tay, hào không do dự cự tuyệt đề nghị này.

Đường đường là Tả Lĩnh Khôi Thủ, tự nhiên phải cùng Sở huynh đối mặt nguy hiểm, há có thể chỉ cầu an ổn đi dưới đáy vách núi? "Cũng được!" Sở Kiêu nghe vậy gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua Sở Khứ Tà nói: "Tiểu Tà, nếu đã như vậy, ngươi liền cùng Côn Luân, Hoa Mã Quải mấy người đi một đường, đừng quên chuyện ta dặn ngươi." "Tộc trưởng, ta minh bạch!" Sở Khứ Tà gật đầu, vẻ mặt cung kính nói. "Như thế, vậy đi đi!" Theo mệnh lệnh đưa ra, lượng lớn đạo chúng Tả Lĩnh dùng thang dây đi xuống đáy vách núi.

Nhìn bóng lưng Sở Khứ Tà rời đi, Sở Trường Dịch thần tình có chút lo lắng nói: "Tộc trưởng, Tiểu Tà thật sự có thể làm được sao?

Một con hắc mãng ngàn năm, thực lực hoàn toàn không yếu hơn Lục Sí Ngô Công trước đó, Tiểu Tà tức tiện có thể địch lại, e rằng cũng phải bị trọng thương?" "Ta cầu xin ngươi đó Trường Dịch, đừng có lo bò trắng răng, một con dị thú hắc mãng ngàn năm mà thôi, thực lực Tiểu Tà hoàn toàn không yếu, thậm chí không thua kém gì Chá Cô Tiêu kia, huống chi còn có thần binh Tinh Thần Đao tại thủ, có gì phải sợ?

Thân là người của gia tộc, lý ứng phải vì gia tộc làm ra cống hiến, không trải qua một phen tư sát, sao có thể nhanh chóng trưởng thành?

Đừng quên Côn Luân kia cũng là một tên lực đại vô cùng, hai người liên thủ, một con hắc mãng, tất tử vô nghi." Nhìn Sở Trường Dịch lo lắng, Sở Cửu Chiến bên cạnh thần sắc có chút không kiên nhẫn.

Từ sau khi tu luyện và truyền thừa huyết mạch Đại Vu Hình Thiên, hắn liền hiểu được một đạo lý: Một người nếu muốn biến mạnh, phải không ngừng tư sát, chiến đấu, như thế mới có thể hoàn thành đột phá.

Vốn dĩ chuyện này hắn định để Sở Sơn Hùng đi, nhưng Sở Khứ Tà lại đứng ra muốn độc tự hoàn thành nhiệm vụ này, vậy có gì không tốt? "Tàng Kinh Động!" Nhìn Sở Khứ Tà đang không ngừng đi xuống vách núi, trong mắt Sở Kiêu không khỏi lóe lên một tia tinh quang.

Dưới đáy vách núi, hắn nhớ rõ ràng rành mạch có một tòa Tàng Kinh Động.

Chương 40

Trong đó không chỉ có lượng lớn cổ văn cổ tịch, còn có không ít minh khí.

Hơn nữa Nhân Phù trong "Tứ Phù Nhất Kính" cũng ở trong đó.

Nhưng Tàng Kinh Động lại do một con hắc mãng thủ hộ.

Sở Kiêu sở dĩ an bài Sở Khứ Tà đi xuống, là để lấy được Nhân Phù, cùng với chém giết hắc mãng để lấy thêm một viên nội đan thiên niên dị thú.

Hoặc hứa, sau khi trải qua một phen sinh tử bác sát chân chính, Sở Khứ Tà có thể thật sự giác tỉnh huyết mạch Đại Vu Tướng Liễu cũng không chừng.

Đợi tất cả mọi người đều xuống đáy vách núi, Sở Kiêu mới chậm rãi mở miệng nói: "Chá Cô huynh, đem dây thừng giao cho Trường Dịch đi!" "Được!" Chá Cô Tiêu gật đầu, trực tiếp đem dây thừng của mình cùng Lão Dương Nhân, Hoa Linh giao cho Sở Trường Dịch. "Tộc trưởng, yên tâm đi, chút chuyện này căn bản không thành vấn đề." Sở Trường Dịch đem một đầu ba sợi dây thừng buộc chặt vào mũi tên Lạc Nhật Tiễn, sau đó đem đầu kia giao cho Sở Cửu Chiến và Sở Sơn Hùng hai người.

Sở dĩ không buộc trước vào tảng đá hoặc gốc cây, là hoàn toàn sợ lát nữa sức mạnh quá khủng bố, trực tiếp làm tảng đá, gốc cây đều vỡ nát. "Bắt đầu..." Chỉ thấy Sở Trường Dịch tay trái cầm Liệt Nhật Cung, tay phải nắm chặt ba mũi tên Lạc Nhật Tiễn, giương cung lắp tên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào một khu vực dưới đỉnh núi phía trước.

Ông!

Theo Liệt Nhật Cung cong lại, dây cung từng chút một được kéo căng, từng luồng khí tức uy áp hãi nhân khủng bố từ trong cơ thể hắn nhanh chóng bộc phát ra.

Thậm chí ẩn ẩn ước ước gian có một tia kim quang trên người hắn, nãi chí trên cung tiễn như ẩn như hiện.

Y phục, tóc tai của hắn tựa hồ đều bắt đầu không gió mà bay.

Một màn này làm cho mọi người bên cạnh từng người tâm kinh đảm chiến, thần tình hãi nhiên vô cùng. "Kháo...

Tên Trường Dịch này thật đặc biệt soái!" Sở Cửu Chiến bên cạnh thấp giọng mắng thầm một câu, theo bản năng liếc nhìn Phách Sơn Phủ trên lưng.

Hừ!

Phách Sơn Phủ càng có cảm giác sức mạnh hơn!

Ông!

Ông!

Ông!

Lúc này, dây cung của Sở Trường Dịch đã kéo căng, tay phải bỗng nhiên buông lỏng, ba mũi tên Lạc Nhật Tiễn trong nháy mắt bộc phát ra từng luồng kim quang, trực tiếp động xuyên hư không, hướng về phía dưới đỉnh núi đối diện bắn đi.

Một khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều không khỏi gắt gao nhìn chằm chằm vào ba mũi tên kia.

Ai cũng có thể cảm nhận được mũi tên đó ẩn chứa sức mạnh khủng bố cỡ nào, ngoại trừ nhóm người Sở Kiêu, những người khác không ai ngoại lệ đều từ trên đó cảm nhận được khí tức tử vong.

Cho dù là Chá Cô Tiêu, một cường giả Hóa Kình đỉnh phong cũng

hào không ngoại lệ.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Xa xa, theo ba tiếng nổ vang thật lớn truyền đến, mọi người chỉ thấy dưới ngọn núi không xa trực tiếp bị tạc liệt ra ba cái động lớn chừng một mét.

Vô số sơn thạch băng liệt, đá vụn bay tứ tung, càng có lượng lớn bụi bặm cuộn trào ra.

Sở Cửu Chiến và Sở Sơn Hùng hai người chỉ cảm giác một cỗ sức mạnh bàng bạc thuận theo dây thừng truyền đến, hai người lập tức nắm chặt dây thừng, mãi đến khi sức mạnh tiêu thất mới thở phào nhẹ nhõm. "Hạnh hảo Trường Dịch không thật sự toàn lực thi vi, nếu không dây thừng dù có chắc chắn nữa cũng phải đứt." Sở Cửu Chiến không khách khí liếc mắt nhìn Sở Trường Dịch đang buông Liệt Nhật Cung xuống, sau đó cùng Sở Sơn Hùng đem dây thừng buộc vào mấy gốc cây lớn bên cạnh. "Được rồi, chúng ta nên động thân thôi!" Sở Kiêu thấy thế mỉm cười, phi thân nhảy lên, trong nháy mắt rơi vào trên một sợi dây thừng giữa không trung, sau đó thân hình như điện cực tốc hướng về phía đối diện lao đi. "Đi thôi!" Sở Cửu Chiến, Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng ba người đạp bộ chi gian cũng rơi vào trên hai sợi dây thừng còn lại, hướng về ngọn núi đối diện tật trì.

Tốc độ bốn người cực nhanh, thậm chí xuất hiện tàn ảnh, cho dù phía dưới là vách núi sâu không thấy đáy cao mấy trăm ngàn mét cũng không có ti hào ảnh hưởng đối với bọn họ. "Chá Cô huynh, Trần mỗ đi trước một bước!" Trần Ngọc Lâu nhìn thoáng qua Chá Cô Tiêu sau đó cũng vội vàng thi triển khinh thân công pháp thuận theo dây thừng đi qua, Hồng Cô Nương thấy thế cũng vội vàng đuổi kịp. "Sư muội, ở

lại đây đợi, ta và Lão Dương Nhân xong chuyện sẽ quay lại." "Lão Dương Nhân, đi theo ta!" Căn dặn Hoa Linh một phen xong, Chá Cô Tiêu cùng Lão Dương Nhân hai người cũng tung người nhảy lên dây thừng, nhanh chóng hướng về phía đối diện.

Trên dây thừng huyền không, thân hình Sở Kiêu như điện, khi sắp đến ngọn núi chỗ đỉnh Bình Sơn, liếc mắt liền nhìn thấy phía dưới đỉnh núi hơn mười mét có một cái bình đài rộng chừng hai mét.

Nơi đó rêu xanh rậm rạp, dây leo khô điểm xuyết, ẩn tàng một cái sơn động.

Nơi này không phải nơi nào khác, chính là lối vào mộ táng Nguyên Đại Tướng Quân.

Ông!

Sở Kiêu chu thân kình lực dũng động, một bước đạp ra liền hoành khóa cự ly hơn hai mươi mét, vững vàng rơi xuống trên bình đài.

Cạch!

Nhưng mà, ngay khi vừa đặt chân lên bình đài, dưới chân liền đạp trúng một cái cơ quan.

Keng~ Theo một tiếng kim qua chi âm vang lên, bên trong sơn động sau dây leo khô có hàn quang chợt lóe, một cây trường thương trong nháy mắt động xuyên hư không, hướng về mặt Sở Kiêu giảo sát.

Sắc mặt Sở Kiêu không đổi, đầu hơi nghiêng sang trái, mũi thương sát qua bên tai hắn, kình khí sắc bén kia thậm chí chém đứt mấy sợi tóc bên tai hắn.

Một thương không trúng, trường thương thu hồi.

Sau sơn động kia lập tức có một đạo thân ảnh tung người bay ra, hai tay nắm chặt trường thương, từ trên xuống dưới như lực phách

hoa sơn, hướng về Sở Kiêu hung hăng nện xuống.

Một kích này thế đại lực trầm, không khí đều bị nện bạo, một cỗ sát phạt chi lực khủng bố từ trên trường thương bộc phát, quả thực hãi nhân vô cùng. "Tìm chết!" Nhìn một màn này, trong mắt Sở Kiêu hàn mang chợt lóe, tay phải trong nháy mắt tham xuất, khí huyết chi lực dũng động, nhục thân khủng bố cường hoành vô cùng vững vàng đem cây trường thương đang nện xuống nắm chặt trong tay.

Đến lúc này, Sở Kiêu mới nhìn rõ đối phương tột cùng là người nào.

Là một tướng quân thân thể khôi ngô, mặc giáp trụ, tướng mạo cực kỳ anh vũ.

Chỉ tiếc, sắc mặt đối phương xanh trắng, đồng khổng hào vô quang trạch, vừa nhìn liền biết là người đã chết không biết bao nhiêu năm trước rồi.

Từ dấu vết loang lổ trên giáp trụ có thể thấy, đối phương lúc còn sống tất định là một vị mãnh tướng trong quân, thân kinh bách chiến, thực lực cường đại. "Phi Giáp Cổ Thi...

Hoặc là, Trấn Mộ Tướng sao?" Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, có thể cảm tri được đối phương lúc còn sống thực lực không tầm thường, chỉ tiếc như hôm nay lại làm Trấn Mộ Tướng cho Nguyên Đại Tướng Quân.

Cho dù sau khi chết, một thân chiến lực của hắn cũng phi đồng tiểu khả.

Cũng may là hắn, nếu không tức tiện là Chá Cô Tiêu tới, chỉ sợ cũng phải hiểm tượng hoàn sinh. "Chết!" Sở Kiêu thấp giọng quát lạnh, tay phải năm ngón tay siết chặt, một cỗ kình lực khủng bố trong nháy mắt dung nhập vào cánh tay, sau đó hãn nhiên hướng về Trấn

Mộ Tướng oanh sát.

Oanh long!

Một quyền đưa ra, không khí trực tiếp bị đánh nổ, trong phạm vi vài mét thậm chí hiện ra một loại trạng thái chân không.

Lực lượng kinh khủng một quyền đánh gãy thân thể Trấn Mộ Tướng, đầu lâu cũng trong nháy mắt nổ tung.

Túng nhiên có giáp trụ ngăn cản, cũng không cách nào thay đổi kết cục bị một quyền oanh sát. "Hít...

Tộc trưởng, ngài cũng không ra tay chậm chút, để ta thử cân lượng với hắn." Sở Cửu Chiến vừa mới rơi xuống bình đài, nhìn tàn thi tán loạn trên đất, có chút bất đắc dĩ kinh thán nói.

Tộc trưởng nhà mình thực lực đã cường đại đến tình trạng này, so với hắn, bọn họ chẳng khác nào gà con. "Tộc trưởng, tên gia hỏa này nhìn không giống bánh chưng (cương thi) a, vừa rồi hai thương kia sức mạnh tựa hồ rất mạnh." Sở Trường Dịch có chút kinh ngạc hỏi. "Trấn Mộ Tướng!

Dùng mãnh tướng trong quân tuẫn táng, hơn nữa trước khi chết cho uống thuốc đặc thù, lại kết hợp cơ quan.

Thứ này cực kỳ hiếm thấy, bình thường luyến tiếc để mãnh tướng trẻ tuổi trong quân tuẫn táng trở thành Trấn Mộ Tướng chỉ để thủ hộ mộ táng." Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, điêm lượng cây trường thương bạc trong tay.

Trường thương không nhẹ, ước chừng hơn trăm cân, thông thể do huyền thiết chế tạo thành, tại phương thế giới này tuyệt đối được coi là một thanh thần binh lợi khí. "Đi thôi!" Nhìn thoáng qua phía sau, thấy đám người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu sắp tới bình đài, Sở Kiêu mang theo một đám tộc nhân đi về phía sơn động.

Ngay khi bọn hắn vừa rời đi, đám người Chá Cô Tiêu liền rơi xuống bình đài. "Sở huynh thật sự đủ tàn nhẫn, một tôn Trấn Mộ Tướng như vậy cư nhiên bị một quyền oanh toái." Nhìn tàn thi Trấn Mộ Tướng trên đất, Trần Ngọc Lâu cũng không khỏi cảm thấy mặc ai cho hắn.

Gặp ai không gặp, lại gặp phải tên gia hỏa vừa thần bí lại hung mãnh này.

Vừa rồi ở trên dây thừng hắn nhìn thấy từ xa, Sở Kiêu thế nhưng là một quyền đem tên Trấn Mộ Tướng anh vũ bất phàm, thực lực cường đại kia đánh nát.

Đẳng cấp thực lực này, giản trực khủng bố!

Chương 41

"Đừng đứng đó nữa, mau chóng đuổi theo đi." Chá Cô Tiêu lắc lắc đầu, mang theo Lão Dương Nhân đi về phía sơn động.

Lúc này, đám người Sở Kiêu thuận theo thông đạo sơn động một đường đi về phía trước.

Không bao lâu liền phát hiện trong thông đạo cư nhiên có một chiếc hổ xa, phía sau dựng một tấm bia đá. "Tộc trưởng, bên trên viết cái gì thế?" Nhìn văn tự khắc trên bia đá, Sở Cửu Chiến hỏi. "Không biết, chắc là giới thiệu cuộc đời mộ chủ nhân các loại đi." Sở Kiêu lắc lắc đầu, loại cổ văn này tựa hồ là văn tự thảo nguyên, hắn làm sao mà nhận thức được. "Sở huynh đoán không sai, bên trên đích xác là sinh bình của mộ chủ nhân, đại trí là nói hắn lúc còn sống dũng mãnh như thế nào, suất lĩnh đại quân công thành đoạt đất, lập bao nhiêu công huân, không có ý nghĩa gì." Lúc này, phía sau mọi người truyền đến thanh âm của Trần Ngọc Lâu.

Mấy người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bốn người Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu cũng đã đuổi kịp. "Ký nhiên không có ý nghĩa, vậy tiếp tục đi thôi!" Đi vòng qua bia đá, trước mắt mọi người rốt cuộc xuất hiện một tòa mộ môn.

Đến lúc này, năng lực của Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu liền chân chính thể hiện ra.

Hai người chỉ đại trí nhìn thoáng qua liền tìm được cơ quan, mở ra mộ môn.

Nếu không, nếu chỉ có nhóm người Sở Kiêu, vì để đỡ phiền phức, đại khái suất sẽ lựa chọn cưỡng ép phá cửa, trừ phi vận khí tốt tìm được cơ quan.

Theo mộ môn mở ra, mọi người bước vào mộ thất, mới phát hiện tòa mộ thất này vẻn vẹn chỉ là tiền điện, bất quá tu kiến lại cực kỳ đại khí, bốn phía bày biện không ít binh khí và khôi giáp.

Chỉ tiếc, hoặc hứa do thời gian quá lâu, những thứ này thảy đều đã ăn mòn hư hỏng rồi.

Thuận theo tiền điện đi về phía sau, qua một con đường hầm, mọi người rất nhanh liền đến chủ mộ thất, cũng chính là hậu điện.

Lúc này, có chút làm người ta kinh ngạc là, hai cánh cửa đá khổng lồ của chủ mộ thất cư nhiên đang ở trạng thái mở ra.

Mọi người bước vào nhìn xem, chỉ thấy toàn bộ chủ mộ thất rộng hơn trăm mét vuông, bốn mặt dựng tám cây cột đá, trong góc bày biện không ít bình lọ.

Tại trung tâm phía chính diện có một cái thạch đài hình tròn, bên trên đang đặt một cỗ quan tài tử kim điêu hoa dài gần ba mét. "...Quan quách của vị Nguyên Đại Tướng Quân kia!" Nhìn quan tài tử kim trước mắt, trên mặt Trần Ngọc Lâu không khỏi lộ ra một nụ cười vui sướng.

Lịch kinh chỉnh chỉnh một ngày thời gian, rốt cuộc tìm được chính chủ. "Tổng bả đầu, mở quan tài đi!" Hồng Cô Nương có chút không chờ được nói. "Sở huynh, huynh thấy thế nào?" Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Sở Kiêu. "Mở quan tài!" Sở Kiêu mặt không biểu tình gật đầu, xuống đấu trộm mộ không mở quan tài thì làm gì? "Được!

Chá Cô huynh, cùng ta mở quan tài như thế nào?" Thấy Sở Kiêu đồng ý, Trần Ngọc Lâu sắc mặt đại hỉ, phát ra lời mời với Chá Cô Tiêu.

Chá Cô Tiêu tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Hai người đi tới trước quan tài tử kim, sau đó mỗi người đứng

một bên, hai tay đặt lên nắp quan tài, nhìn nhau một cái liền chuẩn bị cưỡng ép mở ra. "Cẩn thận!" Đột nhiên, Sở Kiêu nhíu mày, trầm thanh quát lớn một tiếng.

Oanh long!

Một khắc sau, chỉ thấy quan tài tử kim kịch liệt chấn động, nắp quan tài bỗng nhiên bị đánh bay ra ngoài, một cỗ âm sát chi khí màu đen cổ quái từ trong quan tài không ngừng cuộn trào ra.

Đồng nhất thời gian, ngay khoảnh khắc Sở Kiêu vừa dứt lời, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu hai người liền đồng thời cực tốc lui lại phía sau.

Cũng may hai người lui kịp thời, nếu không thật sự có khả năng trực tiếp bị trọng thương. "Tổng bả đầu!" "Sư huynh!" Hồng Cô Nương, Lão Dương Nhân vội vàng muốn tiến lên, thần sắc lo lắng nhìn hai người. "Đừng động!" Sở Kiêu nhíu mày, lạnh lùng quát bảo ngưng lại. "Chủ nhân trong quan quách đã sớm thi biến, cố ý đợi chúng ta tự chui đầu vào lưới!" Cảm thụ được khí tức khủng bố bộc phát ra từ trong quan quách, Sở Kiêu thần tình băng lãnh, thanh âm u u nhưng ẩn chứa sát ý khủng bố.

Lúc này Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu hai người thần tình cũng ngưng trọng tới cực điểm.

Hiển nhiên bọn họ cũng đoán được một chút.

Cũng may vừa rồi có Sở Kiêu nhắc nhở, nếu không cực có khả năng trúng chiêu của chính chủ trong quan quách.

Oanh long!

Lúc này, nương theo âm sát chi khí màu đen cuộn trào, một đạo thân ảnh cư nhiên trực tiếp từ trong quan quách bay ra, sau đó trọng trọng rơi xuống trên thạch đài.

Theo âm sát chi khí chậm rãi tiêu tán, mọi người mới nhìn rõ đối phương.

Chỉ thấy Nguyên Đại Tướng Quân thân thể khôi ngô, cao hơn hai mét, thân mặc bảo giáp huyết sắc, chân đạp trường vân ngoa tử kim, eo buộc đai ngọc tử kim, đầy đầu tóc đen tán loạn, diện dung xanh xám dữ tợn.

Hắn vẻn vẹn chỉ đứng ở đó liền cho người ta một loại uy áp đáng sợ, phảng phất mọi người đối mặt không phải một đầu bánh chưng, mà là một tôn ma vương.

Nhìn tôn Nguyên Đại Tướng Quân này, sắc mặt Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu kịch biến.

Tác vi người thường xuyên trộm mộ, đã gặp qua không biết bao nhiêu bánh chưng, nhưng hất kim vi chỉ chưa từng thấy qua đại tống tử nào khí thế khủng bố như vậy.

Thậm chí bọn họ cũng từng chém giết không ít bánh chưng ngàn năm, nhưng vẫn không cách nào so sánh với Nguyên Đại Tướng Quân trước mắt. "Thi Vương!" Trần Ngọc Lâu sắc mặt khó coi, thanh âm khô khốc lại không dám tin tưởng.

Lấy nhãn lực cùng kinh nghiệm nhiều năm của hắn, đại trí đoán được Nguyên Đại Tướng Quân tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Đây căn bản không phải đại tống tử bình thường, mà là Thi Vương đã triệt để sinh ra linh trí, thực lực khủng bố. "Ta từng nghe nói vùng Tương Tây vẫn luôn có truyền thuyết về Thi Vương, không ngờ là thật." Chá Cô Tiêu thần tình ngưng trọng, một tôn đại tống tử cấp Thi Vương, cho dù là hắn cũng không có ti hào phần thắng. "Hống!" Đột nhiên, chỉ thấy tướng quân Thi Vương ngửa đầu gầm lên một tiếng, tóc tai bay múa, trong cơ thể bộc phát ra từng đạo khí thế uy áp khủng bố.

Càng có từng luồng âm sát chi khí màu đen quanh quẩn quanh thân, nhìn cực kỳ huyền huyễn. "Sở huynh, Nguyên Đại Tướng Quân đã trở thành đại tống tử cấp Thi Vương, chỉ sợ bao nhiêu năm qua không ít lần thôn phệ máu tươi người sống, nếu không sẽ không đến mức ngay cả tóc cũng mọc lại.

Nếu hôm nay không giết hắn, đợi hắn tiến thêm một bước, chỉ sợ phương viên trăm dặm đều sẽ đối mặt tai ương ngập đầu." Nhìn tướng quân Thi Vương khí thế khủng bố như đặc hiệu, Trần Ngọc Lâu thần tình khó coi, trầm giọng hét lớn. "Yên tâm, hắn chết chắc rồi!" Sở Kiêu sắc mặt băng lãnh, ánh mắt lẳng lặng nhìn về phía tướng quân Thi Vương, lạnh lùng nói: "Trường Dịch, Cửu Chiến, Sơn Hùng, ba người các ngươi cùng ra tay, ta đảo muốn xem xem Thi Vương tột cùng có bao nhiêu mạnh." "Hắc hắc...

Tộc trưởng, ta chờ câu nói này của ngài đây.

Cẩu thí Thi Vương, ta đảo muốn xem cái thứ Thi Vương chết tiệt này có thể đỡ ta được mấy búa!" Nghe được lời Sở Kiêu, Sở Cửu Chiến lập tức cười lạnh một tiếng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm tướng quân Thi Vương phía trước, trong mắt bắn ra chiến ý kinh thiên. "Cửu Chiến, thực lực Thi Vương không yếu, chớ có đại ý." Sở Trường Dịch tay phải nắm chặt Liệt Nhật Cung, trầm giọng nói. "Trường Dịch, yêm đảo cảm thấy Cửu Chiến nói đúng, Thi Vương tuy rằng lợi hại, nhưng yêm khả không tin hắn có thể địch nổi ba người chúng ta liên thủ." Sở Sơn Hùng cười hàm hậu, Ô Kim Huyền Thiên Côn đơn thủ múa một vòng, trường côn chỉ thẳng tướng quân Thi Vương phía trước. "Hống ~" Lúc này, tướng quân Thi Vương kia ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, âm sát chi khí màu đen toàn thân cuồng dũng, thân thể như mũi tên rời cung, trong nháy mắt hướng về phía Sở Cửu Chiến vọt tới. "Tìm chết!" Sở Trường Dịch thấy thế, lạnh lùng quát lớn.

Ông!

Theo không khí xung quanh một trận ong ong, một mũi tên Lạc Nhật Tiễn như lưu tinh trong nháy mắt động xuyên hư không, bắn về phía tướng quân Thi Vương.

Keng~ Oanh!

Khi Lạc Nhật Tiễn va chạm với tướng quân Thi Vương, lệnh mọi người kinh ngạc chính là nhục thân của Thi Vương cứng rắn đến mức khó có thể tưởng tượng.

Mũi tên hung hăng va chạm vào trán Thi Vương, lại bắn ra lượng lớn hỏa hoa, căn bản không cách nào phá vỡ phòng ngự.

Bất quá sức mạnh khủng bố ẩn chứa trên Lạc Nhật Tiễn vẫn đem hắn đánh bay ra ngoài, hung hăng đập vào tường mộ cách đó hơn mười mét, làm cho bức tường đều bị oanh đến tứ phân ngũ liệt. "Hảo một cái Thi Vương, gia hỏa này nhục thân phòng ngự như thế đáng sợ.

Trường Dịch, xem ra Lạc Nhật Tiễn của ngươi cũng không được a." Nhìn một màn trước mắt, Sở Cửu Chiến trước kinh thán một tiếng, sau đó nhìn sang Sở Trường Dịch bên cạnh trêu chọc.

Văn thính thử ngôn, trán Sở Trường Dịch lập tức tối sầm, cũng lười đáp lại đối phương.

Mũi tên vừa rồi bất quá chỉ là thăm dò, tịnh chưa chân chính động dụng toàn lực.

Nếu không cho dù phòng ngự Thi Vương mạnh nữa, cũng tuyệt không khả năng đỡ được mũi nhọn của Lạc Nhật Tiễn. "Giết!" Sở Cửu Chiến quát lớn một tiếng, một tay xách Phách Sơn Phủ, bước chân bỗng nhiên đạp mạnh, tung người nhảy lên, gạch đá dưới chân trong nháy mắt vỡ nát, xung quanh quy liệt ra mật mật ma ma vết nứt.

Tựa hồ thấy Sở Cửu Chiến lao tới, trong mắt Thi Vương kia lập tức hiện lên sát ý khủng bố, cả thân thể càng trực tiếp từ trong tường bay ra, hai tay như lợi trảo hung hăng hướng về phía đối phương oanh kích tới. "Đến hay lắm!" Sở Cửu Chiến cười lạnh một tiếng, tay phải xách Phách Sơn Phủ, chu thân kình lực cuồng dũng, trên lưỡi búa càng bộc phát ra từng luồng quang mang, trọng trọng chém về phía Thi Vương.

Oanh long long...

Khi hai người va chạm trong một sát na kia, lấy cả hai làm trung tâm lập tức bạo phát ra một đạo thanh âm nổ tung khủng bố.

Dư ba va chạm đáng sợ hình thành một đạo cuồng phong, trong nháy mắt hướng về bốn phương tám hướng tịch quyển đi.

Chương 42

Trên tường mộ xung quanh trực tiếp hiện ra từng đạo vết nứt. "Chết!" Lúc này, một đạo tiếng gầm vang lên, không khí trực tiếp bị đánh nổ, một cây Ô Kim Huyền Thiên Côn từ dưới lên trên, huề đái thao thiên thần lực hung hăng oanh vào bụng Thi Vương.

Nương theo một tiếng ầm vang thật lớn, thân thể Thi Vương như diều đứt dây trực tiếp bị đập bay ra ngoài, trọng trọng đập vào đỉnh trần mộ thất, thậm chí đem tường đá đập ra một cái lỗ thủng cực lớn.

Ông!!

Lúc này, một mũi tên Lạc Nhật Tiễn cực tốc bắn tới, trên mũi tên lấp lóe kim quang, thậm chí kéo theo một cái đuôi ánh sáng màu vàng thật dài.

Phập!

Lạc Nhật Tiễn ẩn chứa sát phạt chi lực cực kỳ khủng bố trực tiếp động xuyên thân thể Thi Vương, gắt gao đính hắn vào trong tường đá phía trên.

Thậm chí bởi vì sức mạnh quá khủng bố, cái lỗ thủng vốn có trực tiếp khuếch đại lên vài lần. "Hống ~~" Lại có tiếng gầm chấn thiên vang vọng toàn bộ mộ thất, trong cơ thể tướng quân Thi Vương bạo phát ra một cỗ khí tức càng thêm khủng bố.

Oanh!

Chỉ thấy tường đá phía trên bỗng nhiên nổ tung, tốc độ tướng quân Thi Vương nhanh như tia chớp, thậm chí xuất hiện vài đạo tàn ảnh, hướng về phía Sở Cửu Chiến giết tới.

Sở Cửu Chiến thấy thế, trong cơ thể bạo phát ra chiến ý kinh

người, Phách Sơn Phủ xé rách không khí, một lần nữa cùng hắn tư sát một chỗ.

Đồng thời, Sở Sơn Hùng huy vũ Ô Kim Huyền Thiên Côn cũng xông lên giết.

Nhất thời gian, hai người một Thi Vương triệt để tư sát cùng một chỗ.

Ba đạo thân ảnh tốc độ nhanh đến cực hạn, thậm chí Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu bên cạnh căn bản không cách nào nhìn rõ thân hình bọn họ.

Chỉ có thể thấy ba đạo tàn ảnh không ngừng va chạm, truyền ra từng đạo thanh âm nổ vang.

Bất thời gian, Sở Trường Dịch giương cung lắp tên, Lạc Nhật Tiễn trực tiếp động xuyên thân thể tướng quân Thi Vương, hung hăng xé rách xuống một tảng thịt lớn trên người hắn.

Theo chiến đấu càng phát kịch liệt, khí lãng khủng bố tịch quyển toàn bộ mộ thất, càng có từng đạo khí kình vô hình đem tường mộ, gạch đá xung quanh nổ ra từng cái hố động cùng vết nứt.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng ầm vang, Sở Sơn Hùng hai tay nắm chặt Ô Kim Huyền Thiên Côn, lực lượng kinh khủng trực tiếp đem tướng quân Thi Vương đập bay ra ngoài.

Cũng trong nháy mắt đó, một mũi tên Lạc Nhật Tiễn huề đái thao thiên sát phạt chi lực hung hăng động xuyên trán hắn, ngạnh sinh sinh đính hắn lên một mặt tường mộ. "Chết!" Đồng nhất thời gian, Sở Cửu Chiến tung người nhảy lên, hai tay nắm chặt Phách Sơn Phủ, sức mạnh toàn thân điên cuồng dũng nhập vào trong chiến phủ, hướng về tướng quân Thi Vương bổ xuống.

Rắc ~ Chỉ nghe một đạo thanh âm vỡ vụn, cái đầu của tướng quân

Thi Vương dưới một búa này cư nhiên trực tiếp băng liệt, sau đó phập một tiếng.

Phủ mang khủng bố lại sắc bén hãn nhiên đem cả thân thể hắn trực tiếp chém thành hai nửa.

Nhất thời gian, lượng lớn máu đen bắn tung toé, thi thể tướng quân Thi Vương hóa thành hai nửa cũng trực tiếp ngã xuống đất.

Đến tận đây, Nguyên Đại Tướng Quân, Tương Tây Thi Vương, triệt để thân tử! "Hô..." Sở Cửu Chiến trọng trọng thở ra một ngụm trọc khí, hung hăng nhìn chằm chằm thi thể bị chém thành hai nửa, lạnh giọng quát: "Cái thứ Thi Vương chết tiệt, cũng bất quá như thế!" Di?

Đột nhiên, Sở Cửu Chiến khẽ ồ một tiếng, nhìn bên cạnh thi thể tướng quân Thi Vương có một viên châu màu huyết hồng to bằng quả trứng gà lăn ra. "Thi Vương cũng có nội đan sao?" Trong lòng hiếu kỳ, Sở Cửu Chiến nhặt viên châu kia lên, sau đó đi về phía Sở Kiêu cách đó không xa. "Tộc trưởng, hạnh bất nhục mệnh, tướng quân Thi Vương đã chết đến mức không thể chết lại, có khỏa châu này, chẳng lẽ là nội đan?" Từ trong tay Sở Cửu Chiến tiếp nhận viên châu màu huyết hồng, Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, sau đó gật đầu: "Bên trong hạt châu ẩn chứa một cỗ năng lượng nồng đậm, xác thực là nội đan Thi Vương." "Tộc trưởng, thực lực Thi Vương xác thực cực kỳ cường kình, cũng may ta cùng Cửu Chiến, Sơn Hùng ba người liên thủ mới có thể nhanh như vậy giải quyết, nếu không nhậm ý một người trong chúng ta tư sát với hắn, e rằng trong thời gian ngắn đều không thể chém giết hắn." Lúc này, Sở Trường Dịch vừa mới nhặt lại tất cả Lạc Nhật Tiễn đi tới bên cạnh nói. "Xác thực lợi hại, yêm đập hắn nhiều lần như vậy cư nhiên đều không sao, bất quá yêm có lòng tin đơn sát." Sở Sơn Hùng xách theo cây Ô Kim Huyền Thiên Côn, vừa gãi đầu vừa đi tới cười hàm hậu. "Sở huynh, trận chiến ngày hôm nay ta mới triệt

để minh bạch sự khủng bố của những tộc nhân này." "Trước kia ở trong địa cung tư sát thiên niên dị thú ta liền kinh vi thiên nhân, không ngờ trận chiến vừa rồi lại càng làm cho ta chấn kinh hãi nhiên.

Trận chiến này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ giới trộm mộ, vô số người đều sẽ vì đó mà chấn kinh, thực sự quá không thể tưởng tượng nổi." Lúc này, Trần Ngọc Lâu rốt cuộc hồi thần, nhịn không được đi tới trước mặt mấy người, thần tình cực kỳ kinh thán.

Cảnh tượng tư sát đáng sợ vừa rồi là kim sinh cận kiến, dư ba chiến đấu trực tiếp làm vỡ nát gạch đá tường mộ.

Nếu tiếp tục tư sát, chỉ sợ cả ngôi mộ thất đều phải sụp đổ, kham xưng bất khả tư nghị. "Xác thực than vi quan chỉ, thực lực ba vị huynh đệ Cửu Chiến, Trường Dịch, Sơn Hùng càng làm người ta khó có thể tưởng tượng.

Ta hành tẩu đại giang nam bắc, cũng từng gặp qua không biết bao nhiêu cường giả, nhưng từ đầu đến cuối đều chưa từng thấy qua tồn tại cường đại như vậy." Chá Cô Tiêu cũng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua ba người Sở Cửu Chiến, tồn tại khủng bố như thế này thoáng cái xuất hiện ba người, đều là tộc nhân của Sở Kiêu.

Thật sự không dám tưởng tượng gia tộc sau lưng Sở Kiêu tột cùng cường đại đến bậc nào. "Được rồi, ký nhiên tướng quân Thi Vương đã chết, mộ Nguyên Đại Tướng Quân cũng triệt để đi vào hồi kết, trước xem trong quan quách tột cùng có minh khí gì." Sở Kiêu phất phất tay, đối với lời khen ngợi của hai người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu hào không để ý, kính trực đi về phía quan quách trên thạch đài.

Chỉ thấy trong quan tài tử kim đang bày biện mười mấy kiện minh khí phẩm tương tinh mỹ.

Trong đó có đồ sứ, cũng có đồ đồng, thậm chí có mấy kiện ngọc khí vừa nhìn liền biết giá trị liên thành.

Không thể không nói, đồ sứ, ngọc khí, đồ đồng thời Nguyên tuyệt đối đều là đồ vật giá trị không nhỏ.

Có thể bồi táng cùng Nguyên Đại Tướng Quân tất định giá trị liên thành.

Bất quá đối với những thứ này Sở Kiêu vẻn vẹn nhìn thoáng qua liền không quá để ý, phản nhi đi tới trước thi thể tướng quân Thi Vương, nhặt lên cái đai lưng tử kim rơi trên mặt đất.

Nhìn miếng quái phù khảm trên đai lưng, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một tia tiếu ý.

Miếng quái phù này chính là Quỷ Phù trong "Tứ Phù Nhất Kính"!

Đột nhiên, lúc này bên ngoài chủ mộ thất vang lên một tràng tiếng bước chân.

Mọi người theo bản năng xoay người nhìn lại, chỉ thấy một đoàn người đang xuyên qua mộ môn đi vào.

Người cầm đầu hách nhiên là Sở Khứ Tà, còn có Côn Luân, Hoa Mã Quải mấy người.

Chỉ bất quá lúc này Sở Khứ Tà và Côn Luân hai người nhìn trạng thái đều không tốt lắm.

Hai người toàn thân đẫm máu, y phục lam lũ, vưu kỳ là Côn Luân sắc mặt trắng bệch vô cùng, khí tức uể oải, hiển nhiên bị trọng thương.

Sở Khứ Tà một tay nắm chặt Tinh Thần Đao, trên thân thể triêm nhiễm nồng đậm mùi máu tanh, khóe miệng đều vương một vệt máu. "...Côn Luân, sao lại bị thương nặng như vậy?" Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô Nương hai người thấy thế vội vàng tiến lên kiểm tra.

Khi xác nhận không có nguy hiểm tính mạng mới thở phào nhẹ

nhõm. "Tổng bả đầu, ngài không biết đâu, dưới đáy vách núi kia có một cái Tàng Kinh Động, chúng ta gặp phải một con hắc mãng ngàn năm.

Không ít huynh đệ đều gãy ở đó, may nhờ Khứ Tà tiểu huynh đệ cùng Côn Luân hai người liên thủ mới chém giết được hắc mãng." Hoa Mã Quải trầm giọng giải thích. "Tàng Kinh Động?

Lại gặp thiên niên dị thú?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, mày lập tức nhíu chặt. "Tộc trưởng, đây là nội đan hắc mãng và cái Nhân Phù kia." Sở Khứ Tà lặng lẽ đi tới trước mặt Sở Kiêu, đem đồ vật trong tay giao cho hắn.

Sở Kiêu bất động thanh sắc đem hai món đồ thu vào kho hệ thống, sau đó cao thấp đánh giá Sở Khứ Tà một lượt, tán dương gật đầu: "Không tệ!" Tuy Sở Khứ Tà hiện tại khí tức có chút uể oải, nhưng hắn lại từ trong cơ thể đối phương cảm tri được một tia khí tức không tầm thường.

Hoặc hứa huyết mạch Đại Vu Tướng Liễu sắp giác tỉnh rồi. "Trần huynh, mau chóng an bài người đem minh khí trong mộ thất thu thập ra ngoài đi, Nguyên Đại Tướng Quân mộ đến đây cũng triệt để cáo một đoạn lạc rồi." "Sở huynh yên tâm, chuyến đi đại mộ Bình Sơn lần này, đợi tất cả minh khí thu thập ra xong, ta tất định đem mười kiện minh khí có giá trị nhất trong đó giao cho huynh." Nghe vậy, Sở Kiêu nhịn không được bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hắn nói câu vừa rồi cũng không phải vì muốn chọn minh khí, mà là muốn để đám người Trần Ngọc Lâu rời đi.

Trong mộ táng ẩn chứa âm sát khí tức nồng đậm, hắn chuẩn bị nhân lúc trời chưa sáng, mang theo một đám tộc nhân đem âm sát chi khí nơi này toàn bộ thôn phệ hấp thu sạch sẽ, để lần nữa đề thăng tu vi.

Bên trong mộ táng Nguyên đại Đại tướng quân. "Tộc trưởng, bọn người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu đã mang theo minh khí về nghĩa trang trước rồi, chúng ta tiếp theo phải làm gì?" Tại chủ mộ thất, Sở Cửu Chiến nhìn Sở Kiêu đang đoan tọa trên thạch đài trước mặt, có chút nghi hoặc hỏi. "Đã rời đi rồi sao?" Sở Kiêu hai mắt khẽ híp lại: "Ký nhiên bọn họ đều đã rời đi, vậy cũng nên hảo hảo hấp thu âm khí và sát khí trong mộ táng này rồi." "Mấy người các ngươi khoanh chân ngồi xuống, lát nữa khi vận chuyển công pháp, hãy tận toàn lực hấp thu âm khí cùng sát khí.

Hai loại khí tức này đối với việc tu luyện của chúng ta mà nói, tác dụng cùng thiên địa linh khí cũng không có gì khác biệt." "Âm khí, sát khí trong mộ táng cực kỳ nồng đậm, đợi sau khi hấp thu thôn phệ nơi này xong, chúng ta lại đi Bình Sơn địa cung tu luyện thêm một đoạn thời gian.

Có lẽ không cần bao lâu, tu vi của ta liền có thể tiến thêm một bước." Nghe Sở Kiêu nói, mấy người Sở Trường Dịch tuy hiểu nhưng cũng không hoàn toàn thấu đáo, vẫn ngoan ngoãn khoanh chân ngồi xuống theo.

Khi mọi người vận chuyển công pháp, lập tức cảm nhận được trong không gian bốn phía ẩn chứa hai luồng khí tức cực kỳ nồng đậm.

Mọi người theo bản năng hấp thu hai luồng khí tức này, sau đó kinh hỉ phát hiện, cư nhiên thật sự có lợi ích to lớn đối với tu vi. "Đây là âm khí, sát khí mà Tộc trưởng nói sao?

Quả nhiên cùng thiên địa linh khí không khác biệt lắm, thậm chí đối với việc tăng lên tu vi còn có lợi hơn." Nhất thời, mọi người đều chuyên tâm vận chuyển công pháp, bắt đầu thôn phệ hấp thu âm khí và sát khí trong mộ táng.

Thấy các tộc nhân đã triệt để hãm sâu vào tu luyện, Sở Kiêu cũng không chần chờ, lập tức bày ra tư thế ngũ tâm hướng thiên, bắt đầu tu luyện.

Ông ông ông...

Trong khoảnh khắc, âm khí và sát khí trong mộ táng cấp tốc hội tụ về phía Sở Kiêu.

Chỉ trong chốc lát vận công, hai luồng khí tức này cư nhiên hiện ra hình dạng cái phễu, phù hiện trên đỉnh đầu hắn.

Lượng lớn âm khí, sát khí điên cuồng dũng nhập vào thân thể hắn, khiến khí thế trên người hắn cũng theo thời gian trôi qua mà càng phát ra cường đại.

Chương 43

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, chân trời dần dần lộ ra một vệt trắng bạc.

Sở Kiêu không biết là, khi bọn người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu mang theo lượng lớn minh khí trở lại đoạn nhai, rồi từ đoạn nhai về nghĩa trang thì trời đã sáng choang.

Đồng thời, vừa về đến nghĩa trang liền gặp phải mai phục.

Kẻ tập kích chính là tử đối đầu của La Lão Oai, cũng là một phương quân phiệt.

Phó quan của La Lão Oai sớm đã đầu quân cho tên quân phiệt kia, cũng chính nhờ hắn thông phong báo tín nên tên quân phiệt mới có thể suất lĩnh đại quân mai phục tại đây.

Chỉ tiếc, sau khi La Lão Oai và tên Dương phó quan kia tử vong, liền không còn ai báo tin, tên quân phiệt kia cũng không biết tình huống cụ thể của Tả Lĩnh.

Cho nên, khi tên quân phiệt kia suất lĩnh hai cái doanh mai phục đám người Trần Ngọc Lâu, tuy rằng nhất thời đánh cho bọn họ trở tay không kịp, nhưng sau khi lấy lại tinh thần, chung quy vẫn là đám người Trần Ngọc Lâu kỹ cao một bậc.

Hiện tại không giống với nguyên thời không.

Ở nguyên thời không, Tả Lĩnh cùng người của La Lão Oai hầu như tử thương mười không còn một.

Nhưng hiện tại, Tả Lĩnh còn hơn hai ngàn người, tuy bị thương không ít nhưng tử vong cũng chỉ vài trăm người mà thôi.

Người dưới trướng La Lão Oai tử thương quá nửa, số còn lại

cũng nhao nhao đi theo Trần Ngọc Lâu.

Yếu thương có thương, yếu nhân có nhân!

Lại thêm đám cường giả Côn Luân, Hồng Cô Nương, Lão Dương Nhân, người của tên quân phiệt kia rất nhanh liền bị đánh tan, bản thân hắn càng là chết thảm trong nghĩa trang.

Bằng bạch biếu không trang bị của hai cái doanh, Trần Ngọc Lâu đối với việc này có thể nói là cười híp mắt, thậm chí quyết định đợi khi về Thường Thắng Sơn sẽ bắt tay vào thu biên thế lực của tên cổ quân phiệt này. ...

Bên kia!

Bình Sơn, Nguyên đại Đại tướng quân mộ!

Chủ mộ thất!

Sau khi trải qua một đêm tu luyện, bọn người Sở Trường Dịch rốt cuộc chậm rãi mở hai mắt ra.

Ông ông ông...

Từng đạo khí tức đáng sợ lấy bốn người làm trung tâm, nhanh chóng quét ngang ra chung quanh.

Nhưng rất nhanh, những khí tức kia liền nháy mắt tiêu tán vô hình. "Chậc...

Âm khí cùng sát khí cư nhiên đối với việc tu luyện của chúng ta có công hiệu tày trời như thế, so với hấp thu thiên địa linh khí thậm chí còn muốn tốt hơn." Cảm thụ được sức mạnh trong cơ thể tăng lên không chỉ gấp đôi, Sở Cửu Chiến nhịn không được chặc lưỡi.

Sở Sơn Hùng ở bên cạnh cũng hưng phấn cười cười, hắn có thể cảm nhận được, vẻn vẹn một đêm tu luyện, một thân tu vi đã thành công đột phá Nhất giai trung kỳ.

Không chỉ có vậy, Sở Cửu Chiến, Sở Trường Dịch hai người cũng đồng dạng như thế, đều bước vào Nhất giai trung kỳ.

Chỉ có Sở Khứ Tà, tuy tu vi cũng có tăng lên nhưng vẫn chưa đột phá.

Bất quá thương thế vốn cần ít nhất mười ngày mới khỏi hẳn thì giờ phút này đã triệt để khôi phục, cự ly đột phá Nhất giai trung kỳ cũng không xa.

Trừ cái đó ra, hắn loáng thoáng cảm giác được, Vu tộc huyết mạch mà hắn thức tỉnh đang trong quá trình thuế biến.

Oanh long long...

Đột nhiên lúc này, một tiếng nổ vang kinh thiên động địa từ trên người Sở Kiêu cách đó không xa bộc phát ra.

Quanh thân hắn bao phủ một đoàn hỏa diễm đỏ rực, hỏa diễm hừng hực tỏa ra một cỗ khí tức nóng rực, cấp tốc quét ngang ra bốn phía.

Lấy hắn làm trung tâm, gạch đá trong phạm vi mười mét trực tiếp bị cỗ hỏa diễm hừng hực kia thiêu đốt thành một mảnh than cốc.

Ông...

Bất quá, cỗ hỏa diễm kia vẻn vẹn chỉ ngưng tụ mấy hơi thở liền một lần nữa bị Sở Kiêu thu vào trong cơ thể, ngay cả cỗ khí tức uy áp khủng bố kia cũng triệt để tiêu tán. "Tê...

Tộc trưởng lại biến mạnh rồi.

Cỗ khí tức uy áp vừa rồi tuy xuất hiện thời gian ngắn ngủi, nhưng lại cho ta một loại ảo giác ta như con sâu cái kiến." "Không chỉ như thế, ngọn lửa màu đỏ rực kia các ngươi thấy không?

Ta cảm giác một khi dính phải cũng sẽ không có kết cục tốt." "Tộc

trưởng dù sao cũng là Tộc trưởng, một thân thực lực há là chúng ta có thể phỏng đoán?" "..." Nhìn Sở Kiêu đang khoanh chân đoan tọa, ngũ tâm hướng thiên ở cách đó không xa, mấy người Sở Cửu Chiến nhịn không được mặt lộ vẻ sùng kính, nuốt nước miếng, trong lòng sinh ra kính sợ.

Ông!

Cùng lúc đó, ngay sát na Sở Kiêu mở hai mắt ra, hai đoàn hỏa diễm trong mắt hắn khẽ lấp lóe rồi biến mất không thấy.

Cảm thụ được sức mạnh đáng sợ ẩn chứa trong cơ thể lúc này, trong mắt hắn lập tức lộ ra một nụ cười hài lòng.

Một đêm tu luyện, tất cả âm khí, sát khí trong mộ táng Nguyên đại Đại tướng quân đều bị triệt để thôn phệ hấp thu, khiến tu vi vốn chỉ dừng ở Nhất giai đỉnh phong của hắn rốt cuộc lại đột phá, bước vào Nhị giai sơ kỳ.

Thậm chí, ngay cả tiến độ huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung tựa hồ đều tăng lên một chút, khiến uy năng hỏa diễm mà hắn chưởng khống cũng càng phát ra cường đại. "Hệ thống, mở ra bảng thông tin gia tộc!" Sở Kiêu thầm nói với hệ thống. "Đinh, bảng thông tin gia tộc đang được mở ra..." Bá!

Theo thanh âm của hệ thống rơi xuống, một đạo quang màn người ngoài không cách nào nhìn thấy nháy mắt xuất hiện trước mắt hắn. 【 Gia Tộc 】: Sở gia 【 Tộc Trưởng 】: Sở Kiêu 【 Tu Vi 】: Nhị giai sơ kỳ 【 Huyết Mạch 】: Tổ Vu Chúc Dung (0.2%) 【 Đẳng Cấp 】: 0 【 Tộc Nhân 】: 195 người 【 Đại Vu Huyết Mạch 】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu, chưa hoàn toàn thức tỉnh), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư, sắp thức tỉnh) (Cụ thể có thể ấn vào xem) 【 Truyền Thừa 】: Vu Tộc Huyết

Mạch Truyền Thừa, Cửu Chuyển Huyền Công Truyền Thừa 【 Thế Lực 】: Không 【 Trạng Thái 】: Sơ nhập siêu phàm chi lộ 【 Gia Tộc Điểm 】: 0 【 Khí Vận Điểm 】: 46.000 điểm "Không tệ!" Nhìn trên bảng, không chỉ tu vi đột phá Nhị giai sơ kỳ, tiến độ thức tỉnh huyết mạch cũng lần nữa tăng lên 0.1%, khiến trong lòng Sở Kiêu cực kỳ vui sướng. "Cũng không biết mấy người Trường Dịch, Cửu Chiến trải qua một đêm tu luyện thế nào rồi." Sở Kiêu theo bản năng nhìn thoáng qua mấy người Sở Trường Dịch cách đó không xa. "A?

Đột phá Nhất giai trung kỳ?" Cảm thụ khí tức trên người mấy người bọn họ, mắt Sở Kiêu sáng lên, sau đó âm thầm mở ra giao diện thuộc tính của mấy người.

Bá!

Trong nháy mắt, ba khối bảng thông tin liền xuất hiện trước mắt hắn. 【 Tộc Nhân 】: Sở Sơn Hùng 【 Tu Vi 】: Nhất giai trung kỳ 【 Huyết Mạch 】: Đại Vu Khoa Phụ (0.2%) ... 【 Tộc Nhân 】: Sở Trường Dịch 【 Tu Vi 】: Nhất giai trung kỳ 【 Huyết Mạch 】: Đại Vu Hậu Nghệ (0.2%) ... 【 Tộc Nhân 】: Sở Cửu Chiến 【 Tu Vi 】: Nhất giai trung kỳ 【 Huyết Mạch 】: Đại Vu Hình Thiên (0.2%) ... 【 Tộc Nhân 】: Sở Khứ Tà 【 Tu Vi 】: Nhất giai sơ kỳ 【 Huyết Mạch 】: Đại Vu Tướng Liễu (Sắp thức tỉnh) ... "A?

Trường Dịch, Sơn Hùng, Cửu Chiến ba người không chỉ tu vi tăng lên, tiến độ thức tỉnh huyết mạch cũng đồng dạng có chỗ tăng lên?

Đảo là Tiểu Tà, tuy chưa đột phá, nhưng huyết mạch Đại Vu Tướng Liễu cũng sắp thức tỉnh rồi." Nhìn bảng thông tin của bốn người, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện ra một nụ cười hài lòng.

Đợi sau khi thôn phệ toàn bộ âm khí, sát khí trong Bình Sơn địa cung, chỉ sợ tu vi của bọn họ còn có thể tiến thêm một bước.

Đặc biệt là Sở Khứ Tà, đến lúc đó tất nhiên có thể đột phá Nhất

giai trung kỳ, huyết mạch Đại Vu Tướng Liễu cũng định nhiên sẽ thức tỉnh. "Hiện nay âm khí, sát khí trong mộ táng Nguyên đại Đại tướng quân cũng đã bị triệt để thôn phệ hấp thu, vậy cũng đến lúc về nghĩa trang, hấp thu khí vận điểm." Nghĩ đến mấy chục rương minh khí kia có thể mang lại lượng lớn Khí vận điểm, nụ cười trên mặt Sở Kiêu liền càng thêm nồng đậm.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu cũng trực tiếp từ dưới đất đứng dậy, đưa mắt nhìn về phía mấy người Sở Trường Dịch đang vẻ mặt mong đợi nhìn mình. "Không tệ!

Hiện nay tu vi ký nhiên đã đột phá, vậy cũng không uổng phí một đêm tu luyện." Nhìn mấy người Sở Trường Dịch, Sở Kiêu không khỏi hài lòng gật đầu nói. "Đa tạ Tộc trưởng khen ngợi.

Bất quá chúng ta có thể có thành tựu ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ Tộc trưởng ban ân, nếu không làm sao có thể bước lên con đường tu hành, chỉ sợ đều đã sớm chết đói rồi." Sở Trường Dịch thần tình cung kính, ngữ khí cực kỳ trịnh trọng nói. "Ha ha...

Được rồi, đám người Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu hẳn là chờ đến sốt ruột rồi, chúng ta về nghĩa trang trước đã!" Sở Kiêu nghe vậy, không khỏi lắc đầu cười một tiếng. "Vâng, Tộc trưởng!" Tiếng nói vừa dứt, Sở Kiêu trực tiếp mang theo bốn người, thân hình như ảo ảnh, cấp tốc biến mất trong mộ táng. ...

Tại nghĩa trang. "Ha ha ha...

Sở huynh, ngài rốt cuộc đã về.

Nếu ngài còn không về, ta còn tưởng ngài chuẩn bị quay về Thường Thắng Sơn rồi chứ." Trong nghĩa trang, biết được Sở Kiêu bọn người trở về, Trần Ngọc Lâu đang kiểm kê minh khí vội vàng tiến lên đón. "Sở huynh!" Chá Cô Tiêu ở một bên dục ngôn lại chỉ, nhìn về phía Sở Kiêu.

Chương 44

"Trần huynh, Chá Cô huynh!" Sở Kiêu đối với hai người chắp tay, có chút nghi hoặc hỏi: "Ta vừa rồi từ bên ngoài đi vào, phát hiện trên mặt đất có không ít vết máu, chẳng lẽ nơi này đã xảy ra chuyện gì?" "Cũng không có đại sự gì, lúc trước chúng ta về nghĩa trang thì bị một cỗ quân phiệt mai phục, bất quá chút chuyện nhỏ đó đều đã giải quyết xong." Trần Ngọc Lâu lắc đầu, thần tình hào lơ đễnh, sau đó giải thích lại sự tình.

Nghe xong, Sở Kiêu giật mình gật đầu.

Hắn nhớ ở nguyên thời không xác thực có một nhóm quân phiệt mai phục đám người Trần Ngọc Lâu.

Bất quá lúc đó Tả Lĩnh tổn thất thảm trọng, căn bản không có năng lực phản kháng.

Nhưng hiện tại Tả Lĩnh tuy có chút tổn thất, nhưng vẫn còn gần hai ngàn người chiến lực.

Lấy bản sự của Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu, đám quân phiệt kia xác thực không lật nổi sóng gió gì. "Sở huynh, lúc trước hạ Bình Sơn đại mộ ta đã nói rồi, lần này trong tất cả thu hoạch, ngài cứ tùy ý chọn ra mười kiện minh khí có giá trị cao nhất mang đi.

Hiện tại tất cả minh khí đều ở nơi đó, ta mang ngài đi chọn lựa thế nào?" Lúc này, Trần Ngọc Lâu chỉ vào mấy chục khẩu rương gỗ cách đó không xa, cười nói. "Được, vậy làm phiền Trần huynh!" Nghe vậy, Sở Kiêu cũng không kiểu cách, trực tiếp gật đầu.

Dù sao cái gì nên lấy thì tự nhiên phải lấy đi.

Huống chi hắn còn đang chờ hấp thu Khí vận điểm trên những

minh khí đó đây.

Đi theo Trần Ngọc Lâu đến bên cạnh mấy chục khẩu rương gỗ lớn, nhìn lượng lớn minh khí, vàng bạc châu báu trước mắt, trong mắt Sở Kiêu không khỏi lộ ra một nụ cười.

Để che mắt người khác, hắn giả bộ tỉ mỉ chọn lựa trước từng cái rương gỗ, nhưng sự chú ý lại đặt vào thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu. "Đinh, phát hiện bình gốm thanh hoa men đỏ thời Nguyên, có thể hấp thu 700 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện hồ lô khắc đồng thời Nguyên, có thể hấp thu 500 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện ngọc phù văn Đại Thanh, có thể hấp thu 500 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện mười tám ngọn đèn Thiên Niên Giao Nhân Du, có thể hấp thu 1800 Khí vận điểm." ...

Nghe hệ thống không ngừng truyền đến thanh âm trong đầu, trong lòng Sở Kiêu có thể nói là cực kỳ hài lòng.

Đồng thời, hắn cũng âm thầm để hệ thống hấp thu Khí vận điểm dính trên những minh khí này.

Khi thời gian trôi qua chừng nửa giờ, hệ thống mới rốt cuộc hấp thu xong tất cả Khí vận điểm. "Đinh, tất cả Khí vận chi lực đã hấp thu hoàn tất, túc chủ tổng cộng thu được 34.000 Khí vận điểm." 34.000 Khí vận điểm?

Nghe thanh âm hệ thống, khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, trên mặt nhịn không được lộ ra nụ cười.

Ba vạn nhiều Khí vận điểm, nếu cộng thêm những Khí vận điểm thu được trước đó, hiện nay Khí vận điểm chẳng phải đã bước vào đại quan tám vạn?

Hơn nữa, trên Quy Khư Đỉnh, Nhân Phù, Quỷ Phù đang nằm trong kho chứa đồ hệ thống vẫn còn Khí vận điểm chưa hấp thu nha.

Một chuyến Bình Sơn này thu hoạch được nhiều Khí vận điểm như vậy, trong lòng Sở Kiêu càng thêm cao hứng.

Hơn tám vạn Khí vận điểm, đoái hoán thành Gia tộc điểm cũng có tám ngàn chi số.

Đủ để từ trong Hệ thống thương thành mua sắm không ít đồ vật có lợi ích cực lớn đối với sự phát triển của cả gia tộc. "Sở huynh, chọn xong chưa?" Thấy Sở Kiêu từ trong những rương gỗ kia chọn ra mười kiện minh khí bày ở một bên, Trần Ngọc Lâu không khỏi cười hỏi. "Được rồi!" "Chậc chậc...

Đèn cánh hoa xích kim, Nguyên bảo kim phật, bình gốm quan diêu...

Những thứ này đích xác đều là trân phẩm thời Đường, Tống, Nguyên.

Xem ra nhãn lực của Sở huynh xác thực phi đồng phàm hưởng a." Sở Kiêu nghe vậy chỉ mỉm cười, tịnh không mở miệng.

Đối với những minh khí này hắn cũng không hiểu rõ lắm, sở dĩ chọn những thứ này là căn cứ theo nhắc nhở của hệ thống về những vật có nhiều Khí vận điểm nhất mà thôi. "Sở huynh, chuyến đi Bình Sơn đại mộ này kết thúc, chi bằng cùng ta đến Thường Thắng Sơn chơi một đoạn thời gian thế nào?

Ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu đãi một phen." Minh khí chọn lựa xong, Trần Ngọc Lâu trịnh trọng mời Sở Kiêu.

Nhưng mà, Sở Kiêu lại lắc đầu trực tiếp cự tuyệt: "Trần huynh, hảo ý của huynh ta xin tâm lĩnh, nhưng ta có chút việc muốn làm, cho nên không đi được Thường Thắng Sơn.

Chờ ngày nào có rảnh, ta tất nhiên sẽ tới bái phỏng." "Như vậy a..." Nghe vậy, trong lòng Trần Ngọc Lâu không khỏi có chút thất

vọng, thở dài một tiếng: "Cũng được, ký nhiên Sở huynh có yếu sự, vậy Trần mỗ không giữ nữa.

Chỉ là Chá Cô huynh..." Nói đến đây, Trần Ngọc Lâu không khỏi nhìn về phía Chá Cô Tiêu bên cạnh, sau đó thấp giọng nói: "Sở huynh, lúc trước ngài không phải nói Mộc Trần Châu đang ở trong Hiến Vương Mộ sao?

Ta định qua một đoạn thời gian nữa sẽ suất lĩnh Tả Lĩnh đạo chúng đi Hiến Vương Mộ dò đường trước.

Ta, ngài, Chá Cô huynh ba người lần này liên thủ hạ Bình Sơn, tuy thời gian ở chung ngắn ngủi, nhưng Trần mỗ lại coi nhị vị là bằng hữu.

Chá Cô huynh gặp nạn, ta tự đương tương trợ một hai." "Việc này vạn vạn không thể!" Vừa nghe Trần Ngọc Lâu cư nhiên có ý định đi Hiến Vương Mộ, sắc mặt Sở Kiêu nghiêm lại, lập tức trầm giọng ngăn cản: "Trần huynh, đã quên những gì ta nói trước đó sao?

Hiến Vương Mộ nếu không phải thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá.

Nơi đó thiên khắc Trần Ngọc Lâu ngươi, nếu ngươi đi, không chết thì cũng tàn phế.

Hiến Vương Mộ, ta sẽ mang Chá Cô huynh đích thân đi một chuyến, nhưng không phải bây giờ.

Nếu thật muốn đi, vậy thì chờ thêm một thời gian, đến lúc đó ba người chúng ta lại liên thủ tiến về Hiến Vương Mộ." Nhìn Sở Kiêu vẻ mặt nghiêm túc, Trần Ngọc Lâu ngẩn ra, lần đầu tiên thấy thần tình ngưng trọng như vậy trên mặt đối phương.

Ngay cả Sở Kiêu thực lực khủng bố như thế đều kiêng kị Hiến Vương Mộ, trong lòng Trần Ngọc Lâu không biết vì sao thật sự có

chút phát run. "Cũng được, ký nhiên như thế, vậy Hiến Vương Mộ ta tạm thời không đi.

Chờ ngày sau, ba người chúng ta lại liên thủ sấm một sấm Hiến Vương Mộ." Nói xong, Trần Ngọc Lâu không khỏi nhìn về phía Chá Cô Tiêu: "Chá Cô huynh, ký nhiên Sở huynh có việc không thể đi Thường Thắng Sơn, vậy chi bằng ngươi cùng ta đi một chuyến?" "Ta cũng đi không được.

Hiện nay từ trong miệng Sở huynh biết được Mộc Trần Châu ở trong Hiến Vương Mộ, tuy tạm thời không cách nào tiến đến, cho nên ta chuẩn bị về tộc một chuyến trước.

Hiến Vương Mộ ngay cả Sở huynh đều nói hung hiểm vạn phần, thực lực của ta còn yếu một chút.

Ta định về tộc tranh thủ đột phá Hóa Kình, đạp nhập Đan Kình, khi đó lại đi Hiến Vương Mộ, nắm chắc cũng có thể lớn hơn một chút." Chá Cô Tiêu trầm tư một lát, sau đó lắc đầu cười khổ nói.

Đan Kình?

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu không cấm bất đắc dĩ cười một tiếng.

Thời đại này Hóa Kình đã cơ hồ không thể tìm ra, Chá Cô huynh lại muốn đạp nhập Đan Kình.

Quả nhiên phi thường nhân, hành phi thường sự. "Sở huynh, chờ ta đột phá Đan Kình xong ta sẽ đi tìm ngài, không biết có thể lưu lại địa chỉ hay không?" "Đúng đúng, xác thực phải lưu lại địa chỉ, chúng ta sau này nếu có việc cũng dễ liên hệ." Trần Ngọc Lâu cũng liên liên gật đầu. "Địa chỉ..." Sở Kiêu nhíu mày, trầm tư một chút rồi nói: "Qua một đoạn thời gian ta đại khái sẽ đi Thường Sa thành một chuyến, định cư trụ tại đó, đến lúc đó các ngươi cứ trực tiếp tới Thường Sa thành tìm ta đi." "Thường Sa thành?

Nơi đó cũng thuộc tỉnh Tương Nam, nếu như vậy ta liên hệ ngược lại cũng thuận tiện.

Sở huynh nếu có việc cũng có thể gửi thư, ta tất đỉnh đỉnh lực tương trợ." Vừa nghe Sở Kiêu sau này muốn ở tại Thường Sa thành, trên mặt Trần Ngọc Lâu không khỏi có thêm vài phần tiếu dung. "Tốt rồi, Sở huynh, Trần huynh, sư huynh đệ mấy người chúng ta cũng không ở đây lưu lại lâu, xin cáo từ." Chá Cô Tiêu đối với Sở Kiêu, Trần Ngọc Lâu hai người ôm quyền thi lễ, trịnh trọng nói. "Bảo trọng!" Nhìn bóng lưng ba người Chá Cô Tiêu rời đi, Trần Ngọc Lâu không khỏi thở dài một tiếng.

Tại Bình Sơn đại mộ ngắn ngủi hơn một ngày trải nghiệm, lại so với tất cả kinh lịch đảo đấu hạ mộ trước kia của hắn đều đặc sắc hơn.

Hiện tại nhìn Chá Cô Tiêu rời đi, trong lòng Trần Ngọc Lâu thật sự cực kỳ không nỡ.

Bất quá không nỡ thì không nỡ, thời gian vẫn phải trôi qua.

Hiện nay vùng Tương Âm còn có bao nhiêu tai dân đang chờ, hắn cũng không thể tiếp tục chậm trễ.

Cho nên rất nhanh, Trần Ngọc Lâu cùng đám người cáo từ Sở Kiêu xong, liền mang theo tất cả đạo chúng Tả Lĩnh cùng mấy chục rương minh khí rời khỏi nghĩa trang.

Nhất thời, cả nghĩa trang chỉ còn lại Sở Kiêu cùng bọn người Sở Trường Dịch.

Nhìn bóng lưng mọi người đi xa, Sở Kiêu hai mắt khẽ híp.

Hiện nay Bình Sơn đại mộ đã kết thúc, đợi sau khi triệt để hấp thu thôn phệ âm khí trong Bình Sơn địa cung xong, hắn liền chuẩn bị quay về Sở Gia Trại.

Đợi an bài tốt sự tình trong trại, hắn sẽ mang theo một số tộc nhân đi Thường Sa thành an đốn.

Sau đó, chính là lúc suất lĩnh tộc nhân đi tới các đại mộ táng, bắt đầu không ngừng đảo đấu hạ mộ, thu hoạch lượng lớn Khí vận điểm, lấy đó khoái tốc tăng lên thực lực và thế lực gia tộc. "Trường Dịch, nhóm lửa nấu cơm.

Đợi ăn uống no đủ xong, chúng ta liền quay lại Bình Sơn địa cung." Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh phân phó. "Vâng, Tộc trưởng!" Sở Trường Dịch nghe vậy, mang theo mấy người Sở Sơn Hùng nhanh chóng thành thục bắt đầu làm cơm.

Đợi mọi người ăn uống no đủ, lại nghỉ ngơi một trận, bọn họ không làm chút nào dừng lại, lần nữa hướng về phía đoạn nhai chạy tới.

Với thực lực của mọi người hiện nay, dưới sự bôn tập khoái tốc, vẻn vẹn chưa đến một giờ, bọn họ liền trở lại đoạn nhai. ...

Bình Sơn địa cung, bên cạnh Thi Quế Thụ! "Tộc trưởng, nồng độ âm khí, sát khí trong địa cung thậm chí còn bàng bạc hơn trong mộ táng Nguyên đại Đại tướng quân.

Chúng ta nếu ở đây tu luyện, đem những âm khí, sát khí này toàn bộ thôn phệ hấp thu, tất nhiên có thể để tu vi chúng ta tiến thêm một bước." "Ha ha...

Chương 45

Tộc trưởng, trước kia không biết những khí tức âm lãnh kia là âm khí, sát khí, hiện tại biết nó có thể gia tốc tu luyện, đây chẳng phải là phúc địa tu luyện của chúng ta sao?" "Đạo mộ!

Nhất định phải đạo mộ!

Những mộ táng này ẩn chứa nhiều âm khí, sát khí như vậy, sau này mỗi khi trộm một cái mộ táng, chúng ta đều phải đem những âm khí, sát khí này thông thông thôn phệ hầu như không còn." Cảm thụ được âm khí cùng sát khí nồng đậm bốn phía, đám người Sở Cửu Chiến, Sở Trường Dịch trên mặt người nào cũng mang theo vẻ kích động cùng hưng phấn.

Dù sao thiên địa linh khí loãng, những âm khí, sát khí này lại có thể gia tốc tu luyện, bảo bọn hắn làm sao có thể không kích động?

Đại Việt trên dưới mấy ngàn năm thời gian, mộ táng nhiều biết bao nhiêu?

Giờ khắc này, mấy người Sở Trường Dịch đã hạ quyết tâm, nhất định phải trộm hết tất cả mộ táng cổ kim, đem âm khí, sát khí trong những mộ táng đó thông thông thôn phệ hấp thu.

Đến lúc đó, bọn hắn thậm chí không dám tưởng tượng tu vi bản thân sẽ đạt tới tình trạng gì. "Được rồi, đừng ở đó cười ngây ngô nữa, tranh thủ thời gian tu luyện.

Đợi thôn phệ hấp thu xong chỗ âm khí, sát khí này, chúng ta cũng nên về Sở Gia Trại rồi." Nhìn đám người đang ảo tưởng đến ngây ngô cười, Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đi tới dưới gốc Thi Quế Thụ khoanh chân ngồi xuống.

Thấy Tộc trưởng nhà mình bắt đầu tu luyện, mấy người Sở Trường Dịch cũng không trễ nải nữa, ai nấy tìm một chỗ ngồi xuống, chuẩn bị bắt đầu tu luyện.

Ông!

Khi Sở Kiêu vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, âm khí, sát khí ẩn chứa trong địa cung lập tức cực tốc hội tụ về phía hắn.

Đồng thời, cây Thi Quế sau lưng hắn cũng bắt đầu rung động nhè nhẹ.

Trên mỗi một chiếc lá đều lấp lóe dòng khí màu xám đen, những dòng khí này dần dần hướng về phía Sở Kiêu phía dưới mãnh liệt dũng tới.

Theo lượng lớn âm khí, sát khí hội tụ, nhất thời lấy hắn làm trung tâm thậm chí xuất hiện lốc xoáy âm khí, sát khí mắt trần có thể thấy được.

Lốc xoáy xoay tròn, gió thổi tứ ngược, đánh vào Thi Quế Thụ làm nó rung động, lá cây càng là rào rào rung động không ngừng.

Bên kia, bốn người Sở Trường Dịch lúc này cũng lâm vào trong tu luyện.

Tuy tốc độ thôn phệ hấp thu của bọn họ không bằng Sở Kiêu, nhưng cũng có không ít âm khí, sát khí đang cấp tốc bao phủ lấy bốn người.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh liền qua ba ngày.

Ba ngày nay, mọi người một khắc không ngừng đều đang tu luyện.

Lúc này, lốc xoáy âm khí, sát khí vốn bao phủ lấy Sở Kiêu đã triệt để tiêu tán vô hình.

Không chỉ như thế, trong cả cái Bình Sơn địa cung đã không còn

cảm nhận được một tia một luồng âm khí cùng sát khí nào nữa.

Ngay cả gốc Thi Quế Thụ kia cũng đều triệt để khô héo rũ xuống, phảng phất tùy thời đều sẽ tử vong.

Trước kia thân ở trong địa cung, ai cũng có thể cảm nhận được một cỗ hàn ý âm lãnh.

Nhưng hiện nay, trong địa cung vẻn vẹn chỉ là có chút mát mẻ mà thôi.

Âm khí, sát khí trong ba ngày này đã bị triệt để thôn phệ hấp thu.

Ông!

Đột nhiên, Sở Khứ Tà đang khoanh chân ngồi dưới đất cách đó không xa thân thể bỗng nhiên chấn động.

Da thịt quanh thân trở nên đỏ bừng, sau lại chuyển sang xanh, khí tức trên người cũng vào giờ khắc này cấp tốc tăng lên.

Trải qua ba ngày tu luyện, hắn rốt cuộc thành công thức tỉnh huyết mạch Đại Vu Tướng Liễu.

Ngay tại sát na thức tỉnh huyết mạch Đại Vu, tu vi của hắn cũng trực tiếp đột phá bước vào Nhất giai trung kỳ, hồn thân khí tức tăng vọt.

Bên kia, ba người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng cũng từ trong tu luyện chậm rãi tô tỉnh.

Ba người tu luyện mấy ngày, tuy vẫn chưa đột phá Nhất giai hậu kỳ, nhưng một thân thực lực lại tăng lên không ít, cự ly Nhất giai hậu kỳ chân chính cũng không xa. "Di?

Tiểu Tà đang thức tỉnh huyết mạch Đại Vu?" Đột nhiên, Sở Cửu Chiến tựa hồ nhìn thấy gì đó, thần tình có chút kinh ngạc nhìn về phía Sở Khứ Tà.

Giờ khắc này, từ trên người Sở Khứ Tà hắn cảm nhận được một tia khí tức đặc biệt.

Cỗ khí tức kia cùng hắn và hai người Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng cực kỳ tương tự.

Đó là khí tức độc thuộc về huyết mạch Đại Vu.

Nói cách khác, Sở Khứ Tà đã thức tỉnh huyết mạch Đại Vu, điều này khiến trong lòng hắn vừa khiếp sợ lại vừa vui mừng.

Dù sao trong gia tộc có thêm một vị huyết mạch Đại Vu giác tỉnh giả, đối với cả gia tộc đều có lợi ích khó mà tưởng tượng. "Tiểu Tà!" Cách đó không xa, Sở Sơn Hùng nhìn Sở Khứ Tà, trên gương mặt hàm hậu cũng không cấm lộ ra một nụ cười vui mừng.

Bên kia, Sở Trường Dịch có chút kinh sá nhìn thoáng qua Sở Khứ Tà, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười.

Ông!

Đúng lúc này, nhục thân Sở Khứ Tà lần nữa chấn động, hai mắt đột nhiên mở ra, đôi con ngươi vốn âm chí giờ khắc này trở nên càng thêm âm lãnh ngoan lệ.

Đồng thời, tại nơi nhìn không thấy trên lưng hắn, chậm rãi phù hiện ra một hình xăm Cửu Đầu Xà Thân. "Đại Vu Tướng Liễu..." Sở Khứ Tà thấp giọng tự ngữ.

Sau khi thức tỉnh huyết mạch Đại Vu Tướng Liễu, hắn liền tự nhiên hiểu rõ một số tin tức cơ bản của Đại Vu Tướng Liễu.

Đồng thời trong lòng cũng vô cùng kích động.

Dù sao cả gia tộc hiện nay ngoại trừ hắn ra, cũng chỉ có Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng thân phụ huyết mạch Đại Vu.

Nhưng dưới Tổ Vu, huyết mạch Đại Vu đại biểu cho sự tồn tại khó mà tưởng tượng nổi.

Hiện nay hắn thức tỉnh huyết mạch này, không chỉ tu vi đột phá, ngay cả thực lực cá nhân cũng tăng lên rất nhiều, đối với con đường tu luyện sau này có lợi ích cực lớn.

Oanh long long...

Đúng lúc này, dưới gốc Thi Quế Thụ cách đó không xa có khí huyết ngập trời mãnh liệt dũng da.

Đồng thời, một cỗ khí tức uy áp khủng bố từ trong cơ thể Sở Kiêu bính phát ra, hóa thành từng đạo khí lãng khủng bố quét ngang tứ phương.

Cây Thi Quế vốn khô héo kia dưới cỗ khí lãng này trực tiếp bị vỡ nát, triệt để than tháp trên mặt đất. "Hô..." Sở Kiêu trùng trùng điệp điệp thở ra một ngụm trọc khí, chậm rãi mở mắt, đem tất cả khí tức uy áp quanh thân thu liễm lại. "Đáng tiếc, sau khi tu vi bước vào Nhị giai, âm khí, sát khí cần thiết cho tu luyện trở nên càng nhiều hơn, mỗi một bước đột phá đều gấp mấy lần so với Nhất giai.

Ba ngày tu luyện, âm khí và sát khí trong Bình Sơn địa cung đơn độc một mình ta liền thôn phệ quá nửa, thế mà muốn đột phá Nhị giai trung kỳ vẫn còn kém không ít." Cảm thụ được sức mạnh trong cơ thể, Sở Kiêu không cấm thấp giọng cảm thán.

Bất quá ba ngày tu luyện tuy tịnh chưa có đột phá, nhưng thực lực bản thân cũng tăng lên không ít, cũng coi là có thu hoạch không nhỏ. "Hửm?

Tiểu Tà đã thức tỉnh huyết mạch Đại Vu Tướng Liễu?" Đột nhiên, Sở Kiêu nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Sở Khứ Tà. "Không tệ!

Huyết mạch nồng độ 0.1%, tu vi cũng bước vào Nhất giai trung

kỳ, bất quá so với đám người Trường Dịch vẫn còn kém không ít..." Nhìn Sở Khứ Tà, Sở Kiêu hài lòng gật gật đầu. "Tộc trưởng!" Lúc này, phát giác Sở Kiêu đã tỉnh lại, đám người Sở Trường Dịch nhao nhao đi tới trước mặt hắn cung kính hành lễ. "Xem ra mấy ngày nay tu luyện thu hoạch của các ngươi cũng không nhỏ, nếu lại thôn phệ hấp thu âm khí và sát khí của một tòa mộ táng nữa, liền sẽ lập tức đột phá Nhất giai hậu kỳ rồi." Nhìn ba người Sở Trường Dịch, Sở Kiêu cười hài lòng. "Tiểu Tà cũng không tệ, thức tỉnh huyết mạch Đại Vu Tướng Liễu." Nói xong, Sở Kiêu chậm rãi đứng dậy, đưa mắt đánh giá bốn phía một phen, sau đó tiếp tục nói: "Hiện nay âm khí, sát khí trong Bình Sơn địa cung đều đã bị chúng ta triệt để thôn phệ hấp thu, cũng đến lúc nên rời đi." "Muốn về Sở Gia Trại rồi sao?

Lần này đi ra ngắn ngủi chưa đến mười ngày, ta cư nhiên cảm giác đã đi rất lâu rồi." Vừa nghe muốn về Sở Gia Trại, trên mặt Sở Cửu Chiến không cấm phù hiện ra vẻ kích động.

Bên cạnh mấy người Sở Trường Dịch thần tình cũng mang theo chút ít cao hứng.

Dù sao đối với bọn hắn, Sở Gia Trại là nơi sinh dưỡng, nơi đó còn có gần hai trăm tộc nhân đang chờ. "Đi thôi!" Sở Kiêu khẽ cười một tiếng, mang theo mấy người trực tiếp xoay người rời đi.

Một đoàn người nhanh chóng trở lại trên đoạn nhai, sau đó không hề dừng lại, cấp tốc hướng về phía Sở Gia Trại bôn tập mà đi. ...

Thời gian lại qua ba ngày, khi mọi người lần nữa trở lại Sở Gia Trại thì cư nhiên có loại ảo giác như phảng phất đã mấy đời.

Những ngày này trải qua Loạn Táng Cương chém Nhân Diện Ly Tử; quen biết Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu của Tả Lĩnh, Bàn Sơn - hai đại phái trong tứ đại phái đạo mộ; khu trừ kịch độc ngô công, chém bốn đầu thiên niên dị thú, dọn sạch Bình Sơn địa cung, trộm lấy

Nguyên đại Đại tướng quân mộ, oanh sát Trấn Mộ Thú, liên thủ trấn áp Tướng Quân Thi Vương...

Sau đó lại thôn phệ âm khí, sát khí tu luyện.

Từng cọc từng kiện...

đặt ở trước kia bọn hắn đều không dám nghĩ.

Chương 46

Nhưng hiện nay, dưới sự dẫn dắt của Tộc trưởng, mọi người đã triệt để thoát ly thế giới của người bình thường.

Khi một đoàn người đi vào Sở Gia Trại, rất nhanh liền có tộc nhân nhìn thấy. "Tộc trưởng...

Tộc trưởng đã về!" "Còn có Trường Dịch, Sơn Hùng, Cửu Chiến và Tiểu Tà cũng về rồi." "Tộc trưởng về rồi..." Theo từng tiếng hô cao hứng vang lên, không bao lâu sau, tất cả tộc nhân trong Sở Gia Trại đều biết tin tức bọn người Sở Kiêu trở về.

Một lát sau, trên quảng trường trung tâm trại tử, tất cả tộc nhân đều tự phát tụ tập tại nơi này.

Nhìn tất cả tộc nhân trước mắt, trên mặt Sở Kiêu cũng không cấm lộ ra một nụ cười.

So với trước khi rời đi, tộc nhân lúc này khác biệt một trời một vực.

Dưới sự bảo đảm đầy đủ thức ăn cùng việc thức tỉnh Vu tộc huyết mạch, hiện nay từng tộc nhân không còn ai gầy trơ cả xương nữa.

Nam tử trưởng thành ai nấy huyết khí sung túc, sắc mặt hồng nhuận, dáng người cực kỳ tráng thực.

Nữ tử thì trở nên càng ngày càng xinh đẹp, khí chất cũng bắt đầu trở nên khác biệt.

Ngay cả không ít hài đồng, thân thể đều trở nên phá lệ cường tráng.

Hiện nay tất cả tộc nhân đều đã bước lên con đường tu luyện, bất

quá đại bộ phận tộc nhân đều chưa bước vào Nhất giai, chỉ có thiếu bộ phận là chạm đến cánh cửa Nhất giai.

Nhưng cho dù như thế, đại bộ phận tộc nhân đơn thuần luận sức mạnh và tốc độ chỉ sợ đều mạnh hơn cường giả Minh Kình. "Tộc trưởng, chuyến này đi ra mười ngày, không biết thu hoạch thế nào?" Trong đám người, một nam tử thân hình tinh tráng, diện mạo phổ thông nhưng nhìn qua cực kỳ ổn trọng thần tình có chút kỳ đãi nhìn về phía Sở Kiêu. "A Tộc trưởng, trước đó ngài mang theo mấy người Trường Dịch đi đảo đấu, chuẩn bị đem minh khí trong mộ táng ra bán, như vậy Sở gia chúng ta cũng có một con đường kiếm tiền.

Tuy lương thực Tộc trưởng ngài lấy ra trước đó có thể kiên trì hai tháng, nhưng cũng không thể cứ ngồi ăn núi lở." "Tuy đạo mộ có tổn âm đức, nhưng chúng ta đều sắp sống không nổi nữa rồi, còn sợ gì tổn âm đức?

Chỉ cần là Tộc trưởng ngài phân phó, ta đều vô điều kiện tin tưởng." "Với thực lực của Tộc trưởng, một lần đi ra tất định thu hoạch pha phong.

Sở Gia Trại chúng ta chỉ cần hoàn thành tuần hoàn, sau này tiếp tục đảo đấu, còn sợ đói bụng sao?" Nghe từng tộc nhân nói, lại nhìn vẻ mặt mong đợi của bọn họ, trên mặt Sở Kiêu không khỏi hiện ra một nụ cười. "Chư vị tộc nhân, ta lần này mang theo mấy người Trường Dịch ra ngoài đảo đấu xác thực thu hoạch không nhỏ.

Bất quá các ngươi yên tâm, chỉ cần đem minh khí chuyến này bán đi, đủ cho tất cả người Sở gia chúng ta trong vòng một năm rưỡi không cần lo lắng vấn đề ăn uống.

Cho nên điểm này mọi người đều có thể để tâm vào trong bụng.

Đại Việt ta cổ vãng kim lai không biết có bao nhiêu mộ táng, chỉ cần đảo thêm mấy cái đấu, tiền tài chẳng qua là vật dễ như trở bàn tay

mà thôi." Nghe Sở Kiêu nói, một chúng tộc nhân trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, đồng thời đối với vị Tộc trưởng Sở Kiêu này trong lòng càng thêm kính trọng.

Từ sau khi Sở Kiêu trở thành Tộc trưởng, không chỉ không cần chịu đói nữa, ai nấy đều thức tỉnh Vu tộc huyết mạch, đạt được tu luyện công pháp.

Tất cả tộc nhân đều tin tưởng, dưới sự dẫn dắt của Tộc trưởng, cả Sở gia tất tương long đằng cửu thiên, trở thành đệ nhất siêu phàm gia tộc cổ vãng kim lai. "Chư vị tộc nhân, Sở gia chúng ta sắp có tiền rồi, cho nên Sở Gia Trại cũng cần trùng kiến lại một phen.

Trước kia không có điều kiện, nhưng hiện nay Sở Gia Trại chúng ta nhất định phải để mỗi người đều ở nhà cao cửa rộng.

Việc đầu tiên là tu kiến một tòa Từ Đường thuộc về Sở gia chúng ta.

Một cái gia tộc nếu không có Từ Đường thì còn ra thể thống gì?" Tu kiến Từ Đường?

Nghe vậy, một chúng tộc nhân trên mặt tiên là có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh ai nấy đều lộ vẻ kích động cùng hưng phấn.

Từng có mấy đời Sở gia Tộc trưởng đều từng đề nghị tu kiến Từ Đường để cung phụng liệt tổ liệt tông, chỉ tiếc cuối cùng đều vì đủ loại nguyên nhân mà từ bỏ.

Quy căn kết để là vì Sở Gia Trại quá nghèo, căn bản không có dư thừa khí lực cùng tiền tài để làm việc này.

Nhưng mỗi một tộc nhân ai mà không mong mỏi có một tòa Từ Đường thuộc về Sở gia?

Hiện nay Sở Kiêu lần nữa đề xuất việc này, một chúng tộc nhân tự nhiên trong lòng cực kỳ kích động. "Tộc trưởng, chúng ta đều nghe

ngài.

Trước kia không có điều kiện, hiện nay ký nhiên có năng lực này, vậy nhất định phải xây Từ Đường." "A Tộc trưởng, một khi Từ Đường này xây xong, những thúc bá, gia gia chết đói vì đói kém kia dưới suối vàng chắc chắn cũng sẽ vì chúng ta mà tự hào." Nhìn tất cả tộc nhân nhao nhao mở miệng tán đồng, Sở Kiêu không cấm hài lòng gật đầu. "Chấn Long!" Sở Kiêu nhìn về phía nam tử tướng mạo phổ thông nhưng cực kỳ ổn trọng mở miệng trước tiên kia.

Người này tên là Sở Chấn Long, dựa theo niên kỷ là tộc huynh của hắn, năm nay vừa vặn ba mươi tuổi.

Hắn làm người trầm ổn, làm việc thiết thực, đồng thời tu vi cũng là một trong những tộc nhân đã chạm đến ngưỡng cửa Nhất giai. "Tộc trưởng, ngài có gì phân phó cứ việc nói." Sở Chấn Long tiến lên một bước cung kính nói. "Đoạn thời gian này trước tiên an bài tộc nhân lên núi phụ cận chặt một ít gỗ, chuẩn bị cho việc tu kiến Từ Đường và phòng ốc sau này.

Vị trí Từ Đường đặt ở khu vực kia, đợi sau khi minh khí bán đi lấy được tiền tài liền lập tức khai công." Sở Kiêu trầm tư một chút rồi chỉ tay nói. "Tộc trưởng ngài yên tâm, việc này ta định nhiên sẽ không để xảy ra sai sót.

Vừa vặn ta và Chấn Hải, Chấn Đông đều biết chút tay nghề xây dựng phòng ốc, lại thêm tộc nhân hiện nay ai nấy khí lực lớn kinh người, vừa vặn đều không cần thuê công nhân." Thấy Sở Kiêu giao việc, Sở Chấn Long không có chút do dự nào trực tiếp gật đầu đáp ứng. "Được rồi, sự tình cứ xử lý như vậy trước đi, mọi người đều về đi thôi." Sau khi an bài xong mọi việc, Sở Kiêu mới cho giải tán tộc nhân, lại để mấy người Sở Trường Dịch về nhà, sau đó một mình đi về phía nhà mình.

Đợi khi về đến tiểu viện, Sở Kiêu trực tiếp ngồi xuống ghế đá trong sân, vung tay lên.

Bá!

Bá!

Bá!

Sau một khắc, một đống đồ vật trực tiếp xuất hiện trước mắt hắn.

Trong đó có cái đan lô khổng lồ cao hơn hai mét chính là Quy Khư Đỉnh.

Đồng thời, Nhân Phù, Quỷ Phù, thậm chí một thanh ngân sắc trường thương, Quan Sơn Thái Bảo kim yêu bài... những vật phẩm này cũng hách nhiên nằm trong đó. "Đinh, phát hiện Quy Khư Đỉnh do Hận Thiên Thị đúc, có thể hấp thu 10.000 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện đồng Nhân Phù, có thể hấp thu 4.000 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện đồng Quỷ Phù, có thể hấp thu 4.000 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện thần binh 【 Ngân Long Khiếu Thiên Thương 】, có thể hoạch đắc 1.500 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện Quan Sơn Thái Bảo kim yêu bài, có thể hoạch đắc 1.500 Khí vận điểm." Nghe thanh âm hệ thống trong đầu, thần tình Sở Kiêu lập tức kinh hỉ.

Tuy sớm biết những thứ này ẩn chứa Khí vận điểm tuyệt đối không phải những minh khí trân quý kia có thể so sánh, nhưng giờ phút này thật sự nghe được vẫn không khỏi có chút chấn hám.

Một cái Quy Khư Đỉnh giá trị một vạn Khí vận điểm.

Nhân Phù, Quỷ Phù cộng lại đạt tới tám ngàn.

Nói cách khác, Long Phù, Ngư Phù đồng dạng mỗi cái giá trị bốn ngàn.

Còn có một cái Quy Khư Quái Kính... "Xem ra còn lại hai phù một

kính kia cũng cần thiết phải lộng tới tay." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, thấp giọng lẩm bẩm. "Hệ thống, đem Khí vận điểm trên những thứ này toàn bộ hấp thu." "Đinh, đang hấp thu...

Chúc mừng túc chủ hoạch đắc 21.000 Khí vận điểm." "Nói cách khác, ta giờ phút này sở hữu Khí vận điểm đã phá mười vạn?" Mười vạn Khí vận điểm, đoái hoán thành Gia tộc điểm chính là tròn một vạn điểm.

Đủ để mua sắm không ít đồ tốt trong Hệ thống thương thành.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu vội vàng nói với hệ thống: "Hệ thống, đem mười vạn Khí vận điểm đoái hoán thành Gia tộc điểm." "Đinh, đang đoái hoán...

Đoái hoán hoàn tất." "Mở ra bảng thông tin gia tộc!" Bá! ... (Bảng thông tin hiện lên, Gia tộc điểm: 10.000, Khí vận điểm: 1.000) ... "Một vạn Gia tộc điểm..." Nhìn nội dung trên bảng, Sở Kiêu ám thầm tư khảo.

Một vạn Gia tộc điểm này nhất định phải mua sắm những thứ có lợi nhất cho sự phát triển của gia tộc hiện nay.

Luyện đan thuật và một số đan phương là nhất định phải mua.

Hắn cũng không quên trong kho chứa đồ hệ thống còn có bảy viên nội đan Thiên niên dị thú cùng hai cây đại dược mấy trăm năm.

Đồng thời, cần mua trận pháp tụ long trọc khí, như vậy cũng tốt để tốc độ tu hành của tộc nhân nhanh hơn.

Còn lại, hắn định mua thêm một số võ đạo chiến kỹ.

Dù sao hiện nay bất quản là Sở Trường Dịch bọn người, khi chém giết với người khác đều chỉ bằng vào man lực, căn bản hào vô kỹ xảo đáng nói.

A không!

Tiễn pháp của Sở Trường Dịch ngược lại cực kỳ cao siêu.

Dù sao hắn vốn là thợ săn nổi danh nhất trong trại, tiễn pháp đã sớm lô hỏa thuần thanh.

Nhưng nếu có một môn võ đạo chiến kỹ liên quan đến tiễn pháp, tất định có thể làm cho chiến lực của hắn lần nữa được đề cao.

Chương 47

Nghĩ tới đây, Sở Kiêu lập tức nói với hệ thống: "Mở ra Hệ thống thương thành." ... (Sở Kiêu mua sắm: Cơ sở luyện đan thuật, các loại đan phương như Khí Huyết Đan, Long Hổ Đan, Dung Linh Đan...

Tốn hơn một ngàn Khí vận điểm.

Mua Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí Trận và dược liệu bố trận tốn hơn năm ngàn.

Mua 4 môn võ kỹ: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao.) ...

Có thể nói, vừa mới thu hoạch được một vạn Gia tộc điểm đã bị tiêu sạch sành sanh.

Một điểm cũng không còn thừa! "Đinh, đã khấu trừ một vạn Gia tộc điểm, vật phẩm sở mua đang bắt đầu phát phóng..." Ông!

Một cỗ tin tức hồng lưu bàng bạc nháy mắt dũng nhập vào trong đầu Sở Kiêu.

Tiếp thu nhiều tin tức như vậy, dù Sở Kiêu hiện nay tu vi đã đạt tới Nhị giai sơ kỳ cũng không cấm cảm thấy đầu óc ong ong một trận.

Cơ sở luyện đan thuật, đan phương, trận pháp, bốn môn võ đạo chiến kỹ... những thứ này vô nhất không hiện lên trong đầu hắn, cũng nháy mắt làm cho hắn trở nên lô hỏa thuần thanh.

Phương pháp quán đỉnh cưỡng ép này của hệ thống tuy làm hắn có chút khó chịu, nhưng lại có cái lợi là giúp độ thuần thục tăng lên cực cao.

Cảm thụ lượng lớn tin tức trong đầu, lại cảm tri được trong kho hệ thống xuất hiện thêm hai phần dược liệu bố trận, trong mắt Sở

Kiêu mới hiện ra nụ cười.

Ký nhiên trận pháp và luyện đan thuật đã tới tay, hắn ngay lập tức bắt đầu nghiên cứu.

Bảy ngày!

Tròn bảy ngày, Sở Kiêu một mực ở trong nhà tế tế toản nghiên, làm quen với Cơ sở luyện đan thuật và Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí Trận.

Tuy hệ thống quán đỉnh giúp hắn có lý giải cực cao, nhưng bất luận là luyện đan hay bố trận, dược liệu chỉ có bấy nhiêu đó, không thể không cẩn thận một chút, tranh thủ một lần thành công, nếu không chẳng phải uổng phí dược liệu sao?

Bảy ngày sau, triệt để nắm giữ xong, Sở Kiêu mang theo nụ cười tự tin bước ra khỏi tiểu viện.

Hai ngày tiếp theo, hắn đi khắp Sở Gia Trại, lấy tiểu viện nhà mình làm trận nhãn, chôn các loại dược liệu bố trận vào các góc khác nhau.

Sau đó, lấy một giọt tâm đầu huyết kết thúc, đại trận nháy mắt khởi động.

Khi đại trận thành công bố trí, Sở Kiêu có thể cảm giác rõ ràng cả đại trận tựa hồ liên tiếp với mình.

Hắn có thể tùy ý chưởng khống đại trận, cũng cảm nhận được địa mạch trọc khí (khí tức màu trắng xám) trong vòng vài dặm dưới lòng đất đang dũng động về phía Sở Gia Trại.

Sở Kiêu sơ bộ dùng địa mạch trọc khí tu luyện thử, kinh ngạc phát hiện hiệu quả hoàn toàn không thua gì âm khí, sát khí, so với thiên địa linh khí còn tốt hơn.

Địa mạch trọc khí tựa hồ đối với việc tăng lên cường độ nhục thân là vô dữ luân bỉ.

Biết được việc này, Sở Kiêu vội vàng triệu tập tộc nhân thông báo.

Nhất thời tộc nhân vui mừng khôn xiết.

Ngắn ngủi mấy ngày, tất cả tộc nhân đều đã quen với việc hấp thu địa mạch trọc khí để tăng thực lực.

Có một số tộc nhân vốn mấp mé ngưỡng cửa Nhất giai, chỉ thiếu một cước liền có thể triệt để bước vào.

Duy nhất đáng tiếc là trận pháp chỉ có thể tụ long địa mạch trọc khí trong vòng vài dặm, lại phải chia cho tất cả tộc nhân nên mỗi người nhận được có hạn.

Bất quá đây chỉ là tạm thời, đợi sau này đủ Gia tộc điểm tự nhiên sẽ mua trận pháp phạm vi lớn hơn.

Trận pháp bố trí xong, Sở Kiêu lại đóng cửa ở trong nhà.

Lần này hắn dùng Quy Khư Đỉnh làm đan lô, lấy nội đan thất thiên niên dị thú và hai cây đại dược trăm năm làm dẫn, cộng thêm hỏa diễm của bản thân và Cơ sở luyện đan thuật, hao phí năm ngày thành công luyện chế ra mười bình đan dược.

Trong đó 【 Khí Huyết Đan 】 bốn bình, 【 Long Hổ Đan 】 bốn bình, 【 Dung Linh Đan 】 hai bình, mỗi bình mười hai viên.

Vô luận Khí Huyết Đan hay Long Hổ Đan đều là để tu luyện, chỉ có Dung Linh Đan là để trị liệu thương thế.

Đan dược vừa thành, Sở Kiêu phục dụng thử, có thể cảm nhận rõ ràng Khí Huyết Đan và Long Hổ Đan chỉ một viên liền có thể tiết kiệm mười ngày khổ tu.

Còn Dung Linh Đan càng có công hiệu sinh tử nhân nhục bạch cốt,

kham xưng thần dược.

Cũng dễ hiểu, dù sao cũng là dùng nội đan thiên niên dị thú và đại dược trăm năm luyện thành.

Những đan dược này hắn chia ra một nửa cho mấy người Sở Trường Dịch.

Đồng thời mấy ngày nay hắn cũng đem bốn môn võ đạo chiến kỹ truyền thụ cho bọn họ.

Vốn định truyền cả luyện đan thuật nhưng bốn người hoàn toàn không có hứng thú, đành phải soạn ra sách để lại cho tộc nhân tự nghiên cứu, hi vọng sau này bồi dưỡng được Luyện đan sư, Luyện khí sư và Trận pháp sư.

Sau khi an bài xong mọi việc ở Sở Gia Trại, giao quyền quản lý tạm thời cho huynh đệ Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải, Sở Kiêu mang theo bốn người Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến, Sở Khứ Tà đạp lên con đường đi tới Thường Sa thành. ...

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua nửa tháng.

Thường Sa thành!

Trên một con đường dài, người đông nghìn nghịt, tiếng rao hàng của các thương nhân vang lên không dứt, hiển lộ ra vẻ phồn hoa náo nhiệt vô cùng.

Chỉ là, ai cũng không chú ý tới ở góc đường náo nhiệt lại có những người y phục lam lũ, thân hình khô gầy, thậm chí ngay cả ăn mày cũng không bằng đang ngồi liệt dưới đất.

Bọn họ hai mắt vô thần nhìn con đường phồn hoa trước mắt.

Nếu có ai lỡ tay làm rơi cái bánh bao hay màn thầu dính đầy bụi đất xuống đất, những người này sẽ lập tức như sói đói điên cuồng

tranh đoạt nhét vào miệng.

Đối với một màn này, tất cả mọi người đều sẽ không đi để ý, dù sao ở cái niên đại này hết thảy đều quá bình thường.

Hắc ám động đãng niên đại, thiên tai nhân họa, binh hoang mã loạn, nơi nào không như thế?

Thường Sa thành thậm chí còn coi là tốt, chỉnh thể pha vi phồn hoa, nếu không trên đường cũng sẽ không có nhiều thương nhân và người đi đường như vậy.

Giống có một số nơi, căn bản cùng quỷ thành không khác biệt lắm, đừng nói thương nhân, ngay cả nạn dân cũng không đi, nơi đó vẻn vẹn chỉ có thi thể chết đủ kiểu.

Lúc này, trong đám người trên đường phố, một đoàn năm người đang cất bước. "Tộc trưởng, đây là Thường Sa thành a?

Nhìn thật phồn hoa a, ta là lần đầu tiên tới." Sở Cửu Chiến vẻ mặt hiếu kỳ đánh giá hết thảy trên đường phố, nghiễm nhiên như một đứa bé hiếu kỳ.

Vừa ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, hắn càng là suýt chút nữa chảy nước miếng.

Dù sao đừng nói ăn, có những thứ hắn ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua. "Cửu Chiến, ngươi có thể hay không thu liễm một chút, bộ dạng này thật mất mặt." Nhìn bộ dáng kia, Sở Trường Dịch bên cạnh nhịn không được khóe miệng giật một cái, tức giận thấp giọng nói.

Tuy hắn cũng thèm, nhưng hiện nay thân là một thành viên gia tộc siêu phàm, tư thái nên có vẫn phải có, tổng không thể làm mất mặt Tộc trưởng được. "Xùy!" Sở Cửu Chiến im lặng bĩu môi, sau đó vỗ vai Sở Sơn Hùng bên cạnh, hắc hắc cười nói: "Sơn Hùng, chờ hai ta

có tiền rồi, ta mang ngươi đi ăn từ đầu đường đến cuối đường thế nào?

Ta nhất định phải ăn khắp cả cái Thường Sa thành này mới được." "Được a, bất quá phải chờ Tộc trưởng đem đồ vật bán đi mới được." Sở Sơn Hùng cười a a gật đầu. "Mấy người các ngươi đừng nháo nữa, chúng ta tìm chỗ ăn chút đồ vật trước đã, thuận tiện nghe ngóng tình huống." Sở Kiêu bất đắc dĩ nhìn mấy người đang đùa giỡn, thấy phía trước cách đó không xa vừa vặn có cái quán mì, liền trực tiếp mang theo mấy người đi tới. "Lão bản, cho năm bát mì dương xuân, nhớ kỹ thêm chút hành hoa a!" "Được rồi, mấy vị khách quan mời ngồi!" Một đoàn người tùy ý ngồi xuống trước một cái bàn trống.

Sở Kiêu ngước mắt đánh giá người đi đường trên phố.

Hiện nay là Dân Quốc năm thứ mười, dựa theo thời gian tuyến, hiện tại Cửu Môn hẳn là chưa thành lập.

Thường Sa thành Bố phòng quan cũng không phải Trương Khải Sơn, mà là Tả Khiêm Chi mới đúng. ...

“Thúc thúc, lấy cho ta mấy cái màn thầu.” Tại Thường Sa thành, trên đường phố, một nữ tử nhìn qua chỉ mới mười mấy tuổi, đang đứng trước hai cái sạp hàng, vẻ mặt ngoan ngoãn nói.

“Tiểu nha đầu a, cha ngươi bệnh đã khá hơn chút nào chưa?” “Cho, màn thầu đây.” Nhìn thấy thiếu nữ, vị chủ sạp hiển nhiên có quen biết, cười ha hả gói mấy cái màn thầu đưa qua.

“Thúc thúc cầm tiền, cha ta bệnh đỡ nhiều rồi, hai ngày nữa là có thể xuống giường.” Thiếu nữ vừa ngoan ngoãn trả tiền, vừa trả lời.

“Ha ha...

Được rồi, mau trở về đi, buổi tối ngàn vạn lần đừng ra ngoài, đoạn thời gian này ban đêm có không ít nữ tử chết thảm, cha ngươi

chỉ có một đứa con gái là ngươi, nếu xảy ra chuyện thì ông ấy sống sao nổi." Ông chủ phất phất tay, lại tựa hồ nhớ tới cái gì, đối với thiếu nữ dặn dò.

"Thúc thúc yên tâm, ta hiểu được." Nhìn bóng lưng thiếu nữ rời đi, ông chủ kia không khỏi cười lắc đầu.

Cách đó không xa, Sở Kiêu đang ngồi bên cạnh quán mì, nhìn thấy một màn này, không khỏi nhướng mày.

"Mấy vị khách quan, mì tới rồi..." Lúc này, ông chủ quán mì bưng mấy bát mì Dương Xuân lần lượt đặt lên bàn.

"Vị đại ca này, ngã nghe nói gần đây Thường Sa thành ban đêm chết không ít nữ nhân, chuyện này là thật hay giả?" Nhìn ông chủ quán mì trước mắt, Sở Kiêu đột nhiên gọi lại, ý vị thâm trường hỏi.

Chương 48

Nghe lời này, ông chủ quán mì lập tức kinh hãi, sau đó nhìn trái nhìn phải, mới cẩn thận từng li từng tí thấp giọng nói: "Vị tiểu ca này hẳn không phải người bản địa a?" "Không sai, huynh đệ mấy người chúng ta đều vừa tới Thường Sa thành, chuẩn bị kiếm kế sinh nhai." Sở Kiêu cười gật gật đầu.

"Vậy thì không trách được các ngươi không biết, hiện nay chuyện này cả Thường Sa thành đều đã truyền khắp nơi rồi.

Đoạn thời gian này, thường xuyên có nữ tử chết đi trong đêm, ta nghe nói bộ dáng kia chết thảm lắm.

Mọi người đều đồn là có ác quỷ quái vật hại chết những nữ tử kia." Xác định Sở Kiêu mấy người không biết chuyện này, ông chủ quán mì lập tức hạ thấp giọng, vẻ mặt nghiêm túc lại trịnh trọng nói.

Chỉ là khi nói đến chuyện này, thần tình của hắn lại mang theo vài phần bát quái.

Tuy rằng đoạn thời gian này chết không ít người, nhưng chết đều là nữ nhân, cùng hắn có quan hệ gì đâu.

Hơn nữa, thời buổi này chết người chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Chỉ là những nữ tử kia chết, bị người ta đồn đại phóng đại lên mà thôi.

Nhìn thần tình của ông chủ quán mì, Sở Kiêu như có điều suy nghĩ gật đầu, để đối phương rời đi.

"Tộc trưởng, nghe ngóng chuyện này làm gì?

Bất quá ban đêm thường xuyên có nữ tử chết thảm, chỉ sợ trong

đó tất có nguyên do.” Sở Trường Dịch nhìn thoáng qua tộc trưởng nhà mình, có chút tò mò hỏi.

“Không có việc gì, mau ăn mì đi!” Sở Kiêu lắc đầu, vừa cầm đũa ăn mì, một bên lại lâm vào trầm tư.

Vừa rồi sở dĩ nghe ngóng chuyện này, cũng là bởi vì ông chủ sạp màn thầu cùng thiếu nữ kia đối thoại, khiến hắn chú ý.

Nếu đoán không sai, Thường Sa thành sở dĩ buổi tối thường xuyên có nữ tử bỏ mạng, nãi là do một tên đao khách dưới trướng Tả Khiêm Chi gây nên.

Tên đao khách kia tựa hồ trong cơ thể bị chú nhập huyết dịch của Trương gia, thân thể sinh ra chút ít biến dị.

Không chỉ sức mạnh trở nên cường đại hơn, ngay cả tốc độ đều gần như đạt tới trình độ phi nhân loại.

Lại thêm hắn vốn có một tay đao pháp cực mạnh, cộng với tốc độ kinh khủng kia, đao của hắn có thể nói nhanh đến mức người thường khó mà tưởng tượng.

Vì để tiếp tục luyện đao, vị đao khách này liền chuyên tìm nữ tử lạc đàn vào ban đêm, dùng mạng của các nàng để luyện tập đao pháp.

“Nghiêm Tam Hưng... tựa hồ là cái tên này a?” Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia tinh quang khó phát hiện, nếu ký ức không sai, có lẽ không bao lâu nữa, Trương Khải Sơn cũng nên nhập Thường Sa thành.

Theo Trương Khải Sơn đến, Thường Sa thành tất sẽ dấy lên một trận sóng to gió lớn.

Theo sóng lớn dừng lại, Bố phòng quan Thường Sa thành tắc thành Trương Khải Sơn, sau đó người này lại lôi kéo tám thế lực khác trong thành, cùng nhau tổ kiến Cửu Môn, lại xưng Cửu Môn Đề Đốc!

Không thể không nói, Trương Khải Sơn người này xác thực không tầm thường, vô luận là năng lực, phách lực, cùng với tự thân võ lực, đều tuyệt đối là đỉnh tiêm.

Chỉ tiếc, theo Cửu Môn thành lập, về sau gần trăm năm thời gian, Cửu Môn đều nương theo mưa gió cùng máu tươi.

"Như hôm nay Cửu Môn đã chưa thành lập, hoặc là có thể từ trong đó đạt được không ít chỗ tốt." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, nội tâm thầm trầm tư.

Nếu như ở cái thời đại này, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu là đương chi vô quý Khí vận chi tử.

Vậy thì Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng cùng các lão Cửu Môn đương gia khác, đồng dạng cũng là thời đại Khí vận chi tử.

Dù sao, những đương gia này tổ kiến Lão Cửu Môn, thế nhưng là muốn quán xuyên tương lai gần trăm năm thời gian.

Thậm chí ân oán trăm năm sau, đều phải bắt đầu từ thời đại này.

Đương nhiên, chín vị đương gia, mỗi người trên thân sở hữu Khí vận chi lực khẳng định các có bất đồng.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng sở hữu Khí vận chi lực tất định càng nhiều.

Hắc Bối Lão Lục, Bán Tiệt Lý các loại, tắc tương đối giác ít một chút.

Nếu có thể đem những người này thu phục hoặc là chém giết, tất định có thể hoạch đắc đại lượng Khí vận điểm.

Huống hồ, đã chuẩn bị lập túc tại Thường Sa thành, đem Sở gia danh thanh đánh ra ngoài, sớm muộn cũng phải đối mặt với các thế lực này, khác biệt là hoặc sớm hoặc muộn mà thôi.

Trong lòng hắn còn có một chuyện khác muốn làm.

Thực tế, trong lòng Sở Kiêu vẫn luôn có một ý tưởng, đã hạ mộ đổ đấu có thể tại trên những minh khí kia hấp thu Khí vận điểm, vậy những minh khí đã sớm bị đổ ra, phải chăng cũng có thể hấp thu Khí vận điểm?

Chín vị Cửu Môn các gia, nhà nào không có đại lượng minh khí?

Nếu đem những minh khí này thượng dính nhiễm Khí vận điểm thông thông hấp thu, kia chẳng phải một đêm bạo phú?

Hắn chuẩn bị lũng đoạn toàn bộ Thường Sa thành, nãi chí toàn quốc cổ đổng minh khí thị trường.

Chuyện này một khi làm thành, Khí vận điểm kia chẳng phải ào ào tới?

Bất quá sự tình phải từng bước từng bước làm, muốn lũng đoạn toàn quốc cổ đổng minh khí thị trường, hay toàn bộ Thường Sa thành, khủng hoảng đều nhiễu không qua chín vị Cửu Môn thế lực.

"Cửu Môn..." Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, trong lòng đã nhiên bắt đầu có một chút tính toán, bất quá sự tình này không phải một lần là xong ngay được.

Trước đó, phải đi bán mấy cái minh khí, lại mua cái trạch tử, tốt nhất là an ổn tại Thường Sa thành cái đã.

"Tộc trưởng, ta ăn xong rồi, chốc nữa chúng ta đi đâu bán minh khí?" Lúc này, ăn xong mì, Sở Cửu Chiến nhìn thoáng qua bốn phía, xác nhận không có người, thấp giọng hỏi.

"Không vội, xem trước một chút tình huống trong Thường Sa thành." Sở Kiêu lắc đầu, ba hai ngụm đem mì ăn xong, ném xuống mấy cái đồng bạc, liền mang theo Sở Trường Dịch mấy người tiếp tục đi dạo Thường Sa thành.

Bất quá mấy người cũng không phải đi dạo lung tung, chủ yếu đi về phía những nơi có nhiều cửa hàng đồ cổ, thuận tiện nghe ngóng xem những cửa hàng kia đều thuộc về thế lực nhà nào.

Một lần đi dạo, liền đi mất mấy giờ.

Mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, Sở Kiêu mang theo mấy người vừa chuẩn bị từ trước một cửa hàng rời đi, đột nhiên thân thể dừng lại, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía đối diện đường phố, một cái sạp coi bói... thiếu niên?

Không sai, xác thực là một thiếu niên coi bói.

Chỉ thấy bên cạnh sạp coi bói kia có một cây phướn vải, trên đó viết: 'Bấm ngón tay tính tiền trần, thiết khẩu đoán càn khôn'!

Càng thú vị là, thiếu niên kia lúc này đang vẻ mặt tò mò nhìn chằm chằm mấy người bọn hắn, thần tình trên mặt cực kỳ cổ quái.

"Có chút ý tứ, thiếu niên này chẳng lẽ là...?" Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, sau đó đạp bộ hướng về phía thiếu niên kia đi đến.

"Tên thầy bói kia, vừa rồi vì sao vẫn luôn nhìn chằm chằm mấy người chúng ta?" Nhìn thiếu niên trước mắt, Sở Kiêu sắc mặt lạnh lẽo, cố ý dùng ngữ khí hung lệ quát lớn.

"Không... không, mấy vị đại ca, ta vừa rồi chỉ là hiếu kỳ, hiếu kỳ nhìn xem mà thôi." Thiếu niên coi bói hiển nhiên gan cũng không lớn, bị Sở Kiêu dọa một cái, lập tức đứng dậy, thần tình hoảng trương liên liên xua tay giải thích.

Một kẻ coi bói như hắn, nhìn thấy những người trước mắt này vừa nhìn đã biết không dễ chọc, từ nhỏ gan lại bé, giờ khắc này đâu thể không sợ hãi.

Nhìn bộ dạng hoảng hoảng trương trương của thiếu niên, mấy người đứng sau Sở Kiêu cũng có chút nhịn không được cười.

“A?

Hiếu kỳ?” Sở Kiêu thần tình ngoan lệ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương: “Hôm nay nếu không nói ra cái một hai ba, tin hay không ta đập nát cái sạp này của ngươi.” Một tia khí tức uy áp đáng sợ trong nháy mắt hướng về phía đối phương bao trùm tới.

Thiếu niên coi bói giờ khắc này thật sự hoảng rồi, khoảnh khắc đối mặt Sở Kiêu, phảng phất như tùy thời sẽ chết.

Loại khí tức đáng sợ này, ngay cả tên tửu quỷ kia cũng tuyệt không khủng bố bằng.

Vì cái mạng nhỏ quan trọng, thiếu niên coi bói vội vàng nịnh nọt nói: “Vị đại ca này, tiểu đệ là kẻ coi bói, vừa rồi thấy mấy vị quan sát tại cửa hàng đồ cổ kia, cho nên hiếu kỳ dưới mới nhìn nhiều hai lần.

Một lần nhìn này không sao cả, nhưng lại làm tiểu đệ ngẩn người a, ta bình sinh lần thứ nhất thấy người có tướng mạo như đại ca ngài.” “A?

Vậy tướng mạo ta như thế nào?” Sở Kiêu có chút tò mò hỏi.

Thiếu niên coi bói nghe vậy, lập tức giơ hai ngón tay cái, vẻ mặt sùng kính, không thể tin được nói: “Vị đại ca này, tướng mạo của ngài tiểu đệ căn bản không cách nào nhìn thấu, chỉ cảm thấy quý không thể tả, giống như Trích Tiên trên trời, căn bản không phải phàm nhân.

Nói thật, không phải tiểu đệ thổi phồng, tướng mạo hoàng đế cổ kim so với đại ca ngài, đó đều không bằng một sợi lông của ngài.

Ai nha nha, có thể thấy một lần loại tướng mạo cổ kim chưa từng có, quý không thể tả, thánh nhân không thể so, hoàng đế không thể với tới này, thật là phúc khí tiểu đệ mười đời mới tu được a...” Nghe tên thiếu niên coi bói này miệng lưỡi trơn tru, từng câu từng chữ nịnh nọt không trùng lặp, nói chuyện thì trên mặt mang theo nồng đậm sùng

kính cùng kính sợ, hận không thể lập tức quỳ rạp xuống trước mặt tộc trưởng nhà mình, Sở Trường Dịch mấy người khóe miệng đều không khỏi có chút co giật, thậm chí cảm giác có chút trợn mắt hốc mồm.

Nguyên lai nịnh hót cư nhiên có thể đạt tới trình độ này?

Lời nịnh hót này, nghe được đều có chút thay tộc trưởng nhà mình ngại ngùng, nhưng thiếu niên này lại nói đến hăng say.

Tuy rằng vị trí của tộc trưởng nhà mình đích xác không phải những thánh nhân, hoàng đế thời cổ có thể đánh đồng, nhưng thật sự bị người ta nịnh hót như vậy, xác thực có chút không quá tốt.

Ngay cả Sở Kiêu cũng không khỏi cảm thấy một trận vô ngữ.

"Được rồi được rồi, nịnh hót hai câu là được rồi, nhiều quá thì không còn thú vị nữa." Sở Kiêu phất phất tay, sau đó hỏi: "Tên gọi là gì?

Tuổi tác hẳn là chưa đầy mười tám đi?

Một mình ở đây bày sạp coi bói?" "Vị đại ca này, tiểu đệ tên là Tề Thiết Chủy, cuối năm nay ta liền mười bảy.

Nhà ta đời đời đều là thầy bói, chỉ tiếc lão cha không đáng tin cậy của ta đã sớm xuống dưới gặp mẹ ta mấy năm trước, bất đắc dĩ ta cũng chỉ có thể ra ngoài bày sạp coi bói, duy trì sinh hoạt." Nghe Sở Kiêu hỏi thăm, thiếu niên coi bói cũng chính là Tề Thiết Chủy, lập tức ôm quyền chắp tay, hắc hắc cười nói.

"Nói bậy nói bạ nhiều quá, không sợ bị mang xuống dưới sớm sao?" Nhìn Tề Thiết Chủy có chút không đứng đắn, Sở Kiêu đầy hứng thú trêu chọc.

Chương 49

“Ai, lão cha không đáng tin cậy kia của ta tai thính lắm, ở bên dưới thiết định nghe được lời ta nói.” Tề Thiết Chủy xua tay, hào không thèm để ý nói.

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên, nhìn trái nhìn phải, hắc hắc cười nói: “Vị đại ca, nếu ta đoán không lầm, mấy vị là chuẩn bị bán đồ vật a?” “A?

Ngươi biết ta muốn bán đồ vật?” “Hắc hắc...

Vị đại ca, mấy người tại trước cửa hàng đồ cổ lượn lờ một hồi lâu rồi đi?

Ta đoán các cửa hàng lớn ở Thường Sa thành, các ngươi đều có đi qua.

Là đang quan sát xem chủ nhân sau lưng những cửa hàng này là ai, cửa hàng nhà nào lại công đạo nhất.

Hành vi như thế, chẳng phải là vì muốn bán một ít đồ cổ... hay hoặc là minh khí sao?” Nhìn Sở Kiêu trước mắt, Tề Thiết Chủy hắc hắc cười một tiếng, tiến tới thấp giọng nói.

“A?

Ngươi xác định?

Chẳng lẽ ta không thể là đang thám thính để cướp bóc?

Ngươi lại đoạn định ta muốn bán minh khí?” Sở Kiêu đầy hứng thú nhìn Tề Thiết Chủy, trêu chọc nói.

“Vị đại ca đừng cười, tuy rằng ta không biết nhìn người, nhưng trên thân cỗ mùi đất kia, ta có thể ngửi được.

Mùi đất cổ rất mới, trong thời gian ngắn khẳng định là vừa đổ một cái đấu đi!" Tề Thiết Chủy nhún nhún mũi.

Nghề đổ đấu hạ mộ này, hắn khả không muốn quá quen thuộc.

Một người thực lực cho dù mạnh hơn nữa, nhưng chỉ cần đổ đấu, tại trong mắt người trong nghề tuyệt đối che giấu không được.

Phàm là người đổ đấu hạ mộ, trên thân đều sẽ xuất hiện cỗ mùi đất cổ.

Sở Kiêu thâm thâm nhìn thoáng qua Tề Thiết Chủy, sau đó sắc mặt bình tĩnh nói: "Đều nói Tề gia Kỳ Môn Bát Toán rất giỏi, hôm nay gặp mặt, ta tuy rằng chưa nhìn ra, nhưng nhãn lực và tâm tư của Tề Thiết Chủy ngươi, đảo xác thực làm cho người ta lau mắt mà nhìn." "Nguyên lai vị đại ca nhận ra ta a, không biết đại ca xưng hô như thế nào?" "Sở Kiêu!" "Nguyên lai là Sở đại ca, đã đại ca mang theo mấy vị huynh đệ bán minh khí, không bằng để tiểu đệ giúp giới thiệu một người mua tốt như thế nào?" Tề Thiết Chủy chắp tay, tròng mắt hơi chuyển, thăm dò hỏi.

"Xem ra, ngươi tựa hồ tương đối thôi sùng người mua trong miệng ngươi, đã như vậy thì mời dẫn đường đi!" Sở Kiêu mỉm cười, chút nào không có ý cự tuyệt.

Đối với cá nhân Tề Thiết Chủy, kết hợp ký ức kiếp trước mà xem, tại một số sự tình thượng tương đối đáng tin cậy.

Đã đối phương dám mở miệng giới thiệu người mua, cái người mua kia cũng không phải người bình thường, tuyệt đối già trẻ không gạt.

Nếu không, vừa rồi rõ ràng sợ hãi muốn chết, hắn khả không có gan làm chuyện này.

"Đã Sở đại ca tin được tiểu đệ, vậy thì đi theo tiểu đệ!" Tề Thiết

Chủy chắp tay, sau đó xoay người rời đi sạp hàng, hướng về phía trước đi đến.

"Tề tiểu tử, ngươi muốn đi đâu?

Sạp coi bói của ngươi không cần nữa à?" Nhìn một màn này, Sở Kiêu có chút kinh ngạc nói.

"Sở đại ca yên tâm, tại Thường Sa thành nội, khả không ai dám động vào sạp hàng của ta, cho nên sạp hàng đặt ở nơi đó, căn bản sẽ không có chút ảnh hưởng nào." Nhìn Tề Thiết Chủy vẻ mặt không sao cả, Sở Kiêu không khỏi ách nhiên thất tiếu.

Không ngờ Tề Thiết Chủy tuổi còn nhỏ, tại Thường Sa thành hiện nay cư nhiên cũng có danh thanh bực này.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu lập tức cất bước đi theo.

"Tộc trưởng, tên thầy bói này có đáng tin cậy không?" Đi theo sau lưng Sở Kiêu, Sở Cửu Chiến có chút không hiểu thấp giọng hỏi.

"Yên tâm đi!

Vô luận có đáng tin cậy hay không, thực tế tịnh không có quá lớn khác biệt.

Phản chính, nếu có một tơ một hào không thích hợp, liền trực tiếp tống hắn và người mua kia xuống địa ngục là được." Sở Kiêu mặt không biểu tình, nhìn Tề Thiết Chủy trước mắt, thản nhiên nói.

"Hắc hắc, Tộc trưởng nói đúng!" Nghe lời này, Sở Cửu Chiến lập tức hắc hắc cười một tiếng, ánh mắt nhịn không được nhiều lần liếc về phía trước Tề Thiết Chủy.

Hai người vừa rồi nói chuyện tịnh không có tránh né, cho nên Tề Thiết Chủy cách hai người không mấy mét có thể nói là nghe được rõ ràng.

Cũng chính vì nghe được, cho nên tim Tề Thiết Chủy mới suýt chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng, sau lưng càng là mồ hôi lạnh toát ra, nội tâm thầm cười khổ, đây là gặp phải một đám hung thần a.

Bất quá có lẽ đây cũng là một cơ hội cũng không chừng?

Kỳ thật, vừa rồi tuy rằng hắn đối với Sở Kiêu một trận nịnh hót điên cuồng, nhưng sự thật cũng không có quá khoa trương.

Hắn đích xác tỉ mỉ nhìn tướng mạo Sở Kiêu, tướng mạo của đối phương cũng đích xác quá tôn quý, có thể xưng là cổ kim chưa từng có, thậm chí không thuộc về phương thế giới này.

Cũng chính vì vậy, hắn mới có thể nịnh hót như 'Trích Tiên trên trời hạ phàm trần'.

Tướng mạo tôn quý bực này, cho dù một người bình thường đi theo bên cạnh, thường thường đều sẽ đạt được cực lớn chỗ tốt.

Ngộ nạn trình tường, bĩ cực thái lai...

đều không phải chuyện lạ.

"Đinh, phát hiện Thời đại Khí vận chi tử Tề Thiết Chủy, đối với Túc chủ tâm sinh kính ý, thần phục chi tâm, hoạch đắc 20.000 Khí vận điểm. 【 Đương tiền thần phục độ 30% 】" Nga?

Nghe thanh âm hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua bóng lưng Tề Thiết Chủy phía trước.

Tiểu tử này trực tiếp tâm sinh thần phục chi ý, trực tiếp đem thần phục độ tăng lên ba mươi phần trăm?

Loại thần phục độ này, so với Chá Cô Tiêu đều cao hơn không ít.

Bất quá Khí vận chi lực trên người Tề Thiết Chủy so với Chá Cô Tiêu rõ ràng kém xa.

Chá Cô Tiêu vẻn vẹn thần phục độ mười phần trăm liền cung cấp cho hắn 20.000 Khí vận điểm.

Mà cùng lượng Khí vận điểm đó, Tề Thiết Chủy lại cần thần phục độ đạt tới ba mươi phần trăm.

Có thể thấy được, chênh lệch giữa hai người cứu cánh có bao nhiêu lớn.

Bất quá vô luận thế nào, cũng là 20.000 Khí vận điểm, nếu có thể đem độ thần phục của hắn kéo đầy, đoạt được Khí vận điểm mã thượng cũng có thể phá mười vạn đại quan.

"Bất quá... ta cùng Tề Thiết Chủy mới vừa quen biết, tên này đã tâm sinh thần phục rồi?

Chẳng lẽ năng lực Kỳ Môn Bát Toán của hắn đã nhìn ra cái gì?" Sở Kiêu nội tâm có chút không hiểu.

Tuy rằng trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng cũng không có xoắn xuýt quá nhiều.

Bất luận là nguyên nhân gì, chung quy là chuyện tốt.

Đi theo Tề Thiết Chủy, một đoàn người đi loanh quanh, rốt cục dừng trước một cửa hàng đồ cổ.

Vừa mới đi vào cửa hàng, liền thấy bên trong đi ra một vị nữ tử phong tư yểu điệu, cười nói với Tề Thiết Chủy: "Cơn gió nào thổi Thần toán tử nổi danh nhất Thường Sa thành chúng ta tới đây vậy?" "Ai u, Trường Tụ tỷ tỷ nói lời gì vậy, ta đây không phải đã lâu không gặp Trường Tụ tỷ tỷ sao, cho nên tới xem một chút." Tề Thiết Chủy ôm quyền thi lễ, trên mặt chất đầy nụ cười, cười hì hì nói.

"Thiết!

Tề Thiết Chủy ngươi thật biết nói chuyện.

Được rồi, vô sự bất đăng tam bảo điện, nói đi, tới cửa hàng Hoắc gia ta làm cái gì?" Hoắc Trường Tụ sắc mặt nghiêm lại, ánh mắt không dấu vết nhìn thoáng qua Sở Kiêu đám người, sau đó lên tiếng hỏi.

"Là như vầy Trường Tụ tỷ tỷ, ta có mấy vị bằng hữu muốn bán một ít đồ vật, ta biết nơi này của Trường Tụ tỷ tỷ ra giá công đạo nhất, cho nên mang bọn họ tới xem một chút." "Vậy sao?" Hoắc Trường Tụ nghe vậy, như có điều suy nghĩ cười cười: "Mấy vị xưng hô như thế nào?" "Ta họ Sở, đã là Tề Thiết Chủy đề cử, vậy chỗ này hẳn là không tệ, xem một chút rồi ra giá đi." Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, sau đó tay phải vẫy một cái, Sở Trường Dịch ở phía sau lập tức đem một cái bọc đặt vào trong tay hắn.

Nhìn một màn này, Tề Thiết Chủy chớp chớp mắt, có chút thất thần.

Một cái bọc lớn như vậy lấy từ đâu ra?

Trước đó không có nhìn thấy a?

Mặc kệ nội tâm Tề Thiết Chủy nghĩ gì, Hoắc Trường Tụ tiếp nhận bọc, sau đó đặt ở trên quầy hàng bên cạnh, mở bọc ra xem.

Chỉ thấy bên trong đang bày biện hai cái bình sứ, cùng với một cái lư đồng.

"Đĩa sứ men xanh Tống Đại Quan Diêu, bình hoa men đỏ Nguyên Đại, cùng với hồ lô đồng điêu khắc...

Ba món đồ vật này nhìn qua mới xuất thổ chưa tới một tháng đi?" Nhìn ba món đồ vật trong bọc, Hoắc Trường Tụ trước tiên là sửng sốt, sau đó trong mắt lộ ra một tia kinh hỉ, nụ cười trên mặt cũng không khỏi trở nên càng đậm.

Dù sao ba món đồ vật này đều là trân phẩm trong trân phẩm... mỗi

một kiện đều giá trị liên thành.

"Sở tiên sinh đúng không, đã là Tề Thiết Chủy giới thiệu, vậy ta liền cho một cái giá thực.

Hai cái bình sứ, ta có thể làm chủ sáu vạn năm ngàn ngân nguyên, về phần lư đồng... ba vạn tám ngàn ngân nguyên, ngài cảm thấy thế nào?" Hoắc Trường Tụ vẻ mặt tươi cười trịnh trọng nhìn Sở Kiêu, sau đó đưa ra một cái giá.

Sáu vạn năm, ba vạn tám...

Nghe lời này, Sở Kiêu sắc mặt không đổi, trực tiếp gật đầu đồng ý nói: "Như thế đa tạ, cứ theo giá của ngươi đi." "Tốt, vậy cộng lại là mười một vạn ba ngàn ngân nguyên, chờ một lát ta đi lấy tiền cho ngài." Nói xong, Hoắc Trường Tụ trực tiếp xoay người đi vào phía sau cửa hàng.

Chương 50

"Sở đại ca, Hoắc Trường Tụ là chưởng quỹ cửa hàng Hoắc gia, ngày thường ta cùng nàng quan hệ không tệ, vi nhân cũng có thể, cho cái giá này thực sự không thấp." Cẩn thận nhìn thoáng qua phương hướng Hoắc Trường Tụ vừa biến mất, Tề Thiết Chủy vội vàng thấp giọng nói.

"Yên tâm, ta hiểu được!" Sở Kiêu gật gật đầu, thực tế đối với ba kiện minh khí này có thể bán được hơn mười một vạn ngân nguyên, trong lòng hắn cực kỳ hài lòng.

Tuy ba món đồ vật này đều là minh khí có giá trị cao nhất trong Bình Sơn đại mộ, nhưng dù sao cũng chỉ có ba món, có thể bán được cái giá này, Hoắc Trường Tụ tính là thành thật.

Đừng nhìn hơn mười một vạn ngân nguyên người ta tịnh không để ý, thực tế đặt ở kiếp trước, mã thượng tương đương với giá trị hàng chục triệu, cả trăm triệu rồi.

Nhiều ngân nguyên như thế, đủ để an bài tại Thường Sa thành, tịnh đem vấn đề ăn uống của tất cả tộc nhân Sở gia triệt để giải quyết.

Không bao lâu, liền thấy Hoắc Trường Tụ đi ra, sau lưng đi theo một nữ tử cách ăn mặc như nha hoàn, trong tay bưng một cái khay, trên đó đặt từng cọc ngân nguyên được bọc bằng giấy đỏ.

"Sở tiên sinh, nơi này có mười một vạn ba ngàn ngân nguyên, ngài đếm lại một chút?" Sở Kiêu lắc đầu, sau đó trực tiếp tiếp nhận khay đưa cho Sở Trường Dịch bên cạnh, cười nói: "Đường đường chưởng quỹ Hoắc gia, chút tiền ấy cũng không đến mức làm giả, từ hôm nay trở đi, hai kiện từ khí cùng lư đồng quy về Hoắc gia." "Sở tiên sinh

nói đùa, ba món đồ vật này có thể nói đều là tinh phẩm trong tinh phẩm, Sở tiên sinh gần đây chẳng lẽ hạ một cái đại đấu, xem ra thu hoạch không nhỏ a." Hoắc Trường Tụ cười ha hả nói, trên mặt lộ ra vẻ minh mị vô cùng, thâm thâm nhìn thoáng qua Sở Kiêu.

"Hoắc chưởng quỹ nói đùa!" Sở Kiêu thản nhiên cười một tiếng, không có để ý lắm.

"Trường Tụ tỷ tỷ, đã sự tình đều giải quyết xong, vậy ta cũng nên rút lui, lần sau có rảnh lại cùng ngươi tán gẫu ha." Lúc này, Tề Thiết Chủy đối với Hoắc Trường Tụ chắp tay, liền trực tiếp xoay người mang theo Sở Kiêu mấy người rời đi cửa hàng.

"Sở đại ca, ta xem sắc trời cũng không còn sớm, không bằng chúng ta tới nhà ta trước, ta làm chút đồ nhắm, hảo hảo uống hai ly thế nào?"
...

Thường Sa thành!

Tề gia, trong tiểu viện!

Một đoàn người đang ngồi ở trong viện, nâng ly cạn chén, thỉnh thoảng truyền ra một trận cười đùa.

"Cửu Chiến ca, không phải ta chém gió với ngươi, cả Thường Sa thành này, luận trắc cát hung, phong thủy kham dư, ta Tề Thiết Chủy nhận thứ hai, ai dám nhận đệ nhất?" "Thế à?

Ngươi tiểu tử có bản lĩnh này sao?

Khả tiểu tử ngươi mới bao lớn, dám kiêu ngạo như vậy, nhìn cánh tay cẳng chân gầy guộc của ngươi, ngày thường không bị người ta đánh hai trận à?" Tề Thiết Chủy trong tay bưng chén rượu, uống đến sắc mặt đỏ bừng, vỗ ngực lớn tiếng nói: "Khi phụ ta Tề gia?

Sống chán rồi sao, tại cái Thường Sa thành này thật không có ai dám khi phụ Tề gia ta.

Ai không biết Tề gia ta cùng Lão Lục là huynh đệ?

Dám khi phụ Tề gia, phải thử xem đao của Lão Lục có bao nhanh, bao sắc bén đã.” Lão Lục?

Nghe Tề Thiết Chủy nói, Sở Kiêu nhướng mày nói: “Tề Thiết Chủy, Lão Lục mà ngươi nói chẳng lẽ là Tây Bắc đao khách, Hắc Bối Lão Lục?” “Di...

Sở đại ca biết Lão Lục?” Tề Thiết Chủy nghe vậy, đánh cái ợ rượu, mắt say lờ đờ mông lung hỏi.

“Không quen biết, bất quá ta nghe nói người này đao rất nhanh, người khác hạ mộ gặp bánh chưng thì có thể trốn liền trốn, hắn thì đuổi theo bánh chưng mà chém.” Sở Kiêu lắc đầu nói.

“Ha ha ha...

Chuyện này là sự thật, Lão Lục tên kia là cái mãng phu, hạ mộ thật sự đuổi theo bánh chưng mà chém.

Bất quá tên kia cũng là cái tửu quỷ, nhưng đao của hắn xác thực nhanh.

Thường Sa thành nội có một câu nói, 'náo thị nhất lộ, nhân đầu mãn địa lạc'.

Luận đao pháp, hắn tuyệt đối là cái này.” Tề Thiết Chủy cười ha hả, lúc cao hứng nhịn không được giơ ngón tay cái lên.

“Không ngờ Thường Sa thành nội lại có cao thủ như vậy.” Sở Trường Dịch nhíu mày, có chút kinh ngạc nói.

Tuy rằng không biết Hắc Bối Lão Lục kia cứu cánh có bao nhiêu mạnh, nhưng hạ mộ đuổi theo bánh chưng chém, lại thêm câu nói lưu truyền trong Thường Sa thành kia, đủ để hình dung sự cường đại của Hắc Bối Lão Lục.

“Người này thực lực xác thực cường đại, khủng hoảng cũng là một Hóa Kình cường giả, luận chiến lực cho dù không so được với Chá Cô Tiêu, cũng kém không được bao nhiêu.” Sở Kiêu gật gật đầu, trong mắt cũng không khỏi hiện ra một tia tò mò.

Kiếp trước truyền ngôn, thực lực Hắc Bối Lão Lục có thể xưng là Cửu Môn đệ nhất.

Vô luận Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, hay hoặc là Trần Bì A Tứ, đơn luận cá nhân võ lực, không ai so được với Hắc Bối Lão Lục.

Do đó có thể thấy được, thực lực Hắc Bối Lão Lục có bao nhiêu khủng bố.

Đương nhiên, Cửu Môn đương gia nhân, mỗi người đều có chỗ lợi hại riêng.

Như Nhị Nguyệt Hồng, thực lực cường đại, càng thêm am hiểu khinh công, một tay thiết đạn tử cũng làm cho người kinh diễm.

Cửu Trảo Câu của Trần Bì cũng là nhất tuyệt, trong vòng mười mét dùng trảo lấy trứng gà, không làm nó tổn hại mảy may.

“Sở đại ca, đôi mắt này của ta Tề Thiết Chủy tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, tướng mạo của ngài thật sự là cổ kim chưa từng có, về sau ngài là đại ca ruột của ta, ta thiết định gắt gao ôm lấy cái đùi này không buông tay.” Lúc này, Tề Thiết Chủy đã triệt để uống say, vừa nói, vừa trực tiếp nhào xuống đất, gắt gao ôm lấy đùi Sở Kiêu không buông.

Một màn này làm cho Sở Trường Dịch mấy người bên cạnh nhịn không được cười.

“Tiểu tử này rất thú vị, bất quá có câu nói thật không sai, tộc trưởng chúng ta không phải phàm phu tục tử, muốn thật có thể ôm lấy

đùi tộc trưởng, cả đời thật sự kiếm lời." Sở Cửu Chiến một bên uống một ngụm rượu, một bên hắc hắc cười trộm.

"Mau mau, đã uống say rồi thì mau đi nghỉ ngơi đi!" Nhìn Tề Thiết Chủy gắt gao ôm đùi mình, Sở Kiêu có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

"Ách...

Nên nghỉ ngơi, Sở đại ca, đêm nay cứ nghỉ tại nhà ta, phòng gian ta đều đã chuẩn bị xong, đi đi đi." Tề Thiết Chủy lảo đảo đứng dậy, chỉ vào hai dãy phòng cách đó không xa trong sân nói: "Kìa, phòng ở bên kia, các ngươi cứ đi, ta không bồi nữa, phải... phải trở về đi ngủ." Phịch...

Nhiên, thoại âm vừa mới rơi xuống, Tề Thiết Chủy trực tiếp hai chân mềm nhũn, sắp ngã xuống đất.

Một bên Sở Trường Dịch mắt nhanh tay lẹ, vội vàng đỡ lấy hắn.

"Được rồi, Trường Dịch đem hắn đưa về phòng, hôm nay cứ nghỉ ngơi ở đây đi, Tề Thiết Chủy phẩm hạnh không tệ, là người có thể kết giao bằng hữu." Nhìn Tề Thiết Chủy đã triệt để say khướt, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu cười một tiếng.

"Vâng, Tộc trưởng!" Sở Trường Dịch gật gật đầu, một tay bế Tề Thiết Chủy lên, hướng về phía phòng ngủ chính đi đến.

"Tộc trưởng, vậy chúng ta cũng đi nghỉ ngơi!" "Đi thôi!" Theo Sở Cửu Chiến mấy người rời đi, trong tiểu viện chỉ còn lại một mình Sở Kiêu.

"Đinh, phát hiện Thời đại Khí vận chi tử Tề Thiết Chủy, đối với Túc chủ thần phục độ tăng lên tới 50%, hoạch đắc 20.000 Khí vận điểm." Lúc này, thanh âm của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu.

Nhìn phòng gian Tề Thiết Chủy đang ở, Sở Kiêu thần tình có chút

kinh ngạc.

Tiểu tử này đều say đến bất tỉnh nhân sự rồi, thần phục độ cư nhiên lại tăng lên?

"Chậc...

Nói như vậy, tiến độ thu phục Tề Thiết Chủy cư nhiên đã đạt thành một nửa?" Sở Kiêu lắc đầu cười một tiếng, phen này lại có hai vạn Khí vận điểm tới tay, tính ra Khí vận điểm hắn đang sở hữu lại một lần nữa đột phá bốn vạn đại quan.

"Cái tên Tề Thiết Chủy này... thật có chút ý tứ." Nhìn vầng trăng sáng tỏ trên bầu trời đêm, Sở Kiêu tự lắc đầu cười.

Hôm nay lần thứ nhất cùng Tề Thiết Chủy quen biết, tên kia vị miễn cũng quá tin tưởng hắn một chút.

Nhà ai người tốt lần đầu tiên gặp mặt, liền tâm sinh thần phục, có hành vi nạp đầu liền bái?

Chẳng lẽ tên kia thật có thể bằng vào tướng mạo nhìn ra cái gì?

Kỳ Môn Bát Toán có lợi hại như vậy sao?

Hay là, đây là năng lực cá nhân độc đáo của Tề Thiết Chủy, người giỏi nhất về xu cát tị hung?

"Thôi, nghĩ những cái này cũng vô dụng, thu phục tuy rằng thuận lợi đến mức có chút sờ không được đầu óc, nhưng hệ thống nói tổng không có sai, thu hoạch Khí vận điểm lại là thật sự." Sở Kiêu lắc đầu, sau đó cũng xoay người về phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi. ...

Hôm sau!

Sở Kiêu chậm rãi mở hai mắt ra, từ trong tu luyện tỉnh lại.

"Có đan dược tu luyện, tiến độ xác thực tăng lên không ít, xem ra có cơ hội phải đi kiếm thêm một ít dị thú nội đan, luyện chế một ít đan

dược mới được.” Cảm thụ một phen trong thân thể, đêm qua phục dụng đan dược xong, tu vi tinh tiến được chút ít, Sở Kiêu không khỏi thấp giọng tự nói.

Từ trên giường đứng dậy, sau đó mở cửa phòng, Sở Kiêu liền trực tiếp đi ra ngoài.

Nhiên, không đợi hắn đi ra sân, liền phát hiện Tề Thiết Chủy từ ngoài cửa viện vội vội vàng vàng đi vào.

Khi nhìn thấy Sở Kiêu, mắt Tề Thiết Chủy lập tức sáng lên, vội vàng chạy chậm tới, vừa chạy vừa nói: “Sở đại ca, nhanh nhanh nhanh, hôm nay Hồng gia thiếu chủ muốn đăng đài hát kịch, vị Hồng gia thiếu chủ này cũng không phải tầm thường, giọng hát hiện nay tại cả Thường Sa thành kia là nhất tuyệt, ta mang ngươi đi xem một chút.” “Ta nói này Tề Thiết Chủy, tên kia tối hôm qua uống say như chết, hôm nay có thể dậy sớm như vậy?” Lúc này, cửa phòng cách đó không xa mở ra, Sở Cửu Chiến có chút tò mò đánh giá Tề Thiết Chủy, cười trêu ghẹo.

“Hại, đây không phải là quen rồi sao!” Tề Thiết Chủy xua tay, sau đó lại nhìn về phía Sở Kiêu nói: “Hôm qua nghe Sở đại ca nói chuẩn bị mua cái trạch tử, cho nên sáng sớm ta đã đi nghe ngóng.

Thật đúng dịp, bên Nha Hành thật sự có một cái đại trạch tử chuẩn bị bán ra, nghe nói là tòa nhà năm sân (ngũ tiến đại viện), so với cái sân rách nát này của ta thì đại khí, hào hoa hơn nhiều.

Chúng ta lát nữa đi mua trạch tử trước, sau đó lại đi nghe Hồng gia thiếu chủ Nhị Nguyệt Hồng hát kịch.” Nga?

Nghe lời này, Sở Kiêu có chút kinh ngạc nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Tên này năng lực làm việc thật có chút lôi lệ phong hành, hôm qua

mới biết được bọn hắn muốn mua phủ trạch, buổi tối lại uống say như chết, hôm nay sáng sớm cư nhiên đã ra ngoài nghe ngóng chuyện phòng ốc.

"Chuyện nghe hát tạm thời không đề cập tới, chúng ta đi xem phủ trạch kia tột cùng như thế nào trước đã." "Cũng được, vậy còn chờ gì nữa?

Đi thôi!" Nghe nói hôm nay chuẩn bị mua sắm phủ trạch, Sở Cửu Chiến cách đó không xa, cùng Sở Trường Dịch mấy người vừa từ trong phòng đi ra, trên mặt đều không khỏi lộ ra một tia cười.

Rất nhanh, một đoàn người liền rời đi Tề gia tiểu viện.

Dưới sự dẫn dắt của Tề Thiết Chủy, lại dựa vào Nha Hành quản sự, rất nhanh Sở Kiêu liền đem tòa nhà năm sân kia mua lại.

Chương 51

Tòa nhà này hoàn toàn dựa theo phong cách Giang Nam viên lâm thiết kế cải tạo thành, không chỉ có đình đài lầu các, trong sân còn có một cái ao nước không nhỏ.

Tổng thể cực kỳ không tệ.

Tòa phủ trạch đại viện này tạm thời sung làm địa bàn của Sở gia tại Thường Sa thành, hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì.

Phủ trạch mua xong, một đoàn người vì chúc mừng, liền chuẩn bị đi tửu lâu phụ cận, hảo hảo ăn một bữa.

Trên đường phố, đầu người chuyển động.

Đột nhiên, phía sau đường phố truyền đến một trận ồn ào.

Đám người theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau lúc này đang có một đội người xuyên qua trường nhai.

Đi tuốt đằng trước là mấy nam tử cưỡi chiến mã.

Trong đó một người nhìn qua khoảng năm mươi tuổi, khí chất ổn trọng như Thái Sơn.

Một người khác, thân mặc quân trang, đội mũ quân đội, dung mạo cực kỳ anh tuấn, thân tư đĩnh bạt không thôi.

Người này không phải ai khác, chính là vị Trương Đại Phật Gia, Trương Khải Sơn!

Đương nhìn thấy Trương Khải Sơn trong nháy mắt đó, trong đám người, Sở Kiêu trong mắt lập tức lóe lên một tia tinh quang.

Vốn cho rằng Trương Khải Sơn phải đợi thêm một đoạn thời gian mới có thể đến Thường Sa thành, không ngờ tới nhanh như vậy.

Kia cũng mang ý nghĩa, Cửu Môn kiến lập cũng không xa.

"Hoắc, không được rồi không được rồi, Sở đại ca nhìn thấy thanh niên mặc quân trang cưỡi ngựa đi đầu kia không?

Người này tuy rằng không so được với ngươi, nhưng đồng dạng tướng mạo tôn quý, cả người ẩn ẩn có huyết khí trán phóng, hung ác thao thiên, vị này vị lai khả năng là một nhân vật rất không tầm thường a." Trên đường phố, nhìn vị thanh niên mặc quân trang cưỡi ngựa kia, Tề Thiết Chủy định tình nhìn lên, sắc mặt lập tức kinh hãi, vội vàng kéo tay Sở Kiêu nhỏ giọng kinh hô.

"A?" Nghe Tề Thiết Chủy nói, Sở Kiêu không khỏi kinh ngạc nhìn thoáng qua hắn.

Xem ra Kỳ Môn Bát Toán của Tề Thiết Chủy đích xác không tầm thường, vẻn vẹn một cái liếc mắt đã nhìn ra một chút mệnh cách của vị kia.

Trương Khải Sơn này vị lai chính là người tổ kiến Cửu Môn, càng là đứng đầu Thượng Tam Môn.

Không chỉ là Bố phòng quan Thường Sa thành, chưởng quản quân chính Thường Sa thành, thân thế hắn càng là người của Trương gia thần bí.

Trên người hắn còn lưu chảy huyết mạch hung thú Cùng Kỳ, tự nhiên hung ác thao thiên, huyết khí lượn lờ.

"Tộc trưởng, tên kia xác thực bất phàm, ta cảm giác thực lực hắn chỉ sợ đã nhập Ám Kình đỉnh phong, trong những người ta quen biết trước đó, ngoại trừ Chá Cô Tiêu ra, cho dù là Hồng Cô Nương, Lão Dương Nhân cũng không phải đối thủ của hắn." Sở Trường Dịch hai mắt khẽ híp, xa xa đánh giá Trương Khải Sơn phía trước, mở miệng nói.

“Không chỉ thế, một nam tử khác phía sau hắn một thân vị, thực lực tựa hồ cũng không kém, đồng dạng kham kham nhập Ám Kình.

Hơn nữa, trong đám binh sĩ mặc quân trang phía sau kia, có hơn mười người cư nhiên đều sở hữu Minh Kình thực lực.

Đám người này lai lịch bất phàm a.” Sở Cửu Chiến tắc lưỡi, có chút kinh ngạc nói.

Một lần nhìn thấy nhiều cường giả như vậy, xem ra là cùng một bọn.

Cho dù lần trước tại Bình Sơn, chứng kiến Tả Lĩnh Thường Thắng Sơn hơn hai ngàn người, cũng chưa từng thấy nhiều Minh Kình cường giả như vậy.

“Chẳng lẽ các ngươi không sát giác được một tia không thích hợp trên người hắn sao?

Trong thân thể hắn ẩn ẩn tồn tại một loại sức mạnh đặc thù.” Lúc này, thanh âm băng lãnh của Sở Khứ Tà vang lên.

Sức mạnh đặc thù?

Mấy người nghe vậy, không khỏi nhìn nhau một cái, sau đó trong mắt đều nhịn không được hiện ra một tia hiểu ra.

Tiia sức mạnh đặc thù kia tự nhiên bọn hắn cũng sát giác được, tựa hồ huyết của những người này bất đồng?

Bất quá cụ thể thế nào, mấy người cũng không quá rõ ràng.

Nghe mấy người đàm thoại, Tề Thiết Chủy ở một bên cũng thầm kinh hãi, vị Sở đại ca tộc nhân này thật sự mỗi người đều là hung chủ, sát phôi!

Nếu như nói vị thanh niên mặc quân trang cưỡi chiến mã kia trong mắt hắn là thế gian cực hung, là người sát khí hoàn nhiễu, thì tộc nhân

của Sở đại ca, mỗi người đều là sát tinh chuyển thế.

Luận hung ác, hoàn toàn không ở dưới đối phương, thậm chí càng hung, càng ngoan, càng ác.

"Bá!" Lúc này, Trương Khải Sơn cách đó không xa tựa hồ cảm ứng được gì, trong nháy mắt quay đầu, ánh mắt định hình tại trên người Sở Kiêu đẳng nhân.

"Hắc, Tộc trưởng thấy không, tên kia cư nhiên sát giác được ánh mắt của ta, nhìn qua kìa." Sở Cửu Chiến đối với ánh mắt kia liệt miệng cười một tiếng, chút nào không có để ý.

Nhị hóa!

Nhìn bộ dạng này, Sở Trường Dịch một bên nhịn không được trợn trắng mắt, ngươi cứ trắng trợn nhìn chằm chằm người ta như vậy, người khác có thể không cảm giác được sao.

"Meo..." Cùng lúc đó, một tiếng mèo kêu đột nhiên truyền đến.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, một con mèo cam đang chạy nhanh trong đám người trên đường phố, sau đó phi tốc nhảy lên mái hiên tầng hai đối diện.

"Tiểu Quất!" Theo một tiếng hô quát vang lên, trong đám người một bóng người nhanh chóng tật trì, hướng về phía con mèo cam kia đuổi theo.

Người tới một thân hồng y trường bào mã quái, dung nhan tuấn mỹ, cước bộ tại mặt đất nhẹ nhàng điểm một cái, liền như một con chim én bay vọt qua hơn mười mét cự ly.

Tại lúc sắp xuống đất, thân hình hắn giữa không trung xoay chuyển, một chân giẫm tại trên vai Trương Khải Sơn, sau đó trong nháy mắt đằng không.

“Cảm ơn a!” Giữa không trung, tuấn mỹ nam tử quay đầu nhìn về phía Trương Khải Sơn mỉm cười, sau đó một phen ôm lấy mèo cam trên mái hiên, mấy cái lên xuống liền biến mất không thấy.

“Thường Sa thành không hổ là hạch tâm trọng thành của mấy tỉnh chung quanh, không chỉ phồn hoa chí cực, càng là ngọa hổ tàng long, mới sơ nhập Thường Sa thành liền gặp nhiều cao thủ như vậy.” Nhìn phương hướng hồng y tuấn mỹ nam tử rời đi, lại nhìn thoáng qua đám người thần bí lúc trước nhìn chằm chằm mình giờ đã biến mất, Trương Khải Sơn nhịn không được thầm nói.

Vừa rồi hồng y nam tử kia, một tay khinh công liền khiến người vọng trần mạc cập, thực lực ít nhất cũng nhập Ám Kình.

Một nhóm người khác trắng trợn nhìn chằm chằm bọn hắn kia, càng cho hắn một loại cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Thậm chí có như vậy trong nháy mắt, Cùng Kỳ huyết trong cơ thể hắn đều đang sôi trào.

“Thường Sa!

Ngọa hổ tàng long, phong vân hội tụ chi địa!

Tả Khiêm Chi, ta Trương Khải Sơn tới rồi, huyết cừu năm đó, nhất định phải dùng máu của ngươi để tẩy rửa!” Nhìn Thường Sa thành phồn hoa huyên náo trước mắt, trong mắt Trương Khải Sơn tinh quang thiểm thước, gắt gao nắm lấy dây cương trong tay, thầm nghĩ.
...

Một bên khác!

Đã sớm rời đi Sở Kiêu mấy người, đã nhiên đi tới một con đường khác.

“Sở đại ca, nhìn biểu tình vừa rồi của ngươi, tựa hồ đối với nhóm người kia có quen biết?

Tên kia tuy rằng không bằng Sở đại ca ngài và Trường Dịch, nhưng cũng là cái hung chủ, tất nhiên lai lịch phi phàm." Tề Thiết Chủy đi theo bên cạnh Sở Kiêu, trên mặt hắc hắc cười, tò mò hỏi.

"Ta cùng hắn cũng không quen biết, bất quá đối với hắn cũng có chút hiểu rõ.

Không thể không nói Tề Thiết Chủy, Kỳ Môn Bát Toán của ngươi xác thực có chút môn đạo, ngươi nói cũng toàn đối.

Tên kia là một hung chủ, mệnh phạm sát tinh, đi theo bên cạnh hắn, mệnh không đủ cứng, tất tử vô nghi.

Bên cạnh hắn luôn hoàn nhiễu trừ giết chóc thì chính là rất nhiều sự tình không tốt." Sở Kiêu mỉm cười, thản nhiên nói.

"Ta đi, hung ác như vậy sao?

Vậy xem ra ta sau này phải cách xa hắn một chút." Nghe lời này, Tề Thiết Chủy mặt thượng kinh hãi, liên liên lắc đầu, hiển nhiên đánh định chủ ý muốn rời xa đối phương.

Nhiên, trên mặt Sở Kiêu lại bất giác lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

Tề gia cùng Trương gia tiền bối, chỉ sợ sớm có giao tập.

Tề gia Kỳ Môn Bát Toán, tinh thông phong thủy kham dư, mệnh lý thuật số, có thể nói bách vô cấm kỵ.

Nhưng Tề gia lại có một điều tổ huấn, có ba thứ không xem!

Người ngoại quốc không xem!

Người họ Trương xăm Kỳ Lân không xem!

Kỳ sự quỷ văn không xem!

Hiển nhiên, Tề gia sớm cùng Trương gia có điều giao tập, nếu không lại sao sẽ truyền xuống cái quy tắc 'người họ Trương xăm Kỳ

Lân không xem'?

Trương Khải Sơn kia tuy trên thân không xăm Kỳ Lân, nhưng lại là Cùng Kỳ, lại họ Trương.

Trong mệnh sớm đã chú định, hai người tất nhiên sẽ nảy sinh giao tập.

Loại vận mệnh này tựa hồ thử phương thế giới đã sớm định ra, trừ phi Sở Kiêu cưỡng ép xuất thủ, nếu không không ai có thể thay đổi.

Khả Sở Kiêu lại cần gì phải xuất thủ ngăn cản chứ?

Dù sao, bất kể Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn hai người có hay không kiến lập quan hệ, kỳ thật tịnh không quá quan trọng.

Chương 52

Chân chính quan trọng là, theo hai người giao tập sau, Trương Khải Sơn đối với Thường Sa thành hiểu rõ hơn, liền sẽ sinh ra ý tưởng tổ kiến Cửu Môn.

“Sở đại ca, sắp giữa trưa rồi, chúng ta ăn chút gì trước đã, sau đó buổi chiều chúng ta đi Lê Viên, hảo hảo thưởng thức hồng gia thiếu chủ biểu diễn.” “Đúng rồi, vị hồng y tuấn mỹ nam tử thi triển khinh công đuổi theo mèo cam lúc nãy, chính là Nhị Nguyệt Hồng, là danh chủ nổi tiếng trong Thường Sa thành chúng ta.

Không ít nữ tử đối với hắn khuynh tâm không thôi, thậm chí có người điên cuồng đến mức không phải hắn thì không gả, chậc chậc...

Tề gia ta sao lại không có loại đãi ngộ này ni?” Nói đến đây, Tề Thiết Chủy có chút bất đắc dĩ thở dài, trong lời nói mang theo vài phần u phẫn.

“Ha ha ha...

Ta nói tên thầy bói này, vừa rồi Nhị Nguyệt Hồng kia chúng ta cũng nhìn thấy, người ta gương mặt kia thậm chí so với nữ tử còn xinh đẹp hơn, ngươi cũng có thể cùng người ta so sánh?” Nhìn bộ dạng Tề Thiết Chủy, Sở Cửu Chiến không khách khí cười ra tiếng trào phúng nói.

“Ta nói Sở Cửu Chiến, ngươi là khi dễ ta không biết võ công, nếu không ta cao thấp cũng phải cho ngươi hai cái vả miệng...

U a, tên thầy bói này, trưởng bản sự rồi a, xem đánh...

A...

Sai rồi sai rồi, Cửu Chiến ca...

Chiến gia...

Sở đại ca, ngươi cũng không quản quản tộc nhân của mình.” Nhìn Tề Thiết Chủy một bên hít khí, một bên xoa đầu, ngữ khí ủy khuất, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu: “Không có việc gì trêu chọc Cửu Chiến làm chi, biết rõ đánh không lại còn sính cường.

Được rồi đừng xoa nữa, Cửu Chiến căn bản không dùng sức, giả bộ cho ai xem ni.” “Hắc hắc...

Bị phát hiện rồi a.” Tề Thiết Chủy liệt miệng cười một tiếng, bị vạch trần cũng không thèm để ý, ngược lại chỉ vào một tửu lâu phía trước nói: “Kìa, chúng ta đến rồi, đồ ăn trong tửu lâu này là nhất tuyệt của Thường Sa thành, hôm nay cao thấp phải đi vào nếm thử.” Rất nhanh, một đoàn người đi vào tửu lâu, lên lầu hai chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Tề Thiết Chủy tiếp nhận thực đơn, 'bá bá bá' một hơi điểm mười mấy món ăn, lại kêu thêm mấy hũ rượu.

“Ta nói tên thầy bói này, hôm nay đại xuất huyết a, những món này cũng không rẻ, cư nhiên gọi nhiều như vậy?” Nhìn một màn này, Sở Cửu Chiến có chút kinh ngạc nói.

“Ta đại xuất huyết?

Là ngươi mời khách, ngươi trả tiền a.

Ta là một tên thầy bói, đâu ra nhiều tiền như vậy?” Tề Thiết Chủy một mặt vô tội nhìn đối phương, sau đó hắc hắc cười nhìn về phía Sở Kiêu.

Hôm qua Sở Kiêu bán ba kiện minh khí, kiếm lớn mười mấy vạn đại dương, hôm nay cao thấp phải hảo hảo ăn một bữa.

“Tên thầy bói thối, ngươi gọi?

Ta trả tiền?" Sở Cửu Chiến hai nắm đấm nắm chặt, ác hung hăng trừng mắt Tề Thiết Chủy, ngay cả Sở Trường Dịch, Sở Khứ Tà đẳng nhân ở một bên cũng gắt gao trừng hắn.

Quen sống khổ, cho dù hiện nay có tiền rồi cũng không nỡ phô trương lãng phí.

Như hôm nay Tề Thiết Chủy gọi nhiều món như vậy, muốn bọn hắn trả tiền, mấy người chỉ cảm thấy nắm đấm của mình cứng như bàn thạch.

"Hắc hắc...

Đừng kích động mà, yên tâm ta Tề Thiết Chủy không ăn không uống không." Tề Thiết Chủy cười khan một tiếng, sau đó sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía Sở Kiêu, lên tiếng hỏi: "Sở đại ca, hôm nay sáng sớm người của Hoắc gia truyền tin tức, muốn ngài đi Hoắc gia một chuyến, nghe nói là Hoắc gia đương gia nhân Hoắc Tam Nương đích thân mời.

Hoắc Tam Nương tuổi còn trẻ lại là Hoắc gia đương gia nhân, nữ nhân này tâm ngoan thủ lạt như xà hạt, tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô dụng, ta đoán chừng là coi trọng kỳ trân minh khí trong tay ngài.

Dù sao hôm qua ba kiện minh khí kia tuyệt đối là trân phẩm trong trân phẩm, cả Thường Sa thành một năm cũng không thấy được mấy kiện lưu thông." Hoắc Tam Nương!

Nghe Tề Thiết Chủy nói, trong mắt Sở Kiêu không khỏi lóe lên một tia tinh quang.

Đối với nữ nhân này, hắn cũng không xa lạ gì a!

Như Tề Thiết Chủy nói, nữ này dã tâm bừng bừng, tâm ngoan thủ lạt như xà hạt, cũng không phải là nhân vật dễ sống chung.

Hoắc Tam Nương!

Tên thật Hoắc Cẩm Tích!

Nãi là Hoắc gia đồng lứa bài danh thứ ba, sau lại tuổi còn trẻ liền chấp chưởng toàn bộ Hoắc gia, cho nên có xưng hô Tam Nương.

Truyền ngôn Hoắc Tam Nương dung mạo tuyệt mỹ, khí chất tựa tiên, nhưng đối ngoại nhân lại cực kỳ lãnh mạc vô tình, hành sự phong cách càng là sát phạt quả đoán, tâm ngoan như xà hạt.

Tại toàn bộ Thường Sa thành, không ai không đối với nàng kính sợ, kiêng kị.

Cho nên khi biết được Hoắc Tam Nương mời Sở Kiêu tới Hoắc phủ, Tề Thiết Chủy mới cẩn thận nghiêm túc như vậy.

Nghe xong lời Tề Thiết Chủy, Sở Kiêu tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng thần tình cũng không có nửa phần dao động.

Đối với Hoắc Tam Nương, hắn cũng có sự hiểu biết, cá nhân này hành sự đích xác quả đoán, nội tâm cũng xác thực như xà hạt.

Bất quá Sở Kiêu lại cảm thấy hết thảy bình thường.

Dù sao đối phương tuổi còn trẻ đã trở thành Hoắc gia đương gia nhân, nếu không sát phạt quả đoán, tâm như xà hạt, lại có thể trấn trụ được toàn bộ Hoắc gia cùng các thế lực bên ngoài đang dòm ngó sao?

Phải biết Hoắc gia là một trong những gia tộc thế lực lớn nhất Thường Sa thành, nội bộ cũng không phải bền chắc như thép.

Hoắc Tam Nương tuổi còn trẻ mộng tưởng trở thành Hoắc gia đương gia nhân, có thể thấy được tất nhiên kinh lịch không biết bao nhiêu lần chém giết cùng âm mưu quỷ kế.

Nếu không tâm ngoan thủ lạt, chỉ sợ sớm bị người trong nội bộ Hoắc gia nuốt sống rồi.

Trở thành đương gia nhân xong, thế lực khác chẳng lẽ không dòm

ngó Hoắc gia, muốn ám trung mưu cầu lợi ích?

Có thể nói, bất luận kẻ nào là gia tộc đương gia nhân, đều sẽ không phải người hiền lành.

Hoắc gia có thể lấy nữ tử chưởng quyền, tại Thường Sa thành thậm chí trở thành đỉnh cấp gia tộc thế lực, nội bộ tất nhiên càng thêm lãnh huyết vô tình.

Đồng thời cũng đủ để chứng minh năng lực bản thân Hoắc Tam Nương tuyệt đối không thể khinh thường.

Đối với việc này, Sở Kiêu cũng chưa từng coi thường Hoắc Tam Nương, chỉ là với thực lực hiện nay của hắn, khu khu một cái Hoắc gia, thật không để vào mắt.

Vô luận Hoắc Tam Nương vì kỳ trân minh khí trong tay hắn hay có mục đích gì khác, Sở Kiêu đều chút nào không thèm để ý.

Nếu đối phương giữ thái độ hữu thiện, vậy cũng không sao.

Khả nếu Hoắc gia có ác ý, vậy thì trong Cửu Môn vị lai liền không có chỗ cho Hoắc gia lập túc.

Hay hoặc là, Hoắc gia trực tiếp diệt tộc, vô luận hiện nhậm đương gia nhân Hoắc Tam Nương hay vị lai đương gia nhân Hoắc Tiên Cô đều phải chết.

Tác tính, có thể vì Sở Kiêu cung cấp không ít Khí vận điểm.

"Ta nói tên thầy bói này, Hoắc gia đã mời thì chúng ta đi một chuyến là được, lại không phải đại sự gì, làm gì mà nghiêm túc như thế?" Sở Cửu Chiến tức giận trắng mắt liếc Tề Thiết Chủy một cái, sau đó cầm đũa bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Cái tên Tề Thiết Chủy đáng chết này, dùng tiền của hắn gọi nhiều đồ ăn như vậy, hôm nay nếu không ăn hết, hắn có thể đau lòng chết

mất.

“Không phải, đây chính là Hoắc gia a, đỉnh cấp gia tộc ở Thường Sa thành, chỉ có Giải gia, Hồng gia các loại thiểu số thế lực mới có thể so sánh.

Hoắc Tam Nương tìm tới, khủng hoảng không chỉ vì kỳ trân minh khí trong tay Sở đại ca, cực có khả năng hỏi ra những minh khí này từ đâu mà có.

Đừng có bộ dáng không thèm để ý như vậy a, tốt xấu gì cũng cho chút phản ứng được không.” Nhìn Sở Cửu Chiến lời nói hào không để ý, lại nhìn Sở Kiêu mấy người một bộ dáng chút nào không quan tâm, Tề Thiết Chủy mí mắt trực nhảy, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Ta là một kẻ coi bói sợ cái gì, ta quản Hoắc gia là nhà nào, mua minh khí chỉ cần giá cả thích hợp thì bán, khả nếu có ý đồ khác, vậy thì là tự tìm đường chết.” Sở Cửu Chiến hừ lạnh một tiếng, tức giận nói.

Một bên Sở Trường Dịch buông đũa xuống, mỉm cười nhìn Tề Thiết Chủy nói: “Tề tiểu huynh đệ, lúc trước không phải nói tộc trưởng tướng mạo là thế gian tôn quý nhất, cổ kim chưa từng có sao, như thế nào hiện tại ngược lại không tin tưởng tộc trưởng rồi?” “Ách...” Nghe lời này, Tề Thiết Chủy lập tức sửng sốt.

Đúng a!

Hắn đang lo lắng cái gì?

Loại tướng mạo này của Sở Kiêu, căn bản không phải phàm phu tục tử có thể so sánh.

Vị này thật sự như Trích Tiên hạ phàm, tuy rằng không biết Sở đại ca cứu cánh là người phương nào, lại cứu cánh có bao nhiêu cường đại, nhưng Sở Cửu Chiến mấy vị tộc nhân này, khủng hoảng

cũng không yếu hơn cái tên tửu quỷ bằng hữu kia.

Kia Hoắc Tam Nương lợi hại hơn nữa, thật đúng là không nhất định là đối thủ của Sở đại ca.

Nếu không vì sao hắn sẽ sinh ra ý niệm muốn ôm đùi?

Cho nên căn bản là lo lắng sai đối tượng, chân chính nên lo lắng hẳn là Hoắc gia mới đúng.

Thật muốn chọc giận Sở đại ca, khủng hoảng Hoắc gia kia cũng phải tan tác như gà đất.

Minh bạch những điều này, trên mặt Tề Thiết Chủy rốt cuộc không còn vẻ lo âu, ngược lại lộ ra một nụ cười.

Bất quá khi nhìn thấy Sở Cửu Chiến cùng Sở Sơn Hùng đang ăn như hổ đói, sắc mặt hắn lập tức đen lại, vội vàng nói: "Ta nói mấy vị, chừa cho ta chút a." Nói xong, Tề Thiết Chủy vội vàng cầm đũa, gia nhập vào hành động tranh đoạt thức ăn.

"Đinh, phát hiện Thời đại Khí vận chi tử Tề Thiết Chủy, thần phục độ tăng lên tới 60%, hoạch đắc 30.000 Khí vận điểm." Ân?

Nghe thanh âm hệ thống vang lên trong đầu, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Tề Thiết Chủy đối diện.

Hảo gia hỏa!

Đang giành ăn mà cũng tăng lên thần phục độ?

Lần này vẻn vẹn chỉ tăng lên mười phần trăm, cư nhiên liền hoạch đắc 30.000 Khí vận điểm.

Xem ra thần phục độ càng về sau, đoạt được Khí vận điểm càng nhiều.

Chương 53

Từ khi tới Thường Sa thành, từ trên người Tề Thiết Chủy cư nhiên trước sau hoạch đắc 70.000 Khí vận điểm, thật sự có chút làm cho người ta ngoài ý muốn a.

Hoặc là, đợi Tề Thiết Chủy thần phục độ tăng lên một trăm phần trăm xong, tên này cung cấp Khí vận điểm, khủng hoảng tuyệt không chỉ mười vạn đơn giản như vậy.

Mười lăm vạn?

Hai mươi vạn?

"Chậc chậc..." Vẻn vẹn một cái Tề Thiết Chủy đã hoạch đắc nhiều Khí vận điểm như vậy, vậy thì những vị Cửu Môn đương gia khác thì sao?

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh một đoàn người liền ăn uống no say, du nhàn dựa vào ghế, vẻ mặt thỏa mãn.

"Ợ...

Tộc trưởng, đồ ăn quán này xác thực ăn ngon a, có rảnh chúng ta lại đến mấy lần." Sở Cửu Chiến bán dựa vào ghế, một mặt hồi vị những món ngon vừa rồi.

"Sao, hiện tại không chê đắt rồi?" Sở Kiêu cười trêu ghẹo.

"Hại, Tộc trưởng, bí mật của ngài ta lại không phải không biết, chúng ta nghèo quen rồi, nhất thời tập quán không đổi được, bất quá vừa rồi ta cũng nghĩ thông suốt.

Ăn thì có thể tốn bao nhiêu tiền?

Hôm qua ba món minh khí đã bán được hơn mười vạn đại dương,

sau này chúng ta hạ thêm mấy cái mộ, tiền chẳng phải ào ào tới sao?" Sở Cửu Chiến phất phất tay, liệt miệng cười nói.

"A..." Nghe lời này, Sở Kiêu không khỏi cười lắc đầu, sau đó nhìn về phía Tề Thiết Chủy nói: "Tề Thiết Chủy, buổi chiều Lê Viên chúng ta không đi nữa, trực tiếp mang ta đi Hoắc gia đi." "Không đi Lê Viên, trực tiếp đi Hoắc gia?" Tề Thiết Chủy thần tình kinh ngạc, có chút không hiểu nói: "Sở đại ca, Hoắc gia hẹn thời gian là ngày mai, hôm nay buổi chiều đi làm cái gì?" "A...

Vô luận ngày mai hay ngày kia, đối với ta mà nói tịnh không có khác biệt, nhưng Hoắc gia bên ngoài Thường Sa thành hoành hành quen rồi, vừa vặn mượn cơ hội này nói cho Hoắc gia biết.

Có một số quy tắc, đến lúc phải thay đổi rồi, sớm cho bọn họ đánh một cái dự phòng, cũng để bọn họ có cái chuẩn bị.

Dù sao, từ một khắc ta lập túc tại Thường Sa thành, đại biểu cho thế lực trong tòa thành này sắp triệt để tẩy bài rồi." Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, hắn khả không có công phu tại Thường Sa thành chơi đùa âm mưu quỷ kế.

Hắn muốn chính là huề hoàng hoàng đại thế, nói cho tất cả mọi người biết, Thường Sa thành... nên thay trời đổi đất rồi!

Hoắc gia, liền là cái đầu tiên.

Nghe xong lời này, Tề Thiết Chủy thâm thâm nhìn thoáng qua Sở Kiêu, sau đó có chút thổn thức gật đầu nói: "Đã như vậy, ta lập tức cho người an bài." ...

Hoắc gia!

Trong chính đường!

Hoắc Tam Nương có chút kinh ngạc nhìn Hoắc Trường Tụ trước mắt, kinh ngạc nói: "Ngươi nói cái gì?

Tên Sở Kiêu kia lát nữa sẽ đăng môn bái phỏng?" "Đúng vậy gia chủ, vừa rồi quản sự Tề gia tới báo cho ta biết." Hoắc Trường Tụ gật gật đầu trả lời.

"Quản sự Tề gia?" Hoắc Tam Nương nhíu mày: "Hoắc gia ta mời là ngày mai, Sở Kiêu kia lại đổi thành hôm nay, hành sự phong cách thật bá đạo." "Chỉ sợ Sở Kiêu kia hiện nay đang trên đường tới, đã đổi thành hôm nay, vậy thì tùy ý hắn, ta đảo muốn nhìn xem cái tên Sở Kiêu này muốn làm gì.

Gia chủ, ta có chút không rõ, ngài mời Sở Kiêu kia làm cái gì?

Tức tiện trong tay hắn có trân phẩm minh khí, nhưng cũng không đến mức mời tới tận cửa chứ?" Hoắc Trường Tụ có chút không hiểu hỏi.

"Trường Tụ, đoạn thời gian trước có một tin tức, không biết ngươi đã nghe hay chưa." Hoắc Tam Nương mỉm cười nói.

"Tin tức?" Hoắc Trường Tụ nhíu mày, có chút không hiểu.

"Truyện ngôn tiền đoạn thời gian, Thường Thắng Sơn Tả Lĩnh Tổng bả đầu Trần Ngọc Lâu, suất lĩnh một chúng Tả Lĩnh đạo chúng, trộm Bình Sơn Nguyên Đại tướng quân mộ.

Lúc đó ngoại trừ Tả Lĩnh ra, còn có hai phương thế lực cũng cùng tham dự vào.

Trong đó, thậm chí có Bàn Sơn Khôi thủ Chá Cô Tiêu." Hoắc Tam Nương thâm thâm nhìn thoáng qua Hoắc Trường Tụ, ngữ khí u u, tựa hồ ý vị thâm trường.

"Bình Sơn Nguyên Đại tướng quân mộ?

Ba phương thế lực liên thủ?

Bàn Sơn Khôi thủ Chá Cô Tiêu, Thường Thắng Sơn Tả Lĩnh Tổng

bả đầu Trần Ngọc Lâu?

Hai người này đều là nhân vật hung hãn chân chính trên giang hồ, Đạo Mộ Tứ Đại Phái hội tụ hai phái?

Nhất là Trần Ngọc Lâu, tại Tương Nam tỉnh, Trần Ngọc Lâu Tổng bả đầu kia chính là có danh xưng Thiên Hạ Đạo Khôi a.

Có thể khiến bọn họ liên thủ trộm đại mộ, Bình Sơn Nguyên Đại tướng quân mộ khủng hoảng phi đồng tiểu khả đi?" Hoắc Trường Tụ nghe vậy, thần tình chấn kinh, vẻ mặt khó tin.

Dù sao đó chính là Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai phái khôi thủ liên hợp, cứu cánh là đại mộ dạng gì mới có thể để hai vị này liên thủ?

"Không chỉ có như thế, ta nghe nói Bình Sơn đại mộ làm cho Tả Lĩnh tử thương không ít người.

Đoạn thời gian này Tả Lĩnh đem không ít minh khí lấy được từ Bình Sơn đại mộ bán ra ngoài, Hoắc gia ta cũng thu mua không ít.

Nghe đệ tử Tả Lĩnh nói, trong Bình Sơn đại mộ có ngàn năm dị thú hoành hành, càng có Thi Vương xuất hiện." Hoắc Tam Nương đôi mắt đẹp khẽ híp, trong lời nói cũng không khỏi mang theo vài phần kinh ngạc.

"Cái gì?

Ngàn năm dị thú và Thi Vương?" Nghe lời này, Hoắc Trường Tụ lập tức đại kinh thất sắc.

Phải biết dị thú vốn cực kỳ hiếm thấy, mỗi một đầu dị thú thực lực đều cực kỳ khủng bố, tối thiểu đều sở hữu Hóa Kình thực lực.

Từng có lần Hoắc gia gặp phải một đầu dị thú, lần đó Hoắc gia tử thương cả trăm hỏa kế mà dị thú lại không bị tổn thương gì.

Vẻn vẹn chỉ là dị thú đã khủng bố như vậy, kia ngàn năm dị thú lại

nên đáng sợ đến bực nào?

Huống chi còn có Thi Vương xuất hiện.

Đó chính là Thi Vương a, tồn tại chỉ có trong truyền thuyết, không phải bánh chưng phổ thông có thể so sánh.

Bình Sơn đại mộ hung hiểm đến mức này, không chỉ có ngàn năm dị thú, cư nhiên ngay cả Thi Vương đều xuất hiện, làm cho Hoắc Trường Tụ làm sao có thể không kinh hãi?

Lúc này, Hoắc Tam Nương lần nữa mở miệng nói: "Nghe đệ tử Tả Lĩnh nói, lúc đó ngoại trừ Bàn Sơn, Tả Lĩnh ra, còn có một cỗ thế lực thần bí khác, không ai biết lai lịch bọn họ, chỉ biết là họ Sở.

Phen này từ trong tay Sở Kiêu mua được ba kiện minh khí, đều là trân phẩm trong trân phẩm.

Đoạn thời gian này có thể xuất ra trân phẩm minh khí như vậy, nhóm người kia lại họ Sở, làm cho ta không thể không đem hai bên liên hệ với nhau." "Gia chủ, ý ngài là Sở Kiêu chính là cỗ thế lực thứ ba cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai phái liên thủ trộm Bình Sơn đại mộ?" Bàn Sơn, Tả Lĩnh, cùng với một phương thế lực thần bí họ Sở, ba bên liên thủ cùng dò xét Bình Sơn đại mộ.

Chuyện này đã lan truyền khắp mấy tỉnh thành xung quanh, không ít thế lực đều biết được tin tức này.

Nghe đồn rằng, chuyến này Tả Lĩnh từ trong Bình Sơn đại mộ đoạt được minh khí đem bán đi, đã cứu sống được hàng chục vạn tai dân.

Uy danh của Tả Lĩnh vốn đã đỉnh thịnh, nay thanh danh càng thêm vang dội, khiến vô số người ca công tụng đức. "Nhưng điều đó cũng không đại biểu cho việc đám người Sở Kiêu kia chính là thế lực thần bí họ Sở đã cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh trộm mộ Bình Sơn a." Hoắc

Trường Tụ có chút không hiểu nói. "Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy hết thảy đều quá trùng hợp sao?

Vừa khéo họ Sở... lại vừa khéo trong tay có trân phẩm trong trân phẩm minh khí." Hoắc Tam Nương khẽ mím môi, cười như không cười nói. "....." Hoắc Trường Tụ nghẹn lời, ngẫm lại sự tình đích xác quá trùng hợp. "Gia chủ, Tề Thiết Chủy mang theo một đám người tới, hiện đang chờ ở tiền sảnh." Lúc này, một tỳ nữ từ ngoài cửa đi vào, cung kính bẩm báo. "Đến rồi sao?" Hoắc Tam Nương khẽ cười một tiếng, đứng dậy: "Đã như vậy, ta cũng nên đi gặp vị Sở Kiêu kia một chút.

Vô luận bọn họ có phải là thế lực thần bí kia hay không, tổng phải tự mình gặp một lần mới biết được, hoặc giả đây cũng là một cơ hội cho Hoắc gia chúng ta?" Hoắc gia tiền sảnh. "Chậc chậc...

Hoắc gia gia đại nghiệp đại, nơi ở xác thực xa hoa a, mấy món bài trí ở tiền sảnh đều là cổ đổng giá trị không nhỏ." Nhìn các loại vật phẩm trang trí trong sảnh, Tề Thiết Chủy nhịn không được chặc lưỡi. "Tề Thầy Bói, ta thấy Sở gia hình như cũng không kém đâu, ta từng thấy qua, các vị cũng có không ít cổ đổng minh khí a?" Sở Trường Dịch nhìn Tề Thiết Chủy đang ghé sát vào một cái bình gốm quan sát tỉ mỉ, cười nói. "Hại, ta là tiểu môn tiểu hộ, sao có thể so sánh cùng Hoắc gia." Tề Thiết Chủy xua tay nói. "Tộc trưởng, phủ trạch Hoắc gia nhìn xác thực đại khí.

Vốn tưởng rằng tòa viện tử ngũ tiến chúng ta mua đã đủ lớn rồi, nhưng so với Hoắc gia vẫn còn kém không ít." Nhìn biểu tình có chút hâm mộ của Sở Cửu Chiến, Sở Kiêu lắc đầu, bưng chén trà khẽ nhấp một ngụm, sau đó mặt không đổi sắc nói: "Phủ trạch Hoắc gia là một tòa lại một tòa viện tử nối liền cùng một chỗ, theo ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, đây được coi là một trang viên, dù sao người ở bên trong cũng không phải ít.

Chúng ta chỉ có một tòa viện tử ngũ tiến, tự nhiên so với bọn hắn không bằng, bất quá người nhà mình ở tạm thời cũng đủ rồi.

Có lẽ chờ sau này người đông hơn, có thể đem viện tử mở rộng thêm, hoặc là mua lại một chỗ trang viên khác." Nghe Sở Kiêu nói, Sở Trường Dịch tán đồng gật đầu: "Tộc trưởng nói không sai, huống hồ người ít mà ở chỗ quá lớn thì lại không có ý nghĩa, dù sao tộc nhân tạm thời đều đang ở trong nhà." "Ta chỉ nói vậy thôi, làm gì mà nghiêm túc thế." Sở Cửu Chiến nghe vậy, cẩn thận nhìn hai người một cái, sau đó nhịn không được nhỏ giọng lầm bầm.

Đột nhiên, trong mắt đám người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến tinh quang lóe lên, nháy mắt nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy bên ngoài đang có một nữ tử hướng về phía tiền sảnh đi tới.

Theo nữ tử kia càng đi càng gần, thẳng đến khi bước vào tiền sảnh, mọi người mới thấy rõ dung mạo đối phương.

Người tới nhìn qua chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc một thân sườn xám cẩm tú, đem thân hình hoàn mỹ không tì vết bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Diện dung tuyệt mỹ, môi hồng liệt diễm, đôi mắt đẹp như hoa đào, thậm chí mang theo vài phần mị hoặc câu hồn đoạt phách.

Chương 54

Khí chất vũ mị động nhân, nhưng tất cả mọi người tại tràng đều có thể cảm giác được, ẩn dưới vẻ ngoài vũ mị kia là sát cơ lẫm liệt cùng sự băng lãnh.

Người tới không phải ai khác, chính là đương gia nhân Hoắc gia, Hoắc Cẩm Tích - Hoắc Tam Nương! "Tề Thầy Bói, chúng ta cũng có một thời gian không gặp rồi nhỉ?" Hoắc Tam Nương vừa vào đại sảnh, ánh mắt khẽ lướt qua mấy người Sở Kiêu, cuối cùng bình tĩnh nhìn về phía Tề Thiết Chủy chào hỏi. "Ai da, đây không phải là Hoắc đương gia xinh đẹp yêu kiều, diễm tuyệt toàn bộ Thường Sa thành sao!

Đều nói Hoắc đương gia là đệ nhất mỹ nữ Thường Sa, ta thấy hoàn toàn là sự thật a!" Vừa thấy Hoắc Tam Nương, cái miệng của Tề Thiết Chủy như được bôi mật, lập tức vỗ mông ngựa.

Hoắc Tam Nương phì cười, khuôn mặt vốn mỹ diễm càng trở nên động nhân: "Tề Thầy Bói thật biết nói chuyện, hôm nào đó ta sẽ an bài người tới chiếu cố quang cố việc buôn bán của ngài." "Hắc hắc...

Vậy đa tạ Hoắc đương gia chiếu cố." Tề Thiết Chủy toét miệng cười, xem ra mấy ngày nữa lại có thể kiếm chác một chút rồi. "Vị này là Sở Kiêu Sở công tử phải không?" Sau khi vui đùa, Hoắc Tam Nương trực tiếp chuyển ánh mắt nhìn về phía Sở Kiêu đang ngồi trên ghế lẳng lặng uống trà.

Trong sảnh mọi người liếc mắt một cái liền có thể phân biệt ra ai mới là kẻ cầm đầu.

Dù sao thân là chủ một gia đình, chút nhãn lực ấy nàng vẫn phải có. "Hoắc đương gia chê cười, không cần xưng công tử, gọi tên ta là

tốt rồi." Sở Kiêu đạm đạm cười, đứng dậy chắp tay với Hoắc Tam Nương. "Vậy không được, Sở công tử sinh ra anh tuấn như vậy, khí chất lại xuất chúng, không gọi một tiếng công tử thì cảm giác có lỗi với gương mặt tuấn lãng phi phàm này quá." Hoắc Tam Nương vừa đi tới chủ vị ngồi xuống, vừa nhìn Sở Kiêu trêu ghẹo. "Hoắc đương gia cũng cho là như vậy?

Ha ha ha...

Sở đại ca mặt mũi này, ta cảm giác toàn bộ Thường Sa thành cũng chỉ có Hồng gia Thiếu ban chủ mới có thể cùng sánh vai.

Chỉ bất quá Hồng gia Thiếu ban chủ gương mặt tuấn mỹ còn xinh đẹp hơn nữ tử, còn Sở đại ca thì tuấn lãng mười phần dương cương." Tề Thiết Chủy a a cười một tiếng, đứng ở một bên phụ họa. "Hoắc đương gia quá khen." Sở Kiêu lắc đầu cười, ánh mắt thật sâu đánh giá một phen Hoắc Tam Nương, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Không biết Hoắc đương gia mời Sở mỗ tới đây tột cùng là vì chuyện gì?

Chi bằng cứ trực tiếp, thẳng thắn một chút thì tốt hơn." "Đã Sở công tử là người sảng khoái, vậy ta cũng không giấu giếm.

Hôm qua Sở công tử tại cửa hàng Hoắc gia ta bán ra ba kiện trân phẩm trong trân phẩm minh khí, cho nên ta tò mò Sở công tử trên tay phải chăng còn có loại minh khí này?

Nếu có, Sở công tử không ngại trực tiếp toàn bộ bán cho Hoắc gia ta như thế nào?

Hoắc gia ta tuyệt đối sẽ cho ngài một cái giá hài lòng." Hoắc Tam Nương chăm chú nhìn Sở Kiêu, một lát sau lại nhịn không được cười nói. "Xác thực còn có một số minh khí, đối với ta mà nói bán cho ai cũng như nhau, chỉ cần giá cả thích hợp thì bán cho ai cũng là bán." Sở Kiêu nghe vậy gật gật đầu, biết Hoắc Tam Nương tìm hắn, chuyện thứ nhất khẳng định là việc này.

Dù sao một kiện minh khí trân phẩm đỉnh cấp cực kỳ hiếm thấy, cho dù là loại gia tộc như Hoắc gia cũng tuyệt đối cực kỳ khan hiếm.

Hắn cũng không sai, bán cho ai cũng là bán, đã Hoắc Tam Nương muốn mua thì tự nhiên hắn sẽ không cự tuyệt.

Nói xong, Sở Kiêu nhìn Hoắc Tam Nương đột nhiên mỉm cười, sau đó đại thủ vung lên.

Bá!

Một khắc sau, trên mặt đất vốn không có vật gì trực tiếp xuất hiện một hàng minh khí được bày biện cực kỳ chỉnh tề.

Những minh khí này tổng cộng có bảy kiện, mỗi một kiện đều giá trị liên thành, có thể xưng là cực phẩm trong cực phẩm.

Xích Kim Hoa Biện Trản, Nguyên Bảo Kim Phật, Nhữ Diêu Quán Nhĩ Bình, Lưu Ly Kim Long Điêu...

Mỗi một kiện đều có giá trị ít nhất ba vạn đại dương trở lên.

Giờ khắc này, trong đại sảnh ngoại trừ đám người Sở Trường Dịch ra, vô luận là Tề Thiết Chủy hay Hoắc Tam Nương đều trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh sạ nhìn những minh khí trên mặt đất.

Vô căn cứ tạo vật?

Không!

Không!

Trên thế giới sao có thể tồn tại loại năng lực không thể tưởng tượng nổi này?

Vậy thì chỉ có hai khả năng!

Tu Di Giới Tử... hoặc Ngũ Quỷ Vận Tài thuật?

Vô luận là loại nào đều đủ để chứng minh Sở Kiêu phi đồng phàm

hưởng.

Dù sao, bất kể là Tu Di Giới Tử hay Ngũ Quỷ Vận Tài thuật, đó đều là năng lực kỳ đặc trong truyền thuyết.

Thậm chí chỉ từng thấy trên cổ tịch chứ chưa từng thấy ở hiện thực, không ngờ hôm nay cư nhiên được tận mắt nhìn thấy.

Loại năng lực kỳ đặc này cư nhiên Sở Kiêu lại có!

Khác với sự kinh sạ của Hoắc Tam Nương, Tề Thiết Chủy sau khi ngắn ngủi kinh ngạc thì nội tâm có thể nói là cuồng hỉ.

Dù sao hắn chính là người thề muốn ôm đùi Sở Kiêu.

Sở Kiêu thực lực càng mạnh, năng lực càng kỳ đặc thì càng chứng minh hắn không nhìn lầm, hắn chọn đúng rồi.

Hoắc Tam Nương tâm tư thâm trầm, nhưng giờ khắc này cũng thực sự bị một màn này làm kinh hãi.

Nếu như trước đó chỉ là suy đoán Sở Kiêu là một nhóm người cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh liên thủ xuống mộ, như vậy hiện tại nàng vô cùng chắc chắn, nhóm người thần bí họ Sở kia tất nhiên là Sở Kiêu. "Đinh, phát hiện Thời đại Khí vận chi tử Tề Thiết Chủy thần phục độ tăng lên tới 70%, hoạch đắc 5000 Khí vận điểm." Nghe thanh âm hệ thống vang lên trong đầu, Sở Kiêu thản nhiên nhìn thoáng qua Tề Thiết Chủy bên cạnh, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Hoắc Tam Nương, đạm đạm cười, chỉ vào bảy kiện minh khí trên mặt đất nói: "Hoắc đương gia, không biết bảy kiện trân phẩm minh khí này, ngài có cần hay không?" Hoắc Tam Nương dùng đôi mắt đẹp vũ mị câu nhân thật sâu nhìn Sở Kiêu một cái, sau đó cười khẽ nói: "Sở công tử thật làm cho ta than thở không thôi, thủ đoạn bực này quả thực đã làm ta mở rộng tầm mắt.

Đã Sở công tử sảng khoái, vậy Tam Nương ta cũng không hàm hồ.

Trường Tụ!" "Gia chủ!" Theo tiếng Hoắc Tam Nương, Hoắc Trường Tụ lập tức từ ngoài cửa đi vào. "Đến phòng thu chi lấy ba mươi vạn ngân phiếu, hôm nay bảy kiện minh khí của Sở công tử, Hoắc gia ta muốn hết!" "Ba mươi vạn..." Hoắc Trường Tụ nghe vậy kinh hãi, nhìn thoáng qua minh khí trên mặt đất, đồng tử lập tức co rụt lại.

Bảy kiện minh khí không một ngoại lệ đều là trân phẩm tuyệt đối đỉnh tiêm, toàn bộ Thường Sa thành một năm e rằng cũng không thấy được nhiều trân phẩm đỉnh cấp như vậy.

Nhưng hôm nay cư nhiên một lần xuất hiện bảy kiện, cộng thêm ba kiện trước đó.

Giờ khắc này, Hoắc Trường Tụ cũng không sai biệt lắm hiểu rõ, Sở Kiêu mười phần có chín chính là nhóm người thần bí họ Sở kia.

Nhưng mà, bảy kiện minh khí dù là trân phẩm tái đỉnh cấp thì cũng không đáng giá ba mươi vạn đại dương a.

Tuy nhiên Hoắc Trường Tụ cũng không mở miệng chất vấn, cung kính đáp một tiếng rồi xoay người rời đi. "Hoắc đương gia thật đại thủ bút, bất quá giá cả ba mươi vạn, e rằng có chút không đáng đi?" Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói. "Đáng!

Ai nói không đáng?

Dù sao đây chính là vật mà Sở công tử liên thủ cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh từ trong Bình Sơn lấy ra.

Kỳ gian lại có ngàn năm dị thú, lại có Thi Vương, nguy hiểm như vậy mà Sở công tử lại an nhiên vô sự, làm sao có thể không đáng đâu?" Hoắc Tam Nương chăm chú nhìn Sở Kiêu, trên mặt càng dương dật nụ cười diễm lệ.

Khi từ trong miệng nàng nghe được Bàn Sơn, Tả Lĩnh, ngàn năm

dị thú và Thi Vương, đám người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến vốn đang ngồi xem kịch đồng tử lập tức co rụt lại, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn về phía Hoắc Tam Nương.

Nhiên, Sở Kiêu lại từ đầu đến cuối trên mặt đều không lộ ra chút nào dị dạng, chỉ bưng chén trà khẽ nhấp một ngụm, sau đó thản nhiên nói: "Nguồn tin của Hoắc đương gia đảo cũng rất nhanh, cho nên chuyện này hiện nay đã truyền khắp Thường Sa thành rồi sao!" Đối với việc này, hắn cũng không phủ nhận, trực tiếp mở miệng thừa nhận.

Dù sao cũng không cần thiết phải che che lấp lấp, theo danh thanh của hắn và Sở gia càng lớn thì chỉ biết đem lại chỗ tốt.

Tuy trong đó cũng có không ít chỗ xấu, dù sao thụ đại chiêu phong (cây to đón gió), nhưng kia thì thế nào?

Chỉ cần đối với gia tộc phát triển có chỗ tốt, những thứ khác đều không quan trọng! "Cái gì...

Bàn Sơn, Tả Lĩnh?

Liên thủ trộm mộ Bình Sơn?

Bàn Sơn, Tả Lĩnh, ta nhớ không lầm là một trong tứ đại phái trộm mộ sao?

Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu, Tả Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngọc Lâu đều là nhân vật truyền kỳ trong giới đổ đấu, Sở đại ca dữ nhiên liên thủ hạ một cái đại mộ?" Tại Hoắc gia tiền sảnh, nghe Hoắc Tam Nương cùng Sở Kiêu đối thoại, Tề Thiết Chủy thần tình chấn kinh, một bộ không dám tin tưởng.

Tại giới đổ đấu, tứ đại phái trộm mộ chính là thế lực truyền thừa cả ngàn năm.

Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu càng là nhân vật truyền kỳ trên giang

hồ.

Nếu Bàn Sơn, Tả Lĩnh trang bị đầy đủ là quân chính quy tinh nhuệ chiến lực cường hãn, thì các thế lực đổ đấu ở Thường Sa thành chỉ là mấy kẻ thổ phu tử (kẻ trộm mộ nghiệp dư).

Đừng nhìn Tả Lĩnh nhất mạch đi theo hướng người đông thế mạnh, luận kỹ thuật không lợi hại bằng Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, nhưng không đại biểu người ta không có hàm lượng kỹ thuật.

Vô luận là Ngô Công Quải Sơn Thê, Khốn Long Trận, Bác Long Trận đều không phải thủ đoạn bình thường.

So với đám thế lực đổ đấu ở Thường Sa thành, thủ đoạn kỹ thuật của Tả Lĩnh nhất mạch mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Chương 55

Trong mắt hắn, Bàn Sơn, Tả Lĩnh mới chân chính là đại lão trong nghề, căn bản không thể so sánh.

Đặc biệt địa điểm là tỉnh Tương Nam, Tả Lĩnh Thường Thắng Sơn tại trong tỉnh càng làm cho người ta nhận thức rõ ràng Thường Thắng Sơn tột cùng cường đại đến mức nào.

Không nói cái khác, đan đan Thường Thắng Sơn hội tụ số vạn Tả Lĩnh đạo chúng, mấy tỉnh xung quanh đều có cứ điểm của Tả Lĩnh.

Quái vật khổng lồ như thế tại tỉnh Tương Nam càng làm cho người ta biết chỗ đáng sợ của Tả Lĩnh.

Cũng chính vì vậy, khi biết Sở Kiêu cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh liên thủ hạ một cái đại mộ, hắn mới kinh hãi như thế. "Sao?

Tề Thầy Bói không phải quan hệ với Sở công tử rất tốt sao, Kỳ Môn Bát Toán của Tề gia kỳ đặc như vậy, ngay cả chuyện này cũng không biết?" Hoắc Tam Nương cười như không cười nhìn Tề Thiết Chủy, đầy thâm ý trêu chọc. "Nói nhảm!

Ta với Sở đại ca hôm qua mới quen biết, tuy ta nhận hắn làm đại ca nhưng ta cũng không thể biết trước tương lai a." Tề Thiết Chủy nghe vậy nhịn không được trợn trắng mắt, tức giận nói. "Sở công tử, việc Bình Sơn đại mộ bị trộm hiện đang hướng về xung quanh không ít địa phương truyền đi.

Tam Nương thật không dám tin tưởng, Sở công tử người liên thủ với Bàn Sơn, Tả Lĩnh hạ mộ hôm nay lại xuất hiện trước mặt ta, như thế thật là phúc khí của Hoắc gia ta." Nghe Hoắc Tam Nương nói, Sở Kiêu không khỏi cười nhạo.

Bàn Sơn, Tả Lĩnh thanh danh xác thực đủ lớn, hiện nay cũng không phải các thế lực tại Thường Sa thành có thể so sánh.

Nhưng kia cũng chỉ là tạm thời mà thôi!

Đợi tương lai Cửu Môn thành lập, nắm giữ toàn bộ Thường Sa thành, hết thảy sự vật liên quan đến Minh khí, thế lực các đại gia tộc Cửu Môn đều sẽ trong thời gian ngắn nhanh chóng bành trướng.

Tương lai, theo Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai phái điêu linh, Phát Khâu, Mạc Kim lại không từng xuất thế, thế lực Cửu Môn thậm chí chậm rãi diên thân chí toàn quốc.

Giới đổ đấu đều sẽ lấy Cửu Môn vi tôn.

Trong Cửu Môn, các vị đương gia nhân đều không phải nhân vật đơn giản.

Cái này Hoắc Tam Nương càng là hạng người dã tâm bừng bừng, có lẽ xác thực đối với Bàn Sơn, Tả Lĩnh có kính sợ, càng đối với Sở Kiêu người có thể cùng họ liên thủ hạ mộ sinh ra chút kinh dị cùng tò mò.

Nhưng Sở Kiêu tin tưởng, trong lòng đối phương càng nhiều hơn là toan tính! "Hoắc đương gia, có đôi khi quá thông minh, toan tính quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt, nhất là trong tình huống thực lực không đủ, chỉ biết mang đến tai họa ngập đầu." Sở Kiêu thâm thâm nhìn thoáng qua Hoắc Tam Nương, ngữ khí u u, ý vị thâm trường nói.

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt mỹ diễm của Hoắc Tam Nương lập tức cứng đờ, thần tình đều có chút kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh liền khôi phục như cũ, trên mặt một lần nữa hiện ra nụ cười. "Sở công tử nói đùa, đừng nhìn Tam Nương ta là đương gia nhân Hoắc gia, nhưng gian nan cùng khổ sáp trong đó chỉ có ta mới biết.

Nếu không phải bất đắc dĩ, ai lại cả ngày tính kế, an bài cái này cái kia chứ?

Chung quy là thực lực không đủ dẫn đến mà thôi." "A..." Sở Kiêu khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười lạnh như có như không. "Gia chủ!" Lúc này, Hoắc Trường Tụ từ ngoài cửa đi vào, trong tay cầm một cái rương. "Gia chủ, ba mươi vạn ngân phiếu đã chuẩn bị xong." "Ân!" Hoắc Tam Nương gật đầu, sau đó nhìn về phía Sở Kiêu: "Sở công tử có muốn đếm lại hay không?" "Không cần, chút tiền ấy ta tin Hoắc gia, huống chi ta tin tưởng các ngươi cũng không dám giở trò." Sở Kiêu đạm đạm cười, sau đó liếc mắt nhìn Sở Trường Dịch đang ngồi đối diện.

Hậu giả hội ý gật đầu, trực tiếp đứng dậy nhận lấy cái rương từ tay Hoắc Trường Tụ. "Hoắc đương gia, tiền hàng sòng phẳng, mục đích Sở mỗ đăng môn Hoắc gia đã đạt thành, vậy Sở mỗ không lưu lại thêm nữa.

Cáo từ!" Nói xong, Sở Kiêu trực tiếp mang theo đám người Sở Trường Dịch xoay người rời khỏi đại sảnh. "Tam Nương, vậy ta cũng xin phép đi trước!" Tề Thiết Chủy chắp tay xong, vội vàng chạy chậm đuổi theo.

Nhìn bóng lưng Sở Kiêu đám người rời đi, Hoắc Tam Nương đôi mắt đẹp khẽ híp lại, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhịn không được hiện lên một nụ cười. "Gia chủ, bảy kiện minh khí tốn ba mươi vạn, liệu có phải chịu thiệt rồi không?" Nhìn gia chủ nhà mình, Hoắc Trường Tụ có chút do dự mở miệng hỏi. "Ngươi không hiểu, ta cố ý làm như vậy!

Thiệt vài vạn đại dương Hoắc gia ta có thể chịu được, ta chỉ mượn cơ hội này bán cho Sở Kiêu một cái mặt mũi mà thôi." Hoắc Tam Nương liếc mắt nhìn Hoắc Trường Tụ, cười nói.

Bán một cái mặt mũi?

Mặt mũi nhà ai mà đắt thế, cần tới mấy vạn đại dương.

Bất quá rất nhanh, Hoắc Trường Tụ tựa hồ đã hiểu, ánh mắt lập tức sáng lên, vội vàng hỏi: "Gia chủ, ngài xác định Sở Kiêu chính là nhóm người kia?" Hoắc Tam Nương mỉm cười gật đầu: "Vừa rồi hắn đã thừa nhận.

Chẳng lẽ ngươi không thấy vị Sở công tử này còn biết trong truyền thuyết Tu Di Giới Tử, hoặc là Ngũ Quỷ Vận Tài thuật sao?" "Cái gì?

Tu Di Giới Tử?

Ngũ Quỷ Vận Tài thuật?" Nghe nói thế, Hoắc Trường Tụ lập tức kinh hãi.

Hắn không ngu, nếu không cũng sẽ không được Hoắc Tam Nương ủy dĩ trọng nhậm.

Nhìn bảy kiện minh khí trên mặt đất, giờ khắc này hắn đã minh bạch. "Vị Sở Kiêu Sở công tử này có thể cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh liên thủ hạ mộ, đệ tử Tả Lĩnh đối với hắn sùng bái, đủ để chứng minh hai vị Khôi Thủ Bàn Sơn, Tả Lĩnh coi hắn là tồn tại bình đẳng địa vị.

Tuy rằng không biết Sở Kiêu công tử sau lưng tột cùng là thế lực gì, nhưng có thể cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh bình khởi bình tọa (ngồi ngang hàng), đủ để chứng minh hết thảy.

Hoắc gia ta muốn tiến thêm một bước, nãi chí nhất thống toàn bộ thế lực đổ đấu ở Thường Sa thành, có lẽ Sở Kiêu có thể mang đến cho chúng ta một ít kinh hỉ khác biệt." ...

Thường Sa thành.

Trên trường nhai người người đi lại, một nhóm người đang khá là

du tai tản bộ. "Tộc trưởng, Hoắc Tam Nương kia là có ý gì?

Nàng biết chúng ta cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai phái trộm Bình Sơn đại mộ?

Mới bao lâu thời gian mà tin tức cư nhiên đã truyền tới Thường Sa thành?" Sở Cửu Chiến có chút không hiểu nhìn tộc trưởng nhà mình.

Khoảng cách trộm Bình Sơn mới qua hai mươi ngày mà thôi, tin tức cư nhiên đều truyền tới đây.

Phải biết rằng thời đại này khác với hậu thế, tốc độ tin tức truyền bá cực chậm.

Nhất là đổ đấu hạ mộ vốn là chuyện không vẻ vang, càng không khả năng nháo đến ai ai cũng biết, chỉ biết lưu truyền trong một cái vòng nhỏ.

Cho nên tốc độ tin tức truyền bá sẽ càng chậm.

Nhưng Hoắc gia lại nhanh chóng nhận được tin tức, có thể thấy được trong đó không bình thường. "Cửu Chiến, Bình Sơn đại mộ lần đó đại hoạch toàn thắng, Tả Lĩnh thu hoạch được nhiều minh khí như vậy lại muốn chẩn tế tai dân, tất nhiên sẽ dùng tốc độ cực nhanh đem minh khí đổi thành tiền tài.

Chỉ sợ Hoắc gia khẳng định cùng đệ tử Tả Lĩnh có tiếp xúc hoặc là giao dịch mua bán, cho nên mới có thể nhanh chóng biết tin tức này.

Chỉ là Hoắc Tam Nương chỉ thông qua vài lời đồn đại cùng với việc chúng ta hôm qua giao dịch với Hoắc gia mà có thể suy đoán ra chúng ta cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh liên thủ hạ mộ.

Điểm ấy... e rằng không phải người bình thường có thể làm được.

Trực giác Hoắc Tam Nương cực kỳ mẫn tuệ, ngay cả ánh mắt cũng cực kỳ độc lạt.

Nữ nhân này tâm như xà hạt, theo ta thấy nàng rất thích đánh cược.

Cược chúng ta tương lai có thể giúp Hoắc gia, cho nên mới có thể đem bảy kiện minh khí kia dùng giá ba mươi vạn mua lại." Sở Trường Dịch hai mắt khẽ híp, trong mắt có tinh quang lấp lóe, hơi trầm tư rồi ngưng thanh nói.

Nghe vậy, Sở Kiêu tán thưởng nhìn hắn một cái, gật đầu nói: "Trường Dịch nói không sai, đích xác có chút ý tứ.

Hoắc Tam Nương kia đang đặt cược lên người chúng ta, sớm tạo quan hệ tốt với ta.

Bất quá điều này cũng không thể chứng minh cái gì, nếu ngày sau ta và Hoắc gia nảy sinh xung đột lợi ích, chỉ sợ Hoắc Tam Nương cũng sẽ trước tiên hạ tử thủ." "Hạ tử thủ?

A...

Nếu thật có một ngày như vậy, ta sẽ để Hoắc gia mãn môn tuyệt diệt!" Sở Kiêu vừa dứt lời, Sở Khứ Tà vẫn luôn đi theo sau mọi người, thần tình âm lãnh, hàn thanh nói.

Trong lời nói của hắn sung xích sát ý cực kỳ băng lãnh, ngay cả nhiệt độ xung quanh tựa hồ cũng hạ xuống không ít.

Nghe lời nói đầy sát khí của Sở Khứ Tà, Tề Thiết Chủy nhịn không được rùng mình một cái, vẻ mặt kinh tủng nhìn hắn nói: "Ta nói Khứ Tà tiểu đệ, sát tâm vị miễn quá nặng rồi.

Hoắc gia tộc nhân gần trăm, cộng thêm các loại hỏa kế cũng phải đại mấy trăm người, cậu giết hết được sao?" "Một đám kiến hôi, có nhiều hơn nữa cũng chỉ là chuyện một đao!" Thanh âm Sở Khứ Tà cực kỳ băng lãnh, ngẩng đầu ánh mắt âm chí nhìn chằm chằm Tề Thiết Chủy, lạnh lùng nói: "Đừng gọi ta là tiểu đệ, một con gà mờ

cũng đòi chiếm tiện nghi của ta?" "Ta..." Nhìn thần tình băng lãnh, ánh mắt âm chí của Sở Khứ Tà, lại nghe lời nói không chút lưu tình kia, Tề Thiết Chủy trừng lớn mắt, há to miệng, lại nhìn đám người Sở Cửu Chiến, Sở Trường Dịch bên cạnh đang nín cười.

Vốn định tiếp tục lý luận vài câu, nhưng nghĩ tới sát tâm khi gã kia nói chuyện, lại tòng tâm đem lời muốn nói nuốt trở về.

Trong lòng có chút nghẹn khuất, Tề Thiết Chủy nhịn không được nhỏ giọng lầm bầm: "Cái tên không lương tâm, quên tối qua ai ở nhà ta ăn uống chùa, Sở đại ca cũng không quản quản, tiểu tử này nói chuyện tức chết người, sau này sẽ không có bằng hữu đâu." "Ha ha ha...

Thầy Bói, ngươi cũng đừng chọc Tiểu Tà nhà chúng ta, gia hỏa này từ nhỏ tính tình đã thối, không biết nói đùa đâu." Sở Cửu Chiến vỗ vỗ vai hắn, vẻ mặt hả hê sau đó lại nhịn không được lên tiếng an ủi.

Thật sợ gia hỏa này bị Sở Khứ Tà làm cho tự kỷ, tuy mới quen biết hai ngày nhưng tính cách Tề Thiết Chủy làm người khá hợp khẩu vị, hiện nay cũng coi là bằng hữu. "Nói đùa?

Chương 56

Ta thấy ta mà gọi tiểu đệ lần nữa, hắn có thể cho ta một đao thật đấy." Tề Thiết Chủy bĩu môi, nhịn không được âm thầm trừng mắt nhìn Sở Khứ Tà một cái.

Ai ngờ Sở Khứ Tà vừa vặn nhìn thấy động tác nhỏ của hắn, đôi mắt âm chí tràn đầy hàn ý liếc qua, dọa Tề Thiết Chủy vội vàng quay đầu đi, rụt cổ không dám nhìn nữa. "Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm, sắp trời tối rồi." Nhìn mấy người bên cạnh đùa giỡn, Sở Kiêu đạm đạm cười, ngẩng đầu nhìn sắc trời, khẽ nói. "Sở đại ca, viện tử mới mua chắc đám người nha hành đã thu dọn xong xuôi, vừa vặn tối nay có thể vào ở.

Bất quá ngài thật sự không định mua một ít nha hoàn hay người hầu sao?

Một cái viện ngũ tiến lớn như vậy, mấy người ở mà không tìm người hầu hạ, ngày thường quét dọn phòng ốc viện tử, nấu cơm cũng phải an bài người chứ." Tề Thiết Chủy hỏi.

Sở Kiêu lắc đầu: "Không cần, mấy ngày nữa ta sẽ điều một đám tộc nhân tới." "Tộc nhân?

Xem ra gia tộc của Sở đại ca nhân số không ít a.

Bất quá ta thấy Sở đại ca muốn triệt để tiến trú Thường Sa thành, lại muốn thiệp cập buôn bán minh khí cổ đổng, đến lúc đó cũng phải chiêu một ít người chứ?

Tổng không thể chuyện gì cũng giao cho tộc nhân thân lực thân vi.

Đương nhiên... nếu Sở đại ca tộc nhân có nhiều, vậy coi như ta chưa nói." Tề Thiết Chủy thâm thâm nhìn Sở Kiêu một cái, sau đó hắc

hắc cười nói.

Nghe vậy, Sở Kiêu hơi sửng sốt, sau đó như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Một gia tộc muốn tráng đại, chỉ dựa vào tộc nhân của mình đích xác có chút không thực tế.

Huống hồ hiện nay Sở gia sở hữu tộc nhân cộng lại cũng bất quá gần hai trăm người.

Trong đó trừ đi nữ nhân, hài tử, chân chính có thể động dụng nhân thủ e rằng ngay cả sáu mươi người cũng không đến.

Giống như Tề Thiết Chủy nói, không thể chuyện gì cũng để tộc nhân tự mình đi làm.

Dù sao nếu ngay cả đối phó một ít lâu la cũng cần tộc nhân tự mình ra tay, vậy chẳng phải quá lãng phí thời gian rồi sao?

Loạn thế đã tới, không tranh bá thiên hạ, trục lộc Thăng Long, nhưng thành lập một chi quân đội cũng là việc phải làm.

Hệ thống thương thành nhiều đồ như vậy, ngoại trừ tu luyện ra, hắn cũng chuẩn bị nghiên cứu phát triển khoa kỹ.

Dù sao trong thương thành, những vị diện khoa kỹ thực tại quá làm cho người ta thèm nhỏ dãi, hoàn toàn không thua kém tu luyện văn minh.

Phi cơ đại pháo, đạo đạn hàng không mẫu hạm... những cái đó đều không tính là gì.

Không thiên chiến hạm, khoa huyễn cơ giáp, vũ trụ bảo lũy...

đây cũng chỉ là chút lòng thành.

Chân chính trâu bò là hứa đa khái niệm loại khoa huyễn vũ khí như Nhân Quả Radar, Duy Độ Năng Lượng Pháo, Thời Không Xuyên Toa

Không Gian Trạm...

Các loại kỹ thuật đỉnh cấp này, Sở Kiêu mỗi lần nhìn đều thèm đến phát hoảng.

Tuy tu luyện tự thân cường đại rất quan trọng, nhưng nếu cũng có thể kiêm cố phát triển khoa kỹ thì đối với tổng hợp thực lực gia tộc tăng lên tất nhiên là cực đại.

Cho nên, hắn chuẩn bị trước bồi dưỡng đám hài tử trong gia tộc, ở lúc tu luyện cũng học thêm một ít tri thức khoa học hiện đại, ai có hứng thú thì trọng điểm bồi dưỡng.

Nếu có tộc nhân nào khác hứng thú cũng sẽ không đi ngăn trở.

Theo tu vi tộc nhân tăng lên, tinh khí thần đều sẽ phát sinh thuế biến, tư duy năng lực tất nhiên cũng sẽ cực đại đề cao.

Có lẽ khi tiếp xúc kiến thức mới, hiệu suất học tập cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Tuy hết thảy không biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể thực hiện, nhưng sự phát triển của gia tộc không phải chuyện một sớm một chiều.

Mười năm... trăm năm... ngàn năm... vạn năm...

Chút thời gian ấy đối với Sở thị gia tộc trong tương lai mà nói, căn bản không tính là gì.

Nghĩ thông suốt, Sở Kiêu không kìm được nhìn về phía Sở Sơn Hùng bên cạnh, lên tiếng phân phó: "Sơn Hùng, ngày mai liền hồi tộc một chuyến, mang một ít tộc nhân ra, thuận tiện mang đám hài tử đến tuổi đi học theo, đến lúc đó thỉnh một ít tiên sinh dạy đọc sách nhận chữ." "Tộc trưởng, ta sẽ an toàn mang bọn họ ra." Sở Sơn Hùng hàm tiếu gật đầu.

Dưới thực lực của hắn, mang theo tộc nhân tới Thường Sa thành tuyệt sẽ không xuất hiện vấn đề.

Huống hồ những tộc nhân kia cũng không phải kẻ yếu. "Trường Dịch, Cửu Chiến, mấy ngày này ở trong thành ngoài thành chú ý một chút, xem có lưu dân, khất cái, hoặc là con cái nhà nghèo khổ nào hợp lý không, ta định chiêu một đám nhân thủ, như vậy sau này chúng ta cũng có thể nhẹ nhõm hơn." Phân phó xong Sở Sơn Hùng, Sở Kiêu lại nhìn về phía Sở Trường Dịch hai người dặn dò. "Vâng, Tộc trưởng!

Ta cùng Cửu Chiến sẽ nghiêm túc phân biệt.

Chỉ là Tộc trưởng, dù sao đều là người ngoài, ai cũng không thể bảo đảm bọn hắn có tâm tư khác hay không." Sở Trường Dịch khẽ gật đầu, hai mắt híp lại lo lắng nói. "Yên tâm, điểm ấy không cần lo lắng." Sở Kiêu mặt không biểu tình, thần tình chút nào không thèm để ý.

Muốn một đám người trung thành, hệ thống thương thành có quá nhiều biện pháp có thể làm được. "Đinh, chúc mừng Túc chủ xúc phát ẩn tàng Gia tộc nhiệm vụ: Thành lập Gia tộc hộ vệ đội (tối đa 500 người).

Nhiệm vụ thành công, khả hoạch đắc tưởng lệ: [Gia tộc hộ vệ quang hoàn] (gia nhập hộ vệ đội giả giai vi gia tộc tử trung), [M1 Garand bán tự động bộ thương] x300, [MP40 súng tiểu liên] x50, [Maxim trọng cơ thương] x10, [Súng cối hạng nhẹ] x8, [Súng cối hạng nặng] x2 (phụ đái cơ sở pháo đạn cơ số, dùng hết Túc chủ có thể tại hệ thống thương thành mua sắm)." Ân?

Nghe nhiệm vụ đột nhiên xuất hiện trong đầu, Sở Kiêu mày nhướng lên, cả người đều vô cùng kinh sạ.

Vừa mới nghĩ đến việc chiêu thu nhân thủ, hệ thống trong nháy mắt liền cho cái nhiệm vụ ẩn?

Nhiệm vụ một khi thành công, không chỉ thưởng hộ vệ quang hoàn mà còn có đại lượng quân hỏa.

M1 Garand, Maxim, súng cối...

đây đều là những loại súng pháo ưu tú nhất thời Thế chiến 2.

Thưởng số lượng nhiều như vậy, nếu trong tay thật nắm giữ năm trăm người trang bị tinh lương như thế, với đám quân phiệt các nơi hiện nay, tiện tay mấy cái đoàn binh lực cũng không đủ đánh. "Có chút ý tứ..." Sở Kiêu khóe miệng khẽ nhếch.

Trang bị tinh lương như thế, xem ra phải tuyển chọn nhân thủ thật tốt để tổ kiến Gia tộc hộ vệ đội.

Đồng thời, hộ vệ đội này sẽ được tu luyện một số công pháp cấp thấp từ hệ thống thương thành.

Dù sao người của hộ vệ đội đều là tử trung với Sở gia, tự nhiên phải hảo hảo bồi dưỡng.

Rất chờ mong một đám người phá vỡ nhân thể cực hạn, có tu vi tại thân, tay cầm vũ khí trang bị tinh lương sẽ bạo phát ra sức mạnh cường đại cỡ nào. ...

Cáo biệt Tề Thiết Chủy xong, Sở Kiêu mang theo đám tộc nhân trực tiếp về phủ trạch mới mua.

Trên biển hiệu chính môn khoan sưởng đại khí có viết hai chữ: Sở Phủ!

Trước cửa phủ đặt một đôi sư tử đá, nhìn qua cực kỳ uy nghiêm. "Mấy người các ngươi đi xuống bếp làm chút đồ ăn, nơi này về sau là chỗ ta cư trú tại Thường Sa thành, ta phải đi bố trí cái Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí Đại Trận, như thế sau này mọi người cũng có thể hảo hảo tu luyện." Chiêu hô đám người Sở Trường Dịch một tiếng, Sở Kiêu liền bắt đầu đi quanh viện tử quan sát, xem nên chôn dược liệu

bố trận ở chỗ nào thì tốt hơn.

Theo sắc trời triệt để ảm đạm, trên thiên khung một vầng trăng sáng hiện ra.

Đồng thời, Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí Đại Trận cũng rốt cục bố trí xong. "Tộc trưởng, có thể bắt đầu ăn cơm.

Hôm nay chúng ta lần đầu tiên ở nhà mới, Trường Dịch và Sơn Hùng hai người làm không ít đồ ăn." Ngay khi đại trận vừa kết thúc, thanh âm Sở Cửu Chiến liền từ cách đó không xa truyền đến. "Được, ta tới ngay!" Sở Kiêu thuận miệng đáp một tiếng, cảm thụ được lấy Sở phủ làm trung tâm, địa mạch trọc khí trong vòng vài dặm đang cuồn cuộn không ngừng hối tụ về nơi này, lúc này mới yên tâm rời đi.

Một đường xuyên qua trường lang, giả sơn, ao nước, đi qua một cái viện tử, rốt cục tới phòng ăn. "Hô, nhiều đồ ăn thế?" Nhìn một bàn đầy đồ ăn, Sở Kiêu nhịn không được cười nói: "Nhiều món ngon thế này, không được uống hai ly sao?" "Hắc hắc, Tộc trưởng, ta sớm đã chuẩn bị xong." Sở Cửu Chiến toét miệng cười, từ dưới đất ôm lên hai vò rượu. "Vò rượu này ta nhìn có chút quen mắt?" Nhìn hai vò rượu kia, Sở Kiêu lông mày nhíu lại, hồ nghi nhìn về phía Sở Cửu Chiến. "A...

Tộc trưởng tự nhiên quen mắt, tối qua chúng ta chẳng phải uống rồi sao?" Sở Trường Dịch mỉm cười nói. "Rượu Tề Thiết Chủy cất giữ?" Sở Kiêu hỏi. "Rượu này ta nghe tiểu tử kia nói là cất giữ từ khi còn trẻ, vốn không có bao nhiêu, nếu biết bị trộm mất hai vò, sợ là khóc chết mất." Khi biết được hai vò rượu này là do Sở Cửu Chiến bê từ nhà Tề Thiết Chủy về, Sở Kiêu nhịn không được khóe miệng khẽ giật.

Chương 57

Rượu kia Tề Thiết Chủy coi như bảo bối, biết Sở Cửu Chiến trộm mất e rằng cả tháng cũng ăn không ngon. "Hắc hắc...

Tộc trưởng, tên Thầy Bói kia tửu lượng cũng không được, trong nhà bày biện mấy thứ rượu này thuần chúc lãng phí, làm bằng hữu ta khẳng định phải giúp hắn gánh vác chia sẻ một chút a." Sở Cửu Chiến toét miệng cười, vừa nói vừa trực tiếp mở nắp vò rượu, mỗi người bày một cái bát, bắt đầu rót rượu. "Hôm nay cao hứng, cho Tiểu Tà cũng uống một bát." Nghe vậy, Sở Khứ Tà vốn vẻ mặt lãnh mạc theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Sở Kiêu. "Uống đi, một bát thôi, cũng coi như rượu tân gia." Sở Kiêu gật đầu, sau đó ngồi xuống chủ vị.

Được Tộc trưởng đồng ý, trong mắt Sở Khứ Tà lập tức lóe lên một tia vui mừng, vội vàng mở miệng nói: "Tộc trưởng, ta khẳng định không uống nhiều." Mỗi lần nhìn Sở Kiêu bọn họ uống rượu hắn đều thèm, chỉ là Sở Kiêu không cho phép, tự nhiên cũng vô năng vi lực.

Hôm nay Sở Kiêu gật đầu đồng ý, sao có thể không cao hứng? "Tốt, hôm nay vào ở nhà mới tại Thường Sa thành, ngày sau nơi này cũng là ngôi nhà thứ hai của chúng ta, cạn một cái!" Sở Kiêu bưng bát, nhìn mấy tộc nhân cười nói. "Hảo, cạn!" "Cạn!" Nghe lời này, đám người Sở Cửu Chiến lập tức bưng bát rượu, một hơi uống cạn.

Đương nhiên, Sở Khứ Tà luyến tiếc một ngụm cạn sạch, quý giá một bát rượu như vậy, một hơi uống hết thì không còn gì nữa. "Chậc...

Rượu Tề Thiết Chủy cất giữ hương vị xác thực không sai.

Tiểu tử ngươi trộm hắn hai vò rượu, sau này đối tốt với hắn một

chút, đừng có việc gì không có việc gì lại ngoài miệng khi dễ hắn." Sở Kiêu buông bát rượu, liếc mắt nhìn Sở Cửu Chiến bên cạnh nói. "Yên tâm đi Tộc trưởng, tên Thầy Bói kia rất hợp khẩu vị ta, ta đã kết giao bằng hữu, sau này ở Thường Sa thành ta bảo kê hắn, tuyệt sẽ không để hắn xảy ra bất cứ chuyện gì." Sở Cửu Chiến vỗ vỗ ngực, nghiêm túc nói. "Xác thực!

Tề Thiết Chủy tính cách đích xác không tệ, lại là người bạn đầu tiên của chúng ta ở Thường Sa thành, sau này có thể chiếu cố nhiều hơn." Một bên Sở Trường Dịch cũng tán đồng gật đầu.

Nghe hai người nói, Sở Kiêu nhịn không được cười cười.

Chiếu cố?

Chờ độ thần phục của Tề Thiết Chủy tăng lên một trăm phần trăm, tên kia sau này liền là người dưới trướng Sở gia.

Tề gia cũng sẽ là thế lực phụ thuộc Sở gia.

Từ nay về sau, người nhà mình tự nhiên phải chiếu cố nhiều hơn.

Giữa lúc mấy người nâng chén cạn ly, ai cũng không chú ý Sở Khứ Tà đang vừa ăn thức ăn vừa nhấp từng ngụm rượu nhỏ, trong mắt lại đang suy tư thứ gì đó.

Hôm nay lần đầu tiên uống rượu, có lẽ do tu luyện nên thể chất tốt, tửu lượng của hắn cũng không tệ.

Càng uống càng cảm thấy hương vị rượu hợp tâm ý, Tộc trưởng khẳng định không cho phép uống nhiều, bất quá nội tâm hắn lại lặng lẽ đánh chủ ý lên người Tề Thiết Chủy.

Rất nhanh, thời gian trôi qua hai giờ.

Mọi người cơm nước no say liền về phòng của mình tắm rửa nghỉ ngơi.

Theo thời gian từng chút trôi qua, bóng đêm tựa hồ trở nên càng thêm mông lung.

Mặt trăng trên trời tựa hồ cũng dần trở nên ảm đạm, cả Thường Sa thành dưới màn đêm đen kịt này dường như càng thêm thần bí.

Tại một con hẻm u sâu bên hông Sở phủ, một người mặc hồng y, tóc dài xõa vai, dáng vẻ vũ mị yêu kiều đang bước đi trong đó.

Bá!

Trên mái hiên cách đó không xa, bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh thần bí, sau đó nháy mắt biến mất, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh.

Người mặc hồng y kia tựa hồ cảm giác được, nhịn không được có chút khẩn trương, vội vàng bước nhanh hơn, tựa hồ muốn mau chóng đi xuyên qua con hẻm này.

Bá!

Lúc này, một đạo tiếng xé gió đột nhiên vang lên, một bàn tay trong nháy mắt xuất hiện sau lưng hồng y nữ tử, cực tốc hướng về phía đối phương chộp tới.

Nhiên, ngay khi bàn tay kia vừa chạm vào vai đối phương, chỉ thấy hồng y nữ tử bỗng nhiên nắm chặt lấy tay hắn, cả thân thể trực tiếp xoay người né tránh, muốn đem đối phương cầm nã.

Đến lúc này mới phát hiện, người mặc hồng y kia căn bản là một nam tử dung mạo tuấn mỹ giả trang thành.

Chỉ bất quá dung mạo quá mức xinh đẹp, thậm chí hoàn toàn không thua kém nữ tử. "Hồng gia Thiếu ban chủ?" Khi nhìn thấy người này, một tiếng kinh nghi bỗng nhiên truyền ra.

Chỉ thấy chủ nhân của bàn tay kia mặc một thân dạ hành y, trong tay nắm một thanh trường đao.

Đao dài một mét sáu, thân đao nhỏ hẹp, đao phong hơi cong, dưới bóng đêm tản ra hàn mang thấu xương.

Giờ khắc này, người cầm đao là một thanh niên nhìn chưa tới ba mươi tuổi, diện dung âm trầm, trên cổ và tay tựa hồ có hình xăm.

Kẻ này rõ ràng nhận ra nam tử giả gái đối diện chính là Hồng gia Thiếu ban chủ Nhị Nguyệt Hồng, cho nên sắc mặt khẽ biến, xoay người muốn rời đi. "Là kẻ vẫn luôn ra tay với các cô gái trẻ trong đêm ở Thường Sa thành?

Không uổng công ta hôm nay dẫn ngươi cắn câu, ở lại cho ta!" Mắt thấy đối phương muốn chạy, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Nhị Nguyệt Hồng lập tức lạnh lẽo, mũi chân điểm nhẹ, nháy mắt đằng không phi thân hơn mười mét, chặn lại trước mặt đối phương. "Hồng gia Thiếu ban chủ, đêm hôm khuya khoắt không ở Hồng gia đợi, chạy tới đây làm gì ngươi biết không?" Mắt thấy Nhị Nguyệt Hồng không chịu bỏ qua, nam tử thần tình âm trầm, lạnh lùng quát. "Hừ!

Dùng không đến ngươi quan tâm, ở lại cho ta!" Nhị Nguyệt Hồng hừ lạnh một tiếng, phi thân nhảy lên, trong tay có mấy viên bi sắt phá không bắn ra, kình đạo thậm chí còn khủng bố hơn đạn.

Nam tử thấy thế, trường đao trong tay nhanh chóng huy trảm, tốc độ cực nhanh thậm chí xuất hiện từng đạo tàn ảnh, càng có từng luồng đao phong kình khí cường đại hoành phi.

Mấy viên bi sắt còn nhanh hơn đạn kia cư nhiên trực tiếp bị chém bay, trong dạ không bắn ra một tràng hỏa hoa.

Đao kình dật tán ra đem không ít gạch đá xanh trên mặt đất chém nứt, trên tường đều lưu lại từng đạo vết đao.

Những viên bi sắt bị chém bay bắn vào tường, phá ra từng cái động khẩu lớn bằng nắm tay. "Quả nhiên có chút môn đạo, nhưng

hôm nay ngươi vẫn không đi được." Nhị Nguyệt Hồng hừ lạnh một tiếng, cước bộ điểm nhẹ mặt đất, nháy mắt phi dược ra, chân phải phảng phất trường tiên hung hăng quất về phía nam tử.

Một cước này lực đạo cực kỳ đáng sợ, không khí đều bị xé rách phát ra tiếng ô ô, kình phong cường đại đem vôi tường bên cạnh ngạnh sinh sinh quát xuống một tầng, thậm chí nứt ra từng đạo vết rạn.

Đối mặt một cước này, nam tử sắc mặt không đổi, nhanh chóng oanh ra một quyền, cùng chân phải đối phương hung hăng va chạm vào nhau. "Bành ~" Hai đạo kình khí tạc liệt phát ra tiếng trầm đục, trong đêm khuya tịch tĩnh phá lệ thanh thúy.

Phản chấn lực đáng sợ khiến Nhị Nguyệt Hồng nháy mắt bay ngược ra ngoài, sau khi rơi xuống đất trượt đi mấy mét mới dừng lại bước chân.

Tên nam tử kia thì nương theo cỗ sức mạnh này trực tiếp tung người nhảy lên tường rào, muốn thừa cơ đào tẩu.

Bành!

Đúng lúc này, một tiếng súng thanh thúy vang lên.

Viên đạn xé rách không khí, trực tiếp hướng về phía nam tử nghênh diện tiêu xạ.

Nam tử thần tình biến đổi, hoành đao trực tiếp cản trước người.

Khanh ~ Nương theo hỏa hoa phi tiễn, có tiếng kim qua chi âm vang lên.

Đồng thời, một thanh niên mặc quân trang từ giữa không trung hung hăng hướng về phía nam tử oanh tới một quyền.

Một quyền này sức mạnh cực kỳ cường đại, nam tử né tránh

không kịp, lập tức bị cỗ sức mạnh kia từ trên tường rào đánh rơi xuống.

Lúc này, thanh niên mặc quân trang cũng trực tiếp từ trên tường rào nhảy xuống.

Người tới không phải ai khác, chính là Trương Khải Sơn sáng nay vừa mới vào Thường Sa thành. "Tốt!

Tốt lắm!

Xem ra là có chuẩn bị mà đến a!" Nhìn một trước một sau vây lấy mình là Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, nam tử vẫn không nhịn được cười lạnh một tiếng. "Nghiêm Tam Hưng, tàn hại bao nhiêu nữ tử vô tội trong Thường Sa thành, hôm nay ta liền muốn bắt ngươi, trước mặt toàn thành dân chúng, tự tay xử tử ngươi." Trương Khải Sơn tay phải cầm súng, thần tình lãnh liệt, gắt gao nhìn chằm chằm nam tử, trầm giọng quát. "Bắt ta?

Vậy cũng phải có bản lĩnh kia mới được.

Đã các ngươi tìm chết, vậy đừng trách ta." Nghiêm Tam Hưng cười lạnh, trường đao trong tay bỗng nhiên chấn động, khí thế toàn thân nháy mắt bạo trướng, một cỗ tử vong khí tức làm người ta kinh quý bao quanh thân thể.

Nhìn một màn này, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Vốn tưởng rằng hai người ra tay tất định bắt được, không ngờ kẻ này tựa hồ còn khó giải quyết hơn trong tưởng tượng. "U...

Đêm nay sao lại náo nhiệt thế này?

Chương 58

Ba vị đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, chạy tới cạnh nhà ta đánh nhau, không biết đêm khuya nhiễu người thanh mộng là chuyện vô đạo đức sao?" Đột nhiên, khi ba người sắp triển khai một hồi sinh tử tư sát, một đạo thanh âm lược hiển trêu tức lại mang theo chút khó chịu từ trên đầu ba người truyền đến.

Thanh âm bất thình lình làm ba người đều nhịn không được giật nảy mình, vội vàng quay đầu nhìn về phía ngọn nguồn thanh âm.

Chỉ thấy trên tường rào bên tay trái, không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai đạo nhân ảnh.

Trong đó một người nhìn chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, rõ ràng là một thiếu niên non nớt.

Chỉ là lúc này thiếu niên kia đang khoanh tay trước ngực, trong tay nắm một thanh trực đao.

Dưới bóng đêm có thể thấy rõ ràng khuôn mặt âm chí cùng đôi mắt phiếm sát cơ đang gắt gao nhìn chằm chằm ba người.

Đồng thời, bên cạnh thiếu niên, một thanh niên cõng một cây búa dài hơn một mét đang khá là du nhàn ngồi trên tường, cẳng chân buông thõng đung đưa.

Thần tình hắn lười biếng phảng phất như chưa tỉnh ngủ, nhịn không được ngáp một cái, trên mặt mang theo chút bất mãn.

Khi nhìn thấy hai người này, nội tâm Nhị Nguyệt Hồng ba người không khỏi vì đó mà kinh sạ.

Dù sao hai người kia tới quá vô thanh vô tức, lấy thực lực ba người bọn hắn lại không có chút nào phát giác.

Chỉ riêng điểm này đã đủ để chứng minh hai người kia không đơn giản. "Là bọn hắn?" Đột nhiên, Trương Khải Sơn tựa hồ nhớ ra, trong đầu xẹt qua hình ảnh mấy đạo thân ảnh nhìn trộm mình từ xa lúc vào thành ban ngày.

Nếu không nhớ lầm thì hai người trước mắt chính là hai trong số đó? "Ba người các ngươi đại buổi tối nhiễu người thanh mộng, không phải là rảnh rỗi không có việc gì làm chứ?

Thật muốn đánh nhau cũng đừng đánh cạnh nhà ta a, cư nhiên còn đem tường rào nhà ta đánh hỏng.

Ta cho các ngươi biết... hôm nay nếu không bồi tiền thì một người cũng đừng hòng đi." Trên tường rào, Sở Cửu Chiến có chút bất mãn nhìn thoáng qua ba người trong hẻm, lại đau lòng nhìn tường rào nhà mình đầy vết đao, vết nứt cùng mấy cái lỗ thủng to bằng nắm tay.

Đây chính là viện tử hôm nay mới mua a, thế mà lại để mấy tên gia hỏa này đánh hỏng, bảo hắn làm sao không đau lòng cho được.

Quan trọng nhất là tối nay ăn no uống say, vừa mới ngủ được mấy tiếng, đang lúc ngủ ngon thì nghe bên cạnh viện tử truyền đến tiếng đánh nhau.

Hết cách, hai người đành phải tự mình ra xem thử là ai.

Không ngờ trong ba người đánh nhau lại có Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng mới gặp ban ngày.

Tuy nghe Tộc trưởng cùng Tề Thiết Chủy nói hai người này đều không đơn giản, nhưng hắn cũng không quan tâm.

Đánh hỏng tường rào nhà mình lại quấy rầy giấc ngủ, hôm nay nếu không cho một lời giải thích hợp lý cùng bồi thường, hắn tuyệt đối sẽ hảo hảo chiêu đãi đối phương. "Tìm ta bồi tiền?" Nghe Sở Cửu Chiến nói giọng điệu có chút hiêu trương gợi đòn, Nghiêm Tam Hưng

thần tình băng lãnh, đôi mắt uẩn hàm lãnh liệt sát ý.

Vốn bị Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn quấn lấy trong lòng đã khó chịu, giờ lại thêm một kẻ không sợ chết, bảo hắn làm sao không giận?

Nhị Nguyệt Hồng là Hồng gia Thiếu ban chủ, Trương Khải Sơn thì gia chủ nhà mình lại bảo tạm thời không được động thủ, cũng chính vì vậy vừa rồi đấu với hai người hắn mới bó tay bó chân.

Nhưng hai tên gia hỏa đột nhiên toát ra trước mắt này cư nhiên dám tìm hắn đòi tiền, đương chân không biết sống chết.

Trong lòng Nghiêm Tam Hưng sát ý càng thịnh, nếu không phải Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đang hổ thị đam đam bên cạnh, hắn đã sớm động thủ cho hai tên này xuống địa ngục.

Tuy hai người này lặng yên không một tiếng động xuất hiện làm hắn có chút kinh sạ, nhưng hắn tin tưởng đao của mình tuyệt đối không phải thứ đối phương có thể đỡ được. "Tiểu tử, ta khuyên ngươi tốt nhất đem lời vừa rồi thu hồi lại, nếu không đừng nói tường rào, hai người các ngươi cũng phải chết tại đây." Nghiêm Tam Hưng thần tình băng lãnh quát. "Có ý tứ...

Không chuẩn bị bồi tiền rồi?" Sở Cửu Chiến ngáp một cái, hai mắt híp lại bình tĩnh nhìn chằm chằm Nghiêm Tam Hưng. "Bồi tiền?

Vậy cũng phải có cái mạng mà lấy!" Thấy đối phương cư nhiên chuẩn bị đòi tiền mình, Nghiêm Tam Hưng lập tức bạo nộ, thân hình nháy mắt hướng về phía Sở Cửu Chiến trên tường rào bắn tới.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí khiến Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng hai người đều không kịp phản ứng.

Chỉ có thể nhìn thấy từng đạo tàn ảnh khoảnh khắc hoành khóa khoảng cách hơn mười mét, tung người lao về phía tường rào.

Đao trong tay hắn dưới bóng đêm bắn ra đao khí đáng sợ, sâm lãnh hàn mang trên lưỡi đao lấp lóe, mục tiêu trực chỉ Sở Cửu Chiến.

Một đao này, nhanh đến trí mạng!

Nghiêm Tam Hưng thậm chí phảng phất dự kiến một giây sau, đầu lâu của tên thanh niên khả ố đòi tiền kia sẽ bị chém đứt, máu tươi như suối phun trào ra.

Vừa nghĩ tới tràng cảnh kia, Nghiêm Tam Hưng thậm chí ẩn ước cảm thấy toàn thân tế bào đều đang run rẩy, tâm tình du duyệt đến cực điểm. "Tự gây nghiệt, không thể sống a!" Nhìn động tác của Nghiêm Tam Hưng, Sở Cửu Chiến bất đắc dĩ thở dài, nhưng trong mắt hắn lại hiện ra sự lãnh mạc đến cực hạn.

Đối mặt một đao chém tới của đối phương, hắn căn bản không đề lên được một tia hứng thú.

Nghiêm Tam Hưng tốc độ đích xác nhanh, đao càng nhanh, thực lực cũng không tệ, đạt tới Ám kình đỉnh phong.

Thậm chí ẩn ẩn ước ước có xu thế đột phá Hóa kình, nhưng ở trước mặt hắn lại có thể làm được gì đâu?

Khi chưa đột phá Nhất giai trung kỳ, huyết mạch chưa giác tỉnh hắn đã không để loại hàng sắc này vào mắt, hiện nay càng thêm sẽ không để ý.

Chỉ thấy đối mặt một đao cực tốc chém tới của Nghiêm Tam Hưng, tay trái hắn nháy mắt tham xuất, hai ngón tay tinh chuẩn không sai sót trực tiếp kẹp chặt lấy đao phong, khiến nó không thể tiến thêm mảy may. "Cái gì?" Nhìn một màn này, Nghiêm Tam Hưng đại kinh thất sắc, ngay cả Trương Khải Sơn cùng Nhị Nguyệt Hồng trong hẻm cũng không khỏi âm thầm kinh tâm.

Khanh!

Lúc này, Sở Cửu Chiến khuất chỉ bắn ra, Nghiêm Tam Hưng chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh đáng sợ từ trên thân đao truyền đến.

Cỗ chấn động chi lực kinh người kia trực tiếp chấn hắn bay ngược ra ngoài, khi rơi xuống đất hai chân liên tiếp lui lại, mỗi một bước giẫm ra đều khiến gạch xanh vỡ vụn, lưu lại từng dấu chân sâu mấy tấc.

Liên tiếp lui lại bảy tám bước Nghiêm Tam Hưng mới đem cỗ phản chấn lực tá điệu, nhưng tay phải nắm chặt trường đao của hắn, hổ khẩu đã trực tiếp nứt toác.

Từng giọt máu tươi tí tách rơi xuống, tay phải càng nhịn không được run rẩy, phảng phất cả cánh tay đều mất đi tri giác.

Một màn này nhìn vào mắt Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng khiến bọn họ như lâm đại địch, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Vừa rồi Nghiêm Tam Hưng còn có thể cùng hai người bọn họ kháng hành, nay ở trước mặt thanh niên kia cư nhiên như hài đồng, chỉ khuất chỉ một cái đã tạo ra kết quả này.

Vậy chẳng phải nói hai người bọn họ ở trước mặt thanh niên kia cũng giống như Nghiêm Tam Hưng, chênh lệch không sai biệt lắm?

Tức tiện mỗi người đều có át chủ bài, e rằng cũng vô pháp thắng được thanh niên kia a? "Vô thú!" Nhìn Trương Khải Sơn hai người như lâm đại địch, Sở Cửu Chiến lắc đầu, sau đó khá là tiếc nuối nhìn Nghiêm Tam Hưng: "Vốn có thể không chết, chỉ cần bồi thường tổn thất là được, nại hà ngươi lại muốn tìm cái chết." Nói xong, hắn liếc mắt nhìn Sở Khứ Tà đang ôm đao bên cạnh, vẻ mặt vô vị xua tay sau đó trực tiếp tung người nhảy xuống một đầu khác của tường rào vào trong viện tử. "Vốn tưởng rằng là cao thủ, ai ngờ là mấy con gà mờ, ta không có hứng thú bồi tiếp, Tiểu Tà, nơi này giao cho ngươi, ta về ngủ trước đây, sự tình xử lý tốt nha." Nhìn Sở Cửu Chiến ném lại

một câu rồi trực tiếp rời đi, Sở Khứ Tà khóe miệng hơi co quắp.

Gia hỏa này... vốn dĩ chuyện bên này là Tộc trưởng an bài hắn xử lý, ai biết vừa nghe có người đánh nhau Sở Cửu Chiến cứ đòi ra xem náo nhiệt.

Muốn xử lý thì xử lý cho xong đi!

Kết quả vừa thấy không thú vị liền trực tiếp bỏ gánh.

Bất quá tâm lý khó chịu quy khó chịu, đã Sở Cửu Chiến đi rồi thì chuyện bên này tổng phải xử lý tốt. "Mười vệt đao, một vệt đao một vạn, tổng cộng mười vạn đại dương." Nhìn tường rào tổng cộng lưu lại mười đạo vết đao, Sở Khứ Tà ánh mắt âm chí, thần tình âm lãnh cư cao lâm hạ nhìn chằm chằm Nghiêm Tam Hưng, lạnh lùng nói. "Mười vạn đại dương?

Ngươi sao không đi cướp!" Nghiêm Tam Hưng sắc mặt cực kỳ phẫn nộ, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Khứ Tà.

Cả tòa viện tử này đều không đáng giá mười vạn đại dương, vẻn vẹn chỉ là trên tường rào lưu lại mười đạo vết đao cư nhiên đòi mười vạn, bảo hắn làm sao có thể không phẫn nộ?

Nếu không phải kiêng kị thanh niên vừa rồi, hắn sẽ không cùng một tên thiếu niên miệng còn hôi sữa nói nhảm.

Ai biết thanh niên kia có thể đột nhiên lại xuất hiện hay không?

Lúc này, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đứng một bên nhịn không được liếc nhau, trong lòng đều ẩn ẩn có chút dự cảm không tốt.

Nghiêm Tam Hưng lưu lại mười đạo vết đao bị đòi mười vạn đại dương, chốc nữa chắc không phải cũng tìm bọn họ đòi tiền chứ? "Cướp?

Ta không phải đang cướp sao?" Sở Khứ Tà mặt không biểu tình, cư cao lâm hạ nhìn Nghiêm Tam Hưng lạnh lùng nói. "Mười vạn đại dương không có, ta tối đa cho ngươi một ngàn đại dương!" Nghiêm Tam Hưng thần tình âm trầm bất định, cuối cùng cắn răng trầm giọng nói. "Hoặc là giao ra mười vạn đại dương, hoặc là đi chết.

Giao... hay không giao?" Nhìn thiếu niên cầm đao khoanh tay đứng trên tường rào, tuổi so với mình nhỏ hơn một giáp, Nghiêm Tam Hưng trong lòng nộ hỏa trung thiêu.

Chương 59

Mười vạn đại dương!

Kia chính là chỉnh chỉnh mười vạn đại dương!

Hắn làm sao có thể có!

Bao nhiêu năm qua hắn cũng mới chỉ tích cóp được ba ngàn đại dương, nguyện ý giao ra một phần ba đã làm hắn thịt đau đến cực điểm.

Nhưng đối phương cư nhiên không đồng ý, kiên trì đòi mười vạn đại dương.

Đây chẳng phải là muốn mạng của hắn? "Đáng chết tiểu súc sinh, thật cho là ăn chắc ta?

Đánh không lại người kia chẳng lẽ ta đối phó không được ngươi?

Cho ta chết!" Nghiêm Tam Hưng nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng nộ quát, tung người nhảy lên, trường đao trong tay hoành không, kình lực toàn thân nhiên dung nhập vào một đao này.

Một đao chém ra, không khí đều bị chém đứt, đây là một đao mạnh nhất của hắn!

Tên thanh niên kia chỉ một ngón tay liền chặn lại hắn, nhưng tên thiếu niên này hôm nay hắn nhất định phải tìm biện pháp lộng chết. "Ngu xuẩn!" Sở Khứ Tà sắc mặt không đổi, diện dung vốn âm lãnh trong khoảnh khắc này tựa hồ trở nên càng thêm đáng sợ. "Tăng ~" Nương theo một đạo tiếng đao minh vang lên, chu vi mười mét độ ấm phảng phất hạ xuống điểm đóng băng.

Có đao quang thôi xán thiểm diệu, Trương Khải Sơn cùng Nhị Nguyệt Hồng lại cảm thụ được hàn ý thấu xương âm lãnh nháy mắt

bao lấy toàn thân, lệnh bọn họ không tự giác rùng mình một cái.

Phốc xuy!

Một khắc sau, chỉ thấy Nghiêm Tam Hưng đang ở giữa không trung, trường đao trong tay trực tiếp gãy thành hai đoạn, hai mắt trừng lớn, biểu tình trên mặt cực kỳ không thể tin.

Hắn hơi há miệng tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lúc này đã không còn cơ hội mở miệng.

Theo hai tiếng "phốc thông", đầu lâu và thi thể không đầu của Nghiêm Tam Hưng lần lượt trụy lạc xuống đất.

Ông!

Sở Khứ Tà tay phải chấn động, trên đao phong tinh thần, một tia máu tươi nháy mắt tán lạc vô tung.

Giờ khắc này, nhìn thi thể Nghiêm Tam Hưng bị một đao chém đầu trước mắt, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng có thể nói là kinh ngạc đến cực điểm.

Một đao!

Vẻn vẹn chỉ một đao!

Ám kình đỉnh phong, vốn am hiểu đao pháp Nghiêm Tam Hưng cứ thế mà chết?

Phải mạnh đến mức nào mới có thể làm được điểm này?

Ám kình viên mãn?

Hóa kình?

Trước có thanh niên kia một chỉ bức lui chấn thương Nghiêm Tam Hưng, lại có thiếu niên trước mắt vẻn vẹn một đao chém giết đối phương.

Hai người bọn họ tột cùng là ai?

Vì sao lại sở hữu thực lực cường đại như thế?

Thiếu niên trước mắt vị miễn quá trẻ tuổi một chút, tuổi còn nhỏ đã sở hữu thực lực hãi nhân bực này, sau lưng bọn hắn lại tột cùng là gia tộc thế lực nào? "Năm cái lỗ thủng, tường bong một lớp, có nhiều vết nứt như vậy, tổng cộng mười lăm vạn.

Tên kia đã chết, cho nên tiền của hắn các ngươi cũng phải trả.

Tổng cộng hai mươi lăm vạn đại dương, hai người các ngươi... lựa chọn thế nào?!" “Hai mươi lăm vạn đại dương?” Khoảnh khắc nghe Sở Khứ Tà nói ra câu đó, cả người Nhị Nguyệt Hồng như quả bóng bay, tức thì muốn nổ tung.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn đỏ bừng lên vì tức giận bởi câu nói của Sở Khứ Tà.

Bất quá Nhị Nguyệt Hồng do quanh năm học hát diễn xướng, tâm thái làm người cũng đủ bình hòa.

Cho nên giờ phút này tuy trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt, vẫn cố gắng hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại.

Bên cạnh, Trương Khải Sơn đôi mắt tử tử nhìn chằm chằm Sở Khứ Tà, thần tình lược có chút băng lãnh, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ trầm giọng mở miệng: “Vị tiểu ca này, người ngươi vừa giết ban nãy chính là chân hung gây ra cái chết cho nhiều nữ tử vô tội trong thành Thường Sa thời gian qua.

Hai người chúng ta đêm nay vốn là để lùng bắt hắn, cho nên mới xảy ra tư sát ở nơi này.

Đối với việc làm hỏng tường vây của quý gia, hai người chúng ta bày tỏ xin lỗi, nhưng mở miệng đòi mười lăm vạn đại dương, thậm chí bắt chúng ta bồi thường cả tổn thất do tên kia gây ra, có phải hay

không có chút không quá thích hợp?" "Không sai, tên kia khiến thành Thường Sa bao nhiêu nữ tử vô tội chết oan, chúng ta lùng bắt hắn, lúc động thủ khó tránh khỏi có chút không cố kỵ được.

Nhìn ở điểm này, không ngại giơ cao đánh khẽ, giảm bớt bồi thường một chút như thế nào?" Nghe Trương Khải Sơn nói, Nhị Nguyệt Hồng cũng vội vàng gật đầu phụ họa.

Nhiên, đối với lời hai người nói, Sở Khứ Tà từ đầu đến cuối thần tình đều không có mảy may biến hóa, vẫn lạnh lùng vô cùng nhìn hai người.

"Hai mươi lăm vạn đại dương, thiếu một xu cũng không được, nếu không hai người các ngươi... cũng phải chết!" Sở Khứ Tà thần tình âm lãnh, ngữ khí lạnh liệt đến cực hạn, phảng phất như một tảng vạn niên hàn băng.

Loại hàn ý này thậm chí khiến Trương Khải Sơn cùng Nhị Nguyệt Hồng nhịn không được rùng mình một cái.

Nhìn Sở Khứ Tà không hề có ý nhượng bộ, thậm chí phảng phất như một lời không hợp liền muốn đại khai sát giới, Trương Khải Sơn cùng Nhị Nguyệt Hồng nhịn không được liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt trở nên nan kham vô cùng.

Đặc biệt khi nhìn về phía thi thể đầu mình hai nơi của Nghiêm Tam Hưng nằm cách đó không xa, sắc mặt hai người càng thêm khó coi.

Thiếu niên trước mắt này, ít nhất là cường giả Ám kình viên mãn, thậm chí đã bước vào Hóa kình.

Nếu không thì làm sao có khả năng một đao chém chết Nghiêm Tam Hưng?

Hai người liên thủ, cộng thêm át chủ bài, có lẽ không sợ cường

giả sơ nhập Hóa kình, nhưng bình bạch vô cố đắc tội một vị cường giả như vậy, lại là điều bọn họ không muốn.

Nhất là trước đó tên thanh niên kia, e rằng cũng là một tôn Hóa kình cường giả.

Đắc tội một người, chẳng khác nào đắc tội cả hai.

Cùng hai vị Hóa kình cường giả là địch, cái hậu quả này bọn họ phải suy nghĩ cho rõ ràng.

Nhất thời, nội tâm hai người vừa kiêng kỵ lại vừa không cam lòng, có thể nói là mâu thuẫn không thôi.

"Thành Thường Sa từ khi nào đột nhiên toát ra hai tôn Hóa kình cường giả rồi?

Loại tồn tại bực này, không phải nên cực kỳ hiếm thấy mới đúng sao?

Như thế nào lại tử tế xuất hiện hai tôn tại thành Thường Sa, Hồng gia ta cư nhiên không biết chút gì." Nhị Nguyệt Hồng sắc mặt một trận biến ảo, trong lòng thủy chung do dự không quyết.

Bên cạnh Trương Khải Sơn nội tâm cũng thầm mắng không thôi.

Hóa kình cường giả, cho dù là trong cả Trương gia cũng cực kỳ hiếm thấy, mỗi một người đều là nội tình của tộc.

Thế hệ trẻ tuổi, người trở thành Hóa kình càng là một người cũng không có.

Trương Khải Sơn hắn có thể ở tuổi này đạt tới Ám kình đỉnh phong, đã được coi là lông phượng sừng lân, việc bước vào Hóa kình có thể nói là chuyện ván đã đóng thuyền.

Hắn vốn dĩ trong lòng cũng có chút cuồng ngạo, nhưng hôm nay khi đối mặt Sở Khứ Tà cùng tên thanh niên trước đó, lại hào vô ngạo

khí có thể nói.

Nhất là hắn còn nhớ rõ, lúc sáng đám người kia ngoại trừ thiếu niên trước mắt và thanh niên trước đó, còn có mấy người nữa.

Nếu hai người này đã nhập Hóa kình, vậy mấy người kia chẳng lẽ không phải cũng đồng dạng nhập Hóa kình?

Nếu thật là như thế, đêm nay mà đắc tội đối phương, há không phải tương đương một lần đắc tội mấy cái Hóa kình?

"Được rồi!" "Hai mươi lăm vạn đại dương, đưa hay không, cho các ngươi cơ hội cuối cùng." Nhìn hai người một mực trầm mặc không nói, trên mặt Sở Khứ Tà hiện lên một tia không kiên nhẫn, thần tình lạnh lùng quát.

Hắn cũng không rảnh công phu cùng đối phương tiếp tục dây dưa ở chỗ này.

Lại hỏi lần cuối cùng, nếu không đồng ý, vậy liền để bọn họ cùng đi chết.

"Đưa!" "Tiền...

Ta đưa!" Nhìn Sở Khứ Tà tựa hồ tùy thời đều muốn hạ sát thủ, Nhị Nguyệt Hồng mặt trướng đến đỏ bừng, thật lâu sau mới cắn răng nghiến lợi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đối phương, nặng nề gật đầu, trầm giọng quát.

Vì không muốn một lần đắc tội hai tôn Hóa kình cường giả, Nhị Nguyệt Hồng cũng chỉ đành đánh gãy răng nuốt vào trong bụng, không thể không bỏ ra số tiền này.

"Trương Khải Sơn, khoản tiền này ta với ngươi mỗi người một nửa!" Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Nhị Nguyệt Hồng vội vàng quay đầu, hung hăng nhìn chằm chằm Trương Khải Sơn trầm giọng nói.

Đêm nay hắn chính là cùng Trương Khải Sơn cùng ra tay đối phó Nghiêm Tam Hưng, không có đạo lý hai mươi lăm vạn đại dương đều phải do một mình hắn bỏ ra.

Nhìn thần tình trên mặt Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khải Sơn nhịn không được thở dài, bất đắc dĩ nói: "Được, khoản tiền này hai ta mỗi người một nửa." "Đã nguyện ý giao tiền, vậy còn chờ cái gì?" Sở Khứ Tà mặt không biểu tình, chậm rãi mở miệng nói.

Chỉ là, ai cũng không chú ý tới, trong mắt hắn lúc này nhiều ra vài phần kinh ngạc.

Thật không nghĩ tới, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng thật sự chuẩn bị bồi thường hai mươi lăm vạn đại dương.

Chương 60

Hắn vốn dĩ cũng chỉ định dọa hai người đối phương một chút, đỉnh điểm đòi cái mười vạn tám vạn, không nghĩ tới hai người này cũng không chịu nổi kinh hách a.

“Khụ khụ...

Không biết vị tiểu ca quý tính?” Nhìn Sở Khứ Tà mặt không biểu tình, Nhị Nguyệt Hồng xấu hổ cười cười, sau đó thăm dò hỏi.

“Sở Khứ Tà!” “Sở Khứ Tà?

Tên rất hay!

Sở tiểu ca, hai mươi lăm vạn đại dương cũng không phải là con số nhỏ, chúng ta trên người tự nhiên không có khả năng mang theo nhiều như vậy.

Hay là thế này, trước để cho ta trở về, sau đó lại đem đại dương đưa đến quý phủ như thế nào?” Nhị Nguyệt Hồng mỉm cười, nhìn Sở Khứ Tà đứng trên tường vây, thăm dò dò hỏi.

“Hai người các ngươi chẳng lẽ cảm thấy ta là kẻ ngốc hay sao?” Nghe đề nghị của Nhị Nguyệt Hồng, khóe miệng Sở Khứ Tà nhịn không được nổi lên một tia châm chọc, cười lạnh một tiếng.

Để hai người bọn họ trở về, sau đó lại gom góp hai mươi lăm vạn đại dương đưa tới phủ thượng?

Nếu thật sự để bọn họ đi như vậy, ai biết bọn họ có giữ lời hứa hay không?

“.....” Nhị Nguyệt Hồng nghe vậy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia xấu hổ.

Xác thực!

Đề nghị vừa rồi, chỉ sợ đổi lại là bất cứ người nào cũng sẽ không đồng ý.

"Vị tiểu ca này, ngươi hẳn là cũng có thể hiểu được, dù sao hai người chúng ta không có khả năng tùy thân mang theo nhiều tiền như vậy, nếu không thả chúng ta rời đi, chúng ta lại làm sao đưa tiền?" Lúc này, Trương Khải Sơn tiến lên một bước, trầm giọng nói.

Sở Khứ Tà lạnh lùng liếc mắt nhìn Trương Khải Sơn, thần tình âm lãnh nói: "Có thể đi, nhưng phải lưu lại một người, ta chỉ cho các ngươi một canh giờ, nếu không thấy hai mươi lăm vạn đại dương, người ở lại không chỉ phải chết, kẻ kia cũng đồng dạng sống không thành!" Nghe lời này, Trương Khải Sơn mày nhíu chặt, sau đó nhìn thoáng qua Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh: "Ngươi cảm thấy thế nào?" "Hiện giờ, chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao?

Ngươi đi đi, mau chóng gom góp hai mươi lăm vạn đại dương, phần của ta có thể tới Hồng phủ tìm cha ta, đưa tín vật này, ông ấy sẽ tin tưởng." Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu than thở một tiếng, sau đó từ trong tay tháo xuống một chiếc nhẫn, đưa cho Trương Khải Sơn.

"Không cần!

Phần kia ta sẽ ứng trước, sau đó ngươi trả lại ta!" Trương Khải Sơn lắc đầu, sau đó nhìn về phía Sở Khứ Tà đứng trên tường, trầm giọng nói: "Tiểu ca, vậy ngươi cứ chờ ở đây, tối đa nửa canh giờ, ta sẽ quay lại." "Thiếu ban chủ, làm phiền ngươi ở đây chờ một lát!" Nói xong, Trương Khải Sơn đối với Nhị Nguyệt Hồng chắp tay, xoay người nhanh chóng rời khỏi con hẻm.

Theo Trương Khải Sơn rời đi, nơi đây liền chỉ còn lại Nhị Nguyệt Hồng cùng Sở Khứ Tà hai người.

Hai người một kẻ lẳng lặng đứng trên tường vây, một kẻ đứng trong con hẻm u tối, nhất thời ai cũng không nói chuyện, trong sân triệt để lâm vào trầm tịch.

Cũng không biết qua bao lâu, tâm thái Nhị Nguyệt Hồng lúc này cũng triệt để bình tĩnh lại.

Đến hiện tại, hắn cũng hiểu được, thiếu niên trước mắt này tựa hồ trừ việc đòi tiền ra, đối với bọn hắn tịnh không có ác ý quá lớn.

Đương nhiên, nếu ai dám không đưa tiền, kết cục kia chỉ sợ sẽ giống như Nghiêm Tam Hưng.

Nhưng không có biện pháp, ai bảo đêm nay bọn họ làm hỏng tường vây nhà đối phương?

Cho dù tường vây không đáng tiền, nhưng hình thế so người cường, thật sự không thể không thỏa hiệp.

Dù sao, đối phương đại khái là một tôn Hóa kình cường giả, tên thanh niên trước đó mười có tám chín cũng đồng dạng nhập Hóa kình.

Cùng hai danh Hóa kình cường giả là địch, hai mươi lăm vạn đại dương tuy rằng là giá trên trời, nhưng cũng không thể không đưa.

Triệt để buông lỏng xuống, Nhị Nguyệt Hồng không khỏi có chút tò mò đánh giá Sở Khứ Tà đứng trên tường, trong ánh mắt mang theo vài phần nghi vấn.

Một thiếu niên trẻ tuổi như vậy, rốt cuộc là tu luyện thế nào?

Hắn tự hủ cũng là một vị thiên tài hiếm có, nhưng hiện giờ cũng mới chỉ là Ám kình đỉnh phong mà thôi, còn đối phương nhỏ hơn hắn mấy tuổi, lại đã thành Hóa kình, khiến nội tâm Nhị Nguyệt Hồng đã hâm mộ, lại tò mò đối phương vì sao có thể còn nhỏ tuổi mà mạnh như vậy.

Đồng thời, đổi lại một bên khác!

Rời khỏi con hẻm, Trương Khải Sơn không có bất kỳ do dự nào, lập tức nhanh chóng chạy về phía Kỳ Nhai Đạo gần đó.

Không bao lâu, liền thấy phía trước có mấy nam tử thân mặc quân trang đang nhanh chóng chạy tới.

Khi nhìn thấy mấy người này, Trương Khải Sơn cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì những người này, một là cánh tay trái bờ vai phải của hắn, những người khác đều là thân binh của hắn.

Đương nhiên, quan trọng nhất là những người này đều là người Trương gia.

"Viết Sơn, ngươi đến rồi!" Nhìn thanh niên trước mắt đang thần tình lo lắng nhìn mình, Trương Khải Sơn không khỏi cười cười.

"Nghiêm Tam Hưng đâu?

Chết rồi sao?" Trương Viết Sơn cẩn thận nhìn trên người Trương Khải Sơn, thấy không có thương thế gì mới nhẹ nhàng thở ra hỏi.

"Chuyện đó nói sau, trong tay ta hiện giờ có thể lấy ra bao nhiêu tiền vốn?" Trương Khải Sơn lắc đầu, sắc mặt có chút nghiêm túc hỏi.

"Tiền vốn?" Trương Viết Sơn nghe vậy có chút sửng sốt, tuy rằng không rõ vì sao Phật gia lại hỏi như vậy, nhưng đại khái tính toán rồi trả lời: "Mấy năm nay, huynh đệ chúng ta âm thầm hạ không ít mộ táng, trừ bỏ các loại chi tiêu, trong tay hiện giờ cũng chỉ có chưa đến năm mươi vạn đại dương.

Trong đó có một bộ phận chuẩn bị để lung lạc nhân viên uy vọng trong quân chính hai giới tại Thường Sa thành, đồng thời, chờ giải quyết xong Tả Khiêm Chi, ngồi lên vị trí Bố phòng quan Thường Sa,

còn phải một lần nữa chiêu mộ quân đội, cùng với biếu xén bên trên một bộ phận, chân chính có thể động dụng chỉ sợ ngay cả mười vạn đại dương cũng không đến." "Ít như vậy?" Trương Khải Sơn nghe vậy, mày đốn thì nhíu lại, sau đó trầm giọng nói: "Trước không bàn cái khác, ngươi lập tức đi chuẩn bị hai mươi lăm vạn đại dương ngân phiếu, tốc độ phải nhanh, ta lập tức muốn dùng." "Hai mươi lăm vạn đại dương? ....." Nghe lời này, Trương Viết Sơn giật mình kinh hãi, đây chính là trọn vẹn một nửa tiền vốn, trong đó mỗi một khoản đều có trọng đại tác dụng.

Hắn có tâm muốn hỏi hai câu, nhưng nhìn sắc mặt nghiêm túc của Trương Khải Sơn, liền gật gật đầu.

Mấy năm nay, chưa từng thấy Trương Khải Sơn nghiêm túc như vậy, có lẽ là lúc chém giết Nghiêm Tam Hưng đã xảy ra sai sót gì?

Một đám người nhanh chóng lên xe, cực tốc chạy về phía chỗ ở tạm thời. ...

"Tiểu ca, ngươi cứ đứng mãi ở nơi đó, chẳng lẽ không mệt sao?" Nhìn Sở Khứ Tà đứng trên tường vây bất động như lão tăng nhập định, Nhị Nguyệt Hồng dựa nửa người vào tường trong hẻm, có chút tò mò hỏi.

Đã một tiếng trôi qua, rảnh rỗi vô liêu, hắn vẫn luôn quan sát đối phương.

Nhiên, đối với lời của Nhị Nguyệt Hồng, Sở Khứ Tà căn bản lười phản ứng.

Theo thời gian từng chút trôi qua, sắp hết một canh giờ.

"Két két ~" Lúc này, ngoài ngõ bỗng nhiên truyền đến một đạo tiếng lốp xe ma sát với mặt đất.

Không bao lâu, liền thấy hai thanh niên nhanh chóng hướng về

phía này chạy tới, trong đó một người trong tay xách theo một cái vali.

Hai người này không phải ai khác, chính là Trương Khải Sơn và Trương Viết Sơn.

"Thiếu ban chủ, ta đã về!" Nhìn Nhị Nguyệt Hồng vẫn bình an vô sự, Trương Khải Sơn cũng vội vàng thở dài một hơi.

Nhị Nguyệt Hồng gật gật đầu, trên mặt nặn ra một tia tươi cười.

"Tiểu ca, tiền ở đây, chúng ta có thể rời đi chưa?" Nhìn Sở Khứ Tà đứng trên tường, Trương Khải Sơn thần tình nghiêm túc, trầm giọng hỏi.

Bá!

Sở Khứ Tà nháy mắt mở mắt ra, ánh mắt âm chí liếc nhìn Trương Khải Sơn, sau đó lại nhìn sang Trương Viết Sơn bên cạnh, cuối cùng thì đem ánh mắt định tại chiếc vali trong tay Trương Viết Sơn.

"Viết Sơn, đưa vali cho hắn!" "Phật gia!" Trương Viết Sơn nghe vậy gật gật đầu, tận quản trong lòng khó hiểu, nhưng cũng biết lúc này không phải lúc mở miệng dò hỏi, dứt khoát trực tiếp đem vali hướng về phía Sở Khứ Tà ném tới.

Bộp!

Sở Khứ Tà một tay tiếp lấy vali, sau đó ngay trước mặt mọi người mở ra, sau khi xác định đủ hai mươi lăm vạn đại dương ngân phiếu, mới một lần nữa đóng lại.

"Hai mươi lăm vạn đại dương ngân phiếu, nếu không có vấn đề gì, chúng ta có phải hay không có thể đi?" Trương Khải Sơn trầm giọng hỏi.

"Đi đi!

Lần sau, nhưng đừng lại làm hỏng tường vây nhà ta nữa, nếu

không sẽ không phải hai mươi lăm vạn đại dương đơn giản như vậy đâu." Sở Khứ Tà mặt không biểu tình nhìn chằm chằm mấy người, lạnh lùng nói.

"Đa tạ cáo giới!" Trương Khải Sơn chắp tay, vừa chuẩn bị rời đi, đột nhiên giống như nhớ ra điều gì, dừng lại lần nữa nói: "Không biết tiểu ca tôn tính đại danh?" "Sở Khứ Tà!" Sở Khứ Tà âm lãnh liếc nhìn Trương Khải Sơn, đối phương muốn biết danh húy của hắn, hắn căn bản hào vô che giấu.

Liền tính cho biết danh húy thì lại có thể như thế nào?

Chẳng lẽ còn dám báo thù?

Nếu như thế hắn đảo có chút chờ mong.

Nghĩ vậy, Sở Khứ Tà lại lần nữa nhìn thoáng qua Trương Khải Sơn, sau đó thân ảnh lóe lên, liền biến mất trên tường vây.

"Hô...

Tên kia, thật mạnh đến mức làm người kinh quý, trẻ tuổi như vậy rốt cuộc là rèn luyện thế nào!" Nhìn Sở Khứ Tà rốt cục biến mất, Nhị Nguyệt Hồng trùng trùng thở dài một hơi, vừa có chút may mắn lại có chút tò mò.

"Trương Khải Sơn, hiện giờ Nghiêm Tam Hưng đã chết, hung thủ tai họa vô cô nữ tử trong thành Thường Sa cũng không tồn tại nữa, cho nên sự hợp tác của chúng ta đến đây chấm dứt.

Một nửa trong hai mươi lăm vạn đại dương kia, chờ ta trở về, liền cho người đưa đến phủ thượng." "Không gấp!" Trương Khải Sơn lắc đầu, lên tiếng nói: "Thiếu ban chủ, hôm nay cũng mệt mỏi lâu như vậy, trước trở về nghỉ ngơi cho tốt đã." "Được!

Vậy ta liền đi trước!" Nhìn Trương Khải Sơn chưa chuẩn bị đi, Nhị Nguyệt Hồng vẻ mặt hồ nghi nhìn thoáng qua, sau đó trực tiếp

xoay người rời khỏi con hẻm.

"Viết Sơn, thấy thi thể Nghiêm Tam Hưng trên mặt đất chưa?" "Thấy được!" Trương Viết Sơn liếc mắt nhìn Nghiêm Tam Hưng bị trảm đứt đầu lâu, không khỏi gật gật đầu.

"Nghiêm Tam Hưng là một vị Ám kình đỉnh phong cường giả, nhất là tốc độ xuất đao, nhanh đến mức ta thậm chí đều không thể nhìn rõ, nhiên cường giả như vậy, lại chết dưới đao thiếu niên ban nãy.

Chương 61

Thậm chí vẻn vẹn chỉ một đao, Nghiêm Tam Hưng liền đao đoạn, bị một đao chém đầu...

Hắn cai có bao nhiêu mạnh?" Bá!

Nghe lời này, Trương Viết Sơn sắc mặt sậu biến.

Một vị Ám kình đỉnh phong dụng đao cường giả, vẻn vẹn một đao đã bị giết.

Phải là cường giả đáng sợ cỡ nào mới có thể làm đến tình trạng này?

Ám kình viên mãn... hay là Hóa kình?

Lúc này, thanh âm Trương Khải Sơn lần nữa truyền đến: "Bởi vì ta và Nhị Nguyệt Hồng hai người lúc tư sát với Nghiêm Tam Hưng không cẩn thận phá hỏng tường vây, cho nên thiếu niên kia cư nhiên trực tiếp sư tử ngoạm, triều Nghiêm Tam Hưng đòi mười vạn đại dương." "Cho nên, cái tên Nghiêm Tam Hưng kia cự tuyệt, vì vậy mới chết?" Trương Viết Sơn nhìn thi thể Nghiêm Tam Hưng trên đất, lại nhìn Trương Khải Sơn bên cạnh, thần tình mang theo vài phần kinh ngạc.

"Cũng chính vì vậy, mặc dù biết Sở Khứ Tà đang sư tử ngoạm, ta và Nhị Nguyệt Hồng cũng không thể không trả tiền, dù sao cùng một vị Hóa kình cường giả vô đoan sản sinh mâu thuẫn cũng không phải là chuyện minh trí." Nhìn tòa đại viện trước mắt, trong mắt Trương Khải Sơn lóe lên một mạt tinh quang.

Xem ra có tất yếu hảo hảo nghe ngóng xem người trong tòa đại viện này rốt cuộc là ai.

Ít nhất có hai cái Hóa kình ở trong đó!

Khó trách không hoài nghi đối phương có mục đích gì khác.

“Viết Sơn, đem thi thể Nghiêm Tam Hưng mang về.

Tòa đại viện này nhớ kỹ, an bài người đi tra một chút xem bên trong ở những ai.” “Hảo!” Trương Viết Sơn nghe vậy gật đầu, trong lòng lại tràn ngập ưu lự.

Tòa thành Thường Sa này ngọa hổ tàng long, ai biết rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu người và thế lực không đơn giản.

Trước mắt mục tiêu duy nhất chỉ có Tả Khiêm Chi, duy có Trương Khải Sơn mau chóng trở thành Bố phòng quan Thường Sa, mới có thể có thêm cơ hội và thủ đoạn để đối phó các thế lực khác trong thành.

Nghĩ vậy, Trương Viết Sơn một bên đem thi thể Nghiêm Tam Hưng mang lên, một bên hướng về phía ngoài ngõ đi đến.

Theo đám người Trương Khải Sơn rời đi, rất nhanh liền có mấy người rảo bước tiến vào, bắt đầu thu thập vết máu trên mặt đất.

Không bao lâu, vết máu liền biến mất vô ảnh vô tung.

Nếu không phải trên tường còn có từng cái hố động và vết đao, mặc ai cũng không tin nơi này vừa trải qua một hồi tư sát. ...

Ngày kế!

Sáng sớm!

Sở Kiêu chậm rãi mở hai mắt, từ trong tu luyện tỉnh lại.

“Sắp rồi...

Không bao lâu nữa là có thể bước vào Nhị giai trung kỳ.” Cảm thụ được tu vi trong cơ thể lại biến cường đại thêm một chút, trong mắt

Sở Kiêu không khỏi hiện lên một mạt thần sắc hài lòng.

Hiệu quả hấp thu địa mạch trọc khí tiến hành tu luyện so với bình thường hấp thu linh khí hi bạc thì tốt hơn quá nhiều.

Lại cộng thêm chỗ nghịch thiên của Cửu Chuyển Huyền Công, tin tưởng tối đa nửa tháng nữa liền có thể đột phá bước vào Nhị giai trung kỳ.

"Cũng không biết sự tình đêm qua Tiểu Tà xử lý thế nào rồi." Đột nhiên, Sở Kiêu nhớ tới chuyện xảy ra đêm qua tại con hẻm bên cạnh viện tử.

Thực tế thì, với thực lực hiện giờ của hắn, chỉ cần quanh viện tử phát sinh một chút gió thổi cỏ lay đều có thể cảm tri được.

Huống chi là lúc đêm khuya thanh vắng.

Bất quá lúc bắt đầu hắn thật không biết là Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng thiết kế bắt Nghiêm Tam Hưng.

Mãi đến khi Nhị Nguyệt Hồng nam cải trang nữ đánh nhau với Nghiêm Tam Hưng mới có chuyện này.

Thực tế thì, chuyện này nguyên bản hắn thật không muốn quản, nhưng ai bảo mấy người kia đánh mãi không xong, làm hắn tâm phiền, nhất là còn đánh hỏng tường vây tòa viện tử mới mua.

Tân gia vừa nhập trạch ngày đầu tiên đã bị tổn hại, có thể không tức giận sao?

Cho dù vẻn vẹn chỉ là tường vây sân viện, nhưng cũng không được, thế nên hắn liền để Sở Khứ Tà đi xử lý chuyện này.

Bất quá hắn cũng không chuẩn bị khai sát giới, chỉ bảo Sở Khứ Tà tùy ý xử lý, sau đó cũng không đi chú ý nữa.

Nhưng thật không biết, phía sau Sở Cửu Chiến cũng đi theo ra

ngoài.

Hơn nữa Sở Cửu Chiến còn dạy Sở Khứ Tà nhân cơ hội làm một cú sư tử ngoạm.

Nhất là khi biết Nhị Nguyệt Hồng là Thiếu ban chủ Hồng gia, thế lực gia tộc Hồng gia khả năng cùng Hoắc gia bất phân thắng bại.

Còn Trương Khải Sơn kia, nghe nói là tộc trưởng của Trương gia, cũng là một gia tộc cường đại.

Sau khi kiến thức Hoắc gia cùng Tộc trưởng nhà mình giao dịch mười mấy, hai ba mươi vạn đại dương, Sở Cửu Chiến lý sở đương nhiên nhận định, con cháu mấy đại gia tộc này, mười mấy hai mươi vạn căn bản không thành vấn đề.

Cũng chính vì vậy mới có những sự tình Sở Khứ Tà gây ra phía sau.

Từ trên giường bước xuống, mở cửa phòng đi ra ngoài, Sở Kiêu rửa mặt một phen xong, kính trực hướng phòng ăn đi tới.

Lúc này, Sở Trường Dịch vừa vặn chuẩn bị xong bữa sáng: cháo loãng, bánh bao, thêm một chút dưa muối.

Khi thấy Sở Kiêu, Sở Trường Dịch vội vàng nói: "Tộc trưởng, ngài dậy rồi, cơm sáng ta đã chuẩn bị xong, đều ở trên bàn." "Sáng sớm ra ngoài mua sao?" Nhìn bánh bao, dưa muối trên bàn, Sở Kiêu không khỏi cười hỏi.

"Nấu nồi cháo, còn lại đều là sáng sớm mua về, chúng ta mới dọn vào, đồ đạc đều chưa chuẩn bị đủ, bất quá chờ tộc nhân tới rồi, về sau đều sẽ thuận tiện hơn." Sở Trường Dịch một bên nói, một bên cũng ngồi xuống múc một bát cháo, cầm cái bánh bao nhân thịt lớn bắt đầu ăn.

"Tộc trưởng, chờ ăn xong cơm sáng, ta liền cùng Cửu Chiến hai

người đi ra ngoài bốn phía chuyển chuyển, chọn lựa một ít người thích hợp, sau đó tổ kiến hộ vệ đội." Vừa ăn, Sở Trường Dịch vừa mở miệng nói chuyện này.

Sở Kiêu gật đầu nói: "Sơn Hùng sáng sớm đã đi rồi?" "Ân, trời chưa sáng đã rời đi, vì không muốn quấy rầy Tộc trưởng nên cũng không đi chào hỏi ngài." "Cũng được!

Sớm đi sớm về, hiện tại đang chờ một đám tộc nhân tới." Sở Kiêu lắc đầu cười, thấy ăn cơm sáng không thấy Sở Cửu Chiến và Sở Khứ Tà hai người, không khỏi lộ vẻ nghi hoặc: "Cửu Chiến và Tiểu Tà đâu?" "Khụ..." Nhắc tới Sở Cửu Chiến và Sở Khứ Tà, Sở Trường Dịch đang húp cháo trắng tựa hồ bị sặc, ho khan mấy tiếng.

"Khụ khụ...

Cái đó...

Tộc trưởng, ngài biết chuyện đêm qua Cửu Chiến và Tiểu Tà xử lý hay chưa?" Sở Trường Dịch ho khan hai tiếng, một bộ muốn nói lại thôi.

"Hả?

Hai đứa nó sẽ không phải trực tiếp đem Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đều giết rồi chứ?" Nhìn thần tình trên mặt Sở Trường Dịch, trong lòng Sở Kiêu lộp bộp một tiếng.

Hắn thật suýt nữa quên mất, Sở Cửu Chiến bản thân là kẻ hiếu chiến, Sở Khứ Tà lại là một chủ nhân sát ý doanh dã.

Đừng nói là Trương Khải Sơn hai người chọc bọn hắn sinh khí, trực tiếp mất mạng đi.

Bất quá suy nghĩ kỹ lại cũng không đúng a!

Thật muốn Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng chết, hệ thống

hẳn là sẽ nhắc nhở, chém giết Khí vận chi tử của thời đại sẽ hoạch đắc không ít Khí vận điểm mới đúng.

Phải biết rằng, thân là Tộc trưởng, tộc nhân thu phục hoặc là chém giết Khí vận chi tử, hắn cũng có thể hoạch đắc Khí vận điểm.

Như thế hệ thống không có nhắc nhở, cũng đại biểu hai người kia chưa chết.

Đã chưa chết thì hẳn là không có đại sự.

Nghĩ vậy, trong lòng hắn cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Dù sao Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng hai người đều là Khí vận chi tử của thời đại, thật muốn trực tiếp chém giết, vậy chẳng phải là mua bán một lần rồi thôi.

Phải liên tục không ngừng từ trên người bọn họ áp bức Khí vận điểm, cuối cùng vô luận thu phục hay chém giết, đó mới là lợi ích tối đa hóa.

Nhất là nếu Cửu Môn kiến lập về sau, cả cái Cửu Môn tất định ẩn chứa lượng lớn Khí vận chi lực.

Liên đới diệt đi hoặc thu phục một môn trong đó cũng có thể hoạch đắc đại lượng Khí vận điểm.

Hiện tại Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng hai người đều chưa triệt để trưởng thành mà chết, vậy thì lỗ vốn to.

"Tộc trưởng, hai người kia chết thì chưa chết, bất quá một kẻ dùng đao khác thì chết rồi." Lúc này, Sở Trường Dịch giải thích.

"Chết thì chết thôi, bản thân hắn cũng đáng chết!" Sở Kiêu gật đầu, sắc mặt bình tĩnh vô cùng.

Một cái Nghiêm Tam Hưng, chết thì có thể thế nào.

"Chỉ là...

Tiểu Tà từ trên người Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, gõ hai mươi lăm vạn đại dương.” Sở Trường Dịch tiếp tục thấp giọng nói.

“Bao nhiêu?

Bao nhiêu?!!” Sở Kiêu lần này thật sự kinh ngạc, suýt chút nữa tưởng mình nghe nhầm.

Tiểu Tà xảo trá Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng?

Từ trên người bọn họ gõ hai mươi lăm vạn đại dương?

Chương 62

Đó chính là trọn vẹn hai mươi lăm vạn đại dương a, nhiều tiền như vậy thậm chí đều có thể ở thời đại này mua sắm vũ khí trang bị cho một cái đoàn.

Những trang bị này tuyệt đối không kém, ít nhất trong mắt đại đa số quân phiệt đều là vũ khí tinh lương.

Nhưng một con số thiên văn lớn như vậy, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng thật sự đưa?

Tựa hồ nhìn ra sự không giải thích được trên mặt Sở Kiêu, Sở Trường Dịch không khỏi cười khổ một tiếng giải thích: "Ta nghe Tiểu Tà nói, nguyên bản không đòi hai mươi lăm vạn, ai biết vừa uy hiếp, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng thật sự đưa." "Cái tên Tiểu Tà này..." Nghe đầu đuôi câu chuyện, Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

"Sáng nay Cửu Chiến biết Tiểu Tà kiếm được nhiều tiền như vậy, không phải sáng sớm đã lôi kéo Tiểu Tà đi ra phố, dương ngôn muốn nếm thử hết mỹ thực thành Thường Sa sao." "Đợi lát nữa ra ngoài trực tiếp lôi bọn hắn đi chiêu người, những cái ăn cái uống đó ở nơi này có thể chạy đi đâu được chứ." Sở Kiêu tức giận nói.

"Vâng, Tộc trưởng!" ...

Một bên khác!

Tại thư phòng của một tòa biệt thự xa hoa.

Trương Khải Sơn hai tay chắp sau lưng, đứng trước bàn làm việc, lẳng lặng nghe Trương Viết Sơn báo cáo.

Từ sau khi trở về đêm qua, hắn liền lập tức để Trương Viết Sơn

đi xuống điều tra thân phận chủ nhân tòa phủ đệ kia.

Trải qua tròn một đêm điều tra, Trương Viết Sơn mới tới báo cáo.

"Cho nên, chủ nhân tòa viện tử tên là Sở phủ kia, tên là Sở Kiêu?

Cũng không đến Thường Sa thành sớm hơn ta một ngày, nhưng chỉ trong một ngày này, trước sau bán mười kiện trân phẩm minh khí cho Hoắc gia.

Cho nên sau khi có tiền, mới mua tòa viện tử kia, hôm qua cũng là đêm đầu tiên dọn vào ở?" Trương Khải Sơn mặt không biểu tình, chậm rãi xoay người, nhìn về phía Trương Viết Sơn hỏi.

"Trên điều tra xác thực là như thế, trừ việc đó ra, hắn còn có giao tập với một người xem mệnh, người đó tên là Tề Thiết Chủy, nghe nói xem chuẩn nhất cả cái thành Thường Sa." "Tề Thiết Chủy?" Trong mắt Trương Khải Sơn xẹt qua một mạt tinh quang, hơi trầm tư sau, trầm giọng nói: "Điều tra những tin tức này, sự thật thượng tịnh không có chút nào lai lịch về cái tên Sở Kiêu này.

Bất quá nhìn từ việc bán đi mười kiện trân phẩm minh khí kia, chỉ sợ cũng là kẻ hạ mộ đảo đấu.

Quái không được ta trước đó từ trên người thiếu niên Sở Khứ Tà kia cảm thụ được một cỗ mùi vị quen thuộc, lúc ấy nhất thời không nghĩ ra, hiện tại mới phát hiện, đó là mùi thổ tinh." "Thổ phu tử?" "Ngươi từng thấy qua Thổ phu tử nào sở hữu Hóa kình tu vi chưa?" Trương Khải Sơn lạnh giọng nói.

"Nghe đồn đại, Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, Tả Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu đang ở tỉnh Tương Nam, mạc không phải là người của Tả Lĩnh?" Trương Viết Sơn mày nhíu lại, có chút suy đoán nói.

"Tả Lĩnh?" Trương Khải Sơn lâm vào trầm tư, đối với Thường Thắng Sơn Tả Lĩnh nhất mạch, tự nhiên không có khả năng không

biết.

Đó chính là một trong Đạo Mộ Tứ Đại Phái, thân là người Trương gia, hắn tự nhiên rõ ràng loại thế lực truyền thừa ngàn năm này cường đại đến cỡ nào.

Huống chi, hiện giờ Trần Ngọc Lâu kia còn được vinh dự là thủ lĩnh quần đạo thiên hạ.

Đan đan trên Thường Thắng Sơn liền hội tụ mấy vạn Tả Lĩnh đạo chúng.

Nghe nói cả thảy Tả Lĩnh môn nhân không dưới mười vạn!

Đây là một cỗ thế lực khổng lồ bực nào?

Hiện tại Trương Khải Sơn ở trước mặt Trần Ngọc Lâu, đều chỉ là một cái tiểu nhân vật.

Huống chi những năm gần đây dựa vào một ít lực lượng Trương gia điều tra, Trần Ngọc Lâu dưới trướng chưởng khống lục lâm hưởng mã mười ba tỉnh Nam thất Bắc lục, cùng với một số quân phiệt thế lực.

Trần Ngọc Lâu nếu muốn, chấn tí nhất hô, liền có thể kéo ra một đội quân tinh nhuệ hơn mười vạn người.

Nếu hậu cần theo kịp, tiện đà kéo mấy chục vạn đại quân cũng không phải không có khả năng.

Đừng nói hiện tại Trương Khải Sơn hắn, cho dù sau này thành Trương Đại Phật Gia, tay nắm vị trí Bố phòng quan Thường Sa, cùng với liên hợp cả Cửu Môn lực lượng, ở trước mặt Trần Ngọc Lâu đều không đủ đánh.

Cho nên, nếu Sở Kiêu đương chân là người Tả Lĩnh, vậy thì phiền toái.

Dù sao Tả Lĩnh hướng đến không xen vào thế lực phân tranh trong thành, hiện giờ tiềm nhập Thường Sa, rốt cuộc là vì cái gì?

Nhưng nếu không phải người Tả Lĩnh, vậy còn có thể là người nào?

"Thôi!

Trước đừng quản Sở phủ, hiện giờ là lúc đối phó Tả Khiêm Chi, không nghi ngờ lại sinh thêm chuyện khác." Trương Khải Sơn lắc đầu, than thở một tiếng.

Chung quy lực lượng trong tay không đủ, ngay cả tình huống trong thành Thường Sa cũng sờ không thấu.

Đợi giải quyết xong Tả Khiêm Chi, trở thành tân nhậm Bố phòng quan, nhất định phải trong thời gian đầu tiên làm rõ ràng hết thảy tình huống lớn nhỏ trong thành.

Cùng thời gian đó!

Tại phủ đệ Bố phòng quan!

Bành!

"Hỗn trướng, Nghiêm Tam Hưng đã chết?" Thân mặc quân trang, Bố phòng quan Thường Sa Tả Khiêm Chi mãnh liệt ném cái ly trong tay xuống đất, thần tình băng lãnh, phẫn nộ đến cực điểm.

"Xác định Nghiêm Tam Hưng là do Trương Khải Sơn giết?" Tả Khiêm Chi thần tình âm trầm, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm nam tử đang quỳ trên mặt đất trước người.

"...Bẩm đại nhân, người ngài phái theo dõi Trương Khải Sơn tận mắt nhìn thấy người bên cạnh Trương Khải Sơn tha thi thể Nghiêm Tam Hưng rời đi." Nam tử quỳ trên mặt đất cả người run rẩy, thần tình cực kỳ kinh hoảng, vội vàng mở miệng nói.

“Hừ!

Ta biết ngay Trương Khải Sơn kẻ đến không thiện, dám giết người của ta!” Tả Khiêm Chi hừ lạnh một tiếng, thần tình càng thêm âm trầm.

“Xem ra bên trên có người đối với ta bất mãn muốn đẩy ta xuống đài rồi, Trần lão tới Thường Sa mục đích chân chính, mười có tám chín cũng là vì để Trương Khải Sơn tiếp thế vị trí của ta.

Lão tử ở Thường Sa bao nhiêu năm, thật tưởng một người trẻ tuổi là có thể đối phó được ta?

Đã muốn chơi, vậy ta liền bồi hắn hảo hảo chơi một chút.” Tả Khiêm Chi cười lạnh liên liên, ánh mắt trở nên cực kỳ âm ngoan.

Mãi đến hiện tại hắn cũng không biết, Trương Khải Sơn năm đó ở Đông Bắc bị bắt, tịnh sớm đã bị làm chết như một đứa nhỏ Trương gia.

Những thi thể người Trương gia kia bị vội vàng ném vào bãi tha ma.

Trương Khải Sơn lại may mắn chưa chết, ngạnh sinh sinh từ trong bãi tha ma bò ra ngoài.

Bao nhiêu năm nay, Trương Khải Sơn vẫn luôn tìm kiếm những cừu nhân năm đó, chỉ vì muốn từng cái chém giết báo thù huyết hải.

Hiện giờ, đến phiên Tả Khiêm Chi.

“Cưu Sơn quân thực nghiệm tiến hành thế nào rồi?” Đột nhiên, Tả Khiêm Chi tựa hồ nhớ ra, xoay người nhìn về phía nam tử kia dò hỏi.

“Hồi đại nhân, Cưu Sơn tiên sinh thực nghiệm tiến hành đến quan đầu khẩn yếu, chỉ là thực nghiệm thể không đủ, bảo chúng ta tìm thêm một ít.” Nam tử cung kính nói.

“Không có thực nghiệm thể?” Tả Khiêm Chi mày nhíu lại: “Cái thời gian này, ta đi đâu tìm người Trương gia cho hắn?” Mấy năm nay, vì thực nghiệm, hắn phái người bốn phía lùng bắt người Trương gia, theo càng ngày càng nhiều người Trương gia gặp kiếp nạn, những người Trương gia còn lại tự nhiên càng thêm cẩn thận.

Gần một năm nay, càng là một người Trương gia đều không tìm thấy, hiện giờ lại đi đâu kiếm người Trương gia cho đám Cưu Sơn tiên sinh?

“Được rồi, ngươi lui xuống trước đi!” Tả Khiêm Chi phất phất tay, nhíu chặt mày ngồi xuống sô pha bên cạnh, bắt đầu trầm tư.

Nam tử kia thấy thế cũng cực kỳ cẩn thận lui ra ngoài. ...

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, rất nhanh liền qua nửa tháng.

Nửa tháng nay, Sở Trường Dịch và Sở Cửu Chiến hai người mỗi ngày sớm ra tối về, đi khắp trong ngoài thành Thường Sa, tìm kiếm người thích hợp gia nhập Hộ vệ đội gia tộc sắp tổ kiến.

Nửa tháng thời gian, hai người tổng cộng chiêu thu năm trăm người, những người này không một ngoại lệ đều xuất thân từ dân chạy nạn.

Bọn họ tuổi tác không đồng nhất, nhỏ nhất chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, lớn nhất cũng không quá hai mươi lăm.

Sau khi chiêu thu, Sở Kiêu trực tiếp để Sở Trường Dịch an bài bọn họ tại sơn lâm ngoài thành.

Dù sao nhiều người như vậy nếu huấn luyện trong thành e rằng cực kỳ bất tiện, chi bằng trực tiếp ở tại sơn lâm ngoại thành, như vậy không chỉ thuận tiện huấn luyện, vấn đề ẩn tế cũng được giải quyết thỏa đáng.

Đến nỗi vấn đề ăn ở, căn bản không cần lo lắng.

Trực tiếp để những người này tại chỗ lấy tài liệu, kiến tạo phòng ốc và trường huấn luyện.

Dù sao từ khi chiêu thu đám người này, dưới sự chi tiền hào phóng, bữa nào cũng có thể ăn no, thậm chí ăn thịt, khiến cho những người vốn là dân chạy nạn từng cái hân hoan nhược cuồng, không ai không cam tâm vì Sở gia bán mạng.

Trong số này có người còn có người nhà, theo bọn họ nhập tuyển gia tộc Hộ vệ đội, người nhà cũng được an bài cư trú tại sơn lâm.

Kiến tạo phòng ốc không chỉ vì bản thân, càng là vì người nhà của bọn họ.

Cho nên, những người này từng cái huấn luyện cực kỳ khắc khổ, để báo đáp ân đức Sở gia.

Nửa tháng thời gian, tại một cái sơn ao trong sơn lâm ngoài thành, lúc này đã dựng lên không ít phòng ốc.

Năm trăm danh gia tộc Hộ vệ đội thành viên, dưới tình huống bữa nào cũng ăn no, ăn được thịt, hiện giờ từng cái đã thoát ly tình trạng gầy yếu.

Hơn nữa, nửa tháng huấn luyện cũng làm cho bọn họ có năng lực lệnh hành cấm chỉ và một tia khí tức bưu hãn.

Vì để huấn luyện lứa Hộ vệ đội này, Sở Kiêu đặc ý đem một số chi tiết huấn luyện bộ đội kiếp trước nói cho Sở Trường Dịch và Sở Cửu Chiến.

Sở Kiêu tuy kiếp trước không đi lính, nhưng ở thời đại bùng nổ thông tin mạng, biết không ít về tình huống huấn luyện bộ đội.

Hơn nữa, hắn cũng chuẩn bị bắt tay vào việc dạy dỗ những người này bắt đầu tiến hành tu luyện.

Chương 63

Như vậy, thực lực Gia tộc Hộ vệ đội tất nhiên sẽ trong thời gian cực ngắn nhanh chóng hình thành sức chiến đấu cường đại. ...

Sở phủ!

Sở Kiêu đang đứng trong lương đình, lẳng lặng nhìn ao nước không nhỏ trước mắt.

Trong ao, có vài con cá cảnh đang bơi lội.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn tàng, tổ kiến Gia tộc Hộ vệ đội thành công, hoạch đắc khen thưởng như sau: [Gia tộc Hộ vệ quang hoàn]: Người gia nhập Hộ vệ đội, giai vì gia tộc tử trung. [M1 Garand bán tự động bộ thương] x 300 [MP40 tiểu liên] x 50 [Maxim trọng cơ thương] x 10 [Súng cối hạng nhẹ] x 8 [Súng cối hạng nặng] x 2 (Phụ đái cơ số đạn dược cơ sở, dùng hết Túc chủ có thể tại Hệ thống thương thành mua sắm.)" "Đinh, Túc chủ hay không tiếp thu khen thưởng?" Nghe thanh âm hệ thống đột ngột vang lên trong đầu, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một mạt vui mừng.

"Tiếp thu!" "Đinh, Gia tộc Hộ vệ quang hoàn bắt đầu sinh hiệu, từ hôm nay, Gia tộc Hộ vệ đội toàn viên tử trung." "Đinh, súng pháo, đạn dược đã tồn phóng nhập Hệ thống kho hàng, Túc chủ có thể tùy thời lấy dùng." Hoắc ~ Cảm thụ được trong kho hàng hệ thống đột nhiên xuất hiện đại lượng thùng quân hỏa, khóe miệng Sở Kiêu không khỏi hơi nhếch lên, trán phóng ra một nụ cười hài lòng.

Có Gia tộc Hộ vệ quang hoàn, từ nay về sau thành viên Hộ vệ đội đều sẽ là tử trung.

Có những trang bị vũ khí này, càng có thể cực đại đề thăng chiến lực của bọn hắn.

“Xem ra... có thời gian phải đem lô quân hỏa này đưa ra ngoài thành mới được.” Sở Kiêu thấp giọng tự ngữ, sau đó lại bắt đầu chuẩn bị từ trong thương thành tìm kiếm mua sắm công pháp giao cho Hộ vệ đội tu luyện.

“Hệ thống, mở ra thương thành!” “Đinh, đang tại mở ra...” Theo hệ thống thanh âm rơi xuống, một màn quang mạc người ngoài không thể nhìn thấy hiện ra trước mắt hắn.

Điểm khai khu công pháp, Sở Kiêu liền bắt đầu nhanh chóng lưu lãm.

Ân?

Đột nhiên, Sở Kiêu mắt sáng lên, tựa hồ phát hiện một môn tu luyện pháp cực kỳ thích hợp cho thành viên Hộ vệ đội. [Nhân Tiên Võ Đạo]!

Một môn tu luyện hệ thống kham xưng võ đạo thông thần.

Giảng cứu lấy nhục thân làm chủ tu luyện pháp, nhiên đẳng tu vi đạt tới trình độ nhất định, tắc càng giảng cứu nhục thân cùng nguyên thần dung hợp.

Thử pháp tu luyện cảnh giới, từ thấp đến cao phân chia thành: Vũ Đồ, Võ Sĩ, Võ Sư, Tiên Thiên Võ Sư, Đại Tông Sư, Võ Thánh, Nhân Tiên!

Ba cảnh giới đầu tiên phân biệt là luyện Cân, Bì, Cốt.

Khi đạt tới Tiên Thiên Võ Sư, sẽ chân chính thoát thai hoán cốt.

Cảnh giới này tắc tại sau khi tu luyện Cân, Bì, Cốt đến cực hạn, đem nội tạng yếu ớt nhất cũng tu luyện đến hào vô đoản bản.

Một khi bước vào Đại Tông Sư, kia cơ bản đã cáo biệt phạm trù phàm nhân.

Đến nỗi Võ Thánh, Nhân Tiên phía sau, kia càng là dời non lấp biển đều là chuyện bình thường.

Tại Nhân Tiên chi hậu, lại có Quyền ý thực chất, Huyết nhục diễn sinh, Thiên biến vạn hóa, Phấn toái chân không tứ tầng.

Độ thiên địa lôi kiếp, cùng Tiên Thần vô dị!

Chỉ là khi nhìn giá cả tiêu chú phía sau tu luyện pháp này, Sở Kiêu lại không khỏi nhíu mày.

Chỉ vì bản tu luyện pháp này giá trị trọn vẹn năm vạn Gia tộc điểm.

Căn bản không phải hắn hiện tại có thể mua nổi.

"Đinh, loại công pháp này Túc chủ hoàn toàn có thể mua sắm một bộ phận, chờ Gia tộc điểm đủ lại mua tiếp." "Có thể chia ra mua sắm?" Khi nghe hệ thống nói, trong lòng Sở Kiêu đốn thì vui vẻ.

Dù sao nếu thật sự có thể như vậy, về sau hứa đa công pháp, võ đạo chiến kỹ giá cả cao ngang đều có thể dùng thiếu bộ phận Gia tộc điểm mua sắm trước một phần.

"Đinh, hồi Túc chủ, đích xác có thể chia ra mua sắm, Túc chủ hay không xác định mua sắm [Nhân Tiên Võ Đạo]?" "Mua sắm phương pháp tu hành ba cảnh giới đầu, đại khái cần bao nhiêu Gia tộc điểm?" Sở Kiêu nghe vậy, hơi suy tư một hồi rồi hỏi.

Ba cảnh giới đầu: Vũ Sinh, Vũ Đồ, Võ Sĩ, coi như là Nhân Tiên Võ Đạo cơ sở nhất.

Giá cả hẳn sẽ không quá cao.

Bất quá tuy là cơ sở, nhưng không đại biểu là yếu.

Đặt tại phương Tổng Hợp Đạo Mộ Vũ Trụ này, tuyệt đối không yếu hơn Minh kình, Ám kình, Hóa kình trong Quốc thuật tu hành pháp.

Thậm chí ẩn ẩn ước ước, bởi vì công pháp đẳng cấp cường đại, trong cùng cảnh giới, tất nhiên sẽ mạnh hơn Quốc thuật một chút.

Đương nhiên, không đại biểu Quốc thuật tu hành pháp yếu, một khi Quốc thuật cường giả đạp túc Đan kình, cũng sẽ phát sinh chất thuế biến.

Lại về sau, Đan kình, Cương kình, nãi chí Quốc thuật tối cao cảnh giới Đả phá hư không, Kiến thần bất phôi, ba cái cảnh giới này đồng dạng thoát ly phạm trù người bình thường.

Luận chiến lực, tuyệt đối không yếu hơn Võ Sư, Tiên Thiên Võ Sư và Đại Tông Sư chi cảnh.

Chỉ tiếc, Quốc thuật tu hành pháp đi tới Kiến thần bất phôi cơ bản là đi đến đầu.

Lại muốn nhìn lén tiền lộ, khả năng quá mức xa vời.

Tuy tại hệ thống thương thành có Tinh Hà Tu Hành Pháp, coi như là hậu tục chi lộ của Quốc thuật, nhưng chung quy cũng có chỗ bất đồng.

Gia tộc Hộ vệ đội đã định hảo hảo bồi dưỡng, chỉ cần không chết, liền là lực lượng của Sở gia.

Như thế Sở Kiêu tự nhiên phải hảo hảo bồi dưỡng, cho nên chọn lựa một môn công pháp có khả năng tu hành bền vững là tất nhiên.

"Đinh, Túc chủ nếu mua sắm phương pháp tu hành ba cảnh giới đầu, chỉ cần năm trăm Gia tộc điểm." "Năm trăm Gia tộc điểm?

Rẻ như vậy?" Nghe hệ thống nói, Sở Kiêu không khỏi sửng sốt.

Bất quá nghĩ lại, ba cảnh giới này dù sao cũng chỉ là tu hành pháp cơ sở, chỉ sợ càng về sau Gia tộc điểm cần thiết sẽ càng nhiều.

Hắn lại tò mò hỏi thêm giá cả các cảnh giới sau.

Đến Võ Sư cảnh liền cần hai ngàn, Tiên Thiên Võ Sư cảnh càng cần năm ngàn, Đại Tông Sư trực tiếp tiêu thăng lên một vạn.

Nghe đến Sở Kiêu liên liên lắc đầu, ý niệm kiếm thêm Gia tộc điểm trong lòng càng thêm nặng.

"Hệ thống, đem tất cả Khí vận điểm ta đang có đổi thành Gia tộc điểm." Sau khi xác định muốn mua Nhân Tiên Võ Đạo ba cảnh giới đầu, Sở Kiêu trực tiếp để hệ thống quy đổi.

Dù sao hiện giờ hắn không còn một phân Gia tộc điểm nào.

"Đinh, Túc chủ sở hữu 12.1 vạn Khí vận điểm, cộng đoái hoán 1.21 vạn Gia tộc điểm." "Hơn một vạn Gia tộc điểm!" Nghe thanh âm hệ thống, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên ý cười.

Số Gia tộc điểm này đều là do Tề Thiết Chủy cung cấp sau khi hắn tới Thường Sa.

Thân là vị Đương gia Cửu Môn đầu tiên sắp thu phục, đảo cũng không thể không chiếu cố nhiều hơn một chút.

"Hệ thống, mua sắm phương pháp tu hành ba cảnh giới đầu Nhân Tiên Võ Đạo." "Đinh, đang tại mua sắm...

Mua sắm thành công...

Đã khấu trừ năm trăm Gia tộc điểm." "Đinh, Túc chủ có thể lựa chọn phương thức tiếp thu công pháp: Văn tự pháp hoặc Quán đỉnh pháp." Nga?

Hiện tại ngay cả phương thức phát phóng công pháp cũng có thể lựa chọn?

Sở Kiêu thần tình kinh ngạc, hệ thống đặc ý cải lương sao?

Vì biết hắn mua công pháp cho Hộ vệ đội nên mới xuất hiện biến hóa này?

Tuy rằng có chút khó hiểu, nhưng hắn cũng không quá rối rắm, trực tiếp trả lời: “Văn tự pháp tiếp thu!” “Đinh, công pháp đang tại hình thành...

Đã dung thành sách, phát phóng nhập Hệ thống kho hàng, Túc chủ có thể tùy thời lấy ra.” Cảm thụ được trong kho hàng hệ thống đích xác xuất hiện một quyển sách, Sở Kiêu tâm niệm nhất động.

Bá!

Sau một khắc, tay hắn trầm xuống, bằng không xuất hiện một quyển cổ thư bìa màu xanh tím.

Bên trên viết bốn chữ lớn: NHÂN TIÊN VÕ ĐẠO!

Sở Kiêu lật ra trang đầu tiên, mặt trên viết "Tiền Tam Cảnh".

Trang thứ hai là phương pháp tu luyện Vũ Sinh cảnh.

Vũ Sinh cảnh: Tức là tu luyện thân thể cơ bắp, cường hóa lực lượng thân thể, luyện đến đại thành, một tay nâng ngàn cân tuyệt không phải chuyện khó.

Vũ Đồ cảnh: Tu luyện toàn thân gân mạch, đề thăng độ dẻo dai của thân thể, cùng với tiến thêm một bước tu luyện da và màng, tăng cường năng lực phòng ngự và lực lượng.

Võ Sĩ cảnh: Tu luyện da và màng đến mức đại thành, có thể đao thương bất nhập, binh khí lạnh bình thường căn bản không thể phá vỡ phòng ngự, ngay cả đạn cũng bắn không xuyên da thịt.

Đương nhiên, đây chỉ là giới thiệu khái quát, phương pháp tu luyện cụ thể được ghi chép tường tận trong cổ thư.

Nhiên Nhân Tiên Võ Đạo tu hành pháp tuy rằng cường đại, nhưng lại có một cái tệ đoan cực lớn, đó là cực kỳ tiêu hao thực vật, đặc biệt là thịt.

Bất quá điểm này đối với Sở Kiêu căn bản không thành vấn đề.

Như hôm nay tay nắm mấy chục vạn đại dương, cho dù bữa nào cũng đại ngư đại nhục cung dưỡng năm trăm Hộ vệ đội cũng là chuyện nhỏ.

Chương 64

Nhìn quyển cổ thư Nhân Tiên Võ Đạo trong tay, Sở Kiêu mày hơi nhướng, có thể cảm giác giấy tờ cổ thư này không phải loại giấy bình thường.

Hơi dùng lực, trang giấy không chịu chút ảnh hưởng nào, thậm chí phản phất quang mang nhàn nhạt.

Hệ thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm!

Dù chỉ là một quyển cổ thư cũng tuyệt không đơn giản.

"Nguyên bản này có thể lưu lại, chờ Trường Dịch trở về, bảo hắn in ấn ra mấy bản, rồi mang cho Hộ vệ đội tu luyện." Nghĩ vậy, Sở Kiêu tay phải vung lên, trực tiếp ném sách vào kho hàng hệ thống.

"Tộc trưởng...

Tộc trưởng..." Đột nhiên, lúc này có tiếng hô hoán gấp gáp từ bên ngoài truyền đến.

Bá!

Ngay sau đó, liền thấy cách đó không xa, một đạo thân ảnh đang nhanh chóng hướng về phía này chạy tới.

Bởi vì ở giữa cách một cái ao không nhỏ, đạo thân ảnh kia tung mình nhảy vọt qua khoảng cách hơn mười mét, mũi chân điểm nhẹ mặt nước, lần nữa phi thân, nháy mắt rơi xuống bên cạnh lương đình.

Nhìn Sở Khứ Tà vội vàng hấp tấp, Sở Kiêu mày hơi nhíu: "Tiểu Tà, gặp chuyện gì mà vội vàng như vậy?" "Tộc trưởng, Sơn Hùng ca mang theo tộc nhân tới rồi, hiện tại sắp đến nơi." Tộc nhân sắp đến, dù là người có tính cách lạnh lùng như Sở Khứ Tà giờ khắc này cũng không tránh khỏi kích động.

“Nga?” Sở Kiêu mày nhướng lên: “Tính toán thời gian, cũng đích xác nên tới rồi.” Tộc nhân đến, chính thức tiêu chí Sở gia sẽ tại Thường Sa thành triệt để bước vào hành trình mới.

“Đi thôi, đến chính đường gặp tộc nhân một chút.” Nói xong, Sở Kiêu khẽ cười, sau đó xoay người rời khỏi lương đình, xuyên qua trường lang hướng về phía chính đường đi tới.

Lúc này, ngoài Sở phủ đại trạch!

Một đoàn mấy chục người, dưới sự dẫn dắt của một tráng hán như hắc hùng, cũng vừa vặn tới nơi.

Vị hắc hùng tráng hán này không phải ai khác, chính là Sở Sơn Hùng.

Mấy chục người kia, toàn bộ đều là tộc nhân Sở gia.

Sau khi Sở Sơn Hùng trở về Sở Gia Trại chuyển lời của Sở Kiêu, cả Sở Gia Trại vì để ủng hộ Tộc trưởng, có thể nói là không tiếc dư lực, trực tiếp phái ra hơn sáu mươi tộc nhân.

Trong đó, trẻ em từ năm tuổi trở lên, mười hai tuổi trở xuống đã đạt tới hơn ba mươi người.

Lại có gần hai mươi nữ tử, những nữ tử này cơ bản đều là tỷ tỷ hoặc mẫu thân của bọn trẻ.

Đương nhiên cũng có một số nữ tử độc thân trong tộc.

Còn lại hơn mười người đều là những thanh niên tinh tráng nhất, thực lực tinh nhuệ nhất của gia tộc.

Mười mấy người này sẽ là trợ thủ đắc lực nhất của Sở Kiêu tại Thường Sa.

“Sơn Hùng, đây là nhà mới của chúng ta tại Thường Sa sao?” Nhìn tòa viện tử trước mắt thoạt nhìn khí phái, đắt đỏ, một tộc nhân chừng

ba mươi tuổi vẻ mặt tò mò hỏi.

“A Phong ca, đây là nơi Tộc trưởng đặc ý mua, chúng ta mau vào đi, Tộc trưởng đang chờ.” Sở Sơn Hùng cười hàm hậu, gãi gãi cái ót nói.

“Đúng đúng đúng, cũng không thể để Tộc trưởng đợi chúng ta.” Nam tử kia nghe vậy hoàn hồn, vội vàng gật đầu.

Vị tộc nhân Sở gia này tên là Sở Tùy Phong, cũng là người dẫn đầu trong đám tộc nhân tới Thường Sa lần này.

Đồng thời cũng là người có tu vi mạnh nhất trong đám, hiện giờ đã bước qua ngạch cửa, đạt tới Nhất giai sơ kỳ.

Tuy rằng mới đột phá không lâu, nhưng chiến lực tuyệt không phải người khác có thể so sánh.

Một đám tộc nhân đi vào Sở phủ đại trạch, rất nhanh liền dưới sự dẫn dắt của Sở Sơn Hùng tới vị trí chính đường.

Từ xa, Sở Kiêu đã nhìn thấy đám người ô ương ương đang đi tới.

Thấy thế, hắn cũng lập tức đi ra ngoài đón.

Nhiều người như vậy, trong chính đường chứa không hết.

“Tộc nhân!” “Tộc trưởng!” “Tộc trưởng!!” “...” Vừa thấy Sở Kiêu, đám tộc nhân ai nấy đều thần tình kích động, lộ vẻ kinh hỉ, sôi nổi mở miệng hành lễ.

Thậm chí không ít hài tử trong tộc cũng nãi thanh nãi khí, trừng lớn mắt hô to.

Nhìn một màn này, trên mặt Sở Kiêu hiện lên một nụ cười phát ra từ nội tâm.

“Được rồi được rồi, lại không phải lần đầu gặp, đa lễ như vậy làm gì.

Cũng vừa lúc, đợi lát nữa để Sơn Hùng và Tiểu Tà hai người lĩnh các ngươi đi thu thập phòng ở.

Chờ buổi tối, chúng ta hảo hảo ăn uống một bữa, ngày mai lại bàn chính sự!" Nhìn đám tộc nhân, Sở Kiêu cười ha hả nói, sau đó phất tay với Sở Sơn Hùng và Sở Khứ Tà bên cạnh: "Hai tên ngốc các ngươi đứng đó làm gì?

Còn không mau đi a!" "Vâng, Tộc trưởng!" "Vâng, Tộc trưởng!" "..." Nhìn bóng dáng đám tộc nhân rời đi, nụ cười trên mặt Sở Kiêu càng thêm nồng đậm.

Hơn sáu mươi tộc nhân đến, làm cho Sở phủ đại viện vốn cực kỳ trống trải trở nên triệt để náo nhiệt.

Thậm chí bởi vì người quá nhiều, phòng ngủ có chút không đủ, chỉ có thể tạm thời chen chúc một chút.

Cũng may mấy hôm trước hắn đã mua lại mấy tòa viện tử bên cạnh và phía sau, hiện giờ đang an bài người đả thông, thuận tiện tu sửa lại.

Chờ làm xong, đừng nói sáu mươi người, thêm mấy chục người nữa cũng hoàn toàn đủ ở.

"Hệ thống, mở ra Gia Tộc Tin Tức Diện Bản!" Sở Kiêu thầm nói với hệ thống.

Vừa rồi, khi nhìn thấy đám tộc nhân kia liếc mắt một cái, hắn liền cực kỳ vui mừng.

Chỉ vì trong đó người bước vào Nhất giai cư nhiên có hai người, còn có mười mấy người chỉ kém lâm môn một cước.

Xem ra từ khi hắn rời khỏi Sở Gia Trại, đoạn thời gian này có không ít tộc nhân đã chính thức bước vào Nhất giai.

Cũng vừa lúc có một đoạn ngày tháng không mở ra Gia Tộc Tin Tức Diện Bản, hiện giờ vừa vặn xem xem rốt cuộc có biến hóa gì.

Bá!

"Đinh, đang tại mở ra Gia Tộc Tin Tức Diện Bản..." Theo tiếng hệ thống dứt, trước mắt Sở Kiêu hiện lên quang mạc: [GIA TỘC]: Sở Gia [TỘC TRƯỞNG]: Sở Kiêu [TU VI]: Nhị giai sơ kỳ [HUYẾT MẠCH]: Tổ Vu Chúc Dung (0.2%) [ĐẲNG CẤP]: 0 [TỘC NHÂN]: 195 người [NHẤT GIAI TỘC NHÂN]: 20 người (Cụ thể có thể điểm kích xem xét) [ĐẠI VU HUYẾT MẠCH]: Sở Sơn Hùng (Đại vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn giác tỉnh) (Cụ thể có thể điểm kích xem xét) [TRUYỀN THỪA]: Vu Tộc Huyết Mạch Truyền Thừa, Cửu Chuyển Huyền Công Truyền Thừa [CHIẾN KỸ]: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao [ĐAN PHÁP]: Cơ Sở Luyện Đan Thuật [THẾ LỰC]: Vô [HỘ VỆ ĐỘI]: 500 người [TRẠNG THÁI]: Sơ nhập siêu phàm chi lộ [GIA TỘC ĐIỂM]: 1.16 vạn [KHÍ VẬN ĐIỂM]: 0 "Sở hữu Nhất giai tu vi tộc nhân, như kim cư nhiên đạt 20 người rồi?" Nhìn cột mới xuất hiện trên bảng tin tức gia tộc, Sở Kiêu không khỏi mắt sáng lên.

Hai mươi người này khẳng định bao gồm cả bốn người Sở Sơn Hùng, nhưng trừ bọn họ ra, còn có mười sáu người bước vào Nhất giai.

Xem ra thời gian qua tộc nhân ở Sở Gia Trại dùng địa mạch trọc khí tu luyện thu hoạch rất lớn!

Sở Kiêu tò mò mở ra danh sách Nhất giai tộc nhân cụ thể: [NHẤT GIAI TỘC NHÂN]: Nhất giai trung kỳ: Sở Sơn Hùng, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Khứ Tà.

Nhất giai sơ kỳ: Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình, Sở Tiểu Ngư...

"Chậc..." Nhìn những cái tên này, Sở Kiêu không khỏi tặc lưỡi.

Lúc rời Sở Gia Trại mới chỉ có bốn người, giờ lại thêm mười sáu người.

Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải hai người này lúc trước khi hắn đi Thường Sa chỉ thiếu chút nữa là đột phá, hiện tại qua một tháng, đột phá là chuyện tất nhiên.

Trừ hai người đó ra, Sở Tùy Phong vừa tới hôm nay cũng có tên.

Lần này tới Thường Sa, tộc nhân bước vào Nhất giai tổng cộng ba người.

Một là Sở Tùy Phong, hai người còn lại là Sở Thanh Bình và Sở Tiểu Ngư.

Đối với Sở Thanh Bình, Sở Kiêu tịnh không lạ lẫm.

Trước khi thành Tộc trưởng, Sở Thanh Bình vẫn luôn là một đại tỷ tỷ ôn uyển.

Trong ký ức hắn, Sở Thanh Bình đối với hắn và tất cả tộc nhân nhỏ tuổi đều chiếu cố.

Chỉ tiếc về sau cha mẹ nàng cũng chết trong nạn đói.

Không nghĩ tới hiện giờ đối phương cũng bước vào Nhất giai tu vi.

Hôm nay trong đám tộc nhân, Sở Thanh Bình vẫn luôn đứng phía sau, trong lòng ôm một bé gái.

Bé gái đó chính là Sở Tiểu Ngư.

Đối với Sở Tiểu Ngư, mới sáu bảy tuổi đã bước vào Nhất giai, Sở

Kiêu đảo không ngoài ý muốn.

Dù sao tiểu nha đầu này trên người chính là có Đại Vu huyết mạch thượng vị giác tỉnh.

Dù huyết mạch chưa giác tỉnh hoàn toàn, tốc độ tu luyện cũng viễn siêu tộc nhân tầm thường.

Cho dù Sở Tiểu Ngư bình thường không tu luyện, theo thời gian trôi qua, tu vi vẫn sẽ đề thăng.

Đương nhiên, tuy có Nhất giai tu vi, nhưng cũng kham kham đột phá, võ đạo chiến kỹ gia tộc cũng chưa học được, luận chiến lực so với Nhất giai cường giả chân chính còn kém quá nhiều.

Bất quá theo tuổi tác tăng trưởng, tương lai Sở Tiểu Ngư tất nhiên sẽ giống như đám người Sở Trường Dịch, trở thành trụ cột của Sở gia.

"20 cái Nhất giai tu vi tộc nhân, tuy rằng số lượng đủ rồi, chỉ là cũng không biết khi nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ gia tộc tấn cấp." Đột nhiên, Sở Kiêu nhịn không được khẽ thở dài.

Nhiệm vụ gia tộc tấn cấp có ba yêu cầu, hiện tại mới chỉ hoàn thành yêu cầu một vạn Gia tộc điểm.

Danh chấn Tương Nam tuy rằng còn kém một chút, nhưng lại hạ mấy cái đại mộ, cùng với tham dự một ít sự tình trong thành Thường Sa liền có thể hoàn thành.

Chương 65

Đảo là yêu cầu về tu vi còn kém một chút: Một vị Nhị giai tộc nhân, mười vị Nhất giai đỉnh phong tộc nhân.

Cũng không biết phải chờ tới năm nào tháng nào.

Dù sao hiện tại ngay cả bốn người Sở Sơn Hùng cũng mới Nhất giai trung kỳ, muốn đột phá đỉnh phong cần một đoạn thời gian không ngắn.

Thu lại hệ thống giao diện, Sở Kiêu bắt đầu chuẩn bị thực phẩm cho bữa tối.

Dù sao thêm sáu mươi tộc nhân, sức ăn hiện tại tăng mạnh, không chuẩn bị nhiều một chút sợ là không đủ.

Cũng may lần này có gần hai mươi nữ tộc nhân, trừu ra một nửa nhân thủ hỗ trợ.

Đến giờ cơm, mọi người trực tiếp bày một cái bàn dài thật lớn trong sân.

Sau khi tộc nhân lần lượt ngồi xuống, từng người gấp gáp chờ đợi bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Nhận được tin tức, Sở Trường Dịch và Sở Cửu Chiến cũng ngay lập tức chạy về, lôi kéo đám huynh đệ Sở Tùy Phong khai hoài sướng ẩm.

Nhìn một màn này, nội tâm Sở Kiêu tự nhiên vui sướng.

Một bữa cơm kéo dài đến tận đêm khuya mới kết thúc, vò rượu rỗng trên mặt đất đã hơn hai mươi cái.

Cơm nước no nê, các tộc tỷ, tộc muội ăn ý thu dọn tàn cục, đám

trẻ con đã sớm về phòng nghỉ ngơi.

Ngủ thì ngủ, tu luyện thì tu luyện...

Dù sao cũng là một đám trẻ con, Sở Kiêu yêu cầu cũng không quá hà khắc. ...

Ngày kế!

Sở Kiêu từ một đêm đả tọa tỉnh lại, rửa mặt xong liền hướng lương đình hậu viện đi tới.

Mấy ngày nay hắn vưu vi thích ngồi trong lương đình ngắm ao cá giả sơn.

Nhiên, chưa đi tới lương đình, vừa mới xuyên qua trường lang, liền xa xa nhìn thấy một nữ tử đang đưa lưng về phía hắn đứng trong lương đình.

Nữ tử tuy mặc bố y bình thường, nhưng vẫn cho người ta một loại cảm giác điềm tĩnh, đạm nhã.

Nhìn bóng lưng kia, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia dị sắc.

Chỉ vì nhìn bóng lưng liền biết đối phương là ai.

Không phải ai khác, chính là một trong ba tộc nhân Nhất giai tới Thường Sa lần này: Sở Thanh Bình!

"Thanh Bình tỷ không ngủ thêm một chút sao, đi đường nhiều ngày như vậy, nên nghỉ ngơi cho tốt mới phải." Sở Kiêu không khỏi cười khẽ, đi tới sau lưng Sở Thanh Bình nói.

Nghe tiếng, Sở Thanh Bình xoay người, lộ ra dung nhan không thi phấn đại nhưng cực kỳ giảo hảo.

"Tộc trưởng!" Thấy Sở Kiêu, Sở Thanh Bình không khỏi triển nhan cười, nụ cười trên mặt nàng phảng phất như gió xuân ấm áp, lại như một dòng suối trong, đạm nhã chí cực.

“Tộc trưởng, ngài gọi ta Thanh Bình là được rồi.

Ngài không phải Tộc trưởng thì thôi, hiện tại đã là Tộc trưởng, cũng không thể xưng hô như vậy nữa.” Nghe Sở Thanh Bình nói, Sở Kiêu gật đầu, cũng không quá để ý.

“Ta thấy Thanh Bình tỷ tựa hồ rất thích viện tử này?” “Ân...

Cho người ta một loại cảm giác thanh tân.

Tộc trưởng, về sau nơi này là nhà thứ hai của chúng ta sao?” Sở Thanh Bình mặt mang vui mừng nhìn phong cảnh ao nước, giả sơn, lương đình trước mắt.

“Trừ bỏ Sở Gia Trại, nơi này trong thời gian ngắn đích xác sẽ là nhà thứ hai của chúng ta, cho nên về sau muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu.” Sở Kiêu gật đầu, sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì, tiếp tục nói: “Thanh Bình, ta nhớ rõ tỷ tính toán rất tốt, đợi lát nữa bảo Trường Dịch đem tiền trong nhà đều đưa cho tỷ, do tỷ bảo quản.

Về sau thu chi tài chính trong nhà đều do tỷ phụ trách.” “Quản lý tài chính thu chi?” Sở Thanh Bình nghe vậy sửng sốt, sau đó hơi hơi gật đầu.

Nếu là nhiệm vụ Tộc trưởng an bài, nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Dù sao mục đích tới đây chính là để giúp đỡ Tộc trưởng.

“Hôm nay tỷ dẫn theo một ít tộc tỷ, tộc muội ra phố đi dạo, mua sắm cho mọi người một ít quần áo, đồ dùng trẻ con.

Như kim không giống trước kia, đã có điều kiện thì nên hưởng thụ, tự nhiên không cần keo kiệt, nếu không kiếm tiền thì có ý nghĩa gì đâu?” Nhìn Sở Thanh Bình vẫn mặc quần áo vải thô, Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Tộc trưởng...

Tỷ tỷ...” Lúc này, một đạo thanh âm non nớt từ không xa vang lên.

Chỉ thấy cách mười mét trên trường lang, một tiểu nữ hài sáu bảy tuổi lớn lên như búp bê sứ đang mở to đôi mắt to như bảo thạch, khuôn mặt nhỏ nhắn ý cười doanh doanh nhìn hai người.

“Hi hi...

Tộc trưởng, bão bão!” Tiểu nữ hài mắt cười cong thành một vầng trăng khuyết, cười ha hả lao tới trước người Sở Kiêu, một phen ôm lấy chân hắn.

“Tiểu Ngư a, cũng dậy sớm như vậy?” Nhìn tiểu nữ hài, Sở Kiêu mỉm cười, khom lưng bế nàng lên, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

Không sai, tiểu nữ hài này chính là tộc nhân cuối cùng bước vào Nhất giai: Sở Tiểu Ngư!

“Tỷ tỷ nói buổi sáng tu luyện một giờ là tốt nhất, sau đó còn muốn dạy ta đếm số!” Sở Tiểu Ngư ngẩng mặt, cẩn thận nhìn thoáng qua Sở Thanh Bình bên cạnh, sau đó thấp giọng nói với Sở Kiêu.

“Ha ha ha...

Vậy Tiểu Ngư phải ngoan ngoãn học tập nga, mấy hôm nữa ta sẽ mời thầy giáo dạy mọi người đọc sách.” “Hảo...

Tộc trưởng!” Nhìn một màn trước mắt, Sở Thanh Bình bên cạnh không khỏi mỉm cười, hiển đến cực kỳ điềm tĩnh. ...

Hai giờ sau!

Tại chính đường!

Sở Kiêu cao tọa thủ vị, ánh mắt quét nhìn hai bên ghế ngồi trong chính đường đã chật kín tộc nhân: Sở Sơn Hùng, Sở Trường Dịch, Sở

Cửu Chiến, Sở Khứ Tà, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình...

"Sơn Hùng!" "Đợi lát nữa đi theo Trường Dịch tới trú địa Hộ vệ đội ngoài thành, thời gian này ngươi liền thường trú ở đó, hảo hảo huấn luyện thành viên Hộ vệ đội.

Đến nỗi tình huống cụ thể, Trường Dịch sẽ nói cho ngươi." Vừa nghe Sở Kiêu phân phó, Sở Sơn Hùng lập tức không nói hai lời đứng dậy, khuôn mặt vốn cực kỳ hàm hậu giờ khắc này trở nên vô cùng cung kính, trịnh trọng trả lời: "Tộc trưởng, yêm nhất định thế ngài xem trọng Hộ vệ đội, đem bọn họ huấn luyện tốt." "Ân..." Sở Kiêu gật đầu, sau đó nhìn về phía Sở Trường Dịch phân phó: "Trường Dịch, đợi lát nữa đi nhà kho xem, nơi đó ta đã chuẩn bị một lô quân hỏa, tìm biện pháp kéo ra ngoài thành.

Đó đều là vũ khí trang bị cho Hộ vệ đội, hảo hảo huấn luyện." "Vâng, Tộc trưởng!" Sở Trường Dịch cung kính nói.

"Cửu Chiến!" "Hắc hắc...

Tộc trưởng ngài phân phó!" Sở Cửu Chiến khóe miệng liệt ra, vội vàng nói.

Bá!

Sở Kiêu tay phải vung lên, trong nháy mắt, một quyển cổ thư trực tiếp xuất hiện trong tay Sở Cửu Chiến.

"Đây là một quyển tu luyện pháp ta đặc ý chuẩn bị cho Gia tộc Hộ vệ đội.

Đợi lát nữa đem đi in ấn ra một ít, sau đó giao cho Trường Dịch mang đi.

Nhớ kỹ, công pháp không được tiết lộ ra ngoài.

In xong rồi, bản gốc phải trả lại cho ta." Nghe vậy, Sở Cửu Chiến

thần tình ngây ra, nhìn bốn chữ lớn [NHÂN TIÊN VÕ ĐẠO] trên cổ thư, sau đó trịnh trọng gật đầu. "Tùy Phong!" "Tộc trưởng, có việc gì cứ trực tiếp phân phó!" Đại viện Sở phủ, bên trong chính đường.

Nghe thấy tên mình, Sở Tùy Phong lập tức đứng dậy, thần tình nghiêm túc lại cung kính đáp. "Sở gia chúng ta đoạn thời gian qua tuy rằng kiếm được một ít tiền tài, nhưng gia tộc muốn tiếp tục phát triển lớn mạnh thì cần phải kiếm nhiều tiền hơn nữa.

Nếu không thì miệng ăn núi lở, chung quy không phải là kế sách lâu dài.

Cho nên ta định mở một vài cửa tiệm cổ đổng (đồ cổ) tại thành Thường Sa.

Sau này những minh khí chúng ta lấy được từ trong mộ táng sẽ đặt tại cửa tiệm của nhà mình để buôn bán.

Tùy Phong, mấy ngày này ngươi hãy dạo quanh thành Thường Sa một chuyến, sau đó mua lại vài cái cửa tiệm, đợi khi minh khí tới tay liền chính thức khai trương!" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sở Tùy Phong, Sở Kiêu mỉm cười nói. "Tộc trưởng, ta đã hiểu!

Những ngày tới ta sẽ tuyển chọn địa điểm thích hợp, mua lại một ít cửa tiệm." "Chỉ là Tộc trưởng, chúng ta làm buôn bán cổ đổng minh khí, e rằng sẽ chặn tài lộ của kẻ khác.

Nếu có người tới cửa khiêu khích, vậy ta..." Sở Tùy Phong nghe vậy thì gật đầu, trầm ngâm một lát rồi dò hỏi mang tính thăm dò. "Hà...

Khiêu khích?" "Phong ca, bị khiêu khích thì đương nhiên là đánh trả!

Đã chuẩn bị tranh giành miếng ăn với kẻ khác thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc chém giết.

Vừa khéo, tới thành Thường Sa rồi mà ta còn chưa gặp được đối thủ nào có thể khiến ta đánh một trận ra trò đây." Nghe Sở Tùy Phong nói, Sở Kiêu chưa kịp mở miệng thì đã nghe Sở Cửu Chiến trực tiếp cười lạnh một tiếng, trong lời nói thậm chí còn có chút nóng lòng muốn thử.

Chương 66

"Cửu Chiến nói không sai, tranh ăn với người tất nhiên sẽ phát sinh xung đột, nhưng Sở gia chúng ta đã nhập một hành này, thì một hành này chỉ có thể là của Sở gia ta." Sở Trường Dịch cũng gật đầu tán đồng. "Tùy Phong, hiểu chưa?

Bất kể là ai, nếu cạnh tranh lành mạnh thì thôi, nhưng nếu kẻ nào dám làm loạn, trực tiếp giết chết!" "Vừa khéo thành Thường Sa ngư long hỗn tạp, thế lực làm nghề cổ đổng minh khí nhiều không đếm xuể.

Thôn tính một nhà, không chỉ lấy được không ít cửa tiệm ở vị trí đắc địa, mà còn có thể thu hoạch được không ít minh khí và tiền tài." Nghe hai người Sở Cửu Chiến và Sở Trường Dịch kẻ xướng người hoạ, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười, nhìn về phía Sở Tùy Phong nói.

Văn ngôn, Sở Tùy Phong cũng hít sâu một hơi, trịnh trọng gật đầu: "Tộc trưởng, ta đã hiểu!" "Đã như vậy, ta ngược lại có chút mong đợi có kẻ không có mắt đến khiêu khích.

Từ sau khi tu luyện, ta cũng chỉ giao thủ với huynh đệ tỷ muội trong tộc, thật sự muốn cùng cao thủ bên ngoài thử xem thân thủ." Nhìn Sở Tùy Phong đồng dạng lộ ra vẻ lạnh lùng, thậm chí mang theo vài phần chiến ý, trong mắt Sở Kiêu không khỏi lộ ra một tia cười ý.

Nhanh thôi!

Sở gia sẽ dùng thế phong lôi vang danh khắp thành Thường Sa, thậm chí là cả tỉnh Tương Nam. "Mấy ngày nay mỗi người sẽ cai quản một cửa tiệm, hiện tại cứ đi theo Tùy Phong phụ tá trước đã." Nhìn một số tộc nhân còn chưa bước vào Nhất giai, Sở Kiêu phất phất tay, trực tiếp phân phó. "Vâng, Tộc trưởng!" Chúng tộc nhân lập tức

cung kính đáp lời. "Nhưng mà Tộc trưởng, chúng ta đã muốn mở tiệm cổ đổng thì phải mau chóng kiếm một ít minh khí mới được.

Nếu không đến khi cửa tiệm làm xong mà không có hàng hóa, chẳng phải là lãng phí thời gian sao?" Lúc này, Sở Tùy Phong đột nhiên mở miệng nói. "Minh khí..." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp lại, tựa hồ đích xác nên mau chóng hạ một cái mộ táng.

Cửa tiệm thời nay không giống hậu thế phải trang hoàng hoa lị hào nhoáng.

Cửa tiệm cổ đổng hiện giờ dẫu có sửa sang cho đẹp mắt một chút cũng tốn không bao nhiêu thời gian.

Nếu tiệm xong mà không có minh khí thì đúng là xấu hổ.

Nghĩ tới đây, Sở Kiêu cũng định ra chủ ý, nhất định phải mau chóng hạ mộ.

Nhưng phụ cận thành Thường Sa, mộ táng mà hắn biết tựa hồ chỉ có tòa khoáng sơn đại mộ kia?

Những mộ táng khác, hắn chưa từng học thuật Tầm long điểm huyệt, thật sự không nhất định tìm được. "Xem ra...

Phong thủy kham dư, thuật Tầm long điểm huyệt là phải học a, nếu không ngay cả mộ cũng không tìm thấy thì đổ đấu cái gì?" Sở Kiêu trong lòng thầm than một tiếng.

Dựa vào ký ức kiếp trước, hắn cũng đích xác biết đại khái một ít địa điểm mộ táng.

Nhưng những gì hắn biết cũng chỉ có thế mà thôi, cũng không phải cái nào cũng xứng danh đại mộ.

Một khi đi hết những mộ táng đó, muốn tiếp tục đổ đấu hạ mộ, hấp thu âm khí, sát khí thì phải làm sao?

Cho nên, học bản lĩnh Tầm long điểm huyệt là bắt buộc.

Không chỉ hắn, tộc nhân cũng phải học.

Nếu có tộc nhân học được Tầm long điểm huyệt, sau này hoàn toàn có thể để bọn họ ra ngoài đổ đấu.

Không chỉ thu hoạch minh khí, còn có thể giúp bọn họ biến cường, chẳng phải nhất tiễn song điêu? "Di?

Không đúng...

Ngoài thành Thường Sa, trừ tòa khoáng sơn đại mộ kia ra, tựa hồ còn có một tòa mộ táng cực hung." Đột nhiên, Sở Kiêu nhớ ra điều gì, ánh mắt lập tức sáng lên.

Nếu nhớ không lầm, Ngô Lão Cẩu thời niên thiếu từng đi theo gia gia, phụ thân và huynh trưởng đào một cái mộ.

Tòa mộ táng đó đã khiến gia gia, phụ thân và huynh trưởng của Ngô Lão Cẩu toàn bộ táng thân trong đại mộ.

Đó là...

Huyết Thi Mộ!

Thậm chí cuối cùng Huyết Thi từ trong mộ táng bò ra, Ngô Lão Cẩu may mắn không chết nhưng cái mũi lại mất đi khứu giác.

Cũng chính vì thế nên hắn mới nuôi chó để thay thế cái mũi của mình.

Tòa mộ táng này tựa hồ nằm trong một ngọn núi nào đó bên ngoài thành Thường Sa.

Hắn nhớ mang máng trong mộ ngoài Huyết Thi còn có Thi Miết Đan và Chiến Quốc Bạch Thư, bên trên ghi chép vị trí cụ thể của Lỗ Vương Mộ. "Chậc chậc...

Cũng không biết hiện giờ tòa mộ táng kia, Ngô gia đã đổ đấu hay chưa.

Nếu chưa thì ta ngược lại có thể đi một chuyến." Sở Kiêu trong lòng thầm suy tư.

Theo hắn phỏng đoán, hiện giờ Ngô Lão Cẩu tối đa mười một, mười hai tuổi, chắc hẳn chưa trải qua tòa Huyết Thi Mộ kia.

Bất quá cụ thể ra sao, phải đích thân xem thử. "Tiểu Tà!" Nghĩ đến đây, Sở Kiêu lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Khứ Tà đang ngồi bên cạnh Sở Cửu Chiến. "Tộc trưởng!" Nghe được tên mình, Sở Khứ Tà lập tức đứng dậy, cung kính thi lễ. "Đi tìm Tề Thiết Chủy nghe ngóng xem Ngô gia ở nơi nào, sau đó đi xem Ngô gia hiện giờ còn mấy khẩu người." "Vâng, Tộc trưởng, ta đi tìm Tề Thiết Chủy ngay." Sở Khứ Tà nghe vậy, chắp tay thi lễ rồi trực tiếp xoay người rời khỏi chính đường. "Được rồi, sự tình đều an bài không sai biệt lắm, mọi người cũng đi làm việc của mình đi.

Nếu cần tiền thì tìm Thanh Bình, hiện tại tiền tài trong nhà đều do nàng quản lý." Sở Kiêu phất phất tay, đứng dậy nói. "Tộc trưởng, vậy ta mang Sơn Hùng đi nhà kho xem quân hỏa một chút, sau đó dẫn người tìm cách vận chuyển ra khỏi thành." Sở Trường Dịch để lại một câu rồi dẫn theo Sở Sơn Hùng cũng trực tiếp rời đi. "Tộc trưởng, ta đi in ấn bản công pháp..." Chẳng bao lâu sau, cả chính đường ngoại trừ Sở Kiêu ra thì không còn một ai.

Ngay cả Sở Thanh Bình cũng đã về hậu viện chuẩn bị kiểm kê xem trong nhà hiện giờ cụ thể có bao nhiêu tiền tài. ...

Một bên khác!

Sau khi ra khỏi Sở phủ, Sở Khứ Tà lập tức đi về hướng nhà Tề Thiết Chủy.

Nhưng khi đến nơi, lại nghe quản gia nói Tề Thiết Chủy không có nhà. "Tên thầy bói này, chẳng lẽ lại đi đâu bày sạp xem bói cho người ta rồi?" Sở Khứ Tà nhỏ giọng lầm bầm, trong mắt lại không khỏi hiện lên từng tia lãnh ý.

Vì tìm Tề Thiết Chủy, Sở Khứ Tà phải tìm khắp thành Thường Sa.

Khi đi qua mỗi một con phố mà không thấy người đâu, sát khí trong lòng hắn lại tăng thêm một phần.

Lúc này, tại đầu một con phố nọ, một thiếu niên mặc trường quái màu xanh đen, đeo kính mắt, đang ngồi trước sạp, bộ dáng du tai du tai.

Thiếu niên này không ai khác chính là đệ nhất thần toán thành Thường Sa, Tề Thiết Chủy! "Tê..." Đột nhiên, Tề Thiết Chủy sống lưng lạnh toát, nhịn không được rùng mình một cái, sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi. "Chậc...

Ta cảm giác có chút không thích hợp a?

Tựa hồ có chuyện không hay sắp xảy ra?" Tề Thiết Chủy thần tình khó hiểu, vội vàng bấm tay tính toán, sắc mặt càng lúc càng kém.

Hắn lại vội vàng bốc một quẻ, khiến thần tình triệt để hoảng loạn. "Gay go!

Hôm nay không nên ra cửa, mau chóng về thôi." Tề Thiết Chủy vội vàng đứng dậy, ngay cả sạp cũng không cần, xoay người định chạy về nhà.

Nhưng ngay khoảnh khắc xoay người, lại phát hiện vừa vặn có người chắn trước mặt. "Ta đi, a Sở Khứ Tà, ngươi xuất hiện lúc nào vậy?" Tề Thiết Chủy trước tiên hoảng sợ nhảy dựng lên, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm. "Đi đi đi...

Ta vừa tính một quẻ, hôm nay vận đạo không tốt, không nên ra cửa.

Vừa khéo gặp ngươi, hai ta cùng về." Nhìn Sở Khứ Tà trước mắt, Tề Thiết Chủy vẻ mặt cấp thiết, kéo cánh tay đối phương định mau chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng rất nhanh hắn đã cảm giác được không thích hợp.

Chỉ thấy lúc này Sở Khứ Tà thần tình cực kỳ âm lãnh, đôi mắt như đao phong gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt kia khiến nội tâm Tề Thiết Chủy lập tức lộp bộp một tiếng. "Tên thầy bói chết tiệt, ngươi có biết ta tìm tám con phố mới rốt cuộc tìm được ngươi không?" Thanh âm Sở Khứ Tà băng lãnh thấu xương, phảng phất như hàn băng vạn năm.

Chương 67

Ngữ khí lãnh liệt kia thậm chí làm Tề Thiết Chủy trực tiếp rùng mình. "Tiểu...

Tiểu Tà a, ta... ta cũng không biết ngươi muốn tìm ta... a?

Có việc gì ta Tề Thiết Chủy có thể làm được, khẳng định sẽ giúp làm ngay." Tề Thiết Chủy khóe miệng co giật, thanh âm khô khốc lại bất lực.

Để làm Sở Khứ Tà nguôi giận, hắn lại vỗ ngực vẻ mặt cam đoan.

Giờ phút này hắn triệt để minh bạch vì sao ban nãy quẻ tượng hiển thị vận đạo không tốt, không nên ra cửa rồi.

Hóa ra nguyên nhân rơi vào trên người vị đại gia trước mắt này.

Sở Khứ Tà lạnh lùng nhìn chằm chằm Tề Thiết Chủy, trầm giọng nói: "Ngô gia ở thành Thường Sa, ngươi biết không?" "Ngô gia?" Tề Thiết Chủy nghe vậy sửng sốt, sau đó vội vàng phản ứng, dò hỏi: "Là cái đạo mộ thế gia Ngô gia kia?" "Thành Thường Sa còn có mấy cái Ngô gia?" Sở Khứ Tà nhíu mày. "Thành Thường Sa lớn như vậy, người họ Ngô không ít, có chút thế lực cũng có vài nhà.

Nhưng thực sự muốn ở trong tòa thành này xưng được một câu Ngô gia, thì cũng chỉ có cái đạo mộ thế gia kia thôi." Nhìn Sở Khứ Tà có chút khó hiểu, Tề Thiết Chủy hắng giọng giải thích. "Đạo mộ thế gia Ngô gia...

Chắc là cái Ngô gia mà Tộc trưởng nói rồi." Sở Khứ Tà trong lòng thầm nghĩ, sau đó nhìn về phía Tề Thiết Chủy nói: "Tên thầy bói chết tiệt, Ngô gia đó tình huống thế nào?

Trong nhà đều có những ai?" "Ta nói Tiểu Tà a, đây hẳn là do Sở

đại ca bảo ngươi nghe ngóng phải không?" "Phí lời, mau nói, nếu không mấy vò rượu trong nhà ngươi một vò cũng không giữ được đâu." Sở Khứ Tà lạnh lùng trừng mắt một cái. "Hắc...

Giỏi cho một cái Sở Khứ Tà, ta hảo tâm hảo ý mời ngươi và Sở Cửu Chiến uống rượu, hai tên gia hỏa các ngươi trộm rượu lão cha ta trân tàng, có ai làm như thế không?" Không nhắc tới rượu thì thôi, vừa nhắc tới rượu Tề Thiết Chủy lập tức xù lông.

Lão cha hắn tổng cộng để lại mấy chục vò, bao năm qua uống một ít, còn thừa hơn một nửa.

Nhưng hiện giờ lại bị hai người Sở Khứ Tà và Sở Cửu Chiến trộm chỉ còn lại mười vò.

Nếu không phải đánh không lại hai tên này, khẳng định phải cho bọn hắn biết sự lợi hại của mình. "Được rồi được rồi, không phải chỉ uống chút rượu sao?

Hôm nào mời ngươi uống loại tốt hơn.

Mau nói tình huống cụ thể của Ngô gia." Sở Khứ Tà phất phất tay, đáy mắt hiện lên một tia xấu hổ.

Trộm rượu người ta uống không xấu hổ, xấu hổ là bị chính chủ bắt được.

Nhưng muốn hắn nhận sai, đó là không có khả năng.

Cùng lắm thì sau này mời tên thầy bói này ăn mấy bữa cơm, uống mấy bữa rượu. "Hừ..." Thấy Sở Khứ Tà bại lui, Tề Thiết Chủy mới hừ một tiếng, tiếp tục nói: "Ngô gia ở thành Thường Sa cũng có mấy chục năm, được coi là thế lực lão bài, luận danh khí hoàn toàn không ở dưới Hồng gia, Hoắc gia, Giải gia.

Bất quá không giống với Hoắc, Giải hai nhà làm buôn bán cổ đổng minh khí, Hồng gia lại càng thiên về hí khúc, Ngô gia thì là đạo mộ thế

gia chính cống.

Nhà bọn họ sinh ý gì cũng không làm, chỉ đạo mộ hạ đấu, lấy được minh khí xong trực tiếp bán cho người ta.

Cho nên ngày thường Ngô gia ở trong thành Thường Sa cực kỳ đi thấp, bởi vì có đôi khi bọn họ thường xuyên không ở nhà.

Ngô gia hiện giờ trực hệ hẳn là chỉ có bốn khẩu người, những người khác ta cũng không rõ lắm.

Nhưng ta nghe nói hai ngày trước Ngô gia lại ra khỏi thành Thường Sa, tựa hồ đang ở vùng Tiêu Tử Lĩnh, chắc là lại tìm được cái đại mộ nào đó...

Ai ai...

Đi đâu đấy?

Ta còn chưa nói xong mà." Đang nói hăng say, Tề Thiết Chủy thấy Sở Khứ Tà xoay người bỏ đi, vội vàng lớn tiếng hô.

Chỉ là giờ phút này Sở Khứ Tà không nghe lọt bất kỳ lời nào nữa, vừa nghe Tề Thiết Chủy nói Ngô gia ở Tiêu Tử Lĩnh tìm được một tòa mộ táng, hắn liền quy tâm tự tiễn (lòng như tên bắn muốn bay về). "Gia hỏa này gấp gáp cái gì, Tiêu Tử Lĩnh có đại hung, Ngô gia chuyến này đi hung đa cát thiểu..." Nhìn Sở Khứ Tà triệt để biến mất trong tầm mắt, Tề Thiết Chủy không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng. "Hỏng rồi!" Đột nhiên, Tề Thiết Chủy vỗ đùi, tựa hồ hiểu ra. "Sở đại ca bảo Tiểu Tà hỏi ta về Ngô gia, rốt cuộc là vì Ngô gia, hay là vì cái mộ ở Tiêu Tử Lĩnh?" "Cái mộ ở Tiêu Tử Lĩnh kia hung lệ vô cùng, người bình thường nếu đi căn bản không có bất kỳ khả năng sống sót nào.

Ta có nên đi báo cho Sở đại ca một tiếng hay không?" Tề Thiết Chủy sắc mặt rối rắm, không ngừng đi đi lại lại, sau đó vội vàng chạy

về sạp, liên tiếp bốc ba quẻ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt càng nhịn không được hiện lên một tia vui mừng. "Đại cát!" "Ngay cả quẻ đại hung của Ngô gia cũng biến thành trong chỗ chết tìm thấy đường sống." "Tê...

Suýt nữa thì quên, mấy người Sở đại ca đâu phải người bình thường.

Có thể cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh liên thủ đạo thủ Bình Sơn đại mộ, chém giết Tương Tây Thi Vương, ta lo lắng cái gì?" Xác định không có việc gì, Tề Thiết Chủy mới đứng dậy, một tay cầm quạt xếp, lay lay hoảng hoảng đi về nhà. ...

Sở phủ!

Từ chỗ Tề Thiết Chủy biết được tình huống cụ thể của Ngô gia, cùng việc Tiêu Tử Lĩnh có đại mộ, Sở Khứ Tà không nói hai lời, nhanh chóng chạy về Sở phủ.

Tiến vào trong phủ, cũng không màng chào hỏi những tộc nhân khác, hắn chạy thẳng tới lương đình hậu viện.

Từ xa liền thấy Tộc trưởng nhà mình đang ngồi trên ghế đá trong đình thảnh thơi uống trà. "Tộc trưởng!" Sở Kiêu ngẩng đầu nhìn Sở Khứ Tà trước mặt, gật đầu nói: "Sự tình nghe ngóng rõ ràng chưa?" "Tộc trưởng, ta tìm tên thầy bói hỏi rồi.

Ngô gia là đạo mộ thế gia lão bài ở thành Thường Sa, hiện giờ một nhà có bốn khẩu người.

Hai ngày trước đã ra khỏi thành, đang ở Tiêu Tử Lĩnh ngoại thành.

Nghe tên thầy bói nói, Ngô gia tám phần là phát hiện đại mộ." Nói đến đây, Sở Khứ Tà trộm nhìn Tộc trưởng nhà mình một cái, sau đó tiếp tục nói: "Tộc trưởng, Phong ca trước đó không phải đang thiếu minh khí sao?

Tiêu Tử Lĩnh có một cái mộ táng có sẵn, chúng ta chờ gì nữa?" Sở Kiêu mặt vô biểu tình liếc Sở Khứ Tà một cái, sau đó bưng chén trà khẽ nhấp một ngụm, mới chậm rãi mở miệng: "Ta bảo ngươi đi nghe ngóng tin tức Ngô gia chính là vì tòa mộ táng ở Tiêu Tử Lĩnh.

Hiện giờ đã biết, ta há lại sẽ bỏ qua." Nghe vậy, Sở Khứ Tà sắc mặt lập tức vui vẻ.

Ý tứ của Tộc trưởng là đồng ý hạ mộ?

Từ sau lần Bình Sơn đại mộ, hắn đã rất lâu không được giết chóc thống khoái. "Đi thôi, gọi cả Quan Kỳ, Mục Dã hai người nữa, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi." Nhìn Sở Khứ Tà mặt đầy vui sướng, Sở Kiêu lắc đầu cười nhạt. "Gọi Quan Kỳ và Mục Dã?" Sở Khứ Tà nghe vậy sửng sốt, sau đó vội vàng gật đầu, xoay người chạy thẳng tới trung viện. "Tiểu tử này..." Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, Sở Kiêu không khỏi khẽ cười, sau đó chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài.

Hiện giờ Ngô gia bốn người đang ở Tiêu Tử Lĩnh, cũng có nghĩa là tòa Huyết Thi Mộ kia vẫn chưa bị mở ra, gia gia, phụ thân, huynh trưởng của Ngô Lão Cẩu cũng đều còn đó...

Bất quá Ngô gia đã nhắm vào Tiêu Tử Lĩnh, lại ở đó hai ngày, chỉ sợ cũng đang chuẩn bị hạ mộ.

Đã như vậy, vừa khéo đi xem tột cùng.

Đi tới thế giới đạo mộ, hắn cũng mới chỉ hạ một cái Bình Sơn đại mộ.

Tống tử cũng chỉ gặp một cái tồn tại cấp Thi Vương, những cái khác ngay cả lông cũng không có.

Ngược lại các loại sơn tinh dã quái, thiên niên dị thú thì gặp không ít.

Cũng không biết Huyết Thi so với Bình Sơn Thi Vương thì như

thế nào.

Tuy chưa thấy Huyết Thi, nhưng theo Sở Kiêu, khẳng định không cách nào đánh đồng với Thi Vương.

Dù sao, Bình Sơn Thi Vương năm đó chính là do ba người Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến liên thủ chém giết.

Huyết Thi dù cường đại, cũng tuyệt sẽ không đáng sợ như vậy.

Tống tử tầm thường, dù là hắc bạch lục mao đại tống tử cũng được coi là cực kỳ hung hiểm.

Người đảo đấu hạ mộ gặp phải mấy thứ đó đều là cửu tử nhất sinh.

Nhưng trong tống tử cũng có không ít tồn tại kỳ lạ.

Như Huyết Thi, Hồng Hống... là do trước khi hạ táng vì một số nguyên nhân đặc thù mà sau khi thi biến sẽ trở thành loại đại tống tử này.

Thực lực của loại đại tống tử này viễn siêu tống tử tầm thường, căn bản không phải hắc bạch mao tống tử có thể so sánh.

Trong đó, Huyết Thi bất luận thực lực ra sao, toàn thân nó đều kịch độc, người thường chạm vào thậm chí có thể bị đồng hóa thành Huyết Thi.

Đơn giản điểm này đã kinh khủng hơn nhiều so với đại tống tử bình thường.

Chương 68

Lần này Huyết Thi Mộ ở Tiêu Tử Lĩnh cực có khả năng không phải là Huyết Thi bình thường.

Dù sao đó cực có khả năng là mộ táng Thiết Diện Sinh chuẩn bị cho mình.

Thiết Diện Sinh là người phương nào?

Gia hỏa này chính là một người tàn nhẫn không tầm thường, không chỉ lừa gạt Lỗ Vương đem mộ táng Chu Mục Vương chiếm làm của riêng, còn lôi Chu Mục Vương từ trong kế hoạch trường sinh ra, ném ở cửa mộ thất làm chó giữ nhà.

Thậm chí cuối cùng còn làm thịt cả Lỗ Vương, giấu mình trong Ngọc Dũng chờ đợi trường sinh buông xuống.

Đương nhiên, hết thảy chưa chắc là chân thực, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ, Thiết Diện Sinh tuyệt không phải người thường.

Bất quá, hết thảy những thứ đó đối với Sở Kiêu mà nói thì lại tính là cái gì?

Cổng lớn Sở phủ đại trạch!

Sở Kiêu một thân trường bào mã quái màu huyền sắc, hai tay chắp sau lưng, lẳng lặng chờ đợi.

Không lâu sau liền thấy ba đạo thân ảnh nhanh chóng từ cửa vọt ra. "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Nhìn ba vị thiếu niên trước mắt, Sở Kiêu không khỏi gật đầu.

Trong đó ngoài Sở Khứ Tà ra, hai người còn lại là Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã.

Hai người cùng tuổi với Sở Khứ Tà, ngày thường ở Sở Gia Trại cũng là ba người này chơi cùng nhau.

Lần này hai người bọn họ cũng đi theo tới thành Thường Sa, nhưng dù sao cũng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, bảo đi đọc sách thì khẳng định không có cái tâm đó.

Bảo đi theo Sở Tùy Phong lo liệu sinh ý trong nhà thì tuổi lại quá nhỏ.

Đúng lúc hiện giờ muốn hạ mộ, dứt khoát gọi hai người đi theo.

Hơn nữa, thiên phú của hai người trong gia tộc cũng không tệ, hiện giờ cũng chỉ thiếu một bước là có thể bước vào Nhất giai.

Lại thêm cả hai đều tu luyện Cửu Huyền Âm Lôi Đao, chiến lực khá khả quan.

Tuy so với những tộc nhân đã bước vào Nhất giai như Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến thì không bằng, nhưng trong mắt người ngoài, đó tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

Vừa khéo lần này sẽ giao thủ với Huyết Thi, để hai người cũng nâng cao năng lực thực chiến. "Đi thôi!" Nhìn ba người một cái, Sở Kiêu sau đó chắp tay sau lưng đi về phía xa.

Ba người Sở Khứ Tà, Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã nhìn nhau một cái, cũng vội vàng đuổi theo. ...

Hoắc gia! "Sở Kiêu dẫn theo mấy người ra khỏi thành, đi về hướng Tiêu Tử Lĩnh?" Bên trong chính đường, Hoắc Tam Nương đôi mi thanh tú khẽ nhíu, có chút nghi hoặc nhìn về phía Hoắc Trường Tụ. "Vâng gia chủ, Sở Kiêu dẫn theo ba thiếu niên xuất thành, trong đó một người lần trước đã tới Hoắc gia chúng ta là Sở Khứ Tà.

Hai người còn lại thì không biết, nhưng tựa hồ đều thuộc cùng một gia tộc." Hoắc Trường Tụ cung kính trả lời. "Sở Kiêu này ở tại

Sở phủ nửa tháng đều không ra cửa, hôm nay lại xuất thành đi Tiêu Tử Lĩnh?" Trong mắt Hoắc Tam Nương không khỏi hiện lên một tia tinh quang, trong lòng suy tư liệu trong đó có chuyện gì nàng không biết hay không.

Từ lần trước giao dịch với Sở Kiêu bảy kiện trân phẩm minh khí xong, nàng liền an bài người hữu ý vô ý nhìn chằm chằm Sở Kiêu.

Chuyện hôm qua Sở Sơn Hùng dẫn theo một đám người tiến vào thành Thường Sa nàng cũng biết.

Theo nàng được biết, những người này tựa hồ đều họ Sở.

Đến nước này nàng đâu còn không hiểu, bọn họ căn bản là một gia tộc.

Mà Sở Kiêu chính là đương gia nhân của gia tộc này.

Thành Thường Sa hiện giờ vốn đã mưa gió sắp đến, các thế lực trong thành long xà hỗn tạp, nay lại có Sở gia thần bí đột nhiên ồ ạt tiến vào.

Hoắc Tam Nương trong lòng khó tránh khỏi có chút bất an, càng lo lắng Hoắc gia trong trận phong ba sắp tới liệu có xuất hiện biến động chưa biết hay không. "Gia chủ, Sở Kiêu dẫn theo ba thiếu niên ra khỏi thành Thường Sa, hẳn là không có chuyện gì khác đâu.

Dù sao nếu thật sự muốn làm gì, cũng sẽ không chỉ mang theo ba thiếu niên." Nhìn Hoắc Tam Nương trầm tư, Hoắc Trường Tụ trầm ngâm một lát rồi an ủi. "Không!

Ta tổng cảm thấy trong đó có chút không quá tầm thường." Hoắc Tam Nương lắc đầu, trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ ngưng trọng.

Sở Kiêu kia cho nàng cảm giác luôn mưu định rồi mới hành động, thậm chí hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay.

Trầm tích tại Sở phủ nửa tháng, hiện giờ Sở Kiêu đột nhiên ra khỏi thành, nàng tuyệt không tin trong đó không có chuyện gì. "Mấy người đi theo Sở Kiêu lần trước đến Hoắc gia ta là Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng hiện giờ đang ở đâu?" Hoắc Tam Nương nhíu mày, ngưng thanh dò hỏi. "...Sở Sơn Hùng kia tựa hồ hôm qua mới về thành Thường Sa.

Còn hai người kia đoạn thời gian này tựa hồ thường xuyên chạy ra ngoài thành.

Người ta an bài nhiều lần muốn theo dõi nhưng lần nào cũng bị cắt đuôi, sớm đã bị phát hiện rồi." Hoắc Trường Tụ cười khổ, có chút bất đắc dĩ trả lời. "Đúng rồi, ta nghe nói đám người Sở gia hôm qua do Sở Sơn Hùng mang tới, hôm nay đều đang đi lại khắp các con phố trong thành Thường Sa, còn mua lại không ít cửa tiệm." "Cửa tiệm?" Hoắc Tam Nương nghe vậy sửng sốt, có chút không xác định nói: "Sở Kiêu kia chẳng lẽ định làm sinh ý cổ đổng minh khí sao?" "...Sẽ không đâu nhỉ?" Hoắc Trường Tụ có chút không dám tin.

Thành Thường Sa hiện giờ, sinh ý cổ đổng minh khí gần như đều bị qua phân sạch sẽ, lúc này mà làm sinh ý cổ đổng minh khí, chẳng phải là nhổ răng cọp sao? "Sẽ không?

Ta thấy tám phần là như thế.

Đừng quên đám người Sở Kiêu kia chính là có thể cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai phái liên thủ hạ Bình Sơn đại mộ.

Bọn họ cũng đồng dạng là đổ đấu đạo mộ, một khi thu hoạch được lượng lớn minh khí, nếu có cửa tiệm thì sinh ý chẳng phải sẽ hồng hỏa đến mức không được?" Hoắc Tam Nương cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói. "Ta thấy Tiêu Tử Lĩnh e rằng có một tòa mộ táng, nếu không Sở Kiêu vô duyên vô cớ vì sao lại đi về hướng Tiêu Tử Lĩnh?

Trường Tụ, an bài vài người cùng ta đi Tiêu Tử Lĩnh xem một chút.

Rốt cuộc có phải hay không, tận mắt thấy một lần sẽ biết." Nói xong, Hoắc Tam Nương lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Hoắc Trường Tụ thấy thế cũng vội vàng đi xuống, bắt đầu liên hệ một số hỏa kế của Hoắc gia. ...

Một bên khác!

Sau khi ra khỏi thành, hỏi thăm phương hướng Tiêu Tử Lĩnh xong, bốn người Sở Kiêu liền trực tiếp cuồng bôn.

Với thực lực của bốn người bọn họ hiện giờ, chỉ trong thời gian chưa đầy một giờ, cả nhóm đã đến được Tiêu Tử Lĩnh.

Lúc này, bên trong Tiêu Tử Lĩnh, Sở Kiêu chắp tay sau lưng, dẫn theo ba người Sở Khứ Tà không nhanh không chậm đi trong rừng núi.

Cũng không biết vì duyên cớ gì, rừng núi hôm nay có vẻ yên tĩnh vô cùng, thậm chí ngay cả một con chim bay cũng không thấy bóng dáng. "Tộc trưởng, Tiêu Tử Lĩnh không nhỏ, hay là chúng ta chia nhau ra tìm?

Nếu không muốn tìm đám người Ngô gia kia e rằng cần không ít thời gian." Nhìn tòa rừng núi trước mắt, Sở Khứ Tà quay đầu nhìn Sở Kiêu đang có thần sắc du nhàn phảng phất như đang đi dã ngoại, lên tiếng kiến nghị. "Nếu nhàn rỗi đến mức vô liêu thì có thể đi bốn phía dạo chơi nhiều một chút.

Chỉ là nếu lát nữa mất cơ hội hạ mộ thì đừng trách ta." Sở Kiêu mặt sắc bình tĩnh, ngữ khí chậm rãi, u u nói.

Đám người Ngô gia kia không dễ tìm, nhưng chỉ cần tìm được tòa Huyết Thi Mộ kia thì cũng như nhau.

Còn việc có tìm được mộ táng hay không thì hoàn toàn không cần lo lắng.

Hoặc là trước kia không quá khả năng, nhưng hiện tại mà... hoàn toàn sẽ không tìm không thấy.

Bởi vì sau khi ra khỏi thành Thường Sa, hắn liền từ trong Hệ thống thương thành mua Tầm long điểm huyệt thuật.

Từ cổ chí kim biện pháp tìm kiếm long lâu bảo điện cũng chỉ có mấy loại.

Nhưng tổng hợp lại, vô phi chỉ có hai loại.

Vọng, Văn, Vấn, Thiết là hạ thừa chi thuật.

Nếu biết khu vực nào đó có mộ táng, bằng vào Vọng Văn Vấn Thiết cũng có thể tìm được.

Tả Lĩnh chính là bằng vào Vọng Văn Vấn Thiết, cùng với quan sát bùn đất, phân biệt cỏ cây để đổ các đại long lâu.

Đương nhiên, thân là Tả Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngọc Lâu có thể nói là luyện Vọng Văn Vấn Thiết đến mức xuất thần nhập hóa, càng có thuật Thính phong thính lôi văn sơn biện long.

Nhưng theo gần trăm năm qua, Tả Lĩnh thế đại, những hạ thừa chi thuật này cũng bắt đầu truyền bá ra ngoài, nhất thời ngược lại làm xuất hiện lượng lớn thổ phu tử học nghệ không tinh.

Chương 69

Trừ cái đó ra, chính là phong thủy tầm long của ba phái Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn.

Bất quá Bàn Sơn đối với Tầm long điểm huyệt cũng không quá tinh thông.

Mộ táng bình thường còn tốt, chứ loại chân chính đại mộ thì Bàn Sơn nhất phái hiển nhiên không quá thạo.

Chân chính lợi hại thuộc về Phát Khâu và Mạc Kim hai phái.

Hai phái này có rất nhiều năng lực không sai biệt lắm.

Bất quá Phát Khâu Trung Lang Tướng lại là thủ lĩnh của Mạc Kim Giáo Úy, cho nên lại nhiều ra một số năng lực kỳ lạ.

Nhưng luận phong thủy tầm long, chủ yếu vẫn lấy Phân kim định huyệt thuật làm chủ.

Trừ cái đó ra, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật do Trương Tam Liên Tử năm đó sáng tạo ra đáng được xưng là đứng đầu trong tất cả thuật Tầm long điểm huyệt, phong thủy kham dư.

Bất quá chuyến này chỉ là tìm một cái Huyết Thi Mộ ở Tiêu Tử Lĩnh, ngược lại cũng không cần phải từ trong Hệ thống thương thành mua trọn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Sở Kiêu chỉ tốn 50 Gia tộc điểm mua Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, hay còn gọi là Thiên Khung Thanh Nang Thuật, là một chi nhánh khó nắm bắt nhất trong tất cả các thuật phong thủy.

Đồng thời, nó cũng là Thiên tự thiên trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Còn vì sao không mua trọn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, tự nhiên là vì hoàn toàn không cần thiết.

Dù sao trọn bộ bí thuật này chia làm thượng hạ hai quyển, tổng giá trị thậm chí lên tới hàng ngàn Gia tộc điểm.

Cả Sở gia hoàn toàn không dùng tới, càng không cần thiết.

Huống chi, nếu thật sự muốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cũng có thể đi tìm Tôn Quốc Phụ, từ trên người hắn lấy được.

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật giảng chính là thượng quan thiên tinh, hạ thẩm địa mạch.

Hiện giờ tuy là ban ngày, trên trời không nhìn thấy sao, nhưng quan sát thế núi Tiêu Tử Lĩnh, Sở Kiêu cũng có thể dễ dàng tìm ra vị trí Huyết Thi Mộ.

Từ sau khi ra khỏi thành, Hệ thống liền đem Thiên Tinh Phong Thủy Thuật quán đỉnh cấp cho hắn, khiến hắn cơ bản đã nắm giữ thuật phong thủy này.

Lại thêm hiện giờ tự thân thực lực bước vào Nhị giai, ngũ quan sớm đã đạt tới một trình độ cực kỳ đáng sợ, quan sát lực há là người thường có thể so sánh?

Cho nên vừa mới bước vào Tiêu Tử Lĩnh không bao lâu, hắn đã đại khái biết vị trí cụ thể của Huyết Thi Mộ.

Cũng chính vì thế hắn mới có vẻ du nhàn như vậy, bởi vì phương hướng giờ phút này hắn đang đi chính là địa điểm của Huyết Thi Mộ.

Nhìn Sở Kiêu đi trước vài chục mét, ba người Sở Khứ Tà, Sở

Quan Kỳ, Sở Mục Dã không khỏi nhìn nhau. "Tiểu Tà, Tộc trưởng sợ là đã tìm được đám người Ngô gia kia rồi, cho nên mới du nhàn như thế." Sở Quan Kỳ hai mắt khẽ híp lại, suy đoán nói. "Hẳn là vậy, Tộc trưởng trước giờ sẽ không làm chuyện không nắm chắc." Sở Mục Dã bên cạnh cũng gật đầu tán đồng. "Đi!" Sở Khứ Tà sắc mặt hơi đổi, xoay người tung mình một cái, hướng về phía Sở Kiêu đuổi theo. ...

Tại một khu rừng nọ, một nhóm bốn người đang tề tụ.

Bốn người tuổi tác không đồng nhất.

Lớn nhất là một lão giả, giờ phút này đang ngồi trên tảng đá, cầm tẩu thuốc hút thuốc lá sợi.

Cách đó không xa, một người đàn ông trung niên râu quai nón tựa hồ đang loay hoay với một số công cụ hạ mộ.

Bên cạnh có một thanh niên độc nhãn chừng hai mươi tuổi, đang vẻ mặt không kiên nhẫn đứng đó.

Cách ba người mười mét, một thiếu niên nhìn qua chỉ mới mười hai mười ba tuổi, trong tay cầm một cái xẻng Lạc Dương dính đầy bùn đất, đi về phía ba người.

Bốn người này không phải ai khác, chính là tổ tôn bốn người Ngô gia. "Thi đái huyết, thổ đái kim (Xác chết mang máu, đất mang vàng), sợ là cái Huyết Thi Mộ rồi!" Ngô gia lão gia tử vừa hút thuốc, vừa nhìn cái đạo động được đào nghiêng trên mặt đất phía trước, thần sắc ngưng trọng, ngữ khí mang theo vài phần mạc danh. "Huyết Thi Mộ là đại hung a, có xuống hay không?" Ngô gia lão đại trầm giọng hỏi. "Sợ cái rắm!" Nhìn lão cha và lão gia tử nhà mình thần tình như thế, Ngô gia lão nhị lập tức không vui, nộ quát một tiếng. "Quản nó là mộ gì, đạo động cũng đào rồi, đâu có lý nào lại không xuống?" "Làm nghề này của chúng ta mà còn sợ mấy thứ này?" Ngô gia lão nhị thần tình hung ngoan, ngữ khí mang theo quyết tuyệt.

Năm đó cùng lão đại hai người cùng nhau hạ mộ, lão đại ở lại trong mộ, hắn mất một con mắt cũng không hề sợ hãi. "Thằng nhãi ranh, ai cho phép mày nói chuyện với lão gia tử như thế?" Ngô gia lão đại một tát vỗ lên đầu lão nhị.

Tính tình hắn nóng nảy, giáo dục con cái hay em út trong nhà thì đánh vài cái là chuyện bình thường. "Xuống!" Lúc này, Ngô lão gia tử trầm giọng quát một tiếng, đứng dậy cầm tẩu thuốc chỉ vào đạo động nói: "Lát nữa ba người chúng ta cùng xuống, lấy đồ xong lập tức rời đi." "Gia gia, con cũng muốn xuống!" Đúng lúc này, thanh âm của Ngô Tiểu Cẩu vang lên. "Xuống cái búa, mày ở trên này canh chừng cho tao." Ngô gia lão nhị không vui quát mắng. "Con muốn xuống, con cũng đâu phải chưa từng hạ mộ." Thấy nhị ca cự tuyệt, Ngô Tiểu Cẩu lập tức cuống lên.

Thân là người của đạo mộ thế gia, đừng nhìn hắn chỉ mới mười hai mười ba tuổi nhưng đã sớm hạ mộ đổ đấu.

Trước mắt có mộ táng mà không cho xuống, hắn làm sao chịu được? "Được rồi lão tam, con cứ ở trên này canh chừng trước đã, đợi ta xuống dưới mang bảo bối lên cho con." Ngô gia lão đại an ủi nhìn con trai một cái. "Mấy vị...

Huyết Thi Mộ này cũng không thể tùy tiện xuống đâu, kẻ nhập động tuyệt không có khả năng sống sót!" Đột nhiên đúng lúc này, một đạo thanh âm u u từ cách đó không xa truyền đến.

Nghe thấy thanh âm bất thình lình này, tổ tôn bốn người Ngô gia đều vội vàng xoay người, thần tình cảnh giác nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy trong tầm mắt bọn họ, phía trước có bốn đạo thân ảnh đang chậm rãi đi tới. ... "Là người?" Nhìn đám người Sở Kiêu từ xa đi tới, trên mặt Ngô gia lão nhị lập tức lộ ra một tia hung ngoan.

Những người này chẳng lẽ là đồng hành?

Đổ đấu giới có một nhận thức chung của tất cả mọi người!

Cùng một mộ táng, nếu gặp phải một nhóm người khác, chỉ sẽ xuất hiện hai loại kết quả: Hoặc là liên thủ hạ mộ, hoặc là đuổi tận giết tuyệt một phương.

Trên thực tế nhiều năm qua, người thực sự có thể liên thủ hạ mộ ít lại càng ít, cơ bản đều là hỏa tịnh (giết nhau) lẫn nhau.

Giống như năm đó tại Bình Sơn đại mộ, Sở Kiêu cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh giao thủ rồi hợp tác, đặt trong mắt những kẻ đồng hành khác là chuyện cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Trước mắt tổ tôn bốn người Ngô gia đang định hạ mộ lại gặp phải mấy người Sở Kiêu, tự nhiên nảy sinh cảnh giác cùng sát ý.

Ngô gia lão gia tử một tay cầm tẩu thuốc, mày nhíu chặt, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Kiêu, thanh âm trầm thấp nói: "Người trẻ tuổi, chẳng lẽ các ngươi cũng nhìn trúng tòa Huyết Thi Mộ trước mắt này?

Câu nói vừa rồi là có ý gì?" "Lão cha, nói nhảm với hắn làm gì, đám người kia rõ ràng là muốn tranh mộ với chúng ta." Ngô gia lão đại lệ quát một tiếng, trong tay gắt gao nắm chặt một cây khảm đao.

Một khi phát sinh xung đột, hắn nhất định sẽ là người đầu tiên xông lên băm vằm mấy tên thanh niên này.

Giờ khắc này, ngay cả Ngô Tiểu Cẩu niên kỷ mới mười hai mười ba tuổi cũng ác ngoan ngoan trừng mắt nhìn Sở Kiêu, thậm chí hai tay nắm chặt cái xẻng Lạc Dương. "Tộc trưởng?" Nhìn một màn trước mắt, Sở Mục Dã cau mày nhìn sang Sở Kiêu, chờ đợi mệnh lệnh.

Sở Khứ Tà thần tình âm chí, mục quang lãnh liệt như đao nhìn về phía tổ tôn bốn người Ngô gia.

Chuyến này bọn họ vốn là vì tòa mộ táng này mà đến, bốn người trước mắt lại dám động sát tâm?

Nếu không phải trước đó Sở Kiêu có sở ngăn cản, hắn đã sớm một đao chém xuống đầu bốn người đối phương.

Cho dù là vị Ngô Tiểu Cẩu kia tuổi còn nhỏ, hắn giết cũng sẽ không có chút nương tay.

So với Sở Mục Dã cẩn thận, Sở Khứ Tà sát ý, Sở Quan Kỳ ở bên cạnh lại có vẻ bình thản hơn.

Hắn nắm chặt trực đao, sau đó khoanh tay trước ngực, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn có thời gian rảnh rỗi đánh giá bốn người Ngô gia. "Đinh, phát hiện Khí vận chi tử của thời đại Ngô Tiểu Cẩu đối với túc chủ nảy sinh phẫn nộ, cảnh giác.

Túc chủ hoạch đắc 2000 Khí vận điểm." Nga?

Nghe thanh âm Hệ thống truyền đến trong đầu, khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, nhìn về phía Ngô Tiểu Cẩu cách đó không xa đang nắm chặt xẻng. "Chậc...

Không hổ là Cửu Môn Cẩu Ngũ Gia tương lai, tuổi nhỏ như vậy mà trên tay cư nhiên đã dính máu không chỉ một người." Sở Kiêu chép miệng, từ trên người Ngô Tiểu Cẩu hắn rõ ràng cảm giác được khí tức chỉ có kẻ giết người mới có.

Mới mười hai mười ba tuổi đã dám hạ mộ, đấu tống tử, giết đồng hành, quả thực hung ngoan lợi hại.

Đương gia nhân trong Cửu Môn quả nhiên không có ai đơn giản.

Chương 70

Sở Kiêu cười nhạt một tiếng, sau đó nhìn về phía Ngô gia lão gia tử, chậm rãi mở miệng nói: "Lão gia tử đi nam sấm bắc bao nhiêu năm, hạ không biết bao nhiêu mộ táng, hẳn là rõ ràng minh bạch Huyết Thi Mộ là tồn tại bực nào.

Cho dù lão gia tử chưa từng gặp qua, cũng nên nghe nói Huyết Thi đáng sợ.

Lão gia tử sẽ không thật sự cho rằng tiến vào trong mộ, gặp phải Huyết Thi mà còn có thể sống sót đi ra chứ?" Lời này vừa nói ra, Ngô gia lão gia tử và Ngô gia lão đại mày lập tức nhíu chặt. "Tiểu tử!

Ta có thể sống sót đi ra hay không thì có quan hệ gì tới ngươi?

Chẳng lẽ ngươi muốn dọa ta bỏ đi, sau đó nhường lại ngôi mộ này cho ngươi?" Lúc này, Ngô gia lão nhị lại cười lạnh một tiếng, thần tình cảnh giác nhìn chằm chằm Sở Kiêu quát. "Sự thật là ta đích xác đến vì tòa mộ này, nhưng ta thật sự không cần các ngươi nhường.

Ta hảo ngôn khuyên bảo, nếu các ngươi không nghe, ta cũng không để ý.

Dù sao đợi lát nữa xuống mộ, gặp phải Huyết Thi rồi định nhiên hẳn phải chết không nghi ngờ, khi đó tòa mộ này giống nhau vẫn là của ta." Sở Kiêu vô vị lắc đầu, không chút khách khí nói. "Khẩu khí thật lớn!

Ta đối phó không được Huyết Thi, chết ở trong mộ, chẳng lẽ ngươi có thể đối phó được?" Ngô gia lão nhị cười lạnh nói.

Nhưng so với sự kiêu ngạo khó thuần của Ngô gia lão nhị, Ngô gia lão gia tử và lão đại lúc này lại nhíu mày, mặt lộ vẻ sầu lo.

Hai người đổ đấu hơn nửa đời người, tự nhiên nghe qua các loại tống tử thực lực khủng bố, Huyết Thi là một trong số đó.

Nhưng hai người chung quy chưa từng chân chính gặp qua, cho nên mặc dù biết nguy hiểm nhưng trước đó vẫn chuẩn bị hạ mộ.

Nhưng giờ khắc này bị Sở Kiêu nói như vậy, nội tâm hai người lại lần nữa lo lắng.

Dù sao không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!

Nếu thật sự gãy ở trong mộ, vậy thằng cháu biết làm sao?

Ngô lão gia tử thật sâu rít một hơi thuốc, ánh mắt vẩn đục nhưng không mất đi sự tinh minh nhìn về phía Sở Kiêu, trầm giọng nói: "Người trẻ tuổi, lời nhắc nhở của ngươi lão đầu tử ghi nhớ.

Đã cũng là vì tòa mộ này, chi bằng hai bên chúng ta liên thủ như thế nào?" "Liên thủ?" Sở Kiêu nhướng mày, chậm rãi lắc đầu: "Liên thủ hạ mộ là khi cả hai bên đều không nắm chắc, nhưng tòa Huyết Thi Mộ này ta lại có vạn phần nắm chắc, căn bản không cần liên thủ.

Lão gia tử, hiện tại cho các ngươi hai lựa chọn: Hoặc là các ngươi xuống trước, bọn ta đợi ở trên này.

Chờ các ngươi kết thúc, ta sẽ hạ mộ!

Hoặc là Ngô gia các ngươi rút khỏi tòa Huyết Thi Mộ này, nhường cho bọn ta hạ mộ.

Rốt cuộc lựa chọn thế nào, vậy thì phải xem các ngươi." Nghe Sở Kiêu nói xong, sắc mặt người Ngô gia đều biến đến cực kỳ khó coi, thậm chí lâm vào rối rắm.

Ngô gia lão nhị càng nháy mắt bạo nộ, gầm lên: "Ta biết ngay ngươi cũng là vì tòa mộ này, muốn ta nhường mộ cho ngươi à, đừng có mơ!" "Nhị oa tử, nói hươu nói vượn cái gì, cút sang một bên cho

ta!" Ngô gia lão đại một tát quất vào mặt lão nhị, hung hăng trừng mắt một cái.

Cái thằng em này cái gì cũng tốt, chỉ là không có não. "Người trẻ tuổi không biết quý tính đại danh?" Lúc này, Ngô lão gia tử nhả ra một vòng khói, trầm giọng hỏi. "Sở Kiêu!" "Sở Kiêu?" Ngô lão gia tử nhíu mày, theo bản năng nhìn sang Ngô gia lão đại hỏi: "Ta cảm thấy cái tên này tựa hồ có chút quen tai, hình như đã nghe ở đâu rồi?" "Có chút quen tai..." Ngô gia lão đại gật đầu, lâm vào suy tư.

Hai cha con đều cảm thấy tựa hồ đã nghe qua cái tên này ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra. "Là cái Sở Kiêu đạo thủ Bình Sơn đại mộ kia?" Đột nhiên, Ngô Tiểu Cẩu ánh mắt sáng quắc, thần tình tuy vẫn cảnh giác nhưng sâu trong đáy mắt cư nhiên mang theo vài phần hiếu kỳ và... sùng bái?

Sở Kiêu có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Ngô Tiểu Cẩu, vị Cẩu Ngũ Gia tương lai này tựa hồ có chút không giống trong tưởng tượng a. "Ta nhớ ra rồi!

Một tháng trước liên thủ với hai đại Khôi thủ của Bàn Sơn, Tả Lĩnh thành công đạo thủ Bình Sơn đại mộ, người đó tên là Sở Kiêu!" "...Là cái Sở Kiêu đó sao?" Theo sau câu nói của Ngô Tiểu Cẩu, Ngô gia lão đại mãnh liệt kinh hô một tiếng, vẻ mặt hãi nhiên nhìn về phía Sở Kiêu. "Là Sở Kiêu chém giết thiên niên dị thú, giết Tương Tây Thi Vương?" Ngô lão gia tử thần tình kinh ngạc, hiển nhiên giờ phút này cũng nhớ ra lai lịch của Sở Kiêu.

Đoạn thời gian này ở địa giới tỉnh Tương Nam, theo một số tin tức do đạo chúng Tả Lĩnh truyền ra, chi tiết việc trộm Bình Sơn đại mộ có thể nói đã đẩy danh tiếng của hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh lên một lần nữa tới đỉnh cao.

Đặc biệt danh húy Sở Kiêu càng được không biết bao nhiêu thổ

phu tử thuộc nằm lòng.

Dù sao có thể cùng hai đại Khôi thủ Bàn Sơn, Tả Lĩnh đánh đồng, vậy đẳng đồng với một đại cự bá mới của giới đảo đấu.

Nhất là trong Bình Sơn đại mộ xuất hiện thiên niên dị thú và Thi Vương đều bị hắn chém giết, càng làm cho danh khí của Sở Kiêu tăng lên cực đại.

Nhìn ánh mắt đám người Ngô lão gia tử, Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên gật đầu: "Đích xác là ta, xem ra mấy vị cũng có nghe qua chuyện này." "Là thật!" Thấy Sở Kiêu chính miệng thừa nhận, sắc mặt mấy người biến đổi liên tục.

Ngay cả Ngô gia lão nhị vốn kiêu ngạo khó thuần, phẫn nộ bất bình lúc này cũng không dám lớn tiếng nữa, ngược lại trong ánh mắt mang theo chút ít hiếu kỳ.

Trong mắt những thổ phu tử này, Bàn Sơn Chá Cô Tiêu, Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu tuyệt đối là nhân vật cấp truyền kỳ cự bá, bọn họ căn bản không thể so sánh.

Sở Kiêu có thể ngồi bình khởi bình tọa với những nhân vật đó, tự nhiên khiến bọn họ sùng bái và hướng tới. "Sở tiên sinh đương diện, xin thứ cho lão đầu tử mắt vụng về, trước đó lại không nhận ra." Ngô lão gia tử chắp tay, ngữ khí có chút hòa hoãn, cũng không còn gay gắt như vừa rồi. "Đã là Sở tiên sinh nhìn trúng tòa Huyết Thi Mộ này, vậy Ngô gia ta tự nhiên nên lui tránh ba xá, tòa mộ này liền nhường lại cho Sở tiên sinh." Ngô lão gia tử và Ngô gia lão đại nhìn nhau một cái, sau đó Ngô gia lão đại chắp tay, cười ha hả nói.

Nếu là trước đó nghe lời này, Ngô gia lão nhị nhất định sẽ xù lông, nhưng giờ phút này cho dù trong lòng vẫn có chút không vui nhưng cũng không dám tiếp tục nói gì. "Ta đã nói rồi, vô sở vị nhường hay không nhường.

Tòa mộ này nếu các ngươi lựa chọn xuống, vậy thì xem thủ đoạn các ngươi.

Nếu có thể đối phó Huyết Thi, Sở mỗ tự nhiên sẽ không nói nhiều.

Nhưng nếu mấy vị gãy ở trong mộ, vậy cũng chỉ có thể trách mệnh." Sở Kiêu nói ra lời này, người Ngô gia lập tức trầm mặc.

Ngô lão gia tử càng nắm chặt tẩu thuốc, hút từng hơi một, mày nhíu chặt, hiển nhiên lâm vào thế lưỡng nan và rối rắm.

Thật lâu sau, Ngô lão gia tử nặng nề thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía Sở Kiêu, cười khổ nói: "Sở tiên sinh có thể cùng Khôi thủ hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh đánh đồng, lại thành công đạo thủ Bình Sơn, hẳn là sẽ không lừa gạt lão đầu tử.

Xem ra tòa Huyết Thi Mộ này đích xác còn hung hiểm hơn dự đoán của lão đầu tử.

Đã như thế, Ngô gia ta liền không tham hợp vào tòa mộ này nữa.

Chỉ là lão đầu tử có một cái yêu cầu quá đáng, xin Sở tiên sinh đáp ứng." "Nói!" Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi mở miệng. "Không biết Sở tiên sinh lát nữa hạ mộ, có thể dung thứ cho mấy người lão đầu tử đi theo xem một chút hay không?

Lão đầu tử tuy nghe nói Huyết Thi Mộ hung hiểm nhưng chưa từng tận mắt nhìn thấy, chuyến này cũng muốn tận mắt xem thử Huyết Thi rốt cuộc đáng sợ ở chỗ nào." Ngô lão gia tử thần tình trịnh trọng nói.

Nghe vậy, Sở Kiêu lẳng lặng nhìn Ngô lão gia tử một cái, sau đó gật đầu: "Có thể!" Đối với hắn mà nói, mấy người Ngô gia có đi theo hay không kỳ thực cũng không có khác biệt.

Gọi đám người Sở Khứ Tà cũng đều vô sở vị.

Nếu đối phương đến lúc đó lại có động tác nhỏ và tâm tư khác, vừa khéo ở trong mộ trực tiếp giết chết.

Nếu quả thật chỉ vẻn vẹn vì mở rộng tầm mắt, vậy tự nhiên giai đại hoan hỉ. "Vậy đa tạ Sở tiên sinh!" Thấy Sở Kiêu gật đầu đáp ứng, mấy người Ngô gia trên mặt đều không khỏi hiện lên một tia vui sướng.

Nếu có thể tận mắt xem thủ đoạn của Sở Kiêu trong lời đồn đại giang hồ, vậy cũng không uổng chuyến đi này. "Đã như vậy, vậy thì... hạ mộ!" Sở Kiêu liếc mọi người một cái, sau đó không nói hai lời, trực tiếp dẫn theo ba người Sở Khứ Tà đi về phía đạo động.

Ngô lão gia tử thấy thế cũng vội vàng chiêu hô người cùng xuống mộ.

Thậm chí việc Ngô Tiểu Cẩu chuyến này đi theo cũng không bị ngăn cản! ...

Bành bành bành...

Liên tiếp mấy tiếng vang trầm thấp từ trong mộ thất hắc ám truyền ra.

Theo sau là một trận thanh âm sột soạt, mấy cây đuốc được thắp sáng, hỏa quang nháy mắt xua tan bóng tối.

Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh quay đầu nhìn thoáng qua mọi người đang lần lượt từ đạo động rơi xuống mộ thất.

So với ba người Sở Khứ Tà, Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã hào không sợ hãi, từ đầu đến cuối sắc mặt đều không thay đổi, thì tổ tôn bốn người Ngô gia tay cầm đuốc, trên mặt từng người đều hiện lên chút ít hiếu kỳ, cẩn thận cùng dè dặt.

Dù sao đây chính là Huyết Thi Mộ trong truyền thuyết a, do không được bọn hắn không cẩn thận.

Bất quá ánh mắt đám người Ngô lão gia tử lại thỉnh thoảng rơi vào trên người Sở Kiêu.

Tuy rằng nghe qua truyền văn về Sở Kiêu, nhưng dù sao cũng chỉ là truyền văn.

Bọn họ cũng muốn xem thử nhân vật có thể cùng hai đại Khôi thủ Bàn Sơn, Tả Lĩnh vai sát vai này ở trong Huyết Thi Mộ rốt cuộc sẽ có thủ đoạn gì. "Kỳ quái, trong tòa Huyết Thi Mộ này chỉ có mỗi một cái mộ thất, cũng không có mộ đạo nào khác." Ngô gia lão nhị không chịu ngồi yên, tay cầm đuốc nhìn tứ phía, có chút kinh ngạc nói.

Chương 71

"Ngu xuẩn!

Trong này khẳng định có cơ quan, nếu không chỉ vẻn vẹn một cái mộ thất làm sao có thể dưỡng ra Huyết Thi Mộ." Ngô lão đa không vui trừng mắt, nộ mạ một tiếng. "Tộc trưởng, âm sát chi khí trong mộ táng có chút nồng đậm a." Lúc này, Sở Khứ Tà nhíu mày nói.

Hắn có thể cảm nhận được trong mộ thất lúc này đang tràn ngập một cỗ âm khí và sát khí nồng nặc.

Tuy không bằng Bình Sơn đại mộ năm đó nhưng cũng được coi là tương đương nồng đậm.

Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh đánh giá cả gian mộ thất.

Trong mắt hắn, mộ thất vốn có chút hôn ám lúc này lại rõ ràng vô cùng.

Cả gian mộ thất cũng không lớn, đại khái chỉ có năm mươi mét vuông.

Dựa vào phía Bắc đặt một cỗ quan quách bằng thanh đồng, trên mặt đất lát đầy gạch mộ.

Ở phía Nam và hướng hắn đang đứng lại không có vật gì.

Duy chỉ có phía Tây mộ thất là bày biện một ít khí cụ thanh đồng cùng với một cái giá gỗ.

Trên đó tựa hồ có đặt một vật.

Đó hình như là một cái... quyển trục lụa trắng?

Sở Kiêu đạp bộ tiến lên, đi tới trước cái giá, ánh mắt rơi vào trên lụa trắng, sau đó vươn tay cầm lấy mở ra xem. "Chậc...

Quả nhiên là Chiến Quốc Bạch Thư!" Tùy ý nhìn hai lần, xác định đích xác là Chiến Quốc Bạch Thư xong, hắn liền trực tiếp thu nó vào trong Hệ thống thương khố.

Trương Chiến Quốc Bạch Thư này ghi chép về Lỗ Vương Mộ, sau này tất nhiên dùng được.

Đối với động tác của Sở Kiêu, người Ngô gia nhìn ở trong mắt nhưng cũng không nói gì.

Chuyến này đi theo xuống mộ chỉ vẻn vẹn là muốn nhìn xem, đối với hết thảy đồ vật trong mộ tuyệt đối sẽ không có bất kỳ tâm tư nào khác. "Tộc trưởng, mấy cái khí cụ thanh đồng này hẳn là giá trị xa xỉ đi?" Nhìn trong góc có mấy cái khí cụ thanh đồng, Sở Mục Dã có chút vui vẻ nói. "Đúng là giá trị xa xỉ, vừa khéo thu lấy, chờ cửa tiệm khai trương thì đặt ở trong tiệm." Sở Kiêu gật đầu, sau đó đại thủ vung lên, trực tiếp đem những khí cụ thanh đồng kia thu hết vào Hệ thống thương khố.

Nhìn một màn không thể tưởng tượng nổi này, tổ tôn bốn người Ngô gia bên cạnh ai nấy đều trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin.

Ngô gia lão nhị và Ngô Tiểu Cẩu sợ nhìn lầm, vội vàng dụi dụi mắt, nhìn lại lần nữa thì phát hiện những khí cụ thanh đồng kia thật sự không thấy đâu. "Tê..." Lập tức, một tiếng hít ngược khí lạnh vang lên trong mộ thất. "Sở...

Sở tiên sinh, ngài đây là một tay Giới Tử Tu Di, Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật trong truyền thuyết sao?" Ngô lão gia tử thần tình hãi nhiên nhìn về phía Sở Kiêu, có chút không dám xác định nói. "Cũng không sai biệt lắm!" Sở Kiêu mặt vô biểu tình trả lời. "Thần kỳ!

Đương chân là thần hồ kỳ kỹ!

Vẫn luôn nghe nói thế gian có Giới Tử Tu Di và Ngũ Quỷ Bàn

Vận Thuật, cứ ngỡ là lời đồn sai lệch, không ngờ hôm nay tận mắt nhìn thấy, quả nhiên không uổng chuyến này a!" Ngô lão gia tử vẻ mặt kinh thán, ngữ khí thổn thức không thôi.

Đơn giản bằng vào một chiêu này cũng đủ để chứng minh chỗ bất phàm của Sở Kiêu, khó trách có thể cùng Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu những nhân vật truyền kỳ cự bá kia đánh đồng.

Lúc này, hai người Ngô gia lão nhị và Ngô Tiểu Cẩu lại càng vẻ mặt sùng bái nhìn Sở Kiêu, sự cuồng nhiệt trong mắt kia gần như muốn hóa thành thực chất. "Đinh, phát hiện Khí vận chi tử của thời đại Ngô Tiểu Cẩu đối với tiên sinh sinh lòng sùng bái, túc chủ hoạch đắc 2000 Khí vận điểm." Nga?

Lại thu hoạch được 2000 Khí vận điểm?

Nghe thanh âm Hệ thống, Sở Kiêu không khỏi đạm đạm cười. "Chuẩn bị khai quan đi, gian mộ thất lớn như vậy, cơ quan e rằng nằm ở trong quan quách!" Sở Kiêu lắc đầu, sau đó đưa mắt nhìn về phía cỗ quan quách thanh đồng cách đó không xa, thản nhiên nói. "Quan Kỳ, Mục Dã, hai người các ngươi khai quan!" "Vâng, Tộc trưởng!" Hai người Sở Quan Kỳ nghe vậy, cung kính gật đầu đáp lời. "Nhớ kỹ cẩn thận một chút, chủ nhân bên trong đã hóa thành Huyết Thi." Nhìn hai người đi về phía quan quách thanh đồng, Sở Kiêu dặn dò.

Hai tộc nhân này tuổi tuy nhỏ nhưng tu luyện thiên phú lại không thấp.

Nhất là tâm tính của hai người, một cái duệ trí (thông minh), một cái trầm ổn, đều là tộc nhân đáng giá bồi dưỡng.

Nếu trưởng thành, cho dù không có giác tỉnh Đại Vu huyết mạch thì cũng định nhiên sẽ trở thành trung lưu chỉ trụ (cột trụ vững chắc) của gia tộc.

Chuyến này vừa khéo để hai người lịch luyện một chút, tương lai đều có thể trở thành nhân tài độc đương một phía.

Lúc này, nghe Sở Kiêu bảo hai thiếu niên khai quan, đám người Ngô lão gia tử cũng không khỏi nảy sinh kinh ngạc.

Thông qua xưng hô vừa rồi bọn họ cũng hiểu được, vị Sở tiên sinh này cư nhiên là tộc trưởng một tộc, còn ba thiếu niên kia chính là tộc nhân của hắn.

Cho dù thiếu niên có ưu tú thế nào, cũng không nên mạo hiểm như vậy chứ?

Bất quá Ngô lão gia tử cũng không mở miệng, đứng ở một bên lẳng lặng nhìn.

Lúc này, hai người Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã đã đi tới bên cạnh quan quách thanh đồng.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó một trước một sau, bàn tay đặt lên nắp quan tài, hơi dùng sức thử một chút.

Sau khi cảm nhận tình huống cụ thể của nắp quan tài, kình lực toàn thân hai người nháy mắt dũng nhập vào cánh tay, đồng thời mạnh mẽ đẩy về phía bên cạnh.

Ca sát!

Cùng với tiếng nắp quan tài ma sát, chỉ thấy nắp thanh đồng trực tiếp trượt về phía sau một đoạn lớn.

Ông...

Đồng thời, ngay khoảnh khắc nắp quan tài mở ra, một cỗ khói đen lập tức từ trong quan quách cuồn cuộn trào ra.

Trong cỗ khói đen thậm chí còn kẹp theo từng tia huyết tinh khí, cùng với khói đen tràn ngập ra cả mộ thất. "Gay go, khói đen có độc.

Sở tiên sinh, mau bảo hai tộc nhân của ngài lui lại." Cùng một thời gian, khi nhìn thấy cỗ khói đen kia, Ngô lão gia tử sắc mặt biến đổi, vội vàng lấy một miếng vải tẩm nước bịt kín mũi miệng.

Bên cạnh Ngô lão đa, Ngô gia lão nhị, Ngô Tiểu Cẩu ba người động tác cũng không chậm, đồng thời bịt mũi miệng.

Đối với việc này, Sở Kiêu chỉ vẻn vẹn nhìn thoáng qua, sắc mặt không có chút thay đổi nào.

Tộc nhân đã giác tỉnh Vu tộc huyết mạch há lại sẽ bị độc tố trong đám khói đen này ảnh hưởng?

Ba tháp...

Đúng lúc này, một cái vuốt đỏ lòm, dữ tợn lại lở loét từ trong khói đen trực tiếp hướng về phía Sở Quan Kỳ huy vũ! "Keng!" Kèm theo một tiếng kim qua giao kích vang lên, cả ngôi mộ thất rung chuyển.

Trong mộ thất, bốn người ông cháu Ngô gia sắc mặt đại biến, từng người thần tình hoảng hốt, ánh mắt kinh sợ nhìn về phía quan quách bằng đồng xanh ở phía trước.

Cùng lúc đó, Sở Mục Dã và Sở Quan Kỳ cũng trong nháy mắt lùi lại vài mét.

Lúc này, trực đao trong tay Sở Mục Dã đã tuốt ra khỏi vỏ, trên lưỡi đao lóe lên hàn quang sâm lãnh giữa mộ thất hôn ám.

Bên trong quan quách thanh đồng đang mở một nửa, một cánh tay thối rữa giơ cao lên.

Cánh tay kia cực kỳ dữ tợn đáng sợ, năm ngón tay đỏ như máu, móng tay sắc bén như năm thanh lợi nhận.

Ngay khoảnh khắc mở quan tài vừa rồi, cánh tay dữ tợn kia liền trực tiếp đánh về phía mặt của hai người Sở Quan Kỳ, nhưng lại bị

Sở Mục Dã xuất đao đỡ được ngay tức khắc.

Cũng chính vì lưỡi đao va chạm với cánh tay cứng như sắt kia mới bộc phát ra tiếng kim qua giao kích. "Là...

Thi!" "Vừa mới mở quan tài, thi thể đã biến thành đại tống tử rồi?" Nhìn thấy cảnh này, Ngô lão cha mặt lộ vẻ kinh hãi, vẻ mặt không thể tin nổi.

Không chỉ ông ta, mà ngay cả Ngô lão gia tử bên cạnh cũng khó lòng tin được.

Đổ đấu cả đời, tống tử gặp qua cũng không ít.

Nhưng chưa từng gặp loại nào vừa mở quan tài đã vùng dậy tấn công như vậy. "Chủ nhân quan quách sợ thi biến (tảo thi), cho nên vẫn luôn phong ấn bản thân trong quan quách.

Vừa rồi trong nháy mắt nắp quan mở ra, ngửi thấy hơi thở của người sống, nên mới lập tức ra tay." Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói.

Chương 72

"Oanh long long..." Đột nhiên, chỉ thấy nắp quan tài thanh đồng kia trực tiếp bị một cỗ cự lực kinh khủng hất bay ra ngoài, nắp quan nặng đến mấy trăm cân hung hăng nện xuống đất, đập nát gạch đá, dấy lên vô số bụi mù.

Cùng lúc đó, một bóng người cũng từ trong quan quách bò ra.

Đến lúc này, mọi người mới triệt để nhìn rõ chính chủ bên trong quan quách rốt cuộc trông như thế nào.

Thân cao đạt đến mức kinh người, gần hai mét, cả người da thịt lở loét, giống như bị ngâm trong axit sunfuric, toàn thân hiện ra một màu đỏ huyết quỷ dị.

Thậm chí trên lớp da đỏ như máu dữ tợn đáng sợ kia còn mang theo chút hắc quang, từng luồng âm sát chi khí quanh quẩn quanh thân, khí thế hung lệ, đôi mắt đỏ ngầu tử tử nhìn chằm chằm mọi người trong mộ thất.

Cỗ hung sát chi ý kia khiến bốn người ông cháu Ngô gia trong tràng chỉ nhìn thôi cũng không kìm được mà rùng mình một cái, cảm giác da đầu tê dại. ...

Huyết thi?

Đại tống tử kinh khủng như vậy, trước đó bọn họ cư nhiên cho rằng có thể giải quyết được?

May mắn là đi theo đám người Sở Kiêu, nếu chỉ có bọn họ, hôm nay e rằng thật sự phải bỏ mạng trong ngôi mộ này. "Lão...

Lão gia tử, con thấy chúng ta sau này gặp phải Huyết thi mộ, tốt nhất là nên đi đường vòng thì hơn." Ngô gia lão nhị yết hầu lăn lộn,

nhịn không được nuốt nước miếng, cẩn thận từng li từng tí nói. "Nhị oa tử nói không sai, tà huyết thi mộ này căn bản không phải thứ chúng ta có thể ký du." Ngô lão cha gật gật đầu, trong lòng cũng vừa kinh vừa sợ.

Đi nam sấm bắc, đổ đấu hạ mộ mấy chục năm, cũng tu hành quốc thuật, thực lực không yếu, đã đạt đến Ám kình sơ kỳ cảnh giới.

Nhưng tự vấn lòng mình, đối mặt với con huyết thi trước mắt này, e rằng căn bản hào vô hoàn thủ chi lực.

Lão gia tử tuy có tu vi Ám kình đỉnh phong, nhưng chung quy tuổi đã cao, cơ thể suy yếu, nếu sinh tử chiến, tối đa cũng chỉ ngang tay.

Đối đầu với huyết thi, đồng dạng cũng chắc chắn phải chết.

Thảo nào trên giang hồ đều nói Huyết thi mộ là đại hung, phàm là đụng phải thì có thể tránh được nên tránh, nếu không cơ bản là thập tử vô sinh.

Trước kia có chút không tin, nhưng nhìn một màn hôm nay, lại không thể không tin. "Hống ~" Lúc này, con huyết thi kia nhìn chằm chằm mọi người trong mộ thất, hung lệ chi ý trong mắt bạo trướng, sát khí toàn thân càng hóa thành thực chất.

Hiển nhiên, nó đã coi tất cả mọi người thành con mồi. "Tộc trưởng, để ta đi giải quyết nó!" Trong mắt Sở Khứ Tà hàn quang lóe lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm con huyết thi kia, trầm giọng quát.

Trong mắt người khác thì là hung sát huyết thi không thể địch lại, nhưng trong mắt hắn thật sự không tính là gì.

Huyết thi tuy rằng kinh khủng, nhưng có thể so sánh được với Tương Tây Thi Vương sao?

Khí tức trên người con huyết thi này, theo Sở Khứ Tà thấy, cũng chỉ đạt tiêu chuẩn Hóa kình thông thường.

So với đầu Tương Tây Thi Vương mạnh hơn Hóa kình đỉnh phong ở Bình Sơn đại mộ kia, kém đâu chỉ gấp mười lần?

Đừng nói là hắn, nếu Chá Cô Tiêu ở đây, một cước cũng có thể đá gãy xương sống, khiến nó tê liệt trên mặt đất không thể động đậy.

Bất quá... duy nhất có chút phiền phức là huyết thi toàn thân kịch độc, da thịt một khi xúc chạm tất nhiên sẽ dính thi độc, không bao lâu liền sẽ toàn thân lở loét, đồng dạng hóa thành huyết thi.

Tuy nhiên, điểm này đối với người khác quả thực là phiền phức vô cùng, nhưng đối với người Sở gia mà nói lại không hề có chút uy hiếp nào.

Dù sao đã thức tỉnh Vu tộc huyết mạch, lại há có thể sợ hãi khu khu thi độc?

Cho dù hiện nay huyết mạch thức tỉnh ngay cả một phần trăm cũng chưa tới, cũng đủ để ứng đối hết thảy nguy hiểm.

Vừa nói, Sở Khứ Tà lập tức muốn rút ra Tinh Thần Đao, trực tiếp một đao tiễn đầu huyết thi này xuống địa ngục.

Thế nhưng, Sở Kiêu lại trực tiếp quát bảo ngưng lại. "Tiểu Tà, đầu huyết thi này mà nói, bất quá chỉ là chuyện một đao, do ngươi ra tay vị miễn có chút giết gà dùng dao mổ trâu rồi." Sở Kiêu thản nhiên cười một tiếng, lắc đầu nói. "Vậy..." Sở Khứ Tà nghe vậy thần tình sững sờ, sau đó liếc nhìn hai người Sở Quan Kỳ đang có chút nóng lòng muốn thử: "Tộc trưởng, ý của ngài là giao cho Quan Kỳ và Mục Dã?" Sở Kiêu gật gật đầu, nhìn vẻ mặt mong đợi của hai người Sở Quan Kỳ, cười nhạt nói: "Hai người các ngươi còn đợi gì nữa?

Con huyết thi này giao cho các ngươi, vừa vặn thử xem thực lực hiện giờ đạt đến tình trạng nào." "Rõ, tộc trưởng!" "Tộc trưởng, ngài yên tâm, hôm nay con huyết thi này hẳn phải chết không nghi ngờ."

Vừa nghe tộc trưởng muốn để hai người ra tay, Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng gật đầu, giọng nói leng keng hữu lực.

Từ khi nghe Sở Khứ Tà kể về việc theo tộc trưởng chém giết ngàn năm dị thú, Tương Tây Thi Vương tại Bình Sơn như thế nào, tràng diện chém giết ra sao, hai người không chỉ một lần mong đợi loại chém giết này.

Hiện nay cơ hội khó được, sao có thể không nguyện ý.

Sở Khứ Tà ở bên cạnh lông mày hơi nhíu, nhìn hai người dặn dò: "Quan Kỳ, Mục Dã, hai người các ngươi cẩn thận một chút, dù sao cũng là một đầu huyết thi, chớ có chủ quan mà trúng chiêu." "Ha ha ha...

Tiểu Tà yên tâm, thực lực của ta tuy rằng không bằng ngươi, nhưng cũng đừng coi thường ta." Sở Mục Dã cười lớn một tiếng, trực đao trong tay chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm con huyết thi, thần tình lãnh liệt, lệ quát: "Quan Kỳ, ta và ngươi liên thủ, trảm nó!" Ông!

Ngay tại khoảnh khắc thoại âm vừa dứt, hắn đã bạo trùng lao ra, đao phong xé rách không khí, kình lực đáng sợ dung nhập vào trong trường đao, hãn nhiên chém về phía huyết thi. "Hống..." Đối mặt Sở Mục Dã tập sát, huyết thi lập tức gầm thét một tiếng, hai cái móng vuốt như mười thanh lợi nhận vung lên, không khí đều phát ra một trận tiếng xé rách ràn rạt. "Keng ~" Cùng lúc đó, trường đao của Sở Quan Kỳ xuất vỏ, thân hình như chim yến, một cái lăng không phiên dược, đao mang đáng sợ bắn ra, từ trên xuống dưới chém vào đầu lâu huyết thi.

Keng keng keng...

Trong chớp mắt, một chuỗi tia lửa nổ tung, hai thanh trường đao

mang theo đao mang lẫm liệt rơi vào trên thân huyết thi, bộc phát ra một trận kim qua chi âm.

Nhục thân huyết thi cực kỳ cứng rắn, tung nhiên có đao mang gia trì, cũng không cách nào trong nháy mắt phá vỡ phòng ngự của nó.

Đương nhiên, cũng là do binh khí hai người cầm trong tay chỉ là phàm binh phổ thông, nếu như Tinh Thần Đao của Sở Khứ Tà, tự nhiên có thể dễ như trở bàn tay phá vỡ phòng ngự huyết thi.

Bất quá cho dù như thế, dưới sự liên thủ của hai người, con huyết thi kia cũng căn bản không phải đối thủ.

Chỉ trong mấy chiêu, huyết thi liền bị đánh bay mấy lần.

Phốc xuy ~ Đột nhiên, trên trường đao của Sở Mục Dã trán phóng ra đao mang tử hắc sắc cực kỳ sáng chói, đao mang xé rách hắc ám, trong nháy mắt đem năm ngón tay phải như lợi nhận của huyết thi chém đứt.

Vừa đúng lúc này, Sở Quan Kỳ một cước đá ra, nương theo một tiếng ầm vang thật lớn, sức mạnh đáng sợ cư nhiên trực tiếp đá bay huyết thi đi hơn mười mét, đập mạnh vào trên tường mộ.

Tường vách nứt toác, bắn ra đại lượng đá vụn, huyết thi từ trên tường rơi xuống, lại dấy lên một trận bụi mù. "Hống..." Có lẽ một kích của Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã đã khiến huyết thi triệt để bạo nộ, nó gầm thét, âm sát chi khí toàn thân mãnh liệt, khí tức trên người bạo trướng không ít.

Ông!

Huyết thi tốc độ cực nhanh, giống như một đạo thân ảnh màu đỏ huyết, hướng về phía Sở Quan Kỳ trùng sát.

Nhưng ngay lúc này, đao quang tử hắc sắc lại hiện lên trong mộ thất hôn ám, Sở Mục Dã lăng không phi dược, hai tay nắm chặt chuôi

đao, đao phong xé rách không khí, hung hăng hướng về phía huyết thi nộ phách xuống. "Chết!" Cùng lúc đó, trong mắt Sở Quan Kỳ hàn quang lóe lên, thanh âm băng lãnh như dao, một cước đạp ra, gạch đá nứt toác.

Ông ông ông...

Từng đạo đao mang tử hắc sắc bắn ra trên đao phong, giống như điện xà bay lượn.

Sở Quan Kỳ đã triệt để động dụng toàn lực, đem Cửu Huyền Âm Lôi Đao thôi động đến cực hạn, mới có thể đem khí kình hóa thành đao mang, ngưng tụ ra từng tia âm lôi điện xà.

Theo Sở Quan Kỳ một đao hoành trảm, hung hăng va chạm với huyết thi trong sát na, phòng ngự của huyết thi giống như giấy dán.

Đao mang lấp lóe, tản mát ra sát phạt khí tức đáng sợ, trực tiếp đem huyết thi chém ngang lưng.

Từng luồng âm lôi điện xà tử hắc sắc thậm chí bắn vào trong cơ thể huyết thi, tồi hủy hết thảy tử khí.

Oanh!

Đúng lúc này, một đao từ trên xuống dưới của Sở Mục Dã cũng hãn nhiên chém xuống.

Vốn đã bị chém ngang lưng, nhưng do tốc độ quá nhanh, thi thể huyết thi nhất thời cũng chưa phân ly.

Sở Mục Dã lại một đao chém xuống, đao mang đáng sợ hung hăng rơi vào trên đầu lâu huyết thi, "Oanh" một tiếng, đem đầu lâu nó chém nổ.

Đồng thời, dưới sự phá hoại của khí kình kinh người kia, khiến cho thi thể vốn bị chém ngang lưng, một phân thành hai triệt để phá

toái, nổ tung tán loạn khắp cả mộ thất. "Hô..." "Hô..." Nhìn thi thể huyết thi đã chết đến mức không thể chết lại, tàn phá không chịu nổi, Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã hai người lồng ngực phập phồng, há to miệng thở hổn hển.

Trên trán hai người thậm chí còn rịn ra chút mồ hôi.

Hiển nhiên, hai người vừa rồi liên thủ, tuy trong thời gian ngắn cường thế chém giết đầu huyết thi kia, nhưng hai người cũng là vừa ra tay liền toàn lực ứng phó.

Cũng chính vì thế, sau trận chiến kịch liệt, hai người vừa buông lỏng xuống mới có thể cảm giác thể lực tiêu hao cực lớn. "Tộc trưởng, hạnh bất nhục mệnh!" "Tộc trưởng, ta không làm ngài mất mặt!" Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã đi tới trước mặt Sở Kiêu, chắp tay ôm quyền thi lễ, trịnh trọng nói. "Không tệ!

Xem ra đoạn thời gian này đích xác không có lười biếng, đối với việc tu luyện Cửu Huyền Âm Lôi Đao cũng đích thật không tệ.

Ta chờ mong ngày hai người các ngươi chính thức bước vào Nhất giai." Nhìn Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã trước mắt, Sở Kiêu không khỏi hài lòng gật gật đầu, trong miệng càng không tiếc lời tán thưởng.

Chương 73

Trận chiến vừa rồi của hai người hắn cũng nhìn ở trong mắt, đích xác đáng giá khen ngợi.

Bên cạnh Sở Khứ Tà, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia cười dung.

Lúc này, nhìn một màn vừa mới phát sinh, bốn người ông cháu Ngô gia lại triệt để kinh ngây người, giống như bị hóa đá, thật lâu ngốc lăng tại chỗ. "Sao...

Sao có thể?!

Đó là huyết thi a?

Sao có thể dễ như trở bàn tay... chết rồi?" Ngô gia lão nhị trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin.

Không chỉ có hắn, bên cạnh Ngô Tiểu Cẩu, Ngô lão cha, Ngô lão gia tử ba người, không ai không mặt lộ vẻ kinh hãi, thần tình không thể tư nghị.

Huyết thi trong truyền thuyết, tồn tại giết người như ngóe, cư nhiên cứ thế dễ dàng chết đi.

Bị hai thiếu niên choai choai liên thủ chém giết.

Hai thiếu niên kia nhìn qua thậm chí chỉ lớn hơn Ngô Tiểu Cẩu hai ba tuổi.

Nhưng thực lực đối phương bày ra lại uyển nhược thiên nhân.

Cho dù là lúc Ngô lão gia tử đỉnh phong nhất, cũng sẽ không phải là đối thủ của bất kỳ một người nào.

Từng đạo đao mang bắn ra kia, ông cảm giác ngay cả một đao

mình cũng đỡ không nổi.

Cơ thể Ngô Tiểu Cẩu cứng ngắc, đôi mắt gắt gao nhìn về phía Sở Kiêu, trong mắt trán phóng ra quang mang cực kỳ nóng rực.

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng không đại biểu là hắn ngốc.

Cái gia tộc thần bí này, Sở Kiêu mới là tộc trưởng.

Hai người tên là Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã kia, vẻn vẹn chỉ lớn hơn hắn hai ba tuổi lại có thể sở hữu loại thực lực này, định nhiên là vì Sở Kiêu.

Nếu có thể, hắn cũng muốn sở hữu loại thực lực này. "Đều nói anh hùng xuất thiếu niên, một màn hôm nay, lão đầu tử mới chân chính minh bạch." Ngô lão gia tử thần tình phức tạp, nhịn không được cảm khái lên tiếng. "Ngay cả huyết thi trong truyền thuyết đều dễ dàng bị hai thiếu niên tộc nhân của Sở tiên sinh chém giết, cũng không biết Sở tiên sinh lại rốt cuộc cường đại đến bực nào.

Khó trách Sở tiên sinh có thể cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh tịnh kiên, liên thủ đạo thủ Bình Sơn đại mộ.

Có bực này thực lực, cho dù là Chá Cô Tiêu và Trần Ngọc Lâu trong truyền thuyết, cũng phải trịnh trọng đối đãi." Nghe tiếng cảm khái, tán thán của cha con Ngô gia bên tai, sắc mặt Sở Kiêu lại không có một tia một hào ba động.

Nhưng tiếp đó, thanh âm của hệ thống trong đầu lại làm cho hắn nhịn không được khóe miệng hơi nhếch lên. "Đinh, phát hiện Thời đại Khí vận chi tử Ngô Tiểu Cẩu, đối với túc chủ tâm sinh thần phục chi ý, hoạch đắc 5 vạn Khí vận điểm." (Đương tiền thần phục độ 30%) "Chậc...

Ngô Lão Cẩu tương lai cư nhiên cũng tâm sinh thần phục chi ý rồi sao?

Một lần tính cư nhiên tăng độ thần phục lên 30%." Trong mắt Sở Kiêu hiện lên một vệt ý cười, 30% độ thần phục trực tiếp mang lại 5 vạn Khí vận điểm, thậm chí còn cao hơn Tề Thiết Chủy lúc cùng một tiến độ trước kia.

Chỉ có thể nói, không hổ là khí vận chi tử, là ông nội của Ngô Tà!

Bất quá so với Chá Cô Tiêu thì chung quy vẫn kém hơn nhiều.

Dù sao Chá Cô Tiêu 10% thần phục độ liền mang lại 2 vạn Khí vận điểm.

Cùng một độ thần phục, chỉ sợ Chá Cô Tiêu có thể mang lại hơn tám vạn Khí vận điểm. "Sở tiên sinh, hiện nay huyết thi đã chết, vậy chúng ta có phải hay không nên tìm một chút cơ quan, trong mộ thất khẳng định có thông đạo khác." Lúc này, Ngô lão gia tử đi lên trước, nhìn Sở Kiêu lên tiếng nói. "A...

Đồ vật trong mộ thất vừa nhìn đã thấy ngay, trước mắt ngoại trừ khẩu quan quách thanh đồng kia ra, còn có bất kỳ vật gì khác lạ sao?

Ngay cả một viên gạch lồi lên cũng không có, cho nên... cơ quan ở đâu, căn bản không cần nói nhiều." Sở Kiêu đạm nhiên cười một tiếng, ánh mắt rơi vào khẩu quan quách thanh đồng đã bị mở ra cách đó không xa.

Trong ký ức của hắn, dưới thanh đồng quan quách đích xác có một cái thông đạo.

Vừa nói, Sở Kiêu đạp bộ tiến lên trước mặt thanh đồng quan quách. "Tộc trưởng, trong quan quách có minh khí." Nhìn hai bên quan quách bày biện một số thanh đồng khí, mắt Sở Mục Dã lập tức sáng lên.

Ngay cả Sở Kiêu, trên mặt cũng không khỏi hiện ra chút tiếu dung.

Khác với những thanh đồng khí đặt ở góc tường trước đó, giá trị

thanh đồng khí trong quan quách rõ ràng cao hơn không ít.

Trong đó có chiến mã, mâm, biên chung các loại thanh đồng khí, thậm chí có một số ngọc khí cực kỳ tinh mỹ. "Hả?" Đột nhiên, Sở Kiêu mâu quang hơi sáng, đưa tay từ bên trong lấy ra một thanh chủy thủ.

Thanh chủy thủ này nhìn qua thông thể kim hoàng, giống như được chế tạo từ hoàng kim. "Hoàng kim chủy thủ?

Thứ này giá trị không nhỏ a!" Sở Khứ Tà mặt lộ vẻ vui mừng nói.

Nhưng Sở Kiêu ở một bên lại lắc đầu: "Chủy thủ này trên thực tế tịnh không phải do hoàng kim chế tạo thành, mà là một loại thiên ngoại vẫn thạch đặc thù, mang về có cơ hội đem dung luyện, ngược lại có thể đúc thành một thanh thần binh lợi khí không tệ." Lấy nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra chỗ bất phàm của hoàng kim chủy thủ, xác thực là do một loại vẫn thạch đặc thù chế tạo thành.

Loại vẫn thạch này là nguyên liệu đỉnh cấp để đúc binh khí, uyển nhược không thua kém nguyên liệu đúc Hắc Kim Cổ Đao.

Tuy không bằng Tinh Thần Đao, Phách Sơn Phủ mua từ trong Hệ thống thương thành, nhưng ở phương thế giới đạo mộ này, tuyệt đối được xưng là thần binh lợi khí.

Có lẽ, cũng nên từ trong Hệ thống thương thành mua sắm một số pháp môn luyện khí, chú binh giao cho tộc nhân.

Về sau thực lực tộc nhân càng ngày càng mạnh, binh khí chú tạo tầm thường xác thực có chút không dùng được.

Vừa rồi hai người Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã liên thủ chém giết huyết thi, trên lưỡi đao cũng xuất hiện không ít vết mẻ, thậm chí hiện lên một số vết nứt.

Tổ kiến hộ vệ đội, không chỉ có muốn biết các loại súng ống, lãnh

binh khí đồng dạng cũng phải biết.

Tạm thời dùng binh khí tầm thường cũng không sao, nhưng về sau Sở gia càng ngày càng lớn mạnh, thực lực hộ vệ đội cũng sẽ tăng trưởng theo, tự nhiên cũng cần lãnh binh khí càng thêm cường đại.

Đến lúc đó không thể nói, tất cả đều phải thông qua Hệ thống thương thành mua sắm chứ?

Nếu như thế, vậy hắn chẳng phải thật sự thành bảo mẫu rồi sao?

Tuy là tộc trưởng Sở gia, mục tiêu cũng là để Sở thị gia tộc càng ngày càng lớn mạnh, lấy gia tộc vĩnh hằng, chư thiên bất hủ làm trọng trách.

Nhưng nếu thành bảo mẫu, chuyện gì cũng đều để hắn đi làm, gia tộc lại có khả năng trưởng thành sao?

Hiện tại gia tộc mới vừa cất bước, chiếu cố nhiều một chút cũng không sao, nhưng tương lai tổng không thể cứ mãi như thế.

Binh khí, đan dược, pháp bảo, trận pháp... những thứ này Sở gia vị tất cần phải tự cấp tự túc mới được.

Có lẽ, tương lai Sở gia có thể xuất hiện rất nhiều cường giả dùng Đan - Khí - Trận chứng đắc đại đạo cũng không phải là không thể.

Cho nên, Sở Kiêu cũng đã tính toán, đợi quay về sẽ mua sắm thuật chú binh, luyện khí giao cho tộc nhân.

Đồng thời, phải thu mua lượng lớn, thậm chí tìm kiếm các loại vẫn thạch, khoáng thạch đặc thù để chuẩn bị đúc binh khí.

Bá!

Vừa nói, Sở Kiêu đại thủ vung lên, trực tiếp đem đồ vật trong quan quách thanh đồng cùng với hoàng kim chủy thủ trong tay thu nhập vào kho chứa của hệ thống.

Lại một lần nữa nhìn thấy thủ đoạn thần hồ kỳ kỹ trước mắt, đám người Ngô lão gia tử vẫn không khỏi trong lòng kinh hãi, chấn kinh không thôi.

Dù sao, Giới tử tu di, Ngũ quỷ vận chuyển thuật xác thực khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. "Tộc trưởng, cơ quan ở đâu, sao ta nhìn không thấy?" Sở Mục Dã cẩn thận đánh giá quan quách trước mắt, lại vẫn không phát hiện được gì, khiến hắn không khỏi có chút ủ rũ hỏi. "Tiểu Tà và Quan Kỳ, hai người các ngươi phát hiện chưa?" Sở Kiêu mỉm cười, nhìn về phía Sở Khứ Tà và Sở Quan Kỳ.

Hai người nghe vậy, lông mày nhíu chặt, ánh mắt không ngừng quan sát trong ngoài quan quách, ý đồ tìm kiếm địa phương có cơ quan.

Đồng thời, bốn người ông cháu Ngô lão gia tử bên cạnh cũng nhịn không được bắt đầu tìm kiếm. "Thấy Sở tiên sinh tính trước kỹ càng như vậy, xem ra là đã sớm biết cơ quan ở đâu rồi?" Sở Kiêu lông mày nhướn lên, liếc nhìn Ngô lão gia tử đang cười không nói, sau đó cười nhạt: "Lão gia tử không hổ là người đã hạ đấu cả một đời, kinh nghiệm và nhãn lực cũ kỹ xác thực là thường nhân khó mà so bì." "Lão đầu tử ta chỉ là hạ mộ nhiều mà thôi, số lần nhiều thì kinh nghiệm cũng nhiều, không giống Sở tiên sinh, vẻn vẹn nhìn một chút liền minh bạch huyền bí trong đó." Ngô lão gia tử cười khổ lắc đầu, so với Sở Kiêu, ông thậm chí cảm giác cả đời này đều sống uổng phí. "Lão gia tử hà tất tự coi nhẹ mình?" Sở Kiêu nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không nói nhiều, tiếp tục nhìn về phía đám người đang tìm kiếm cơ quan. "Tìm được rồi!" Đột nhiên, Sở Quan Kỳ tựa hồ phát hiện cái gì, mắt lập tức sáng lên.

Chỉ thấy tay phải hắn bỗng nhiên tham xuất, ở vách ngoài quan quách thanh đồng mò mẫm một hồi, thẳng đến chỗ gần đáy quan

quách, hai tay chộp một cái, hướng ra phía ngoài mãnh liệt kéo một phát.

Chương 74

Ca lạp lạp lạp...

Nương theo một trận âm thanh thanh thúy vang lên, chỉ thấy Sở Quan Kỳ kéo ra một sợi dây xích thanh đồng.

Đồng thời, phần đáy bên trong quan quách thanh đồng cũng tại trong tiếng cơ quan chuyển động trực tiếp mở ra, lộ ra một cái động khẩu hình vuông.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người không khỏi nhao nhao lộ vẻ vui mừng. "Khá lắm Quan Kỳ, thật sự bị ngươi tìm được rồi." Sở Mục Dã nhẹ đấm Sở Quan Kỳ một quyền, vẻ mặt hưng phấn nói. "Không tệ!" Sở Kiêu cũng không cấm tán thưởng nhìn hắn một cái.

Sở Quan Kỳ đầu óc tỉnh táo, lại cực giỏi quan sát, tương lai có thể một mình đảm đương một phía. "Tộc trưởng, phía dưới tựa hồ là một cái cầu thang?" Nhìn dưới động khẩu hình vuông ẩn ước lộ ra đồ vật, Sở Khứ Tà có chút kinh ngạc nói. "Trước xuống dưới nhìn xem rồi nói sau!" Sở Kiêu thần tình bình tĩnh, tung người nhảy một cái, trực tiếp từ động khẩu hình vuông chui vào.

Những người khác thấy thế cũng nhao nhao đi theo sát.

Lúc này, Sở Kiêu từ động khẩu đi xuống xác thực rơi vào trên một cái cầu thang.

Từng bậc thang vẫn luôn hướng về phía dưới kéo dài, mộ đạo tuy tối đen như mực nhưng trong mắt hắn lại uyển nhược ban ngày.

Sở Kiêu một mạch tiếp tục đi xuống, đám người Sở Khứ Tà cũng lần lượt rơi xuống sau lưng hắn. "Tộc trưởng, tựa hồ không phải mộ đạo a, chỉ là một cái thông đạo bình thường, tường vách hai bên cư

nhiên là tường đất." Sở Mục Dã đấm đấm tường đất hai bên, nhíu chặt mày nói. "Xác thực không giống mộ đạo, nhưng tựa hồ lại có chút không thích hợp." Ngô lão cha cầm đuốc, tứ hạ đánh giá vài lần, thần tình có chút nghi hoặc. "Mặc kệ có phải mộ đạo hay không cũng không quan trọng, chỉ cần phía trước thông đạo có đồ vật ta cần là đủ rồi." Sở Kiêu thần tình bình tĩnh, tiếp tục hướng về phía trước đi tới, lúc này mọi người đã đi hết cầu thang, rơi xuống đường đất. "Hả?" Đột nhiên, Sở Kiêu lông mày nhướn lên, ánh mắt nhìn về phía một bên thông đạo.

Chỉ thấy ở nơi đó bày biện một pho tượng đá cao gần hai mét. "Kỳ quái, trong thông đạo sao lại bày biện một pho tượng đá?

Nhìn tượng đá này tựa hồ có chút giống Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương?" Lúc này, Ngô lão gia tử đi lên trước, nhìn tượng đá xuất hiện phía trước, mặt lộ nghi hoặc, thần tình khó hiểu.

Đâu có ai bày tượng đá trong mộ đạo? "Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương, ta nhớ được tựa hồ là mẫu thân của Tây Vương Mẫu đi!" Lúc này, Ngô Tiểu Cẩu đột nhiên lên tiếng nói. "Mẫu thân Tây Vương Mẫu?" Mọi người nghe vậy đều không khỏi thần tình kinh ngạc.

Dù sao Tây Vương Mẫu có liên quan đến một số truyền thuyết thần thoại, nhưng vì sao điêu tượng mẫu thân Tây Vương Mẫu lại xuất hiện trong mộ đạo? "Trên tượng Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương kia tựa hồ có đồ vật?" Sở Kiêu đạp bộ tiến lên trước mặt tượng đá, chỉ thấy hai mắt tượng đá phảng phất như hai viên hồng bảo thạch.

Đồng thời, trên một cánh tay của nó cũng bày biện hai viên hồng bảo thạch? "...

Thi miết đan?" Sở Kiêu lông mày hơi nhíu, ẩn ước nhớ được con

mắt tượng đá tựa hồ là Thi miết đan.

Chỉ bất quá, trên tượng Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương có bốn viên Thi miết đan sao?

Cụ thể một số chi tiết, dù cho sở hữu ký ức kiếp trước cũng nhớ không được rõ ràng lắm.

Bất quá hết thảy đều không quan trọng, vô luận tình huống gì, một đường hoành thôi qua, liền đều giải quyết. "Tộc trưởng, là bảo thạch sao?" Nhìn hai viên Thi miết đan trên tay tượng đá, Sở Mục Dã có chút tò mò hỏi. "Nhìn xác thực giống bảo thạch, chỉ bất quá ta cảm giác có chút không thích hợp, thứ này tựa hồ... có sinh mệnh?" Sở Khứ Tà lông mày nhíu một cái, có chút không quá xác định nói. "Không phải bảo thạch sao?

Sao có thể có sinh mệnh?

Trên tay tượng đá hai viên, trên mắt có hai viên, bốn viên bảo thạch này, đồ vật này hiện tại giá trị cũng không ít đại dương đâu." Nhìn bảo thạch trên tượng đá, Ngô gia lão nhị có chút kích động, vội vàng sán lại gần, vẻ mặt kinh thán nói. "Hắc...

Cũng không phải bảo thạch, là thứ có thể lấy mạng người đấy." Nghe mấy người nói chuyện, Sở Kiêu không khỏi cười lạnh một tiếng. "Thứ có thể lấy mạng người?" Sở Khứ Tà lông mày nhíu chặt, hắn tự nhiên biết tộc trưởng sẽ không bắn tên không đích, đã nói như vậy, e rằng bốn viên bảo thạch này thật sự có chút không tầm thường.

Bá!

Sở Kiêu đại thủ vung lên, trực tiếp đem bốn viên Thi miết đan thu nhập vào kho chứa hệ thống.

Món đồ chơi này đối với hắn không có tác dụng gì, bất quá có lẽ tương lai có thể hố một số kẻ thù. "Đi thôi, tiếp tục đi về phía trước!"

Sau khi thu lấy Thi miết đan, Sở Kiêu nhìn cũng không nhìn tượng đá Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương, xoay người tiếp tục đi.

Đám người thấy thế, tuy rằng trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không có ý định đánh vỡ nồi đất hỏi đến cùng, vội vàng đuổi theo bước chân hắn.

Tuy nhiên mọi người đi không bao lâu lại phát hiện thông đạo đã đi đến cuối đường.

Bốn phía căn bản không có đường rẽ, thậm chí ngay cả cơ quan cũng không có. "Chuyện gì xảy ra, phía dưới chỉ là một cái thông đạo, bày biện một tôn tượng Tứ Mục Cửu Thiên Nương Nương, rồi... không còn gì nữa?" "Kỳ quái, không hợp lý a, lẽ ra phải còn cái mộ thất nữa mới đúng." "Xác thực không quá bình thường, có chút vi phạm cách cục mộ táng thông thường." Nhìn thông đạo đã đến cuối, ông cháu Ngô gia không ai không nhíu mày, thần tình kinh ngạc không thôi.

Ngay cả mấy người Sở Khứ Tà, Sở Quan Kỳ cũng không nén nổi kinh ngạc.

Còn chuẩn bị đợi chút nữa nếu gặp tống tử thì lại hảo hảo chém giết một phen, vừa rồi một đầu huyết thi kia cũng chưa đã ghiền, ai ngờ phía dưới thông đạo này cư nhiên cái gì cũng không có. "Đi thôi!" Sở Kiêu mặt không biểu tình, xoay người đi trở về.

Phía dưới đích xác đã đến cuối, tịnh không có bất kỳ cơ quan nào.

Nếu không, với nhãn lực của hắn tuyệt đối không có khả năng phát hiện không ra.

Nói cách khác, bên trong thông đạo phía dưới, ngoại trừ tượng đá kia, thật sự cái gì cũng không có.

Đã như vậy thì tiếp tục lưu lại làm gì.

Một đoàn người nhanh chóng đi lên bậc thang lúc đến, thuận theo động khẩu hình vuông đi ra, liền lại lần nữa trở lại trong mộ thất.

Sau đó lại thuận theo đạo động, nhanh chóng ra bên ngoài.

Lại lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời, mọi người nhất thời cư nhiên thật có mấy phần cảm giác hoảng như cách thế, vật đổi sao dời.

Tuy nhiên, từ lúc hạ mộ đến hiện tại, tổng cộng cũng mới qua hơn một giờ mà thôi. "Lão gia tử, Huyết thi mộ cũng triệt để cáo một đoạn lạc rồi, chúng ta cũng nên phân biệt tại đây." "Sở tiên sinh, ngay từ đầu ngài nói chúng ta nếu hạ Huyết thi mộ tất nhiên thập tử vô sinh, lão đầu tử còn tâm sinh bất mãn.

Nhưng vừa rồi tận mắt kiến thức huyết thi xong, lão đầu tử mới phát hiện ngài nói đúng, nếu vẻn vẹn chỉ có mấy người lão đầu tử, hôm nay e rằng thật phải bỏ mạng ở bên trong.

Cho nên, đối với lão đầu tử mà nói, Sở tiên sinh chính là ân nhân của Ngô gia.

Sau này ở Trường Sa thành nếu có chỗ dùng được lão đầu tử, xin cứ việc mở miệng, lão đầu tử tuyệt không chối từ." Ngô lão gia tử cầm tẩu thuốc, đối với Sở Kiêu ôm quyền củng thủ thi lễ, trịnh trọng hứa hẹn. "Không sai, Ngô gia ta ở Trường Sa thành cũng có mấy phần mặt mũi, Sở tiên sinh có thời gian có thể tới làm khách." Ngô lão cha cũng một mặt nhiệt tình nói.

Hôm nay đã kiến thức sự thần bí và cường đại của Sở gia, vậy tự nhiên phải lạp cận quan hệ song phương, đối với Ngô gia tuyệt đối chỉ có chỗ tốt.

Theo lời Ngô lão cha vừa dứt, Ngô gia lão nhị kiêu ngạo bất tuân, cùng Ngô Tiểu Cẩu hung ngoan, cả hai cũng đều mặt lộ vẻ mong đợi nhìn về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu nhìn thoáng qua Ngô Tiểu Cẩu, hơi trầm ngâm sau đó gật gật đầu nói: "Hiện nay Sở gia ta cũng nhập trú tại Trường Sa thành, nếu rảnh rỗi, tự nhiên sẽ đi quấy rầy một hai." "Ha ha ha...

Không ngờ Sở tiên sinh hiện nay cũng ở tại Trường Sa thành, đã đều ở cùng một thành, vậy sau này càng phải đa đa vãng lai, Ngô gia ta tất định quét dọn giường chiếu đón chào." Vừa nghe Sở Kiêu hiện ở tại Trường Sa thành, Ngô lão gia tử cùng Ngô lão cha hai người lập tức đại hỉ, vội vàng chắp tay nhiệt tình nói.

Đối với việc này, Sở Kiêu cũng không khỏi cười gật gật đầu.

Đối với lời mời của mấy người Ngô lão gia tử, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Dù sao hiện nay thần phục tiến độ của Ngô Tiểu Cẩu mới đạt 30%.

Còn phải tiếp tục từ trên người hắn hoạch đắc Khí vận điểm, nếu có thể đem thần phục tiến độ tăng lên 100%, tất định có thể mang lại đại lượng Khí vận điểm. "Sở tiên sinh, nếu ngài hiện nay ở tại Trường Sa thành, vậy chúng ta không bằng đồng hành như thế nào?" "Không cần, chúng ta còn có một số việc cần làm, lão gia tử cứ về trước đi!" Sở Kiêu lắc đầu, trong Huyết thi mộ ẩn chứa không ít âm sát chi khí, hắn chuẩn bị ở lại hảo hảo tu luyện một phen, khả năng chậm chút mới trở về. "Đã Sở tiên sinh có việc, vậy mấy người lão đầu tử liền cáo từ!" Mắt thấy đám người Sở Kiêu có việc, Ngô lão gia tử cũng không nói thêm nữa, chắp tay xong liền mang theo một số trang bị đảo đấu xoay người rời đi.

Nhìn bốn người ông cháu Ngô gia dần dần biến mất trong tầm mắt, đám người Sở Kiêu lại chờ một lát, mới mang theo ba người Sở Khứ Tà một lần nữa tiến vào Huyết thi mộ. "Quan Kỳ, Mục Dã, chuyện hấp thu âm sát chi khí chắc cũng đều biết rồi, hiện nay hai

người cự ly Nhất giai chỉ kém lâm môn nhất cước, có lẽ chuyến này có thể để các ngươi bước qua một cước kia." Nghe Sở Kiêu nói, hai người Sở Quan Kỳ mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: "Tộc trưởng, ngài yên tâm, hai người chúng ta tuyệt không làm ngài mất mặt." "Được rồi, riêng phần mình tu luyện đi!" Sở Kiêu phất phất tay, sau đó đi tới góc mộ thất, trực tiếp tịch địa bàn tọa, hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu tu luyện.

Chương 75

Ba người Sở Khứ Tà thấy thế cũng nhao nhao tìm chỗ ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tiến hành tu luyện.

Ông ông ông...

Theo mọi người vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, âm sát chi khí nồng đậm trong mộ thất nhao nhao trực tiếp thực chất hóa, bắt đầu hướng về cơ thể bốn người cuộn trào mà đến.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, rất nhanh liền qua nửa ngày.

Tại góc mộ thất, Sở Kiêu nguyên bản đang nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở mắt ra.

Ông...

Một tia hỏa diễm màu đỏ trong đồng tử lóe lên một cái rồi biến mất, nơi mi tâm càng có một đóa hỏa diễm văn lộ hơi lấp lóe, sau đó lại biến mất không thấy. "Đáng tiếc...

Huyết thi mộ chung quy không bằng Nguyên đại tướng quân mộ, âm sát chi khí tuy rằng cũng pha vi nồng đậm, nhưng lại chung quy kém không ít." Cảm thụ được sức mạnh trong cơ thể, Sở Kiêu không khỏi thở dài một tiếng, thần tình có chút thất vọng.

Bất quá mạt thất vọng này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Tuy rằng lần tu luyện này không thể đột phá đến Nhị giai trung kỳ, nhưng cũng đã đến một cái lâm giới điểm, tối đa vài ngày nữa là có thể triệt để đột phá.

Cùng lúc đó, cách đó không xa Sở Khứ Tà cũng từ trong tu luyện tỉnh lại.

Hắn mới đột phá Nhất giai trung kỳ chưa được một tháng, đồng dạng chưa lại lần nữa đột phá, bất quá tu vi cũng trướng tiến không ít.

Oanh!

Oanh!

Lúc này, có hai luồng khí tức uy áp cường đại từ trên người Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã bộc phát ra.

Từng luồng khí kình đáng sợ lấy hai người làm trung tâm, nhanh chóng quét sạch cả mộ thất. "...

Đột phá!" Cảm thụ động tĩnh của hai người cách đó không xa, mắt Sở Kiêu lập tức sáng lên.

Tốt!

Sở gia lại thêm hai vị Nhất giai cường giả!

Vô luận Sở Quan Kỳ hay Sở Mục Dã, sau khi thức tỉnh Vu tộc huyết mạch, tu luyện thiên phú đều tuyệt đối không yếu.

Không chỉ hai người bọn họ, những tộc nhân có thể tại hiện nay nhanh chóng đột phá Nhất giai, tu luyện thiên phú đều không có ai kém.

Tương lai theo Sở gia càng ngày càng lớn mạnh, nồng độ Vu tộc huyết mạch thức tỉnh càng cao, ngày sau đánh vỡ thế giới bích chướng, tiến về thế giới khác, tu vi mọi người sẽ có một đoạn thời gian tăng trưởng nhanh chóng.

Vài phút sau...

Khí tức uy áp quét sạch mộ thất rốt cục chậm rãi tiêu tán, hai người Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã cũng rốt cục mở hai mắt ra. "Ha ha ha...

Tộc trưởng, ta đột phá!

Nhất giai!

Đây là thực lực Nhất giai sao?

Ta cảm giác hồn thân sức mạnh bạo trướng gần gấp mười lần!" Sở Mục Dã mạnh mẽ đứng dậy, hai nắm đấm nắm chặt, triều hư không đấm mấy quyền, không khí đều bị đánh nổ, hưng phấn không thôi. "Nhất giai sơ kỳ tu vi, nếu giờ phút này lần nữa đối mặt huyết thi trước đó, chỉ bằng một mình ta cũng có thể cường thế chém giết." Trong mắt Sở Quan Kỳ tinh quang lóe lên, thần tình kinh hỉ nói. "Không tệ!

Chuyến này đột phá Nhất giai, hai người các ngươi cũng chính thức bước vào con đường tu luyện, trước đó bất quá chỉ bồi hồi ở ngoài cửa mà thôi.

Bất quá cũng vẻn vẹn chỉ là Nhất giai sơ kỳ, chớ có kiêu ngạo tự mãn, phải hảo sinh nỗ lực tu luyện, tranh thủ trở nên mạnh hơn." Sở Kiêu thân hình lóe lên, đi tới trước mặt hai người, vẻ mặt tán thưởng gật đầu nói. "Tộc trưởng, hai người chúng ta minh bạch, tuyệt sẽ không kiêu ngạo tự mãn!" Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã nghe vậy, lập tức thần tình nghiêm túc trịnh trọng đáp. "Tốt!

Hiện nay âm sát chi khí trong Huyết thi mộ đã bị thôn phệ không còn một mảnh, chúng ta cũng nên về rồi." Vỗ vỗ bả vai hai người, Sở Kiêu cười gật gật đầu, sau đó triều đạo động đi đến. "Tiểu Tà, thấy không, ta cũng đạp nhập Nhất giai rồi, sau này cũng không thể để ngươi chuyên mỹ vu tiền." Nhìn Sở Khứ Tà đi tới trước mặt, Sở Mục Dã nhịn không được đấm hai cái vào vai hắn, hắc hắc cười nói. "Nhất giai sơ kỳ mà thôi, ta hơn một tháng trước đã nhập Nhất giai, không cần bao lâu liền có thể đạp nhập hậu kỳ." Sở Khứ Tà hơi liếc nhìn Sở Mục Dã đang hưng phấn, lưu lại một câu rồi xoay người rời đi. "Hắc...

Cái tên này thật thần khí." Nhìn một màn này, Sở Mục Dã lập tức tức giận. "Được rồi, Tiểu Tà dù sao cũng thức tỉnh Đại Vu huyết mạch, tu luyện tốc độ nhanh một chút cũng bình thường, bất quá chúng ta cũng không thể lạc hậu, phải phấn khởi tiến lên đuổi theo mới được." Sở Quan Kỳ vỗ vỗ cánh tay hắn, bất đắc dĩ nói. "Đúng, không sai!

Đại Vu huyết mạch thức tỉnh cự ly một phần trăm đều còn một đoạn khoảng cách lớn, chỉ cần ta nỗ lực khẳng định có thể đuổi kịp." Sở Mục Dã trùng trùng gật đầu, vẻ mặt kiên định nói. "Được rồi, chúng ta nên đi thôi, nếu không tộc trưởng đều đi xa." ... "Tộc trưởng, ngài về rồi a!" "Tộc trưởng, ngài hẳn là chưa ăn, ta đi chuẩn bị chút cơm canh." Sở Kiêu bốn người vừa mới đi vào Sở phủ, liền thấy một vị nữ tộc nhân Sở gia đi lên trước, vẻ mặt cung kính mở miệng nói.

Nói xong, trực tiếp xoay người hướng về phía nhà bếp bước nhanh tới. "Hắc...

Cầm A Tẩu lại ở đảo tọa phòng canh cửa sao?

Thời gian đầu tiên biết chúng ta về." Nhìn bóng lưng nữ tộc nhân đi xa, Sở Mục Dã chép chép miệng, có chút hiếu kỳ nói. "Hiện nay tộc nhân trong Sở phủ nhiều như vậy, tự nhiên phải an bài tộc nhân mỗi ngày canh giữ ở đảo tọa phòng, như vậy chỉ cần có người đến liền có thể trước tiên biết được.

Tộc nhân đều luân phiên trực, ta và ngươi cũng chạy không thoát đâu." Sở Quan Kỳ hơi liếc Sở Mục Dã một cái, tức giận nói. "Thảo nào!" Nghe thấy lời ấy, Sở Mục Dã mới bừng tỉnh đại ngộ. "Đi thôi, chúng ta từ Tiêu Tử Lĩnh đi ra thì trời đã tối rồi, may mắn đi sớm một chút, nếu không chúng ta ngay cả thành e rằng cũng không vào được.

Bận rộn cả ngày, nên hảo hảo ăn một bữa." Sở Kiêu chắp hai tay sau lưng, kính trực hướng về phía nhà ăn đi đến, mấy người Sở Khứ

Tà cũng vội vàng đi theo.

Sau khi ngồi xuống tại nhà ăn, không một hồi, liền thấy Cầm A Tẩu mang theo mấy tộc nhân bưng ra đại lượng đồ ăn đặt lên bàn. "Tộc trưởng, ngài cứ ăn trước, nếu không đủ ta lại đi làm." Nhìn một bàn đầy thức ăn, Sở Kiêu cười gật gật đầu nói: "Cầm A Tẩu, Thanh Bình hôm nay đã tìm được thầy giáo cho bọn trẻ chưa?" "Tìm được rồi tộc trưởng, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày đều có mấy tiên sinh tới phủ dạy bọn trẻ học." Nhắc đến chuyện bọn trẻ đi học đọc sách, trên mặt Cầm A Tẩu không tự chủ được lộ ra một tia cười dung.

Tuy rằng hiện nay đều tiếp xúc tu luyện, bước lên con đường siêu phàm, nhưng đối với việc học hành của con cái bà vẫn cực kỳ để tâm.

Không thể bởi vì tu luyện mà buông bỏ đọc sách, nếu không ngay cả chữ cũng không biết viết, không biết đọc, há chẳng phải thật sự thành mãng phu rồi sao. "Được, thầy giáo tìm được là tốt rồi, những món này đều đủ rồi, ngươi cũng về nghỉ ngơi đi." Sở Kiêu phất phất tay, cười nói. "Vâng, tộc trưởng!" Nhìn bóng lưng Cầm A Tẩu rời đi, Sở Mục Dã không khỏi nhỏ giọng nói: "Tiểu Tà, Quan Kỳ, Cầm A Tẩu người phụ nữ hiền huệ như vậy, sao lại gả cho Phong ca chứ, Phong ca cả ngày nghiêm túc cổ bản, cũng không sợ tương lai có con cũng bị như vậy." "Sở Mục Dã, người nói xấu ta cũng không biết tránh mặt sao?" Lúc này, một đạo thanh âm băng lãnh từ phía sau mấy người truyền đến.

Nghe được thanh âm này, thần tình Sở Mục Dã lập tức cứng đờ, cơ thể cương ngạnh, trên mặt lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Bên cạnh Sở Khứ Tà và Sở Quan Kỳ thấy thế đều không khỏi nhếch khóe miệng, trong mắt hiện lên một tia hả hê.

Đáng đời!

Cho cái tội mồm miệng linh tinh! "Tộc trưởng!" Sở Tùy Phong đi tới, đối với Sở Kiêu củng củng thủ. "Được rồi, cũng không có người ngoài, ngồi xuống trước đi!" Sở Kiêu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục ăn cơm. "Phong ca, nếu ta nói ta vừa rồi chỉ đùa giỡn, huynh tin không?" Sở Mục Dã khóe miệng xệ xuống, nhìn Sở Tùy Phong cười khổ nói. "Không sao!" Sở Tùy Phong mỉm cười, sau đó vỗ vỗ vai Sở Mục Dã: "Không tệ, đi theo tộc trưởng ra ngoài một ngày cư nhiên đột phá Nhất giai, như vậy đi, sáng mai chúng ta đi diễn võ trường thiết tha thiết tha." "Phong...

Phong ca, không cần thiết phải không?" Vừa nghe Sở Tùy Phong muốn cùng mình thiết tha, Sở Mục Dã khóe miệng giật một cái, lập tức mếu máo.

Đoạn thời gian ở Sở Gia Trại, Sở Tùy Phong thường xuyên kéo hắn thiết tha, không thể không nói ý thức chiến đấu của Sở Tùy Phong cực kỳ đáng sợ.

Ngay cả Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải hai người đột phá trước một bước, luận ý thức chiến đấu đều không bằng Sở Tùy Phong.

Tại cả Sở Gia Trại, ngoại trừ đám người Sở Sơn Hùng, luận chiến lực có thể so sánh với Sở Tùy Phong cũng chỉ có Sở Thanh Bình.

Bình thường, hắn không ít lần bị Sở Tùy Phong tẩn cho một trận.

Lần thiết tha nào kết thúc mà không phải mũi sưng mặt sưng? "Mục Dã, ngươi có thể lựa chọn không, nhưng hậu quả tự mình cân nhắc." Sở Tùy Phong thần tình lãnh tuấn, lạnh lùng liếc nhìn Sở Mục Dã, trong lời nói tràn ngập sự uy hiếp.

Chương 76

"Phong ca, huynh muốn thì muốn, ta cũng không phục đâu, hiện nay ta cũng đột phá Nhất giai, ngày mai chưa biết ai tẩn ai đâu." "Được!

Vậy ta chờ ngày mai ngươi tẩn ta." Sở Tùy Phong mỉm cười. "Nói đi, muộn thế này tìm ta có việc gì!" "Tộc trưởng, hôm nay ta mang người ở trong Trường Sa thành đi dạo cả ngày, phát hiện không ít cửa tiệm có vị trí không tệ, ta ngày mai chuẩn bị đi mua lại." Nhắc tới chính sự, sắc mặt Sở Tùy Phong lập tức nghiêm túc, vội vàng mở miệng nói. "Chuyện này ta đã giao cho ngươi thì ngươi toàn quyền làm chủ, cần tiền thì ngày mai tìm Thanh Bình lấy." Sở Kiêu gật gật đầu, đối với việc Sở Tùy Phong làm việc hắn tương đối yên tâm. "Đúng rồi, hôm nay ta dẫn mấy người Tiểu Tà hạ một tòa Huyết thi mộ, lấy được không ít minh khí, đợi cửa tiệm làm xong, có thể đặt vào trong tiệm." "Thật sao?

Vậy đại khái có bao nhiêu minh khí?" Sở Tùy Phong nghe vậy sắc mặt lập tức vui vẻ. "Khụ...

Hai mươi kiện đi!" Sở Kiêu như có điều suy nghĩ, sau đó trả lời. "Tộc trưởng, ta chuẩn bị ở Trường Sa thành mở liên tiếp mười gian cửa tiệm, hai mươi kiện minh khí e rằng có chút giật gấu vá vai a." Vừa nghe chỉ có ngần ấy minh khí, vẻ vui mừng trên mặt Sở Tùy Phong lập tức biến mất vô tung, ngược lại cười khổ lắc đầu nói. "Như vậy sao..." Sở Kiêu lông mày nhíu lại, sau đó gật đầu: "Hai ngày nữa ta sẽ dẫn mấy tộc nhân lại ra ngoài hạ một cái đại mộ, nơi đó minh khí đông đảo, chỉ sợ cả Trường Sa thành đều nuốt không trôi.

Đến lúc đó trong thời gian ngắn sẽ không thiếu minh khí, có thể

đem danh tiếng cửa tiệm Sở gia chúng ta triệt để đánh vang.

Bất quá một đi một về e rằng cũng phải mất hơn một tháng, thời gian có kịp không?" "Kịp!

Hoàn toàn kịp!" Vừa nghe tộc trưởng muốn hạ đại đấu, minh khí nhiều đến nỗi cả Trường Sa thành đều nuốt không trôi, trên mặt Sở Tùy Phong lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ, vội vàng tiếp tục nói: "Tộc trưởng, nếu trong đại mộ kia có minh khí mà cả Trường Sa thành đều ăn không hết, vậy không bằng lần này chúng ta chơi lớn một phen.

Trực tiếp tại Hồng Đô thành, Giang Thành cũng mua lại một số cửa tiệm, trực tiếp đem tuyến đường Sở gia chúng ta đánh vào hai tỉnh lân cận như thế nào?" Hồng Đô thành?

Giang Thành?

Nghe lời Sở Tùy Phong, Sở Kiêu không khỏi thật sâu liếc nhìn đối phương.

Tên này nhìn qua ổn trọng, không ngờ lại khá to gan.

Hồng Đô, Giang Thành đều là trọng trấn của hai tỉnh lân cận, luận địa vị hoàn toàn không thua kém Trường Sa thành.

Nếu thật có thể tại Trường Sa thành, Hồng Đô, Giang Thành tam thành đem tuyến đường Sở gia trải ra, vậy tại ba tỉnh xung quanh, Sở gia tất định sẽ nhất minh kinh nhân.

Nhưng hết thảy tiền đề là cần phải có đủ nhiều, đủ tốt minh khí.

Nghĩ tới điểm này, trong lòng Sở Kiêu đã có tính toán.

Hắc Thủy Đại Phật Tự! ... "Tộc trưởng, ngài cảm thấy đề nghị của ta thế nào?" Tại nhà ăn Sở phủ, Sở Tùy Phong ánh mắt mong đợi nhìn tộc trưởng nhà mình đang ăn cơm, trên mặt bất giác mang theo vài phần kích động.

Nếu thật sự có thể đem cửa tiệm đồ cổ của Sở gia nhất cử càn quét trọng trấn ba tỉnh xung quanh, vậy thế lực, uy vọng của Sở gia tất định sẽ uy chấn mấy tỉnh lân cận.

Đến lúc đó, lại có cuồn cuộn không ngừng cổ đổng minh khí, chuỗi vốn của Sở gia cũng sẽ triệt để ổn định lại.

Ngày kiếm đấu vàng, tuyệt không phải nói suông!

Có lẽ đến lúc đó sẽ dẫn tới không ít thế lực dòm ngó, thậm chí không có ý tốt, nhưng lại như thế nào?

Hiện nay Sở gia đạp nhập Nhất giai cường giả chừng hai mươi người.

Đến lúc đó chỉ cần có một hai cái Nhất giai cường giả tọa trấn, cộng thêm một số tộc nhân vị nhập Nhất giai, liền đủ để ứng đối hết thảy nguy hiểm.

Cho dù đến lúc đó có quân phiệt thế lực ra tay, bằng vào gia tộc hộ vệ đội đã tổ kiến cùng lô trang bị tinh lương kia, dù cho một chi đại quân mấy ngàn người cũng tất tử vô nghi.

Nghe Sở Tùy Phong nói đến sướng khoái, ngay cả ba người Sở Khứ Tà, Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã đang ăn cơm bên cạnh cũng không khỏi mặt lộ vẻ hưng phấn.

Nếu thật có thể như thế, Sở gia thậm chí có thể trong thời gian ngắn trở thành đệ nhất gia tộc mấy tỉnh xung quanh.

Đương nhiên, càng làm cho ba người kích động là, muốn đạt thành hết thảy những gì Sở Tùy Phong nói, tiền đề tất tu phải hạ một cái đại mộ.

Minh khí, kim ngân châu báu trong mộ táng kia cũng phải cùng đẳng cấp với Bình Sơn đại mộ mới được.

Hạ mộ, điều đó có nghĩa là có thể chém giết dị thú, tống tử, khiến ba người tự nhiên mong đợi, từng người mắt ba ba nhìn về phía tộc trưởng nhà mình.

Bị mấy người nhìn chằm chằm như thế, Sở Kiêu hai mắt hơi híp, lâm vào trầm tư.

Không thể không nói, ý tưởng của Sở Tùy Phong xác thực cực kỳ to gan, nhưng cũng không phải không thể thực hiện.

Nếu thật có thể như thế, vậy ba điều kiện của nhiệm vụ tấn cấp gia tộc tất nhiên có thể trực tiếp hoàn thành hai cái.

Đợi thực lực tộc nhân tăng lên đạt yêu cầu, liền có thể lập tức đem đẳng cấp gia tộc thăng cấp.

Đến lúc đó có thể hoạch đắc Lễ bao gia tộc tấn thăng, quả thực là nhất cử đa đắc.

Nghĩ tới đây, Sở Kiêu đem ánh mắt rơi vào trên người Sở Tùy Phong, gật đầu tán đồng nói: "Tùy Phong, không thể không nói đề nghị của ngươi xác thực làm người ta động tâm, đã như vậy thì cứ ấn theo ngươi nói mà làm.

Đoạn thời gian này bất kể ngươi tự mình dẫn đội hay an bài tộc nhân cũng được, nhất định phải đi tới Hồng Đô, Giang Thành, thậm chí những thành thị phồn hoa trong ba tỉnh lân cận.

Mua nhiều thêm một số thương phô, sau đó mau chóng hoàn thành một số chuẩn bị tiền kỳ.

Ngày mai ta liền xuất phát, tự mình hạ một cái đại mộ, tối đa hai tháng liền có thể trở về.

Đến lúc đó, ta hi vọng cửa tiệm của Sở gia nhất định phải nhất minh kinh nhân, triệt để chấn động mấy tỉnh xung quanh." Sở Kiêu vừa nói ra lời này, Sở Tùy Phong lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, vội

vàng đứng dậy, vừa cung kính lại kích động nói: "Tộc trưởng, ngài yên tâm, trước khi ngài trở về, ta tất định đem hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng.

Tộc nhân không đủ, ta liền thông báo Chấn Long, lại phái một số tộc nhân tới hỗ trợ, tuyệt sẽ không để tộc trưởng ngài thất vọng." "Ừm...

Đã như vậy thì xuống đi thôi, nhớ thông báo cho Sơn Hùng, Cửu Chiến, Trường Dịch mấy người, sáng mai tại chính đường mở tộc hội." Sở Kiêu phất phất tay nói. "Vâng, tộc trưởng!

Vậy ta xin lui xuống trước!" Sở Tùy Phong quyền chưởng tương hợp, khom người thi lễ, xoay người rời khỏi nhà ăn.

Đợi Sở Tùy Phong rời đi, Sở Kiêu nhìn ba người Sở Mục Dã đang vẻ mặt cấp thiết lại kích động nhìn mình, không khỏi khóe miệng giật một cái: "Đều về nghỉ ngơi đi, lần này hạ mộ rốt cuộc mang theo ai, ngày mai tại tộc hội rồi nói." "A...

Được rồi, vậy tộc trưởng, chúng ta xin cáo lui." Nghe tộc trưởng nhà mình nói vậy, trên mặt ba người lộ ra một vệt thất vọng, đành phải đứng dậy rời khỏi nhà ăn.

Bất quá ba người tuy rằng đi, nhưng trái tim muốn đi theo tộc trưởng ra ngoài đảo đấu kia vẫn chưa hề nguội lạnh.

Dù sao lưu thủ tại nhà, làm sao có được sự sướng khoái khi đi theo tộc trưởng đảo đấu hạ mộ, chém giết dị thú, tống tử chứ.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi, Sở Kiêu lại lần nữa lâm vào trầm tư.

Lần này phải xác định rõ muốn hạ tòa đại mộ nào.

Muốn hoạch đắc đại lượng cổ đổng minh khí, kim ngân châu báu, theo hắn biết cũng có mấy cái đại mộ.

Vân Thiên Cung, Tinh Tuyệt Cổ Thành, Thông Thiên Đại Phật Tự, Trùng Cốc Hiến Vương Mộ...

Những đại mộ này đều là minh khí, kim ngân châu báu chồng chất như núi, bất kể tòa đại mộ nào, chỉ cần có thể lấy minh khí bên trong ra đều đủ để khiến người ta phú khả địch quốc.

Nhưng những đại mộ như Vân Thiên Cung, Tinh Tuyệt Cổ Thành, Trùng Cốc Hiến Vương Mộ... tính nguy hiểm thực sự quá cao.

Nếu như những đại mộ này chỉ ở mức độ như trong ký ức kiếp trước, lấy thực lực hiện giờ của hắn hoàn toàn có thể quét ngang tất cả.

Chỉ tiếc, phương thế giới đạo mộ tổng hợp này đã biến hóa, tính nguy hiểm quá lớn.

Không nói đâu xa, kiếp trước trong kịch tình hai bộ đạo mộ cũng không tồn tại quốc thuật.

Trước mắt ở phương thế giới này quốc thuật đồng dạng không yếu, tuy Hóa kình hiếm thấy, nhưng một khi thành Hóa kình cũng là tồn tại có thể lấy một địch trăm, thậm chí mạnh hơn cũng không chừng.

Đan kình, Cương kình càng mạnh hơn, càng không cần nói đến cảnh giới cao nhất của quốc thuật là Kiến Thần Bất Hoại, đã siêu thoát phạm trù phàm nhân.

Đẳng cấp thực lực này so với Trương Khải Linh trong nguyên kịch tình còn muốn kinh khủng hơn nhiều.

Cho nên, những đại mộ ở phương thế giới này độ khó cũng nhất định thẳng tắp tăng vọt.

Ví dụ như Bình Sơn đại mộ trước đó, thiên niên dị thú đạt tới bốn con, còn có một cỗ Thi Vương.

Chiếu theo đó mà suy, Nhân Diện Điểu, Du Diên ở Vân Thiên Cung rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Vạn Nô Vương há chẳng phải càng thêm kinh khủng, có thể so bì Đan kình, thậm chí Cương kình?

Trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, Tinh Tuyệt Nữ Vương liệu có thật sự đã chết?

Hoắc Thị Bất Tử Trùng ở Trùng Cốc Hiến Vương Mộ, thậm chí bản thân Hiến Vương rốt cuộc đã chết hay chưa?

Đương nhiên, hết thảy tuy rằng khiến Sở Kiêu thận trọng, nhưng không đến mức làm hắn đánh trống lui quân.

Quan trọng là, phương thế giới này có Cổ Thần tồn tại.

Trong nguyên kịch tình, từng cái Cổ Thần kia không phải đã chết, linh hồn tịch diệt thì cũng bị phong khốn không thể ra.

Nhưng phương thế giới này có thiên địa linh khí tồn tại, ai biết những Cổ Thần kia rốt cuộc chết hay chưa.

Chương 77

Xà Thần ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau lưng Thanh Đồng Môn liệu có hay không đại khủng bố liên quan đến Cổ Thần?

Còn có Hiến Vương, kiến tạo Lăng Vân Tiên Cung, dùng Thủy Long Vựng các loại phong thủy bảo địa, cộng thêm Mộc Trần Châu, nếu thật sự chưa chết, cho dù không thành tiên thần, chỉ sợ cũng là một tôn đại yêu ma.

Sở Kiêu hiện nay tu vi cũng vẻn vẹn chỉ là Nhị giai sơ kỳ mà thôi, đối đầu với những tồn tại kinh khủng này thật không nắm chắc.

Tối thiểu, trước khi chưa có đủ thực lực, thật sự không nên đặt chân đến mấy cái đại mộ quá mức ly phổ kinh khủng kia.

Cho nên, chọn đi chọn lại, chỉ có Hắc Thủy Thành - Thông Thiên Đại Phật Tự mới là thích hợp nhất.

Thông Thiên Đại Phật Tự luận trình độ khó khăn, so với mấy cái trước thực tế tịnh không quá mạnh, thậm chí không nhất định có thể so được với Bình Sơn đại mộ, tối đa cũng chỉ cùng một đẳng cấp.

Chân chính nguy hiểm nhất là đám hủ trùng (bọ xác) gần như vô cùng vô tận kia, chúng có thể thôn phệ hết thảy mọi thứ.

Một khi bị dính vào, huyết nhục, xương cốt trong khoảnh khắc sẽ hóa thành hư không, thậm chí ngay cả trần thổ, vi khuẩn đều có thể thôn phệ.

Hơn nữa, thứ này chỉ cần dính lửa, bị lửa thiêu đốt thậm chí có thể phân liệt ra càng nhiều hủ trùng hơn.

Trong nguyên kịch tình, Chá Cô Tiêu bị thứ này quấn lên, cuối cùng phải đoạn tí cầu sinh.

Bất quá loại đồ vật này đối với Sở Kiêu mà nói cũng không phải nguy hiểm gì khó giải quyết.

Cũng chính vì thế, Thông Thiên Đại Phật Tự tuyệt đối là lựa chọn tối ưu lúc này.

Dù sao nơi đó cũng là nơi Tây Hạ trước khi diệt vong đã giấu kín tất cả bảo tàng.

Một khi có thể lấy tới tay, Sở gia trong thời gian ngắn hoàn toàn sẽ không thiếu hụt tiền tài. "Thông Thiên Đại Phật Tự..." Sở Kiêu hai mắt hơi híp, trong mắt tinh quang lóe lên.

Đã quyết định chủ ý, hắn cũng không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp đứng dậy đi về phòng ở hậu viện.

Bận rộn cả một ngày, cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi, chờ sáng sớm mai, mở xong tộc hội an bài xong một số việc, liền lập tức động thân, tiến về Hắc Thủy Thành - Thông Thiên Đại Phật Tự! ...

Một đêm không nói chuyện!

Sáng sớm hôm sau!

Một đại sớm, trong chính đường liền ngồi đầy tộc nhân Sở gia.

Đám người Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến càng là từ sáng sớm đã từ ngoài thành chạy về. "Tiểu Tà, hôm qua tộc trưởng dẫn ngươi và Quan Kỳ, Mục Dã ba người hạ một tòa Huyết thi mộ?" "Mau nói cho ta nghe, Huyết thi mộ kia thế nào, cái gọi là Huyết thi thực lực ra sao?" "Đáng tiếc hôm qua ta ở doanh địa hộ vệ đội ngoài thành, vẫn luôn dạy bảo tu luyện, nếu không ta cũng phải đi theo đến Huyết thi mộ nhìn xem." Trong chính đường, Sở Cửu Chiến vẻ mặt hiếu kỳ nhìn về phía ba người Sở Khứ Tà hỏi thăm, cuối cùng trong ánh mắt đều không khỏi mang theo vài phần u oán và thất lạc.

Từ khi Bình Sơn đại mộ kết thúc đến hiện tại, đều bao lâu không

hạ mộ, cùng mấy cái tống tử đánh nhau rồi.

Nhưng đối với ánh mắt u oán của Sở Cửu Chiến, Sở Khứ Tà lý cũng không thèm lý.

Ngược lại Sở Quan Kỳ mỉm cười nói: "Cửu Chiến ca, Huyết thi mộ kia cũng chẳng có gì, chỉ có một cái mộ thất, đầu huyết thi kia thực lực cũng bình thường, bị ta và Mục Dã liên thủ diệt rồi.

Nếu Cửu Chiến ca đi theo, chỉ sợ sẽ càng thêm vô thú." "Thật sao?" Nghe lời này, Sở Cửu Chiến có chút hồ nghi liếc nhìn Sở Quan Kỳ.

Nhưng nghe tộc trưởng nói, trong một số tống tử cường đại, Huyết thi hách nhiên cũng nằm trong số đó.

Trong miệng Sở Quan Kỳ, Huyết thi thực lực cũng chỉ thường thường thôi? "Quan Kỳ, Mục Dã, còn chưa chúc mừng hai tiểu tử các ngươi, hiện nay cũng đã đột phá đạp nhập Nhất giai, thực lực được tăng lên cực lớn." Lúc này, Sở Trường Dịch ở một bên cười cười, nhìn hai người Sở Quan Kỳ nói. "Hại, vốn dĩ ta đột phá Nhất giai cũng rất cao hứng, nhưng Dịch ca ngươi cái này không sớm thì muộn cũng đột phá Nhất giai, chút thực lực ấy của ta lại tính là cái gì." Sở Mục Dã khoát khoát tay, ánh mắt nhìn thoáng qua một đám tộc nhân đang ngồi trong đại đường, một tia đắc chí khi đột phá Nhất giai hôm qua trực tiếp biến mất vô ảnh vô tung.

Trong đại đường hiện nay sở hữu Nhất giai tu vi cũng đã có sáu người: Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến, Sở Trường Dịch, Sở Khứ Tà, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình.

Mười mấy tộc nhân khác cũng mỗi người chỉ kém lâm môn nhất cước, căn bản không cần bao lâu tất định cũng có thể đột phá, đạp nhập Nhất giai.

Tính ra trong Sở Gia Trại đã có hơn mười người tu vi Nhất giai, cùng một đống tộc nhân sắp đột phá.

Bất quá chỉ là mới vừa đột phá mà thôi, căn bản không có gì đáng cao hứng.

Trong lúc mấy người nhàn liêu, một đạo thân ảnh đã từ ngoài cửa đi vào. "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Khi nhìn thấy người tới, các tộc nhân đang nhàn liêu vội vàng đứng dậy, triều người tới thi lễ, đồng thanh cung kính nói. "Ừm...

Ngồi xuống đi, đều là tộc nhân người một nhà, lại không có người ngoài ở đây, không cần quá đa lễ." Sở Kiêu gật gật đầu, đối với mọi người mỉm cười, sau đó đi tới chủ vị ngồi xuống. "Chư vị, ta hôm nay tìm các ngươi có chuyện quan trọng, cụ thể Tùy Phong đã nói với các ngươi chưa?"...

“Được rồi, Tộc trưởng, ta nghe Tùy Phong nói ngài muốn ra ngoài, đi đổ cái đại mộ, hắc hắc...

Tộc trưởng, ngài xem có thể mang theo ta không a?” Trong chính đường Sở phủ, Sở Cửu Chiến nhe răng cười, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Sở Kiêu đang ngồi trên chủ vị.

Sở Kiêu khẽ liếc nhìn Sở Cửu Chiến một cái, lắc đầu nói: “Đừng nghĩ nữa, không chỉ ngươi, mà Trường Dịch, Sơn Hùng, Tiểu Tà, bốn người các ngươi đều phải ở lại.” “Hả?

Tộc trưởng đừng mà, hay là ngài không mang theo ba người bọn họ, chỉ mang theo ta được không?” Nghe Sở Kiêu nói vậy, Sở Cửu Chiến lập tức xụ mặt xuống như đưa đám, kêu lên thảm thiết.

Đã bao nhiêu ngày không được ra ngoài đổ đấu hạ mộ, bắt hắn phải ngồi giữ nhà ở Thường Sa thành, thế thì không phải làm hắn nghẹn chết sao.

Tuy nhiên, hắn lại không biết rằng, câu nói vừa rồi trong nháy mắt đã đắc tội với ba người còn lại tại trường.

Chỉ thấy mấy người Sở Trường Dịch, Sở Khứ Tà đều thần tình phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

Ngay cả Sở Sơn Hùng là một người thật thà hàm hậu, giờ phút này cũng không khỏi có chút khó chịu trừng mắt liếc Sở Cửu Chiến một cái.

"Sở Cửu Chiến, nếu không biết nói chuyện thì có thể ngậm miệng lại, dựa vào cái gì không mang theo chúng ta mà lại phải mang theo ngươi?" Sở Khứ Tà lạnh lùng quát.

"Cửu Chiến à, ta lại cảm thấy Tộc trưởng để ngươi ở lại là đúng lắm, tính cách nhảy thoát của ngươi cũng không quá thích hợp đi theo Tộc trưởng ra ngoài." Sở Trường Dịch thanh âm u u, khẽ liếc nhìn Sở Cửu Chiến.

"Được rồi, mấy người các ngươi đừng tranh cãi mấy chuyện vô dụng nữa.

Chuyến này ta ra ngoài mục đích khá xa xôi, đi đi về về cũng phải mất hơn một tháng thời gian.

Ta không ở đây, bốn người các ngươi tu vi cao nhất, cần phải tọa trấn nơi này, nếu thật sự có tình huống đột phát cũng có thể kịp thời xử lý.

Ngoài ra, Gia tộc hộ vệ đội cũng cần các ngươi luân phiên bồi dưỡng cho tốt, tranh thủ để bọn hắn tu luyện thành công Nhân Tiên Võ Đạo càng sớm càng tốt, huấn luyện quân sự cũng không thể bỏ bê.

Thân là hộ vệ đội của Sở gia ta, tương lai phải cùng Sở gia ta đồng hành, nếu thực lực không đủ, há chẳng phải làm mất mặt mũi Sở gia ta sao?" Nhìn mấy người Sở Cửu Chiến đang tranh cãi, Sở

Kiêu lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc dặn dò.

“.....” Thấy Tộc trưởng nhà mình nghiêm túc nhận chân như vậy, bốn người Sở Trường Dịch mặc dù trong lòng rất muốn đi theo cùng ra ngoài, nhưng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng rồi thôi.

Sau đó bốn người nhao nhao đứng dậy, cung kính thi lễ nói: “Tộc trưởng, ngài cứ yên tâm ra ngoài, Thường Sa thành có chúng ta ở đây, tuyệt đối sẽ không xảy ra nửa điểm sai sót.” “Ừm...” Sở Kiêu thấy thế, hài lòng gật đầu, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Sở Tùy Phong, phân phó nói: “Tùy Phong, chuyện ta giao phó cũng phải mau chóng đi làm, không chỉ Thường Sa thành, mà Hồng Đô thành, Giang Thành, trọng trấn ba tỉnh, những thành trấn phồn hoa kia đều phải có cửa hiệu của Sở gia ta.” “Tộc trưởng xin cứ yên tâm, ta hiểu rõ phải làm thế nào.” Sở Tùy Phong trịnh trọng gật đầu nói.

“Như vậy là tốt rồi, nếu thiếu tiền thì tìm Thanh Bình.

Số minh khí lấy được từ mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh hôm qua ta cũng đã để lại, nếu tiền không đủ thì cứ mang đi bán.” Nghe Sở Kiêu dặn dò phân phó xong, mọi người trong chính đường đều thần tình cung kính gật đầu đáp ứng.

Nhìn thần tình của đám tộc nhân trong tràng, Sở Kiêu không khỏi hài lòng gật đầu.

Đột nhiên, dường như nhớ ra điều gì, hắn nhìn về phía Sở Thanh Bình lên tiếng dặn dò thêm một câu: “Thanh Bình, việc học tập của lũ trẻ trong tộc phải chú ý cho kỹ, chờ bọn nó nhận mặt chữ xong, ta sẽ sắp xếp một số giáo viên đặc biệt để dạy dỗ những kiến thức khác.” “Tộc trưởng yên tâm, hiện nay bọn trẻ trong tộc sau khi kinh qua tu luyện, từng đứa thiên phú đều cực cao, tốc độ nhận chữ rất nhanh, không cần bao lâu nữa là có thể nhận biết toàn bộ văn tự cũng như con số.” Nghe Sở Kiêu dặn dò, Sở Thanh Bình mỉm cười trả lời.

“Tốt...” Đám trẻ trong tộc hiện nay quả thực đứa nào cũng uyển như thần đồng, cho dù là Sở Kiêu trong lòng cũng không khỏi có chút vui mừng.

Chờ bọn trẻ học xong Hán tự và con số, hắn liền chuẩn bị dạy dỗ những kiến thức khác.

Trong đó bao gồm nhưng không giới hạn ở Ngôn ngữ học, Toán học, Sinh vật, Vật lý, Hóa học vân vân.

Trong đó Ngôn ngữ học không chỉ bao hàm cổ văn thi từ Đại Việt, đồng thời cũng bao quát ngôn ngữ các quốc gia khác hiện nay.

Sở dĩ phải học ngôn ngữ các nước, tự nhiên là trù tính cho tương lai đi đến các nước khác, đem đại mộ khắp nơi trên thế giới đều đạo thủ một lần.

Muốn đạo thủ đại mộ các nước, nếu không thông thạo ngôn ngữ nước đó, làm sao có thể biết được cách tìm kiếm vị trí mộ táng tốt hơn?

Lại làm sao hiểu rõ lịch sử minh khí trong mộ táng, đến lúc đó làm sao định giá?

Đối với tộc nhân Sở gia, học ngôn ngữ các nước chính là vì muốn kiếm chác lợi ích từ các nước tốt hơn để phản bổ cho gia tộc.

Còn về Toán Lý Hóa Sinh, đó là tự nhiên hy vọng trong tộc tương lai sẽ có tộc nhân đi lên con đường nghiên cứu khoa học.

Dù sao trong Hệ thống thương thành có nhiều sản vật vũ khí khoa huyễn như vậy, còn chờ tương lai có tộc nhân có thể nghiên cứu phát minh ra đây.

Tuy thời gian này sẽ rất lâu, nhưng nước chảy đá mòn, rồi sẽ có ngày thực hiện được.

Đến lúc đó, Sở gia một tay nắm tu luyện, một tay nắm khoa học kỹ thuật, gia tộc sẽ không có bất kỳ điểm yếu nào.

Giáo viên dạy dỗ bọn trẻ ở cái thời đại này thật không dễ tìm.

Bất quá chuyện này cũng không làm khó được hắn, dù sao trong Hệ thống thương thành đều có.

Chỉ cần mua mấy người máy phỏng sinh loại trí thức, liền hoàn toàn có thể làm giáo viên cho bọn trẻ.

Nghĩ tới đây, trên mặt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Chương 78

"Tộc trưởng, lần này ngài ra ngoài, sẽ không định đi một mình, một tộc nhân cũng không mang theo chứ?

Hay là ngài mang theo hai người đi, tổng không thể chuyện gì cũng muốn ngài thân lực thân vi, tùy tiện gặp một con tiểu tống tử cũng phải để ngài đích thân chém giết, chẳng phải làm bẩn tay Tộc trưởng ngài sao?" Nhìn Tộc trưởng nhà mình ngồi trên chủ vị đang lâm vào trầm tư, Sở Cửu Chiến nhíu mày, sau đó mở miệng nói.

"Cửu Chiến nói có lý, Tộc trưởng ngài ít nhiều cũng nên mang theo vài tộc nhân." "Đúng đấy Tộc trưởng, lấy thực lực của ngài mà phải đối phó mấy con gọi là tống tử kia, thực sự không đáng." "Hay là sắp xếp hai tộc nhân chưa nhập nhất giai đi theo, vừa vặn có thể có thêm một chút kinh nghiệm chém giết." "....." Theo lời Sở Cửu Chiến nói ra, không ít tộc nhân trong đại đường nhao nhao mở miệng khuyên nhủ.

"Được rồi!" "Điểm này ta đã sớm tính toán, lần này ta sẽ mang theo Quan Kỳ và Mục Dã hai người là đủ." Nghe đám tộc nhân lại ồn ào nhốn nháo, Sở Kiêu vô ngữ lắc đầu, trực tiếp mở miệng nói.

Từ lúc bắt đầu, hắn cũng không định một mình đi tới đó, giống như Sở Cửu Chiến nói.

Lấy thực lực của hắn, đối phó mấy con tống tử, nãi chí một ít dị thú, yêu tà, hoàn toàn là dùng đại bác bắn con muỗi.

Cho nên, từ lúc bắt đầu hắn đã quyết định mang theo Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã hai người.

Hai người bọn họ cũng vừa vặn đột phá tu vi Nhất giai, vô luận làm việc gì cũng đều thích hợp.

Vừa vặn để hai người lịch luyện một chút, gia tăng thêm duyệt lịch.

Giờ phút này, khi nghe Sở Kiêu chọn trúng mình, Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã hai người lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng hưng phấn đứng dậy, cung kính nói: "Tộc trưởng, ngài yên tâm, hai người chúng ta nhất định không để ngài thất vọng!" "Được rồi, các ngươi ai nấy đi làm việc của mình đi, thời gian cũng không còn sớm, ta cũng nên đi rồi." Sở Kiêu đứng dậy, phất tay với mọi người.

Hiện giờ sự tình đã sắp xếp kết thúc, nếu còn tiếp tục lưu lại cũng là lãng phí thời gian.

Cửa lớn Sở phủ đại trạch!

Đã sớm có tộc nhân chuẩn bị ba con tuấn mã chờ ở nơi đó.

Chuyến này đi Hắc Thủy Thành, mục đích địa diêu viễn, lẽ ra nên đi tàu hỏa trước mới đúng.

Bất quá tối hôm qua Sở Kiêu nửa đêm mới quyết định sáng sớm hôm nay xuất phát, cho nên hôm nay không có vé tàu hỏa từ Thường Sa thành đi về phương Bắc.

Cũng chính vì vậy, hắn mới quyết định trước tiên phi ngựa nhanh đến Giang Thành, sau đó từ Giang Thành ngồi tàu hỏa một đường Bắc thượng.

Ở giữa tất nhiên phải đổi tàu vài lần, đi thẳng đến ga tàu hỏa gần Hoàng Hà nhất thì xuống xe.

Đến lúc đó thì cần vượt Hoàng Hà, rồi lại một đường Bắc thượng tới hoang mạc.

Dù sao địa điểm của Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự lại nằm trong một mảnh sa mạc Gobi.

Cũng chính vì vậy, chuyến đi này lộ trình xa xôi, tất nhiên sẽ hao phí thời gian không ngắn.

"Giá ~" "Giá ~" "Hi luật luật..." Theo tiếng ngựa hí vang lên, Sở Kiêu mang theo Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã ba người lập tức nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Tộc trưởng nhà mình dần dần biến mất trong tầm mắt, bọn người Sở Trường Dịch đành bất đắc dĩ thở dài một hơi, cũng riêng phần mình đi làm việc.

Đã Tộc trưởng bảo ở lại, vậy thì phải làm cho tốt sự tình của mình.

Chờ Tộc trưởng trở về, Sở gia nhất định phải dọn xuống trọng trấn ba tỉnh xung quanh, cũng như cửa hiệu ở các thành trấn phồn hoa.

Đến lúc đó, dưới sự cung ứng minh khí sung túc, cửa hiệu Sở gia triệt để khai trương, sẽ quét ngang mấy tỉnh xung quanh.

Đồng thời, Gia tộc hộ vệ đội cũng cần mỗi người đều phải chính thức bước vào tu luyện, năm trăm thành viên hộ vệ đội tối thiểu đều phải nhập Vũ Sinh cảnh, kỹ năng quân sự cũng cần phải hợp cách.

Hơn nữa, số lượng tộc nhân đạp nhập Nhất giai cũng cần phải gia tăng thêm một ít, tu vi bản thân bọn hắn cũng nên tiến thêm một bước.

Như thế mới không phụ kỳ vọng của Tộc trưởng đối với bọn hắn.

...

Dưới sự giục ngựa roi vọt, ba người Sở Kiêu ngắn ngủi ba ngày liền đã đến Giang Thành.

Sau khi mua vé tàu hỏa, ba người trực tiếp lên chuyến tàu đi Kim Lăng, chờ đến Kim Lăng thì lại cần chuyển tàu đi Trường An.

Còn về việc vì sao không trực tiếp từ Giang Thành mua vé đi

Trường An...

Đó là tự nhiên vì hai nơi này không có chuyến tàu hỏa chạy thẳng, chỉ có thể từ Kim Lăng chuyển tiếp.

Thời gian vội vã, chớp mắt liền trôi qua hơn nửa tháng.

"Tu tu tu....." Tiếng còi tàu hỏa vang vọng cả trời cao, đoàn tàu "xình xịch xình xịch" thuận theo đường ray tiến về phía trước.

Bên trong một toa giường nằm, Sở Kiêu đang ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt khép hờ, lâm vào bên trong tu luyện.

Bên cạnh, hai người Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã thì ghé vào cửa sổ, vẻ mặt tò mò nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Đoạn thời gian này, bọn hắn không phải tu luyện thì là nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, thời gian lâu cũng mệt mỏi, bèn đi dạo qua các toa xe khác.

"Quan Kỳ, chúng ta sắp đến trạm rồi chứ?" Nhìn hoang mạc mênh mông bát ngát bên ngoài, thỉnh thoảng lại đi qua một ít bãi cỏ, Sở Mục Dã không khỏi có chút nghi hoặc hỏi.

"Dựa theo thời gian thôi toán, chúng ta rời khỏi Trường An đã ba ngày, tối đa chỉ còn vài tiếng nữa là đến trạm rồi.

Đến lúc đó chúng ta e rằng phải nghĩ biện pháp đi tới bến đò Hoàng Hà, sau đó mới một đường Bắc thượng nhập sa mạc." Nghe Sở Mục Dã hỏi thăm, Sở Quan Kỳ vừa lật xem cuốn "Đại Việt Địa Lý Bách Khoa" trong tay, vừa đầu cũng không ngẩng lên nói.

Quyển sách này là do Tộc trưởng thấy bọn hắn trên xe thực sự quá nhàm chán nên ném cho.

Bất quá Sở Mục Dã lật được hai ngày liền thực sự không còn hứng thú, ngược lại Sở Quan Kỳ xem đến say sưa ngon lành, thậm chí

đều đã đọc lại ba lần.

"Ta lần đầu tiên ngồi tàu hỏa, vốn tưởng rằng hiếm lạ bao nhiêu, không nghĩ tới lại nhàm chán như vậy.

Tốc độ tàu hỏa vị miễn cũng quá chậm, động một tí là dừng lại thời gian không ngắn.

Muốn ta nói thì không bằng ngay từ đầu cưỡi ngựa, nếu như vậy thì chúng ta e rằng đã sớm tới nơi rồi." Nghe giọng điệu có chút u oán của Sở Mục Dã, Sở Quan Kỳ lắc đầu nói: "Chúng ta ra ngoài đổ đấu chứ cũng không phải gấp gáp làm nhiệm vụ, hà tất phải vội vàng hấp tấp.

Liên tục không ngừng cưỡi ngựa mười ngày nửa tháng có bao nhiêu mệt mỏi chẳng lẽ ngươi còn không biết sao?" "Ông....." Đột nhiên, không khí xung quanh bao sương chấn động một cái.

Sở Mục Dã cùng Sở Quan Kỳ đang đọc sách mãnh liệt ngẩng đầu, đưa mắt nhìn về phía Sở Kiêu ở đối diện.

"Ông ông ông....." Không gian xung quanh bao sương không ngừng chấn động, một cỗ khí tức đáng sợ trong nháy mắt từ trong cơ thể Sở Kiêu bạo phát ra, khoảnh khắc liền hướng về bốn phía lan tràn đi.

Tuy nhiên ngay khi cỗ khí tức kia sắp sửa tịch quyển cả đoàn tàu thì lại trong nháy mắt tiêu tán vô hình.

Sở Kiêu chậm rãi mở hai mắt ra, một tia hỏa diễm trong mắt hắn lấp lóe hiện lên, nơi mi tâm càng có một đóa hỏa diễm văn lộ khẽ lóe ra hồng quang.

Bất quá hiện tượng này vẻn vẹn chỉ trong giây lát liền lại biến mất không thấy.

"Tộc trưởng, đột phá rồi sao?" Thấy Sở Kiêu từ trong tu luyện

tỉnh lại, Sở Mục Dã thần tình kích động, không kịp chờ đợi hỏi thăm.

Sở Quan Kỳ ở bên cạnh cũng vẻ mặt mong đợi.

Dù sao thực lực Tộc trưởng càng mạnh, bọn hắn tự nhiên càng cao hứng.

"Xác thực đột phá, nếu ở Sở phủ cùng với Sở Gia Trại, mượn nhờ địa mạch trọc khí tiến hành tu luyện, chỉ sợ tối đa vài ngày là có thể đột phá, nhưng bây giờ lại lãng phí hơn nửa tháng thời gian." Sở Kiêu gật đầu, khẽ thở dài một tiếng nói.

"Tộc trưởng, trước sau cũng không kém bao nhiêu ngày, có thể đột phá là được rồi.

Bất quá Tộc trưởng, ngài hiện nay đã đạt tới cảnh giới gì rồi?" Sở Mục Dã có chút hiếu kỳ nói.

"Nhị giai trung kỳ!" "Nhị giai trung kỳ?!!" Nghe vậy, trên mặt Sở Mục Dã và Sở Quan Kỳ lập tức lộ ra một vẻ khiếp sợ.

Hai người bọn họ hiện nay cũng mới chỉ là Nhất giai sơ kỳ mà thôi, không ngờ Tộc trưởng cư nhiên đều đã đạt tới Nhị giai, lại còn là Nhị giai trung kỳ.

Phải biết, Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất chuyển cộng phân mười hai giai.

Mỗi một giai ở giữa đều có chênh lệch giống như hồng câu.

Thậm chí một cái tiểu cảnh giới linh linh nhị nhị cũng đều chênh lệch cực lớn, càng đừng nói là chỉnh chỉnh một cái đại cảnh giới.

Sở Kiêu hiện nay tu vi Nhị giai trung kỳ, hoàn toàn có thể khinh dịch chém giết hàng trăm hàng ngàn kẻ như bọn hắn.

Nếu Sở Kiêu chân chính đem thực lực hoàn toàn bạo phát ra, thực sự không dám tin tưởng tột cùng sẽ có tràng cảnh khủng bố bực nào.

“Được rồi!” “Hai người các ngươi cũng không cần hâm mộ, chung quy cũng chỉ là khu khu Nhị giai mà thôi, không cần bao lâu nữa các ngươi cũng có thể bước vào cảnh giới này.” “Thân là con cháu Sở gia, nên có chí lớn, mục tiêu của các ngươi không nên chỉ là Nhất chuyển thập nhị giai, mà là Nhị chuyển, Tam chuyển, Tứ chuyển, nãi chí những cảnh giới càng thêm cường đại khủng bố.” “Phương thế giới này cũng chỉ là độ mà thôi, tương lai binh phong của Sở gia ta sẽ chỉ thẳng chư thiên.” Nhìn hai người Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã đang vẻ mặt khiếp sợ, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu dặn dò.

Tuy rằng tại phương thế giới này, thực lực hiện nay cũng đã khá cường đại, nhưng hiện nay Sở gia toàn tộc thức tỉnh Vu tộc huyết mạch, lại có Hệ thống trợ giúp, chỉ cần nỗ lực tu luyện, tương lai sớm muộn gì cũng phải bước vào những thế giới khác cường đại hơn.

Tộc nhân cũng không nên đem nhãn giới hạn chế tại phương thế giới này, thậm chí đem Nhất chuyển thập nhị giai xem như mục tiêu của mình.

Duy có mục tiêu càng thêm to lớn, mới có thể thúc đẩy bản thân trở nên càng thêm cường đại.

“Tộc trưởng ngài yên tâm, chúng ta nhất định đi theo bước chân ngài, nỗ lực tăng cao tu vi, đem Sở gia ta tráng đại, không cô phụ kỳ vọng và tài bồi của ngài.” Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã hai người nghe vậy, thân thể lập tức chấn động, lập tức mặt lộ vẻ kiên định trầm giọng nói.

Thấy thế, trên mặt Sở Kiêu cũng không cấm lộ ra một nụ cười.

Hai người bọn họ thiên phú đều cực kỳ cường đại, tuy không có thức tỉnh Đại Vu huyết mạch, nhưng tương lai cũng tất định sẽ trở thành đỉnh cấp cường giả độc đương một phía của gia tộc.

“Được rồi, cự ly đến trạm còn có một chút thời gian, ta củng cố tu

vi thêm một lát." Sở Kiêu phất tay, sau đó liền tiếp tục nhắm mắt lại.

Sở Mục Dã hai người ở một bên thấy thế cũng vội vàng ngậm miệng không nói thêm gì nữa, sợ quấy rầy Tộc trưởng nhà mình.

"Cũng không biết đã rời đi nửa tháng, trong tộc phủ có bao nhiêu tộc nhân đạp nhập Nhất giai rồi." "Hệ thống, mở ra bảng thông tin gia tộc!" Sở Kiêu thầm nói với hệ thống.

"Đinh, đang mở ra bảng thông tin gia tộc..." Theo tiếng nói của hệ thống rơi xuống, một khắc sau, một đạo quang mạc mà người ngoài không cách nào nhìn thấy trong nháy mắt hiện ra.

Bá!

Chương 79

【Gia Tộc】: Sở gia **【Tộc Trưởng】:** Sở Kiêu **【Tu Vi】:** Nhị giai trung kỳ **【Huyết Mạch】:** Tổ Vu Chúc Dung (0.3%) **【Đẳng Cấp】:** 0 **【Tộc Nhân】:** 195 người **【Nhất Giai Tộc Nhân】:** 31 (Cụ thể có thể ấn vào xem) **【Đại Vu Huyết Mạch】:** Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn thức tỉnh) (Cụ thể có thể ấn vào xem) **【Truyền Thừa】:** Vu tộc huyết mạch truyền thừa, Cửu Chuyển Huyền Công truyền thừa **【Chiến Kỹ】:** Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao **【Đan Pháp】:** Cơ sở luyện đan thuật **【Kỹ Năng】:** Thiên Tinh Phong Thủy Thuật **【Thế Lực】:** Không **【Hộ Vệ Đội】:** 500 người **【Trạng Thái】:** Sơ nhập siêu phàm chi lộ **【Gia Tộc Điểm】:** 1.11 vạn **【Khí Vận Điểm】:** 5.2 vạn "A?

Tộc nhân đạp nhập Nhất giai tu vi cư nhiên đã đạt tới ba mươi mốt người rồi sao?" Nhìn tin tức cơ bản của gia tộc hiện lên trên bảng, trong lòng Sở Kiêu có chút kinh ngạc.

Lần trước bao quát cả bọn người Sở Sơn Hùng cũng mới hai mươi người, sau đó Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã hai người lại đột phá Nhất giai là hai mươi hai người.

Nói cách khác, từ lúc rời khỏi Thường Sa thành cho đến hôm nay, trong tộc lại có thêm chín người đạp nhập Nhất giai.

Hoặc là khi lại lần nữa trở về Thường Sa thành, số lượng tộc

nhân đạp nhập Nhất giai có thể đạt tới bán bách chi số (50), thậm chí nhiều hơn cũng không chừng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Sở Kiêu liền không khỏi cao hứng.

Đồng thời, lần này tu vi đột phá Nhị giai trung kỳ khiến cho độ giác tỉnh huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung cũng hơi đề cao một chút, đạt tới 0.3%.

Điều này cũng dẫn đến năng lực chưởng khống hỏa diễm của hắn hiện nay càng phát ra cường đại.

"Lần này đi Hắc Thủy Thông Thiên Đại Phật Tự, với tu vi hiện nay của ta tất nhiên là hoành thôi vô nghi, chỉ sợ chân chính cần động thủ là Quan Kỳ và Mục Dã hai người." Sở Kiêu khẽ mở mắt, nhìn thoáng qua Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã, sau đó lại nhắm mắt lại.

Nhớ tới lần trước ở mộ Huyết Thi, hai người liên thủ chém giết huyết thi, đao trong tay đều xuất hiện vết mẻ và vết nứt.

Chuyến này hai người ở trong Thông Thiên Đại Phật Tự phải có một thanh binh khí thuận tay mới được.

Thần niệm Sở Kiêu hơi trầm tư, sau đó trực tiếp từ trong hệ thống mua hai thanh chiến đao.

Hai thanh chiến đao này, một cái tương tự như Đường Hoành Đao, một cái ngoại hình giống hệt Nhạn Linh Đao.

Cả hai thanh đao đều kham xưng thần binh, không yếu hơn Tinh Thần Đao trong tay Sở Khứ Tà.

Hai thanh đao này coi như là phần thưởng cho việc Sở Quan Kỳ hai người đi theo hắn tới Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự lần này đi.

Bất quá hắn cũng không có lấy ra ngay bây giờ, dù sao hiện tại vẫn

đang ở trên tàu hỏa.

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, rất nhanh liền qua mấy tiếng đồng hồ.

Cùng với tiếng còi tàu lần nữa vang lên, xe lửa cũng rốt cục chậm rãi dừng trạm.

Ba người Sở Kiêu xuống tàu, trước tiên tìm một chỗ ăn uống ngon lành ở địa phương, sau đó liền chuyển hướng hỏi thăm xem có xe ngựa đi tới bến đò Hoàng Hà hay không.

Tuy nhiên, khiến ba người có chút thất vọng chính là ngay cả một chiếc xe lừa cũng không tìm thấy.

Bất đắc dĩ, ba người đành phải đi bộ tới đó.

Sau khi trải qua vài ngày đi đường, mọi người rốt cục đã đến một chỗ bến đò Hoàng Hà.

Gần bến đò lúc này còn tụ tập không ít người, những người này ăn mặc giản dị, trên quần áo chi chít mảnh vá không biết bao nhiêu cái.

Từng người bất kể nam nữ, da dẻ đều cực kỳ thô ráp, mặt vàng da sạm, vừa nhìn liền biết là thường xuyên ăn không đủ no.

Đối với việc này, bọn người Sở Kiêu cũng đã tập mãi thành quen.

Dù sao ở cái niên đại này, bách tính ăn không đủ no thực sự quá nhiều, có thể mỗi ngày ăn một bữa cơm đã là chuyện cực kỳ hạnh phúc rồi.

Giống như ba người Sở Kiêu, không chỉ ăn mặc quang tiên, diện dung hồng hào đứng ở trong bến đò, có thể nói là hạc giữa bầy gà.

Không ít người đều thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía ba người, trên mặt rõ ràng hiện lên các loại thần sắc: Hâm mộ, ghen ghét, tò

mò...

đều có đủ!

Trong đám người thậm chí có mấy tên người nước ngoài cũng lén lút nhìn sang, trong ánh mắt thấu lộ ra vài phần không có ý tốt.

Đối với việc này, hai người Sở Mục Dã lông mày lập tức nhíu chặt.

"Tộc trưởng, mấy tên ngoại quốc kia dường như để mắt tới chúng ta, có muốn ta trực tiếp đi làm thịt bọn hắn không?" Trong mắt Sở Mục Dã lóe lên một tia hung lệ, trầm giọng nói.

Cư nhiên dám đánh chủ ý lên người bọn hắn, đúng là muốn chết!

"Không cần, có lẽ lát nữa sẽ phát sinh một số chuyện thú vị." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Nhớ tới trong nguyên kịch tình, Chá Cô Tiêu mang theo Liễu Trần cùng nhau vượt Hoàng Hà cũng từng gặp phải mấy tên người nước ngoài.

Chẳng lẽ chính là mấy kẻ trước mắt này?

Trên thế giới thật có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Hay là vận mệnh đã sớm chú định, chỉ cần tìm kiếm Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự thì vừa khéo sẽ gặp phải mấy tên người nước ngoài, cũng đụng phải vị người nước ngoài kia mang theo Chá Cô Tiêu rời khỏi Đại Việt?

"Đáng tiếc...

Ta cũng không phải Chá Cô Tiêu và Liễu Trần, nhất định phải gặp tên người nước ngoài kia mới có thể tìm được Thông Thiên Đại Phật Tự bị hoang mạc bao phủ..." Trong lòng Sở Kiêu cười lạnh một tiếng.

Nếu hắn sở liệu không sai, lát nữa trên sông Hoàng Hà, e rằng sẽ

khéo léo gặp phải Thiết Đầu Long Vương.

"Cũng không biết Thiết Đầu Long Vương có phát sinh biến dị hay không, thực lực của nó lại mạnh bao nhiêu.

Nếu gặp phải thì vừa vặn làm thịt, có thể được một khỏa dị thú nội đan." Sở Kiêu thầm nghĩ trong lòng.

"Thuyền...

Thuyền tới..." Đúng lúc này, một tiếng kêu to vang lên, trên mặt sông Hoàng Hà phía trước có mấy chiếc thuyền đang hướng về phía này chạy tới.

Những chiếc thuyền này mỗi ngày đều qua lại hai bờ sông Hoàng Hà, mục đích chính là đưa đón người hai bờ xuất hành.

Theo thuyền càng ngày càng đến gần, mọi người xung quanh cũng ai nấy bắt đầu đi về phía bến đò.

Ông!

Sở Kiêu lật tay phải, hai thanh trường đao mang theo vỏ trong nháy mắt xuất hiện trong tay hắn, sau đó đưa cho hai người Sở Quan Kỳ bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh nói: "Hai người mỗi người một thanh, hai thanh thần binh này hoàn toàn không yếu hơn Tinh Thần Đao của Tiểu Tà, kiểu dáng khác biệt, các ngươi tự chọn đi." Nhìn hai thanh trường đao trước mắt vừa nhìn liền biết cực kỳ bất phàm, trong mắt hai người Sở Quan Kỳ lập tức lộ ra một vẻ vui mừng.

Thần binh không yếu hơn Tinh Thần Đao?

Tộc trưởng đích thân tặng cho!

Bảo sao hai người làm sao có thể không vì đó mà kinh hỉ?

Hai người đều không nói gì, trực tiếp mỗi người lựa chọn một thanh.

Sở Quan Kỳ lựa chọn Đường Hoành Đao, Sở Mục Dã thì lựa chọn Nhạn Linh Đao.

Hai người hai tay nắm chặt trường đao, phảng phất như tuyệt thế trân bảo, vẻ vui thích trong mắt gần như đều muốn hóa thành thực chất.

"Tăng ~" Hai người nhẹ nhàng rút trường đao ra múa một chút, một tia hàn mang trên lưỡi đao hiện lên.

"Đa tạ Tộc trưởng tặng đao, hai người chúng ta nhất định tay cầm thần binh, vì Sở gia chém tận hết thảy địch phạm." Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã thần tình cực kỳ trịnh trọng nhìn về phía Sở Kiêu, cung kính nói.

"Được rồi!

Trước tiên thu đao lại, lên thuyền rồi nói." Nhìn bộ dạng hai người như thế, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu, hướng về một chiếc thuyền ít người đi tới.

Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã hai người thấy thế cũng vội vàng đi theo.

Sau khi lên thuyền, ba người tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, rất nhanh liền lại có không ít người bước lên thuyền.

Theo người càng ngày càng nhiều, cả chiếc thuyền cũng trở nên càng ngày càng chật chội.

Tại đuôi thuyền, mấy tên người nước ngoài theo dõi bọn hắn lúc trước cũng thình lình ở đó.

Khi khoang thuyền triệt để chật ních, nhà đò mới phát động thuyền, hướng về phía trước chạy tới.

Theo thuyền cách bờ càng ngày càng xa, mọi người càng có thể cảm nhận được nước sông Hoàng Hà hung dữ cuồn cuộn xiết bao

nhiêu.

“Tộc trưởng, từ xưa đến nay Hoàng Hà liền có đủ loại sự kiện thần bí phát sinh, dưới đáy Hoàng Hà rốt cuộc có cái gì?” Trên thuyền, Sở Quan Kỳ lẳng lặng nhìn mặt nước Hoàng Hà, nhất thời có chút tò mò hỏi.

“Ai biết được!

Hoàng Hà, Trường Giang là thủy vực thần bí nhất Đại Việt ta, mấy ngàn năm nay đều như thế, bên dưới có cái gì cũng không kỳ quái.” Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh nói.

“Tộc trưởng, dưới Hoàng Hà liệu có cổ mộ tồn tại hay không?” “Hả?” Sở Kiêu có chút kinh ngạc nhìn về phía Sở Mục Dã, sau đó đương nhiên gật đầu: “Không chỉ Hoàng Hà, mà có không ít thủy vực, trên thực tế đều có mộ táng, dù sao từ xưa đến nay đều có cách nói thủy táng.

Giống như lưu vực Hoàng Hà, Trường Giang, Lan Thương Giang của Đại Việt ta, cổ mộ dưới nước cũng cực nhiều.” “Hắc hắc...

Tộc trưởng, lúc nào chúng ta cũng đổ cái mộ táng dưới nước xem sao, cổ mộ có thể táng ở dưới nước, bên trong khẳng định có không ít minh khí.” Nghe Sở Kiêu khẳng định, Sở Mục Dã lập tức nhe răng cười, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt nước Hoàng Hà trước mắt, hiện lên hứng thú cực kỳ nồng hậu.

“Mộ táng dưới nước sao...” Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, nếu nhớ không lầm thì cổ mộ ở lưu vực Hoàng Hà, Trường Giang, Lan Thương Giang vẫn luôn bị ba họ Khương gia, Đinh gia, Dịch gia nắm giữ.

Đại Việt từ xưa đến nay liền thịnh hành văn hóa mộ táng!

Nhưng theo thời gian trôi qua, lại có thêm nghề trộm mộ.

Bảy mươi hai nghề, Đạo Mộ là vua!

Cho nên, có thể làm nghề đạo mộ đổ đấu, không có một ai là đơn giản.

Mấy ngàn năm nay, đạo mộ đổ đấu liền lại có bốn đại phái Phát Khâu, Môn Kim, Bàn Sơn, Tả Lĩnh.

Chương 80

Thậm chí còn diễn sinh ra Quan Sơn Thái Bảo, Câu Thi Pháp Vương, Cửu U Tướng Quân, Âm Dương Đoan Công, bốn đại gia tộc trộm mộ.

Tuy nhiên, những gia tộc môn phái này, bình thường trộm mộ đều là mộ táng trên lục địa.

Về sau, theo số lần mộ táng bị trộm càng ngày càng nhiều, liền có người biệt xuất tâm tài, đem mộ tu kiến ở dưới nước.

Đồng thời, cũng có không ít vương hầu khanh tướng đem lượng lớn tài bảo giấu ở trong nước.

Theo mộ táng và tài bảo dưới nước càng ngày càng nhiều, liền lại có người động tâm tư, muốn trộm mộ táng dưới nước, lấy bảo tàng dưới nước làm của riêng.

Nhưng mấy ngàn năm nay, mộ táng dưới nước trong cảnh nội Đại Việt cơ bản đều bị Đinh, Khương, Dịch tam gia bao trọn.

Hoàng Hà Đinh gia, Trường Giang Khương gia, Lan Thương Giang Dịch gia, tam gia mỗi người tự chưởng quản một dòng thủy mạch.

Mấy ngàn năm nay, cũng không phải không có những người khác muốn ra tay với mộ táng dưới nước, nhưng dưới nước chung quy không phải trên lục địa, ở trên lục địa thực lực dù mạnh đến đâu, xuống dưới nước lại có thể ở bao lâu?

Nhưng Đinh, Khương, Dịch tam gia lại khác, bởi vì người của tam gia mỗi người đều cực kỳ tinh thông thủy tính.

Thậm chí bởi vì thời gian biến hóa, người có thủy tính cường đại

thậm chí đã có hệ thống chính quy.

Từ yếu đến mạnh có thể chia làm Thủy Bồ Đào, Thủy Đẩu Tử, Thủy Bát Thối, cùng với Thủy Tiêu.

Cũng chỉ có người thủy tính mạnh nhất của tam gia mới có thể được xưng là Thủy Tiêu.

Thủy Tiêu có thể không cần dựa vào bất kỳ trang bị nào liền có thể tự do hô hấp dưới nước, ngay cả thể chất cũng viễn siêu người thường.

Đồng thời, tam gia còn có Thủy Tiêu Lục Nghệ, sức chiến đấu dưới nước gần như làm cho người ta khó có thể tin.

Cũng chính vì vậy, tam gia mới có thể nắm giữ ba đại thủy vực Trường Giang, Hoàng Hà, Lan Thương Giang dài đến cả ngàn năm.

Nhìn mặt nước Hoàng Hà trước mắt, trong mắt Sở Kiêu không khỏi lóe lên một tia tinh quang.

Mộ táng dưới nước, bảo tàng nhiều biết bao nhiêu, người khác không làm gì được, nhưng Sở gia thì lại khác.

Chỉ cần tu vi đạp nhập Nhất giai, tố chất thân thể kia liền được tăng cường toàn phương vị, luận thủy tính tuy không cách nào đánh đồng với Thủy Tiêu, nhưng cũng đủ để hoạt động dưới nước khoảng nửa giờ.

Lấy thế lực hiện nay, cho dù ở dưới nước hơn một giờ cũng tuyệt đối sẽ không có bất cứ chuyện gì.

Nếu có thể tìm được vị trí mộ táng chính xác, chút thời gian ấy cũng đủ để rút lui khỏi mộ táng.

Huống chi, về sau theo tu vi càng ngày càng cao, tộc nhân ở dưới nước thời gian tự nhiên cũng sẽ càng ngày càng dài, chờ đạt tới tu vi

cường đại nhất định, thậm chí hoàn toàn có thể hô hấp dưới nước.

Hoặc là, nếu trong gia tộc có người thức tỉnh Vu tộc huyết mạch ở mức độ nhất định, vừa khéo lại là một mạch huyết mạch của Thủy Chi Tổ Vu, thì cũng có thể đạt được năng lực hô hấp dưới nước.

Thậm chí, cho dù sở hữu năng lực khống thủy cũng không phải là không thể.

Dù sao Vu tộc cũng chia làm mười hai bộ lạc.

Thủ lĩnh của mỗi bộ lạc đều là một vị Tổ Vu.

Như Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung bộ lạc, tộc nhân Vu tộc của ngài trời sinh thân cận với lửa, đối với công kích phòng ngự thuộc tính Hỏa có sự tăng cường thiên nhiên, đồng thời có tộc nhân còn có thể chưởng khống hỏa diễm.

Tộc nhân Vu tộc của Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công bộ lạc tự nhiên đối với thủy hệ thân cận, khi tu luyện cũng càng giai tiếp cận Thủy Chi Pháp Tắc.

Mọi người đều biết, Vu tộc cường đại không chỉ ở nhục thân, đồng thời còn có năng lực chưởng khống nguyên tố thiên địa.

Không gian, thời gian, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành, thời tiết, lôi điện...

Mỗi một vị Tổ Vu sinh ra liền chưởng khống một loại đại đạo, chỗ kinh khủng của nó có thể thấy được lốm đốm.

Hiện nay tộc nhân Sở thị gia tộc thức tỉnh Vu tộc huyết mạch, tuy nồng độ huyết mạch quá loãng, nhưng theo nồng độ càng ngày càng cao, chung quy sẽ thức tỉnh năng lực chưởng khống nguyên tố tự nhiên.

"Tộc trưởng?

Tộc trưởng?" Nhìn Sở Kiêu dường như lâm vào trầm tư, Sở Mục Dã không khỏi có chút tò mò hô.

"Sao vậy?" Hồi thần lại, Sở Kiêu nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái.

"Tộc trưởng, chúng ta vừa rồi không phải đang nói chuyện trộm mộ táng dưới đáy Hoàng Hà sao, sao ngài lại không nói gì nữa?" "Mộ táng dưới nước tạm thời đừng nghĩ đến, chờ sau này có cơ hội hãy nói." Sở Kiêu lắc đầu, tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái.

"Oa oa oa....." Đúng lúc này, một trận tiếng trẻ con khóc thét bỗng nhiên từ trên thuyền vang lên.

Chỉ thấy trong đám người cách đó không xa, một người phụ nữ mặc áo bông đỏ chi chít mảnh vá đang vội vàng cúi đầu dỗ dành đứa bé trong ngực.

Tuy nhiên tiếng khóc của đứa bé lại thủy chung chưa từng đình chỉ, làm cho người phụ nữ gấp đến độ đầy đầu mồ hôi.

Dù sao đứa bé cứ khóc mãi trên thuyền, người phụ nữ kia sợ làm ồn đến người khác.

Đối với việc này, mọi người trên thuyền căn bản không quá để ý, dù sao trẻ con mà, khóc lóc một chút cũng là bình thường.

Thế nhưng, lại có người không nguyện ý.

"....." Ở đuôi thuyền, mấy tên người nước ngoài kia mặt mũi phẫn nộ hướng về phía người phụ nữ lớn tiếng gầm thét, tuy rằng lời bọn hắn nói nghe không hiểu, nhưng hiển nhiên khẳng định không phải lời hay ý đẹp, thậm chí chửi rất khó nghe.

Một cử động này dẫn đến việc người phụ nữ kia sợ đến mức rơi nước mắt, vội vàng tiếp tục dỗ dành đứa bé trong ngực.

Chỉ là tiếng khóc của đứa bé vẫn không cách nào dừng lại.

“Fuck!” Một tên người nước ngoài gầm thét, trực tiếp tiến lên đẩy mọi người ra, phẫn nộ muốn cướp lấy đứa bé kia ném xuống thuyền.

“Muốn chết!” Nhìn một màn này, trong mắt Sở Kiêu hàn quang lóe lên.

Hai người Sở Quan Kỳ bên cạnh cũng mặt lộ sát cơ.

“Tộc trưởng, ngài cứ ở đây chờ, ta đi làm thịt bọn hắn.” Sở Mục Dã thần tình băng lãnh, làm bộ muốn tiến lên.

“Hả?” Sở Kiêu đột nhiên nhíu mày, ánh mắt trong nháy mắt quay đầu nhìn về phía mặt nước Hoàng Hà cách đó không xa.

Trong mắt hắn lấp lóe tinh quang, dường như có thể xuyên thấu mặt nước, nhìn thấy chỗ sâu dưới đáy Hoàng Hà.

“Có chút ý tứ...” Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, từ dưới Hoàng Hà, hắn dường như cảm giác được một loại khí tức đặc thù.

“Mục Dã, giữ mạng chó của bọn nó lại, ném xuống sông.” Sở Kiêu quay đầu dặn dò.

“Vâng, Tộc trưởng!” Sở Mục Dã nghe vậy hơi sững sờ, sau đó gật đầu.

“Fuck!

Fuck!” Mấy tên người nước ngoài vẫn đang phẫn nộ gào thét, muốn từ trong tay người phụ nữ cướp đi đứa bé, mạnh mẽ đẩy những người dân đang che chắn trước người ra.

“Rắc ~” “A...

Fuck...” Nhưng đúng lúc này, một bàn tay to đột nhiên mạnh mẽ bóp chặt cánh tay hắn, sau đó trực tiếp bẻ gãy, đau đớn kịch liệt làm cho tên người nước ngoài kia lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Một màn đột như kỳ lai này làm cho người xung quanh nhìn đến

ngẩn ngơ.

Mấy tên người nước ngoài khác thấy thế cũng vội vàng nộ quát vọt tới.

Thậm chí có một tên người nước ngoài trực tiếp móc ra một khẩu súng, muốn đối với Sở Mục Dã bóp cò.

"Bá!" Theo một đạo hàn quang lấp lóe, một đường đao quang trực tiếp đem cánh tay phải cầm súng của tên người nước ngoài kia chém đứt.

"Phụt..." "A....." Máu tươi bắn tung tóe, cánh tay đứt lìa bay cao rồi rơi xuống, tên người nước ngoài kia đồng dạng phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

"Một đám tạp toái, ở Đại Việt ta diệu võ dương oai, thật cho là không có ai trị được các ngươi sao?" "Nếu đã chê ồn, không nguyện ý ngồi thuyền, vậy thì từng đứa cút xuống dưới cho cá ăn đi." Sở Mục Dã lạnh lùng quát lớn, sau đó thân hình chớp động, mãnh liệt đằng không nhảy lên, đem mấy tên người nước ngoài kia thông thông đá bay ra ngoài, nặng nề nện vào trong sông, dấy lên một trận bọt nước.

Đúng lúc này, gió trên mặt sông dường như càng ngày càng lớn, mặt trời trên bầu trời dần dần bị mây đen che khuất.

"Ô ô ô....." Gió lốc nổi lên, mây đen che kín trời, cả bầu trời trong ngắn ngủi chưa đến một phút đồng hồ đã triệt để trở nên hôn ám.

Đồng thời, trên đầu tí tách tí tách đổ xuống mưa to như trút nước, lại thêm cuồng phong kia khiến cho mặt nước Hoàng Hà dấy lên từng đợt sóng lớn, làm con thuyền tròng trành không ngừng, phảng phất tùy thời đều sẽ bị lật úp.

Biến hóa đột ngột như thế làm cho đám người trên thuyền không ai không mặt lộ vẻ kinh khủng.

Phải biết con thuyền này cũng không lớn, dài chưa đến tám mét, hơn nữa trên thuyền lại không có chỗ che mưa, lúc này mọi người triệt để bị mưa dầm thấm ướt, từng người lạnh đến mức run lẩy bẩy.

"Long Vương gia, Long Vương gia hiển linh rồi!" "Xong rồi xong rồi.

Khẳng định là một màn vừa rồi chọc giận Long Vương gia, chúng ta hôm nay sợ là đều phải chết a." "Ô ô...

Ta không muốn chết a..." "....." Trên thuyền, không ít người thần tình kinh khủng, nhìn mặt sông sóng cả mãnh liệt kia, sợ đến mức trực tiếp quỳ xuống, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

Lúc này, tốc độ con thuyền trở nên càng ngày càng chậm, nếu không, tốc độ quá nhanh gặp một con sóng lớn, với thể lượng và vật liệu kiến tạo của con thuyền này, cực có khả năng sẽ bị lật thuyền.

"Mau nhìn....." Đột nhiên có người kinh hô lên.

Chỉ thấy dưới mặt sông cách đó không xa xuất hiện một cái hư ảnh to lớn.

Hư ảnh kia nhìn qua phải to bằng một tòa nhà cao năm sáu tầng, nó lẳng lặng bơi lội dưới nước.

Hơn nữa, phương hướng hư ảnh bơi tới chính là nơi mấy tên người nước ngoài bị Sở Mục Dã đá xuống Hoàng Hà lúc trước.

"Fuck!" "A....." Đột nhiên, chỉ nghe mấy tên người nước ngoài kia vẻ mặt không thể tin nộ mạ một tiếng, xoay người hướng về phía con thuyền liều mạng bơi tới.

Chương 81

Chỉ trong một cái chớp mắt, mấy tên người nước ngoài kia dường như bị thứ gì đó kéo vào trong nước, triệt để biến mất vô tung.

"Ta đi, Quan Kỳ, nhìn thấy thứ kia không?

Thứ đồ chơi gì mà lại có thể hình lớn như vậy?" Nhìn mặt nước Hoàng Hà cách đó không xa, Sở Mục Dã vuốt một cái mái tóc bị nước mưa làm ướt sũng, thần tình kinh thán nói.

"Hoàng Hà Thủy Quái?" "Chẳng lẽ chính là Long Vương gia trong miệng những người kia?

Không lẽ bọn họ sớm biết trong Hoàng Hà có loại quái vật này tồn tại?" Sở Quan Kỳ nhíu mày, liếc mắt nhìn những người đang bị dọa đến quỳ xuống dập đầu cầu khẩn kia.

Những người này rõ ràng hơn phân nửa là người bản địa, định nhiên có chỗ hiểu rõ.

"Oanh long....." Đột nhiên, mặt nước Hoàng Hà cách đó không xa mãnh liệt phá ra, một đầu quái vật khổng lồ trực tiếp từ trong nước nhảy vọt lên cao, sau đó lại nặng nề rơi vào trong nước.

Cho đến lúc này mọi người mới nhìn rõ đó rốt cuộc là thứ gì.

Toàn thể ngoại hình giống như một con cá cực lớn được phóng đại vô số lần, chỉ là toàn thân nó không có nửa cái vảy, phần đầu vô cùng to lớn, gần như chiếm một nửa thân thể.

Thể hình phảng phất một tòa nhà cao mười mấy mét, khi nó nặng nề nện trên mặt nước, phảng phất như vụ nổ lớn, dấy lên vô số sóng dữ.

Sóng nước cao tới hơn mười mét, thậm chí đem một số thuyền bè

gần đó đều lật úp, không ít người trực tiếp rơi vào trong nước, sợ đến mức những người kia gắt gao bám lấy mạn thuyền bị lật.

Đồng thời, sắc trời cũng trở nên càng ngày càng ảm đạm, mắt thường căn bản nhìn không rõ hết thảy ngoài mười mét.

Trong tình huống này, thuyền bè căn bản không cách nào tiếp tục đi, nếu không chỉ cần một chút không cẩn thận liền có khả năng hai thuyền đâm vào nhau.

"Tộc trưởng, ngài biết đó rốt cuộc là thứ đồ chơi gì không?

Thời tiết cũng quá kỳ quái, ta có loại cảm giác hết thảy đều là do con quái vật vừa rồi làm ra?" Sở Quan Kỳ nhíu chặt lông mày, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm mặt nước, trầm giọng hỏi.

"Cảm giác của ngươi là đúng." "Súc sinh này đích xác sở hữu năng lực có thể ảnh hưởng, cải biến thiên tượng." "Súc sinh có thể ảnh hưởng thiên tượng?" Nghe Sở Kiêu nói vậy, trên mặt Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã lập tức lộ ra một vẻ khiếp sợ.

Dù sao có thể ảnh hưởng thiên tượng a, phải có thực lực cường đại cỡ nào mới có thể làm được điểm này?

Nhìn xem vừa rồi trời còn đang nắng đẹp, thế mà lúc này lại mây đen che khuất mặt trời, thậm chí mưa to như trút, cuồng phong gào thét không ngừng.

Hiện tượng này không phải là khi con quái vật kia xuất hiện mới tạo thành sao?

"Tộc trưởng, quái vật kia rốt cuộc là thứ gì?

Nhìn thì giống một loại cá, nhưng nơi này lại không phải biển cả, trong nội lục làm gì có loại cá lớn như vậy?" Sở Mục Dã có chút không hiểu hỏi.

“Có gì mà kỳ quái, thế giới to lớn, cái gì mà không có?

Trước khi tiếp xúc tu luyện và trộm mộ, ai có thể nghĩ sẽ có tống tử tồn tại?

Thậm chí Bình Sơn đại mộ còn có Lục Sí Ngô Công, Hắc Hạt Vương loại dị thú ngàn năm này?” Sở Quan Kỳ lắc đầu, so với sự kinh ngạc của Sở Mục Dã đối với Hoàng Hà Thủy Quái, hắn lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

“Cũng đúng!” Nghe Sở Quan Kỳ nói, Sở Mục Dã chợt hiểu gật đầu, sau đó lại không khỏi mặt lộ vẻ hưng phấn: “Như thế, quái vật này cũng là một loại dị thú ngàn năm?

Vậy nếu giết nó, chẳng phải bên trong cũng có nội đan dị thú?” “Loài cá quái vật lớn như thế, thậm chí có thể dẫn động thiên tượng, thực lực tất nhiên không thể khinh thường, trong cơ thể nó có nội đan cũng không phải chuyện kỳ quái.

Còn về việc có phải dị thú ngàn năm hay không...” Nghĩ tới đây, Sở Quan Kỳ nhịn không được đưa mắt nhìn về phía Sở Kiêu bên cạnh, dù sao điểm này hắn xác thực không rõ ràng.

Cảm nhận ánh mắt của Sở Quan Kỳ, Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi mở miệng nói: “Loài cá quái vật này ở duyên hải Hoàng Hà thực tế cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện, phản ứng của những người vừa rồi các ngươi cũng thấy đấy.

Long Vương gia!

Vì nó có thể dẫn động thiên tượng biến hóa, người địa phương vô tri, xưng nó là Long Vương gia.

Bất quá với năng lực hô phong hoán vũ, quấy động Hoàng Hà kia, trong mắt những người này thì nó với Long Vương gia cũng không có gì khác biệt.” “Quái vật này tuy rằng toàn thân không có một cái vảy,

nhưng lực phòng ngự lại cực kỳ cường đại, đặc biệt là phần đầu, chỉ sợ còn cứng hơn cả sắt thép.

Cái tên Thiết Đầu Long Vương này, ngược lại rất thích hợp với nó.

Theo ta đoán, Thiết Đầu Long Vương e rằng không chỉ có một con, bọn chúng vẫn luôn sinh tồn trong Hoàng Hà, cũng là một loại dị thú.

Còn về việc sống được bao nhiêu năm, ai lại có thể biết được chứ." Sở Kiêu nói đến đây không khỏi dừng lại, sau đó nhìn về phía Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã, khóe miệng khẽ nhếch, cười nói: "Thiết Đầu Long Vương thực lực bất phàm, trong cơ thể tất nhiên tồn tại nội đan.

Hai người các ngươi xuất bản là vì để lịch luyện, dứt khoát liền do hai người ra tay, đem nó chém giết, lại lấy nội đan về đây." "Chém giết Thiết Đầu Long Vương sao...

Tộc trưởng, ngài yên tâm, súc sinh này hô phong hoán vũ, nhiều năm qua khẳng định không thiếu hưng phong tác lãng, hôm nay ta nhất định để nó có đi không về." Nghe thấy lời ấy, Sở Mục Dã lập tức trùng điệp gật đầu, chém đinh chặt sắt nói.

Hơn nữa khi mở miệng, trong mắt hắn không khỏi hiện lên một vẻ hưng phấn.

Thực lực dị thú cường đại như thế, nếu đem nó chém giết, chờ sau khi trở về khẳng định có thể làm Tiểu Tà tên kia hâm mộ chết.

"Tộc trưởng, ý ngài là Thiết Đầu Long Vương không chỉ có một con?" Sở Quan Kỳ nhíu mày.

"Tự nhiên!

Cho nên lát nữa các ngươi cũng phải cẩn thận một chút, dù sao tên

gia hỏa này thực lực xác thực không yếu." Sở Kiêu gật đầu.

Theo hắn thấy Thiết Đầu Long Vương đoạn nhiên không thể nào chỉ có một con.

Chưa nói đến nơi bọn hắn đang ở là một dải Phượng Hoàng Thành, không phải vùng Cổ Lam huyện Tam Tần chi địa mà Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử đi tới ở hậu thế.

Ở giữa tương xa hà chỉ ngàn dặm?

Lại thêm trong nguyên kịch tình, thời Dân Quốc có Kim Bàn từng gặp được Thiết Đầu Long Vương đã chết, thậm chí vì để trộm mộ thuận tiện mà dùng cốt giá dựng thành một tòa Ngư Cốt Miếu.

Cũng chính vì vậy hắn mới dám chắc chắn Thiết Đầu Long Vương tuyệt đối không chỉ có một con.

Còn về việc rốt cuộc có bao nhiêu Thiết Đầu Long Vương tồn tại, cái đó thì không biết được.

"Đi đi, mau chóng giải quyết Thiết Đầu Long Vương, nếu không thuyền bè không cách nào đi lại, chỉ biết lãng phí thời gian của ta." "....." Sở Kiêu híp hai mắt, ánh mắt xuyên thấu bóng tối, nhìn về phía những thân ảnh đang run lẩy bẩy trên thuyền, cùng với những người đang liều mạng cầu sinh bên chiếc thuyền lật úp phía xa.

Ở cái thời đại này, chính là thời đại hắc ám động loạn, những người dân dưới đáy xã hội này ngay cả cơm cũng ăn không đủ no.

Thế đạo gian nan như thế, hôm nay đã gặp thì cái gì nên cứu vẫn phải cứu.

Cũng không phải hắn có lòng thánh mẫu, thật sự chỉ là thuận tay mà thôi.

Dù sao bản thân hắn cũng muốn làm thịt Thiết Đầu Long Vương.

“Tộc trưởng, ngài ở đây chờ một lát, hiện nay ta và Quan Kỳ đều đã nhập Nhất giai, lại có thần binh ngài ban tặng, Thiết Đầu Long Vương hôm nay chết chắc rồi.” Sở Mục Dã trầm giọng quát một tiếng, sau đó tay cầm Nhạn Linh Đao, một cái tung người trực tiếp nhảy vào trong nước.

Sở Quan Kỳ ở bên cạnh thấy thế cũng vội vàng đi theo, một cái dốc mạnh đâm vào trong nước liền biến mất vô tung vô ảnh.

Cùng lúc đó, Sở Mục Dã hai người sau khi xuống nước, ngay lập tức phát hiện ra Thiết Đầu Long Vương thân thể to lớn ở cách đó mấy chục mét đang hướng về một chiếc thuyền bị lật nghiêng lao tới.

Với thể hình to lớn và tốc độ bơi của nó, chỉ sợ chiếc thuyền kia trong nháy mắt sẽ bị đâm phấn toái, bách tính gần đó tuyệt không có khả năng sống sót.

Nhìn một màn này, trên mặt hai người đều không khỏi hiện lên một tia sát ý băng lãnh.

Bá!

Thân hình Sở Mục Dã tốc độ cực nhanh, Nhạn Linh Đao trong tay xuất vỏ, cả người như mũi tên rời cung, cấp tốc hướng về phía Thiết Đầu Long Vương phóng tới.

Sở Quan Kỳ nhìn trái phải, xác định xung quanh không có con Thiết Đầu Long Vương nào khác, cũng vội vàng rút Đường Hoành Đao ra bám sát theo sau.

“Ông.....” Sở Mục Dã tay phải nắm chặt Nhạn Linh Đao, kình lực toàn thân cuồng dũng, trên đao phong bộc phát ra đao mang lẫm liệt.

Cho dù Thiết Đầu Long Vương phòng ngự có mạnh đến đâu cũng trực tiếp bị một đao phá vỡ.

“Phụt!” Dưới sức mạnh cường đại, Nhạn Linh Đao trực tiếp lưu

lại một đạo huyết ngân trên người Thiết Đầu Long Vương.

Máu tươi nhanh chóng trào ra, huyết nhục chỗ đó đều bị lật quyển cả lên.

Chỉ là so với thân thể to lớn của Thiết Đầu Long Vương, chút vết thương ấy cũng giống như bị muỗi đốt mà thôi.

Đúng lúc này, một thanh trường đao trong nháy mắt chìm vào thân thể Thiết Đầu Long Vương, ngập đến tận cán đao.

Sở Quan Kỳ nắm chặt cán đao, liều mạng khuấy động, khiến lưỡi đao tàn phá bừa bãi trong huyết nhục của Thiết Đầu Long Vương.

"Oanh long long....." Một cử động này khiến Thiết Đầu Long Vương triệt để đau đớn, cái đuôi khổng lồ quẫy mạnh một cái như sóng thần, thủy vực mấy chục mét xung quanh điên cuồng dũng động.

Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã trước mặt sóng nước hung hãn hết đợt này đến đợt khác trực tiếp bị oanh bay xa mười mấy mét.

Dưới nước chung quy không bằng trên lục địa, hai người trong lúc nhất thời thậm chí không cách nào ổn trụ thân hình, trực tiếp bị sóng nước đánh lật mấy vòng.

Đồng thời, con Thiết Đầu Long Vương kia dường như cũng nhìn thấy hai người, cư nhiên điều chuyển đầu thương, trực tiếp hướng về hai người cực tốc đâm tới.

Nhìn thấy cảnh này, hai người liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời hướng về hai bên sườn Thiết Đầu Long Vương lao đi.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Theo hai người không ngừng huy vũ chiến đao trong tay, thương

tích trên người Thiết Đầu Long Vương cũng càng ngày càng nhiều.

Lượng lớn máu tươi chảy ra, đem thủy vực trong vòng mấy trăm mét đều triệt để nhuộm thành màu đỏ.

Chương 82

Đồng thời, Thiết Đầu Long Vương cũng hết lần này đến lần khác mượn nhờ sóng nước cường đại oanh bay hai người.

"Phụt!" Đột nhiên, một đạo đao quang trắng xóa lóe lên, ngay sau đó liền thấy Sở Quan Kỳ tay cầm Đường Hoành Đao, một đao cắm ngập vào một con mắt của nó.

Thiết Đầu Long Vương bị mù một mắt triệt để điên cuồng, không ngừng quay cuồng dưới nước, quấy động thủy vực xung quanh hơn ngàn mét, thậm chí dường như ngay cả thiên tượng bên ngoài cũng đang cấp tốc biến hóa.

"Oanh!" Đúng lúc này, Thiết Đầu Long Vương mãnh liệt đem Sở Quan Kỳ đâm bay ra ngoài, lực lượng kinh khủng càng khiến hắn trực tiếp nện vào đáy sông.

Thế nhưng một khắc sau, hắn liền lại một lần nữa hóa thành mũi tên rời cung, tay cầm chiến đao giết về phía Thiết Đầu Long Vương.

Hai người cứ thế chém giết không ngừng dưới nước, theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, rất nhanh liền qua gần nửa giờ.

Nửa giờ nay, Sở Kiêu vẫn luôn đứng ở trên thuyền lẳng lặng chờ đợi.

Tận mắt nhìn thấy mưa trên trời rơi càng cuồng bạo, cuồng phong cũng gào thét càng thêm mãnh liệt.

Nước sông Hoàng Hà kịch liệt quay cuồng, thậm chí có thời điểm hình thành từng cái vòng xoáy, nãi chí nổ tung ra cột nước khổng lồ bắn lên từ đáy sông.

Trong phạm vi hơn ngàn mét, nước sông Hoàng Hà triệt để bị

nhuộm đỏ.

Phụt!

Phụt!

Đột nhiên lúc này, có hai bóng người từ dưới mặt nước Hoàng Hà lộ ra, sau đó cấp tốc bơi về phía thuyền.

"Bịch!

Bịch!" Theo hai tiếng trầm đục vang lên, Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã trực tiếp từ trong nước nhảy vọt lên, rơi xuống trên thuyền.

"Tộc trưởng, may mắn không làm nhục mệnh, ta và Quan Kỳ hai người liên thủ giết chết con Thiết Đầu Long Vương kia, đây là nội đan!" Sở Mục Dã sắc mặt hơi có chút tái nhợt, nhưng tinh thần lại cực kỳ phấn chấn, lấy từ trong ngực ra một hạt châu to bằng nắm tay đang lấp lóe hào quang nhỏ yếu.

"Nội đan Thiết Đầu Long Vương?" Sở Kiêu đưa tay nhận lấy, cẩn thận dò xét nội đan trong tay một chút, sau đó không khỏi gật đầu cười nói: "Không tệ, năng lượng uẩn hàm trong nội đan này chỉ sợ nồng đậm hơn ít nhất gấp đôi so với loại nội đan dị thú ngàn năm như Lục Sí Ngô Công hồi trước." "Vậy thực lực của Thiết Đầu Long Vương há chẳng phải cũng gấp đôi loại dị thú ngàn năm như Lục Sí Ngô Công?" Nghe vậy, mắt Sở Mục Dã lập tức sáng lên.

"Ai biết được chứ?

Dù sao một cái là dị thú trên lục địa, một cái là dị thú dưới nước." Sở Kiêu lắc đầu, nhìn nội đan trong tay nói: "Nội đan này chờ sau khi trở về ta sẽ luyện chế thành đan dược, đến lúc đó chia cho hai người một phần." "Hắc hắc, cám ơn Tộc trưởng!" Sở Mục Dã nghe vậy lập tức nhe răng cười.

"Được rồi, hai người liên thủ chém giết Thiết Đầu Long Vương,

chỉ sợ cũng chịu thương thế không nhẹ, sắc mặt trắng bệch cả rồi." Nhìn sắc mặt tái nhợt cùng khí tức suy yếu trên người hai người, Sở Kiêu lắc đầu, sau đó thủ chưởng lật một cái, lấy ra một bình sứ ném cho bọn hắn.

"Bình Dung Linh Đan này tặng cho hai người, tranh thủ mỗi người ăn một viên, mau chóng khôi phục thương thế đi." Dung Linh Đan?

Nhìn bình sứ trong tay, bất kể là Sở Quan Kỳ hay Sở Mục Dã, trên mặt đều không khỏi lộ ra một vẻ vui mừng.

Đối với Dung Linh Đan bọn hắn tự nhiên không lạ lẫm, đây chính là đan dược chữa thương do Tộc trưởng đích thân luyện chế.

Trước kia chỉ có bốn người Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến mới có, không ngờ hôm nay bọn hắn cũng được một bình.

Hai người vội vàng mỗi người đổ ra một viên dùng, sau đó liền lặng lẽ ngồi xuống bên mạn thuyền bắt đầu chữa thương.

Đồng thời, theo cái chết của Thiết Đầu Long Vương, cuồng phong đang gào thét cũng rốt cục dần dần đình chỉ, mưa to như trút vừa rồi cũng dần dần tạnh hẳn.

Bầu trời vốn bị mây đen che kín, hiện nay mây đen tán đi, mặt trời một lần nữa xuất hiện, rải xuống ánh nắng ấm áp và quang minh, xua tan đi hắc ám vừa rồi.

Lãng triều cuồng bạo hung dũng trước đó giờ phút này cũng dừng lại, mặt nước Hoàng Hà bình tĩnh an ổn vô cùng, phảng phất như hết thảy vừa rồi đều chưa từng phát sinh.

Cho đến lúc này, đám dân chúng trên thuyền mới lộ ra thần tình kiếp sau dư sinh.

Cách đó không xa, những người rơi xuống nước sau khi thuyền lật cũng nhao nhao được người cứu lên.

Ai cũng không dám tiếp tục lưu lại nơi này, mã lực của thuyền gần như mở đến mức tối đa, tất cả mọi người đều không kịp chờ đợi muốn rời xa nơi này.

Rất nhanh, con thuyền liền cập bến đò đối diện.

Khi mọi người nhao nhao bước xuống thuyền, không ai không trùng điệp thở dài một hơi.

Chỉ sợ bắt đầu từ hôm nay, truyền thuyết về việc Thiết Đầu Long Vương hưng phong tác lãng, hô phong hoán vũ sẽ triệt để truyền bá ra khắp duyên ngạn Hoàng Hà. "Tộc trưởng, rời khỏi Phượng Hoàng thành, đi thẳng về phía Bắc chỉ có hoang mạc mênh mông bát ngát." Nhìn tòa thành trì cũ nát loang lổ trước mắt, ba người Sở Kiêu cũng không dừng lại lâu, chỉ vào thành nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau trời chưa sáng liền tiếp tục lên đường.

Ba người đi dọc theo hoang mạc, mỗi khi đêm xuống, Sở Kiêu liền dùng Thiên Tinh Phong Thủy thuật, quan sát sao trời, lại thẩm định địa mạch, dùng cái này để suy đoán địa điểm của Thông Thiên Đại Phật Tự tại Hắc Thủy Thành.

Thời đại biến thiên, khiến cho Hắc Thủy Thành đã sớm bị chôn sâu dưới lòng đất.

Thuật phân kim định huyệt tầm thường căn bản không thể phán đoán chính xác địa điểm của nó nằm ở đâu.

Trong nguyên tác, dù là Mạc Kim Giáo Úy Trần Ngọc Lâu, cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới xác định được vị trí Hắc Thủy Thành.

Một ngày nọ.

Trời chưa sáng, trên vòm trời đầy sao lấp lánh.

Trong hoang mạc, trên một sườn đất khá cao, Sở Kiêu nhìn về phía

xa, nơi hoang mạc thoạt nhìn bằng phẳng nhưng lại nhấp nhô bất định.

Lấy sao trời làm âm, long mạch dưới đất làm dương, trong mắt hắn lóe lên một tia tinh quang. "Tộc trưởng, nơi này... là địa điểm của Hắc Thủy Thành sao?" Bên cạnh, Sở Mục Dã cũng có chút tò mò đánh giá chung quanh, dưới lòng đất cách đó không xa, có bọ cạp đang kiếm ăn, thằn lằn bò nhanh. "Ta dùng Thiên Tinh Phong Thủy thuật quan trắc thế phong thủy, cuối cùng xác định nơi này hẳn là vị trí thực sự của Hắc Thủy Thành, chỉ tiếc Hắc Thủy Thành đã sớm bị vùi lấp." Sở Kiêu mặt sắc bình tĩnh, trầm ngâm một lát rồi tiếp tục đi về hướng Tây Bắc. "Thông Thiên Đại Phật Tự cách nơi này còn một đoạn, tiếp tục đi thôi." "Chuyến này đi cũng gần một tháng rồi, chỉ sợ đợi lúc về Thường Sa thành cũng phải mất hai tháng, so với dự kiến dường như trễ hơn một chút." "Muộn vài ngày cũng không sao, có Trường Dịch ca tọa trấn Thường Sa thành, cũng sẽ không sinh ra loạn gì." Dưới bầu trời đêm, ba bóng người đi trong hoang mạc, tiếng gió rít gào, thỉnh thoảng truyền đến tiếng mấy người trò chuyện.

Lại qua khoảng nửa canh giờ!

Ba người Sở Kiêu cuối cùng dừng bước trước một gò đất trông giống như lều Mông Cổ.

Ca lạp lạp...

Sở Kiêu đột nhiên đưa tay phải ra, trong nháy mắt kéo từ trong gò đất ra một sợi dây xích sắt.

Kèm theo tiếng cơ quan vang lên, gò đất trước mắt từ bên trong mở ra một cánh cửa đá.

Sau cửa đá là một cái hang động đen kịt, đóng mở hướng xuống phía dưới. "Chậc...

Phía dưới là Thông Thiên Đại Phật Tự sao?

Không ngờ lại giấu kín như vậy, nếu không phải Tộc trưởng ngài tìm được, người khác ai có thể tìm ra Thông Thiên Đại Phật Tự cư nhiên lại ở chỗ này." Nhìn hang động đen kịt trước mắt, Sở Mục Dã cũng nhịn không được chép miệng, vẻ mặt kinh thán nói. "Được rồi, cũng đừng cảm thán nữa, chúng ta mau chóng xuống dưới, sau khi lấy hết minh khí bên trong ra liền rời khỏi nơi này." Nói xong, Sở Kiêu định bước vào cửa đá.

Nhưng lúc này, Sở Quan Kỳ ở bên cạnh vội vàng kéo hắn lại. "Tộc trưởng, để Mục Dã và ta đi đầu trận đi, nếu thật sự gặp nguy hiểm, hai chúng ta cũng tiện trực tiếp giải quyết, bằng không cũng không thể để Tộc trưởng ngài ra tay chứ, chẳng phải là đại tài tiểu dụng sao?" Nhìn Sở Kiêu, Sở Quan Kỳ mỉm cười nói. "Đúng vậy Tộc trưởng, lúc đi chúng ta đã nói rõ rồi, ta và Quan Kỳ sẽ giải quyết mọi phiền toái cho ngài, cũng đỡ để ngài phải tự mình động thủ." Nghe Sở Quan Kỳ nói, Sở Mục Dã cũng vội vàng gật đầu, hắc hắc cười nói.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của hai người, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu cười một tiếng: "Cũng được, đã như vậy thì các ngươi đi trước, với thực lực của các ngươi, nếu không phải chuyện ngoài ý muốn thì cũng sẽ không gặp nguy hiểm." Thấy Tộc trưởng nhà mình đồng ý, Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã không khỏi nhìn nhau, đều nhịn không được lộ ra nụ cười.

Sau đó chỉ thấy Sở Mục Dã bước ra một bước, tung người nhảy vào trong thạch động, Sở Quan Kỳ bên cạnh thấy thế cũng vội vàng nhảy theo. "Hai cái tên này..." Nhìn một màn này, khóe miệng Sở Kiêu hơi nhếch lên, sau đó cất bước đi theo.

Sau khi nhảy xuống thạch động, hai người Sở Mục Dã, Sở Quan Kỳ thần tình cẩn thận, ánh mắt luôn đánh giá chung quanh, thỉnh

thoảng nhìn xuống phía dưới, bởi vì bọn họ vẫn luôn ở trong trạng thái rơi xuống.

Tuy rằng phía dưới một mảnh đen kịt, nếu là người ngoài ở đây chỉ sợ cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng đối với bọn họ, tu vi đã bước vào Nhất giai, tuy rằng không nhìn rõ như ban ngày, nhưng cũng thấy rõ ràng. "Thạch động này sâu thật, chúng ta rơi xuống ít nhất cũng mấy chục mét rồi nhỉ?

Cư nhiên còn chưa tới đáy?" Cảm nhận quá trình rơi xuống, Sở Mục Dã có chút kinh thán nói. "Không!

Sắp tới đáy rồi!" Đột nhiên, thanh âm Sở Quan Kỳ trầm xuống.

Nghe vậy, Sở Mục Dã vội vàng nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới hơn hai mươi mét đã có thể nhìn thấy rõ ràng gạch đá.

Thấy thế, hai người vội vàng rút chiến đao trong tay ra, sau đó mạnh mẽ đâm vào vách tường bên cạnh.

Khanh khanh khanh...

Thần binh sắc bén khiến chiến đao trực tiếp ngập vào vách tường, nhưng hai người vừa rồi rơi xuống cực nhanh mấy chục mét, nếu không làm chút phòng hộ nào, dù cho tu vi đã bước vào Nhất giai, cứ thế rơi xuống đất, không gãy hai chân thì ít nhất cũng sẽ vì lực phản chấn đáng sợ kia mà chịu thương thế không nhẹ.

Dù sao từ miệng hang đến đáy, độ sâu chỉ sợ cũng tiếp cận cả trăm mét.

Lúc này, khi hai người cắm chiến đao vào vách tường hai bên, tốc độ rơi xuống mới giảm đi một chút.

Tuy nhiên, tốc độ rơi quá nhanh, cộng thêm thần binh trong tay sắc bén vô cùng, cho nên chiến đao tuy rằng ngập vào vách tường nhưng

vẫn luôn ở trạng thái trượt xuống.

Chương 83

Phảng phật như đang cắt vào vật thể cực kỳ cứng rắn, phát ra một trận tiếng xích xích chói tai.

Sau khi trượt khoảng hơn hai mươi mét để giảm xóc, hai người khi sắp chạm đất liền mạnh mẽ rút chiến đao ra, thân hình tung lên, lộn nhào vài vòng trên không trung mới vững vàng đáp xuống đất.

Ông!

Đúng lúc này, lại có một bóng người từ phía trên nhanh chóng rơi xuống.

Phanh!

Kèm theo một tiếng nổ vang trầm trọng, gạch đá dưới chân trực tiếp nứt toác, đá vụn bắn tung tóe, trên mặt đất càng xuất hiện những vết rạn nứt chằng chịt. "Tộc trưởng, ngài cứ thế nhảy trực tiếp xuống sao?" Nhìn một màn trước mắt, đặc biệt là mảng gạch đá vỡ nát dưới chân Sở Kiêu, Sở Mục Dã vẻ mặt khó tin nói. "Lấy thực lực của ta hiện nay, độ cao chỉ là trăm mét, nhảy trực tiếp xuống cũng sẽ không gây ra thương tổn gì.

Cho nên các ngươi phải học ta, à... phải trở nên mạnh hơn mới được." Sở Kiêu chậm rãi nhấc chân, từ trong hố sâu đi ra, nhìn Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã đang kinh hãi, không khỏi thản nhiên cười nói. "Tộc trưởng, ta và Quan Kỳ cũng không có bản lĩnh như ngài, cho nên chỉ có thể dùng cách ngốc tử kia thôi." Sở Mục Dã cười hắc hắc, lại giơ Nhạn Linh Đao trong tay lên. "Đi thôi!

Trước tiên xem tình huống bên trong Thông Thiên Đại Phật Tự thế nào đã." Sở Quan Kỳ liếc nhìn một cái, sau đó đi về phía trước. "Chờ đã!" Đột nhiên, Sở Kiêu ngăn hắn lại, sau đó tức giận nói: "Phía trước

có một thông đạo dài mười mét, dùng đầu ngón chân cũng biết tất nhiên sẽ có cơ quan tồn tại, các ngươi chuẩn bị cứ thế xông vào sao?" "Ách...

Với thực lực của chúng ta, cho dù có cơ quan cũng sẽ không xảy ra biến cố gì, chỉ cần tránh né cơ quan là được." Sở Mục Dã có chút khó hiểu hỏi. "Haiz..." Nhìn hai người cái gì cũng không hiểu, chuẩn bị dựa vào thực lực bản thân trực tiếp xông bừa (mãng) vào, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu than nhẹ.

Không thể không nói, tộc nhân Sở gia đổ đấu hạ mộ dường như thật sự chỉ có thể làm như vậy.

Dựa vào thực lực cường đại, cưỡng ép xông pha, không có chút kỹ xảo nào đáng nói.

Dù sao bọn họ cũng không có kỹ thuật trộm mộ, cũng không tinh thông bất kỳ cơ quan thuật nào.

Bất quá không thể không nói, loại biện pháp này đối với bọn họ xác thực tương đối thích hợp, chỉ là tất cả tiền đề đều xây dựng trên thực lực cường đại của bản thân.

Xem ra đợi sau khi trở về Thường Sa thành, cần thiết phải mua một ít cơ quan thuật từ Hệ thống thương thành để cho tộc nhân học tập.

Nếu không về sau, nếu thật sự gặp phải mộ táng cực kỳ nguy hiểm, trong tình huống thực lực bản thân lại không đủ mạnh, tất nhiên sẽ chịu một ít tổn thương không cần thiết.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, đạo lý này bọn họ phải hiểu.

Huống chi tinh thông một ít cơ quan thuật cũng không phải chuyện xấu.

Bất quá mắt thấy Thông Thiên Đại Phật Tự ngay trước mắt, có

hắn trông chừng, ngược lại cũng không sao, nhưng chung quy cẩn thận một chút vẫn hơn.

Giờ khắc này, ở phía trước vị trí bọn họ đứng, chính là một thông đạo dài mười mét, tại cuối đường là một cánh cửa đá bị đóng kín. "Mục Dã, ngươi đi trước xem thử, nếu thật sự gặp cơ quan thì tận lực tránh né, nếu không tránh được, ta sẽ lập tức cứu ngươi." "Rõ, Tộc trưởng!" Nghe Sở Kiêu nói xong, thân thể Sở Mục Dã chấn động, cả người như được tiêm máu gà, hưng phấn kích động không thôi. "Cẩn thận một chút!" Sở Quan Kỳ vỗ vỗ vai Sở Mục Dã, người sau trịnh trọng gật đầu, sau đó từng bước đi về phía trước.

Một mét...

Hai mét...

Năm mét...

Chín mét...

Nhưng mà, thẳng đến khi Sở Mục Dã đi tới trước cửa đá cũng không có kích phát bất kỳ cơ quan nào. "Không đúng!" Sở Kiêu hai mắt híp lại, theo lý thuyết, loại mộ táng này xuất hiện thông đạo như vậy tuyệt đối không thể không có bất kỳ cơ quan nào.

Hiện tại nếu cơ quan không xuất hiện, vậy cơ quan tất nhiên ẩn tàng ở nơi làm cho người ta bất ngờ nhất. "Đáng tiếc...

Hai tuyến kịch bản chính của kiếp trước, ta cũng không phải biết rõ tất cả tình tiết đổ đấu, có một số tình tiết mộ táng chỉ biết đại khái, nếu không thì đã thuận tiện hơn nhiều." Sở Kiêu lắc đầu, nội tâm khẽ than một tiếng.

Ít nhất trong Thông Thiên Đại Phật Tự, hắn chỉ biết có một cơ quan trước đại phật tượng, cùng với việc đám người Trần Ngọc Lâu thảm bại, Chá Cô Tiêu phải chặt tay cầu sinh. "Tộc trưởng, dường

như cũng không có cơ quan a, ngược lại phiến cửa đá này có chút giống Đoạn Long Thạch trong thoại bản, trừ phi Tộc trưởng ngài tự mình ra tay, nếu không chỉ có thể tìm kiếm cơ quan mới mở ra được." Sở Mục Dã ngước mắt nhìn tứ phía, cuối cùng lại rơi ánh mắt lên cửa đá trước mắt. "Hả?" Đột nhiên, mắt Sở Mục Dã sáng lên, ở bên tay phải cửa đá, cư nhiên nhìn thấy một khối đá nhỏ lồi ra.

Theo bản năng, hắn tiến lên một bước, đưa tay sờ về phía khối đá kia.

Nhưng mà, ngay khi tay phải hắn vừa đặt lên khối đá đó, chỉ nghe "rắc" một tiếng, dường như có tiếng cơ quan vang lên. "Không ổn, mau lui lại!" Sở Quan Kỳ sắc mặt biến đổi, vội vàng lên tiếng.

Đối với việc này, Sở Mục Dã cũng không có bất kỳ do dự nào, vội vàng muốn xoay người lui lại, nhưng theo bản năng, một chân đạp về phía sau.

Ca sát...

Viên gạch dưới chân lúc trước dẫm lên không có động tĩnh gì, lần này trực tiếp lõm xuống.

Ca ca ca...

Cùng lúc đó, theo cơ quan khởi động, trên hai vách tường thông đạo trực tiếp hiện ra rậm rạp chằng chịt lỗ nhỏ, đồng thời trên cánh cửa đá kia cũng xuất hiện rất nhiều lỗ thủng.

Trong những lỗ nhỏ đó, càng có từng hàng mũi tên xuất hiện, trên đầu mũi tên thậm chí lấp lánh hàn quang màu u lam.

Hiển nhiên, những đầu mũi tên này đều bôi kịch độc, một khi xuất hiện bất kỳ vết thương nào, dù chỉ xước chút da, chỉ sợ cũng đủ khiến người ta chết ngay tại chỗ.

Một màn đột như kỳ lai khiến Sở Kiêu nhíu mày, vẻ mặt Sở Quan

Kỳ và Sở Mục Dã cũng cực kỳ ngưng trọng.

Sưu sưu sưu...

Trong nháy mắt, cơ quan khởi động!

Vô số mũi tên từ trái phải thậm chí phía trước bắn ra, gần như phong tỏa triệt để đường lui của Sở Mục Dã.

Cũng đến lúc này, Sở Kiêu mới loáng thoáng nhớ lại, trong nguyên tác, nơi này dường như đích xác xuất hiện cơ quan bắn tên.

Bất quá, dường như bị Chá Cô Tiêu dùng Kim Cương Tán cùng với thân thủ cá nhân cường đại tránh thoát.

Chẳng lẽ cường độ cơ quan tên bắn này không nguy hiểm đến thế?

Bá!

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc vô số mũi tên bắn ra, cả người Sở Mục Dã trực tiếp đằng không lộn nhào, Nhạn Linh Đao trong tay càng không ngừng huy vũ, chém đứt tất cả mũi tên đang bắn tới.

Khanh!

Khanh!

Khanh!

Một lượng lớn mũi tên bị chém đứt hoặc bị đánh rơi xuống đất, thân hình Sở Mục Dã cực nhanh, không ngừng xuyên qua trong mưa tên.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức thậm chí trong thông đạo ngắn ngủi mười mét xuất hiện từng đạo tàn ảnh...

Mưa tên đến nhanh, đi cũng nhanh!

Khi mưa tên dừng lại, trong thông đạo ngắn ngủi mười mét, mũi

tên rơi rải rác trên mặt đất chừng mấy ngàn cái.

Trong đó số mũi tên bị Sở Mục Dã chém đứt đã đạt tới gần một nửa.

Cũng may hắn hiện giờ đã bước vào Nhất giai, thực lực đủ mạnh, nếu đổi lại là người khác, không có bất kỳ vật che chắn nào, gần như hẳn phải chết không nghi ngờ.

Tuy vậy, vừa rồi tuy rằng không trúng tên, nhưng vẫn có không ít mũi tên xé rách y phục của hắn, lưu lại không ít vết hằn trên người.

Tuy bước vào Nhất giai giúp phòng ngự nhục thân nâng cao không ít, đao kiếm bình thường thậm chí không thể phá vỡ nhục thân của hắn.

Nhưng những mũi tên vừa rồi hiển nhiên không tầm thường, uy lực mỗi mũi tên tuyệt đối không kém gì đạn, Sở Mục Dã chỉ xước chút da đã là cực kỳ khó được. "Tê...

Tộc trưởng, cổ nhân thật đủ âm hiểm, vừa rồi lúc ta đi qua, gạch đá không có chút động tĩnh nào, sau khi chạm vào cơ quan trên cửa đá, cơ quan dưới nền gạch cư nhiên cũng xuất hiện.

Uy lực mấy mũi tên này vị chi cũng quá đáng sợ một chút, ta cảm giác còn khủng bố hơn cả đạn." Nhìn mũi tên đầy đất cùng vài vết máu trên người, Sở Mục Dã không khỏi hít sâu một hơi, có chút kiếp sau dư sinh nói.

Lần này, là lần đầu tiên hắn gặp chuyện nguy hiểm như vậy.

Trước đó cùng Sở Quan Kỳ liên thủ chém giết Huyết Thi và Thiết Đầu Long Vương cũng không kinh hiểm kích thích thế này, hoàn toàn là khảo nghiệm lòng người mà. "Chớ xem thường trí tuệ cổ nhân, những mũi tên này vừa nhìn là biết không phải loại bình thường, mỗi một đầu mũi tên đều được chế tác đặc thù.

Chương 84

Cũng may ngươi mang trong mình huyết mạch Vu tộc, độc trên mũi tên đối với ngươi không có tác dụng gì, nếu không dù tránh được tên bắn cũng sẽ trúng độc mà chết." Sở Kiêu hai mắt híp lại, nhìn những mũi tên dưới đất, trầm giọng nói. "Hắc hắc, nguy hiểm thì cũng không đến nỗi nào, cơ quan mưa tên này chỉ hơi kinh tâm động phách một chút thôi." Sở Mục Dã nhe răng cười hắc hắc.

Đối với hắn mà nói, vừa rồi đích xác cũng coi như kích thích, nhìn thì kinh hiểm nhưng thật ra luận về mức độ nguy hiểm thì không bằng Huyết Thi và Thiết Đầu Long Vương trước đó. "Đi thôi, hiện giờ cơ quan mưa tên đã hết, ta ngược lại muốn xem thử phía sau cửa đá là gì." Nhìn mũi tên đầy đất, sắc mặt Sở Kiêu hơi ngưng lại, sau đó cất bước đi về phía trước.

Hai người Sở Mục Dã thấy thế cũng vội vàng đi theo.

Đi qua thông đạo mười mét đầy mũi tên, ba người cuối cùng đứng trước cửa đá. "Chậc...

Ai có thể nghĩ tới trên cửa đá này cư nhiên có từng hàng lỗ thủng, đầu óc người đúc tạo nơi này rốt cuộc nghĩ thế nào, quá âm hiểm." Nhìn ít nhất mấy chục lỗ tên trên cửa đá, Sở Mục Dã đau cả răng. "Đối phó trộm mộ, âm hiểm thế nào cũng không quá đáng, huống chi nơi này mai táng bảo tàng gần như cả một quốc gia trước khi Tây Hạ diệt vong, tự nhiên phải nghiêm phòng tử thủ." Sở Kiêu thản nhiên cười, sau đó đưa tay phải ra, hai ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên cửa đá.

Có thể cảm nhận được, phiến cửa đá này chỉ sợ còn cứng rắn hơn cả Đoạn Long Thạch, độ dày thậm chí đạt tới một mét, tài liệu cực kỳ

đặc thù.

Với thực lực hai người Sở Mục Dã, xác thực không thể cưỡng ép mở ra, nhưng đối với hắn mà nói thì cũng không khó.

Bất quá đã có sẵn cơ quan, ngược lại cũng không cần phí sức như vậy.

Sở Kiêu lần nữa đặt tay phải lên khối đá lồi ra kia, sau đó ấn mạnh vào trong.

Ca sát...

Oanh long long...

Kèm theo tiếng cơ quan khởi động vang lên, cả phiến cửa đá mạnh mẽ rung động, sau đó chậm rãi dâng lên phía trên.

Trong quá trình cửa đá dâng lên không ngừng truyền đến tiếng nổ vang, càng rớt xuống một lượng lớn bụi đất. "Ta đi..." Cùng lúc đó, khi cửa đá dâng lên đến một mức độ nhất định, mọi người cũng rốt cuộc nhìn thấy cảnh tượng sau cửa đá.

Nhưng mà, khi tận mắt nhìn thấy hết thảy sau cửa, Sở Mục Dã lập tức trừng lớn mắt, nhịn không được kinh hô một tiếng, ngay cả Sở Quan Kỳ vốn duệ trí cũng không khỏi vì đó mà chấn động.

Chỉ thấy sau cửa đá, cư nhiên là một tòa cung điện cực kỳ to lớn.

Tòa cung điện này rộng khoảng ba trăm mét vuông, cao hơn mười mét, nhìn cực kỳ huy hoàng đại khí.

Ở trung tâm cung điện đặt một tòa Pháp Thân Liên Đài khổng lồ.

Tòa Pháp Thân Liên Đài này toàn thân thông thể do hoàng kim chế tạo, thậm chí ngay cả đài sen dưới pháp thân cũng do hoàng kim đúc thành.

Đồng thời, bốn phía đại điện dựng ba mươi sáu cây cột đá cao gần

mười mét, thông thể do hán bạch ngọc (đá cẩm thạch trắng) chế tạo thành.

Nhìn đại điện xa hoa như thế trước mắt, dù là Sở Kiêu giờ khắc này cũng không khỏi hơi ngẩn người.

Thật sự tòa đại điện trước mắt này quá hùng vĩ, cũng quá xa xỉ.

Dù sao không nói đến tòa Pháp Thân Liên Đài kia, chỉ riêng ba mươi sáu cây cột đá hán bạch ngọc cao mười mét này, nếu mang ra ngoài bán đấu giá, tuyệt đối là một món tài phú khó có thể tưởng tượng. "Quan Kỳ, mau nhéo ta một cái, ta không phải nhìn lầm chứ, Pháp Thân Liên Đài kia phải cao mười mét ấy nhỉ?

Cư nhiên toàn bộ do hoàng kim đúc thành... cái này được bao nhiêu tiền a?" Nhìn tòa Pháp Thân Liên Đài khổng lồ ở trung tâm cung điện, Sở Mục Dã ra sức dụi mắt, vẻ mặt không dám tin.

Đừng nhìn hiện giờ đã bước lên con đường tu hành, thực tế hắn vẫn là một phàm phu tục tử, đã bao giờ thấy nhiều tiền như vậy?

Dù sao Hoàng Kim Pháp Thân Liên Đài, đó chẳng phải là tiền sao?

Hiện giờ Sở gia tuy cũng có gia tư mấy chục vạn đại dương, nhưng so với tòa Hoàng Kim Pháp Thân Liên Đài này thì còn kém xa. "Tộc trưởng, dựa theo quy củ nhà Phật, cung điện hùng vĩ như thế, tòa đại điện trước mắt này hẳn là Đại Hùng Bảo Điện rồi chứ?" Sở Quan Kỳ nhíu mày, ánh mắt không ngừng đánh giá bốn phía đại điện, muốn xem thử liệu có ẩn giấu cơ quan nguy hiểm hay không. "Đích xác là Đại Hùng Bảo Điện.

Thịnh thế Phật, loạn thế Đạo, tượng Phật độ kim thân, đạo quán không người hỏi, a... hôm nay ta thật sự mở rộng tầm mắt." Sở Kiêu lạnh lùng cười, thật không hổ là Thông Thiên Đại Phật Tự, mới vừa hạ mộ liền gặp một tòa Hoàng Kim Liên Đài Pháp Thân lớn như vậy.

Bất quá, hiện tại tất cả những thứ này vừa vặn tiện nghi cho hắn.

Sở Kiêu chậm rãi bước tới trước Liên Đài Pháp Thân, sau đó vung tay lên.

Chỉ nghe "bá" một tiếng, tòa Hoàng Kim Liên Đài Pháp Thân khổng lồ đang ngồi xếp bằng trước mắt liền biến mất không thấy.

Đồng thời, Sở Kiêu lại đi tới trước những cột đá hán bạch ngọc kia, lần lượt thu chúng vào kho chứa đồ hệ thống.

Nhiều cột đá hán bạch ngọc như vậy tuy rằng giá trị liên thành, nhưng trên thực tế cũng không dễ bán, bất quá sau này nếu học được Luyện Khí thuật, ngược lại có thể đem dung luyện.

Thấy Sở Kiêu vung tay lên là những cột đá hán bạch ngọc và Liên Đài Pháp Thân liền biến mất vô ảnh vô tung, hai người Sở Quan Kỳ cũng không bất ngờ, dù sao loại tràng diện này cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy. "Tộc trưởng, hai bên trái phải dường như có hai cái Phối điện, ta và Mục Dã đi trước thăm dò một chút." Nhìn hai bên trái phải đại điện đều có một cánh cửa đá mở rộng, Sở Quan Kỳ tiến lên một bước nói. "Đi đi!

Đều cẩn thận một chút!" Sở Kiêu phất phất tay với hai người. "Rõ, Tộc trưởng!" Hai người Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã lập tức chắp tay ôm quyền, sau đó mỗi người chọn một hướng đi về phía Phối điện bên cạnh.

Sở Quan Kỳ chậm rãi bước qua cửa đá mở rộng, đi vào Phối điện.

Lại thấy trong Phối điện, ngoại trừ hai bên trái phải đặt sáu pho tượng La Hầu ra thì không có gì khác. "Kỳ quái...

Không nên a!" Sau khi tỉ mỉ kiểm tra cả tòa Phối điện, Sở Quan Kỳ hơi nhíu mày.

Trong Phối điện ngay cả tượng La Hầu cũng chỉ được điêu khắc

bằng đá đơn giản, cả tòa đại điện không có bất kỳ cơ quan nào.

Nhưng Đại Hùng Bảo Điện bên ngoài huy hoàng tráng lệ như vậy, Phối điện bên cạnh không nên giản phác như thế mới đúng.

Đông đông ~ Sở Quan Kỳ nhẹ nhàng gõ vào tượng La Hầu, đích xác là đặc ruột, bên trong cũng không giống như hắn nghĩ là giấu giếm thứ gì. "Đáng tiếc..." Sở Quan Kỳ lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia thất vọng, lập tức xoay người rời đi. "Tộc trưởng, trong Phối điện ngoại trừ tượng La Hầu đặc ruột ra thì không phát hiện gì cả." "Bên ta cũng vậy!" Nhìn vẻ thất vọng rõ ràng trên mặt hai người, Sở Kiêu không khỏi thản nhiên cười. "Đã không có thì tiếp tục đi về phía trước, vừa rồi tòa Hoàng Kim Liên Đài Pháp Thân kia đã là một món tài phú khó có thể tưởng tượng rồi, chuyến đi này không lỗ.

Huống hồ, ở tận cùng bên trong còn có vô số đồ cổ minh khí đang chờ chúng ta đấy." Vốn có chút thất vọng, ủ rũ, hai người Sở Quan Kỳ nghe thấy phía dưới có một lượng lớn đồ cổ minh khí, trên mặt lập tức lộ ra vẻ phấn chấn.

Đúng vậy!

Mới vừa hạ mộ đã thu hoạch được Hoàng Kim Liên Đài Pháp Thân cao mười mét, phía dưới còn có lượng lớn đồ cổ minh khí đang chờ, lại có gì phải thất lạc?

Nghĩ tới đây, trong lòng hai người càng thêm nóng lòng không chờ được. "Đi thôi!" Nhìn một màn này, Sở Kiêu không khỏi thản nhiên cười, sau đó đi về phía trước.

Men theo con đường đá phía sau Đại Hùng Bảo Điện tiếp tục đi tới, chỉ là đi được một lúc, bước chân mọi người lập tức dừng lại.

Chỉ thấy trước mặt cư nhiên là một vách núi dựng đứng, dưới vách núi sâu đến mấy trăm mét, nhìn một cái căn bản không thấy đáy.

Đồng thời, ở phía dưới đối diện vách núi cách đó gần trăm mét có một cái bình đài khổng lồ.

Diện tích bình đài hoàn toàn không nhỏ hơn Đại Hùng Bảo Điện lúc trước, khoảng chừng ba trăm mét vuông.

Hơn nữa, trên bình đài còn có một pho tượng Phật khổng lồ.

Tượng Phật nằm ngang trên bình đài (Thụy Phật), luận quy mô thậm chí còn lớn hơn Liên Đài Pháp Thân lúc trước.

Chỉ khác là so với Liên Đài Pháp Thân được đúc bằng vàng, tòa Thụy Phật này lại hoàn toàn là tượng đá. "Tộc trưởng, khoảng cách xa như vậy, chúng ta sợ là không qua được a." Nhìn khoảng cách gần trăm mét giữa hai vách núi, Sở Mục Dã không khỏi cười khổ một tiếng.

Nếu chỉ mấy chục mét thì còn có thể cưỡng ép nhảy qua, nhưng xa gần trăm mét, với thực lực Nhất giai hoàn toàn không làm được. "Không sao!" Sở Kiêu lắc đầu, tay phải lật một cái, một cuộn dây thừng nháy mắt xuất hiện trong tay. "Tộc trưởng, ngài vẫn là sớm có chuẩn bị a, bất quá một chiêu này của ngài thật tiện lợi, nếu ta cũng có loại thủ đoạn này, sau này làm gì cũng thuận tiện hơn nhiều." Nhìn Tộc trưởng nhà mình tùy tay lấy ra một cuộn dây thừng, Sở Mục Dã bên cạnh trước vui mừng, sau đó lại không kìm được hâm mộ nói. "Không gian lưu trữ mà thôi, sau này rồi sẽ có." Sở Kiêu mỉm cười.

Kho chứa đồ hệ thống là vô hạn, tộc nhân tuy rằng không thể sở hữu, nhưng muốn có không gian lưu trữ lại cực kỳ đơn giản.

Trong Hệ thống thương thành, bảo vật loại lưu trữ nhiều như lông trâu, những bảo vật không gian đỉnh cấp có thể thu nạp một phương vũ trụ thì tạm thời không mua nổi, nhưng một số loại đơn giản ngược lại có rất nhiều.

Ví dụ như Càn Khôn Đại, Bách Bảo Nang, Không Gian Giới Chỉ...

Chương 85

Sau này để tộc nhân tự mình đổ đấu hạ mộ, đích xác nên mua một ít giao cho tộc nhân.

Nếu không nhiều minh khí bảo vật như vậy, nếu không có bảo vật không gian lưu trữ thì thật sự có chút không tiện.

Bá!

Nói xong, Sở Kiêu một tay buộc dây thừng vào tảng đá bên cạnh, sau đó thân hình lóe lên, nháy mắt tung người nhảy ra, dưới một bước kia, hắn vượt qua mấy chục mét, sau đó giữa không trung mũi chân nhẹ đạp hư không, lần nữa bay ngang mấy chục mét, vững vàng vượt qua vách núi gần trăm mét, đáp xuống bình đài đối diện. "Chậc chậc...

Không hổ là Tộc trưởng a, trong nháy mắt vượt qua vách núi cả trăm mét, thực lực bực này quả thực làm cho người ta nhìn mà than thở." Nhìn một màn này, Sở Mục Dã không khỏi chép miệng, vẻ mặt hâm mộ nói. "Chỉ cần hảo hảo tu luyện, ngày đó cũng sẽ không quá xa vời." Sở Quan Kỳ nghe vậy, vẻ mặt bình tĩnh nói. "Được rồi, hai cái tiểu tử có thể qua rồi." Lúc này, trên bình đài vách núi đối diện, sau khi buộc chặt dây thừng, thanh âm Sở Kiêu vang lên trong không gian, không ngừng quanh quẩn.

Bá!

Bá!

Hai bóng người như tên rời cung từ vách núi bay vọt ra, vượt qua khoảng cách hơn hai mươi mét, sau đó mũi chân nhẹ đạp lên dây thừng, lần nữa tung người nhảy tới.

Tốc độ hai người nhanh như tia chớp, dưới Thông Thiên Đại Phật

Tự hôn ám hiện ra từng đạo tàn ảnh.

Phanh!

Phanh!

Kèm theo hai tiếng trầm đục vang lên, Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã lần lượt đáp xuống bình đài. "Hoắc, đại phật tượng này còn lớn hơn Liên Đài Pháp Thân lúc trước, chỉ tiếc lại là đá điêu khắc thành, bằng không nếu cũng do hoàng kim đúc thành, vậy chẳng phải đáng giá cả gia tài sao?" Nhìn Thụy Phật khổng lồ trước mắt, Sở Mục Dã chép miệng, khẽ than một tiếng. "Đừng nói mấy chuyện không thực tế đó, nhìn hai cái vại gốm xanh bên cạnh Thụy Phật kìa, hai cái đó khẳng định đáng giá." Sở Quan Kỳ lắc đầu cười, sau đó ra hiệu cho Sở Mục Dã nhìn về phía vại gốm xanh hai bên tượng Phật.

Hai cái vại gốm lớn cao bằng một người, trên đó có hoa văn tinh mỹ, vừa nhìn đã biết không phải phàm phẩm.

Sở Mục Dã liếc mắt nhìn qua, nhịn không được hai mắt tỏa sáng. "Tộc trưởng, vại gốm xanh này là phẩm chất gì?" Sở Kiêu hai mắt híp lại, tức giận liếc xéo Sở Mục Dã một cái: "Tưởng Tộc trưởng nhà ngươi là vạn năng sao, đối với đồ cổ minh khí, ta có thể liếc mắt một cái liền biết rốt cuộc là cái gì?" "Ách...

Không phải sao?" Sở Mục Dã vẻ mặt kinh ngạc, Tộc trưởng nhà mình không phải không gì không làm được sao?

Nhìn biểu tình đương nhiên trên mặt Sở Mục Dã, Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật không biết nên khen tiểu tử này hay nên mắng nữa.

Đồ cổ minh khí phức tạp vô cùng, hắn lại chưa từng học tập, càng không có mua kỹ năng tri thức loại này từ Hệ thống thương thành, tự nhiên không thể biết những đồ cổ minh khí này rốt cuộc là gì.

Bất quá có một điểm hắn biết, đó là Khí vận điểm ẩn chứa trên đồ cổ minh khí càng nhiều, đại biểu cho nó càng trân quý, tự nhiên giá cả cũng càng cao.

Hoàng Kim Liên Đài Pháp Thân gặp trước đó ẩn chứa gần hai ngàn Khí vận điểm, trên những cột đá hán bạch ngọc kia cũng ẩn chứa không ít.

Còn tượng đá La Hầu ở hai bên Phối điện thì không có chút Khí vận điểm nào, nếu không hắn cũng sẽ thu lấy.

Hai cái vại gốm xanh trước mắt này cư nhiên mỗi cái đều trị giá hơn ngàn Khí vận điểm, có thể thấy được tất định giá trị phi phàm.

Bá!

Sở Kiêu vung tay lên, trực tiếp thu hai cái vại gốm xanh vào kho chứa đồ hệ thống.

Vại gốm trân quý như thế tự nhiên không thể bỏ qua. "Đáng tiếc một tòa Thụy Phật khổng lồ như vậy, cư nhiên không có chút Khí vận điểm nào." Nhìn Thụy Phật trước mắt, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu than tiếc. "Tộc trưởng, ngài trực tiếp thu hai cái vại gốm kia, ngài không biết thứ đó có đáng tiền hay không, rốt cuộc là đồ sứ gì sao?" Lúc này, Sở Mục Dã vẻ mặt tò mò hỏi bên cạnh Sở Kiêu. "Hỏi nhiều như vậy làm gì, vại gốm xanh kia tuyệt đối là trân phẩm trong đồ sứ, cụ thể là sứ gì tạm thời không biết." Sở Kiêu trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó giọng điệu dừng lại, hơi tư tác nói: "Đồ sứ này hẳn không phải đồ sứ nước Tây Hạ, hẳn là năm đó cướp được từ thất Tống, nhìn ngược lại có chút giống Thanh Hoa Văn Long Đại Hang (Vại lớn rồng hoa xanh), về phần rốt cuộc có phải hay không cũng không sao cả, chỉ cần đáng tiền là được." "Ra là thế...

Hình như cũng đúng, quản nó là sứ gì, đáng tiền là được." Nghe vậy, Sở Mục Dã chợt hiểu gật đầu, sau đó vẻ mặt vui mừng nói. "Tộc

trưởng, nơi này dường như đã đến cuối đường, tịnh không có thông đạo khác, hẳn là có cơ quan mới đúng." Lúc này, Sở Quan Kỳ vẫn luôn quan sát tứ phía nhíu chặt mày đi tới.

Cơ quan?

Sở Kiêu hơi liếc mắt, sau đó gật đầu: "Đích xác có cơ quan, người bố hạ cơ quan này thật đúng là có chút sát phí khổ tâm." Hắn ẩn ước nhớ rõ, lúc đó mấy người Chá Cô Tiêu dường như dập đầu trước tượng Phật rồi mới kích hoạt cơ quan.

Bất quá muốn hắn quỳ xuống trước tượng Phật thì căn bản không cần.

Sở Kiêu mặt không biểu tình, ánh mắt không ngừng nhìn lên gạch đá trên mặt đất.

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên, tiến lên vài bước đứng trước một khối gạch đá bình thường không có gì lạ.

Ca sát!

Khi Sở Kiêu một cước đạp xuống, khối gạch đá kia trực tiếp vỡ nát.

Oanh long long...

Cùng lúc đó, ngay sát na gạch đá vỡ vụn, tượng Thụy Phật trước mắt bắt đầu rung động mãnh liệt.

Thậm chí dẫn đến cả cái bình đài khổng lồ cũng không ngừng lắc lư, phảng phất như xảy ra đại địa chấn.

Đồng thời, trong quá trình tượng Thụy Phật kịch liệt lắc lư, miệng Phật bắt đầu chậm rãi mở ra, lộ ra một cửa hang rộng chừng hai mét. "Khá lắm, cơ quan giấu trong miệng Phật, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật có chút không dám tin." Nhìn cửa hang đột nhiên

xuất hiện trong miệng Phật, Sở Mục Dã nhịn không được kinh hô một tiếng. "Miệng Phật, gạch đá, muốn chúng ta tam quỳ cửu khấu mới có thể làm cho tượng Phật mở miệng, nếu không làm như vậy, chỉ sợ muốn tiếp tục đi xuống dưới căn bản là không thể." Nhìn một màn trước mắt, Sở Quan Kỳ không khỏi cười lạnh một tiếng.

Phật?!

Muốn bọn họ tam quỳ cửu khấu?

Nằm mơ giữa ban ngày đi! "Đi!" Thấy thông đạo đã hiện ra, ba người Sở Kiêu cũng không dừng lại lâu, nhảy vài cái liền đáp xuống chỗ miệng Phật.

Nhìn thông đạo hôn ám phía trước, mọi người đi chưa được hai mét liền phát hiện thông đạo đã hết, chỉ thấy trước mắt lại có một cái thông đạo hướng xuống dưới giống như giếng đá.

Một màn này ngược lại có chút giống cảnh tượng vừa từ trên kia đi xuống. "Hẳn là đường treo trong giếng đứng (Thụ tỉnh huyền không đạo), bảo tàng của vương triều cuối cùng nước Tây Hạ chúng ta muốn tìm hẳn là ở phía dưới." "Đi!" Sở Kiêu tung người nhảy một cái, trực tiếp nhảy vào trong giếng đứng, hai người Sở Quan Kỳ bên cạnh thấy thế cũng vội vàng đi theo.

Trong đường treo giếng đứng sâu mấy chục mét, chỉ vẻn vẹn vài giây, Sở Kiêu liền nặng nề đáp xuống đất, cũng không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Không bao lâu, hai người Sở Quan Kỳ cũng dùng các thủ đoạn khác nhau đáp xuống phía sau hẳn. "Tộc trưởng, nơi này lại có cửa đá?

Đường phía trước dường như bị cửa đá chặn lại rồi." Nhìn cửa đá đóng chặt ở khúc quanh trước mắt, hai người Sở Quan Kỳ nhíu mày,

sau đó mỗi người một bên nhanh chóng tìm kiếm cơ quan. "Tránh ra!" "Đã không tìm thấy cơ quan, vậy cưỡng ép phá nát nó!" Sở Kiêu mặt không biểu tình, bước ra một bước, tay phải mạnh mẽ oanh ra.

Kình lực khủng bố dũng động, một cỗ sức mạnh vô thất trong nháy mắt từ tay phải bạo phát.

Oanh!

Oanh long long...

Sức mạnh đáng sợ kia trực tiếp đánh nổ không khí, thậm chí hình thành một vùng chân không, khiến vách tường trong thông đạo đều bị nứt ra từng đạo vết rạn như mạng nhện.

Cùng lúc đó, cửa đá cản phía trước dưới một quyền kia, giống như đậu hủ trực tiếp vỡ nát nổ tung thành vô số đá vụn.

Tiếng nổ khủng bố gào thét trong đường hầm, âm thanh nổ liệt chấn nhĩ dục lung khiến tai hai người Sở Quan Kỳ đều có chút ong ong.

Từng mảng lớn bụi mù di mạn ra, nhất thời cư nhiên không nhìn rõ cảnh tượng sau cửa đá rốt cuộc là gì.

Ông!

Ông!

Đột nhiên lúc này, có hai đạo đao quang từ trong bụi mù bắn ra, ngay sau đó liền thấy hai bóng người hư ảo, tay cầm hai thanh trường đao, chém về phía Sở Kiêu. "Tộc trưởng cẩn thận!" Nhìn một màn này, sắc mặt hai người Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã lập tức biến đổi, chiến đao trong tay "tăng" một tiếng ra khỏi vỏ, ngăn cản trường đao đang chém tới.

Khanh!

Khanh!

Kèm theo một trận âm thanh kim qua giao kích vang lên, hai bóng người hư ảo kia một kích tức lui.

Lúc này, theo bụi mù tản đi, ba người mới nhìn rõ bóng người hư ảo vừa rồi rốt cuộc là cái gì.

Hai đạo bóng dáng cao hơn hai mét, thân khoác giáp trụ, tay cầm trường đao, giống như Cổ Đại Chiến Tướng (tướng quân thời xưa).

Chương 86

Chỉ bất quá, Cổ Đại Chiến Tướng xuất hiện trước mắt mọi người lúc này lại toàn thân hư ảo, căn bản không nhìn rõ khuôn mặt, ngay cả trường đao trong tay cũng giới hồ (nằm giữa) hư thực.

Hai đạo Cổ Đại Chiến Tướng hư ảo lơ lửng giữa không trung, tuy thân hình hư ảo nhưng toàn thân lại sung xích sát khí cùng sát ý cực kỳ đáng sợ.

Ẩn ẩn chi gian, trên người chúng thậm chí tản mát ra từng luồng huỳnh quang màu xanh lục nhạt, có vẻ cực kỳ thần bí. "Tộc trưởng, đây là cái gì?

Nhìn không giống bánh chưng, cũng không giống linh hồn thể, cư nhiên có thể chuyển đổi giữa hư và thực." Nhìn bóng dáng Cổ Đại Chiến Tướng phiêu phù giữa không trung trước mắt, cùng với thông đạo dài gần trăm mét phía sau, Sở Mục Dã nhíu chặt mày, thần tình có chút nghi hoặc hỏi. "Ta có thể cảm nhận được sát khí và âm khí cực kỳ nồng liệt trên người chúng, vừa rồi tuy rằng chỉ mới một đao nhưng thực lực đối phương tuyệt đối không yếu.

Tuy không thể so sánh với Huyết Thi từng chém giết, nhưng năng lực chuyển đổi giữa hư ảo của chúng lại có chút khó giải quyết." Sở Quan Kỳ hai mắt nhìn chằm chằm vào hai tôn Cổ Đại Chiến Tướng, sau khi quan sát tỉ mỉ, trầm giọng mở miệng nói. "Có chút ý tứ..." Sở Kiêu hai mắt híp lại, ánh mắt dừng lại trên người Cổ Đại Chiến Tướng một lát, sau đó khóe miệng hơi nhếch lên.

Quả nhiên...

Sau khi mức độ nguy hiểm của Bình Sơn đại mộ cực tốc tăng lên, độ khó của Thông Thiên Đại Phật Tự này dường như cũng tăng lên

không ít.

Ông!

Ông!

Đúng lúc này, hai đạo Cổ Đại Chiến Tướng kia lần nữa nắm chặt trường đao, giống như u linh tập sát về phía hai người Sở Quan Kỳ.

Nơi trường đao đi qua như gió mát phất qua mặt, không gây ra một chút dao động nào.

Thậm chí nhìn phảng phất như ảo cảnh, căn bản không có một chút lực sát thương nào.

Nhưng mà, khi trường đao chỉ còn cách hai người không đến một tấc, sát phạt chi lực kinh khủng hãi nhân trong nháy mắt từ trên người đối phương bộc phát ra.

Đồng thời, thanh trường đao hư ảo kia giờ khắc này cũng triệt để thực chất hóa, phảng phất như muốn chém hai người Sở Quan Kỳ thành hai nửa ngay tại chỗ. "Đáng chết!" Sở Mục Dã quát lạnh một tiếng, vội vàng ngửa đầu hạ eo, kham kham tránh thoát một đao.

Ông!

Sau một khắc, thân thể hắn cưỡng ép xoay tròn một vòng, sau đó tung người nhảy lên, Nhạn Linh Đao trong tay như một dải lụa, bộc phát ra đao mang đáng sợ, hãn nhiên chém về phía Cổ Đại Chiến Tướng kia.

Phốc xuy!

Nhưng làm người ta khó có thể tin chính là, ngay khoảnh khắc đao mang chạm vào Cổ Đại Chiến Tướng, thân thể đối phương trong nháy mắt hóa thành hư ảo.

Đao mang chém vào thân thể đối phương phảng phất như chém

vào không khí, không bộc phát ra bất kỳ lực sát thương nào. "Đáng chết, tên này rốt cuộc là cái quái gì?" Nhìn một màn này, Sở Mục Dã nhíu chặt mày, thần tình ngưng trọng tới cực điểm.

Cùng lúc đó!

Đối mặt với trường đao đang chém tới, trong nháy mắt từ hư chuyển thực, bộc phát ra khí tức đáng sợ, Sở Quan Kỳ thần tình hơi ngưng lại, Đường Hoành Đao trong tay trong khoảnh khắc chắn ngang trước người.

Khanh ~ Theo một đạo âm thanh kim qua giao kích vang lên, quanh thân Sở Quan Kỳ kình lực cuồng dũng, trên đao phong bộc phát ra từng luồng đao khí hãi nhân.

Đúng lúc này, hắn mạnh mẽ tung một cước, lực lượng kinh khủng nặng nề oanh về phía bụng Cổ Đại Chiến Tướng.

Nhưng dường như cảm nhận được một cước này ẩn chứa sức mạnh trí mạng, bóng dáng Cổ Đại Chiến Tướng kia trực tiếp chuyển thành hư ảo.

Ông!

Thân hình Sở Quan Kỳ chợt lui lại vài mét, đến bên cạnh Sở Kiêu, trầm giọng nói: "Tộc trưởng, thứ này rốt cuộc là cái gì?

Không giống bánh chưng, lại không phải linh hồn thể, nhưng trên người lại ẩn chứa sát khí và âm khí cực kỳ nồng đậm.

Nếu cứ mãi công kích không được thực thể của nó, dù thực lực ta mạnh hơn, e rằng cũng không phải đối thủ." Nhìn hai cỗ Cổ Đại Chiến Tướng phiêu phù giữa không trung trước mắt, Sở Kiêu hai mắt híp lại, ánh mắt nhìn chằm chằm đối phương, lâm vào trầm tư. "Đã không phải bánh chưng, cũng không phải linh hồn thể, càng không phải thi khôi...

Dường như là một loại tồn tại khác biệt được sinh ra từ sự dung hợp giữa sát khí và tàn hồn Cổ Đại Chiến Tướng theo dòng thời gian trôi qua." "Hai người các ngươi thử thôi động huyết mạch chi lực, dung nhập vào kình khí, đối phó loại tồn tại này, huyết mạch Vu tộc là thiên địch khắc tinh." "Hoặc có thể nhân cơ hội này trực tiếp hấp thu sức mạnh của chúng, từ đó tăng lên tu vi." Sở Kiêu trầm ngâm một lát rồi khẽ mở miệng nói. "Dung hợp thể giữa sát khí và tàn hồn Cổ Đại Chiến Tướng?

Dùng huyết mạch chi lực đối phó sao..." Nghe Sở Kiêu nói, Sở Quan Kỳ như có điều suy nghĩ gật đầu. "Đã như vậy, thứ này có lẽ có thể trở thành dưỡng liệu cho chúng ta tăng lên tu vi." "Giết!" Sở Quan Kỳ quát lạnh một tiếng, tay cầm Đường Hoành Đao trong nháy mắt bạo phi ra, trong cơ thể hắn ẩn ẩn có huyết quang hiện lên, cả người khí huyết sôi trào, kình lực đáng sợ dung hợp với khí huyết, trực tiếp quán thâu vào chiến đao.

Ông...

Sát na gian, trên Đường Hoành Đao bộc phát ra từng luồng đao quang huyết sắc, sau đó hãn nhiên oanh sát về phía Cổ Đại Chiến Tướng kia.

Đối mặt với một đao đáng sợ như vậy, bóng dáng hư ảo của Cổ Đại Chiến Tướng dường như căn bản không sợ hãi, đi thẳng về phía Sở Quan Kỳ.

Nhưng mà, khi đao mang huyết sắc chạm vào thân ảnh hư ảo của Cổ Đại Chiến Tướng, phảng phất như xé rách một tấm vải, trực tiếp đem bóng dáng kia chém làm hai nửa. "A..." Trong cõi u minh dường như có tiếng thảm thiết vang lên, bóng dáng hư ảo của Cổ Đại Chiến Tướng trong nháy mắt này trở nên càng thêm loãng.

Ông!

Cùng lúc đó, Sở Quan Kỳ cực tốc vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, âm khí, sát khí chung quanh nhanh chóng hội tụ về phía hắn.

Đồng thời, trên thân ảnh Cổ Đại Chiến Tướng bị chia làm hai kia cũng trôi đi một lượng lớn năng lượng, bị Sở Quan Kỳ thôn phệ hấp thu. "Có tác dụng!" Nhìn một màn này, trong mắt Sở Quan Kỳ lập tức hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng vận chuyển công pháp nhanh hơn.

Theo một lượng lớn sát khí, năng lượng bị hắn hấp thu, khí tức của Cổ Đại Chiến Tướng kia cũng trở nên càng thêm yếu ớt.

Dường như ý thức được sắp đối mặt với uy hiếp tử vong, Cổ Đại Chiến Tướng kia cư nhiên sinh ra ý định chạy trốn.

Nhưng ngay khoảnh khắc nó vừa xoay người muốn đào tẩu, một thanh chiến đao ẩn chứa khí huyết chi lực khủng bố "sưu" một tiếng, trong nháy mắt xuyên thủng thân thể nó.

Sức mạnh không thể tưởng tượng nổi kia thậm chí kéo theo thân thể hư ảo của nó, gắt gao đóng đinh trên vách tường, khiến nó căn bản không thể động đậy mảy may.

Ông ông ông...

Sở Quan Kỳ bước ra một bước, nháy mắt tới trước người Cổ Đại Chiến Tướng, Cửu Chuyển Huyền Công liều mạng thôi động, từng đạo năng lượng màu đen gần như hóa thành thực chất không ngừng từ trên người nó bị hấp thu.

Trước sau bất quá ngắn ngủi khoảnh khắc, Cổ Đại Chiến Tướng kia liền trực tiếp hóa thành một cỗ tụ hợp thể sát khí thuần túy nhất, dung nhập vào trong cơ thể Sở Quan Kỳ.

Nhìn một màn này, Sở Mục Dã một bên đang chém giết với một cỗ Cổ Đại Chiến Tướng khác, lập tức hai mắt tỏa sáng, trên mặt toát ra thần sắc cực kỳ vui sướng. "Hóa ra tên này phải đối phó như vậy a,

cư nhiên có thể tăng lên tu vi!" Vốn nhìn Cổ Đại Chiến Tướng cực kỳ chán ghét, lúc này Sở Mục Dã nhìn lại đối phương, trong ánh mắt tràn ngập khát vọng cực kỳ mãnh liệt. "Chết cho ông!" Sở Mục Dã nộ hống một tiếng, Nhận Linh Đao trong tay lập tức trán phóng ra một luồng huyết quang rực rỡ.

Đao quang huyết sắc trong nháy mắt chém đứt trường đao trong tay Cổ Đại Chiến Tướng cùng với đầu lâu của nó, sau đó chỉ thấy trong cơ thể hắn bộc phát ra một cỗ thôn phệ chi ý cường đại.

Ông ông ông...

Cửu Chuyển Huyền Công cực tốc thôi động, thân thể hư ảo của Cổ Đại Chiến Tướng giờ khắc này cư nhiên phảng phất hóa thành một cỗ sát khí cùng năng lượng thuần túy, không ngừng hội tụ về phía Sở Mục Dã.

Ngắn ngủi khoảnh khắc, Cổ Đại Chiến Tướng kia liền bị hắn thôn phệ không còn một mống.

Ông!

Ông!

Cùng lúc đó, trên người Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã lập tức bộc phát ra một cỗ uy áp khí tức càng thêm cường đại. "Ha ha ha...

Không ngờ trên người một Cổ Đại Chiến Tướng cư nhiên ngưng tụ sát khí năng lượng nồng đậm như thế, thật làm cho người ta kinh hỉ, nếu có thêm hai Cổ Đại Chiến Tướng nữa, chỉ sợ ta có thể lập tức đột phá tới Nhất giai trung kỳ." Cảm nhận sức mạnh bạo tăng trên người, Sở Mục Dã trong lòng kinh hỉ, nhịn không được cười to.

Tại vừa rồi, hắn vốn dĩ chỉ mới sơ nhập tu vi Nhất giai, sau khi thôn phệ Cổ Đại Chiến Tướng, tu vi của hắn cư nhiên một đường tăng lên tới mức chỉ kém lâm môn nhất cước là có thể đột phá Nhất

giai trung kỳ.

Tương đương với tiết kiệm gần mấy tháng khổ tu, bảo hắn làm sao có thể không kích động?

Ngay cả Sở Quan Kỳ vốn trầm ổn duệ trí, giờ khắc này cũng không khỏi mặt mang mỉm cười, hiển nhiên nội tâm vô cùng cao hứng. "Không tệ, có lẽ đợi sau khi thôn phệ âm sát chi khí dưới Thông Thiên Đại Phật Tự, liền có thể đột phá tới Nhất giai trung kỳ." Nhìn khí tức tản ra trên người hai người hiện nay, Sở Kiêu không khỏi cười gật đầu hài lòng. "Đều nhờ Tộc trưởng ngài giúp đỡ, nếu không hai người chúng ta không biết còn phải kịch chiến với Cổ Đại Chiến Tướng bao lâu nữa." Sở Quan Kỳ khiêm tốn cười nói. "Được rồi, đều là kết quả do các ngươi nỗ lực, quan hệ với ta cũng không lớn." Sở Kiêu lắc đầu, sau đó nhìn về phía thông đạo dài gần trăm mét phía trước: "Hiện giờ hai cỗ Cổ Đại Chiến Tướng đã chết, vậy cũng nên tiếp tục đi thôi." "Tộc trưởng, thông đạo dài gần trăm mét, chỉ sợ tất định cơ quan trùng trùng, nhất định phải cẩn thận một chút mới được." Nhìn thông đạo trăm mét trước mắt, Sở Quan Kỳ nhíu mày, trầm giọng nói. "Vào cửa này thì dễ, nhưng muốn ra lại khó, hai cỗ Cổ Đại Chiến Tướng thủ vệ ở đây, chỉ sợ phía trước có đối thủ càng thêm khủng bố." "Quản nó là cái gì, có Tộc trưởng dẫn dắt chúng ta, mặc kệ đao sơn hỏa hải, nơi nào mà không thể đi?" "Tộc trưởng, lần này để ta đi đầu trận đi, ta ngược lại muốn xem thử trong thông đạo trăm mét này rốt cuộc có cơ quan kinh hiểm kích thích nào." Sở Mục Dã bước ra một bước, thần tình trịnh trọng nói.

Nhìn Sở Mục Dã vẻ mặt nghiêm túc, khóe miệng Sở Kiêu hơi nhếch lên, thản nhiên gật đầu nói: "Đi đi, cẩn thận một chút!" "Tộc trưởng, có đợt cơ quan mưa tên lúc trước, lần này ta định nhiên sẽ càng thêm cẩn thận." Sở Mục Dã thần tình nghiêm túc, sau đó chậm rãi bước đi về phía trước.

Nhưng mà, chưa đi được mười mét, liền thấy một chân đạp xuống, gạch đá trong nháy mắt lõm xuống.

Ca sát!

Ca sát!

Chương 87

Ca sát!

Một loạt tiếng cơ quan vang lên, sau đó chỉ thấy trên vách tường bên trái mạnh mẽ toát ra một thanh loan đao khổng lồ, cực tốc chém ngang tới, phảng phất như muốn trực tiếp chém hắn đứt đôi ngang lưng.

Ông!

Sở Mục Dã tung người bay vọt, tránh thoát một đao, lại tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng mà, chưa đợi hắn có động tác gì, liền thấy phía trước bên phải một mét cũng toát ra một thanh loan đao xoay tròn chém tới.

Hai thanh loan đao một trước một sau, giao nhau mà đến, nhưng sắc mặt Sở Mục Dã không có chút thay đổi nào, lăng không lộn nhào một cái.

Sưu sưu sưu...

Đúng lúc này, cách đó không xa lại bắn ra từng thanh phi tiêu, mang theo sát cơ sâm hàn, lao thẳng vào mặt.

Oanh!

Cùng lúc đó, một cây lang nha bổng khổng lồ mang theo gai ngược, từ trên xuống dưới nện mạnh xuống.

Ông!

Ông!

Ông!

Sở Mục Dã trong thông đạo trăm mét không ngừng bay nhảy tránh

né, tốc độ của hắn nhanh như tia chớp, lại cực kỳ tinh diệu tuyệt luân, như linh dương móc sừng.

Những cơ quan trí mạng kia gần như tầng tầng lớp lớp, nhưng mỗi lần đều vừa khéo bị hắn tránh thoát.

Theo đợt phi tiêu và loan đao tập sát cuối cùng, cả thông đạo rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Nhìn từng thanh loan đao, phi tiêu rơi trên mặt đất, cùng mười mấy cây lang nha bổng khổng lồ trong thông đạo trăm mét phía trước, khóe mắt Sở Quan Kỳ co giật không thôi. "Đám người Tây Hạ này thật đúng là âm hiểm ngoan độc, cư nhiên bố hạ nhiều cơ quan như thế, hôm nay may là chúng ta, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ đã sớm chết thảm ở đây.

Trong thiên hạ, người có thể an ổn tránh thoát một loạt cơ quan tập sát này có được mấy người?" Sở Kiêu sắc mặt đạm nhiên, chắp hai tay sau lưng, từng bước đi về phía trước, vừa đi vừa mở miệng nói: "Mấy cái này phỏng chừng chỉ là món khai vị mà thôi, chỉ sợ mức độ nguy hiểm bên trong còn xa hơn thế này." "A...

Vậy ta ngược lại muốn kiến thức một chút, đám người Tây Hạ này rốt cuộc chuẩn bị đại lễ gì cho chúng ta." Sở Quan Kỳ cười lạnh một tiếng, sau đó cũng cất bước đi theo. "Tộc trưởng, đây hẳn là cánh cửa cuối cùng, đi qua nơi này, tất định là chỗ sâu nhất trong Thông Thiên Đại Phật Tự." Nhìn phiến cửa đá đặc thù trước mắt, trên mặt Sở Kiêu không hiện lên bất kỳ tia cảm xúc nào. "Tộc trưởng, hai bên cư nhiên điêu khắc lượng lớn kinh văn, mặt trên viết ý gì?" Nhìn kinh văn rậm rạp chằng chịt trên hai vách tường ngoài cửa đá, Sở Quan Kỳ không khỏi có chút tò mò hỏi. "Một loại kinh văn của nhà Phật, về phần ý nghĩa cụ thể, quản nó làm gì?" Sở Kiêu lắc đầu, sau đó ánh mắt rơi vào cửa đá phía trước, rất nhanh liền xoay người nhìn về phía

mặt đất sau lưng.

Nếu ký ức kiếp trước không sai, trên phiến cửa đá này có lắp đặt một loại cơ quan đặc thù.

Cơ quan tuy không trí mạng, nhưng một khi cưỡng ép phá khai liền sẽ phóng xuất ra lượng lớn cát chảy có tính ăn mòn, trong khoảnh khắc liền có thể ăn mòn sạch sẽ tất cả đồ cổ minh khí, vàng bạc châu báu bên trong.

Thông đạo chân chính lại ở ngay sau lưng mọi người. "Hả?

Nơi này từ lúc nào lại có thêm một lạc ấn chữ Vạn?" Nhìn ấn ký chữ Vạn dưới đất sau lưng mấy người, Sở Mục Dã không khỏi có chút kinh ngạc, vừa rồi rõ ràng không có, chỉ một cái chớp mắt đã xuất hiện thứ này?

Sở Kiêu cũng không để ý tới Sở Mục Dã, đi thẳng tới vị trí trung tâm chữ Vạn, sau đó vung tay phải lên.

Ô ô ô...

Kình phong cường đại quét qua, viên gạch đá ở vị trí trung tâm kia trực tiếp bị xốc lên, lộ ra một cái thông đạo. "..." Nhìn thông đạo trước mắt, hai người Sở Quan Kỳ vội vàng tiến lên, lộ vẻ vui mừng. "Đi thôi!

Đi qua thông đạo này, hẳn chính là địa điểm mục đích thực sự phía sau cánh cửa đá kia." Nói xong, Sở Kiêu nhảy xuống một cái.

Bên cạnh, hai người Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã cũng vội vàng nhảy theo.

Thông Thiên Đại Phật Tự, bên trong Ngọc Môn!

Đại điện nơi này chiếm diện tích chừng hai cái sân bóng rổ.

Nhưng trong đại điện rộng lớn như vậy, giờ khắc này lại chất đầy

các loại đồ cổ minh khí, thậm chí có từng đống kim thạch ngọc khí, cùng với lượng lớn thư họa.

Ở chính giữa đặt một cây san hô khổng lồ, đồng thời trong từng cái rương gỗ còn có từng cuốn kinh thư.

Tài bảo kinh người chồng chất như núi, nếu đặt ở bên ngoài, đủ để khiến người ta phú khả địch quốc.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Đúng lúc này, liên tiếp ba bóng người từ phía trên đại điện rơi xuống.

Ba người không phải ai khác, chính là ba người Sở Kiêu, Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã.

Khi nhìn thấy vàng bạc châu báu, đồ cổ minh khí, thư họa ngọc khí chất đầy cả một đại điện...

Giờ khắc này, dù là Sở Kiêu cũng không khỏi hô hấp trì trệ, đồng tử co rút lại.

Dù sao nơi này chính là địa điểm mai táng bảo tàng của vương thất Tây Hạ cuối cùng, tài phú chân chính phú khả địch quốc.

Trước đó trong Bình Sơn đại mộ lấy được đồ cổ minh khí cũng tuyệt đối không nhiều bằng nơi này, thậm chí luận về giá trị còn không bằng một nửa.

Nếu có thể hấp thu toàn bộ Khí vận điểm trên đồ cổ minh khí ở đây, số Khí vận điểm thu hoạch được sợ là phải đạt tới cửa ải mười vạn.

Ngay cả hắn đều chấn kinh như vậy, lại càng không cần nói tới

hai người Sở Quan Kỳ. "Tê...

Tộc trưởng, chúng ta vào nơi chứa bảo tàng rồi, nơi này cư nhiên có nhiều đồ cổ minh khí như vậy?

Nếu mang ra ngoài bán, vậy phải đáng giá bao nhiêu tiền?" Sở Mục Dã trừng lớn mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm đồ cổ minh khí chất đầy đại điện, thần tình chấn kinh, nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, kinh hô.

Sở Quan Kỳ một bên mặt lộ vẻ không thể tin: "Chỉ sợ đem tất cả tài phú vương thất Tây Hạ đều chất đống ở nơi này đi?

Có những đồ cổ minh khí này, đừng nói phong ca (anh Phong?) gì đó, đem cửa hiệu Sở gia ta rải đầy ba tỉnh chung quanh, liền tịch quyển cả phương Nam cũng không thành vấn đề, thậm chí có thể mở rộng về phía Bắc rồi." "Ha ha ha...

Từ nay về sau, Sở gia ta không bao giờ phải lo lắng vì tiền tài nữa." "Không sai, Tộc trưởng, ta kiến nghị sau khi trở về lập tức mở rộng đội hộ vệ gia tộc, chiêu thêm mấy ngàn người nữa, tốt nhất gom đủ một sư đoàn, Sở gia ta hoàn toàn nuôi nổi." Hai người Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã thần sắc cực kỳ vui mừng nhìn về phía Sở Kiêu bên cạnh, nóng lòng nói. "Nhiều đồ cổ minh khí như thế đích xác làm cho người ta khó có thể tin, có những thứ này, tốc độ khuếch trương thế lực của Sở gia ta xác thực có thể đề thăng tốc độ rồi.

Về phần chuyện mở rộng đội hộ vệ gia tộc thì tạm thời không vội." Sở Kiêu lắc đầu, sau đó cất bước đi về phía những đồ cổ minh khí kia. "Đinh, phát hiện Thiên Niên San Hô Thụ, có thể hấp thu 3000 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện Tống Nhữ Diêu Thiên Thanh Dứu Long Văn Song Nhĩ Bình (Bình hai tai văn rồng men thiên thanh lò Nhữ đời Tống), có thể hấp thu 1800 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện Đường Thất Thải Lưu Ly Quán (Hũ lưu ly bảy màu đời Đường), có

thể hấp thu 2000 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện Vương Hi Chi Tự Thiếp, có thể hấp thu 2500 Khí vận điểm." "Đinh, phát hiện Tống Quan Diêu Mẫu Đan Hoa Văn Bàn (Đĩa hoa văn mẫu đơn lò quan đời Tống), có thể hấp thu 1200 Khí vận điểm." "..." Nghe từng đạo thanh âm hệ thống truyền bên tai, dù định lực Sở Kiêu có tốt đến đâu, giờ khắc này cũng không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

Trân phẩm minh khí trong đại điện ít nhất có mấy chục kiện, mỗi một kiện đều trị giá trên một ngàn Khí vận điểm.

Đồng thời còn có lượng lớn minh khí cùng hoàng kim ngọc khí giá trị mấy trăm, mấy chục không đợi.

Chuyến đi Thông Thiên Đại Phật Tự này thật khiến người ta kinh hỉ không thôi.

Ông!

Sở Kiêu vung tay lên, trực tiếp thu toàn bộ những thứ này vào trong kho chứa đồ hệ thống.

Nơi này lát nữa tất nhiên có một trận chém giết, phải mau chóng thu vào kho chứa, nếu không vì đánh nhau mà làm hỏng những minh khí này thì thật là dục khóc vô lệ.

Những thứ này sau khi thu vào kho, hoàn toàn có thể để hệ thống hấp thu trong kho chứa, cũng không ngại việc hoạch đắc Khí vận điểm. "Tộc trưởng, kia là cái gì?" Đột nhiên, Sở Mục Dã chỉ vào phía sau bọn họ, trên không trung Ngọc Môn treo lơ lửng một vật màu đen sì dài hơn một mét không rõ tên, vẻ mặt tò mò hỏi. "Hủ Ngọc!" "Cảnh tượng sau khi vô số Hủ Trùng tụ tập cùng một chỗ ngủ say." Sở Kiêu nhíu mày, lên tiếng nói. "Hủ Ngọc?

Hủ Trùng?

Là cái gì?

Nghe có vẻ không đơn giản a." Sở Mục Dã có chút kinh ngạc nói. "Một loại trùng tử cực kỳ đáng sợ, có sự mẫn cảm cực kỳ cường đại đối với nhiệt độ, có thể thôn phệ tất cả những thứ có nhiệt điểm, dù là ánh lửa cũng có thể thôn phệ.

Một khi bị nó thôn phệ, bất luận vật chết hay vật sống đều thi cốt vô tồn, ngay cả vi khuẩn trong không khí cũng có thể thôn phệ.

Hơn nữa, những thứ này nếu bị liệt hỏa thiêu đốt, thậm chí có thể sinh ra gần như vô cùng vô tận tử thể (cơ thể con)..." Nhìn khối đen sì do Hủ Trùng dung hợp lại kia, Sở Kiêu mặt không biểu tình nói. "Thứ này khủng bố như vậy sao?

Chương 88

Vậy theo lời Tộc trưởng ngài nói, những Hủ Trùng kia chẳng phải vô địch rồi?" Nghe Sở Kiêu nói, Sở Mục Dã lập tức đại kinh thất sắc, vẻ mặt kinh ngạc không thôi. "Không đúng!

Tộc trưởng, ngài nói thứ này cực kỳ mẫn cảm đối với nguồn nhiệt, vậy nhiệt lượng tự nhiên tỏa ra trên người chúng ta chẳng phải cũng có thể bị nó biết được, cũng chính là nói, nó sẽ nhắm vào chúng ta?" Đột nhiên, Sở Quan Kỳ nhíu mày, trầm giọng nói. "Thứ này đích xác khó chơi, với tu vi Nhất giai sơ kỳ, nếu thật sự bị Hủ Trùng quấn lên, dù không chết cũng phải trọng thương.

Giống như Quan Kỳ nói, thứ này chỉ sợ đã phát giác ra chúng ta, đang từng chút từng chút thức tỉnh, phỏng chừng rất nhanh sẽ ra tay với chúng ta." Nghe vậy, trên mặt hai người Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã đều không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

Có thể làm cho Tộc trưởng nhà mình đều đối đãi cực kỳ nghiêm túc, bọn họ dung không được không cảnh giác.

Bất quá may mắn là tạm thời Hủ Trùng kia đang ở giai đoạn thức tỉnh, tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm.

Đột nhiên, Sở Quan Kỳ nhíu mày, cư nhiên nhìn thấy hai bên trái phải đại điện dựng hai bộ khô lâu khoác áo giáp, tay cầm trường đao.

Điều khiến hắn cảm thấy kỳ quái nhất là, tổng cảm thấy hai bộ khô lâu này dường như có chút quen mắt? "Không ổn!" Đột nhiên, Sở Quan Kỳ dường như hiểu ra, vội vàng nói thầm một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm hai bộ khô lâu kia, thần tình cực kỳ ngưng trọng nói: "Tộc trưởng, nhìn hai bộ khô lâu kia xem, có giống Cổ Đại Chiến Tướng chúng ta gặp bên ngoài lúc trước không?" "Cổ Đại Chiến

Tướng?" Sở Mục Dã thần tình kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại.

Vừa nhìn, lập tức làm cho hắn kinh hãi.

Bởi vì hai bộ khô lâu kia dường như thật sự là bản thể của Cổ Đại Chiến Tướng bị bọn họ thôn phệ hấp thu. "Cổ Đại Chiến Tướng lúc trước chỉ là dung hợp thể giữa sát khí và tàn hồn, hai bộ khô lâu trước mắt mới là bản thể, chỉ là nhục thân đã chết không biết bao nhiêu năm mà thôi." Sở Kiêu mặt không biểu tình liếc nhìn hai bộ khô lâu kia, thản nhiên mở miệng nói.

Nói xong, hắn chuyển ánh mắt nhìn về phía Hắc Phật tượng (Tượng Phật đen) bên kia.

Tượng Hắc Phật kia ngàn tay ngàn mắt (Thiên Thủ Thiên Nhãn), nhìn cực kỳ dữ tợn khủng bố, thậm chí có vẻ phá lệ thần bí khó lường.

Nhưng Sở Kiêu càng rõ ràng hơn, trên Thiên Thủ Thiên Nhãn Hắc Phật tượng có một loại kịch độc, người thường chạm vào tất định sẽ thối rữa cả người mà chết trong khoảnh khắc. "Ta nhớ phía sau dường như có một cơ quan, bên trong giấu một khối Long Cốt Thiên Thư?

Cũng không biết trên Long Cốt Thiên Thư rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu Khí vận điểm." Sở Kiêu hai mắt híp lại, trong lòng thầm trầm tư.

Phải biết rằng, Long Cốt Thiên Thư chính là thứ chí quan trọng yếu để đám người Hồ Bát Nhất đời sau tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Thứ này xuất từ tay Chu Văn Vương, về sau lại qua tay Lý Thuần Phong chia làm hai.

Khí vận điểm dính trên nó tuyệt đối cực kỳ khổng lồ.

Đối với bảo vật cận kề trước mắt lại sở hữu lượng lớn Khí vận

điểm, hắn sao có thể không động lòng?

Ông ông ông...

Đột nhiên lúc này, một trận tiếng ong ong vang lên trong đại điện.

Chỉ thấy cách đó không xa, khối Hủ Ngọc vốn không có động tĩnh gì, lúc này đã động.

Khối Hủ Ngọc to lớn kia dường như cảm nhận được sự tồn tại của nhiệt lượng, trực tiếp phân liệt ra vô số con Hủ Trùng rậm rạp chằng chịt.

Hủ Trùng bay múa giữa không trung, phát ra tiếng ong ong như ruồi bọ.

Bá!

Lúc này, lượng lớn Hủ Trùng trực tiếp lao về phía ba người Sở Kiêu, tốc độ nhanh đến mức gần như chớp mắt là tới. "Không ổn!" Hai người Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã sắc mặt kịch biến.

Vội vàng tung người nhảy lên muốn tránh né những con Hủ Trùng kia.

Chỉ là những con Hủ Trùng này phảng phất như gắn định vị dẫn đường, không chỉ có thể tìm người chuẩn xác, tốc độ nhanh đến mức khiến bọn họ có chút trở tay không kịp.

Hai người vừa mới tránh được một đợt Hủ Trùng, đảo mắt liền lại bị vây công.

Đồng thời, lượng lớn Hủ Trùng trực tiếp chia làm ba đợt, hai đợt đuổi theo hai người Sở Quan Kỳ không ngừng di chuyển trong đại điện, đợt còn lại lại lao về phía Sở Kiêu. "Tìm chết!" Nhìn lượng lớn Hủ Trùng đang lao tới, trong mắt Sở Kiêu hàn quang lóe lên, mạnh mẽ oanh ra một quyền.

Oanh long long...

Sát phạt chi lực đáng sợ bộc phát, một đạo quyền mang trong nháy mắt đánh nát lượng lớn Hủ Trùng thành phấn vụn, hóa thành bụi phấn phiêu đãng giữa không trung.

Nhìn một màn này, hai người Sở Quan Kỳ cách đó không xa mắt sáng lên, vội vàng nắm chặt chiến đao, khí huyết chi lực toàn thân dũng động, chém ra đao mang đáng sợ.

Nơi đao mang đi qua, lượng lớn Hủ Trùng bị nghiền nát, rơi xuống đất.

Nhưng mà, sự tình kinh khủng đã xảy ra.

Chỉ thấy những con Hủ Trùng thân thể vỡ nát thành bụi phấn kia, giờ khắc này cư nhiên không biết vì sao trong nháy mắt sống lại, thậm chí số lượng trở nên càng nhiều hơn.

Nhất thời, cả đại điện gần như bị Hủ Trùng che khuất, giống như bóng đen rậm rạp chằng chịt lao về phía ba người chém giết. "Đáng chết!

Thứ này rốt cuộc là cái gì, đều bị chém thành phấn vụn rồi cư nhiên còn có thể sống lại, một con Hủ Trùng phân liệt thành mấy chục hàng trăm con, căn bản càng giết càng nhiều a." Sở Mục Dã trong lòng giận dữ mắng, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể vừa tránh né vừa huy vũ chiến đao, bộc phát ra từng đạo đao mang.

Bên kia, Sở Quan Kỳ cũng không dễ chịu, mỗi một đao chém ra, chém nát thành trăm ngàn con Hủ Trùng, nhưng ngay sau đó những con Hủ Trùng đã chết kia liền sẽ sống lại, đồng thời số lượng bạo tăng gấp mười lần.

Tuy hai người tạm thời dựa vào thực lực cường đại ngăn cản được Hủ Trùng tập sát, nhưng hai người đều rõ ràng, một khi đợi đến

lúc lực kiệt, hai người tuyệt đối hẳn phải chết không nghi ngờ.

Đương nhiên, nếu hai người giờ phút này dựa vào thực lực cường đại, ngược lại cũng có thể nhanh chóng chạy trốn ra ngoài, nhưng với sự kiêu ngạo của hai người, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không đưa ra lựa chọn này.

Thân phụ huyết mạch Vu tộc, lại tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, trên vai còn gánh vác vinh quang Sở gia, sao có thể cứ thế bỏ chạy?

Huống hồ Tộc trưởng trước mắt rõ ràng còn có chuyện khác phải làm, Tộc trưởng còn ở đây, bọn họ sao có thể chạy trốn trước? "Đáng giận, quá yếu!

Nếu ta sở hữu thực lực cường đại hơn, một đao cường đại nghiền diệt những con Hủ Trùng này thành hư vô, ngay cả một chút cặn cũng không còn, xem đám gia hỏa này sống lại thế nào." Sở Mục Dã vừa huy vũ Nhạn Linh Đao, trong lòng vừa không ngừng gầm thét.

Bên kia, Sở Kiêu nhíu mày, không ngừng đánh giá những con Hủ Trùng này.

Hủ Trùng trước mắt có năng lực phục sinh dường như còn đáng sợ hơn trong nguyên tác.

Trong nguyên tác, Hủ Trùng sau khi bị liệt hỏa thiêu đốt mới có thể phục sinh phân liệt ra càng nhiều tử thể, hiện giờ ta còn chưa dùng hỏa diễm, sao chúng vẫn có thể phục sinh?

Hơn nữa mỗi lần phục sinh, tốc độ, sức mạnh của những con Hủ Trùng này dường như đều được nâng cao cực lớn.

Nếu cứ kéo dài mãi, chỉ sợ cuối cùng ngay cả hắn cũng bị hao tổn đến chết ở chỗ này. "Một đám sâu bọ, thật sự cho rằng dựa vào năng lực phục sinh là có thể muốn làm gì thì làm sao?" Sở Kiêu quát lạnh,

hỏa diễm bình thường có lẽ xác thực không làm gì được những con Hủ Trùng này, nhưng hỏa diễm hắn chưởng khống chính là hỏa diễm sở hữu sau khi giác tỉnh huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung.

Tuy so với Đô Thiên Thần Hỏa mà Chúc Dung nắm giữ còn kém không biết bao nhiêu vĩ độ, nhưng cũng tuyệt đối không phải phàm hỏa bình thường có thể so sánh.

Ông ~ Chỉ thấy quanh người hắn mạnh mẽ bộc phát ra từng luồng khí tức nóng rực, giữa mi tâm có văn lộ hỏa diễm lấp lánh, trong đồng tử càng hiện ra một đóa hỏa diễm.

Theo cái vung tay lên, một đạo hỏa diễm đỏ rực trực tiếp ngưng tụ trong lòng bàn tay, sau đó trong nháy mắt hóa thành một con hỏa long, cuốn về phía những con Hủ Trùng kia.

Ông ông ông...

Nơi liệt diễm đỏ rực đi qua, không khí đều bị thiêu đốt hầu như không còn, nhiệt độ chung quanh cực tốc tăng lên, gạch đá dưới đất, vách tường, cột đá bên cạnh càng trong nháy mắt bị khí tức nóng rực kia nướng thành một mảnh cháy đen.

Tí tách đùng đùng...

Lượng lớn Hủ Trùng nổ tung trong hỏa diễm, sau đó trong khoảnh khắc hóa thành hư vô.

Hỏa long cuộn trào gào thét, trước sau chỉ vài nhịp thở, đám Hủ Trùng rậm rạp chằng chịt vây quanh vừa rồi, giờ khắc này đã triệt để bị thiêu đốt thành bột mịn, ngay cả một chút cặn bã cũng không còn.

Nhìn Hủ Trùng không còn nửa điểm khả năng sống lại, Sở Kiêu không khỏi cười lạnh một tiếng.

Nhìn về phía không xa, hai người Sở Mục Dã vẫn còn đang bị vô số Hủ Trùng công kích, Sở Kiêu vừa định ra tay, lại bỗng nhiên dừng

lại. "Chậc...

Có chút không đúng!" "Kỳ Lân huyết của Trương gia kia có thể khu bách trùng, phương thế giới này các phương diện đều được tăng cường, vậy năng lực Kỳ Lân huyết kia tất nhiên cũng sẽ tăng lên.

Hoặc có lẽ Kỳ Lân huyết của Trương gia không nhất định có thể diệt Hủ Trùng, nhưng đủ để ngăn cản." "Nhưng huyết mạch Vu tộc mà Sở gia ta giác tỉnh hiện nay, so với Kỳ Lân huyết của Trương gia kia, không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

Dù cho độ giác tỉnh ngay cả một phần trăm cũng còn xa mới đạt tới, thì cũng nên có tác dụng khắc chế đối với những con Hủ Trùng này mới đúng." Sở Kiêu nhíu chặt mày, sau đó nhìn về phía hai người Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã cách đó không xa trầm giọng quát: "Quan Kỳ, Mục Dã, hai người các ngươi thử bôi máu lên lưỡi đao, lại ra tay với những con Hủ Trùng này xem." Hai người đang liều mạng vung đao vừa nghe vậy, theo bản năng rạch một đao trong lòng bàn tay.

Lượng lớn máu tươi nhuộm đỏ lưỡi đao, thậm chí có máu tươi bắn ra, rơi vào trên người một số con Hủ Trùng.

Cư nhiên khiến cho những con Hủ Trùng kia lập tức xèo xèo bốc khói trắng, trực tiếp hóa lỏng rơi xuống đất, không chỉ chết ngay tại chỗ mà còn không có khả năng tiếp tục phục sinh.

Nhìn một màn này, hai người nháy mắt đại hỉ, lập tức huy vũ chiến đao, quét ngang về phía những con Hủ Trùng kia.

Ông ông ông...

Từng đạo đao mang chém ra, nơi đao phong đi qua, lượng lớn Hủ Trùng bị nghiền nát, rơi xuống đất không thể nào phục sinh nữa.

Một màn phấn chấn như thế khiến hai người càng giết càng hăng, vừa rồi những con Hủ Trùng kia đuổi theo bọn họ chém giết, giờ khắc

này công thủ dị hình rồi.

Chương 89

Dưới thực lực cường đại của hai người, cộng thêm máu Vu tộc giác tỉnh trong cơ thể dính trên lưỡi đao triệt để ức chế năng lực phục sinh của Hủ Trùng, hai người có thể nói là càng giết càng mạnh.

Dù cho số lượng Hủ Trùng có nhiều hơn nữa, rậm rạp chằng chịt đếm không xuể, cũng bị hai người giết sạch sẽ trong thời gian cực ngắn. "Xem ra huyết mạch Vu tộc giác tỉnh đích xác sở hữu lực sát thương khó có thể tưởng tượng đối với những Hủ Trùng có năng lực phục sinh cực kỳ cường đại này." "Quan Kỳ, Mục Dã hai người mượn nhờ Vu Tộc Ngọc Phật, cũng mới giác tỉnh 0.2% mà thôi liền có uy năng như thế, vậy ngày sau tất vị (tương lai) sẽ càng thêm khủng bố?" Dù sao độ giác tỉnh huyết mạch càng về sau, mỗi khi tăng lên một phần trăm đều so với trị số giác tỉnh trước đó uy mãnh hơn, cường đại hơn ít nhất gấp mười lần.

Ví dụ như từ một phần trăm tăng lên hai phần trăm, tuy chỉ là một điểm phần trăm, nhưng uy năng giữa hai giả ít nhất có chênh lệch gấp mười.

Lại ví dụ như, vị chi (giả sử) độ giác tỉnh huyết mạch đạt sau năm mươi phần trăm, tăng lên năm mươi mốt phần trăm.

Một điểm phần trăm này, bất kể là độ khó tăng lên hay uy lực, đều cao hơn mấy chục hàng trăm lần so với năm mươi phần trăm trước đó không chỉ.

Cho nên đừng nhìn độ giác tỉnh huyết mạch là hệ phần trăm, trên thực tế nếu thật sự chia nhỏ ra, thì một tới ức vạn, nãi chí ức triệu, kinh triệu đều không phải là không thể. "Hô...

Tộc trưởng, hủ trùng thực sự quá quỷ dị, năng lực vô hạn phục

sinh kia quả thực khiến người ta khó mà tin nổi.

Nếu không phải vừa rồi Tộc trưởng ngài nhắc nhở, đem máu tươi của bản thân nhuộm lên đao phong, một đao đem những hủ trùng kia nghiền nát thành bột mịn, đồng thời khắc chế năng lực phục sinh của chúng, thì e rằng ta và Quan Kỳ hai người, hôm nay thật sự có khả năng bỏ mạng tại đây." Nhìn những mảnh thi thể hủ trùng nát bấy chất đống trên mặt đất, Sở Mục Dã nặng nề thở ra một hơi, thần tình đang căng thẳng cũng buông lỏng xuống, sau đó vội vàng bước đến trước mặt Sở Kiêu, cung thân cúi đầu, cực kỳ cung kính nói. "Đích xác!

Năng lực phục sinh của đám hủ trùng này thực sự có chút nghịch thiên, toái liệt thành cặn bã mà cư nhiên đều có thể phục sinh.

Quan trọng nhất là sau khi phục sinh, số lượng hủ trùng ít nhất bạo tăng gấp mười lần." Sở Quan Kỳ gật gật đầu, cho dù hiện tại những hủ trùng kia đã chết hết, trong lòng hắn vẫn không khỏi có chút sợ hãi. "Năng lực phục sinh của thứ này xác thực có chút quá nghịch thiên.

Từ khi ta tiếp xúc với nghề đảo đấu đến nay, dị thú, bánh chưng, cùng các loại sơn tinh dã quái gặp phải cũng không phải số ít.

Nhưng luận về độ nguy hiểm khó chơi, hủ trùng được xếp vào hàng đầu.

Cho dù là Lục Sí Ngô Công ở Bình Sơn đại mộ hay Tương Tây Thi Vương đem so với nó cũng xa xa không bằng.

Có lẽ luận về thực lực cá thể, hủ trùng không phải là đối thủ của chúng, nhưng một khi hai bên gặp nhau, cho dù là Lục Sí Ngô Công hay Tương Tây Thi Vương cũng nhất định sẽ bị hủ trùng cắn nuốt sạch sẽ trong khoảnh khắc, tuyệt đối sẽ không xuất hiện kết quả nào khác." Sở Kiêu vẻ mặt lạnh nhạt, đạm đạm nhìn lướt qua đống tàn

xác hủ trùng trên mặt đất, trong mắt cũng không kìm được hiện lên vài phần ngưng trọng.

Năng lực của hủ trùng so với trong nguyên tác còn mạnh hơn quá nhiều.

Ngay cả khả năng phục sinh quỷ dị cũng khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc, nếu không thể một kích nghiền nát hủ trùng thành hư vô, hoặc là cưỡng ép khắc chế năng lực phục sinh của chúng, thì loại năng lực này cơ bản tương đương với vô cùng vô tận, không có bất kỳ giới hạn nào.

Năng lực quỷ dị như thế, hắn thậm chí cảm thấy ngay cả những Tiên Thiên Cổ Thần cũng chưa chắc đã sở hữu bản lĩnh này. "Đúng rồi Tộc trưởng, vì sao huyết mạch truyền thừa của chúng ta cư nhiên lại có đẳng cấp năng lực này, có thể khắc chế năng lực phục sinh của hủ trùng?" Lúc này, Sở Mục Dã dường như nhớ ra điều gì, lập tức thần tình kích động, lộ vẻ hưng phấn hỏi. "Tự nhiên!" Sở Kiêu khẽ cười một tiếng, gật đầu nói: "Vu Tộc huyết mạch thuộc về dòng dõi Thần Ma ở không gian vĩ độ cao không biết bao nhiêu lần.

Tuy rằng độ giác tỉnh của các ngươi còn chưa bằng một phần ngàn tỷ của bản thể, nhưng đối phó với loại hủ trùng quỷ dị này thì không thành vấn đề.

Không chỉ hủ trùng, mà đối với các loại dị thú, bánh chưng cùng hết thảy âm tà chi vật, huyết mạch này đều có uy lực khó mà tưởng tượng nổi.

Thậm chí ngay cả khi đối đầu với các loại địch nhân khác, cũng sẽ bộc phát ra năng lượng đáng sợ." Nhìn vẻ mặt hưng phấn kích động của Sở Mục Dã, Sở Kiêu không khỏi bật cười.

Ngay cả Kỳ Lân huyết của Trương gia đều có loại năng lực này, chẳng lẽ Vu Tộc huyết mạch cao cấp hơn không biết bao nhiêu tầng thứ lại không làm được? "Bất quá hai người các ngươi cũng đừng cứ hễ gặp nguy hiểm là lại dùng máu tươi mở đường.

Một khi mất máu quá nhiều, nhẹ thì thương cập bản nguyên, nặng thì dầu hết đèn tắt mà chết.

Nhìn xem sắc mặt thương bạch trên mặt hai người lúc này đi, hiển nhiên là chứng trạng mất máu quá nhiều.

Mau chóng đi sang một bên nghỉ ngơi, mau chóng điều dưỡng thương thế một phen." Nhìn sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt của hai người sau trận chiến vừa rồi, Sở Kiêu không khỏi nhíu mày nói. "Tộc trưởng, ngài yên tâm, cũng không phải chuyện lớn gì.

Không phải còn có Dung Linh Đan sao, phục hạ một viên xong là rất nhanh liền có thể khôi phục." Nghe tộc trưởng nhà mình quan tâm, Sở Mục Dã không khỏi toét miệng cười, vẻ mặt không chút để ý nói. "Được rồi, đừng có cậy mạnh nữa, hai ta mau chóng đi chữa thương thôi, nếu không tiếp theo nếu lại gặp nguy hiểm, chẳng lẽ lại để Tộc trưởng xông lên phía trước?" Nhìn Sở Mục Dã còn mạnh miệng, Sở Quan Kỳ ở bên cạnh tức giận trừng mắt liếc một cái, sau đó đi tới bên tường ngồi xuống.

Sở Mục Dã thấy thế cũng vội vàng đi theo.

Thấy Sở Quan Kỳ hai người đi sang một bên chữa thương, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu cười.

Hiện tại dưới Thông Thiên Đại Phật Tự, hủ trùng là thứ nguy hiểm nhất đã được giải quyết, số lượng cổ đổng minh khí chất đống đầy cả đại điện cũng đã được thu vào kho hàng hệ thống.

Vậy hiện tại... cũng nên đi xem Long Cốt Thiên Thư một chút.

Sở Kiêu xoay người, chậm rãi nhìn về phía Thiên Thủ Thiên Nhãn Hắc Phật trước mắt, sau đó lại đem ánh mắt rơi vào hai ngọn đèn trường minh hai bên.

Hai ngọn đèn trường minh này một cao một thấp.

Hắn nhớ trong nguyên tác, muốn mở ra cơ quan mộ thất phía sau Thiên Thủ Thiên Nhãn Hắc Phật thì mấu chốt nằm ở trên đèn trường minh.

Nghĩ tới đây, Sở Kiêu một bước đạp ra, trong nháy mắt đã tới trước ngọn đèn trường minh thấp bé kia.

Tay phải mạnh mẽ nắm lấy đèn trường minh, sau đó nhấc lên trên.

Khi vị trí ngọn đèn này song song với ngọn đèn kia, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, dường như có bánh răng cơ quan nào đó bị chuyển động.

Ong ong...

Ngay sau đó, liền nhìn thấy bức tường nơi Thiên Thủ Thiên Nhãn Hắc Phật tọa lạc bắt đầu chậm rãi chuyển động, lộ ra một cái cửa động rộng chừng một người đi.

Lúc này mới nhìn rõ ràng, đây là mộ thất cuối cùng của Thông Thiên Đại Phật Tự.

Phóng mắt nhìn lại, ở giữa mộ thất có một cái thạch đài cao nửa người, bên trên bày biện một cái bảo hộp.

Bảo hộp cực kỳ tinh mỹ, chạm rồng khắc phượng, hiển nhiên cực kỳ bất phàm.

Đặc biệt là trên nắp bảo hộp cư nhiên có một cái đồ án tương tự như con mắt.

Đồ án con mắt này không phải thứ gì khác, chính là đồ án có liên

quan đến Mộc Trần Châu.

Bá!

Sở Kiêu trong nháy mắt xuất hiện tại trong mộ thất.

Trước mắt, trừ bỏ bảo hộp ở giữa ra thì cái gì cũng không có.

Do một tòa mộ thất vẻn vẹn chỉ cất chứa một cái bảo hộp, bất luận kẻ nào cũng có thể biết đồ vật bên trong rốt cuộc trân quý đến mức nào. "Long Cốt Thiên Thư!" Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, lẳng lặng nhìn bảo hộp trước mắt, sau đó chậm rãi vươn tay mở hộp ra.

Chỉ thấy bên trong hộp bày biện một khối mai rùa, bên trên khắc một ít văn tự không rõ tên, đồng thời ở giữa những văn tự này thỉnh thoảng xuất hiện văn lộ hình con mắt Mộc Trần Châu.

Thứ này không sai, chính là Long Cốt Thiên Thư!

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Long Cốt Thiên Thư, thanh âm của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu: "Đinh, phát hiện một trong Thương Chu Long Cốt Thiên Thư, có thể hấp thu 50,000 Khí Vận Điểm." Năm... năm vạn?

Nghe được thanh âm của hệ thống, Sở Kiêu trong lòng lập tức kinh hãi.

Một khối Long Cốt Thiên Thư cư nhiên giá trị 50,000 Khí Vận Điểm?

Phải biết rằng nếu đổi thành Gia Tộc Điểm thì túc túc giá trị năm ngàn điểm.

Nhiều Gia Tộc Điểm như vậy thậm chí có thể mua sắm không ít đồ tốt trong cửa hàng hệ thống rồi.

Hơn nữa nếu nhớ không lầm, Long Cốt Thiên Thư cũng không chỉ có một khối.

Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự giấu một khối, trong mộ táng Lý Thuần Phong ở Long Lĩnh Mê Quật cũng giấu một khối. "Đinh, Túc chủ có muốn hấp thu Khí Vận Điểm hay không?" Nghe hệ thống lần nữa truyền đến thanh âm, trong mắt Sở Kiêu tinh quang lóe lên, lập tức trầm giọng nói: "Hấp thu!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ hoạch đắc 50,000 Khí Vận Điểm!" Năm vạn!

Vẻn vẹn một khối Long Cốt Thiên Thư liền kiếm lời năm vạn Khí Vận Điểm.

Giờ phút này, trong kho hàng hệ thống còn có cổ đổng minh khí của cả Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự, vàng bạc ngọc khí, nếu toàn bộ hấp thu thì lại có thể đạt được bao nhiêu Khí Vận Điểm?

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu cũng không trễ nải, vội vàng nói với hệ thống: "Hệ thống, đem tất cả Khí Vận Điểm trên cổ đổng minh khí cùng vật phẩm ta tồn phóng trong kho hàng hấp thu hết." "Đinh, đang trong quá trình hấp thu...

Đã hấp thu hoàn tất, chúc mừng Túc chủ hoạch đắc 188,000 Khí Vận Điểm." Tê... "Bao... bao nhiêu?" Khi nghe được con số hệ thống báo lại, Sở Kiêu trừng mắt, suýt chút nữa tưởng mình nghe lầm. 18.8 vạn Khí Vận Điểm?

Quy đổi ra chẳng phải tương đương gần hai vạn Gia Tộc Điểm sao?

Chương 90

Lúc trước ở Bình Sơn đại mộ, lượng lớn cổ đổng minh khí như vậy cũng chỉ giúp hắn đạt được hơn ba vạn Khí Vận Điểm.

Nhưng hiện tại, một cái Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự cư nhiên mang lại gần hai mươi vạn Khí Vận Điểm.

So với Bình Sơn đại mộ nhiều hơn gần sáu lần!

Luận về số lượng minh khí chưa chắc đã nhiều hơn Bình Sơn, nhưng luận về chất lượng, cổ đổng minh khí ở Hắc Thủy Thành đích xác mạnh hơn quá nhiều.

Không nói những cái khác, đan đan trân phẩm minh khí đã đạt tới hàng chục kiện.

Trong đó thậm chí có chữ viết của Vương Hi Chi và Nhan Chân Khanh, tranh của Cố Khải Chi, Ngô Đạo Tử, gốm sứ Nhữ Diêu, Quan Diêu đỉnh cấp, cùng với bình lưu ly thất thải thời Đường...

Toàn là những trân phẩm đỉnh cấp.

Cũng chính vì vậy, nên trong tình huống số lượng không chênh lệch nhiều, Khí Vận Điểm thu hoạch được từ Hắc Thủy Thành mới gấp sáu lần Bình Sơn đại mộ. "Chậc...

Nếu cộng thêm năm vạn Khí Vận Điểm của Long Cốt Thiên Thư, vậy chuyến đi này chẳng phải đã đạt được 238,000 Khí Vận Điểm sao?" Chuyến đi này không chỉ thu hoạch lượng lớn cổ đổng minh khí phú khả địch quốc, mà còn kiếm được hơn hai mươi vạn Khí Vận Điểm, cho dù Sở Kiêu có trấn định đến đâu, giờ khắc này cũng không kìm được lộ ra một nụ cười vui sướng. "Cũng được!

Như vậy Hắc Thủy Thành coi như cũng cáo một đoạn lạc rồi.

Đợi đem âm khí, sát khí nơi này toàn bộ cắn nuốt sạch sẽ, liền có thể phản hồi Thường Sa thành!" Sở Kiêu thấp giọng tự nói, sau đó tay phải vung lên, trực tiếp đem Long Cốt Thiên Thư thu vào kho hàng hệ thống, xoay người bước ra khỏi mộ thất. "Tộc trưởng, trong mộ thất không có cổ đổng minh khí nào khác sao?" Vừa ra ngoài, Sở Kiêu liền thấy Sở Mục Dã mặt đầy kinh hỉ tiến lên hỏi. "Không có!

Bên trong chỉ có một món đồ, Long Cốt Thiên Thư!" Sở Kiêu lắc lắc đầu nói. "Long Cốt Thiên Thư?

Đó là cái gì?" Sở Mục Dã nghe vậy có chút khó hiểu. "Hỏi nhiều như vậy làm gì?

Như hôm nay đầu lĩnh Thông Thiên Đại Phật Tự ở Hắc Thủy Thành đã bị diệt, hai người các ngươi tùy tiện tìm một chỗ tu luyện, mau chóng đem âm khí, sát khí nơi này cắn nuốt hấp thu.

Có lẽ không cần bao lâu, hai người các ngươi có thể đột phá, đạp nhập Nhất giai trung kỳ rồi." Nhìn vẻ mặt như có mười vạn câu hỏi vì sao của Sở Mục Dã, Sở Kiêu tức giận trừng mắt liếc một cái nói. "Nhất giai trung kỳ..." Sở Mục Dã nghe vậy mắt lập tức sáng lên, trên mặt tình bất tự cấm hiện lên một tia kinh hỉ.

Hắc hắc...

Đợi đột phá Nhất giai trung kỳ, sau khi về Thường Sa thành, ta muốn xem Tiểu Tà tên kia còn dám ở trước mặt ta thần khí hay không.

Trong Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự ẩn chứa âm khí, sát khí nồng đậm như vậy, chưa chắc không có cơ hội khiến tu vi của hắn vượt qua đối phương.

Nhìn Sở Mục Dã lại lâm vào ngây ngô cười, Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cũng lười quản hắn, trực tiếp chọn một chỗ, ngồi xếp bằng xuống, chuẩn bị bắt đầu tu luyện. *** Cùng lúc đó, khi Sở Kiêu

đám người đang bế quan tu luyện tại Hắc Thủy Thành, thì tại Thường Sa thành xa xôi ngàn dặm, giờ phút này lại phong vân biến ảo, một trận phong bạo tức sắp giáng lâm.

Cuộc tranh đấu giữa Trương Khải Sơn và Tả Khiêm Chi gần như đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Theo sự tranh đấu của hai người, song phương cư nhiên đem Hồng gia, Hoắc gia, cùng với không ít thế lực trong nội thành Thường Sa đều kéo vào.

Trận đại phong bạo này chỉ sợ rất nhanh sẽ triệt để bùng nổ, đến lúc đó cả Thường Sa thành đều sẽ bị tẩy bài triệt để!

Thường Sa thành!

Bên ngoài đại viện Sở phủ, lúc này đang có ba người đứng đó.

Trong đó một vị thiếu niên nhìn qua chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, không phải ai khác chính là Tề Thiết Chủy.

Hai người còn lại, một kẻ thân mặc quân trang, một kẻ mặc một bộ trường sam màu đỏ.

Hai người này chính là Trương Khải Sơn cùng Nhị Nguyệt Hồng. "Khải Sơn huynh, Hồng huynh, theo đạo lý thì hôm nay ta không nên mang các ngài đến đây, nhưng ai bảo ta nợ các ngài một cái nhân tình.

Như hôm nay hai vị cùng Tả Khiêm Chi tranh đấu, gần như đã lan đến cả Thường Sa thành: Hoàng gia, Hoắc gia, Giải gia, thậm chí là Hồng gia.

Cả Thường Sa thành hiện giờ giống như một cái lốc xoáy khổng lồ, một khi không cẩn thận sẽ đem người ta nuốt đến xương cốt cũng không còn.

Ta, Tề Thiết Chủy, chỉ là một kẻ xem bói, thật sự không muốn bị

cuốn vào lốc xoáy, nhưng đã không thể tránh, không thể trốn thì ta cũng chỉ có thể tận lực mà làm." "Tên Tả Khiêm Chi kia dù sao cũng là Bố phòng quan Thường Sa thành, nghe nói còn nuôi một đám quái vật biến dị.

Nếu muốn mau chóng giải quyết Tả Khiêm Chi, tốt nhất là có được sự giúp đỡ của Sở gia.

Không phải ta nói khoác, nếu Sở gia chịu trợ giúp một tay, thì mặc kệ Tả Khiêm Chi hay quái vật gì đều vô dụng.

Nhưng Tề Thiết Chủy ta chỉ có thể thay mặt dẫn tiến, còn việc có thể đả động được Sở gia hay không thì phải xem các ngài." Ngoài cửa lớn Sở phủ, Tề Thiết Chủy vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, từng câu từng chữ nói.

Sự thật đúng là như vậy, dù sao Sở Kiêu mới là lão đại mà hắn đã quyết định đi theo trong lòng.

Như hôm nay Thường Sa thành phong vũ dục lai, nếu không cần thiết, hắn tuyệt đối không muốn đem Sở gia cũng kéo vào vũng nước đục này.

Nhưng không còn cách nào!

Dạo trước hắn đắc tội một số người Nhật, vừa khéo gặp Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng ra tay cứu giúp.

Đối với một người có thuộc tính hung lệ như Trương Khải Sơn, hắn thật sự không muốn có liên hệ, nhưng ơn cứu mạng thì vô luận như thế nào cũng không thể không báo.

Qua lại vài lần, mấy người cũng quen thuộc.

Cuộc tranh đấu giữa Trương Khải Sơn và Tả Khiêm Chi cả Thường Sa thành ai cũng biết, hắn tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Thời gian gần đây, vì thường xuyên đi cùng Trương Khải Sơn, hắn tự nhiên cũng thành cái gai trong mắt Tả Khiêm Chi.

Thêm vào đó, thời gian trước mới biết được phụ thân của Nhị Nguyệt Hồng - Hồng lão ban chủ vẫn luôn bị Tả Khiêm Chi ép làm việc.

Vì thế Nhị Nguyệt Hồng đã cãi nhau to với cha mình.

Sau đó vì đủ loại nguyên nhân, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng dẫn người sát tiến phủ đệ Tả Khiêm Chi, ai ngờ lại trúng gian kế của đối phương.

Hai người bị nhốt trong phủ đệ Tả Khiêm Chi, một đám quái vật mất đi thần trí điên cuồng công kích bọn họ.

Những kẻ này là do Tả Khiêm Chi dùng máu người Trương gia để nghiên cứu thất bại mà thành, cho nên mới từng kẻ từng kẻ mất đi thần trí, trở nên cực kỳ cuồng bạo.

Nhưng cho dù là thất bại phẩm, lại có lực lớn vô cùng, luận thực lực mỗi kẻ đều sở hữu Minh Kình.

Vốn dĩ với thực lực của Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cũng không sợ những quái vật này.

Nhưng ai ngờ phía sau lại có mười mấy cường giả dùng đao, những đao khách này tốc độ và sức mạnh đều đạt tới tầng thứ phi nhân.

Nghe nói trong cơ thể bọn chúng đều được tiêm máu người Trương gia, là bán thành phẩm nghiên cứu.

Tuy thực lực không thể so sánh với Nghiêm Tam Hưng lúc trước, nhưng tốc độ đều đã đạp nhập Ám Kình.

Mười mấy tên Ám Kình đao khách, lại thêm thượng trăm tên quái

vật Minh Kình cuồng bạo vây giết, cho dù là Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng cũng dần dần bất địch.

Cuối cùng, Hồng lão ban chủ kịp thời chạy tới cứu được hai người, nhưng bản thân ông lại thảm chết đương trường.

Cũng chính vì vậy, cuộc tranh đấu xong phương hiện giờ gần như đã tới mức kịch liệt nhất.

Nhị Nguyệt Hồng dẫn dắt cả Hồng gia cùng Trương Khải Sơn công nhiên tuyên chiến với Tả Khiêm Chi.

Nhưng ai ngờ Hoàng gia Thủy Hoàng vào lúc này lại đứng về phe Tả Khiêm Chi.

Phải biết rằng Hoàng gia tại Thường Sa thành cũng là một thế lực không yếu hơn Hồng gia, gia chủ Thủy Hoàng càng nổi danh hung tàn, âm hiểm.

Thủy Hoàng còn khống chế bang phái thế lực lớn nhất vùng Thường Sa - Hoàng Quỳ Bang!

Truyền văn bang chủ Hoàng Quỳ Bang là Đồ Hoàng Quỳ, chính là em ruột của Thủy Hoàng.

Mấy ngày nay, Hồng gia và Hoàng gia hỏa tịnh mấy lần, dẫn đến tử thương không ít người.

Song phương vì để có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã giải quyết đối phương, bắt đầu tranh nhau lôi kéo các đại thế lực Thường Sa thành như Hoắc gia, Giải gia, Ngô gia... cùng các bang phái lớn nhỏ.

Nhiên Hoắc gia, Giải gia, Ngô gia lại thủy chung bồi hồi bất định, ngược lại những bang phái nhỏ kia thì đều đứng về phía đối lập với Trương Khải Sơn.

Vì để có được trợ thủ cường đại hơn, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cuối cùng đặt mục tiêu lên người Sở gia.

Đối với việc Sở Khứ Tà lúc trước dễ dàng chém giết Nghiêm Tam Hưng - kẻ nghi ngờ là Hóa Kình cường giả, dù đã qua một hai tháng bọn họ cũng chưa từng quên.

Cái Sở gia thần bí mạc trắc này gần đây càng mua sắm cửa hiệu tại Thường Sa thành, người sáng suốt vừa nhìn liền biết là muốn làm gì.

Đối với việc này Trương Khải Sơn không để ý, cái thực sự khiến hắn để ý là Sở gia nghi ngờ sở hữu vài vị Hóa Kình cường giả.

Nếu có thể được Sở gia giúp đỡ, thì sợ gì Tả Khiêm Chi và đám đao khách thủ hạ?

Chương 91

Chỉ tiếc là hai người lúc trước cùng Sở gia phát sinh một chút chuyện không vui, không có môn lộ mà tới cửa cầu người thì chẳng khác nào tự mình chuốc lấy nhục nhã.

Vừa khéo Tề Thiết Chủy biết được việc này, niệm tình Trương Khải Sơn có ơn cứu mạng nên mới dẫn hai người hôm nay tới ngoài đại viện Sở phủ cầu kiến Sở Kiêu.

Lúc này, cách đó không xa vừa vặn có hai đứa trẻ nhìn chỉ chừng bảy, tám tuổi, mỗi đứa tay cầm một xâu kẹo hồ lô đi tới.

Hai đứa nhỏ vừa ăn kẹo hồ lô vừa thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại ngâm nga vài câu hát, tung tăng nhảy nhót đi qua trước mặt ba người.

Thấy hai đứa nhỏ bước lên bậc thang đi về phía cửa lớn Sở phủ, trên mặt Tề Thiết Chủy có chút kinh ngạc: Lúc nào thì trong Sở phủ có trẻ con vậy?

Đối với việc đông đảo tộc nhân Sở gia đến Sở phủ, Tề Thiết Chủy thật sự không biết, cũng chính vì vậy khi nhìn thấy hai đứa nhỏ mới ngạc nhiên. "Uy, hai đứa nhỏ kia, các ngươi sống ở đây sao?" Trong lòng tò mò, Tề Thiết Chủy nhịn không được lên tiếng gọi.

Hai đứa nhỏ đang tung tăng nhảy nhót theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tề Thiết Chủy, có chút nghi hoặc nói: "Vị đại ca ca này, là đang gọi bọn ta sao?" "Không sai, hai vị tiểu bằng hữu, ca ca hỏi một chuyện được không?" Tề Thiết Chủy vẫy vẫy tay, hắc hắc cười nói. "Không đi!

Đừng tưởng ta không biết, ngươi là kẻ lừa đảo, muốn lừa gạt hai đứa trẻ con bọn ta." Một đứa bé ngẩng cổ lên, vẻ mặt ngạo kiều nói.

"Hắc...

Tiểu thí hài!" Bị một đứa nhỏ đương diện mắng, Tề Thiết Chủy lập tức cảm thấy trên mặt có chút không nhịn được, ngay cả Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh cũng có chút buồn cười. "Tiểu hài tử, ca ca thật không lừa các ngươi, thật chỉ hỏi một chuyện thôi, nếu trả lời tốt thì khối đại dương này cho các ngươi, thế nào?" Tề Thiết Chủy hít sâu một hơi, nặn ra một nụ cười tự cho là hiền lành, vừa nói vừa lấy ra một đồng đại dương lắc lắc. "Hổ Đầu ca, cái đại ca ca này dường như có chút ngốc, bất quá thoạt nhìn rất có tiền nha, chúng ta có muốn hay không..." Nhìn đồng đại dương lấp lánh dưới ánh mặt trời trong tay Tề Thiết Chủy, một đứa nhỏ lập tức nhỏ giọng thì thầm. "Kẻ ngốc mới dễ lừa mà...

Đợi lấy được đồng đại dương kia, ta dẫn Tiểu Thạch Đầu đi mua đồ ăn ngon được không?" Đứa nhỏ tên là Hổ Đầu tròng mắt xoay chuyển, sau đó dẫn Tiểu Thạch Đầu đi tới trước mặt Tề Thiết Chủy, tay phải duỗi ra, ngẩng cổ, vẻ mặt ngạo kiều nói: "Đưa tiền trước!" "Hắc...

Không nhìn ra a, ngươi là cái tiểu tài mê." Tề Thiết Chủy giận quá hóa cười, trực tiếp đem đại dương đặt vào tay đối phương, sau đó hỏi: "Tiểu hài tử, các ngươi cũng là người Sở gia sao?" "Ngang, đây là nhà ta, làm sao?" Nhìn đại dương trong tay, nụ cười trên mặt Hổ Đầu lập tức trở nên càng thêm vui vẻ. "Thật nha, vậy ngươi tên là gì?

Có thể hay không nói cho ca ca biết các ngươi có quen biết Sở Kiêu không?" "Nhạ!" Hổ Đầu duỗi tay phải ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cư nhiên lộ ra biểu tình nghiêm túc. "Hắc...

Còn cùng ta mặc cả?

Cho cho cho..." Nhìn bộ dáng mê tiền của Tiểu Hổ Đầu, Tề Thiết Chủy chỉ cảm thấy một trận đau đầu, vội vàng lấy ra vài đồng đại

dương đưa cho đối phương.

Tiểu Hổ Đầu thấy thế vội vàng nhận lấy, cùng Tiểu Thạch Đầu bên cạnh hí hửng thì thầm to nhỏ.

Sau khi xác định đại dương trong tay là thật, Tiểu Hổ Đầu mới lên tiếng nói: "Ta tên là Tiểu Hổ Đầu, nó tên Tiểu Thạch Đầu.

Tên của Tộc trưởng Sở Kiêu không thể trực tiếp gọi danh húy.

Các ngươi có việc gì không?

Nếu không có việc gì ta đi đây." "Tiểu Hổ Đầu?

Hừ...

Nhìn thì hổ đầu hổ não đấy." Tề Thiết Chủy âm thầm bĩu môi, đối với đứa nhỏ lấy đi mấy đồng đại dương này, oán niệm trong lòng cũng thâm sâu. "Từ từ!" Lúc này, Trương Khải Sơn đột nhiên lên tiếng, thần tình vô cùng nghiêm túc nhìn Tiểu Hổ Đầu nói: "Tiểu bằng hữu, vừa rồi ngươi nói Sở Kiêu là Tộc trưởng của các ngươi?

Vậy không biết có thể hay không đi vào thông báo một tiếng, Trương Khải Sơn cầu kiến." "Không được nha...

Ta đều đã nhiều ngày không gặp Tộc trưởng rồi." Tiểu Hổ Đầu vừa lắc đầu vừa ăn kẹo hồ lô, chớp chớp đôi mắt to linh động. "Hổ Đầu!

Thạch Đầu!" Đột nhiên, một tiếng quát lớn từ không xa truyền đến.

Chỉ thấy bên trong cửa lớn Sở phủ đang đi ra một nữ tử mặc sườn xám màu xanh.

Khi nhìn thấy nữ tử này, trong mắt ba người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy lập tức hiện lên một tia kinh diễm.

Thường Sa thành lại có nữ tử dung mạo, khí chất tuyệt giai như

thế? "Thanh Bình cô cô!

Thanh Bình cô cô!" Tiểu Hổ Đầu, Tiểu Thạch Đầu nhìn thấy nữ tử mặc sườn xám xanh, nụ cười đắc ý trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ ủ rũ và vô trợ. "Hai cái tiểu gia hỏa này gan béo rồi đúng không?

Ai cho các ngươi tự ý chạy ra ngoài?" Sở Thanh Bình mặt nghiêm túc, mỗi tay xách một cái lỗ tai, tức giận quát lớn. "Ai nha...

Thanh Bình cô cô, ta biết sai rồi, đều là Hổ Đầu ca dẫn ta ra ngoài." "Hảo một cái Tiểu Thạch Đầu, cư nhiên dễ dàng bán đứng ta như vậy, sau này ta không bao giờ dẫn ngươi đi ra ngoài nữa...

Oa oa, sai rồi ta sai rồi Thanh Bình cô cô, mau nhìn xem, bọn họ hình như tìm Tộc trưởng." Tìm Tộc trưởng?

Sở Thanh Bình nghe vậy sửng sốt, sau đó buông lỗ tai hai đứa nhỏ ra, ngước mắt nhìn về phía ba người Tề Thiết Chủy, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng. "Vị cô nương này, tại hạ Tề Thiết Chủy, lần này tới đích xác là vì tìm Sở đại ca.

Hai vị này là Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng." Tề Thiết Chủy vội nói.

Tề Thiết Chủy!

Trương Khải Sơn!

Nhị Nguyệt Hồng!

Sở Thanh Bình thâm ý nhìn ba người trước mắt.

Như hôm nay Sở gia sớm đã đem thế lực và nhân vật tại Thường Sa thành điều tra rõ ràng rành mạch.

Đối với ba người trước mắt, nàng sao có thể không biết? "Tề Thiết Chủy?

Ta có nghe Cửu Chiến và Tiểu Tà nhắc tới." Nhìn Tề Thiết Chủy trước mắt, Sở Thanh Bình mỉm cười nói. "Cáp cáp cáp...

Lúc trước khi Sở đại ca mới tới Thường Sa thành, ta cùng ngài ấy tương đối quen thuộc, tòa Sở phủ đại viện này cũng là do ta dắt mối bắc cầu mua lại.

Bất quá ta tò mò, Cửu Chiến và Tiểu Tà nói gì về ta?" Nghe Sở Thanh Bình nói, Tề Thiết Chủy nhịn không được hắc hắc cười, tò mò hỏi. "Cái này ta biết, Chiến thúc thúc và Tà thúc thúc nói ngươi là cái quỷ nhát gan, bất quá rượu nhà ngươi ủ cũng không tệ." Không đợi Sở Thanh Bình mở miệng, Tiểu Hổ Đầu bên cạnh lập tức nhảy ra tranh nói trước.

Nói xong, Tiểu Hổ Đầu làm mặt quỷ với Tề Thiết Chủy, vẻ mặt cực kỳ bỉ di: "Hóa ra ngươi là cái tên quỷ nhát gan kia a." Tiểu Hổ Đầu vừa nói ra lời này, Tề Thiết Chủy cả người như bị sét đánh, triệt để ngây ngẩn tại chỗ, vẻ mặt không dám tin tưởng: "...Hai tên gia hỏa kia trộm rượu của ta, cư nhiên còn nói ta như vậy, thật... thật không có lương tâm!" Tề Thiết Chủy có chút tức giận đến mức bại hoại, trong miệng càng là mắng mắng liệt liệt.

Một bên Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng cũng không cấm khóe miệng khẽ giật, không biết nên nói gì.

Sở Thanh Bình tức giận trừng mắt liếc Tiểu Hổ Đầu một cái, sau đó mỉm cười nói: "Xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, Tề tiên sinh đừng để trong lòng." "Không có việc gì, ta không tức giận các nó, ta là giận Sở Cửu Chiến và Sở Khứ Tà hai kẻ không có lương tâm kia.

Bất quá cô nương chớ gọi ta là tiên sinh, ta không đảm đương nổi ngài một tiếng tiên sinh đâu." Tề Thiết Chủy xua xua tay, lắc đầu nói.

Đối với việc này Sở Thanh Bình cũng không nói gì thêm, nhìn về phía ba người hỏi: "Ba người các ngươi tìm Tộc trưởng nhà ta?"

"Không sai!

Bất quá gặp chút phiền toái, cho nên muốn tìm Sở đại ca giúp một chút." Tề Thiết Chủy quay đầu nhìn thoáng qua Trương Khải Sơn hai người, sau đó cười khổ một tiếng nói.

Nhìn một màn này, ánh mắt Sở Thanh Bình khẽ lóe lên.

Thời gian gần đây Thường Sa thành xảy ra chuyện gì nàng cũng có hiểu biết, cho nên đại khái cũng đoán được mục đích mấy người này tới đây. "Tộc trưởng một tháng trước đã xuất viễn môn.

Mấy vị nếu có việc liền đi vào trong phủ rồi nói chuyện đi, vừa vặn Trường Dịch hôm nay đang ở trong phủ." "Sở đại ca xuất viễn môn?" Tề Thiết Chủy nghe vậy sửng sốt, bất quá sau đó lại gật gật đầu, chắp tay thi lễ nói: "Vậy đa tạ cô nương, vừa vặn Trường Dịch huynh ta cũng quen biết, nói với hắn cũng như nhau." "Vậy đi theo ta!" Sở Thanh Bình mỉm cười, sau đó dắt hai tiểu gia hỏa, xoay người đi vào trong Sở phủ.

Ba người thấy thế cũng vội vàng đi theo. "Tề Thiết Chủy, Tộc trưởng Sở gia không ở đây, chuyện lớn như vậy người khác có thể làm chủ sao?" Vừa đi, Nhị Nguyệt Hồng không khỏi có chút lo lắng thấp giọng hỏi. "Ai biết được chứ, bất quá đều đã tới đây rồi, tổng phải thử xem mới biết được.

Người tên Trường Dịch này ta cũng có chút hiểu biết, địa vị tại Sở gia không thấp, hy vọng hắn có thể giúp chúng ta một tay." Tề Thiết Chủy lắc đầu, trong lòng đồng dạng cũng có chút lo lắng. "Được rồi Hồng huynh, đã đến thì cứ an tâm, mặc kệ thành hay không, tổng phải thử mới biết." Trương Khải Sơn thở dài một tiếng nói.

Một đoàn người đi vào Sở phủ, xuyên qua tiền viện, hành lang gấp khúc và cửa vòm, cuối cùng đi tới phòng khách. "Mấy vị chờ một chút, lát nữa Trường Dịch sẽ tới." Sở Thanh Bình mỉm cười nhìn ba

người, sau đó mang theo hai tiểu gia hỏa xoay người rời khỏi phòng khách.

Chương 92

Rất nhanh, lại có một vị nữ tử bưng lên ba chén trà, đồng dạng không có chút nào lưu lại. "Khải Sơn huynh, vừa rồi có hay không cảm giác được, nữ dung bưng trà tiến vào kia, ta từ trên người đối phương cảm nhận được một tia nguy hiểm." Nhị Nguyệt Hồng mày nhíu chặt, nhìn về hướng nữ dung vừa rời đi, thần tình ngưng trọng nói. "Đích xác!

Ta và ngươi đều đã bước vào Ám Kình đỉnh phong, người bình thường không có khả năng khiến chúng ta cảm thấy nguy hiểm, trừ phi thực lực người đó có thể cùng chúng ta bất phân thắng bại." Trương Khải Sơn giờ phút này đồng dạng sắc mặt nghiêm túc, trong lòng đối với cái Sở gia này vừa cảm thấy chấn kinh lại vừa kinh thán.

Một người hầu gái cư nhiên đều có thể sở hữu thực lực không kém bọn họ?

Chẳng lẽ Sở gia là một gia tộc tương tự như Trương gia?

Nhưng không nên a...

Trương gia truyền thừa mấy ngàn năm, nếu thế gian thật có loại gia tộc này, trong tộc không nên không có ghi chép mới đúng. "Ta nói Khải Sơn huynh, Hồng huynh, hai người các ngươi đừng có ở đó bình phẩm từ đầu đến chân nữa.

Vừa rồi ta nhìn thoáng qua nữ dung kia, mệnh cách đồng dạng quý không thể tả.

Hảo gia hỏa, đối phương khẳng định không phải người hầu, hai người các ngươi đừng đoán mò." Thấy hai người bên cạnh nhíu mày suy đoán lung tung, Tề Thiết Chủy vội vàng lên tiếng. "Nga?

Không phải nữ dung?

Mệnh cách quý không thể tả?" Nghe Tề Thiết Chủy nói, Trương Khải Sơn hai người lập tức kinh hãi.

Đối với năng lực Kỳ Môn Bát Quái của Tề Thiết Chủy, hai người không có chút ý tứ xem thường nào.

Bởi vì bọn họ đã tận mắt kiến thức bản lĩnh của Tề Thiết Chủy, tuyệt đối là thế gian khuất chỉ có thể đếm được.

Hắn nói vậy tuyệt đối sẽ không sai.

Nói như vậy, người kia thật không phải nữ dung, mệnh cách cũng thật sự quý không thể tả? "Tề Thiết Chủy, nói tường tận xem!" Trương Khải Sơn thần tình ngưng trọng trầm giọng nói. "Đừng!

Kể từ khi gặp Sở đại ca, ta đã thề tuyệt đối sẽ không tính quẻ cho người Sở gia nữa.

Vừa rồi ta cũng không tính cho vị nữ tử kia, chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi.

Từ diện tướng mà xem, ta chỉ biết là quý không thể tả, còn nhiều hơn nữa thì ta sợ sẽ bị thiên lôi đánh, chết không có chỗ chôn a." Tề Thiết Chủy vội vàng xua xua tay, rụt người ngồi xuống ghế, đầu lắc như trống bỏi.

Dù sao hắn cũng phát hiện ra, chỉ cần là người trong Sở phủ đại viện thì đều không thể tính.

Đừng nói nữ tử vừa rồi, ngay cả Tiểu Hổ Đầu, Tiểu Thạch Đầu kia cũng đều là thiên nhân chi tư, hắn cũng không dám đoán bừa.

Nhìn Tề Thiết Chủy bộ dáng như vậy, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng trong lòng càng thêm tò mò, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân.

Ngay sau đó liền thấy một đạo thân ảnh bước vào phòng khách.

Người tới thân thể đĩnh bạt, mặc một bộ kình trang, dung mạo hùng vĩ anh tuấn.

Hắn vừa bước vào phòng khách, một cỗ khí tức đại khí bàng bạc liền trực tiếp ập vào mặt mọi người.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng liếc nhau, đều có thể từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia chấn kinh.

Nam tử trước mắt cư nhiên cho bọn hắn một loại cảm giác như nhìn thấy ngọn núi hùng vĩ sừng sững, cao sơn ngưỡng chỉ.

Sở gia!

Quả thật là một gia tộc thâm sâu khó lường, cơ hồ người người như rồng. "Ta đi!

Trường Dịch huynh, một thời gian không gặp, khí chất ngài biến đổi thật khó mà tin nổi." Nhìn Sở Trường Dịch đi vào, Tề Thiết Chủy trừng lớn mắt, vội vàng đứng dậy, ánh mắt không ngừng đánh giá đối phương, có chút không thể tưởng tượng nổi nói. "Hiện tại Tộc trưởng đi vắng, mọi việc đều cần ta xử lý, không có cách nào." Sở Trường Dịch lắc đầu.

Kỳ thực nguyên nhân chân thật là vì hắn mới đột phá Nhất giai hậu kỳ, một thân thực lực bạo trướng, khí tức toàn thân chưa hoàn toàn khống chế được. "Ba Mệnh Đích, cũng có một khoảng thời gian không gặp rồi, hôm nay lại có việc gì sao?" Sở Trường Dịch trước tiên đạm đạm liếc nhìn Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh, sau đó nhìn về phía Tề Thiết Chủy cười nói. "Hắc hắc...

Trường Dịch huynh, hôm nay ta cũng thực sự không còn cách nào, cho nên mới mặt dày đến cầu Sở gia các ngài giúp đỡ." Đối diện với

ánh mắt có chút tìm tòi nghiên cứu của Sở Trường Dịch, Tề Thiết Chủy trước là xấu hổ cười, sau đó thở dài bất đắc dĩ nói. "Nga?

Tìm Sở gia ta giúp đỡ?

Ba Mệnh Đích không phải tự xưng Kỳ Môn Bát Quái rất giỏi sao, phàm là gặp chuyện nguy hiểm thì có thể chạy liền chạy, hôm nay lại tìm Sở gia ta giúp đỡ rồi?" Nhìn Tề Thiết Chủy vẻ mặt vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ, Sở Trường Dịch không khỏi khẽ cười trêu chọc. "Ai...

Việc này nói ra rất dài a!" Tề Thiết Chủy lắc đầu than thở, sau đó giới thiệu với Sở Trường Dịch: "Trường Dịch huynh, ta giới thiệu một chút, hai vị này là Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng." "Tại hạ Trương Khải Sơn!" "Nhị Nguyệt Hồng..." Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng ở bên cạnh cũng vội vàng đứng dậy, ôm quyền thi lễ.

Sở Trường Dịch nghe vậy sắc mặt không đổi, lẳng lặng đánh giá hai người một chút rồi mới gật đầu: "Ta biết hai người các ngươi, là nhân vật phong vân ở Thường Sa thành dạo gần đây.

Ta cũng nghe Tiểu Tà nhắc tới.

Trước đó hai người các ngươi nửa đêm canh ba đánh nhau với người ta bên ngoài Sở phủ, làm hỏng tường bao, hình như có bồi thường một ít tiền.

Hai người đã là bằng hữu của Ba Mệnh Đích, vậy xưng hô ta là Trường Dịch liền được." Không nhắc tới cái này còn tốt, vừa nhắc tới chuyện này, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng khóe miệng liền nhịn không được co giật một trận, trái tim đều ẩn ẩn đau.

Dù sao đó cũng là hai mươi lăm vạn đại dương a!

Hiện tại bọn họ còn chưa thực sự phát tích, còn xa mới là Phật gia và Nhị gia gia tài vạn quán vài năm sau!

Hai mươi lăm vạn đại dương, cho dù mỗi người một nửa cũng làm cho bọn hắn đau lòng không thôi.

Nhưng nhiều tiền như vậy, trong miệng Sở Trường Dịch cư nhiên chỉ là khinh phiêu phiêu một câu "một ít tiền"?

Tuy rằng trong lòng có chút bất đắc dĩ và không cam lòng, nhưng sự tình đã qua lâu, huống hồ lúc ấy đích xác là bọn họ không đúng, lại thêm Sở gia thực lực cường đại, bọn họ cũng không dám không đền.

Huống chi, hai người cũng biết lần này tới cửa cầu người giúp đỡ, không thể làm người ta ngột ngạt, thậm chí đắc tội người.

Cho nên đối với lời nói của Sở Trường Dịch, hai người chỉ vẻn vẹn cười gượng, cũng không mở miệng.

Ngược lại Tề Thiết Chủy ở một bên nghe được chuyện này, có chút kinh ngạc nhìn về phía hai người nói: "Khải Sơn huynh, Hồng huynh, hóa ra các ngươi quen biết Sở Khứ Tà tiểu tử kia a, còn bồi thường tiền?

Mau nói xem, rốt cuộc bồi bao nhiêu, tiểu tử kia chính là kẻ tâm ngoan thủ hắc, khủng bố không thiếu được đâu nhỉ?" Tâm ngoan thủ hắc?

Hảo gia hỏa, kia không chỉ là tâm ngoan thủ hắc, kia căn bản là cái Hoạt Diêm Vương.

Nhị Nguyệt Hồng nội tâm phúc phỉ, nhưng ngoài mặt lại khẽ ho một tiếng, giả bộ như không có việc gì, liếc mắt nhìn Tề Thiết Chủy nói: "Khụ khụ...

Tề Thiết Chủy, sự tình đều qua lâu rồi, nhắc những cái đó làm gì." "Cũng đúng, hôm nay không nói chuyện này." Tề Thiết Chủy gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Sở Trường Dịch, thần tình ủ rũ, khóc tang nói: "Trường Dịch huynh, thời gian gần đây Thường Sa thành phát

sinh chuyện gì chắc ngài cũng rõ ràng.

Tả Khiêm Chi mang theo Hoàng gia cùng các bang phái thế lực lớn nhỏ vây truy chặn đường chúng ta.

Ngắn ngủi một tháng đã bùng nổ mười mấy tràng hỏa tịnh, thậm chí ám sát số lần càng nhiều.

Ngay cả Tề Thiết Chủy ta - một kẻ xem bói tay trói gà không chặt, hắn cũng hận không thể trừ cho sướng tay.

Trường Dịch huynh, ngài phải giúp ta a, ta một tên xem bói, năm nay mới mười bảy tuổi, thế giới tươi đẹp như vậy ta thật không muốn rời đi." Đối mặt với bộ dáng cầu xin khóc tang của Tề Thiết Chủy, Sở Trường Dịch khóe mắt giật giật.

Tử Mệnh Đích này, đều sắp chết đến nơi rồi mà còn bày ra bộ dạng tiện sưu sưu này.

Tuy rằng hận không thể đánh cho hắn một trận, nhưng Sở Trường Dịch đối với Tề Thiết Chủy cảm quan vẫn cực kỳ tốt.

Không chỉ hắn, từ Tộc trưởng, Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến, Sở Khứ Tà đều cảm thấy tên thầy bói này nhân phẩm không tồi.

Đặc biệt là Cửu Chiến và Tiểu Tà, đừng nhìn bình thường hay mắng hắn, thậm chí lừa rượu uống, nhưng hai người thật sự coi Tề Thiết Chủy là bằng hữu.

Hôm nay nếu Cửu Chiến, Tiểu Tà ở đây, chỉ sợ hai người đã sát nhập phủ đệ Tả Khiêm Chi, trực tiếp đem đầu đối phương chặt xuống rồi.

Đối với việc này, e rằng Tộc trưởng thấy cũng sẽ cười khen ngợi hai người một câu.

Dù sao hắn cũng có thể đoán được một chút, Tộc trưởng nhà mình

dường như có ý định thu phục Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy dường như cũng có ý tứ này.

Cho nên, hiện tại Tề Thiết Chủy gặp phiền toái, hắn tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ là, Tề Thiết Chủy thì Tề Thiết Chủy, chuyện của Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng thì hắn dựa vào cái gì phải xem vào?

Nghĩ tới đây, Sở Trường Dịch vỗ vỗ vai Tề Thiết Chủy, sau đó cười nhạt một tiếng nói: "Ba Mệnh Đích, vì sao ngươi lại bị dính líu vào chuyện này ta cũng không hỏi, nhưng tên Tả Khiêm Chi muốn giết ngươi, chuyện này sao không nói sớm với ta?" "Cái kia...

Chương 93

Ta lúc đầu không phải cũng ngại, không dám trực tiếp tìm các ngài giúp đỡ sao." Tề Thiết Chủy xấu hổ cười, thấp giọng nói. "Được rồi, sau này có việc nhớ kỹ trước tiên báo cho Sở gia ta.

Chúng ta phải giải quyết chuyện trước mắt đã.

Nếu Tả Khiêm Chi muốn giết ngươi, thời gian này ngươi cứ ở lại Sở gia ta đi.

Ở chỗ này ta cam đoan tuyệt đối sẽ không có bất luận kẻ nào có thể thương hại ngươi.

Tả Khiêm Chi kia tuy là Bố phòng quan, nhưng nếu thật dám phái người tới, cũng chỉ có nước chết không có chỗ chôn.

Đợi Tộc trưởng trở về, chúng ta lại nghe Tộc trưởng định đoạt, xem nên đối phó Tả Khiêm Chi như thế nào, đến lúc đó thiên đao vạn quả hay băm nát cho chó ăn đều tùy ngươi quyết định." Nghe những lời trịnh trọng lại chân thành này của Sở Trường Dịch, Tề Thiết Chủy trong lòng có thể nói là cảm động vô cùng.

Hắn có thể cảm nhận được, những lời này của Sở Trường Dịch tuyệt đối đều phát ra từ nội tâm, thật sự muốn bảo vệ hắn, thậm chí vì hắn báo thù.

Việc này khiến quyết tâm thần phục Sở Kiêu của Tề Thiết Chủy trở nên càng thêm mãnh liệt và kiên định.

Bất quá tâm thần phục có kiên định đến đâu thì giờ phút này hắn cũng không thể trực tiếp đáp ứng ở lại Sở gia, chỉ có thể gượng cười một tiếng, vẻ mặt chờ mong thỉnh cầu: "Trường Dịch huynh, có thể nghe được những lời này, kẻ hèn này đặc biệt cảm động.

Nhưng chuyến này ta tới đây, không phải để trốn trong Sở phủ không ra ngoài, mà là muốn cầu Trường Dịch huynh có thể ra tay, trợ giúp ta giải quyết Tả Khiêm Chi." Theo lời Tề Thiết Chủy vừa thốt ra, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh cũng ngồi không yên, vội vàng cung thân thi lễ, mở miệng thỉnh cầu: "Không sai, Trương Khải Sơn khẩn thỉnh Sở gia có thể xuất thủ tương trợ.

Tả Khiêm Chi những năm gần đây làm Thường Sa thành chướng khí mù mịt, nếu có thể trừ diệt Tả Khiêm Chi, nhất định là một chuyện vui lớn bằng trời." "Nhị Nguyệt Hồng cũng khẩn thỉnh Trường Dịch huynh ra tay.

Tả Khiêm Chi kẻ này thậm chí bí mật liên hệ với người Nhật, làm nghiên cứu trên cơ thể sống.

Hiện giờ gia phụ cũng chết trong tay hắn, khẩn cầu Sở gia xuất thủ tương trợ." Nhìn Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng trước mắt, nhìn thần tình lược đới khẩn cầu lại bất đắc dĩ của họ, Sở Trường Dịch hai mắt khẽ híp, đạm đạm cười nói: "Ba Mệnh Đích cùng Sở gia ta giao tình không tồi, ta cũng coi hắn là bằng hữu, cho nên hắn bị người đuổi giết, Sở gia ta tự nhiên sẽ bảo hộ.

Tuy hết thảy đều do Tả Khiêm Chi làm, theo lý ta nên trực tiếp cho người chém đầu hắn, nhưng dù sao hắn cũng là Bố phòng quan Thường Sa thành.

Giết thì dễ, nhưng vấn đề thu dọn tàn cuộc phía sau phải xử lý như thế nào?

Việc này quan hệ trọng đại, Tả Khiêm Chi khẳng định phải chết, nhưng hết thảy đều phải chờ Tộc trưởng nhà ta trở về mới có thể quyết định.

Về phần trợ giúp hai người các ngươi thỉnh cầu, vô phi cũng là muốn mạng Tả Khiêm Chi mà thôi, cùng mục đích ta vì Ba Mệnh Đích

báo thù là nhất trí.

Hết thảy chờ Tộc trưởng nhà ta trở về, các ngươi cũng có thể thuận tiện làm một phen trợ thủ." Nghe Sở Trường Dịch đáp ứng việc này, ba người trong lòng đều nhịn không được vui mừng, kích động.

Vốn tưởng rằng phải tốn một phen trắc trở, ai ngờ Sở Trường Dịch lại dễ nói chuyện như vậy.

Nếu đúng là như thế, vậy thì đại cừu sắp được báo rồi. "Trường Dịch huynh, vậy không biết quý Tộc trưởng đại khái khi nào trở về?" Nhị Nguyệt Hồng có chút vội vàng không nhịn nổi hỏi. "Trước khi Tộc trưởng rời đi từng nói đại khái cần khoảng hai tháng thời gian.

Chiếu theo thời gian Tộc trưởng rời đi, đại khái còn hơn hai mươi ngày nữa là trở về, cho dù chậm một chút thì tối đa cũng chỉ hơn một tháng." Sở Trường Dịch nghe vậy, hơi trầm ngâm nói. "Cái gì?

Phải một tháng nữa mới có thể trở về?

Dĩ theo trạng thái điên cuồng của Tả Khiêm Chi hiện nay, e rằng chậm nhất vài ngày nữa hắn sẽ triệt để động thủ với chúng ta, chúng ta không đợi được lâu như vậy a." Nghe Sở Trường Dịch nói, Nhị Nguyệt Hồng nhịn không được kinh hô một tiếng, sau đó mày nhíu lại, có chút nôn nóng nói.

Bên cạnh Trương Khải Sơn cũng nhíu mày, thần tình nghiêm túc nhìn về phía Sở Trường Dịch, chắp tay nói: "Trường Dịch huynh, một tháng thời gian quá dài, Tả Khiêm Chi kia e rằng sẽ không cho chúng ta thời gian dài như vậy.

Không biết Trường Dịch huynh có thể hay không đề tiền xuất thủ?

Tả Khiêm Chi tuy là Bố phòng quan Thường Sa thành, giết rồi sẽ có phiền toái ta cũng biết, nhưng thỉnh Trường Dịch huynh yên tâm.

Đợi Tả Khiêm Chi vừa chết, ta sẽ đem hết thảy đều ôm hết lên

người, xảy ra bất kỳ chuyện gì đều do ta một người gánh vác." "Đề tiền xuất thủ?

Gánh vác?" Nghe thấy lời này, Sở Trường Dịch không khỏi cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi lấy cái gì gánh vác?

Huống chi nếu vi phạm mệnh lệnh của Tộc trưởng, đến lúc đó chịu xử phạt là ta." "..." Nghe vậy, Trương Khải Sơn lập tức ngữ tắc, ngay cả Tề Thiết Chủy bên cạnh đang chuẩn bị mở miệng cũng chỉ có thể đem lời nuốt trở lại trong bụng.

Đúng vậy!

Một cái gia tộc, nếu có tộc nhân vi phạm tộc quy, hoặc là khi Tộc trưởng không ở mà làm ra quyết định không tốt, thì hậu quả đối với cả gia tộc, bọn họ so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn.

Chẳng lẽ thật sự muốn ích kỷ như vậy, để Sở Trường Dịch mạo hiểm vi phạm mệnh lệnh Tộc trưởng mà giúp đỡ bọn họ sao?

Nghĩ tới đây, trong mắt mấy người đều không khỏi lộ ra một tia ảm đạm. "Bất quá..." Nhìn thần sắc trên mặt ba người, khóe miệng Sở Trường Dịch hơi câu lên, lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện. "Các ngươi cũng nên biết, Sở gia ta thời gian gần đây đã bàn hạ không ít cửa hiệu tại Thường Sa thành, là vì chuẩn bị làm sinh ý cổ đổng minh khí.

Hiện giờ cửa hiệu đều sắp chuẩn bị xong rồi, nhưng lại thiếu hụt không ít cổ đổng minh khí.

Nếu các ngươi có thể vì Sở gia ta cung cấp một lô cổ đổng minh khí phẩm chất thượng đẳng...

Ta nghĩ cho dù Tộc trưởng biết ta thiện tự trợ giúp các ngươi giết Tả Khiêm Chi, cũng sẽ không nói gì nhiều." Bá!

Bá!

Sở Trường Dịch vừa nói ra lời này, ba người nguyên bản vẻ mặt ảm đạm, thần tình bất đắc dĩ bi thán trong nháy mắt ngẩng đầu, lộ vẻ kinh hỉ nhìn đối phương.

Vốn tưởng rằng lần này cầu viện Sở gia vô vọng rồi, ai ngờ lại liễu ám hoa minh.

Chỉ cần có thể để Sở gia ra tay, một ít cổ đổng minh khí thì tính là cái gì?

Trương Khải Sơn mấy năm nay mang theo thủ hạ cùng một chúng thân binh Trương gia đảo không ít mộ táng, nếu không tiền đâu mà phát triển bản thân.

Tuy trên người đại dương còn lại không nhiều, nhưng trong bộ sưu tập lại có không ít cổ đổng minh khí.

Vì lộng chết Tả Khiêm Chi, những cổ đổng minh khí này mất đi cũng không sao, hắn không để ý.

Nghĩ tới đây, Trương Khải Sơn vội vàng đối Sở Trường Dịch chắp tay thi lễ nói: "Trường Dịch huynh, ngài đã khoái nhân khoái ngữ, vậy ta cũng tuyệt không để ngài chịu quý Tộc trưởng xử phạt.

Trong tay ta hiện giờ vừa lúc có không ít cổ đổng minh khí giá trị xa xỉ, lát nữa ta liền cho người đưa tới." Một bên Nhị Nguyệt Hồng cũng vội vàng gật đầu: "Hồng gia ta cũng cất chứa không ít cổ đổng minh khí.

Ta nhớ có một kiện Nguyên Thanh Hoa 'Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn Đồ', lát nữa ta cũng sẽ cùng đưa tới phủ thượng." Hồng gia cũng là dòng dõi đảo đấu thế gia chính hiệu, thiếu cái gì cũng sẽ không thiếu cổ đổng minh khí.

Chỉ cần có thể giết Tả Khiêm Chi, cho dù tán tận gia tài hắn cũng sẽ không tiếc. "Cáp cáp cáp...

Khải Sơn huynh, Hồng huynh, hai vị đã một mảnh chân tâm, vậy ta tự nhiên sẽ không hàm hồ.

Có những cổ đổng minh khí này, lộng chết Tả Khiêm Chi rồi, Tộc trưởng cũng sẽ không nói nhiều, thậm chí còn phải khen ngợi hai câu.

Như vậy đi, hai vị định khi nào động thủ thì cho cái tín, Tả Khiêm Chi tất tử vô nghi!" Nghe Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng nói lát nữa sẽ đem cổ đổng minh khí đưa tới phủ, Sở Trường Dịch lập tức nhịn không được lộ ra tươi cười, trong miệng càng trực tiếp bảo đảm Tả Khiêm Chi chắc chắn phải chết.

Thực tế, Tả Khiêm Chi chết hay không, đối với trên dưới Sở gia mà nói căn bản không ai để ý.

Nếu hôm nay chỉ có một mình Tề Thiết Chủy thỉnh cầu, hắn hai lời không nói lập tức đi lộng chết đối phương.

Cái gọi là cần chờ Tộc trưởng trở về mới có thể quyết định, hoàn toàn là lừa gạt Trương Khải Sơn hai người.

Cùng Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng hai người không thân không thích, hắn không cần thiết phải giúp bọn họ làm việc không công.

Không có đủ chỗ tốt mà muốn Sở gia đối phó Tả Khiêm Chi?

Quả thực si tâm vọng tưởng.

Nói cho cùng, hiện tại Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng còn xa mới là Phật gia và Nhị gia sau này. *** Bất đắc dĩ phải nói, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng hai người đều là những kẻ lôi lệ phong hành, hành sự quả đoán.

Sau khi đáp ứng Sở Trường Dịch sẽ đưa một ít cổ đổng minh khí tới Sở phủ, hai người liền cáo từ rời đi.

Cùng đi theo còn có Tề Thiết Chủy.

Vốn dĩ Sở Trường Dịch định giữ Tề Thiết Chủy ở lại Sở phủ một thời gian, nhưng tên kia căn bản không phải loại người có thể ngồi yên một chỗ.

Hơn nữa Tả Khiêm Chi chưa bị giải quyết, hắn cũng đi theo Trương Khải Sơn hai người rời đi.

Sau khi mấy người rời đi chưa đến hai giờ, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng liền phân phó người khiêng mười mấy cái rương lớn tới Sở phủ.

Nhìn những cổ đổng minh khí chứa đầy trong rương đặt giữa sân, nụ cười trên mặt Sở Trường Dịch không hề tắt.

Không chỉ có thế, sau khi biết được tin tức này, Sở Tùy Phong cũng vội vàng chạy về.

Khi xác định cổ đổng minh khí trong rương đều giá trị xa xỉ, trong đó thậm chí có trân phẩm như Nguyên Thanh Hoa 'Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn Đồ', Sở Tùy Phong càng nhịn không được cười to thoải mái. "Tốt tốt tốt...

Trường Dịch, việc này làm rất đẹp.

Có những cổ đổng minh khí này, không cần chờ Tộc trưởng trở về, cửa hiệu ở Thường Sa thành của chúng ta hoàn toàn có thể suất tiên khai trương đánh tiếng tăm.

Đợi Tộc trưởng trở về, chúng ta cho ngài ấy một cái đại kinh hỉ, sau đó nhanh chóng đem số cổ đổng minh khí Tộc trưởng mang về trải rộng ra khắp ba tỉnh lân cận." Sở Tùy Phong mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ, lúc kích động, trong lòng thậm chí đang tưởng tượng cảnh tượng thế lực Sở gia nhanh chóng bành trướng.

Chương 94

"Phong ca, cũng đừng quên, những cổ đổng minh khí này là Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng lấy cái giá lộng chết Tả Khiêm Chi để đổi lấy." Nhìn Sở Tùy Phong đang kích động, Sở Trường Dịch khẽ cười một tiếng nhắc nhở. "Hừ!

Tả Khiêm Chi là cái thá gì?

Đừng nói Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng muốn lộng chết hắn, ta cũng muốn cho hắn xuống địa ngục." Sở Tùy Phong nghe vậy lập tức hừ lạnh một tiếng, lời trong lời ngoài đều tràn ngập sự chán ghét và khinh thường đối với Tả Khiêm Chi. "Xác thực!" Sở Trường Dịch gật gật đầu, thần tình hơi lạnh nói: "Tên kia cư nhiên hợp tác với lũ Nhật, làm thực nghiệm trên cơ thể người.

Tộc trưởng từng nói, lũ Nhật lòng lang dạ thú, sớm muộn gì cũng sẽ cùng Đại Việt ta bùng nổ một trận đại chiến.

Những năm gần đây, đám súc sinh này ở Đại Việt ta kiêu ngạo ương ngạnh, coi người Việt ta như heo chó.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta muốn lộng chết đám súc sinh không bằng cầm thú này." "Được rồi, những chuyện này tạm thời đừng nói vội, nơi khác ta quản không được, nhưng Thường Sa thành này chúng ta có thể quét tước trước.

Đợi bên phía Trương Khải Sơn thông báo, không chỉ đám người Tả Khiêm Chi phải chết, mà đám súc sinh Nhật Bản cùng hắn làm thực nghiệm nhân thể kia cũng phải xuống địa ngục." Sở Trường Dịch gật gật đầu, trong mắt hàn quang lóe lên: "Ta nhớ kẻ cầm đầu đám người Nhật kia tên là Cưu Sơn Minh Diệp thì phải.

Yên tâm, hắn tuyệt đối sống không qua khỏi Thường Sa thành."

*** Tại Thường Sa thành, ngay khi một trận chém giết kinh tâm động phách sắp bùng nổ, ngay cả Sở gia cũng lặng lẽ hạ tràng hình thành tất sát chi cục, thì tại nơi hoang mạc xa xôi, nhóm người Sở Kiêu cũng rốt cuộc có động tĩnh.

Hắc Thủy Thành, Thông Thiên Đại Phật Tự!

Tàng bảo đại điện!

Sở Kiêu ngồi xếp bằng, quanh thân quanh quẩn từng luồng âm khí và sát khí đen xám, không ngừng thuận theo lỗ chân lông bị cắn nuốt hấp thu.

Cách đó không xa, Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã hai người cũng ngồi ở góc, lâm vào trong tu luyện.

Oanh!

Oanh!

Đột nhiên!

Có hai đạo khí tức uy áp đáng sợ trong nháy mắt từ trên người Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã bùng nổ.

Hai cỗ khí tức uy áp này vừa xuất hiện, nháy mắt tịch quyển cả đại điện, đồng thời nhanh chóng lan tràn ra thông đạo bên ngoài.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là hai cỗ khí tức uy áp này khi sắp tới gần Sở Kiêu thì bị một cỗ khí tường vô hình nháy mắt chặn lại bên ngoài, khiến nó không được tiến thêm một tấc.

Ong!

Ong!

Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã hai người cùng thời gian mạnh mẽ mở hai mắt, từng luồng quang mang lấp lánh trong mắt bọn hắn rồi lại nháy mắt biến mất không thấy.

Sau đó, hai cỗ khí tức uy áp vừa rồi cũng nhanh chóng lui bước, vài cái hô hấp sau liền triệt để tiêu tán vô hình. "Nhất giai... trung kỳ." "Nhất giai trung kỳ thực lực?

Loại sức mạnh này tuyệt đối mạnh hơn ta trước kia gấp mấy lần không chỉ, thậm chí có thể dễ dàng trấn áp ta của trước kia." Cảm nhận sức mạnh trong cơ thể hiện giờ, Sở Quan Kỳ nhịn không được nắm chặt song quyền, thần tình phấn chấn lại kích động. "Cáp cáp cáp...

Nhất giai trung kỳ, ta rốt cuộc đột phá rồi.

Đây chính là thực lực của Tiểu Tà trước kia sao?

Quả nhiên cường đại vô cùng, bất quá giờ phút này ta rốt cuộc cũng đuổi kịp." Lúc này, cách đó không xa Sở Mục Dã mạnh mẽ cười to một tiếng, trên mặt hiện lên nụ cười cực kỳ hưng phấn.

Khi thấy Sở Quan Kỳ cũng từ trong tu luyện tỉnh lại, nhận thấy khí tức trên người đối phương, Sở Mục Dã một bước đạp ra, trực tiếp hoành khóa cự ly hơn hai mươi mét, tới trước mặt hắn. "Quan Kỳ, hai ta rốt cuộc đột phá rồi, triệt để đuổi kịp Tiểu Tà và Chiến ca rồi." Sở Mục Dã vỗ vai Sở Quan Kỳ, vẻ mặt hưng phấn nói. "Mục Dã, đừng trách ta đả kích ngươi, chúng ta đều đột phá, Tiểu Tà chưa chắc đã không có đột phá." Nhìn Sở Mục Dã hưng phấn kích động vô cùng, Sở Quan Kỳ nhịn không được trợn trắng mắt nói. "Khả năng không lớn đâu, chúng ta là cắn nuốt âm khí, sát khí của Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự mới có thể đột phá nhanh như vậy..." Nghe vậy, Sở Mục Dã theo bản năng lắc đầu muốn phủ định.

Nhưng lời còn chưa nói xong, đột nhiên hắn nhớ tới một việc.

Ở đây có âm khí, sát khí có thể cắn nuốt hấp thu, nhưng Sở phủ đại viện tại Thường Sa thành cũng có địa mạch trọc khí có thể tiến hành tu luyện.

Địa mạch trọc khí đối với bọn họ mà nói, hoàn toàn không kém gì âm khí, sát khí a. "Không đúng!" Sở Mục Dã mạnh mẽ lắc đầu, sau đó tự tin cười: "Quan Kỳ a, ta biết ý của ngươi, Sở phủ có địa mạch trọc khí có thể tu luyện.

Nhưng Tộc trưởng đã nói, Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí đại trận kia chỉ có thể tụ long địa mạch trọc khí trong vòng vài dặm mà thôi.

Nếu trước kia chỉ có Trường Dịch ca, Sơn Hùng ca mấy người thì tu luyện khẳng định nhanh.

Nhưng hiện tại Sở phủ có hàng chục hàng trăm tộc nhân.

Chút địa mạch trọc khí ấy làm sao đủ chia?

Không giống ta, âm khí, sát khí trong Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự này, tuy Tộc trưởng cắn nuốt hấp thu gần bảy thành, nhưng chúng ta cũng chia được ba thành không phải sao.

So với việc ở Sở phủ đại viện chia năm xẻ bảy chút địa mạch trọc khí kia thì tốt hơn quá nhiều." Nghe vậy, Sở Quan Kỳ không khỏi bất đắc dĩ gật đầu.

Tuy sự thật đúng là như thế, nhưng Sở Trường Dịch, Sở Khứ Tà giác tỉnh chính là Đại Vu huyết mạch a.

Tiến độ tu luyện thiên nhiên so với Vu tộc huyết mạch phổ thông bọn hắn phải nhanh chóng hơn không ít.

Cho nên, hiện giờ tuy rằng bọn hắn đã đột phá Nhất giai trung kỳ, nhưng Sở Trường Dịch, Sở Khứ Tà mấy người không chừng cũng đã đạp nhập Nhất giai hậu kỳ.

Oanh long long...

Trong lúc hai người nói chuyện, một đạo tiếng nổ lớn mạnh mẽ vang lên.

Hai người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sở Kiêu đang ngồi xếp bằng cách đó không xa, quanh thân lúc này bùng nổ ra một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố hãi nhân.

Cỗ khí tức đáng sợ này thậm chí trực tiếp đem hai người áp đạp quỳ rạp trên mặt đất, nội tâm hoảng sợ không thôi, trên mặt toát ra lượng lớn mồ hôi.

Ong ong ong...

Một đạo hỏa diễm màu đỏ đậm bắt đầu ngưng tụ trước người hắn, lấy đó làm trung tâm từ từ vây quanh.

Đồng thời, nhiệt độ cao chích nhiệt trực tiếp đem tường vách, gạch đá trên mặt đất xung quanh hơn mười mét thiêu đốt thành than cốc.

Hơn nữa, nếu thời gian tiếp tục kéo dài, những gạch đá, bùn đất này thậm chí sẽ trực tiếp bị thiêu đốt kết tinh, thẳng đến cuối cùng hóa thành bột mịn.

Đồng thời, cỗ khí tức nóng rực nhanh chóng lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Đại điện, mộ thất, thông đạo...

Trong vòng vài trăm mét, nhiệt độ cực tốc dâng cao, không khí đều bắt đầu bốc khói trắng.

Cách Sở Kiêu gần nhất, Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã ở ngoài ba mươi mét lúc này không chỉ bị uy áp khủng bố đè quỳ rạp trên đất, mà khí tức nóng rực kia càng làm cho hai người mồ hôi đầm đìa, làn da toàn thân nóng bỏng đỏ bừng.

Nếu không phải hai người tu vi đã đạp nhập Nhất giai trung kỳ, chỉ sợ ở cự ly gần như vậy, dưới khí tức nóng rực khủng bố này sẽ trực tiếp hóa thành than cốc. "Quan Kỳ...

Tộc trưởng rốt cuộc đạp nhập cảnh giới nào rồi, loại khí tức này vị miễn quá mức không thể tưởng tượng nổi." Sở Mục Dã thật cẩn thận, cưỡng ép chống lại uy áp khủng bố cùng khí tức nóng rực quanh thân, thấp giọng nói với Sở Quan Kỳ bên cạnh. "Phế thoại!

Tộc trưởng không mạnh thì có thể là tộc trưởng của chúng ta sao?

Mau đừng nói nữa, chuyên tâm kháng trụ một đợt uy áp và hỏa diễm nóng rực này đi, nếu không hai ta sẽ thành tộc nhân đầu tiên chết dưới dư ba đột phá của Tộc trưởng đấy." Nghe Sở Quan Kỳ nói, Sở Mục Dã cũng vội vàng ngậm miệng không nói, tiếp tục vận chuyển kình lực trong cơ thể để chống cự uy áp đáng sợ và khí tức nóng rực kia.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua...

Một phút...

Hai phút...

Năm phút...

Bảy phút...

Hơn mười phút sau, hỏa diễm vây quanh người Sở Kiêu rốt cuộc chậm rãi tiêu tán vô tung, khí tức nóng rực khủng bố kia cũng rốt cuộc nhanh chóng nguội lạnh xuống.

Đồng thời, uy áp cường đại đáng sợ kia cũng biến mất không thấy. "Hô..." Sở Quan Kỳ hai người thật dài thở ra một hơi, thần tình căng thẳng buông lỏng, hai người trực tiếp than nhuyễn trên mặt đất.

Cách đó không xa, Sở Kiêu cũng rốt cuộc chậm rãi mở hai mắt.

Ngay khoảnh khắc mắt hắn mở ra, hai đóa hỏa diễm trong đồng tử phản chiếu ra, hỏa diễm văn lộ trên mi tâm cũng trở nên càng thêm sáng ngời.

Bất quá hết thảy chỉ trong nháy mắt liền lại biến mất vô tung vô ảnh.

Chương 95

"...Nhị giai hậu kỳ?" Cảm nhận sức mạnh trong cơ thể so với trước kia có thể nói là bạo trướng gần gấp mười lần, khóe miệng Sở Kiêu nhịn không được hơi hơi giương lên.

Vốn tưởng rằng lần tu luyện này hy vọng đột phá Nhị giai hậu kỳ rất mong manh, ai ngờ âm khí, sát khí trong Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự cư nhiên nồng đậm hơn ta tưởng tượng, trực tiếp giúp ta đạp nhập Nhị giai hậu kỳ.

Ong ~ Sở Kiêu tay phải lật một cái, lòng bàn tay nháy mắt toát ra một đoàn hỏa diễm màu đỏ đậm. "Lần này tu vi đột phá, ngay cả uy năng của hỏa diễm cũng được tăng lên không nhỏ." Bá!

Theo hỏa diễm tắt đi, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một tia thần sắc cực kỳ vui sướng. "Chuyến đi Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự này có thể nói là đại hoạch phong thu.

Không chỉ tu vi đột phá Nhị giai hậu kỳ, lấy được cổ đổng minh khí phú khả địch quốc, ngay cả Khí Vận Điểm cũng bạo kiếm được hơn hai mươi vạn.

Quả thực khiến người ta thể xác và tinh thần vui vẻ." Sở Kiêu khóe miệng không khỏi câu lặc ra một nụ cười. "Đinh, thời đại khí vận chi tử Tề Thiết Chủy thần phục độ tăng lên tới 80%, hoạch đắc 80,000 Khí Vận Điểm." Nga?

Nghe thanh âm hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu, mày Sở Kiêu lập tức nhíu lại.

Đang êm đẹp, Tề Thiết Chủy ở xa ngàn dặm ngoài kia, độ thần phục lại tăng lên? "Có chút ý tứ...

Xem ra trong khoảng thời gian ta rời đi, hắn là đã phát sinh một ít sự tình thú vị." Trong mắt Sở Kiêu tinh quang lóe lên, trên mặt bất giác lộ ra một nụ cười.

Tuy rằng không biết tình huống cụ thể của Tề Thiết Chủy, nhưng nếu độ thần phục từ 70% tăng lên 80%, giúp hắn đạt được 8 vạn Khí Vận Điểm, thì đối với hắn mà nói là một chuyện tốt lớn.

Dù sao đây cũng là 8 vạn điểm, nếu cộng thêm Khí Vận Điểm thu được từ chuyến đi Hắc Thủy Thành lần này, vậy chẳng phải đã phá vỡ đại quan ba mươi vạn sao? "Chậc chậc...

Nếu đổi thành Gia Tộc Điểm thì cũng được hơn ba vạn điểm đi?

Xem ra có tất yếu lại từ cửa hàng hệ thống mua sắm một ít đồ vật hữu trợ cho gia tộc phát triển nhanh chóng rồi." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trong lòng thầm nghĩ.

Trong đại điện, Sở Kiêu thầm ra lệnh cho hệ thống: “Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!” “Đinh, đang mở bảng thông tin...” Bá!

Theo tiếng nói của hệ thống dứt xuống, ngay sau đó, một màn hình ánh sáng mà người ngoài không thể nhìn thấy nháy mắt xuất hiện trước mắt hắn. 【 Gia Tộc 】: Sở Gia 【 Tộc Trưởng 】: Sở Kiêu 【 Tu Vi 】: Nhị giai hậu kỳ 【 Huyết Mạch 】: Tổ Vu Chúc Dung (0.4%) 【 Đẳng Cấp 】: 0 【 Tộc Nhân 】: 195 người 【 Nhất Giai Tộc Nhân 】: 52 người (Cụ thể có thể ấn vào xem) 【 Đại Vu Huyết Mạch 】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn giác tỉnh) (Cụ thể có thể ấn vào xem) 【 Truyền Thừa 】: Vu Tộc Huyết Mạch Truyền Thừa, Cửu Chuyển Huyền Công Truyền Thừa 【 Chiến Kỹ 】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao 【 Đan Pháp 】: Cơ sở

Luyện đan thuật 【 Kỹ Năng 】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật 【 Thế Lực 】: Gia tộc đỉnh cấp Thường Sa thành 【 Hộ Vệ Đội 】: 500 người 【 Trạng Thái 】: Sơ nhập con đường siêu phàm 【 Gia Tộc Điểm 】: 1.11 vạn 【 Khí Vận Điểm 】: 37 vạn "Sau khi đột phá Nhị giai hậu kỳ, độ giác tỉnh huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung cũng đạt tới 0.4% sao?

Thảo nào uy năng hỏa diễm mà ta chưởng khống lại tăng lên nhiều như vậy." Nhìn độ giác tỉnh huyết mạch Tổ Vu tăng lên trên bảng thông tin, khóe miệng Sở Kiêu không khỏi khẽ nhếch lên.

Đột nhiên, đồng tử hắn co rụt lại, dường như nhìn thấy thứ gì đó đáng kinh ngạc.

"Số lượng tộc nhân có tu vi Nhất giai cư nhiên đã đạt tới năm mươi hai người?" Nhớ lần trước khi còn ở trên xe lửa, cũng mới chỉ có ba mươi mốt người mà thôi.

Lần này ở lại Thông Thiên Đại Phật Tự tại Hắc Thủy Thành bế quan vài ngày, tính trước tính sau cũng không quá mười ngày thời gian.

Vậy mà trong thời gian ngắn như vậy, tộc nhân bước vào Nhất giai đã từ ba mươi mốt người tăng lên năm mươi hai người.

Xem ra theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều tộc nhân chỉ thiếu lâm môn nhất cước đều sẽ nhanh chóng bước vào Nhất giai.

Cũng không biết sau khi ta trở về Thường Sa thành, tổng số tộc nhân có tu vi Nhất giai có thể đạt tới bao nhiêu.

"Hả?

Cột thế lực gia tộc xuất hiện một chút biến hóa.

Thường Sa thành đỉnh cấp thế lực sao?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang, xem ra khoảng thời gian này, Thường Sa thành xác

thực đã phát sinh một số chuyện thú vị.

Không chỉ độ thần phục của Tề Thiết Chủy tăng lên lần nữa, mà ngay cả thế lực gia tộc cũng chính thức trở thành thế lực đỉnh cấp tại Thường Sa thành.

Nói cách khác, Sở gia hiện nay ở trong Thường Sa thành, ít nhất đã có vài thế lực đỉnh cấp biết đến và cực kỳ kiêng kỵ.

Ít nhất là đã đem Sở gia đặt ngang hàng với các thế lực đỉnh cấp như Hoắc gia, Hồng gia, Giải gia.

"Thú vị...

Hy vọng sau khi ta trở về, có thể cho ta một chút kinh ngạc vui mừng." Sở Kiêu thấp giọng lẩm bẩm, sau khi thu liễm tâm thần, hắn lại đưa mắt nhìn về phía cột Khí vận điểm. 37 vạn, không ngờ Khí vận điểm mà hắn đang sở hữu cư nhiên đã đạt tới ba mươi bảy vạn.

Trong đó, ngoại trừ một số Khí vận điểm vốn có còn tồn lại, thì chuyến đi Hắc Thủy Thành lần này trảm hoạch hơn hai mươi vạn Khí vận điểm, Tề Thiết Chủy cũng tặng tám vạn Khí vận điểm.

Nếu đem toàn bộ đổi thành Gia tộc điểm, vậy sẽ là 3.7 vạn Gia tộc điểm.

Lại cộng thêm Gia tộc điểm vốn có, chẳng phải sắp đạt tới con số năm vạn hay sao?

"Chậc...

Quả nhiên, muốn thu hoạch lượng lớn Gia tộc điểm thì phải đổ đấu hạ mộ, cổ đổng minh khí càng nhiều, Khí vận điểm thu được cũng càng nhiều, chuyển đổi thành Gia tộc điểm cũng càng lớn." "Trừ cái đó ra, chính là thu phục hoặc chém giết thêm nhiều Thiên mệnh chi tử (con của khí vận thời đại), như vậy cũng có thể nhanh chóng thu được số lượng lớn Khí vận điểm." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh

quang, xem ra bất kể là thu phục hay chém giết những kẻ mang khí vận thời đại này, đều phải đẩy nhanh tiến độ mới được.

Bá!

Sau khi thu hồi bảng thông tin gia tộc, Sở Kiêu mới chậm rãi đứng dậy.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Cách đó không xa, khi thấy Sở Kiêu đứng dậy, hai người Sở Mục Dã và Sở Quan Kỳ vội vàng tiến lên, cực kỳ cung kính hành lễ.

"Không tệ!

Nhất giai trung kỳ, hai người các ngươi chuyến này ra ngoài, tốc độ tăng lên thực lực không tệ." Cảm nhận được khí tức trên người hai người Sở Quan Kỳ, Sở Kiêu không khỏi hài lòng gật đầu tán thưởng.

"Đa tạ Tộc trưởng khen ngợi, nhưng so với Tộc trưởng, ta còn kém quá xa." Sở Quan Kỳ khiêm tốn cười nói.

"A..." Sở Kiêu nghe vậy lắc đầu, sau đó nhìn về phía mặt đất và vách tường xung quanh đã hóa thành than cốc, thậm chí xuất hiện tinh thể hóa, không khỏi nhướng mày nói: "Những thứ này...

đều là do ta làm?" "Tộc trưởng, ngài không biết đâu, vừa rồi khi ngài đột phá tu vi, quanh thân ngưng tụ ra một đạo hỏa diễm.

Ngọn lửa kia nhiệt độ cao đến mức khó tin, những thứ này đều bị ngọn lửa khủng bố kia thiêu đốt mà thành.

Cũng may ta và Quan Kỳ tránh đi khá xa, nếu không e rằng giờ phút này hoặc là thành xác khô, hoặc là trực tiếp hóa thành than cốc rồi." Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tộc trưởng nhà mình, Sở Mục Dã vẫn còn sợ hãi giải thích.

“Là như vậy sao...

Xem ra uy năng của hỏa diễm còn khủng bố hơn ta tưởng tượng.” Nghe Sở Mục Dã nói, Sở Kiêu không khỏi híp mắt lại, thầm nghĩ.

Bất quá theo thực lực ngày càng mạnh, uy năng hỏa diễm càng phát ra khủng bố cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Sở Kiêu lắc đầu, sau đó nhìn hai người, đạm nhiên cười nói: “Hiện nay chuyện ở Thông Thiên Đại Phật Tự Hắc Thủy Thành cũng đã triệt để cáo một đoạn lạc, không chỉ thu hoạch được lượng lớn cổ đổng minh khí, bản thân tu vi cũng lần nữa đột phá, có thể nói là đại hoạch toàn thắng.

Bất quá chuyến đi Hắc Thủy Thành này triệt để kết thúc rồi, chúng ta cũng nên trở về.” “Tộc trưởng, chúng ta muốn về Thường Sa thành sao?

Ha ha ha...

Vậy chúng ta đi thôi, đợi về đến Thường Sa thành, ta ngược lại muốn xem xem thực lực tên Tiểu Tà kia so với ta hiện nay như thế nào.” Vừa nhắc tới chuyện trở về Thường Sa thành, trên mặt Sở Mục Dã nhịn không được lộ ra vẻ kích động, có vẻ cực kỳ nóng lòng.

Thấy thế, Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, cái tên Mục Dã này cư nhiên lại găng với Tiểu Tà.

Bất quá vô luận là tu vi hay chiến lực, muốn so với Tiểu Tà, e rằng Mục Dã còn kém không ít.

“Đi thôi!” Sở Kiêu cười một tiếng, sau đó trực tiếp đi về phía đường hầm lúc đến.

Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã cũng vội vàng đi theo.

Ba người đi loanh quanh, trước tiên trở lại huyệt động Thụy Phật,

sau đó lại nhanh chóng đi về phía lối ra.

Không bao lâu sau, ba người liền rời khỏi Thông Thiên Đại Phật Tự, trở lại trên mặt đất.

Khi ba người xuống mộ là lúc rạng sáng, nhưng khi đi ra ngoài thì trời đã sáng choang.

Bất quá dường như do thời tiết không tốt, trên bầu trời mây đen mật bố, cả không gian có vẻ cực kỳ u ám.

"Tộc trưởng, cửa động Hắc Thủy Thành xử lý thế nào?" Nhìn cửa động bên trong đống đất trước mắt, Sở Quan Kỳ nhìn sang Sở Kiêu hỏi.

"Đã lấy hết cổ đổng minh khí bên trong, vậy hãy để Hắc Thủy Thành triệt để mai táng trong hoang mạc đi, tránh để người khác tìm được, không chỉ táng mạng mà còn có khả năng phá hủy di tích này." Sở Kiêu lắc đầu, sau đó tay phải vung lên một chưởng.

Ầm ầm ầm...

Trong chốc lát, một đạo chưởng kình khủng bố quét ngang, đống đất trước mặt mọi người triệt để sụp đổ, chôn vùi cửa động.

Đồng thời, vô số cát cuồng và bụi đất bay lên, che phủ hoàn toàn mặt đất ban đầu.

Sau một chưởng, mặt đất triệt để khôi phục lại bình thường, ai cũng không nhìn ra nơi này từng là lối vào của Thông Thiên Đại Phật Tự.

"Đi thôi!

Dường như sắp mưa rồi, chúng ta cũng phải đi nhanh một chút." Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, để lại một câu rồi đi về phía xa.

Sở Quan Kỳ và Sở Mục Dã thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Dưới bầu trời xám xịt, trong hoang mạc mênh mông bát ngát, ba bóng người dần dần đi xa.

Chương 96

*** Ba người một đường theo đường cũ trở về, vài ngày sau liền lần nữa đến Phượng Hoàng thành.

Nghỉ ngơi một đêm, bọn họ lại ngồi thuyền qua sông Hoàng Hà.

So với lúc đến gặp phải Thiết Đầu Long Vương xuất hiện, chuyến về này trên đường cực kỳ bình tĩnh.

Qua sông Hoàng Hà, mọi người tiếp tục đi bộ về hướng ga xe lửa gần nhất.

Cùng lúc đó, tại Thường Sa thành!

Đêm khuya!

Sở phủ!

Trong chính đường, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Tùy Phong cùng hơn mười tộc nhân Sở gia tề tụ.

Sở Trường Dịch đứng ở vị trí giữa chính đường, nhìn mọi người đang ngồi, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh.

"Tin tức Trương Khải Sơn truyền đến, một giờ sau sẽ trực tiếp tiến về phủ đệ của Tả Khiêm Chi, các ngươi thấy thế nào?" "Hại, có thể có cái nhìn gì?

Đã Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng dùng nhiều cổ đổng minh khí như vậy đổi lấy chúng ta xuất thủ, vậy thì cứ dứt khoát diệt Tả Khiêm Chi cùng đám người kia là được.

Dù sao ta cũng đã sớm nhìn hắn không thuận mắt, dám cùng đám người Nhật Bản hợp tác, hắn không chết thì ai chết?" Sở Cửu Chiến lười biếng nằm trên ghế, vẻ mặt không sao cả phất phất tay nói.

“Mấy ngày nay cửa tiệm của chúng ta tại Thường Sa thành đã khai trương, dưới sự gia trì của số cổ đổng minh khí mà Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng tặng, việc buôn bán cực kỳ hỏa bạo.

Không ít đạt quan hiển quý đều đến mua về sưu tầm.

Đã nhận tiền thì tự nhiên không thể thất tín với người, đêm nay Tả Khiêm Chi phải chết.” Sở Tùy Phong sắc mặt lạnh mạc, thanh âm cực kỳ băng lãnh.

Các tộc nhân khác cũng nhao nhao gật đầu tán đồng.

Thấy thế, Sở Trường Dịch gật đầu, thần sắc bình tĩnh tiếp tục mở miệng nói: “Tả Khiêm Chi không chỉ phải chết, mà tên Cưu Sơn Minh Diệp cùng đám người Nhật kia cũng không thể sống.

Tùy Phong, ngươi dẫn theo vài tộc nhân tự mình đi một chuyến, đám người Nhật dường như đang ở tại thương hội Nhật Bản, đêm nay ta muốn thương hội Nhật Bản máu chảy thành sông.

Còn về phần phủ đệ Tả Khiêm Chi...” Sở Trường Dịch nhìn sang Sở Cửu Chiến đang lười biếng bên cạnh, thản nhiên nói: “Cửu Chiến, ngươi đi giải quyết Tả Khiêm Chi đi.” “Ta nói Trường Dịch này, làm gì phải để ta đi?

Ban ngày ta còn phải huấn luyện đám gia hỏa hộ vệ đội kia, Tả Khiêm Chi thì cứ tùy tiện phái một tộc nhân đi là được rồi.

Hay là gọi tên nhóc Tiểu Tà đi, nó suốt ngày lạnh băng nhàn rỗi, vừa lúc tìm chút việc cho nó làm.” Nghe Sở Trường Dịch bảo mình đi, Sở Cửu Chiến không khỏi ngáp một cái, có chút im lặng phàn nàn.

“Tiểu Tà ta đã sắp xếp rồi.

Hoàng gia mấy ngày nay có chút nhảy nhót, cửa tiệm chúng ta khai trương, bọn chúng cư nhiên phái người khiêu khích thăm dò.

Vừa vặn đêm nay để Tiểu Tà đi thanh lý, cái Hoàng Quỳ Bang kia tại Thường Sa thành hung danh vang xa, cư nhiên dùng cách cắt đầu người để chơi trò 'Trích Hoa Cổ'.

Đã không biết sống chết như vậy, dứt khoát trực tiếp xuống địa ngục là tốt nhất.

Đêm nay vừa vặn mượn nhờ một trận chiến này đánh ra hung danh Sở gia ta, sau này Sở gia sẽ triệt để đứng vững tại Thường Sa thành, tuyệt đối sẽ không còn ai nhàn rỗi đến khiêu khích nữa." Sở Trường Dịch thần tình băng lãnh, trong lời nói thậm chí mang theo nồng đậm sát cơ.

Có thể thấy được, trong lòng hắn đối với Hoàng gia và Hoàng Quỳ Bang đã chán ghét đến cực điểm.

"Được rồi!

Nếu đã như vậy thì ta đi phủ đệ Tả Khiêm Chi chơi đùa một chút, vừa vặn ta cũng muốn nhìn xem, đám đao khách bán thành phẩm được tạo ra từ huyết mạch Trương gia kia thực lực như thế nào." Sở Cửu Chiến chậm rãi đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi, có chút nhàm chán nói.

Nhìn tư thái này của Sở Cửu Chiến, Sở Trường Dịch không cấm nhíu mày dặn dò: "Cửu Chiến, đạo lý sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực ngươi phải hiểu, đừng quá cuồng vọng tự đại.

Theo ta suy đoán, bản thân Tả Khiêm Chi thực lực cũng không kém, cực có khả năng vượt qua Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng.

E rằng trong cơ thể hắn cũng chú nhập huyết mạch đối kháng Trương gia, hoặc hứa thực lực đã bước vào Hóa Kình cũng chưa biết chừng." "A...

Đừng nói chỉ là chú nhập máu Trương gia, Trương Khải Sơn cũng bất quá chỉ là Ám Kình đỉnh phong mà thôi, cho dù là Hóa Kình thì đã sao?

Cho dù hắn bước vào Đan Kình, ta muốn giết cũng bất quá chỉ tốn thêm chút sức lực mà thôi!" Sở Cửu Chiến cười lạnh một tiếng. *** Đêm trăng đen gió lớn, chính là lúc giết người phóng hỏa!

Trong Thường Sa thành, hàng trăm bóng người thân thủ mạnh mẽ đang nhanh chóng di chuyển về hướng phủ đệ của Bố phòng quan Tả Khiêm Chi.

Những người này cầm đầu hách nhiên là Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng.

Phía sau bọn họ là thân binh Trương gia do Trương Viết Sơn dẫn đầu, cùng một số hảo thủ của Hồng gia.

Mục tiêu đêm nay chính là triệt để san trừ khối u ác tính Tả Khiêm Chi, trả lại cho Thường Sa thành một mảnh an ninh.

Trong hàng trăm người này, kẻ bước vào Minh Kình cũng có tới hơn hai mươi người, những người còn lại cũng đều thân thủ bất phàm, hơn nữa ai nấy đều cầm súng ống.

Kẻ cầm đầu là Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng lại càng là cường giả Ám Kình đỉnh phong, đêm nay chính là tuyệt sát chi cục mà họ đã chuẩn bị nhiều ngày.

Đám người tốc độ cực nhanh, đường phố Thường Sa thành đêm khuya không một bóng người, có vẻ yên tĩnh vô cùng.

Không bao lâu sau, đoàn người liền tới bên ngoài phủ đệ Tả Khiêm Chi.

Đoàng đoàng đoàng...

Đúng lúc này, một loạt tiếng súng bỗng nhiên vang lên, từng viên đạn mang theo hỏa quang lóe lên rồi tắt, trực tiếp bắn về phía đám người Trương Khải Sơn.

"Không ổn!

Mau ẩn nấp!" Trương Khải Sơn sắc mặt kinh hãi, vội vàng quát khẽ một tiếng, nhanh chóng trốn sau một cây cột.

Cũng may hàng trăm người mang theo đều thân thủ mạnh mẽ, đợt tập kích bất ngờ này chỉ gây ra thương vong cho vài người, những người còn lại đều nhanh chóng tránh thoát.

"Đáng chết, Tả Khiêm Chi khẳng định đã biết cuộc đột kích đêm nay.

Vốn định đánh cho hắn trở tay không kịp, hiện tại xem ra chỉ có thể cứng đối cứng." Trương Khải Sơn sắc mặt khó coi, cắn răng nộ quát: "Phản kích!

Hôm nay bất luận như thế nào cũng phải giết chết Tả Khiêm Chi!" Bành!

Bành!

Bành!

Theo lệnh của Trương Khải Sơn, mọi người nhao nhao nổ súng đánh trả, bạo phát một trận đấu súng kịch liệt với đám thủ hạ của Tả Khiêm Chi.

Từng viên đạn bay vút trong không trung, tia lửa bắn ra tứ phía.

Mùi thuốc súng theo từng viên đạn rời nòng chẳng mấy chốc đã di mạn trong không khí.

Oanh!

Có thủ lựu đạn nổ tung, tiếng vang chấn điếc tai nhức óc khiến

trận đại chiến trở nên càng thêm gay cấn.

Sự thật là ngay khi biết được đám người Trương Khải Sơn muốn đột kích đêm nay, Tả Khiêm Chi đã bắt đầu chuẩn bị, trực tiếp điều động thủ bị quân Thường Sa thành định một mẻ hốt gọn.

Nhưng không ngờ là, thủ bị quân đã sớm nhận được mệnh lệnh không được tham dự vào bất cứ chuyện gì trong Thường Sa thành đêm nay.

Cũng chính vì vậy, Tả Khiêm Chi mới chỉ an bài được đám tay súng trung thành dưới trướng mai phục tại đây.

Chỉ tiếc, đám người Trương Khải Sơn mang tới cũng đều là tinh nhuệ thân thủ mạnh mẽ, hai bên đánh nhau khí thế ngất trời, ai cũng không làm gì được đối phương.

Trương Khải Sơn tay phải cầm súng, liên tiếp bóp cò, sau đó vội vàng tránh đi, vài viên đạn nhanh chóng sát qua tai hắn bay đi.

"Khải Sơn huynh, chúng ta không thể cứ giằng co mãi như thế này được, bắt giặc phải bắt vua trước, cần phải giết Tả Khiêm Chi mới được." Cách đó không xa, Nhị Nguyệt Hồng ném ra mấy viên đạn sắt, trong nháy mắt xuyên thủng yết hầu và trán của mấy người, thần tình ngưng trọng nhìn Trương Khải Sơn hét lớn.

Đạo lý này Trương Khải Sơn sao có thể không hiểu.

Hắn trầm tư một chút, sau đó cắn răng trầm giọng quát: "Hồng huynh, Viết Sơn, ba người chúng ta từ nơi khác vòng vào, ở đây nhất thời nửa khắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì." Nói xong, Trương Khải Sơn tung người nhảy lên, trốn vào trong bụi cây bụi gần đó, sau đó nhanh chóng khom lưng rời đi.

Nhị Nguyệt Hồng, Trương Viết Sơn thấy thế cũng vội vàng đi theo.

Ba người tốc độ cực nhanh, không bao lâu sau đã tiềm nhập vào bên trong phủ đệ Tả Khiêm Chi.

Tuy nhiên, khi tiến vào phòng, lại phát hiện cả căn phòng đèn đuốc sáng trưng nhưng lại tĩnh lặng như tờ, chỉ có một mùi máu tanh cực kỳ nồng nặc di mạn trong không khí.

Ngửi thấy mùi máu tanh, thần tình ba người trở nên càng thêm ngưng trọng và nghiêm túc, ánh mắt không ngừng tìm kiếm đánh giá tứ phía.

"U?

Tới rồi sao?" Đột nhiên, một giọng nói mang theo chút trêu tức vang lên trong phòng.

"Ai?" Đám người Trương Khải Sơn vội vàng xoay người nhìn lại, mày nhíu chặt, thần tình phá lệ ngưng trọng.

Thế nhưng khi nhìn thấy người tới, trên mặt mấy người đều không khỏi hiện ra một tia kinh ngạc và cảnh giác.

Chỉ vì người này nhìn qua chỉ mới là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, sau lưng cõng một cây rìu dài hơn một mét.

Ngoài ra, trên tay phải thanh niên cư nhiên đang xách một cái đầu lâu, khuôn mặt trên đầu lâu kia y hi còn có thể nhìn thấy vẻ sợ hãi, thống khổ và tuyệt vọng trước khi chết.

"Là ai?" Trương Khải Sơn ánh mắt cực kỳ kiêng kỵ nhìn đối phương, trầm giọng quát.

Chương 97

"Ta là ai sao?" Thanh niên cười đầy ẩn ý, tùy tiện ném cái đầu lâu trong tay sang một bên, cười như không cười nhìn mấy người nói: "Không phải là các ngươi mời ta xuất thủ sao?" "Mời?" Nghe vậy, Trương Khải Sơn chau mày, bỗng nhiên mắt sáng lên, kinh hỉ nói: "Người của Sở gia?" "Không sai!

Ta tên là Sở Cửu Chiến.

Nói thật là tốc độ của các ngươi cũng quá chậm rồi, ta ở đây chờ đã nửa ngày.

Dứt khoát lúc chờ đợi, vừa vặn phát hiện trong phòng dường như mai phục mười mấy người, dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, thuận tay giải quyết luôn." Sở Cửu Chiến liếc nhìn mấy người, lắc đầu thở dài một tiếng, sau đó đi tới ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh, tư thái vô cùng nhàn nhã.

"Cửu Chiến huynh, Sở gia chỉ có một mình ngươi sao?

Tả Khiêm Chi thực lực không yếu, dưới trướng có một nhóm đao khách, chúng ta cần phải tốc chiến tốc thắng mới được, nếu không Thủy Hoàng của Hoàng gia cũng sẽ nhanh chóng chạy tới, lúc đó thì phiền toái." Vừa nghe Sở Cửu Chiến là người Sở gia, đám người Trương Khải Sơn lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng khi thấy chỉ có một mình hắn, ba người lại không khỏi nhíu mày lo lắng.

Biết Sở gia thực lực cường đại, nhưng bọn hắn cũng không biết Sở Cửu Chiến rốt cuộc có thực lực gì.

Cho dù Sở Cửu Chiến là cường giả Hóa Kình, chỉ bằng vào một

người cũng chưa chắc là đối thủ của Tả Khiêm Chi.

"Sao?

Không tin vào thực lực của ta?" Nhìn vẻ lo lắng trên mặt ba người, Sở Cửu Chiến nhướng mày, cười như không cười nhìn bọn hắn.

Dường như bị Sở Cửu Chiến nói toạc suy nghĩ trong lòng, trên mặt mấy người đều hiện lên chút xấu hổ.

"Cái đó...

Cửu Chiến huynh, không phải ta hoài nghi thực lực của huynh, chỉ là hiện tại tình huống nguy cấp, ta cũng muốn mau chóng giải quyết mọi nguy hiểm." Trương Khải Sơn xấu hổ cười một tiếng, bất đắc dĩ nói.

"Nói cũng có lý, bất quá sự lo lắng của ngươi là dư thừa.

Đã nhận cổ đổng minh khí các ngươi tặng, Sở gia ta tự nhiên sẽ thay các ngươi bình định hết thảy." Sở Cửu Chiến phất phất tay, đứng dậy chỉ lên lầu nói: "Nhóm đao khách ngươi nói đã sớm chết rồi, thi thể ở trên tầng hai.

Còn về phần Hoàng gia bên kia cũng không cần lo lắng, Sở gia ta cũng đã có người đi ngăn cản.

Cho nên... lúc này chỉ cần làm một chuyện, đó là tìm Tả Khiêm Chi, sau đó giết chết hắn!" Cái gì...?

Nhóm đao khách thực lực cường đại dưới tay Tả Khiêm Chi đều đã chết?

Hoàng gia cũng bị người Sở gia ngăn cản?

Nghe Sở Cửu Chiến nói, trên mặt ba người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Trương Viết Sơn lập tức hiện ra vẻ chấn kinh và vui

mừng.

Nếu đúng là như vậy, chỉ cần giết thêm Tả Khiêm Chi nữa là mọi chuyện đều có thể kết thúc.

“Ha ha ha...

Không hổ là người Sở gia, quả thực làm ta thán phục!” “Khải Sơn huynh, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Tả Khiêm Chi, mau chóng giết hắn, kết thúc khối u ác tính kéo dài nhiều năm của Thường Sa thành.” Nhị Nguyệt Hồng thần tình kích động, nghĩ đến việc sắp báo được thù cho phụ thân, hắn hận không thể lập tức đi giết Tả Khiêm Chi.

“Hồng huynh nói không sai, Tả Khiêm Chi xem ra không ở nơi này, hẳn là lại trốn vào mật thất lần trước rồi.

Đi!” *** Cùng lúc đó, tại một nơi khác!

Dưới màn đêm u tối, chính giữa con đường dài, một thiếu niên hai tay ôm đao, lẳng lặng đứng sừng sững ở đó.

Ánh trăng sái lạc, bị mây mù mông lung che khuất, nhưng ẩn ẩn ước ước vẫn có thể nhìn thấy cái bóng của thiếu niên.

Đột nhiên, từ đầu kia con đường, ẩn ước truyền đến từng tiếng động.

Đồng thời có càng ngày càng nhiều người đang vội vã đi về phía này.

Những người này ai nấy đều cầm binh khí, không ít người mang theo súng ống.

Khi khoảng cách với thiếu niên càng ngày càng gần, dưới ánh trăng chiếu rọi mới kinh ngạc phát hiện, đám người trước mắt này lên tới hàng trăm người.

Đồng thời, miệng bọn hắn chửi bới, kẻ cầm đầu thậm chí còn đang lớn tiếng quát tháo.

“Nhanh nhanh nhanh, một đám phản nghịch đang vây công phủ đệ Tả đại nhân, chúng ta tốc tốc tiến đến chi viện.

Tả đại nhân đã nói, một khi đám phản nghịch kia chịu trói, sau này cả cái Thường Sa thành này là của chúng ta.” “Hừ, dám vây công phủ đệ Tả đại nhân, quả thực không biết sống chết.” “Ta nghe nói hết thảy đều do tên Trương Khải Sơn kia gây ra.

Một tên người ngoại địa chạy đến Thường Sa thành chúng ta, muốn giết Bố phòng quan Thường Sa, đây không phải là đang đánh vào mặt chúng ta sao?” “Quan trọng là Thiếu ban chủ Hồng gia cư nhiên cũng đi theo dính vào, hại chết Hồng ban chủ, Nhị Nguyệt Hồng a Nhị Nguyệt Hồng, hắn nhất định phải kéo cả Hồng gia đi chết cùng a.” “Chết hay không ta không quan tâm, Hồng gia cũng là thế lực đỉnh cấp Thường Sa thành, chúng ta lần này diệt Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, vậy sản nghiệp Hồng gia chẳng phải sẽ để chúng ta chia cắt sao?” “Ha ha ha...

Không sai!

Không sai!” Hàng trăm người trùng trùng điệp điệp đi dọc theo con đường dài, mục đích của bọn hắn không phải nơi nào khác, chính là phủ đệ Tả Khiêm Chi.

Những người này chính là bang chúng Hoàng gia và Hoàng Quỳ Bang, cùng với một số bang phái nhỏ, thế lực nhỏ liên hợp lại làm tay chân.

Kẻ cầm đầu hách nhiên là Gia chủ Hoàng gia - Thủy Hoàng, và Bang chủ Hoàng Quỳ Bang - Đồ Hoàng Quỳ.

Đột nhiên!

Khi đám người đang cười nói, bỗng nhiên nhìn thấy giữa đường phía trước có một người đang đứng.

Nụ cười trên mặt đám người lập tức cứng lại, thậm chí trực tiếp dừng bước.

Thủy Hoàng cầm đầu nhíu mày, lệ thanh quát: "Người phương nào cản đường phía trước?

Có biết bọn ta là ai không?" "Một đám rác rưởi, cản thì sao!" Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu, thần tình lãnh mạc, ánh mắt nhìn Thủy Hoàng và đám người phảng phất như đang nhìn một đám người chết.

Người này không ai khác, chính là Sở Khứ Tà!

"Nguyên lai là một tên ranh con, dám mắng lão tử, hôm nay ông đây sẽ chém ngươi làm tám khúc!" Dưới ánh trăng, khi thấy kẻ cản đường chỉ là một thiếu niên, trong đám người lập tức có kẻ bạo nộ, chửi bới đi về phía Sở Khứ Tà.

Kẻ này thân hình tráng kiện, trong tay vác một thanh cửu hoàn đại đao, là Bang chủ Hổ Sát Bang có chút danh tiếng tại Thường Sa thành, thực lực cũng đã nhập Minh Kình sơ kỳ, trong đám người này cũng xếp vào hàng đầu.

"Rác rưởi thì phải có giác ngộ của rác rưởi, vì sao cứ phải nhảy ra?" Sở Khứ Tà ánh mắt âm ngoan, nhìn Bang chủ Hổ Sát Bang đang đi tới, nhịn không được lộ ra một nụ cười sâm hàn, tràn ngập vô tận sát ý.

"Tăng ~" Chỉ nghe một tiếng đao minh vang lên, cả người Sở Khứ Tà phảng phất hóa thành tia chớp, trực tiếp bắn mạnh về phía đám người phía trước.

Phốc xuy!

Phốc xuy!

Phốc xuy!!

Chỉ trong vài hơi thở, tia chớp do Sở Khứ Tà hóa thân cư nhiên đã xuyên qua lại trong đám đông hàng trăm người mấy lần.

Khi hắn trở lại vị trí cũ, lại thấy đám người vốn đang trùng trùng điệp điệp, lúc này đã nhao nhao khí tức toàn vô, từng người nối đuôi nhau ngã xuống đất.

Tên Bang chủ Hổ Sát Bang lúc đầu càng thê thảm, thân thể bị một đao chém xéo thành hai nửa, cửu hoàn đại đao cũng đứt làm đôi, thi thể nặng nề ngã xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, hàng trăm người ngoại trừ Thủy Hoàng và Đồ Hoàng Quỳ, cư nhiên toàn bộ thảm chết tại chỗ.

Lượng lớn máu tươi chảy ra, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ con đường dài mấy chục mét, mùi máu tanh gay mũi di mạn trong không khí.

Cho đến tận lúc này, hai người Thủy Hoàng và Đồ Hoàng Quỳ vẫn hoàn toàn chưa kịp phản ứng.

"Sao... có thể?" "...Rốt cuộc là ai?" Dưới ánh trăng mông lung, trên con đường dài, nhìn hàng trăm người phía sau chỉ trong vài hơi thở đã ngã xuống trong vũng máu, giờ khắc này bất kể là Thủy Hoàng hay Đồ Hoàng Quỳ đều bị cảnh tượng này làm cho chấn kinh đến ngây người tại chỗ.

Thật sự là hết thảy quá mức bất khả tư nghị!

Hàng trăm người a!

Không phải vài người, vài chục người, mà là ròng rã hàng trăm người!

Cho dù là hàng trăm con heo đứng yên cho chém cũng phải chém mất một lúc chứ?

Vậy mà thiếu niên đối diện chỉ mất vài hơi thở đã khiến tất cả chết thảm.

Những người này đều là hảo thủ, bang chủ của các bang phái tại Thường Sa thành cũng có trong đó.

Đơn cử cường giả Minh Kình cũng không dưới hai mươi người, ngay cả cường giả Ám Kình cũng có vài người.

Thế nhưng một cỗ sức mạnh cường đại như vậy, cư nhiên bị một thiếu niên giết sạch dễ như trở bàn tay trong thời gian ngắn ngủi?

Thậm chí, hai người bọn hắn còn chưa kịp phản ứng.

Cảnh tượng như vậy, làm sao có thể không khiếp sợ?

Sau cơn chấn kinh, nỗi sợ hãi chưa từng có nảy sinh trong lòng hai người, sau đó càng lúc càng nồng đậm.

Thiếu niên đối diện tuy nhìn tuổi không lớn, nhưng thực lực lại đáng sợ đến mức khó tin.

Hai người bọn hắn tuy đều là Ám Kình trung, hậu kỳ, nhưng nếu thật sự chiến một trận với đối phương, e rằng ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Thậm chí bọn hắn tin rằng tốc độ tử vong sẽ không chậm hơn những người vừa rồi.

Nghĩ đến đây, hai người chỉ cảm thấy tay chân băng lạnh, tim đập chậm nửa nhịp, mồ hôi hột không ngừng lăn dài trên trán.

Chương 98

"...Vị tiểu... tiểu gia này, không biết huynh đệ chúng ta đắc tội ngài chỗ nào, xin tiểu gia cao đánh khẽ, tha cho huynh đệ hai người chúng ta một con đường sống, ta nguyện ý dâng lên toàn bộ gia sản Hoàng gia." Thủy Hoàng nén nỗi sợ hãi trong lòng, hai tay ôm quyền thi lễ với Sở Khứ Tà, trên mặt nhịn không được lộ ra vẻ nịnh nọt xen lẫn kinh sợ.

Giờ khắc này, Thủy Hoàng vốn hành sự tứ vô kỵ đạn, thậm chí hiêu trương bạt hỗ đã thật sự sợ rồi, ngay cả khi nói chuyện giọng cũng run rẩy.

Hắn thề nếu hôm nay có thể sống sót rời đi, kiếp này tuyệt đối sẽ không quay lại Thường Sa thành, còn về phần gia sản phấn đấu nửa đời người kia, so với tính mạng thì căn bản không đáng nhắc tới.

Thiếu niên trước mắt này, trong mắt hắn ít nhất cũng là cường giả Hóa Kình đỉnh phong.

Không!

Thậm chí là Đan Kình, nãi chí càng mạnh hơn!

Hóa Kình tuy thế gian hiếm thấy, nhưng cũng tuyệt đối không thể sở hữu thực lực bất khả tư nghị như vậy.

Vài hơi thở chém giết hàng trăm hảo thủ, túng nhiên là cường giả Hóa Kình cũng tuyệt đối không thể làm được điểm này.

Thủy Hoàng có điên mới nghĩ đến chuyện sau này báo thù.

Có ý nghĩ như vậy không chỉ có Thủy Hoàng, Đồ Hoàng Quỳ bên cạnh cũng giống như thế, trên đời này không có ai là kẻ ngu.

Nếu đối phương chỉ là cường giả Hóa Kình, đợi bọn hắn thực lực

mạnh hơn hoặc có phương pháp khác đối phó, tất nhiên sẽ tìm đối phương báo thù.

Nhưng hiện tại rõ ràng thiếu niên này ở trên Hóa Kình, là Đan Kình, nãi chí cảnh giới càng cường đại hơn.

Có thể đào mệnh đã là không tệ rồi, sao còn dám nghĩ đến chuyện báo thù?

"Vị tiểu gia, tại hạ là Đồ Hoàng Quỳ, nếu ngài hôm nay tha cho huynh đệ hai người chúng ta một con đường sống, ta có thể làm chủ đem toàn bộ tài vật của Hoàng Quỳ Bang tặng cho ngài, chỉ cầu ngài cao đánh khẽ." Nhìn thấy Sở Khứ Tà mãi không mở miệng, Thủy Hoàng và Đồ Hoàng Quỳ trong lòng thấp thỏm, nội tâm hoảng sợ không thôi.

Thế nhưng, khi hai người chuẩn bị tiếp tục mở miệng, chỉ nghe một tiếng "Bá", một tia chớp xuyên qua giữa hai người.

"Ách..." Thủy Hoàng há miệng, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện không thể nói được, thậm chí cổ truyền đến cảm giác đau nhói.

Phốc xuy!

Đúng lúc này, trên cổ Đồ Hoàng Quỳ bên cạnh xuất hiện một đường chỉ đỏ, sau đó đường chỉ đỏ càng ngày càng lớn, lượng lớn máu tươi từ đó phun ra, bắn đầy mặt hắn.

Mãi đến lúc này hắn mới biết đó đâu phải là chỉ đỏ, rõ ràng là do đao của đối phương quá nhanh, vết máu từ từ mới hiện ra.

Đồ Hoàng Quỳ trừng lớn mắt, theo máu tươi phi tiễn, đầu hắn trực tiếp rơi xuống khỏi cổ.

Rõ ràng nhìn thấy hết thảy những gì đang diễn ra trước mắt, trong lòng Thủy Hoàng sợ hãi đến cực điểm.

Hắn theo bản năng muốn gầm lên, nhưng cảm giác đau đớn trên cổ càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí có thể cảm giác được lượng lớn máu tươi đang chảy ra.

Một trận choáng váng truyền đến, trước mắt Thủy Hoàng dần tối sầm lại, trước khi chết dường như nhìn thấy thi thể không đầu của mình đang đứng tại chỗ, sau đó liền triệt để bị bóng tối nuốt chửng.

"Ồn ào!" Nhìn thi thể Thủy Hoàng và Đồ Hoàng Quỳ cũng ngã xuống đất, Sở Khứ Tà lạnh lùng liếc một cái, sau đó Tinh Thần Đao trong tay chấn động, máu tươi trên thân đao nháy mắt biến mất vô tung.

"Tăng ~" Trường đao quy vỏ, thân ảnh Sở Khứ Tà cũng chậm rãi biến mất trong bóng tối.

Sự thật là Thủy Hoàng mấy người đến chết cũng không biết, những lời bọn hắn nói trước khi chết hoàn toàn là lời vô ích.

Bởi vì không lâu sau khi bọn hắn xuất phát, đã có một nhóm người đến phủ sao gia bọn hắn.

Nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc!

Câu nói này từ xưa đến nay đều như thế.

Tuy những người kia không có khả năng uy hiếp Sở gia, nhưng khi Sở Trường Dịch chế định kế hoạch đêm nay, đã coi bọn họ là người chết.

Cho dù là già trẻ phụ nữ và trẻ em cũng phải chết sạch sẽ.

Có lẽ sẽ có người nói hành vi như vậy quá tàn nhẫn, không nhân đạo...

Nhưng Sở Trường Dịch vẫn luôn giữ vững một đạo lý: Chỉ cần có lợi cho gia tộc thì đều có thể làm; chỉ cần có một tia khả năng gây

phiền toái cho gia tộc, đều phải giết!

Huống hồ sao gia những thế lực lớn nhỏ kia, không chỉ có thể mang lại lượng lớn tiền bạc cho Sở gia, mà còn có không ít cổ đổng minh khí.

Đối với toàn bộ Sở gia mà nói, chỉ có lợi chứ không có bất kỳ cái hại nào.

Hoặc giả cái hại duy nhất có thể là trong mắt người khác, Sở gia hành sự quá ngoan độc, thích trảm tận giết tuyệt.

Nhưng điểm này, trên dưới Sở gia không ai thèm để ý. *** Một bên khác, tại mật thất dưới lòng đất phủ đệ Tả Khiêm Chi!

Hàng trăm thân ảnh thần tình điên cuồng, diện mục tranh nanh, toàn thân biến dị thành quái vật đang vây công đám người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng.

Cách đó không xa, Tả Khiêm Chi đứng trên một đài cao, nhịn không được cười ha hả: "Trương Khải Sơn, năm đó tại Đông Bắc để ngươi may mắn đào thoát, hôm nay ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhìn thấy những quái vật này chưa?

Những kẻ có thể hình to lớn nhất kia đều là người Trương gia, những kẻ còn lại cũng là do dùng máu Trương gia mới biến thành bộ dạng như vậy.

Ta ngược lại muốn xem xem, các ngươi có thể chống đỡ được bao lâu." Tả Khiêm Chi lại nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng, hừ lạnh một tiếng nói: "Phụ thân ngươi vốn là tướng tài đắc lực trong tay ta, nhưng lại cố tình sinh ra cái thứ như ngươi.

Cùng phụ thân ngươi một lòng hiệu lực cho ta không tốt sao?

Cư nhiên cùng Trương Khải Sơn đối phó ta, hại phụ thân ngươi chết thảm.

Hôm nay ta sẽ tiễn ngươi đi đoàn tụ với phụ thân ngươi.” “Tả Khiêm Chi, ta thề chết cũng phải giết ngươi!” Nghe Tả Khiêm Chi hết lần này đến lần khác nhắc đến phụ thân, Nhị Nguyệt Hồng tức giận mặt đỏ bừng, toàn thân sát khí sôi trào, hai mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn chằm chằm đối phương.

Trương Khải Sơn bên cạnh một quyền đánh bay một con quái vật, lệ quát: “Tả Khiêm Chi, đa hành bất nghĩa tất tự tễ, ngươi thật cho rằng mình hoành hành vô kỵ, hợp tác với người Nhật, ngươi là tội nhân của cả Đại Việt.” “Tội nhân?

Ai là tội nhân?

Những phàm phu tục tử như các ngươi thì hiểu cái gì?

Máu Trương gia có công hiệu trường sinh, lại có năng lực khiến người ta thực lực bạo tăng, nếu có thể nghiên cứu ra, sẽ tạo phúc cho bao nhiêu người?

Người Nhật chẳng qua chỉ là công cụ của ta mà thôi, thật sự cho rằng ta không đề phòng bọn chúng?” Tả Khiêm Chi cười lạnh một tiếng, thần tình cực kỳ khinh thường.

“Chậc chậc...

Trương Khải Sơn, thực lực người Trương gia xác thực không tệ, sau khi biến thành quái vật, mỗi kẻ tối thiểu đều có thực lực Ám Kình, trong đó cư nhiên có hai kẻ đạt tới trình độ Ám Kình viên mãn.

Sức mạnh và tốc độ này, so với Hóa Kình cường giả bình thường cũng không kém bao nhiêu a.” Trong đám người, Sở Cửu Chiến một quyền đánh bay một con quái vật cao hơn ba mét, toàn thân đen kịt như mực, cảm nhận sức mạnh trên người đối phương xong, không

khỏi quay đầu nhìn Trương Khải Sơn bên cạnh trêu chọc.

Nghe vậy, sắc mặt Trương Khải Sơn lập tức đen lại, cũng không phân biệt được đối phương đang khen hay đang chửi.

"Cửu Chiến huynh, hàng trăm con quái vật thật sự là quá nhiều, Sở gia thật không phái thêm người sao?

Không khéo hôm nay chúng ta đều phải chết ở đây." "Yên tâm, chỉ là một số phế phẩm thí nghiệm mà thôi, có gì phải lo lắng?" Nhìn vẻ lo lắng và sốt ruột trên mặt hai người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Sở Cửu Chiến không khỏi nhếch miệng cười, bộ dáng không sao cả.

Với thực lực Nhất giai hậu kỳ hiện nay của hắn, những quái vật trước mắt này so với sâu kiến cũng không khác biệt lắm.

Vừa rồi hắn cũng chỉ là tò mò về người Trương gia, muốn xem người Trương gia sau khi biến thành quái vật thực lực rốt cuộc như thế nào.

Hiện tại đã xem xong, đối với Sở gia cũng không có chỗ đặc thù, vậy cũng nên kết thúc vở kịch này.

Ông ông ông...

Đột nhiên, từng đạo khí tức uy áp đáng sợ từ trong cơ thể Sở Cửu Chiến bạo phát ra, hóa thành từng cơn cuồng phong sóng dữ quét về bốn phương tám hướng.

Cỗ khí tức khủng bố này vừa xuất hiện, những quái vật vây quanh mọi người nháy mắt liền bị hất bay ra ngoài.

Thậm chí ngay cả ba người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Trương Viết Sơn cũng suýt chút nữa không mở nổi mắt, chỉ cảm thấy Sở Cửu Chiến trước mắt trong nháy mắt dường như hóa thành một ngọn núi cao, nguy nga lại hùng vĩ.

“Giết!” Sở Cửu Chiến mãnh nhiên tung người nhảy lên, một quyền đánh ra, khí lãng đáng sợ ngưng tụ thành quyền kình.

Bành!

Bành!

Bành!

Dưới một quyền này, hàng chục con quái vật có thực lực Minh Kình bị nhiễm máu Trương gia trực tiếp nổ tung thân thể, hóa thành vô số mảnh vụn.

Ầm ầm ầm...

Sở Cửu Chiến bước ra một bước, một chân dậm mạnh xuống đất, kình khí bất khả tư nghị ngưng tụ chấn động chi lực thao thiên, quét ngang phương viên hơn mười mét.

Trong phạm vi này, thân thể từng con quái vật tiếp nối nhau nổ tung, hóa thành tay chân cụt ngủn.

Cho dù là quái vật do người Trương gia biến thành có thực lực Ám Kình cũng không thể chống đỡ được sức mạnh đáng sợ như vậy.

Trước sau chỉ trong vài hơi thở, hàng trăm con quái vật vây quanh lúc này đã chết chỉ còn lại một phần ba, không tới trăm con.

Cảnh tượng bất khả tư nghị này khiến ba người Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khải Sơn, Trương Viết Sơn không khỏi trừng lớn mắt, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

Nghĩ nát óc bọn hắn cũng không hiểu, vì sao thực lực Sở Cửu Chiến lại khủng bố như vậy?

Chương 99

Thậm chí khủng bố đến mức khó tin?

Cường giả Hóa Kình có thể sở hữu thực lực này sao?

Ai mà nói với bọn hắn Sở Cửu Chiến là cường giả Hóa Kình, bọn hắn là người đầu tiên tát vào mặt kẻ đó.

Đặc biệt là Trương Khải Sơn, xuất thân Trương gia, năm đó tuổi còn nhỏ từng tận mắt thấy cảnh tượng các tộc lão Hóa Kình của Trương gia xuất thủ.

Tuy thực lực mỗi người cũng đều cường đại, nhưng tuyệt đối không cách nào sở hữu sự khủng bố như Sở Cửu Chiến.

Lúc này, Tả Khiêm Chi thần tình cũng có chút ngây người nhìn hết thảy.

"Không có khả năng!

Sao có thể mạnh như vậy?

Ngươi rốt cuộc là ai?" Hồi thần lại, Tả Khiêm Chi vội vàng lắc đầu, thần tình ngưng trọng, sắc mặt vừa tranh nanh vừa kiêng kỵ, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cửu Chiến nộ quát.

"Tả Khiêm Chi, ta là ai không quan trọng, quan trọng là... ngươi sắp chết rồi." Nhìn Tả Khiêm Chi có chút ngoài mạnh trong yếu, lại mang theo sự điên cuồng cuối cùng, Sở Cửu Chiến không khỏi cười nhạt nói.

"Ta làm sao có thể chết?

Trên thế giới này không có ai có thể giết được ta!

Thật cho rằng Tả Khiêm Chi ta sẽ mặc người chém giết sao?

Quả thực si tâm vọng tưởng!" Tả Khiêm Chi có chút cuồng loạn gào thét, sau đó trực tiếp lấy ra hai bình thuốc từ trong túi, nhanh chóng mở ra, đổ toàn bộ vào miệng.

Ném cái chai đi, Tả Khiêm Chi ánh mắt oán độc nhìn Sở Cửu Chiến, thanh âm băng lãnh đến cực hạn: "Bao nhiêu năm qua, đây là dược vật gần với thành công nhất, ít nhất có thể nâng thực lực của ta lên gấp mười lần.

Cho dù sau lần này ta sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục, cũng phải giết chết tất cả các ngươi." "Hống!!" Theo tiếng nói của Tả Khiêm Chi dứt xuống, cả người hắn lập tức nộ hống một tiếng, thân thể cũng đang nhanh chóng bành trướng.

Tiếng gào thét khủng bố vang vọng trong cả mật thất dưới lòng đất.

Tả Khiêm Chi lúc này so với trước đó đã có sự biến hóa cực lớn.

Không!

Thậm chí không thể nói là biến hóa, mà là triệt để chuyển đổi thành một con quái vật hoàn toàn.

Chiều cao tiếp cận bốn mét, thô kệch như một hòn giả sơn, cả người giống như một tôn người khổng lồ xanh, quanh thân bạo phát ra từng đạo khí tức cực kỳ đáng sợ.

Chỉ khác với người khổng lồ xanh là tên này toàn thân đen kịt, đầu lâu cũng hoàn toàn không phải khuôn mặt người.

Mặt đen răng nanh!

Từng chiếc răng nanh phảng phất như lưỡi dao sắc bén, lóe lên hàn quang âm lãnh.

"Chậc...

Có chút ý tứ, thực lực tên này so với trước đó quả nhiên bạo tăng gấp mười.

Khí tức cường đại như vậy...

Hóa Kình đỉnh phong?

So với Chá Cô Tiêu ta gặp tại Bình Sơn năm đó cũng không kém cạnh, thậm chí có thể so sánh với Lục Sí Ngô Công." Cảm nhận khí tức cuồng bạo, sát khí ngưng tụ thành thực thể đáng sợ trên người Tả Khiêm Chi lúc này, Sở Cửu Chiến nhướng mày, không khỏi chép miệng.

Một người vốn chỉ có tu vi Ám Kình đỉnh phong, cư nhiên vì hai bình thuốc mà thực lực trực tiếp bạo tăng lên Hóa Kình đỉnh phong.

Không thể không nói, loại thuốc này xác thực có chút gì đó.

"Dùng máu Trương gia chế tạo ra loại thuốc gần thành phẩm nhất sao?

Uy lực dường như đích xác không tệ, bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cho dù thực lực có mạnh hơn nữa, hóa thành một con quái vật thì có tác dụng gì?

Chung quy cũng chỉ là thất bại phẩm." "Thực lực tuy bạo tăng gấp mười, nhưng năm đó tại Bình Sơn, khi mới Nhất giai sơ kỳ ta đã có thể chém giết Hóa Kình đỉnh phong, huống chi là hiện nay?" Trong lòng Sở Cửu Chiến không hề để ý tới Tả Khiêm Chi, thậm chí từ đầu đến cuối chưa từng coi đối phương là đối thủ.

"Hống..." Đúng lúc này, Tả Khiêm Chi ngửa đầu nộ hống, cả người nhảy vọt khoảng cách hơn mười mét, mãnh liệt lao về phía Sở Cửu Chiến.

Tuy nhiên, khi Tả Khiêm Chi chỉ còn cách Sở Cửu Chiến một mét, chỉ thấy hắn mãnh nhiên đấm ra một quyền.

Oanh!

Mật thất dưới lòng đất lập tức nổ vang một tiếng nổ lớn, sức mạnh đáng sợ từ trên người Sở Cửu Chiến bính phát ra.

Cả người Tả Khiêm Chi giống như đạn pháo, hung hăng bị đánh bay ra xa hơn hai mươi mét, nặng nề nện xuống đất, bắn lên một lượng lớn bụi đất.

"Hít..." Nhìn một màn này, đám người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng cách đó không xa lập tức nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh, tâm thần kịch liệt chấn động.

Vốn Tả Khiêm Chi là cường giả Ám Kình đỉnh phong, sau khi uống thuốc thực lực càng bạo tăng gấp mười, sở hữu sức mạnh Hóa Kình đỉnh phong.

Nếu bọn hắn chém giết với đối phương, tuyệt đối không cần bao lâu sẽ thảm chết tại đây.

Nhưng Tả Khiêm Chi có thực lực khủng bố, căn bản không thể chiến thắng trong mắt bọn hắn, nay lại bị Sở Cửu Chiến một quyền đánh bay, hiển đến mức nhẹ nhàng tùy ý như vậy.

"Đáng sợ!

Sở Cửu Chiến đã đạt đến cảnh giới nào rồi?" "Vốn tưởng rằng ta cũng là thiên tài, mới hơn hai mươi tuổi đã nhập Ám Kình đỉnh phong, người người hâm mộ Hóa Kình không cần bao lâu nữa ta cũng có thể bước vào.

Nhưng hiện tại so với Sở Cửu Chiến, ta phát hiện cái gì cũng không phải." Nhị Nguyệt Hồng hít sâu một hơi, nhìn bóng lưng nguy nga hùng vĩ như núi phía trước, không khỏi cười khổ một tiếng nói.

“Hồng huynh hà tất tự coi nhẹ mình, với tuổi tác của chúng ta mà có thể nhập Ám Kình đỉnh phong, thế gian có mấy người so sánh được?

Còn về phần Sở Cửu Chiến, chúng ta lại vì sao phải so sánh với hắn chứ?

Ta xem như đã hiểu, Sở Cửu Chiến, nãi chí toàn bộ Sở gia, e rằng đều là loại gia tộc ẩn thế không xuất hiện kia.

Loại gia tộc này nội tình thâm hậu, truyền thừa không biết bao nhiêu năm, căn bản không phải người ngoài có thể so sánh.

Cho nên chúng ta không cần thiết so sánh với hắn, chỉ cần nỗ lực tu luyện, đề thăng, Hóa Kình cũng không phải là điểm cuối của chúng ta.” Nghe Nhị Nguyệt Hồng nói, Trương Khải Sơn bên cạnh trước tiên bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trầm giọng mở miệng.

Trong mắt hắn, Sở gia hoặc hứa còn khủng bố hơn tưởng tượng một chút.

Phải biết Trương gia truyền thừa mấy ngàn năm, cường giả trong tộc nhiều không đếm xuể, Hóa Kình cường giả hiếm thấy nhưng cũng không phải không có.

Thậm chí ngay cả cường giả Đan Kình trên Hóa Kình cũng tồn tại, đây chính là nội tình của Trương gia.

Nhưng Sở gia dường như chút nào cũng không yếu hơn Trương gia, nãi chí càng cường đại hơn cũng chưa biết chừng.

Dù sao ai cũng biết Sở gia cũng không phải là người thổ sinh thổ trưởng tại Thường Sa thành, mà giống như bọn hắn, đều đến từ nơi khác.

Sở phủ hiện nay tuy cũng có một số người Sở gia, nhưng hắn tin tưởng tuyệt đối không phải là tất cả người Sở gia.

Hoặc hứa Sở gia cũng sở hữu tổ địa tương tự như Trương Gia Cổ Lâu.

Chỉ không biết Tộc trưởng Sở gia có giống Tộc trưởng Trương gia hay không, đều mắc bệnh thất hồn?

Người Sở gia lại có hay không mang trong mình huyết mạch đặc thù, nãi chí trên người có hình xăm kỳ lạ?

Trong lòng Trương Khải Sơn cực kỳ tò mò, bất quá những tò mò này chỉ dám để trong lòng, cũng chưa nói ra.

"Hống ~" Bên kia, Tả Khiêm Chi bị một quyền đánh bay lại nộ hống một tiếng, lao về phía Sở Cửu Chiến.

Sát khí hung lệ cường đại kia phảng phất dời núi lấp biển, khủng bố dị thường.

Thế nhưng, Sở Cửu Chiến lại lần nữa đưa ra một quyền, đối phương lại một lần nữa bị đánh bay.

"Được rồi!

Cùng ngươi chơi cũng chẳng vui vẻ gì, hơn nửa đêm rồi, giết chết ngươi vừa vặn trở về nghỉ ngơi." Nhìn Tả Khiêm Chi lại một lần nữa bò dậy từ dưới đất, Sở Cửu Chiến lắc đầu, vẻ mặt vô vị.

"Dù sao hiện tại ngươi cũng là cường giả Hóa Kình đỉnh phong, coi như cũng đủ tư cách chết dưới búa của ta.

Cho nên... một búa này sẽ để ngươi triệt để hồn quy địa phủ." Sở Cửu Chiến quát lạnh một tiếng, sau đó tay phải lấy Phách Sơn Phủ từ trên lưng xuống.

"Chết!" Cùng với tiếng quát lạnh băng vang lên, chỉ thấy Sở Cửu Chiến một tay cầm búa, sau đó mãnh liệt nhảy lên thật cao.

Cùng lúc đó, Tả Khiêm Chi cũng lần nữa nộ hống, tiếp tục lao về

phía Sở Cửu Chiến.

Giữa không trung, lưỡi búa lóe lên hàn mang âm lãnh trực tiếp xé rách không khí.

Phủ mang bộc phát ra khí tức đáng sợ, bắn ra sát phạt chi ý chói mắt lại sáng rực, hãn nhiên bổ xuống đầu Tả Khiêm Chi.

Phốc xuy!

Theo tiếng lưỡi sắc xé rách vang lên, trong mắt con quái vật Tả Khiêm Chi mang theo vài phần kinh ngạc và oán độc.

Chương 100

Sau đó, thân thể hắn trực tiếp bị một búa bổ làm hai nửa, thậm chí bởi vì sát phạt chi ý quá mãnh liệt, phủ mang quá cường đại, đầu hắn càng trực tiếp nổ nát, thân thể bị tứ phân ngũ liệt, trực tiếp tán lạc khắp mật thất dưới lòng đất.

Lượng lớn máu tươi bắn tung tóe, vương vãi trên mặt đất, mùi máu tanh gay mũi di mạn trong không khí bốn phía.

Từ đây, Bố phòng quan Thường Sa thành Tả Khiêm Chi triệt để tử vong.

Theo Tả Khiêm Chi chết đi, Sở Cửu Chiến xách Phách Sơn Phủ nhanh chóng triển khai hình thức thanh lý, chỉ trong vài hơi thở, đám quái vật còn lại đều thảm chết dưới lưỡi búa.

Nhìn hết thảy diễn ra trước mắt, ba người Trương Khải Sơn trừng lớn mắt, hồi lâu mới hoàn hồn.

"Hít...

Đáng sợ!

Tả Khiêm Chi thực lực khủng bố như vậy lại bị chém giết dễ dàng thế sao, gia hỏa này rốt cuộc mạnh đến mức nào a." Trương Viết Sơn kinh thán một tiếng, trong lòng chấn kinh đến cực điểm.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh cũng thần tình phức tạp vô cùng.

Sở gia cường đại như vậy, cũng không biết là phúc hay họa!

Tuy trong lòng phá lệ kiêng kỵ, nhưng giờ khắc này nội tâm hai người đối với Sở Cửu Chiến tràn ngập cảm kích.

Dù sao Tả Khiêm Chi cùng hai người đều có đại thù, nay kẻ thù đã chết, sao có thể không vui mừng?

"Được rồi!

Tả Khiêm Chi đã chết không thể chết lại, đám quái vật kia cũng đều tắt thở, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, cho nên chuyện thiện hậu tiếp theo đành nhờ vào các ngươi." Lúc này, Sở Cửu Chiến đeo lại Phách Sơn Phủ lên lưng, bước đến trước mặt hai người nói.

"Cửu Chiến huynh, hôm nay đa tạ huynh ở đây, nếu không hậu quả quả thực không dám tưởng tượng." Trương Khải Sơn hai tay ôm quyền, trịnh trọng hành lễ.

"Cửu Chiến huynh, đa tạ!" Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh cũng cực kỳ nghiêm túc cảm kích.

"Cảm tạ thì không cần, Tả Khiêm Chi làm Bố phòng quan tại Thường Sa thành lâu như vậy, trong nhà tàng trữ không ít cổ đổng minh khí, lát nữa khi soát nhà, cứ trực tiếp đem những cổ đổng minh khí kia chuyển đến Sở gia ta là được." Đối mặt với lời cảm ơn của hai người, Sở Cửu Chiến phất phất tay, hào không thèm để ý nói.

So với lời cảm ơn suông của hai người, hắn càng muốn số cổ đổng minh khí và tư sản mà Tả Khiêm Chi cất giữ hơn.

"Cửu Chiến huynh yên tâm, sáng sớm ngày mai, ta sẽ cho người đem tất cả cổ đổng minh khí Tả Khiêm Chi cất giữ đưa đến Sở phủ." Nghe vậy, Trương Khải Sơn lập tức chắp tay, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Vậy được!

Đã như vậy thì ta xin cáo từ trước." Sở Cửu Chiến ôm quyền đáp lễ, sau đó trực tiếp lờ đi đám tay chân cụt ngủn đầy đất, đi thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Sở Cửu Chiến rời đi, mãi đến khi đối phương triệt

để biến mất, mấy người mới đưa mắt nhìn lại thi thể Tả Khiêm Chi.

"Hừ!

Ngươi cũng có ngày hôm nay sao?

Chết như vậy thật quá hời cho ngươi." Nhị Nguyệt Hồng đứng trước thi thể Tả Khiêm Chi, hung hăng đá hai cái.

Mối thù giết cha, không đội trời chung!

"Viết Sơn, ngươi lên trước dẫn người soát toàn bộ phủ đệ Tả Khiêm Chi, đem những cổ đổng minh khí kia thu thập lại, trời vừa sáng đích thân đưa đến Sở phủ." "Vâng, Phật Gia, ta đi ngay!" Nghe lệnh Trương Khải Sơn, Trương Viết Sơn lập tức trịnh trọng gật đầu, sau đó bước nhanh rời khỏi nơi này. *** Một bên khác, sau khi rời khỏi phủ đệ Tả Khiêm Chi, Sở Cửu Chiến rất nhanh đã trở lại Sở phủ.

Lúc này, đại viện Sở phủ đèn đuốc sáng trưng, trong chính đường Sở Trường Dịch chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng chờ đợi.

Bên cạnh, Sở Khứ Tà ngồi trên ghế, hai tay ôm đao giả vờ ngủ.

"Trường Dịch, ta về rồi!" Từ xa, chưa thấy người đâu, thanh âm Sở Cửu Chiến đã truyền đến.

Trên mặt Sở Trường Dịch lập tức vui vẻ, Sở Khứ Tà vốn đang giả vờ ngủ cũng mãnh liệt mở mắt.

"Hô, Tiểu Tà cũng đã về rồi sao?

Nhanh như vậy đã giải quyết xong Thủy Hoàng và Hoàng Quỳ Bang?" Vừa bước vào chính đường, nhìn thấy Sở Khứ Tà, Sở Cửu Chiến không khỏi cười trêu chọc.

"Một đám rác rưởi mà thôi, có thể tốn bao nhiêu thời gian?" Sở Khứ Tà gật đầu, sắc mặt lãnh mạc nói.

“Cũng đúng!

Đối với ngươi xác thực không tốn sức.” Sở Cửu Chiến tán đồng gật đầu, sau đó đi tới cái bàn bên cạnh, rót một ly nước uống cạn.

“Cửu Chiến, tên Tả Khiêm Chi kia đã chết chưa?” “Hại, ta đích thân xuất thủ, tên kia còn có thể không chết sao?” Sở Cửu Chiến phất phất tay, đi tới ghế ngồi xuống, sau đó nhếch miệng cười nói: “Tên Tả Khiêm Chi kia cuối cùng dùng loại thuốc thực nghiệm làm từ máu Trương gia, một thân thực lực cư nhiên từ Ám Kình đỉnh phong tăng vọt lên Hóa Kình đỉnh phong.

Không thể không nói, máu Trương gia xác thực bất phàm, bất quá so với huyết mạch Vu Tộc của Sở gia ta, cũng không khác gì bùn với mây.

Tên Tả Khiêm Chi bị ta một búa chém chết rồi, hàng trăm quái vật thí nghiệm từ máu Trương gia cũng bị ta giết sạch.

Khi về, ta đã bảo Trương Khải Sơn đem tất cả cổ đổng minh khí Tả Khiêm Chi cất giữ cùng toàn bộ tư sản ngày mai đưa tới.” “Làm không tệ, tư sản của Hoàng gia, Hoàng Quỳ Bang cùng những thế lực lớn nhỏ kia, lại thêm tư sản của Tả Khiêm Chi, ngược lại có thể làm cho tài chính Sở gia ta nâng cao một bước.” Nghe Sở Cửu Chiến nói, trên mặt Sở Trường Dịch lập tức lộ ra một nụ cười.

“Đúng rồi, Phong ca đâu?

Còn chưa về sao?” Bỗng nhiên, Sở Cửu Chiến nhìn trái nhìn phải hỏi.

“Cũng sắp rồi, thương hội Nhật Bản có không ít đồ tốt, chỉ sợ còn nhiều hơn cả tài phú của Tả Khiêm Chi.

Đêm nay Tả Khiêm Chi, Hoàng gia, Hoàng Quỳ Bang cùng các thế lực lớn nhỏ đều chết trong tay Sở gia ta.

Lại thêm thương hội Nhật Bản, đợi trời vừa sáng, chỉ sợ cả Thường Sa thành sẽ trong nháy mắt vì đó mà chấn động.

Không cần bao lâu, cả tỉnh Tương Nam cũng sẽ triệt để rung chuyển.

Những cái khác ta ngược lại không quan tâm, chỉ là thương hội Nhật Bản bị diệt, đám người Nhật kia sẽ không chịu để yên." Sở Trường Dịch vừa nói ra lời này, Sở Cửu Chiến lập tức nhịn không được cười lạnh một tiếng: "Trường Dịch, có gì phải lo lắng?

Người Nhật nếu không phục, cứ việc phái người giết đến Sở gia ta, ta định sẽ cho bọn hắn có đi không có về.

Đợi Tộc trưởng trở về, xin ngài mở rộng hộ vệ đội gia tộc, đến lúc đó trực tiếp phái người quét ngang tất cả người Nhật ở ba tỉnh lân cận.

Đợi thời cơ đến, đem tất cả người Nhật trong cảnh nội Đại Việt giết sạch, nếu đợi ta tu vi đủ rồi, ta sẽ tự mình đi một chuyến sang Nhật Bản, một búa đem cái đảo đó chém thành mảnh vụn." Hôm sau!

Mặt trời mọc ở hướng đông, ban ngày buông xuống!

Một tin tức trong nháy mắt quét ngang toàn bộ thành Thường Sa.

Trước đây, bên trong thành Thường Sa, hàng chục bang phái thế lực lớn nhỏ, thế mà chỉ trong một đêm, toàn bộ đều bị người ta tàn sát diệt môn.

Kẻ gây họa loạn cả một vùng Thường Sa, được xưng là đệ nhất đại bang phái - Hoàng Quỳ Bang, càng bị tàn sát không còn một mống.

Có người ở ngoài thành tận mắt nhìn thấy, tại địa bàn của Hoàng Quỳ Bang, thi thể mấy trăm gần ngàn bang chúng nằm la liệt khắp nơi, máu chảy thành sông.

Khung cảnh thê thảm như vậy, khiến cho tất cả mọi người trong thành Thường Sa đều vì đó mà khiếp sợ.

Tuy nhiên, đối với sự diệt vong của những thế lực bang phái lớn nhỏ này, đại bộ phận người dân sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, liền nhao nhao vỗ tay ăn mừng, vui sướng vô cùng.

Dù sao những bang phái thế lực này, từng kẻ một đều ức hiếp kẻ yếu, kiêu căng ngang ngược, việc ác làm tận, thậm chí Hoàng Quỳ Bang còn xảy ra chuyện lấy đầu người làm trò chơi.

Trước kia những người đó sợ hãi Hoàng Quỳ Bang, chỉ có thể nín nhịn, nay Hoàng Quỳ Bang bị người ta tàn sát sạch sẽ, bọn họ sao có thể không cao hứng?

Những người có huyết hải thâm cừu với Hoàng Quỳ Bang lại càng vui đến phát khóc, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Thậm chí những kẻ tiểu nhân từng mượn oai Hoàng Quỳ Bang để diễu võ dương oai, hiện giờ càng bị người người hô đánh, giống như chuột chạy qua đường.

Cái gọi là được đạo thì nhiều người giúp, mất đạo thì ít người giúp chính là như vậy.

Trừ việc đó ra, gia tộc đỉnh cấp trong thành Thường Sa là Hoàng gia, cường giả Ám kình hậu kỳ là Thủy Hoàng chết thảm, càng làm cho các đại thế lực vì đó mà kinh sợ.

Dù sao, thế lực Hoàng gia tại thành Thường Sa tuyệt đối đứng ở hàng ngũ mạnh nhất.

Hoàng gia trong một đêm bị diệt, vậy những thế lực khác há không phải cũng có thể bị người ra tay dễ dàng tàn sát như thế sao?

Thế nhưng, không đợi các đại thế lực kịp kinh hãi kiêng kỵ, lại có một tin tức nữa nhanh chóng truyền khắp cả thành Thường Sa.

Bố phòng quan Tả Khiêm Chi, đêm qua cũng đồng dạng bị người giết chết.

Tin tức này vừa truyền ra, trong nháy mắt chấn động toàn bộ thành Thường Sa.

Lại liên hệ đến Hoàng gia, Hoàng Quỳ Bang, cùng với những bang phái thế lực lớn nhỏ kia, dường như vẫn luôn đi theo Tả Khiêm Chi?

Trong thành Thường Sa, khoảng thời gian này, chỉ có Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng vẫn luôn tranh đấu không ngừng với Tả Khiêm Chi.

Chẳng lẽ, cái chết của Tả Khiêm Chi, việc Hoàng gia bị diệt, Hoàng Quỳ Bang cùng các bang phái lớn nhỏ bị đồ sát, cũng đều là do Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng làm?

Nghĩ đến lý do này, các đại thế lực trong thành Thường Sa không ai không vì đó mà chấn kinh, kỵ đạn, sau đó nhao nhao phái nhân thủ đi nghe ngóng đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đối với chuyện phát sinh đêm qua, bất kể là Sở gia, Trương Khải Sơn hay Nhị Nguyệt Hồng, cũng không hề có ý tứ ẩn giấu, thậm chí trực tiếp công bố việc này ra bên ngoài.

Tả Khiêm Chi phản bội Đại Việt, phạm phải tội ác tày trời, đám người Trương Khải Sơn là vì dân trừ hại.

Hoàng gia, Hoàng Quỳ Bang trợ Trụ vi ngược, chết chưa hết tội.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đặc biệt thỉnh động cường giả Sở gia ra tay, trong một đêm liên tục diệt Hoàng gia, Hoàng Quỳ Bang cùng mấy chục bang phái thế lực lớn nhỏ.

Chương 101

Riêng tin tức Tả Khiêm Chi chết trong tay Sở Cửu Chiến thì không có truyền ra, ngược lại là Trương Khải Sơn đem hết thảy bao biện xuống.

Việc này, Sở gia cũng không để ý.

Sau khi Tả Khiêm Chi chết, dưới tình huống Trương Khải Sơn cùng một hệ hữu nhân vận hành, ngay cả một ngày cũng chưa đến, bên trên liền có tin tức truyền xuống, trực tiếp bổ nhiệm Trương Khải Sơn làm Bố phòng quan mới của thành Thường Sa.

Tân nhiệm Bố phòng quan thành Thường Sa - Trương Khải Sơn, chính thức xuất hiện trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Lần này, Nhị Nguyệt Hồng - người trợ giúp Trương Khải Sơn cùng chém giết Tả Khiêm Chi, cũng chính thức trở thành tân nhiệm Gia chủ Hồng gia, thanh danh vang dội, đồng thời cũng làm cho tất cả mọi người vì đó mà kinh hãi.

Ngoài Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng thanh danh đại chấn trong sự kiện lần này ra, thanh danh Sở gia cũng triệt để vang vọng khắp thành Thường Sa.

Các đại thế lực không ai không kinh thán trước thực lực cường đại của Sở gia.

Trước kia bọn họ đối với Sở gia cũng không quen thuộc, nhưng trong một đêm liên tục diệt Hoàng gia, Hoàng Quỳ Bang cùng mấy chục thế lực lớn nhỏ, liền đủ để chứng minh thực lực Sở gia rốt cuộc cường đại đến mức độ nào.

Dù sao ngay cả Hoàng gia - gia tộc ngang hàng với Hoắc gia, Giải

gia, đều bị diệt trong một đêm.

Nếu đắc tội Sở gia, sao có thể còn đường sống?

Trong lúc nhất thời, các đại thế lực không ai không đối với Sở gia nảy sinh lòng kinh sợ, kiêng kỵ.

Nương theo việc Sở gia danh chấn thành Thường Sa, hành động đuổi tận giết tuyệt của Sở gia đối với gia quyến của những thế lực kia cũng làm cho bọn họ mang thêm không ít ác danh.

Tâm ngoan thủ lạt!

Thảm vô nhân đạo!

Diệt tuyệt nhân tính...

Từng cái từ ngữ càng là trực tiếp chụp lên đầu Sở gia.

Đương nhiên, cũng không có ai thật sự dám trắng trợn lên án Sở gia, nếu muốn thì cũng chỉ có thể lén lút tiến hành, dù sao cũng lo lắng đồ đao của Sở gia biết đâu vì việc này mà rơi xuống cổ mình.

Đối với mấy cái ác danh này, người Sở gia cũng thờ ơ.

Tại cái thế đạo này, có chút ác danh tổng so với thanh danh tốt còn mạnh hơn.

Như thế, cũng đỡ được không ít phiền toái.

Huống chi, mấy cái ác danh này cũng chỉ có những thế lực bang phái kia gọi, còn bá tánh tầng lớp thấp nhất thì không ai để ý.

Dù sao, Sở gia thỉnh thoảng cũng sẽ cứu tế không ít tai dân, trong mắt bá tánh tầng lớp thấp, thanh danh Sở gia so với các thế lực khác còn tốt hơn quá nhiều. ...

Tại thời điểm thành Thường Sa phong vân biến ảo, ở một bên khác, đám người Sở Kiêu cũng đã ngồi lên xe lửa trở về.

Trải qua thời gian gần hai mươi ngày, một đoàn người rốt cuộc cũng về tới thành Thường Sa.

Một ngày nọ, tại ga xe lửa Thường Sa!

Một nhóm mười mấy người chỉnh tề xếp hàng, đứng trước nhà ga.

Những người này từng cái thân thể thẳng tắp, khí thế phi phàm, vẻn vẹn chỉ đứng ở nơi đó liền cho người ta một loại cảm giác hùng vĩ.

Không ít người chỉ liếc nhìn một cái liền vội vàng rời đi, căn bản không dám nán lại.

Chỉ bởi vì bọn họ biết rõ, những người này nãi là người của đệ nhất gia tộc thành Thường Sa hiện nay - Sở gia!

Là các vị chủ sự của Sở gia!

Hiện giờ Sở gia có thể nói là thanh chấn chỉnh cả Thường Sa, thậm chí tại cả tỉnh Tương Nam đều uy danh hiển hách, hung danh khiến không biết bao nhiêu người nơm nớp lo sợ.

Nhiều người Sở gia xuất hiện tại ga xe lửa như thế, tuy không ít người trong lòng hiếu kỳ, nhưng cũng không ai dám trắng trợn dòm ngó.

Đúng lúc này, trong đám người tại nhà ga, đi ra ba đạo thân ảnh.

Cho dù là trong nhà ga người người nhốn nháo, ba người kia cũng hạc giữa bầy gà.

Loại khí chất siêu phàm thoát tục kia, vừa đứng vào trong đám người, căn bản không ai có thể xem nhẹ. "Tộc trưởng, Trường Dịch ca, Cửu Chiến ca, Phong ca tới đón chúng ta kìa ~." Nhìn Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong cùng những người khác ở cách đó không xa, Sở

Kiêu không khỏi nhếch khóe miệng hơi hơi giương lên.

Vẻn vẹn chỉ một chút, liền có thể nhìn ra, đám người Sở Trường Dịch hiện giờ từng người tu vi đều có đột phá không nhỏ, xem ra trong khoảng thời gian hắn rời đi, bọn họ cũng không thiếu nỗ lực tu luyện. "Đi, chúng ta nên về nhà thôi!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Ngoài ga xe lửa, khi nhìn thấy Sở Kiêu mang theo Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã ba người đi tới, đám người Sở Trường Dịch vội vàng khom người hành lễ. "Trường Dịch ca, Cửu Chiến ca, Phong ca..." Hai người Sở Quan Kỳ trên mặt mang theo nụ cười nồng đậm, hướng về phía mọi người nhất nhất chào hỏi. "Chậc chậc...

Không tệ a hai cái tên này, đi theo Tộc trưởng ra ngoài một chuyến, tu vi thế mà đều đột phá Nhất giai trung kỳ, đáng mừng đáng chúc a!" Cảm thụ khí tức trên thân hai người Sở Quan Kỳ, Sở Cửu Chiến nhịn không được chậc chậc miệng, trêu chọc nói. "Cửu Chiến ca đừng cười, ta vốn tưởng rằng sau khi đột phá Nhất giai trung kỳ thì có thể đuổi kịp các ngươi, không nghĩ tới các ngươi cũng đều đột phá." Sở Mục Dã vẻ mặt ủ rũ.

Hắn vốn bởi vì tu vi đột phá nên cực kỳ vui sướng, thậm chí đều đã nghĩ kỹ lát nữa sẽ cùng Sở Khứ Tà khoe khoang một chút.

Nhưng giờ phút này cảm nhận khí tức trên thân bọn người Sở Khứ Tà rõ ràng so với hắn cường đại hơn không ít, nơi nào không biết, khoảng thời gian này không chỉ vẻn vẹn có bọn hắn đột phá tu vi.

Nhìn Sở Mục Dã mặt lộ vẻ ủ rũ, thần tình thất lạc, Sở Khứ Tà bất giác khóe miệng lộ ra một nụ cười. "Ha ha ha...

Tiểu tử ngươi còn muốn siêu việt ta?

Đời này không có hi vọng rồi, thật tưởng rằng mấy ca ca bọn ta là phế vật hay sao?" Sở Cửu Chiến ha ha cười một tiếng, vỗ vỗ bả vai Sở Mục Dã nói. "Tộc trưởng, không biết ngài lần này đi ra ngoài thu

hoạch như thế nào?" Lúc này, Sở Tùy Phong đột nhiên vẻ mặt chờ mong nhìn về phía Sở Kiêu lên tiếng hỏi.

Theo Sở Tùy Phong mở miệng, đám người Sở Trường Dịch ở bên cạnh cũng nhao nhao mặt lộ vẻ hi vọng, ánh mắt cực kỳ chờ mong.

Hiện giờ Sở gia đã triệt để đứng vững gót chân tại thành Thường Sa, thậm chí luận thực lực kham xưng đệ nhất gia tộc.

Nhưng đây cũng không phải là mục tiêu của bọn hắn.

Mục tiêu của bọn hắn là trong thời gian ngắn nhất, làm cho danh tiếng Sở gia uy chấn toàn bộ ba tỉnh chung quanh.

Hồng Đô thành!

Giang thành!

Cho đến những thành thị phồn hoa xung quanh, cửa hiệu của Sở gia đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ minh khí cổ đổng mà Tộc trưởng mang về.

Một khi cổ đổng minh khí vào vị trí, cửa hiệu của Sở gia trong nháy mắt có thể quét ngang ba tỉnh chung quanh.

Nhìn dáng vẻ chờ mong của mọi người, Sở Kiêu không khỏi đạm đạm cười một tiếng nói: "Không vội, về trước rồi hãy nói!" "Ách..." Thấy Tộc trưởng đánh đố, mọi người không khỏi một trận nghẹn lời, bất quá cũng không dám nói nhiều, huống chi nơi này người đông mắt tạp, xác thực nên chờ về Sở gia rồi hãy bàn những sự tình này. "Tộc trưởng, vậy chúng ta mau chóng trở về đi, xe ở bên này!" Sở Trường Dịch cung kính dẫn một đoàn người Sở Kiêu đi về phía trước, trực tiếp đi tới trước mặt mấy chiếc xe con. "Oa, Trường Dịch ca, nhà chúng ta mua mấy chiếc ô tô nhỏ của người Tây từ lúc nào thế?" Nhìn mấy chiếc xe con trước mắt, Sở Mục Dã lập tức vẻ mặt kinh hỉ hỏi. "Thế nào Mục Dã, ô tô đẹp không?" Sở Cửu Chiến toét miệng cười

một tiếng, sau đó nhìn về phía Sở Kiêu ở bên cạnh nói: "Tộc trưởng, hiện giờ Sở gia chúng ta đã hào xưng đệ nhất gia tộc thành Thường Sa, cửa hiệu Sở gia tại Thường Sa sinh ý hưng long, bất quá vì để xuất hành thuận tiện, chúng ta đặc biệt mua mấy chiếc ô tô con." "Tộc trưởng, chúng ta mau chóng lên xe về nhà thôi, chờ về trong nhà, ngài lại cho chúng ta kể kinh nghiệm chuyến đi này." Sở Trường Dịch cũng vội vàng nói. "A..." Nhìn bộ dáng không kịp chờ đợi của mọi người, Sở Kiêu không khỏi bắt đắc dĩ lắc đầu, sau đó ngồi lên chiếc xe con ở giữa.

Không thể không nói, ô tô con thời Dân Quốc so với hậu thế, bất kể phương diện nào cũng kém quá nhiều quá nhiều.

Bất quá cho dù có kém nữa, tại cái thời đại này, đó đều là đồ vật rất giỏi.

Mấy chiếc ô tô con chạy trên đường, thu hoạch vô số ánh mắt hâm mộ, ghen ghét, thậm chí kinh sợ.

Đối với việc đám người Sở Trường Dịch mua mấy chiếc ô tô con này, hắn cũng không để ý, dù sao có xe xuất hành xác thực thuận tiện hơn một chút.

Huống chi, nhìn tình huống trước mắt, trong khoảng thời gian hắn rời đi, thành Thường Sa khẳng định đã phát sinh đại sự ghê gớm.

Nếu không, Sở Cửu Chiến vì sao lại nói Sở gia hiện giờ là đệ nhất gia tộc thành Thường Sa?

Lại vì sao khi hắn còn chưa mang theo lượng lớn cổ đổng minh khí về, cửa hiệu trong thành Thường Sa đã dẫn đầu khai trương rồi? "Có chút ý tứ...

Những tộc nhân này, dường như cũng có thể độc đương một phía." Ngồi ở ghế sau xe, nhìn người đi đường lui tới, trên mặt Sở

Kiêu không khỏi hiện ra một nụ cười. ...

Một bên khác!

Tin tức một đám chủ sự Sở gia đích thân tiến về ga xe lửa, cũng cung kính đón mấy người trở về Sở gia, trong thời gian ngắn ngủi liền bị không ít thế lực biết được.

Không ít người đều đang suy đoán, rốt cuộc là người phương nào, thế mà có thể làm cho một đám chủ sự Sở gia tập thể xuất hiện.

Phải biết, hai mươi ngày nay, những cái tên như Sở Trường Dịch đã sớm không còn là bí mật trong thành Thường Sa.

Chương 102

Đặc biệt là không ít thế lực từng đăng môn bái phỏng, cùng đám người Sở Trường Dịch có giao đàm.

Mỗi một người gặp qua Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Tùy Phong...

đều không khỏi nảy sinh cảm thán, Sở gia quả nhiên người người như rồng, mỗi một người đều không đơn giản.

Tuy chưa từng thấy người Sở gia động thủ, nhưng vẻn vẹn chỉ từ ngôn ngữ, khí chất, hành sự phong cách mà xem, đều đủ để chứng minh những chủ sự Sở gia này không có một ai là dễ sống chung.

Lại thêm việc Sở gia hiện giờ là thế lực gia tộc đệ nhất thành Thường Sa, cho nên sự chú ý của mọi người đối với Sở gia cũng là chưa từng có.

Hiện giờ Sở gia nhiều chủ sự như vậy lại cung kính đi đón mấy người, làm cho bọn họ làm sao có thể không chấn kinh, hiếu kỳ?

Trong lúc nhất thời, các đại thế lực đều bắt đầu nhao nhao nghe ngóng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hoắc gia! "Sở Kiêu đã trở về?" Nghe Hoắc Trường Tụ trước mặt báo cáo, Hoắc Tam Nương trên gương mặt tiếu lệ lãnh diễm kia không khỏi hơi sững sờ. "Không sai!

Căn cứ hỏa kế miêu tả tướng mạo người kia, hẳn là Sở Kiêu không sai rồi." Hoắc Trường Tụ gật gật đầu, thở dài một tiếng nói: "Huống chi có thể làm cho những người như Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến cung kính như thế, trừ Tộc trưởng Sở gia là Sở Kiêu ra, ta cũng không nghĩ ra được còn có người nào." Gần ba tháng trước, đám

người Sở Kiêu chỉ vừa mới tới thành Thường Sa, thậm chí còn giao dịch cổ đổng minh khí trong tay nàng.

Nhưng ngắn ngủi trong thời gian đó, Sở gia hiện giờ thế mà đã thành đệ nhất gia tộc thành Thường Sa, vị Sở Kiêu kia lại càng là tộc trưởng gia tộc có thực lực cường đại khủng bố bực này.

Tuy nhiên sớm biết đối phương là nhân trung long phượng, nhưng giờ phút này nhớ tới, trong lòng vẫn không khỏi có chút phức tạp. "Sở Kiêu..." Hoắc Tam Nương đôi mắt đẹp hơi có chút xuất thần, cũng không biết đang nghĩ gì.

Thật lâu sau, nàng mới hồi thần, mím môi cười một tiếng: "Đi, đưa bái thiếp cho Sở gia, ta muốn đích thân đăng môn Sở gia, gặp một lần Sở Kiêu." "Gia chủ, ngài..." Hoắc Trường Tụ nghe vậy có chút không hiểu. "Sở gia quá thần bí, thực lực càng kham xưng khủng bố!

Một đêm diệt sát Hoàng gia, Hoàng Quỳ Bang cùng mấy chục thế lực lớn nhỏ, cả thành Thường Sa có thế lực nào có thể so sánh?

Hiện giờ cửa hiệu Sở gia lại hỏa bạo khắp thành Thường Sa, tại một hàng cổ đổng minh khí này, Hoắc gia ta, Giải gia sinh ý hầu như bị đoạt mất ba thành, những tiểu thế lực kia càng sắp không còn đường sống.

Sở gia như mặt trời ban trưa, hết thảy những thứ này đều là sự tình làm được khi cái vị Tộc trưởng Sở Kiêu kia không có ở đây, vẻn vẹn chỉ bằng vào những tộc nhân như Sở Trường Dịch.

Những người như Sở Trường Dịch, mỗi một kẻ đều là chủ nhân ăn người không nhả xương, có thể áp phục những tộc nhân nhân trung long phượng này, xưng là Tộc trưởng Sở gia, có thể biết Sở Kiêu lại có thủ đoạn như thế nào.

Hiện giờ Sở Kiêu trở về, ta cũng phải đích thân đi gặp một lần,

Hoắc gia muốn tiếp tục tại thành Thường Sa phát triển lớn mạnh, vị tất e rằng không thể rời bỏ sự giúp đỡ của Sở gia...

Sở Kiêu nam tử bực này, chính là như ý lang quân mà vô số nữ tử mơ ước.

Nếu Hoắc gia ta cùng Sở Kiêu kết tần tấn chi hảo, vậy Hoắc - Sở hai nhà liên thủ, đủ để đem các thế lực khác trong thành Thường Sa thông thông thanh tảo ra ngoài." Nghe lời Hoắc Tam Nương nói, Hoắc Trường Tụ há to miệng, mắt trừng lớn, thần tình cực kỳ chấn kinh nhìn Gia chủ nhà mình. "Gia...

Gia chủ, ngài muốn cùng Sở gia liên nhân?" "Gia chủ, ngài thật sự muốn cùng Sở gia liên nhân?" Hoắc Trường Tụ có chút lo lắng hỏi. "Có gì không thể?" Hoắc Tam Nương mím môi cười một tiếng: "Sở Kiêu kia thân là Tộc trưởng Sở gia, ta lại là Gia chủ Hoắc gia, ta cùng hắn liên nhân có thể nói là môn đăng hộ đối, càng là cường cường liên hợp.

Hoắc gia cùng Sở gia, vị tất không thể xưng bá toàn bộ thành Thường Sa, cho đến tại toàn bộ tỉnh Tương Nam đều có địa vị cử túc khinh trọng." "Thế nhưng Gia chủ, nhân vật như Sở Kiêu, lại có khả năng ở rể Hoắc gia ta sao?" Hoắc Trường Tụ chau mày nói.

Lời này vừa nói ra, Hoắc Tam Nương như nhìn kẻ ngu nhìn về phía Hoắc Trường Tụ: "Ai nói muốn để Sở Kiêu ở rể?

Để cho Tộc trưởng một đại gia tộc ở rể, ngươi cũng nghĩ ra được." "Không ở rể?

Chẳng lẽ Gia chủ ngài gả cho Sở Kiêu?" Hoắc Trường Tụ vẻ mặt chấn kinh nhìn về phía Hoắc Tam Nương. "Tự nhiên!

Sở Kiêu vô luận tướng mạo, địa vị, năng lực, đều là nhất đại nhân kiệt, ta gả cho hắn thì có gì không thể?" Hoắc Tam Nương đương

nhiên gật gật đầu.

Đối với nàng, Sở Kiêu vô luận về công hay về tư, đều tuyệt đối là nhân tuyển trượng phu tốt nhất.

Cả thành Thường Sa, có thể làm cho Hoắc Tam Nương để mắt tới, có thể có tư cách xưng là trượng phu, cũng chỉ có một mình Sở Kiêu.

Tân nhiệm Bố phòng quan Trương Khải Sơn không được!

Hồng gia tân nhiệm Gia chủ Nhị Nguyệt Hồng cũng không được!

Chỉ có Sở Kiêu! "Thế nhưng Gia chủ, ngài chẳng lẽ quên rồi, nữ tử Hoắc gia ta từ không có tiền lệ gả ra ngoài, ngài nếu muốn gả cho Sở Kiêu, e rằng những trưởng bối kia sẽ không đồng ý.

Ngài là Gia chủ Hoắc gia, một khi gả cho Sở Kiêu, vậy vị trí Gia chủ tất nhiên phải nhường lại.

Ngài thật sự chuẩn bị xong rồi?" Hoắc Trường Tụ thần tình lo lắng, nữ tử Hoắc gia từ không gả ra ngoài, đây là quy củ Hoắc gia nhiều năm nay.

Giống như chỉ có người ở rể Hoắc gia, chưa từng có nữ tử Hoắc gia gả ra ngoài.

Gia chủ muốn đánh vỡ tiền lệ, độ khó trong đó có thể biết. "Không đồng ý?" Hoắc Tam Nương thần tình hơi lạnh, hừ lạnh một tiếng nói: "Những lão gia hỏa kia đã lớn tuổi, cứ hảo hảo di dưỡng thiên niên là được, ta là Gia chủ Hoắc gia, có một số việc ta có thể làm chủ.

Huống chi gả cho Sở Kiêu, đối với Hoắc gia ta chỉ có chỗ tốt, không có một tơ một hào tổn hại, ai có tư cách không đồng ý?

Về phần vị trí Gia chủ, chờ ta gả cho Sở Kiêu xong, vị trí Gia chủ có thể một lần nữa lựa chọn một người.

Tiên Cô tú ngoại tuệ trung, tuổi còn nhỏ mà tâm tư kín đáo, ta sớm đã chọn định là nhân tuyển Gia chủ đời sau.

Khoảng thời gian này ta sẽ đối với nó hảo hảo bồi dưỡng một phen, chờ nó trở thành Gia chủ Hoắc gia, tất định có thể dẫn đầu Hoắc gia trở nên càng thêm cường đại." Nghe lời Hoắc Tam Nương, Hoắc Trường Tụ không khỏi thở dài một hơi nói: "Gia chủ, Tiên Cô xác thực là nhân tuyển Gia chủ đời sau không thể nghi ngờ, nhưng ngài muốn gả cho Sở Kiêu, tổng cũng phải hỏi xem Sở Kiêu có đồng ý hay không.

Nhân vật bực như vậy, ngài nếu mang theo các loại tâm tư cùng hắn thành thân, chỉ sợ hắn sẽ không nguyện ý." "Sẽ nguyện ý!" Hoắc Tam Nương hơi hơi cười một tiếng, trên mặt tràn đầy tự tin. "Ta tuy ôm mục đích muốn cho Hoắc gia tráng đại mà gả cho hắn, nhưng trong lòng ta đích xác đối với hắn có không ít hảo cảm.

Một khi gả cho hắn, ta cũng sẽ trở thành hiền nội trợ đắc lực nhất bên cạnh hắn, lấy việc tráng đại Sở gia làm nhiệm vụ của mình.

Khi đó, ta không còn là Gia chủ Hoắc gia, mà là phu nhân Tộc trưởng Sở gia.

Lấy dung mạo, thủ đoạn của ta, ta cũng tin tưởng ta sẽ là phu nhân Tộc trưởng thích hợp nhất với Sở Kiêu.

Sở Kiêu là vua của một tộc, nhân vật bực này, cũng sẽ không cưới một cái bình hoa.

Chỉ cần hắn nguyện ý, ta cùng hắn hảo hảo bồi dưỡng tình cảm, tất nhiên là thiên tác chi hợp!" "..." Hoắc Tam Nương lời này vừa nói ra, Hoắc Trường Tụ không khỏi vì đó mà nghẹn lời, tuy nhiên có lòng muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng khẽ thở dài một cái, không còn ngôn ngữ. "Được rồi, đi đưa bái thiếp cho Sở gia đi, ngày mai ta liền đích thân đăng môn bái phỏng!" Hoắc Tam Nương khoát

tay áo nói. "Vâng, Gia chủ!" Hoắc Trường Tụ cung kính hành lễ, sau đó quay người rời đi. "Sở Kiêu..." Chờ Hoắc Trường Tụ rời đi, Hoắc Tam Nương ngồi ở trên ghế, hai mắt xuất thần, một lần nữa nhớ lại một màn lúc trước gặp Sở Kiêu.

Chỉ có thế gian nhân kiệt bực này, mới có thể xứng với Hoắc Cẩm Tích ta! ...

Một bên khác!

Bên trong một căn biệt thự chiếm diện tích to lớn, nơi này là phủ đệ của tân nhiệm Bố phòng quan thành Thường Sa - Trương Khải Sơn!

Sau khi Trương Khải Sơn trở thành Bố phòng quan, liền bỏ ra trọng kim mua nơi này.

Tại trong sân biệt thự, lúc này thế mà dựng một tôn Phật tượng cự đại.

Tòa Phật tượng này nguyên bản là Đại Phật bên trong một tòa miếu vũ cách thành Thường Sa mấy chục dặm.

Từ sau khi Trương Khải Sơn trở thành Bố phòng quan thành Thường Sa, vì để tăng lên danh vọng, đặc biệt lấy người đánh cược, nói có thể không tốn sức chín trâu hai hổ, đem tòa Đại Phật này chuyển vào phủ đệ.

Quả nhiên, vẻn vẹn trong một đêm, tòa Đại Phật liền trực tiếp xuất hiện tại trong phủ đệ của Trương Khải Sơn.

Việc này vừa truyền ra, oanh động cả thành Thường Sa.

Phải biết, tòa Đại Phật cao hơn hai mươi mét, tại cái thời đại Dân Quốc này, muốn lặng yên không một tiếng động từ trên núi cách xa mấy chục dặm chuyển vào trong thành Thường Sa, quả thực khó như lên trời.

Nhưng Trương Khải Sơn lại làm được!

Thậm chí không chỉ làm được, còn tại dưới tình huống không kinh động bất luận kẻ nào, trực tiếp đem tòa Đại Phật chuyển vào phủ đệ của hắn.

Sự kiện như thế vừa ra, uy vọng của Trương Khải Sơn cực tốc tăng lên.

Không ít người đều đang hoài nghi, Trương Khải Sơn hẳn là biết Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật trong truyền thuyết, cho nên mới có thể làm được điểm này.

Vì thế, thậm chí có không ít kẻ hiếu sự, đem Trương Khải Sơn xưng là Phật Gia!

Hiện giờ danh thanh Trương Đại Phật Gia, tại thành Thường Sa, đó chính là tồn tại vang dội. "Phật gia, vừa rồi có tin tức truyền đến, Tộc trưởng Sở gia Sở Kiêu đã trở về!" Trương Khải Sơn đang xử lý văn kiện, nghe Phó quan Trương Viết Sơn vội vã đi vào văn phòng nói, trong nháy mắt ngẩng đầu, mi đầu nhíu lại. "Tộc trưởng Sở gia đã về?" Trương Khải Sơn mi đầu nhíu chặt. "Đúng vậy Phật gia, đám người Sở Trường Dịch cùng các chủ sự Sở gia, hôm nay đều tề tụ ga xe lửa, chỉ vì để đón Tộc trưởng Sở Kiêu." Trương Viết Sơn - hiện giờ đã thành Phó quan, gật gật đầu nói.

Chương 103

"Tin tức về Sở gia, không tra được sao?" Trương Khải Sơn day day mi tâm, thần tình có chút nghiêm túc nói. "Phật gia, ngài cũng không phải không biết, đám người Sở gia thực lực từng cái cường đại đến có chút thái quá, theo dõi căn bản không hiện thực.

Về phần đi nghe ngóng, càng không có chút tin tức nào, cái Sở gia này giống như đột nhiên toát ra vậy, chưa từng nghe nói qua cường giả bực này." Trương Viết Sơn sắc mặt đau khổ, mấy ngày nay vì để tra tin tức Sở gia, hắn chạy khắp nơi nghe ngóng, thậm chí phái người theo dõi người Sở gia.

Thế nhưng kết quả gì cũng không có, trong điều tra của hắn, căn bản không có bất kỳ tin tức gì có liên quan đến Sở gia.

Tin tức duy nhất có liên quan đến Sở gia chỉ có một cái, đó là lúc trước truyền đi xôn xao vụ đại mộ Bình Sơn, Sở Kiêu cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai đại Khôi thủ liên thủ hạ mộ đảo đấu.

Nhưng chuyện này, hiện giờ cũng không phải bí mật, hầu như người trong giới đảo đấu đều nghe nói qua việc này.

Kỳ thực cũng không trách Trương Viết Sơn tra không được bất kỳ tin tức gì quan hệ đến Sở gia, dù sao trước đây Sở gia chỉ là những sơn dân phổ thông.

Sở Gia Trại nằm ở nơi nghèo nàn, tuy bởi vì tộc nhân đông đảo mà tại huyện Nộ Tình có chút danh tiếng, nhưng sau đó theo nạn đói cùng ôn dịch ập đến.

Người gần huyện Nộ Tình, đều chết thì chết, trốn thì trốn, ngay cả hơn một ngàn tộc nhân Sở Gia Trại, chết đến chỉ còn lại hai trăm người không đến.

Người nguyên bản biết rõ Sở Gia Trại, nếu không chết thì cũng đã sớm đào tẩu khỏi tỉnh Tương Nam.

Cho dù là hiện tại, phụ cận Sở Gia Trại cũng không có bất kỳ thôn trại nào có người sống tồn tại.

Cho nên, Trương Viết Sơn tra không được bất kỳ tin tức gì, âu cũng là cực kỳ bình thường. "Phật gia, Sở gia thực lực cường đại, lai lịch thần bí không kém gì Trương gia chúng ta, ngài cùng Sở gia lại không có bất kỳ cừu oán gì, ngược lại bọn hắn còn giúp ngài, chúng ta không cần thiết phải cùng bọn hắn là địch đi." Nhìn Trương Khải Sơn lâm vào trầm tư, Trương Viết Sơn hơi hơi trầm ngâm sau đó, nhịn không được mở miệng khuyên nhủ. "Ai nói ta muốn cùng Sở gia là địch rồi?" Trương Khải Sơn mi đầu nhíu lại nói. "Vậy sao ngài muốn ta đi tra tin tức của Sở gia?" Trương Viết Sơn nghe vậy sững sờ. "Ta bảo ngươi tra lai lịch Sở gia, là để hiểu rõ Sở gia hơn, một gia tộc thực lực cường đại bực này, ta hiếu kỳ không phải bình thường sao?

Giống như người khác hiếu kỳ Trương gia ta vậy." Trương Khải Sơn tức giận trừng mắt nhìn Trương Viết Sơn một cái, sau đó lại tiếp tục mở miệng nói: "Càng huống hồ hiện giờ ta là Bố phòng quan thành Thường Sa, Sở gia lại là đệ nhất gia tộc thành Thường Sa, sau này cơ hội chúng ta hợp tác còn nhiều.

Gia tộc cường đại bực này, ta tuy rằng kỵ đạn, nhưng đầu óc ta lại không hỏng, sao có thể cố ý cùng bọn hắn là địch?" Nói xong, Trương Khải Sơn đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, sau đó nói: "Đi, đưa cho ta một phần bái thiếp, ngày mai ta muốn đăng môn Sở gia, bái phỏng Sở Kiêu!" "Vâng, Phật gia!" Nghe mệnh lệnh, Trương Viết Sơn lập tức hai chân đứng nghiêm, đáp một tiếng liền xoay người rời khỏi văn phòng.

Thời này khắc này, khi biết được Tộc trưởng Sở gia trở về, trong

thành Thường Sa không chỉ Hoắc gia, Trương gia đưa bái thiếp.

Không ít thế lực đồng dạng đưa bái thiếp, muốn đích thân gặp một lần vị Tộc trưởng của đệ nhất gia tộc thành Thường Sa hiện nay. ...

Cùng lúc đó!

Tại Sở gia!

Bên trong chính đường!

Sở Kiêu ngồi ở chủ vị, phía dưới hai bên ngồi đầy một đám tộc nhân Sở gia.

Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến, Sở Khứ Tà, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình, Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã... hách nhiên tại liệt. "Tộc trưởng, hiện tại ngài có thể nói, chuyến này thu hoạch rốt cuộc như thế nào rồi chứ?" Sở Tùy Phong có chút không kịp chờ đợi nhìn về phía Sở Kiêu ở chủ vị, mở miệng hỏi. "Tại trước đó, không phải nên nói, trong khoảng thời gian ta rời đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?" Sở Kiêu bưng chén trà, nhấp một ngụm, hơi hơi cười một tiếng nói. "Hắc hắc, Tộc trưởng, ta nói với ngài, từ sau khi ngài rời đi, trong thành Thường Sa thật đúng là phát sinh không ít đại sự." Nghe Sở Kiêu đặt câu hỏi, Sở Cửu Chiến vội vàng toét miệng cười một tiếng nói.

Rất nhanh, qua sự kể lại của Sở Cửu Chiến, Sở Kiêu biết được trong khoảng thời gian này thành Thường Sa rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì.

Giết Tả Khiêm Chi!

Diệt Hoàng gia Thủy Hoàng!

Đồ lục Hoàng Quỳ Bang cùng mấy chục thế lực lớn nhỏ, tịnh sao gia!

Trương Khải Sơn nhậm chức Bố phòng quan...

Từng thung từng kiện sự tình, thật đúng là làm cho Sở Kiêu có chút kinh ngạc. "Tộc trưởng, Sở gia chúng ta hiện giờ là thế lực đệ nhất gia tộc thành Thường Sa hàng thật giá thật, sau khi sao gia những thế lực kia, tiền tài của Sở gia chúng ta bạo tăng gấp mấy lần, cửa hiệu cổ đổng cũng hỏa bạo khắp thành Thường Sa." Sở Kiêu mặt mang nụ cười, tán thưởng nhìn về phía mọi người gật gật đầu nói: "Không tệ, các ngươi hiện giờ nãi là cũng chân chính có thể độc đương một phía, từng người tu vi cũng không rơi xuống.

Đã cửa hiệu trong thành Thường Sa khai nghiệp, như vậy tiếp theo chính là chiếm cứ trọng trấn ba tỉnh chung quanh.

Chuyến này, ta mang theo Quan Kỳ, Mục Dã hai người, đổ cái đấu ở Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự, cổ đổng minh khí, vàng bạc ngọc khí trong đó đủ để phú khả địch quốc." "..." Tại Sở phủ, chính đường nội!

Nhìn một đám tộc nhân với thần tình kích động lại chờ mong, Sở Kiêu không khỏi đạm đạm cười một tiếng.

Sau đó, chỉ thấy hắn chậm rãi đứng dậy, đi tới trong sân, đại thủ vung lên.

Bá!

Một khắc sau, chỉ thấy tại khoảng đất trống trong cái sân vốn cực kỳ trống trải, lúc này trực tiếp bằng không xuất hiện đại lượng cổ đổng minh khí, vàng bạc ngọc khí. "Tê..." Nhìn một đống kim ngân ngọc khí và cổ đổng minh khí chồng chất trước mắt, hầu như đem cả cái sân đều chiếm đầy thành một ngọn núi nhỏ, một đám tộc nhân không ai không trừng lớn mắt, nhịn không được hít một hơi khí lạnh. "...

Đều là Tộc trưởng ngài tại Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự đắc được bảo tàng?" "Vị tất cũng quá nhiều rồi a?

Không nói những cái khác, đan đan là hoàng kim thôi chỉ sợ cũng đủ để cho người ta phú khả địch quốc rồi?" "Núi vàng!

Chân chính núi vàng a, hiện như hôm nay hoàng kim còn dễ bán hơn so với cổ đổng minh khí." "Không được rồi không được rồi, trong đống cổ đổng minh khí này, có bao nhiêu là trân phẩm?

Mỗi một kiện đều tuyệt đối giá trị liên thành a." "Không nghĩ tới Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự tàng nhiều bảo bối như vậy, có những vật này, tốc độ phát triển Sở gia chúng ta tất sẽ được đề thăng cực đại." Nhìn cổ đổng minh khí và kim ngân ngọc khí chất đầy sân, một đám tộc nhân sau cơn chấn kinh ngắn ngủi, nhao nhao mặt mày hớn hở, vui vẻ đến không được.

Đặc biệt là Sở Tùy Phong phụ trách gia tộc sinh ý cổ đổng minh khí, kia càng là cao hứng vô cùng, dù sao có nhiều cổ đổng minh khí như vậy, các cửa hiệu rải đầy ba tỉnh chung quanh, sinh ý sẽ hỏa bạo bực nào? "Những thứ này không phải tất cả thu hoạch của chuyến đi Hắc Thủy Thành, trong tay Tộc trưởng còn có ba mươi sáu tòa Bạch Ngọc Trụ to lớn, cùng với Hoàng Kim Liên Đài Pháp Thân cao tới gần mười mét chưa có lấy ra đâu." Nhìn thần sắc kích động trên mặt đám người Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong, Sở Mục Dã ở một bên thầm cười một tiếng, đồng thời nhịn không được ngẩng cổ pha trò ngạo kiều nói. "Cái gì?

Còn có ba mươi sáu cây Hán Bạch Ngọc Trụ, cùng với Hoàng Kim Liên Đài Pháp Thân?" "Tê...

Tộc trưởng a, mau thả ra để cho chúng ta kiến thức một chút a." Nghe lời Sở Mục Dã nói, một đám tộc nhân nhao nhao hai mắt phóng quang nhìn về phía Sở Kiêu. "Được rồi!

Không có gì đẹp mắt, trước mau chóng đem những cổ đổng minh khí, kim ngân ngọc khí này thu lại phân loại, sau đó thu nhập vào kho hàng trông coi cho kỹ, ngày mai ngày kia liền vận chuyển đến các đại cửa hiệu ở ba tỉnh chung quanh.

Về phần Hán Bạch Ngọc Trụ, Hoàng Kim Liên Đài Pháp Thân các loại, có cơ hội lại cho các ngươi nhìn xem." Sở Kiêu khoát tay áo, tức giận nói. "Đúng đúng đúng, nghe Tộc trưởng!" "Mau chóng, còn đứng ngây đó làm gì, mau chóng đem những vật này thu thập phân loại tốt." Nghe Sở Kiêu nói thế, một đám người mới hồi thần, vội vàng gật đầu.

Sau đó chúng tộc nhân nhao nhao tìm một ít cái rương gỗ lớn, bắt đầu đem những vật này phân môn biệt loại đóng gói.

Hoàng kim một loại, ngọc khí một loại, đồ sứ một loại, thư họa một loại...

Dưới sự hỗ trợ của mấy chục tộc nhân Sở phủ, không bao lâu, những vật này liền toàn bộ thu thập xong, chuyển vào bên trong kho hàng.

Kho hàng là do Sở gia đặc biệt tu kiến thành, ngày bình thường đều sẽ có hai vị tộc nhân chiếu khán.

Theo thực lực Sở gia hiện giờ không ngừng tăng lên, người trông coi kho hàng là hai vị cường giả Nhất giai.

Tung hoành cả thành Thường Sa, không ai có thể thần không biết quỷ không hay tiềm nhập Sở gia, tịnh từ trong kho hàng trộm lấy những vật này.

Bất quá hiện giờ Sở gia đang chuẩn bị tại dưới lòng đất Sở phủ đại viện, tu kiến một cái căn cứ địa hạ.

Như vậy, không chỉ càng thêm ẩn bí, đồng thời cũng có thể vì một số nghiên cứu sau này, cho đến tộc nhân tu luyện, sớm làm tốt chuẩn

bị.

Thu thập xong những cổ đổng minh khí kia, một đám tộc nhân liền một lần nữa trở về chính đường ngồi xuống. "Tộc trưởng, có những cổ đổng minh khí, kim ngân ngọc khí này, Sở gia chúng ta trong thời gian ngắn nhất định sẽ thu hoạch được đại lượng tài phú, lại thêm trước đó sao gia Hoàng gia, Hoàng Quỳ Bang cùng các thế lực, tài phú Sở gia hiện giờ sở hữu tuyệt đối nhiều đến làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Nhiều tiền như vậy giữ lại trên tay cũng vô dụng, chúng ta không phải nên nghĩ biện pháp đem những tiền tài này tiêu xài ra ngoài, để lần nữa tăng lên thực lực gia tộc?" Sở Tùy Phong sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía chủ vị Sở Kiêu lên tiếng kiến nghị nói. "Phong ca đề nghị ta cũng tán đồng, tiền giữ lại trên tay không tiêu thì không có chỗ dùng, chỉ có tiêu xài ra ngoài, nhất định phải có thể nâng cao thực lực Sở gia ta, mới là tác dụng chân chính của những tiền tài này." Nghe Sở Tùy Phong nói, Sở Trường Dịch cũng gật đầu tán đồng nói. "Phong ca, Trường Dịch, nói thì nói thế, nhưng những tiền này nên tiêu vào đâu mới tốt?

Hiện tại đại dương của Sở gia chúng ta cộng thêm các loại ngân phiếu, liền nhiều đến mấy trăm vạn.

Vị tất mấy tháng bên trong, bán ra một bộ phận kim ngân ngọc khí, cổ đổng minh khí mà Tộc trưởng mang về, tuyệt đối có thể siêu ngàn vạn.

Thậm chí trong vài năm tới, chỉ riêng dựa vào các cửa hiệu rải đầy ba tỉnh chung quanh, mỗi năm đều có thể vì Sở gia chúng ta mang đến hàng trăm hàng ngàn vạn tài phú.

Nhiều tiền như vậy, ta thật không biết nên tiêu vào đâu, cho dù sở hữu tộc nhân ngày ngày ăn uống chơi bời, cũng tiêu không hết a.

Về phần làm sinh ý khác, có thể có sinh ý nào so với chúng ta đảo đấu hạ mộ, buôn bán cổ đổng minh khí càng một vốn bốn lời hơn?" Đối mặt với đề nghị của Sở Tùy Phong cùng Sở Trường Dịch, trong đại sảnh Sở Cửu Chiến một mặt khổ não nói.

Hiện tại hắn phát hiện, lúc không có tiền, thậm chí cơm cũng không có mà ăn, nhưng bây giờ có tiền rồi, thế mà lại không biết tiêu thế nào.

Chương 104

Không chỉ vẻn vẹn hắn, lúc này các tộc nhân khác cũng từng cái nhíu chặt mày, đang suy tư nên làm như thế nào cho tốt.

Thực sự không có biện pháp, cũng đành phải đem ánh mắt nhìn về phía Tộc trưởng, tiến hành cầu trợ. "Tộc trưởng, hay là ngài cho cái chương trình đi." Nhìn một đám tộc nhân bởi vì tiền quá nhiều không biết tiêu thế nào mà khổ não, Sở Kiêu thực sự không biết nên nói cái gì mới tốt.

Bất quá không thể không nói, bởi vì thời đại cực hạn tính, cho dù một đám tộc nhân từng cái thực lực cường đại, tại một số phương diện chung quy vẫn kém một chút.

Bất quá hiện giờ tài phú mà Sở gia sở hữu đích xác quá nhiều một chút, tiền để ở đó bất động cũng đích xác không có chỗ dùng, chẳng bằng để nó lưu động, vì Sở gia làm một chút cống hiến.

Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trầm tư một hồi sau, chậm rãi mở miệng nói: "Như vậy đi, hiện có hơn hai trăm vạn hiện kim, lấy ra một ít đem Sở Gia Trại tu kiến lại hoàn mỹ hơn một chút, đồng thời đem căn cứ địa hạ của Sở phủ lần nữa khuếch đại.

Gia tộc hộ vệ đội huấn luyện doanh ở trong núi ngoài thành, cũng tận lượng đem núi đào rỗng, sửa đổi thành căn cứ huấn luyện.

Đồng thời, lại chiêu thu hai ngàn người làm hộ vệ đội dự bị dịch, ngoại trừ không cho phép tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo ra, cái gì nên có huấn luyện quân sự một cái cũng không thể rơi xuống." Khuếch kiến căn cứ địa hạ?

Đào rỗng một ngọn núi lớn tu kiến căn cứ huấn luyện, lại chiêu thu hai ngàn hộ vệ đội dự bị dịch?

Nghe lời Sở Kiêu nói, một đám tộc nhân không ai không vì đó mà sững sờ.

Căn cứ địa hạ Sở phủ đại viện là vì để tộc nhân sau này đối chiến tu luyện sở kiến.

Dù sao theo thực lực tộc nhân càng ngày càng mạnh, nếu tại trong viện đối luyện, chỉ sợ dùng không được mấy chiêu, Sở phủ đại viện sẽ bị hủy hoại không ít địa phương.

Khuếch trương căn cứ địa hạ, đảo cũng là việc phải làm.

Đem một ngọn núi ngoài thành đào rỗng, kiến tạo hộ vệ đội huấn luyện căn cứ, cũng đích xác là cần thiết.

Gia tộc hộ vệ đội nhân số tất nhiên sẽ càng ngày càng nhiều, bất quá Tộc trưởng chuẩn bị lại chiêu thu hai ngàn người làm dự bị dịch.

Hai ngàn người đặt ở trong tay quân phiệt khác, đều có thể so với quân số một cái đoàn chủ lực.

Tuy tạm thời chỉ là dự bị dịch, nhưng chờ huấn luyện tốt, gia tộc hộ vệ đội của Sở Kiêu nhân số sau khi được hệ thống tăng lên, tất nhiên sẽ chuyển thành chính thức hộ vệ đội.

Nhân số một nhiều, căn cứ huấn luyện nếu như đặt ở bên ngoài, thời gian dài tất nhiên dễ dàng để cho người ta phát giác.

Nếu như đem một ngọn núi đào rỗng, cải tạo thành căn cứ huấn luyện, vậy thì lại càng tốt hơn.

Đồng thời, sau này cái căn cứ huấn luyện này sẽ liên tục vì Sở gia huấn luyện ra đại lượng nhân viên gia tộc hộ vệ đội.

Đến lúc đó các loại nhiệt vũ khí cũng sẽ chuyển vào căn cứ huấn luyện.

Đối với việc này, một đám tộc nhân cũng nhao nhao gật đầu đồng

ý, thậm chí không có một tơ một hào do dự. "Tộc trưởng, những cái ngài nói này tuy nhiên sẽ tiêu hao không ít tiền tài, nhưng đối với gia tộc trong vài tháng tới tiến trướng ít nhất trên ngàn vạn đại dương, thì cũng căn bản dùng không được bao nhiêu tiền a." Lúc này, Sở Cửu Chiến bỗng nhiên lần nữa mở miệng nói. "Điểm này ta cũng rõ ràng, thế lực Sở gia chúng ta muốn càng ngày càng lớn, trừ bản thân thực lực đề thăng, đơn độc dựa vào một hàng cổ đổng minh khí thì còn xa xa không được." Sở Kiêu nghe vậy, đạm đạm cười một tiếng nói. "Tộc trưởng, ngài muốn thiệp cập ngành nghề khác?" Sở Tùy Phong mắt sáng lên, vội vàng lên tiếng nói. "Tự nhiên!

Đa bất ngôn, bên trong mỗi một cái mộ táng, trừ cổ đổng minh khí ra, vàng bạc châu báu đều không phải số ít, bằng vào những vật này, chúng ta có thể thiệp cập tiệm vàng, ngành nghề châu báu.

Đồng thời, tương lai Sở gia chúng ta tất nhiên sẽ phát triển khoa kỹ, có một số việc trên lục địa không dễ làm, kiến nghị của ta là nhanh chóng đem cửa hiệu Sở gia chúng ta quét ngang toàn bộ phương nam.

Cũng mua lại mấy cái cảng khẩu, thành lập công ty ngư nghiệp viễn dương, phải biết tài phú trong biển rộng kham xưng vô cùng vô tận.

Nếu có thể phát hiện một ít đảo tự ẩn tế, tốt nhất là đem chiếm lĩnh, cũng tiện vì tương lai gia tộc kiến tạo căn cứ hải ngoại làm chuẩn bị.

Bất quá sự kiện này trong thời gian ngắn e rằng không cách nào hoàn thành, nhưng giai đoạn trước tất nhiên phải tốn hao đại lượng tài chính, khu khu mấy trăm gần ngàn vạn đại dương, còn xa xa không đủ." Nhìn một đám tộc nhân trước mắt mặt lộ vẻ chờ mong, Sở Kiêu không khỏi hơi hơi cười một tiếng nói.

Giờ khắc này, khi nghe kế hoạch của Sở Kiêu, chúng tộc nhân

không ai không thần tình hân hoan, thậm chí mang theo chút ít thần sắc kích động.

Đem cửa hiệu Sở gia quét ngang toàn bộ phương nam?

Muốn thiệp cập tiệm vàng, châu báu hành?

Cấu mua cảng khẩu, thành lập công ty ngư nghiệp viễn dương, tịnh tư hạ chiếm lĩnh đảo tự, vì tương lai gia tộc căn cứ hải ngoại làm chuẩn bị?

Nếu thật như Tộc trưởng nói, khu khu mấy trăm gần ngàn vạn đại dương, thật đúng là không đủ tiêu.

Không đề cập tới cái khác, cửa hiệu Sở gia muốn rải đầy toàn bộ phương nam, đều không biết phải tốn bao nhiêu tiền.

Càng huống hồ muốn cấu mua cảng khẩu, thành lập công ty ngư nghiệp viễn dương, không cần mua tàu hàng sao?

Cho nên, Sở gia phải nỗ lực kiếm tiền tài mới được.

Dù sao, tương lai Sở gia một khi bắt đầu nghiên cứu phát triển khoa kỹ, tất nhiên cần đại lượng dược liệu.

Máy bay, đại pháo, quân hạm... cùng với các loại tên lửa, vệ tinh các thứ, muốn kiến tạo ra, đều không biết phải tốn hao bao nhiêu tiền. "Được rồi, cái gì nên an bài, cũng không sai biệt lắm an bài xong rồi, nếu không có chuyện gì, đều lui xuống đi." Nhìn một đám tộc nhân lâm vào trầm tư, trên mặt lại hưng phấn vô cùng, Sở Kiêu lên tiếng nói. "Từ từ Tộc trưởng, thật đúng là có một chuyện cần ngài xử lý!" Sở Trường Dịch dường như nhớ ra sự tình gì, bỗng nhiên đứng dậy, thần tình nghiêm túc nói: "Tộc trưởng, Sở Gia Trại nhà ta hiện giờ đã đại bất nhất dạng, từ đường gia tộc của chúng ta đã xây xong rồi.

Ngài xem lúc nào chúng ta trở về, tiến hành nghi thức tế tổ?

Trừ việc đó ra, Chấn Long ca nói, hiện giờ Sở gia cùng Sở gia trước kia đại bất nhất dạng, sở hữu tộc nhân đều cho rằng, chúng ta nên một lần nữa biên soạn tộc phổ, Tộc trưởng ngài là thủ vị của tộc phổ gia tộc họ Sở mới." ... "Trọng tân biên toản tộc phổ?

Muốn đem tên của ta đặt ở vị trí đầu tiên?" Nghe Sở Trường Dịch nói, Sở Kiêu thần tình lập tức sững sờ, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Thật đúng là không nghĩ tới, trong tình huống hắn không biết, những tộc nhân này đã chuẩn bị biên toản tộc phổ mới.

Bất quá suy nghĩ kỹ một chút, dường như cũng bình thường?

Dù sao từ khi đạt được hệ thống, để cho sở hữu tộc nhân đều giác tỉnh Vu tộc huyết mạch, bước lên con đường tu hành tới nay, Sở gia lúc này cùng Sở gia trước kia đã có sự thay đổi về căn bản.

Bắt đầu từ đời này, Sở gia sẽ triệt để trở thành gia tộc siêu phàm.

Gia tộc siêu phàm Sở gia, cho đến vị lai lăng giá vu vô lượng chư thiên chi thượng Sở gia, tự nhiên phải đem hết thảy trước kia đều đẩy ngã làm lại.

Tộc phổ, tự nhiên cũng là trọng trung chi trọng!

Là Tộc trưởng Sở Kiêu, người dẫn đầu Sở gia bước lên con đường tu hành, khai khải tộc nhân Vu tộc huyết mạch, dẫn đầu Sở gia hướng về con đường vĩnh hằng tiến lên... tự nhiên phải đứng ở thủ vị tộc phổ mới!

Hơn nữa, Sở Kiêu một mạch này, về sau vô số năm, đều sẽ là trung tâm của cả Sở gia.

Cũng chính bởi vì thế, những tộc nhân như Sở Chấn Long mới có thể gấp gáp, chờ sau khi từ đường gia tộc kiến tạo xong, để cho Tộc trưởng là hắn đích thân trở về một chuyến. "Tộc trưởng, ngài xem lúc nào chúng ta về Sở Gia Trại?" Nhìn Sở Kiêu có chút thất thần, Sở

Trường Dịch lần nữa lên tiếng hỏi. "Ân...

Hai ngày nữa đi, đã từ đường gia tộc kiến tạo xong, lại muốn một lần nữa biên toản tộc phổ, vậy đến lúc đó cùng ta trở về một chuyến Sở Gia Trại.

Thời khắc quan trọng như vậy, thân là tộc nhân Sở gia, sao có thể không quay về?

Vả lại, tộc phổ Sở gia ta, tự nhiên cũng không thể vẻn vẹn chỉ dùng giấy thường biên toản." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trầm giọng nói.

Đã Sở gia bước lên con đường siêu phàm, tương lai sẽ là đệ nhất gia tộc toàn cầu, đệ nhất gia tộc vạn giới, cho đến đệ nhất tộc vĩnh hằng vô lượng chư thiên.

Vậy tộc phổ gia tộc tự nhiên không thể phổ thông.

Nếu không thì chẳng phải khiến người ta chê cười sao? "Xem ra cần thiết phải mua một ít vật phẩm siêu phàm trong hệ thống thương thành dùng để biên toản tộc phổ mới.

Chỉ là lấy số gia tộc điểm ta chuyển đổi từ khí vận điểm hiện giờ, cho dù mua một ít vật phẩm thần dị để biên toản tộc phổ mới, nhưng tương lai theo thực lực gia tộc đề thăng, e rằng đến lúc đó tộc phổ lại phải một lần nữa biên toản." Sở Kiêu trong lòng không khỏi có chút phiền sầu.

Giống như hiện tại mua một kiện thần binh khế hợp thực lực bản thân, nhưng chờ tương lai thực lực bản thân trở nên càng thêm cường đại, món thần binh nguyên bản kia tự nhiên cũng không còn thích hợp, chỉ có thể một lần nữa hoạch đắc thần binh khác càng thêm cường đại.

Một cái tộc phổ gia tộc càng là bộ mặt của sở hữu người trong gia

tộc, nếu tương lai Sở gia hoành khóa nhiều thế giới, đẳng cấp tộc phổ lại chỉ là một ít hàng nát, vậy còn thể thống gì? "Đinh, Ký chủ không cần vì chuyện này lo lắng, sau khi Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ gia tộc tấn cấp, trong đại lễ bao gia tộc tấn cấp sẽ phát phóng tộc phổ gia tộc cho Ký chủ." Đúng lúc này, thanh âm hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu, khiến trong lòng hắn lập tức kinh hãi. "Trong đại lễ bao gia tộc tấn cấp sẽ có tộc phổ mới của Sở gia ta?" Sở Kiêu có chút kinh ngạc, hệ thống thế mà ngay cả cái này cũng chuẩn bị xong rồi? "Đinh, thân là gia tộc vĩnh hằng trong tương lai, tộc phổ của nó tự nhiên không thể không tồn tại.

Tộc phổ này bên trên tịnh không có ghi chép tên bất kỳ tộc nhân nào của Ký chủ, vẻn vẹn chỉ là một kiện bảo vật có thể vô hạn trưởng thành.

Sau khi Ký chủ đạt được, sẽ tự động bảng định với Ký chủ và toàn bộ gia tộc, Ký chủ tâm niệm nhất động, tức thì có thể đem tên sở hữu tộc nhân ghi chép lên đó.

Tương lai chỉ cần có tộc nhân Sở gia mới sinh ra, sau khi đặt tên, danh húy của nó sẽ tự động hiển hiện trên tộc phổ." Nghe hệ thống nói, Sở Kiêu mới bừng tỉnh đại ngộ, bất quá rất nhanh trong lòng liền lại nhịn không được kích động.

Bảo vật vô hạn trưởng thành!

Chương 105

Ý tứ là chỉ cần gia tộc tương lai càng cường đại, đẳng cấp tộc phổ Sở gia cũng sẽ đề thăng? "Đúng vậy Ký chủ, thân là Tộc trưởng gia tộc, thậm chí có thể bằng vào tộc phổ, điều động sức mạnh chiến đấu của toàn bộ tộc nhân Sở gia.

Hơn nữa, Ký chủ cũng có thể tâm niệm nhất động, đem tộc nhân khác đá ra khỏi Sở gia, từ đó trên tộc phổ này sẽ không còn tính danh tộc nhân đó.

Gia tộc huyết mạch cũng sẽ thu hồi, sở hữu công pháp, bảo vật, chiến kỹ... truyền thừa từ gia tộc đều sẽ bị thu hồi." Hệ thống lời này vừa nói ra, Sở Kiêu trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Bằng vào tộc phổ, điều động sức mạnh sở hữu tộc nhân dung vào kỷ thân, điều này đại biểu cho cái gì?

Hoặc hứa hiện tại tộc nhân quá ít, lại tu vi quá yếu, còn chưa nhìn ra được.

Chờ tương lai tộc nhân gia tộc họ Sở số lượng hàng vạn, mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn... cho đến lấy ức vạn mà tính!

Lại thêm tu vi của tộc nhân từng cái càng ngày càng mạnh, từng cái thành Tiên làm Tổ.

Khi đó đem tu vi sở hữu tộc nhân dung vào bản thân, vậy thực lực sẽ bạo trướng đến tình trạng nào?

Không dám tưởng tượng!

Giản trực không dám tưởng tượng!

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu liền nhịn không được vì đó mà phấn chấn.

Tương lai theo gia tộc đặt chân thế giới khác, có lẽ sẽ tao ngộ đại địch, đến lúc đó loại thủ đoạn này hoàn toàn có thể trở thành một tấm bài tẩy lật bàn tuyệt địa.

Đương nhiên, đem tu vi sở hữu tộc nhân dung vào bản thân, chỉ là một loại thủ đoạn tạm thời mượn dùng sức mạnh, tịnh không phải lược đoạt, cũng sẽ không đối với tộc nhân có bất kỳ thương hại nào.

Trừ tác dụng cái này ra, việc giống như đem một tộc nhân nào đó đá ra khỏi tộc phổ, trục xuất gia tộc, tước đoạt hết thảy truyền thừa từ gia tộc...

Điểm này Sở Kiêu căn bản không để ý.

Dù sao sở hữu tộc nhân đều trung thành với hắn, tuyệt đối sẽ không phản bội gia tộc, cũng không cần thiết phải đi làm loại chuyện tình này. "Di?

Hệ thống, vậy về sau tộc nhân Sở gia cưới vợ, tên thê tử của hắn liệu có sẽ tự động xuất hiện trên tộc phổ?" Đột nhiên, Sở Kiêu đối với hệ thống thầm hỏi. "Đinh, hồi Ký chủ, tương lai sau khi tộc nhân cưới vợ, danh húy cũng sẽ tự động xuất hiện ở bên trên tộc phổ, là mỗ mỗ thê, hoặc Sở mỗ thị.

Đồng thời, bởi vì nguyên nhân quang hoàn gia tộc trung thành, chỉ cần trở thành người gia tộc họ Sở đều sẽ trở thành gia tộc tử trung.

Nhưng kẻ tâm tư bất thuần, tộc phổ sẽ ánh chiếu tại trong lòng sở hữu tộc nhân.

Hơn nữa, nữ tử chưa gả vào gia tộc không cách nào hoạch đắc huyết mạch truyền thừa." Nghe xong hệ thống giải thích, Sở Kiêu không khỏi lâm vào trầm tư.

Hiện giờ gia tộc vẻn vẹn chỉ có tương đương hai trăm người, ngược lại dễ quản hạt.

Dù sao sở hữu tộc nhân đều sẽ không phản bội gia tộc, trung thành với hắn.

Cho dù là nữ tử trước đây đã gả vào Sở gia trong nội tộc, lúc đầu cũng đã giác tỉnh Vu tộc huyết mạch.

Nhưng tương lai khi nhân số gia tộc đông đảo, tính bằng hàng vạn thì sẽ không giống nhau nữa.

Đặc biệt về sau tộc nhân lại cưới vợ, sẽ không truyền thừa Vu tộc huyết mạch, chỉ có con cháu gia tộc mới có thể truyền thừa.

Đồng thời theo Sở gia càng ngày càng mạnh, tổng sẽ có một ít người dụng tâm kín đáo muốn gả vào Sở gia, hoặc là cưới nữ tử Sở gia.

Kẻ gả vào Sở gia, bởi vì nguyên nhân quang hoàn trung thành, vấn đề trung thành trực tiếp bị khóa chết, tự nhiên sẽ không phản bội gia tộc và hắn thân là Tộc trưởng.

Nhưng một khi tâm thuật bất chính, kẻ có nhị tâm gả vào Sở gia, cho dù sau đó vấn đề trung thành bị khóa chết, cũng sẽ trước tiên bị tộc phổ phát hiện, tịnh ánh chiếu trong lòng toàn bộ tộc nhân.

Như vậy người này cho dù trung thành không có vấn đề, về sau tại Sở gia cũng sẽ địa vị thấp hèn, thậm chí chịu trừng phạt.

Hơn nữa, nếu gả cho tộc nhân không hợp, hoàn toàn có thể đem bỏ, đá ra khỏi Sở gia.

Điểm này, hiện tại Sở gia ngược lại không cần lo lắng.

Bất quá, có lẽ tương lai nữ tử Sở gia không thích hợp gả ra ngoài.

Sở Kiêu mi đầu hơi nhíu, hiện như hôm nay nữ tử Sở gia cùng tộc nhân căn bản chưa ra khỏi năm đời (ngũ phục), có lẽ mấy đời, mười mấy đời về sau, tộc nhân có thể cho nhau cưới gả.

Bất kể tương lai nữ tử Sở gia thông hôn trong tộc cũng tốt, cùng nam tử khác đi cùng một chỗ cũng được.

Điểm này hắn tịnh không quá để ý.

Duy nhất phải chú ý chỉ có một điểm, đó là nữ tử Sở gia tuyệt không gả ra ngoài.

Đối phương muốn cùng nữ tử Sở gia ở cùng một chỗ, cũng chỉ có thể thông qua phương thức ở rể.

Sở Kiêu lắc đầu, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Những vật này hoàn toàn không phải hiện tại cần cân nhắc, dù sao tương lai biến số quá nhiều. "Bất quá đã hệ thống nói trong lễ bao gia tộc tấn cấp có tộc phổ mới, vậy ngược lại đỡ phải lại từ trong hệ thống thương thành mua sắm.

Chỉ là nhiệm vụ gia tộc tấn cấp, muốn hoàn thành không biết phải chờ đến lúc nào." Sở Kiêu trong lòng có lo lắng, đồng dạng cũng có chút bất đắc dĩ.

Nhiệm vụ gia tộc tấn cấp có ba điều kiện.

Nhiệm vụ một: Gia tộc trừ Ký chủ ra, ít nhất sở hữu một vị cường giả Nhị giai, mười vị cường giả Nhất giai đỉnh phong.

Nhiệm vụ hai: Thế lực gia tộc danh chấn toàn bộ tỉnh Tương Nam.

Nhiệm vụ ba: Gia tộc điểm đột phá một vạn điểm.

Ba cái nhiệm vụ gia tộc tấn cấp, nhiệm vụ hai và nhiệm vụ ba hiện như hôm nay ngược lại đã hoàn thành.

Dù sao thân là đệ nhất gia tộc thành Thường Sa, lại thêm việc lúc trước Sở Kiêu liên thủ Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai đại Khôi thủ đạo thủ đại

mộ Bình Sơn, đã sớm làm cho Sở gia danh chấn toàn bộ tỉnh Tương Nam.

Nhiệm vụ ba, một vạn gia tộc điểm kia càng không phải chuyện gì!

Dĩ hiện như hôm nay Khí vận điểm mà Sở gia sở hữu, một khi chuyển đổi thành gia tộc điểm, nhiều đến hàng vạn.

Duy có nhiệm vụ một, ngoại trừ hắn ra, nhất định phải sở hữu một vị Nhị giai, mười vị cường giả Nhất giai đỉnh phong mới có thể hoàn thành.

Nhưng hiện tại Sở gia, đừng nói Nhị giai, ngay cả một cường giả tu vi Nhất giai đỉnh phong cũng chưa từng xuất hiện.

Ngược lại Nhất giai hậu kỳ thì có: Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến, Sở Khứ Tà, cũng vẻn vẹn chỉ có bốn người.

Nhất giai hậu kỳ đều chỉ có bốn người, muốn gom góp đủ một cái Nhị giai, mười vị tộc nhân Nhất giai đỉnh phong, dựa theo tiến độ tu luyện trước mắt, chỉ sợ không có thời gian quá nửa năm căn bản không cách nào làm được. "Hoặc là từ trong hệ thống thương thành mua sắm một ít đan dược nhanh chóng đề thăng tu vi?" Sở Kiêu trong lòng thầm tính toán, dĩ gia tộc điểm chuyển đổi như hôm nay, nếu mua sắm đan dược, đảo đích xác có thể nhanh chóng thôi sinh ra một cái Nhị giai, mười cái Nhất giai đỉnh phong.

Thậm chí cho dù là mười vị Nhị giai, cho đến Tam giai cường giả đều không phải là không thể.

Nhưng loại cường giả hoàn toàn dựa vào đan dược thôi sinh ra này, cho dù có Vu tộc huyết mạch tồn tại, chiến lực cũng có chút không thể bảo đảm.

Thậm chí nếu vì vậy mà ảnh hưởng đến vấn đề căn cơ của tộc

nhân, vậy thì cái được không bù đủ cái mất rồi. "Được rồi, đi một bước xem một bước đi, thực sự không được thì dùng tộc phổ phổ thông thay thế trước, chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ gia tộc tấn cấp lại đem tộc phổ mới thế vào." Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu, tạm thời cũng chỉ có thể như thế.

Hồi thần, Sở Kiêu nhìn một đám tộc nhân vẫn đang chờ đợi, sau đó phất phất tay nói: "Đều đi xuống chuẩn bị trước một chút đi, hai ngày nữa chúng ta liền cùng nhau trở về Sở Gia Trại." "Vâng, Tộc trưởng!" "Vâng, Tộc trưởng!" "Vâng, Tộc trưởng!" ...

Nghe Sở Kiêu nói xong, một đám tộc nhân nhao nhao đứng dậy, chắp tay cúi đầu, sau đó xoay người rời đi.

Chờ các tộc nhân đều rời đi, Sở Kiêu cũng đứng dậy đi về phía viện tử của mình.

Rời khỏi chính đường, Sở Kiêu đi thẳng về viện lạc của mình.

Hiện tại thân mang hơn ba mươi vạn điểm khí vận, tự nhiên cũng nên hảo hảo từ trong Hệ thống thương thành mua sắm một ít đồ vật hữu dụng, giúp đỡ toàn bộ gia tộc tăng thực lực lên.

Bất quá, Sở Gia Trại cùng Sở phủ đại viện là hai nơi khác nhau, trận pháp Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí kia phải một lần nữa mua cái tốt hơn.

Đồng thời, theo thực lực tộc nhân càng ngày càng mạnh, càng ngày càng nhiều tộc nhân bước vào Nhất giai, cũng nên thả ra ngoài, đi khắp nơi đổ đấu hạ mộ.

Chuẩn bị mua sắm một ít bảo vật có thể trữ vật, cũng để cho tộc nhân đi ra ngoài càng thêm thuận tiện một chút.

Ngoài ra, hiện nay võ đạo chiến kỹ của gia tộc vẻn vẹn chỉ có bốn môn, cũng là lúc mua sắm thêm một ít võ đạo chiến kỹ trân quý khác.

Đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa... cho đến quyền cước, thân pháp các loại, phàm là có thể tăng lên chiến lực cho tộc nhân, đều định mua sắm một ít.

Dù sao, có nhiều Gia tộc điểm như vậy mà không tiêu xài cho đã tay một phen, chẳng phải là phung phí của trời sao?

Huống chi, kiếm lấy điểm khí vận chính là vì chuyển đổi thành Gia tộc điểm, để mua sắm đồ vật tăng cường thực lực gia tộc trong Hệ thống thương thành.

Nếu không, làm tất cả những chuyện kia còn có ý nghĩa gì nữa?

Chương 106

Về đến phòng, Sở Kiêu trực tiếp khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu giao tiếp với hệ thống. "Hệ thống, đem điểm khí vận của ta toàn bộ đổi thành Gia tộc điểm." "Đinh, túc chủ hiện nay cộng sở hữu 37 vạn điểm khí vận, có thể đổi thành 3.7 vạn Gia tộc điểm, phải chăng xác nhận đổi?" Nghe thanh âm của hệ thống, Sở Kiêu gật gật đầu nói: "Xác nhận!" "Đinh, đổi thành công, túc chủ cộng sở hữu 4.81 vạn Gia tộc điểm." 4.81 vạn Gia tộc điểm?

Sở Kiêu nghe vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một vệt hưng phấn, nhiều Gia tộc điểm như thế, đầy đủ ở trong Hệ thống thương thành mua sắm không ít đồ tốt rồi. "Mở ra cho ta Hệ thống thương thành!" Sở Kiêu vội vàng nói với hệ thống. "Đinh, đang mở ra..." Theo thanh âm của hệ thống rơi xuống, trước mắt hắn lập tức xuất hiện một đạo quang mạc mà người ngoài không cách nào nhìn thấy.

Phía trên, thình lình hiện ra giao diện Hệ thống thương thành: Loại công pháp, loại bảo vật, loại kỹ năng, loại thần thông, loại chiến kỹ, loại tạp vật... từng cái phân loại khác biệt thình lình bày ra ở trước mắt.

Sở Kiêu trước tiên tiến vào loại trận pháp, đầu tiên mua sắm trận pháp mở rộng phạm vi tụ long địa mạch trọc khí lên phương viên mười km, cùng với hai phần dược liệu dùng để bố trận, đồng thời còn mua sắm thêm Trận pháp cơ sở.

Riêng Trận pháp cơ sở liền tốn mất hơn một ngàn Gia tộc điểm.

Phải biết, Trận pháp cơ sở cái gọi là hai chữ "cơ sở", cũng không vẻn vẹn chỉ là ý trên mặt chữ.

Tuy là cơ sở, nhưng trước khi bước vào Thất giai, đầy đủ cho

toàn bộ Sở gia sử dụng.

Huống chi, trong đó ghi lại các loại thủ pháp bố trận, nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng, thậm chí miễn phí tặng kèm không ít trận pháp cơ sở.

Tất nhiên, dược liệu cần thiết để bố trận, hoặc là chỉ có thể từ trong Hệ thống thương thành mua sắm, hoặc là chỉ có thể tìm kiếm ở ngoại giới, hoặc dùng đồ vật nào đó thay thế.

Ngoại trừ Trận pháp cơ sở, hắn lại tốn mất hơn một ngàn Gia tộc điểm mua sắm Luyện khí thuật cơ sở.

Lại thêm trước đó đã mua Luyện đan thuật cơ sở, Đan - Trận - Khí tam đạo liền tập hợp đủ.

Bất kể là luyện đan thuật, luyện khí thuật hay trận pháp, cũng không vẻn vẹn chỉ là vì bản thân, đồng thời cũng là vì sự tu hành của tộc nhân.

Dùng cái này để cho gia tộc ở trên phương diện cơ sở đan dược, binh khí, trận pháp có thể làm đến tự cấp tự túc.

Về sau theo thực lực gia tộc tăng lên càng ngày càng cường đại, đến lúc đó lại đem đẳng cấp tam pháp Đan - Trận - Khí tăng lên, như thế, nội tình của Sở gia sẽ trở nên càng ngày càng cường hoành.

Giải quyết xong luyện khí, trận pháp, hắn lại tiến vào loại bảo vật, bắt đầu mua sắm bảo vật loại trữ vật.

Một loại bảo vật giá cả cao thấp không đều, thấp nhất là Túi trữ vật giá trị mười Gia tộc điểm, bên trong có 1 mét khối không gian trữ vật.

Loại Túi trữ vật chỉ có 1 mét khối không gian này, Sở Kiêu cũng không có lựa chọn, dù sao không gian trữ vật thực sự quá nhỏ, ngoại trừ có thể thả một ít đồ vật vụn vặt ra thì cũng không có tác dụng quá

lớn.

Muốn mua sắm Túi trữ vật là vì để cho tộc nhân thu lấy những cổ đổng minh khí trong mộ táng kia.

Không gian trữ vật nếu nhỏ, vậy cũng không quá được.

Tuyển tới chọn lui, cuối cùng hắn mua sắm ba mươi cái Túi trữ vật không gian 100 mét khối, mười cái Nhẫn không gian 1000 mét khối.

Trong đó Túi trữ vật 100 mét khối, mỗi cái giá trị 100 Gia tộc điểm, ba mươi cái giá trị ba ngàn Gia tộc điểm.

Nhẫn không gian 1000 mét khối, rõ ràng so với Túi trữ vật cao cấp hơn rất nhiều, tuy nhiên cũng chỉ là Nhẫn không gian cấp bậc sơ cấp nhất.

Hơn nữa, mỗi một cái Nhẫn không gian đều giá trị 500 Gia tộc điểm, một lần mua sắm mười cái liền tốn mất năm ngàn Gia tộc điểm.

Riêng bảo vật loại trữ vật, tổng cộng liền tiêu hao tám ngàn Gia tộc điểm.

Tuy có chút đau lòng, thế nhưng cũng không có cách nào.

Dù sao, sau khi có không gian trữ vật, tộc nhân mặc kệ là đổ đấu hạ mộ hay làm chuyện gì khác đều có thể thuận tiện không ít.

Còn về việc gia tộc muốn luyện chế ra bảo vật mang theo không gian trữ vật, chỉ sợ trong thời gian ngắn là không thể nào.

Hơn nữa, luyện chế bảo vật loại trữ vật, đại bộ phận dược liệu đều dễ tìm, nhưng trong đó cũng có mấy loại dược liệu ở thế giới này thật không nhất định có thể tìm được.

Cũng có thể từ trong Hệ thống thương thành mua sắm, thế nhưng phát hiện mấy loại dược liệu kia trong Hệ thống thương thành cũng

cực kỳ đắt đỏ, tuy so với mua sắm bảo vật loại trữ vật đơn độc thì rẻ hơn một chút, nhưng cũng không rẻ hơn bao nhiêu.

Lại thêm nếu thật muốn tiến hành luyện chế, phải lãng phí thời gian không ngắn, dứt khoát không bằng trực tiếp từ trong Thương thành mua sắm bảo vật có sẵn cho rồi.

Sau khi mua sắm xong bảo vật loại trữ vật, hắn lại mua sắm lượng lớn võ đạo chiến kỹ.

Kiếm pháp loại: 【Sát Lục Kiếm Kinh】, 【Băng Phách Phong Tuyết Kiếm】, 【Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm】...

Đao pháp loại: 【A Tỳ Đạo Tam Đao】, 【Nghịch Thiên Thất Ma Đao】...

Quyền cước loại: 【Tùng Hạc Vạn Thọ Quyền】, 【Tam Thập Lục Lộ Phiên Thiên Thủ】, 【Đại Thiên Ma Quyền】, 【Hình Rồng Phi Hổ Bộ】, 【Thiên Ma Bát Bộ】...

Các loại binh khí lạ: 【Thiên Long Phá Trận Kích】, 【Liệu Nguyên Bách Kích】, 【Diệt Thế Thương Pháp】, 【Đại Dịch Kích Pháp】...

Lần này, Sở Kiêu tốn hao đại lượng thời gian ở trong Hệ thống thương thành không ngừng tìm kiếm các loại võ đạo chiến kỹ.

Cuối cùng, tổng cộng mua sắm hơn hai mươi loại võ đạo chiến kỹ, những võ đạo chiến kỹ này có cái đến từ thế giới võ hiệp tuyệt thế pháp môn, có cái đến từ nhân vật chính thế giới huyền huyễn sơ kỳ sử dụng.

Đồng thời, cũng có loại chưa từng nghe qua, nhưng uy lực đồng dạng không thể khinh thường.

Vô luận là loại nào, đều cực kỳ thích hợp cho Sở gia hiện nay tu hành.

Tối thiểu, xem ra trước Tứ giai, Ngũ giai, những võ đạo chiến kỹ này đã đầy đủ cho Sở gia tu luyện.

Dù sao, những võ đạo chiến kỹ này có mạnh có yếu, nhất là năm môn võ đạo chiến kỹ: Diệt Thế Thương Pháp, Cửu Trọng Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Thánh Linh Kiếm Pháp, Sơn Hải Quyền Kinh.

Diệt Thế Thương Pháp, chính là đến từ một thế giới tu luyện cùng khoa học kỹ thuật cùng tồn tại, do sơ kỳ đệ nhất cường giả "Hồng" sáng lập.

Cửu Trọng Lôi Đao, cùng cái trước xuất từ một thế giới, do đệ nhị cường giả lúc đó là "Lôi Thần" sáng tạo ra.

Hai môn chiến kỹ này uy lực khủng bố tuyệt luân, lúc xuất chiêu lôi đình điện quang bắn ra bốn phía, sát lục sát khí hung dũng.

Nghịch Thiên Thất Ma Đao, thì đến từ một thế giới huyền huyễn nào đó, lấy việc rút ra sinh mệnh lực làm đại giá, mỗi một đao đều so với đao trước cường đại gấp mấy lần.

Nhất là sau bảy đao, người bình thường tuyệt không có khả năng sống sót, nhưng một khi tuyệt xử phùng sinh, liền sẽ thoát thai hoán cốt, thực lực tiến nhanh.

Thánh Linh Kiếm Pháp, Sơn Hải Quyền Kinh, xuất từ một thế giới cao võ nào đó.

Cái trước tuyệt sát chi kiếm đã dính đến tình trạng nguyên thần, thậm chí có thể ngắn ngủi đông kết thời không một phương khu vực.

Cái sau ngưng tụ thế sơn hải, uy lực đồng dạng cực kỳ khủng bố.

Có thể nói, mấy loại võ đạo chiến kỹ này, mỗi một cái đều sở hữu lực sát phạt siêu hồ tưởng tượng.

Cho dù đạt đến Lục giai, Thất giai, Bát giai cảnh giới, những võ đạo chiến kỹ này y nguyên thuộc về pháp môn đỉnh cấp.

Lần này, hơn hai mươi loại võ đạo chiến kỹ, tổng cộng tốn hao của Sở Kiêu gần hơn hai vạn Gia tộc điểm.

Trong đó năm môn võ đạo chiến kỹ như Diệt Thế Thương Pháp, Cửu Trọng Lôi Đao... liền dùng hết một vạn Gia tộc điểm.

Còn lại mười mấy hai mươi môn võ đạo chiến kỹ, giá cả cao thấp cũng không giống nhau, nhưng trên cơ bản đều ở khoảng vài trăm trên ngàn Gia tộc điểm.

Có thể nói, từ Trận pháp cơ sở, Luyện khí thuật cơ sở, bảo vật loại trữ vật, lại đến võ đạo chiến kỹ, đã tốn hao hơn ba vạn Gia tộc điểm.

Nguyên bản có 4.81 vạn Gia tộc điểm, hiện nay lại chỉ còn lại có hơn một vạn.

Mua sắm xong những thứ này, Sở Kiêu lại từ trong thương thành mua sắm một ít tri thức các học khoa dưới đại học của hậu thế, cũng mua sắm thêm một ít người máy trí năng loại lão sư.

Những thứ này, chính là chuẩn bị cho đám trẻ con trong gia tộc.

Từ hôm nay, hài tử của Sở thị gia tộc sẽ chính thức tiếp nhận việc học tập tri thức hiện đại hóa.

Giác tỉnh Vu Tộc huyết mạch, lại bước vào con đường tu hành, não vực không ngừng được khai phá, tinh thần lực không ngừng tăng cường, đám hài tử Sở thị gia tộc có thiên phú học tập tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Không đề cập tới cái khác, riêng khả năng nhìn qua là nhớ, đã gặp qua là không quên được, đối với hài tử của Sở gia tuyệt không phải việc khó, thậm chí dễ như trở bàn tay.

Có thiên phú bực này, lại thêm người máy trí năng loại lão sư dạy bảo, có lẽ không phải tất cả hài tử Sở gia đều yêu học tập, nhưng tuyệt đại bộ phận hài tử tất nhiên có thể trong vòng mấy năm ngắn ngủi đem tri thức các học khoa dưới đại học hiểu rõ thấu đáo.

Thậm chí có kẻ thiên phú dị bẩm, tốc độ sẽ còn nhanh hơn, học tập hiểu rõ càng sâu.

Đến lúc đó, sẽ lại học đại học, chương trình học nghiên cứu sinh, đồng thời cũng sẽ ở trong Hệ thống thương thành mua sắm các loại tri thức khoa học kỹ thuật hậu thế đi ra.

Có những tri thức khoa học kỹ thuật này, hài tử Sở thị gia tộc tuyệt đối có thể nghiên cứu sáng tạo ra.

Đồng thời, hắn lại tốn mất một ít Gia tộc điểm, mua sắm các loại Cơ quan thuật.

Nhất là lấy Mặc gia, Công Thâu gia cơ quan thuật làm chủ.

Hai loại cơ quan thuật này xuất từ thế giới Tần Thời, không chỉ tinh diệu tuyệt luân, mà lực phá hoại, lực sát thương cũng có thể xưng kinh thế hãi tục, đủ để được xưng là hắc khoa kỹ.

Dù sao, tứ thánh thú cơ quan Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ liền có thể xưng là cơ quan khủng bố cấp Bạo Thành.

Có cơ quan thuật bực này, trong vòng vài năm, Sở thị gia tộc vô luận đổ đấu hạ mộ hay làm một ít chuyện gì khác, không thể nghi ngờ đều sẽ cực kỳ thuận tiện.

Thậm chí Sở Kiêu có đôi khi đang đoán, nếu cơ quan thuật, luyện khí thuật, khoa học kỹ thuật có thể dung hội quán thông, cũng dung hợp cùng một chỗ, tương lai lại sẽ phát sinh chuyện không thể tưởng tượng nổi bực nào đây?

Ông...

Chương 107

Sở Kiêu khoanh chân ngồi ngay ngắn trên giường, quanh thân cả người dũng động từng đạo khí tức uy áp cường đại.

Ngay vừa rồi, hệ thống đã đem đồ vật mua sắm từ trong Hệ thống thương thành toàn bộ phát phóng.

Hơn hai mươi loại võ đạo chiến kỹ, cùng với Luyện khí thuật cơ sở, Trận pháp cơ sở một lần dung nhập trong đầu, làm cho tu vi đều trong nháy mắt tăng lên không ít.

Còn những đồ vật như bảo vật loại trữ vật, cũng đã tồn nhập vào bên trong kho hàng hệ thống. "Hô..." Sở Kiêu chậm rãi mở hai mắt ra, từng tia kim sắc thần quang lấp lóe trong đôi mắt, sau đó lại biến mất không thấy. "Có nhiều võ đạo chiến kỹ như vậy, trong vòng mấy năm tới, tộc nhân liền không cần lo lắng vấn đề võ đạo chiến kỹ không sung túc, hơn nữa những võ đạo chiến kỹ này đa dạng nhiều loại, có lẽ có thể khiến cho bọn họ xúc loại bàng thông, càng nhanh tăng tu vi lên." "Luyện đan thuật cơ sở, Luyện khí thuật cơ sở, Trận pháp cơ sở, cũng là lúc giao cho tộc nhân, những đồ vật loại cơ sở này phải mau chóng để gia tộc tự cấp tự túc mới là chính đạo." Cảm thụ được các loại chiến kỹ, tri thức trong đầu, Sở Kiêu không khỏi thấp giọng tự nói. "Hệ thống, mở ra Bảng thông tin gia tộc!" Sở Kiêu thầm nói với hệ thống. "Đinh, đang mở ra..." Bá!

Theo thanh âm của hệ thống rơi xuống, một khắc sau, một đạo quang mạc người ngoài không cách nào nhìn thấy trong nháy mắt xuất hiện tại trước mắt hắn. 【Gia Tộc】: Sở gia 【Tộc Trưởng】: Sở Kiêu 【Tu Vi】: Nhị giai hậu kỳ 【Huyết Mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.4%) 【Đẳng Cấp】: 0 【Tộc Nhân】: 195 người 【Nhất Giai Tộc

Nhân】: 99 người (Cụ thể có thể ấn mở xem) 【Đại Vu Huyết Mạch】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn giác tỉnh) (Cụ thể có thể ấn mở xem) 【Truyền Thừa】: Vu Tộc huyết mạch truyền thừa, Cửu Chuyển Huyền Công truyền thừa 【Chiến Kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh... 【Đan Pháp】: Luyện đan thuật cơ sở 【Khí Pháp】: Luyện khí thuật cơ sở 【Trận Pháp】: Trận pháp cơ sở 【Kỹ Năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc gia cơ quan thuật, Công Thâu gia cơ quan thuật... 【Thế Lực】: Thường Sa thành đệ nhất gia tộc 【Hộ Vệ Đội】: 500 người 【Trạng Thái】: Sơ nhập siêu phàm chi lộ 【Gia Tộc Điểm】: 1.59 vạn 【Khí Vận Điểm】: 0 "A?

Tộc nhân bước vào Nhất giai cư nhiên đã đạt đến chín mươi chín người?" Nhìn tin tức tình huống liên quan tới tộc nhân Nhất giai trên bảng thông tin gia tộc, Sở Kiêu không khỏi nhíu mày, trên mặt hiện ra một vệt dáng tươi cười.

Chín mươi chín tộc nhân bước vào Nhất giai, chẳng khác nào hiện nay trong tất cả tộc nhân, một nửa đều đã chính thức bước lên con đường tu hành.

Tộc nhân còn lại, ngoại trừ hài tử tuổi còn nhỏ thì là một số nữ tử.

Có thể nói, hiện nay trong Sở thị gia tộc, phàm là tộc nhân nam tính tuổi tác trên mười lăm tuổi, toàn bộ đã bộ nhập Nhất giai.

Có lẽ tối đa lại thêm nửa năm nữa, ngay cả những đứa bé chỉ có năm tuổi, sáu tuổi kia đều sẽ bước vào Nhất giai. "Còn dư 1.59 vạn Gia tộc điểm, số Gia tộc điểm này liền tạm thời giữ lại đi, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào." Nhìn Gia tộc điểm còn lại, Sở Kiêu

thấp giọng tự nói, sau đó thu hồi bảng thông tin gia tộc, liền đứng dậy đi ra khỏi cửa phòng.

Đã mua sắm trận pháp Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí đẳng cấp cao hơn, vậy tự nhiên phải đi đem trận pháp ban đầu của Sở phủ đại viện thay thế mới được.

Sau khi một lần nữa bố trí xong dược liệu bố trận, trận pháp Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí mới liền đã bao phủ phạm vi phương viên mười km.

Địa mạch trọc khí trong phương viên mười km không ngừng hướng về Sở phủ đại viện tụ tập, trình độ nồng đậm của địa mạch trọc khí so với lúc trước đâu chỉ cường đại gấp mấy lần.

Tộc nhân ở trong Sở phủ đại viện ngay lập tức cảm nhận được địa mạch trọc khí tăng trưởng, khiến một đám tộc nhân không ai không hưng cao thải liệt.

Dù sao, địa mạch trọc khí càng nhiều, linh khí cũng càng nhiều, tốc độ tu luyện tự nhiên càng nhanh.

Sau khi bố trí xong trận pháp, Sở Kiêu lại đem người máy trí năng loại lão sư cùng với đại lượng sách vở các học khoa dưới đại học giao cho Sở Thanh Bình.

Có Sở Thanh Bình ở đây, nàng sẽ minh bạch nên lợi dụng những thứ này như thế nào để đi dạy bảo đám trẻ con bước vào học tập.

Xử lý xong những chuyện này, hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi lại lần nữa đi tới trong lương đình, một bên uống trà, một bên thưởng thức cá bơi trong ao.

Loại cảm giác nhàn nhã này, ngược lại làm cho hắn pha chút hài lòng.

Nhưng rất nhanh, liền có người đánh vỡ loại yên tĩnh này. "Tộc

trưởng, Tề Thiết Chủy tới, nói là muốn gặp ngài." Đúng lúc này, một tên tộc nhân bước nhanh tới, cung kính nói. "A?

Hắn tới làm cái gì?" Sở Kiêu nhíu mày, hôm nay giữa trưa mới đến Thường Sa thành, không ngờ Tề Thiết Chủy buổi chiều đã tới.

Xem ra, hành tung của Sở gia tại trong Thường Sa thành vẫn luôn ở trong mắt các đại gia tộc thế lực a.

Sở Kiêu lắc đầu, sau đó thản nhiên cười nói: "Đã tới, vậy thì cho hắn vào đi." "Vâng, tộc trưởng!" Tên tộc nhân kia gật đầu, cung kính xoay người rời đi.

Sở Kiêu bưng chén trà sứ thanh hoa trên bàn, không nhanh không chậm nhấp một miếng, trong lòng lại suy tư về cục thế trong Thường Sa thành hiện nay.

Đối với việc các đại gia tộc trong Thường Sa thành chú ý Sở gia như thế nào, hắn cũng tịnh không để ý, dù sao cái gì không nên để bọn hắn phát hiện, vô luận như thế nào bọn hắn cũng không phát hiện được.

Đoạn thời gian này, thanh uy của Sở gia chấn động toàn bộ tỉnh Tương Nam, trở thành Thường Sa thành đệ nhất gia tộc danh xứng với thực.

Cái danh hào tộc trưởng đệ nhất gia tộc này, e rằng không bao lâu nữa những người kia cũng nên có hành động mới đúng.

Còn vị đang đảm nhiệm chức Bố phòng quan Thường Sa thành Trương Khải Sơn kia, e rằng không bao lâu nữa cũng nên chuẩn bị liên hợp các đại gia tộc thế lực, tổ kiến Cửu Môn rồi a!

Bất quá, hiện nay thân là Thường Sa thành đệ nhất gia tộc, Sở gia tất nhiên là một ngọn núi lớn mà muốn tổ kiến Cửu Môn vô luận như thế nào cũng không cách nào vòng qua được.

Cửu Môn tổ kiến, nếu không có Sở gia gia nhập, muốn trở thành cự vô bá Thường Sa thành căn bản là không thực tế.

Nhưng một khi Sở gia dính vào trong đó, lại nên chiếm giữ vị trí môn nào?

Tại trong nguyên kịch tình, Trương Khải Sơn là Đệ Nhất môn đương gia, nhưng hiện nay có Sở gia ở đây, hắn muốn ngồi lên vị trí Đệ Nhất môn đương gia căn bản là không có khả năng. "Chậc chậc...

Trương Đại Phật Gia..." Sở Kiêu tặc lưỡi, không khỏi thản nhiên cười một tiếng, trên thực tế đối với hắn, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện để Sở gia gia nhập Cửu Môn.

Cho dù là vị trí Đệ Nhất môn, hắn cũng mảy may không hiếm lạ.

Hiện nay Sở gia hùng bá toàn bộ Thường Sa thành, không có Sở gia đồng ý, Trương Khải Sơn muốn tổ kiến Cửu Môn, đó là tự tìm đường chết.

Bất quá, từng vị đương gia nhân Cửu Môn, hắn lại không thể không tiếp xúc.

Dù sao, những đương gia nhân này cũng đều là Thời đại khí vận chi tử, vô luận chém giết hay thu phục, đó đều có thể thu hoạch được đại lượng điểm khí vận.

Cho nên, Cửu Môn muốn kiến lập có thể, nhưng nhất định phải được Sở gia đồng ý.

Thậm chí, Cửu Môn đều chỉ có thể cúi đầu ở dưới trướng Sở gia, còn về những cái khác, không có khả năng.

Không nói Cửu Môn, Sở Kiêu ngược lại nhớ tới Đệ Tứ môn đương gia ban đầu, Thủy Hoàng của Hoàng gia.

Tại trong nguyên kịch tình, Thủy Hoàng liền là một trong Tứ gia

lúc mới bắt đầu!

Cho nên, dù cho về sau chết ở trong tay Trần Bì, hắn cũng đương nhiên cho rằng, tên kia cũng là một trong Thời đại khí vận chi tử.

Bất quá hiện nay Thủy Hoàng chết ở trong tay Sở Khứ Tà, thế nhưng hắn thân là tộc trưởng lại không có đạt được nửa điểm khí vận điểm. "Xem ra trong Cửu Môn, cũng không phải tất cả mọi người đều là Thời đại khí vận chi tử a." Sở Kiêu thấp giọng tự nói.

Hắn từng cho rằng các vị đương gia nhân Cửu Môn đều là Thời đại khí vận chi tử.

Nhưng hiện tại xem ra, ngay từ đầu hắn đã lý giải sai rồi.

Nếu dựa theo tuyến thời gian hiện nay, lại thêm sau này kịch tình mở ra, e rằng trong Cửu Môn, có thể xưng là Thời đại khí vận chi tử, cũng chỉ lác đác vài người.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy ba người không hề nghi ngờ thuộc về trong đó.

Trần Bì, Tứ gia tương lai, tất nhiên cũng thế.

Ngô Tiểu Cẩu, Hoắc Tam Nương hai người đồng dạng cũng vậy.

Còn về Bán Tiệt Lý, Hắc Bối Lão Lục, Giải Cửu ba người thật không nhất định.

Dù sao, ba người này phần diễn cũng không nhiều.

Có lẽ, hôm nào đó hắn là tìm một cơ hội thử một chút? "Sở đại ca...

Sở đại ca..." Tại lúc Sở Kiêu trầm tư, một đạo tiếng hô hoán hưng phấn từ cách đó không xa truyền đến.

Sở Kiêu theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, Tề Thiết Chủy mang theo một cái kính mắt gọng đen, đang hưng

cao thải liệt hướng về phía hắn vẫy tay, sau đó vội vội vàng vàng thuận theo con đường nhỏ lót đá cuội bên hồ chạy tới. "Sở đại ca, chúc mừng chúc mừng a, hiện nay Sở gia thế nhưng là thành Thường Sa thành đệ nhất gia tộc, cửa hiệu của Sở gia càng là hồng hỏa đến không chịu nổi.

Chuyến này Sở đại ca từ nơi khác trở về, e rằng cũng phát một món tài phú lớn a." Vừa thấy được Sở Kiêu, Tề Thiết Chủy liền toét miệng, trên mặt nở rộ ra nụ cười cực kỳ vui sướng, hai tay ôm quyền chắp tay, liên tục chúc mừng. "Ngồi đi!" Sở Kiêu nghe vậy, ánh mắt nhìn hắn như cười như không nói: "Sở gia ta có thể trở thành Thường Sa thành đệ nhất gia tộc, thầy tướng số ngươi cũng là công lao không thể bỏ qua a." "Ách...

Sở đại ca, ta chỉ là một tên thầy bói thì có bản lĩnh gì." Tề Thiết Chủy xấu hổ cười một tiếng, sau đó ngồi xuống bất đắc dĩ nói: "Sở đại ca, lúc trước ta không phải cũng là không có cách nào rồi sao, cho nên mới mang theo Khải Sơn huynh và Hồng huynh hai người, tìm tới Sở gia.

Nếu Tả Khiêm Chi bọn người kia lại không giải quyết, Tề Thiết Chủy ta cái mạng nhỏ này, sợ là cũng không gặp được ngài nữa rồi." "Được rồi, ta cũng là nói tùy ý thôi, thật không có ý trách cứ ngươi, ngươi cũng không cần để ở trong lòng." Nhìn Tề Thiết Chủy lộ vẻ xấu hổ, thậm chí mang theo chút bất đắc dĩ cùng áy náy thần tình, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu cười một tiếng. "Nếu không có một màn như vậy, Sở gia ta cũng không cách nào đạt được tiền tài mà Tả Khiêm Chi, Hoàng gia những thế lực kia cất giữ.

Hơn nữa, Trương Khải Sơn cùng Nhị Nguyệt Hồng hai người cũng bỏ ra thù lao, Sở gia ta tính ra là buôn bán lời." "Sở đại ca không tức giận là tốt rồi!" Thấy Sở Kiêu tựa hồ thật sự không có tức giận, Tề Thiết Chủy mới âm thầm thở dài một hơi.

Hắn thế nhưng là quyết tâm muốn đi theo phía sau Sở Kiêu, nếu bởi vì chuyện này làm cho giữa hai người sinh ra vết rạn, vậy hắn có tâm muốn chết cũng có. "Nói đi, ta mới vừa về, ngươi liền không kịp chờ đợi chạy tới làm gì?" Sở Kiêu thản nhiên cười một tiếng, một bên uống trà một bên khẽ thầm thì hỏi. "Hắc hắc...

Chương 108

Ta đây không phải đã lâu không gặp Sở đại ca mà, cho nên tới liên lạc một chút tình cảm." Tề Thiết Chủy toét miệng cười một tiếng, nụ cười nịnh nọt lấy lòng trên mặt kia làm cho Sở Kiêu đều nhịn không được âm thầm oán thầm.

Bất quá gia hỏa này xác thực là một kẻ biết nói chuyện.

Hai người ngồi ở trong lương đình, một bên uống trà, một bên tùy ý trò chuyện. "Đúng rồi Sở đại ca, có chuyện này ta không biết có nên nói cho ngài hay không." Đột nhiên, Tề Thiết Chủy tựa hồ nghĩ tới điều gì, thần sắc hơi có chút nghiêm túc. "A?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?" Sở Kiêu nhíu mày. "Ngược lại là không có!" Tề Thiết Chủy lắc đầu, thần tình có chút soắn xuýt, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng một cái, thấp giọng nói: "Sở đại ca, ngài cũng biết ta hiện nay cùng Phật gia quan hệ không tệ, ta gần đây phát giác, hắn tựa hồ đang lôi kéo các đại gia tộc thế lực, cố ý muốn tại trong Thường Sa thành tổ kiến một cái thế lực.

Cái thế lực này bao quát các đại gia tộc, cầm giữ toàn bộ Thường Sa thành mọi phương diện.

Một khi cái thế lực này thật sự tồn tại, chỉ sợ trong Thường Sa thành đều sẽ lấy cái thế lực này làm tôn.

Sẽ nhanh chóng bổ sung lẫn nhau, sau đó hướng về địa phương khác quét sạch đi.

Ta nghe nói có một số người đã động tâm rồi, không biết ý của Sở đại ca ngài như thế nào?" Nghe xong lời Tề Thiết Chủy nói, Sở Kiêu không khỏi thản nhiên cười một tiếng: "Ta có thể như thế nào?

Trương Khải Sơn có dã tâm là chuyện tốt, vô luận là thực lực cá nhân hay thế lực nắm giữ, ai mà không muốn trở nên càng thêm cường đại đâu?

Chỉ là, có một số việc muốn xem hắn quyết định như thế nào, nếu không đụng đến đầu rơi máu chảy, cuối cùng thảm đạm thu tràng, cũng không phải là chuyện tốt." Ực ~ Lời này vừa nói ra, trong mắt Tề Thiết Chủy lập tức lộ ra một vệt kinh sợ nồng đậm, trong lòng càng nhấc lên một cỗ kình đào hải lãng.

Lời này của Sở Kiêu ý tứ rất rõ ràng.

Vô luận Trương Khải Sơn phải chăng sẽ đem cái thế lực này tổ kiến ra, đều không thể vòng qua ngọn núi lớn Sở gia này.

Trương Khải Sơn nếu mưu đồ ép Sở gia một đầu, cho đến muốn chưởng khống Sở gia, hoặc là cùng Sở gia là địch, vậy mà kết cục cuối cùng, chỉ có một con đường chết.

Quả nhiên!

Sở đại ca vẫn là cái kia Sở đại ca!

Chỉ là Trương Khải Sơn hiện nay là bằng hữu của hắn, Sở đại ca lại là người hắn muốn đi theo.

Hai bên nếu phát sinh xung đột, hắn lại nên quyết định như thế nào?

Vừa rồi lời Sở đại ca nói, e rằng cũng là đang điểm tỉnh hắn a?

Muốn nhìn xem ta quyết định như thế nào?

Tề Thiết Chủy thần tình do dự, trong ánh mắt mang theo chút khổ não, soắn xuýt... thế nhưng không bao lâu, liền lần nữa kiên định xuống. "Đinh, phát giác Thời đại khí vận chi tử Tề Thiết Chủy độ thần phục tăng lên tới 100%, hoạch đắc 20 vạn điểm khí vận?" ...

"Đinh, phát hiện Thời đại khí vận chi tử Tề Thiết Chủy độ thần phục tăng lên tới 100%, hoạch đắc 20 vạn điểm khí vận." "Đinh, chúc mừng túc chủ thu phục đệ nhất vị Thời đại khí vận chi tử, đạt thành tử trung, hoạch đắc 20 vạn điểm khí vận." Ân?

Nghe hệ thống trong đầu đột như kỳ lai thanh âm, Sở Kiêu nhíu mày, thần tình có chút kinh ngạc nhìn về phía Tề Thiết Chủy trước mắt.

Gia hỏa này cư nhiên trực tiếp đem độ thần phục từ 80% tăng lên tới trình độ 100%?

Hảo gia hỏa!

Tăng lên hai mươi phần trăm độ thần phục, cư nhiên mang đến cho hắn hai mươi vạn điểm khí vận?

Triệt để thu phục Tề Thiết Chủy - cái tên Thời đại khí vận chi tử này xong, cư nhiên lại cung cấp cho hắn hai mươi vạn điểm khí vận?

Nói cách khác, một đợt này cư nhiên trực tiếp kiếm lời bốn mươi vạn điểm khí vận~.

Nếu lại thêm trước đó từ trên thân Tề Thiết Chủy đoạt được điểm khí vận, một cái gia hỏa này cấp cho hắn điểm khí vận, cư nhiên không dưới sáu mươi vạn? "Có chút ý tứ...

Thu phục một cái Thời đại khí vận chi tử, liền vì ta cung cấp chí ít sáu mươi vạn điểm khí vận, vậy nếu mười cái chẳng phải là được sáu trăm vạn điểm khí vận?

Nếu chuyển đổi thành Gia tộc điểm, chẳng phải là được sáu mươi vạn?

Sáu mươi vạn Gia tộc điểm, cái kia đến có thể thông qua Hệ thống thương thành mua sắm bao nhiêu đồ vật?" Nghĩ tới đây, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một vệt tinh quang.

Phương thế giới này Thời đại khí vận chi tử cũng không chỉ có mười cái.

Có một số người khí vận ngưng tụ trên thân cũng xa so với Tề Thiết Chủy muốn càng thêm cường đại.

Ví dụ như Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu hai người, nếu có thể hoàn toàn thu phục, vậy chí ít có thể thu hoạch được tám mươi vạn, cho đến một trăm vạn điểm khí vận?

Xem ra, viễn siêu so với hắn tưởng tượng lúc trước, có thể thu hoạch được điểm khí vận muốn nhiều hơn nhiều.

Hơn nữa, vị lai hai đôi Thiết Tam Giác, điểm khí vận trên người bọn họ thậm chí so với những người này còn nhiều hơn.

Mới vẻn vẹn một phương thế giới thôi, chư thiên nhiều thế giới như vậy, Thời đại khí vận chi tử nếu đều có thể thu phục, vậy lại nên có thể thu hoạch được bao nhiêu điểm khí vận?

Không cách nào thu phục, liền đem chém giết, vậy tất nhiên cũng có thể đạt được đại lượng điểm khí vận. "Thú vị!" "Thực tại quá thú vị!" Sở Kiêu khóe miệng khẽ nhếch, trong mắt toát ra ý cười nồng đậm.

Bất quá rất nhanh, trong lòng hắn không khỏi nhẹ nhàng than nhẹ.

Đáng tiếc phát triển gia tộc cần thời gian, thực lực tộc nhân tăng lên cũng cần thời gian.

Nếu quá mức dục tốc bất đạt, đối với sự phát triển vị lai của gia tộc cũng không phải chuyện tốt.

Hiện tại tu vi còn thấp, nhìn không ra.

Một khi Sở gia đặt chân chư thiên, so sánh cùng các thế lực gia tộc cường đại khác, tộc nhân cùng những cái tuyệt đại thiên kiêu kia, tất

nhiên sẽ bởi vì nguyên nhân dục tốc bất đạt, lưu lại hậu quả không thể vãn hồi. "Đáng tiếc..." Sở Kiêu âm thầm lắc đầu, sau đó thu liễm tâm thần, đem ánh mắt lần nữa nhìn về phía Tề Thiết Chủy. "Sở đại ca!" Chỉ thấy Tề Thiết Chủy đứng dậy, ánh mắt kiên định, quỳ một chân trên đất, trầm giọng nói: "Sở đại ca, tuy Phật gia cứu ta một mạng, quan hệ với ta không tệ, nhưng ta vì hắn dẫn tiến Sở gia, giúp hắn trừ đi Tả Khiêm Chi, cũng coi như báo đáp rồi.

Nếu thật sự cùng Sở đại ca ngài là địch, Tề Thiết Chủy ta tất nhiên đứng tại bên phía ngài.

Từ hôm nay trở đi, Tề Thiết Chủy ta thề chết đi theo Sở đại ca, tuyệt sẽ không có bất kỳ nhị tâm nào, xin Sở đại ca đáp ứng." Nhìn Tề Thiết Chủy trước mắt một mặt cung kính, thần tình vô cùng kiên định, Sở Kiêu thản nhiên cười một tiếng, sau đó tay phải vung lên, một cỗ lực lượng vô danh trực tiếp đem hắn nâng dậy. "Được!

Đã nguyện ý đi theo ta, vậy về sau Tề gia chính là thế lực phụ thuộc dưới trướng Sở gia ta.

Đồng dạng, Sở gia ta cũng sẽ là chỗ dựa của ngươi, bất luận kẻ nào muốn động tới ngươi, chính là cùng Sở gia ta là địch." Nghe lời Sở Kiêu nói, trên mặt Tề Thiết Chủy lập tức vui vẻ, vội vàng nói: "Đa tạ Sở đại ca, như vậy cái mạng nhỏ này của thầy tướng số ta cũng có được sự bảo đảm rồi." "Đã hiện nay đi theo ta, thân là thế lực phụ thuộc của Sở gia ta, Tề Thiết Chủy ngươi hẳn là nên nói với ta một câu lời nói thật a?

Nhìn thân thể ngươi đơn bạc gầy yếu, bất luận kẻ nào nhìn thấy, e rằng đều cho là ngươi là một tên thầy tướng số văn nhược, nhưng trên thực tế ai có thể ngờ tới, ngươi tuổi còn nhỏ đã bước vào Hóa Kình đây, Tề Thiết Chủy?" Sở Kiêu hai mắt nhắm lại, như cười như không nhìn xem Tề Thiết Chủy.

Nhiên mà lời hắn nói ra, lại làm cho cả người Tề Thiết Chủy đều đang run rẩy, trên mặt càng là không tự giác lộ ra một vệt kinh khủng.

Chỉ thấy Tề Thiết Chủy phù thông một tiếng, vội vàng quỳ trên mặt đất, thần tình kinh sợ nói: "Sở đại ca... không...

Chủ thượng, thầy tướng số ta cũng không phải cố ý muốn lừa gạt, giấu diếm, thực sự là bất đắc dĩ, chuyến này sau khi thần phục đi theo chủ thượng, ta cũng đang tìm thời cơ đem việc này cáo tri chủ thượng." "Được rồi, tranh thủ thời gian đứng lên đi, đối với chuyện ngươi giấu diếm tu vi, ta cũng chưa từng trách tội." Nhìn Tề Thiết Chủy một mặt nơm nớp lo sợ, thậm chí trực tiếp đổi giọng gọi chủ thượng, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu, thản nhiên cười nói.

Từ lúc trước lần thứ nhất gặp Tề Thiết Chủy, hắn đã nhìn ra, một thân thực lực của đối phương cư nhiên đạt đến Hóa Kình.

Bàn về thực lực, thậm chí so với Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đều muốn cường đại hơn.

Trong toàn bộ Lục Môn, có lẽ duy chỉ có Hắc Bối Lão Lục có thể so sánh cùng hắn, ngay cả Trần Bì tương lai đều có chỗ không bằng.

Khó trách kiếp trước từng có người nói, thời đại Lão Cửu Môn, trên thực tế người thực lực mạnh nhất, ẩn tàng sâu nhất là Tề Thiết Chủy.

Gia hỏa này không chỉ tâm tư cẩn mật, thực lực cá nhân tại trong Cửu Môn càng mạnh đến mức không còn gì để nói.

Nhưng gia hỏa này lại một mực ẩn tàng tự thân thực lực, cho dù gặp phải nguy hiểm tính mạng, cũng rất ít trực tiếp xuất thủ, mà là cầu trợ người khác.

Có lẽ trong tuyến kịch tình nguyên bản, Tề Thiết Chủy sớm biết Trương Khải Sơn sẽ giơ đồ đao đối hướng người trong Cửu Môn,

cho nên mới lặng yên không một tiếng động rời đi.

Ngay cả cái gọi là con trai Tề Vũ kia, cũng không nhất định là con trai chân chính của hắn. "Chủ thượng, thầy tướng số ta cũng không phải cố ý hoàn toàn ẩn tàng tự thân thực lực, thực sự là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ." "Nói đi, rốt cuộc là nguyên nhân gì?" Nhìn Tề Thiết Chủy thần tình khổ sở lại bất đắc dĩ, Sở Kiêu nhấp một miếng nước trà, chậm rãi nói. "Chủ thượng, Tề gia ta có tổ huấn, trừ phi thật đến thời khắc sinh tử tồn vong, nếu không tuyệt không thể vận dụng tự thân vũ lực.

Ta tuy rằng không biết vì sao lại có tổ huấn bực này, nhưng thân là con cháu Tề gia, ta cũng không có cách nào, cho nên chỉ có thể một mực ẩn tàng tự thân tu vi.

Ngay cả lần trước ta bị Tả Khiêm Chi truy sát suýt chút nữa chết rồi, đều không có bộc lộ tự thân thực lực.

Vốn cho rằng không có người nào sẽ biết, có thể nhìn thấu tu vi của ta, lại không ngờ chủ thượng cư nhiên sớm đã nhìn thấu tu vi của ta, thực tại làm cho người ta tàm quý." Tề Thiết Chủy khóc tang cái mặt, trong lời nói đã kinh thán vu sự cường đại của Sở Kiêu, lại không thiếu chút oán khí.

Hiển nhiên hắn cũng đối với tổ huấn nhà mình ôm oán hận, chỉ là lại không thể không tuân thủ tổ huấn mà thôi.

Nghe xong lời hắn nói, Sở Kiêu không khỏi thản nhiên cười một tiếng nói: "Tề Thiết Chủy, tổ huấn nhà ngươi ta tuy không biết vì sao, bất quá tuân hay không tuân tổ huấn, là ở tại ngươi.

Chương 109

Bất quá ngươi thật cho là ngươi ẩn tàng tốt, ngoại trừ ta ra, không ai có thể nhìn thấu tu vi của ngươi?" "Đó là đương nhiên, trừ chủ thượng ngài ra, còn có ai có thể nhìn thấu?" Tề Thiết Chủy nghe vậy, không chút do dự trả lời.

Bất quá thoại âm vừa rơi xuống, trên mặt liền không khỏi hiện lên chút chần chờ, nghĩ tới điều gì, bất đắc dĩ nói: "Bất quá nhìn ý tứ của chủ thượng, e rằng Trường Dịch huynh cũng sớm đã biết đi?" "Đó là tự nhiên!

Chút năng lực ẩn tàng ấy của ngươi, ở trong mắt hắn, cũng không tính là gì!" Sở Kiêu gật gật đầu, sắc mặt bình tĩnh nói.

Khi nghe Sở Kiêu nói Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến bọn người cũng sớm nhìn thấu ngụy trang tu vi Hóa Kình kia, trên mặt Tề Thiết Chủy không khỏi lộ ra một vệt cười khổ. "Chủ thượng, tộc nhân Sở thị gia tộc thật từng cái đều là yêu nghiệt, ta tự nhận là ngụy trang cực tốt.

Tề gia ta vốn có phương diện năng lực Kỳ Môn Bát Quái, lại thêm ta tay chân lèo khèo, dáng vẻ văn văn nhược nhược, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ cho rằng ta là một tên thầy tướng số thúi.

Không ngờ chủ thượng một chút nhìn thấu, ngay cả Trường Dịch huynh mấy người cũng sớm đã phát hiện.

Hiện tại, Cửu Chiến huynh mấy người chỉ sợ đều đang âm thầm trộm chê cười ta a." Nhìn Tề Thiết Chủy một mặt khổ sở lại có chút quẫn bách, Sở Kiêu chậm rãi bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng, sau đó khẽ cười một tiếng nói: "Chê cười thì ngược lại không đến nỗi, đã ngươi không muốn bộc lộ tu vi, làm bằng hữu, tự nhiên

cũng sẽ không vạch trần.

Chỉ có điều có một điểm ngươi sợ là sai lầm rồi, ngoại trừ ta ra, chỉ sợ còn có người khác cũng sớm đã phát giác được tu vi của ngươi." "Không có khả năng!" Nghe Sở Kiêu nói thế, Tề Thiết Chủy theo bản năng mở miệng phản bác nói: "Chủ thượng, ngài cùng Trường Dịch huynh bọn người có thể phát giác được, người khác làm sao có thể phát giác tu vi của ta?

Thế gian cũng không phải người nào cũng đều có thể cùng chủ thượng ngài cùng những tộc nhân kia đánh đồng." "A...

Tề Thiết Chủy a Tề Thiết Chủy, có đôi khi cũng chớ nên quá tự đại mới được." Sở Kiêu thản nhiên cười một tiếng, lắc đầu: "Người khác ta không biết, nhưng Trương Khải Sơn kia có lẽ cũng sớm nhìn ra ngụy trang của ngươi, cũng có thể không biết tột cùng tu vi ngươi thế nào, nhưng tuyệt đối biết ngươi không phải một người bình thường." "Phật gia?

Sẽ không..." Tề Thiết Chủy nhíu mày, những ngày này hắn cùng Trương Khải Sơn quan hệ xác thực cực kỳ giao hảo, thậm chí lúc trước gặp nguy hiểm, là Trương Khải Sơn cứu hắn.

Nếu Trương Khải Sơn sớm biết hắn có được tu vi, như vậy chuyện kia, trong đó phải chăng có ẩn tình khác?

Huống chi, Trương Khải Sơn lại làm sao nhìn thấu ngụy trang của hắn?

Hắn thừa nhận, Trương Khải Sơn cũng đích xác là nhân trung long phượng, có thể xưng nhất đại nhân kiệt.

Nhưng so sánh cùng một đám tộc nhân Sở gia, chung quy kém quá nhiều. "Được rồi, ngươi cũng không cần suy nghĩ lung tung, chuyện Trương Khải Sơn cứu ngươi hắn là đích xác vừa gặp dịp, tịnh không

có nguyên nhân khác.

Tuy rằng biết ngươi không phải người bình thường, nhưng tối đa cũng chỉ cho là Minh Kình hoặc là Ám Kình cường giả.

Bất quá việc này hắn lại giả vờ như không biết, đây là chỗ thông minh của hắn.

Tương giao với ngươi, ngoại trừ nhìn trúng Kỳ Môn Bát Quái của Tề gia, hắn cũng đích xác thật tâm coi ngươi là bằng hữu." "Phật gia..." Nghe xong lời Sở Kiêu nói, Tề Thiết Chủy thần tình có chút lăng thần, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Ta cũng tin tưởng Phật gia hẳn là đích xác coi ta là bằng hữu, bất quá người tựa như Phật gia ngực có khe rãnh, có dã tâm không cam lòng khuất phục dưới người khác, túng nhiên là bằng hữu, tương lai cũng chưa chắc sẽ không đem đồ đao nhắm ngay rồi hạ xuống." "A?" Sở Kiêu có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Tề Thiết Chủy.

Khó trách tương lai Tề Thiết Chủy lặng yên không một tiếng động rời đi, gia hỏa này cư nhiên lúc này có thể nhìn ra nội tâm Trương Khải Sơn.

Vị lai Trương Khải Sơn, thật đúng là đem đồ đao nhắm ngay người trong Cửu Môn mà hạ xuống.

Không biết bao nhiêu người Cửu Môn tại lúc đó chết thảm, thậm chí vì thế Cửu Môn đều trực tiếp phân liệt, không ít người đối với Trương Khải Sơn nội tâm vừa kính vừa hận lại vừa sợ.

Bất quá cũng đúng, một loại người như Trương Khải Sơn, có lẽ sẽ thật tâm tương giao với bằng hữu, thậm chí có đôi khi cho dù vì thế bỏ ra sinh mệnh cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng có đôi khi vì dã tâm, lại có thể vung đao nhắm ngay bằng hữu, lại thể hiện ra vô tình lãnh mạc.

Trọng tình trọng nghĩa, lãnh mạc vô tình...

Hai loại tính cách hoàn toàn trái ngược lại dung tại một thân, vừa mâu thuẫn lại tựa hồ hợp tình hợp lý.

Một loại người này không thể đơn thuần đi đánh giá là tốt hay là xấu...

Thực tế ngay cả Sở Kiêu đều là một loại người này, tựa hồ cổ vãng kim lai, mỗi một cái người sở hữu dã tâm cường đại, đều sẽ có hai bộ mặt mũi khác biệt.

Bất quá những thứ này, đối với Sở Kiêu mà nói, sự thật tịnh không trọng yếu.

Một đời người, chân chính có thể kết giao bằng hữu tri kỷ, lại có thể có mấy người đâu?

Là bằng hữu tri kỷ, nhưng một khi đối phương nguy hại đến Sở thị gia tộc, hắn cũng giống vậy sẽ thống hạ sát thủ. "Chủ thượng..." "Không cần gọi ta là chủ thượng, cùng trước đó đồng dạng gọi ta Sở đại ca là được, xưng ta Tộc trưởng cũng có thể, dù sao Tề gia về sau cũng là thế lực phụ thuộc dưới trướng Sở thị gia tộc ta." Sở Kiêu khoát tay áo, không thèm để ý nói. "Vậy...

Vậy ta gọi ngài là Tộc trưởng đi!" Tề Thiết Chủy cười khổ một tiếng nói.

Trăm phần trăm độ thần phục, hắn lại há có thể giống như trước, gọi lại Sở đại ca. "Tùy ngươi!" Sở Kiêu gật gật đầu, cũng không để ý lắm.

Chỉ thấy hắn hơi trầm tư một lát sau, nhìn về phía Tề Thiết Chủy nói: "Đã hiện nay đi theo ta, vậy ta liền truyền ngươi một môn công pháp.

Tề gia tổ huấn không được bộc lộ tu vi, nhưng tu luyện công pháp

ta truyền, thu hoạch được thực lực, bộc lộ hay không bộc lộ ngược lại không liên quan đến tổ huấn.

Pháp này bất phàm, ngươi hãy tu luyện cho tốt, tốt nhất có thể đuổi theo bước chân Sở gia ta, nếu không bị tương lai đào thải, vậy chỉ có thể trách ngươi." Thoại âm rơi xuống, Sở Kiêu một chỉ đột nhiên điểm ra.

Ông!

Trong chốc lát, một đạo kim sắc thần quang tại đầu ngón tay bộc phát ra, sau đó trong nháy mắt cách không dung nhập vào trong trán Tề Thiết Chủy.

Theo bản năng, Tề Thiết Chủy trực tiếp nhắm hai mắt lại, một môn pháp môn tên là 【Tùng Hạc Vạn Thọ Quyền】, trực tiếp xuất hiện tại trong đầu hắn.

Khi cảm thụ chỗ đáng sợ của quyền pháp này, Tề Thiết Chủy vừa mừng vừa sợ, thực tại không nghĩ tới thế gian cư nhiên có quyền pháp cường đại bực này.

So với nó, Bát Cực Quyền, Hình Ý Quyền đều kém xa tít tắp.

Một khi đem quyền này tu viên mãn, Hóa Kình, Đan Kình, Cương Kình, thông thông không phải là đối thủ của hắn.

Tề Thiết Chủy cố nén kinh hỉ trong nội tâm, vội vàng mở hai mắt ra, đối với Sở Kiêu lần nữa cung kính cúi đầu nói: "Đa tạ Tộc trưởng ban pháp, Tề Thiết Chủy định sẽ không phụ lòng Tộc trưởng vun trồng, tranh thủ nỗ lực truy đuổi bước chân Sở gia." "Được rồi, đã đạt được pháp môn, vậy trở về hảo hảo tham ngộ tu luyện một phen đi." "Vâng, Tộc trưởng!" Tề Thiết Chủy trọng trọng thi lễ, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, thẳng đến khi biến mất ở trong tầm

mắt, Sở Kiêu mới chậm rãi thu hồi ánh mắt. "Cái đầu tiên trăm phần trăm thu phục Thời đại khí vận chi tử, tên thầy tướng số này Kỳ Môn Bát Quái tương đối cao minh, có lẽ về sau có thể đem Cơ quan thuật cùng Đan, Khí, Trận tam đạo cũng truyền cho hắn.

Xem thử hắn thích hợp loại nào, nếu tên thầy tướng số này có thể tại một đạo trong đó có chỗ thành tựu, tương lai có thể vì Sở thị gia tộc ta cung cấp cuồn cuộn không dứt đan dược, binh khí các loại." Sở Kiêu nhấp ngụm nước trà, thấp giọng âm thầm tính toán.

Theo sắc trời dần tối, rất nhanh kim ô tây trụy, thỏ ngọc thăng không.

Lại một đêm không có chuyện gì xảy ra, Sở Kiêu chậm rãi mở hai mắt ra, từ trong tu luyện tỉnh lại.

Đông đông ~ "Tộc trưởng, Hoắc gia, Trương gia, Hồng gia các loại hôm qua đưa bái thiếp, nói hôm nay tới, không biết Tộc trưởng có định gặp hay không?

Nếu không, liền an bài Trường Dịch đi ra là được." Đúng lúc này, một trận tiếng gõ cửa bình hòa truyền đến, ngay sau đó liền nghe được thanh âm Sở Thanh Bình tại ngoài cửa vang lên.

Nghe lời Sở Thanh Bình nói, Sở Kiêu chậm rãi từ trên giường đứng dậy, sau đó mở cửa phòng đi ra.

Nhìn Sở Thanh Bình ngoài cửa thân mặc sườn xám màu xanh nhạt, khí chất đạm nhã, Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh nói: "Hôm qua đều nhận bái thiếp của những người nào?" "Tân nhậm Bố phòng quan Trương Khải Sơn, Hồng gia tân đương gia Nhị Nguyệt Hồng, Hoắc gia đương gia Hoắc Tam Nương, Ngô gia lão gia tử, Giải gia đương gia, cùng với lớn nhỏ trên trăm cái bái thiếp khác." Sở Thanh Bình mím môi cười một tiếng, khẽ nói. "Nhiều như vậy?

Hôm qua ai nhận bái thiếp?" Sở Kiêu nghe vậy, lông mày lập tức nhíu một cái. "Hôm qua Cửu Chiến nhận bái thiếp, bất quá những người khác đều từ chối rồi, chỉ còn lại có mấy người ta vừa nói kia..." "Phải không?

Vậy ngược lại là khéo!" Sở Kiêu thản nhiên cười một tiếng, Trương gia, Hồng gia, Hoắc gia, Ngô gia, Giải gia, đây không phải đều là một trong Cửu Môn sao? "Đi thôi, đi ăn chút điểm tâm trước, chuyện khác ngược lại là không vội." Sở Kiêu chắp hai tay sau lưng, đi thẳng về hướng nhà hàng, Sở Thanh Bình thấy thế, cũng đạp bộ đi theo.

Nhìn trường bào mã quái mặc trên người mình, lại nhìn thoáng qua Sở Thanh Bình một thân sườn xám thanh tân đạm nhã, Sở Kiêu không khỏi âm thầm lắc đầu.

Quần áo thời đại Dân Quốc vô luận chất lượng, kiểu dáng, chủng loại, chung quy quá đơn nhất. "Thanh Bình, đoạn thời gian này bọn nhỏ thế nào rồi?" "Hồi Tộc trưởng, bọn nhỏ thiên phú học tập đều rất cao, đại bộ phận chữ viết cùng phép cộng trừ nhân chia đơn giản, đối với bọn chúng đều cực kỳ đơn giản rồi." Nhắc tới những đứa bé trong gia tộc, trên mặt Sở Thanh Bình không khỏi lộ ra một vệt nụ cười vui vẻ. "Vậy là được, hôm qua giao cho ngươi những sách vở học khoa kia, cùng với người máy lão sư đều an bài xong chưa?" Sở Kiêu mở miệng hỏi. "Hôm qua đã an bài xong xuôi, sáng sớm hôm nay bọn nhỏ đều đang học tập." "Như thế là tốt..." Sở Kiêu gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn Sở Thanh Bình bên người một cái nói: "Đợi chút nữa ta giao cho ngươi một ít phương pháp chế tác và kiểu dáng phục trang, lúc không có việc gì, có thể mang theo nữ tử trong tộc chế tác một ít." "Tộc trưởng, ngài chuẩn bị chế định tộc y của gia tộc?" Sở Thanh Bình nghe vậy, lộ vẻ kinh ngạc nói.

Sở Kiêu lắc đầu: "Không phải tộc y, là một ít phương pháp chế tác

quần áo càng thêm tinh mỹ về kiểu dáng, nhan sắc, chủng loại, ngươi không cảm thấy những sườn xám, trường bào mã quái này quá đơn nhất sao?" Nói xong, Sở Kiêu trực tiếp từ trong loại tạp vật của Hệ thống thương thành, mua sắm một đống phương pháp chế tạo các loại quần áo hậu thế, phản chính loại vật này ở trong thương thành cũng không đáng giá. "Cầm lấy!" "Không có việc gì xem nhiều một chút, hẳn là có không ít kiểu dáng ngươi sẽ thích." Sở Kiêu tay khẽ đảo, mấy quyển sách thật dày trực tiếp rơi vào trên tay Sở Thanh Bình.

Nhìn những quyển sách trên tay này, trong mắt Sở Thanh Bình hiện lên một vệt hồ nghi.

Hiện tại quần áo đơn nhất sao?

Nàng thấy sườn xám mặc cũng rất thích a, chất lượng cũng tốt.

Đặt ở trước kia, đều không dám nghĩ tới.

Bất quá xuất phát từ hiếu kỳ, nàng thử mở ra sách nhìn thoáng qua.

Nhưng mà, khi nhìn thấy kiểu dáng quần áo hiển thị trên đồ án trong sách, trên mặt nàng lập tức lộ ra một vệt kinh ngạc cùng kinh diễm.

Quần thường, quần bò, quần ống rộng...

Váy ngắn, váy voan, váy lễ phục, váy mã diện...

Các loại giày...

Chương 110

Áo khoác chủng loại khác biệt, áo sơ mi...

Ngay cả phục trang kiểu dáng nam tử, cái kia cũng là đa dạng nhiều loại.

Áo jacket, đồ bò, sơ mi, đồ thể thao, áo hoodie, thậm chí có đồ cổ trang càng thêm tinh mỹ, đẹp mắt hơn so với cổ đại.

Những quần áo, giày dép này, Sở Thanh Bình càng xem càng thích, trên mặt không tự giác hiện lên nụ cười vui vẻ, thậm chí đều có chút không kịp chờ đợi. "Thế nào, thích không?" Sở Kiêu nhẹ nhàng cười một tiếng nói. "Tộc trưởng, những phục trang, giày dép này kiểu dáng và nhan sắc, đơn giản ngũ hoa bát môn, ta đều có chút không kịp chờ đợi muốn thử xem một chút.

Tộc trưởng, ngài đi ăn điểm tâm đi, ta đi tìm tẩu tử, đệ muội, tỷ muội đi, tranh thủ mau chóng làm ra một ít quần áo trên sách." Nói xong, Sở Thanh Bình trực tiếp xoay người chạy đi, thậm chí dùng tới tu vi, trong nháy mắt biến mất không thấy. "Gia hỏa này..." Nhìn một màn này, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu, sau đó hướng về nhà hàng đi đến.

Rất nhanh, sau khi ăn xong điểm tâm không bao lâu, liền có tộc nhân báo cáo, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô lão gia tử bọn người đã tới. ...

Sở phủ đại viện! "Phật gia, Nhị gia, còn có Hoắc đương gia, Giải đương gia, không nghĩ tới các ngươi cũng tới a." Ngô lão gia tử mang theo Ngô Tiểu Cẩu vừa mới đi vào chính đường, nhìn thấy hai bên ngồi đấy là Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Hoắc Tam Nương và Giải đương gia thì tiên là sững sờ, sau đó trên gương mặt già nua

đầy nếp nhăn lập tức lộ ra một vệt nụ cười, chắp tay, chào hỏi.

Ngô, Hồng, Hoắc, Giải, bốn nhà cùng là gia tộc lão bài ở Thường Sa thành, Ngô lão gia tử đối với Hoắc, Giải hai nhà đương gia nhân tự nhiên không có khả năng không biết.

Nhị Nguyệt Hồng làm con trai độc nhất của Hồng ban chủ, tự nhiên cũng không xa lạ gì.

Từ khi Nhị Nguyệt Hồng trở thành tân nhậm đương gia Hồng gia, ngoại nhân bình thường đều xưng hắn là Nhị gia, mà không phải Hồng đương gia.

Còn về Trương Khải Sơn thân là tân nhậm Bố phòng quan Thường Sa thành, lại hoạch đắc danh xưng Phật gia, Ngô lão gia tử tuy rằng chưa từng gặp, nhưng tự nhiên không có khả năng không biết.

Trương Khải Sơn bọn người, tại nhìn thấy Ngô lão gia tử sau, cũng nhao nhao đứng dậy chào hỏi. "Ngô lão gia tử, chúng ta cũng có một đoạn thời gian không gặp rồi a, thân thể ngài thật là lợi hại a." Hoắc Tam Nương mím môi cười một tiếng nói.

Bên cạnh Giải đương gia là một phú thương nhìn qua sắp năm mươi tuổi.

Chỉ thấy hắn đứng dậy, tươi cười rạng rỡ đối với Ngô lão gia tử chắp tay, sau đó nhìn về phía tiểu thiếu niên chỉ có khoảng mười hai tuổi bên cạnh nói: "Tiểu Cửu, cùng Ngô gia Tam nha tử hai người các ngươi cũng thời gian dài không gặp đi, không nghĩ tới hôm nay Ngô lão gia tử cũng mang theo Tam nha tử tới." "Ha ha ha, hai cái tiểu gia hỏa cũng là người đồng lứa, không có việc gì ngược lại là có thể tiếp xúc nhiều một chút." Ngô lão gia tử a a cười, liếc mắt nhìn bên cạnh, Ngô Tiểu Cẩu đang cùng Giải Cửu nháy mắt ra hiệu. "Ai, nhà ta Tiên Cô cũng cùng tuổi với bọn nó, vừa vặn ba đứa cũng nhận biết, đáng

tiếc hôm nay đi vội vàng, không đem nàng cũng mang tới." Nhìn hai cái tiểu gia hỏa chạy sang một bên cười thấp, Hoắc Tam Nương không khỏi cảm khái một tiếng. "Ngô lão gia tử, ta nghe nói trước đó ngài cùng Sở gia tộc trưởng mấy người, tại thành ngoại Tiêu Tử Lĩnh trộm một cái Huyết Thi Mộ, không biết là thật hay giả?" Đúng lúc này, Trương Khải Sơn cười cười, tựa như thuận miệng cười nói hỏi. "Huyết Thi Mộ?" "Không có khả năng!" Khi nghe được Huyết Thi Mộ, Nhị Nguyệt Hồng, Hoắc Tam Nương mấy người lập tức sững sờ.

Huyết Thi Mộ trong truyền văn cũng từng nghe nói, nhưng thật không có người chân chính đi gặp qua.

Nhất là Huyết Thi Mộ tại thành ngoại Tiêu Tử Lĩnh. "Phật gia nghe cái tên rùa đen rút đầu nào tung tin vịt, xem lão đầu tử ta có bản sự hạ Huyết Thi Mộ sao." Ngô lão gia tử nâng tẩu thuốc trong tay lên, thỏa mãn hít một hơi, một mặt ghét bỏ trả lời.

Huyết Thi?

Cả đời này đừng nói Huyết Thi, gặp cũng chưa từng gặp qua. "Phật gia, sợ là nghe nhầm rồi, Huyết Thi Mộ cũng không phải hung hiểm bình thường, ta chỉ tại trong truyền văn nghe nói một ít, thật chưa từng kiến thức qua, ngay cả Huyết Thi Mộ tột cùng có thật sự tồn tại hay không, cái đó đều không nhất định." Nghe Ngô lão gia tử ngữ khí có chút không quá hòa khí, Nhị Nguyệt Hồng cười cười, đối với Trương Khải Sơn nói. "Thế sao, vậy có khả năng thật là ta nghe nhầm rồi." Trương Khải Sơn như không có việc gì gật gật đầu, lập tức ngồi trở lại trên ghế, đối với lời nói ám chỉ mắng chửi của Ngô lão gia tử cũng không thèm để ý. "U...

Không nghĩ tới mấy vị đương gia hôm nay cùng nhau đến, quả thật lệnh cho Sở gia ta bồng tất sinh huy a." Đúng lúc này, một đạo

thanh âm sảng lãng trêu chọc từ bên ngoài truyền đến.

Đám người theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị nam tử thân mặc huyền sắc trường bào mã quái, thân tư đĩnh bạt, dung mạo tuấn lãng, khí chất siêu phàm thoát tục, đang đạp bộ đi vào chính đường.

Tại sau lưng hắn, có hai tên thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi đi sát đằng sau.

Ba người không phải ai khác, chính là Sở thị gia tộc tộc trưởng Sở Kiêu!

Cùng với Sở Quan Kỳ, Sở Mộ Mục Dã hai người!

Khi nhìn thấy Sở Kiêu một sát na kia, đám người con mắt lập tức sáng lên. "Thiếp thân gặp qua Sở tiên sinh, nhiều ngày không gặp, Sở tiên sinh thật là trước sau như một phong thần tuấn lãng a." Hoắc Tam Nương đứng dậy, đối với Sở Kiêu thật sâu thi lễ một cái, một bộ sườn xám in hoa màu tím nhạt mặc trên người, phác hoạ ra đường cong tuyệt mỹ thế gian.

Trên gương mặt xinh đẹp vũ mị không mất đạm nhã kia, toát ra từng tia từng tia dáng tươi cười, đôi mắt đẹp tựa như câu hồn đoạt phách càng là nhìn chằm chằm vào Sở Kiêu.

Nhìn con mắt phong tình vạn chủng bực này của Hoắc Tam Nương, cùng với đường cong tuyệt mỹ kia, cho dù Sở Kiêu đạo tâm kiên định, cũng không cấm hơi sững sờ.

Bất quá rất nhanh liền hồi thần, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Hoắc Tam Nương một cái, toàn tức đi đến chủ vị ngồi xuống.

Hoắc Tam Nương này, hôm nay sợ là kẻ đến không thiện a? "Sở tộc trưởng, đoạn thời gian trước lão phu vẫn muốn đăng môn bái phỏng, bất quá nghe nói Sở tộc trưởng ngài đi nơi khác, hôm qua biết

được Sở tộc trưởng về Thường Sa thành, hôm nay đặc biệt mang theo nhà ta Tam nha tử đến phủ thượng phỏng bái phỏng." Một bên khác, Ngô lão gia tử kéo Ngô Tiểu Cẩu, đối với Sở Kiêu trịnh trọng thi lễ, thần tình lược đái cung kính.

Bên cạnh Ngô Tiểu Cẩu càng là hai mắt nhìn chằm chằm vào Sở Kiêu, ánh mắt sùng bái cùng cung kính kia, cơ hồ đều muốn hóa thành thực chất.

Ngô lão gia tử trong lời nói vừa rồi, rõ ràng mang theo cảm kích cùng cung kính, lúc trước sự kiện Huyết Thi Mộ Tiêu Tử Lĩnh, nếu không phải Sở Kiêu xuất hiện, vậy Ngô gia sợ là phải chết tuyệt. "Ngô lão gia tử mời ngồi, hà tất câu lễ như thế, nếu về sau rảnh rỗi, ngược lại là có thể tùy thời đến Sở gia ta làm khách." Sở Kiêu cười nhạt một tiếng, sau đó nhìn về phía Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng hai người đang đứng cạnh Hoắc Tam Nương, sắc mặt bình tĩnh nói: "Hai vị hẳn là Trương Đại Phật Gia và Nhị gia đi?" "Sở tộc trưởng nghiêm trọng rồi, tại trước mặt ngài ta có thể không gánh nổi ngài một tiếng Nhị gia, Sở tộc trưởng cứ gọi thẳng tên ta là được." "Không sai!

Danh hào Phật gia cũng là người bên ngoài hiếu sự hô hào chơi, há có thể để Sở tộc trưởng xưng hô như thế, nếu Sở tộc trưởng không chê, gọi ta Trương Khải Sơn liền có thể." Vừa nghe Sở Kiêu mở miệng xưng hai người là Phật gia, Nhị gia, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng hai người thần tình lập tức biến đổi, vội vàng mở miệng nói.

Phật gia!

Nhị gia!

Hai cái danh hào này, nếu người bên ngoài xưng hô như thế, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng tự hỏi có thể thụ được.

Nhưng nếu Sở Kiêu xưng hô như thế, bọn hắn thật có chút tâm kinh đảm chiến.

Sở gia có bao nhiêu cường đại, từ trong sự kiện Tả Khiêm Chi lần trước liền rõ ràng cảm thụ được.

Đỉnh cấp gia tộc Thường Sa thành Hoàng gia, bang phái lớn nhất một dải phụ cận Thường Sa thành Hoàng Quỳ Bang, cùng với lớn nhỏ mấy chục cái thế lực, một đêm ở giữa, toàn bộ bị diệt sát!

Người tử vong, đạt tới gần hai ngàn người!

Còn có vị Sở Cửu Chiến kia ngay tại trước mặt bọn hắn, cường thế oanh sát Tả Khiêm Chi sau khi biến dị thực lực tiêu thăng đến Hóa Kình đỉnh phong.

Vô không nói rõ, thực lực Sở gia, tột cùng có bao nhiêu khủng bố.

Nhất là Trương Khải Sơn, trải qua đoạn thời gian điều tra, phát hiện Sở gia tựa hồ là một gia tộc thần bí hoàn toàn không thua kém gì Trương gia.

Tựa hồ mỗi một cái tộc nhân, đều sở hữu thực lực cực kỳ đáng sợ.

Theo hắn biết, Sở gia có Sở Cửu Chiến, Sở Trường Dịch, Sở Khứ Tà, Sở Sơn Hùng, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình... mấy chục cái tộc nhân.

Những người này, tựa hồ mỗi một cái đều sở hữu thực lực chí ít Ám Kình trở lên, cho đến Hóa Kình cường đại.

Đây là một gia tộc cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi cỡ nào?

Mấy chục cái Ám Kình, Hóa Kình, thậm chí Đan Kình trên cả Hóa Kình?!

Thực lực như thế, tựa hồ ngay cả Trương gia cũng không bằng đi!

Cũng chính bởi vì biết Sở gia cường đại, hắn mới có thể hôm nay tới cầu kiến Sở Kiêu.

Nếu tâm an lý đắc để Sở Kiêu xưng hô hắn là Phật gia, Trương Khải Sơn tin tưởng, hắn tuyệt đối không còn sống trở về phủ đệ, liền phải mạng tang trường nhai.

Không thấy bên cạnh, hai thiếu niên vừa rồi đi theo Sở Kiêu tiến vào sao?

Hai người kia trong mắt hung quang cùng sát ý, tuyệt đối làm không được giả.

Khí tức một thoáng trôi qua kia, thậm chí làm cho bọn hắn cơ hồ có loại cảm giác hít thở không thông.

Cường đại!

Khủng bố!

Tuy rằng vẻn vẹn chỉ là hai cái thiếu niên, thế nhưng thực lực đối phương tuyệt đối xa tại phía trên bọn họ, chí ít cũng là một tôn Hóa Kình cường giả.

Trương Khải Sơn cùng Nhị Nguyệt Hồng hai người nhìn nhau một cái, đều phát hiện lẫn nhau trong đôi mắt kinh hãi.

Đối với hai người làm ra động tác nhỏ, Sở Kiêu tịnh không để ý, vẻn vẹn chỉ là sắc mặt bình tĩnh gật gật đầu nói: "Đã như vậy, vậy liền danh húy tương xưng tức khả." "Sở tộc trưởng, bỉ nhân là Giải gia đương gia, đã lâu nghe đại danh Sở tộc trưởng, cho nên cố ý mặt dày tới, cùng Sở tộc trưởng ngài nhận thức một chút." Lúc này, một mực ngồi ở cái ghế cuối cùng Giải đương gia, cũng đứng dậy, tươi cười rạng rỡ hướng về phía Sở Kiêu chắp tay.

Nói xong, lôi kéo Giải Cửu bên người: "Tiểu Cửu, vị này là Sở tộc trưởng, còn không mau hướng Sở tộc trưởng kiến lễ?" "Giải Cửu gặp qua Sở tộc trưởng!" Năm nay bất quá mười hai tuổi Giải Cửu, lại cực kỳ nghiêm túc, chăm chú chắp tay ôm quyền thi lễ một cái. "Giải Cửu?" Sở Kiêu nhíu mày, nhìn tiểu thiếu niên bên cạnh Giải đương gia, ánh mắt mang theo vài phần kinh dị.

Tiểu thiếu niên này cư nhiên là vị Giải Cửu Gia trong Cửu Môn, được xưng là mưu tính không bỏ sót, bố cục thâm viễn kia?

Chương 111

Nhìn Giải Cửu, lại nhìn thoáng qua Ngô Tiểu Cẩu, hai vị vị lai tựa hồ quan hệ rất thân thiết.

Bất quá Giải Cửu sao lại cùng Ngô Tiểu Cẩu giống nhau như đúc, trong ánh mắt có nhiều sùng bái cùng kính ngưỡng như vậy? "Đinh, phát hiện Thời đại khí vận chi tử Giải Cửu, đối với túc chủ sinh ra thần phục chi tâm, trước mắt độ thần phục 30%, túc chủ hoạch đắc 2 vạn điểm khí vận." "Đinh, phát hiện Thời đại khí vận chi tử Ngô Tiểu Cẩu, đối với túc chủ độ thần phục tăng lên tới 50%, túc chủ hoạch đắc 10 vạn điểm khí vận." Ân?

Nghe trong đầu hệ thống đột nhiên truyền đến thanh âm, trong mắt Sở Kiêu lập tức hiện lên một vệt kinh ngạc.

Hắn tựa hồ chưa từng cùng Giải Cửu, Ngô Tiểu Cẩu hai người nói chuyện a?

Hai người này trực tiếp sinh ra thần phục chi tâm?

Giải Cửu càng là một lần, đem độ thần phục tăng lên 30%, ngay cả điểm khí vận đều đạt đến 2 vạn.

Ngô Tiểu Cẩu càng quá phận, độ thần phục không chỉ từ lần trước 30% tăng lên tới 50%, đoạt được điểm khí vận càng cao đến 10 vạn.

Bất quá mặc kệ, riêng hai người lần này đã mang đến 12 vạn điểm khí vận.

Bất quá xem tình huống, điểm khí vận trên người Ngô Tiểu Cẩu rõ ràng so với Giải Cửu càng thêm nồng đậm.

Lúc trước Ngô Tiểu Cẩu độ thần phục tăng lên 30%, thế nhưng là

mang đến 5 vạn điểm khí vận.

Nhưng cùng dạng độ thần phục, Giải Cửu lại chỉ có 2 vạn điểm khí vận mà thôi. "Hai cái tiểu gia hỏa ngược lại là không tệ!" Sở Kiêu mỉm cười, sau đó nhìn về phía Sở Quan Kỳ một bên nói: "Quan Kỳ, mang theo Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu hai người đi sân nhỏ cách vách, vừa vặn Tiểu Ngũ và Tiểu Thất hai tiểu tử kia cũng ở đó." "Vâng, tộc trưởng!" Sở Quan Kỳ nghe vậy, hơi sững sờ, sau đó vội vàng gật đầu ứng hòa. "..." Lúc này, Sở Kiêu nói lời này, lại làm cho Ngô lão gia tử và Giải đương gia hai người trên mặt lộ ra nụ cười cực kỳ vui mừng.

Phải biết, đến Sở gia, không phải là muốn cùng Sở gia tạo mối quan hệ tốt sao.

Vừa rồi Sở Kiêu biểu đạt ý tứ, rõ ràng là bảo Giải Cửu, Ngô Tiểu Cẩu hai người cùng Sở gia hậu bối tộc nhân tiếp xúc nhiều một chút, bảo hai người bọn họ làm sao có thể không vui? "Đi thôi, Tam nha tử!" Ngô lão gia tử gõ gõ cái ót Ngô Tiểu Cẩu, tựa như có điều chỉ dạy. "Tiểu Cửu, ngươi cũng đi cùng chơi đi!" "Đi thôi!" Sở Quan Kỳ liếc mắt nhìn Giải Cửu, Ngô Tiểu Cẩu hai người, tuy rằng hắn vẻn vẹn chỉ lớn hơn hai người ba tuổi, nhưng song phương căn bản không cùng một thế giới quan.

Về sau, chỉ sợ cũng không cách nào có tiếng nói chung.

Ngược lại là vừa vặn có thể bồi bồi Tiểu Ngũ và Tiểu Thất hai người, dù sao hai đứa kia cũng thật là tiểu thỏ tể tử.

Có đôi khi ngay cả hắn đều có thể bị chọc giận đến không chịu được.

Sở phủ.

Trong một viện tử nọ, hai thiếu niên ước chừng mười tuổi đang tay không tấc sắt giao đấu với nhau.

Tuy chỉ mới mười tuổi, nhưng giữa từng chiêu từng thức lại ẩn chứa sức mạnh người thường khó mà tưởng tượng nổi.

Một quyền đánh ra, không khí dường như đều phát tiếng nổ vang. "Tiểu Ngũ, Tiểu Thất, nhanh lên!" Đúng lúc này, một tiếng hô hoán từ cách đó không xa truyền đến, hai thiếu niên lập tức dừng tay, ngẩng đầu nhìn về phía cửa viện.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, Sở Quan Kỳ đã dẫn theo Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu đi vào. "Quan Kỳ ca!" "Quan Kỳ ca!" Khi nhìn thấy Sở Quan Kỳ, trên mặt hai thiếu niên lập tức lộ ra nụ cười, tung tăng nhảy nhót chạy tới trước mặt hắn. "Quan Kỳ ca, đây là...?" Nhìn Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu bên cạnh Sở Quan Kỳ, trong mắt một thiếu niên lóe lên tia tò mò. "Đây là Ngô Tiểu Cẩu của Ngô gia và Giải Cửu của Giải gia, vừa vặn tuổi tác xấp xỉ các đệ, sau này không có việc gì có thể tiếp xúc nhiều hơn." Ngô Tiểu Cẩu?

Giải Cửu?

Nghe Sở Quan Kỳ nói, hai thiếu niên trong lòng càng thêm tò mò. "Được rồi, hai tiểu gia hỏa các đệ đừng có bắt nạt người khác, nếu không ta sẽ mách Thanh Bình tỷ, để tỷ ấy xử lý các đệ." Sở Quan Kỳ trừng mắt cảnh cáo.

Nghe đến tên Sở Thanh Bình, hai thiếu niên sợ tới mức rùng mình một cái, vội vàng cười hắc hắc, lắc đầu nói: "Hắc hắc, đâu có nào!" "Aizz Quan Kỳ ca, bọn đệ ngoan lắm mà, không cần thiết phải mách Bình tỷ tỷ đâu." Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của hai đứa, Sở Quan Kỳ trong lòng nhịn không được cười lạnh một tiếng.

Ngoan?

Hai cái tiểu đông tây này mà dính dáng gì đến chữ ngoan sao?

Cũng chỉ có Thanh Bình tỷ mới trị được bọn chúng. "Được rồi, cứ

ở lại đây chơi đi, ta đi trước!" Sở Quan Kỳ phất phất tay, sau đó xoay người rời khỏi tiểu viện.

Nhìn Sở Quan Kỳ rốt cuộc đã rời đi, hai thiếu niên mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy một người trong đó tròng mắt xoay chuyển, toét miệng cười nói: "Hai người tên là Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu à?

Ta gọi là Sở Ngũ Hành." "Ta là Sở Thất Dạ!" "Hắc hắc, hai người là người của Ngô gia và Giải gia ở thành Thường Sa sao?" Sở Ngũ Hành cười hắc hắc, vẻ mặt tò mò nhìn hai người hỏi. "Ách...

Ngũ ca, Thất ca chào hai vị, bọn đệ đích xác là người của Ngô gia và Giải gia." Nhìn Sở Ngũ Hành và Sở Thất Dạ trước mắt tuy tuổi không lớn nhưng vừa nhìn đã thấy không phải hạng tầm thường, Giải Cửu là người có mắt nhìn, lập tức mở miệng gọi ca. "Ngũ ca, Thất ca, xin chào!" Ngô Tiểu Cẩu bên cạnh cũng không ngốc, vội vàng mở miệng gọi theo.

Vừa rồi bọn họ chính mắt nhìn thấy hai người này đối luyện, vũ lực biểu hiện ra quả thực cường đại đến mức có chút thái quá.

Hơn nữa đây là tộc nhân Sở gia, cho dù tuổi còn nhỏ cũng không phải là người bọn họ có thể trêu chọc. "Ha ha...

Nể tình hai đệ gọi một tiếng ca, sau này bọn ta sẽ bảo kê các đệ." Nghe được xưng hô Ngũ ca, Sở Ngũ Hành lập tức cười vui vẻ, thậm chí không nhịn được ra vẻ người lớn, vỗ vỗ vai hai người. "Nghe nói Ngô gia chuyên nghiệp đổ đấu hạ mộ, Giải gia cũng làm ăn buôn bán, còn làm sang cả ngoại địa?" Sở Thất Dạ ở một bên tò mò hỏi. "Ách...

Chắc là vậy đi!" Giải Cửu có chút không xác định nói. "Đi đi đi, vừa vặn Tộc trưởng có việc, chúng ta lén lút chạy ra ngoài dạo chơi một chút, cả ngày cứ ở trong phủ, không tu luyện thì cũng là đọc sách,

chán chết." Sở Ngũ Hành nhìn trái nhìn phải không thấy ai, lập tức vội vàng kéo tay Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu chạy ra bên ngoài. ...

Ở một bên khác, bên trong Chính Đường! "Chư vị, hôm nay các vị đến Sở gia ta, rốt cuộc là vì chuyện gì?" Sở Kiêu ngồi ở chủ vị, thần tình bình tĩnh, ánh mắt quét qua mọi người một cái, sau đó nhàn nhạt nói. "Ha ha...

Sở tộc trưởng, lão đầu tử ta một phen tuổi tác, hôm nay đến đây, thật sự đơn thuần chỉ muốn bái phỏng ngài, nếu có thể kéo gần một chút quan hệ giữa đôi bên, Ngô gia ta về sau cũng có thể có cái kháo sơn (chỗ dựa) không phải sao." Ngô lão gia tử sảng lãng cười một tiếng, trực tiếp nói ra ý đồ.

Lời trong lời ngoài của hắn chỉ có một ý tứ, cầu Sở gia che chở Ngô gia. "Lão gia tử đảo cũng là người nói lời nhanh gọn, về sau hai nhà chúng ta nên đi lại nhiều hơn." Sở Kiêu mỉm cười, gật đầu nói.

Nếu Ngô lão gia tử đã sinh lòng thần phục, hắn tự nhiên không có khả năng không đồng ý.

Tuy rằng Ngô gia ngoại trừ Ngô Tiểu Cẩu có thể mang lại một ít khí vận điểm, cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng hắn cũng không để ý.

Bởi vì chỉ cần một người là đủ rồi.

Nếu có thể khiến độ thần phục của Ngô Tiểu Cẩu tăng lên trăm phần trăm, ít nhất cũng có thể mang lại cho hắn số lượng khí vận điểm xấp xỉ Tề Thiết Chủy.

Thấy Sở Kiêu đồng ý, trên mặt Ngô lão gia tử lập tức hiện ra một nụ cười. "Sở tộc trưởng, hôm nay ta đến cũng đơn thuần là bái phỏng ngài, muốn cầu sự bình an và tìm chỗ dựa, xin Sở tộc trưởng cho chút thuận tiện, về sau Giải gia ta định nhiên lấy Sở tộc trưởng làm đầu."

Lúc này, Giải đương gia với bộ dạng thương nhân cũng đứng dậy, chắp tay cười nói. "Nga?

Ta nghe nói việc buôn bán của Giải gia đều làm ở tỉnh Nam Việt, cần Sở gia ta giúp đỡ sao?" Sở Kiêu nhàn nhạt cười nói. "Hại, thật không dám giấu diếm Sở tộc trưởng, thời buổi này làm ăn cũng không dễ dàng a, sinh ý làm càng lớn, nếu không có thế lực và thực lực đủ mạnh thì cũng vô dụng.

Nhất là bên phía Nam Việt, lại tiếp giáp Hương Giang, quân phiệt san sát, võ phong thịnh hành, Giải gia ta khó khăn a!" Giải đương gia nghe vậy, trước cười khổ một tiếng, sau đó lộ vẻ bất đắc dĩ nói. "Vậy sao?" Nghe vậy, Sở Kiêu như có điều suy nghĩ gật đầu: "Chuyện cụ thể để sau hãy nói, cũng không cần gấp gáp." Nói xong, Sở Kiêu đem ánh mắt rơi vào trên người Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng. "Hai vị, ý đồ hôm nay đến đây là gì?" Thời khắc này, thần tình Trương Khải Sơn có vẻ cực kỳ ngưng trọng, thậm chí mang theo một tia nan kham.

Từ lúc mới đến thành Thường Sa, hắn đã có một ý tưởng, đó là chỉnh hợp các phương thế lực trong thành.

Làm như vậy không chỉ có thể vì mình sử dụng, còn có thể mượn thế lực này tịch quyển mấy tỉnh xung quanh.

Đến lúc đó, không chỉ có thể trợ giúp con đường làm quan của hắn càng thêm thuận lợi, còn có thể chờ thời cơ trọng hồi Trương gia, lấy đi đồ vật vốn nên thuộc về hắn.

Đối với Trương gia, hắn vừa kính lại vừa hận!

Kính sự thần bí và cường đại của Trương gia, hận lúc trước vì sao phải vứt bỏ một mạch của hắn.

Trương gia thế hệ trẻ tuổi, ai có thể so sánh với hắn?

Chương 112

Trương Hải Khách?

Trương Niệm hay Trương Cửu Nhật?

Ngoại trừ tên Trương Tiểu Quan kia, không ai có thể là đối thủ của hắn.

Hắn mới là người có tư cách trở thành Trương gia Tộc trưởng, dẫn dắt Trương gia đi tới huy hoàng.

Nhưng một mạch của hắn lại bị vô tình vứt bỏ, phụ thân hắn rồi ông nội hắn - Tộc trưởng đời trước, đều chết không minh bạch.

Mấy năm nay, hắn không chỉ muốn tìm kẻ thù ngày xưa báo thù, càng muốn chứng minh cho Trương gia nhìn xem, không chọn hắn trở thành Trương gia Tộc trưởng là tổn thất lớn nhất của Trương gia.

Cũng chính vì thế, hắn mới muốn chỉnh hợp các đại thế lực trong thành Thường Sa, nương tựa lẫn nhau để lớn mạnh.

Nhưng hiện tại, Ngô gia và Giải gia mà hắn sớm nhìn trúng lại trước sau muốn thần phục Sở gia.

Điều này bảo hắn làm sao có thể không sắc mặt nan kham?

Đối với sắc mặt biến hóa của Trương Khải Sơn, Sở Kiêu nhìn rõ ràng, nhưng cũng không để ý.

Lúc này, Nhị Nguyệt Hồng lại đứng dậy, thần tình trịnh trọng chắp tay nói: "Tộc trưởng, hôm nay ta đến Sở gia là đặc biệt tới cảm tạ.

Phụ thân ta chết thảm tại phủ đệ Tả Khiêm Chi, đa tạ Sở gia trước đó đã ra tay, nếu không ta muốn báo thù cơ hồ là ngàn khó vạn

khó." "Việc này ta đã biết, cũng không cần quá khách khí, dù sao lúc trước Sở gia sở dĩ ra tay cũng là vì đã nhận thù lao, cho nên không cần nói lời cảm tạ." Nghe Nhị Nguyệt Hồng nói, Sở Kiêu gật gật đầu, mỉm cười nói.

Đối với người như Nhị Nguyệt Hồng, hắn có chút hiểu biết, đối phương đã nói cảm tạ thì tuyệt đối sẽ không có giả. "Sở tộc trưởng nói sai rồi, ta tuy đã trả thù lao, nhưng nếu Sở gia không nguyện ý ra tay, ta vẫn không báo được thù cha, đây là hai chuyện khác nhau." Nhị Nguyệt Hồng trịnh trọng thi lễ, thần tình nghiêm túc nói. "Cũng được!

Phần tạ ý này ta nhận!" Thấy thế, Sở Kiêu không khỏi nhàn nhạt cười. "Sở tộc trưởng, Khải Sơn lần này đến chỉ có hai việc.

Thứ nhất liền giống như Nhị gia, nhân chuyện Tả Khiêm Chi đến nói lời cảm tạ.

Còn về chuyện thứ hai...

Không biết Sở tộc trưởng có hứng thú hay không, chỉnh hợp toàn bộ các phương thế lực tại thành Thường Sa, lập thành công thủ đồng minh, hỗ trợ lẫn nhau, tương hỗ nâng đỡ.

Phải biết rằng, tỉnh Tương Nam vẫn còn một cự phách tồn tại, đó là Thường Thắng Sơn Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu!" Chỉnh hợp các phương thế lực thành Thường Sa, hỗ trợ lẫn nhau, công thủ đồng minh làm một thể?

Trong Chính Đường Sở phủ, khi nghe Trương Khải Sơn nói xong, mọi người trong tràng không ai không giật mình kinh hãi, từng người thần tình kinh ngạc nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Thành Thường Sa thế lực lớn nhỏ ít nhất cũng có hàng trăm.

Trong đó có mạnh có yếu, tâm tư mỗi người cũng bất đồng, chỉnh hợp là có thể chỉnh hợp sao?

Hoắc gia, Giải gia, Hồng gia... những gia tộc thế lực lâu đời này, cái nào không đứng ở vị trí đỉnh đoan thành Thường Sa?

Nhưng ngay cả bọn họ cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Không chỉ vì không có người dẫn đầu, càng bởi vì căn bản không có thế lực nào đủ sức làm được.

Trương Khải Sơn dù là Bố phòng quan mới nhậm chức của thành Thường Sa, lại có danh xưng Trương Đại Phật Gia, nhưng cũng không thể cuồng vọng như vậy chứ?

Ngay cả Bố phòng quan tiền nhiệm Tả Khiêm Chi cũng không dám nghĩ tới vấn đề này, hôm nay Trương Khải Sơn lại sinh ra dã tâm to lớn như vậy.

Nhất thời, Hoắc Tam Nương, Ngô lão gia tử, Giải đương gia ba người khi nhìn về phía Trương Khải Sơn, trong ánh mắt ít nhiều mang theo chút lãnh ý và khinh thường.

Thậm chí ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng vẻ mặt giật mình nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Hắn thật không biết, vị Khải Sơn huynh này vì sao lại sinh ra ý tưởng như vậy.

Bất quá hai người dù sao cũng là huynh đệ kết nghĩa từng trải qua sinh tử, cho nên dù nội tâm Nhị Nguyệt Hồng cảm thấy cách làm của Trương Khải Sơn có chút viển vông, nhưng chung quy không mở miệng nói gì. "Sở tộc trưởng, không biết ngài đối với đề nghị này của ta cảm thấy như thế nào?" Trương Khải Sơn thần tình nghiêm túc, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Sở Kiêu ở chủ vị hỏi. "Chậc..." Nhìn thần sắc cơ hồ không chút che giấu dã tâm kia của Trương Tư lệnh, Sở Kiêu nhịn không được chép chép miệng.

Nói thật, Cửu Môn được thành lập đối với hắn mà nói đích xác có

không ít chỗ tốt.

Dù sao một khi Cửu Môn hội tụ lượng lớn khí vận điểm thần phục dưới trướng hắn, tất nhiên có thể mang lại đại lượng khí vận điểm.

Cho nên Cửu Môn nên thành lập thì vẫn phải thành lập, thậm chí hắn sẽ vì nó tăng thêm một phần trợ lực.

Nhưng trong quá trình thành lập Cửu Môn tuyệt đối không thể làm Sở gia rung chuyển.

Thậm chí ngay từ đầu, Cửu Môn phải lao lao nắm chặt trong tay hắn.

Nếu không, hắn thà rằng để Cửu Môn triệt để biến mất trong dòng sông lịch sử.

Sở Kiêu bưng chén trà trên bàn bên cạnh, mặt không đổi sắc uống một ngụm, sau đó mặt vô biểu tình nhìn về phía Trương Khải Sơn, chậm rãi lên tiếng nói: "Trương Khải Sơn, nhìn ý tứ trong lời nói vừa rồi của ngươi, tựa hồ ngươi đã có một số ý tưởng?

Đã đề xuất chỉnh hợp các đại thế lực thành Thường Sa, hôm nay vừa vặn Hồng, Hoắc, Ngô, Giải mấy nhà đều ở đây.

Không ngại thì cứ nói rõ ràng, dù sao bọn họ đều là gia tộc thế lực đỉnh cấp ở thành Thường Sa, chuyện này vô luận như thế nào đều không tránh khỏi bọn họ, không phải sao?" Sở Kiêu vừa dứt lời, mấy người Hoắc Tam Nương, Ngô lão gia tử, Giải đương gia sắc mặt khác nhau.

Chỉ thấy Ngô lão gia tử rít một hơi thuốc lá rời, cười như không cười nhìn về phía Trương Khải Sơn nói: "Sở tiên sinh nói có lý, lão đầu tử ta cũng muốn nghe thử Trương Đại Phật Gia rốt cuộc có cao kiến gì." "Phật Gia quý vi Bố phòng quan thành Thường Sa, tâm có

khe rãnh, nội có càn khôn, hẳn là đã sớm có dự tính, vừa vặn hôm nay mọi người đều ở đây, liền rửa tai lắng nghe." Giải đương gia một bên cũng cười ha hả chắp tay, chỉ là ý tứ trong lời nói kia lại không tránh khỏi nhiều thêm vài phần lãnh ý.

Giải gia có lẽ xa xa không bằng Sở gia, thậm chí vì thế còn chuẩn bị ôm đùi Sở gia.

Nhưng cũng không phải là để Trương Khải Sơn có thể tùy ý nắn bóp!

Hiện tại Trương Khải Sơn mới làm Bố phòng quan không bao lâu, nội tình không sâu, vô luận là thực lực cá nhân, thế lực, nãi chí uy vọng đều kém không ít.

Các đại thế lực đỉnh cấp trong thành Thường Sa không một ai sợ Trương Khải Sơn.

Càng đừng đề cập đến Hoắc Tam Nương, vị này vẫn luôn không phục Trương Khải Sơn. "Phật Gia, mau nói đi, ta cũng muốn nghe thử cao kiến của ngài." Đối với sự lãnh trào nhiệt phúng của mấy người, trên mặt Trương Khải Sơn tịnh không lộ ra thần sắc gì khác lạ, ngược lại đứng dậy ôm quyền, chắp tay với mọi người, sau đó mở miệng nói: "Các vị, tình huống cụ thể tỉnh Tương Nam chúng ta, mọi người chắc hẳn cũng đều hiểu rõ.

Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, Tả Lĩnh Khôi thủ Trần Ngọc Lâu, đó là một ngọn núi lớn hoành tuyên trên đỉnh đầu tất cả mọi người.

Các vị tuy ở thành Thường Sa được xưng là thế lực đỉnh cấp, nhưng phóng mắt ra toàn bộ tỉnh Tương Nam thì lại được tính là gì?

Càng huống chi là toàn bộ phương Nam?" "Ý tứ của ta là đem các phương thế lực trong thành Thường Sa hội tụ lại một chỗ, mọi người

công thủ đồng minh, hỗ trợ lẫn nhau.

Như vậy không chỉ có thể nhất thống chỉnh cái thành Thường Sa các ngành các nghề, còn có thể mượn cơ hội này đem thế lực vươn ra ngoài.

Tỷ như chuyện Giải đương gia nói trước đó, Giải gia thế lực tiến trú Nam Việt, nhưng lại đơn đả độc đấu, căn bản không phải đối thủ của đám địa đầu xà kia.

Nhưng nếu chúng ta giúp một tay, chưa hẳn không thể đứng vững gót chân, đến lúc đó lại chậm rãi tàm thực những địa đầu xà đó." "Thành Thường Sa chung quy quá nhỏ, ánh mắt của chúng ta phải đặt ở toàn bộ phương Nam, thậm chí là toàn bộ Đại Việt mới đúng.

Một khi chúng ta thật sự liên hợp, cho dù là Trần Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn, chúng ta cũng không cần sợ hắn mảy may." Không thể không nói, Trương Khải Sơn người này xác thực là nhân trung long phượng, những điều hắn suy nghĩ quả thực có đạo lý nhất định.

Thậm chí dựa theo quy hoạch của hắn, tương lai các phương thế lực tất định nhanh chóng bước vào con đường phát triển cao tốc.

Mấy người nghe xong thậm chí đều bắt đầu có chút động tâm rồi.

Bất quá những chuyện này cũng không phải nghe xong là có thể làm, làm là nhất định có thể thành. "Phật Gia, không thể không nói kiến nghị của ngài xác thực làm người ta động tâm, nhưng mỗ có một vấn đề, không biết có nên nói hay không." Giải đương gia chắp tay, trầm giọng hỏi. "Giải đương gia cứ nói đừng ngại!" "Sở nói chỉnh hợp các phương thế lực thành Thường Sa, không biết dự định chỉnh hợp thế nào?

Nếu chỉnh hợp thành công, vậy cái liên hợp thế lực mới này tổng

phải có một người dẫn đầu, nếu không thì lại nghe ai?" Giải đương gia vừa dứt lời, Ngô lão gia tử cũng gật gật đầu, mở miệng nói: "Nói không sai, tuy là liên hợp thế lực, nhưng nếu không có người dẫn đầu phách bản đưa ra quyết định, vậy cũng chỉ là một bàn cát rời.

Bất quá nếu thật sự có người dẫn đầu, người này liệu có mượn cơ hội nhúng tay vào chuyện nội bộ của các phương thế lực hay không?

Cái độ này cũng không dễ nắm bắt a, nếu không đừng nói bện thành một sợi dây thừng đánh ra ngoài, e rằng đầu tiên tự mình đã loạn thành một nồi cháo." Hoắc Tam Nương đôi mi thanh tú nhíu chặt, nhìn Trương Khải Sơn, sau đó lại nhìn Sở Kiêu vẫn luôn trầm mặc không nói, bỗng nhiên mím môi cười nói: "Trương Đại Phật Gia, ngài cai sẽ không định tự mình làm người dẫn đầu chứ?" Trương Khải Sơn nghe vậy mặt không đổi sắc, chỉ thấy hắn đứng dậy chắp tay với mọi người nói: "Chư vị, thực không dám giấu diếm, nếu là trước kia Khải Sơn đích xác muốn tranh một tranh vị trí dẫn đầu này.

Bất quá sau khi suy nghĩ lại, Khải Sơn tự thấy cũng không có năng lực bả khống cái liên hợp thế lực này, cho nên liền nghĩ ra một cách.

Các tòa đại thành thời xưa thông thường có chín cái cửa thành, thương khách vãng lai nhất định phải lựa chọn một trong chín cửa thành để ra vào.

Khải Sơn cho rằng, phương liên hợp thế lực này không bằng lựa chọn chín cái gia tộc làm chủ.

Ở trong thành Thường Sa làm mua bán, cũng chỉ có thể ở trong chín đại thế lực lựa chọn một cái, không có con đường nào khác để đi." "Cho nên, chúng ta hoàn toàn có thể tuyển ra chín người dẫn đầu.

Trừ chín gia tộc thế lực này ra, những thế lực lớn nhỏ khác chỉ có thể y phụ vào dưới trướng chín đại gia tộc.

Đồng thời, mâu thuẫn nội bộ các đại gia tộc, trừ phi chinh được sự đồng ý, nếu không người khác không thể can dự.

Mấy vị cảm thấy như thế nào?" Nghe Trương Khải Sơn nói, Sở Kiêu thần tình từ đầu đến cuối đều không có một tia một hào biến hóa.

Từ giờ khắc này bắt đầu, Cửu Môn thành lập đã triệt để bước lên chính quỹ. "Phật Gia, đề nghị của ngài xác thực không tồi, bất quá thành Thường Sa thế lực đông đảo, ngài cho rằng ai có thể liệt vào chín đại gia tộc thế lực?" Nhị Nguyệt Hồng sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng hỏi.

Bên cạnh Hoắc Tam Nương, Ngô lão gia tử, Giải đương gia ba người thỉnh thoảng đem ánh mắt nhìn về phía Sở Kiêu.

Chương 113

Đối mặt với nghi vấn của Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khải Sơn mỉm cười, xoay người ôm quyền, vừa nói vừa hướng về phía Sở Kiêu thi lễ: "Nhị gia, trong thành Thường Sa ai có thể liệt vào chín đại gia tộc thế lực, ta Trương Khải Sơn nói e rằng không tính, cũng không cách nào phục chúng.

Bất quá Sở tộc trưởng thân là chủ nhân Đệ nhất gia tộc thành Thường Sa, ngài nếu mở miệng, tất không ai dám không phục!" "Phật Gia lời này đảo cũng có lý, Sở tộc trưởng một khi mở miệng, thành Thường Sa ai dám không phục?" Giải đương gia nghe vậy, lập tức cười ha hả nói. "Lão gia hỏa ta khẳng định là phục khí, có Sở tiên sinh dẫn dắt, theo lão đầu tử ta thấy, ngược lại là chúng ta chiếm được tiện nghi." "Sở tộc trưởng, không bằng ngài đưa ra cái chương trình?" Trương Khải Sơn thăm dò hỏi.

Nói thật, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Trương Khải Sơn thật không muốn để Sở gia trộn lẫn vào, nhưng hiện thực lại làm cho hắn vô khả nại hà.

Cái liên hợp thế lực này nếu Sở gia không tham gia, vậy chính là muốn cùng Sở gia làm địch, thậm chí Hoắc, Giải, Ngô mấy đại gia tộc thế lực đều căn bản sẽ không tham gia.

Cho nên hắn chỉ có thể lui mà cầu việc khác, lựa chọn đem quyền chủ đạo giao cho Sở gia.

Thậm chí trong lòng tự an ủi, có lẽ có Sở gia dẫn dắt, cái liên hợp thế lực này sẽ càng thêm cường đại cũng không chừng. "Sở tộc trưởng, hay là ngài xem thử cái liên hợp thế lực này có làm được hay không?

Nếu được, chúng ta khẳng định lấy ngài làm chủ." Lúc này, Hoắc Tam Nương cũng vẻ mặt chờ mong nhìn về phía chủ vị Sở Kiêu, lên tiếng nói.

Nhìn ánh mắt chờ mong của mọi người trong tràng, lại nhìn ánh mắt cũng mang theo chút hy vọng của Trương Khải Sơn, Sở Kiêu không khỏi gật gật đầu. "Nếu chư vị đều đã mời, vậy ta nói hai câu.

Nghe Trương Khải Sơn vừa nói, lấy chín tòa cửa thành của cổ đại thành trì làm chủ, phương liên hợp thế lực này sẽ chỉ có chín gia tộc thế lực.

Đã như vậy, cái liên hợp thế lực này liền gọi là Cửu Môn thì thế nào?" "Cửu Môn?

Cái tên này không tồi, Sở tộc trưởng đặt tên hay lắm!" "Đích xác!

Vậy cứ theo lời Sở tộc trưởng, gọi là Cửu Môn!" Nghe Sở Kiêu đặt tên cho liên hợp thế lực là Cửu Môn, mọi người không ai không hai mắt tỏa sáng, lộ vẻ vui mừng.

Đừng nói, cái tên Cửu Môn này thật đúng là rất thích hợp!

Vừa vặn đối ứng với chín gia tộc, đồng thời cùng chín tòa cửa thành của thành trì cổ đại dao tương hô ứng.

Ngay cả Trương Khải Sơn cũng nhịn không được hài lòng gật gật đầu. "Nếu đã muốn thành lập Cửu Môn, vậy tự nhiên phải tuyển ra chín gia tộc thế lực.

Hôm nay Trương gia, Hồng gia, Hoắc gia, Ngô gia, Giải gia ngũ gia tề tụ, ngũ gia tự nhiên muốn ở trong đó." Nghe vậy, trên mặt mọi người đều nhịn không được lộ ra một nụ cười.

Tuy rằng biết ngũ gia đều sẽ nhập tuyển, nhưng giờ phút này chính tai nghe Sở Kiêu nói như vậy vẫn nhịn không được lộ vẻ vui mừng.

Lúc này, Sở Kiêu lại lần nữa mở miệng nói: "Còn Tề gia Tề Thiết Chủy một tay Kỳ Môn Bát Quái, trên phương diện phong thủy kham dư mệnh bặc quái tượng cơ hồ không ai có thể so sánh, đảo cũng có thể tính một môn." Tề Thiết Chủy?

Mọi người nghe vậy hơi tư sách, sau đó phân phân gật đầu đồng ý.

Dù sao luận về thuật phong thủy kham dư, trong thành Thường Sa thật không có ai có thể cùng Tề Thiết Chủy đánh đồng. "Ngoại trừ sáu nhà ra, cũng chỉ còn lại ba nhà, có lựa chọn nào tốt không?" Sở Kiêu vẻ mặt bình tĩnh nhìn mọi người hỏi. "Sở tộc trưởng, Sở gia ngài quý vi Đệ nhất gia tộc thành Thường Sa, tự nhiên cũng phải là một môn chứ." Lúc này, Giải đương gia cười nói.

Không chỉ có hắn, trong lòng tất cả mọi người, Sở gia đều tất nhiên là một trong Cửu Môn, thậm chí ngoài mặt Cửu Môn có chín người đương gia, có việc thì thương lượng, nhưng đến lúc đó ai dám không nghe mệnh lệnh của Sở gia?

Nhưng một màn khiến mọi người kinh ngạc xuất hiện, chỉ thấy Sở Kiêu nhàn nhạt cười, lắc đầu mở miệng nói: "Sở gia ta không nhập Cửu Môn.

Bất quá Cửu Môn nếu đã thành lập, tuy mọi chuyện đều do chín vị đương gia thương lượng, nhưng chung quy cần một người nhất chùy định âm (quyết định cuối cùng) mới được.

Ta chuẩn bị phái một tộc nhân làm Cửu Môn Đề Đốc, vị trí tại trên chín vị đương gia, những việc Cửu Môn quyết định không được đều có thể tìm Cửu Môn Đề Đốc giải quyết.

Các vị thấy thế nào?" Cửu Môn Đề Đốc?

Nghe Sở Kiêu nói, mọi người trong tràng trước tiên là sửng sốt,

sau đó sắc mặt khác nhau.

Mọi người vốn tưởng rằng Sở gia cũng sẽ là một thành viên trong Cửu Môn, nhưng không ngờ Sở Kiêu lại nói Sở gia căn bản không nhập Cửu Môn.

Không chỉ không nhập Cửu Môn, thậm chí còn muốn phái một tộc nhân làm Cửu Môn Đề Đốc.

Chẳng phải rõ ràng nói, Cửu Môn từ nay về sau phải nghe theo mệnh lệnh của tộc nhân Sở gia, cũng có nghĩa là Cửu Môn trở thành thế lực phụ thuộc của Sở gia sao?

Đối với việc này, Ngô lão gia tử và Giải đương gia hai người trên mặt tịnh không lưu lộ ra bất kỳ bất mãn nào, ngược lại trong lòng tràn đầy vui mừng.

Dù sao hai người sớm đã đả định chủ ý muốn tìm Sở gia làm chỗ dựa, hiện tại thành thế lực phụ thuộc của Sở gia, cao hứng còn không kịp, sao có thể không đồng ý?

Trong tràng duy chỉ có Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Hoắc Tam Nương ba người mày nhíu chặt, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì, nhưng trên mặt bọn họ lại không dám lưu lộ ra một tia một hào bất mãn. "Sở tộc trưởng, ý của ngài là muốn ở trên Cửu Môn tái thiết lập một vị trí Đề Đốc quản lý các gia tộc thế lực trong Cửu Môn?

Việc này liệu có chút không thỏa đáng?

Nếu ngài nói Sở gia trực tiếp trở thành Cửu Môn chi thủ (đứng đầu), ta sẽ không có một tia một hào ý kiến.

Nhưng vẻn vẹn chỉ một tộc nhân quản hạt toàn bộ Cửu Môn, xin thứ cho Nhị Nguyệt Hồng ta vô lễ, có chút không dám gật bừa." Nhị Nguyệt Hồng đứng dậy, chắp tay với Sở Kiêu, thần tình trịnh trọng,

ngữ khí cực kỳ nghiêm túc.

Đối với hắn, Sở gia vô luận thế lực hay thực lực cá nhân đều xa không phải Hồng gia có thể so sánh.

Thêm nữa Sở gia đối với hắn có đại ân báo thù giết cha, cho nên nội tâm Nhị Nguyệt Hồng đối với Sở gia cực kỳ cảm kích, hảo cảm độ cũng cực cao.

Nếu hôm nay Sở Kiêu nói Sở gia sẽ là Cửu Môn chi thủ, Nhị Nguyệt Hồng tuyệt đối là người đầu tiên tán đồng, cho dù biết Trương Khải Sơn cũng có ý niệm này.

Nhưng vẻn vẹn chỉ một tộc nhân Sở gia mà muốn quản lý toàn bộ Cửu Môn, Nhị Nguyệt Hồng thật có chút không quá đồng ý.

Sở gia tộc nhân đông đảo, ai biết sẽ là ai đảm nhiệm cái Cửu Môn Đề Đốc này? "Sở tộc trưởng, không bằng ngài trực tiếp đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc đi?

Nếu như vậy mọi người đều tâm phục khẩu phục." Nhìn Nhị Nguyệt Hồng vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí mang theo chút bất mãn muốn trực tiếp phản đối, Trương Khải Sơn một bên vội vàng cười nói.

Lời này vừa nói ra đảo làm cho đôi mắt đẹp của Hoắc Tam Nương sáng lên, ngay cả Ngô lão gia tử và Giải đương gia hai người cũng không kìm được lộ vẻ vui mừng.

Đối với Ngô lão gia hai người, tộc nhân Sở gia đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc tuy rằng cao hứng, nhưng tuyệt đối không sánh bằng do Sở Kiêu đích thân đảm nhiệm.

Đối với Hoắc Tam Nương, Sở Kiêu đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc cũng hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Dù sao thần phục Sở Kiêu và thần phục một tộc nhân Sở gia là

hoàn toàn hai chuyện khác nhau. "Sở tộc trưởng, kiến nghị của Phật Gia ta tán thành, không bằng do ngài đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc, Nhị Nguyệt Hồng ta cũng tuyệt đối đồng ý." Lúc này ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng không còn phản bác cự tuyệt, ngược lại vẻ mặt cười ý gật đầu tán đồng. "Được rồi!

Vị trí Cửu Môn Đề Đốc này ta đã nói rồi, ta không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy để quản lý chuyện của Cửu Môn." Nhiên, đối với đề nghị của mọi người, Sở Kiêu lại không chút do dự lắc đầu cự tuyệt.

Đối với sự phản bác vừa rồi của Nhị Nguyệt Hồng, Sở Kiêu tịnh không tức giận, cũng có thể lý giải tâm tư của mọi người.

Dù sao vẻn vẹn chỉ một tộc nhân Sở gia, trong mắt bọn họ xác thực không sánh bằng do chính hắn đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc quan trọng hơn.

Bất quá, đây hoàn toàn là do mọi người đối với Sở gia không hiểu biết.

Cho dù đến hiện tại, trong mắt đám người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, tộc nhân Sở gia tuy rằng cường đại nhưng tu luyện cùng bọn họ cũng không có gì khác biệt, đều là Quốc thuật mà thôi.

Cho dù Sở gia cường giả Hóa Kình không ít, nhưng cũng không có tư cách đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc, quản lý toàn bộ Cửu Môn.

Nếu bọn họ biết Sở gia đã bước vào con đường siêu phàm chân chính, tương lai thành Tiên làm Tổ đều là chuyện thường, e rằng từng người chỉ biết quỳ cầu Cửu Môn trở thành thế lực phụ thuộc của Sở gia.

Thậm chí cho dù vẻn vẹn chỉ thần phục dưới trướng tùy tiện một tộc nhân Sở gia, bọn họ đều sẽ giơ cả hai tay hai chân đồng ý. "Sở tộc

trưởng, ngài thật sự không suy xét thêm sao?

Vị trí Cửu Môn Đề Đốc này ta cảm thấy trừ ngài ra, e rằng trong Cửu Môn bất kỳ ai cũng đều không phục a!" Thấy Sở Kiêu lần nữa cự tuyệt, Trương Khải Sơn thần tình có chút bất đắc dĩ.

Ngược lại hắn muốn làm Cửu Môn Đề Đốc, nhưng hắn cũng minh bạch không ai sẽ phục.

Nhưng cái vị trí này cầu Sở Kiêu làm, Sở Kiêu đều không nguyện ý, làm cho hắn nhất thời thật không biết nên làm sao. "Chư vị, đầu tiên phải minh bạch, Sở gia ta đối với các vị ý nghĩa là gì!" Nhìn bộ dạng có chút nan kham luống cuống của mọi người, Sở Kiêu thần tình bình tĩnh, chậm rãi mở miệng nói: "Vị trí Cửu Môn Đề Đốc do một tộc nhân Sở gia ta quản hạt, đối với các ngươi tịnh không có chỗ xấu.

Tộc nhân quản hạt các ngươi thực lực cũng xa xa vượt quá tưởng tượng của các ngươi.

Triệt để trở thành thế lực phụ thuộc của Sở gia ta, đối với các ngươi chỉ có chỗ tốt, tương lai hoặc hứa có thể đi lên một con đường càng thêm thênh thang." Nói thật, đối với hắn mà nói, Cửu Môn Đề Đốc căn bản không có lực hấp dẫn.

Bảo hắn trở thành Cửu Môn Đề Đốc, hắn không có cái rảnh rỗi công phu kia.

Nếu không phải muốn thu phục toàn bộ Cửu Môn để hoạch đắc khí vận điểm của thế lực này, hắn thậm chí lười để tộc nhân đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc.

Tương lai Cửu Môn có lẽ thế lực bàng đại, nhưng cho dù thời kỳ đỉnh phong cũng không nhất định lớn bằng một mạch Tả Lĩnh Thường Thắng Sơn.

Bảo hắn trở thành bảo mẫu cho Cửu Môn, hắn không có cái nhàn

tâm kia, càng không có khả năng muốn làm. "Đương nhiên, ta cũng chỉ đưa ra một đề nghị, nếu các ngươi không đồng ý cũng không có gì quan trọng." Nhìn mọi người sắc mặt khác nhau, Sở Kiêu nhẹ nhàng ném xuống một câu, liền bưng chén trà khẽ nhấp một ngụm.

Lời hắn đã nói!

Đồng ý thì cả nhà cùng vui.

Chương 114

Không đồng ý, vậy Cửu Môn rốt cuộc có thể thành lập hay không, cho dù thành lập xong lại có thể duy trì bao lâu, cái đó thì không nhất định.

Nhìn tư thái này của Sở Kiêu, Ngô lão gia và Giải đương gia sắc mặt không khỏi nhìn nhau một cái, sau đó chỉ thấy Ngô lão gia tử suất tiên đứng dậy nói: "Sở tộc trưởng, lão đầu tử ta khẳng định tán thành đề nghị của ngài.

Sở thị tộc nhân người người như rồng, mỗi một người thực lực đều cường đến đáng sợ.

Đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc, lão đầu tử cảm thấy tịnh vô bất khả.

Càng huống chi do Sở thị tộc nhân quản hạt, theo lão đầu tử thấy, cùng do Sở tộc trưởng ngài quản hạt cũng không có khác biệt quá lớn." Nói xong, ánh mắt Ngô lão gia tử nhịn không được liếc mọi người một cái, câu nói cuối cùng kia hiển nhiên là nói cho bọn họ nghe.

Giải đương gia bên cạnh cũng vội vàng đứng dậy cười nói: "Ngô lão gia tử nói đúng, Giải mỗ cũng tán đồng.

Sở tộc trưởng nhật lý vạn cơ, nào có nhiều thời gian như vậy quản lý chỉnh hợp Cửu Môn.

Có thể phái một tộc nhân quản lý đã là phúc phận của Cửu Môn ta, chúng ta lại có gì không đồng ý?" Theo lời Ngô lão gia tử và Giải đương gia nói ra, mấy người khác thần tình ngừng lại.

Đúng a!

Tựa hồ cũng không có khác biệt?

Có khác biệt cũng vẻn vẹn chỉ là trên danh nghĩa Cửu Môn chịu sự quản hạt của Sở Kiêu hay chịu sự quản hạt của tộc nhân Sở gia mà thôi.

Nhưng thực tế thượng, chẳng phải đều là thần phục dưới trướng Sở gia sao? "Ngô lão gia tử, Giải đương gia nói đúng, là ta nghĩ sai rồi, đã như vậy ta cũng đồng ý." Nhị Nguyệt Hồng cười khổ một tiếng, sau đó chắp tay với mọi người, lộ vẻ bất đắc dĩ nói. "Như thế, ta cũng không có đạo lý không đồng ý!" Một bên Trương Khải Sơn cũng gật gật đầu đồng ý việc này.

Đã quyết định xưng là thế lực phụ thuộc của Sở gia, vậy những cái khác hiển nhiên đều không quan trọng. "Đinh, phát hiện Thời Đại Khí Vận Chi Tử Nhị Nguyệt Hồng đối với túc chủ tâm sinh thần phục, độ thần phục đạt 30%, hoạch đắc 15w Khí Vận Điểm!" "Đinh, phát hiện Thời Đại Khí Vận Chi Tử Trương Khải Sơn đối với túc chủ tâm sinh thần phục, độ thần phục đạt 20%, hoạch đắc 10w Khí Vận Điểm." Nga?

Nghe thanh âm hệ thống đột nhiên truyền đến trong đầu, Sở Kiêu nhíu mày, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng.

Hai Thời Đại Khí Vận Chi Tử nay cư nhiên song song tâm sinh thần phục.

Hơn nữa một người trực tiếp tăng độ thần phục lên ba mươi phần trăm, người kia cũng đạt đến trình độ hai mươi phần trăm.

Bất quá khí vận điểm hội tụ trên người hai người cũng bất đồng, 30% của Nhị Nguyệt Hồng mang lại 15w khí vận điểm, Trương Khải Sơn vẻn vẹn 20% thần phục độ đã mang lại 10w khí vận điểm.

Nếu đợi độ thần phục của Trương Khải Sơn tăng lên 30%, khí vận điểm mang lại tuyệt đối có thể vượt qua 15w, thậm chí đạt 20w cũng không chừng.

Nên nói không hổ là Trương Đại Phật Gia sao!

Khí vận ngưng tụ trên người xác thực nồng đậm, ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng không so được. "Sở tiên sinh, ngài phái một tộc nhân trở thành Cửu Môn Đề Đốc quản hạt Cửu Môn, ta không có ý kiến, nhưng ngài cũng phải cho chúng ta biết chuẩn bị phái ai quản hạt Cửu Môn chứ?" Đúng lúc này, Hoắc Tam Nương đột nhiên lên tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người tại tràng sôi nổi hạ ý thức gật đầu.

Bọn họ cũng muốn xem một chút, vị này rốt cuộc sẽ là ai.

Đối với việc này, Sở Kiêu nhàn nhạt cười, sau đó nhìn về phía cửa, nhẹ giọng hô hoán: "Chiêu Võ!" Thoại âm rơi xuống, chỉ thấy một vị thanh niên thân hình tu trường, dung mạo thanh tú, nhìn qua văn chất bân bân chậm rãi đi vào.

Mọi người hạ ý thức quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy người tới là một thanh niên nhìn qua văn nhược, tất cả mọi người không khỏi sắc mặt cau lại. "Tộc trưởng!" Thanh niên đối với Sở Kiêu chắp tay thi lễ, thần sắc cung kính nói. "Chiêu Võ, không cần đa lễ!" Sở Kiêu nhàn nhạt cười, sau đó nhìn về phía Trương Khải Sơn và những người khác, chậm rãi mở miệng nói: "Vị này là Sở Chiêu Võ, từ nay về sau... liền đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc, toàn bộ Cửu Môn cũng quy về hắn quản lý." Sở Chiêu Võ!

Án vai vế là đường huynh của Sở Kiêu, luận quan hệ thậm chí còn gần hơn so với Trường Dịch, Cửu Chiến.

Bất quá luận tu vi thiên phú, tự nhiên không so được.

Nhưng điều đó không đại biểu tu vi của hắn thật sự yếu!

Hiện nay Sở Chiêu Võ một thân tu vi cũng đã nhập Nhất Giai sơ kỳ, trong số những người đã đạt Nhất Giai sơ kỳ cảnh giới của Sở gia, hắn cũng xếp được vào hàng tiền liệt.

Đừng nhìn hắn thân hình văn nhược, thực tế khi chiến đấu tư sát lại cực kỳ ngoan lạt quả đoán.

Nhìn mọi người trầm mặc không nói, Sở Kiêu nhàn nhạt cười nói: "Sao?

Mấy vị đối với Chiêu Võ không hài lòng?" "Ha ha ha...

Sở tộc trưởng đa lự, nếu là người ngài đề nghị làm Cửu Môn Đề Đốc, chúng ta sao có thể không hài lòng?" Giải đương gia sảng lãng cười, sau đó chắp tay thi lễ với Sở Chiêu Võ, cười ha hả chào hỏi: "Võ gia, sau này xin Võ gia chiếu phất nhiều hơn!" "Lão đầu tử cũng ra mắt Võ gia, xin Võ gia sau này đối với Ngô gia ta cũng chiếu cố thêm chút." Ngô lão gia tử chắp tay nói.

Có Giải đương gia và Ngô lão gia tử hai người dẫn đầu, mấy người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng tự nhiên cũng sẽ không bác bỏ mặt mũi Sở Chiêu Võ, phân phân chắp tay thi lễ.

Dù sao vị này sau này chính là Cửu Môn Đề Đốc trực tiếp quản hạt bọn họ, cho dù trong lòng có chút chất nghi cũng không dám nói nhiều.

Nhân bất khả mạo tướng, điểm này bọn họ hiểu được.

Không thấy Nhị Nguyệt Hồng cũng đồng dạng nhìn tuấn tú, nhưng ai có thể ngờ lại là một Ám Kình cường giả. "Ra mắt các vị!" Sở Chiêu Võ khóe miệng gợi lên một nụ cười nhàn nhạt, ôm quyền đáp lễ. "Võ gia, không biết tu vi của ngài là...?" Lúc này, Giải đương gia vẻ mặt tò mò lên tiếng hỏi.

Hắn chưa bao giờ cho rằng Sở Chiêu Võ là một người đơn giản, càng sẽ không hoài nghi Sở Kiêu lại phái một kẻ vô năng quản hạt Cửu Môn.

Hiển nhiên Sở Chiêu Võ này tất định có chỗ hơn người.

Cũng chính vì thế hắn mới tò mò hỏi một câu.

Giải đương gia vừa hỏi, những người khác tự nhiên cũng sôi nổi dỏng tai lên, ánh mắt rơi vào trên người Sở Chiêu Võ.

Bọn họ cũng muốn biết vị Sở Chiêu Võ bị Sở Kiêu trực tiếp đẩy lên vị trí Cửu Môn Đề Đốc này rốt cuộc mạnh bao nhiêu. "Tu vi?" Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Sở Chiêu Võ mày hơi nhíu, lộ vẻ củ kết.

Đối với tu vi hắn thật có chút không biết nói sao.

Nhất Giai?

Tựa hồ bọn họ cũng không hiểu Nhất Giai có ý nghĩa gì đi? "Chắc là... so với Quốc thuật Hóa Kình mà các người nói thì cường đại hơn một chút đi?" Sở Chiêu Võ có chút không xác định nói.

Chủ yếu là sau khi đột phá Nhất Giai hắn chưa từng cùng người tư sát.

Ngược lại trước khi đột phá Nhất Giai từng giết mấy Ám Kình cường giả, hiện tại đột phá xong chắc là mạnh hơn Hóa Kình một ít?

Nhiên, khi lời này vừa thốt ra, trong sát na kia, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng cùng mọi người không ai không thần tình cứng đờ, trong lòng dâng lên một cỗ sóng to gió lớn.

Vừa rồi hắn nói gì?

So với Hóa Kình cường đại hơn một chút?

Nói như vậy, vị thanh niên nhìn qua gầy yếu văn chất bân bân này

cư nhiên là Hóa Kình đỉnh phong, thậm chí là Đan Kình cường giả?

Tê...

Mọi người hạ ý thức hít ngược một hơi khí lạnh!

Thực lực cường đại như vậy, nhưng vị thanh niên tên Sở Chiêu Võ này vì sao ngữ khí lại có vẻ không tự tin như thế?

Tồn tại cường đại như vậy mà lại không tự tin? "...Thật..." Giải đương gia thần tình hãi nhiên, lời nói đều có chút lắp bắp, thậm chí cảm thấy có chút từ cùng (cạn lời).

Thật sự không biết nên nói gì cho tốt!

Tuy rằng biết Sở gia cường đại, trong tộc cường giả xuất hiện lớp lớp, nhưng lại không nghĩ tới tùy tiện một tộc nhân không tên tuổi cư nhiên sở hữu thực lực đáng sợ như vậy.

Hóa Kình!

Cho dù ở nơi võ phong thịnh hành như Nam Việt cũng tìm không ra mấy người đi?

Càng huống chi là Đan Kình cường giả?

Trương Khải Sơn hít sâu một hơi, hai mắt híp lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Chiêu Võ, tựa hồ muốn đem hắn nhìn thấu.

Nhưng lại phát hiện vô luận như thế nào cũng nhìn không thấu đối phương, làm cho hắn không khỏi lần nữa bị thất bại.

Sở gia, quả nhiên người người như rồng! "Được rồi!

Về sau Chiêu Võ chính là Cửu Môn Đề Đốc, cơ hội tiếp xúc còn nhiều, rốt cuộc mạnh bao nhiêu sau này các ngươi sẽ chân chính kiến thức." Nhìn bộ dạng khiếp sợ của mọi người, Sở Kiêu nhàn nhạt cười, hào không để ý nói.

Chương 115

Sự thật thượng, Nhất Giai sơ kỳ Sở Chiêu Võ sau khi tu hành nhiều loại võ đạo chiến kỹ hắn truyền xuống, một thân thực lực đích xác so với Hóa Kình cường giả muốn cường đại hơn không ít.

Còn so với Đan Kình cường giả thế nào thì thật không rõ lắm.

Dù sao hắn cũng chưa thấy qua Đan Kình chân chính mạnh bao nhiêu.

Từ khi đến phương thế giới này, cường giả mạnh nhất hắn từng gặp cũng là Hóa Kình đỉnh phong Chá Cô Tiêu.

Chá Cô Tiêu đi cũng đã mấy tháng, không biết đối phương hiện nay đã đột phá đạp nhập Đan Kình hay chưa.

E rằng đợi Chá Cô Tiêu đột phá Đan Kình xong, không bao lâu nữa vị Bàn Sơn Khôi thủ này liền sẽ tới thành Thường Sa đi. "Võ gia, sau này Cửu Môn liền phải nhờ ngài phí tâm nhiều hơn!" Sau khi biết được Sở Chiêu Võ so với Hóa Kình còn cường đại hơn, Trương Khải Sơn thi lễ một cái, thần tình càng phát ra trịnh trọng.

Có một vị cường giả như vậy tọa trấn, có lẽ Cửu Môn phát triển cũng có thể cung cấp càng nhiều tiện lợi.

Hắn đảo không hoài nghi thực lực Sở Chiêu Võ, dù sao Sở gia cường giả xuất hiện lớp lớp, cũng không có khả năng nói dối. "Sở tộc trưởng, Võ gia, hiện nay Cửu Môn xác định cũng chỉ có Trương gia, Hồng gia, Hoắc gia, Ngô gia, Giải gia, Tề gia sáu môn, ba môn còn lại lại nên giao cho ai?" Lúc này Nhị Nguyệt Hồng mày hơi nhíu, có chút lo lắng hỏi. "Thành Thường Sa các phương thế lực không dưới hàng trăm, ba nhà còn lại các người tự quyết định, sau này chuyện Cửu Môn trực tiếp tìm Chiêu Võ là được, không cần hỏi ta." Sở Kiêu phất

phất tay, hào không để ý nói.

Nghe vậy mọi người lộ vẻ bất đắc dĩ, chỉ đành đem ánh mắt nhìn về phía Sở Chiêu Võ ở bên cạnh. "Võ gia, ngài xem...?" Đối mặt ánh mắt của mọi người, Sở Chiêu Võ hơi trầm ngâm nói: "Chúng ta trước tìm một chỗ rồi lại thương đàm việc này đi, vừa vặn vì sau này tìm một tràng địa (địa điểm) cho Cửu Môn đại hội." "Đích xác như thế, Cửu Môn đại hội sau này ắt không thể thiếu, xác thực nên tìm một chỗ tốt." Ngô lão gia tử tán đồng gật đầu nói. "Thủ hạ ta vừa vặn có một cái trà lâu, nơi đó đảo cũng không tồi, chúng ta không bằng đi nơi đó thế nào?" Giải đương gia nhìn mọi người đề nghị. "Cũng được, chúng ta đi xem trước thế nào?" "Vậy đi một chuyến, nếu thích hợp, sau này ta mở Cửu Môn đại hội liền tại nơi đó." "..." Mọi người nghe vậy cũng không từ chối, sôi nổi gật đầu, chuẩn bị đi xem trước rồi nói sau. "Sở tộc trưởng, vậy chúng ta xin phép cáo từ trước!" Một hàng người hành lễ với Sở Kiêu, sau đó sôi nổi xoay người rời đi. "Tộc trưởng, vậy ta cũng lui xuống trước!" Sở Chiêu Võ liếc mắt nhìn Hoắc Tam Nương vẫn ngồi đó chưa đi, đồng dạng rời khỏi Chính Đường.

Trước khi đi không quên cho Sở Mục Dã đang đứng canh bên cạnh một ánh mắt.

Sở Mục Dã thần tình hơi sững sờ, sau đó bừng tỉnh gật đầu, đồng dạng rời khỏi Chính Đường.

Nhất thời, nơi này chỉ còn lại Sở Kiêu và Hoắc Tam Nương hai người. "Hoắc đương gia không đi, còn có chuyện gì khác?" Sở Kiêu nhíu mày, có chút kỳ quái hỏi. "Sở tiên sinh, chẳng lẽ ngài không chào đón ta như vậy sao?" Hoắc Tam Nương thần tình pha chút u oán nhìn Sở Kiêu, đôi mắt nhỏ câu hồn đoạt phách kia cộng thêm sườn xám câu lặc ra bức họa tuyệt mỹ, thật khiến nội tâm Sở Kiêu có chút phát mao. "Ách...

Hoắc đương gia nói vậy là có ý gì?" Nhìn Hoắc Tam Nương đôi mắt đẹp u oán, Sở Kiêu nhíu mày, có chút kinh ngạc hỏi. "Sở tiên sinh, ngài cho rằng Hoắc Cẩm Tích ta như thế nào?" Hoắc Tam Nương chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt vũ mị không mất vẻ đạm nhã tuyệt mỹ giờ khắc này cực kỳ nghiêm túc nhìn về phía Sở Kiêu. "Hoắc đương gia đẹp như thiên tiên, khí chất cũng thế gian hiếm có, lại quý vi Hoắc gia đương gia, tự nhiên là cực tốt.

Chỉ không biết Hoắc đương gia hỏi như vậy là có ý gì?" Sở Kiêu nhíu mày nhìn Hoắc Tam Nương trước mắt, thật có chút không đoán được đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Chẳng lẽ đối phương muốn dùng mỹ nhân kế? "Đã Sở tiên sinh cho rằng ta tốt, không bằng hai nhà chúng ta kết Tần Tấn chi hảo (kết thông gia) thì thế nào?" Giờ khắc này Hoắc Tam Nương cũng đồ cùng chủy kiến (lật bài ngửa), nói ra mục đích cuối cùng.

Tần Tấn chi hảo?

Sở Kiêu lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt có chút không hiểu nhìn đối phương.

Hoắc Tam Nương thật chuẩn bị dùng mỹ nhân kế?

Chỉ là quan trọng đối phương dùng mỹ nhân kế rốt cuộc muốn từ trên người hắn đạt được cái gì?

Vị trí Cửu Môn Đề Đốc?

Không có khả năng!

Dù sao vừa rồi đã nói rõ, vị trí Cửu Môn Đề Đốc chỉ có thể là tộc nhân Sở gia.

Huống chi Hoắc gia đảm nhiệm Cửu Môn Đề Đốc, chỉ sợ người khác căn bản sẽ không phục. "Sở tiên sinh, ý của ngài thế nào?" Nhìn ánh mắt có chút hoài nghi của Sở Kiêu, Hoắc Tam Nương không khỏi

có chút thẹn quá hóa giận. "Không!" Sở Kiêu lắc đầu: "Hoắc đương gia nói Tần Tấn chi hảo, là định để hai nhà chúng ta liên nhân?" "Không sai!

Hoắc Cẩm Tích ta gả cho Sở tiên sinh thì thế nào?" "Gả cho ta?" Nghe vậy, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu cười: "Nếu ta nhớ không lầm thì nữ tử Hoắc gia xưa nay không gả ra ngoài, càng huống chi là Hoắc gia gia chủ.

Hoắc đương gia uống rượu say rồi chớ nên nói đùa." "Sở tiên sinh, ta khả không có cùng ngài nói giỡn, ta là nghiêm túc.

Ta một khi gả cho ngài, vị trí Hoắc gia gia chủ ta tự nhiên sẽ nhường lại cho người khác trong Hoắc gia.

Còn về chuyện nữ tử Hoắc gia chưa bao giờ gả ra ngoài, đảo cũng là sự thật.

Nhưng nếu là gả cho Sở tiên sinh ngài, cái quy củ kia cũng không cần thiết phải tuân thủ." Hoắc Tam Nương mím môi cười, ánh mắt xác thực gắt gao nhìn chằm chằm Sở Kiêu.

Nhìn Hoắc Tam Nương giờ khắc này thần sắc vô cùng nghiêm túc, Sở Kiêu không cấm nheo lại hai mắt.

Hoắc Cẩm Tích chơi thật? "Sở tiên sinh, Hoắc Cẩm Tích ta tự nhận ở thành Thường Sa này, vô luận từ dung mạo, thân đoạn, thủ đoạn, gia thế mà xem đều không ai có thể so sánh với ta.

Hiện nay ta tự tiến chẩm tịch (tự đề cử mình), ngài lại chần chờ không mở miệng là có ý gì?

Chẳng lẽ cảm thấy Hoắc Cẩm Tích ta không xứng hay sao?

Hay là lo lắng ta cùng ngài liên nhân là có dụng tâm khác, muốn từ Sở gia đạt được cái gì?

Nếu là điểm này ngài đại khái có thể yên tâm, ta đối với ngài đích xác có động tâm, trừ ngài ra cũng không ai có thể xứng đôi với Hoắc Cẩm Tích ta.

Đương nhiên ta cũng không giấu diếm, Sở gia thế đại, cùng ngài liên nhân, Sở gia hoặc hứa có thể vì Hoắc gia ta cung cấp một ít tiện lợi, nhưng ta một khi gả cho ngài, thành người Sở gia, tự nhiên hết thảy lấy ngài, lấy toàn bộ Sở gia lợi ích làm trọng.

Nói đi...

Ta đã nói đến nước này, ngài rốt cuộc đồng ý hay không?

Thân là Tộc trưởng gia tộc họ Sở, hành sự lại lề mề chậm chạp như thế sao?" Nhìn Sở Kiêu vẫn luôn trầm mặc không mở miệng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hoắc Cẩm Tích không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng, ngữ khí đều nhịn không được mang theo chút bỉ di.

Hoắc Cẩm Tích nàng ở thành Thường Sa lệnh vô số nam tử vì đó điên đảo, người muốn cưới nàng có thể từ thành Thường Sa xếp hàng đến tận Hồng Đô.

Nhưng những người đó nàng một ai cũng chướng mắt.

Hiện nay nàng tự mình tới cửa muốn gả cho Sở Kiêu, nhưng đối phương cư nhiên chần chờ do dự mãi không mở miệng, làm cho Hoắc Cẩm Tích vốn luôn tâm cao khí ngạo làm sao có thể không thẹn thùng tức giận?

Tác tiễn (hạ thấp) người cũng không phải tác pháp như vậy chứ?

Sở gia Tộc trưởng cũng không nên đối đãi với ta như vậy a?

Nhìn Hoắc Cẩm Tích có chút thẹn quá hóa giận, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu cười, nhẹ giọng mở miệng nói: "Dung mạo, thân đoạn của Hoắc đương gia đích xác thế gian hiếm có, đối mặt với ngài e

rằng không mấy nam nhân sẽ không động tâm.

Càng đáng quý hơn, Hoắc đương gia quý vi người đứng đầu Hoắc gia, vô luận tâm kế, hành sự thủ đoạn đều có thể xưng là đỉnh tiêm.

Nếu có thể nghênh cưới Hoắc đương gia, Sở mỗ tự nhiên sẽ không không đồng ý, chỉ có điều có một số việc Hoắc đương gia tốt nhất nên biết trước thì tốt hơn.

Nếu có thể đồng ý, vậy liền như lời nàng nói.

Nếu không nguyện ý, không tiếp thu được, vậy chuyện liên nhân vừa rồi coi như chưa từng phát sinh, thế nào?" Khi nghe Sở Kiêu nguyện ý, khuôn mặt tươi cười của Hoắc Tam Nương lập tức vui vẻ, nhưng khi nghe còn có điều kiện, thần tình nàng lại không khỏi trầm xuống. "Nói đi, chuyện gì!" Hoắc Tam Nương đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm Sở Kiêu, trong ngữ khí trừ bỏ chút thẹn quá hóa giận lại mang theo một ít tò mò.

Dù sao nàng cũng muốn nghe thử vị Sở Kiêu này rốt cuộc sẽ nói ra chuyện gì. "Ta có thể cưới Hoắc đương gia, nhưng vị trí Chính thê, Hoắc đương gia không cần nghĩ tới." Sở Kiêu mặt sắc bình tĩnh, chậm rãi nói. "Cái gì?" "Sở tiên sinh, ngài nói cái gì?

Vị trí Chính thê ta không cần nghĩ tới?" "Hoắc Cẩm Tích ta tốt xấu gì cũng là đương gia nhân của Hoắc gia, ngài muốn bảo ta làm Di thái thái cho ngài không thành?" Khi nghe câu nói kia của Sở Kiêu, đồng tử Hoắc Tam Nương lập tức co rụt lại, trên khuôn mặt tuyệt mỹ càng bố mãn hàn sương, đôi mắt đẹp gắt gao nhìn chằm chằm Sở Kiêu, thần tình cực kỳ tu phẫn.

Di thái thái?

Hoắc Cẩm Tích nàng thân là đương gia nhân Hoắc gia, cư nhiên muốn cho người ta làm lẽ, trở thành Di thái thái của người khác?

Việc này nếu truyền dương ra ngoài, chẳng phải người cả thành Thường Sa đều sẽ chê cười?

Mặt mũi của Hoắc Cẩm Tích nàng nãi chí toàn bộ Hoắc gia coi như bị người dẫm nát dưới chân. "Sở tiên sinh, ngài nếu không muốn cưới Hoắc Cẩm Tích ta thì cứ nói thẳng, ta không tin Hoắc Cẩm Tích ta gả không được, hà tất phải nhục nhã ta như vậy?" Hoắc Cẩm Tích cắn chặt răng ngà, khuôn mặt băng lãnh, gắt gao trừng mắt Sở Kiêu, giọng căm hờn quát. "Hoắc đương gia không cần phẫn nộ như vậy.

Đối với tuyệt thế giai nhân như Hoắc đương gia, Sở mỗ lại làm sao sẽ không động tâm?

Chương 116

Chỉ là lúc trước Sở mỗ đã nói, nếu có thể đáp ứng điều kiện này ta tự nhiên sẽ cưới nàng, nếu không đồng ý, chuyện liên nhân của hai ta coi như thôi!" Nhìn Hoắc Cẩm Tích vẻ mặt phẫn nộ hận không thể cắn chết mình, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu than nhẹ.

Nói thật, đối với Hoắc Cẩm Tích hắn xác thực có chút động tâm.

Dung mạo tuyệt mỹ, thân tư tuyệt mỹ, khí chất vũ mị không mất vẻ đạm nhã, tuyệt đối là thế gian hiếm có tuyệt thế giai nhân.

Khó quý nhất chính là đối phương không phải bình hoa.

Thân là người đứng đầu Hoắc gia, thủ đoạn, tâm kế đều không thiếu, nếu không cũng không cách nào dẫn dắt toàn bộ Hoắc gia lập túc ở thành Thường Sa.

Hắn cũng có thể cảm nhận được đối phương lúc trước đích xác không nói dối, Hoắc Cẩm Tích thật sự đối với hắn động tâm.

Trong đó hoặc hứa sảm tạp chút tâm tư muốn mang lại cho Hoắc gia một ít lợi ích.

Nhưng một khi gả cho hắn, Hoắc Cẩm Tích thật có thể một lòng hướng về Sở gia.

Huống chi thành người Sở gia, đối phương tự nhiên cũng sẽ không phản bội Sở gia.

Thử hỏi tuyệt đại giai nhân như vậy sao có thể không động tâm?

Tại phương thế giới này, nếu ngay cả Hoắc Cẩm Tích hắn đều chướng mắt, thật không biết còn có người nào có thể lọt vào mắt hắn?

Ngay tại Đạo Tống thế giới, các phương diện có thể so sánh với Hoắc Cẩm Tích cũng chỉ lác đác vài người mà thôi.

Hoắc Tiên Cô, Doãn Tân Nguyệt, Hồng Cô Nương, Hoa Linh!

Cùng thời đại, chân chính có thể lọt mắt xanh, ngoại trừ Hoắc Cẩm Tích ra cũng chỉ có bốn người kia thôi.

Nếu ngay cả mấy người này đều chướng mắt, vậy chỉ có thể đợi mấy chục năm sau đem ánh mắt đặt ở Tuyết Lỵ Dương, Trần Văn Cẩm, Doãn Nam Phong...

Hoặc là đợi tương lai Sở gia đạp túc thế giới khác, thân là Tộc trưởng, nữ nhân của Sở Kiêu chỉ có thể là những Nữ Thần, Thánh Nữ, Tiên Tử, Nữ Đế... cái vị trí kia thật sự quá xa xôi, nhưng thân là nhất tộc chi trưởng, chẳng lẽ hắn ít nhất phải làm hòa thượng mấy chục hàng trăm năm sao?

Huống chi hắn bảng định kim chỉ nam là Hệ thống phát triển gia tộc.

Thân là nhất tộc chi trưởng, vô luận thành thân, sinh hạ con nối dõi, có lẽ đều có thể có phần thưởng ẩn tàng cũng chưa biết chừng.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của hắn, cũng không thể vì nghiệm chứng cái suy đoán này liền tùy ý tìm người trắc thí chứ?

Vừa vặn hiện nay Hoắc Cẩm Tích đưa tới cửa, nếu đối phương nguyện ý, hoặc hứa có thể mang đến cho hắn một ít kinh hỉ cũng không chừng.

Lúc này Hoắc Cẩm Tích cũng tỉnh táo lại, tuy rằng khuôn mặt vẫn như hàn băng, nhưng cũng không giống như lúc trước phẫn nộ như vậy. "Sở tiên sinh, tốt nhất ngài nên cho ta một lời giải thích.

Ngài đã có thê tử rồi?

Hay đơn thuần là coi thường Hoắc Cẩm Tích ta?" Hoắc Cẩm Tích hít sâu một hơi, thanh âm trầm thấp lại băng lãnh nói. "Hoắc đương gia nói quá lời rồi, Sở mỗ đến nay chưa từng cưới vợ, nữ tử thế gian hiếm có như nàng, Sở mỗ lại làm sao có khả năng coi thường?" Sở Kiêu đứng dậy lắc đầu, chậm rãi đi đến trước mặt Hoắc Cẩm Tích, đôi con ngươi thật sâu nhìn chăm chú nàng một hồi lâu.

Đối mặt với ánh mắt nóng rực như vậy, cho dù là Hoắc Cẩm Tích cũng không khỏi có chút mặt đỏ tai hồng, ánh mắt trốn tránh, nhưng thanh âm nàng vẫn lãnh đạm nói: "Nếu chưa cưới vợ, cũng không phải coi thường ta, vì sao lại muốn ta làm lẽ?" Nhìn khuôn mặt trong nháy mắt trở nên đỏ bừng của Hoắc Cẩm Tích, Sở Kiêu khóe miệng hơi nhếch, sau đó cười nhạt nói: "Thân là nhất tộc chi trưởng, đích mạch của ta hiện nay cũng chỉ còn lại mình ta, thê vị của ta tuyệt đối sẽ không chỉ có một người nữ nhân, điểm này nàng hẳn là có thể lý giải." Nghe vậy, Hoắc Cẩm Tích đôi mắt đẹp lập tức híp lại: "Nếu là như thế, ngài cưới thêm mấy người ta cũng có thể lý giải, ta cũng sẽ không phản đối." "Ta làm người đối đãi với bạn lữ của mình luôn nhất thị đồng nhân (bình đẳng như nhau), nếu cưới nàng làm Chính thê, chẳng phải đối với những người khác không công bằng?

Nếu lập người khác làm Chính thê, lại đối với nàng không công bằng.

Cho nên tạm thời vị trí Chính thê không chỉ có nàng, mà đối với người khác cũng vậy, hoặc hứa tương lai ai biểu hiện cao hơn, vị trí Chính thê chính là của người đó." Nhìn Hoắc Cẩm Tích hãm nhập trầm tư, Sở Kiêu khóe miệng không khỏi hiện ra một nụ cười nhàn nhạt.

Nếu tương lai Hoắc Cẩm Tích biểu hiện thật sự có thể thoát dĩnh nhi xuất (nổi bật hơn cả), vị trí Chính thê đảo cũng không phải không thể cho nàng.

Nhưng Sở Kiêu đối với nàng thật không có tin tưởng.

Lương cửu sau đó, Hoắc Cẩm Tích rốt cuộc hồi thần, chỉ thấy nàng thật sâu nhìn thoáng qua Sở Kiêu, sau đó mím môi cười nhạt nói: "Những lời Sở tiên sinh vừa nói xác thực có chút đạo lý, bất quá đổi lại là người khác e rằng sẽ không nghe những thứ này.

Nhưng ai bảo ta đích xác đối với ngài động tâm đây?

Đã vậy, để cho ta làm lễ cũng không phải là không thể.

Nếu Sở gia sau này có thể trở thành thế lực gia tộc đỉnh cấp hoành khóa Nam Bắc Đại Việt, vậy Hoắc Cẩm Tích ta liền làm lễ cho ngài thì đã sao?

Nhưng hiện tại... không được!

Tối thiểu những trưởng bối trong Hoắc gia sĩ diện cũng sẽ không đáp ứng." "Nga?

Ý tứ của nàng là cá nhân nàng đã đáp ứng rồi?" Sở Kiêu nhíu mày, mang theo chút trêu chọc nhìn Hoắc Cẩm Tích. "Ta đáp ứng thì có ích lợi gì?" Hoắc Cẩm Tích tức giận trắng mắt liếc hắn một cái: "Nếu là Chính thê, ta một người liền có thể quyết định, nhưng làm Di thái thái, chỉ sợ Hoắc gia trên dưới sĩ diện đều sẽ ngăn cản." Lời nàng hơi ngừng lại, khi nhìn về phía Sở Kiêu, ánh mắt không khỏi trở nên có chút u oán phức tạp: "Chỉ mong lựa chọn này của ta không sai, nếu không Hoắc gia và ta đều sẽ trở thành trò cười." Cảm nhận tâm tư có chút phân loạn của giai nhân, Sở Kiêu trong lòng khẽ động, hạ ý thức nắm lấy đôi nhu đề (bàn tay mềm mại) như bạch ngọc thanh thông kia.

Hoắc Cẩm Tích hạ ý thức muốn giãy giụa, nhưng cuối cùng lại thả lỏng xuống, vẻn vẹn chỉ u u than một tiếng: "Sau này gọi ta là Cẩm Tích đi." "Cẩm Tích?

Ta cũng không ngại nàng gọi ta là Sở đại ca?" "Nghĩ hay nhỉ, tuổi ngài còn không lớn bằng ta đâu." Hoắc Cẩm Tích liếc mắt một cái, sau đó hơi trầm ngâm nói: "Chúng ta chi gian đã nói rõ, xưng hô là Sở tiên sinh đảo cũng quá xa lạ.

Sau này có người ngoài ta gọi là Sở gia, nếu không có người ngoài, ta xưng Sở lang như thế nào?" Nói xong, Hoắc Cẩm Tích nhịn không được nâng bàn tay phải trắng nõn tinh tế như những cọng hành, nhẹ nhàng đặt lên má Sở Kiêu, ánh mắt xuất thần thấp giọng tự nói: "Khả đừng làm cho ta thất vọng a.

Đã muốn ta làm lễ, vậy hãy chứng minh cho ta xem ngài có cái bản lãnh đó, đừng làm cho ta thất vọng a, Sở lang!" "Yên tâm!

Hoành khóa Nam Bắc Đại Việt đỉnh cấp gia tộc cũng không dùng đến thời gian quá dài đâu!" Sở Kiêu nhẹ nhàng cười.

Đích vị của hắn cũng không phải khu khu cái gọi là Đại Việt đỉnh cấp gia tộc thế lực.

Toàn cầu đệ nhất gia tộc, thử phương thế giới đệ nhất gia tộc...

Vị diện đệ nhất gia tộc...

Nãi chí hoành khóa vô lượng chư thiên, trở thành vĩnh hằng bất hủ gia tộc!

Khu khu một cái Đại Việt đỉnh cấp gia tộc thế lực từ đầu đến cuối chưa từng được hắn để vào mắt. "Được rồi!

Đã chuyện của chúng ta đã rõ ràng, vậy ta cũng nên đi trà lâu của Giải đương gia, Cửu Môn thành lập chi sơ sự tình định nhiên phồn tạp, ta nếu còn không đi e rằng bọn họ cũng nên sốt ruột rồi." Ngắn ngủi ôn hinh sau đó, Hoắc Cẩm Tích một phen đẩy Sở Kiêu ra, sửa sang lại sườn xám có chút nếp nhăn, tức giận trắng mắt liếc hắn một cái nói. "Cũng được, tương lai còn dài!" Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh gật

đầu, sau đó chậm rãi nói: "Cửu Môn thành lập chủ yếu là vì hỗ trợ lẫn nhau, cho nên không nên có nội đấu, tốt nhất đừng để xuất hiện, điểm này nàng tốt nhất ghi tạc trong lòng." "Hừ!

Ta mới lười cùng bọn họ đấu, đợi ta gả cho ngài rồi, Hoắc gia ta không tranh, Sở Kiêu ngài chẳng lẽ có thể không giúp Hoắc gia ta hay sao?" Hoắc Cẩm Tích khẽ hừ một tiếng.

Nếu là bất đắc dĩ cũng phải tranh một tranh quyền lên tiếng.

Nhưng hiện tại nàng mới lười để ý tới mấy thứ này. "Minh bạch là tốt!" Thường Sa thành, trên một tòa các lâu!

Lúc này, những người trên tòa các lâu rộng rãi đã sớm bị thanh lý ra ngoài.

Cả tòa các lâu chỉ bày biện chín chiếc ghế dựa.

Chín chiếc ghế được xếp theo hình bán nguyệt, ở phía trước nhất đặt một chiếc ghế trông càng thêm cổ phác và đại khí. "Chậc chậc...

Giải đương gia, trà lâu của ngài không tệ nha, tốc độ cũng thật nhanh, mới có chút thời gian mà đã an bài thỏa đáng trong này rồi?" Ngô lão gia tử vừa hút thuốc lào, vừa nhìn khung cảnh trên các lầu, không khỏi chép miệng trêu chọc. "Ha ha ha...

Mệnh lệnh của Sở tộc trưởng đã ban xuống, huống hồ lại là đại sự kiến lập Cửu Môn của chúng ta, yên nào có thể không an bài chu đáo?" Giải đương gia cười sảng lãng, sau đó chắp tay với Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng ở phía sau: "Mấy vị, mời ngồi đi!" "Chờ thêm chút nữa đã, chín chiếc ghế này cũng không dễ ngồi như vậy đâu, ai nên ngồi cái nào, tất cả phải nghe Vũ gia an bài." Trương Khải Sơn mỉm cười, thản nhiên nói. "Xác thực là cái lý này, Phật gia chưa ngồi, ta lại làm sao có thể trực tiếp ngồi xuống?" "Vậy thì chờ thêm chút nữa!" Nghe Trương Khải Sơn nói vậy, đám người cũng vội

vàng gật đầu, cười tán đồng đứng chờ đợi.

Không bao lâu sau, chỉ thấy một bóng người từ dưới lầu đi lên. "Tê...

Hôm nay là có chuyện gì thế a?

Phật gia, Nhị gia, Ngô lão gia tử, còn có Giải đương gia, mấy vị ngài thế mà lại tụ tập một chỗ." "Nghe nói mấy vị tìm ta, ta còn tưởng rằng đã xảy ra đại sự gì, vội vàng gấp rút cuối cùng cũng tới nơi." "Không biết mấy vị đã xảy ra chuyện gì?" Tề Thiết Chủy thần tình có chút kinh ngạc nhìn đám người trên các lâu, trong lòng cực kỳ nghi hoặc.

Trước mắt mấy người này đều là những gia tộc thế lực đỉnh tiêm tại Thường Sa thành hiện nay, hỏi sao hôm nay tất cả đều tụ tập ở chỗ này?

Nghe nói Phật gia, Nhị gia bọn họ hôm nay đều đi phủ thượng của Tộc trưởng, sao bây giờ lại ở chỗ này?

Chẳng lẽ những người này muốn liên hợp lại nhắm vào Sở gia?

Không được!

Nếu thật sự là như thế, phải nghe ngóng cho kỹ, những người này rốt cuộc chuẩn bị làm cái gì mới được.

Trong lòng Tề Thiết Chủy vừa suy tư, trên mặt lại chất đầy nụ cười, chắp tay chào hỏi đám người. "Ha ha ha...

Vị này là Thường Sa thành đệ nhất mệnh tiên sinh của chúng ta, về sau có thể phải đổi giọng gọi là Tề gia rồi!" Nhiên, chỉ thấy Giải đương gia lại ôm quyền chắp tay, trên mặt tràn ngập nụ cười cực kỳ nhiệt liệt.

Chương 117

"Không sai, xác thực phải đổi giọng, dù sao thân là một trong Cửu Môn, lại gọi thầy tướng số thì không dễ nghe cho lắm." Trương Khải Sơn gật gật đầu, cũng đầy mặt tiếu ý nhìn về phía Tề Thiết Chủy. "Tề gia!" "Tề gia!" Nhị Nguyệt Hồng và Ngô lão gia tử ở bên cạnh cũng cười chắp tay gọi một tiếng Tề gia! "Không...

Không, náo cái gì thế này?

Tề gia hay không Tề gia, ta càng nghe càng hồ đồ a?" Tề Thiết Chủy thần tình hoảng hốt, hoàn toàn không hiểu đám người Trương Khải Sơn, Giải đương gia đang giở trò gì. "Tề gia, chỉ sợ ngài còn chưa biết đi, hôm nay bọn ta đi Sở gia, dưới sự chứng kiến và an bài của Sở tộc trưởng, sẽ chỉnh hợp các đại thế lực tại Thường Sa thành, tổ kiến một cái liên hợp thế lực, cái thế lực này được Sở tộc trưởng thân miệng ban tên: Cửu Môn!

Trương gia, Hồng gia, Ngô gia, Giải gia, Hoắc gia, còn có Tề gia, đều nằm trong danh sách Cửu Môn!

Cho nên, từ nay về sau, Tề Thiết Chủy ngài chính là một trong Cửu Môn, người người đều phải xưng tụng một tiếng Tề gia!" Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Tề Thiết Chủy, Giải đương gia cười sảng lãng hai tiếng, sau đó bắt đầu giải thích cho hắn.

Nghe giải thích xong, Tề Thiết Chủy trừng lớn mắt, thần tình cực kỳ kinh dị.

Ánh mắt hắn càng nhịn không được, theo bản năng nhìn thoáng qua Trương Khải Sơn ở bên cạnh.

Hắn biết rõ Trương Khải Sơn có tâm muốn chỉnh hợp các phương thế lực tại Thường Sa thành.

Nhưng không ngờ, hiện nay các phương thế lực Thường Sa thành tuy rằng bắt đầu chỉnh hợp, nhưng nhìn tình huống này, cư nhiên là thần phục dưới trướng Sở gia.

Loại tình huống này, Trương Khải Sơn thế mà lại đồng ý?

Ngay cả cái tên Cửu Môn này, cũng do Tộc trưởng tự mình đặt?

Ta cũng là một trong Cửu Môn? "Tê...

Tộc trưởng không hổ là Tộc trưởng, xem ra Trương Khải Sơn cũng đã thần phục Tộc trưởng rồi?" "Như vậy cũng tốt, ta cùng hắn dù sao quan hệ cũng không tệ, nếu không cần thiết, có thể không trở mặt thành thù, tự nhiên là cực tốt." Tề Thiết Chủy nội tâm âm thầm kinh thán trước sự cường đại của Sở Kiêu, khiến Trương Khải Sơn trực tiếp nảy sinh tâm ý thần phục, đồng thời lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, Trương Khải Sơn lựa chọn thần phục, vậy hắn cũng không cần cùng đối phương làm địch. "Chư vị, đợi lâu rồi!" Đúng lúc này, một thanh âm bỗng nhiên truyền đến.

Ngay sau đó, đám người ngẩng đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, chỉ thấy một thanh niên thân hình tu trường, khí chất văn chất bân bân đang chậm rãi từ dưới lầu đi lên. "Gặp qua Vũ gia!" "Vũ gia!" "Gặp qua Vũ gia!" Nhìn thấy người tới, bốn người Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô lão gia tử, Giải đương gia nhao nhao ôm quyền, chắp tay thi lễ, mang theo chút cung kính nói. "....." Nhìn thấy một màn này, Tề Thiết Chủy thần tình lập tức sững sờ, đối với Sở Chiêu Võ, hắn tự nhiên không quen biết, cho nên cũng không biết người này là ai. "Tề gia, vị này là Vũ gia, tộc nhân Sở gia, được Sở tộc trưởng cố ý an bài trở thành Cửu Môn Đề Đốc, về sau sẽ quản hạt Cửu Môn chúng ta." Nhị Nguyệt Hồng ở bên cạnh thấp giọng giới thiệu. "Vũ gia?" "Hóa ra là Vũ gia a, chớ trách chớ trách, vừa rồi Tề

Thiết Chủy ta thất lễ." Vừa nghe thấy thế, Tề Thiết Chủy trong lòng kinh hãi, vội vàng chắp tay thi lễ.

Là tộc nhân Sở gia, hắn nào dám có một chút bất kính?

Càng huống chi, vị này là Cửu Môn Đề Đốc do Tộc trưởng cố ý an bài, mang ý nghĩa ngày sau chính là cấp trên trực tiếp của bọn hắn. "Tề Thiết Chủy a, ta nghe Tộc trưởng cùng Cửu Chiến, Trường Dịch nhắc qua ngươi, mọi người về sau đều là người một nhà, không cần quá để ý những hư lễ này." Sở Chiêu Võ mỉm cười, cũng đáp lễ với đám người, sau đó lại nhìn về phía Tề Thiết Chủy nói. "Ai, Vũ gia chê cười, ngài là Cửu Môn Đề Đốc, lễ tiết nên có vẫn phải có, nếu không truyền ra ngoài người ngoài chẳng phải cho rằng Cửu Môn chúng ta không có quy củ sao." Tề Thiết Chủy xua tay, cười nói. "Lời Tề gia nói có lý, Cửu Môn chúng ta về sau bao trùm cả Thường Sa thành, tất nhiên phải hướng ra phía ngoài khuếch trương, nhưng chúng ta dù sao cũng là thế lực phụ thuộc của Sở gia, đại biểu cho thể diện của Sở gia.

Nếu để người khác trào phúng Cửu Môn chúng ta không hiểu quy củ, chẳng phải là đang đánh vào mặt mũi Sở gia sao?

Cho nên, quy củ nên có, cái nào cũng không thể thiếu." Giải đương gia cực kỳ tán đồng lời Tề Thiết Chủy nói, đám người nghe vậy, ai nấy đều hài lòng gật đầu. "Ai?

Đã lâu như vậy rồi sao Hoắc đương gia còn chưa tới?" Đột nhiên, Tề Thiết Chủy có chút nghi hoặc hỏi. "....." Trương Khải Sơn nhíu mày, nhớ tới lúc đám người rời khỏi chính đường Sở gia, Hoắc Tam Nương vẫn ngồi ở đó chưa đi? "Không vội, lập tức sẽ tới thôi!" Sở Chiêu Võ sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói. "Vũ gia, hay là ngài ngồi trước đi?

Ngài thân là Cửu Môn Đề Đốc, chiếc ghế ngài ngồi, cùng với vị

trí, tự nhiên phải có chú trọng.

Chiếc ghế đơn độc đặt ở trên cùng, cũng là vị trí trung tâm nhất kia, là đặc biệt chuẩn bị cho ngài." Giải đương gia cười ha hả chỉ vào chiếc ghế cổ phác đại khí nhất nhưng không mất đi vẻ xa hoa ở cách đó không xa, nói với Sở Chiêu Võ.

Đối với việc này, mọi người trong tràng cũng không có bất kỳ ai cảm thấy không đúng, ngược lại cho rằng đó là điều nên làm.

Dù sao, Cửu Môn Đề Đốc tự nhiên phải có vị trí mà Cửu Môn Đề Đốc nên có! "Mấy vị, để mọi người đợi lâu!" Đột nhiên, một thanh âm vũ mị không kém phần đạm nhã từ dưới lầu vang lên, ngay sau đó, liền thấy Hoắc Tam Nương một thân sườn xám khoan thai đi tới. "Hoắc đương gia, ngài rốt cục cũng tới!" "Chậc chậc...

Nhìn Hoắc đương gia mặt mũi hồng hào, sợ không phải là gặp hỉ sự chứ?" "A?

Hoắc đương gia, không ngại chia sẻ với chúng ta một chút?" "....." Nhìn thấy dáng vẻ mang theo nụ cười minh mị của Hoắc Tam Nương, đám người không khỏi cười trêu chọc.

Đối với việc vừa rồi khi mọi người rời đi, Hoắc Tam Nương lại một mực không đi, bọn họ lại há có thể không biết?

Chẳng qua đều đang giả bộ không biết mà thôi!

Hiển nhiên, Hoắc Tam Nương tới muộn như vậy, khẳng định là đã nói chuyện gì đó với Sở tộc trưởng.

Giờ phút này, Hoắc Tam Nương thần thái phi dương, định nhiên là đã xảy ra chuyện khiến nàng cực kỳ cao hứng.

Cho nên, cả nhóm người đều mượn cớ trêu chọc, muốn thử xem có thể nghe ngóng được chút gì hay không. "Không được rồi không được rồi, ta quan sát Hoắc đương gia tựa hồ hồng loan tinh động,

mệnh cách có thế phượng hoàng niết bàn a..." Đột nhiên, Tề Thiết Chủy vẻ mặt chấn kinh nhìn Hoắc Tam Nương, thần tình kinh thán nói: "Hoắc đương gia, ngài đây là nhân duyên tới rồi a, chỉ là đối tượng nhân duyên của ngài, tựa hồ là một tồn tại không được rồi a." Lời này của Tề Thiết Chủy vừa ra, mọi người trong tràng không ai không biến sắc, thần tình nghiêm túc lại phức tạp, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hoắc Tam Nương.

Kỳ Môn Bát Toán của Tề gia, cho tới nay chưa từng sai, mọi người tại đây ai mà không biết?

Trước mắt Tề Thiết Chủy nói Hoắc Tam Nương nhân duyên tới, lại thêm trước đó đối phương cố ý lưu lại Sở phủ, chẳng lẽ...

Nhìn thần tình nghiêm túc lại phức tạp của đám người, Hoắc Tam Nương mỉm cười, cũng không giải thích, ngược lại đưa ánh mắt nhìn về phía Sở Chiêu Võ ở bên cạnh. "Vũ gia, chẳng lẽ Hoắc đương gia thật sự cùng Sở tộc trưởng..." Nhị Nguyệt Hồng thần tình có chút kinh ngạc, lại có chút không dám tin tưởng.

Sở Chiêu Võ sắc mặt bình tĩnh gật gật đầu, trước tiên chắp tay thi lễ với Hoắc Tam Nương, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: "Giữa Hoắc đương gia và Tộc trưởng, xác thực có một chút manh mối, vị này có khả năng sẽ gả cho Tộc trưởng nhà ta." Tê...

Lời này của Sở Chiêu Võ vừa ra, mọi người trong tràng không ai không thầm kinh thán, ánh mắt cực kỳ chấn kinh nhìn về phía Hoắc Tam Nương.

Hoắc Tam Nương thật là thủ đoạn cao cường, trách không được có thể trở thành Hoắc đương gia, dẫn đầu Hoắc gia trở thành thế lực gia tộc đỉnh cấp tại Thường Sa thành.

Mới vừa định ra Cửu Môn, trong nháy mắt thế mà lại có liên hệ với Sở tộc trưởng, vị này thậm chí còn có thể sẽ gả cho Sở tộc

trưởng.

Một khi Hoắc Tam Nương gả cho Sở tộc trưởng, vậy địa vị Hoắc gia, chỉ sợ sẽ được tăng lên nhanh chóng. "Chậc chậc...

Ta nói mệnh cách Hoắc đương gia có tư thế phượng hoàng niết bàn nha, nguyên lai là muốn gả cho Sở tộc trưởng a, vậy thì khó trách." Bên cạnh, nghe rõ tình huống, Tề Thiết Chủy cũng nhịn không được kinh thán một tiếng, sau đó vẻ mặt hâm mộ nhìn Hoắc Tam Nương, trong lòng càng thầm tiếc nuối bản thân không phải là nữ tử. "Chúc mừng chúc mừng a Hoắc đương gia, ngày ngài cùng Sở tộc trưởng thành thân, chúng ta nhất định phải đi đại lễ!" "Không sai không sai, Hoắc đương gia quả nhiên đại hỉ a, trách không được thần thái phi dương!" Đồng thời, đám người sau khi hồi thần cũng nhao nhao chắp tay chúc mừng Hoắc Tam Nương. "Sự tình còn chưa có một cái yên ổn đâu, ai cũng không biết tương lai sẽ như thế nào, hiện tại nói những lời này còn quá sớm a." Hoắc Tam Nương xua tay, chỉ là lời nói tuy như thế, nhưng nụ cười trên mặt lại không giảm chút nào. "Được rồi, việc này dừng ở đây, trước tiên tổ kiến sự tình Cửu Môn đi!" Sau khi đơn giản chúc mừng, Sở Chiêu Võ thần tình bình tĩnh nhìn thoáng qua mấy người, trầm giọng nói. "Đúng đúng đúng, hôm nay chúng ta chủ yếu cũng là vì chuyện Cửu Môn, Vũ gia ngài là Cửu Môn Đề Đốc, ngài có an bài gì không?" Sở Chiêu Võ nhíu mày, có chút trầm ngâm nói: "Hiện nay Cửu Môn đã có sáu, còn lại ba môn, liền do ngày mai chiêu cáo toàn bộ Thường Sa thành, ai có bản lĩnh thì tranh một tranh.

Cửu Môn tuy rằng thành lập, nhưng vị trí cũng phải xác nhận tốt, các ngươi thấy thế nào?" Nghe lời Sở Chiêu Võ, đám người nhìn nhau, sau đó nhao nhao chắp tay thi lễ với hắn, đồng thanh nói: "Tất cả nghe theo Vũ gia ngài phân phó!" "Đã như vậy, vậy ta liền nói trước cách nhìn của ta, nếu có thiếu sót, các ngươi bổ sung sau!" Sở

Chiêu Võ gật gật đầu, ánh mắt quét qua chín chiếc ghế kia, sau đó chậm rãi nói: "Cửu Môn đã có chín vị đương gia nhân, vậy vị trí có lẽ khác biệt, nhưng địa vị lại tương đồng, điểm này không thể tranh nghị." Đối với việc này, đám người đều gật đầu biểu thị tán đồng.

Dù sao, Cửu Môn chỉ cần Cửu Môn Đề Đốc là một người quản hạt là đủ rồi, cũng không thể mọc ra thêm người khác.

Nếu đệ nhất môn địa vị cao nhất, vậy chẳng phải người người đều tranh đoạt đệ nhất môn sao?

Sở Chiêu Võ đưa mắt nhìn mọi người trong tràng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Trương Khải Sơn. "Trương Khải Sơn có xưng hào Phật gia, lại là Bố phòng quan Thường Sa thành, không bằng vị trí Đệ Nhất Môn giao cho Phật gia thì thế nào?" Nghe lời Sở Chiêu Võ, đám người trước tiên sững sờ, sau đó đều nhịn không được cười gật đầu. "Phật gia làm Bố phòng quan Thường Sa thành, ngồi vị trí Đệ Nhất Môn ta thấy cũng thích hợp." "Không sai, Trương Đại Phật Gia... danh hiệu này cũng đích xác cùng Đệ Nhất Môn tương đắc ích chương." "Ha ha ha...

Vậy tại hạ phải chúc mừng Phật gia, vinh đăng vị trí Cửu Môn Đệ Nhất Môn rồi." Trong lúc nhất thời, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy, Giải đương gia nhao nhao chắp tay chúc mừng Trương Khải Sơn. "Đã Vũ gia đều nói như vậy, vậy thừa mông chư vị chiếu cố, ta Trương Khải Sơn ngồi vị trí Đệ Nhất Môn." Trương Khải Sơn mỉm cười, cũng chắp tay đáp lễ với đám người.

Trong lòng hắn, ngồi vị trí Đệ Nhất Môn đích xác thích hợp, tự nhiên cũng không có ý tứ chối từ.

Những người khác cũng sẽ không phản bác lại mặt mũi của Sở Chiêu Võ, càng huống chi Trương Khải Sơn làm Đệ Nhất Môn, lại không phải địa vị cao hơn bọn họ, tự nhiên cũng sẽ không phản đối.

"Nhị môn giao cho Hồng gia đi, vừa vặn cùng danh hiệu của Nhị gia cũng pha trò thất phối (rất xứng đôi)." Xác định xong vị trí Đệ Nhất Môn, Sở Chiêu Võ lần nữa nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng nói.

Chương 118

"Nhị gia ngồi vị trí Đệ Nhị Môn?

Cũng không tệ, xác thực thích hợp!" "Chúc mừng Nhị gia!" "Nhị gia, về sau phải chiếu cố nhiều hơn a!" Trong lúc nhất thời, đám người lại nhao nhao chúc mừng Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng bản nhân tự nhiên cũng cười nghênh đón, chắp tay đáp lễ. "Vũ gia, vậy những vị trí còn lại thì sao, lại nên giao cho ai?" Tề Thiết Chủy có chút hiếu kỳ hỏi.

Sở Chiêu Võ nhíu mày, có chút trầm ngâm nói: "Ta thấy cứ an bài từng cái một cũng không phải là chuyện, đã là chín vị đương gia nhân vị trí tương đồng, các ngươi xem, muốn vị trí nào?" "Là dạng này a...

Đã như vậy, ta muốn Đệ Cửu Môn đi, tiểu tử nhà ta tên gọi là Giải Cửu, vị trí này cũng cùng chữ Cửu có duyên." Giải đương gia cười sảng lãng, trực tiếp một lời định ra vị trí Đệ Cửu Môn. "Hắc hắc, Tề gia ta Kỳ Môn Bát Toán thông thiên, vậy lựa chọn vị trí Đệ Bát Môn là được rồi." Tề Thiết Chủy toét miệng cười.

Tề Bát gia!

Về sau, người người cũng phải kính xưng Tề Bát gia! "Giải đương gia làm sinh ý, Tề...

Bát gia tuy xem mệnh, nhưng cũng chủ yếu cho người ta một quẻ, bán ra một cái đồ cổ minh khí.

Như thế, cũng đều xem như lấy thương làm chủ, vậy Hoắc gia ta liền cùng các ngươi một chỗ, muốn cái vị trí Đệ Thất Môn đi." Hoắc Tam Nương hơi trầm tư một hồi, sau đó mở miệng nói. "Ai?

Hoắc đương gia, người người xưng ngài Hoắc Tam Nương,

không chọn Đệ Tam Môn sao?" Tề Thiết Chủy có chút hiếu kỳ nói. "Ta vui lòng không được sao?" Hoắc Tam Nương tức giận trừng mắt liếc một cái. "Hắc..." Tề Thiết Chủy có tâm muốn biện bác hai câu, nhưng vừa nghĩ tới Hoắc Tam Nương sẽ gả cho Sở tộc trưởng, liền không khỏi rụt cổ một cái, đành phải thôi. "Trương Đại Phật Gia, Nhị gia, Hoắc Tam Nương, Tề Bát gia, Giải Cửu gia, đều đã chọn xong vị trí của mình, Ngô lão gia tử, Ngô gia các ngài lựa chọn thế nào?" Sở Chiêu Võ đưa mắt nhìn về phía Ngô lão gia tử đang hút thuốc lào ở bên cạnh. "Vũ gia, Ngô gia ta vừa vặn cùng chữ 'Ngũ' tương cận, lựa chọn Đệ Ngũ Môn là được rồi." Ngô lão gia tử cười cười, vị trí Đệ Ngũ Môn ngược lại cùng Ngô gia cũng vừa vặn thích hợp. "Đã như vậy, vậy hiện tại cũng chỉ còn lại Đệ Tam Môn, Đệ Tứ Môn, Đệ Lục Môn ba cái vị trí, lát nữa liền đem chuyện Cửu Môn truyền đi đi, ngày mai tại nơi này, cạnh tuyển chủ nhân của ba môn còn lại." Sở Chiêu Võ vung tay lên, sau đó trực tiếp ngồi xuống ghế Cửu Môn Đề Đốc.

Những người khác thấy thế, cũng ngồi xuống vị trí riêng của mình.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong tràng cư nhiên chậm rãi thăng đẳng.

Cửu Môn kiến lập!

Cửu Môn Đề Đốc, xác nhận!

Trong đó sáu môn đã có nhân tuyển, cũng chỉ còn lại ba môn...

Theo thời gian trôi qua, khi đến giữa trưa, toàn bộ Thường Sa thành đều truyền khắp sự tình Cửu Môn kiến lập.

Thường Sa thành đệ nhất gia tộc Sở gia dẫn đầu, liên hợp các đại thế lực kiến lập Cửu Môn!

Tin tức này vừa ra, cấp tốc truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ Thường

Sa thành.

Các phương thế lực không ai không nghe tin lập tức hành động, muốn tìm hiểu đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Thậm chí, ngay cả nơi đầu đường xó chợ cũng đều có lời đồn về chuyện này.

Khi biết được tình huống cụ thể của Cửu Môn, từng người không ai không sắc mặt kịch biến.

Đối với Thường Sa thành đệ nhất gia tộc Sở gia, ai dám có bất kỳ không phục?

Hiện nay Sở gia dẫn đầu, kiến lập Cửu Môn, từng cái thế lực kia đều nhao nhao muốn trộn lẫn vào trong đó.

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền biết được, Cửu Môn hiện nay cư nhiên đã bị người chiếm giữ hơn phân nửa, các đại thế lực đều nôn nóng vô cùng.

Khi biết được những thế lực đã xác định kia, càng là từng cái trợn mắt hốc mồm.

Cửu Môn Đề Đốc Sở Chiêu Võ, là Cửu Môn chi chủ!

Đệ Nhất Môn, Bố phòng quan Trương Đại Phật Gia!

Đệ Nhị Môn, Hồng gia Nhị Nguyệt Hồng!

Đệ Ngũ Môn, Ngô gia Ngô lão gia tử!

Đệ Thất Môn, Hoắc gia Hoắc Tam Nương!

Đệ Bát Môn, Tề gia Tề Thiết Chủy!

Đệ Cửu Môn, Giải gia Giải đương gia!

Cửu Môn dĩ nhiên xác định sáu cái vị trí, nhưng sáu cái vị trí này, mỗi một người đều đại biểu cho một phương thế lực.

Trương Đại Phật Gia, đó chính là Bố phòng quan Thường Sa thành, dưới trướng đại quân mấy ngàn.

Nhị Nguyệt Hồng đại biểu cho Hồng gia, Ngô lão gia tử Ngô gia, Hoắc Tam Nương Hoắc gia, Giải đương gia Giải gia, cái nào không phải là thế lực đỉnh cấp nhất Thường Sa thành?

Ngay cả Tề Thiết Chủy nhìn như yếu nhược, nhưng ở cả cái Thường Sa thành cũng là hách hách hữu danh, một tay Kỳ Môn Bát Toán ai có thể so sánh?

Tề gia càng là gia tộc phong thủy toán mệnh lâu đời, tuy trong nhà không có nhiều người, nhưng không ít người đều nợ nhân tình, lại quen biết tam giáo cửu lưu, nhân mạch thông thiên.

Truyền văn, Tề Thiết Chủy còn có quan hệ không cạn với Sở gia, ai lại dám xem thường?

Cửu Môn Đề Đốc, càng là do Sở gia tự mình phái tộc nhân tọa trấn.

Cái tên Sở Chiêu Võ, trong khoảnh khắc quét sạch toàn bộ Thường Sa thành, trên từ đương gia nhân các đại thế lực, dưới đến buôn gánh bán bưng, ai không biết danh húy của hắn?

Vẻn vẹn chỉ là những thế lực đã biết này, hầu như liền bao quát các phương thế lực của cả Thường Sa thành, có thể nói Cửu Môn một khi kiến lập, ai dám cùng Cửu Môn làm địch, vậy chỉ có một con đường chết.

Rất nhanh, lại có một tin tức truyền ra, nói rõ ngày mai sẽ liên hợp mời các phương thế lực cường nhân của cả Thường Sa thành, cạnh tuyển ba vị trí còn lại của Cửu Môn.

Tin tức này vừa ra, toàn bộ Thường Sa thành triệt để sôi trào!

Hiện nay người sáng suốt đều biết, Thường Sa thành tương lai tất

định sẽ tiến vào thời đại Cửu Môn, ai mà không muốn trộn lẫn vào?

Nếu lúc này không tranh, tương lai chỉ có thể điêu linh bại lạc.

Trong lúc nhất thời, bên trong các con phố lớn ngõ nhỏ tại Thường Sa thành đều đang lưu truyền những tin tức này, không ít thế lực hoặc là cường nhân, cũng đều mài dao soàn soạt, chuẩn bị ngày mai cạnh tuyển ba vị trí còn lại của Cửu Môn...

Tại đầu ngõ một quán rượu, một tráng hán thân mặc áo gai màu đen, tóc tai dơ bẩn đang dựa lưng vào góc tường.

Bên cạnh hắn dựng một thanh đại đao đen kịt như mực, trong tay hắn lại xách theo một bầu rượu.

Nghe những thanh âm truyền đến bên tai, tráng hán này không khỏi khẽ híp đôi mắt. "Cửu Môn?" "Có chút ý tứ, nghe đồn Sở gia cường giả như mây, ta ngược lại muốn xem thử có phải là thật hay không!" ...

Thường Sa thành!

Là trọng trấn của tỉnh Tương Nam, Thường Sa hôm nay so với dĩ vãng trở nên phá lệ náo nhiệt.

Từ ngày hôm qua bắt đầu, cho đến sáng sớm hôm nay, phố lớn ngõ nhỏ trong thành, khắp nơi đều đang lưu truyền một tin tức.

Thường Sa thành đệ nhất gia tộc Sở gia dẫn đầu, liên hợp các phương thế lực thành lập Cửu Môn, sẽ vào hôm nay tại trà lâu Giải gia, cạnh tuyển ba vị trí còn lại của Cửu Môn.

Tin tức này vừa ra, các phương thế lực từ hôm qua liền nhao nhao bắt đầu chuẩn bị.

Hiện nay Cửu Môn đã định sáu nhà, nhưng sáu nhà này, liền hầu như bao quát các thế lực đỉnh cấp của cả Thường Sa thành: Trương

gia, Hồng gia, Ngô gia, Hoắc gia, Tề gia, Giải gia!

Sáu nhà này hiện nay tại Thường Sa thành, ai không làm người khác chú mục, ai có thể thay thế được?

Người khác cũng không phải kẻ ngốc, Cửu Môn về sau tất định là cự vô bá trong Thường Sa thành.

Nếu có thể gia nhập Cửu Môn, về sau tất định như diều gặp gió bay lên chín vạn dặm.

Cho nên, ai mà không muốn nhân cơ hội này gia nhập Cửu Môn?

Vì vậy, ba vị trí còn lại kia của Cửu Môn, các phương thế lực thậm chí là cường nhân, đều muốn tranh một tranh.

Sáng sớm hôm nay, các thế lực lớn nhỏ trong Thường Sa thành, cho đến những người xem náo nhiệt, đều nhao nhao hướng về địa điểm trà lâu Giải gia mà đi.

Thậm chí, có không ít thế lực đóng quân ở ngoài thành, đều khoái mã gia roi, sáng sớm đã hướng về Thường Sa chạy tới.

Đại sự Cửu Môn kiến lập chọc cho cả Thường Sa thành trên từ quyền quý, dưới đến buôn gánh bán bưng, tất cả mọi người đều vì thế mà quan chú.

Lúc này, ngoài Thường Sa thành, một nhóm ba người đang thuận theo dòng người hướng về phía cửa thành đi tới.

Ba người này, trong đó một người nhìn khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, làn da tuy lược hiển thô ráp, nhưng một thân anh khí tẫn hiển, dù cho hành tẩu trong đám người, cũng cho người ta một loại cảm giác hạc giữa bầy gà.

Người khác tóc nửa dài hơi xoăn, sau lưng cõng cung tên, đồng dạng cho người ta một loại khí chất tinh tráng.

Người cuối cùng thì là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, thiếu nữ trông khá kiều tiếu, một đôi con mắt cực kỳ linh động.

Chương 119

Đương nhiên, quan trọng nhất là, ba người lúc này đều là một bộ trang phục đạo sĩ.

Ba người này không phải ai khác, chính là Bàn Sơn Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh.

Từ sau khi chuyện đại mộ Bình Sơn kết thúc, ba người Chá Cô Tiêu hao tốn thời gian gần hai tháng, mới rốt cục trở về tộc Trát Cách Lạp Mã.

Sau khi Chá Cô Tiêu đem tin tức lấy được từ chỗ Sở Kiêu rằng Mộc Trần Châu cực có khả năng tồn tại ở Hiến Vương Mộ báo cho tộc nhân, một đám tộc nhân Trát Cách Lạp Mã không ai không hân hỉ như điên, vui quá mà khóc.

Dù sao, tộc Trát Cách Lạp Mã chịu xà thần nguyền rủa hơn hai ngàn năm thời gian, hai ngàn năm qua vô số tộc nhân chết thảm.

Thậm chí vì thế, tộc nhân đều không dám kết hôn sinh con, sợ hãi hậu đại tử tôn cũng rơi vào kết cục thê thảm giống như mình.

Cho nên, tộc Trát Cách Lạp Mã hiện nay, tộc nhân không chịu nổi gánh nặng.

Chá Cô Tiêu thân là Bàn Sơn Khôi Thủ, đồng thời cũng là người có thực lực cường đại nhất của tộc Trát Cách Lạp Mã hiện nay.

Nếu ngay cả Chá Cô Tiêu cũng tìm không thấy Mộc Trần Châu, vậy tất cả tộc nhân Trát Cách Lạp Mã đều đã chuẩn bị sẵn sàng để chờ chết triệt để.

Nhưng ai ngờ chuyến này Chá Cô Tiêu mang về tin tức, lại khiến bọn họ lần nữa hoán tỉnh khát vọng đối với sự sống, hy vọng giải trừ

lời nguyền rủa đã vây khốn, tra tấn bọn họ hai ngàn năm qua.

Tộc nhân Trát Cách Lạp Mã vốn đang kích động, sau khi biết được Mộc Trần Châu cực có khả năng ở Hiến Vương Mộ, tất cả mọi người đều kích động chuẩn bị bất chấp tất cả trực tiếp tiến về Hiến Vương Mộ.

Cũng may mọi chuyện đều bị Chá Cô Tiêu ngăn cản lại, dù sao Sở Kiêu từng nói, Hiến Vương Mộ ẩn tàng tại một chỗ phong thủy đại huyệt Thủy Long Vựng.

Nếu không phải trời sập, người ngoài rất khó phá!

Vẻn vẹn một câu nói, Chá Cô Tiêu liền minh bạch Hiến Vương Mộ rốt cuộc có bao nhiêu khủng bố.

Nếu cứ để tộc nhân tiến đến Hiến Vương Mộ, chỉ sợ còn chưa kịp giải trừ nguyền rủa, tất cả tộc nhân đều phải chết hết trong mộ.

Đã Sở Kiêu từng nói sẽ đáp ứng dẫn hắn đi lấy Mộc Trần Châu, vậy Chá Cô Tiêu nguyện ý tin tưởng đối phương.

Thậm chí không chỉ vậy, ngay cả một đám tộc nhân Trát Cách Lạp Mã lúc này đều đặt hy vọng lên trên người Sở Kiêu.

Vì để sau đó có thể từ Hiến Vương Mộ lấy được Mộc Trần Châu, một đám tộc nhân Trát Cách Lạp Mã đoạn thời gian này càng khắc khổ tu luyện, muốn tận lực đề thăng tu vi, xem xem đến lúc tiến về Hiến Vương Mộ, có thể giúp đỡ thêm chút sức lực hay không.

Chá Cô Tiêu tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Thời gian dài như vậy, mấy người Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân một mực tại tộc Trát Cách Lạp Mã hảo sinh tu luyện, rốt cục công phu không phụ lòng người.

Chá Cô Tiêu vốn thiên phú kinh người, rốt cục đột phá tu vi, nhất

cử bước vào trong Đan kình.

Hơn nữa, đoạn thời gian này, càng làm cho hắn đi được một đoạn đường rất dài trong Đan kình.

Một thân thực lực so với lúc ở Bình Sơn, đâu chỉ cường đại gấp mấy lần?

Ngoại trừ Chá Cô Tiêu ra, thực lực của Lão Dương Nhân đồng dạng đề thăng cực lớn.

Sau khi chứng kiến tiễn pháp của Sở Trường Dịch, Lão Dương Nhân đã khắc khổ tu luyện, hiện nay tạo nghệ tiễn pháp của hắn lại lên một tầng nữa, tu vi cũng đã đặt chân đến Ám kình đỉnh phong.

Có thể nói, nếu hắn không chết, chưa chắc không thể thành Hóa kình.

Sau khi tu vi đột phá, mấy người Chá Cô Tiêu thương lượng một chút, liền mã bất đình đề hướng về Thường Sa thành.

Lúc trước khi chia tay, Sở Kiêu từng nói, muốn tìm hắn, liền có thể tới Thường Sa thành hỏi một chút.

Hiện nay tu vi đã đột phá, lại có chút không kịp chờ đợi tiến về Hiến Vương Mộ, tự nhiên trước tiên hướng về Thường Sa thành. "Sư huynh, Thường Sa thành quả nhiên không hổ là trọng trấn của tỉnh Tương Nam, có nhiều người qua lại như vậy." Thuận theo dòng người tiến vào trong thành, Lão Dương Nhân có chút hiếu kỳ nhìn đường phố hai bên, thần tình pha chút kinh thán nói.

Những năm này, đi nam xông bắc, hắn đã đi qua không biết bao nhiêu thành thị.

Nhưng đại thành phồn hoa, dòng người đông đúc như Thường Sa thành thì cũng không gặp mấy lần. "Nhưng mà sư huynh, ta cảm thấy không đúng lắm nha?

Chúng ta từ lúc vào thành tới giờ, trên đường gặp không ít nhóm thế lực, những người này trong đó tuyệt đại bộ phận tựa hồ đều là người trong giang hồ.

Chẳng lẽ Thường Sa thành đã xảy ra đại sự, cho nên mới hấp dẫn nhiều nhân sĩ giang hồ như vậy?" Nhìn một hồi công phu, từ bên người vội vã đi qua mấy chục người, Lão Dương Nhân nhíu mày, có chút nghi hoặc hỏi.

Nhìn bóng lưng những người kia, mày Chá Cô Tiêu cũng không khỏi theo bản năng nhíu lại.

Dấy thực lực hiện nay của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra, vừa rồi những người kia đều là có luyện qua một ít công phu, trong đó thậm chí có khá nhiều người đều đã nhập Minh kình.

Hơn nữa, phương hướng những người kia đi tới tựa hồ đều là cùng một chỗ.

Thậm chí không chỉ những nhân sĩ giang hồ kia, ngay cả lão bách tính bình thường lúc này đều hướng về một chỗ nào đó hội tụ, có thể thấy được nơi đó tất nhiên đã xảy ra đại sự. "Sư huynh, hay là chúng ta cũng đi xem náo nhiệt một chút?" Lão Dương Nhân sinh tính hiếu động, không khỏi có chút dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử) nhìn về phía Chá Cô Tiêu nói. "Mới đến, chớ có gây chuyện!" Chá Cô Tiêu nhíu mày, trừng mắt liếc Lão Dương Nhân, trầm giọng tiếp tục nói: "Chúng ta tới tìm Sở huynh, chuyện khác không quan hệ tới chúng ta." "Được rồi, chỉ là chúng ta đi đâu tìm hắn a, Thường Sa thành to lớn như thế, muốn tìm một người chỉ sợ có chút độ khó a?" Nghe Chá Cô Tiêu nói, Lão Dương Nhân có chút ủ rũ lắc đầu, sau đó bất đắc dĩ nói. "Với năng lực của đám người Sở huynh, thời gian dài như vậy chỉ sợ sớm đã danh truyền toàn bộ Thường Sa thành.

Cho nên, muốn tìm hắn, hỏi một chút là được rồi, lúc trước Sở

huynh cũng tự tin nói, bảo chúng ta tới Thường Sa thành, chỉ cần tùy tiện tìm một người hỏi thăm, tất định có thể biết được." Chá Cô Tiêu mỉm cười, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, vừa vặn có một lão nông gánh đòn gánh bán rau đi tới. "Vị lão bá này, xin hỏi ngài có biết người tên Sở Kiêu không?" Chá Cô Tiêu ngăn lại lão nông, thái độ hòa ái lên tiếng hỏi.

Nhiên, lệnh Chá Cô Tiêu kinh ngạc là, khi hỏi xong câu này, lại phát hiện lão nông không chỉ không trả lời, ngược lại dùng ánh mắt giống như nhìn kẻ ngốc nhìn hắn. "Ách...

Lão bá, chẳng lẽ ta nói sai cái gì sao?" Bị lão nông bán rau dùng loại ánh mắt này nhìn, Chá Cô Tiêu vẻ mặt không hiểu.

Lão nông lắc đầu, trước tiên nhìn Chá Cô Tiêu, sau đó lại nhìn Lão Dương Nhân và Hoa Linh, rồi mới mở miệng nói: "Hẳn là người từ nơi khác đến đi?

Nếu không thì không thể nào không biết Sở Kiêu là ai.

Ai?

Vậy lão bá biết người này sao?" Lão Dương Nhân có chút hiếu kỳ nói. "Đó là tự nhiên, hiện nay cả Thường Sa thành, thật không có ai là chưa nghe qua cái tên Sở Kiêu này.

Trong thành đều đang truyền, đệ nhất gia tộc Sở gia chính là do vị Tộc trưởng này tích đức, Sở gia thế nhưng là thường xuyên cứu tế những bách tính chịu khổ chịu nạn kia, trong Thường Sa thành ai lại không biết tên Tộc trưởng Sở gia a.

Còn hôm nay a, Sở gia liên hợp thật nhiều gia tộc thế lực trong thành, kiến lập Cửu Môn.

Hai ngày nay phố lớn ngõ nhỏ đều đang truyền chuyện này, lão hán tuy rằng không hiểu Cửu Môn hay không Cửu Môn, nhưng vừa nghe

là biết lợi hại, rất nhiều đại thế lực gia tộc đều chạy tới cạnh tranh vị trí rồi kìa." Vừa nhắc tới Sở gia, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão nông bán rau lập tức lộ ra một nụ cười kính bội từ đáy lòng, giơ lên một ngón tay cái.

Thời gian dài như vậy, Sở gia tuy rằng vẫn luôn phát triển thế lực, nhưng lại chưa từng quên cứu tế những nạn dân kia.

Hiện nay, những bách tính tầng dưới chót trong Thường Sa thành, ai không thật tâm kính bội Sở gia?

Ngay cả một lão nông bán rau, nhắc đến Sở gia, đó cũng là cảm kích.

Giờ phút này, nghe xong lời lão nông, trong lòng ba người Chá Cô Tiêu lại cực kỳ chấn kinh.

Không ngờ Sở gia hiện nay tại Thường Sa thành cư nhiên nổi danh như vậy, loại danh khí này không chỉ là do thế lực, thực lực cường đại mang lại, tựa hồ Sở gia đã làm không ít việc thiện? "Cái này...

Không hổ là Sở huynh mà!!" Chá Cô Tiêu trong lòng thầm kinh thán, sau đó lần nữa nhìn về phía lão nông nói: "Lão bá, vậy ngài có biết Sở gia ở đâu không?" "Biết biết, thuận theo con đường này đi đến cuối, rồi..." Phủ đệ của Sở gia tại Thường Sa thành cũng không phải bí mật gì, lão nông từng đi qua phụ cận bán rau, tự nhiên biết ở đâu.

Được địa chỉ, sau khi tạ ơn lão nông, Chá Cô Tiêu liền mang theo Lão Dương Nhân và Hoa Linh, hướng về địa phương Sở phủ đại viện đi tới. "Sư huynh, không ngờ Sở gia tại trong Thường Sa thành danh thanh cư nhiên vang dội như thế, đệ nhất gia tộc...

Chậc chậc...

Đệ nhất gia tộc trong đại thành phồn hoa bực này, cũng không phải người bình thường có thể làm được a." Đi trên đường phố, Lão

Dương Nhân nhịn không được chép miệng, có chút kinh thán nói. "Sở huynh bản thân không phải người tầm thường, có thể làm được những việc này ta tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng tựa hồ cũng có thể tiếp nhận." Chá Cô Tiêu mỉm cười nói. "Ai sư huynh, vậy tình huống Cửu Môn kia là sao?

Sở gia vì sao muốn liên hợp toàn bộ Thường Sa thành, kiến lập Cửu Môn?" Bỗng nhiên, Lão Dương Nhân có chút nghi hoặc hỏi.

Chá Cô Tiêu nghe vậy, hai mắt lập tức híp lại, hơi trầm tư một hồi, nhíu mày nói: "Ta tuy không biết tình huống cụ thể, nhưng Sở huynh lấy danh nghĩa Sở gia dẫn đầu thành lập Cửu Môn, chỉ sợ ý tại quản hạt tất cả thế lực toàn bộ Thường Sa thành.

Thường Sa thành không chỉ là trọng trấn tỉnh Tương Nam, càng là trọng địa giao thông tứ phương, vô số thương khách qua lại, cho nên tạo thành tòa thành này tam giáo cửu lưu đông đảo, chỉ sợ các phương thế lực cũng tham soa bất tề (trình độ không đồng đều).

Sở huynh kiến lập Cửu Môn, có lẽ không chỉ muốn dịch trừ một số thế lực, mà còn muốn chưởng khống toàn bộ Thường Sa thành.

Một khi tòa trọng trấn này rơi vào trong tay Sở huynh, lấy đó làm cơ thạch, cộng thêm thực lực đám người Sở huynh, ta thực sự không dám tưởng tượng, tương lai Sở gia sẽ hưng thịnh đến tình trạng nào.

Đương nhiên, vẻn vẹn chỉ là ta phỏng đoán, có lẽ ta hiểu sai ý tứ Sở huynh cũng không chừng." Nghe xong lời Chá Cô Tiêu nói, Lão Dương Nhân trừng mắt, trong lòng kinh thán xong, tròng mắt lại xoay chuyển: "Sư huynh, mặc kệ huynh đoán đúng hay sai, nhưng có một điểm khẳng định là sự thật, Sở gia dẫn đầu kiến lập Cửu Môn, tất định có chỗ tốt đối với Sở gia.

Chúng ta hiện nay có việc cầu Sở gia, Sở gia lại có đại ân với chúng ta, chúng ta có nên đi giúp Sở gia một tay hay không?" Lời này

của Lão Dương Nhân vừa ra, Chá Cô Tiêu nhíu mày: "Tiểu tử ngươi muốn làm cái gì?" "Hắc hắc...

Sư huynh, chúng ta vừa rồi không phải đã nghe sao, hôm nay các phương thế lực đang cạnh tranh các vị trí Cửu Môn, chúng ta có nên cũng đi xem náo nhiệt một chút?

Chẳng những có thể giúp Sở gia một tay, trả một ít ân tình của Sở gia, sau này chờ trát cách lạp mã tộc chúng ta giải trừ nguyền rủa xong, ngài không phải nói muốn truy tùy Sở Kiêu sao?

Chương 120

Chi bằng chúng ta sớm chiếm một vị trí trong Cửu Môn, cũng có thể vì sau này sớm làm tính toán?" Lão Dương Nhân hắc hắc cười một tiếng, nháy nháy mắt với Chá Cô Tiêu, toét miệng cười nói.

Sư huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ai mà không biết tính cách của ai.

Nếu Sở Kiêu thật sự giúp bọn hắn giải trừ nguyền rủa, đừng nói sư huynh, ngay cả hắn cũng cam nguyện truy tùy Sở Kiêu, nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ.

Như thế, sớm chiếm cứ một vị trí tại Cửu Môn, mặc kệ là vì trước tiên giúp Sở gia một tay, hay là vì sau này suy nghĩ, đều là có cần thiết.

Cũng chính vì vậy, Lão Dương Nhân mới đưa ra đề nghị này.

Chá Cô Tiêu nghe vậy, hơi trầm mặc, một hồi lâu sau mới gật gật đầu nói: "Chuyện Cửu Môn ta không hứng thú, nếu ngươi hứng thú, việc này giao cho ngươi đi làm." "Hắc hắc...

Ta biết sư huynh sẽ nói như vậy, yên tâm đi sư huynh, ta tuyệt đối sẽ không làm mất mặt, làm mất mặt Bàn Sơn, mất mặt tộc Trát Cách Lạp Mã.

Chuyện này giao cho ta, vậy ta đi trước xem náo nhiệt!" Lão Dương Nhân cười ha hả, vẫy vẫy tay với Chá Cô Tiêu và Hoa Linh, xoay người đi vào trong đám người. "Sư đệ, ngươi biết địa điểm ở đâu sao?" "Nhiều người như vậy...

Tùy tiện hỏi một chút là được a!!" Nhìn bóng lưng Lão Dương Nhân dần dần biến mất trong đám người, Chá Cô Tiêu hơi trầm mặc.

"Sư huynh..." Hoa Linh thần tình có chút lo lắng. "Không có việc gì, chúng ta đi tìm Sở huynh trước đi!" Chá Cô Tiêu lắc đầu, sau đó mang theo Hoa Linh cũng dần dần biến mất trên trường nhai. ... "Sư huynh, nơi này chính là Sở gia nơi Sở đại ca ở sao?

Tòa phủ trạch đại viện này nhìn xác thực không tệ." Ngoài Sở phủ đại viện, Hoa Linh chớp đôi mắt to linh động, vẻ mặt tò mò nhìn phủ đệ trước mắt.

Ở bên cạnh, Chá Cô Tiêu sắc mặt bình tĩnh gật gật đầu: "Hẳn là ở đây rồi, nhìn xem bên trên viết hai chữ Sở Phủ.

Đi thôi, chúng ta cũng nên đi gặp Sở huynh!" Chá Cô Tiêu nói xong liền hướng về phía cửa phủ trạch đi tới.

Nhiên đúng lúc này, bên trong đại môn Sở phủ vừa vặn đi ra một thanh niên.

Khi nhìn thấy hai người Chá Cô Tiêu và Hoa Linh, thanh niên thần tình lập tức sững sờ, sau đó nhíu mày nói: "Không biết hai vị...?" "Tại hạ Chá Cô Tiêu, gặp qua vị huynh đài này, không biết huynh đài có phải là tộc nhân Sở gia?" Nhìn thanh niên trước mắt, Chá Cô Tiêu lập tức chắp tay thi lễ. "Chá Cô Tiêu?" Thanh niên nghe vậy, lông mày lập tức nhướng lên, thần tình có chút kinh ngạc đánh giá đối phương vài lần.

Thân là tộc nhân Sở gia, hắn lại có thể nào chưa từng nghe danh húy Chá Cô Tiêu.

Dù sao, lúc trước Tộc trưởng Sở Kiêu lần thứ nhất xuống mộ đảo đấu, liền cùng Bàn Sơn Chá Cô Tiêu, Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu liên thủ làm việc.

Chuyện này không chỉ Sở Cửu Chiến mấy người sớm đã nói lại trong Sở gia nhiều lần, mà chung quanh mấy tỉnh đều có truyền văn.

Chỉ không ngờ, đường đường Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu, hôm nay lại đến Sở gia. "Ta họ Sở, tên Sở Tùy Phong, hẳn là tới tìm Tộc trưởng nhà ta đi?" Thanh niên tên là Sở Tùy Phong, cũng chắp tay với Chá Cô Tiêu, trên mặt cũng không khỏi nhiều thêm vài phần tiếu dung.

Lúc trước từ trong miệng Sở Cửu Chiến biết được, Chá Cô Tiêu cùng Tộc trưởng quan hệ không tệ, lại thêm đối phương thân là Bàn Sơn Khôi Thủ địa vị không thấp, không có đạo lý sẽ lạnh mặt đối đãi. "Nguyên lai là Tùy Phong huynh, ta hôm nay tới đích xác là vì Sở huynh, xin Tùy Phong huynh thông báo một tiếng." Biết được đối phương đích xác là tộc nhân Sở gia, Chá Cô Tiêu trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Không cần thông báo, đã đến rồi thì đi theo ta vào trước đi!" Sở Tùy Phong mỉm cười, đưa tay ra hiệu một phen, sau đó liền mang theo Chá Cô Tiêu, Hoa Linh đi vào Sở phủ. "Không biết Chá Cô huynh hôm nay tới tìm Tộc trưởng nhà ta là có chuyện gì?" Đi xuyên qua ảnh bích, vượt qua một tòa tiểu viện, đi trên hành lang dài trong Sở phủ đại viện, Sở Tùy Phong có chút hiếu kỳ nhìn Chá Cô Tiêu bên cạnh hỏi. "Cái này..." Chá Cô Tiêu nghe vậy, hơi có chút nghẹn lời, không biết nên nói như thế nào. "Chá Cô huynh không cần để ý, ta cũng tùy tiện hỏi một chút, nếu không tiện nói thì cũng không sao." Nhìn thần tình có chút do dự của đối phương, Sở Tùy Phong đạm nhiên cười một tiếng, không thèm để ý chút nào nói. "Cũng không có gì không tiện, dù sao chuyện Tộc trưởng nhà các ngươi Sở huynh cũng sớm đã biết rõ, lát nữa gặp Sở huynh tóm lại cũng phải nói." Chá Cô Tiêu lắc đầu cười khổ một tiếng, sau đó lại chậm rãi tiếp tục nói: "Bàn Sơn nhất mạch ta tất sinh chỉ vì tìm kiếm Mộc Trần Châu, lúc trước cũng vì thế mới đi Bình Sơn.

Tại Bình Sơn, từ trong miệng Sở huynh biết được Mộc Trần Châu ở trong Hiến Vương Mộ, Sở huynh nói Hiến Vương Mộ phi thiên

băng bất khả nhập (không phải trời sập không thể vào), đủ thấy ngôi mộ này hung hiểm bực nào.

Khi đó ta cũng chưa tới tu vi Hóa kình đỉnh phong, vì tăng thêm tỷ lệ thành công nhập Hiến Vương Mộ, cho nên đặc biệt trở về tộc địa, chỉ vì tăng lên tu vi.

Hiện nay thời gian gần nửa năm trôi qua, ta không khỏi có chút chờ không kịp, cho nên mới tìm Sở huynh hỏi một chút, khi nào thì tiến về Hiến Vương Mộ." Nghe xong lời Chá Cô Tiêu nói, Sở Tùy Phong như có điều suy nghĩ gật gật đầu: "Hiến Vương Mộ, phi thiên băng bất khả nhập?

Xem ra tòa đại mộ này đích xác không tầm thường." Hắn không khỏi trên dưới đánh giá thoáng qua Chá Cô Tiêu bên cạnh, khẽ cười một tiếng nói: "Nhìn bộ dạng này, Chá Cô huynh hiện nay đã đột phá Hóa kình, bước vào Đan kình, cho nên tự hủ (tự tin) thực lực hoàn toàn đủ để nhập Hiến Vương Mộ?" "Sẽ không!" Chá Cô Tiêu lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó thần tình kiên định nói: "Sở huynh đem Hiến Vương Mộ nói đến đáng sợ như vậy, Đan kình tu vi chưa hẳn có thể toàn thân trở ra, chỉ là Mộc Trần Châu quan hệ đến tính mệnh toàn tộc ta, vô luận phải trả bất cứ giá nào, ta đều tại sở bất tích." "Minh bạch!" Sở Tùy Phong gật gật đầu, Chá Cô Tiêu rõ ràng là tới cầu Tộc trưởng hỗ trợ a.

Hiến Vương Mộ kinh khủng như thế, cũng không biết đồ cổ minh khí trong mộ táng có nhiều hay không.

Sở Tùy Phong trong lòng âm thầm tính toán, có thể để cho Tộc trưởng nhà mình đều phải xuất thủ, phi thiên băng bất khả nhập đại mộ, mức độ nguy hiểm của nó tất nhiên không phải chuyện đùa.

Có nguy hiểm hay không hắn ngược lại không thèm để ý.

Chân chính để ý là đồ cổ minh khí trong Hiến Vương Mộ có thể

để cho Sở gia kiếm được bao nhiêu tiền. "Phong ca!" Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng hô hoán.

Sở Tùy Phong ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên chỉ chừng mười tuổi đang nhảy nhót tưng bừng nghênh diện đi tới. "A?

Tiểu Ngũ, đi làm cái gì đấy?" Nhìn thấy thiếu niên, Sở Tùy Phong nhíu mày nói. "Hắc hắc, Phong ca, nghe nói hôm nay các đại thế lực cạnh tranh ba ghế còn lại của Cửu Môn, ta định đi xem một chút." Sở Ngũ Hành tròng mắt xoay chuyển, một bộ dạng hi bì tiếu kiểm (cợt nhả cười đùa). "Lại trốn học phải không?

Chuyện Cửu Môn có quan hệ gì tới ngươi?

Hôm qua ngươi cùng Tiểu Thất mang theo Giải Cửu, Ngô Tiểu Cẩu hai người lén lút chạy ra ngoài đánh nhau với người ta, đập nát mấy cái sạp hàng của người ta đã quên rồi?

Còn cùng ta hi bì tiếu kiểm, mau chóng đi báo cáo với Tộc trưởng một tiếng là Bàn Sơn Chá Cô Tiêu tới, sau đó ngoan ngoãn cút đi học tập." Nhìn Sở Ngũ Hành cả ngày cà lơ phất phơ, hi bì tiếu kiểm, Sở Tùy Phong liền bản mặt, thần tình cực kỳ nghiêm túc quát lớn. "Ách...

Ta đi tìm Tộc trưởng." Nhìn thấy Phong ca nhà mình tựa hồ thật sự có chút tức giận, Sở Ngũ Hành lập tức rụt cổ một cái, vội vàng xoay người chạy đi.

Chuyện gây họa hôm qua ở bên ngoài còn chưa xong đâu, hắn cũng không dám già mồm, nếu không chỉ bất định sẽ bị Sở Tùy Phong hung hăng giáo huấn một trận.

Cả Sở gia, hắn và Sở Thất Dạ sợ nhất là ba người Sở Thanh Bình, Sở Tùy Phong, Sở Trường Dịch.

Nếu là tộc nhân khác, nhìn thấy bọn hắn phạm sai lầm, cùng lắm cũng chỉ mắng vài câu.

Nhưng mấy người Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình thì không giống, đó là thật sự thượng thủ đánh, đánh một cái so với một cái còn ngoan độc hơn. "Tùy Phong huynh, ..." Nhìn Sở Ngũ Hành chạy một mạch mất dạng, Chá Cô Tiêu thần tình có chút không biết làm sao. "Chá Cô huynh chớ trách, đệ đệ trong tộc quá ngoan liệt." Sở Tùy Phong áy náy cười một tiếng. "Không có việc gì, có thể hiểu được!" Chá Cô Tiêu bừng tỉnh cười một tiếng, trước kia trong tộc hắn gặp phải tộc nhân ngoan liệt cũng sẽ như thế, cho nên cũng có thể lý giải. "Đi thôi, một lát nữa Tộc trưởng sẽ tới." Một đường mang theo Chá Cô Tiêu ngồi xuống trong chính đường, lại dâng nước trà, hai người liền vừa nói chuyện phiếm, vừa chờ đợi. ...

Trong lương đình, Sở Kiêu đang pha trà uống khá là thích ý, không bao lâu sau, liền thấy Sở Ngũ Hành vội vội vàng vàng chạy về phía bên này. "Tiểu Ngũ a, lại gây họa gì rồi, mà hoảng hoảng trương trương như thế." Nhìn Sở Ngũ Hành chạy tới, Sở Kiêu chậm rãi đặt chén trà xuống, trêu chọc nói. "Tộc trưởng!" Sở Ngũ Hành đi tới trước mặt Sở Kiêu, thần tình cực kỳ cung kính hành lễ. "Nói đi, chuyện gì!" "Tộc trưởng, ta không có chuyện gì, là Phong ca bảo ta nói cho ngài biết, Bàn Sơn Chá Cô Tiêu tới, muốn gặp ngài." Sở Ngũ Hành gãi gãi đầu, hắc hắc cười nói. "Chá Cô Tiêu?" Nghe vậy, tay Sở Kiêu vừa bưng chén trà lên lập tức khựng lại. "Mới nhắc mấy ngày trước, không nghĩ tới hôm nay gia hỏa này đã tới, nhìn dáng vẻ là đã đột phá Đan kình?" Sở Kiêu nhướng mày, thản nhiên cười một tiếng. "Được rồi, lui xuống chơi đi!

Việc này ta đã biết." "Hắc hắc, vậy Tộc trưởng, ta không quấy rầy ngài nữa." Sở Ngũ Hành toét miệng, tùy ý xoay người chạy chậm rời đi. "Chá Cô Tiêu hiện nay tới, chỉ sợ là vì chuyện Mộc Trần Châu, chậc chậc...

Trước tiên đi gặp hắn một chút, khi nào đi thì tính sau." Sở Kiêu

lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, hướng về phía tiền viện chính đường đi tới. ...

Cùng lúc đó, khi Sở Kiêu sắp gặp lại Chá Cô Tiêu, ở một bên khác tại trà lâu Giải gia, lúc này đã hội tụ đại lượng thân ảnh.

Bên ngoài trà lâu, lít nha lít nhít thân ảnh chen chúc ở nơi đó, thật có thể nói là người đông nghìn nghịt, nước chảy không lọt.

Những người này đại bộ phận đều là người xem náo nhiệt, trong đó không thiếu một số người tự biết vô vọng được chọn trúng ba ghế còn lại của Cửu Môn, cho nên đặc biệt lưu lại muốn xem kết quả cuối cùng.

Có thể nói, ngoài trà lâu, ngoại trừ người bình thường xem náo nhiệt ra, còn lại đều là người của những thế lực nhỏ.

Chân chính là gia tộc có chút đẳng cấp, bang phái thế lực cùng với cường giả, cái nào mà không tiến vào bên trong trà lâu? "Đây là nơi cạnh tranh ba ghế còn lại của Cửu Môn?" Lão Dương Nhân có chút hiếu kỳ nhìn quanh trong đám người.

Chương 121

"Chư vị, có ai tự hủ đủ tư cách tranh tuyển Cửu Môn, thì đứng ra bên kia, nếu không có, từ giờ khắc này trở đi tòa trà lâu này liền không được phép có bất kỳ người ngoài nào tiến vào nữa." Đúng lúc này, bên ngoài trà lâu, một nam tử thân mặc quân trang, ánh mắt như điện, đảo mắt nhìn đám người trước mắt, trầm giọng quát.

Người này không phải ai khác, chính là Phó quan của Trương Đại Phật Gia, Trương Nhật Sơn.

Hôm nay, hắn chính là người si tuyển cho các phương thế lực, cường giả tới cạnh tranh ba ghế còn lại của Cửu Môn.

Người không đủ tư cách, ngay cả cửa trà lâu cũng không vào được.

Như thế nào mới có thể đủ tư cách?

Thứ nhất, báo lên tên thế lực, hoặc là báo lên tên của mình.

Vô luận là thế lực cường đại hay cá nhân cường đại, tại Thường Sa thành, vẻn vẹn một cái tên là đủ để nhập trà lâu.

Còn việc có thể được tuyển hay không, đó lại là chuyện khác.

Đương nhiên, nếu là thế lực bên ngoài, cường giả, lấy hệ thống tin tức của các đại gia tộc Cửu Môn, chỉ cần là người có danh tiếng, cũng căn bản không có khả năng không biết.

Ngoại trừ cái đó ra, cũng có loại cường giả vô danh, hoặc là kẻ tự nhận mình cường đại, cũng có thể khiêu chiến Trương Nhật Sơn.

Nhưng phàm là người có thể ở dưới tay Trương Nhật Sơn chống đỡ ba mươi chiêu bất bại, cũng có thể nhập trà lâu.

Dù sao, thực lực Trương Nhật Sơn cũng không yếu, hiện nay cũng đã bước vào Ám kình sơ kỳ cường giả.

Có thể ở trong tay hắn giữ ba mươi chiêu bất bại, tối thiểu cũng phải là Minh kình trung hậu kỳ mới được.

Chỉ là hôm nay người nhập trà lâu, nói dễ nghe là tất cả đều tới cạnh tranh ba ghế cuối cùng của Cửu Môn.

Nhưng trên thực tế, hơn một nửa đều chỉ là người chứng kiến mà thôi, chân chính có tư cách tranh tuyển, cũng chỉ có vài người kia thôi. "Không có người nào nữa sao?" "Nếu thật không có ai nữa, vậy ta liền đóng cửa trà lâu!" Nhìn đám người trước mắt, Trương Nhật Sơn lần nữa lên tiếng hỏi thăm.

Mắt thấy thật lâu không có người lên tiếng, không khỏi nội tâm thầm than một tiếng, xoay người muốn đi vào trà lâu đóng cửa. "Khoan!" Nhiên, đúng lúc này, một tiếng quát lớn vang lên.

Ông!

Ngay sau đó, chỉ thấy một bóng người từ trong đám người tung người nhảy lên, giữa không trung xoay tròn vài vòng, vững vàng rơi xuống trước mặt Trương Nhật Sơn.

Khi nhìn thấy người tới, đồng tử Trương Nhật Sơn lập tức co rụt lại.

Người này một thân đạo sĩ trang phục, nhìn cùng hắn lớn nhỏ không chênh lệch bao nhiêu, tóc hơi xoăn, thế nhưng hắn vừa xuất hiện, liền khiến Trương Nhật Sơn âm thầm giới bị.

Dù sao, đối phương có phải là cường giả hay không, giờ phút này hắn có thể rõ ràng cảm giác được. "Tại hạ Bàn Sơn Lão Dương Nhân, không biết có thể nhập trà lâu hay không?" Lão Dương Nhân toét miệng cười, chắp tay thi lễ với Trương Nhật Sơn nói.

Bàn Sơn?

Bàn Sơn đạo nhân?

Khi nghe thấy lời Lão Dương Nhân, sắc mặt Trương Nhật Sơn lập tức biến đổi, ngay cả đám người vây xem xung quanh cũng truyền đến không ít tiếng kinh hô.

Dù sao, danh hiệu Bàn Sơn đạo nhân thực sự quá vang dội, đó chính là một trong Đảo Đấu Tứ Đại Phái a. "Người của Bàn Sơn nhất phái?" Trương Nhật Sơn thần tình ngưng trọng, trầm giọng hỏi. "Không sai, không biết ta có thể vào trong hay không?" Lão Dương Nhân gật gật đầu. "Bàn Sơn quý vi một trong Đảo Đấu Tứ Đại Phái, không nghĩ tới hôm nay ngay cả Bàn Sơn nhất phái cũng tới." "Mời vào trong!" Trương Nhật Sơn trước kinh thán một tiếng, sau đó vội vàng đưa tay ra hiệu nói.

Thử thì, theo Bàn Sơn Lão Dương Nhân đi vào trong trà lâu, đám người vây xem bên ngoài không ai không bắt đầu âm thầm kinh thán.

Ai cũng không nghĩ tới, hôm nay tranh tuyển ba ghế còn lại của Cửu Môn, cư nhiên sẽ có một trong Đảo Đấu Tứ Đại Phái, Bàn Sơn đạo nhân xuất hiện.

Chẳng lẽ, Bàn Sơn đạo nhân cũng chuẩn bị tranh tuyển Cửu Môn hay sao?

Nếu là như thế, đến lúc đó Cửu Môn hội tụ Bố phòng quan Trương Khải Sơn, các đại đỉnh cấp gia tộc thế lực Thường Sa thành, Bàn Sơn đạo nhân...

Lại có đệ nhất gia tộc Sở gia tộc nhân làm Cửu Môn Đề Đốc, vậy thế lực Cửu Môn, sẽ bàng đại đến trình độ nào? ...

Giải gia trà lâu, trên tầng hai!

Lúc này, toàn bộ bàn ghế trên tầng hai dĩ nhiên đã được dọn sạch,

duy chỉ có khu vực trung tâm nhất, tổng cộng đặt mười chiếc ghế.

Trong đó chín chiếc ghế xếp theo hình bán nguyệt, ý nghĩa là chín vị đương gia nhân của Cửu Môn.

Ở phía trên cùng, đặt một chiếc ghế càng thêm xa hoa, cổ phác đại khí.

Chiếc ghế kia đại biểu chỉ có một người, đó chính là vị trí Cửu Môn Đề Đốc.

Lúc này, trong mười chiếc ghế, trong đó có bảy chiếc ghế đã có người ngồi.

Bảy người này không phải ai khác, chính là: Cửu Môn Đề Đốc Sở Chiêu Võ!

Đệ Nhất Môn Trương Khải Sơn!

Đệ Nhị Môn Nhị Nguyệt Hồng!

Đệ Ngũ Môn Ngô lão gia tử!

Đệ Thất Môn Hoắc Tam Nương!

Đệ Bát Môn Tề Thiết Chủy!

Đệ Cửu Môn Giải đương gia.

Tại bên người Ngô lão gia tử, Hoắc Tam Nương, Giải đương gia ba người, lại đứng ba thiếu niên thiếu nữ.

Trong đó hai người chính là Ngô Tiểu Cẩu cùng Giải Cửu.

Đứng tại bên người Hoắc Tam Nương, lại là một thiếu nữ nhìn qua chừng mười lăm tuổi.

Thiếu nữ tuy rằng niên kỷ nhìn hơi nhỏ, nhưng lại sở hữu một dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

Da như ngưng chi, bạch ngọc vô hà, ngôn ngữ đều không thể miêu

tả được làn da của nàng trắng nõn dường nào.

Cả người giống như một tôn bạch ngọc mỹ nhân.

Quan trọng nhất là, thiếu nữ sở hữu một loại khí chất độc đáo, như khuynh thành tiên nữ.

Thử nữ bất biệt nhân, chính là Hoắc gia vị lai đương gia nhân, tuổi còn nhỏ liền có xưng hô Hoắc Tiên Cô.

Lúc này, trên tầng hai, ngoại trừ các nhân vật Cửu Môn đã xác định ra, phía trước bốn phía hội tụ chí ít cả trăm người.

Cả trăm người này mỗi một người đều là gia đình, thế lực nổi danh tại Thường Sa thành, hoặc là cường giả.

Trong đó, không thiếu một số thế lực bên ngoài Thường Sa thành, sau khi biết tin tức tổ kiến Cửu Môn, liền suốt đêm chạy tới. "Vũ gia, hôm nay các thế lực và cường giả tranh tuyển ba ghế còn lại của Cửu Môn, không sai biệt lắm đều ở đây rồi, chúng ta có nên trực tiếp bắt đầu hay không?" Nhìn Sở Chiêu Võ bên cạnh đang lẳng lặng ngồi trên ghế, vẫn luôn chưa từng mở miệng, mặt không biểu tình, Trương Khải Sơn thấp giọng dò hỏi. "Vũ gia, trong số người hôm nay, cũng có không ít đại thế lực cùng cường giả, nam tử chừng ba mươi tuổi ngồi trên xe lăn kia, chính là Lý gia Bán Tiệt Lý.

Truyền văn người này năm đó xuống mộ đảo đấu thì bị người ta chơi xỏ, hai chân đều bị đánh gãy, nhưng hắn lại ngạnh sinh sinh dựa vào thi quan thủy (nước quan tài) mà sống sót.

Sau khi ra ngoài không chỉ đem kẻ chơi xỏ mình tra tấn đến chết, càng đem toàn gia già trẻ của kẻ đó đều giết sạch." "Bán Tiệt Lý tại Thường Sa thành danh thanh cực kỳ vang dội, âm ngoan, độc lạt, nhai tí tất báo (thù dai) đều là đại danh từ của hắn, bất quá người này ngược lại cũng trọng tình trọng nghĩa.

Không ít bang phái thế lực trong Thường Sa thành đều đang kiếm cơm dưới tay hắn, lần này tuyệt đối là một trong những đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ nhất cho ba ghế còn lại." Nghe Tề Thiết Chủy giới thiệu, Sở Chiêu Võ mâu quang hơi nâng lên, nhìn về phía đám người cách đó không xa, tại phía trước nhất, một nam tử đang ngồi trên xe lăn.

Người này kỳ mạo bất dương, nhưng đôi mắt lại cho người ta một loại cảm giác âm ngoan. "Vũ gia, Bán Tiệt Lý hành sự có phải hay không quá âm độc?" Nhị Nguyệt Hồng mày hơi nhíu lại nói. "Không vội, có thể tuyển trúng hay không còn chưa biết được, nếu thật sự có thể nhập tuyển, lại có gì không thể?

Cửu Môn chi trung, lại có ai là người tốt tuyệt đối?

Âm độc, ngoan lạt cũng là đối với địch nhân mà nói." Sở Chiêu Võ thản nhiên cười một tiếng, đối với những thứ này, chút nào không để ý.

Thật sự vào Cửu Môn, vậy hết thảy đều phải nghe lời hắn, hảo hảo làm việc cho Sở gia.

Nếu không nghe lời, mặc kệ có bao nhiêu âm độc ngoan lạt, cuối cùng đều phải chết.

Nghe lời Sở Chiêu Võ, trong mắt Trương Khải Sơn không tự giác hiện ra một tia tiếu ý.

Bán Tiệt Lý cùng quan hệ của hắn ngược lại không tệ, nếu có thể nhập tuyển, hắn đích xác rất cao hứng.

Lúc này, tựa hồ cảm thụ được có người đang chăm chú nhìn mình, Bán Tiệt Lý theo bản năng ngẩng đầu, mâu quang cũng trong nháy mắt trở nên cực kỳ lăng lệ, âm ngoan.

Nhưng khi phát hiện chủ nhân ánh mắt là Cửu Môn Đề Đốc Sở

Chiêu Võ, hắn lập tức buông lỏng xuống, khóe miệng nặn ra một nụ cười cứng ngắc.

Chương 122

Đối với Thường Sa thành đệ nhất gia tộc Sở gia hiện nay, hắn là phục khí.

Tuy rằng không biết cái tên Sở Chiêu Võ này mạnh bao nhiêu, nhưng có thể được Sở gia đẩy ra, xưng là Cửu Môn Đề Đốc, khẳng định không đơn giản.

Hôm nay tranh tuyển tịch vị Cửu Môn, không cần thiết càng không có khả năng đi cùng Sở Chiêu Võ đối đầu. "Vũ gia, còn vị đang dựa vào cây cột kia, trong ngực ôm một thanh đao hán tử, là một vị bằng hữu tốt của ta, là một đao khách Tây Bắc, tuyệt đối là đao si.

Một thân tu vi của hắn sớm đã bước vào Hóa kình, cũng là người được xưng là cường giả mạnh nhất Thường Sa thành trước đây.

Đao của hắn quá nhanh, náo thị nhất lộ, duyên nhai nhân đầu lạc (náo loạn chợ một đường, đầu người rơi dọc phố), nói chính là đao của hắn.

Bởi vì trên lưng hắn có một dấu tay màu đen, nghe nói là do lúc xuống mộ bị một con đại tống tử (cương thi) lưu lại, cho nên lại có người xưng hắn là Hắc Bối Đao Khách." Lúc này Tề Thiết Chủy lần nữa giới thiệu cho mọi người.

Nhắc tới vị Hắc Bối Đao Khách kia, trên mặt hắn không khỏi nhiều hơn vài phần tiếu dung.

Vị này, thế nhưng là một trong số ít bằng hữu của hắn tại Thường Sa thành trước kia. "Hắc Bối Đao Khách?

Ta nghe nói người này thực lực đích xác cực kỳ cường đại, không nghĩ tới sớm đã nhập Hóa kình." Trương Khải Sơn lông mày nhíu

chặt, hắn cũng từng nghe nói về Hắc Bối Đao Khách, nhưng cũng chỉ cho rằng là nghe nhầm đồn bậy, không nghĩ tới đối phương thật sự cường đại như thế.

Hóa kình!

Ngay cả hắn, hiện nay cũng bất quá mới là Ám kình đỉnh phong mà thôi. "Nhị gia, đối với Hắc Bối Đao Khách có hiểu rõ không?" Nhị Nguyệt Hồng nghe vậy, lắc đầu nói: "Không có, chỉ nghe qua một cái truyền văn như vậy, hôm nay cũng là lần thứ nhất gặp." "Lão đầu tử ta ngược lại đối với hắn có chút hiểu rõ!" Đúng lúc này, Ngô lão gia tử bên cạnh hút một hơi thuốc lào, a a cười nói: "Hắc Bối Đao Khách đích xác là một đao si, nhưng càng là một tên ma men, mỗi lần xuống mộ chỉ lấy một dạng đồ vật.

Đồ vật lấy ra xong, liền đổi tiền đi thanh lâu, cũng cả đêm cả đêm ở lại đó.

Khác biệt với người thường là, người khác đi thanh lâu đều tìm cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, hắn lại chỉ tìm một người kia, nghe nói đối phương tuổi tác không nhỏ.

Có người nói hắn là kẻ si tình, bên trong chỉ sợ có chút cố sự khác, càng nhiều thì chỉ sợ chỉ có bản thân đương sự mới biết được." Nghe xong lời Ngô lão gia tử nói, đám người không khỏi đều như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Xem ra, vị hào xưng Thường Sa thành mạnh nhất trước kia, Hắc Bối Đao Khách cũng là một người có cố sự.

Chỉ là, những người đang ngồi ở đây ai mà không có một chút cố sự đâu? "Lão Bát, không phải nói là bằng hữu của ngươi sao?

Chẳng lẽ không có một chút tin tức hiểu rõ về hắn?" Trương Khải Sơn nhìn về phía Tề Thiết Chủy, nhướng mày nói. "Không phải ta nói

a Phật gia, cùng người kết giao bằng hữu không cần thiết chuyện gì cũng phải hỏi rõ ràng, có đôi khi một bầu rượu, một tràng tương ngộ, đủ để trở thành bằng hữu, không quan hệ bất kỳ cái gì khác." Tề Thiết Chủy bĩu môi, có chút im lặng nói. "Hắc...

Tề Bát gia hôm nay ngược lại giáo huấn ta rồi." Trương Khải Sơn nghe vậy, có chút tức giận nói.

Sở Chiêu Võ ngồi trên ghế, hai mắt khẽ híp, nhìn về phía hán tử có chút lôi thôi lếch thếch đang dựa vào cây cột cách đó không xa, sau đó không dễ dàng phát giác gật đầu.

Hắn có thể cảm giác được, khí tức trên người đối phương, đích xác là kẻ mạnh nhất trong tràng ngoại trừ hắn ra.

Hóa kình tu vi, danh phó kỳ thực.

Phanh phanh phanh...

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân dồn dập đạp cầu thang vang lên.

Ngay sau đó, liền thấy Trương Nhật Sơn mang theo Lão Dương Nhân lên tầng hai. "Vũ gia, Phật gia, Nhị gia..." Vừa đi vào, Trương Nhật Sơn liền vội vàng chắp tay với đám người Sở Chiêu Võ, sau đó mở miệng nói: "Hiện nay dưới lầu đã đóng cửa, tranh tuyển ba ghế còn lại của Cửu Môn, cũng chỉ có những thế lực và cường giả trên lầu này thôi." "Trương phó quan, vị bên cạnh ngươi là..." Tề Thiết Chủy có chút hiếu kỳ nhìn về phía thanh niên mặc đạo sĩ trang phục, tóc hơi xoăn bên cạnh Trương Nhật Sơn.

Tề gia từ ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, cũng dính chút biên với đạo gia, cho nên đối với người đi cùng Trương Nhật Sơn đi lên, tự nhiên có chút hiếu kỳ.

Không chỉ có hắn, giờ phút này mọi người trong tràng đều mặt

đầy hiếu kỳ nhìn về phía đối phương. "Không biết, chư vị ai là người của Sở gia?" Lúc này, không đợi Trương Nhật Sơn mở miệng, Lão Dương Nhân sau khi đảo mắt nhìn đám người trên tầng hai, lại tiến lên một bước, dẫn đầu dò hỏi.

Đương nhiên, tuy là dò hỏi, nhưng ánh mắt của hắn lại gắt gao nhìn về phía Sở Chiêu Võ.

Cả tầng hai, đều ẩn ẩn lấy người này làm đầu, ngoại trừ người Sở gia ra, cũng không có người nào khác.

Bất quá Cửu Môn tranh tuyển đại hội này, ngược lại có chút rất là không tồi, cường giả bước vào Ám kình bên trong, cư nhiên không ít.

Lúc này, nghe Lão Dương Nhân hỏi thăm, đám người lập tức nhíu mày.

Tìm tộc nhân Sở gia?

Nhìn qua, ngược lại cũng không giống tới trả thù. "Ta tên Sở Chiêu Võ, tộc nhân Sở gia, ngươi là người phương nào?" Sở Chiêu Võ hai mắt khẽ híp, thần tình bình tĩnh, chậm rãi mở miệng nói. "Tại hạ Bàn Sơn Lão Dương Nhân, gặp qua Chiêu Võ huynh!" “Tại hạ là Lão Dương Nhân phái Bàn Sơn, tham kiến Sở huynh!” Trên lầu hai Giải gia trà lâu, đối mặt với những ánh mắt nghi hoặc, sai nghi, thẩm thị của mọi người trong sảnh, Lão Dương Nhân lại chẳng hề để ý, ngược lại còn có chút kinh hỉ nhìn về phía Sở Kiêu, sau đó hai tay ôm quyền, mở miệng nói.

“Bàn Sơn?” Nghe được lời của Lão Dương Nhân, Sở Kiêu nhíu mày, theo bản năng ngồi thẳng dậy, thần tình có chút kinh ngạc nhìn về phía đối phương.

Không chỉ có hắn, giờ khắc này mọi người trong sảnh không ai là không vì câu nói của Lão Dương Nhân mà lộ vẻ chấn kinh, thần tình

vô cùng kinh ngạc, tò mò nhìn về phía y.

Bàn Sơn!

Là Bàn Sơn Đạo Nhân, một trong bốn phái trộm mộ lớn nhất, có truyền thừa lên đến ngàn năm đó sao?

Trước kia cũng từng nghe nói những truyền thuyết về Bàn Sơn Đạo Nhân, nhưng chưa từng chân chính gặp qua.

Không ngờ hôm nay, cư nhiên lại có một vị Bàn Sơn Đạo Nhân đến tham dự đại hội tranh tuyển Cửu Môn.

Nhất thời, bất kể là Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng hay đám người Cửu Môn khác, ngay cả những người còn lại cũng nhao nhao chăm chú nhìn chằm chằm Lão Dương Nhân, muốn nhìn cho thật kỹ.

Bọn họ đều muốn biết, người của Bàn Sơn nhất mạch, một trong tứ đại phái trộm mộ, rốt cuộc có gì bất đồng.

Đồng thời, lúc này mọi người cũng hiếu kỳ, vị Bàn Sơn Đạo Nhân này đột nhiên tạo phóng nơi này, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Chẳng lẽ vị Bàn Sơn Đạo Nhân này cũng muốn tranh tuyển vị trí trong Cửu Môn hay sao?

Nếu là như vậy, thì người tại tràng e rằng không ai sẽ cự tuyệt.

Dù sao, Bàn Sơn Đạo Nhân chính là một trong tứ đại phái, nếu ngay cả Bàn Sơn cũng gia nhập Cửu Môn, đủ để chứng minh tiền đồ của Cửu Môn là một mảnh quang minh.

Theo sự gia nhập của Bàn Sơn nhất mạch, Cửu Môn cũng có thể mượn danh tiếng ngàn xưa đó mà đạt được sự phát triển cực nhanh, đối với bọn họ tuyệt đối là trăm lợi mà không có một hại.

“Không ngờ hôm nay cư nhiên sẽ có người của Bàn Sơn nhất mạch đến, ta nghe Sơn Hùng, Cửu Chiến nói, các ngươi chẳng phải

đã về tộc địa rồi sao?

Như thế nào lại xuất hiện tại nơi này?" Sau cơn sững sờ ngắn ngủi, Sở Kiêu không khỏi đạm đạm cười, ôm quyền chắp tay đáp lễ.

"Nga?

Cửu Chiến huynh nhắc tới ta sao?" Lão Dương Nhân cười nói: "Bất quá lần này ta không phải đi một mình, sư huynh và sư muội ta cũng tới, hai người bọn họ đi Sở phủ tìm Sở tộc trưởng trước rồi."
"Nga?

Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu cũng tới?" Sở Kiêu nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên.

Danh hào Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu tự nhiên không xa lạ gì.

Hắn từng nghe tộc nhân nói, người này trọng tình trọng nghĩa, thiên phú kinh người.

Nếu Sở Kiêu không phải truyền thừa Vu Tộc huyết mạch và tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, cả đời này e rằng đều không thể so sánh với Chá Cô Tiêu.

Ngay cả như vậy, cũng không thể che giấu sự kinh diễm của Chá Cô Tiêu.

Lúc trước tại Bình Sơn đại mộ, Chá Cô Tiêu liền sở hữu tu vi Hóa Kình đỉnh phong, cả tòa thành Thường Sa, căn bản không một ai có thể so sánh.

Hiện giờ đối phương lần nữa xuất hiện, e rằng đã bước vào Đan Kình?

Tu vi Quốc thuật Đan Kình, không yếu hơn tu vi Nhất giai sơ kỳ.

Nếu không phải tu luyện võ đạo chiến kỹ cường đại, với tu vi hiện giờ của hắn, e rằng thật sự không nhất định là đối thủ của y.

“Vũ gia, vị này chính là Bàn Sơn Đạo Nhân đang thịnh truyền trên giang hồ sao?

Vừa rồi nghe Sở huynh nói, tựa hồ ngay cả Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu trong truyền thuyết cũng tới Thường Sa thành?” Lúc này, Tề Thiết Chủy rốt cuộc nhịn không được thấu lên trước, mở miệng hỏi thăm.

“A Vũ gia, Bàn Sơn chính là một trong tứ đại phái trộm mộ, không ngờ hôm nay sẽ có Bàn Sơn Đạo Nhân giá lâm, Vũ gia không ngại giới thiệu cho chúng ta một chút.” Ngô lão gia tử buông tẩu thuốc trong tay xuống, cười trêu chọc nói, lời nói gian, đôi mắt lược có chút vẩn đục lại đánh giá Lão Dương Nhân.

Không chỉ có bọn họ, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Giải đương gia lúc này cũng đều lộ vẻ tò mò nhìn chằm chằm Lão Dương Nhân.

“Ha ha ha...

Ta suýt chút nữa quên giới thiệu cho các vị!” Sở Kiêu cười lớn một tiếng, sau đó đứng dậy giới thiệu: “Chư vị, lúc trước tộc ta liên thủ cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai đại phái trộm mộ Bình Sơn, vị này chính là Bàn Sơn Lão Dương Nhân ở trong đó.

Sư huynh của y, chính là Bàn Sơn Khôi Thủ hiện nay, cũng là đỉnh cấp cường giả hiếm có trong thiên hạ.

Phải biết rằng lúc trước trộm mộ Bình Sơn, Chá Cô Tiêu liền đã là cường giả Hóa Kình đỉnh phong.” Nghe Sở Kiêu nói, mọi người trong sảnh không ai không nội tâm chấn động, thần tình khiếp sợ, từng cái đồng tử không ngừng lấp lóe, hiển nhiên bị câu nói này làm cho kinh hãi.

Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu, tự nhiên không có khả năng chưa

từng nghe nói, chuyện trộm mộ Bình Sơn cũng sớm truyền đến xôn xao.

Chương 123

Nhưng vạn lần không ngờ, Chá Cô Tiêu lúc đó cư nhiên đã có thực lực Hóa Kình đỉnh phong.

Thiên hạ gian đều khó tìm một Hóa Kình, đối phương cư nhiên đã đi đến đỉnh phong.

Quả nhiên không hổ danh là Bàn Sơn Khôi Thủ sao?

Hắc Bối Đao Khách sở hữu tu vi Hóa Kình, được xưng là đệ nhất cường giả Thường Sa thành trước kia.

E rằng lấy thực lực của y, cũng không phải là đối thủ của Hắc Bối Đao Khách chứ?

Đương nhiên, tuyệt đại bộ phận người tại tràng đều chỉ là tu vi Minh Kình, cho dù là Ám Kình cũng hầu như chưa từng kiến thức Hóa Kình chân chính cường đại bao nhiêu.

Lúc này người chấn kinh nhất chính là Hắc Bối Đao Khách và Trương Khải Sơn.

Người trước bản thân là Hóa Kình, tự nhiên minh bạch Hóa Kình cường đại cỡ nào, đồng thời càng có thể minh bạch Hóa Kình đỉnh phong Chá Cô Tiêu kinh khủng ra sao.

Đối với một tôn siêu cấp cường giả như vậy, Hắc Bối Đao Khách nội tâm vừa tò mò lại vừa tràn ngập chiến ý.

Người sau xuất thân từ Trương gia, cũng rõ ràng biết Hóa Kình rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Huống chi lúc trộm mộ Bình Sơn Chá Cô Tiêu đã như thế, ai biết hiện giờ đối phương liệu có đột phá hay không?

Một khi đối phương bước vào Đan Kình, vậy càng thêm bất khả tư nghị.

Cho dù là Trương gia, luận về cường giả Đan Kình cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

"Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu...

Quả nhiên không hổ là đại phái truyền thừa ngàn năm!" Trương Khải Sơn thần tình phức tạp, trong lòng lẩm bẩm tự ngữ.

"Lão Dương Nhân, ta giới thiệu cho huynh, mấy vị này đều là người của Cửu Môn ta, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng..." Đồng thời, Sở Kiêu cũng bắt đầu giới thiệu thân phận Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng cho Lão Dương Nhân.

Mấy người cho nhau nhận thức, cười đáp lễ xong, Sở Kiêu mới lần nữa nhìn về phía Lão Dương Nhân, có chút nghi hoặc hỏi: "Lão Dương Nhân, huynh không đi theo sư huynh đến gặp ta, chạy tới nơi này làm gì?" "Sở huynh, ta cùng sư huynh sáng nay vừa vào thành, nghe nói Sở gia đứng đầu tổ kiến Cửu Môn, cho nên ta cũng tới xem náo nhiệt.

Nghe nói vị trí Cửu Môn chưa đầy, không biết ta có thể tranh tuyển một hai hay không?" Lão Dương Nhân vừa chắp tay, vừa hướng về phía mọi người sảng lãng cười nói.

"Huynh nghiêm túc?" Nghe vậy, Sở Kiêu nhíu mày.

"Đó là tự nhiên, bằng không ta làm gì?" Lão Dương Nhân cực kỳ thành thật gật đầu, không chút kiêng kỵ trả lời.

"Ha...

Lão Dương Nhân đã thật sự muốn tranh tuyển vị trí Cửu Môn, vậy ta tự nhiên không có khả năng không đồng ý.

Với thân phận của huynh cũng không cần đi tranh tuyển với người khác.

Thân phận Bàn Sơn Đạo Nhân cộng thêm thực lực, ta trực tiếp làm chủ, huynh có thể trực tiếp nhập Cửu Môn." Thấy Lão Dương Nhân thật sự muốn tranh tuyển, Sở Kiêu tuy có chút kinh ngạc nhưng cũng không nghĩ nhiều, ngược lại trực tiếp phách bản đồng ý.

"Phật gia, Nhị gia...

Không có ý kiến chứ?" Nói xong, Sở Kiêu mỉm cười nhìn sang Trương Khải Sơn và những người bên cạnh.

"Ha ha ha...

Vũ gia, ngài nói đùa rồi, cao nhân Bàn Sơn nhất mạch nhập Cửu Môn, chúng ta sao có thể cự tuyệt?" Tề Thiết Chủy lập tức nhịn không được cười to một tiếng, trong lòng sướng khoái vô cùng.

Bên cạnh Trương Khải Sơn cũng mặt mang ý cười gật đầu: "Vũ gia, ta không có bất kỳ ý kiến gì, Bàn Sơn Đạo Nhân nhập Cửu Môn, đối với chúng ta chỉ có chỗ tốt." "Không sai!

Ta tuyệt đối đồng ý việc này!" Nhất thời, Nhị Nguyệt Hồng, Giải đương gia, Ngô lão gia tử đám người nhao nhao vui vẻ gật đầu tán đồng.

Trương Khải Sơn đám người lại không ngốc, sao có thể không đồng ý?

Không nhắc tới Sở Kiêu là Cửu Môn Đề Đốc, Cửu Môn Chi Chủ, mệnh lệnh của hắn mọi người căn bản không pháp phản bác.

Quan trọng nhất là Lão Dương Nhân chính là người của Bàn Sơn nhất mạch, sư huynh lại là Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiêu.

Chá Cô Tiêu một thân tu vi ít nhất là Hóa Kình đỉnh phong, thân là

sư đệ, Lão Dương Nhân dù kém cũng tuyệt đối đã bước vào Ám Kình.

Huống chi một khi Lão Dương Nhân nhập Cửu Môn, đại biểu cho việc một trong tứ đại phái trộm mộ công nhận thực lực của Cửu Môn.

Đối với sự phát triển của Cửu Môn tuyệt đối có chỗ tốt khó mà tưởng tượng nổi.

Còn về phần những thế lực và cường giả chuẩn bị tranh tuyển khác, lúc này cho dù trong lòng có chút không thoải mái cũng căn bản không ai dám mở miệng.

Dù sao đó chính là Bàn Sơn Đạo Nhân, địa vị giang hồ căn bản không thể so sánh.

Huống hồ hiện giờ bất kể là Sở Kiêu hay Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đều đã đồng ý, nếu dám lên tiếng phản bác, chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết.

Chỉ là vốn có ba vị trí, hiện giờ Lão Dương Nhân gia nhập, chỉ còn lại hai vị trí, nhất thời nội tâm mọi người không khỏi càng thêm cấp bách.

Lúc này, chỉ thấy Sở Kiêu cười nhìn Lão Dương Nhân hỏi: "Lão Dương Nhân, hiện giờ Cửu Môn ta có Đệ tứ môn, Đệ lục môn, Đệ cửu môn chưa có người, địa vị các đương gia Cửu Môn bình đẳng, huynh xem muốn chọn cái nào?" Nghe Sở Kiêu nói, Lão Dương Nhân do dự một hồi rồi nói: "Ta tên thật là Dương Nhân, trong nhà xếp hạng lão tứ, vậy chọn Đệ tứ môn đi!" "Ha ha ha...

Vậy sau này chúng ta đều phải xưng hô Lão Dương Nhân huynh đệ một tiếng Dương Tứ Gia rồi!" Nghe Lão Dương Nhân lựa chọn, Tề Thiết Chủy lập tức chắp tay cười cung hạ.

"Không sai không sai, chúc mừng Dương Tứ Gia!" "Dương Tứ

Gia!" Nhất thời, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô lão gia tử đám người nhao nhao cười mở miệng chúc mừng.

Đối mặt với sự nhiệt tình của mọi người, Lão Dương Nhân cũng liên mồm chắp tay đáp lễ.

"Được rồi, hiện giờ Đệ tứ môn của Cửu Môn đã có chủ, chư vị đều các về vị trí ngồi xuống đi, chúng ta cũng nên mau chóng tuyển ra Đệ tam môn và Đệ lục môn chi chủ." Thấy Lão Dương Nhân nhập Cửu Môn, hiệu là Dương Tứ Gia xong, Sở Kiêu phất phất tay, nhìn về phía mọi người mở miệng nói.

"Các vị...

Tranh tuyển vị trí Cửu Môn bắt đầu, các ngươi cũng nên lấy một chút bản lĩnh thật sự ra rồi." Nhìn những người dẫn đầu các đại thế lực cùng độc hành hiệp phía trước, Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trầm giọng nói.

Lần này tranh tuyển hai vị trí còn lại sẽ từ cá nhân võ lực, thế lực, nãi chí các phương diện khác để lựa chọn.

Trải qua gần một canh giờ tranh tuyển, cuối cùng chỉ có hai người từ trong các phương thế lực, cường giả trổ hết tài năng.

Phân biệt là Bán Tiệt Lý và Hắc Bối Đao Khách!

Bán Tiệt Lý nhập Đệ tam môn, Hắc Bối Đao Khách nhập Đệ lục môn, từ nay về sau lại có người xưng y là Hắc Bối Lão Lục!

Tự hôm nay, Cửu Môn triệt để kiến lập!

Tuy so với nguyên tác thì Cửu Môn có chút không giống lắm, nhưng về đại thể tựa hồ cũng tịnh không có biến hóa quá lớn.

Bởi vì Hồng gia, Lý gia nhân mạch cực quảng, quen biết không ít đạt quan hiển quý, nãi chí người trên quan trường, lại thêm nguyên

nhân Bố phòng quan Trương Khải Sơn, Tiền Tam Môn thông thường được xưng là Quan.

Lão Dương Nhân, Ngô gia, Hắc Bối Lão Lục chuyên môn trộm mộ hạ đấu, lại được xưng là Tặc.

Hoắc gia, Tề gia, Giải gia giao dịch cổ đổng minh khí, có thể xưng là Thương.

Cho nên Cửu Môn lại được phân thành Thượng, Bình, Hạ ba phần.

Thượng Tam Môn vi Quan: Đệ nhất môn Trương Đại Phật Gia!

Đệ nhị môn Hồng Nhị Gia!

Đệ tam môn Lý Tam Gia!

Bình Tam Môn vi Tặc: Đệ tứ môn Dương Tứ Gia!

Đệ ngũ môn Ngô Ngũ Gia!

Đệ lục môn Hắc Bối Lão Lục!

Hạ Tam Môn vi Thương: Đệ thất môn Hoắc Tam Nương!

Đệ bát môn Tề Bát Gia!

Đệ cửu môn Giải Đương Gia!

Cho nên Cửu Môn hiện giờ kiến lập, trừ Đệ tứ môn do Bàn Sơn Lão Dương Nhân chiếm cứ ra, đại thể thượng chung quy vẫn như cũ.

Bất quá, trên đầu các vị Đương gia nhân lại có thêm một người quản lý.

Cửu Môn Đề Đốc: Sở Kiêu!

Đồng thời, theo sự kết thúc của đại hội tranh tuyển Cửu Môn, tuy đã chọn ra ba người Lão Dương Nhân, Bán Tiệt Lý, Hắc Bối Lão Lục, nhưng những thế lực và cường giả lạc tuyển kia trong lòng đều

cực kỳ không phục.

Thậm chí không ít thế lực, cường giả sẽ đem mục tiêu đặt lên người những thành viên Cửu Môn khác.

E rằng trong một khoảng thời gian tới, Thường Sa thành nhất định sẽ bộc phát không ít xung đột.

Bất quá bất kỳ một thế lực mới nào hưng khởi đều nhất định sẽ nương theo tinh phong huyết vũ.

Nếu Cửu Môn có thể quét sạch những thế lực và cường giả này, thì cả Thường Sa thành cũng sẽ triệt để tiến vào thời đại Cửu Môn. *** Sở phủ đại viện!

Chính đường!

Khi Chá Cô Tiêu cùng Sở Tùy Phong hai người một bên chờ đợi, một bên nói chuyện phiếm, một đạo thân ảnh đã nhiên bước vào ngoài đường.

Chương 124

“Tộc trưởng!” Sở Tùy Phong mắt sắc nhìn thấy thân ảnh kia, sắc mặt nghiêm nghị, vội vàng đứng dậy.

Chá Cô Tiêu ở bên cạnh nghe vậy, theo bản năng quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy người tới, trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia vui mừng, lập tức vội vàng đứng dậy chắp tay thi lễ nói: “Gặp qua Sở huynh!” “Chá Cô huynh, biệt lai vô dạng?” Sở Kiêu đi vào chính đường, trước phất tay với Sở Tùy Phong, sau đó vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Chá Cô Tiêu.

“Làm phiền Sở huynh mong nhớ, đoạn thời gian này Sở mỗ mang theo sư huynh đệ vẫn luôn ở tại tộc địa, như hôm nay tự giác tu vi có sở đột phá, mới đến Thường Sa thành tìm Sở huynh.” Chá Cô Tiêu chắp tay, thần tình nghiêm túc nói.

“Ha ha ha...

Không cần nghiêm túc như vậy, Chá Cô huynh ngồi xuống rồi nói.” Sở Kiêu xua tay, sau đó nhìn về phía Hoa Linh đang có chút câu nệ, thỉnh thoảng trộm nhìn mình, khẽ cười một tiếng nói: “Hoa Linh muội tử, nhiều ngày không gặp, vẫn điềm tĩnh khả ái như vậy a.” “Sở...

Sở đại ca!” Được Sở Kiêu khen một câu, Hoa Linh vốn da mặt mỏng, khuôn mặt tươi cười lập tức đỏ bừng, càng cúi đầu xuống có chút ngượng ngùng.

“Sở huynh chớ trách, sư muội ta tính cách như vậy, thỉnh lượng thứ!” Chá Cô Tiêu cười khổ một tiếng, thần tình có chút bất đắc dĩ.

“Ai, không sao!” Sở Kiêu lắc đầu.

Hoa Linh khả ái kiều tiếu, tuy một thân đạo bào trang phục nhưng lại cho người ta một loại cảm giác khác biệt, nhìn cũng rất thích.

Đi đến chủ vị ngồi xuống, hắn lần nữa nhìn về phía Chá Cô Tiêu, ánh mắt hơi đánh giá trên người y vài lần, không khỏi tán thán nói: "Xem ra Chá Cô huynh đoạn thời gian này hạ khổ công không ít a.

Lần trước tại Bình Sơn, bất quá chỉ là Hóa Kình đỉnh phong, hiện giờ cư nhiên đã nhập Đan Kình.

Trên con đường Đan Kình này, e rằng đã đi được một khoảng cách không ngắn rồi đi." Lấy tu vi hiện giờ của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra Chá Cô Tiêu lúc này viễn siêu so với nửa năm trước mạnh mẽ hơn nhiều.

Thấy Sở Kiêu cư nhiên một lời nói toạc ra tu vi của mình, Chá Cô Tiêu không những không có nửa điểm cao hứng, ngược lại nhịn không được cười khổ một tiếng: "Xem ra Sở huynh còn mạnh mẽ hơn ta tưởng tượng rất nhiều.

Hiện giờ ta đã nhập Đan Kình, vốn tưởng rằng có thể kéo gần chênh lệch giữa hai người, hiện tại xem ra, chênh lệch tựa hồ ngược lại càng lúc càng lớn." Vừa rồi y cũng từng thử dòm ngó Sở Kiêu, nhưng lại phát hiện đối phương giống như vực sâu, căn bản không cách nào lý giải loại sức mạnh bất khả tư nghị kia rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

"Chá Cô huynh không cần vọng tự phỉ bạc, lấy tu vi Đan Kình hiện giờ của huynh, phổ thiên chi hạ, người có thể thắng được huynh, lại có thể có mấy người?" Nhìn Chá Cô Tiêu có chút chán nản, nhụt chí, Sở Kiêu không khỏi lên tiếng an ủi hai câu.

Đương nhiên, hết thảy tiền đề tự nhiên không bao hàm Sở gia.

"Di?

Chá Cô huynh, sư đệ Lão Dương Nhân không đi cùng huynh sao?" Đột nhiên, Sở Kiêu có chút nghi hoặc hỏi.

Chá Cô Tiêu sư huynh đệ ba người luôn hình bóng không rời, như hôm nay chỉ thấy Chá Cô Tiêu, Hoa Linh hai người, lại không thấy Lão Dương Nhân?

"Sở...

Sở đại ca, Lão Dương Nhân sư huynh đi tranh tuyển vị trí Cửu Môn rồi." Lúc này, Hoa Linh đột nhiên tráng lá gan, ngẩng đầu lên tiếng nói.

"Cái gì?

Tranh tuyển vị trí Cửu Môn?

Lão Dương Nhân?" Nghe vậy, Sở Kiêu thần tình lập tức sững sờ, trong lòng thậm chí phù hiện chút khó có thể tin.

"Sở huynh, thật không dám giấu giếm, vừa rồi khi ta vào thành, vừa vặn nghe được chuyện Cửu Môn kiến lập.

Ta nghe nói Cửu Môn là do Sở gia của Sở huynh đứng đầu kiến lập.

Lúc trước Sở huynh báo cho chúng ta biết chuyện Mộc Trần Châu tại Hiến Vương Mộ, đối với chúng ta có đại ân.

Sở dĩ khi biết được Sở gia kiến lập Cửu Môn, sư đệ liền suy đoán Cửu Môn kiến lập hoặc giả đối với gia tộc của Sở huynh có chỗ tốt, liền tự cáo phấn dũng tiến đến tranh tuyển.

Nhập Cửu Môn xong, cũng có thể tốt hơn vì Sở huynh làm việc, để báo đáp một chút đại ân của Sở huynh." Nhìn Sở Kiêu có chút không biết tình huống, Chá Cô Tiêu mới bắt đầu chậm rãi giải thích.

Nghe xong giải thích, Sở Kiêu mới minh bạch rốt cuộc là chuyện

gì xảy ra.

Nhưng chính vì minh bạch, giờ khắc này nội tâm hắn mới càng thêm im lặng, thậm chí cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Thật không ngờ, kiến lập Cửu Môn cư nhiên lại đem Bàn Sơn nhất mạch sảm hợp vào.

Lấy thực lực của Lão Dương Nhân, cộng thêm bối cảnh Bàn Sơn nhất mạch, gia nhập Cửu Môn tuyệt đối là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nói cách khác, về sau Cửu Môn sẽ có thêm một vị Bàn Sơn Đạo Nhân?

"Chậc chậc...

Có chút ý tứ, cũng không biết Cửu Môn tương lai sẽ diễn biến thành cái dạng gì." Sở Kiêu chép miệng, nội tâm nhịn không được có chút kinh ngạc.

Nhìn Sở Kiêu vẫn luôn chần chờ không nói, Chá Cô Tiêu trên mặt không khỏi hiện ra một tia lo lắng: "Sở huynh, có phải sư đệ ta đã làm loạn chuyện của huynh?

Nếu là như vậy, ta tại đây hướng huynh bồi tội." "Không không không!" Sở Kiêu nghe vậy, lập tức lắc đầu cười nói: "Ta chỉ kinh ngạc Lão Dương Nhân cư nhiên cũng nhập Cửu Môn.

Nói thật, Lão Dương Nhân nhập Cửu Môn, đối với Cửu Môn chỗ tốt là không ít." "Chỉ cần có thể giúp được Sở huynh, vậy là không uổng công, về phần chỗ tốt hay không, không cần để ý tới." Nghe xong lời Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu nội tâm cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Y sợ không chỉ không giúp được gì, ngược lại thêm phiền toái, vậy thì không xong.

“Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa!

Chá Cô huynh lần này đặc ý tới tìm ta, là vì chuyện Điền Nam Trùng Cốc Hiến Vương Mộ sao?” Sau khi hàn huyên đơn giản, Sở Kiêu mới phất phất tay, lần nữa nhìn về phía Chá Cô Tiêu hỏi.

Nhắc tới việc này, sắc mặt Chá Cô Tiêu trong nháy mắt trở nên cực kỳ nghiêm túc, thậm chí trực tiếp đứng dậy, cung thân cúi đầu bái nói: “Sở huynh, lúc trước thực lực của ta quá yếu, không thích hợp đi tới Hiến Vương Mộ.

Vì thế ta tại tộc địa khổ tu, rốt cuộc đột phá Đan Kình.

Không biết lấy tu vi hiện giờ của ta, có thể hay không từ trong Hiến Vương Mộ đem Mộc Trần Châu mang ra?” Lời vừa nói ra, Sở Kiêu đôi mắt lập tức híp lại: “Chá Cô huynh muốn hiện tại đi Hiến Vương Mộ?” “...Sở huynh, ta quá nóng vội rồi sao?

Chẳng lẽ lấy tu vi Đan Kình của ta cũng không cách nào từ Hiến Vương Mộ thoát thân?” Nghe thấy lời của Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu trong lòng lập tức sốt ruột.

Tuy Sở Kiêu tịnh chưa chính diện trả lời, nhưng có thể từ ngữ khí phán đoán ra thực lực của y tựa hồ vẫn không đủ.

Chẳng lẽ duy có Cương Kình, nãi chí đạt tới Quốc thuật tối cao cảnh giới - Đả Phá Hư Không, Kiến Thần Bất Hoại mới có thể đem Mộc Trần Châu mang ra sao?

Nhưng Quốc thuật mỗi một cái cảnh giới tăng lên đều thiên nan vạn hiểm, càng về sau càng khó đột phá.

Được xưng là người có thiên phú mạnh nhất Trát Cách Lạp Mã tộc trong hai trăm năm qua, bị toàn tộc nhân ký thác kỳ vọng, y cũng phải mất hơn hai mươi năm mới bước vào Đan Kình.

Phía sau Cương Kình muốn đột phá, nếu không có ngoại ý muốn,

ít nhất cũng phải mất năm năm, mười năm thời gian.

Về phần Kiến Thần Bất Hoại, Quốc thuật tối cao cảnh giới càng là một điểm đầu mối đều không có, đời này cũng không biết có thể bước vào hay không.

Hiện giờ y đã hơn ba mươi, cự ly bốn mươi tuổi cũng không còn mấy năm.

Một khi đến bốn mươi, tất tử vô nghi.

Chẳng lẽ đời này đều không cách nào tận mắt chứng kiến Mộc Trần Châu được lấy ra từ Hiến Vương Mộ sao?

Nhìn sắc mặt Chá Cô Tiêu từ kinh ngạc thất lạc, lại đến bàng hoàng, tuyệt vọng...

Sở Kiêu nội tâm cũng không khỏi than nhẹ.

Chá Cô Tiêu đem trách nhiệm của cả tộc Trát Cách Lạp Mã đều gánh trên người a.

Sở Kiêu môn tâm tự vấn, nếu đổi hắn thành Chá Cô Tiêu, e rằng cũng sẽ tuyệt vọng.

Nói thật, nếu là Hiến Vương Mộ bình thường, tuy rằng đồng dạng hung hiểm, nhưng lấy tu vi Đan Kình của Chá Cô Tiêu, cộng thêm Lão Dương Nhân, Hoa Linh hai người tương trợ, ba người hợp lực thì Hiến Vương Mộ thật đúng là ngăn không được, Mộc Trần Châu cũng tuyệt đối sẽ bị thành công mang ra.

Nhưng Hiến Vương Mộ ở thế giới này, mức độ nguy hiểm há chỉ gấp mười, gấp trăm lần?

Bên trong các loại độc trùng rắn rết không nói, những dị thú có thể địch lại ngàn năm tu vi ít nhất cũng phải hơn một bàn tay.

Chưa kể đến Hoắc Thị Bất Tử Trùng kinh khủng kia!

Quan trọng nhất là Mộc Trần Châu dung nhập vào đầu lâu Hiến Vương, mà Hiến Vương rốt cuộc chết hay chưa?

Nếu Hiến Vương chết rồi, lấy đặc tính mộ táng tất thi (xác chết biến đổi) của thế giới tổng hợp này, Hiến Vương ít nhất cũng mạnh hơn Thi Vương một bậc.

Đáng sợ là Hiến Vương chưa chết.

Nếu thật như vậy, hơn hai ngàn năm qua, chỉ sợ lão đã sớm trở thành tồn tại như đại yêu ma.

Thậm chí với dã tâm muốn thành tiên của Hiến Vương, vì thế mà tu kiến Lăng Vân Tiên Cung, ai biết được lão mạnh đến mức nào.

Cho dù lấy tu vi Nhị giai hậu kỳ hiện giờ của Sở Kiêu, cũng chưa chắc có thể địch lại đối phương.

"Sở đại ca, chẳng lẽ thật sự không có cách nào rồi sao?

Ngài không thể dẫn chúng ta đi lấy Mộc Trần Châu sao?

Nếu Sở đại ca ngài thật có thể đem Mộc Trần Châu lấy ra, Hoa Linh nguyện ý vì ngài làm bất cứ chuyện gì, trả bất cứ giá nào." Nhìn sư huynh nhà mình thống khổ, không cam lòng, Hoa Linh nội tâm lo lắng vô cùng, không có biện pháp, chỉ có thể nhìn về phía Sở Kiêu khẩn cầu.

"Chá Cô huynh..." Sở Kiêu lắc đầu, nhìn sắc mặt trắng bệch của Chá Cô Tiêu, khẽ giọng an ủi: "Chá Cô huynh, lời ta nói lúc trước tại Bình Sơn vẫn như cũ, đáp ứng giúp huynh lấy Mộc Trần Châu, tất nhiên sẽ không nuốt lời." Nghe vậy, Chá Cô Tiêu trong lòng cảm động, nhưng vẫn cười khổ bất đắc dĩ nói: "Sở huynh, thật không dám giấu giếm, huynh có biết vì sao Bàn Sơn nhất mạch ta vẫn luôn tìm kiếm Mộc Trần Châu không?" "Nga?

Nguyện văn kỳ tường!" Sở Kiêu nhíu mày, đỉnh đỉnh nhìn Chá Cô

Tiêu.

Xem ra Chá Cô Tiêu định thản bạch hết thảy rồi?

“Kỳ thật Bàn Sơn nhất mạch ta, tên là Trát Cách Lạp Mã tộc, từng bị Xà Thần gieo xuống lời nguyền...” Chá Cô Tiêu thần tình hoảng hốt, chậm rãi nói ra bí mật ngàn năm của tộc nhân!

Tương truyền tại vô số năm trước, trong thiên địa tồn tại một tôn Cổ Thần.

Chương 125

Tín ngưỡng giả gọi ngài là Xà Thần!

Nhưng không biết vì sao Xà Thần chết, thi hài mai táng tại Quỷ Động không đáy dưới chân núi Trát Cách Lạp Mã, lưu lại con mắt khổng lồ trên đầu và đại não.

Cự mục có thể khiến linh hồn trường sinh bất diệt, tại điểm cuối của thời gian có thể từ trong thi cốt niết bàn trọng sinh, cũng là vật duy nhất có thể thông vãng Hư Số Không Gian.

Đại não thì bảo lưu sức mạnh huyễn hóa thời không.

Đã lâu về sau, dưới chân núi Trát Cách Lạp Mã có một tộc quần sinh sống, chính là tộc Trát Cách Lạp Mã.

Khi đó, có tộc nhân phát hiện Quỷ Động, tế ti thông qua chiêm bặc biết được dâng lên một viên Ngọc Nhãn (mắt ngọc) có thể hoạch đắc sức mạnh của Quỷ Động.

Viên Ngọc Nhãn kia chính là Phượng Hoàng Đảm.

Nhưng Phượng Hoàng Đảm ở xa tận Trung Nguyên khó mà đoạt được, cho nên họ quyết định phỏng tạo một cái Ngọc Nhãn giả tiến hành tế tự, không ngờ lại bị Xà Thần nguyền rủa.

Cuối cùng dẫn đến tất cả tộc nhân đều nhiễm phải một loại hồng ban trạng nhãn cầu đáng sợ, tuổi gần bốn mươi sẽ bởi vì huyệt dịch kim hoàng, hi bạc niêm trù mà thống khổ thê thảm chết đi.

Cái gọi là Phượng Hoàng Đảm, chính là Mộc Trần Châu!

Duy có tìm được Mộc Trần Châu mới có thể giải trừ lời nguyền Xà Thần.

Theo hơn hai ngàn năm trôi qua, vô số tộc nhân Trát Cách Lạp Mã hành tẩu trên đại địa Trung Nguyên, hạ vô số mộ táng, tự nhiên học được một ít thủ đoạn.

Lại thêm về sau học tập thủ đoạn của Đạo gia Mao Sơn, lâu dần thành một hệ thống.

Bàn Sơn Đạo Nhân từ đó mà ra.

Nghe xong lời Chá Cô Tiêu, Sở Tùy Phong trong chính đường há hốc mồm, thần tình kinh ngạc.

Cổ Thần?

Hư Số Không Gian?

Huyễn hóa thời không?

Tê...

Trên thế giới này cư nhiên có tồn tại kinh khủng bất khả tư nghị như vậy?

"Sở huynh, đây là tình huống cụ thể về lời nguyền Xà Thần của tộc ta.

Đương nhiên theo thời gian biến thiên, trong đó hoặc giả có chút chi tiết bất đồng, nhưng đại thể là như thế.

Mộc Trần Châu là hi vọng của toàn tộc ta, nếu Sở huynh có thể giúp ta từ Hiến Vương Mộ mang nó ra, Chá Cô Tiêu nãi chí toàn tộc Trát Cách Lạp Mã từ nay về sau đều sẽ tôn Sở huynh vi chủ." Phịch!

Chá Cô Tiêu thần tình túc mục lại kiên định, thoại âm vừa dứt liền trực tiếp khuỵu gối quỳ xuống đất.

Hoa Linh thấy thế cũng vội vàng quỳ theo. *"Ding, phát hiện độ thần phục của con cưng khí vận thời đại Chá Cô Tiêu tăng lên tới 70%, hoạch đắc 80 vạn điểm khí vận."* Nghe thanh âm hệ thống đột

ngột vang lên trong đầu, lại nhìn Chá Cô Tiêu đang quỳ rạp dưới đất, thần tình khẩn cầu lại kiên định, khóe miệng Sở Kiêu lập tức phiếm ra một nụ cười.

Tám mươi vạn!

Tròn tám mươi vạn điểm khí vận!

Tên Chá Cô Tiêu này ngắn ngủi nửa năm không gặp, hiện giờ cư nhiên đem độ thần phục trực tiếp từ 10% tăng lên 70%.

Không hổ là một trong những con cưng khí vận nồng đậm nhất thời đại.

Lúc trước 10% cho 2 vạn điểm, giờ lại mang đến 80 vạn.

Mới chỉ là 70%, nếu đạt trăm phần trăm, 30% còn lại e rằng có thể mang đến ít nhất bốn, năm mươi vạn điểm khí vận nữa.

Nói cách khác, một mình Chá Cô Tiêu có thể mang đến hơn một triệu điểm khí vận, nhiều hơn Tề Thiết Chủy rất nhiều.

E rằng trong thời đại này cũng chỉ có Trần Ngọc Lâu, Trương Khải Sơn rải rác vài người có thể so sánh.

"Xem ra cần thiết phải mau chóng nâng độ thần phục của Chá Cô Tiêu lên viên mãn mới được.

Chỉ bất quá xem tình huống hiện tại, muốn y triệt để thần phục, duy có giúp y lấy được Mộc Trần Châu mới xong." Sở Kiêu hai mắt khẽ híp, trong lòng thầm tính toán.

Lấy tu vi Nhị giai hậu kỳ hiện giờ, nếu đi Hiến Vương Mộ, Hiến Vương thật sự chưa chết thì muốn lấy Mộc Trần Châu xác thực có chút khó.

Bất quá, nếu chờ bước vào Tam giai, tu vi bạo tăng, chưa chắc không có cơ hội.

Chỉ là mới đột phá Nhị giai hậu kỳ không đến một tháng, muốn đột phá Nhị giai đỉnh phong e rằng ít nhất cần hai ba tháng.

Thật sự chờ bước vào Tam giai, không có nửa năm thời gian tuyệt đối không làm được.

Trừ phi có thể hạ thêm mấy cái đại mộ, lấy âm khí, sát khí trong mộ làm chất dinh dưỡng mới có thể nhanh chóng tăng lên tu vi.

Hoặc giả... tìm một chỗ bố trí Địa Mạch Trọc Khí đại trận cung cấp cho một mình hắn tu luyện?

"Tộc trưởng!" Thấy tộc trưởng nhà mình không biết vì sao lâm vào trầm tư, Sở Tùy Phong không khỏi bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở.

Hồi thần lại, Sở Kiêu nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất, không khỏi cười khổ một tiếng, đại thủ vung lên.

Một cỗ lực lượng vô hình trực tiếp nâng đầu gối hai người dậy.

Cảm nhận được bản thân bị một cỗ sức mạnh cưỡng ép kéo lên, căn bản không cách nào phản kháng, Chá Cô Tiêu nội tâm vừa kinh vừa hỉ.

Kinh thán vì thực lực của Sở Kiêu quá mức cường đại, tu vi Đan Kình của y đều không thể phản kháng mảy may.

Càng vui mừng vì Sở Kiêu thực lực càng mạnh thì hi vọng đi Hiến Vương Mộ an toàn lấy về Mộc Trần Châu càng lớn.

"Đứng lên đi, lời ta nói tại Bình Sơn đại mộ là sẽ giúp các ngươi lấy về Mộc Trần Châu, hà tất phải như thế?" Nhìn hai người đứng dậy, Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đa tạ Sở huynh tương trợ!" Nghe Sở Kiêu nguyện ý giúp, Chá Cô Tiêu sắc mặt vui vẻ, đang định quỳ xuống lần nữa nhưng cảm nhận được cỗ lực lượng nơi đầu gối chưa biến mất nên đành trực tiếp

khom người thi lễ.

"Chá Cô huynh, ta tuy đáp ứng giúp lấy về Mộc Trần Châu, nhưng hiện tại không được, phải chờ thêm chút nữa." "Sở huynh, vì sao?

Chẳng lẽ lấy thực lực của ngài đều làm không được sao?" Chá Cô Tiêu nghe vậy trong lòng cuống lên, vội vàng hỏi.

"Không sai!" Sở Kiêu gật đầu, thần tình pha chút ngưng trọng: "Phàm sự đều phải tính đến tình huống xấu nhất.

Hiến Vương kia mặc kệ chết hay chưa đều phải làm tốt khả năng hắn chưa chết.

Gia hỏa kia nếu thật sự chưa chết, qua nhiều năm như vậy thực lực kinh khủng cỡ nào, huynh có thể biết được sao?" Hiến Vương chưa chết?!

Sở Kiêu vừa nói ra lời này, trong lòng Chá Cô Tiêu lập tức dấy lên kình đào hải lãng.

Thế gian chẳng lẽ có người trường sinh hai ngàn năm bất thành?

"Ta biết huynh đang nghĩ gì, Hiến Vương trường sinh hai ngàn năm đảo không đến mức, nhưng Mộc Trần Châu dù sao cũng quá đặc thù, ai biết được lão có mượn nhờ Mộc Trần Châu mà thành đại yêu ma hay không?

Ngay cả Xà Thần đều tồn tại, còn có gì là không thể?

Hiến Vương nếu thật thành đại yêu ma, thực lực tất nhiên phi đồng tiểu khả, tốt nhất làm đủ chuẩn bị, nếu không lấy thực lực của ta cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra." Sở Kiêu thần tình nghiêm túc, trầm giọng nói.

Nghe xong hết thảy, Chá Cô Tiêu mày nhíu chặt, cuối cùng trọng trọng gật đầu: "Sở huynh nói cực phải, vạn sự làm tốt chuẩn bị mới

có thể vạn vô nhất thất.

Vậy chờ thêm chút nữa, chỉ cần trong vòng ba năm năm năm lấy được Mộc Trần Châu là đủ." "Ha...

Không cần thời gian dài như vậy, tối đa một năm rưỡi, ta liền có thể dẫn huynh đi Hiến Vương Mộ." Sở Kiêu nghe vậy lắc đầu cười nói.

Một năm rưỡi?

Nghe vậy, Chá Cô Tiêu càng đại hỉ.

Vốn tưởng rằng cần ba năm năm năm, không ngờ chỉ cần một năm rưỡi.

Chút thời gian ấy đối với y cũng không là gì.

Vừa vặn nhân lúc này xem có thể đem tu vi tiến thêm một bước hay không, không thể bước vào Cương Kình thì đạt tới Đan Kình đỉnh phong cũng đủ để thực lực bạo tăng.

"Sở huynh, một năm rưỡi này sư huynh đệ mấy người ta liền không đi đâu nữa, cứ ở lại Thường Sa thành như thế nào?" Chá Cô Tiêu hơi trầm ngâm, sau đó chắp tay nói.

"Vậy thì vừa vặn, lấy thực lực của Lão Dương Nhân tất nhiên có thể thành công tranh tuyển, nhập Cửu Môn.

Chờ lấy được Mộc Trần Châu giải trừ lời nguyền xong, toàn tộc Trát Cách Lạp Mã có thể định cư tại Thường Sa thành.

Thời đại sau này tất nhiên sẽ biến hóa cực lớn, tổng không thể để hài tử trong tộc cứ mãi ẩn cư, phải để cha mẹ tiếp xúc với bên ngoài, hài tử cũng phải đọc sách biết chữ.

Cho nên sớm làm chuẩn bị tất nhiên không sai." Nghe Chá Cô Tiêu muốn ở lại, Sở Kiêu cười gật đầu kiến nghị.

“Được rồi, ta thấy thời gian cũng không còn sớm, chúng ta gần nửa năm không gặp, hôm nay phải hảo hảo uống hai ly.” “Sở huynh tương mời, mỗ sao dám cự tuyệt!” “Ha ha...

Đi!” Sở Kiêu sảng lãng cười một tiếng, đứng dậy dẫn Chá Cô Tiêu đi ra ngoài.

“Tùy Phong, thông báo Trường Dịch, Cửu Chiến, Sơn Hùng ba người tới, hôm nay vừa vặn vì Lão Dương Nhân trở thành một trong Cửu Môn mà chúc mừng một phen.” Một lát sau, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng ba người vẻ mặt vui mừng đi tới phòng ăn.

Chương 126

Khi nhìn thấy Chá Cô Tiêu, mấy người lại một trận hàn huyên.

Dù sao lúc trước cùng nhau trộm mộ Bình Sơn, giữa mọi người cũng có không ít tình nghĩa.

"Tộc trưởng!" "Sư huynh!" Lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến mấy tiếng hô hoán.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sở Kiêu đang dẫn Lão Dương Nhân từ bên ngoài đi vào.

Lão Dương Nhân chào hỏi Chá Cô Tiêu một tiếng, sau đó mới vẻ mặt hỉ sắc nhìn về phía Sở Kiêu và đám người, chắp tay thi lễ nói: "Ha ha ha...

Gặp qua Sở huynh, Trường Dịch huynh, Cửu Chiến huynh, Sơn Hùng huynh!" "Lão Dương Nhân, gần nửa năm không gặp, thực lực tăng lên không ít a, đều sắp bước vào Hóa Kình rồi đi." Sở Cửu Chiến có chút kinh ngạc đánh giá Lão Dương Nhân vài lần, cười trêu chọc.

"Ai, sao so được với các ngươi, ta điểm này có là gì." Lão Dương Nhân xua tay, nhưng trên mặt lại dương dật nụ cười cao hứng.

"Nhìn huynh cao hứng như vậy, nhập được Cửu Môn rồi sao?" Nhìn vẻ mặt vui sướng của Lão Dương Nhân, Sở Kiêu không khỏi khẽ cười hỏi.

"Đúng vậy Tộc trưởng, Lão Dương Nhân huynh đệ hiện giờ vị liệt Cửu Môn đệ tứ tịch, các đại đương gia đều xưng y là Dương Tứ Gia!" Lúc này, Sở Chiêu Võ ở bên cạnh cười gật đầu trả lời.

"Dương Tứ Gia?" Sở Kiêu nhíu mày, nhìn Lão Dương Nhân, sau đó lại nhìn Chá Cô Tiêu bên cạnh.

“Sở huynh, Trát Cách Lạp Mã tộc ta đều họ Dương.

Ta tên thật là Dương Tiêu, sư đệ tên là Dương Nhân, Hoa Linh cũng họ Dương.” Tựa hồ nhìn ra Sở Kiêu thắc mắc, Chá Cô Tiêu cười giải thích.

Đều họ Dương?

Sở Kiêu nghe vậy nhược hữu sở tư gật đầu.

Chá Cô Tiêu họ Dương thì hắn biết, nhưng thật không biết cả tộc đều họ Dương.

Tên thật của Lão Dương Nhân cư nhiên là Dương Nhân.

Dương Tứ Gia?

Xem ra Trần Tứ Gia sau này sẽ không còn xuất hiện nữa.

“Hoắc, Lão Dương Nhân huynh đệ cư nhiên thành Cửu Môn Đệ Tứ Môn đương gia nhân, chúc mừng chúc mừng a!” Lúc này, biết được tin tức, đám người Sở Trường Dịch cũng lập tức cười chúc mừng.

Dù sao Cửu Môn sau này cũng là thế lực phụ thuộc của Sở gia, Lão Dương Nhân với bọn hắn cũng coi như người một nhà.

“Sư đệ, vào Cửu Môn xong, sau này phải nghe lời Sở huynh nhiều hơn.

Hắn là Cửu Môn Đề Đốc, chớ làm mất mặt mũi Bàn Sơn nhất mạch ta.” Bên cạnh, Chá Cô Tiêu thần tình có chút nghiêm túc nhìn Lão Dương Nhân dặn dò.

“Sư huynh yên tâm đi, Cửu Môn là thế lực phụ thuộc Sở gia, Vũ gia là Cửu Môn Đề Đốc, ta tự nhiên hết thảy nghe theo an bài.” Lão Dương Nhân trịnh trọng gật đầu đáp ứng.

Từ trà lâu trở về, Sở Chiêu Võ đã nói hết mọi chuyện cho y, y sao

có thể không hiểu?

Sở Kiêu đối với bọn họ có đại ân, lại muốn giúp lấy Mộc Trần Châu, ân tình này vô dĩ vi báo, chỉ có thể sau này tận tâm tận lực vì Sở gia làm việc.

"Sư huynh, ta định ngày mai đi mua cái trạch tử.

Hiện giờ ta đã nhập Cửu Môn, thân là Dương Tứ Gia, tại Thường Sa thành phải có chỗ đặt chân, cũng coi như là bộ mặt." Nghe vậy, Chá Cô Tiêu gật đầu: "Xác thực nên mua trạch tử, hiện giờ thành Đương gia nhân, thủ hạ không có người cũng không được, hai hôm nữa ta viết thư một phong, bảo một ít tộc nhân tới giúp đỡ." "Cái này cũng được, ta thấy các Đương gia nhân khác, trừ Hắc Bối Lão Lục kia ra, thủ hạ đều có một đám người, Bàn Sơn ta cũng không thể mất mặt." Vừa nghe muốn an bài tộc nhân tới giúp, Lão Dương Nhân trên mặt lập tức lộ nụ cười.

Những tộc nhân kia thực lực cũng không tệ, tuy không thể so với Sở gia nhưng cường giả Minh Kình, Ám Kình cũng có một ít.

Sau này có tộc nhân tương trợ cũng có thể đứng vững gót chân tại Thường Sa thành.

"Chá Cô huynh, mấy chuyện này ngày mai bàn cũng không muộn, chúng ta uống rượu trước!" "Ha ha ha...

Chuyện vặt vãnh không cần vội, chuyện trạch tử ngày mai ta tìm giúp cho, hôm nay chúng ta không say không về!" Nhất thời, Sở phủ đại trạch hoan thanh tiếu ngữ, tiệc rượu thẳng đến nửa đêm mới kết thúc. *** Hôm sau, sau khi an bài phủ trạch cho Chá Cô Tiêu xong, ba người bọn họ liền dọn về phủ của mình.

Đồng thời, tin tức Cửu Môn kiến lập cùng các vị Đương gia cũng sớm truyền khắp Thường Sa thành.

Một ít thế lực và cường giả trong lòng không phục, oán hận đã bắt đầu nhao nhao ra tay với người trong Cửu Môn.

Những kẻ này đầu tiên nhắm vào không phải Tề Thiết Chủy nhìn qua yếu nhất, mà là thế gia trộm mộ Ngô gia.

Nhiên, Ngô gia lại dùng hành động thực tế cho bọn họ biết, kẻ dám đánh chủ ý lên Ngô gia đều chết không có chỗ chôn.

Không thể không nói, Ngô gia trên dưới đều là những kẻ tàn nhẫn tuyệt đối.

Những thế lực ra tay với Ngô gia đều trong thời gian ngắn thổ băng ngõa giải, lệnh người sợ hãi không thôi.

Đồng thời lại có cường giả nhắm vào Hoắc, Giải hai gia, cuối cùng cũng rơi vào kết cục phân băng ly tích.

Thậm chí có người âm thầm muốn đánh lén Tề Thiết Chủy dồn vào chỗ chết, quan kiện thời khắc Tề Thiết Chủy cư nhiên bộc lộ tu vi, đem kẻ ra tay giết sạch, nhưng bản thân thực lực cường đại cũng không thể ẩn giấu được nữa.

Ngắn ngủi ba ngày, cả Thường Sa thành hỗn loạn không chịu nổi, khắp nơi đều xung hứa tiếng chém giết.

Nhiên đối với những việc này, Sở gia lại tịnh không quá để ý, dù sao Cửu Môn kiến lập nhất định phải nương theo đại lượng chém giết cùng thi hài.

Duy có trưởng thành trong máu và lửa, Cửu Môn tương lai mới có thể thực sự trở thành cây đại thụ che trời.

Cho nên bất kể là Sở Kiêu hay toàn bộ Sở gia đều sẽ không nhúng tay quá nhiều vào chuyện Cửu Môn.

Cùng lúc đó, một ngày nọ, toàn bộ Sở gia trên trên dưới dưới đồng

thời rời khỏi Thường Sa thành, hướng về phía huyện Nộ Tinh, Sở Gia Trại mà đi.

Lần này trở về Sở Gia Trại là để tế tự tổ tiên, trọng tân biên toản tộc phổ!

Đại sự bực này, thân là tộc nhân Sở gia tự nhiên không ai vắng mặt.

Gần trăm tộc nhân, hơn mười chiếc xe ngựa cộng thêm từng thớt khoái mã đồng thời ngoại xuất khiến cả Thường Sa thành chấn động to lớn.

Các phương thế lực đều nhao nhao đoán xem mục đích chuyến đi này của Sở gia là gì! *** Ngoài thành Thường Sa, một đoàn hơn mười xe ngựa chậm rãi di chuyển trên đường.

Hai bên đoàn xe là từng người nam tử cưỡi ngựa, khí thế bất phàm.

Những người này không ai khác chính là tộc nhân Sở gia vừa rời thành.

Ở giữa đoàn xe, trong một chiếc xe ngựa hào hoa hơn cả, không gian bên trong cực kỳ rộng rãi, không chỉ bày bàn trà, trải thảm mà còn có ghế dựa, nhìn cực kỳ xa hoa.

Sở Kiêu pha chút thảnh thơi ngồi trên ghế, một bên thưởng thức trà, một bên lật xem thư tịch trong tay.

Thư tịch này bìa ngoài nhìn khá cổ phác, bút tích đại khí bàng bạc.

Bên trên viết: Sở Thị Tộc Phổ!

Không sai, đây chính là tộc phổ mới nhất mà Sở Kiêu chuẩn bị cho gia tộc.

Cuốn tộc phổ này được đặc ý biên toản mấy ngày nay, chuẩn bị

chờ khi tế tổ tại từ đường sẽ dùng đến.

Tuy cuốn tộc phổ này cực kỳ phổ thông, nhưng hắn cũng không để ý, dù sao chờ sau này hoàn thành nhiệm vụ gia tộc tấn cấp, hệ thống sẽ ban thưởng tộc phổ là bảo vật có khả năng vô hạn trưởng thành.

Cho nên cuốn tân tộc phổ phổ thông này cứ tạm thời dùng trước.

Trang đầu tiên của tộc phổ là tên của Sở Kiêu.

Sở thị gia tộc Tộc trưởng!

Dẫn dắt Sở thị gia tộc hoàn thành thuế biến, cấp dư Vu Tộc huyết mạch, Cửu Chuyển Huyền Công truyền thừa, bước lên con đường siêu phàm...

Bên trên miêu tả từng điều công tích mà Sở Kiêu mang lại cho gia tộc.

Trừ Tộc trưởng Sở Kiêu ra, phía sau cũng có tên của mỗi một tộc nhân: Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng, Sở Tùy Phong...

Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải, Sở Chiêu Võ...

Sở Khứ Tà, Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã...

Tương lai, công tích của mỗi một tộc nhân đều sẽ theo tộc phổ truyền thừa, nhất nhất khắc ghi trên đó để hậu thế tử tôn chiêm ngưỡng, sùng kính.

Nhìn tộc phổ trong tay, khóe miệng Sở Kiêu bất giác lộ ra nụ cười nhạt.

"Tộc trưởng!" Lúc này, một tiếng hô hoán từ ngoài xe truyền vào.

Sở Kiêu nhíu mày, vén rèm nhìn ra, chỉ thấy Sở Cửu Chiến đang cưỡi trên một con tuấn mã cao lớn, trên mặt dương dật nụ cười.

"Tộc trưởng, nghe tin tức Chấn Long ca gửi về trước đó, Sở Gia

Trại chúng ta hiện giờ đại biến dạng, cũng không biết có thật hay không.

Chúng ta lần này trở về tế tổ, cũng coi như quang tông diệu tổ đi?

Nếu lão tộc trưởng và cha ta biết được tình trạng phát triển hiện nay của Sở gia, chỉ sợ ở dưới suối vàng cũng cười đến phát điên mất." Nhìn Sở Cửu Chiến miệng lải nhải không ngừng, khóe miệng sắp toác đến tận mang tai, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu, tức giận nói: "Tìm ta chỉ để nói mấy lời thừa thãi này sao?" Nói đùa!

Sở gia trước kia trạng thái tốt nhất cũng chỉ là ngày ăn một bữa cơm no, là những sơn dân bình thường nhất.

Về sau thậm chí bởi vì nạn đói cùng các loại nguyên nhân mà chết đói chín thành tộc nhân, cả Sở gia suýt chút nữa diệt tộc.

Như hôm nay Sở gia không chỉ người người đều được đại ngư đại nhục, thậm chí thế lực gia tộc phát triển thành đệ nhất gia tộc Thường Sa thành, uy thế tịch quyển cả tỉnh Tương Nam.

Chương 127

Nếu các tộc nhân đã khuất cùng liệt tổ liệt tông thật sự dưới cửu tuyền biết được việc này, đâu chỉ là cười điên, e rằng hận không thể từ trong mộ phần bò ra dập đầu hai cái cũng không đủ tuyên tiết sự kinh hỉ và kích động trong lòng.

Huống chi hiện giờ Sở gia triệt để bước lên con đường siêu phàm, tương lai chú định trường sinh bất tử, vĩnh hằng bất hủ, thậm chí lăng giá vu chư thiên vô lượng.

Bàn về Sở thị gia tộc lúc này, căn bản không phải khu khu một cái tổ phần bốc khói xanh có thể miêu tả được.

"Hắc hắc, Tộc trưởng, ta không phải đã lâu không về Sở Gia Trại nên trong lòng có chút kích động sao." Sở Cửu Chiến nhếch miệng cười, sau đó tiếp tục nói: "Tộc trưởng, tất cả tộc nhân chúng ta đều đi rồi, vậy sản nghiệp ở Thường Sa thành, mọi chuyện đều an bài xong chưa?" "A...

Mấy chuyện này không cần Chiến đại gia ngài thao tâm, từ khi nào ngài biết quản lý mấy chuyện này rồi?" Lúc này, một tiếng cười lạnh từ phía sau truyền đến, ngay sau đó liền thấy Sở Trường Dịch cưỡi ngựa đi tới bên cạnh Sở Cửu Chiến.

"Chuyện Cửu Môn Chiêu Võ đã an bài xong, có Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng ở đó sẽ không xảy ra đại sự gì, huống hồ mấy người Chá Cô Tiêu cũng đang tọa trấn ở Thường Sa thành.

Chuyện thương phô của Sở gia cũng có một bộ phận hộ vệ đội tiếp thủ, lấy thực lực hiện nay cũng không có khả năng xảy ra chuyện.

Cả ngày cứ như đại gia, từ khi nào ngài biết quản mấy chuyện này?" Sở Trường Dịch có chút bỉ thị nhìn Sở Cửu Chiến một cái.

“Ách...” Nhìn bộ dáng khinh bỉ của Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến hữu tâm muốn phản bác hai câu lại phát hiện tựa hồ thật không có gì để phản bác, cuối cùng chỉ có thể ngượng ngùng cười một tiếng, không nói thêm nữa.

“Ha ha ha...” Thấy cảnh này, các tộc nhân xung quanh đều nhịn không được cười to phóng túng, tiếng cười không chút che giấu sự trào phúng.

Nhiêu là Sở Cửu Chiến da mặt dày như tường thành lúc này cũng không khỏi có chút quẫn bách, bất quá vẫn nhỏ giọng lầm bầm: “Mẹ nó...

Làm như ta thật sự không quản sự tình giống nhau, ta cũng có huấn luyện gia tộc hộ vệ đội được không.” “Gia hỏa này...” Nhìn Sở Cửu Chiến, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu cười bất đắc dĩ.

“Tộc trưởng, hiện giờ các thương phô của Sở gia đều chuẩn bị không sai biệt lắm, đại lượng cổ đổng minh khí cũng được hộ vệ đội hộ tống phân tán về các cửa hiệu ở ba tỉnh xung quanh.

Chờ chúng ta tế tổ kết thúc, từ Sở Gia Trại trở về liền có thể chính thức khai trương.

Hơn nữa tiệm vàng, châu bảo nghiệp ta cũng nhân lúc này cho hộ vệ đội đi tìm mặt bằng cửa hiệu rồi.

Đến lúc đó tận lượng chiếm cứ cả thị trường miền Nam trước, như vậy mới dễ dàng nắm chặt cảng khẩu trong tay, giới thời cũng có thể hợp lý thiệp túc buôn bán trên biển.” Nghe Sở Trường Dịch hối báo, Sở Kiêu hài lòng gật đầu: “Chuyện này ngươi và Tùy Phong thương lượng cho kỹ, có ngươi ở đó, mấy chuyện này hẳn là không làm khó được ngươi.” “Tạ Tộc trưởng khen ngợi, đều là việc ta nên làm.” Sở Trường Dịch cười gật đầu, sau đó lại nói: “Tộc trưởng, hiện giờ Sở gia ta chính thức đi vào quỹ đạo, nhưng tộc nhân chung quy

vẫn quá ít.

Trừ phụ nữ và trẻ em ra, tộc nhân chân chính thành niên cũng chỉ tầm bốn mươi người, cộng thêm mười lăm tuổi trở lên tổng cộng cũng không quá tám, chín mươi người.

Còn lại đều là nữ tử và hài tử dưới mười lăm tuổi.

Sở gia muốn phát triển tốt hơn, cần phải sở hữu nhiều tộc nhân hơn mới được.

Cho nên ta nghĩ có nên để phu thê trong tộc sinh thêm con, tộc nhân thành niên cũng nên trương la hôn sự?" Nghe kiến nghị này, Sở Kiêu cau mày.

Đích xác!

Sở gia hiện giờ tuy phát triển không tệ nhưng tộc nhân quá ít, đối với toàn bộ gia tộc có chút bất lợi.

Nếu mục tiêu chỉ là thế giới này thì gần hai trăm tộc nhân cũng tạm ổn.

Nhưng mục tiêu của hắn là vô lượng chư thiên.

Tương lai một khi mở ra môn hộ thông vãng từng cái thế giới, chút tộc nhân ấy rõ ràng là không đủ.

Lại thêm gia tộc xác thực có không ít tộc nhân đến tuổi thích hợp, nên hảo hảo trương la hôn sự.

Sinh thêm nhiều tử tự, đối với tương lai tiến quân các phương thế giới tuyệt đối có chỗ tốt không nhỏ.

"Nói đúng, chuyện này xác thực nên chú ý, ngươi để ý nhiều một chút, nếu trong tộc có tộc nhân nhìn trúng ai thì giúp đỡ bọn họ." "Vâng, Tộc trưởng!" Được Sở Kiêu hồi đáp, Sở Trường Dịch cung kính gật đầu, sau đó thúc ngựa đi lên phía trước tìm Sở Tùy Phong.

Do trong đoàn xe có không ít xe ngựa chở nhiều đồ tốt, tốc độ mọi người tuy không chậm nhưng cũng không nhanh được bao nhiêu.

Nhưng chung quy so với lúc đầu đi bộ đến Thường Sa thành thì nhanh hơn nhiều.

Chỉ mất ba năm ngày, mọi người liền đến địa giới huyện Nộ Tinh, Tương Tây.

"Tộc trưởng, tối đa còn một ngày nữa là về đến Sở Gia Trại." Trong xe ngựa, nghe tiếng tộc nhân bên ngoài, Sở Kiêu mỉm cười.

Thời gian dài như vậy không về Sở Gia Trại, hiện giờ cư nhiên thật sự có chút cảm giác cảnh còn người mất, áo gấm về làng.

"Giá giá giá..." Đột nhiên, phía trước đoàn xe, tại bìa rừng truyền đến từng đợt tiếng vó ngựa bôn đằng.

Đồng thời cách đó không xa có mấy thiếu niên ăn mặc giản dị đang đi tới.

"Tiểu thỏ tể tử, dám âm lão tử, lão tử hôm nay phi phải lột da rút gân các ngươi." Một tiếng quát lớn phẫn nộ từ xa truyền đến, chỉ thấy phía xa có hai mươi nam tử cưỡi ngựa, kẻ cầm đầu thần tình cực kỳ dữ tợn nhìn chằm chằm mấy thiếu niên kia.

"Hu~" Trước đoàn xe, Sở Mục Dã kéo dây cương, giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại.

"Có chuyện gì?" Có tộc nhân nhíu mày, thần tình không vui nhìn về phía trước.

Mắt thấy sắp về đến Sở Gia Trại, một màn phía trước hiển nhiên sẽ làm chậm trễ tiến độ, làm sao bọn họ có thể cao hứng?

"Hẳn là một nhóm mã phỉ, bất quá nhìn tình huống tựa hồ chuyên môn tìm mấy thiếu niên kia gây phiền toái?" Sở Mục Dã tò mò nhìn về

phía trước, ánh mắt lướt qua đám mã phỉ rồi chú trọng quan sát mấy thiếu niên kia.

"Có chút ý tứ...

Quan Kỳ, phát hiện không, đối mặt với đám mã phỉ kia, mấy thiếu niên này một chút cũng không sợ hãi, trong thân thể tựa hồ ẩn tàng một cỗ sức mạnh đặc thù, rất giống...

Trương Khải Sơn!" Sở Mục Dã hai mắt khẽ híp, biểu tình có chút nghiền ngẫm trêu chọc.

"Hiển nhiên mấy thiếu niên này không bình thường, trong đó có một tên thực lực hoàn toàn không dưới Trương Khải Sơn, thậm chí còn mạnh hơn." Sở Quan Kỳ mặt vô biểu tình, chậm rãi mở miệng.

Lúc này, đám người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến ở phía sau cũng hiểu rõ tình huống, lập tức cho người báo cáo với Sở Kiêu.

Cùng lúc đó, nhóm hơn hai mươi tên mã phỉ cũng chú ý tới đoàn xe Sở gia.

Khi nhìn thấy từng chiếc xe ngựa, trong mắt đám mã phỉ lập tức lóe lên vẻ tham lam.

Dù xung quanh đoàn xe có không ít tộc nhân Sở gia nhưng bọn chúng vẫn không coi ra gì.

Dù sao bọn chúng đều là người luyện võ, trên người lại có súng, cũng không quá để ý người đông hay ít.

Nhiên, đám mã phỉ tịnh không lập tức nhắm vào đoàn xe Sở gia mà trực tiếp vây quanh mấy thiếu niên kia.

"Tiểu thỏ tể tử, chạy a!

Tiếp tục chạy a!

Lão tử xem các ngươi chạy đi đâu!" Tên cầm đầu mã phỉ là một

tráng hán cực kỳ khôi ngô, diện dung dữ tợn, phẫn nộ cúi đầu nhìn mấy thiếu niên.

Trước đó mấy thiếu niên này dám thừa cơ đả thương người của hắn, nếu không báo thù này, sau này hắn làm sao dẫn dắt huynh đệ?

"Đánh gãy tứ chi bọn chúng cho lão tử, lão tử muốn chúng cầu sinh không được, cầu tử không xong." Theo lệnh của tên cầm đầu, đám mã phỉ lập tức lao vào chém giết.

Vốn tưởng rằng mấy thiếu niên này có thể tùy ý nắm nắn, nhưng một màn khiến người ta mở rộng tầm mắt đã xuất hiện.

Mấy thiếu niên kia động như thỏ chạy, thân hình cực nhanh, sức mạnh cực kỳ cường đại, trong thời gian ngắn ngủi trực tiếp đánh cho hơn hai mươi tên mã phỉ nằm rạp trên mặt đất.

Thậm chí bọn họ ra tay cực kỳ ngoan lạt, hơn hai mươi tên mã phỉ trực tiếp chết một nửa, còn lại cũng đều tàn phế.

Cảnh này khiến tên cầm đầu mã phỉ kinh ngạc sợ hãi không thôi.

"Chết!" Một thiếu nữ thần tình lạnh lùng, tay nắm chặt chủy thủ, trực tiếp tung người nhảy lên, chủy thủ như một vầng trăng khuyết trong nháy mắt chém bay đầu tên cầm đầu mã phỉ.

Đồng thời mấy thiếu niên còn lại cũng bắt đầu bổ đao cho những tên chưa chết.

Chỉ một lát công phu, hơn hai mươi tên mã phỉ không một ai còn sống.

Nhìn một màn này, Sở Cửu Chiến không khỏi chép miệng, cười giễu cợt: "Chậc chậc...

Không được rồi, mấy người này tuổi tác tựa hồ cũng mới vừa thành niên đi, từng cái ra tay cư nhiên ngoan lạt như thế, rõ ràng không

phải lần đầu tiên làm loại chuyện này." "Người Trương gia!" "Khí tức trên người rất giống Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn!" "Cho dù không phải người Trương gia, chỉ sợ cũng là một gia tộc tương tự." Sở Trường Dịch hai mắt khẽ híp, chậm rãi lên tiếng.

"Phía trước xảy ra chuyện gì vậy?" Thấy xe ngựa đột nhiên dừng lại, Sở Kiêu đang thưởng trà không khỏi lên tiếng hỏi.

"Tộc trưởng!" "Phía trước xảy ra chút chuyện nhỏ, có một đám thổ phỉ đột nhiên tấn công, nhưng lại bị mấy người trẻ tuổi dễ dàng giết sạch." Ngoài xe ngựa, có tộc nhân vô cùng cung kính đáp lời.

"Ồ?" "Một đám thổ phỉ lại bị mấy người trẻ tuổi giết sạch?" Sở Kiêu nhướng mày, thổ phỉ thời đại này không phải hạng người tầm thường.

Hầu như người nào cũng là dân luyện võ, mang súng trên người cũng là chuyện thường tình, vậy mà lại bị mấy người trẻ tuổi dễ dàng xử lý?

Quan trọng nhất là, địa giới này hình như là Nộ Tinh huyện thì phải?

Nộ Tinh huyện có cao thủ như vậy sao?

Hay là... người trong nghề?

Sở Kiêu trong lòng không khỏi có chút tò mò, dứt khoát vén rèm lên, bước ra khỏi xe ngựa.

"Tộc trưởng!" Lúc này, Sở Chiêu Võ cưỡi ngựa từ phía trước nhanh chóng chạy tới.

"Chiêu Võ à, mấy người trẻ tuổi giết thổ phỉ kia là ai?" Sở Chiêu Võ vẻ mặt cung kính, chắp tay hành lễ nói: "Bẩm Tộc trưởng, đám người đó thực lực không yếu, mỗi người ít nhất đều có tu vi Minh kình hậu kỳ, thậm chí có người đã bước vào Ám kình.

Quan trọng nhất là, trên người bọn họ có một loại khí tức đặc thù, có chút tương tự với Trương Khải Sơn.

Thuộc hạ nghi ngờ họ là người của Trương gia, cho dù không phải, e rằng cũng là một gia tộc tương tự như Trương gia." Ồ?

Chương 128

Người của Trương gia?

Nghe vậy, Sở Kiêu trên mặt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

Hắn hiểu ý của Sở Chiêu Võ.

Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn, cho đến cả những binh lính thân tín của Trương gia, vì trên người đều chảy dòng huyết mạch đặc thù, nên trong mắt mọi người của Sở gia, họ sẽ có một loại khí tức đặc biệt.

Loại khí tức này là do huyết mạch đặc thù tỏa ra.

Cho nên, những người Sở gia từng tiếp xúc với người Trương gia đều có thể dễ dàng cảm nhận được loại khí tức này.

Cũng chính vì vậy, Sở Chiêu Võ mới cho rằng mấy người trẻ tuổi kia là người của Trương gia.

Cho dù không phải, trên người họ chắc chắn cũng có huyết mạch đặc thù, rất có khả năng là một gia tộc tương tự như Trương gia.

"Có chút thú vị…" Sở Kiêu khẽ cười, theo hắn biết, gia tộc có huyết mạch đặc thù dường như chỉ có Trương gia?

Đừng nhìn đám người Uông gia, ai cũng có hình xăm phượng hoàng, nhưng đó cũng chỉ là hình xăm, chứ không hề có huyết mạch phượng hoàng.

Còn về việc có những người mang huyết mạch đặc thù khác hay không, hắn thật sự không thể xác định.

Dù sao, thế giới Đạo Mộ này sẽ có chút thay đổi, cũng là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng hắn đoán rằng, nếu thật sự có huyết mạch đặc thù, cũng có liên quan đến cổ thần.

Kỳ lân huyết của Trương gia, biết đâu lại đến từ cổ thần Kỳ Lân thì sao?

Còn về việc giữa trời đất có tồn tại cổ thần Kỳ Lân hay không, ai mà biết được, nếu chỉ có một thế giới quan, thì thế gian cũng chỉ có tám đại cổ thần.

Quan trọng là, hai thế giới quan dung hợp lại với nhau, việc xuất hiện cổ thần Kỳ Lân cũng không phải là không thể.

Cũng chính vì thế, hắn mới đoán rằng, Kỳ lân huyết có liên quan đến cổ thần Kỳ Lân.

Vậy những cổ thần khác, liệu có lưu lại huyết mạch đặc thù không?

Lúc này, mấy người trẻ tuổi mang huyết mạch đặc thù xuất hiện ở phía trước, rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc có phải người Trương gia không?

Nếu không phải, lại là gia tộc nào?

"Đi, qua xem thử!" Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, Sở Kiêu bước xuống xe ngựa, chậm rãi đi về phía trước.

Cùng lúc đó, sau khi giải quyết xong đám thổ phỉ, một nhóm năm nam nữ trẻ tuổi chưa đến mười tám tuổi cũng đang đưa mắt nhìn về phía đám người Sở gia.

"Đám người này có chút không ổn, dường như thực lực không yếu, lại vừa khéo đi cùng đường, là vì chúng ta sao?" Một người trong số đó nhíu chặt mày, nhìn về phía đám người Sở gia không xa, trầm giọng nói.

“Hừ!” “Hoang sơn dã lĩnh, huyện thành hẻo lánh, sao có thể xuất hiện nhiều người như vậy?” “Chỉ sợ thật sự có khả năng là vì chúng ta.” Trong năm người, một thanh niên khá tuấn tú, để đầu đinh, vẻ mặt có chút âm u, hừ lạnh một tiếng nói.

“Cũng không nhất định, hiện tại họ cũng chưa để lộ ác ý, ta cho rằng để tránh sinh thêm chuyện, chúng ta nên mau chóng rời đi thì hơn.” Có người lắc đầu phản bác.

“Tiểu Quỷ, ngươi thấy thế nào?” Lúc này, người thanh niên nói chuyện đầu tiên quay đầu nhìn một nam tử trẻ tuổi phía sau hỏi.

Người này thân hình có vẻ gầy gò, trên mặt không có một tia cảm xúc, cả người giống như một tảng băng lạnh.

“Rất mạnh, tốt nhất không nên xung đột với họ.” Người kia lắc đầu, mặt không biểu cảm nói.

“Ha… Ta nói này Tiểu Quỷ, mạnh thì có thể mạnh đến đâu?

Còn chưa đánh mà đã sợ rồi sao?” Nghe người này nói vậy, thanh niên đầu đinh không nhịn được lên tiếng chế nhạo.

Vù!

Ngay lúc này, một tiếng xé gió đột ngột vang lên.

Mấy người trẻ tuổi sắc mặt thoáng chốc biến đổi, thầm kêu một tiếng không hay rồi.

Nhưng không đợi họ có hành động gì, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, một bóng người đã xuất hiện ngay trước mặt.

Cảm nhận được sự xuất hiện chớp nhoáng của người này, mà mình lại không có một chút thời gian phản ứng, mấy người trẻ tuổi trong lòng kinh hãi, ai nấy đều vẻ mặt căng thẳng, ánh mắt vô cùng cảnh giác nhìn người tới.

Ngay cả người thanh niên trước đó vẫn luôn trầm mặc ít lời cũng vậy.

"Uầy… Mấy vị đừng nghiêm túc như vậy, ta chỉ đến xem xem thôi, cần gì phải dùng ánh mắt như nhìn kẻ thù để nhìn ta chứ?" Cảm nhận được những cặp mắt cảnh giác, đề phòng, Sở Cửu Chiến không khỏi nhếch miệng cười, nói một cách thoải mái.

Cả người hắn trông vô cùng thả lỏng, dường như không hề để ý đến sự tàn nhẫn của mấy người trước mắt khi vừa mới ra tay giết thổ phỉ.

"Chậc chậc, đám thổ phỉ này hơn nửa đều bị một chiêu lấy mạng, mấy người các ngươi ra tay thật đủ ác độc." "Theo ta biết, đám lục lâm hưởng mã ở Nam bảy Bắc sáu mười ba tỉnh, về cơ bản đều dưới trướng Trần Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn." "Mấy người hôm nay ở địa giới Tương Tây này, giết người của Thường Thắng Sơn, cũng không biết nên nói là gan lớn, hay là không biết sợ." Nhìn vết thương trên người đám thổ phỉ dưới đất, Sở Cửu Chiến không nhịn được chép miệng, vẻ mặt có chút trêu tức nhìn mấy người trẻ tuổi trước mặt.

Danh tiếng của Trần Ngọc Lâu, Trần Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn, trong giang hồ thời đại này, thật sự đã đạt đến mức như sấm bên tai, không ai không biết.

Dù sao thế lực của Thường Thắng Sơn thực sự quá lớn.

Ba đời nhà họ Trần làm Khôi thủ Tả Lĩnh mới gây dựng được thế lực hùng mạnh như vậy.

Giết người của Thường Thắng Sơn, phiền phức sau đó có thể nói là gần như vô tận.

Quả nhiên, sau khi nghe lời Sở Cửu Chiến nói, sắc mặt mấy

người trẻ tuổi đều kinh biến, hiển nhiên cũng biết uy danh của Thường Thắng Sơn.

"Các ngươi là người của Thường Thắng Sơn?" Người thanh niên có vẻ là thủ lĩnh nhíu chặt mày, trầm giọng hỏi.

"Vậy thì không phải, nhưng đúng là có chút nguồn gốc với Thường Thắng Sơn." Sở Cửu Chiến lắc đầu nói.

Có chút nguồn gốc?

Tức là, đúng là có quan hệ với Thường Thắng Sơn?

Mấy người không khỏi nhìn nhau, trong mắt không khỏi dâng lên chút lo lắng.

Thường Thắng Sơn, Tả Lĩnh nhất mạch!

Điểm này, họ so với ai cũng rõ hơn.

Nhưng chính vì hiểu rõ, mới sinh lòng kiêng kỵ, bởi vì biết, thực lực của Thường Thắng Sơn, căn bản không phải mấy người họ có thể so sánh.

Tuy từ trong tộc biết được, Thường Thắng Sơn không có cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng Tả Lĩnh vốn đi theo con đường đông người.

Cho dù bản thân thế lực hùng mạnh, có thể giết mười người, trăm người, chẳng lẽ có thể giết ngàn người hay sao?

Hơn nữa, súng ống trong tay Thường Thắng Sơn không phải là ít, thậm chí còn có không ít thế lực quân phiệt hậu thuẫn.

Ngoài ra, Thường Thắng Sơn tuy không có cao thủ đỉnh cấp bước vào tầng thứ Hóa kình, nhưng tuyệt đối không thiếu cường giả Minh kình.

Thậm chí người bước vào Ám kình cũng không phải là không có.

Nơi này là địa giới Tương Tây, vốn giáp với Thường Sa, gần như đều là đại bản doanh của Thường Thắng Sơn.

Ở đây giết người của Thường Thắng Sơn, bị người khác trông thấy, nếu lại để Thường Thắng Sơn biết được, tuyệt đối chắc chắn phải chết.

Nghĩ đến đây, vẻ lo lắng trong mắt mấy người càng đậm, đột nhiên, ánh mắt của thanh niên đầu đinh trở nên hung ác.

Nếu đã sợ Thường Thắng Sơn biết, vậy thì giải quyết hết tất cả những người đã thấy!

"Chậc chậc… Tiểu lão đệ, muốn giết ta sao?" Sở Cửu Chiến cười đầy ẩn ý, nhìn thanh niên đầu đinh, lên tiếng trêu chọc.

Mặc dù bề ngoài hắn dường như đang đùa giỡn, nhưng trong lời nói lại tràn ngập sự lạnh lẽo khó mà tưởng tượng được.

Dám nảy sinh sát ý với Sở gia?

Dù chỉ là một thoáng chốc, dù chưa ra tay, cũng phải trả một cái giá thê thảm.

Ùng!

Một luồng uy áp khí thế kinh người, lập tức từ trên người Sở Cửu Chiến bộc phát ra, sau đó trực tiếp bao trùm lên tâm trí của mấy người.

Phịch ~ Phịch ~ Năm người trẻ tuổi, trừ nam tử trầm mặc ít lời kia ra, những người còn lại đều dưới luồng uy áp đó, trực tiếp bị đè sụp quỳ rạp xuống đất.

Ngay cả nam tử trầm mặc ít lời kia, lúc này cũng đang cắn chặt răng cố gắng chống đỡ.

Cảnh tượng đột ngột này, khiến mấy người trong sân đều kinh hãi

khiếp vía, vẻ mặt kinh hoàng tột độ!

Một luồng uy áp khí tức kinh khủng, từ trong cơ thể Sở Cửu Chiến mãnh liệt bộc phát ra, lập tức bao trùm lên người mấy thanh niên trẻ tuổi.

Trừ người nam tử trầm mặc ít lời kia ra, những người còn lại đều bị luồng uy áp đó, đè chặt quỳ rạp xuống đất.

Dưới luồng uy áp khí tức này, mặc cho họ giãy giụa thế nào, toàn thân gân xanh nổi lên, cũng đều không thể đứng dậy.

Ngay cả người nam tử trầm mặc ít lời kia, lúc này cũng không khỏi mặt đỏ bừng, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu lăn dài trên trán.

"Các ngươi... rốt cuộc là ai?" "Có thực lực mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối không phải hạng người vô danh...

Chương 129

Các ngươi cũng là người của Thường Thắng Sơn?" Người thanh niên có vẻ là thủ lĩnh, siết chặt hai nắm đấm, quật cường ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Sở Cửu Chiến, nghiến răng nghiến lợi trầm giọng gầm lên, trong lúc nói chuyện gân xanh trên mặt cũng khẽ run rẩy.

"Muốn giết muốn xẻo tùy các ngươi, hà tất phải sỉ nhục bọn ta như vậy!" Thanh niên đầu đinh hai mắt đỏ ngầu, trầm giọng gầm lên.

"Hừ, giết người của Thường Thắng Sơn, hôm nay ta nhận thua, có bản lĩnh thì giết ta đi, Trương gia ta nhất định sẽ báo thù cho ta." Thiếu nữ trước đó ra tay cực kỳ tàn nhẫn trầm giọng hừ lạnh.

"Hải Hạnh!" Nghe thiếu nữ nói, người thanh niên có vẻ là thủ lĩnh đột nhiên quay đầu lại, trừng lớn mắt, vẻ mặt vừa phẫn nộ vừa không thể tin nổi.

Ngay cả mấy người bên cạnh cũng có vẻ kinh ngạc.

Thật không ngờ, đối phương lại trực tiếp nói ra thân phận của mình.

Bọn họ đều là thế hệ trẻ của Trương gia, lần này ra ngoài là vì nghi thức thành niên đặc biệt của Trương gia – phóng dã.

Ở bên ngoài tìm về bảo vật, binh khí càng tốt, sau khi trở về Trương gia, đánh giá nhận được cũng sẽ càng cao, như vậy sau này địa vị trong Trương gia cũng càng cao.

Nhưng người của Trương gia ra ngoài phóng dã, tuyệt đối không được tiết lộ nửa điểm thông tin mình là người Trương gia.

Dù chết, cũng tuyệt đối không được!

Cũng chính vì vậy, lúc này nghe thiếu nữ lại nói ra hai chữ Trương gia, mới khiến bọn họ không thể tin nổi như vậy.

"Ta... ta... ta lỡ lời rồi." Thiếu nữ lúc này hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, trên mặt lập tức hiện lên một tia kinh hoảng, vẻ mặt vô cùng xấu hổ và hối hận.

"Ai..." Thấy cảnh này, người thanh niên có vẻ là thủ lĩnh không khỏi thở dài một tiếng.

Sự việc đã đến nước này, cũng đã không còn cách nào khác.

"Chậc..." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Sở Cửu Chiến không khỏi chép miệng, trên mặt không khỏi hiện lên một tia khinh bỉ.

"Người Trương gia?" "Người Trương gia chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" "Mấy người các ngươi ngay cả uy áp khí tức của ta cũng không thể chống cự, có tư cách gì mà cứng miệng?" "Ngược lại là ngươi..." Sở Cửu Chiến vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn về phía nam tử trầm mặc ít lời kia, ánh mắt có chút ngạc nhiên: "Tuổi tác xem ra là nhỏ nhất trong mấy người nhỉ?

Không ngờ thực lực lại mạnh nhất, tuổi còn trẻ như vậy đã vào Hóa kình." "Cái gì?

Tiểu Quỷ… là cường giả Hóa kình?" "Sao có thể?" "…" Nghe lời Sở Cửu Chiến nói, mấy người bên cạnh lập tức mặt biến sắc, vẻ mặt vô cùng kinh hãi nhìn về phía người nam tử từ trước đến nay đều cực kỳ trầm mặc ít lời.

Thật sự không thể tin được, cái tên trong mắt họ, vẫn luôn là kẻ cản đường, Tiểu Quỷ, lại là một cường giả Hóa kình.

Bản thân họ cũng chỉ là Minh kình, Ám kình mà thôi, bây giờ một kẻ luôn bị xem thường lại là một cường giả Hóa kình, làm sao họ có thể không kinh ngạc cho được?

“Ngươi là ai?” Đối với sự kinh ngạc của mấy người bên cạnh, nam tử trầm mặc ít lời kia không hề để ý, ngược lại ngẩng đầu, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Cửu Chiến, lạnh giọng mở miệng nói.

“Ta là ai ư?” Sở Cửu Chiến nhếch miệng cười: “Ta là ai quan trọng sao?

Bây giờ không phải nên lo lắng, tiếp theo nên chết như thế nào sao?” Nói đến đây, trên người Sở Cửu Chiến lập tức bộc phát ra một luồng sát ý cực kỳ băng giá.

Luồng sát ý này vừa xuất hiện, mấy người vốn đang cố gắng chống đỡ uy áp đáng sợ kia, trực tiếp mặt tái nhợt, tim như muốn nhảy ra ngoài, trực tiếp mềm nhũn ngã xuống đất.

Hai chân của nam tử trầm mặc ít lời kia càng không tự chủ được bắt đầu khuỵu xuống, nhưng người này lại đang điên cuồng chống cự, toàn thân xương cốt đều đang vang lên tiếng “rắc rắc”.

Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, không ngừng từ trên trán rơi xuống, toàn thân quần áo trực tiếp ướt đẫm mồ hôi, một đôi mắt trở nên đỏ ngầu, xương sống đại long dường như cũng sắp vỡ nát cong oằn.

Phải biết rằng, Sở Cửu Chiến bây giờ là cường giả Nhất giai hậu kỳ, luận về chiến lực đừng nói chỉ là một Hóa kình, ngay cả cường giả Đan kình, Cương kình cũng không thể chống đỡ được uy áp khí tức của hắn.

Nhưng nam tử trầm mặc ít lời trước mắt, lại dựa vào tu vi Hóa kình, liều mạng chống đỡ tất cả.

Dù chỉ là miễn cưỡng chống đỡ, nếu không có gì bất ngờ, tiếp theo hắn vẫn sẽ bị luồng uy áp này đè sụp xuống đất, nhưng cũng đủ

để chứng minh đối phương không tầm thường.

Ùng ~ Đột nhiên, chỉ thấy nam tử trầm mặc ít lời kia, trên người bỗng bộc phát ra một luồng sức mạnh đặc thù, áo trên trực tiếp vỡ nát, lộ ra những đường cơ bắp rắn chắc, góc cạnh rõ ràng.

Trên người hắn, càng trực tiếp hiện ra một hình xăm kỳ lân, từng luồng ngọn lửa trên người ẩn hiện, khiến toàn thân khí tức của hắn bắt đầu tăng vọt.

Hóa kình trung kỳ… hậu kỳ… đỉnh phong… thậm chí trực tiếp phá vỡ bình cảnh, bước vào Đan kình.

Hơn nữa, hình xăm kỳ lân kia thậm chí bắt đầu lóe lên từng luồng ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, ngọn lửa quanh thân hắn cũng bắt đầu trở nên hung dữ hơn.

Tu vi toàn thân hắn, ngay cả khi bước vào Đan kình, cũng chưa dừng lại mà tiếp tục tăng trưởng, ngược lại không ngừng tăng lên.

Đan kình sơ kỳ… trung kỳ… hậu kỳ… đỉnh phong… Ầm!!

Một khắc này, thực lực của người này, trực tiếp tăng vọt đến Cương kình, mới bắt đầu dừng lại.

Từ tu vi sơ nhập Hóa kình, chỉ trong vài hơi thở, đã một mạch tăng vọt đến Cương kình, liên tiếp phá vỡ hai đại cảnh giới.

Thật là một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi!

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ thế gian không ai dám tin đây là sự thật.

Mấy người bị đè sụp, mềm nhũn trên đất bên cạnh, lúc này ai nấy đều trừng lớn mắt, vẻ mặt cực độ không thể tin nổi nhìn đối phương.

Thật sự không thể tin được tất cả những gì trước mắt, trước là bị cường giả đáng sợ nghi là người của Thường Thắng Sơn, chỉ dựa

vào uy áp đã đè họ mềm nhũn trên đất.

Sau lại có tên Tiểu Quỷ luôn bị xem thường, lại là cường giả Hóa kình, bây giờ càng lộ ra hình xăm kỳ lân mà chỉ bản gia mới có, thậm chí còn kích hoạt huyết mạch kỳ lân, khiến tu vi trực tiếp tăng vọt đến mức không thể tưởng tượng nổi.

"Có chút thú vị…" Nhìn hình xăm kỳ lân hiện ra trên người nam tử trầm mặc ít lời, cùng với từng luồng ngọn lửa bùng cháy quanh thân, và tu vi tăng vọt, Sở Cửu Chiến không khỏi nhướng mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

"Hình xăm kỳ lân?

Huyết mạch chi lực?" "Không ngờ dưới uy áp khí tức của ta, lại có thể dựa vào huyết mạch chi lực, trực tiếp tăng tu vi lên Cương kình, liên tiếp phá vỡ hai đại cảnh giới?" "Xem ra huyết mạch chi lực trên người ngươi, nồng độ không thấp đâu." Sở Cửu Chiến một mặt chậc chậc khen ngợi nhìn đối phương, hình xăm kỳ lân… có nghĩa là đối phương có Kỳ lân huyết?

"Đây là Kỳ lân huyết mà người Trương gia sở hữu sao?" Sở Cửu Chiến nhìn nam tử trầm mặc ít lời, lại có chút tò mò đánh giá mấy người đang mềm nhũn trên đất bên cạnh.

Hình như, những người Trương gia này cũng có điểm khác nhau.

"Đáng tiếc… ngươi cho rằng bước vào Cương kình, là có thể đối kháng với ta?" Sở Cửu Chiến lắc đầu cười, người trước mắt tuy dựa vào huyết mạch kỳ lân, cưỡng ép tăng tu vi lên Cương kình, nhưng đối với hắn, thực tế cũng không có gì khác biệt.

Một kẻ Nhất giai hậu kỳ như hắn, nếu thật sự ra tay, hoàn toàn có thể mạnh mẽ trấn áp đối phương.

Ùng!

Đột nhiên, một bóng người lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Sở Cửu Chiến.

"Tộc trưởng!" Thấy người tới, trên mặt Sở Cửu Chiến lập tức lộ ra vẻ cung kính, cúi người chắp tay hành lễ.

Cảnh tượng này, khiến mấy người Trương gia trong lòng dấy lên một cơn sóng lớn ngập trời.

Vị tồn tại mạnh mẽ như vậy trước mắt, lại có thể cung kính với người tới như thế?

Người đột nhiên xuất hiện lại là ai?

Xưng người đó là tộc trưởng?

Chẳng lẽ những người này không phải người của Thường Thắng Sơn, mà là một gia tộc thần bí tương tự như Trương gia?

Nhưng thế gian từ khi nào, lại có gia tộc thần bí như vậy xuất hiện?

Vì sao trong tộc không có bất kỳ ghi chép nào?

Sở Kiêu nhàn nhạt gật đầu, ánh mắt nhìn về phía mấy người Trương gia trước mặt.

Hắn trước tiên nhìn mấy người đang mềm nhũn trên đất, lại nhìn nam tử để trần nửa thân trên lộ ra hình xăm kỳ lân, quanh thân có ngọn lửa bao bọc, không khỏi nhướng mày.

"Thu uy áp lại đi!" Sở Kiêu liếc Sở Cửu Chiến một cái, mặt không đổi sắc nói.

"Vâng, Tộc trưởng!" Sở Cửu Chiến cung kính hành lễ, sau đó luồng uy áp khí tức bao trùm trên người mấy người, lập tức tiêu tan không còn.

"Hù…" Không còn luồng uy áp đè nặng trong lòng, mấy người

mềm nhũn trên đất, lập tức không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cứ bị luồng uy áp kia đè ép, cho dù Sở Cửu Chiến không ra tay, toàn thân xương cốt của họ cũng sẽ vỡ nát, ngũ tạng lục phủ cũng sẽ vì không chịu nổi luồng uy áp đó mà trực tiếp vỡ tan.

Đến lúc đó, chỉ có một con đường chết.

Bên cạnh, không còn luồng uy áp bao trùm, nam tử có hình xăm kỳ lân cũng không nhịn được lảo đảo một cái, toàn thân mềm nhũn, trực tiếp nửa quỳ trên đất.

Đối mặt với tình huống này, người này cưỡng ép chống đỡ thân thể, lại từ từ đứng lên.

Qua đó có thể thấy, tâm tính của người này kiên nhẫn đến mức nào, ý chí lại mạnh mẽ đến mức nào.

Thấy cảnh này, mấy người Trương gia bên cạnh, ai nấy đều lộ vẻ xấu hổ, so với đối phương, họ thực sự kém quá xa.

"Tộc trưởng, mấy người này đều là người Trương gia!" Lúc này, Sở Cửu Chiến bên cạnh mở miệng nói.

"Ta biết, có hình xăm kỳ lân, còn kích hoạt huyết mạch kỳ lân, không phải người Trương gia thì là ai?" Sở Kiêu nhàn nhạt cười, sau đó ánh mắt nhìn kỹ hình xăm kỳ lân trên người đối phương.

"Kỳ lân phần phong đạp hỏa, nồng độ huyết mạch kỳ lân như vậy…" "Ngươi hẳn là Trương… Tiểu Quan nhỉ?" Sở Kiêu khóe miệng nhếch lên, nhìn đối phương nhàn nhạt nói.

Roẹt!

Lời này vừa ra, nam tử có hình xăm kỳ lân đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Kiêu.

Chương 130

Ngay cả mấy người Trương gia vừa mới đứng dậy bên cạnh, lúc này cũng không khỏi một mặt kinh ngạc nhìn Sở Kiêu.

Trương Tiểu Quan!

Đúng là tên của đối phương, nhưng đây là lần đầu tiên hắn rời Trương gia, tên của hắn người ngoài căn bản không biết, người trước mắt lại biết từ đâu?

"Ngươi biết ta?" Trương Tiểu Quan gắt gao nhìn chằm chằm Sở Kiêu, lần đầu tiên mở miệng, có lẽ vừa rồi chống cự uy áp của Sở Cửu Chiến, tiêu hao quá nhiều thể lực, cho nên giọng nói có vẻ hơi yếu ớt, thậm chí khá khô khốc.

Đối mặt với câu hỏi của Trương Tiểu Quan, Sở Kiêu gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Ta không chỉ biết ngươi, ta còn biết mẹ của ngươi, nhưng đây cũng là lần đầu tiên ta gặp ngươi." Khi nghe lời Sở Kiêu nói, vẻ mặt Trương Tiểu Quan lập tức biến đổi, khóe mắt cũng không nhịn được run rẩy, dường như muốn nói gì đó, nhưng nhất thời lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Thấy cảnh này, Sở Kiêu không khỏi khẽ cười.

Trương Tiểu Quan trước mắt, sao hắn có thể không nhận ra, đây chẳng phải là vị tộc trưởng Trương gia tương lai… Trương Khất Linh sao?

Chỉ là hiện tại, hắn hiển nhiên không phải tộc trưởng Trương gia, mà chỉ là Trương Tiểu Quan.

"Các ngươi tên gì?" Sở Kiêu mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nhìn mấy người Trương gia bên cạnh, nhẹ giọng mở miệng nói.

“Văn bối Trương Hải Khách, ra mắt tiền bối!” Người thanh niên có vẻ là thủ lĩnh, sắc mặt tái nhợt, có chút run rẩy chắp tay hành lễ.

Hiển nhiên, lúc này hắn, đã thật sự coi Sở Kiêu và những người khác là người của một gia tộc thần bí nào đó giống như Trương gia.

Thậm chí, vì tiếng “tộc trưởng” của Sở Cửu Chiến vừa rồi, đối phương trực tiếp coi người xuất hiện này là tộc trưởng của gia tộc thần bí đó.

Nhân vật như vậy, e rằng cũng giống như Trương gia, đều có huyết mạch đặc thù, ngoại hình tuyệt đối không phải là tiêu chuẩn để đo lường tuổi tác.

Sở Kiêu trông có vẻ trẻ tuổi này, không chừng là một tồn tại đã mấy trăm tuổi.

Cũng chính vì vậy, hắn mới mở miệng, xưng người kia là tiền bối.

Nghe câu này, mấy người bên cạnh cũng không khỏi bất đắc dĩ nhìn nhau, lần lượt cúi người hành lễ.

“Văn bối Trương Hải Hạnh, ra mắt tiền bối!” “Văn bối Trương Niệm, ra mắt tiền bối!” “Văn bối Trương Cửu Nhật, ra mắt tiền bối!” Ồ?

Nghe tên của mấy người, Sở Kiêu lập tức nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn họ một cái.

Trương Hải Khách, huynh muội Trương Hải Hạnh?

Còn có Trương Niệm, Trương Cửu Nhật hai người?

Thêm cả một Trương Khất Linh tương lai chưa có danh hiệu… Đây là dòng thời gian Trương gia phóng dã?

Nhìn tình hình của mấy người trước mắt, họ chưa đến Tứ Phương Thành, cũng chưa lấy tín vật tộc trưởng Trương gia, Thiên

Trượng?

Nếu hắn nhớ không lầm, đợi Trương Tiểu Quan tìm về Thiên Trượng, sau khi trở về Trương gia, sẽ chính thức trở thành tộc trưởng cuối cùng của Trương gia.

Hơn nữa, tất cả tộc nhân trong cổ lâu Trương gia, cũng sẽ lần lượt rời đi, lúc đó, Trương gia sẽ hoàn toàn tan rã.

Đồng thời, cũng chính từ giai đoạn này bắt đầu, tộc nhân Trương gia ở các nơi, sẽ không ngừng bị người truy sát. từng người Trương gia bắt đầu ẩn danh giấu họ, hậu thế của người Trương gia thật sự, số lượng càng ít đến đáng thương.

Trương Khất Linh kế nhiệm Trương Tiểu Quan, cuộc đời bi khổ của hắn, cũng từ đây chính thức bắt đầu!

Nhưng… tất cả những điều này dường như cũng không có quan hệ quá lớn với hắn, với Sở gia?

Những người xuyên không trọng sinh khác, thích đi liếm Trương Khất Linh, nhưng hắn thì không.

Tất cả những gì Sở Kiêu làm, chỉ là để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, để Sở thị gia tộc phát triển tốt hơn.

Sự bi khổ của Trương Khất Linh là do hắn lựa chọn, hắn sẽ không can dự.

Trương gia là Trương gia!

Sở gia… là Sở gia!

Trừ phi… đối phương có thể mang lại lợi ích mà hắn muốn.

Hắn sẽ không vì lăng kính của kiếp trước mà vô điều kiện giúp đỡ đối phương.

Ừm?

Đột nhiên, Sở Kiêu nhíu mày, chợt nhớ ra một chuyện.

Nếu hắn nhớ không lầm, trong Tứ Phương Thành kia, có rất nhiều cổ đổng minh khí, cùng với thần binh mà Trương gia cất giữ hàng trăm năm.

Đồng thời, nơi đó dường như là một ngôi mộ của người mù, bên trong có không ít thứ quỷ dị tồn tại.

Hơn nữa, năm đó nội loạn của Trương gia xảy ra ở đó, tộc trưởng Trương gia tiền nhiệm cũng chết ở nơi đó.

Có thể nói, bên trong Tứ Phương Thành tập trung không ít bảo tàng của Trương gia, có lượng lớn âm khí, sát khí.

Nếu lấy được những cổ đổng minh khí này, đối với Sở gia mà nói, cũng là một khoản tài phú không nhỏ.

Hơn nữa, hiện tại không ít tộc nhân của Sở gia, đều sử dụng binh khí thông thường, nếu có thể lấy được thần binh mà Trương gia cất giữ hàng trăm năm, cũng có thể mang lại một chút trợ giúp cho Sở gia.

Đợi không lâu nữa, khi tộc nhân tu luyện thuật luyện khí đến một trình độ nhất định, có thể đúc tạo vũ khí mạnh hơn, thần binh mà Trương gia cất giữ có thể được nấu chảy làm nguyên liệu quý hiếm.

Ngoài ra, lượng lớn âm khí, sát khí trong Tứ Phương Thành, có thể giúp tu vi của hắn tăng lên không ít.

Dù sao, hắn định nhanh chóng tăng tu vi, để đến Hiến Vương Mộ hội kiến lão già Hiến Vương một phen.

"Chậc… xem ra Tứ Phương Thành, ta phải đi một chuyến rồi!" Nghĩ đến đây, Sở Kiêu không khỏi hai mắt híp lại, trong lòng thầm nói.

"Đi thôi!" Sở Kiêu nhìn sâu một cái vào Trương Tiểu Quan và

những người khác, sau đó quay người định rời đi.

"Vâng, Tộc trưởng!" Sở Cửu Chiến cung kính gật đầu, sau đó theo sát Sở Kiêu định rời đi.

Dù không biết vì sao, Tộc trưởng nhà mình lại đột ngột bỏ đi, nhưng chỉ cần là quyết định của Tộc trưởng, hắn sẽ vô điều kiện phục tùng.

"Đợi đã!" Tuy nhiên, ngay lúc này, Trương Tiểu Quan đột nhiên lên tiếng.

"?" Sở Kiêu dừng bước, mặt không đổi sắc quay đầu nhìn đối phương.

"Mẹ của ta...

ở đâu?" Trương Tiểu Quan im lặng một lúc, sau đó mở miệng hỏi.

"Ha…" Đối với câu hỏi này, Sở Kiêu không trả lời, chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, rồi lại quay người rời đi.

Thấy Sở Kiêu lại định đi, Trương Tiểu Quan trong lúc cấp bách, lập tức định ra tay ngăn cản.

"Tìm chết!" Sở Cửu Chiến sắc mặt lạnh đi, tay phải đột nhiên vung lên.

Ùng!

Trong chớp mắt, một luồng sức mạnh kinh khủng, lập tức bộc phát ra, trực tiếp đánh bay Trương Tiểu Quan ra xa hơn mười mét.

Phụt!

Trương Tiểu Quan giữa không trung đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, nặng nề rơi xuống đất, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch vô cùng.

Ngay cả tu vi Cương kình vốn đã kích hoạt huyết mạch kỳ lân, tăng vọt lên, lúc này cũng trực tiếp tụt xuống, trở lại Hóa kình sơ kỳ.

"Tiểu Quỷ!" "Tiểu Quỷ, ngươi sao rồi?!" Thấy cảnh này, Trương Hải Khách và những người khác mặt lộ vẻ kinh hãi, đồng thời cũng vội vàng chạy đến trước mặt Trương Tiểu Quan, một mặt quan tâm nhìn hắn.

"Tiểu Quỷ, ngươi không muốn sống nữa à, thực lực của họ kinh khủng như vậy, căn bản không phải chúng ta có thể chọc vào." Trương Hải Khách đỡ Trương Tiểu Quan dậy, vẻ mặt có chút lo lắng nói.

Tuy nhiên, đối với lời của hắn, Trương Tiểu Quan không hề để ý, vẫn gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng Sở Kiêu đang rời đi phía trước.

"Tiểu tử!" "Tốt nhất đừng tự tìm đường chết!" Sở Cửu Chiến lạnh lùng nhìn Trương Tiểu Quan, sau đó cũng quay người rời đi.

"Trương Tiểu Quan, chúng ta sẽ gặp lại, muốn biết chuyện của mẹ ngươi, tốt nhất hãy đưa ra thứ gì đó có thể khiến ta hứng thú." Ngay lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên trong tai Trương Tiểu Quan, khiến sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

"Tiểu Quỷ, sao vậy?

Bị thương ở đâu à?" Thấy cảnh này, Trương Hải Khách vội vàng hỏi.

Trương Tiểu Quan lắc đầu, nhưng trong mắt lại mang theo sự kinh hãi nồng đậm.

Giọng nói vừa rồi hiển nhiên là do Sở Kiêu để lại, nhưng ngoài hắn ra, Trương Hải Khách và những người khác lại không hề nghe thấy.

Truyền âm nhập mật?

Thủ đoạn gì đây?

“Cái giá phải trả sao…” Trương Tiểu Quan trong lòng tự nhủ, hai tay bất giác siết chặt lại.

Bên kia, Sở Cửu Chiến đi bên cạnh Sở Kiêu, có chút khó hiểu hỏi: “Tộc trưởng, sao chúng ta lại đột ngột đi vậy, tên tiểu tử Trương Niệm kia, lúc trước lại dám sinh sát ý với thuộc hạ, thuộc hạ đang chuẩn bị dạy dỗ cho hắn một trận ra trò đây.” “Không vội!” “Kẻ đáng chết, cuối cùng cũng sẽ chết, không vội một lúc.” Sở Kiêu lắc đầu, hắn còn định dựa vào mấy người này để tìm vị trí cụ thể của Tứ Phương Thành, tạm thời không thể để họ chết được.

Dù sao, theo ký ức, Tứ Phương Thành hay Trương Gia Bảo, dường như ở gần một nơi gọi là trấn Mã Gia.

Nhưng Nộ Tinh huyện không có trấn Mã Gia, cụ thể ở đâu, hắn thật sự không biết.

Chương 131

Bây giờ nếu ra tay với mấy người Trương Hải Khách, có thể sẽ khiến họ trực tiếp quay về Trương gia, vậy làm sao tìm được Tứ Phương Thành?

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "…" Đồng thời, khi quay trở lại đoàn xe của Sở gia, đông đảo tộc nhân lần lượt hành lễ nói.

"Đi thôi, tiếp tục đến Sở Gia Trại!" Sở Kiêu để lại một câu, sau đó quay người lên xe ngựa lúc trước, vén rèm chui vào trong xe.

"Cửu Chiến, sao lại đi rồi?" "Cái tên tiểu tử kích hoạt huyết mạch kỳ lân, tu vi tăng vọt kia tên gì vậy?" Thấy Tộc trưởng nhà mình đã lên xe ngựa, Sở Trường Dịch vẻ mặt có chút khó hiểu nhìn Sở Cửu Chiến.

"Tên tiểu tử đó tên là Trương Tiểu Quan, ta cũng không biết vì sao, nhưng Tộc trưởng hình như nhận ra hắn." Sở Cửu Chiến nhún vai, một mặt bất đắc dĩ nói.

"Người Trương gia, là người của bản gia Trương gia, nếu không căn bản không thể có được huyết mạch kỳ lân nồng độ như vậy." Sở Trường Dịch hai mắt híp lại, đối với người Trương gia, hiện tại họ cũng không xa lạ.

Dù sao trước đây Sở Kiêu đã đề cập đến Trương gia, cộng thêm một số hiểu biết về Trương Khải Sơn và những người khác, không biết cũng khó.

"Được rồi, nếu Tộc trưởng đã hạ lệnh, vậy thì tiếp tục lên đường đi, mau chóng trở về Sở Gia Trại." Sở Trường Dịch ra lệnh một tiếng, đông đảo tộc nhân lại lần nữa lần lượt khởi hành, hướng về phía Sở

Gia Trại.

Theo đoàn xe chậm rãi khởi động, chẳng mấy chốc mọi người đã vượt qua Trương Tiểu Quan, Trương Hải Khách và những người khác, tiếp tục đi dọc theo con đường.

"Đám người này rốt cuộc là ai, thực lực cũng quá kinh khủng rồi." Nhìn bóng lưng đoàn xe Sở gia rời đi, Trương Cửu Nhật vẻ mặt ngưng trọng, có chút không biết làm sao hỏi.

"Không biết!" "Nhưng có thể khẳng định, đó là một gia tộc thần bí cực kỳ mạnh mẽ!" Trương Hải Khách nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

Đối với điều này, tất cả mọi người đều không khỏi tán thành gật đầu.

Người đàn ông được gọi là Tộc trưởng, cùng với người đàn ông lúc nãy, đơn giản là mạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Chỉ cần uy áp khí tức, đã đè họ không thể động đậy, thậm chí gần như sắp chết.

Hơn nữa, những người ở xa lúc nãy, rất có thể đều là tộc nhân của cùng một gia tộc với đối phương.

Ai biết những tộc nhân đó, rốt cuộc mạnh đến mức nào?

"Hừ!" "Cũng chỉ dựa vào tuổi tác lớn hơn ta mà thôi, cho ta thêm một chút thời gian, chưa chắc đã không phải là đối thủ của hắn." Đột nhiên, Trương Niệm hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến việc lúc nãy chỉ bị người ta dùng khí thế uy áp, đã bị đè không thể động đậy, trong lòng hắn không khỏi hiện lên một tia u ám.

Hắn vốn kiêu ngạo vô cùng, cảnh tượng lúc nãy, bị hắn coi là sự sỉ nhục tuyệt đối.

Sỉ nhục, nên dùng cái giá của máu để rửa sạch.

Nếu sau này có cơ hội, nhất định phải khiến những người đó phải trả một cái giá thảm trọng.

"Được rồi Trương Niệm, đừng khoác lác nữa, cho ngươi thời gian, cũng không phải là đối thủ của người ta, Tiểu Quỷ là cường giả Hóa kình, lúc nãy còn trực tiếp tăng vọt đến Cương kình, không phải vẫn bị người ta dễ dàng trọng thương sao?" Trương Hải Hạnh bĩu môi, có chút khinh thường nói.

"…" Nghe vậy, Trương Niệm lập tức tức giận, nhưng lại không thể phản bác.

Hắn bây giờ chỉ mới Minh kình đỉnh phong, khoảng cách đột phá Ám kình còn không biết cần bao lâu, huống chi là Hóa kình.

Thậm chí, cho dù là Hóa kình, Đan kình, Cương kình, ở trước mặt người ta, đều yếu ớt đến đáng thương.

Cả đời này, hắn có cơ hội bước vào Cương kình không?

Chỉ sợ Hóa kình, cũng khó khăn vô cùng.

"Không đúng, Tiểu Quỷ… là cường giả Hóa kình?

Hình xăm kỳ lân trên người, là người của bản gia?" Đột nhiên, Trương Niệm dường như nhớ ra điều gì, quay người lại, một mặt kinh ngạc nhìn Trương Tiểu Quan.

"A, Tiểu Quỷ, ngươi là người của bản gia, ta vẫn luôn cho rằng ngươi cũng giống ta." "A, Tiểu Quỷ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "…" Đến lúc này, Trương Hải Khách và mấy người khác mới nhớ ra chuyện của Trương Tiểu Quan, ai nấy đều lộ vẻ mong đợi nhìn hắn.

Người của bản gia!

Đó là hạt nhân tuyệt đối của Trương gia, so với những người ngoại gia như họ, địa vị hoàn toàn khác biệt.

Người của bản gia ai cũng có huyết mạch kỳ lân thuần chính, có hình xăm kỳ lân, chỉ là nồng độ huyết mạch không giống nhau mà thôi.

Người ngoại gia thì khác, do nguyên nhân lai tạp, huyết mạch kỳ lân chảy trong người không thuần chính, thậm chí trên người còn không có hình xăm.

Có lẽ có người thiên phú dị bẩm, như Trương Khải Sơn, có thể khiến huyết mạch kỳ lân không thuần biến dị thành huyết cùng kỳ.

Nhưng huyết mạch trên người mấy người Trương Hải Khách không hề xảy ra biến dị, vẫn là huyết kỳ lân tạp nham, chỉ là không có hình xăm kỳ lân, cũng không thể kích hoạt huyết mạch chi lực, khiến tu vi tăng vọt trong thời gian ngắn.

Ngoài ra, người không có huyết mạch kỳ lân thuần chính, tuy tuổi thọ so với người bình thường dài hơn, nhưng lại xa không có được thể chất trường sinh bất lão của người bản gia.

Cũng chính vì vậy, sau khi biết Trương Tiểu Quan là người của bản gia, họ mới ngưỡng mộ như vậy, thậm chí đã đến mức có chút ghen tị.

Đối mặt với câu hỏi của mọi người, Trương Tiểu Quan không trả lời, đứng dậy, vẫn nhìn chằm chằm hướng Sở gia rời đi.

Bộ dạng lạnh lùng đó, khiến mấy người cũng không biết phải làm sao.

"Tiểu Quỷ, cũng đừng nhìn nữa, chúng ta đi thôi, nên hoàn thành nhiệm vụ phóng dã, đợi sau khi trở về, hỏi trưởng bối trong tộc, có lẽ sẽ biết lai lịch của những người vừa rồi." Trương Hải Khách vỗ vai Trương Tiểu Quan, thở dài một tiếng nói.

"Đi!" Trương Tiểu Quan nhìn Trương Hải Khách một cái, lại nhìn sâu Trương Hải Hạnh một cái, sau đó quay người rời đi.

“Ai, Tiểu Quỷ, đi chậm thôi!” “Đợi ta với!” “…” Bên kia!

Trong xe ngựa, Sở Kiêu một hơi uống cạn trà trong chén, sau đó lên tiếng nói: “Tùy Phong!” “Tộc trưởng!” Ngoài xe ngựa, Sở Tùy Phong ở không xa nghe thấy tiếng, vội vàng đến bên ngoài xe ngựa thấp giọng cung kính nói.

“Sắp xếp một tộc nhân, theo sau mấy người Trương gia vừa rồi, chuyến này bọn họ hẳn sẽ đến một nơi tên là Tứ Phương Thành hoặc Trương Gia Bảo, đó là nơi có lượng lớn người Trương gia cư trú.” “Nơi đó cất giữ lượng lớn cổ đổng minh khí, thần binh lợi khí, thậm chí bên dưới dường như còn ẩn giấu một ngôi mộ.” “Chọn một tộc nhân thực lực không tồi theo sau, đợi tìm được nơi đó, lập tức về báo cáo!” Sở Kiêu từ từ đặt chén xuống, mặt không biểu cảm phân phó.

Tứ Phương Thành?

Trương Gia Bảo?

Lượng lớn cổ đổng minh khí, thần binh lợi khí?

Nghe lời Sở Kiêu nói, mắt Sở Tùy Phong lập tức sáng lên: “Tộc trưởng ngài yên tâm, ta hiểu phải làm gì rồi.” “Ừm, tộc nhân đó đi chuyến này, e rằng không kịp về tế tổ ở từ đường, nhưng công tích của hắn, trên tộc phổ sẽ ghi lại chi tiết.” “Vâng, Tộc trưởng!” Sở Tùy Phong gật đầu, sau đó quay người cưỡi ngựa nhanh chóng về phía sau.

“A Thanh!” “Phong ca, ngài tìm ta?” Một nam tử trông vừa mới thành niên, để tóc dài, buộc đuôi ngựa, có chút khó hiểu nhìn Sở Tùy Phong.

Người này tên là Sở Thanh, là một trong những nam tử thành niên của Sở gia.

“Ở đây có một nhiệm vụ giao cho ngươi, còn nhớ mấy người

Trương gia vừa gặp không?" "Ngươi đi theo mấy người Trương gia đó, Tộc trưởng nói bọn họ sẽ đến một nơi gọi là Tứ Phương Thành hoặc Trương Gia Bảo, hãy theo từ xa, đừng kinh động." "Đợi tìm được nơi đó rồi, thì mau chóng quay về báo cáo!" Nhìn Sở Thanh trước mặt, Sở Tùy Phong lên tiếng nói.

Nghe nhiệm vụ này là do Tộc trưởng tự mình phân phó, Sở Thanh vẻ mặt nghiêm túc, lập tức trịnh trọng chắp tay nói: "Phong ca yên tâm, ta nhất định sẽ tìm được Tứ Phương Thành hoặc Trương Gia Bảo!" "Ừm!" "Nhiệm vụ lần này, e rằng không kịp trở về tế tổ, nhưng Tộc trưởng đã nói, công lao của ngươi trên tộc phổ sẽ được ghi lại chi tiết." "Đi đi!" Sở Tùy Phong phất tay, nhìn Sở Thanh nói.

"Ta hiểu rồi, Phong ca!" "Vậy ta đi trước đây!" Sở Thanh chắp tay hành lễ, sau đó lập tức lật người xuống ngựa, thân hình như điện, lao nhanh về phía sau.

Chuyến này, để theo dõi mấy người Trương gia kia, với thực lực của đối phương, nếu cưỡi ngựa, tiếng vó ngựa phi nước đại, chỉ sợ không thể che giấu được tung tích, thà dùng khinh công đi đường còn hơn.

Sở Thanh cũng mới vừa bước vào Nhất giai sơ kỳ không lâu, cộng thêm tu luyện nhiều loại võ đạo chiến kỹ, luận thực lực đủ để sánh ngang với Đan kình.

Khinh công thân pháp, càng có thể giúp hắn nhanh chóng đi đường, thậm chí khi theo dõi người khác, cũng không bị phát hiện một chút nào.

Nhìn bóng dáng Sở Thanh rời đi, trong chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi, Sở Tùy Phong không khỏi khẽ cười, sau đó quay người cưỡi ngựa đi.

Sau hơn nửa ngày đường, đoàn xe của Sở gia cuối cùng cũng đã

đến nơi vốn là Sở Gia Trại.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Sở Gia Trại phía trước, lúc này không ít tộc nhân đều trợn mắt há mồm, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi.

"Đây… đây là Sở Gia Trại của chúng ta?" "Không đúng, lúc chúng ta rời đi, Sở Gia Trại tuy đang được xây dựng lại rầm rộ, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng quá khoa trương rồi phải không?" "Không thể tin được, không thể tin được, Sở Gia Trại của chúng ta đã hoàn toàn thay đổi diện mạo rồi." "…" Giây phút này, tất cả tộc nhân Sở gia đều không khỏi kinh ngạc, thậm chí có chút hoang mang.

Chỉ vì, trên nền đất vốn là Sở Gia Trại, lúc này lại trở thành một… sơn trang khổng lồ vô cùng?

Một trang viên hùng vĩ tráng lệ?

Hay nói chính xác hơn, là một sơn trang khổng lồ được tạo thành từ nhiều trang viên kiểu vườn lâm.

Sở Gia Trại ban đầu thực tế không lớn, chỉ nằm ở sườn một ngọn núi, nhưng Sở Gia Trại lúc này lại bao trùm cả mấy ngọn núi lớn liên kết gần đó.

Dù những ngọn núi này không lớn, ngay cả ngọn cao nhất cũng chỉ vài trăm mét, nhưng mấy ngọn núi lớn lúc này được những trang viên kiểu vườn lâm liên kết lại với nhau, trông vô cùng hùng vĩ tráng lệ.

Ở nơi bằng phẳng hơn một chút dưới chân núi, có một tấm biển đá khổng lồ.

Trên đó khắc bốn chữ lớn: Sở Thị Sơn Trang!

Lúc này, Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải và các tộc nhân Sở gia ở lại, đã sớm chờ đợi bên ngoài sơn trang.

Khi nhìn thấy đoàn xe của Sở gia, ai nấy đều vui mừng chào đón.

"Ha ha ha… Trường Dịch, Cửu Chiến, A Phong, các ngươi đã về rồi!" Sở Chấn Hải ngoại hình trông như một tráng hán thô kệch, khi thấy mọi người, lập tức cười lớn chào đón.

Sở Trường Dịch và những người khác lúc này cũng không còn để ý đến sự kinh ngạc, lần lượt bắt đầu hàn huyên.

"Ta nói này Chấn Long ca, Chấn Hải ca, hai huynh giấu kỹ quá, đây là Sở Gia Trại của chúng ta bây giờ sao?" Sau khi hàn huyên đơn giản, Sở Cửu Chiến chỉ vào Sở Thị Sơn Trang phía trước, vẻ mặt có chút kinh ngạc nói.

"Thế nào?" "Không phải là một bất ngờ lớn sao?" Sở Chấn Long khẽ cười nói.

"Nào chỉ là bất ngờ, sắp thành kinh hách rồi!" Sở Cửu Chiến lắc đầu cười khổ.

"Ha ha ha… Các ngươi ở bên ngoài, vì Sở gia chúng ta mà bôn ba, nỗ lực nâng cao thực lực của Sở gia, vậy bọn ta ở lại Sở Gia Trại, tự nhiên cũng không thể tụt hậu." "Sở gia chúng ta bây giờ đã bước vào hàng gia tộc siêu phàm, thân là tổ địa ban đầu của Sở gia, tự nhiên cũng phải có bộ mặt xứng đáng với gia tộc siêu phàm." "Sở Thị Sơn Trang này là do mấy chục tộc nhân chúng ta, ngày đêm không ngừng, tham khảo không ít kiến trúc, mới cuối cùng xây dựng nên." "Để liên kết mấy ngọn núi xung quanh lại với nhau, xây dựng nên từng trang viên như vậy, đã tốn rất nhiều công sức, tộc nhân vận chuyển các loại vật liệu, đều đã dùng đến tu vi." "…Cũng đã tốn gần nửa năm thời gian, mới cuối cùng xây dựng hoàn thành." Sở Chấn Hải cười sảng khoái, vừa giới thiệu cho mọi người về tình hình xây dựng của Sở Thị Sơn Trang này.

Trong lúc nói chuyện, vẻ mặt và giọng điệu của hắn rõ ràng mang

theo chút kiêu ngạo và tự hào.

Dù sao, đây là tổ địa của Sở gia!

Chương 132

Tổ địa bây giờ hùng vĩ tráng lệ như vậy, đều không thể thiếu công lao của hắn.

Dù không cùng mọi người ra ngoài, lập công cho Sở gia, nhưng có thể xây dựng nên một tổ địa hùng vĩ như vậy, cũng là công không thể không kể!

Sau khi nghe xong lời Sở Chấn Hải nói, tất cả tộc nhân đều giơ ngón tay cái, mặt lộ vẻ kính phục.

Họ có thể đoán được, để xây dựng nên một sơn trang tổ địa của Sở gia như vậy, rốt cuộc cần hao tổn bao nhiêu nhân lực vật lực.

Nhưng số tộc nhân ở lại, chỉ có mấy chục người mà thôi, không có nhiều nhân lực, tộc nhân chỉ sợ ai cũng đã dùng tu vi của bản thân, vận chuyển các loại vật liệu xây dựng.

Gỗ không đủ, thì điên cuồng đốn gỗ trên núi, đá không đủ, thì vận chuyển từ trên núi xuống, sau đó đập vỡ nung lại thành gạch đá.

Có thể nói, Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải và những người khác, tuyệt đối đã dốc hết tâm huyết, nửa năm thời gian đã chịu không ít khổ cực, mới xây dựng nên một sơn trang khổng lồ như vậy.

"Được rồi, đừng tán gẫu nữa, Tộc trưởng đâu?" Thấy mấy người định tiếp tục tán gẫu, Sở Chấn Long phất tay, nhìn quanh hai bên, có chút khó hiểu hỏi.

"Tộc trưởng ở phía sau, sắp đến rồi!" "Ai, nhìn kìa, không phải xe ngựa của Tộc trưởng đến rồi sao?" Sở Cửu Chiến cười cười, vừa nói, vừa nhìn thấy một chiếc xe ngựa phía sau đang từ từ tiến đến.

Vừa nghe Tộc trưởng đến, Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải và những

người khác, vẻ mặt cũng nghiêm túc lại, vội vàng đi nhanh về phía xe ngựa.

Đám đông đến trước xe ngựa, vội vàng vẻ mặt cung kính, đồng loạt cúi người nói: "Tộc trưởng!" Trong xe ngựa, nghe thấy tiếng bên ngoài, Sở Kiêu không khỏi khẽ cười, sau đó vén rèm bước ra.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "…" Nhìn đám tộc nhân Sở gia trước mặt, trên mặt Sở Kiêu cũng không khỏi hiện lên một nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Những người này, đều là trụ cột tương lai của Sở thị gia tộc, cũng là thành viên cốt lõi nhất của Sở thị gia tộc tương lai.

"Không tệ!" "Chấn Long, Chấn Hải hai người, đều đã bước vào tu vi Nhất giai trung kỳ rồi, lần này ở Sở Gia Trại xây dựng tổ địa, cũng vất vả cho các ngươi rồi." Nhìn hai huynh đệ Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải trước mắt, Sở Kiêu không khỏi cười tán thưởng.

"Tất cả vì Tộc trưởng, tất cả vì Sở gia, chúng thần sao có thể vất vả?" "Không sai, vì Sở thị gia tộc của chúng ta, chúng thần cam tâm như mật, sao có thể nói hai chữ vất vả?" Nghe Tộc trưởng nhà mình khen ngợi, hai người Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải vội vàng lắc đầu, vẻ mặt cung kính mà kiên định đáp lại.

"Tốt!" Sở Kiêu gật đầu, địa vị của hai huynh đệ trong lòng hắn, tuyệt đối không dưới Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến và những người khác, là đại quản gia hậu phương của Sở gia.

Điều duy nhất đáng tiếc là, hai người không thức tỉnh huyết mạch Đại Vu, nhưng dù vậy, có huyết mạch Vu tộc, dưới sự hỗ trợ của hắn, thành tựu tương lai, tuyệt đối sẽ không yếu hơn Sở Tùy Phong, Sở Quan Kỳ và những người khác.

"Tộc trưởng, ngài mau nhìn phía trước, Sở Gia Trại của chúng ta

bây giờ có thể nói là đã hoàn toàn thay đổi rồi, Chấn Long ca tuyệt đối công đầu." Lúc này, Sở Cửu Chiến có chút không kìm được, thấy chủ đề chưa nói đến Sở Gia Trại, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Vừa nói, hắn vừa quay người đưa tay chỉ về tấm biển đá khổng lồ dưới chân núi phía trước.

Sở Kiêu nhướng mày, thuận theo hướng Sở Cửu Chiến chỉ nhìn sang.

"…" Nhìn tấm biển đá khổng lồ cao gần mười mét, trên đó khắc bốn chữ lớn Sở Thị Sơn Trang, trong mắt Sở Kiêu lập tức hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhìn lên trên tấm biển đá, từng bậc thang đá rộng một mét, dài bốn, năm mét hiện ra, kéo dài lên núi.

Những bậc thang đá này rõ ràng đã được mài giũa cẩn thận, bề mặt màu trắng xanh, tổng cộng có chín nghìn chín trăm chín mươi chín bậc, một mạch thông lên đỉnh núi, và liên kết với mấy ngọn núi gần đó.

Từ sườn núi trở đi, trên mấy ngọn núi gần đó, mọc lên từng tòa kiến trúc lớn nhỏ, trong đó chủ yếu là trang viên kiểu vườn lâm.

Đình đài lầu các, ao nước hoa cỏ, hành lang thủy tạ… thậm chí, từ xa còn thấy mấy ngọn thác.

Hắn nhớ Sở Gia Trại ban đầu gần đó không có nhiều thác như vậy, chỉ có một ngọn thác lớn.

Hiển nhiên, những ngọn thác trong các trang viên đó, đều do Sở Chấn Long và những người khác nhân công tạo thành.

"Tộc trưởng, Sở Thị Sơn Trang tổng cộng có bảy mươi trang viên, hai mươi chín tứ hợp viện, trang viên ngài ở, chiếm diện tích lớn nhất, hùng vĩ nhất." "Hơn nữa, toàn bộ trang viên được xây dựng gần ngọn

thác tự nhiên lớn duy nhất, tất cả đều được tổng hợp từ những bản vẽ kiến trúc mà Tộc trưởng giao cho thuộc hạ." Thấy Tộc trưởng nhà mình đang chăm chú đánh giá Sở Thị Sơn Trang, Sở Chấn Long lúc này bắt đầu lên tiếng.

"Không tệ, có tâm rồi!" Sở Kiêu từ từ thu lại ánh mắt, một mặt tán thưởng nhìn hắn, trong mắt mang theo vài phần kinh hỉ.

Thật không ngờ, Sở Chấn Long và những người khác lại có thể làm được đến mức này.

Ban đầu tuy giao cho họ một số bản vẽ kiến trúc kinh điển của hậu thế, nhưng cũng chỉ bảo họ phỏng theo, nhưng bây giờ xem ra, mấy người Sở Chấn Long hoàn toàn đã từ những bản vẽ đó mà sáng tạo ra cái mới, xây dựng còn hoàn mỹ hơn cả các bản vẽ hậu thế.

"Được Tộc trưởng khen ngợi, chúng thần cảm thấy tất cả đều đáng giá." Nghe Sở Kiêu khen ngợi, Sở Chấn Long vẻ mặt vừa cung kính vừa vui mừng.

"Tộc trưởng, ở dưới núi nhìn sao có thể thấy hết được, chúng ta lên trên đi, đến gần cảm nhận xem Sở Thị Sơn Trang mới rốt cuộc như thế nào." Lúc này, Sở Cửu Chiến tính tình có chút nóng vội, đã có chút không chờ được nữa.

"Ha ha ha… Vậy được, chúng ta đi thôi, những thứ trong xe ngựa đó, đều thu vào không gian trữ vật đi, đỡ phải từng cái một khiêng lên." Nghe lời Sở Cửu Chiến, Sở Kiêu không khỏi ha ha cười, sau đó tay lớn vung lên, gọi mọi người.

"Vâng, Tộc trưởng!" Sở Cửu Chiến và những người khác nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười, sau đó từng tộc nhân bắt đầu thu những thứ trong xe ngựa vào không gian trữ vật.

Những túi trữ vật, nhẫn không gian mua từ thương thành hệ thống

lúc đầu, đã sớm phân phát cho mọi người, sau khi nhận được bảo vật có thể trữ vật, tất cả tộc nhân đều vui mừng khôn xiết.

Lần này từ Thường Sa thành trở về, đã mua sắm rất nhiều thứ, nếu không cũng không cần phải dùng đến xe ngựa.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, tất cả tộc nhân lần lượt vượt qua biển đá, bước lên bậc thang đá, đi về phía Sở Thị Sơn Trang.

Sở Thị Sơn Trang!

Sở Kiêu dẫn theo một đám tộc nhân, theo sau Sở Chấn Long và những người khác, đi dạo trong toàn bộ sơn trang gần nửa ngày, mới đại khái hiểu được bố cục tổng thể của toàn bộ sơn trang.

Cũng đúng như Sở Chấn Long nói, thân là tộc trưởng, trang viên hắn ở, quả thực chiếm diện tích lớn nhất, gần như một mình chiếm trọn một ngọn núi.

Phía sau trang viên, là một ngọn thác tự nhiên khổng lồ.

Thác cao đến hàng trăm mét, dòng nước đổ xuống, rơi vào ao nước, sau đó lại chảy đi khắp nơi trong sơn trang.

Từ đường mới xây, thì nằm ở vị trí cao nhất của toàn bộ sơn trang.

Đám tộc nhân trở về Sở Thị Sơn Trang, những tộc nhân ở lại đã sớm chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn, để chờ tộc nhân trở về.

Tối hôm đó, gần hai trăm tộc nhân, có thể nói là hoan hỉ không thôi, không ít tộc nhân còn bắt đầu cụng ly.

Mãi đến đêm khuya, mọi người mới giải tán.

Trở về trang viên, trong phòng ngủ chính.

Sở Kiêu khoanh chân ngồi trên giường, tâm thần bắt đầu giao tiếp với hệ thống.

“Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!” “Đinh, đang mở bảng thông tin gia tộc.” Roẹt!

Theo tiếng hệ thống vang lên, một khắc sau, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, lập tức xuất hiện trước mắt hắn. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Nhị giai hậu kỳ 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.4%) 【Cấp bậc】: 0 【Tộc nhân】: 195 người 【Tộc nhân Nhất giai】: 145 (Chi tiết có thể nhấn vào để xem) 【Huyết mạch Đại Vu】: Sở Sơn Hùng (Đại vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn thức tỉnh) (Chi tiết có thể nhấn vào để xem) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh… 【Đan pháp】: Cơ sở luyện đan thuật 【Khí pháp】: Cơ sở luyện khí thuật 【Trận pháp】: Cơ sở trận pháp 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc Gia Cơ Quan Thuật, Công Thâu Gia Cơ Quan Thuật… 【Thế lực】: Gia tộc số một Thường Sa thành 【Đội hộ vệ】: 500 người 【Trạng thái】: Sơ nhập con đường siêu phàm 【Gia tộc điểm】: 1.59 vạn 【Khí vận điểm】: 125 vạn “Chậc… không ngờ khí vận điểm đã đạt đến mức hơn một triệu rồi.” Nhìn vào cột khí vận điểm trên bảng thông tin gia tộc, mắt Sở Kiêu lập tức sáng lên.

Đây là lần đầu tiên, số khí vận điểm hắn sở hữu, đã vượt qua con số một triệu.

Nhưng dường như cũng là điều hợp lý.

Dù sao độ thần phục của Chá Cô Tiêu, đã tăng lên 70%, mang lại cho hắn tám mươi vạn khí vận điểm.

Cộng thêm khí vận điểm do Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy ba người cung cấp, vừa tròn 125 vạn.

"Hệ thống, chuyển toàn bộ khí vận điểm thành gia tộc điểm." Sở Kiêu thầm nói với hệ thống.

Với nhiều khí vận điểm như vậy, tự nhiên phải tiêu xài một phen.

Bây giờ Sở Thị Sơn Trang đã xây dựng xong, Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí Đại Trận trước đây, tự nhiên phải bố trí lại.

Dù sao, Sở Thị Sơn Trang bây giờ, chiếm cứ mấy ngọn núi lớn gần đó, trận pháp Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí của hắn, chỉ có thể hội tụ địa phương bán kính không đến mười dặm, tự nhiên không đủ để chống đỡ toàn bộ Sở Thị Sơn Trang.

"Đinh, khí vận điểm đã được chuyển đổi thành gia tộc điểm, túc chủ hiện tại có tổng cộng 14.09 vạn gia tộc điểm." Chà!

Mười bốn vạn gia tộc điểm, đủ để Sở Kiêu mua thêm nhiều thứ tốt trong thương thành hệ thống rồi.

"Mở thương thành hệ thống!" Sở Kiêu ánh mắt mang theo vài phần vui mừng, vội vàng nói với hệ thống.

"Đinh, thương thành hệ thống đang được mở…" Roẹt!

Theo giao diện thương thành hệ thống mở ra, Sở Kiêu không nói hai lời, trực tiếp mua một Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí Đại Trận có thể bao phủ bán kính trăm dặm.

Chỉ riêng đại trận này, đã tốn hết năm vạn gia tộc điểm.

Có Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí Đại Trận bán kính trăm dặm, trong thời gian ngắn sau này, sẽ không cần phải tốn gia tộc điểm vào phương diện này nữa.

Sau đó, hắn lại mua thêm vài phần vật liệu bố trí đại trận.

Dù sao, Sở Thị Sơn Trang không chỉ cần bố trí đại trận, đợi khi về Thường Sa thành, cũng phải bố trí lại một đại trận khác.

Đồng thời, hắn lại mua thêm không ít vật liệu luyện khí, luyện đan, bố trí kỳ trận pháp trong thương thành hệ thống.

Những thứ này, hắn chuẩn bị giao hết cho tộc nhân, để những tộc nhân có hứng thú với luyện đan, luyện khí, trận pháp, có thể nghiên cứu kỹ lưỡng một phen.

Có lẽ có thể nhanh chóng để gia tộc, ở ba phương diện này, làm được tự cung tự cấp.

Chỉ những thứ này, đã lại tốn thêm hơn một vạn gia tộc điểm, có thể thấy theo gia tộc ngày càng lớn mạnh, gia tộc điểm càng không đủ dùng.

Mười bốn vạn gia tộc điểm, bây giờ cũng chỉ còn lại tám vạn.

"Bây giờ tu vi của tộc nhân ngày càng cao, thức ăn thông thường về cơ bản không thể đáp ứng được, có lẽ nên từ thương thành hệ thống, mua một số thực phẩm có khí huyết dồi dào, hoặc thực phẩm có linh khí sung túc." Nhìn thương thành hệ thống trước mắt, Sở Kiêu hai mắt híp lại, trong lòng thầm tính toán.

Những tộc nhân đã thức tỉnh huyết mạch Vu tộc, sức ăn vốn đã lớn hơn người thường rất nhiều.

Huống chi sau khi tu luyện, tộc nhân ai nấy đều trở nên ăn khỏe hơn.

Chương 133

Ví dụ như Sở Cửu Chiến, nếu chỉ ăn cơm, một mình hắn có thể ăn hết mấy chục thùng, cộng thêm hai ba mươi cân thịt.

Hơn nữa, một ngày phải ăn bốn bữa!

Những tộc nhân khác, tuy không có sức ăn lớn như vậy, nhưng khẩu vị cũng rất lớn.

Thời gian lãng phí vào việc ăn uống mỗi ngày, đã lên đến mấy giờ đồng hồ.

Các tộc nhân, bây giờ tu vi cao nhất cũng chỉ mới Nhất giai hậu kỳ, nếu đợi đến Nhị giai, Tam giai, thậm chí mạnh hơn nữa, những thức ăn thông thường này, không biết phải ăn bao nhiêu, mới có thể ăn no.

"Người ta tu vi đạt đến cảnh giới nhất định, thậm chí có thể tịch cốc, sao tộc nhân Sở gia ta lại ai cũng trở nên ăn khỏe như vậy?" Sở Kiêu vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, hắn mỗi ngày ăn, thậm chí còn nhiều hơn mười Sở Cửu Chiến.

"Có lẽ tất cả đều liên quan đến huyết mạch Vu tộc…" Sở Kiêu lắc đầu, mở mục sinh hoạt trong thương thành hệ thống, bắt đầu tìm kiếm. 【Linh Tinh Mễ】: Chứa đựng một lượng linh khí nhất định, ăn lâu dài có thể cường thân kiện thể, tẩy tủy phạt mao. 【Huyết Nha Mễ】: Gạo khí huyết được trồng đặc biệt, ăn có thể bổ sung khí huyết, tráng cốt ích khí. 【Tử Linh Mễ】: … 【Hung thú cấp một】: … 【Hung thú cấp hai】: … Nhìn những thực phẩm giàu linh khí, huyết khí hiện ra trên bảng thương thành hệ thống, Sở Kiêu nhất thời suýt nữa hoa mắt.

Những thứ này, ban đầu thực tế không đắt, chỉ là càng về sau,

thực phẩm cấp bậc càng cao, giá trị càng nhiều.

Nhưng, hắn không chuẩn bị mua quá nhiều, nếu không sau này tộc nhân của gia tộc, tất cả thực phẩm, chẳng phải đều phải mua từ hệ thống sao?

Hắn chuẩn bị trước tiên mua một phần, còn lại sẽ mua một lượng lớn hạt giống, để tộc nhân trồng trọt.

Còn về những loại thịt, hắn cũng chuẩn bị mua vật sống từ thương thành hệ thống, để tộc nhân nuôi, sau này cũng có thể tự cung tự cấp.

Chỉ là những hạt giống lúa, hạt giống lúa mì, hung thú chứa linh khí, huyết khí, đất đai thông thường căn bản không trồng sống được.

Chỉ có từ thương thành hệ thống, mua linh dịch, linh thảo đặc biệt, mới có thể nuôi sống những hạt giống và hung thú này.

Nhưng những thứ này, thật không rẻ.

Sở Kiêu trước tiên mua mấy trăm cân hạt giống, cùng với hơn ngàn con hung thú con, sau đó lại mua một lượng lớn linh dịch, linh thảo.

Những thứ này, lại tốn thêm gần hai vạn gia tộc điểm.

Trong đó các loại hạt giống, bao gồm linh đạo, linh mạch, cùng với các loại rau củ chứa linh khí.

Hung thú con, thì chủ yếu là lợn, bò, dê, cùng với các loại gà vịt ngỗng.

Ngoài ra, hắn còn mua không ít cá con, định thả vào ao nước dưới thác, lúc đó lại rót một ít linh dịch vào các ao nước.

Đủ để những con cá con này sống sót, trong những ngày sau này, thỉnh thoảng dung nhập một ít linh dịch vào, toàn bộ ao nước có lẽ có

thể biến thành linh đàm cũng không chừng.

Những hạt giống này, hắn định để tộc nhân, lấy Sở Thị Sơn Trang làm trung tâm, khai khẩn ruộng tốt trên mấy ngọn núi gần đó.

Những công việc nông nghiệp cơ bản nhất này, đối với tộc nhân Sở gia mà nói, căn bản không phải là chuyện lớn.

Tính toán một hồi, mười bốn vạn gia tộc điểm, bây giờ cũng chỉ còn lại khoảng sáu vạn điểm.

Sáu vạn điểm, nếu không có gì bất ngờ, hắn không định tiếp tục tiêu hết.

Hắn có một loại dự cảm, đợi sau khi nhiệm vụ thăng cấp gia tộc hoàn thành, trong gói quà thăng cấp gia tộc, ngoài bảo vật tộc phổ trưởng thành vô hạn, còn có những thứ bất ngờ khác.

Những thứ đó, có lẽ có thể dùng một lượng lớn gia tộc điểm, lúc đó tuyệt đối có thể cho hắn một bất ngờ lớn.

Tính toán xong, Sở Kiêu định thoát khỏi thương thành hệ thống.

Tuy nhiên ngay lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

"Đinh, túc chủ, hệ thống này đề nghị dùng gia tộc điểm, tăng giới hạn số lượng của đội hộ vệ gia tộc.

Hộ vệ gia tộc, sẽ là một trong những lực lượng quan trọng nhất dưới trướng Sở thị gia tộc trong tương lai, nên bồi dưỡng trọng điểm." Ừm?

Nghe lời của hệ thống, Sở Kiêu lập tức nhíu mày.

"Hệ thống, giới hạn số lượng của đội hộ vệ gia tộc, có thể dùng gia tộc điểm để tăng sao?" Sở Kiêu vẻ mặt có chút không hiểu, sao trước đây chưa nghe hệ thống nói?

“Đinh, gia tộc điểm của túc chủ không đủ, có tăng hay không đối với túc chủ cũng không có gì khác biệt.” “Thôi được, nếu có thể tăng giới hạn số lượng của hộ vệ gia tộc, vậy thì đúng là nên tăng một chút, ta còn tưởng sau này sẽ có nhiệm vụ để tăng.” Sở Kiêu lắc đầu, không cần hệ thống nhắc nhở, hắn cũng hiểu tầm quan trọng của hộ vệ gia tộc.

Dù sao, đây là lực lượng nòng cốt kiểu quân đội dưới trướng Sở gia trong tương lai.

Tầm quan trọng của nó, xa hơn nhiều so với những thế lực phụ thuộc của Cửu Môn.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu không khỏi hỏi hệ thống: “Hệ thống, tăng giới hạn số lượng hộ vệ gia tộc, cần tiêu hao bao nhiêu gia tộc điểm?” “Đinh, giới hạn số lượng đội hộ vệ gia tộc: từ năm trăm tăng lên một nghìn, cần năm trăm gia tộc điểm.

Từ một nghìn tăng lên hai nghìn, cần một nghìn gia tộc điểm.

Từ hai nghìn tăng lên bốn nghìn, cần hai nghìn gia tộc điểm.

Từ bốn nghìn tăng lên tám nghìn, cần bốn nghìn gia tộc điểm.

Từ tám nghìn tăng lên mười sáu nghìn, cần tám nghìn gia tộc điểm… Cứ thế mà suy ra, mỗi lần giới hạn số lượng đội hộ vệ gia tộc tăng gấp đôi, số gia tộc điểm cần thiết cũng cần tăng gấp đôi.” Sau khi nghe xong lời của hệ thống, Sở Kiêu lập tức nhíu chặt mày.

Tăng giới hạn số lượng đội hộ vệ gia tộc, giai đoạn đầu tuy tốn không nhiều gia tộc điểm, nhưng về sau lại càng ngày càng đắt.

Ví dụ như từ tám nghìn người tăng lên mười sáu nghìn, cần tám nghìn gia tộc điểm, nhưng khi tăng giới hạn lên hơn ba vạn người, lại cần hơn mười nghìn gia tộc điểm.

Nếu sau này, số lượng đội hộ vệ gia tộc lên đến hàng chục, hàng

trăm vạn, vậy số gia tộc điểm cần thiết, chẳng phải cũng phải lên đến hàng chục vạn sao?

"Chậc… thật đủ đen!" Sở Kiêu thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không thể không tốn gia tộc điểm, tăng giới hạn số lượng của đội hộ vệ gia tộc.

Hiện tại tộc nhân của Sở thị gia tộc, tổng cộng cũng chưa đến hai trăm người, tương lai không thể việc gì cũng để tộc nhân tự mình làm.

Nhất định có những việc, phải giao cho đội hộ vệ gia tộc.

Đặc biệt là khi tiến quân vào chư thiên, trong tình huống tộc nhân không đủ, đội hộ vệ gia tộc sẽ phát huy tác dụng lớn.

Hoặc, khi có kẻ địch đối phó gia tộc, tự nhiên sẽ là lúc hộ vệ đội ra trận, quét sạch tất cả.

Hơn nữa, trong lòng Sở Kiêu còn có một kế hoạch vĩ đại hơn.

Hắn định đợi sau khi thế giới Đạo Mộ này kết thúc, sẽ để nhiều tộc nhân hơn phân tán ra các thế giới khác nhau.

Lúc đó, để những tộc nhân này thành lập chi mạch phân tộc, hoặc sáng tạo tông môn, chinh phạt thiên hạ, thành lập một phương đế quốc, hoàng triều.

Cuối cùng, để những thế lực do tộc nhân sáng tạo, lại tiến quân vào các thế giới khác.

Có lẽ, tương lai sẽ có một ngày, những thế gia trường sinh uy chấn hoàn vũ, những tiên triều thống trị đa nguyên vũ trụ, những tông môn vô thượng càn quét chư thiên… Chủ nhân của những thế lực đó, đều là tộc nhân của Sở thị gia tộc!

Sở thị gia tộc, sẽ một mình ngồi trên vô lượng chư thiên, tĩnh lặng nhìn hoàn vũ chư thiên chìm nổi.

Bất luận là muốn thành lập thế lực nào, thành viên trong đội hộ vệ gia tộc, đều sẽ là đội ngũ nòng cốt đầu tiên trong tay hắn.

"Hệ thống, tăng giới hạn của đội hộ vệ gia tộc lên tám nghìn người!" "Đinh, đội hộ vệ gia tộc được nâng lên tám nghìn người, tổng cộng cần 7500 điểm gia tộc, túc chủ có xác nhận không?" Nghe âm thanh của hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu bực bội nói: "Xác nhận!" "Đinh, đã khấu trừ 7500 điểm gia tộc, giới hạn số lượng đội hộ vệ gia tộc đã lên đến tám nghìn người!" "Chậc… Hơn bảy nghìn điểm gia tộc cứ thế mà bay mất." Mất đi bảy nghìn năm trăm điểm gia tộc, Sở Kiêu thật sự có chút đau lòng.

Dù sao, nó cũng tương đương với hơn bảy mươi nghìn điểm khí vận, nếu hấp thu khí vận từ đồ cổ minh khí, không biết phải cần bao nhiêu mới đủ.

"Đưa hai nghìn thành viên dự bị của đội hộ vệ gia tộc vào đội chính thức!" "Đinh, đã đưa vào!" Cộng thêm hai nghìn người, số lượng đội hộ vệ gia tộc hiện tại đã đạt đến hai nghìn năm trăm người.

Trong đó, năm trăm người đầu tiên, sau một thời gian dài huấn luyện và tu luyện, bây giờ ai nấy cũng đều đã bước lên con đường siêu phàm.

Kẻ yếu nhất cũng đã bước vào cảnh giới Luyện Nhục Vũ Sinh, thậm chí là đỉnh phong Vũ Sinh cảnh.

Những người có thiên phú tốt hơn một chút đều đã đột phá, đạt tới cảnh giới Luyện Cân Vũ Đồ.

Luận về chiến lực, so với Minh kình, Ám kình của quốc thuật cũng không hề thua kém, thậm chí còn mạnh hơn.

Theo thời gian, việc từng người một bước vào Võ sĩ, Võ sư cảnh, tuyệt đối cũng không cần quá lâu.

Còn về hai nghìn người mới chiêu mộ sau này, chỉ mới tiến hành một số huấn luyện quân sự hóa, nhưng khi hai nghìn người này gia nhập đội hộ vệ gia tộc, độ trung thành sẽ được bảo đảm, đợi sau khi trở về Thường Sa thành, liền có thể bắt đầu tiến hành tu luyện.

Hơn nữa, Sở Kiêu dự định sau khi quay về Thường Sa thành, sẽ lại tiếp tục chiêu mộ nhân viên, lấp đầy số lượng hộ vệ gia tộc, trực tiếp chiêu mộ đủ tám nghìn người mới thôi.

Tám nghìn người, sẽ phân ra một nửa, vào Sở Thị Sơn Trang, làm hộ vệ cho Sở gia.

Lại rút thêm một bộ phận vào Sở phủ đại viện, làm hộ vệ cho Sở gia.

Đồng thời, một bộ phận khác thì vào các cửa hàng của Sở gia, làm nhiệm vụ bảo vệ.

Ở thời đại này, không cần biết làm ăn buôn bán gì cũng đều không thái bình, có một số chuyện đội hộ vệ gia tộc có thể lập tức hoàn thành, không cần tộc nhân phải tự mình ra tay.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" Sở Kiêu lại một lần nữa gọi hệ thống, vừa rồi đã tiêu xài một phen, phải xem lại điểm gia tộc, rốt cuộc còn lại bao nhiêu.

"Đinh, bảng thông tin gia tộc đã mở!" Vút!

Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, khoảnh khắc tiếp theo, bảng hệ thống thương thành lập tức biến mất, thay vào đó là một màn sáng khác. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Nhị giai hậu kỳ 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.4%) 【Cấp bậc】: 0 【Tộc nhân】: 195 người 【Nhất giai tộc nhân】: 145 (Chi tiết có thể nhấn để xem) 【Đại Vu huyết mạch】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại

Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn thức tỉnh) (Chi tiết có thể nhấn để xem) 【Truyền thừa】: Vu tộc huyết mạch truyền thừa, Cửu Chuyển Huyền Công truyền thừa 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh... 【Đan pháp】: Cơ sở Luyện đan thuật 【Khí pháp】: Cơ sở Luyện khí thuật 【Trận pháp】: Cơ sở Trận pháp 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc gia cơ quan thuật, Công Thâu gia cơ quan thuật...

Chương 134

【Thế lực】: Thường Sa thành đệ nhất gia tộc 【Hộ vệ đội】: 2500 người 【Trạng thái】: Sơ nhập siêu phàm chi lộ 【Điểm gia tộc】: 5.5 vạn 【Điểm khí vận】: 0 "Còn lại hơn năm vạn điểm gia tộc à…" Sở Kiêu hai mắt híp lại, số điểm gia tộc này hắn định giữ lại, thậm chí chuẩn bị tích lũy thêm một ít điểm gia tộc.

Như hắn đã nói trước đây, hắn có dự cảm, trong lễ bao thăng cấp gia tộc, tuyệt đối sẽ xuất hiện những thứ không tầm thường.

Số điểm gia tộc này có công dụng lớn, đến lúc đó, có lẽ sẽ mang đến cho hắn một bất ngờ cực lớn.

Vút!

Sau khi cất bảng thông tin gia tộc đi, Sở Kiêu bèn đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Hắn định nhân lúc bây giờ đang rảnh rỗi, thay đổi toàn bộ Tụ Long Địa Mạch Trọc Khí Đại Trận của Sở Thị Sơn Trang một phen.

Sở Thị Sơn Trang chiếm một diện tích cực kỳ rộng lớn, sau khi đi dạo quanh mấy ngọn núi, lại bố trí xong các loại dược liệu để bố trận, hắn đã mất gần hai giờ đồng hồ, đại trận mới được bố trí lại thành công.

Ong!!

Theo sau đại trận địa mạch trọc khí mới vừa thành hình, trong phạm vi trăm dặm, núi sông, sông ngòi, dưới lòng đất, vô số địa mạch trọc khí, ùn ùn hướng về Sở Thị Sơn Trang hội tụ.

Địa mạch trọc khí nồng đậm đến mức này, quả thực gấp mười, thậm chí gấp trăm lần so với trước kia.

Rất nhiều tộc nhân đang tu luyện, ngay lập tức đã cảm nhận được, một lượng lớn địa mạch trọc khí, bị họ hấp thu, nuốt chửng.

"...Tộc trưởng đang bố trí lại đại trận sao?" "Địa mạch trọc khí nồng đậm quá vậy?" "Hít...

Tộc trưởng đã hội tụ địa mạch trọc khí trong phạm vi bao xa vậy?" "..." Cảm nhận được địa mạch trọc khí nồng đậm đó, một đám tộc nhân không ai không kinh ngạc tán thưởng.

Bên kia!

Sau khi bố trí xong đại trận, Sở Kiêu bèn quay trở lại phòng, cũng ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện.

Ù ù ù...

Lượng lớn địa mạch trọc khí từ dưới đất bốc lên, sau đó bị hắn nuốt chửng hấp thu.

Với địa mạch trọc khí nồng đậm như vậy, cho dù có hàng trăm tộc nhân cùng tu luyện ở đây, nhiều nhất chỉ trong một hai tháng, tu vi của tộc nhân e rằng sẽ bắt đầu đột phá.

Ngay cả Sở Kiêu, cùng chia sẻ địa mạch trọc khí trong phạm vi trăm dặm với một đám tộc nhân, nhiều nhất cũng chỉ mất nửa năm, là có thể bước vào Nhị giai đỉnh phong.

Nếu như số địa mạch trọc khí này do một người nuốt chửng hấp thu, chỉ sợ không quá ba tháng, tu vi của hắn đã có thể đột phá.

Có thể thấy, trong tình hình địa mạch trọc khí càng nhiều, tu vi tăng lên sẽ càng nhanh.

Hôm sau, sau khi các tộc nhân chuẩn bị trong một ngày, vào sáng sớm ngày thứ ba, toàn thể tộc nhân Sở gia, chính thức bắt đầu tiến về từ đường tế tổ!

Vô số tiếng pháo nổ vang vọng khắp sơn trang, Sở Kiêu dẫn theo đông đảo tộc nhân, từng bước từng bước đi lên bậc thang đá, hướng về nơi cao nhất của sơn trang.

Nơi đó, chính là từ đường của Sở gia!

Toạ lạc tại từ đường cũng chiếm cứ một ngọn núi, trên đó không có bất kỳ kiến trúc nào khác, chỉ có một tòa từ đường khổng lồ.

Từ đường tuy trông cực kỳ to lớn, nhưng thực tế bên trong lại vô cùng đơn giản, chỉ đặt bài vị của liệt tổ liệt tông Sở gia!

Tại cửa từ đường, là một quảng trường rộng hơn nghìn mét vuông, được lát gạch đá ngay ngắn.

Ở giữa, đặt một lư hương lớn, còn ba mặt của từ đường, thì là vách núi cheo leo.

Một đám tộc nhân từng bước một đi lên từng bậc thang, hướng về phía từ đường.

Đợi đến khi ra ngoài từ đường, sau khi trải qua một loạt quy trình, mãi đến gần trưa, toàn bộ nghi thức tế tổ mới hoàn thành.

Sau đó, Sở Kiêu đem gia phả mới, giao cho hai người Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải, đặt vào trong hộp gỗ được chế tạo đặc biệt.

Vai trò của hai người ở Sở gia, chính là đại quản gia.

Sau này, hai người cũng được giao phó thường trú tại Sở Thị Sơn Trang, trong trường hợp Sở Kiêu không có mặt, gia phả sẽ do hai người trông coi. ...

Bên kia!

Cách Sở Thị Sơn Trang hơn hai trăm dặm, có một trấn nhỏ, tên là Mã Gia Trấn!

Ngoài Mã Gia Trấn, cách chưa đầy mười dặm, có một khu rừng

núi khá rộng lớn.

Trên một vách núi cheo leo, một hàng mấy người đang với vẻ mặt kinh ngạc nhìn xuống phía dưới.

Trong mắt họ, phía dưới là một vùng đất bị sụt lún trong khu rừng.

Chỉ là, lúc này trong khu rừng phía dưới, lại có vô số cây cối trực tiếp khô héo, biến thành một vùng đen kịt.

Nhìn từ xa, giữa những cây cối khô héo đó, trong khu rừng, đã hình thành một hình con bọ cạp khổng lồ.

Ẩn hiện, thậm chí còn có từng luồng khí đen, từ trong rừng bay ra.

"Tiểu Quỷ, ngươi nói, nơi chôn giấu rất nhiều bảo vật là ở dưới đây sao?" "Ta nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái?

Cái hình con bọ cạp kia là sao vậy?" "Này Tiểu Quỷ, ngươi không lừa chúng ta chứ?" "..." Trương Hải Khách, Trương Niệm và những người khác, có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua Trương Tiểu Quan bên cạnh, lại nhìn xuống hình con bọ cạp khổng lồ phía dưới, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Nơi này bị một gia đình lớn ở Mã Gia Trấn coi là mộ tổ, vì nguyên nhân sạt lở đất đá, địa thế ở đây đã xảy ra một số thay đổi." "Thực tế ở tầng sâu hơn phía dưới, là một ngôi mộ lớn, tin hay không tùy các ngươi." Trương Tiểu Quan mặt không biểu cảm liếc nhìn mấy người Trương Hải Khách, đây là lần đầu tiên, một lần nói nhiều lời như vậy.

Nói xong, cũng không quản mấy người Trương Hải Khách, liền chuẩn bị bắt đầu công việc đi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, mấy người Trương Hải Khách không nhịn được liếc nhìn nhau.

Tuy mấy người đều có chút nghi ngờ, nhưng bây giờ biết Trương Tiểu Quan dù sao cũng là người nhà mình, lại là cường giả Hóa kình, nên cũng không nói nhiều, cũng bắt đầu chuẩn bị.

Lúc này, ở cách đó hơn trăm mét, trên một cây đại thụ, đang đứng một bóng người.

Người này không ai khác, chính là Sở Thanh đã theo dõi suốt đường đi!

"Hình con bọ cạp?" "Chẳng lẽ đây là Tứ Phương Thành, Trương Gia Bảo mà Phong ca giao phó?" Sở Thanh khẽ lẩm bẩm, với tu vi Nhất giai sơ kỳ hiện tại, chỉ cần ngưng thần tĩnh khí, âm thanh phát ra từ hơn trăm mét bên ngoài, hắn đều có thể nghe rõ ràng.

Lời nói của Trương Tiểu Quan, Trương Hải Khách mấy người vừa rồi, hắn nghe không sót một chữ.

"Chắc là vậy rồi, xem ra bọn họ chuẩn bị đi xuống, ta phải mau chóng quay về báo cho tộc trưởng mới được." Sở Thanh trong mắt tinh quang lóe lên, sau đó chân nhẹ nhàng điểm lên thân cây, cả người liền như một mũi tên rời cung, nhanh chóng bay về phía xa.

Nơi này cách Sở Thị Sơn Trang, có hơn hai trăm dặm đường, với tu vi hiện tại của Sở Thanh, lại tu luyện khinh công thân pháp cường đại.

Dưới tình trạng đi đường không ngừng nghỉ, chỉ mất hai giờ đồng hồ, đã đến được Sở Thị Sơn Trang.

Tốc độ hơn trăm dặm một giờ, tuyệt đối có thể gọi là kinh khủng!

Đương nhiên, đó là do hắn đã tu luyện khinh công thân pháp đỉnh cấp, nếu không nếu là một Nhất giai sơ kỳ bình thường, tuyệt đối không thể có được tốc độ này.

Ngay cả như vậy, Sở Thanh cũng không thể duy trì tốc độ này

trong thời gian dài, nhiều nhất ba bốn giờ đồng hồ, phải hồi phục đủ thể lực.

Có lẽ đợi khi tu vi của hắn bước vào Nhất giai trung kỳ, hậu kỳ, tốc độ của hắn thậm chí có thể đạt tới hai trăm dặm, ba trăm dặm cũng chưa biết chừng. ...

Sở Thị Sơn Trang!

Một đám tộc nhân vừa mới ăn cơm xong không lâu, Sở Kiêu đang chuẩn bị trở về trang viên của mình, thì thấy Sở Tùy Phong dẫn theo một tộc nhân, vội vã đi tới.

"Tộc trưởng!" "Việc mà ngài phân phó trước đây đã có tin tức rồi!" "Nhóm người Trương gia kia, dường như đang chuẩn bị xuống mộ, chắc là Tứ Phương Thành, Trương Gia Bảo mà ngài nói!" Ồ?

Nghe lời này, Sở Kiêu có chút ngạc nhiên nhìn Sở Tùy Phong, sau đó chợt hiểu ra nhìn về phía tộc nhân bên cạnh.

"Là Sở Thanh phải không, lần này theo dõi Trương Tiểu Quan?" "Bẩm tộc trưởng, Phong ca quả thực đã sắp xếp cho tôi hoàn thành nhiệm vụ này." Sở Thanh có chút thở hổn hển, sắc mặt bây giờ đỏ bừng, tim đập thình thịch, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Chỉ trong hai giờ đồng hồ, đã chạy điên cuồng hơn hai trăm dặm đường, có thể nói thể lực của hắn gần như đã cạn kiệt.

"Nói đi, cụ thể là chuyện gì!" Sở Kiêu mỉm cười nói.

"Vâng, tộc trưởng!" Sở Thanh cung kính hành lễ, sau đó từ từ kể lại mọi chuyện! ...

"Mã Gia Trấn?" "Cách Sở Thị Sơn Trang của chúng ta chỉ có hơn hai trăm dặm?" Sau khi nghe xong lời của Sở Thanh, hai mắt Sở Kiêu lập tức híp lại.

Đối với cái gọi là Tứ Phương Thành, ở gần Mã Gia Trấn, điểm này hắn biết, nhưng thật không ngờ, nơi này cách Sở Thị Sơn Trang, lại chỉ có hơn hai trăm dặm.

"Tộc trưởng, trước khi tôi trở về, mấy người Trương gia kia, đang chuẩn bị xuống mộ, bây giờ đã qua hai giờ đồng hồ, chỉ sợ đã xuống mộ rồi." Nhìn tộc trưởng của mình đang chìm trong suy tư, Sở Thanh lại mở miệng nói.

"Không sao!" Sở Kiêu lắc đầu, Trương Tiểu Quan, Trương Hải Khách và những người khác vào Tứ Phương Thành, mục đích không hề xung đột với hắn.

Cho dù hắn không làm gì cả, cuối cùng Trương Tiểu Quan và mấy người cũng chỉ mang ra được một cái Thiên Trượng mà thôi.

Hắn muốn đến Tứ Phương Thành, chỉ có hai mục đích.

Thứ nhất, chính là vì những món đồ cổ minh khí, và thần binh lợi khí mà Trương gia cất giữ nhiều năm trong Tứ Phương Thành.

Những thứ này, không chỉ có thể mang lại cho hắn không ít điểm khí vận, đồng thời còn có thể tăng cường thực lực của Sở gia.

Chương 135

Ngoài ra, chính là vì âm khí và sát khí chứa đựng trong đó không biết bao nhiêu năm.

Nếu có thể nuốt chửng, hấp thu toàn bộ âm khí, sát khí trong Tứ Phương Thành, dù không thể đột phá Tam giai, cũng đủ để tu vi của hắn bước vào Nhị giai đỉnh phong.

Một khi bước vào Nhị giai đỉnh phong, thì cách Tam giai chỉ còn một bước chân.

Như vậy, có thể rút ngắn đáng kể, thời gian bước vào Tam giai.

"A Thanh, cho ta biết địa điểm cụ thể, và phương hướng đại khái, chuyến này ta đi một mình là được." Nghĩ đến đây, Sở Kiêu lập tức nhìn về phía Sở Thanh bên cạnh phân phó.

"Tộc trưởng, lần này ngài không mang theo mấy tộc nhân cùng đi sao?" Nghe tộc trưởng của mình muốn đi một mình, Sở Tùy Phong bên cạnh lập tức nhíu mày, vội vàng lên tiếng hỏi.

"Không cần!" "Chuyến này ta đi nhanh về nhanh, sau khi ta rời đi, báo cho Trường Dịch và những người khác, nếu trong một tuần ta chưa về, thì bảo họ trực tiếp trở về Thường Sa thành là được." Sở Kiêu lắc đầu, chuyến đi Tứ Phương Thành này, từ đầu hắn đã định đi một mình.

Nếu không, nếu mang theo mấy tộc nhân, đến lúc đó những âm khí, sát khí kia, phải chia cho tộc nhân một ít, như vậy, hắn muốn đột phá Nhị giai đỉnh phong, chưa chắc đã thực hiện được.

"À đúng rồi!" "Đợi sau khi trở về Thường Sa thành, sắp xếp tộc nhân dạy tu luyện cho hai nghìn thành viên dự bị của đội hộ vệ đã

chiêu mộ trước đây, đồng thời lại tăng số lượng đội hộ vệ gia tộc, cố gắng chiêu mộ đủ tám nghìn người." "Sau này các cửa hàng của Sở gia chúng ta, việc thâu tóm ba tỉnh lân cận đã là định cục, đến lúc đó sắp xếp một bộ phận đội hộ vệ gia tộc đóng quân tại các cửa hàng ở các nơi, lại sắp xếp một số người trở về Sở Thị Sơn Trang làm hộ vệ." "Đợi khi các cửa hàng của Sở gia chúng ta trải khắp toàn bộ phương Nam, nhân viên hộ vệ đội cũng có thể phát huy tác dụng cực lớn." "Ngoài ra, nói với Cửu Chiến và những người khác, nếu thực sự ở không quá nhàm chán, cũng có thể tự mình dẫn đội, đổ đấu xuống mộ." "Thiên Tinh Phong Thủy Thuật ta cũng đã sớm giao cho các ngươi rồi, ra ngoài đổ đấu, có thể thực hành nhiều hơn, các kỹ năng liên quan đến phong thủy." Trước khi đi, Sở Kiêu trầm ngâm một lát, rồi nhìn về phía Sở Tùy Phong bắt đầu phân phó một số việc.

Ngoài ra, hắn còn đưa một chiếc nhẫn không gian cho Sở Tùy Phong, bên trong chứa đầy các loại hạt giống, và rất nhiều thú con hung dữ.

Bảo Sở Tùy Phong đem những thứ này, toàn bộ giao cho hai anh em Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải.

Đến lúc đó, mấy người Sở Chấn Long tự nhiên sẽ biết, nên làm những việc này như thế nào.

Sau khi cáo biệt Sở Tùy Phong, biết được vị trí và phương hướng cụ thể từ Sở Thanh, hắn liền thân hình lóe lên, cả người như tia chớp, nhanh chóng biến mất trong Sở Thị Sơn Trang.

"Hít...

Tốc độ của tộc trưởng, sao lại nhanh đến mức này?" "Với tốc độ mà tộc trưởng thể hiện khi rời đi, chỉ sợ nhiều nhất một giờ, là có thể đến gần Mã Gia Trấn." Nhìn tốc độ kinh thế hãi tục khi Sở Kiêu rời đi, một đôi mắt của Sở Thanh lập tức trợn tròn, vẻ mặt kinh hãi vô

cùng.

"Tiểu tử ngươi cũng không biết tu vi của tộc trưởng mạnh đến đâu, chút tốc độ này có là gì." Sở Tùy Phong bên cạnh bực bội liếc nhìn Sở Thanh, theo hắn thấy, cho dù vị tộc trưởng này có thể đằng vân giá vũ, phi thiên độn địa, cũng không có gì đáng ngạc nhiên, huống chi là tốc độ đáng sợ vừa rồi.

Dù sao, Cửu Chuyển Huyền Công mà họ tu luyện, tuy chỉ có đệ nhất trọng mười hai giai.

Nhưng tu luyện đến nơi cao thâm, phi thiên độn địa, cũng chỉ là chuyện tầm thường mà thôi.

"Ai?" "Phong ca, tộc trưởng đâu rồi?

Vừa rồi không phải còn ở đây sao?" Đột nhiên, lúc này, một giọng nói có chút ngạc nhiên từ không xa truyền đến.

Chỉ thấy không xa, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến mấy người, đang cùng nhau đi tới.

"Trường Dịch, Cửu Chiến, các ngươi đến đúng lúc lắm, vừa rồi tộc trưởng có việc rời đi rồi, đi tìm Tứ Phương Thành, trước khi đi tộc trưởng có việc giao phó." Nhìn thấy Sở Trường Dịch và những người khác đi tới, Sở Tùy Phong không khỏi mỉm cười nói.

"Cái gì?" "Tộc trưởng đi rồi?

Tìm Tứ Phương Thành?

Đó chẳng phải là cổ mộ cự trủng sao?" "Aiya, tộc trưởng đi xuống mộ đổ đấu cũng không mang theo ta." Nghe lời Sở Tùy Phong nói, Sở Cửu Chiến lập tức vỗ đùi, vẻ mặt cay đắng, đầy tiếc nuối, như thể đã bỏ lỡ chuyện gì đó to lớn lắm.

Lần trước tộc trưởng đi Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật

Tự, không mang theo hắn, bây giờ đi tìm Tứ Phương Thành cũng không mang theo.

Thời gian này, hắn đã nửa năm không xuống mộ đổ đấu, suốt ngày ở Thường Sa thành xử lý các loại công việc, huấn luyện đội hộ vệ gia tộc.

Điều này làm sao Sở Cửu Chiến có thể không tiếc nuối, không khổ não?

"Cửu Chiến, tộc trưởng cũng nói rồi, nếu trước khi ngài ấy trở về, các ngươi thực sự ở không quá nhàm chán, cũng có thể tự mình tổ đội đổ đấu xuống mộ, vừa hay thực hành Thiên Tinh Phong Thủy Thuật đã dạy cho các ngươi." Nhìn Sở Cửu Chiến vẻ mặt uất ức, tiếc nuối, Sở Tùy Phong không khỏi có chút buồn cười nói.

"Tự mình xuống mộ?" Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Sở Cửu Chiến lập tức vui mừng, con ngươi không tự chủ được bắt đầu đảo vòng.

Nếu có thể tự mình xuống mộ, vậy thì không còn gì bằng.

Giờ phút này, không chỉ hắn, mà bên cạnh Sở Trường Dịch, Sở Mục Dã và các tộc nhân khác, cũng không khỏi bắt đầu suy tư, âm thầm tính toán.

Dù sao, rất nhiều tộc nhân đều chưa từng xuống mộ, đổ đấu, có lẽ có thể tìm một nơi thử xem?

Còn về việc tìm kiếm cổ mộ cự trủng như thế nào, họ lại không hề lo lắng.

Thiên Tinh Phong Thủy Thuật họ cũng đã nghiên cứu mấy tháng, tuy đại bộ phận tộc nhân không tinh thông, nhưng cũng có một số tộc nhân thiên phú dị bẩm, chỉ thiếu một lần thực hành thực tế mà thôi.

"Quan Kỳ..." Sở Mục Dã lặng lẽ chạm vào Sở Quan Kỳ bên cạnh, đưa mắt ra hiệu, đối phương liền hiểu rõ ý tứ.

Sở Quan Kỳ mỉm cười, không để lại dấu vết gật đầu.

"Đúng rồi Chấn Long, Chấn Hải, đây là nhẫn không gian tộc trưởng bảo ta giao cho các ngươi, xem xong sẽ biết nên làm thế nào." Lúc này, Sở Tùy Phong lấy ra một chiếc nhẫn không gian, đưa cho Sở Chấn Long bên cạnh.

"Ồ?" Sở Chấn Long vẻ mặt có chút ngạc nhiên nhận lấy nhẫn không gian, loại bảo vật trữ vật này hắn tự nhiên cũng có, chỉ là không ngờ tộc trưởng lại cho thêm một cái.

"Được rồi, hôm nay tế tổ đã hoàn thành, tộc trưởng lại đi ra ngoài, chúng ta ở Sở Thị Sơn Trang chơi mấy ngày, không có việc gì thì nên trở về Thường Sa thành rồi." ...

Bên kia!

Giữa những ngọn núi cao chót vót, một bóng người đang phi nhanh trong rừng núi, mỗi bước nhảy vọt, đều có thể vượt qua khoảng cách ít nhất là trăm mét.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức, mắt thường căn bản không thể nhìn rõ bóng người, chỉ có thể cảm nhận được một cơn gió lốc lướt qua, lá rụng từ từ bay xuống.

Khoảng cách hơn hai trăm dặm, với tu vi hiện tại của Sở Kiêu, nhiều nhất không quá một giờ là có thể đến nơi.

Quả nhiên, chỉ nửa giờ đồng hồ, hắn đã vượt qua hơn hai trăm dặm, đến được Mã Gia Trấn.

Sau đó lại tốn thêm mười mấy phút, cuối cùng đã tìm được nơi Sở Thanh nói, khu rừng bị sụt lún, lộ ra hình con bọ cạp.

"Âm khí và sát khí nồng đậm như vậy, chắc là ở đây rồi!" Đứng trên vách núi, nhìn xuống phía dưới, hình con bọ cạp màu đen khổng lồ hiện ra trong rừng, trong mắt Sở Kiêu lập tức lóe lên một tia sáng.

Lúc này, cho dù chưa vào Tứ Phương Thành, chỉ đứng ở đây, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng, âm khí và sát khí cực kỳ nồng đậm hội tụ ở sâu phía dưới.

Phải biết rằng, Tứ Phương Thành bị chôn vùi dưới lòng đất đã mấy trăm năm, bản thân âm khí, sát khí trong đó đã nồng đậm dày đặc.

Thêm vào đó sau này tầng mặt lại bị gia đình lớn ở Mã Gia Trấn, dùng làm mộ tổ hơn một trăm năm, chôn cất không biết bao nhiêu cỗ quan tài.

Trải qua năm tháng, âm khí, sát khí ở đó, quả thực nhiều đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

"Cũng không biết Trương Tiểu Quan, Trương Hải Khách và những người khác, đã lấy được Thiên Trượng rời đi chưa." Mặc dù mục đích lần này, không phải là Thiên Trượng, nhưng Thiên Trượng là tín vật của tộc trưởng Trương gia, trên đó chắc chắn chứa đựng một lượng lớn điểm khí vận.

Nếu có thể có được, tự nhiên là vui mừng!

Đương nhiên, nếu không có được, cũng không có tổn thất lớn, dù sao chỉ là một cái Thiên Trượng, cho dù điểm khí vận chứa đựng có nhiều hơn nữa, cuối cùng cũng có giới hạn.

Vút!

Đang suy nghĩ, Sở Kiêu thân hình khẽ động, trực tiếp nhảy xuống lao xuống.

Vách núi cao trăm mét, đối với hắn mà nói, không hề có ảnh hưởng, thân hình trên không trung vài vòng lộn, liền vững vàng rơi xuống trong khu rừng phía dưới.

Cùng lúc đó, bên trong Tứ Phương Thành!

Lúc này Trương Tiểu Quan và những người khác, quả thực đã gặp phải nguy hiểm đáng sợ hơn so với trong nguyên tác.

Mấy người một đường phá giải cơ quan mật mã, trải qua vô số nguy hiểm, cuối cùng thuận lợi đến được nơi có con tàu đắm bị gãy.

Tuy nhiên, sau khi vừa tìm thấy Thiên Trượng, lại bị một loại côn trùng đáng sợ tấn công.

Loại côn trùng này gần như giết không hết, thậm chí có thể nuốt chửng, ngụy trang trong bóng của người để tồn tại, ngay cả Kỳ Lân huyết của Trương Tiểu Quan, lại cũng chỉ có thể ngăn cản trong chốc lát.

Bị loại ảnh trùng quỷ dị này truy sát, mọi người một đường chạy như điên chuẩn bị đào thoát khỏi nơi này, nhưng lại vì một sai lầm của Trương Niệm, làm vỡ tất cả các hũ gốm chôn dưới đất.

Trong những hũ gốm đó, phong ấn một lượng lớn rắn lông đen, thậm chí còn có vô số thi miết vương toàn thân màu đỏ như máu.

Phía trước có ảnh trùng quỷ dị, phía sau lại có rắn lông đen, thi miết vương bao vây, cho dù có Trương Tiểu Quan ở đó, Trương Hải Khách và những người khác cũng hiểm tượng hoàn sinh, mấy lần suýt chết.

Thậm chí, không biết vì sao, mộ tổ của Mã gia vốn ở tầng trên của Tứ Phương Thành, lần lượt nổ tung.

Thi thể của tổ tiên Mã gia, lần lượt bắt đầu biến thành thi, hóa thành đại tống tử, hướng về phía Trương Tiểu Quan và những người khác trong Tứ Phương Thành giết tới.

Mặc dù những tống tử này không quá mạnh, nhưng mỗi con ít nhất cũng có thực lực Minh kình.

Hàng trăm tống tử như vậy, trong đó thậm chí còn có hắc mao đại

tống tử có thực lực mạnh hơn.

Ảnh trùng quỷ dị, một lượng lớn rắn lông đen, từng đàn thi miết vương, hàng trăm đại tống tử!

Đối mặt với nguy hiểm kinh người này, Trương Hải Khách, Trương Hải Hạnh và những người khác, ai nấy bây giờ đều đã bị thương nặng.

Trương Tiểu Quan, lúc này đã kích hoạt sức mạnh huyết mạch, cưỡng ép tu vi của mình bùng nổ lên Cương kình.

Dưới sự gia trì của Kỳ Lân huyết, những thứ này trong thời gian ngắn, đối với hắn không gây ra được thương tổn.

Nếu chỉ có một mình, hắn đã có thể dễ dàng rời khỏi nơi này, chỉ vì cứu Trương Hải Khách và những người khác, không thể không ở lại đoạn hậu.

"Đi mau!" Trương Tiểu Quan khẽ quát lạnh, một cước đá nát đầu một con tống tử, sau đó phi thân né tránh đòn tấn công của ảnh trùng quỷ dị.

Tay phải hắn cầm chặt một thanh trường đao, một đao chém ngang ra, trong nháy mắt chém đứt ngang lưng mười mấy con rắn lông đen.

Ù ù...

Chương 136

Đột nhiên, mấy chục con thi miết vương bay về phía họ.

Những con thi miết vương này chỉ cần bị dính vào, người bình thường lập tức sẽ toàn thân thối rữa, hóa thành huyết thi.

Dù là mấy người ngoại gia như Trương Hải Khách, cũng chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Thậm chí nếu nhiều lần bị thi miết vương chạm phải, vì Kỳ Lân huyết không thuần khiết, ngay cả họ cũng sẽ hóa thành huyết thi.

Phụt!

Phụt!

Trương Tiểu Quan liên tiếp chém ra mười mấy đao, từng đạo đao cương theo lưỡi đao bắn ra, mấy chục con thi miết vương lập tức bị xé thành năm mảnh rơi xuống đất chết thảm.

Tu vi quốc thuật một khi bước vào Cương kình, sẽ sinh ra cương khí.

Loại cương khí này mạnh hơn kình lực rất nhiều, chỉ là dù có mạnh đến đâu, sức người cũng có lúc cạn.

Đối mặt với ảnh trùng quỷ dị, thi miết vương, và một lượng lớn rắn lông đen, Trương Tiểu Quan nếu không nhanh chóng đào thoát khỏi nơi này, sớm muộn gì cũng sẽ vì kiệt sức mà chết.

Dù sao, hắn hiện tại, không phải là Tiểu Ca của mấy chục, mấy trăm năm sau, càng không phải là Trương Khởi Linh sánh ngang với thần minh chốn nhân gian!

Lúc này hắn, áo đã rách nát, lộ ra hình xăm Kỳ Lân, quanh thân bao

bọc khí tức đáng sợ, từng luồng lửa ẩn hiện bên cạnh.

Giữa bầy côn trùng, rắn lông đen, quân đoàn tống tử, điên cuồng chém giết, cố gắng hết sức kéo dài thời gian cho Trương Hải Khách và những người khác.

Không xa, Trương Hải Khách, Trương Hải Hạnh, Trương Niệm, Trương Cửu Nhật bốn người, ai nấy vẻ mặt cực kỳ phức tạp nhìn về phía Trương Tiểu Quan đang ở phía trước chống đỡ nguy hiểm.

Lúc này họ, đã bị thương nặng, ngay cả đứng cũng khó khăn, nếu không phải Trương Tiểu Quan, họ đã sớm chết trong Tứ Phương Thành.

Thậm chí nói một cách nghiêm khắc, trong Tứ Phương Thành, đã gặp không biết bao nhiêu nguy hiểm, với tu vi Minh kình, Ám kình của họ, sớm đã ở cơ quan thập bát huyền đầu tiên, đã phải hồn quy địa phủ.

"Chậc chậc...

Vẫn chưa rời đi à?" "Ảnh trùng quỷ dị, thi miết vương, rắn lông đen, quân đoàn tống tử, hừm...

Phạm thiên điều rồi sao?" Lúc này, một giọng nói có chút trêu chọc, đột nhiên vang vọng khắp không gian dưới lòng đất.

Âm thanh bất ngờ, khiến sắc mặt Trương Hải Khách và những người khác lập tức thay đổi lớn! ...

"Ai?" "Là ai?

Ai đang giả thần giả quỷ?" "..." Nghe thấy giọng nói đột nhiên xuất hiện, Trương Hải Khách và những người khác không ai không sắc mặt kịch biến, vội vàng lớn tiếng quát mắng.

Không xa, Trương Tiểu Quan đang chống đỡ ảnh trùng quỷ dị, thi

miết vương, rắn lông đen, quân đoàn tống tử, cũng không khỏi nhíu mày.

Đối mặt với nhiều âm tà mạnh mẽ như vậy, ngay cả hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, nếu lúc này lại thêm kẻ địch khác, chỉ sợ hậu quả khó lường.

Vù!

Lúc này, một tiếng xé gió truyền đến.

Ngay sau đó, trong tầm mắt của mọi người, chỉ thấy trên bầu trời u ám phía trên, một bóng người trong nháy mắt hiện ra.

Bóng người đó đứng trên một sợi xích sắt, hai tay chắp sau lưng, mặt không biểu cảm nhìn xuống mọi chuyện đang xảy ra phía dưới.

Chỉ là mọi người không nhận ra, biểu cảm của người này lúc này lại có chút kỳ quái.

"Là ngươi?" "...Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?" "...Ngươi rốt cuộc là ai!" "..." Khi nhìn rõ bóng người đang đứng trên xích sắt, Trương Hải Khách, Trương Hải Hạnh bốn người, không ai không đồng tử co rút, sắc mặt chấn kinh vô cùng.

Chỉ vì đối phương, họ lại nhận ra.

Chính là tộc trưởng của nhóm gia tộc bí ẩn mà họ gặp ở ngoài Nộ Tinh Huyền trước đây.

Nhưng tại sao đối phương lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ, đối phương đã theo dõi họ đến tận đây?

Nơi này là Tứ Phương Thành, nơi chôn giấu bí mật của Trương gia, đối phương xuất hiện ở đây, chẳng phải là để đối phó Trương gia sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Trương Hải Khách và những người

khác, lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, Sở Kiêu đang đứng trên xích sắt, căn bản không để ý đến ánh mắt kinh ngạc xen lẫn phẫn nộ của Trương Hải Khách và những người khác.

Đối với hắn, mấy người Trương gia không quan trọng.

Quan trọng là, Tứ Phương Thành trước mắt, quả thực nguy hiểm hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Sau khi lẻn vào Tứ Phương Thành trước đó, hắn phát hiện âm khí, sát khí bên trong nồng đậm đến mức, quả thực còn nồng đậm hơn cả Bình Sơn Đại Mộ, Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự.

Lúc đó hắn còn đang tò mò, âm khí, sát khí nồng đậm như vậy, tại sao đi suốt đường đi, lại không gặp nguy hiểm.

Ngay cả khi có không ít cơ quan, hoặc là đã bị người phá giải, hoặc là đối với hắn mà nói không khác gì hư không.

Dù sao, hắn tinh thông cả Mặc gia, Công Thâu gia hai đại cơ quan thuật.

Trình độ cơ quan thuật thời Tần, tuyệt đối vượt xa cơ quan thuật của thế giới này, thậm chí căn bản không thể so sánh.

Dù sao, Mặc gia, Công Thâu gia cơ quan thuật, đều có thể được coi là sự tồn tại như công nghệ đen.

Cơ quan của Tứ Phương Thành, đối với hắn mà nói dễ dàng phá giải.

Nhưng chính vì như vậy, hắn mới tò mò, nguy hiểm thực sự trong Tứ Phương Thành rốt cuộc là gì.

Dù sao âm khí, sát khí nồng đậm như vậy, nếu chỉ có ảnh trùng quỷ dị trong nguyên tác, thực sự có chút không hợp lý.

Nhưng bây giờ, sau khi tận mắt nhìn thấy mọi thứ phía dưới, hắn đã hoàn toàn hiểu ra.

"Từng đàn thi miết vương, hơn trăm con tống tử ít nhất cũng ngang với Minh kình, một lượng lớn rắn lông đen, và ảnh trùng quỷ dị dường như còn mạnh hơn nữa..." "Chẳng trách âm khí, sát khí trong Tứ Phương Thành lại nhiều như vậy, rốt cuộc là vì ta, hay vì cả Sở gia, do hiệu ứng cánh bướm gây ra." "Hay là, tất cả đều là vì cấp độ của thế giới này đã tăng lên, mức độ nguy hiểm cũng theo đó tăng lên?" Sở Kiêu hai mắt híp lại, nhìn Trương Tiểu Quan đang bị quân đoàn âm tà bao vây phía dưới, trong lòng âm thầm suy tư.

Không thể không nói, tình hình mức độ nguy hiểm tăng lên gấp bội này, trong lòng hắn cực kỳ vui mừng.

Dù sao, càng nguy hiểm, điều đó có nghĩa là âm khí, sát khí càng nồng đậm, đối với tu luyện của hắn, cũng càng có lợi.

Đi suốt đường, tất cả đồ cổ minh khí, thần binh lợi khí trong Tứ Phương Thành, lần lượt bị hắn thu vào kho hệ thống.

Điểm khí vận trên đó, cũng bị nuốt chửng hấp thu.

Không thể không nói, Tứ Phương Thành không hổ là nơi quan trọng nhất của Trương gia năm đó, bên trong đặt một lượng lớn đồ cổ minh khí và thần binh lợi khí, cái nào cũng là tinh phẩm.

Tuy có không ít vì nhiều nguyên nhân, bị vỡ không dùng được nữa, nhưng điểm khí vận dính trên đó, lại không thể biến mất.

Một phen này, đã khiến điểm khí vận vốn đã về không của hắn, lại một lần nữa tăng vọt lên 12 vạn.

Tuy không thể so sánh với Hắc Thủy Thành Thông Thiên Đại Phật Tự, nhưng so với điểm khí vận thu được ở Bình Sơn Đại Mộ, lại nhiều hơn không ít.

“Tiền bối, xin hãy ra tay tương trợ!” Cùng lúc đó, Trương Tiểu Quan phía dưới nhíu chặt mày, một đao chém giết hơn mười con rắn lông đen, không nhịn được nhìn về phía Sở Kiêu đang đứng trên xích sắt, lên tiếng cầu xin.

Hắn có thể cảm giác được, Sở Kiêu đối với hắn không có ác ý, trong thời khắc nguy cấp như bây giờ, hắn muốn an toàn mang theo Trương Hải Khách mấy người ra ngoài, hiển nhiên có chút không làm được, chỉ có thể cầu cứu Sở Kiêu.

“Trương Tiểu Quan, cho ta một lý do để ra tay!” Sở Kiêu sắc mặt thản nhiên, khóe miệng thậm chí còn nở một nụ cười nhạt.

Sống chết của Trương Hải Khách và những người khác không liên quan đến hắn, Trương Tiểu Quan muốn đi, đã sớm đi rồi, những con tống tử, thi miết vương, ảnh trùng quỷ dị này căn bản không ngăn được hắn.

Vậy nên, tại sao hắn phải ra tay tương trợ?

Nghe lời Sở Kiêu nói, Trương Tiểu Quan nhíu mày càng chặt hơn, vừa vung đao, vừa suy nghĩ, rốt cuộc nên làm thế nào cho phải.

Những con ảnh trùng quỷ dị trước mắt này căn bản giết không hết, thi miết vương, rắn lông đen, quân đoàn tống tử, trong thời gian ngắn cũng không thể chém giết toàn bộ.

Những thứ này giống như thuốc cao da chó, căn bản không thể thoát khỏi, hắn muốn an toàn mang theo Trương Hải Khách mấy người rời đi, cho dù với thực lực của hắn cũng không thể làm được.

Tuy nhiên, đây không phải là điều hắn lo lắng nhất, điều thực sự khiến hắn lo lắng, là dưới lòng đất đang ngủ say một con hạt tử vương khổng lồ.

Con bọ cạp đó năm xưa được tổ tiên Trương gia, dùng Kỳ Lân

huyết nuôi dưỡng thành, thực lực của nó kinh khủng, có thể nói là chưa từng nghe thấy.

Nếu con hạt tử vương này tồn tại, không bằng một nửa của dị thú nghìn năm, nhưng thực lực lại gấp mười, gấp trăm lần dị thú nghìn năm.

Nếu còn tiếp tục chém giết, đợi hạt tử vương tỉnh giấc, không ai có thể chạy thoát.

"Tiền bối!" Đột nhiên, lúc này, chỉ thấy không xa, Trương Hải Hạnh vốn đang bị thương nặng, bỗng nhiên đứng dậy từ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu nhìn về phía Sở Kiêu đang đứng trên xích sắt.

Hành động này, khiến ánh mắt của mọi người, vô thức nhìn về phía cô.

"Hải Hạnh, em làm gì vậy?" Trương Hải Khách nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

"Anh, Tiểu Quỷ rõ ràng một mình sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, bây giờ chúng ta muốn sống sót, chỉ có thể cầu xin ngài ấy." Trương Hải Hạnh sắc mặt có chút khác thường, ánh mắt chăm chú nhìn Sở Kiêu.

Bên cạnh Trương Hải Khách, Trương Niệm, Trương Cửu Nhật ba người, đều chìm vào im lặng.

"Tiền bối, không biết ngài có từng nghe nói về Tam đại thần châu không?" Tam đại thần châu?

Chương 137

Sở Kiêu nghe vậy, trong mắt tinh quang lóe lên, ánh mắt rơi xuống người Trương Hải Hạnh phía dưới.

Đại Việt Tam đại thần châu, hắn tự nhiên không thể không biết.

Mộc Trần Châu, Tị Trần Châu, Xích Đan Thần Châu!

Tam đại thần châu, mỗi cái đều có năng lực mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Trong đó, Mộc Trần Châu chính là cái gọi là Phượng Hoàng Đảm, cũng là mắt của Xà Thần.

"Ồ?" Sở Kiêu sắc mặt không đổi, bình tĩnh nói.

"Tiền bối, Đại Việt Tam đại thần châu là bảo vật hiếm có trên thế gian.

Truyền thuyết Mộc Trần Châu có thể trường sinh bất lão, tử hồi sinh; Tị Trần Châu có thể làm cho xung quanh không dính bụi trần, không tì vết; Xích Đan Thần Châu càng có công hiệu thoát thai hoán cốt.

Tam đại thần châu đã thất lạc mấy nghìn năm, không ai có được, nhưng tôi biết một số tung tích liên quan đến Tam đại thần châu.

Nếu tôi đem tin tức này nói cho tiền bối, không biết tiền bối có thể ra tay, cứu chúng tôi rời đi không?" Nghe lời Trương Hải Hạnh nói, Sở Kiêu lập tức nhướng mày, có chút ngạc nhiên nhìn cô.

Đại Việt Tam đại thần châu, quả thực đều là bảo vật hiếm có.

Trong đó Mộc Trần Châu ở Hiến Vương Mộ, hai thần châu còn lại, ngay cả hắn cũng không biết cụ thể ở đâu, Trương Hải Hạnh có

thể biết sao?

"Hải Hạnh!" "Em đang nói bậy gì vậy, Đại Việt Tam đại thần châu, sao em lại biết tin tức." Phía dưới, Trương Hải Khách có chút lo lắng nhìn Trương Hải Hạnh, vẻ mặt mang theo chút kinh ngạc.

Bên cạnh Trương Niệm, Trương Cửu Nhật hai người, cũng một vẻ kinh hãi nhìn cô.

Tin tức cụ thể liên quan đến Đại Việt Tam đại thần châu, một người chưa từng rời khỏi Trương gia như Trương Hải Hạnh, rốt cuộc từ đâu mà biết được?

"Có chút thú vị…" Sở Kiêu cười đầy ẩn ý, ánh mắt nhìn Trương Hải Hạnh, mang theo một tia trêu chọc.

Trương Hải Hạnh trước mắt, có phải là Trương Hải Hạnh không?

"Nói đi, nếu lời ngươi nói là thật, ta cũng không phải không thể ra tay giúp một tay." "Vâng, tiền bối!" Trương Hải Hạnh gật đầu, sau đó vẻ mặt trịnh trọng nói: "Tiền bối, vị trí cụ thể của Mộc Trần Châu tuy tôi không biết ở đâu, nhưng tuyệt đối ở trong một cổ mộ cự trủng nào đó ở phía Tây Nam Đại Việt.

Xích Đan Thần Châu, hơn nghìn năm trước, đã lưu lạc đến Tây Vực, dường như có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc đã sớm diệt vong.

Tị Trần Châu, đang ở trong tay Trần gia của Thường Thắng Sơn Tả Lĩnh.

Đây là tin tức chính xác nhất mà tôi điều tra được, không biết tiền bối có thể giúp chúng tôi thoát khỏi khốn cảnh không?" Nghe xong lời Trương Hải Hạnh nói, Sở Kiêu vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

Tị Trần Châu, lại ở trong tay Trần gia?

Cả đời trước lẫn đời này, không cần biết từ đâu, hắn đều chưa từng nghe chuyện này.

Xích Đan Thần Châu, nghìn năm trước đã lưu lạc đến Tây Vực, có liên quan đến cái gọi là Tinh Tuyệt Cổ Quốc?

Đối với hai tin tức này, tạm thời không có cách nào kiểm chứng, nhưng Mộc Trần Châu ở trong một cổ mộ cự trủng nào đó ở phía Tây Nam, lại thật sự bị đối phương nói đúng.

Mộc Trần Châu, chẳng phải đang ở trong Hiến Vương Mộ ở Trùng Cốc sao?

Vậy nên, Trương Hải Hạnh không hề lừa hắn, những lời cô nói đều là thật?

Hay là, nửa thật nửa giả?

Sở Kiêu sâu sắc nhìn Trương Hải Hạnh phía dưới, nếu hắn đoán không sai, Trương Hải Hạnh trước mắt, đã sớm bị Uông gia đánh tráo.

Trương Hải Hạnh này, căn bản là người của Uông gia, Trương Hải Hạnh thật sự, dường như đã bị người của Uông gia bắt đi, sau đó lại trốn thoát, vẫn luôn bị người ta truy sát cuối cùng hoàn toàn mất tích.

Vậy nên, những tin tức này nếu là thật, vậy tất cả đều là tin tức đối phương có được từ Uông gia?

"Chậc… Trương Hải Hạnh à!" Sở Kiêu hai mắt híp lại, lặng lẽ nhìn Trương Hải Hạnh phía dưới, không thể không nói nha đầu này tuy bây giờ có chút chật vật, tính cách cũng có chút đanh đá, nhưng dung mạo, vóc dáng thật không chê vào đâu được.

Chỉ là có chút non nớt, hắn càng thích Trương Hải Hạnh đầy khí chất ngự tỷ sau này hơn.

“Tiền bối!” Trương Hải Hạnh sắc mặt cung kính, hoàn toàn không để ý đến Trương Hải Khách bên cạnh đang vẻ mặt ngây ngốc.

“Không thể không nói, ngươi đã trả một cái giá tốt, dùng tin tức Tam đại thần châu để đổi lấy việc ta ra tay, nhưng ngươi phải hiểu, nếu dám lừa ta một chữ, mạng của ngươi chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.” “Bất kể là Trương gia, Lý gia, hay Uông gia, đều tuyệt đối không ai có thể cứu được ngươi.” Sở Kiêu sâu sắc nhìn Trương Hải Hạnh phía dưới, vẻ mặt có phần lạnh lùng nói.

Khi nghe Sở Kiêu nói ra hai chữ Uông gia, trên mặt Trương Hải Hạnh tuy không có một chút thay đổi nào, nhưng đồng tử của cô lại co rút, tim đập thình thịch.

“Tiền bối xin hãy yên tâm, những gì tôi nói câu nào cũng là sự thật, tuyệt đối không có nửa điểm dối trá!” Trương Hải Hạnh trong lòng có chút kinh sợ, vội vàng cung kính đáp lời.

“Hải Hạnh, em…” Trương Hải Khách có chút khó tin, đột nhiên phát hiện có chút không nhìn thấu được cô em gái này.

“Trương Tiểu Quan, lùi lại!” Cùng lúc đó, Sở Kiêu đang đứng trên xích sắt, nhìn Trương Tiểu Quan vẫn đang chém giết phía dưới, lạnh lùng quát lớn.

Đã hứa với Trương Hải Hạnh, hắn cũng không ngại ra tay một lần.

Tam đại thần châu, chắc chắn hội tụ một lượng lớn điểm khí vận, tin tức về Mộc Trần Châu hắn vốn đã biết, cũng không sao.

Nhưng Tị Trần Châu, Xích Đan Thần Châu, hắn lại cực kỳ thèm muốn.

Dù sao, đến lúc đó những thứ này không chỉ có thể cung cấp cho hắn một lượng lớn điểm khí vận, mà còn có thể cùng với các loại

dược liệu khác, luyện chế thành đan dược, tuyệt đối có thể khiến tu vi của người ta tăng tiến vượt bậc.

Trương Hải Hạnh nói Tị Trần Châu, ở trong tay Trần gia của Thường Thắng Sơn, đến lúc đó hỏi một chút là biết.

Một khi là thật, vậy thì đại biểu cho sự thật mà Trương Hải Hạnh nói, Xích Đan Thần Châu, quả thực đã lưu lạc đến Tây Vực, và có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Bên kia, sau khi nghe tiếng quát của Sở Kiêu, Trương Tiểu Quan một đao chém giết mấy con tống tử, thân thể lập tức lùi nhanh mười mấy hai mươi mét.

Ù ù ù...

Khoảnh khắc tiếp theo, không gian xung quanh rung chuyển dữ dội, một luồng khí tức uy áp kinh khủng tột độ, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ không gian dưới lòng đất.

Ầm ầm ầm...

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên, tay phải Sở Kiêu nắm chặt năm ngón, mạnh mẽ tung ra một quyền. ...

"Sơn Hải Quyền Kinh — Quyền Khuynh Thiên Hạ!" Cùng với một tiếng quát lạnh lẽo, vang vọng khắp Tứ Phương Thành, tay phải Sở Kiêu nắm chặt, mạnh mẽ tung một quyền xuống phía dưới.

Ù ù ù...

Trong chốc lát, từng luồng khí thế kinh khủng hãi người, từ trên người Sở Kiêu bùng phát ra.

Làn sóng khí vô hình đó, càng lấy bản thân hắn làm trung tâm, quét sạch về bốn phương tám hướng.

Dưới uy áp khí thế kinh thiên động địa đó, Trương Hải Khách và

những người khác như một chiếc thuyền rách nát giữa biển lớn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm.

Ai nấy vẻ mặt kinh khủng, như thể đang ở trong cảnh tượng tận thế, trong lòng sợ hãi đến cực điểm.

Ngay cả Trương Tiểu Quan, lúc này cũng không khỏi tâm thần kinh hãi, vẻ mặt chấn kinh ngẩng đầu nhìn Sở Kiêu đang đứng trên xích sắt.

Cùng lúc đó, theo sau một quyền của Sở Kiêu, bầu trời u ám phía trên lập tức ngưng tụ ra một quyền mang khổng lồ gần mười trượng.

Trên quyền mang lấp lánh ánh sáng rực rỡ, trong đó chứa đựng uy năng kinh thiên động địa, sau đó mạnh mẽ oanh sát xuống phía dưới.

Ầm ầm ầm...

Nơi quyền mang đi qua, không gian trực tiếp nổ tung, hình thành một vùng chân không khổng lồ.

Một lượng lớn ảnh trùng quỷ dị, thi miết vương đang bay lượn trên không trung, tất cả đều hóa thành tro bụi, trực tiếp bị xóa sổ trong hư vô.

Hàng trăm con tống tử, vô số rắn lông đen, thân thể càng trực tiếp nổ tung thành một đám sương máu, sau đó lại bị kình khí kinh khủng đó nghiền thành tro bụi.

Lúc đầu bao vây Trương Tiểu Quan, gần như khiến hắn khó có thể chống đỡ, ảnh trùng quỷ dị, thi miết vương, hàng trăm con tống tử, đại quân rắn lông đen, dưới một quyền này, lại mỏng manh như bọt biển.

Dễ dàng bị nghiền thành tro bụi, hoàn toàn tan biến vô hình.

Hơn nữa, sau khi một quyền oanh sát tất cả những vật âm tà, nó

không hề tan biến, mà nặng nề oanh xuống mặt đất.

"Không ổn!" Đột nhiên, Trương Tiểu Quan dường như nhận ra điều gì đó, sắc mặt kịch biến, cũng không nói gì, vội vàng xoay người mang theo Trương Hải Khách và những người khác, nhanh chóng phi thân nhảy lên những sợi xích sắt.

"Nhanh!" "Chạy mau!" Lúc này Trương Hải Khách và những người khác, tự nhiên không dám chậm trễ, một đòn tấn công không thể tưởng tượng nổi như vậy nếu rơi xuống, chỉ cần dư chấn bắn ra, cũng đủ để khiến thân thể vốn đã bị thương của họ, lại một lần nữa bị thương nặng.

Tuy nhiên, khi họ vừa mới động thân, quyền mang khổng lồ mười trượng kia, đã nặng nề rơi xuống mặt đất.

Ầm ầm ầm...

Cùng với một tiếng nổ vang trời, truyền khắp Tứ Phương Thành.

Mặt đất bắt đầu sụt lún, từng vết nứt bắt đầu lan ra bốn phương tám hướng.

Kình khí kinh khủng đó, càng như cơn cuồng phong càn quét, quét về bốn phương.

Nơi nó đi qua, đá, hũ gốm, thuyền mục... lần lượt hóa thành tro bụi, sau đó tan biến trên thế gian.

Dư chấn đáng sợ đó, quét sạch toàn bộ không gian dưới lòng đất.

Chương 138

Ầm ầm ầm!!

Chịu một cú va chạm không thể tưởng tượng nổi như vậy, không gian dưới lòng đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Xa xa, Trương Hải Khách và những người khác càng bị sóng khí đó, trực tiếp hất bay xa mấy chục mét, ai nấy trên không trung hộc máu tươi, sau đó nặng nề rơi xuống đất.

Phụt ~ Ngay cả Trương Tiểu Quan, cũng không khỏi sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người lập tức trở nên yếu ớt, tu vi Cương kình vốn có, trực tiếp rơi xuống Hóa kình.

Theo sau một lượng lớn bụi bay lên, toàn bộ không gian dưới lòng đất trong một thời gian lại trở nên xám xịt.

Một lúc lâu sau, khi bụi tan đi, mới có thể nhìn rõ mọi thứ trước mắt.

Chỉ thấy vị trí vốn là nơi của tống tử, đại quân rắn lông đen, lúc này lại xuất hiện một hố sâu khổng lồ đường kính gần trăm mét.

Vị trí sâu nhất trong hố, thậm chí đã đạt đến gần mười mét.

Đây là một sức phá hoại không thể tin nổi, đáng sợ đến mức nào?

Hơn nữa, xung quanh hố sâu khổng lồ đó, chi chít những vết nứt, như mạng nhện, trông vừa dữ tợn vừa đáng sợ!

"Khụ khụ…" Xa xa, Trương Hải Khách lại một lần nữa ho ra một bãi máu tươi, sắc mặt tái nhợt đến cực hạn, từ từ bò dậy từ trên mặt đất.

Bên cạnh, Trương Hải Hạnh, Trương Niệm, Trương Cửu Nhật ba người, cũng ai nấy thương thế càng nặng hơn, nhưng không thể không vùng vẫy đứng dậy.

Trong lòng vốn có chút oán hận, dù sao cũng là cầu xin Sở Kiêu ra tay cứu mạng, nhưng Sở Kiêu vừa ra tay, suýt chút nữa đã trực tiếp tiễn họ đi luôn.

Đây rốt cuộc là đang cứu người, hay là muốn giết người?

Tuy nhiên, khi mấy người nhìn thấy hố sâu khổng lồ ở xa xa, ai nấy như thể bị hóa đá, hai mắt trợn to, cổ họng nuốt nước bọt, vẻ mặt kinh khủng khó tin.

"…" Trương Hải Khách vô thức muốn kinh hô, nhưng lại phát hiện có chút cạn lời, thậm chí căn bản không biết nên mở miệng như thế nào.

Hố sâu đường kính trăm mét, sâu gần mười mét… Chỉ một quyền, lại có thể tạo ra sức phá hoại không thể tưởng tượng nổi như vậy?

Đây là sức mạnh mà con người có thể sở hữu sao?

Cho dù là cảnh giới cao nhất của quốc thuật, đả phá hư không, Kiến Thần Bất Hoại, cũng tuyệt đối không thể có được sức mạnh đáng sợ, không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Linh của các đời Trương gia, trước mặt sức mạnh này, cũng căn bản không đáng nhắc tới.

Đây căn bản không thuộc về sức người, đây là… thần lực!

Nhìn mọi thứ trước mắt, Trương Tiểu Quan im lặng.

Huyết mạch Kỳ Lân?

Phương pháp tu luyện quốc thuật?

Trước mặt sức mạnh đó, có khác gì con kiến hôi?

“Chậc chậc… Sơn Hải Quyền Kinh, kết hợp với tu vi hiện tại của ta, lại có thể tạo ra sức phá hoại đáng sợ như vậy sao?” Trên xích sắt, Sở Kiêu nhướng mày, cũng có chút ngạc nhiên với tất cả những gì vừa xảy ra.

Sau khi tu vi bước vào Nhị giai hậu kỳ, lại tu luyện nhiều loại võ đạo chiến kỹ, chiến lực thực sự của hắn đã mạnh đến mức nào, ngay cả hắn cũng không biết.

Lần này, hắn cũng chỉ muốn ra tay thử xem, vì vậy không dám dùng hết toàn lực, sợ lỡ tay, trực tiếp giết chết cả mấy người Trương Tiểu Quan.

Nhưng một quyền vừa rồi, chỉ vận dụng ba thành sức mạnh, ngay cả như vậy, cũng suýt chút nữa làm sụp đổ toàn bộ không gian dưới lòng đất, dư chấn kình khí cũng suýt giết chết Trương Hải Khách và những người khác.

Nếu toàn lực ra tay, một đòn của hắn, chỉ sợ đủ để làm sụp đổ toàn bộ không gian dưới lòng đất, hố sâu đường kính trăm mét, e rằng sẽ tăng vọt lên nghìn mét.

“Chậc… Chiến lực này, dường như đủ để sánh ngang với Tam giai bình thường, thậm chí còn mạnh hơn Tam giai?” “Sao cứ cảm thấy có gì đó không đúng nhỉ?” Sở Kiêu nhíu mày, trong lòng có chút nghi ngờ.

Hắn chắc chắn, nếu như Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến những tộc nhân này, tu vi nếu giống hắn, đạt đến Nhị giai hậu kỳ, tuyệt đối không thể có được chiến lực này.

Dưới một quyền toàn lực, có thể phá hủy một hố sâu đường kính năm mươi mét, đã đủ kinh vi thiên nhân.

“Hệ thống, ngươi có biết rốt cuộc là chuyện gì không?” ...

“Hệ thống, ngươi có biết rốt cuộc là tình huống gì không?

Ta cảm giác chiến lực mà ta sở hữu, ít nhất cũng có thể so sánh với Tam giai, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Tam giai?” Đứng trên xích sắt, Sở Kiêu nhìn hố sâu khổng lồ đường kính trăm mét, sâu đến mười mét phía dưới, vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên.

Chỉ ba thành sức mạnh, lại có sức phá hoại đáng sợ như vậy, nếu toàn lực một đòn, sức phá hoại mà nó có thể tạo ra sẽ không thể tưởng tượng nổi đến mức nào?

Sức phá hoại kinh khủng này, tuyệt đối đủ để sánh ngang với Tam giai, thậm chí còn mạnh hơn.

Hắn vô cùng chắc chắn, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến những tộc nhân này, cho dù cùng cảnh giới với hắn, thậm chí đã bước vào Tam giai, luận về chiến lực cũng xa không bằng hắn.

“Đinh, túc chủ, ngài quên rồi sao, huyết mạch mà ngài thức tỉnh, là huyết mạch Vu tộc?” “Trong Hồng Hoang đại thế giới, Vu tộc vốn là danh từ của chiến lực cường hãn, huống chi ngài còn thức tỉnh huyết mạch của Tổ Vu trong Vu tộc.” “Trong cùng cảnh giới, có thể sánh ngang với Tổ Vu, ngoài những đại thần thông giả đỉnh tiêm kia, ai có thể sánh được?” “Cho dù túc chủ chỉ thức tỉnh không đến một phần trăm huyết mạch Tổ Vu, lại thêm tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, đừng nói cùng cảnh giới, cho dù mạnh hơn ngài một đại cảnh giới, luận về chiến lực cũng tuyệt không phải là đối thủ của ngài.” “Huống chi, túc chủ tu hành vô số võ đạo chiến kỹ, lấy huyết mạch Tổ Vu, Cửu Chuyển Huyền Công làm hạt nhân, chiến lực thực sự của ngài nếu không thể vượt qua một hai đại cảnh giới, chẳng phải thật sự đã trở thành phế vật sao?” “Thậm chí ngay cả tộc nhân của túc chủ, mỗi người đều có thể được coi là đồng cảnh vô địch, thậm chí còn mạnh hơn.” “Đặc biệt là những người sở hữu huyết mạch Đại Vu, nếu đặt

họ vào những thế giới huyền huyễn, tu tiên kia, mỗi người đều đủ để trở thành tồn tại trấn áp vạn cổ, quét ngang mọi kẻ địch kim cổ." "Vậy nên, túc chủ xin đừng vì điều này mà kinh ngạc." Nghe lời giải thích của hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu mới chợt hiểu ra gật đầu.

Quả thực một lúc không nghĩ ra!

Cũng phải, hắn thức tỉnh là huyết mạch Tổ Vu, lại tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, dù đặt ở Hồng Hoang đại thế giới, đó cũng là tồn tại đỉnh cảnh vô địch.

Tuy tu vi hiện tại cực kỳ yếu ớt, nhưng ở thế giới Đạo Mộ, có được chiến lực vượt cấp, chẳng phải là chuyện hết sức bình thường sao?

"Chiến lực sánh ngang Tam giai, thậm chí vượt qua Tam giai, lại thêm năng lực hỏa diễm mà ta khống chế, có lẽ Hiến Vương Mộ ta cũng không phải không thể đi trước một phen." Sau khi hiểu ra những điều này, hai mắt Sở Kiêu khẽ híp lại, trong lòng âm thầm suy tính.

Trước đây hắn vẫn cho rằng, tu vi Nhị giai hậu kỳ không đủ, nếu Hiến Vương chưa chết, hắn không có đủ tự tin.

Nhưng bây giờ xem ra, với biểu hiện chiến lực của bản thân, cho dù Hiến Vương thật sự chưa chết, cũng không đáng sợ.

"Xem ra sau khi trở về Thường Sa thành, có thể bàn bạc, đi đến Trùng Cốc Hiến Vương Mộ." Sở Kiêu trong lòng âm thầm tính toán.

Còn về cái gọi là "phi thiên băng, thù nan vi ngoại nhân sở phá"!

Hắn lại không hề lo lắng, thực sự không được, đến lúc đó mang theo một đội hộ vệ gia tộc, đặt mấy khẩu đại pháo ở lối vào Trùng Cốc, liên tục không ngừng pháo kích.

Hắn thật không tin, không phá được thủy long vựng phong thủy

đại huyệt của Trùng Cốc.

Cho dù đại pháo không được, hắn cũng có thể tự mình ra tay, với chiến lực hiện tại, nếu toàn lực ra tay, một quyền một hố sâu nghìn mét.

Một quyền không được thì mười quyền, trăm quyền!

Long vựng vô hình, phong thủy đại trận, tất cả đều sẽ bị sụp đổ, hóa thành phế tích.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu đã quyết định.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, toàn bộ không gian dưới lòng đất lại một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Lần rung chuyển này khác với trước đây, toàn bộ mặt đất rung chuyển dữ dội, thậm chí bắt đầu nứt ra những vết nứt khổng lồ, như thể dưới lòng đất có hung vật đáng sợ sắp xuất thế.

Ù ù ù...

Càng có những luồng âm khí, sát khí cực kỳ nồng đậm, không ngừng hội tụ dưới lòng đất, một luồng ý hung lệ đáng sợ, quét sạch toàn bộ không gian dưới lòng đất.

"Không ổn!" Phát hiện ra tình trạng này, Trương Tiểu Quan ở xa xa sắc mặt kịch biến, vội vàng kéo Trương Hải Khách mấy người, phi thân nhảy lên xích sắt.

Sau đó không ngừng nhảy vọt trên những sợi xích sắt, mãi đến một cửa động, mới dừng lại.

"Tiểu Quỷ, chuyện gì vậy?" "Chuyện gì đã xảy ra?

Dưới lòng đất dường như có thứ gì đó sắp ra, trong Tứ Phương Thành không phải là không nên ẩn giấu thứ gì khác chứ?" "..." Nhìn

mặt đất phía dưới không ngừng rung chuyển, thậm chí có dấu hiệu địa long phiên thân, Trương Hải Khách, Trương Niệm mấy người, ai nấy vẻ mặt kinh hãi lại nghi hoặc nhìn Trương Tiểu Quan.

"Mấy trăm năm trước, Trương gia đã dùng Kỳ Lân huyết nuôi dưỡng một con bọ cạp đen, nhiều năm đã sớm thông linh, nó vẫn luôn ngủ say dưới lòng Tứ Phương Thành." Trương Tiểu Quan sắc mặt tái nhợt, nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

"Tiểu...

Tiểu Quỷ, ...ý của ngươi là, con bọ cạp đen thông linh kia sắp ra rồi?

Tất cả những động tĩnh này đều là do con bọ cạp đen đó xuất thế gây ra?" Trương Hải Khách sắc mặt khó coi, có chút kinh khủng hỏi.

"Chắc là động tĩnh vừa rồi, đã kinh động nó!" Trương Tiểu Quan sắc mặt, lúc này cũng không tốt.

Mấy người kia, vẻ mặt càng khó coi hơn, thậm chí có thể gọi là kinh hãi.

Dị thú như vậy xuất hiện, sẽ tạo ra động tĩnh đáng sợ đến mức nào?

Toàn bộ không gian dưới lòng đất đều đang rung chuyển, địa long phiên thân, như thể mặt đất sắp bị lật tung hoàn toàn.

Không cần nói cũng biết, con bọ cạp đen trong miệng Trương Tiểu Quan, thực lực của nó e rằng còn đáng sợ hơn tất cả mọi người tưởng tượng.

"Chạy!" "Nhanh chạy đi!" "Nhân lúc có người kia ở đây, chúng ta chắc chắn có thể chạy thoát, nếu muộn, tất cả đều sẽ muộn!" Trương Niệm tỉnh táo lại, vội vàng muốn xoay người đào thoát khỏi nơi này.

Nơi này thực sự quá nguy hiểm, với thực lực của hắn, nếu tiếp tục ở lại, chắc chắn sẽ chết.

“Không thể đi!” Tuy nhiên, Trương Hải Khách bên cạnh lại một tay kéo hắn lại.

“Bây giờ vị tiền bối kia vẫn còn ở đây, chúng ta sao có thể cứ thế mà đi?

Vừa rồi nếu không phải là ngài ấy, ta đã sớm chết rồi!” “Trương Hải Khách, ngươi điên rồi sao?

Chương 139

Người kia cứu chúng ta cũng là vì giao dịch với Trương Hải Hạnh, huống chi đó có phải là cứu chúng ta không?

Suýt chút nữa đã giết chết tất cả chúng ta rồi ngươi không thấy sao?" Nghe lời Trương Hải Khách nói, Trương Niệm vẻ mặt có chút kích động, vội vàng tức giận quát mắng.

"Trương Niệm, ta thực sự không thể cứ thế mà đi, huống chi ta ở lại chưa chắc đã có nguy hiểm, thực lực của vị tiền bối kia vừa rồi, ngươi không phải là không thấy, với thực lực của ngài ấy chưa chắc đã không phải là đối thủ của con bọ cạp thông linh kia." "Không sai, đây là nơi bí mật của Trương gia chúng ta, chúng ta thân là người Trương gia, sao có thể cứ thế mà đi?" "..." Nhìn thấy Trương Hải Hạnh, Trương Cửu Nhật cũng lần lượt lên tiếng muốn ở lại, Trương Niệm cắn răng, hung hăng trừng mắt nhìn mấy người họ: "Được được được, các ngươi đều là người tốt, chỉ có ta là kẻ xấu, ở lại thì ở lại, ta lại muốn xem xem, đến lúc đó có hối hận không." "Hừ!" Lời vừa dứt, Trương Niệm lại hừ lạnh một tiếng, sau đó đi sang một bên, cách xa vị trí cửa động.

Ầm ầm ầm...

Lúc này, trên mặt đất, sự rung chuyển dữ dội trở nên càng hung mãnh hơn.

Gần như tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy bằng mắt thường, mấy vết nứt khổng lồ, gần như đã chia cắt toàn bộ mặt đất thành nhiều mảnh, và không ngừng rung chuyển dữ dội.

Ầm!

Ầm!

Đột nhiên, có hai chiếc càng khổng lồ, từ dưới lòng đất phá vỡ lớp đất, lộ ra trong không khí.

Hai chiếc càng khổng lồ đó trông ít nhất cũng hơn mười mét, thậm chí còn có một phần chôn dưới lòng đất.

Càng toàn thân màu đen, như thể được đúc bằng kim loại, lấp lánh một chút ánh kim loại.

Hai chiếc càng khổng lồ đó, thậm chí còn không ngừng mở ra đóng vào, tất cả mọi người đều tin rằng, cho dù một tòa nhà bị càng kẹp trúng, cũng sẽ lập tức bị cắt thành hai nửa.

Ù ù ù...

Theo thời gian trôi đi, sinh vật khổng lồ vẫn luôn ẩn nấp dưới lòng đất, cuối cùng đã hoàn toàn phá vỡ lớp đất, bò ra.

Lúc này, mọi người mới hoàn toàn nhìn rõ, đó rốt cuộc là thứ gì.

Sự thật cũng đúng như lời Trương Tiểu Quan nói, một con bọ cạp đen.

Chỉ là con bọ cạp đen này có kích thước lớn, quả thực chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Toàn thân con bọ cạp đen dài khoảng sáu mươi mét, tương đương với một tòa nhà cao hơn hai mươi tầng.

Bọ cạp đen toàn thân đen như mực, như thể được đúc bằng kim loại, độ cứng của lớp vỏ trên người nó, tuyệt đối khó có thể tưởng tượng.

Hai chiếc càng khổng lồ đó, cũng căn bản không chỉ mười mét, mà đạt đến con số kinh người gần hai mươi mét.

Hai bên bụng nó, mọc đầy những chiếc chân khổng lồ, chân thực tế là móng vuốt.

Đặc biệt là chiếc đuôi giơ cao đó, càng dài hơn hai mươi mét, chiếc ngòi đuôi khổng lồ đó, cho dù chạm phải, quẹt phải, người bình thường cũng phải nát bấy.

Hai con mắt của nó như lồng đèn, có màu đỏ như máu, nó đầu tiên quét mắt nhìn toàn bộ không gian dưới lòng đất, sau đó liền chăm chú nhìn Sở Kiêu trên xích sắt, và Trương Tiểu Quan và những người khác sau hang động.

Vút!

Khi nhìn thấy đôi mắt đỏ như máu của con bọ cạp đen, trong lòng Trương Hải Khách và những người khác, không ai không tim đập thình thịch, trong lòng sợ hãi đến cực điểm.

Trương Niệm càng sợ đến mức liên tục lùi lại, sắc mặt tái nhợt, khi nhìn về phía Trương Tiểu Quan, ánh mắt càng hiện lên một tia oán hận.

Tứ Phương Thành nguy hiểm như vậy, tại sao Trương Tiểu Quan lại mang họ xuống đây.

Nếu không phải là Trương Tiểu Quan, họ sao lại rơi vào cảnh hiểm nghèo như vậy?

Tuy nhiên, hắn lại quên mất, từ đầu đến cuối Trương Tiểu Quan đều không cho hắn đi theo, hắn cứ nhất quyết đi theo, cho dù chết cũng không thể trách bất kỳ ai.

Lúc này, nhìn con bọ cạp đen khổng lồ phía dưới, to bằng một tòa nhà cao hơn hai mươi tầng, Sở Kiêu vẻ mặt tuy có chút ngạc nhiên, nhưng ánh mắt lại không nhịn được sáng lên.

Con bọ cạp đen khổng lồ, so với con dị thú nghìn năm bọ cạp đen mà hắn từng thấy ở Bình Sơn Đại Mộ, kích thước lớn hơn gần ba lần.

Đặc biệt là khí tức trên người đối phương, thực lực tuyệt đối vượt xa con dị thú nghìn năm bọ cạp đen.

Mặc dù không biết, con bọ cạp đen này từ đâu đến, nhưng nó chắc chắn đã sinh ra nội đan.

Nội đan của con bọ cạp đen mạnh mẽ như vậy, nếu có được, tuyệt đối có thể luyện chế thành một lò đan dược thượng hạng.

Ngoài ra, vỏ, càng, ngòi đuôi, cũng đều là dược liệu luyện khí cực tốt.

Thậm chí huyết nhục của đối phương, cũng có thể dùng để luyện khí, luyện đan… Có thể gọi là toàn thân là bảo!

"Chậc chậc… Lại có niềm vui bất ngờ." Sở Kiêu chép miệng, suýt chút nữa đã quên, sau này có thể đi săn thêm một số dị thú mạnh mẽ.

Huyết nhục, nội đan, vỏ của những dị thú này, không cần biết là luyện khí hay luyện đan, đều cực kỳ tốt.

Vù!

Trong lúc Sở Kiêu đang suy tính, chỉ thấy con bọ cạp đen phía dưới, đuôi của nó mạnh mẽ quất về phía Sở Kiêu trên xích sắt.

Cái đuôi bọ cạp dài hơn hai mươi mét, như một cây roi thần khổng lồ, không khí trực tiếp bị xé rách, mấy sợi xích sắt khổng lồ gần đó, chỉ cần chạm phải cũng trực tiếp bị gãy thành hai đoạn.

Trên ngòi đuôi đó, có một chiếc kim ngòi khổng lồ, trên đó lấp lánh ánh sáng màu xanh lục, tuyệt đối chứa đựng độc tố khó có thể tưởng tượng.

"Tìm chết!" Nhìn thấy cảnh này, Sở Kiêu lập tức hừ lạnh một tiếng, tay phải trong nháy mắt duỗi ra, một tay tóm lấy ngòi đuôi trước mặt, năm ngón sức mạnh kinh người, siết chặt lấy ngòi đuôi.

Ù ù ù...

Ngòi đuôi bị tóm lấy, con bọ cạp đen kia dù dùng sức thế nào, cũng khó có thể thoát ra, trong một lúc cái đuôi bọ cạp dài hơn hai mươi mét, căng thẳng, thậm chí không ngừng rung chuyển, khiến không khí phát ra một tràng tiếng ù ù.

"Lên cho ta!" Sở Kiêu mạnh mẽ quát lớn một tiếng, tay phải nắm chặt ngòi đuôi, sau đó toàn thân khí huyết dâng trào, một luồng kình lực đáng sợ truyền vào tay.

Ầm!!

Khoảnh khắc tiếp theo, con bọ cạp đen khổng lồ phía dưới, trực tiếp bị Sở Kiêu kéo lên, sau đó hung hăng quật vào bức tường bên cạnh.

Ầm ầm ầm...

Trong chốc lát, bức tường vỡ nát, đá vụn bay loạn, con bọ cạp đen càng bị quật sâu vào trong bức tường, hiện ra một vết lõm khổng lồ.

Đồng thời, Sở Kiêu lại một lần nữa trái phải, trên dưới, không ngừng vung vẩy con bọ cạp đen quật đi.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm ầm ầm...

Trong một lúc, lấy ngòi đuôi của nó làm điểm tựa, hắn coi con bọ cạp đen khổng lồ, như một cây roi, quật khắp không gian dưới lòng đất.

Không lâu sau, trong toàn bộ không gian dưới lòng đất, đâu đâu cũng là những hố sâu khổng lồ, từng tảng đá bắn tung tóe, bụi bặm

bay mù mịt.

Cảnh tượng đáng kinh ngạc như vậy, khiến Trương Tiểu Quan và những người khác vẻ mặt một trận hoảng hốt, cảm thấy cực độ không thể tin nổi.

Con bọ cạp đen kinh khủng, đáng sợ như vậy, lại ở trong tay Sở Kiêu, như một con kiến hôi?

Đặc biệt là Trương Tiểu Quan, hắn biết con bọ cạp đen này đã thông linh, trên người thậm chí còn có chút đặc tính của Kỳ Lân huyết.

Cho dù là cường giả Cương kình của quốc thuật, đối mặt với con bọ cạp đen, cũng tuyệt không phải là đối thủ, thậm chí Kiến Thần Bất Hoại, cũng chưa chắc đã đối phó được.

Nhưng ngay cả như vậy, Sở Kiêu lại coi nó như kiến hôi?

Ầm!

Lúc này, Sở Kiêu một tay ném con bọ cạp đen bay ra, tay phải chập ngón thành kiếm, mạnh mẽ chém ngang.

Ù ù ù...

Trong chốc lát, một đạo kiếm mang màu vàng huyết, trực tiếp ngưng tụ ra, chiếu sáng toàn bộ không gian dưới lòng đất.

Không khí trực tiếp bị xé rách thành hư vô, sau đó liền thấy đầu con bọ cạp đen bị chém đứt.

Hơn nữa, kiếm mang thế đi không giảm, hung hăng chém vào bức tường ở xa xa, để lại trên đó một vết kiếm khổng lồ dài mấy chục đến trăm mét.

Vết kiếm sâu đến mức, kéo dài vào trong đá vách núi mười mấy mét.

Trên đó, càng khắc sâu chứa đựng, một đạo kiếm ý cực kỳ kinh

khủng, mãi không tan biến.

Nếu có cao thủ thế giới võ hiệp nhìn thấy vết kiếm này, có lẽ có thể từ đó ngộ ra kiếm đạo không tầm thường, từ đó trở thành cường giả kiếm đạo hiếm có trên thế gian.

"Hít...

Đây thật sự là sức người có thể làm được sao?" "Thật không thể tin nổi, người này rốt cuộc là ai, trước đó một quyền đánh nát toàn bộ Ảnh Trùng quỷ dị, Thi Miết Vương, Hắc Mao Xà và đại quân Tống tử, còn đánh ra một cái hố khổng lồ đường kính hơn trăm mét, bây giờ con Hắc Hạt Tử còn đáng sợ hơn ở trong tay hắn, lại như một con kiến hôi, dễ dàng bị hắn nắm trong tay." "Dùng hai ngón tay làm kiếm, một kiếm chém đứt đầu lâu Hắc Hạt Tử, trên vách tường để lại vết kiếm dài hàng chục, hàng trăm mét, đây không phải là cảnh tượng chỉ có trong tiểu thuyết sao?" "..." Nhìn tất cả những gì vừa xảy ra trước mắt, Trương Hải Khách, Trương Hải Hạnh, Trương Cửu Nhật và những người khác đều không khỏi sững sờ, kinh hãi đến cực điểm.

Cái xác khổng lồ đầu thân tách rời của Hắc Hạt Tử trên mặt đất, những vết kiếm khổng lồ trên bốn vách tường, lúc này trong mắt họ, thật khó có thể tin nổi.

Ngay cả Trương Tiểu Quan, vào lúc này cũng không khỏi trầm mặc, thậm chí có chút hoài nghi nhân sinh.

Thế gian, lại có cường giả như vậy sao?

Đối phương chẳng lẽ, thật sự là chân thần tại nhân gian?

Chương 140

Ong!

Cùng lúc đó, Sở Kiêu lại lần nữa dùng hai ngón tay làm kiếm, một đạo kiếm mang bắn ra, chém một lỗ lớn trên thi thể Hắc Hạt Tử dưới mặt đất.

Ngay sau đó, theo tay phải của hắn vẫy một cái, một viên châu lớn bằng nắm tay, phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, đột nhiên bị hút ra từ bên trong, bay vào lòng bàn tay hắn.

"Chậc... nội đan của Hắc Hạt Tử, sức mạnh ẩn chứa bên trong tuyệt đối là đậm đặc nhất trong số tất cả nội đan dị thú từ trước đến nay." Nhìn nội đan trong tay, Sở Kiêu không khỏi chép miệng, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

Ong!

Lật tay thu nội đan vào kho hệ thống, sau đó bàn tay vẫy một cái, thi thể khổng lồ của Hắc Hạt Tử phía dưới cũng biến mất không thấy, bị hắn thu vào kho hệ thống.

Cảnh tượng này lại một lần nữa khiến Trương Hải Khách và những người khác kinh ngạc.

"Ngũ Quỷ Bàn Vận thuật?

Thuật Tu Di Giới Tử?" Trong cổ tịch Trương gia có ghi chép về hai loại thuật pháp thần bí này, nhưng cho đến nay không một ai học được bản lĩnh đó.

Bây giờ tận mắt thấy Sở Kiêu thi triển một tay, khiến họ càng thêm chấn kinh.

Đồng thời, trong lòng họ, đối với Sở Kiêu cũng càng lúc càng tò

mò.

Người này rốt cuộc là tộc trưởng của gia tộc thần bí nào, năng lực như vậy, thậm chí còn đáng sợ và mạnh mẽ hơn cả Trương gia, vì sao Trương gia lại không có bất kỳ ghi chép nào?

Đối với tâm tư của mấy người, Sở Kiêu cũng không để ý, sau khi thu thi thể Hắc Hạt Tử vào kho hệ thống, thân hình lóe lên, nháy mắt đã đến cửa sơn động.

Thấy động tác của hắn, Trương Hải Khách và những người khác sợ đến mức vội vàng lùi lại mấy bước.

Ừm?

Đột nhiên, mắt Sở Kiêu sáng lên, ánh mắt rơi vào một túi vải treo bên hông Trương Tiểu Quan.

Cảm giác được ánh mắt của Sở Kiêu, Trương Tiểu Quan vẻ mặt cảnh giác, theo bản năng lùi lại một bước.

"Đây hẳn là tín vật của tộc trưởng Trương gia, Thiên Trượng phải không?

Không biết có thể cho ta xem qua được không?" Sở Kiêu mỉm cười, nhìn Trương Tiểu Quan mở miệng nói.

Nghe lời này, Trương Tiểu Quan có chút trầm mặc, mấy người bên cạnh cũng vẻ mặt căng thẳng nhìn hắn.

Đây chính là tín vật tộc trưởng Trương gia, thứ đã thất lạc nhiều năm của Trương gia, sao có thể cho người ngoài xem?

Nhưng nghĩ đến thực lực đáng sợ của Sở Kiêu, mấy người lại không khỏi sợ hãi.

Trương Tiểu Quan do dự một chút, cuối cùng vẫn cởi túi vải ra, lấy Thiên Trượng từ bên trong ra, đưa cho hắn.

Hắn có thể cảm giác được, đối phương quả thực chỉ là hiếu kỳ, cũng không muốn lấy Thiên Trượng.

Nếu đã như vậy, cho hắn xem qua thì có sao?

Sở Kiêu với vẻ mặt có chút tò mò nhận lấy Thiên Trượng, ánh mắt cẩn thận quan sát nó.

Thiên Trượng dài chưa tới một mét, toàn thân phỏng chừng được đúc bằng một loại thanh đồng đặc biệt, trên đó có những hoa văn đặc thù, nhưng nhìn qua lại vô cùng bình thường.

Tuy nhiên, Sở Kiêu lại cảm nhận được một luồng sức mạnh đặc biệt từ bên trong, luồng sức mạnh này ngược lại có chút tương tự với huyết mạch Kỳ Lân trên người Trương Tiểu Quan.

Khiến hắn không khỏi nghĩ tới, lần này sau khi Trương Tiểu Quan mang theo Thiên Trượng trở về Trương gia.

Dường như hắn chính là người được chọn, trở thành tộc trưởng của Trương gia.

Hơn nữa, Thiên Trượng thậm chí tương đương với một chiếc chìa khóa, hoàn toàn mở ra huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể hắn, độ đậm đặc tăng lên đến mức cao nhất trong lịch đại Trương gia.

Từ đó, Trương Khởi Linh ra đời!

Tu vi cá nhân của hắn, e rằng ít nhất cũng có thể tăng vọt đến Đan kình, thậm chí là Cương kình!

Cộng thêm sức mạnh của huyết mạch Kỳ Lân, xét về chiến lực cá nhân, cho dù là cảnh giới cao nhất của quốc thuật, Đả Phá Hư Không, Kiến Thần Bất Hoại, e rằng cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Đặc biệt là huyết mạch Kỳ Lân, khi đối phó với các sinh vật âm tà, càng có sức mạnh vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

Khi đổ đấu hạ mộ, chiến lực mà hắn có thể thể hiện ra, quả thực xứng với một câu, nhân gian thần minh.

Dù sao, nếu không có sự xuất hiện của Sở gia, ở thế giới này xét về chiến lực cá nhân, quả thực không ai có thể mạnh hơn Trương Khởi Linh.

Cho dù là Chá Cô Tiêu, trần nhà chiến lực của một tuyến kịch bản khác, cũng tuyệt đối không thể so sánh được.

Dù sao, Chá Cô Tiêu chỉ là người thường, hiện nay có thể đột phá tu vi quốc thuật đến Đan kình, đã là mạnh mẽ ngoài sức tưởng tượng của người thường, tương lai thậm chí có thể tiến thêm một bước, bước vào Cương kình.

Nhưng so với Trương Khởi Linh, cuối cùng vẫn kém một chút.

Thứ hắn thiếu, cũng chỉ có một, đó là sức mạnh huyết mạch!

Nếu Chá Cô Tiêu cũng có thể sở hữu sức mạnh như huyết mạch Kỳ Lân, bất luận về phương diện nào, cũng tuyệt đối không yếu hơn Trương Khởi Linh.

"Đinh, phát hiện bảo vật khí vận đặc biệt Thiên Trượng của Trương gia, bên trên ẩn chứa 8 vạn điểm khí vận." Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng của hệ thống vang lên trong đầu, khiến Sở Kiêu trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Bao nhiêu?

Bao nhiêu cơ? 8 vạn điểm khí vận?

Sở Kiêu vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thiên Trượng trong tay, thật không ngờ Thiên Trượng lại có điểm khí vận đậm đặc như vậy. 8 vạn điểm nếu đổi thành điểm gia tộc, đó cũng là trọn vẹn tám nghìn điểm!

May mà vừa rồi mượn Thiên Trượng từ tay Trương Tiểu Quan

xem qua, nếu không chẳng phải đã bỏ lỡ cả trăm triệu rồi sao?

Nhưng mà, Thiên Trượng trị giá 8 vạn điểm khí vận, dường như cũng hợp tình hợp lý.

Dù sao, nó cũng là tín vật để trở thành tộc trưởng Trương gia, người được chọn, có thể ẩn chứa nhiều điểm khí vận như vậy, cũng có thể hiểu được.

Ban đầu ở Thông Thiên Đại Phật Tự trong Hắc Thủy thành, hắn nhận được một khối Long Cốt Thiên Thư, chẳng phải cũng cung cấp 5 vạn điểm khí vận sao?

Long Cốt Thiên Thư bị chia làm hai, nửa còn lại ít nhất cũng trị giá 5 vạn điểm khí vận.

Ở thế giới Đạo Mộ này, những bảo vật khí vận tương tự Long Cốt Thiên Thư, Thiên Trượng, không phải là ít?

Không nói đâu xa, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, điểm khí vận trên đó tuyệt đối còn nhiều hơn.

Thậm chí Xà Mi Đồng Ngư, mặc dù bản thân giá trị không cao, nhưng điểm khí vận cũng tuyệt đối không ít.

Cái gọi là Mô Kim Phù, Phát Khâu Ấn, v.v., chắc chắn cũng có điểm khí vận không nhỏ.

"Xem ra, sau này cũng phải tranh thủ tìm thêm những vật khí vận này." Sở Kiêu hai mắt híp lại, trong lòng bắt đầu âm thầm tính toán.

Ong!

Sau khi hấp thu toàn bộ 8 vạn điểm khí vận ẩn chứa trên Thiên Trượng, Sở Kiêu trả nó lại cho Trương Tiểu Quan.

Mặc dù bên trong Thiên Trượng có một luồng sức mạnh đặc biệt, nhưng đối với hắn lại vô dụng, tự nhiên sẽ không chiếm Thiên

Trượng làm của riêng.

Thấy Sở Kiêu trả lại Thiên Trượng cho Trương Tiểu Quan, Trương Hải Khách mấy người bên cạnh cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Trương Niệm không thích Trương Tiểu Quan, thậm chí có thể nói là ghét, nhưng hiện tại hắn đối với Trương gia vẫn trung thành tận tâm, xa không phải là kẻ điên cuồng của hậu thế.

"Tiền bối, có thể cho biết quý danh của ngài không, lần này tương cứu, sau này chúng tôi nhất định sẽ cảm tạ!" Lúc này, chỉ thấy Trương Hải Hạnh cúi người hành lễ với Sở Kiêu, khuôn mặt xinh đẹp khá lạnh lùng nói.

"Ồ?" Sở Kiêu khá hứng thú nhìn đối phương một cái, bây giờ hắn có thể khẳng định, Trương Hải Hạnh trước mắt tuyệt đối không phải là Trương Hải Hạnh thật sự.

Muốn biết tên của ta, sau đó điều tra sao?

Thậm chí, đến lúc đó Uông gia, Trương gia, đều sẽ điều tra, đối với điều này hắn cũng không cảm thấy chút sợ hãi nào.

Dù sao, với Sở gia hiện tại, cho dù Uông gia, Trương gia hai nhà liên thủ, Sở gia cũng có thể dễ dàng tiêu diệt họ.

Chỉ mong họ đừng không biết điều, nếu không chỉ có thể vô ích bỏ mạng.

Nhưng Trương Hải Hạnh trước mắt, thân phận cụ thể, hắn thật sự có chút không biết.

Kiếp trước có người nói, là Uông Tiểu Viện, cũng là Thẩm Quỳnh thời kỳ Sa Hải.

Đối với cách nói này, Sở Kiêu cũng không đồng tình, càng nghiêng

về khả năng, đây lại là một nữ tử tương tự Tô Nan, A Ninh, chỉ là thực lực của nữ tử này mạnh hơn.

Nghĩ đến đây, hắn sâu sắc nhìn Trương Hải Hạnh một cái, sau đó cười khẽ nói: "Ta họ Sở, tên một chữ Kiêu, cảm tạ hay không, ta cũng không quan tâm, chỉ hy vọng một số người tốt nhất đừng tự tìm đường chết." Bá!

Lời này vừa nói ra, Trương Hải Hạnh, bao gồm cả Trương Hải Khách và những người khác, đều không khỏi mặt mày tái nhợt.

"Tiền bối yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tự tìm đường chết!" Trương Hải Khách cúi người hành lễ, lập tức vẻ mặt cung kính đáp.

"Vâng vâng tiền bối, hôm nay nếu không phải ngài ra tay cứu giúp, chúng tôi sớm đã chết rồi." "Tiền bối yên tâm, chúng tôi không phải loại người lấy oán báo ân." "..." Nghe những lời cung kính mà lại hoảng sợ của mấy người, Sở Kiêu không khỏi cười khẩy một tiếng.

Chương 141

Bây giờ nói những lời này, không có tác dụng!

Chỉ mong mấy người này, thật sự sẽ không tự tìm đường chết!

Nếu không, cho dù chết, cũng chỉ là chết vô ích!

"Mấy người các ngươi bây giờ đều bị thương nặng, tốt nhất mau chóng rời khỏi đây, chữa trị cho tốt, nếu không để lại bệnh căn, đến lúc đó hối hận không kịp." Nhìn mấy người thân thể đều trọng thương, Sở Kiêu nhàn nhạt cười nói.

"Tiểu Quỷ, chúng ta..." Trương Hải Khách quay đầu nhìn Trương Tiểu Quan bên cạnh, có chút muốn nói lại thôi.

"Các người đi trước đi, ta có chút chuyện muốn làm!" Trương Tiểu Quan mặt không biểu cảm nói.

Nghe vậy, Trương Hải Khách trước nhìn đối phương, sau đó lại nhìn Sở Kiêu, cuối cùng cắn răng, gật đầu nói: "Được, vậy ngươi cẩn thận một chút, chúng ta ở phía trước chờ ngươi." Nói xong, hắn quay người, kéo Trương Hải Hạnh, Trương Niệm mấy người, thuận theo thông đạo rời khỏi nơi này.

Đợi mấy người rời đi, Trương Tiểu Quan mới nhìn về phía Sở Kiêu, trầm giọng nói: "Sở...

Kiêu, ngươi biết chuyện của mẹ ta?" "Biết!" Nghe Trương Tiểu Quan hỏi, Sở Kiêu cũng không che giấu, tự nhiên gật đầu.

"Vậy..." "Không được!" Không đợi Trương Tiểu Quan dứt lời, Sở Kiêu liền trực tiếp lắc đầu từ chối, hắn biết đối phương muốn hỏi gì, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ vô điều kiện nói cho đối phương.

"Trước đây ta đã nói với ngươi, trên đời không có bữa trưa miễn

phí, ngươi muốn biết chuyện của mẹ ngươi... có thể!

Nhưng ngươi cần phải lấy ra thứ có giá trị tương đương để đổi." Sở Kiêu vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Trương Tiểu Quan mày nhíu chặt, rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau, mới ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn gì?" Muốn gì?

Sở Kiêu hai mắt híp lại, nói thật, nhất thời hắn thật sự chưa nghĩ ra, nên để đối phương lấy gì ra trao đổi.

Đột nhiên, hắn nhìn Thiên Trượng trong tay đối phương, mắt lập tức sáng lên.

"Trương Tiểu Quan, ta chỉ cần hai thứ, Phát Khâu Ấn, và Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ." "Đợi ngươi tìm được hai thứ này, đến Thường Sa thành tìm ta, đến lúc đó, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả mọi chuyện về mẹ ngươi." Phát Khâu Ấn, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ!

Hai thứ này, đều tuyệt đối là bảo vật khí vận, cái trước là tín vật của Phát Khâu Thiên Quan, đứng đầu tứ đại phái đổ đấu, ở thế giới Đạo Mộ này, tuyệt đối ẩn chứa lượng lớn điểm khí vận.

Cái sau, liên quan đến bí mật của Trương gia, cũng như là chìa khóa của Thanh Đồng Môn, tự nhiên cũng trị giá lượng lớn điểm khí vận.

Hai thứ này đều cực kỳ khó tìm, cái sau không nói, Phát Khâu Ấn tương truyền đã bị Quan Sơn Thái Bảo thời nhà Minh hủy đi.

Trên thực tế, thứ bị hủy không phải là Phát Khâu Ấn thật sự.

Hắn nhớ, Phát Khâu Ấn thật sự đã bị cất giấu, mấy chục năm sau rơi vào tay người nhà họ Bạch.

Nhưng đến nỗi rơi vào tay người nhà họ Bạch nào, hắn thật sự có chút không rõ, cho nên chẳng bằng để Trương Tiểu Quan đi tìm.

Nghe xong yêu cầu của Sở Kiêu, Trương Tiểu Quan suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu thật mạnh nói: "Được!" Đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể biết được tin tức của mẹ, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

"Nhiều nhất một năm, ta sẽ đến Thường Sa thành!" Trương Tiểu Quan để lại một câu, liền trực tiếp xoay người rời đi.

Đối với điều này, Sở Kiêu cũng không để ý, hắn cũng chưa định rời đi, dù sao nơi này có âm khí, sát khí nồng đậm như vậy, không hấp thu thôn phệ xong, bất luận thế nào cũng không thể đi được.

Việc Trương Tiểu Quan và những người khác rời đi, Sở Kiêu cũng không quá để ý, hiện tại mục đích đến Tứ Phương Thành về cơ bản đều đã hoàn thành.

Như vậy, cũng đến lúc tu luyện một phen rồi.

Âm khí, sát khí trong Tứ Phương Thành, so với trong tưởng tượng của hắn, còn nồng đậm hơn nhiều.

Đợi sau khi thôn phệ hết âm khí, sát khí ở đây, tu vi của hắn, chắc chắn có thể tiến thêm một bước, bước vào Nhị Giai Đỉnh Phong.

Đến lúc đó, chiến lực của hắn tuyệt đối vượt qua Tam Giai, cho dù so với cường giả Tứ Giai, cũng không kém chút nào.

Khi đó, cũng nên trở về Thường Sa thành, bàn bạc kỹ lưỡng, chuyện đi đến Hiến Vương Mộ ở Điền Nam Trùng Cốc.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu thân hình lóe lên, trực tiếp ngồi xếp bằng trên một sợi xích sắt lơ lửng.

Ong!

Theo Cửu Chuyển Huyền Công bắt đầu vận chuyển, âm khí, sát

khí xung quanh, cực tốc hội tụ về phía hắn.

Không bao lâu, cả người hắn liền bị luồng khí màu xám trắng bao phủ, bao bọc.

Theo công pháp vận chuyển càng lúc càng nhanh, toàn bộ âm khí, sát khí trong Tứ Phương Thành, điên cuồng tụ tập về nơi này.

Dần dần, thậm chí quanh thân Sở Kiêu hình thành một vòng xoáy âm khí, sát khí.

Những âm khí, sát khí này, thuận theo lỗ chân lông, hô hấp, được nạp vào cơ thể hắn, sau đó lại bị cực tốc luyện hóa, dung nhập vào tứ chi bách hài.

Ong ong ong...

Trong chốc lát, khí thế trên người Sở Kiêu, bắt đầu không ngừng tăng lên.

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, nhanh chóng đã qua hơn một tháng.

Phía bên kia!

Sớm tại lúc Sở Kiêu rời Sở Thị Sơn Trang chỉ vài ngày, Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến và những người khác, liền dẫn theo hơn một trăm tộc nhân, trở về Thường Sa thành.

Toàn bộ Sở Thị Sơn Trang, chỉ còn lại Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải hai người đứng đầu, vẻn vẹn chưa đến ba mươi tộc nhân.

Nhưng nửa tháng sau, liền có hai trăm thành viên đội hộ vệ gia tộc đến đây, bảo vệ xung quanh toàn bộ Sở Thị Sơn Trang.

Sở Chấn Long và một đám tộc nhân, bắt đầu khai hoang ruộng nương trên các ngọn núi xung quanh, gieo xuống những hạt giống mà Sở Kiêu giao cho.

Hơn nữa, thả những con hung thú non ra, bắt đầu nuôi dưỡng.

Những linh dịch đó hòa vào nguồn nước, nhiều nhất nửa năm, thức ăn sau này của Sở gia, sẽ hoàn toàn khác với những lương thực và thịt thông thường.

Đồng thời, tộc nhân Sở gia cũng bắt đầu ra sức nghiên cứu, luyện đan, luyện khí, trận pháp chi đạo mà Sở Kiêu dạy.

Hơn nữa, gần hai trăm tộc nhân, thật sự có một số tộc nhân, có thiên phú không tồi về luyện đan, luyện khí, trận pháp.

Có tộc nhân bắt đầu thử luyện đan, luyện chế ra một số đan dược không tồi, mặc dù số lần thất bại khá nhiều.

Nhưng chỉ cần số lần luyện đan nhiều lên, sau khi thành thạo, mọi thứ đều sẽ tốt.

Về trận pháp, có tộc nhân lại ở xung quanh Sở Thị Sơn Trang, bố trí một số mê trận, khốn trận đơn giản.

Đợi sau này tinh thông hơn, sẽ bố trí sát trận có lực sát thương mạnh mẽ.

Đến lúc đó, ngoại trừ tộc nhân Sở thị, những người khác nếu không được đồng ý, tự ý xông vào Sở Thị Sơn Trang, nhẹ thì lạc mất bản thân, bị nhốt trong trận, nặng thì trực tiếp chết dưới sát trận.

Về luyện khí, có tộc nhân thiên phú dị bẩm, lại kết hợp nó với cơ quan thuật của Mặc gia, Công Thâu gia, đã chế tạo ra mấy món thần binh, bảo vật uy lực không tồi.

Còn những đứa trẻ của Sở gia, thì chăm chỉ theo học robot dạng lão sư.

Các tộc nhân, cũng đều đắm chìm trong tu luyện khổ cực.

Nói chung, mọi thứ của Sở gia đều đang phát triển theo hướng tốt.

Ngược lại Sở Cửu Chiến và mấy người, không lâu sau khi trở về Thường Sa thành, liền hoặc tổ đội, hoặc hành động một mình, ra ngoài tìm mộ táng, bắt đầu đổ đấu.

Ví như Sở Cửu Chiến, một mình rời khỏi Thường Sa thành.

Sở Mục Dã, Sở Quan Kỳ hai người kết bạn, cùng nhau đi về phương bắc.

Sở Khứ Tà, cũng một mình rời đi.

Đồng thời, có không ít tộc nhân Sở gia, rời khỏi Thường Sa thành.

Còn Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Tùy Phong và những người khác, thì tiếp tục ở lại trấn giữ, một mặt chiêu mộ thêm đội hộ vệ gia tộc, một mặt huấn luyện họ, thậm chí giúp họ bước vào con đường tu hành.

Sở Tùy Phong, sau khi trở về Thường Sa thành, việc đầu tiên, liền sắp xếp đội hộ vệ gia tộc, vận chuyển lượng lớn đồ cổ minh khí, đến các cửa hàng của Sở gia ở ba tỉnh lân cận.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, các cửa hàng của Sở gia đã hoàn toàn khai trương, và cực kỳ phát đạt.

Không ít quan to quý nhân, hoặc những người thích sưu tầm đồ cổ, lần lượt bắt đầu mua từ các cửa hàng của Sở gia.

Cũng không phải không gặp phiền phức, nhưng trước mặt đội hộ vệ gia tộc, tất cả những cái gọi là phiền phức, đều như bọt biển, dễ dàng bị phá vỡ.

Đồng thời, Sở Tùy Phong bắt đầu sắp xếp người, đi mua các cửa hàng trên toàn bộ miền nam.

Tiệm vàng, cửa hàng trang sức, cũng đã khai trương ở ba tỉnh lân cận.

Tiếp theo, bất kể là đồ cổ minh khí, tiệm vàng, cửa hàng trang sức, đều sẽ càn quét toàn bộ miền nam.

Sự thành lập của Cửu Môn, dưới sự lãnh đạo của Sở Chiêu Võ, cũng bắt đầu lớn mạnh.

Cửu Môn nhanh chóng dọn dẹp các thế lực dám khiêu chiến trong Thường Sa thành.

Có thể nói, vào lúc này, ngoại trừ Sở gia, Cửu Môn gần như đã thống nhất toàn bộ Thường Sa thành.

Sau khi thống nhất Thường Sa thành, thế lực của Cửu Môn, cũng bắt đầu từ từ mở rộng ra các nơi khác.

Chương 142

Chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi, danh tiếng của Cửu Môn, vang xa khắp mấy tỉnh lân cận.

Ngay cả Thường Thắng Sơn cũng không khỏi nhìn với ánh mắt khác...

Phía bên kia!

Trong Tứ Phương Thành!

Ầm ầm ầm...

Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, Sở Kiêu đang ngồi xếp bằng trên xích sắt lơ lửng, quanh thân lập tức bộc phát ra một luồng uy áp khí thế cực kỳ đáng sợ.

Luồng uy áp này đến nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt luồng khí tức đó liền tiêu tan vô hình.

Ong!

Sở Kiêu hai mắt mở ra, có ánh sáng đỏ lóe lên trong mắt hắn, trên trán càng có một đóa hoa văn ngọn lửa nếu ẩn nếu hiện.

"Nhị Giai Đỉnh Phong... cuối cùng cũng đột phá rồi!" Sở Kiêu thấp giọng lẩm bẩm, trong lòng cực kỳ phấn khích.

Hơn một tháng tu luyện, hấp thu thôn phệ toàn bộ âm khí, sát khí của Tứ Phương Thành, cuối cùng đã giúp hắn đột phá tu vi, bước vào cảnh giới Nhị Giai Đỉnh Phong.

Vào lúc này, chiến lực của hắn tuyệt đối đủ để đối đầu với cảnh giới Tứ Giai!

Tứ Phương Thành, trong không gian dưới lòng đất!

Sở Kiêu ngồi xếp bằng trên xích sắt lơ lửng, quanh thân bao quanh từng luồng khí tức uy áp đáng sợ.

Trong đôi mắt hắn, lúc này hiện lên một vẻ vui mừng nồng đậm.

"Nhị Giai Đỉnh Phong!" "Trải qua hơn một tháng, cuối cùng cũng đột phá cảnh giới Nhị Giai Đỉnh Phong!" "Hiện tại, với tu vi của ta, chiến lực e rằng không thể sánh ngang với cường giả Tứ Giai." Sở Kiêu thấp giọng tự nói, vẻ mặt vô cùng phấn khích.

Tu vi Nhị Giai Đỉnh Phong, chiến lực sánh ngang Tứ Giai, thậm chí còn mạnh hơn.

Điều này sao có thể khiến hắn không vui mừng?

Không nói gì khác, với chiến lực lúc này, ở thế giới Đạo Mộ này, ngoại trừ những cổ thần kia, người có thể so sánh với hắn, tuy không phải không có, nhưng tuyệt đối là cực kỳ ít.

"Hiện tại đã đột phá cảnh giới Nhị Giai Đỉnh Phong, vậy thì chuyến đi đến Hiến Vương Mộ ở Điền Nam Trùng Cốc, cũng nên xem xét kỹ lưỡng rồi." Nếu là trước đây, hắn không có tự tin.

Nhưng từ khi biết chiến lực của mình vượt xa tu vi bản thân, cộng thêm lần này lại có đột phá.

Cho dù Hiến Vương thật sự chưa chết, hắn cũng tuyệt đối không sợ hãi chút nào.

"Thường Sa thành... cũng không biết hơn một tháng qua, sự phát triển của tộc nhân, rốt cuộc như thế nào rồi." Sở Kiêu hai mắt híp lại, suy nghĩ không tự chủ được bay về Thường Sa thành.

Sự phát triển của Sở gia, vẫn luôn ổn định và nhanh chóng.

Tuy chỉ mới hơn một tháng, nhưng với đám tộc nhân không chịu ngồi yên như Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, e rằng thật sự phát

triển không tồi.

“Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!” Nghĩ vậy, Sở Kiêu trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

“Đinh, bảng thông tin gia tộc đang được mở...” Bá!

Theo giọng nói của hệ thống vang lên, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, nháy mắt hiện ra trước mắt hắn. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Nhị Giai Đỉnh Phong 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.5%) 【Cấp bậc】: 0 【Tộc nhân】: 195 người 【Tộc nhân Nhất Giai】: 145 (có thể nhấp để xem chi tiết) 【Huyết mạch Đại Vu】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn thức tỉnh) (có thể nhấp để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh... 【Đan pháp】: Luyện đan thuật cơ sở 【Khí pháp】: Luyện khí thuật cơ sở 【Trận pháp】: Trận pháp cơ sở 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy thuật, cơ quan thuật Mặc gia, cơ quan thuật Công Thâu gia... 【Thế lực】: Gia tộc số một ba tỉnh lân cận. 【Đội hộ vệ】: 8000 người 【Trạng thái】: Gia tộc phồn vinh 【Điểm gia tộc】: 5.5 vạn 【Điểm khí vận】: 20 vạn Ừm?

Nhìn bảng thông tin gia tộc hiện tại, Sở Kiêu không khỏi nhíu mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

So với trước đây, bảng thông tin gia tộc hiện tại, rõ ràng đã có một số thay đổi.

Ngoài việc hắn đột phá Nhị Giai Đỉnh Phong, độ thức tỉnh huyết

mạch Tổ Vu lại tăng thêm 0.1%, thì 【Thế lực】, 【Trạng thái】, 【Đội hộ vệ】 rõ ràng khác với trước đây.

Sở gia trước đây, ngoài tu vi của bản thân hắn, chỉ có thể được coi là gia tộc số một Thường Sa thành.

Nhưng bây giờ, lại biến thành gia tộc số một ba tỉnh lân cận.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho việc, ở ba tỉnh này, Sở gia, chính là thế lực gia tộc mạnh nhất, không có ai có thể sánh vai.

Trạng thái gia tộc, cũng từ Sơ nhập siêu phàm chi lộ, trở thành Gia tộc phồn vinh.

Điều này tượng trưng cho, Sở gia đang hừng hực phát triển, tiến tới phồn vinh thịnh vượng.

Số lượng đội hộ vệ gia tộc, lúc này cũng đã chiêu mộ đủ tám nghìn người.

Tám nghìn người đội hộ vệ gia tộc, không nói đến việc mỗi người đều bước vào con đường tu hành, cho dù chỉ là huấn luyện quân sự, cộng thêm các loại vũ khí đạn dược trang bị, đó cũng có thể sánh với một sư đoàn quân đội.

Đặc biệt là một sư đoàn, trang bị cực kỳ tiên tiến, cho dù đối đầu với một quân đoàn của quân phiệt khác, cũng có thể tiêu diệt.

Huống chi, đội hộ vệ gia tộc hiện tại, đều đã đi trên con đường tu hành.

Nắm trong tay một đội quân thực lực mạnh mẽ như vậy, bất kỳ thế lực nào trên toàn Đại Việt, đều không dám coi thường Sở gia, thậm chí phải kiêng kỵ.

“Xem ra hơn một tháng, Trường Dịch và những người khác đã

phát triển gia tộc rất tốt, cũng không biết tu vi của họ như thế nào rồi.” Nhìn bảng thông tin gia tộc, Sở Kiêu không khỏi cười khẽ, sau đó lại mở thông tin tu vi của tộc nhân.

Bá!

Rất nhanh, từng màn sáng thu nhỏ, ngay ngắn xuất hiện trước mắt hắn.

“Chậc chậc...” “Không ngờ Trường Dịch, Cửu Chiến đều đã bước vào Nhất Giai Đỉnh Phong, ngoại trừ trẻ em, tất cả tộc nhân Sở gia, đều đã bước vào Nhất Giai.” “Không tồi không tồi!” Trên màn sáng, ghi chép chi tiết tu vi của mỗi tộc nhân, cụ thể đã đạt đến cảnh giới nào.

Hơn một tháng, việc tu luyện của tộc nhân, cũng không hề tụt lại phía sau.

Những người sở hữu huyết mạch Đại Vu như Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, hiện nay đều đã đột phá Nhất Giai Đỉnh Phong.

Những người như Sở Tùy Phong, Sở Chấn Long, cũng lần lượt bước vào Nhất Giai Hậu Kỳ, thực lực tăng lên nhanh chóng.

Hơn nữa, Sở gia, ngoại trừ những đứa trẻ dưới mười bốn tuổi, bất kể nam nữ, hiện nay đều đã bước vào Nhất Giai.

Thậm chí, từ thông tin của một số tộc nhân, có không ít người đã có một số thành tựu về luyện đan, luyện khí, trận pháp, cơ quan thuật.

Luyện đan, luyện khí đơn giản, bố trí một vài trận pháp, cũng căn bản không làm khó được họ.

Điểm này, khiến Sở Kiêu xem mà trong lòng cực kỳ vui mừng.

Dù sao, theo thời gian trôi đi, một số đan dược, vũ khí cơ bản của gia tộc, sẽ không cần phải mua từ cửa hàng hệ thống nữa.

Bá!

Sau khi thu lại tất cả các bảng thông tin, Sở Kiêu mới từ trên xích sắt lơ lửng đứng dậy.

"Ra ngoài hơn một tháng, cũng đến lúc nên rời đi rồi!" Sở Kiêu ánh mắt quét một vòng, toàn bộ không gian dưới lòng đất, sau đó thân hình lóe lên, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Sau khi ra khỏi Tứ Phương Thành, hắn cũng không đi về phía Thường Sa thành, mà ngay lập tức lao về phía Sở Thị Sơn Trang.

Hắn phải trở về Sở Thị Sơn Trang xem trước, Sở Chấn Long và những người khác, nuôi dưỡng những con hung thú non kia thế nào, trồng những linh chủng kia ra sao.

Lúc đến, hắn mất chưa đến một giờ đồng hồ, hiện tại tu vi lại đột phá, chỉ cần nửa giờ, liền vượt qua hơn hai trăm dặm đường núi.

Khi đến cách Sở Thị Sơn Trang không xa, đứng trên một sườn dốc cao, trên mặt hắn lập tức lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy, toàn bộ Sở Thị Sơn Trang, vốn nên ở nơi đó, lúc này nhìn bằng mắt thường, lại không thấy được.

Chỉ có mấy ngọn núi trơ trụi tọa lạc ở đó, không còn gì khác.

Nhưng hắn lại nhớ rõ, Sở Thị Sơn Trang tọa lạc trên mấy ngọn núi đó.

"Có chút thú vị... dùng mê trận, huyễn trận, ẩn giấu toàn bộ Sở Thị Sơn Trang sao?" Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Với tu vi hiện tại, cũng như sự tinh thông về trận pháp cơ sở, tự nhiên có thể nhìn ra ngay, bên ngoài toàn bộ Sở Thị Sơn Trang, được bố trí từng cái trận pháp.

Những trận pháp này cũng không có lực sát thương, về cơ bản đều là các loại huyễn trận, khốn trận và mê trận cơ sở.

Chúng cũng chỉ có thể ảnh hưởng đến mắt thường và tinh thần lực của con người, cũng chính vì vậy, nhìn bằng mắt thường, không thể thấy được Sở Thị Sơn Trang.

Hơn nữa, những trận pháp cơ sở này, đều là do tộc nhân nghiên cứu trận pháp, đơn giản bố trí.

Bá!

Chương 143

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu thân hình lóe lên, lại lần nữa lao về phía trước.

Ong!

Ong!

Ong!

Sở Kiêu bước vào phạm vi trận pháp, thân hình mấy lần lóe lên, liền phá vỡ trận pháp, trực tiếp đến dưới Sở Thị Sơn Trang.

"Người nào?" "Kẻ tự ý xông vào, giết không tha!" Tuy nhiên, đúng lúc này, hai tiếng quát lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy hai bên bậc thang dưới tấm biển đá khổng lồ phía trước, có hai nam tử vạm vỡ mặc đồ đen bó sát, tay cầm đao kiếm, sau khi cảm giác có người xông vào trận, lập tức vẻ mặt cảnh giác.

Nhưng, khi nhìn rõ người đến là Sở Kiêu, hai nam tử vạm vỡ lập tức biến sắc, vội vàng quỳ một gối xuống đất, vẻ mặt cực kỳ cung kính nói: "Hỏa Cửu Nhất, Hỏa Bát Thất ra mắt Tộc trưởng, xin Tộc trưởng thứ tội!" "Được rồi, các ngươi đến Sở Thị Sơn Trang lúc nào?" Nhìn hai người trước mắt, Sở Kiêu cũng không để ý hành vi vừa rồi của họ, xua tay, trực tiếp để hai người đứng lên.

Hai người này là thành viên trong đội hộ vệ gia tộc, mặc dù hắn chưa từng gặp tất cả thành viên đội hộ vệ gia tộc, và người của đội hộ vệ gia tộc, cũng chưa từng gặp hắn.

Nhưng thân là tộc trưởng, chỉ cần dựa vào khí tức, cũng như vòng hào quang trung thành của đội hộ vệ gia tộc, là có thể nhận ra thân phận cụ thể của đối phương.

Ngược lại, cũng vậy!

Dù sao, đội hộ vệ gia tộc vô điều kiện tử trung với Sở gia, tử trung với tộc trưởng, vừa rồi cũng là do hai người nhất thời không phản ứng kịp, sau khi chính thức nhìn thấy Sở Kiêu, cũng như khí tức độc nhất của tộc trưởng, hai người tự nhiên nhận ra ngay.

Đối với đội hộ vệ gia tộc, trên thực tế cũng không có tên thật.

Bởi vì Sở gia truyền thừa huyết mạch Vu tộc, Sở Kiêu liền dùng năng lực của mười hai Tổ Vu, chia những người này thành các tổ.

Không gian, thời gian, kim mộc thủy hỏa thổ, phong, lôi, vũ, điện, thiên khí.

Cho nên, toàn bộ đội hộ vệ gia tộc, bất kể sau này có bao nhiêu người, đều được chia thành mười hai bộ phận.

Có lẽ tương lai, có thành viên đội hộ vệ gia tộc lập đại công, sẽ được ban cho họ Sở, nhưng ít nhất hiện tại vẫn chưa có.

"Bẩm Tộc trưởng, thuộc hạ và những người khác đã đến đây từ hơn nửa tháng trước, đảm nhận công tác bảo vệ, chuyến này có hai bộ Phong và Hỏa tổng cộng hai trăm người." Ồ?

Nghe vậy, Sở Kiêu gật đầu, sau đó xua tay nói: "Tiếp tục bảo vệ, có người dám tự ý xông vào, có thể tùy nghi hành sự!" Lời vừa dứt, bóng dáng Sở Kiêu nháy mắt biến mất tại chỗ.

"Vâng, Tộc trưởng!" Nhận được mệnh lệnh của Sở Kiêu, hai thành viên đội hộ vệ gia tộc, lập tức hô vang một tiếng, sau đó lại lần nữa đứng ở hai bên, như một cây tùng bách, bảo vệ nơi này.

Sở Kiêu thân hình cực nhanh, cũng không đi tìm Sở Chấn Long và những người khác ngay, mà đi vòng quanh toàn bộ Sở Thị Sơn Trang mấy vòng.

Nhìn những thửa ruộng được khai hoang trên mấy ngọn núi xung quanh, cũng như những linh chủng vừa được gieo xuống, trên mặt hắn lập tức lộ ra một nụ cười hài lòng.

Những hạt giống này gieo xuống, với sự trợ giúp của linh dịch, nhiều nhất ba tháng, liền có thể trưởng thành.

Đến lúc đó, trên dưới Sở gia, về cơ bản sẽ nói lời tạm biệt với lương thực thông thường.

Còn những con hung thú non kia, cũng đều được nuôi dưỡng, hung thú loại heo bò dê, gà vịt ngỗng, mặc dù dã tính khó thuần, nhưng may mà thực lực đều không mạnh, tộc nhân nuôi dưỡng vừa vặn.

Đầm nước dưới thác nước sau trang viên, cũng đã hòa vào linh dịch, bên trong nuôi không ít cá đầy linh tính.

Tương lai nếu có tộc nhân thèm ăn, cũng có thể bắt mấy con lên giải sầu.

Đi mấy vòng, thậm chí thấy có một số tộc nhân đang nghiêm túc nghiên cứu đan, khí, trận tam đạo, cũng như cơ quan thuật của Mặc gia, Công Thâu gia.

"Chấn Long, Chấn Hải, mau đến gặp ta!" Sở Kiêu trở về trang viên, truyền âm cho hai người Sở Chấn Long, sau đó trực tiếp nằm lên một chiếc ghế bập bênh, khá là ung dung đung đưa.

Phải nói, nằm trên loại ghế bập bênh này, thỉnh thoảng uống một tách trà, quả thật rất thư thái.

Lúc này, hai anh em Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải đang bận rộn, sau khi nghe thấy giọng nói truyền đến bên tai, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Tộc trưởng?" "Là Tộc trưởng?" Hai người vội vàng ngẩng đầu, nhìn về phía trang viên của Tộc trưởng, mặc dù không biết vì sao Tộc

trưởng trở về mà không có chút động tĩnh nào, nhưng hai người cũng không nghĩ nhiều, sau khi đặt công việc trên tay xuống, lập tức đi về phía trang viên của Tộc trưởng.

Không bao lâu, khi hai người đến trang viên của Tộc trưởng, thấy Tộc trưởng đang nằm trên ghế bập bênh, vội vàng cúi người hành lễ, vẻ mặt cung kính nói: "Tộc trưởng, ngài từ Tứ Phương Thành về sao?" "Tộc trưởng, ngài trở về cũng không nói một tiếng, chúng tôi cũng tiện xuống núi nghênh đón ngài một phen." Nghe lời hai người nói, Sở Kiêu khẽ liếc nhìn hai người một cái, sau đó nhàn nhạt cười nói: "Có gì mà đón, chuyện ở Tứ Phương Thành kết thúc rồi, cho nên ta trở về một chuyến." "Tộc trưởng, vậy ngài chuẩn bị ở lại bao lâu?" "Ngày mai sẽ lên đường đến Thường Sa thành, nhưng hai người các ngươi, quản lý Sở Thị Sơn Trang không tồi, linh chủng, hung thú non đều chăm sóc rất tốt." Sở Kiêu mặt mang ý cười, tán thưởng nhìn hai người nói.

"Đều nhờ linh chủng và hung thú non mà Tộc trưởng để lại, những thứ này, không chỉ giúp tộc nhân tiết kiệm thời gian ăn uống, đối với tu luyện sau này cũng có không ít chỗ tốt." "Đúng vậy Tộc trưởng, gạo và bột mì từ linh chủng này, ẩn chứa linh khí phong phú, thịt hung thú lại khí huyết cực kỳ dồi dào, sử dụng lâu dài đối với tu vi giúp ích không nhỏ đâu." Nhắc đến những linh chủng và hung thú này, trên mặt hai người Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải, liền không tự chủ được lộ ra một vẻ kinh hỉ.

Đối với công hiệu của linh chủng và thịt hung thú, không chỉ hai người họ, tất cả tộc nhân đều biết.

Dù sao, trong không gian giới chỉ mà Sở Kiêu để lại trước đây, ngoài linh chủng và hung thú non ra.

Còn có một lô bột mì làm từ linh chủng, và không ít huyết nhục

hung thú.

Tộc nhân mỗi người chia một ít, có thể ăn được mấy tháng.

Đến lúc đó, sau khi ăn hết, những linh mễ, bột mì và hung thú non được trồng, nuôi dưỡng, cũng nên trưởng thành rồi.

"Lát nữa làm một ít cho ta cũng nếm thử, rồi ra đầm nước phía sau bắt mấy con cá nếm thử vị tươi, ăn no uống đủ ngày mai ta cũng nên trở về Thường Sa thành." "Vâng, Tộc trưởng!!" Thường Sa thành!

Trên một con phố dài, mấy đứa trẻ khoảng mười mấy tuổi, đang ở một quán mì, vừa ăn mì vừa nói chuyện.

Mấy đứa trẻ này không ai khác, chính là Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu, cùng với Sở Ngũ Hành và Sở Thất Dạ bốn người.

"Này Ngũ ca, ta nghe nói không ít tộc nhân trong nhà các ngươi, trong khoảng thời gian này, đều chạy ra ngoài đổ đấu, có thật không vậy?" Ngô Tiểu Cẩu vừa ăn mì, vừa vẻ mặt tò mò hỏi.

"Chậc~" Sở Ngũ Hành ăn một miếng mì lớn, không hề để ý gật đầu: "Có chuyện đó, Tiểu Cẩu ngươi hỏi chuyện này làm gì?" "He he, Ngũ ca, ý của Tiểu Cẩu ngươi không hiểu sao?

Hắn cũng muốn ra ngoài đổ đấu." Giải Cửu bên cạnh nhếch miệng cười, nháy mắt với Ngô Tiểu Cẩu.

"Muốn đổ đấu thì đi đi, Ngô gia các ngươi không phải là thế gia đổ đấu sao, ta nghe nói ngươi cũng xuống không chỉ một ngôi mộ, cứ đi đi." Sở Thất Dạ bực bội liếc nhìn hắn một cái nói.

"Ngũ ca, Thất ca, ta có xuống mộ, nhưng đều là theo cha ta và ông già nhà ta xuống, chưa từng một mình xuống mộ đâu." "Ta muốn ra ngoài đổ đấu, người nhà ta cũng không cho phép, hai ngày trước ta về nhà hỏi một câu, suýt nữa bị cha ta đánh gãy chân." Ngô Tiểu Cẩu nghe vậy, không khỏi thở dài một hơi, mặt mày buồn rười rượi.

Thân là Ngô Tiểu Cẩu của thế gia đổ đấu, hắn muốn ra ngoài đổ đấu cũng không phải một hai lần, nhưng mỗi lần nhắc đến chuyện này, ông già trong nhà đều mắng một trận.

"Xì!" "Ta thấy ngươi ấy, là nhát gan, thật sự muốn đổ đấu, cứ lén lút đi, ông già nhà ngươi có đánh, đó cũng là chuyện sau này." Sở Ngũ Hành khinh bỉ liếc nhìn hắn một cái, có chút coi thường sự nhát gan của gã này.

Chưa đổ đấu hạ mộ, đã sợ này sợ nọ, sau này làm được gì?

"Ngũ ca, ngươi thật sự nghĩ ta không dám làm vậy sao, ta chẳng phải cũng lo sợ đào phải một ngôi mộ hung sao?" "Thật sự gặp phải đại Tống tử, cái thể chất của ta, không đủ cho Tống tử nhét kẽ răng đâu." "Với lại, ta không tin Ngũ ca ngươi không muốn đi đổ đấu, chẳng phải ngươi cũng chưa đi sao?" Bị Sở Ngũ Hành coi thường như vậy, Ngô Tiểu Cẩu tỏ vẻ không phục, vẻ mặt phản bác nhìn hắn.

"Tiểu Cẩu, ngươi nói đúng trọng điểm rồi, Ngũ ca ta cũng muốn ra ngoài đổ đấu, nhưng người trong nhà căn bản không đưa đi, tự đi ư, không tìm được mộ táng, đi đâu đổ đấu?

Đổ đấu cái nỗi gì!" Sở Thất Dạ cười hắc hắc, nói xong, bĩu môi với Sở Ngũ Hành, tỏ vẻ gã này cũng chỉ mạnh miệng, thực tế cũng không được.

"Tiểu Thất, ngươi có phải muốn ăn đòn không?" Bị Sở Thất Dạ nói như vậy trước mặt mọi người, Sở Ngũ Hành lập tức không phục, đập bàn một cái, trừng mắt nhìn hắn.

"Hừ!" "Đánh thì đánh, ta sợ ngươi sao, hai chúng ta thực lực cũng kẻ tám lạng người nửa cân." Sở Thất Dạ bĩu môi, cũng không hề chịu thua.

Hai người thực lực quả thực không chênh lệch bao nhiêu, đều

chưa bước vào Nhất Giai, nhưng sau khi có thêm chiến kỹ võ đạo của gia tộc, luận chiến đấu lực cũng có thể sánh ngang với cường giả Hóa kình.

"Được rồi, hai anh em các ngươi cứ động một tí là muốn đánh nhau, một ngày không đánh mấy trận không thoải mái à." Thấy hai người lại muốn đánh nhau, Giải Cửu vẻ mặt bất lực nói.

Lâu như vậy, tận mắt hắn thấy, hai anh em đã đánh mấy chục, mấy trăm trận, mỗi lần đều kết thúc bằng hòa.

Nhưng phải nói một điều, thực lực hai người thật sự rất mạnh, ít nhất theo hắn thấy, toàn bộ Cửu Môn có thể thắng được hai người, tuyệt đối đếm trên đầu ngón tay.

"Tiểu Ngũ, Tiểu Thất, hai đứa lại cãi nhau rồi phải không." Lúc này, bên cạnh quán mì, một thiếu nữ khoảng mười tám tuổi, dung mạo xinh đẹp, đi tới, nhìn Sở Ngũ Hành hai người đang trừng mắt không chịu thua, vội vàng tiến lên kéo hai người.

Thiếu nữ trông cực kỳ dịu dàng, có cảm giác của vùng sông nước Giang Nam, giọng nói nhẹ nhàng.

Khi thấy thiếu nữ, hai người vội vàng thu lại ánh mắt, sau đó cười hắc hắc.

"Nha Đầu tỷ tỷ, bọn ta không cãi nhau đâu, không bằng ta hỏi Nha Đầu tỷ tỷ, đề nghị trước đây của ta, ngươi thấy thế nào?" "Tộc trưởng nhà ta, trông phải nói là phong thần tuấn lãng, khí chất siêu phàm thoát tục, đó là cả Thường Sa thành đều công nhận." "Nha Đầu tỷ tỷ không bằng đến nhà ta, làm đầu bếp cho tộc trưởng nhà ta, đợi ngươi gặp tộc trưởng nhà ta, chắc chắn sẽ khiến ngươi mắt tròn mắt dẹt." Sở Ngũ Hành nháy mắt, nhếch miệng trêu chọc.

"Tiểu Ngũ à, mau ăn mì của ngươi đi." Bị Sở Ngũ Hành trêu chọc

như vậy, mặt Nha Đầu lập tức đỏ bừng, bực bội lườm hắn một cái, sau đó quay người bắt đầu bận rộn với công việc ở quán mì.

"Ngũ ca, ngươi thật sự định giới thiệu Nha Đầu tỷ tỷ, cho Sở tộc trưởng à?" Nhìn Nha Đầu đang bận rộn bên cạnh, Ngô Tiểu Cẩu không khỏi nhỏ giọng hỏi.

"Đó là tự nhiên, tộc trưởng vì Sở gia chúng ta mà hao tâm tổn sức, căn bản không được nghỉ ngơi đàng hoàng, thân là tộc trưởng của Sở gia chúng ta, hiện tại ngay cả một người phụ nữ cũng không có, đó là chuyện mà trên dưới Sở gia chúng ta đều đang lo lắng." "Nếu ta có thể để Nha Đầu tỷ tỷ, ở bên cạnh tộc trưởng, hắc hắc... trên dưới trong tộc, ai mà không phải nhìn ta với ánh mắt khác?" Nghĩ đến việc trên dưới Sở gia, tất cả tộc nhân gặp, đều phải giơ ngón tay cái khen ngợi, Sở Ngũ Hành không khỏi cười ngây ngô.

Cái gọi là Nha Đầu tỷ tỷ, cũng không có tên, chỉ gọi là Nha Đầu.

Dù sao thời đại này, người không có tên chính thức, rất nhiều.

Nha Đầu năm nay vừa tròn mười tám tuổi, cùng cha mở quán mì ở Thường Sa thành mưu sinh.

Sở Ngũ Hành mấy người sớm đã quen biết Nha Đầu, mấy hôm nay cha của Nha Đầu vừa hay bị bệnh, cho nên chỉ có một mình cô ra mở quán.

Đối với một nữ tử có dung mạo xinh đẹp, khí chất như vùng sông nước Giang Nam như Nha Đầu, Sở Ngũ Hành và Sở Thất Dạ hai người, đều cực kỳ thích, muốn mai mối với tộc trưởng.

Vị trí chính thê chắc chắn không thể, nhưng làm một thiếp thất, đối với Nha Đầu cũng chỉ có lợi, không có hại.

Thậm chí có thể nói, Nha Đầu đã được hời lớn.

Dù sao, nếu thật sự trở thành thiếp thất của tộc trưởng, vậy chắc

chắn sẽ bước vào con đường tu hành, tương lai sao có thể so sánh với hiện tại?

Nhìn Sở Ngũ Hành đang chìm trong ảo tưởng, Giải Cửu nhẹ nhàng ho một tiếng, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở: "Ngũ ca, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ta nghe nói Hoắc gia đương gia Hoắc Tam Nương, có hôn ước với tộc trưởng nhà ngươi, chuyện này cả Cửu Môn đều biết.

Chuyện này, đừng nói để cô ấy biết, để tộc trưởng nhà ngươi biết, chắc chắn không có kết cục tốt đẹp đâu.

Chương 144

Dù sao Hoắc đương gia kia không phải người bình thường, nếu thật sự gả vào Sở gia, không chừng ngày nào đó sẽ gây khó dễ cho ngươi." "Ách..." Nghe lời của Giải Cửu, nụ cười trên mặt Sở Ngũ Hành lập tức cứng đờ.

Nhưng rất nhanh, hắn lại lắc đầu, cười hắc hắc nói: "Không sao không sao, chuyện này ta cũng biết, nhưng tộc trưởng nhà ta là người thế nào?

Bất kể Hoắc đương gia tương lai có vào Sở gia hay không, có một chuyện là sự thật.

Đó là tộc trưởng nhà ta sau này chắc chắn không chỉ có một người phụ nữ, Hoắc đương gia tốt nhất không phải là người hay ghen tuông, nếu vậy, trên dưới Sở gia chúng ta đều sẽ kính trọng cô ấy.

Nhưng nếu là người hay ghen, không dung thứ tộc trưởng nhà ta cưới người phụ nữ khác, đừng nói chúng ta những tộc nhân này, ngay cả tộc trưởng nhà ta cũng không tha." "Sở Ngũ Hành, ngươi giỏi quá nhỉ, dám nói xấu Hoắc đương gia như vậy, thật không sợ à." Nghe những lời của Sở Ngũ Hành, Sở Thất Dạ bên cạnh không khỏi bực bội nói: "Nếu tộc trưởng đã có thể cùng Hoắc đương gia đính hôn ước, vậy chứng tỏ tộc trưởng đã thừa nhận, cho dù tương lai không phải chính thê, đó cũng là phu nhân của tộc trưởng.

Là người mà chúng ta sau này phải tôn trọng, sao có thể ở đây nói bậy nói bạ?" "Ách... ta chỉ nói bừa thôi, huống hồ ta cũng không có ý không tôn trọng, ta chỉ muốn Nha Đầu tỷ tỷ cũng gả cho tộc trưởng." Sở Ngũ Hành nghe vậy, không khỏi rụt cổ lại, có chút không phục nhỏ giọng nói.

“Được rồi được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, Ngũ ca, ngươi không phải cũng muốn đổ đấu sao?

Hay là bốn chúng ta kết bạn, cùng nhau đổ đấu hạ mộ thế nào?” “Chuyện tìm mộ táng giao cho Tiểu Cẩu, nếu gặp đại Tống tử, giao cho hai người các ngươi đối phó, thế nào?” Lời này của Giải Cửu vừa nói ra, mắt mấy người lập tức sáng lên.

“Hắc, có triển vọng!” “Cứ vậy đi, chúng ta chuẩn bị hai ngày, sau đó xuất phát đổ đấu, cố gắng đổ một ngôi mộ không tồi, đợi trở về sau, xem ai còn dám coi thường chúng ta.” Sở Ngũ Hành càng nghĩ, càng thấy cách này không tồi.

“Đi đi đi... chúng ta về chuẩn bị trước.” Mấy người ăn sạch mì trong bát, lại chào Nha Đầu một tiếng, liền vội vã rời đi.

Cùng lúc đó, sáng sớm Sở Kiêu đã rời khỏi Sở Thị Sơn Trang, chỉ mất vài giờ đồng hồ, đã đến Thường Sa thành.

Vừa bước vào đại viện Sở phủ, liền thấy Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong hai người, từ bên ngoài cùng nhau trở về.

“Tộc trưởng!” “Tộc trưởng!” Khi thấy Sở Kiêu, hai người vội vàng cung kính hành lễ, vẻ mặt kinh hỉ nói.

“Tộc trưởng, ngài về lúc nào vậy, cũng không báo cho chúng tôi một tiếng.” Sở Kiêu xua tay, vừa đi vào sân, vừa cười nói: “Hôm qua ta đã về Sở Thị Sơn Trang, cũng vừa mới đến phủ.” “Tộc trưởng, tôi nghe Phong ca nói, chuyến này ngài đi Tứ Phương Thành, lần này thu hoạch thế nào?” Một nhóm người vào chính đường, Sở Trường Dịch vẻ mặt mong đợi hỏi.

“Không tồi!” Sở Kiêu cười gật đầu: “Đánh sập một cứ điểm quan trọng của Trương gia, thu được không ít đồ cổ minh khí, và không ít thần binh lợi khí.

Lát nữa ta sẽ giao đồ cổ minh khí cho ngươi, mang đi xử lý, những thần binh lợi khí kia vừa hay cho tộc nhân sử dụng.

Nếu không thích, có thể dùng luyện khí thuật luyện chế lại một phen, tuy không có phẩm chất tốt hơn thần binh ta cho trước đây, nhưng cũng là binh khí không tồi." Nói xong, Sở Kiêu nhìn hai người lại hỏi: "Hơn một tháng, Sở gia chúng ta phát triển thế nào rồi?" "Tộc trưởng, hiện tại việc kinh doanh đồ cổ minh khí của Sở gia chúng ta, ở ba tỉnh lân cận, tuyệt đối là hàng đầu, tiệm vàng, cửa hàng trang sức cũng đã mở, việc kinh doanh cũng không tồi.

Hiện tại tôi đang tích cực, ở các tỉnh miền nam, mua cửa hàng, chuẩn bị đưa việc kinh doanh càn quét toàn bộ miền nam." Nghe câu hỏi, Sở Tùy Phong đứng dậy, trên mặt tràn đầy nụ cười vui mừng nói.

"Ngoài ra, đội hộ vệ gia tộc cũng đã chiêu mộ đủ tám nghìn người, hiện tại vừa tiến hành huấn luyện quân sự, vừa dạy họ tiên võ đạo.

Hiện tại cũng về cơ bản đã bước vào con đường tu hành, năm trăm người đầu tiên, hiện tại ít nhất đều có tu vi Vũ Sinh Đỉnh Phong.

Bảy nghìn năm trăm người còn lại, có hai nghìn người chính thức bước vào Vũ Sinh, những người còn lại cần một khoảng thời gian nữa mới được.

À đúng rồi Tộc trưởng, trang bị vũ khí của chúng ta hiện tại có chút không đủ, ngoại trừ năm trăm người đầu tiên, những người khác không có súng ống đạn dược." Lời của Sở Trường Dịch, khiến Sở Kiêu không khỏi hài lòng gật đầu.

"Trang bị vũ khí, súng ống đạn dược những thứ này không cần lo lắng, sau này ta sẽ đưa cho các ngươi." Đối với hắn, những súng ống đạn dược này căn bản không đáng bao nhiêu điểm gia tộc.

Cùng với lô vũ khí trang bị mà hệ thống cấp phát trước đây, trong

cửa hàng hệ thống, một nghìn điểm gia tộc, liền có thể mua súng ống đạn dược cho hai nghìn năm trăm người của một trung đoàn chủ lực, bao gồm các loại lựu đạn, pháo.

Muốn trang bị đầy đủ cho tám nghìn đội hộ vệ gia tộc, chỉ cần ba nghìn điểm gia tộc là đủ.

Nhưng, nếu muốn thay đổi những vũ khí trang bị này thành loại hiện đại hóa của hậu thế, giá cả tương đối cao, xấp xỉ phải hai ba vạn điểm gia tộc.

Nếu muốn mua các loại pháo tên lửa, tên lửa, bom nhiệt áp uy lực khủng bố, điểm gia tộc cần thiết, ít nhất cũng phải vài vạn, thậm chí mười mấy vạn.

Còn cái gọi là bom nguyên tử, thì càng là mấy chục vạn...

Nhưng những thứ này, đều là vật tiêu hao, trong thời gian ngắn mua một ít từ cửa hàng hệ thống để ứng phó thì được, lâu dài mua từ hệ thống hoàn toàn không thực tế, cũng căn bản không đáng.

Chẳng bằng đợi thêm vài năm, tộc nhân lúc đó hoàn toàn có thể chế tạo ra những vũ khí thời Thế chiến thứ hai, thậm chí sau đó.

Còn bom nguyên tử, loại vũ khí siêu lớn khủng bố, ít nhất cũng phải tám năm, mười năm, mới có thể chế tạo ra.

Dù sao, muốn chế tạo vũ khí, không chỉ cần tinh thông kỹ thuật chế tạo vũ khí, còn phải tạo ra các loại máy móc, linh kiện, v.v. các loại đồ vật.

Đối với những điều này, Sở Kiêu cũng không vội.

Sở gia tương lai sẽ đi theo con đường tu luyện và khoa học kỹ thuật song hành, có lẽ theo sự tinh thông hơn của tộc nhân tương lai đối với đan, khí, trận tam đạo, có thể kết hợp những thứ này với khoa học kỹ thuật cũng không chừng.

“Tùy Phong, đi thông báo cho Chá Cô Tiêu, đến lúc, cũng nên thương lượng chuyện đi đến Hiến Vương Mộ ở Điền Nam Trùng Cốc rồi.” “Tộc trưởng, ngài muốn đi Hiến Vương Mộ?” Khi nghe Sở Kiêu nói, Sở Trường Dịch lập tức kinh ngạc, vội vàng đứng dậy kinh hô.

“Tộc trưởng, ngài không phải nói Hiến Vương Mộ cực kỳ hung hiểm, nếu không phải trời sập, thì người ngoài khó mà phá được, cho dù với thực lực của ngài, cũng không thể đảm bảo an toàn trở về sao?” “Tôi nhớ trước đây, ngài nói ít nhất phải đợi một năm rưỡi nữa, mới định đến Hiến Vương Mộ, chẳng lẽ lần này ngài đã đột phá Tam Giai rồi sao?” Sở Tùy Phong bên cạnh cũng theo bản năng đứng dậy, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

“Trước đây ta đã đánh giá sai chiến lực của mình, cho nên mới nói ít nhất phải một năm rưỡi nữa.” “Lần này ta ở Tứ Phương Thành, tu vi đột phá, bước vào Nhị Giai Đỉnh Phong, luận chiến lực tuyệt đối vượt qua Tam Giai, Hiến Vương Mộ cũng không phải là không thể đi một chuyến.” Nhìn vẻ mặt lo lắng của hai người, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười, giải thích.

“Nhị Giai Đỉnh Phong?” “Chiến lực vượt qua Tam Giai?” “Hít...

Tộc trưởng, thực lực của ngài lại đạt đến trình độ như vậy rồi sao?” Nghe Sở Kiêu nói, hai người Sở Trường Dịch lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Hai người hiện tại một người bước vào Nhất Giai Đỉnh Phong, một người đạt đến Nhất Giai Hậu Kỳ, luận chiến lực nhiều nhất có thể sánh ngang với Nhị Giai Sơ Kỳ, không ngờ chiến lực của Tộc trưởng đã vượt qua Tam Giai.

Mới tu luyện bao lâu chứ?

Chưa đầy nửa năm thôi, nếu cho Tộc trưởng thêm một năm rưỡi

nữa, chẳng phải chiến lực sẽ vượt qua Tứ Giai, Ngũ Giai sao?

"Nếu Tộc trưởng đã quyết định rồi, vậy tôi đi Dương phủ một chuyến, gọi Chá Cô Tiêu đến, thương lượng chuyện đi Hiến Vương Mộ." "Nhưng Tộc trưởng, cho dù chiến lực của ngài mạnh mẽ, nhưng chuyến đi Hiến Vương Mộ này dù sao cũng hung hiểm vạn phần, chuyến này xin hãy mang theo chúng tôi, bất kể thế nào, cũng có thể giúp đỡ ngài." Sở Tùy Phong hai tay ôm quyền, cúi người hành lễ, trịnh trọng nói.

"Phong ca nói không sai, xin Tộc trưởng hãy mang theo chúng tôi." Sở Trường Dịch cũng gật đầu, tán thành.

Theo lời của Tộc trưởng, Hiến Vương Mộ hung hiểm khó lường như vậy, tuyệt đối là ngôi mộ có quy mô lớn nhất, nguy hiểm nhất mà họ từng biết.

Nếu không đi cùng, thật sự không yên tâm.

Không giúp được việc lớn, nhưng nếu vào lúc nguy cấp, có thể thay Tộc trưởng đỡ được một đòn chí mạng, đó cũng là lời rồi.

"Yên tâm đi, cho dù các ngươi không nói, chuyến này ta cũng sẽ mang theo các ngươi." Nhìn hai người trịnh trọng như vậy, Sở Kiêu không khỏi vui mừng mỉm cười, gật đầu, đồng ý với lời của hai người.

"Hiến Vương Mộ quy mô khổng lồ, ngoài các ngươi ra, ta định thông báo cho Trần Tổng bả đầu của Thường Thắng Sơn, ban đầu ở Bình Sơn ta đã từng hứa với Trần Ngọc Lâu." "Nếu đến Hiến Vương Mộ, nhất định sẽ thông báo cho hắn, đến lúc đó, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, cùng với Sở gia chúng ta, ba bên lại lần nữa liên thủ, cùng nhau đổ Hiến Vương Mộ!" Sở gia, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, ba bên lại lần nữa liên thủ?

Nghe Sở Kiêu nói, Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong hai người lập tức kinh ngạc.

Phải biết rằng, hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh, đều là những thế lực đã truyền thừa hàng nghìn năm trong giới đổ đấu.

Trước đây, Sở gia cùng Bàn Sơn, Tả Lĩnh, liên thủ đổ Bình Sơn đại mộ, có thể nói là đã chấn động toàn bộ giới đổ đấu.

Ngay cả bây giờ, vẫn khiến không ít người thán phục, trở thành một đoạn truyền kỳ.

Hiện tại ba bên lại lần nữa liên thủ, chuẩn bị đổ Hiến Vương Mộ, chuyện này nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ chấn động toàn bộ giới đổ đấu, khiến vô số người kinh ngạc.

Nghĩ đến đây, Sở Tùy Phong trịnh trọng hành lễ, trầm giọng nói: "Nếu đã như vậy, vậy tôi đi Dương phủ một chuyến trước, tìm Chá Cô Tiêu đến, cẩn thận thương lượng chuyện này." Nói xong, liền xoay người rời khỏi chính đường, nhanh chóng ra khỏi Sở phủ, đi về phía Dương phủ.

Tuy nhiên, vừa mới ra đến cửa phủ, liền thấy Sở Ngũ Hành, Sở Thất Dạ hai người, lén lút, trên người đeo một cái ba lô, đi về phía đường phố.

Thấy cảnh này, Sở Tùy Phong mày lập tức nhíu lại, trầm giọng quát: "Tiểu Ngũ, Tiểu Thất, hai thằng nhóc các ngươi định đi đâu?" Hai anh em Sở Ngũ Hành vừa mới thu dọn hành lý, chuẩn bị hội hợp với Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu, rời khỏi Thường Sa thành, nghe thấy giọng nói phía sau, sợ đến mức lập tức giật mình, vẻ mặt cứng đờ.

"Phong...

Phong ca..." Sở Ngũ Hành xoay người, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đối phương, lắp bắp có chút không biết nên nói gì.

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên, vội vàng cười hắc hắc nói: "Phong ca, hai đứa tôi ở nhà buồn chán quá, cho nên chuẩn bị đi tìm Tiểu Cẩu và Tiểu Cửu chơi." "Đúng đúng đúng, Tiểu Cẩu và Tiểu Cửu đang chờ chúng tôi đó, nếu anh không có việc gì, chúng tôi đi trước nhé." Nghe Sở Ngũ Hành nói, Sở Thất Dạ gật đầu như gà mổ thóc.

"Đi tìm Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu chơi?" Sở Tùy Phong mày nhíu chặt, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Ta bây giờ không có thời gian rảnh rỗi nói nhảm với các ngươi, Tộc trưởng về rồi, ta phải đi Dương phủ một chuyến, tìm Chá Cô Tiêu, hai đứa các ngươi tốt nhất ở yên trong nhà đừng đi đâu cả, nếu không tương lai cấm túc một tháng..." "Hả? Tộc trưởng về rồi?" "Không phải Tộc trưởng về rồi sao, đi tìm Chá Cô Tiêu làm gì?" Lời của Sở Tùy Phong, khiến hai thằng nhóc trong lòng kinh ngạc, đồng thời cũng không khỏi dấy lên chút tò mò.

Phong ca nhà mình, vội vã như vậy dường như thật sự có việc gấp?

"Ừm!" "Tộc trưởng cũng vừa về, tìm Chá Cô Tiêu thương lượng chuyện đi Hiến Vương Mộ." "Hai thằng nhóc các ngươi tốt nhất cho ta yên phận một chút, đừng gây ra chuyện gì." Bực bội lườm hai người một cái, Sở Tùy Phong xoay người đi về phía Dương phủ.

"Hiến Vương Mộ?" Sở Ngũ Hành, Sở Thất Dạ hai người nghe vậy, không khỏi nhìn nhau, trong lòng kinh hỉ vô cùng.

"Ta nghe Cửu Chiến ca nói về Hiến Vương Mộ, Hiến Vương Mộ cực kỳ hung hiểm, có danh xưng nếu không phải trời sập, thì người ngoài khó mà phá được.

Bây giờ Tộc trưởng tìm Chá Cô Tiêu thương lượng chuyện Hiến Vương Mộ, chẳng lẽ định đi đổ Hiến Vương Mộ?" Sở Ngũ Hành hai mắt sáng lên.

Hiến Vương Mộ à... nếu có thể cùng đi đổ Hiến Vương Mộ, ai còn thèm để ý đến những ngôi mộ nhỏ khác?

"Tiểu Thất, ngươi nói xem?" "Còn nói gì nữa, mau đi tìm Tiểu Cẩu và Tiểu Cửu, chúng ta không đi đổ đấu với họ nữa, sau đó trở về, bất kể thế nào cũng phải đi cùng Tộc trưởng đến Hiến Vương Mộ một chuyến." Sở Thất Dạ vẻ mặt kiên định, nếu không biết về Hiến Vương Mộ thì thôi, bây giờ đã biết, Tộc trưởng nhà mình muốn liên hợp với Bàn Sơn Chá Cô Tiêu cùng đi Hiến Vương Mộ, vậy hai người bọn họ cũng phải đi góp vui.

"Đi đi đi..." Phía bên kia!

Hiện tại Lão Dương Nhân, thân là Tứ gia của Cửu Môn, tự nhiên đã mua một tòa nhà lớn ở Thường Sa thành.

Dù sao, thân là đương gia của Cửu Môn, không có một cái mặt tiền, sao có thể được.

Dương phủ, tọa lạc trên một con phố bên cạnh đại viện Sở phủ, toàn bộ tòa nhà tương đương với năm gian sân.

Chương 145

Trong khoảng thời gian này, Chá Cô Tiêu đặc biệt sắp xếp một số tộc nhân đến Thường Sa thành, ngày thường cũng giúp Lão Dương Nhân làm một số việc.

Hơn nữa, hiện tại Bàn Sơn cũng đã mở mấy cửa hàng đồ cổ trong thành, đồng thời vì Bàn Sơn có không ít người tinh thông dược lý, cho nên đã mở mấy phòng khám.

Lúc không có việc gì, giúp người đời xem bệnh, vì giá cả không cao, người đến mỗi ngày có thể nói là nườm nượp không ngớt.

"Chá Cô huynh… Chá Cô huynh…" Dương phủ!

Vừa tiến vào cửa lớn của phủ trạch, đi theo tộc nhân Trát Cách Lạp Mã tộc, Sở Tùy Phong đi thẳng một mạch về phía nội viện.

"Tùy Phong huynh…?" Nghe thấy lời của Sở Tùy Phong, Chá Cô Tiêu vốn đang luyện võ trong sân liền lập tức dừng lại nghênh đón khách.

Đồng hành với y còn có Cửu Môn Tứ gia, Lão Dương Nhân.

Nhìn Sở Tùy Phong có vẻ vội vàng, vẻ mặt của Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân đều không khỏi có chút ngạc nhiên.

Sở Tùy Phong hành sự trước nay luôn không nhanh không chậm, sao hôm nay lại nóng nảy như vậy?

"Chá Cô huynh, Dương huynh đệ!" Thấy Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân đều ở đây, Sở Tùy Phong lập tức cười chắp tay hành lễ, sau đó vẻ mặt nghiêm túc lại, trịnh trọng nói: "Chá Cô huynh, tộc trưởng nhà ta hôm nay vừa hay trở về, bảo ta mời huynh qua một chuyến, thương lượng chuyện đến Hiến Vương Mộ." "?" Lời này của

Sở Tùy Phong vừa thốt ra, Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân nhất thời kinh ngạc.

"Tùy Phong huynh, Sở huynh đã về?

Muốn cùng ta thương lượng chuyện đến Hiến Vương Mộ?" Chá Cô Tiêu có chút khó tin nhìn về phía Sở Tùy Phong, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng, sợ rằng mình đã nghe nhầm.

"Không sai!" "Chá Cô huynh, chúng ta mau đi thôi, tộc trưởng nhà ta đang đợi đấy." Sở Tùy Phong mỉm cười, chắp tay nói.

"Được, được, được, vốn tưởng phải đợi một năm rưỡi, không ngờ mới hơn một tháng mà Sở huynh đã quyết định đi Hiến Vương Mộ, chẳng lẽ tu vi của Sở huynh đã có đột phá lớn hay sao?" "Sư đệ, đi, đi, đi, cùng ta đi gặp Sở huynh, chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng chuyện đến Hiến Vương Mộ." Lúc này, Chá Cô Tiêu vô cùng kích động, thậm chí có thể nói là vui như điên.

Ban đầu nghe Sở Kiêu nói ít nhất cần một năm rưỡi, tuy miệng đã đồng ý nhưng trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng đó cũng là chuyện không có cách nào khác, với năng lực của Bàn Sơn, căn bản không thể lấy được Mộc Trần Châu từ trong Hiến Vương Mộ.

Chuyện này, nhất định phải nhờ Sở Kiêu giúp đỡ.

Nhưng Sở Kiêu lúc đó cũng không có nắm chắc hoàn toàn, cho nên chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Vốn tưởng sau một năm rưỡi mới có thể đến Hiến Vương Mộ, lấy Mộc Trần Châu.

Không ngờ, chỉ mới hơn một tháng, Sở Kiêu lại gọi y đến thương lượng chuyện Hiến Vương Mộ, sao có thể không khiến y kích động, vui mừng khôn xiết?

Thậm chí giọng nói của y cũng không khỏi mang theo chút run rẩy.

"Sư huynh, ta đi cùng huynh, đó là mục tiêu hai ngàn năm qua của Trát Cách Lạp Mã tộc chúng ta, thân là một thành viên của Trát Cách Lạp Mã tộc, ta đương nhiên không thể thoái thác!" Lão Dương Nhân nắm lấy cánh tay Chá Cô Tiêu, vẻ mặt trịnh trọng, nội tâm cũng vui mừng vô hạn.

"Tùy Phong huynh lượng thứ, sư huynh đệ chúng ta để huynh chê cười rồi." Chá Cô Tiêu hít một hơi thật sâu, sau khi bình ổn lại cảm xúc trong lòng, không khỏi chắp tay hành lễ với Sở Tùy Phong đang đứng bên cạnh, cười khổ nói.

"Chá Cô huynh không cần như vậy, đây chẳng qua cũng là lẽ thường tình mà thôi." Sở Tùy Phong xua xua tay, tỏ ý không sao.

Huynh đệ Chá Cô Tiêu có biểu hiện như vậy, y cũng có thể hiểu được, nếu Sở gia bị một lời nguyền rủa quấy nhiễu hơn hai ngàn năm, chưa chắc đã tốt hơn Chá Cô Tiêu.

"Đi thôi, tộc trưởng đang đợi chúng ta, bàn bạc xong sớm, chúng ta cũng sớm đến Hiến Vương Mộ." "Không sai, Tùy Phong huynh đi trước!" "Mời!" Chẳng mấy chốc, ba người đã ra khỏi Dương phủ, đi về phía đại viện Sở phủ. … Bên kia!

Ngoài đại trạch Ngô gia!

Sở Ngũ Hành, Sở Thất Dạ hai người, đã hội họp cùng Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu.

Nhìn Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu tay xách nách mang, Sở Ngũ Hành nói với vẻ mặt khó hiểu: "Hai người các cậu, tay xách nách mang làm gì thế?" "Ngũ ca, chẳng phải chúng ta sắp đi đảo đấu sao?

Nếu gặp phải Tống tử, chẳng phải sẽ nguy hiểm sao, hai chúng tôi đặc biệt mang theo móng lừa đen, gạo nếp, máu chó đen, đến lúc đó

khẳng định sẽ có tác dụng lớn." Ngô Tiểu Cẩu nhấc nhấc mấy cái túi trên người, vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

"Được rồi, được rồi, mang mấy thứ này hoàn toàn là thừa, có hai chúng tôi ở đây, Tống tử bình thường đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Thật sự gặp phải Tống tử mà cả tôi và Tiểu Thất đều không giải quyết được, thì có mang thêm bao nhiêu móng lừa đen và máu chó đen cũng vô dụng." Sở Ngũ Hành bực bội liếc hai người một cái, nói.

"A?" "Vậy chẳng phải chúng ta mang đi vô ích sao?" Hai người nghe vậy liền ngẩn ra, nhưng nghĩ lại cũng đúng, với thực lực của Sở Ngũ Hành và Sở Thất Dạ, Tống tử bình thường thật sự không phải là đối thủ.

"Vậy đợi một chút, tôi đi đem mấy thứ này về cất lại." Nói rồi, Ngô Tiểu Cẩu chuẩn bị quay về đại trạch Ngô gia.

"Đợi đã…" "Tiểu Cẩu, Tiểu Cửu, nói với hai cậu một chuyện, chuyện bốn chúng ta ra ngoài đảo đấu thôi bỏ đi." "Cái gì?" Lời này vừa thốt ra, Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu đang hớn hở liền kinh ngạc, sau đó vội vàng hỏi: "Chuyện gì vậy, sao đột nhiên không đi nữa?

Chẳng lẽ bị người nhà phát hiện rồi?" "Cái đó thì không, tộc trưởng nhà ta đã về!" Sở Ngũ Hành lắc đầu, sau đó lại nhìn trái nhìn phải, làm ra vẻ thần thần bí bí nói: "Tộc trưởng nhà ta lần này trở về, dường như chuẩn bị hạ một cái đấu lớn, hai chúng tôi chuẩn bị trà trộn vào đó.

So với mấy ngôi mộ nhỏ chúng ta tìm được, mộ mà tộc trưởng chúng ta đi đảo đấu, khẳng định là một đại mộ.

Cho nên, hai chúng tôi cũng không đi với hai cậu nữa." "Được rồi Tiểu Ngũ, hai chúng ta nên mau chóng quay về thôi, nếu không Phong ca trở về, không thấy chúng ta, chúng ta thật sự xong đời đấy." "Đúng

đúng đúng… Tiểu Cẩu, Tiểu Cửu, không nói nữa nhé, chúng tôi đi trước đây!" Chào hai người một lần nữa, Sở Ngũ Hành và Sở Thất Dạ vội vã quay về Sở phủ.

"…Cứ thế mà đi rồi?" Nhìn bóng lưng hai người rời đi, vẻ mặt Ngô Tiểu Cẩu có chút khó tin.

"Không đi thì ở lại làm gì?" "Không nghe Ngũ ca vừa nói sao, Sở tộc trưởng dường như muốn đảo một đại mộ, Ngũ ca hai người họ chuẩn bị tham gia một chân." Giải Cửu nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói.

"Đại mộ…" Ngô Tiểu Cẩu nghe vậy, không khỏi rơi vào trầm tư.

Ngôi mộ có thể khiến cả Sở tộc trưởng cũng phải đích thân đến, tuyệt đối không đơn giản, không nghi ngờ gì chắc chắn là một đại mộ.

Loại đại mộ này, không chỉ Sở Ngũ Hành hai người có hứng thú, y cũng cực kỳ có hứng thú.

Chỉ tiếc, đó là ngôi mộ mà Sở gia nhắm tới, căn bản không có ai dám động tay vào, nếu không chỉ có một con đường chết.

Ngay cả Cửu Môn, cũng không được!

Càng sẽ không có ai, dám mạo phạm cả Sở gia. … Bên kia!

Đại viện Sở phủ!

Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân hai người, nhanh chóng theo Sở Tùy Phong đến Sở phủ, và đi vào trong chính đường.

"Sở huynh!" "Sở huynh!" Nhìn Sở Kiêu đang ngồi trên chủ vị, Chá Cô Tiêu hai người, lập tức chắp tay ôm quyền, trịnh trọng hành lễ nói.

"Ngồi xuống trước đi, thương lượng chuyện cũng không vội nhất thời!" Sở Kiêu xua tay, sắc mặt bình tĩnh nói.

Hai người nghe vậy, gật đầu, sau đó lần lượt ngồi xuống ghế.

“Sở huynh, ta nghe Tùy Phong huynh nói, ngài chuẩn bị ra tay với Hiến Vương Mộ rồi?” “Không sai!” Sở Kiêu gật đầu, vẻ mặt tươi cười nhìn hai người, mỉm cười nói: “Lần này tìm các vị đến, chính là vì thương lượng chuyện Hiến Vương Mộ.” “Sở huynh, ngài phải nghĩ cho kỹ, ngài cũng đã tự mình nói, Hiến Vương Mộ hung hiểm khó lường, nếu thực lực không đủ, không khác gì tự tìm đường chết.

Ta tuy muốn giải trừ lời nguyền của Trát Cách Lạp Mã tộc, nhưng tuyệt đối không thể để huynh vì chuyện này mà phải trả giá đắt.” Nhìn Sở Kiêu trên chủ vị, Chá Cô Tiêu không khỏi vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói.

“Yên tâm đi, ta há lại đem tính mạng của mình ra đùa giỡn?” Nhìn Chá Cô Tiêu có vẻ mặt có mấy phần lo lắng, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười.

“Nếu Sở huynh đã quyết định, vậy không biết khi nào chúng ta xuất phát?” Khi nào xuất phát?

Sở Kiêu nhíu mày, trầm tư một lúc rồi nói: “Ban đầu ta ở Bình Sơn, từng hứa rằng khi đến Hiến Vương Mộ, sẽ thông báo cho Trần huynh một tiếng.

Cho nên, ta chuẩn bị phái người đến Thường Thắng sơn một chuyến, trong tay Trần huynh có một tấm bản đồ Hiến Vương Mộ.

Có bản đồ, cũng có thể giúp ta tiết kiệm không ít chuyện.” Sở Kiêu vừa nói xong, Chá Cô Tiêu trước tiên là ngẩn ra, sau đó liền lập tức gật đầu đồng ý.

“Sở huynh nói rất đúng, tấm bản đồ trong tay Trần huynh nhất định phải lấy được, ban đầu đã hứa, vậy bây giờ đến Hiến Vương Mộ, bất luận y có đi hay không, đều nên báo cho y một tiếng.” “Tùy Phong, chuyện này giao cho ngươi đi làm, lát nữa ta sẽ viết một phong thư, ngươi cho tộc nhân ngày đêm phi ngựa đưa đến Thường Thắng

sơn." "Vâng, Tộc trưởng!" … Đối với chuyện đi đến Điền Nam Trùng Cốc Hiến Vương Mộ, Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu, tại Sở phủ thương lượng suốt ba tiếng đồng hồ, Chá Cô Tiêu mới mang theo vẻ mặt tươi cười, dẫn Lão Dương Nhân rời khỏi Sở phủ.

Điền Nam Trùng Cốc Hiến Vương Mộ, dù sao cũng là ngôi mộ có quy mô lớn nhất, đồng thời cũng nguy hiểm nhất mà hắn gặp phải từ trước đến nay.

Ngay cả đại mộ Bình Sơn, Thông Thiên Đại Phật tự ở Hắc Thủy thành, về mức độ nguy hiểm, cũng thua xa Hiến Vương Mộ.

Cho dù Sở Kiêu tự nhận rằng chiến lực hiện tại của mình có thể địch lại Hiến Vương chưa chết, nhưng hắn cũng không hề có chút sơ suất nào.

Lần này đến Hiến Vương Mộ, hắn định mang theo không ít tộc nhân của gia tộc.

Dù sao, ở thế giới này, sau này Sở gia nhất định sẽ có không ít tộc nhân đi trên con đường đảo đấu.

Hiến Vương Mộ là một ngôi mộ có quy mô lớn như vậy, vừa hay có thể mang theo một số tộc nhân để mở mang kiến thức, cũng để họ cùng với những dị thú mạnh mẽ và những thứ hung hiểm âm tà trong Hiến Vương Mộ, hảo hảo tử chiến một trận.

Như vậy, không chỉ có thể cho họ thêm cơ hội thực chiến, mà còn có thể tăng thêm kinh nghiệm đối phó với những ngôi mộ cấp độ nguy hiểm như vậy.

Sau này nếu đến những ngôi mộ lớn khác, cũng có thể ứng phó thành thạo hơn.

Ngoài ra, địa hình địa mạo của Điền Nam Trùng Cốc cực kỳ hiếm thấy, hắn định sau khi đảo xong Hiến Vương Mộ, sẽ chiếm cứ toàn

bộ Trùng Cốc, sau này có thể dùng làm một căn cứ bí mật của Sở gia.

Địa hình Trùng Cốc đặc thù như vậy, chỉ có một con đường ra vào, nếu có thể xây dựng một căn cứ lớn bên trong, rồi bố trí thêm một số cơ quan trận pháp ở lối vào.

Có thể nói, Điền Nam Trùng Cốc, tuyệt đối sẽ trở thành căn cứ bí mật nhất của Sở gia, người ngoài căn bản không thể dòm ngó.

Mang theo một đám tộc nhân, tiện thể mang theo một số đội hộ vệ gia tộc đi, vừa hay có thể dọn sạch các loại rắn độc, côn trùng, kiến và nhiều dị thú khác trong Trùng Cốc.

Như vậy, việc Sở gia xây dựng căn cứ trong Trùng Cốc, cũng sẽ dễ dàng và hiệu quả hơn.

Ngoài Sở gia ra, Chá Cô Tiêu cũng định mang theo Lão Dương Nhân, cùng một số tộc nhân Trát Cách Lạp Mã tộc.

Phải nói rằng, Trát Cách Lạp Mã tộc tuy mang lời nguyền hơn hai ngàn năm, nhưng luận về thực lực, thật sự không yếu.

Nếu không phải vì không có huyết mạch đặc thù, thật sự chưa chắc đã kém hơn Trương gia.

Chương 146

Hiện tại trong thành Trường Sa, có mấy chục tộc nhân Trát Cách Lạp Mã tộc, về cơ bản chiếm hơn một nửa dân số toàn tộc.

Thực lực của mỗi tộc nhân này đều không tồi, ít nhất đều đã bước vào hàng cường giả Quốc thuật Minh kình.

Đến Hiến Vương Mộ, đoạt lấy Mộc Trần Châu, là chuyện quan trọng như vậy, cho dù Chá Cô Tiêu không nói, e rằng những tộc nhân Trát Cách Lạp Mã tộc đó, cũng sẽ tranh nhau đòi đi cùng.

Đối với điều này, Sở Kiêu tự nhiên sẽ không từ chối.

Dù sao, đợi đến khi lấy được Hiến Vương Mộ, cầm được Mộc Trần Châu, Chá Cô Tiêu nhất định sẽ có độ thần phục đạt mức tối đa.

Toàn bộ Trát Cách Lạp Mã tộc, đều sẽ trở thành thế lực phụ thuộc của Sở gia.

Như vậy, những tộc nhân Trát Cách Lạp Mã tộc này, cũng tương đương với thuộc hạ của Sở Kiêu.

Vừa hay nhân chuyến đi Hiến Vương Mộ này, thử xem thực lực cụ thể của Trát Cách Lạp Mã tộc, cũng để đối phương thấy được thực lực của Sở gia.

Sau khi thương lượng xong với Chá Cô Tiêu, Sở Kiêu trực tiếp viết một phong thư, giao cho Sở Tùy Phong, bảo y phái một tộc nhân, nhanh chóng phi ngựa, hướng về phía Thường Thắng sơn.

Người đi đưa thư lần này không phải ai khác, chính là Sở Thanh, người trước đó đã theo dõi Trương Tiểu Quan. … Thường Thắng sơn cách thành Trường Sa không xa không gần, nhưng cũng có mấy trăm dặm đường.

Nàng bắt đầu xuất phát từ buổi chiều, đến khi trời tối, liền đã đến nơi Thường Thắng sơn tọa lạc.

"Đứng lại, làm gì đó?" Sở Thanh một thân kình trang màu đen, buộc tóc đuôi ngựa, sau lưng đeo một thanh Đường đao.

Vừa mới đến Thường Thắng sơn, nhìn thấy Trần gia trang ở sườn núi phía trước, giống như một tòa thành trì nhỏ, định tiếp tục đi về phía trước thì đột nhiên bị một đám nam tử cầm súng bao vây.

"Người của Tả Lĩnh?" Nhìn đám người trước mắt, Sở Thanh sắc mặt không đổi, lên tiếng hỏi.

Nghe lời của Sở Thanh, đám người đó không khỏi nhìn nhau, kẻ cầm đầu nhíu chặt mày, trầm giọng nói: "Ngươi là ai?

Đến Thường Thắng sơn chúng ta làm gì?" "Tại hạ Sở Thanh, phụng mệnh tộc trưởng nhà ta, đặc biệt đến Thường Thắng sơn, đưa cho Trần Tổng bả đầu một phong thư." Sở Thanh chắp tay, vẻ mặt tươi cười nói.

"Tìm Tổng bả đầu của chúng ta?" Nghe lời Sở Thanh nói, kẻ cầm đầu vẻ mặt nghi ngờ tiến lên, đánh giá một lượt, sau đó vẻ mặt cảnh giác nói: "Thư đâu?

Lấy ra cho ta xem!" Sở Thanh lắc đầu: "Thư là do tộc trưởng nhà ta tự tay viết cho Trần Tổng bả đầu, cũng phải do ta tự tay giao cho Trần Tổng bả đầu." Tuy đám người trước mắt, đối với nàng mà nói, chẳng khác gì gà đất chó sành, thật sự muốn giải quyết đối phương, không cần đến vài giây.

Nhưng chuyến đi này không phải để gây chuyện, mà là để đưa thư.

Hơn nữa, tộc trưởng và Trần Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn quan hệ không tầm thường, tự nhiên sẽ không ra tay với những

người này.

Nếu không vì để tiết kiệm phiền phức, nàng hoàn toàn có thể trực tiếp xông lên Thường Thắng sơn, vào Trần gia trang.

"Tự tay giao cho Tổng bả đầu?" Lúc này, nghe lời Sở Thanh nói, trong lòng đám người tuy có chút khó chịu, nhưng cũng không nói gì.

Dù sao, trước khi làm rõ lai lịch và thân phận cụ thể của đối phương, họ sẽ không có hành động gì khác.

"Nói đi, tộc trưởng của ngươi là ai, ta cũng tiện phái người đi thông báo một tiếng." Kẻ cầm đầu liếc nhìn Sở Thanh hai cái, sau đó hỏi.

"Xuyên tử ca, tiểu tử này tên Sở Thanh, không phải là người của Sở gia chứ?" Đột nhiên, bên cạnh có một nam tử gầy như khỉ, mắt đảo một vòng, thấp giọng nói.

"Sở gia?" "Sở gia ở thành Trường Sa đó sao?" Kẻ cầm đầu nghe vậy, trong lòng liền kinh ngạc.

"Rất có khả năng!" "Sở gia ở thành Trường Sa không tầm thường đâu, danh tiếng ở mấy tỉnh xung quanh rất lớn, ta nghe nói tộc trưởng Sở gia, hơn nửa năm trước, dường như đã cùng Tổng bả đầu liên thủ đạo thủ đại mộ Bình Sơn." Hít… Nghe lời này, kẻ cầm đầu liền giật mình, vội vàng nhìn về phía Sở Thanh nói: "Ngươi từ thành Trường Sa đến?" "Không sai!" Sở Thanh gật đầu.

"Sở gia ở thành Trường Sa?" "Tộc trưởng nhà ta tên là Sở Kiêu!" Sở Thanh chắp tay nói.

"Ôi chao… thật là nước lớn tràn vào miếu Long Vương, người một nhà không nhận ra người một nhà a." Vừa nghe Sở Thanh quả thật là người của Sở gia ở thành Trường Sa, kẻ cầm đầu vừa kinh ngạc, trên mặt liền nở một nụ cười, còn lau mồ hôi lạnh trên trán.

Tộc trưởng Sở gia ở thành Trường Sa, đã từng cùng Tổng bả đầu cùng nhau thăm dò đại mộ Bình Sơn, chuyện này sớm đã truyền khắp giới đảo đấu.

May mà vừa rồi không xảy ra xung đột, nếu không Tổng bả đầu không lột da y ra mới lạ?

"À, Sở Thanh huynh đệ đi theo ta vào Trần gia trang trước, vừa rồi có chỗ vô lễ xin đừng trách." "Không sao, đây cũng là chức trách của các huynh đệ." Sở Thanh mỉm cười nói.

"Thiết Đầu tử, mau đi báo cáo trước, nói Sở Thanh huynh đệ đến." "Vâng, Xuyên tử ca!" Người gầy như khỉ lúc trước, vội vàng thu cây thương dài, vắt ra sau lưng, chạy về phía sau.

"Sở Thanh huynh đệ, mời!" "Đa tạ!" … Trong Trần gia trang, trong một căn phòng, Trần Ngọc Lâu mặc một bộ bạch sam, đang ngồi trước bàn, nhíu chặt mày nhìn tấm bản đồ trong tay.

Tấm bản đồ trong tay y trông rất lốm đốm, rõ ràng đã có không ít năm tháng, chất liệu của bản đồ cực kỳ đặc thù.

Tấm bản đồ này không phải thứ gì khác, chính là tấm bản đồ da người về Hiến Vương Mộ mà y lấy được từ mộ Điền Vương.

Cách đó không xa, Hồng cô nương ngồi vắt vẻo trên ghế, tay thỉnh thoảng nghịch một con dao găm, một lúc sau lại có chút không kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn Trần Ngọc Lâu đang xem bản đồ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Hồng cô nương cuối cùng cũng không nhịn được, mở miệng nói: "Này Tổng bả đầu, tấm bản đồ đó có gì hay mà xem, hơn một tháng nay ngày nào cũng xem, xem đi xem lại có thể xem ra được cái gì, nếu thật sự muốn đến Hiến Vương Mộ, chúng ta cứ trực tiếp đi là được rồi." Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu đầu cũng không ngẩng lên, nhưng miệng lại nói: "Hồng cô, cô quên lời Sở

huynh nói ban đầu rồi sao, Hiến Vương Mộ hung hiểm, nếu không phải thiên băng địa liệt, khó có thể bị người ngoài phá vỡ, ta không thể để tính mạng của huynh đệ mạo hiểm." "Hứ, ta thật không tin, đệ tử Tả Lĩnh chúng ta gần mười vạn, hợp lực lại, một ngọn núi cũng có thể dời đi, lại sợ một ngôi mộ sao?" Hồng cô nương bĩu môi, có chút không phục nói.

"Có những thứ, không thể không phục!

Ví dụ như thực lực của Sở huynh, ta đã tận mắt chứng kiến, lời của huynh ấy, ta tin." Trần Ngọc Lâu thở dài, sau đó đặt tấm bản đồ da người trong tay xuống, bất đắc dĩ nói: "Sức người có hạn, người của Thường Thắng sơn chúng ta tuy đông, nhưng trước một đại mộ như vậy, lại chẳng có tác dụng gì.

Đại mộ Bình Sơn đã quên rồi sao?

Nếu không phải Sở huynh và mọi người ra tay, lúc đó e rằng chúng ta đã toàn quân bị diệt.

Ngay cả Sở huynh cũng kiêng dè Hiến Vương Mộ, ta sao có thể không lo lắng?" "Được rồi được rồi, ta cũng không làm phiền ngươi nữa, ta đi tìm Quải tử uống rượu đây." Nghe Trần Ngọc Lâu lải nhải, Hồng cô nương có chút không kiên nhẫn xua tay, sau đó xoay người định rời khỏi phòng.

"Tổng bả đầu… Tổng bả đầu…" Đúng lúc này, một giọng nói hưng phấn và kích động, từ ngoài phòng truyền vào.

Ngay sau đó, liền thấy Hoa Mã Quải hớn hở đi vào phòng.

"Quải tử, xảy ra chuyện gì, vội vội vàng vàng thế?" Trần Ngọc Lâu nhíu mày nói.

"Ha ha ha… Tổng bả đầu, vừa rồi có người báo, người của Sở gia ở thành Trường Sa đã đến." Hoa Mã Quải tiến lên mấy bước, vẻ mặt

vui mừng nói.

"Sở gia ở thành Trường Sa?" "Gia tộc của Sở huynh?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy trước tiên ngẩn ra, nhưng sau đó trên mặt liền lộ ra một nụ cười kinh hỉ.

Danh tiếng của Sở gia hiện nay, y tự nhiên cũng biết, càng biết tộc trưởng Sở gia, Sở Kiêu!

Quả nhiên, không chỉ Trần Ngọc Lâu vẻ mặt kích động, ngay cả Hồng cô nương bên cạnh, lúc này cũng vui mừng khôn xiết.

Đối với Sở Kiêu, trận chiến ở Bình Sơn năm đó, đến nay nàng vẫn không thể quên được, bóng dáng phong hoa tuyệt đại, tựa như trích tiên giáng thế đó.

"Quải tử, mau nói đi, người của Sở gia là ai đến?" Hồng cô nương vội vàng lên tiếng hỏi.

"Tổng bả đầu, Hồng cô, ta nghe nói là một tộc nhân của Sở gia đến, tộc trưởng của họ viết một phong thư, muốn tự tay giao cho ngài." "Thư?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy mắt sáng lên, vội vàng đứng dậy khỏi ghế, tiến lên mấy bước nói: "Mau, tộc nhân của Sở gia đâu?

Thư rất có thể là Sở huynh viết, thương lượng chuyện Hiến Vương Mộ." "Tổng bả đầu, sắp đến rồi!" … Thường Thắng sơn, Trần gia trang!

"Tổng bả đầu, người đến rồi!" Theo tiếng nói của Hoa Mã Quải vừa dứt, chỉ thấy ngoài cửa từ từ đi vào hai bóng người.

Một trong hai người, chính là Xuyên tử đã chặn Sở Thanh ở dưới núi lúc trước, người còn lại, thì mặc một thân kình trang màu đen, sau lưng đeo một thanh Đường đao, là Sở Thanh.

"Tộc nhân của Sở huynh?" Nhìn Sở Thanh trước mặt, trong mắt Trần Ngọc Lâu không khỏi lóe lên một tia dị sắc.

“Tại hạ Sở Thanh, ra mắt Trần Tổng bả đầu!” Sở Thanh nghe vậy, gật đầu, sau đó hai tay ôm quyền, chắp tay hành lễ nói.

Tuy chưa từng gặp Trần Ngọc Lâu, nhưng trong cả Tụ Nghĩa sảnh, chỉ có Trần Ngọc Lâu khí chất bất phàm nhất, đồng thời trên người còn ẩn ẩn có một cỗ khí tức của kẻ bề trên.

“Tốt, tốt, tốt, không hổ là tộc nhân của Sở huynh, Sở gia quả nhiên đều là rồng phượng trong loài người.” Xác nhận đối phương quả thật là tộc nhân của Sở gia, Trần Ngọc Lâu lập tức cười, liên tiếp nói ba tiếng tốt.

Người trước mắt tuy tuổi không lớn, nhưng khí chất cũng bất phàm, tuyệt đối là cường giả hiếm có trên đời.

So với Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến lúc đầu, tuyệt đối không phân cao thấp.

Sở gia nhiều tài tuấn, khó trách có thể trong thời gian ngắn, uy chấn mấy tỉnh xung quanh.

Thực tế, Trần Ngọc Lâu có một điểm quả thật không đoán sai, đó là Sở Thanh hiện tại, thực lực quả thật không kém hơn Sở Trường Dịch và những người khác mà y đã gặp ở Bình Sơn lúc đầu.

Nhưng có một điểm, y lại không biết, đã hơn nửa năm trôi qua, Sở Trường Dịch và những người khác hiện tại, sớm đã không còn như xưa.

Lúc ở đại mộ Bình Sơn, Sở Trường Dịch và những người khác chẳng phải vừa mới đột phá Nhất giai sơ kỳ không lâu sao, nhưng hiện tại ai nấy đều đã đặt chân lên Nhất giai đỉnh phong.

Luận chiến lực, thậm chí còn mạnh hơn cả cảnh giới cao nhất của Quốc thuật, Đả Phá Hư Không, Kiến Thần Bất Hoại.

“Sở Thanh tiểu huynh đệ, không biết Sở huynh để ngươi đến

Thường Thắng sơn, là vì chuyện gì?" Trần Ngọc Lâu vẻ mặt khá mong đợi nhìn về phía Sở Thanh, lúc ở Bình Sơn chia tay, hắn từng nói.

Nếu thời cơ chín muồi, khi đến Hiến Vương Mộ, sẽ phái người thông báo cho Trần Ngọc Lâu.

Hiện tại Sở Thanh đến, trong lòng Trần Ngọc Lâu vô cùng hưng phấn.

Khoảng thời gian này đến nay, y vẫn luôn để ý đến Hiến Vương Mộ.

Nếu không phải Sở Kiêu cảnh báo lúc đầu, e rằng y sớm đã dẫn đệ tử Tả Lĩnh, đến Hiến Vương Mộ rồi.

"Trần Tổng bả đầu, tộc trưởng bảo ta giao cho ngài một phong thư." Sở Thanh mỉm cười, vừa từ trong lòng lấy ra một phong thư, vừa mở miệng nói.

Trần Ngọc Lâu mắt sáng lên, vội vàng bước nhanh lên nhận lấy phong thư, sau đó trước mặt mọi người xé ra, lấy lá thư bên trong ra, mở ra xem.

"Trần huynh thân khải:…" Nhìn thông tin viết trên lá thư, Trần Ngọc Lâu càng xem mắt càng sáng, thậm chí cả người cũng không nhịn được kích động, hơi run rẩy.

"Ha ha ha…" Khi xem xong cả lá thư, Trần Ngọc Lâu liền không nhịn được cười lớn.

Chương 147

"Tổng bả đầu, trên thư viết gì, khiến ngài vui như vậy?" "Phải đó Tổng bả đầu, cho chúng tôi nghe với." Nhìn Trần Ngọc Lâu như vậy, Hoa Mã Quải, Hồng cô nương bên cạnh, liền sinh lòng tò mò.

"Thời cơ đạo thủ Hiến Vương Mộ đã đến rồi…!" Trần Ngọc Lâu vẻ mặt kích động, nhìn về phía Hoa Mã Quải hai người, vẻ mặt vui mừng nói: "Sở huynh nói Chá Cô huynh hiện đang ở thành Trường Sa, mời ta đến thành Trường Sa, cùng thương lượng đại sự đạo thủ Hiến Vương Mộ.

Đợi lâu như vậy, Sở huynh cuối cùng cũng có tin, quyết định ra tay với Hiến Vương Mộ.

Không ngờ Chá Cô huynh hiện cũng ở thành Trường Sa, quả thật là chuyện vui lớn!" Đạo thủ Hiến Vương Mộ?!

Nghe lời của Trần Ngọc Lâu, Hoa Mã Quải, Hồng cô nương hai người, vẻ mặt liền nghiêm túc lại.

Đây không phải là chuyện nhỏ a, hai người họ biết, từ sau đại mộ Bình Sơn, trong thời gian đó Tổng bả đầu tuy cũng đảo vài ngôi mộ, nhưng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, muốn đến Hiến Vương Mộ.

Hiện tại, thời cơ đạo thủ Hiến Vương Mộ, xem ra đã thực sự đến rồi.

"Sở Thanh tiểu huynh đệ, ngươi cứ nghỉ ngơi ở Trần gia trang của ta một đêm, ngày mai ta sẽ cùng ngươi đến thành Trường Sa, ta muốn cùng Sở huynh, Chá Cô huynh hai người hảo hảo thương lượng chuyện Hiến Vương Mộ." Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Sở Thanh đang đợi bên cạnh, vẻ mặt vui mừng nói.

“Khách tùy chủ tiện!” Sở Thanh chắp tay, không vội muốn quay về thành Trường Sa.

Hiện tại thư đã đưa đến, nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai quay về cũng vừa hợp.

“Tổng bả đầu, ngày mai ta đi cùng ngươi đến thành Trường Sa.” Lúc này, Hồng cô nương bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói.

“Ồ?” Trần Ngọc Lâu ngạc nhiên nhìn đối phương một cái, sau đó bừng tỉnh cười: “Được, lâu như vậy không gặp, Hồng cô đối với Sở huynh cũng nhớ nhung lắm rồi.” “Tổng bả đầu, ngươi nói bậy gì đó?” Nghe lời này, Hồng cô nương phảng phất như bị nói trúng tim đen, trên khuôn mặt đầy vẻ anh khí đó, liền hiện ra một vệt xấu hổ.

Trừng mắt nhìn Trần Ngọc Lâu một cái thật mạnh, Hồng cô nương xoay người rời khỏi Tụ Nghĩa sảnh!

“Ha ha ha… Tổng bả đầu, từ khi nào da mặt của Hồng cô chúng ta lại mỏng như vậy?” Nhìn cảnh này, Hoa Mã Quải cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Sở Thanh có chút kinh ngạc nhìn về hướng Hồng cô nương rời đi, tộc trưởng nhà mình ở bên ngoài có hồng nhan tri kỷ?

“Sở Thanh tiểu huynh đệ đừng trách, Hồng cô nương của chúng ta a, từ sau đại mộ Bình Sơn lần trước, vẫn luôn đối với tộc trưởng của ngươi niệm niệm không quên.

Ngày mai đến thành Trường Sa, cũng có thể thuận tiện hỏi một chút, nếu huynh ấy đồng ý, hai nhà chúng ta liền thân càng thêm thân, nếu không đồng ý, cũng có thể sớm cắt đứt tâm tư của Hồng cô nương.

Cứ kéo dài như vậy, cũng không phải là chuyện tốt.” Nghe lời của Trần Ngọc Lâu, Sở Thanh không khỏi bất đắc dĩ cười: “Trần Tổng bả

đầu, chuyện này ngày mai ngài cứ nói với tộc trưởng nhà ta đi, ta không có tư cách tham gia vào chuyện này." Đối với điều này, Trần Ngọc Lâu mỉm cười, sau đó nhìn về phía Hoa Mã Quải bên cạnh nói: "Quải tử, ngày mai ta đến thành Trường Sa, ngươi liền trấn thủ Thường Thắng sơn.

Thuận tiện thông báo cho các đệ tử Tả Lĩnh ở các nơi, bảo họ nhất định phải trong thời gian ngắn nhất quay về Thường Thắng sơn.

Lần này đến Hiến Vương Mộ, Tả Lĩnh chúng ta phải điều động một nhóm nhân thủ tinh nhuệ nhất, tuyệt đối không thể để xảy ra sơ suất như lần trước ở Bình Sơn." "Tổng bả đầu ngài yên tâm, chuyện này ta khẳng định sẽ sắp xếp ổn thỏa, tuyệt đối không làm ngài mất mặt!" Hoa Mã Quải trịnh trọng gật đầu.

Chuyến đi Bình Sơn lần trước, tuy Tả Lĩnh đã huy động gần hai ngàn người, nhưng ngoài Hồng cô nương, Côn Luân và Hoa Mã Quải ra, về cơ bản đều là nhân thủ bình thường, tinh nhuệ thật sự của Tả Lĩnh, không hề đi cùng.

Dù sao cũng là một trong tứ đại phái đảo đấu, Tả Lĩnh tuy không có cao thủ đỉnh tiêm, nhưng Tả Lĩnh một mạch gần mười vạn người, sao có thể không có cường giả đặt chân vào Quốc thuật?

Tuy Tả Lĩnh không có cường giả Hóa kình, ngay cả chiến lực Ám kình, cũng chỉ có Côn Luân, Hồng cô nương hai người.

Nhưng người có thực lực Minh kình, lại không phải số ít.

Nếu không, thật sự tưởng rằng chỉ dựa vào những người bình thường đó, Tả Lĩnh có thể có danh hiệu thiên hạ quần đạo chi thủ sao?

Chỉ là tất cả đệ tử Tả Lĩnh có thực lực Minh kình, về cơ bản đều bị phái ra ngoài, ở mười ba tỉnh nam bảy bắc sáu, có các cứ điểm khác

nhau.

Những người này, về cơ bản đều là những tay lão luyện tinh nhuệ đã đảo đấu ít nhất vài năm, thậm chí là mười mấy năm.

Trong kịch tình gốc, Trần Ngọc Lâu đã tập hợp toàn bộ tinh nhuệ của Tả Lĩnh, đến Hiến Vương Mộ, cuối cùng vì có quá nhiều đệ tử Tả Lĩnh chết thảm, y cũng tự khoét hai mắt, cuối cùng trở thành một mệnh tiên sinh.

Khi đó y đã sống sót thoát khỏi Hiến Vương Mộ, tại sao không quay về Thường Thắng sơn?

Không phải vì toàn bộ tinh nhuệ của Tả Lĩnh, vì một sớm bị chôn vùi, căn bản không có mặt mũi nào quay về Thường Thắng sơn.

Hiện tại, ở thế giới này, Trần Ngọc Lâu lại một lần nữa tập hợp nhóm nhân thủ tinh nhuệ nhất của Tả Lĩnh, đến Hiến Vương Mộ, có lẽ kết cục sẽ rất khác. … Vì Sở Thanh đến, Trần Ngọc Lâu ở Trần gia trang, đã chiêu đãi đối phương một phen.

Sáng sớm hôm sau, y liền mang theo Hồng cô nương, Côn Luân hai người, cùng Sở Thanh hướng về phía thành Trường Sa.

Đến tận buổi chiều, một đoàn người mới cuối cùng đến được thành Trường Sa.

“Thành Trường Sa?” “Xem ra quả thật phồn hoa!” Đi trên đường phố, nhìn người qua lại trên đường, tiếng rao hàng của tiểu thương, Trần Ngọc Lâu vừa phe phẩy cây quạt, vừa cười tán thưởng.

“Hiện tại các nơi quân phiệt cát cứ, đâu đâu cũng dân chúng lầm than, thành Trường Sa lại một bộ phồn vinh thịnh vượng.” “Ta nghe nói thành Trường Sa có một Cửu Môn, nắm giữ toàn bộ các ngành nghề của thành Trường Sa, Sở Thanh tiểu huynh đệ, không biết có chuyện này không?” Nghe vậy, Sở Thanh không khỏi mỉm cười, gật

đầu nói: "Trần Tổng bả đầu, quả thật như vậy, Cửu Môn vừa hay ứng với chín cửa của một thành lớn thời cổ đại, thương nhân nước ngoài muốn làm ăn, nhất định phải qua một trong chín môn." "Tổng bả đầu, Cửu Môn ở thành Trường Sa, hiện tại ở mấy tỉnh xung quanh, đều có danh tiếng rất lớn, có lúc còn cướp không ít mối làm ăn của Thường Thắng sơn chúng ta." Lúc này, Hồng cô nương bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

"Ha ha ha… không sao, thiên hạ làm ăn nhiều như vậy, làm gì có ai có thể bao trọn hết." Trần Ngọc Lâu cười lắc đầu, đối với những chuyện làm ăn này, y không quá để ý.

Chí hướng của y, cũng không phải ở trên con đường này.

Nhưng đối với Cửu Môn, y lại khá tò mò.

"Sở Thanh tiểu huynh đệ, thế lực của Cửu Môn ở thành Trường Sa lớn như vậy, mà Sở gia hiện lại là gia tộc đệ nhất thành Trường Sa, Sở gia cũng có tham gia vào đó chứ?" … "Sở Thanh tiểu huynh đệ, Sở gia thân là gia tộc đệ nhất thành Trường Sa, có thể dung nạp được Cửu Môn sao?" "Chẳng lẽ Sở gia, cũng có tham gia vào Cửu Môn?" Trên đường phố, Trần Ngọc Lâu vừa phe phẩy chiếc quạt giấy trong tay, vừa đánh giá người đi đường trên phố, vẻ mặt khá thích thú nhìn về phía Sở Thanh bên cạnh, trêu chọc nói.

"Trần Tổng bả đầu tuệ nhãn như đuốc, không hổ là Tả Lĩnh khôi thủ!" Nghe lời của Trần Ngọc Lâu, Sở Thanh không khỏi mỉm cười, sau đó cũng không giấu giếm, thẳng thắn thừa nhận: "Sở gia chúng ta quả thật có tham gia vào Cửu Môn, nói một cách nghiêm túc, toàn bộ Cửu Môn đều thuộc về thế lực phụ thuộc của Sở gia chúng ta." Ồ?

Lời này vừa thốt ra, mắt Trần Ngọc Lâu liền sáng lên: "Lời này có ý gì, Sở Thanh tiểu huynh đệ không ngại nói rõ hơn một chút?" "Cửu Môn có thể chia thành ba bộ phận Thượng, Bình, Hạ, Thượng tam

môn là quan, Trương Đại Phật gia, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý; Bình tam môn là tặc, Dương Tứ gia, Ngô Ngũ gia, Hắc Bối Lão Lục; Hạ tam môn là thương, Hoắc Tam Nương, Tề Thiết Chủy, Giải đương gia!" "Chín gia tộc thế lực này, chính là tồn tại mạnh nhất ở thành Trường Sa hiện nay, ngoài Sở gia chúng ta.

Toàn bộ Cửu Môn, cũng lấy đó làm hạt nhân, tổ kiến thành." "Nhưng trên Cửu Môn, có một Cửu Môn Đề đốc, thống quản toàn bộ Cửu Môn, người đảm nhiệm Cửu Môn Đề đốc không phải ai khác, chính là tộc nhân của Sở gia chúng ta." Đối mặt với câu hỏi của Trần Ngọc Lâu, Sở Thanh đơn giản đã nói ra toàn bộ cấu trúc của Cửu Môn.

Những chuyện này thực ra không phải là bí mật, về chuyện Cửu Môn Đề đốc, Sở gia càng chưa bao giờ che giấu.

Toàn bộ thành Trường Sa, ai mà không biết Cửu Môn Đề đốc là người của Sở gia?

Ngay cả bên ngoài thành Trường Sa, những người thật sự điều tra Cửu Môn, cũng đều biết Cửu Môn thực tế là thế lực phụ thuộc của Sở gia.

Cho nên, những chuyện này, nói cho Trần Ngọc Lâu biết, cũng không có gì to tát.

"Thế lực phụ thuộc của Sở gia?" "Cửu Môn Đề đốc?" Nghe xong lời của Sở Thanh, Trần Ngọc Lâu không khỏi có chút tấm tắc.

Trước đó y chỉ đoán rằng, Cửu Môn và Sở gia e rằng có tham gia vào, nhưng thật không ngờ, Cửu Môn lại là thế lực phụ thuộc của Sở gia.

Đối với Cửu Môn y hiểu biết không nhiều, chủ yếu là nghe được từ miệng của Hồng cô nương, Hoa Mã Quải và những người khác.

Nhưng y cũng biết, hiện nay Cửu Môn đang phát triển mạnh mẽ, danh tiếng truyền khắp ba tỉnh xung quanh, tốc độ phát triển cực nhanh.

Nhưng không ngờ, một thế lực có tiềm lực lớn như vậy, chỉ là thế lực phụ thuộc của Sở gia.

"Quả nhiên, không hổ là Sở huynh mà…" Trần Ngọc Lâu khẽ thở dài, trong lòng đối với Sở Kiêu càng thêm bội phục.

Một tay tổ kiến một thế lực như Cửu Môn, tương đương với việc nắm giữ toàn bộ thành Trường Sa trong tay mình, quả thật cực kỳ bất phàm.

"Di?" "Không phải là Sở Thanh huynh đệ sao?" "Vừa từ ngoài thành trở về?" Đột nhiên, đúng lúc này, một giọng nói có chút ngạc nhiên từ bên cạnh truyền đến.

Mấy người theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa đang có hai người đi về phía họ.

Một trong hai người đeo một cặp kính gọng đen, trông khá thư sinh, nhưng đôi mắt của y, lúc này lại lóe lên vài tia linh động, có chút tò mò nhìn về phía mấy người Trần Ngọc Lâu.

Bên cạnh y, có một thanh niên mặc quân trang, ánh mắt cũng đang không ngừng đánh giá mấy người.

"Bát gia, Phó quan!" Nhìn thấy hai người, vẻ mặt Sở Thanh có chút ngạc nhiên, sau đó chắp tay ôm quyền hành lễ.

Hai người này không phải ai khác, chính là Tề Thiết Chủy và Trương Viết Sơn.

Người vừa mở miệng nói chuyện, chính là Tề Thiết Chủy.

"…?" Sở Thanh có chút tò mò nhìn Tề Thiết Chủy hai người,

Trương Viết Sơn không ở bên cạnh Trương Khải Sơn cho tốt, hôm nay lại cùng Tề Thiết Chủy đi dạo phố?

"Ồ… Phó quan hôm nay vừa hay không có việc gì, ta cũng rảnh rỗi không có gì làm, thế là hai chúng tôi bàn bạc, ra ngoài đi dạo một chút." Tề Thiết Chủy ngáp một cái, sau đó vẻ mặt có chút tò mò nhìn Trần Ngọc Lâu, vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Sở Thanh huynh đệ, đây là bạn của huynh đệ sao?

Diện tướng của người bạn này có chút đặc thù a." "Bát gia, Phó quan, để ta giới thiệu cho hai vị, vị này là Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn, Tả Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu.

Hai vị bên cạnh là thống lĩnh của Thường Thắng sơn, Hồng cô nương và Côn Luân!" Nhìn vẻ mặt của Tề Thiết Chủy, Sở Thanh không khỏi mỉm cười, giới thiệu.

Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn, Tả Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu?

Khi nghe lời của Sở Thanh, bất kể là Tề Thiết Chủy, hay Trương Viết Sơn, đều không khỏi trong lòng giật thót, sau đó trợn to mắt, vẻ mặt cực kỳ chấn kinh nhìn về phía Trần Ngọc Lâu.

Tục ngữ có câu, nhân danh, thụ ảnh!

Trần Ngọc Lâu thân là Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn, lại là Tả Lĩnh khôi thủ, càng có danh hiệu thiên hạ quần đạo chi thủ, danh tiếng của y sớm đã vang dội khắp đại giang nam bắc.

Những năm này, những sự kiện truyền kỳ về Trần Ngọc Lâu, càng không kể xiết.

Đặc biệt là thành Trường Sa cách Thường Thắng sơn không xa, sao có thể không nghe nói đến Trần Ngọc Lâu?

Ban đầu khi Bàn Sơn nhất mạch vào trú ở thành Trường Sa, Lão

Dương Nhân còn trở thành Cửu Môn Dương Tứ gia, cũng đã khiến người ta kinh ngạc.

Sau đó, không ít người còn lần lượt đến cửa, muốn gặp một lần Bàn Sơn khôi thủ Chá Cô Tiêu trong truyền thuyết.

Không ngờ, hiện tại lại một lần nữa gặp được, một vị cự bá truyền kỳ khác trên giang hồ, sao có thể không khiến họ chấn kinh?

"Sở Thanh tiểu huynh đệ, hai vị này là…?" Đối với vẻ mặt chấn kinh trên mặt Tề Thiết Chủy hai người, ánh mắt kinh ngạc, Trần Ngọc Lâu không hề để ý, dù sao những năm này, loại ánh mắt này, y không biết đã cảm nhận bao nhiêu lần rồi.

Chỉ là xuất phát từ tò mò, y vẫn không khỏi mở miệng hỏi một phen, dù sao quan hệ giữa đối phương và Sở Thanh, dường như không tầm thường a?

Chẳng lẽ là người của Cửu Môn?

Chương 148

"Trần Tổng bả đầu, vị này là Cửu Môn Tề Thiết Chủy Tề Bát gia, vị còn lại là phó quan của Trương Đại Phật gia, Trương Viết Sơn!" Sở Thanh nghe vậy, cười gật đầu giới thiệu.

Cửu Môn Tề Bát gia?

Phó quan của Trương Đại Phật gia?

Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu không khỏi mắt sáng lên, vẻ mặt khá thú vị đánh giá hai người đối phương.

Vừa mới nói đến chuyện Cửu Môn, không ngờ chớp mắt, đã gặp được người của Cửu Môn.

"Trần mỗ ra mắt Tề Bát gia, Trương phó quan!" Trần Ngọc Lâu nhàn nhạt cười, đối với hai người ôm quyền.

"Không dám không dám, mệnh của tôi không dám nhận một tiếng Tề Bát gia của Trần Tổng bả đầu, ở trước mặt ngài, tôi nào dám xưng gia a?" Nhìn thấy Trần Ngọc Lâu hành lễ với hai người, Tề Thiết Chủy sợ đến mức liên tục xua tay.

Trương Viết Sơn bên cạnh, càng vội vàng né sang một bên.

Tuy y là người của Trương gia bản gia, nhưng ở trước mặt vị Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn này, thật không dám có bất kỳ sự tự cao nào.

Dù sao, đây là Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn, càng là một trong tứ đại phái đảo đấu, Tả Lĩnh khôi thủ.

Đừng nói là y, Trương Khải Sơn tự mình đến, cũng không dám ngang nhiên nhận lễ của Trần Ngọc Lâu.

Chênh lệch về thân phận của hai bên, không phải là lớn bình thường.

Có lẽ khi Cửu Môn trưởng thành đến một mức độ nhất định, về địa vị có thể không kém hơn Trần Ngọc Lâu, nhưng ít nhất ở giai đoạn hiện tại, còn kém xa.

"Danh tiếng của Trần Tổng bả đầu, có thể nói là như sấm bên tai, cách đây không lâu mới gặp được Bàn Sơn khôi thủ, không ngờ hôm nay lại gặp được Trần Tổng bả đầu, hai vị cự bá truyền kỳ trên giang hồ, đều đã gặp được rồi." Tề Thiết Chủy chắp tay hành lễ, miệng còn liên tục tâng bốc.

"Ồ?" "Nghe trong lời nói vừa rồi của ngài, Tề Bát gia biết xem mệnh?" Trần Ngọc Lâu thích thú cười nói.

"Trần Tổng bả đầu cứ gọi thẳng tên tôi là Tề Thiết Chủy là được, xin đừng gọi là Tề Bát gia nữa, về phần xem mệnh thì đúng là bản lĩnh gia truyền của Tề gia chúng tôi." "Trần Tổng bả đầu, một tay Kỳ Môn Bát Quái của Tề Bát gia khá là lợi hại, về phong thủy kham dư, chiêm bốc quẻ, ở thành Trường Sa không ai sánh bằng, ngay cả tộc trưởng nhà ta cũng phải khen ngợi không ngớt." Lúc này, Sở Thanh bên cạnh không khỏi cười lên tiếng nói.

"Ngay cả Sở huynh cũng khen ngợi?" Lời này vừa thốt ra, trong lòng Trần Ngọc Lâu đối với vị Tề Thiết Chủy này, càng thêm hứng thú.

Ngay cả thần nhân như Sở Kiêu cũng khen ngợi Kỳ Môn Bát Quái của y, vậy xem ra Tề Thiết Chủy quả thật có tài.

"Xem ra Cửu Môn quả thật nhân tài đông đúc a, khó trách gần đây, phát triển nhanh chóng như vậy." "So với Thường Thắng sơn, Cửu Môn chúng tôi còn kém xa, không dám nhận lời khen như vậy của Trần Tổng bả đầu." Đối mặt với lời khen của Trần Ngọc Lâu, Tề

Thiết Chủy xua tay, khiêm tốn cười nói.

"Được rồi Bát gia, Phó quan, lần này Trần Tổng bả đầu đặc biệt đến gặp tộc trưởng, tộc trưởng hiện tại đang đợi đó, không nói chuyện nhiều với hai vị nữa." Đặc biệt đến gặp Sở Kiêu?

Nghe vậy, hai người trong lòng liền kinh ngạc, nhưng trên mặt lại không lộ ra cảm xúc gì, vội vàng nói: "Nếu đã như vậy, vậy hai chúng tôi xin cáo từ trước, Trần Tổng bả đầu đi trước!" "Ha ha ha… vậy đợi khi có cơ hội, chúng ta lại hảo hảo nói chuyện." Trần Ngọc Lâu sảng khoái cười, phe phẩy chiếc quạt giấy, khá tán thưởng nhìn Tề Thiết Chủy nói.

"Nhất định nhất định!" Nói rồi, Tề Thiết Chủy vội vàng cùng Trương Viết Sơn hai người, đi về phía con phố khác.

"Đi thôi, Trần Tổng bả đầu!" … Tạm biệt Tề Thiết Chủy hai người xong, Sở Thanh liền lại một lần nữa dẫn Trần Ngọc Lâu, đi về phía đại viện Sở phủ.

Bên kia, rẽ vào một con phố khác, đợi khi không còn nhìn thấy Trần Ngọc Lâu và những người khác, Tề Thiết Chủy hai người mới không khỏi thở phào một hơi.

"Không hổ là Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn, Tả Lĩnh khôi thủ, tuy y trông có vẻ hòa nhã, vừa rồi cũng tươi cười chào đón, nhưng uy thế trên người y, ngay cả Phật gia hiện tại, cũng khó có thể so sánh." Nhớ lại khí thế ẩn hiện tỏa ra từ người Trần Ngọc Lâu vừa rồi, Trương Viết Sơn không khỏi hít sâu một hơi, sau đó vẻ mặt cay đắng lắc đầu nói.

"Nói nhảm, cũng không xem thân phận của đối phương là gì, thân là Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn, Tả Lĩnh khôi thủ, địa vị của y hiển hách biết bao.

Phật gia hiện tại tuy là Bố phòng quan của thành Trường Sa, chủ của đệ nhất môn trong Cửu Môn, nhưng Phật gia nắm quyền mới được bao lâu, sao có thể so sánh với Trần Tổng bả đầu?" Tề Thiết Chủy bực bội liếc nhìn Trương Viết Sơn một cái, vẻ mặt có chút cạn lời nói.

"Cũng đúng!" Nghe vậy, Trương Viết Sơn tán đồng gật đầu.

Không phải y xem thường Phật gia nhà mình, nhưng sự thật là vậy, không thừa nhận cũng không được.

"À đúng rồi, thầy bói, Trần Tổng bả đầu từ Thường Thắng sơn đến thành Trường Sa, đi gặp Sở tộc trưởng rốt cuộc là vì chuyện gì?" Đột nhiên, Trương Viết Sơn vẻ mặt tò mò hỏi.

Tề Thiết Chủy lắc đầu, nhưng nhanh chóng lại không nhịn được suy đoán: "Hành sự của Trần Tổng bả đầu, người bình thường sao có thể nhìn thấu, nhưng ta nghe nói Sở tộc trưởng hôm qua trở về, đã tìm Chá Cô Tiêu ngay lập tức.

Hiện tại Trần Tổng bả đầu cũng đã đến, trong đó khẳng định có đại sự." Đại sự?

Trương Viết Sơn nhíu chặt mày, đột nhiên mắt sáng lên, kinh ngạc nói: "Bàn Sơn, Tả Lĩnh hai phái khôi thủ đều lần lượt đến Sở phủ, chẳng lẽ là vì một đại mộ nào đó?" Đúng vậy!

Dù là Bàn Sơn, hay Tả Lĩnh, đó đều là một trong tứ đại phái đảo đấu, có truyền thừa hàng ngàn năm.

Sở Kiêu đặc biệt tập hợp hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh lại, khả năng lớn nhất, tất nhiên là vì một đại mộ nào đó.

Có thể khiến Sở Kiêu, tự mình tập hợp khôi thủ hai phái, không còn nghi ngờ gì nữa, đại mộ đó tuyệt đối không tầm thường.

"Chuyện quan trọng như vậy, ta phải báo cáo cho Phật gia, Bát

gia… ta đi trước đây, ta phải quay về rồi.” Trương Viết Sơn vẻ mặt kinh hỉ, dáng vẻ vội vã, để lại một câu nói, liền vội vàng rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Trương Viết Sơn, Tề Thiết Chủy há miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt lời định nói vào trong. … “?” “Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn, Tả Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu?” Phủ đệ của Bố phòng quan, khi nghe Trương Viết Sơn báo cáo sự việc, Trương Khải Sơn liền kinh ngạc đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Phật gia, khẳng định không sai, Trần Tổng bả đầu đó đang cùng Sở Thanh đến Sở phủ, Sở tộc trưởng hôm qua đã mời Chá Cô Tiêu, hôm nay Trần Ngọc Lâu cũng đã đến, trong đó khẳng định có đại sự.” Trương Khải Sơn nghe vậy, mày nhíu chặt, rơi vào trầm tư.

Y là một người thông minh, chỉ cần một gợi ý là hiểu, không cần Trương Viết Sơn nói, cũng có thể đoán ra một vài điều.

Chỉ là rốt cuộc cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thì không thể biết được.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu, hai khôi thủ của hai trong tứ đại phái đảo đấu, hiện tại tụ tập ở thành Trường Sa, một trước một sau xuất hiện tại đại viện Sở gia, tuyệt đối là vì một đại mộ nào đó.

“Phật gia, hay là chúng ta đến Sở phủ một chuyến, bái kiến Sở tộc trưởng, cũng tiện thăm dò?” Nhìn Trương Khải Sơn đang trầm tư, Trương Viết Sơn không khỏi thử hỏi.

“Không được!” Đối với đề nghị này, Trương Khải Sơn không hề suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu từ chối.

“Cửu Môn tuy là thế lực phụ thuộc của Sở gia, nhưng theo ý nghĩa

nghiêm ngặt, lại thuộc quyền quản hạt của Vũ gia, chúng ta cứ thế đến Sở phủ thăm dò, rõ ràng là phá vỡ quy củ." "Như vậy đi, đi chuẩn bị xe, thuận tiện thông báo cho Nhị gia, Bát gia, chúng ta cùng đi tìm Vũ gia." "Nếu thật sự có đại mộ, Cửu Môn chúng ta cũng phải tham gia một chân, Vũ gia với tư cách là Cửu Môn Đề đốc, cũng phải giúp chúng ta một chút." Trương Khải Sơn trầm tư một lúc, liền ngẩng đầu, nhìn về phía Trương Viết Sơn phân phó.

"Tìm Vũ gia?" "Được rồi Phật gia, ngài đợi một chút, tôi đi chuẩn bị xe!" Trương Viết Sơn gật đầu, vội vàng xoay người ra ngoài, đợi sau khi chuẩn bị xong xe, phái người thông báo cho Nhị gia, Bát gia và những người khác, liền trực tiếp đến chỗ Sở Chiêu Vũ. … Bên kia, đại viện Sở phủ!

Sau khi biết Trần Ngọc Lâu đến, Sở Kiêu sớm đã thông báo cho Chá Cô Tiêu và những người khác, sau đó liền dẫn theo một đám người đợi ở cửa phủ.

Khi nhìn thấy Trần Ngọc Lâu, Hồng cô nương mấy người đi đến cách đó không xa, trên mặt mọi người, đều không khỏi lộ ra nụ cười sảng khoái.

"Ha ha ha… Sở huynh, Chá Cô huynh, cách hơn nửa năm, chúng ta cuối cùng cũng gặp lại rồi!" Vừa gặp mặt, Trần Ngọc Lâu liền chắp tay hành lễ, từ nụ cười trên mặt y có thể thấy, khoảnh khắc này quả thật vô cùng vui mừng.

"Trần huynh!" Chá Cô Tiêu cũng cười chắp tay, trong lòng cũng vui mừng.

Hiện tại tam gia hội tụ, khá có một loại ảo giác lại quay về thời đạo thủ Bình Sơn ban đầu.

"Trần huynh, biệt lai vô dạng!" Sở Kiêu khẽ hành lễ, trên mặt cũng hiện ra một nụ cười.

So với đám người Trương Khải Sơn, hắn càng thích Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu hai người.

Không chỉ vì hai người càng thêm thuần túy, càng vì hai người thật sự là loại người trọng tình trọng nghĩa, vì huynh đệ bạn bè, hai bên sườn cắm đao, dám hy sinh tính mạng và cả đời để thực hiện lời hứa.

Thêm vào đó, ở thế giới này, hạ mộ đảo đấu, người đầu tiên hắn gặp chính là hai người họ, hiện tại cách hơn nửa năm lại một lần nữa tụ tập, quả thật cho người ta một loại ảo giác như cách một thế hệ.

"Hồng cô nương, Côn Luân, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Nhìn Trần Ngọc Lâu xong, Sở Kiêu lại đối với Hồng cô nương và Côn Luân sau lưng y, chắp tay.

Nhìn cảnh này, Côn Luân cười gãi đầu, còn Hồng cô nương bên cạnh, một đôi mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn chằm chằm Sở Kiêu, trên mặt càng không tự giác lộ ra nụ cười, phảng phất như đang nhìn chằm chằm vào miếng thịt ngon.

"Khụ khụ… Hồng cô, nhiều người như vậy, chú ý một chút." Trần Ngọc Lâu vẻ mặt có chút lúng túng, vội vàng thấp giọng nhắc nhở, trong lòng còn thầm mắng, Hồng cô nương cũng quá không có tiền đồ rồi.

"Ách à… Sở tộc trưởng!" Hồng cô nương hoàn hồn, khuôn mặt xinh đẹp cũng đỏ bừng, trong lòng lúng túng, vội vàng chắp tay.

Mọi người xung quanh nhìn cảnh này, đều không khỏi lộ ra một nụ cười hiểu ý, trong ánh mắt mang theo mấy phần cổ vũ.

Xem ra vị nữ tử anh tư hiên ngang, có phong thái của Mộc Lan thời cổ của Thường Thắng sơn này, đã động lòng với Sở huynh (tộc trưởng) rồi a.

Đối với tình huống trước mắt, Sở Kiêu chỉ nhàn nhạt cười, không

nói nhiều, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu bên cạnh giơ tay ra hiệu nói: "Trần huynh, chúng ta vào phủ rồi nói chuyện đi!" "Được, mời!" "Mời!" Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu ba người nhìn nhau, sau đó đều không khỏi cười, đi vào trong Sở phủ.

Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong, Lão Dương Nhân, Côn Luân và những người khác, cũng lần lượt theo sau.

Nhìn bóng lưng của Sở Kiêu phía trước, trong lòng Hồng cô nương có chút bực bội, vừa rồi mình cũng quá không có tiền đồ rồi, chẳng phải là tâm ý của mình đã biểu hiện quá rõ ràng sao, Sở Kiêu một chút phản ứng cũng không cho.

Mang theo tâm tư xấu hổ, bực bội, đủ loại khác nhau, Hồng cô nương đi theo mọi người vào đại viện Sở phủ.

Một đoàn người đi thẳng vào chính đường, sau đó lần lượt ngồi xuống, sau khi dâng trà cho mọi người, những người khác liền lần lượt lui ra ngoài.

Hiện tại trong chính đường, Sở Kiêu ngồi ở chủ vị, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân, Hồng cô nương, Côn Luân ngồi một bên.

Bên còn lại, thì ngồi Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong hai người.

"Sở huynh, không biết Sơn Hùng, Cửu Chiến và Khứ Tà ba vị huynh đệ đâu?

Sao không thấy?" Trần Ngọc Lâu quay đầu nhìn xung quanh, sau đó có chút tò mò hỏi.

"Trần Tổng bả đầu, Cửu Chiến không ở yên được ở thành Trường Sa, ra ngoài hạ mộ đảo đấu rồi, hiện vẫn chưa về.

Về phần Sơn Hùng thì có việc khác đang làm, không biết Tổng bả đầu đến." Không đợi Sở Kiêu mở miệng, Sở Trường Dịch đối diện

lúc này chắp tay, cười giải thích.

"Ra là vậy!" Trần Ngọc Lâu gật đầu, vừa rồi y cũng chỉ thuận miệng hỏi, dù sao, cả Sở gia ngoài Sở Kiêu ra, y cũng chỉ quen biết Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Cửu Chiến, Sở Khứ Tà bốn người.

Một đoàn người cười nói vài câu, sau khi hàn huyên đơn giản, Trần Ngọc Lâu cuối cùng cũng không nhịn được, vẻ mặt có chút mong đợi mở miệng nói: "Sở huynh, lần này trong thư ngài nói, thời cơ đến Hiến Vương Mộ đã đến rồi, vậy không biết Sở huynh và Chá Cô huynh, hai người định thế nào?" Nghe vậy, Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu hai người, không khỏi nhìn nhau, sau đó lần lượt bắt đầu cười.

"Trần huynh, ban đầu ở Bình Sơn, chúng ta đã nói, Hiến Vương Mộ ba nhà chúng ta lại một lần nữa liên thủ, nếu đã như vậy, ta sao có thể không báo cho huynh một tiếng?" Sở Kiêu mỉm cười, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu nói.

Chương 149

“Không sai!” “Trần huynh, lần này mời huynh đến, chính là vì thương lượng chuyện Hiến Vương Mộ.” Chá Cô Tiêu bên cạnh nghe vậy, cũng trịnh trọng gật đầu nói.

“Ha ha ha… tốt!

Như vậy Trần mỗ xin đa tạ Sở huynh và Chá Cô huynh.” Nghe lời của hai người, trong lòng Trần Ngọc Lâu vừa thở phào một hơi, càng không nhịn được sảng khoái cười lớn.

“Trần huynh, Hiến Vương Mộ hung hiểm khó lường, so với đại mộ Bình Sơn, hung hiểm hơn không chỉ mười lần, cho nên lần này Thường Thắng sơn, huynh định xuất bao nhiêu nhân thủ?” Nhắc đến chính sự, sắc mặt Trần Ngọc Lâu cũng không nhịn được trở nên nghiêm túc, đối với năng lực của Sở Kiêu, y có thể tận mắt chứng kiến, ngay cả đối phương cũng nói mức độ hung hiểm gấp mười lần đại mộ Bình Sơn, có thể thấy chuyến đi này nguy hiểm khủng bố đến mức nào.

Nhưng, Trần Ngọc Lâu lại thích gặm xương cứng, Hiến Vương Mộ có nguy hiểm đến đâu, y đều phải gặm xuống.

Nghĩ đến đây, Trần Ngọc Lâu vẻ mặt ngưng trọng, chắp tay nói: “Sở huynh, Chá Cô huynh, chuyến đi Hiến Vương Mộ lần này, ta định triệu tập ba ngàn đệ tử tinh nhuệ của Tả Lĩnh.

Nhóm nhân thủ này luận thực lực, tuyệt đối mạnh hơn so với lúc ở Bình Sơn, chỉ riêng người có thực lực Minh kình, đã không dưới trăm người.

Ngoài ra, Côn Luân, Hồng cô nương, Hoa Mã Quải ba người, cũng sẽ đi cùng ta.

Không biết Sở huynh, Chá Cô huynh thấy thế nào?" Ba ngàn đệ tử tinh nhuệ của Tả Lĩnh, trăm cường giả Minh kình?

Nghe lời của Trần Ngọc Lâu, mọi người có mặt, đều không nhịn được tấm tắc… Quả nhiên, Tả Lĩnh quả thật đông người thế mạnh a!

Tùy tiện nói một câu, đã là ba ngàn tinh nhuệ, có hơn trăm cường giả đặt chân vào Minh kình.

Nhóm nhân thủ này nếu thật sự kéo ra, cả Cửu Môn e rằng phải bị diệt mấy lần.

Trăm cường giả Minh kình, không phải là một con số nhỏ, ở thời đại mà Hóa kình đã có thể được gọi là tông sư, Ám kình đã là cường giả hạng nhất trở lên.

Có thể đặt chân vào Minh kình, không ai là không có uy danh lừng lẫy.

Hơn trăm cường giả Minh kình, tập hợp cả Cửu Môn lại, cũng chưa chắc có thể tìm ra được nhiều như vậy.

Cũng may Trương Khải Sơn là người của Trương gia, bên cạnh có một nhóm người Trương gia theo sau, thực lực đều đã đặt chân vào Minh kình.

Ngoài hơn trăm cường giả Minh kình ra, Hồng cô nương, Côn Luân đó càng là cường giả hàng đầu.

Côn Luân tuy chỉ là Minh kình, nhưng lại đi trên con đường viên mãn của Minh kình, cộng thêm thiên sinh thần lực, chiến lực hiện tại tuyệt đối không kém hơn Ám kình đỉnh phong, luận khí lực còn mạnh hơn cả cường giả Hóa kình bình thường.

Về phần Hồng cô nương, tuy là một nữ nhi, nhưng ai dám xem thường, thì đã gần kề cái chết rồi.

Hơn nửa năm trôi qua, thực lực của Hồng cô nương cũng tiến thêm một bước, đặt chân lên Ám kình đỉnh phong.

Có một nhóm nhân thủ như vậy, có thể thấy mức độ coi trọng của Trần Ngọc Lâu đối với Hiến Vương Mộ, có thể thấy rõ một hai.

"Trần huynh quả thật không hổ là Tả Lĩnh khôi thủ, Tổng bả đầu của Thường Thắng sơn, thủ bút quả thật không tầm thường." Sở Kiêu đối với Trần Ngọc Lâu chắp tay, quả thật xứng đáng với danh hiệu thiên hạ quần đạo chi thủ.

"Chá Cô huynh, vậy không biết Bàn Sơn nhất mạch…?" Chá Cô Tiêu nghe vậy, hơi trầm ngâm nói: "Tộc của ta không có nhiều nhân thủ như Trần huynh, chuyến đi này có ta và Lão Dương Nhân sư đệ hai người, cộng thêm hơn hai mươi tộc nhân." "Sở tộc trưởng, sư huynh của ta hiện tại là cường giả Đan kình, ta cũng đã đặt chân vào Ám kình đỉnh phong, hơn hai mươi tộc nhân đó ít nhất cũng có thực lực Minh kình hậu kỳ, đỉnh phong, trong đó người đặt chân vào Ám kình cũng có bốn người." Lúc này, vì để tăng thêm thanh thế cho Bàn Sơn nhất mạch, Lão Dương Nhân vội vàng tiếp lời bổ sung.

"Hít… Chá Cô huynh, huynh đã đặt chân vào Đan kình?" Phải nói rằng, lời của Lão Dương Nhân, tuy không làm chấn động người của Sở gia, nhưng mấy người Trần Ngọc Lâu bên cạnh, quả thật bị chấn kinh.

Đan kình a!

Hóa kình đã có thể được gọi là tông sư, khai tông lập phái, hiếm có trên đời.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện một Đan kình, sao có thể không chấn kinh?

"May mắn mà thôi, so với Sở huynh và mọi người, vẫn còn kém

quá xa!" Chá Cô Tiêu lắc đầu cười, không hề có chút cảm giác kiêu ngạo nào.

Nếu không gặp Sở Kiêu và mọi người, sau khi đặt chân vào Đan kình, ít nhiều sẽ có chút ngạo khí.

Nhưng Đan kình có mạnh đến đâu, ở trước mặt tộc nhân của Sở gia hiện tại, lại căn bản không đáng kể.

Khoảng thời gian này, y cũng từng giao đấu với tộc nhân của Sở gia.

Đừng nhìn thực lực Đan kình, trong mắt người khác là lợi hại, chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết.

Nhưng trong mắt Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong hai người, y ngay cả mười chiêu cũng không chống đỡ nổi.

"Ai, Chá Cô huynh đừng tự khiêm tốn, có thể vào Đan kình trong truyền thuyết, thực lực tuyệt đối có thể xưng là bậc nhất!" Trần Ngọc Lâu xua tay, sau đó đối với y giơ một ngón tay cái lên.

Nhưng không thể không nói, Bàn Sơn nhất mạch, không hổ danh tề danh với Tả Lĩnh, đều là một trong tứ đại phái đảo đấu.

Ngoài Chá Cô Tiêu là khôi thủ Đan kình ra, còn có Lão Dương Nhân là cường giả Ám kình đỉnh phong.

Ngoài ra, lại có bốn Ám kình, mười sáu cường giả ít nhất ở Minh kình hậu kỳ.

Tuy về số lượng, không thể so sánh với Tả Lĩnh, nhưng luận về tinh nhuệ, tuyệt đối Bàn Sơn hơn một bậc.

"Sở huynh, ta và Chá Cô huynh đều đã nói xong rồi, không biết huynh định thế nào, lần này chuẩn bị mang theo bao nhiêu cường giả đi cùng?" "Ta biết, tộc nhân của Sở gia ai nấy đều là cường giả lợi

hại, Sở Thanh người đưa thư cho ta lúc trước, e rằng không kém hơn mấy huynh đệ Cửu Chiến lúc đầu." … "Chuyến đi đến Hiến Vương Mộ lần này, Sở gia ta cũng sẽ phái ra không ít cường giả, điểm này Trần huynh, Chá Cô huynh không cần lo lắng, đến lúc đó sẽ biết." Nghe Trần Ngọc Lâu hỏi, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười nhàn nhạt.

"Ồ?" "Sở huynh lại úp mở rồi, cũng được, vậy ta sẽ chờ xem thực lực chân chính của Sở gia." Thấy Sở Kiêu như vậy, Trần Ngọc Lâu trong lòng tuy tò mò, nhưng cũng không có ý định hỏi cho ra lẽ.

Dù sao, đợi đến khi tụ họp tại Hiến Vương Mộ, tự nhiên sẽ được chứng kiến nội tình thực sự của Sở gia.

"Sở huynh, không biết khi nào chúng ta sẽ chính thức ra tay với Hiến Vương Mộ?" Sở Kiêu nghe vậy, hơi trầm ngâm nói: "Bây giờ là giữa tháng mười, hay là định vào nửa tháng sau đi, đến lúc đó chúng ta trực tiếp hội ngộ ở Già Long Sơn, Điền Nam, thế nào?" "Cuối tháng mười sao?" Trần Ngọc Lâu nhíu mày, sau đó gật đầu nói: "Nửa tháng cũng gần đủ rồi, ta về phải điều động đệ tử Tả Lĩnh, dù sao những đệ tử tinh nhuệ đó hiện vẫn đang ở khắp nơi trên cả nước, nửa tháng là vừa vặn.

Đợi ta trở về sẽ phái trước một nhóm người đi xuôi dòng sông, dọc đường lo liệu ổn thỏa mọi việc, chúng ta cứ trực tiếp hội ngộ ở Già Long Sơn." "Được, vậy thì phiền Trần huynh!" Nghe lời Trần Ngọc Lâu, Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu đều không khỏi cười chắp tay.

Lần này đến Hiến Vương Mộ, quy mô đổ đấu lớn như vậy, nếu cùng nhau đến Điền Nam, khó tránh khỏi gây chú ý, chi bằng chia thành từng tốp tiến vào.

Phải biết rằng, trên đường đi có không ít quân phiệt, đặc biệt là khu vực Điền Nam, quân phiệt nhiều vô kể.

Nếu để đám quân phiệt đó biết được chuyện này, khó tránh sau này

sẽ xảy ra rắc rối.

Dù không sợ, nhưng để tránh phiền phức, chi bằng cứ để Trần Ngọc Lâu lo liệu trước mọi việc, sau đó chuyên tâm đổ đấu Hiến Vương Mộ là được.

Sau khi bàn xong chuyện Hiến Vương Mộ, mọi người bắt đầu trò chuyện phiếm.

Dù sao mọi người cũng đã lâu không gặp, nhất thời tâm trạng cũng vui vẻ. … Cùng lúc đó, tại nơi diễn ra đại hội Cửu Môn.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý, Ngô lão gia tử, Hắc Bối Lão Lục, Hoắc Tam Nương, Tề Thiết Chủy, Giải đương gia tám người đều tề tựu ở đây!

"Phật Gia nhà tôi ơi, không có việc gì lại gọi tôi đến đây, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng vậy?" "A Phật Gia, mở đại hội Cửu Môn à?

Nhưng Tứ gia đâu?

Sao không tới?" "Trương Khải Sơn, có chuyện gì thì nói thẳng, bày vẽ trận thế lớn như vậy làm gì." "..." Các đương gia Cửu Môn ngồi ở vị trí của mình, có người không hiểu, có người lại tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Ai mà chẳng quản lý cả một gia tộc lớn, ngày thường bận rộn tối mắt, đâu có thời gian ở đây lãng phí công phu.

"Các vị đừng vội, hôm nay gọi mọi người tới, quả thực có chuyện quan trọng." Nhìn vẻ mặt có phần không kiên nhẫn của mọi người, Trương Khải Sơn cười đứng dậy, sau đó nói với họ: "Hôm qua Sở tộc trưởng mời khôi thủ Bàn Sơn Chá Cô Tiêu đến Sở phủ ở lại cả buổi chiều, không biết các vị có biết không?" "Trương Khải Sơn, có lời gì thì nói thẳng, Chá Cô Tiêu và Sở tộc trưởng từng liên thủ thăm dò Bình Sơn, quan hệ hai người rất tốt, có gì kỳ lạ đâu?" Hoắc Tam

Nương lạnh mặt, liếc nhìn Trương Khải Sơn, lạnh lùng nói.

“Phật Gia, lời của Tam nương quả thực là sự thật, bây giờ ai mà không biết Sở tộc trưởng và hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh từng liên thủ đổ đấu Bình Sơn, quan hệ luôn rất tốt, Chá Cô Tiêu ở Sở phủ cả buổi chiều cũng chẳng có gì lạ cả?” Giải đương gia cũng gật đầu đồng tình.

“Các vị, chuyện này quả thực không kỳ lạ, nhưng điều kỳ lạ là, hôm nay Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, khôi thủ Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu cũng đã đến thành Thường Sa, hiện đang làm khách ở Sở phủ.” Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Trương Khải Sơn cũng không tức giận, mỉm cười nói tiếp.

“Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn Trần Ngọc Lâu?

Đến thành Thường Sa?” “Hít… Trần Tổng bả đầu đến thành Thường Sa làm gì?

Chẳng lẽ cũng đến làm khách ở Sở phủ?” “Nếu vậy thì quả thực có chút không ổn, Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu lần lượt xuất hiện ở Sở phủ, e rằng không chỉ đơn giản là ôn lại chuyện cũ.” “...” Khi biết Trần Ngọc Lâu cũng đã đến thành Thường Sa, những người vốn đang tỏ vẻ không kiên nhẫn, lúc này cũng không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc.

Dù sao, khôi thủ của hai phái nếu không có chuyện quan trọng, sẽ không có thời gian rảnh rỗi mà cùng lúc xuất hiện ở một nơi.

“Phật Gia, nói đi, ngươi nghe ngóng được gì rồi?” Ngô lão gia tử rít một hơi thuốc, nhìn sâu vào Trương Khải Sơn nói.

Nghe vậy, Trương Khải Sơn trước tiên nhìn lướt qua mọi người, sau đó trầm giọng nói: “Khôi thủ hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh cùng tề tựu tại Sở phủ, tuyệt đối không thể chỉ đơn giản là ôn lại chuyện cũ,

họ đều là một trong tứ đại phái đổ đấu.

Bây giờ cùng tụ họp tại Sở phủ, cảnh tượng này, có giống với lúc Sở gia, Tả Lĩnh, Bàn Sơn, ba bên liên thủ đổ đấu Bình Sơn không?" "Hít… Phật Gia, ngươi…" Nghe lời này, Giải đương gia lập tức kinh hãi, vẻ mặt có chút chấn kinh nhìn về phía Trương Khải Sơn.

"Không sai, Chá Cô Tiêu và Trần Ngọc Lâu hai người xuất hiện ở Sở phủ, e rằng mười phần thì có đến tám chín phần là vì một ngôi đại mộ nào đó.

Có thể khiến Sở gia, Bàn Sơn, Tả Lĩnh ba bên một lần nữa tụ họp, nếu thật sự là vì một ngôi đại mộ, e rằng ngôi đại mộ đó cực kỳ không đơn giản.

Ít nhất cũng phải ở cấp bậc như ngôi mộ của đại tướng quân nhà Nguyên ở Bình Sơn năm đó, nếu không ta khó mà tin được, sẽ có ngôi mộ nào khiến ba bên phải liên hợp." Trương Khải Sơn trịnh trọng gật đầu, nói với mọi người.

"Nếu nói như vậy, e rằng ngôi đại mộ đó quả thực ghê gớm lắm, nhưng Phật Gia, chuyện này có liên quan gì đến việc ngươi thông báo cho chúng ta đến đây?" Ngô lão gia tử có chút không hiểu hỏi.

"Trương Khải Sơn, ngươi không phải là định… dính vào ngôi đại mộ đó đấy chứ?" Đột nhiên, Hoắc Tam Nương nhíu mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc nói.

"Không sai, ta quả thực có ý định đó, Cửu Môn của chúng ta mới thành lập, tuy thế lực phát triển đều cực kỳ nhanh chóng, nhưng nếu muốn thực sự tạo dựng được danh tiếng, nhất định phải hạ một ngôi đại mộ thực sự lớn.

Nếu chúng ta có thể tham gia vào ngôi đại mộ này, danh tiếng của Cửu Môn sẽ vang dội đến mức nào?" Nghe lời của Trương Khải Sơn,

mọi người trong phòng đều không khỏi chấn động.

Đúng vậy!

Nếu Cửu Môn, có thể cùng với Sở gia, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, cùng nhau đổ đấu một ngôi đại mộ.

Thì uy vọng của Cửu Môn, chắc chắn sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Sau này, chỉ cần phát triển tốt thêm vài năm, đổ đấu thêm vài ngôi mộ, thì cả giới đổ đấu, ngoài tứ đại phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh ra, tuyệt đối sẽ lấy Cửu Môn làm đầu.

Chuyện này, đối với cả Cửu Môn, đối với các vị đương gia đều có sự giúp đỡ cực lớn.

Chương 150

Nhất thời, tất cả mọi người đều không khỏi động lòng.

Nhưng rất nhanh, vấn đề đã đến!

"Phật Gia, phải nói rằng đề nghị của ngươi quả thực rất hay, ta cũng động lòng, nhưng vấn đề mấu chốt bây giờ là, chúng ta làm thế nào để tham gia vào chuyện này?" Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày, có chút bất đắc dĩ nói.

"Muốn cướp miếng ăn từ miệng Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Phật Gia à, cách làm này tuy táo bạo, nhưng tuyệt đối là tự tìm đường chết!" Hắc Bối Lão Lục lạnh lùng liếc nhìn Trương Khải Sơn, vừa lau thanh đại đao trong tay, vừa trầm giọng nói.

Thời gian qua hắn đã giao đấu với Lão Dương Nhân mấy lần, phải thừa nhận, thực lực của Lão Dương Nhân quả thực không yếu.

Lão Dương Nhân tuy chỉ có tu vi Ám kình đỉnh phong, nhưng với tài bắn tiễn đó, ngay cả hắn cũng phải cẩn thận.

Sau khi biết được thực lực của Chá Cô Tiêu, hắn đã khiêu chiến một lần, nhưng chỉ sau vài chiêu, đã thua trong tay đối phương.

Phải biết rằng, hắn là cường giả Hóa kình, có thể thấy thực lực của Chá Cô Tiêu đáng sợ đến mức nào.

Cùng nổi danh với Bàn Sơn là Tả Lĩnh, sao có thể yếu được?

Cướp miếng ăn từ miệng hổ, đó không phải là tự tìm đường chết sao?

"Lục gia nói không sai, Phật Gia muốn nâng cao uy vọng của Cửu Môn, điểm này chúng ta đều hiểu, nhưng hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh không thể đắc tội được.

Huống hồ, chuyện này e rằng phải được Sở gia đồng ý, nếu không đến lúc đó chúng ta chết thế nào cũng không biết." Đối với những lời của mọi người, Trương Khải Sơn trên mặt không hề lộ ra biểu cảm gì khác lạ, cười nói: "Cho nên ta mới mời các vị đến đây, thương lượng chuyện này.

Các vị đừng quên, Cửu Môn Đề Đốc của chúng ta, cũng là người của Sở gia." "Cho nên… Trương Khải Sơn, đây là nguyên nhân ngươi mời ta đến đây?" Đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng từ phía không xa truyền đến, nghe thấy giọng nói đó trong nháy mắt, tất cả mọi người có mặt, không ai không biến sắc. … "Cho nên… cướp miếng ăn từ miệng hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh, thậm chí là từ Sở gia ta, Trương Khải Sơn, đây là nguyên nhân ngươi mời ta đến đây?" Khi Trương Khải Sơn đang đối mặt với các đương gia Cửu Môn, thao thao bất tuyệt trình bày ý tưởng của mình, một giọng nói lạnh như băng đột ngột từ ngoài cửa truyền vào.

Giọng nói này vừa vang lên, mọi người trong phòng theo phản xạ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, một thanh niên mặc bộ trang phục màu vàng kim, giống như kình trang thời cổ đại, chân đi đôi ủng da đặc biệt, đang chắp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh như băng nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Thanh niên này không ai khác, chính là Cửu Môn Đề Đốc, Sở Chiêu Võ!

Khi nhìn thấy vẻ mặt như băng giá của Sở Chiêu Võ, lòng mọi người trong phòng lập tức "lộp bộp" một tiếng, sau đó vội vàng đứng dậy, cúi người hành lễ.

"Gặp Vũ gia!" "Vũ gia, ngài đã đến!" "Vũ gia, mời ngài ngồi ghế trên!" "Vũ gia!" "..." Đối với lễ nghi của mọi người, Sở Chiêu Võ

không hề đáp lại, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Trương Khải Sơn, khi nhìn đối phương, ánh mắt đó tràn ngập sự lạnh lẽo kinh người.

"Vũ gia!" Bị Sở Chiêu Võ nhìn chằm chằm như vậy, Trương Khải Sơn cũng không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng chắp tay hành lễ, cung kính nói: "Vũ gia!" "Trương Khải Sơn, ai cho ngươi cái gan, dám cướp miếng ăn từ miệng Sở gia ta, Bàn Sơn, Tả Lĩnh?

Ngươi không biết Cửu Môn trên thực tế, cũng thuộc về thế lực phụ thuộc của Sở gia sao?" Sở Chiêu Võ lạnh giọng quát lớn.

"Vũ gia, ta không phải muốn cướp miếng ăn, hiện tại Cửu Môn mới thành lập, ta cũng chỉ muốn cố gắng nâng cao uy vọng của Cửu Môn, nếu có thể tham gia vào ngôi đại mộ lần này, sự phát triển sau này của Cửu Môn chắc chắn sẽ thuận lợi hơn." Nghe Sở Chiêu Võ quát mắng, cùng với ánh mắt lạnh như băng đó, Trương Khải Sơn trong lòng kinh sợ, đồng thời cũng vội vàng mở miệng giải thích.

"Cho nên, vì để phát triển Cửu Môn, liền tham gia vào chuyện của Sở gia?" Sở Chiêu Võ cười lạnh một tiếng, đối với ý đồ trong lòng Trương Khải Sơn, hắn rõ như lòng bàn tay.

Xuất phát điểm của gã này, quả thực là vì phát triển Cửu Môn, nhưng đó không phải là lý do để đối phương nảy sinh ý định nhúng tay vào chuyện của Sở gia.

"Hôm nay vì phát triển Cửu Môn, có thể tham gia vào chuyện của Sở gia, ngày mai cũng có thể vì phát triển Cửu Môn, lại một lần nữa nhúng tay vào chuyện của Sở gia." "Trương Khải Sơn, ngươi cho rằng Cửu Môn là thế lực phụ thuộc của Sở gia, hay Sở gia là thế lực phụ thuộc của Cửu Môn?" Sở Chiêu Võ vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng, không ai không sợ đến mặt mày tái mét, ngay cả Trương Khải Sơn, lúc này cũng không khỏi sinh lòng kinh sợ, vẻ mặt bắt đầu có chút hoảng hốt, sắc mặt càng trở nên cực kỳ trắng bệch.

Ban đầu hắn thực sự không biết mình sai ở đâu, vì phát triển Cửu Môn, hắn đã dốc hết tâm sức, tận tâm tận lực, đều là vì cái gì?

Không phải vì Cửu Môn, vì các vị đương gia, và càng là vì Sở gia sao.

Nhưng Sở Chiêu Võ lại huấn thị như vậy, nội tâm Trương Khải Sơn có chút không phục.

Nhưng bây giờ theo lời này của Sở Chiêu Võ, hắn lập tức ý thức được, rốt cuộc mình đã phạm sai lầm gì.

Ngàn sai vạn sai, không nên ở chỗ chưa nói rõ tình hình cụ thể với Sở Chiêu Võ, đã tự ý triệu tập các đương gia Cửu Môn, bàn trước chuyện này.

Đây là muốn làm gì?

Muốn tập hợp các đại đương gia, để ép cung Cửu Môn Đề Đốc sao?

Sau đó, lại dùng thế kẻ dưới ép người trên, để Sở gia đồng ý cho Cửu Môn tham gia vào chuyện này?

Cách làm như vậy, ở trước mặt bất kỳ người cầm quyền nào, đều tuyệt đối đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ.

Bá!

Hiểu ra những điều này, sắc mặt Trương Khải Sơn, trong phút chốc trở nên cực kỳ trắng bệch, trong mắt càng lộ ra vẻ áy náy và hối hận sâu sắc.

Bây giờ hắn, rốt cuộc còn quá trẻ, lại vừa mới trở thành bố phòng quan, chủ của môn đứng đầu Cửu Môn.

Dưới sự gia trì của hai thân phận, trong lòng Trương Khải Sơn khó tránh khỏi sinh ra ngạo khí.

Đối với việc nắm bắt và suy xét một số chuyện, còn kém quá nhiều.

Nếu thêm vài năm nữa, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Lúc này, các đương gia khác ở bên cạnh, hiển nhiên cũng đã hiểu ra nguyên nhân trong đó, cũng từng người một cúi đầu, không dám nói lời nào, trong lòng hoảng sợ không thôi.

"Vũ gia, Khải Sơn biết sai rồi, xin Vũ gia trừng phạt." Trương Khải Sơn hít sâu một hơi, sau đó trịnh trọng hành lễ, trầm giọng nói.

"Hừ!" "Cũng không phải là thằng ngu!" Nhìn thấy cảnh này, Sở Chiêu Võ không khỏi hừ lạnh một tiếng, sau đó tay phải đột nhiên tung một chưởng.

Ầm… Phụt!

Trong chớp mắt, một luồng kình lực mạnh mẽ tuôn ra, tức thì đánh bay Trương Khải Sơn, trong miệng càng phun ra một lượng lớn máu tươi.

Thân thể hắn, càng nặng nề đập vào bức tường cách đó hơn mười mét, ngay cả bức tường đó cũng bị đập ra một cái lỗ hổng.

"Phật Gia!" Nhìn thấy cảnh này, Trương Nhật Sơn ở bên cạnh, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng tiến lên đỡ Trương Khải Sơn đang ngã trên đất, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Nhị Nguyệt Hồng và những người khác ở bên cạnh, lúc này ngoài kinh sợ ra, cũng lộ vẻ lo lắng, trong lòng càng chấn kinh trước thực lực của Sở Chiêu Võ.

Tự khi Sở Chiêu Võ trở thành Cửu Môn Đề Đốc, chưa từng thực sự thể hiện thực lực của mình.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu, thực lực của Sở Chiêu Võ chắc chắn cực kỳ mạnh mẽ, nếu không cũng sẽ không được Sở tộc trưởng sắp xếp, trở thành Cửu Môn Đề Đốc.

Nhưng lại không ngờ, Sở Chiêu Võ lại mạnh đến mức này.

Trương Khải Sơn kia là tu vi Ám kình đỉnh phong, trong cả Cửu Môn, xét về thực lực chỉ dưới Hắc Bối Lão Lục.

Nhị Nguyệt Hồng, Lão Dương Nhân, cũng chỉ ngang ngửa với hắn mà thôi.

Nhưng bây giờ, Sở Chiêu Võ lại một chưởng đánh hắn trọng thương, rõ ràng vừa rồi còn chưa dùng hết toàn lực, nếu không Trương Khải Sơn chẳng phải bị một chưởng đánh chết sao?

Sở Chiêu Võ, rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Nhất thời, các đương gia ngoài vẻ kinh sợ, tâm tư cũng khác nhau.

Hắc Bối Lão Lục kia càng dùng đôi mắt cực kỳ nóng bỏng nhìn chằm chằm vào Sở Chiêu Võ, trong lòng vừa kinh vừa mừng.

Hắn có tu vi Hóa kình, có thể cảm nhận rõ nhất sự mạnh mẽ của Sở Chiêu Võ.

Trong khoảnh khắc Sở Chiêu Võ ra tay vừa rồi, hắn thậm chí cảm giác như có một ngọn núi nguy nga ập tới, căn bản không thể nào địch lại được.

Thậm chí, hắn mơ hồ có cảm giác, thực lực của Sở Chiêu Võ, có lẽ còn trên cả khôi thủ Bàn Sơn Chá Cô Tiêu.

"Phật Gia, ngươi sao rồi?" Trương Nhật Sơn đỡ Trương Khải Sơn dậy, nhìn sắc mặt trắng bệch của đối phương, quần áo đều bị máu tươi nhuộm đỏ, vẻ mặt lo lắng vô cùng.

"Không sao!" Trương Khải Sơn giằng khỏi đôi tay đang đỡ của

Trương Nhật Sơn, sau đó bước chân loạng choạng đến trước mặt Sở Chiêu Võ, lại một lần nữa chắp tay cung kính nói: "Khải Sơn biết sai, tạ Vũ gia thủ hạ lưu tình!" Sở Chiêu Võ lạnh lùng liếc nhìn Trương Khải Sơn, sau đó đi đến ghế chủ vị ngồi xuống.

"Trương Khải Sơn, niệm tình ngươi sơ phạm, một chưởng này coi như tiểu trừng đại giới, nếu còn có lần sau…" "Ta hiểu, Vũ gia!" Lời của Sở Chiêu Võ tuy chưa nói hết, nhưng Trương Khải Sơn và tất cả mọi người có mặt đều hiểu, lời chưa nói ra đó, rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Giờ khắc này, một đám đương gia Cửu Môn, đối với vị Cửu Môn Đề Đốc Sở Chiêu Võ này, trong lòng ngoài kinh sợ đến cực điểm, càng sinh ra một loại phục tùng khó tả.

Lòng thần phục đối với Sở gia, càng một lần nữa tăng lên!

Chỉ một mình Sở Chiêu Võ đã mạnh đến mức này, áp đảo các đương gia Cửu Môn, ngay cả Hắc Bối Lão Lục, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đều không phải là đối thủ.

Huống chi, những tồn tại có thực lực càng thêm đáng sợ của Sở gia?

"Cũng may Đề Đốc Cửu Môn là ta, hôm nay nếu là Khứ Tà, Mục Dã ở đây, từng tên một các ngươi đều phải bỏ mạng lại." Sở Chiêu Võ bực bội trừng mắt nhìn mọi người, với mấy kẻ sát tính cực lớn như Sở Khứ Tà, Sở Mục Dã, e rằng đã sớm ra tay giết người rồi.

Nghe vậy, mọi người lại một lần nữa cúi người hành lễ, nhưng trong lòng không dám có một chút bất mãn nào.

Đối với Sở Khứ Tà, Sở Mục Dã mấy người đó, họ cũng có quen biết, tuổi tuy không lớn, nhưng từng người một thực lực lại cực kỳ đáng sợ, quan trọng nhất là, mấy người này sát tính lại cực lớn.

Đặc biệt là Sở Khứ Tà, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng hai người từng chịu thiệt lớn.

Hôm nay nếu là Sở Khứ Tà ở đây, hắn thật sự tin rằng, tên ma đầu đó sẽ trực tiếp giết mình.

"Được rồi, đều ngồi xuống đi!" Nhìn bộ dạng cung kính của từng vị đương gia Cửu Môn trước mặt, Sở Chiêu Võ buồn chán phất phất tay.

Thấy Sở Chiêu Võ không còn tức giận, mọi người mới cẩn thận ngồi xuống vị trí của mình.

"Sau này làm bất cứ việc gì, tốt nhất đều nên rõ ràng một chút, nếu lại phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy, đương gia của Cửu Môn, ta không ngại đổi một lứa khác." "Thôi được rồi, quay lại chủ đề mà các ngươi vừa nói đi!" Sở Chiêu Võ lắc đầu khẽ thở dài, nếu không phải tộc trưởng ra lệnh, làm cái chức Cửu Môn Đề Đốc này, hắn thực sự không muốn quản những chuyện vặt vãnh này.

Mấy vị đương gia Cửu Môn, trừ số ít người ra, từng tên một đều có tâm tư riêng, mà tâm tư lại chẳng hề nhỏ.

Nếu không răn đe một phen, từng tên một đều sẽ tự cho mình là đúng.

Chương 151

Tâm tư quá tạp, dã tâm quá lớn, nhưng lại không có thực lực tương xứng với dã tâm.

Nếu không quản, cứ để tình trạng này kéo dài, cả Cửu Môn chắc chắn sẽ tan rã, gặp phải đại họa.

Nhìn Sở Chiêu Võ đang chìm trong im lặng, các vị đương gia trong phòng đều im bặt, ngay cả tiếng thở cũng không khỏi nhỏ đi rất nhiều.

Sau khi khẽ thở dài trong lòng, Sở Chiêu Võ hơi trầm ngâm, sau đó nhìn về phía mọi người, trầm giọng nói: "Có một điểm các ngươi quả thực không đoán sai, lần này Trần Ngọc Lâu đến thành Thường Sa, quả thực là vì một ngôi đại mộ.

Nói đúng ra, ngôi đại mộ này là do tộc trưởng đã hẹn ước với Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu từ lúc ở Bình Sơn.

Đợi thời cơ chín muồi, sẽ lại một lần nữa liên thủ, đổ đấu ngôi đại mộ đó." Nghe lời của Sở Chiêu Võ, trong mắt mọi người lập tức lộ ra một tia sáng.

Quả nhiên, thật sự là vì một ngôi đại mộ.

Ngôi đại mộ này, là do Sở gia, Bàn Sơn, Tả Lĩnh đã hẹn ước từ lúc liên thủ đổ đấu Bình Sơn?

Quả nhiên, xem tình hình trước mắt, Sở gia và Bàn Sơn, Tả Lĩnh, hai trong tứ đại phái đổ đấu có truyền thừa hơn ngàn năm, sắp lại một lần nữa liên thủ sao?

Nhìn vẻ mặt khác nhau của mọi người, Sở Chiêu Võ vẻ mặt lạnh lùng nói: "Nếu các ngươi đều có hứng thú với ngôi đại mộ này, vậy ta cho các ngươi một cơ hội, các gia tộc hãy nhanh chóng điều động một

nhóm người.

Nửa tháng sau, Sở gia ta sẽ liên hợp với hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh, ra tay với ngôi đại mộ này.

Chỉ có một câu, ta phải nói trước, ngôi đại mộ này hung hiểm khó lường, mức độ nguy hiểm không phải là những ngôi mộ mà các ngươi từng tiếp xúc.

Nếu không cẩn thận chết rồi, vậy chỉ có thể tự trách mình." … Khi nghe những lời của Sở Chiêu Võ, mọi người trong phòng không ai không cảm thấy lòng trào dâng, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

Dù sao, một ngôi mộ có thể khiến Sở gia, Bàn Sơn, Tả Lĩnh ba bên liên thủ, quy mô và đẳng cấp của nó tuyệt đối khó mà tưởng tượng.

Dù tệ nhất, cũng phải ngang cấp với đại mộ Bình Sơn năm đó.

Nếu lời của Sở Chiêu Võ là thật, vậy Cửu Môn chắc chắn sẽ như lời Trương Khải Sơn đã nói trước đó, uy vọng trong giới sẽ được nâng cao một cách nhanh chóng.

Nhưng nhớ lại giọng nói lạnh như băng của Sở Chiêu Võ vừa rồi, mọi người lại không khỏi cảm thấy rùng mình, có chút không dám mở miệng nói chuyện.

"Sao vậy?" "Không phải vừa rồi đang bàn bạc muốn tham gia vào ngôi đại mộ này sao?" "Bây giờ ta đã đồng ý chuyện này rồi, tại sao lại không một ai dám nói lời nào?" Nhìn đám người đang im lặng, Sở Chiêu Võ không khỏi cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua mọi người, lạnh giọng nói.

"Cái đó… Vũ gia, ngài nói thật sao?

Thật sự bằng lòng dẫn chúng tôi đi cùng?" Ngô gia lão gia tử rít một hơi thuốc, sau đó có chút cẩn thận lên tiếng hỏi.

“Hừ!” “Ta đã nói bằng lòng dẫn các ngươi đi, tự nhiên sẽ không nuốt lời!” “Thực ra, cho dù không có chuyện hôm nay, ta cũng đã định dẫn các ngươi đi, dù sao Cửu Môn phát triển càng tốt, bất kể đối với ta hay đối với Sở gia mà nói, đều có sự giúp đỡ không nhỏ.” “Sai là sai ở chỗ, các ngươi không nên tự ý làm chủ!” Sở Chiêu Võ lạnh lùng trừng mắt nhìn mọi người, ánh mắt lại vô thức liếc nhìn Trương Khải Sơn.

Nghe vậy, những người khác không ai không vui mừng, chỉ có một mình Trương Khải Sơn, ngồi trên ghế, lộ vẻ mặt cười khổ.

Lúc này, thấy Sở Chiêu Võ thực sự không giống đang nói dối, các đương gia Cửu Môn, từng người một trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại bắt đầu lộ vẻ vui mừng.

“Vũ gia, không còn gì để nói, nếu ngài đã đồng ý, vậy lão già ta đến lúc đó, sẽ trực tiếp dẫn theo mấy đứa nhỏ nhà ta đi cùng.

Về phần chuyện hung hiểm trong mộ, Vũ gia hoàn toàn không cần lo lắng, đã vào nghề này, thì sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Dù sao đổ đấu hạ mộ làm gì có chuyện không chết người, nếu chết trong mộ, vậy cũng chỉ có thể trách học nghệ không tinh, không thể trách ai được.” Ngô gia lão gia tử một mặt vui mừng nói.

Theo lời của Ngô lão gia tử, mọi người cũng lần lượt gật đầu đồng tình.

“Nếu đã như vậy, vậy các vị mau về chuẩn bị đi, nửa tháng sau, cùng nhau xuất phát!” Nhìn mọi người trong phòng, Sở Chiêu Võ phất tay nói.

“Cái đó… Vũ gia, không biết có thể tiết lộ một chút, chuyến đi này chúng ta sẽ đổ đấu ngôi đại mộ nào không?” Lúc này, Tề Thiết Chủy, người từ đầu đến cuối vẫn ngồi yên trên ghế không hề mở miệng, đột

nhiên cẩn thận hỏi.

Sở Chiêu Võ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó cười như không cười nói: "Sao, Bát gia của Cửu Môn chúng ta không phải được xưng là thần toán số một thành Thường Sa sao, hay là ngươi tính thử xem, chuyến đi này là ngôi đại mộ nào?" "Vũ gia ngài nói đùa rồi, tôi nào có bản lĩnh đó, cũng chỉ là đoán mò, bói quẻ thôi mà!" Tề Thiết Chủy nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, có chút khó xử lẩm bẩm.

"Ha… thôi được, tiết lộ cho các ngươi một chút cũng tốt, để tránh lúc đó chết hết." Sở Chiêu Võ cười lạnh một tiếng, sau đó chậm rãi nói: "Chuyến đi này chúng ta sẽ đến Điền Nam Già Long Sơn, sau Già Long Sơn có một thung lũng sâu khổng lồ, bên trong thung lũng đó chính là mục tiêu của chúng ta, Hiến Vương Mộ." "Trùng Cốc Hiến Vương Mộ?" "Hít… chưa nghe nói bao giờ!" "Tôi cũng chưa từng nghe qua, nhưng vùng Điền Nam đó núi non hiểm trở, rắn rết chuột bọ nhiều vô kể, thời xưa lại có Đằng thuật, e rằng không đơn giản đâu." "Nói thừa, nếu đơn giản, có thể khiến Sở gia và Bàn Sơn, Tả Lĩnh liên thủ sao?" "..." Nghe những lời của Sở Chiêu Võ, mọi người lần lượt bắt đầu bàn tán xôn xao.

Dù không biết Trùng Cốc Hiến Vương Mộ là nơi nào, nhưng chỉ hai chữ "Trùng Cốc" cũng đủ để nói lên rằng, số lượng côn trùng ở nơi này chắc chắn khó mà tưởng tượng.

Phải biết rằng, ở ngoài hoang dã, đặc biệt là trong núi, những con côn trùng đó nếu không cẩn thận, có thể là thứ lấy mạng người.

Lúc này, Sở Chiêu Võ lại tiếp tục mở miệng.

"Hiến Vương là người của nước Cổ Điền hai ngàn năm trước, phong thủy của Trùng Cốc cực kỳ đặc biệt, được gọi là 'thủy long vựng', có danh xưng 'long vựng vô hình'.

Đồng thời, Hiến Vương Mộ cũng cực kỳ hung hiểm khó lường,

tộc trưởng nhà ta từng nói một câu, nếu không phải trời sập, thì rất khó bị người ngoài phá vỡ, có thể thấy muốn vào Hiến Vương Mộ khó khăn đến mức nào.

Đến lúc đó tốt nhất hãy chú ý mười hai phần, nếu không chết cũng là chết vô ích.

Được rồi, những gì ta biết cũng chỉ có vậy, các vị tự về chuẩn bị đi." Nói đến đây, Sở Chiêu Võ chậm rãi đứng dậy, phất tay với mọi người, khẽ thở dài, hai tay chắp sau lưng, bước ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người lần lượt đứng dậy, cúi người hành lễ.

Đợi Sở Chiêu Võ đi hẳn, các đương gia trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phật Gia, ngài không sao chứ?" "Phật Gia, có cần nhanh chóng về chữa thương không?" "A Phật Gia…" Nhìn Trương Khải Sơn đang ngồi trên ghế, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và những người khác lần lượt tiến lên hỏi thăm.

"Không sao, chỉ là nửa tháng tới, ta phải tĩnh dưỡng cho tốt, nhưng sẽ không làm lỡ chuyến đi đến Hiến Vương Mộ nửa tháng sau." Trương Khải Sơn lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Hôm nay cũng là do ta quá nóng vội, Vũ gia trách phạt đúng, nhưng lại liên lụy đến các vị." "Phật Gia nói gì vậy, ngài cũng là vì phát triển Cửu Môn, tâm ý ban đầu là tốt, nếu không Vũ gia sao có thể dễ dàng tha cho chúng ta." "Không sai, Vũ gia vừa rồi tuy ra một chưởng với Phật Gia, nhưng sau đó không phải cũng thôi rồi sao." "Phật Gia mau về đi, tĩnh dưỡng cho tốt." "..." Trương Khải Sơn lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Tề Thiết Chủy bên cạnh, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Bát gia, Vũ gia nói chuyến đi này hung hiểm khó lường, ngươi cũng bói một quẻ xem cát hung thế nào?" "Phật Gia, điểm này không cần ngài nói, vừa rồi tôi đã

lặng lẽ bói rồi.” Tề Thiết Chủy lắc đầu, sắc mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, trầm giọng nói: “Chuyến đi đến Hiến Vương Mộ này… đại hung!” “Đại hung?” “Hít… ý là, chuyến đi này của chúng ta e rằng cửu tử nhất sinh?” “Kỳ môn bát quái của Bát gia tuyệt đối không sai, xem ra chuyến đi này thật sự sẽ chết không ít người a.” “...” Khi nghe những lời của Tề Thiết Chủy, mọi người không ai không biến sắc, dù đã có chuẩn bị, nhưng lúc này vẫn không khỏi kinh hãi trong lòng.

“Các vị cũng không cần hoảng sợ như vậy, quẻ này tuy là đại hung, nhưng lại cũng là đại cát, chính là cái gọi là phú quý trong hiểm nguy mà cầu, đợi khi từ Hiến Vương Mộ ra, Cửu Môn chúng ta chắc chắn sẽ đón nhận cơ hội phát triển lớn nhất.” Nhìn bộ dạng e dè của mọi người, Tề Thiết Chủy đột nhiên cười nói.

“Sau đại hung là đại cát, cát hung lẫn lộn, chuyến đi này các vị phải thận trọng!” Trương Khải Sơn nhìn sâu vào mọi người, trầm giọng nói.

“Phó quan, chúng ta về!” “Vâng, Phật Gia!” Trương Nhật Sơn vội vàng đỡ Trương Khải Sơn dậy, hướng ra ngoài cửa đi tới.

Nhìn bóng lưng rời đi của Trương Khải Sơn, mọi người sau khi trầm tư một lúc, cũng lần lượt cáo từ rời đi.

Hiến Vương Mộ hung hiểm khó lường, quẻ của Tề Thiết Chủy, đại hung đại cát!

Không thể không thận trọng, cẩn thận từng li từng tí. … Bên kia, Sở gia! [Đinh, độ thần phục của Khí vận chi tử thời đại Trương Khải Sơn tăng lên 70%, chúc mừng ký chủ nhận được 50 vạn điểm Khí vận.] [Đinh, độ thần phục của Khí vận chi tử thời đại Nhị Nguyệt Hồng tăng lên 70%, chúc mừng ký chủ nhận được 45 vạn điểm Khí vận.] Trong chính đường, Sở Kiêu đang nói chuyện với Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, nghe thấy âm thanh đột ngột truyền đến trong đầu

từ hệ thống, vẻ mặt lập tức ngẩn ra.

Sao tự dưng, độ thần phục của Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng lại tăng lên nhiều như vậy?

Thậm chí trực tiếp tăng vọt lên 70%?

Một người cung cấp cho hắn 50 vạn điểm Khí vận, một người cung cấp cho hắn 45 vạn điểm Khí vận.

Điểm Khí vận của hai người cộng lại, càng mang đến cho hắn gần trăm vạn.

"Xem ra, đã xảy ra một số chuyện, mà ta tạm thời không biết." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang, trong lòng thầm nghĩ.

Vào buổi tối, Sở gia đã chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn cho Trần Ngọc Lâu và những người khác.

Mọi người uống thỏa thích, trò chuyện đến tận đêm khuya, mới về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng ngủ chính, trên giường!

Sở Kiêu ngồi xếp bằng, mở ra bảng thông tin gia tộc.

Bá! 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Nhị giai đỉnh phong 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.5%) 【Đẳng cấp】: 0 【Tộc nhân】: 195 người 【Nhất giai tộc nhân】: 145 (Chi tiết có thể nhấp để xem) 【Đại vu huyết mạch】: Sở Sơn Hùng (Đại vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn thức tỉnh) (Chi tiết có thể nhấp để xem) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh… 【Đan

pháp】: Luyện đan thuật cơ sở 【Khí pháp】: Luyện khí thuật cơ sở 【Trận pháp】: Trận pháp cơ sở 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc gia cơ quan thuật, Công Thâu gia cơ quan thuật… 【Thế lực】: Gia tộc đệ nhất ba tỉnh xung quanh 【Đội hộ vệ】: 8000 người 【Trạng thái】: Gia tộc phồn vinh 【Điểm gia tộc】: 5.5 vạn 【Điểm khí vận】: 115 vạn "Điểm khí vận hơn một triệu rồi sao…" Nhìn thông tin hiển thị trên bảng thông tin gia tộc, trong mắt Sở Kiêu, lập tức lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Điểm khí vận lại một lần nữa vượt qua một triệu, đợi sau khi nhận được gói quà thăng cấp gia tộc, điểm gia tộc càng nhiều, lợi ích nhận được cũng càng nhiều.

Bá!

Sau khi thu lại bảng thông tin, Sở Kiêu lại một lần nữa chìm vào trạng thái ngồi thiền tu luyện.

Hôm sau, sáng sớm!

Sáng sớm, Trần Ngọc Lâu đã dẫn Hồng cô nương và Côn Luân hai người rời khỏi thành Thường Sa, nửa tháng sau sẽ đến Hiến Vương Mộ, phải nhanh chóng trở về Thường Thắng Sơn, sắp xếp không ít việc.

Chỉ là Hồng cô nương, lúc đi ánh mắt lưu luyến đó, khiến trong lòng hắn dấy lên một chút ấm áp.

Tình ý của Hồng cô nương, hắn tự nhiên cảm nhận được, nhưng tạm thời hắn cũng không có ý định gì về phương diện này.

Mọi chuyện, đợi sau khi từ Hiến Vương Mộ về rồi nói!

Thời gian như nước chảy, vội vã!

Trong nháy mắt, đã trôi qua nửa tháng!

Cả thành Thường Sa, trong một ngày triệt để sôi sục, chỉ vì thời gian đến Hiến Vương Mộ, chính là hôm nay!

Sáng sớm, ngoài thành Thường Sa đã tập trung một lượng lớn người. … Ngoài thành Thường Sa, người đông như kiến!

Các đại đương gia của Cửu Môn, không ai không dẫn theo người nhà của mình, tập trung tại đây.

Hôm nay, chính là ngày Sở gia, Bàn Sơn, Tả Lĩnh ba bên, liên hợp với cả Cửu Môn, tiến đến Hiến Vương Mộ!

Trong đại viện Sở phủ!

Chương 152

Sở Kiêu chậm rãi từ cửa phủ bước ra, lúc này ngoài đại viện, cũng đã sớm tập trung không ít người.

Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình, Sở Sơn Hùng… một đám tộc nhân Sở gia, tất cả đều đang đứng nghiêm ở đây.

Ngoài ra, còn có một tổ mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc, đang vẻ mặt cung kính đứng ở một bên.

Cách đó không xa, khôi thủ Bàn Sơn Chá Cô Tiêu, dẫn theo Lão Dương Nhân, cùng với hơn hai mươi tộc nhân Trát Cách Lạp Mã đang lặng lẽ chờ đợi.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Sở Kiêu, mọi người không ai không lộ vẻ vui mừng, vội vàng vẻ mặt cung kính, đồng loạt cúi người hành lễ nói: "Tộc trưởng!" "Sở huynh!" Cách đó không xa, Chá Cô Tiêu và những người khác, cũng lập tức chắp tay hành lễ.

"Tùy Phong, Thanh Bình, chuyến này chúng ta ra ngoài, hai người ở lại canh giữ thành Thường Sa, đừng để xảy ra chuyện gì." Nhìn Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình hai người trước mặt, Sở Kiêu mỉm cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói.

"Tộc trưởng yên tâm, thành Thường Sa có tôi ở đây, không loạn được đâu!" Sở Tùy Phong trịnh trọng hành lễ, trầm giọng nói.

"Tốt!" Sở Kiêu nghe vậy, cười gật đầu, vỗ vỗ vai hắn.

Bởi vì Sở Cửu Chiến, Sở Khứ Tà, Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã và những người khác không có ở đây, cho nên chuyến đi đến Hiến Vương Mộ lần này, tộc nhân Sở gia đi cùng không nhiều.

Chỉ có Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, cùng với chưa đến mười

tộc nhân vừa mới bước vào Nhất giai sơ kỳ.

Ngoài ra, chỉ có một tổ mười hai người của đội hộ vệ gia tộc.

Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng hai người, bây giờ đều đã bước vào Nhất giai đỉnh phong, xét về chiến lực, dưới gầm trời này, người có thể sánh ngang với họ, gần như không có.

Chỉ có trong những ngôi đại mộ đó, có lẽ mới có những tồn tại có thể khiến họ toàn lực một trận.

Chuyến đi đến Hiến Vương Mộ, dẫn theo hai người, có lẽ có thể khiến tu vi của họ tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Nhị giai.

Dù lúc đó không thể đột phá, cũng có thể rút ngắn thời gian đột phá.

Về phần những tộc nhân sơ nhập Nhất giai sơ kỳ, thì đơn thuần là để họ rèn luyện, có thêm kinh nghiệm đổ đấu đại mộ.

Về phần một tổ mười hai người của đội hộ vệ gia tộc, tuy cũng có ý định rèn luyện, nhưng chủ yếu cũng là để làm chân sai vặt.

Sau khi hắn đi, cả đại viện Sở phủ, có Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình hai người canh giữ, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Dù sao, tu vi của hai người tuy không bằng Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, nhưng đó cũng là cường giả đã bước vào Nhất giai hậu kỳ.

Cộng thêm các tộc nhân khác, cùng với những đội hộ vệ gia tộc đó, chỉ cần trời không sập, đều sẽ không gây ra bất kỳ nguy hiểm nào cho Sở gia.

"Đi thôi!" Sở Kiêu vung tay, sau đó đi đầu về phía trước.

Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng và các tộc nhân khác, cùng với mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc, lập tức quay người đi theo sau, cùng nhau hướng ra ngoài thành Thường Sa.

Cách đó không xa, Chá Cô Tiêu thấy vậy, cũng lập tức dẫn theo một đám tộc nhân Trát Cách Lạp Mã đi theo.

Nhìn bóng lưng rời đi của Sở Kiêu và những người khác, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình hai người cúi người hành lễ, mãi cho đến khi mọi người biến mất khỏi tầm mắt, mới quay người trở về đại viện Sở phủ.

Khi đoàn người ra khỏi cổng thành, nhìn thấy đội ngũ Cửu Môn gần ba trăm người, trong mắt Sở Kiêu lập tức lóe lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Tộc trưởng!" Người đứng đầu Cửu Môn, Sở Chiêu Võ vừa thấy Sở Kiêu, vội vàng tiến lên hành lễ.

"Sở tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" "..." Các đương gia Cửu Môn, cũng vẻ mặt cung kính, vội vàng chắp tay hành lễ, ngữ khí cực kỳ cung kính.

"Tộc trưởng, chuyến đi này Cửu Môn trừ Bán Tiệt Lý ra, các đương gia khác đều đi cùng tôi, và các gia tộc của Cửu Môn đều mang theo mấy chục cao thủ." Nhìn đội ngũ Cửu Môn mấy trăm người trước mặt, Sở Kiêu nhàn nhạt gật đầu.

Phải thừa nhận, các gia tộc của Cửu Môn quả thực có chút thực lực.

Mấy trăm người mỗi người đều là dân luyện võ, trong đó có một số người đã bước vào cảnh giới Minh kình.

Phía trước nhất, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác, đã sớm thay một bộ quần áo tiện cho việc đổ đấu.

Ngay cả Hoắc Tam Nương, lúc này cũng đã thay một bộ quần áo, so với ngày thường luôn mặc sườn xám, hôm nay lại có thêm vài phần anh tư hiên ngang.

“Hử?” Đột nhiên, Sở Kiêu nhướng mày, nhìn thấy Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu, Sở Ngũ Hành, Sở Thất Dạ bốn đứa nhóc, đang nghiêm túc đứng đó trong đám người, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Bốn đứa nhóc các ngươi, không ở yên trong thành Thường Sa làm gì?

Chẳng lẽ cũng muốn theo đến Hiến Vương Mộ sao?” “Tộc trưởng, Ngũ gia và Cửu gia, ngọc không mài không thành khí, sau này vị trí đương gia của Cửu Môn, chắc chắn là của Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu, cho nên tôi để chúng rèn luyện trước.” Sở Chiêu Võ chắp tay, cười nói.

“Rèn luyện trước?” “Lấy Hiến Vương Mộ để rèn luyện?” Sở Kiêu nghe vậy, không khỏi cảm thấy một trận buồn cười, chuyến đi đến Hiến Vương Mộ lần này e rằng sẽ trở thành một trong những ngôi đại mộ đáng sợ và nguy hiểm nhất mà Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu hai người, cả đời này từng gặp phải.

Đối với điều này, hắn cũng không quá để tâm, nếu Ngô lão gia tử và Giải đương gia đã quyết định, vậy đó là chuyện của họ.

Nếu Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu hai người may mắn không chết, có lẽ vài năm nữa, Ngũ gia và Cửu gia chính là hai đứa nhóc này rồi.

Nhưng nếu không cẩn thận chết ở Hiến Vương Mộ, vậy cũng không thể trách ai được.

“Tộc trưởng, Tiểu Ngũ và Tiểu Thất hai đứa nhất quyết đòi đi theo, lại thêm hai đứa cũng không có tâm học hành, chỉ một lòng muốn đổ đấu hạ mộ, cộng thêm tuy chưa đột phá Nhất giai, nhưng xét về chiến lực cũng không yếu, nên tôi cũng dẫn chúng đi cùng.” Nghe vậy, Sở Kiêu gật đầu, nếu Sở Ngũ Hành và Sở Thất Dạ hai người muốn đi theo, vậy hắn cũng sẽ không ngăn cản.

Thân là tộc nhân của gia tộc Sở thị, phải có dũng khí một đi không trở lại, không sợ sinh tử.

Hiến Vương Mộ tuy hung hiểm, nhưng không thể cản được tộc nhân Sở gia.

Dù Sở Ngũ Hành hai người, tu vi tạm thời không đủ, có hắn trông chừng một chút, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, coi như là đi mở mang tầm mắt trước.

"Xuất phát!" Theo lệnh của Sở Kiêu, không ít người lần lượt lên ngựa, Sở Kiêu thì lên một cỗ xe ngựa.

Nhất thời, đội ngũ mấy trăm người, hùng dũng tiến về phía xa.

Cứ đi càng lúc càng xa, dần dần, ngay cả ở cuối chân trời, cũng không còn thấy bóng dáng của họ.

Từ thành Thường Sa đến Già Long Sơn, chuyến đi này gần ba ngàn dặm, chỉ riêng thời gian cần thiết, đã mất một hai tháng.

Đợi đến được khu vực Điền Nam, lại phải chuyển sang đường thủy, xuôi theo sông Lan Thương, như vậy mới có thể đến được Già Long Sơn. … Sau khi Sở Kiêu và những người khác rời khỏi thành Thường Sa, họ mất gần hai tháng mới đến được Điền Nam.

Sau đó, lại hội ngộ với Trần Ngọc Lâu và những người khác ở khu vực sông Lan Thương, đi thuyền xuôi về phía nam, cuối cùng đã đến được gần Già Long Sơn.

Giữa những ngọn núi cao hiểm trở, trong một thung lũng núi tương đối bằng phẳng, doanh trại trải dài, rất nhiều bóng người ra vào trong doanh trại.

Nơi này, chính là nơi Sở Kiêu và những người khác đóng trại ngoài Già Long Sơn.

Ngoài doanh trại, Sở Kiêu, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, các đương gia Cửu Môn, tất cả đều tập trung tại đây.

Nhìn những ngọn núi trải dài phía trước, nhất thời mọi người, không ai không lòng trào dâng, mắt lộ vẻ nóng bỏng.

"Sở huynh, phía trước chính là Già Long Sơn, theo như bản đồ da người chỉ dẫn, muốn vào Trùng Cốc, thì phải vượt qua Già Long Sơn này.

Tôi đã cho người đi xem, con sông trước mắt này chảy thẳng về phía trước, có một nhánh sông chảy qua một hang động, có lẽ xuyên qua hang động đó có thể trực tiếp đến được Trùng Cốc." Trần Ngọc Lâu mặc một bộ bạch sam, đeo kính, vừa nhìn bản đồ da người trong tay, vừa chỉ tay vào con sông và ngọn núi trước mặt, lên tiếng nói.

"Sở huynh, khi nào chúng ta vào Trùng Cốc?" Chá Cô Tiêu ở bên cạnh vẻ mặt có chút kích động, Mộc Trần Châu mà hắn tâm tâm niệm niệm hai ngàn năm đang ở trong Hiến Vương Mộ ở Trùng Cốc, thực sự có chút không thể chờ đợi.

Không chỉ hắn, mà ở phía sau, Lão Dương Nhân cùng với một số tộc nhân Trát Cách Lạp Mã, không ai không như vậy.

"Phân phó người bên dưới, hôm nay nhanh chóng làm thêm một số bè gỗ, sáng mai, chúng ta sẽ xuôi dòng vào thủy động, tiến vào Trùng Cốc." Sở Kiêu hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn ngọn núi và con sông trước mặt, nhàn nhạt nói.

"Sở huynh yên tâm, chúng ta đông người như vậy, làm một số bè gỗ, tương đối nhẹ nhàng, đơn giản thôi." Trần Ngọc Lâu cười cười, sau đó quay đầu nhìn đám người trong doanh trại phía sau, có chút tự hào nói: "Sở huynh, thấy các đệ tử Tả Lĩnh của tôi thế nào?" Nghe lời Trần Ngọc Lâu, Sở Kiêu hơi liếc mắt một cái, sau đó cũng nhìn những đệ tử Tả Lĩnh đang bận rộn đó, chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt

nói: "Trần huynh, đây là những đệ tử tinh nhuệ nhất của Tả Lĩnh rồi phải không?" "Tự nhiên!" "Vì Hiến Vương Mộ, tôi đã điều động những tinh nhuệ của Tả Lĩnh, phân bố ở các nơi, những người này tuyệt đối là trụ cột của Tả Lĩnh chúng tôi." Nhìn Trần Ngọc Lâu nói chuyện, ngữ khí mang theo vài phần kiêu ngạo, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười nhàn nhạt.

Không thể không nói, Trần Ngọc Lâu quả thực có đủ tư cách để tự hào, dù sao chuyến đi này hắn mang theo ba ngàn đệ tử Tả Lĩnh, quả thực người nào cũng là tinh nhuệ.

Mỗi người đều là cao thủ đổ đấu, người người đều là dân luyện võ, trong đó thậm chí có hơn trăm cường giả Minh kình.

Lắc lắc đầu, Sở Kiêu hai mắt hơi nheo lại, nhìn Già Long Sơn trước mặt, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Ngày mai vào Trùng Cốc, chú ý làm tốt các biện pháp phòng chống côn trùng, côn trùng trong Trùng Cốc không biết có bao nhiêu, một chút không cẩn thận bị côn trùng gặm thành xương trắng, cũng không phải là không thể, cho nên tốt nhất đều cẩn thận một chút." "Sở huynh yên tâm, tôi đã đặc chế một lô thuốc bột xua đuổi côn trùng, chắc là có thể đối phó được." "Tả Lĩnh của tôi cũng mang theo không ít thuốc bột xua đuổi côn trùng, dù sao cũng biết Trùng Cốc nhiều rắn rết chuột bọ, tôi tự nhiên sẽ không không để tâm." Nghe Sở Kiêu dặn dò, Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu hai người lần lượt gật đầu, cười đáp lại.

Hơn nữa, không chỉ hai người họ có chuẩn bị, mà cả Cửu Môn cũng đã chuẩn bị không ít.

"Không thể chủ quan, trong Trùng Cốc, không chỉ nhiều rắn rết chuột bọ, mà còn có chướng khí không thể tiêu tan, người bình thường e rằng không ở được bao lâu, sẽ chết ở bên trong." "Tôi đề nghị ngày mai chỉ có những người có tu vi từ Minh kình trở lên, mới

có thể cùng tôi vào Trùng Cốc, những người còn lại tốt nhất nên ở lại doanh trại, làm người tiếp ứng thì hơn." Nhìn đám người một mặt tự tin, Sở Kiêu lắc đầu, nhẹ giọng nói.

Cường giả từ Minh kình trở lên, mới có thể đi theo vào Trùng Cốc?

Lời này của Sở Kiêu vừa ra, trên mặt mọi người không khỏi hiện lên chút do dự.

Nếu như vậy, thì chuyến đi này người có thể theo vào Trùng Cốc, chẳng phải chưa đến hai trăm người sao?

Quan trọng hơn là, trong Cửu Môn có mấy vị đương gia, là người bình thường, vậy chẳng phải cũng không thể vào Trùng Cốc sao?

"Đương nhiên, đây chỉ là đề nghị của tôi, nghe hay không là tùy các vị." Nhìn mọi người có chút do dự, Sở Kiêu mỉm cười, nhìn sâu vào đám người Cửu Môn nói.

Chuyến đi này có tám vị đương gia Cửu Môn đi theo, chỉ có Giải đương gia là người bình thường, ngoài ra, Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu hai người, cũng chưa bước vào Minh kình.

Nếu ba người thật sự vào Trùng Cốc, Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu hai người có khí vận, có lẽ không nhất định sẽ chết, nhưng nếu Giải đương gia cũng đi theo vào, e rằng xác suất tử vong, sẽ tăng vọt.

"Đi thôi, về nghỉ ngơi cho tốt một đêm, ngày mai chính thức vào Trùng Cốc!" Sở Kiêu phất tay, sau đó quay người đi vào trong doanh trại.

Sở Trường Dịch và những người khác thấy vậy, cũng vội vàng đi theo.

Về phần Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn chúng nhân, thì bắt đầu bận rộn. … Một đêm không có chuyện gì, sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa

mới mọc, mấy ngàn người trong cả doanh trại đã bắt đầu hoạt động.

Bên bờ sông, cũng đã sớm đặt hai mươi mấy chiếc bè gỗ, không ít người bắt đầu vận chuyển các loại vật tư lên bè.

Chương 153

Dù sao, không ai biết chuyến đi này sẽ ở lại Trùng Cốc bao lâu, một số vật tư cần thiết, tốt nhất nên mang theo, đồng thời, không ít dụng cụ đổ đấu, cũng bắt đầu được mang lên bè gỗ.

"Sở huynh, chúng ta nên xuất phát rồi!" Sở Kiêu khẽ gật đầu, xa xa nhìn lướt qua ngọn núi cách đó không xa, mở miệng nói: "Mang thuyền cơ quan ra!" "Vâng, tộc trưởng!" Nghe lời của Sở Kiêu, ở phía sau hắn, có hai tộc nhân lập tức đáp lời, đi ra.

Chỉ thấy hai người đi đến bên bờ sông, hai tay vung lên, khoảnh khắc tiếp theo, từ không trung xuất hiện hai quả cầu gỗ tròn cao bằng một người.

Khi nhìn thấy cảnh này, mọi người xung quanh lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

"Thuật Ngũ Quỷ Ban Vận?

Thuật Giới Tử Tu Di?" "Hít… tôi nghe nói Sở tộc trưởng biết loại năng lực thần kỳ này, không ngờ trong Sở gia lại có tộc nhân khác cũng biết?" "Loại thuật Ngũ Quỷ Ban Vận, thuật Giới Tử Tu Di này, thật khiến người ta kinh ngạc." "Đơn giản là khó mà tưởng tượng, tộc nhân Sở gia quả nhiên người người như rồng, từng người một không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà còn biết những thuật pháp thần kỳ như vậy." "Này, Phật Gia nhà chúng ta, không phải cũng biết thuật Ngũ Quỷ Ban Vận sao?

Không biết thuật pháp của ngài so với nó thế nào?" "..." Trong đám người, khóe miệng Trương Khải Sơn khẽ giật, hắn nào biết thuật Ngũ Quỷ Ban Vận, đó chỉ là trò bịp mắt thôi, làm sao có thể so sánh với loại năng lực này của tộc nhân Sở gia?

“Này, mau nhìn, hai quả cầu gỗ lớn đó đang động đậy?” Đột nhiên, có người kinh hô.

Chỉ thấy hai quả cầu gỗ lớn trước mặt hai tộc nhân Sở gia, lúc này phát ra một trận tiếng “cạch cạch”.

Sau đó, liền thấy quả cầu gỗ bắt đầu nhanh chóng phân tách, rồi lại nhanh chóng tái tổ hợp.

Giữa quá trình phân tách và tái tổ hợp của quả cầu gỗ, chỉ kéo dài hơn mười giây.

Chỉ trong hơn mười giây, hai quả cầu gỗ lớn đó, lúc này lại biến thành hai chiếc thuyền cơ quan.

Mỗi chiếc thuyền cơ quan dài đến bảy mét, rộng hơn ba mét.

Thuyền cơ quan cực kỳ chắc chắn, càng khiến người ta khó tin hơn là, dường như bản thân nó có một loại động năng nào đó, có thể tự di chuyển.

Nhìn hai quả cầu gỗ lớn, trong vòng mười mấy giây, trước mắt biến thành hai chiếc thuyền cơ quan, nhất thời mọi người xung quanh, bị chấn kinh đến mắt tròn miệng dẹt.

“Sở… Sở huynh, đây là cơ quan thuật?” Trần Ngọc Lâu nhíu chặt mày, vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt không ngừng đánh giá trên chiếc thuyền cơ quan.

“Đoán không sai, quả thực là cơ quan thuật, huynh có nghe nói đến Mặc gia và Công Thâu gia thời Xuân Thu Chiến Quốc không?

Đây chính là cơ quan thuật của hai nhà đó.” Sở Kiêu mỉm cười, thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện trên một trong hai chiếc thuyền cơ quan.

“Cơ quan thuật của Mặc gia và Công Thâu gia?

Hít… không ngờ Sở gia của Sở huynh lại có loại truyền thừa này?" Nghe lời của Sở Kiêu, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu và những người khác, không ai không chấn động.

Phải biết rằng, cơ quan thuật của Mặc gia, cơ quan thuật của Công Thâu gia, đó là những cái tên lừng lẫy trong cả dòng sông lịch sử.

Có thể nói, rất nhiều cơ quan thuật của hậu thế, đều là phát triển từ cơ quan thuật của hai nhà đó.

Có thể thấy, cơ quan thuật hoàn chỉnh thực sự của Mặc gia, Công Thâu gia lợi hại đến mức nào.

Tuy nhiên, điều họ không biết là, cơ quan thuật của Mặc gia, Công Thâu gia mà Sở Kiêu nói, là đến từ thế giới thời Tần.

Những chiếc thuyền cơ quan này không phải là cơ quan thuật lợi hại, cơ quan thuật thực sự, từng cái một đều có sức sát thương cực kỳ đáng sợ, thậm chí còn hắc ám hơn cả công nghệ hắc ám.

Ngay cả những cơ quan thuật đáng sợ có thể hủy diệt sông núi, cũng không phải là không có.

Chỉ là hiện tại tộc nhân Sở gia, vì nguyên nhân dược liệu, chỉ có thể chế tạo một số cơ quan đơn giản, hoặc uy lực không lớn.

Nếu không, trực tiếp chế tạo ra cơ quan Thanh Long, Bạch Hổ, có thể trực tiếp san bằng cả Trùng Cốc.

"Lên thuyền, xuất phát!" Theo lệnh của Sở Kiêu, mọi người lần lượt lên bè gỗ, bắt đầu xuôi theo dòng hạ lưu.

Trên hai chiếc thuyền cơ quan, thì tập trung tộc nhân Sở gia, cùng với Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu và những người khác.

Nhất thời, hai chiếc thuyền cơ quan, hơn hai mươi chiếc bè gỗ,

mấy trăm người xuôi theo dòng sông, hùng dũng tiến về phía hạ lưu.

Không lâu sau, cuối cùng cũng đã đến ngoài thủy động.

Nhìn thủy động trước mắt, hai mắt Sở Kiêu không khỏi hơi nheo lại, dù chưa vào thủy động, cũng có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong thủy động ẩn chứa không ít âm khí và sát khí.

Tuy không nồng đậm như trong những ngôi mộ đó, nhưng tuyệt đối không ít.

"Tộc trưởng, bên trong thủy động e rằng nguy hiểm không nhỏ đâu!" Đứng ở bên cạnh, Sở Trường Dịch, trong mắt lóe lên tinh quang, thấp giọng nói.

"Vào xem rồi nói!" Sở Kiêu lắc đầu, rất nhanh mọi người đã lần lượt vào thủy động.

Vừa vào thủy động, xung quanh lập tức tối sầm lại, ngay cả tốc độ dòng nước, cũng nhanh hơn bên ngoài rất nhiều.

Càng vào sâu bên trong, ánh sáng càng mờ mịt, mọi người thấy vậy lần lượt đốt đuốc, thậm chí lấy ra mấy cái đèn pin.

Ngoài ra, tất cả mọi người đều không khỏi cảm thấy nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống, từng luồng khí lạnh ập vào lòng, khiến tất cả mọi người đều không khỏi trở nên cẩn thận từng li từng tí.

"Mau nhìn, đó là gì?" Đúng lúc này, trong thủy động đột nhiên truyền ra một tiếng kinh hô. … "Mau nhìn, trên đó là gì?" Trong thủy động u ám, đột nhiên có người kinh hô.

Giọng nói vang dội trong thủy động, nhưng lại càng thêm kinh dị và đáng sợ.

Mọi người theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh động phía trên, treo lơ lửng từng chiếc vò đá.

Những chiếc vò đá này xếp đặt không theo thứ tự, nhưng số lượng rất nhiều, phía trước, phía sau dày đặc.

Khi mọi người giơ cao đuốc, chiếu đèn pin lên, lại phát hiện không ít vò đá đã vỡ, bên trong lộ ra, lại là từng thi thể đã bị hong khô.

Càng khiến người ta kinh hãi hơn là, trên những thi thể này, có những quả trứng côn trùng dày đặc, có những quả trứng thậm chí còn đang lúc nhúc, cực kỳ khiến người ta buồn nôn.

"...Đằng thuật?" Nhìn thấy cảnh này, hai mắt Trần Ngọc Lâu nheo lại, vẻ mặt ngưng trọng trầm giọng nói.

"Đằng thuật là một loại vu thuật cổ xưa của Điền Nam, cùng với cổ độc, hàng đầu, được xếp vào ba đại tà pháp của Điền Nam, tuy trước đó Sở huynh đã nhắc nhở, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy, lại có chút khiến người ta rợn tóc gáy." Ánh mắt Chá Cô Tiêu không ngừng đánh giá những vò người bằng đá trên đỉnh đầu.

"Đằng thuật, dùng một loại côn trùng nào đó làm mồi, người sống nếu nuốt phải, sẽ ký sinh trong cơ thể người và đẻ trứng, chỉ cần khoảng ba đến năm ngày, trứng côn trùng sẽ ngày càng nhiều.

Thịt máu nội tạng trong cơ thể người hoàn toàn trở thành chất dinh dưỡng cho trứng côn trùng, và do mất nước nhanh chóng trong thời gian ngắn, da người sẽ nhanh chóng khô lại, cứng như vỏ cây đá.

Cho nên, lớp vỏ ngoài của những chiếc vò đá kia, chính là da người.

Và trong lớp vỏ ngoài hình thành từ da người đó, khi trứng côn trùng hút cạn tất cả máu và nội tạng trong cơ thể người, sẽ hình thành một môi trường chân không.

Trứng côn trùng không gặp không khí sẽ không biến thành ấu trùng, luôn duy trì trạng thái ngủ đông, trong môi trường âm u có thể

duy trì hơn ngàn năm.” Nhìn những vò người bằng đá đó, Sở Kiêu mặt không biểu cảm, chậm rãi nói.

Nghe xong những lời này, mọi người không ai không cảm thấy rùng mình, trong lòng càng thêm ghê tởm không thôi.

“Đẳng thuật cũng quá ác độc rồi, mộ của lão già Hiến Vương đó đáng bị chúng ta đào lên, lại đem người sống làm thành vò người.” Lão Dương Nhân tức giận hừ một tiếng, lời nói thể hiện sự phẫn nộ đối với Hiến Vương.

“Hiến Vương quả thực quá ác độc, đem người sống làm thành vò người, vò người trong thủy động, ít nhất cũng phải mấy trăm cái.” Giọng Chá Cô Tiêu trầm thấp, trong lòng đối với Hiến Vương cũng phẫn nộ không thôi.

“Ha… một vị vua của tiểu quốc biên thùy, các ngươi mong hắn coi người thường là người sao?” Trần Ngọc Lâu cười lạnh một tiếng.

“Phụt ~” Đúng lúc này, chỉ thấy trên đỉnh động, có một vò người treo lơ lửng, trực tiếp rơi xuống, rớt vào trong nước.

Khi vò người vừa xuống nước, những quả trứng côn trùng trên đó, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, biến thành một loại côn trùng giống như đỉa, nhưng lại như bị biến dị, có vô số xúc tu, toàn thân đỏ như máu.

“...Thủy trệ phong?” Khi nhìn thấy những con côn trùng quỷ dị đó, Trần Ngọc Lâu lập tức nhíu mày, có chút kinh ngạc không chắc chắn.

Thủy trệ phong hắn không lạ, nhưng thủy trệ phong biến dị thành quỷ dị như vậy, thì lại là lần đầu tiên thấy.

“Thủy trệ phong thích hút máu, chỉ cần không rơi xuống nước thì chắc không sao, nhưng một khi rơi xuống nước, bị nhiều thủy trệ phong như vậy bám vào, dù không chết cũng bị lột một lớp da.” Lão

Dương Nhân trầm giọng nói.

"Những con thủy trệ phong này đã biến dị, khả năng hút máu mạnh hơn thủy trệ phong thông thường rất nhiều, tốt nhất đều chú ý một chút, nếu không lát nữa chết cũng là chết vô ích." Sở Kiêu vẻ mặt bình tĩnh, liếc mắt nhìn mọi người, dặn dò.

"Phụt ~" "Phụt ~" "Phụt ~" Đúng lúc này, chỉ thấy trên đỉnh đầu mọi người, những vò người treo lơ lửng, lúc này liên tiếp, như thể đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó, tất cả các vò người đều rơi xuống nước.

Vò người vừa xuống nước, liền nhanh chóng bắt đầu phân giải, những quả trứng côn trùng cũng cực tốc bắt đầu phồng lên, cuối cùng biến thành từng con thủy trệ phong toàn thân đỏ như máu, bị biến dị.

Những con thủy trệ phong này nổi trên mặt nước, chẳng mấy chốc xung quanh đã tụ tập dày đặc thủy trệ phong, nhìn mà khiến da đầu mọi người tê dại.

"Đi!

Mau đi!" "Những con thủy trệ phong biến dị này ngày càng nhiều, chúng ta đông người như vậy, khí huyết tụ lại, chắc chắn sẽ điên cuồng tấn công chúng ta." Giọng Trần Ngọc Lâu gấp gáp, lập tức ra lệnh cho mọi người nhanh chóng chèo bè.

Nếu chỉ có mấy chục, mấy trăm con thủy trệ phong, hắn không coi ra gì, nhưng thủy trệ phong trước mắt gần như đã lên đến hàng vạn, thậm chí ngày càng nhiều.

Cộng thêm thủy trệ phong đã biến dị, ai biết khả năng hút máu của chúng, đã biến dị đến mức nào.

Nhất thời, trong lòng mọi người cũng bắt đầu hoảng sợ, và bắt đầu nhanh chóng chèo bè, hướng về phía trước của thủy động.

Tốc độ của hai chiếc thuyền cơ quan cũng được tăng lên, Sở Kiêu hai tay chắp sau lưng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những con thủy trệ phong trên mặt nước, cũng không biết đang nghĩ gì.

Ông ông ông… Đúng lúc này, những con thủy trệ phong dày đặc trên mặt nước, dường như đã ngửi thấy mùi máu, từng con một như phát điên, điên cuồng lao về phía mọi người.

Thậm chí, có những con thủy trệ phong từ mặt nước bay lên, mọi người thậm chí có thể nhìn thấy rõ, chúng có khuôn mặt hung tợn đáng sợ, những chiếc răng nhỏ li ti, giống như từng cây kim thép.

"A…" Đột nhiên, có người hét thảm một tiếng.

Chỉ thấy phía sau có một con thủy trệ phong nhảy lên bè gỗ, trực tiếp cắn một phát vào chân người, một lượng lớn máu tươi trực tiếp từ chân tuôn ra, nhưng lại bị thủy trệ phong nhanh chóng hút sạch.

"Chết đi cho lão tử!" Người đó đau đến nhe răng trợn mắt, một phát tát vào con thủy trệ phong trên chân, biến nó thành một đống thịt nát.

Chương 154

Nhưng rất nhanh, đã có mấy chục, mấy trăm con thủy trệ phong trực tiếp phủ lên người đó.

Những con thủy trệ phong này không chỉ khả năng hút máu mạnh, mà từng con một sức lực cũng cực lớn.

Hàng trăm con thủy trệ phong, lại trực tiếp kéo người đó xuống nước.

"Ọt ọt… cứu tôi… Tổng bả đầu cứu tôi…" Khi người đó vừa xuống nước, vô số thủy trệ phong xung quanh, điên cuồng lao về phía người đó cắn xé.

Tiếng hét thảm vang vọng khắp thủy động, nhưng chỉ trong vài hơi thở, người đó đã bị vô số thủy trệ phong gặm thành một bộ xương.

Thậm chí, trong nháy mắt, ngay cả xương cốt cũng bị những con thủy trệ phong đó gặm sạch.

Kinh khủng!

Kinh dị!

Một người sống sờ sờ, một đệ tử Tả Lĩnh có tu vi Minh kình, chỉ trong chưa đầy mười mấy giây, đã bị những con thủy trệ phong đó, gặm sạch sẽ.

Cảnh tượng này, khiến trong lòng mọi người kinh hãi không thôi, một nỗi sợ hãi nồng đậm, trực tiếp bắt đầu nảy sinh và lan tỏa trong lòng tất cả mọi người.

"Tổng bả đầu!" Hồng cô nương, Hoa Mã Quải và những người khác nhìn về phía Tổng bả đầu của mình, rồi lại nhìn về nơi người đó

vừa rơi xuống nước, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh lúc này vẻ mặt cũng vô cùng khó coi, trong lòng lửa giận ngút trời.

Đó là đệ tử tinh nhuệ của Tả Lĩnh, một cường giả Minh kình hiếm có biết bao.

Nhưng bây giờ, lại trong chớp mắt chết đến không còn cả thi cốt, làm sao hắn có thể không đau lòng?

"Mau chèo thuyền, những con thủy trệ phong này điên rồi, tất cả cẩn thận cho ta." Trần Ngọc Lâu hét lên với mọi người.

Với số lượng thủy trệ phong biến dị nhiều như vậy, chỉ có cách nhanh chóng thoát khỏi nơi này, ra khỏi thủy động là tốt nhất, nếu không không biết có bao nhiêu người phải chết thảm ở đây.

"A…" "A!!" Tuy nhiên, sợ cái gì thì cái đó đến!

Đúng lúc này, trên không ít bè gỗ, liên tiếp truyền ra tiếng hét thảm.

Một lượng lớn thủy trệ phong lao ra khỏi mặt nước, kéo người trên bè xuống nước, sau mười mấy giây lại bị gặm sạch.

Những người này không chỉ có đệ tử Tả Lĩnh, mà còn có cao thủ của Cửu Môn.

Nhìn thấy cao thủ dưới trướng mình chết thảm từng người một, các đương gia Cửu Môn, cũng sắc mặt khó coi, phẫn nộ, đau lòng đến cực hạn.

Nhưng họ cũng hiểu, đối đầu với những con thủy trệ phong này không khác gì tự tìm đường chết, những người rơi xuống nước, cũng căn bản không kịp cứu, chỉ có thể nén đau thương, nhanh chóng chèo bè.

“Tộc trưởng, chúng ta thật sự không ra tay cứu sao?” Sở Trường Dịch thấp giọng hỏi.

Sở Kiêu lắc đầu, mặt không biểu cảm nói: “Đã đến Trùng Cốc, muốn vào Hiến Vương Mộ, thì phải chuẩn bị tâm lý cái chết.

Sở gia ta cũng không phải bảo mẫu, chẳng lẽ phải bảo vệ họ suốt đường sao?” Nghe vậy, Sở Trường Dịch gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Những con thủy trệ phong biến dị này, bất kể sức mạnh, khả năng hút máu, đều mạnh hơn thủy trệ phong thông thường rất nhiều.

Nhưng đối với người Sở gia mà nói, căn bản không có chút nguy hiểm nào.

Thậm chí, vì nhục thân của người Sở gia mạnh mẽ, lực phòng ngự đáng sợ, những con thủy trệ phong này cũng chưa chắc, có thể phá được lớp da của họ.

Ông ông ông… Đúng lúc này, mặt nước xa xa đột nhiên nổi lên từng đợt sóng, những đợt sóng này với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhanh chóng ập về phía mọi người.

Nhưng khi đến gần, mọi người mới nhìn thấy, những đợt sóng đó, là do vô số con cá tạo ra.

Những con cá này mỗi con đều dài khoảng một mét, trong miệng có hai hàng răng sắc như lưỡi cưa, da toàn thân cứng như thép.

Khi nhìn thấy những con cá này, lập tức có người kinh hô: “...Đao xỉ khuê ngư, một loại cá ăn thịt người!” “Hít… những con thủy trệ phong biến dị này đã đủ đáng sợ rồi, lại còn có nhiều đao xỉ khuê ngư như vậy.” “Chết tiệt, răng của những con đao xỉ khuê ngư này còn sắc bén hơn cả thủy trệ phong, bè gỗ của chúng ta căn bản không chịu nổi, một khi bè gỗ vỡ ra, chúng ta rơi xuống nước, từng người một

đều phải chết." "..." Nhìn những con đao xỉ khuê ngư xa xa, mọi người không ai không biến sắc, trong lòng hoảng sợ, tốc độ chèo bè càng nhanh hơn vài phần.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Đúng lúc này, những con đao xỉ khuê ngư đó cuối cùng cũng đã gặp thủy trệ phong, nhưng điều khiến người ta không ngờ là, những con đao xỉ khuê ngư này trực tiếp lao vào cắn xé thủy trệ phong biến dị.

Một con đao xỉ khuê ngư dài một mét mở miệng ra, có thể xé nát mấy chục con thủy trệ phong biến dị.

Bởi vì da của đao xỉ khuê ngư cứng như thép, những con thủy trệ phong biến dị thường phải mất mấy phút, thậm chí cần đến mấy trăm, mấy ngàn con thủy trệ phong cùng nhau, mới có thể gặm xong một con đao xỉ khuê ngư.

"Hay!" "Nhân lúc Cá Hồi Răng Dao và Ong Đỉa đang tàn sát lẫn nhau, chúng ta phải mau chóng rời khỏi thủy động này, nếu không, bất kể bên nào thắng, chúng ta đều sẽ gặp phiền toái ngập đầu!" Nhìn mặt nước cách đó không xa, vô số Cá Hồi Răng Dao và Ong Đỉa đang cắn xé nhau, Trần Ngọc Lâu vội vàng hạ lệnh, gầm lên với những người xung quanh.

Trong chốc lát, mọi người đều tăng tốc chèo bè gỗ, nhưng thủy động này gần như xuyên suốt cả Già Long Sơn, làm sao có thể rời đi trong thời gian ngắn?

Chẳng bao lâu sau, trên mặt nước đằng xa, bầy Ong Đỉa đã bị Cá Hồi Răng Dao nuốt chửng quá nửa.

Sau khi giải quyết phần lớn Ong Đỉa, đám Cá Hồi Răng Dao liền chuyển mục tiêu, lao nhanh về phía mọi người.

Thấy cảnh này, ai nấy đều không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Lũ Cá Hồi Răng Dao này khác hẳn Ong Đỉa, không chỉ thân hình to hơn, phòng ngự mạnh hơn mà răng của chúng cũng sắc bén hơn nhiều.

Chỉ cần vài con Cá Hồi Răng Dao là có thể dễ dàng xé nát bè gỗ, đến lúc đó, không còn bè gỗ chống đỡ, một khi rơi xuống nước, đừng nói là cường giả Minh kình, e rằng ngay cả cường giả Ám kình cũng phải bỏ mạng trong thủy động này.

Trong phút chốc, tốc độ chèo bè của mọi người càng nhanh hơn, chỉ hận không thể mọc thêm mấy đôi tay.

Nhưng tốc độ dù nhanh đến đâu, làm sao có thể so được với Cá Hồi Răng Dao trong nước?

Chỉ hơn một phút ngắn ngủi, một lượng lớn Cá Hồi Răng Dao đã đuổi kịp mấy chiếc bè gỗ cuối cùng.

Những người trên mấy chiếc bè này đều là thuộc hạ của Cửu Môn và Tả Lĩnh, trong đó có vài người của tộc Trát Cách Lạp Mã.

Trong số họ có không ít người thực lực đã bước vào Minh kình, đối mặt với lũ Cá Hồi Răng Dao đang lao tới, biết không thể thoát thân, họ chỉ đành tìm cách tự cứu.

Cách đó không xa, Trần Ngọc Lâu đứng trên thuyền cơ quan với vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng quát: "Nổ súng, bắn chết hết lũ Cá Hồi Răng Dao này cho ta." "Vâng, Tổng bả đầu!" Sau khi nhận lệnh, mọi người lập tức chĩa súng về phía đám Cá Hồi Răng Dao trên mặt nước, bắt đầu điên cuồng bóp cò.

"Pằng pằng pằng....." "Pằng pằng pằng....." Một loạt tiếng súng

vang lên, vô số viên đạn xuyên thủng thân thể Cá Hồi Răng Dao, máu tươi gần như nhuộm đỏ cả một vùng nước.

Cả trăm người đồng loạt bắn một lượt, không ít Cá Hồi Răng Dao chết thảm ngay tại chỗ, thậm chí thi thể còn bị bắn nát, nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Đột nhiên, có một đệ tử Tả Lĩnh thậm chí còn châm một gói thuốc nổ rồi ném xuống vùng nước cách đó không xa.

Ầm~ Trong khoảnh khắc, tiếng nổ dữ dội vang vọng khắp thủy động, gói thuốc nổ trực tiếp tạo ra một cột nước khổng lồ, bọt nước bắn tung tóe, vách đá xung quanh cũng rung chuyển.

Một lượng lớn Cá Hồi Răng Dao bị vụ nổ hất văng lên, thậm chí bị chấn chết ngay tại chỗ.

Thậm chí có những con Cá Hồi Răng Dao vì ở quá gần nên bị nổ tan thành từng mảnh, máu tươi hòa vào nước, tung lên vô số bọt nước.

Nhưng vụ nổ này, vì khoảng cách quá gần, những người trên mấy chiếc bè gỗ gần đó cũng bị sóng xung kích làm cho đầu óc choáng váng.

"Pằng pằng pằng....." "Pằng pằng pằng....." "Ầm~" Tiếng súng vẫn vang lên không ngớt, thỉnh thoảng lại có gói thuốc nổ được châm lửa ném xuống nước.

Một lượng lớn Cá Hồi Răng Dao chết thảm, chỉ tiếc là lũ cá này thực sự quá nhiều, dường như vô tận, chết một đợt lại có nhiều hơn kéo đến, giết mãi không hết.

Đã có Cá Hồi Răng Dao bơi đến cạnh bè gỗ, liều mạng cắn xé.

Bè gỗ trước mặt lũ Cá Hồi Răng Dao này hoàn toàn không có chút phòng ngự nào, chỉ cần vài nhát cắn, một khúc gỗ đã vỡ nát, dây

thừng, thanh tre buộc bè cũng dễ dàng bị xé toạc.

Thấy bè gỗ sắp tan rã, mọi người sắp rơi xuống nước, có người lanh trí vội nhảy sang mấy chiếc bè bên cạnh.

Nhưng phần lớn lại không kịp chạy, liền rơi thẳng xuống nước.

"A..... lão tử liều mạng với ngươi!" Có người rơi xuống nước, tay cầm một thanh khai sơn đao, hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng chém về phía lũ Cá Hồi Răng Dao.

Thế nhưng, chưa chém được hai nhát, vô số Cá Hồi Răng Dao đã kéo hắn chìm xuống nước.

Một người sống sờ sờ, một người có tu vi Minh kình, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã bị lũ Cá Hồi Răng Dao này xé thành từng mảnh.

Thịt nát, xương tan, nội tạng..... bị vô số Cá Hồi Răng Dao tranh giành, nhanh chóng bị nuốt chửng sạch sẽ, không còn lại chút gì.

"Cẩu Liên Tử!!" Nhìn thấy cảnh này, có người phẫn nộ gào thét, vẻ mặt bi thương gầm lên, điên cuồng bóp cò.

Phụt phụt.....

Nhưng cùng lúc người kia rơi xuống nước, chiếc bè gỗ đó cũng hoàn toàn tan rã, bảy, tám người còn lại trên đó cũng bị vô số Cá Hồi Răng Dao kéo xuống nước, chỉ một lát sau đã biến mất không còn tăm hơi.

Kể từ khi tiến vào thủy động đến giờ, đầu tiên là Ong Đỉa, bây giờ lại là Cá Hồi Răng Dao.

Chỉ trong một thời gian ngắn, họ đã chết gần hai mươi người, không ít huynh đệ bị thương.

Cảnh tượng này khiến Trần Ngọc Lâu và các đương gia Cửu Môn trong lòng đau đớn khôn nguôi.

Đây đều là những tinh nhuệ dưới trướng họ, chết một người cũng đủ khiến họ đau lòng, bây giờ chưa vào đến Trùng Cốc đã chết nhiều như vậy, khiến họ đau đến mức gần như không thở nổi.

Chương 155

"Sở huynh, Chá Cô huynh, không thể để tình hình này tiếp diễn nữa, nếu không chưa đến Trùng Cốc, số ít người trong tay chúng ta đã chết quá nửa trong thủy động này mất." Trên thuyền cơ quan, nhìn cảnh tượng này, Trần Ngọc Lâu siết chặt hai tay, khớp ngón tay cũng hơi trắng bệch, quay đầu nhìn Sở Kiêu và Chá Cô Tiêu, trầm giọng nói.

Từ đầu đến giờ đã chết gần hai mươi người, trong đó một nửa là người của hắn.

Điều này khiến Trần Ngọc Lâu đau lòng vô cùng!

Chá Cô Tiêu nhíu chặt mày nói: "Trần huynh, lũ Cá Hồi Răng Dao này thực sự quá nhiều, bây giờ cần có cách tốt hơn để rời khỏi thủy động càng nhanh càng tốt.

Dòng nước chảy xuôi thế này, e rằng ngay cả việc quay lại cũng không thể, chỉ có thể đi một đường duy nhất để rời khỏi đây." Nghe Chá Cô Tiêu nói, vẻ mặt Trần Ngọc Lâu càng thêm khó coi: "Thủy động này gần như xuyên suốt cả Già Long Sơn, nhất thời không thể rời đi được, cứ thế này người chết sẽ ngày càng nhiều, phải làm sao bây giờ." "Sở huynh, hay là ngài ra tay thử xem?" Sở Kiêu nghe vậy, vẻ mặt bình tĩnh liếc nhìn Trần Ngọc Lâu một cái, sau đó chậm rãi lên tiếng: "Trần huynh, ta đã nói từ sớm, chuyến đi đến Mộ Hiến Vương này hung hiểm khó lường, đã đến rồi thì phải chuẩn bị tâm lý cho cái chết.

Chưa vào Trùng Cốc đã muốn ta ra tay, lẽ nào muốn ta hộ tống các người một đường, thẳng đến Mộ Hiến Vương sao?" "....." Lời này của Sở Kiêu khiến Trần Ngọc Lâu mặt đỏ bừng, trên mặt không nén

được vẻ xấu hổ.

Đúng vậy!

Chưa vào Trùng Cốc, chỉ vừa mới vào thủy động, gặp nguy hiểm đã muốn Sở Kiêu ra tay giúp đỡ.

Vậy chuyến đi này của Tả Lĩnh, rốt cuộc là để giúp đỡ hay là được người khác giúp đỡ?

Chẳng giúp được gì, ngược lại còn cần người khác hộ tống, đây chẳng phải là tự vả vào mặt Trần Ngọc Lâu sao?

Dù sao hắn cũng là Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, Tả Lĩnh Khôi thủ, sao có thể trở nên vô dụng như vậy?

Nghĩ đến đây, trong mắt Trần Ngọc Lâu không khỏi hiện lên một tia hung tàn, xoay người trầm giọng quát lớn: "Hoa Mã Quải, lấy hết dầu Mãnh Hỏa ta mang theo ra đây, đổ hết xuống nước, hôm nay ta sẽ cho chúng nó một bữa 'lửa nóng dầu sôi cá luộc'!" "Vâng, Tổng bả đầu!" Hoa Mã Quải hô vang một tiếng, lập tức ra lệnh cho một đám đệ tử Tả Lĩnh khiêng ra mấy thùng gỗ lớn.

Sau khi mở nắp thùng, một lượng lớn dầu Mãnh Hỏa được đổ thẳng xuống nước, chẳng mấy chốc, dầu đã lan ra những nơi xa hơn.

Vút!

Đúng lúc này, một cây đuốc được ném thẳng xuống nước.

Ù ù.....

Trong nháy mắt, một ngọn lửa bùng lên trên mặt nước, rồi lập tức lan ra bốn phía.

Ầm!

Chỉ trong vài hơi thở, toàn bộ mặt nước đã bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Một lượng lớn Cá Hồi Răng Dao đang ở gần mặt nước, vì dính phải dầu Mãnh Hỏa nên lập tức bị lửa bao trùm, bị thiêu sống đến chết.

Chẳng mấy chốc, trên mặt nước đã nổi lềnh bềnh vô số thi thể Cá Hồi Răng Dao bị thiêu cháy.

Đồng thời, có rất nhiều Cá Hồi Răng Dao bị lửa bao trùm, liều mạng giãy giụa, khuấy động từng đợt sóng nước.

Lúc này, do nhiệt độ trong nước ngày càng cao, một lượng lớn Cá Hồi Răng Dao chỉ có thể liều mạng lặn xuống đáy nước sâu hơn, thậm chí nhanh chóng thoát khỏi khu vực này.

"Ha ha ha.....

Chết hay lắm!

Chết hay lắm a!!" "Lũ súc sinh này cũng biết sợ rồi sao, thiêu đi!

Thiêu chết hết chúng nó đi!" "....." Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người lúc này đều không khỏi vui mừng cười lớn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những con Cá Hồi Răng Dao bị thiêu chết, hận ý trong mắt chỉ muốn nghiền xương chúng ra tro.

"Mau lên, ngọn lửa này không ngăn được lâu đâu, phải nhanh chóng ra khỏi thủy động, nếu không lát nữa lũ Cá Hồi Răng Dao này chắc chắn sẽ quay lại." Trần Ngọc Lâu vẻ mặt nghiêm trọng, vội vàng lớn tiếng hô hào.

So với những người khác, lúc này hắn không hề vui mừng, trong lòng vẫn cảnh giác vô cùng.

Bởi vì hắn hiểu rằng, biển lửa này căn bản không thể ngăn cản lũ Cá Hồi Răng Dao được lâu.

Thậm chí vì lũ Cá Hồi Răng Dao đã biến dị, một trận lửa đã giết

chết nhiều như vậy, đợi biển lửa biến mất, họ sẽ phải đối mặt với sự trả thù điên cuồng hơn của chúng.

Chỉ có nhanh chóng rời khỏi thủy động mới có thể an toàn.

Nhưng tạm thời mà nói, mọi người quả thực đã an toàn.

Trong chốc lát, mọi người đều nhanh chóng chèo bè gỗ, tiến sâu hơn vào thủy động.

Sở Kiêu đứng ở phía trước nhất của thuyền cơ quan, nhìn Trần Ngọc Lâu với ánh mắt đầy thâm ý.

Trần Ngọc Lâu quả không hổ danh Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, Tả Lĩnh Khôi thủ, có thể nhìn thấu mọi việc, và nhanh chóng tìm ra cách phá cục trong tình thế khó khăn.

Sự thật cũng đúng như Trần Ngọc Lâu nói, biển lửa kia nhiều nhất chỉ có thể cản được Cá Hồi Răng Dao trong chốc lát, sau đó sẽ phải đối mặt với sự trả thù điên cuồng hơn, vì vậy lúc này nhanh chóng thoát khỏi thủy động mới là giải pháp tốt nhất.

Chỉ tiếc, đây là trong thủy động.....

Nếu ở trên cạn, Trần Ngọc Lâu có quá nhiều cách để giết hết lũ Cá Hồi Răng Dao này.

"Kia..... kia là cái gì?" Bỗng nhiên, khi mọi người đang liều mạng chèo bè gỗ, tiến sâu hơn vào thủy động được một đoạn không xa.

Có người đột nhiên kinh hô một tiếng, đưa tay chỉ về phía trước, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Mọi người nhìn theo hướng đó, chỉ thấy trong thủy động phía trước, mặt nước lại bị một thứ gì đó không biết chặn mất đường đi.

Thứ đó giống như thép, trên đó có những đường vân hoa văn, nhưng toàn thân lại có màu xanh đậm, từ hai bên bãi đá ven mặt nước,

toàn bộ đều bị chặn lại.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi, mấu chốt là thứ không tên này dường như còn sống, đang từ từ ngọ nguậy.

“.....” Trong mắt Sở Kiêu hiện lên một tia kinh ngạc, dường như trong ký ức của hắn, con Thanh Lân Cự Mãng kia đâu có to thế này?

Không đúng, thân thể con mãng xà khổng lồ này, dường như còn to lớn hơn trong tưởng tượng?

“Gào~” Đột nhiên, một tiếng gầm rống vang vọng khắp thủy động, tiếng gầm như sấm, không ít người bị chấn động đến mức phải đau đớn ôm lấy tai.

Ngay sau đó, dưới mặt nước phía trước, một cái đầu lâu to như đầu xe tải, từ dưới mặt nước nhô lên.....

“.....Cái gì vậy?” “Mãng xà!

Mãng xà!” “Sao..... sao có thể có con mãng xà to như vậy?

Đầu.....

đầu của nó lại to đến thế, vậy thân thể nó phải lớn đến mức nào?” “.....” Nhìn con mãng xà khổng lồ màu xanh phía trước, chỉ riêng cái đầu đã lớn đến vài mét, thậm chí còn to hơn cả xe tải quân dụng, chắn ngang mặt nước.

Giây phút này, tất cả mọi người đều không khỏi kinh hãi.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, cùng một đám đương gia Cửu Môn, lúc này cũng không khỏi trong lòng kinh hãi, vẻ mặt có chút chấn động.

Con mãng xà này thực sự quá khổng lồ, đầu to hơn xe tải quân dụng, thân thể chỉ lộ ra một phần đã chặn cả mặt nước và bãi đá phía trước, nếu cả con mãng xà này hoàn toàn hiện ra, sẽ khủng bố đến

mức nào?

"Tổng.....

Tổng bả đầu, con mãng xà khổng lồ trước mắt này, e rằng không đơn giản là dị thú nữa rồi, dị thú bình thường làm sao có thể to như vậy?

Khi ở Bình Sơn, ta cũng từng gặp một con hắc mãng dị thú ngàn năm, nhưng con hắc mãng ngàn năm đó so với con mãng xà màu xanh này, căn bản không thể so sánh." Hoa Mã Quải vẻ mặt kinh hãi, hai mắt nhìn về phía trước, nhìn cái đầu khổng lồ của con mãng xà xanh, bất giác nuốt nước bọt, giọng nói cũng không khỏi run rẩy.

Không chỉ hắn, những người có mặt ở đây, ai mà chưa từng thấy dị thú?

Nhưng cho dù là dị thú ngàn năm, cũng không thể nào so sánh với con mãng xà xanh này.

"Trên đầu con mãng xà này có hai chỗ nhô cao, đây không phải là mãng xà khổng lồ, mà là sắp hóa Giao.

Nếu cho nó thêm một chút thời gian, thứ chúng ta thấy sẽ không phải là mãng xà xanh khổng lồ, mà là thanh giao!" Chá Cô Tiêu vẻ mặt ngưng trọng, một đôi mắt chăm chú nhìn vào cái đầu khổng lồ phía trước.

Đặc biệt là trên đầu nó, hai chỗ nhô cao, giống như hai cục thịt thừa.

Nghe Chá Cô Tiêu nói vậy, mọi người mới ý thức được, con mãng xà xanh này sắp hóa Giao.

"Mười năm thành xà, trăm năm thành mãng, ngàn năm thành giao, vạn năm thành long.....

Thông thường, một con mãng xà khổng lồ muốn hóa Giao, ít nhất cũng phải mất một hai ngàn năm, lại còn phải có cơ duyên.

Mãng xà dị thú ngàn năm bình thường bắt đầu bước vào giai đoạn hóa Giao, nhưng còn cách hóa Giao thật sự rất xa.

Nhưng con Thanh Lân Cự Mãng trước mắt này, e rằng ít nhất đã sống được hai ngàn năm.

Vì vậy nó đã bước vào giai đoạn cuối cùng của việc hóa Giao, không quá trăm năm nữa sẽ có thể trở thành một con thanh sắc giao long thật sự.

Nhưng cho dù lúc này chưa thật sự hóa Giao, nó cũng đã mang một vài đặc tính của giao long, thực lực vượt xa dị thú ngàn năm.

Ta đoán rằng, Thanh Lân Cự Mãng này là do Hiến Vương năm xưa cố ý nuôi dưỡng ở đây, để ngăn cản người khác đến Trùng Cốc." Nhìn con Thanh Lân Cự Mãng thân hình đồ sộ trước mắt, Sở Kiêu mặt không đổi sắc nói.

Phải thừa nhận rằng, con Thanh Lân Cự Mãng sắp hóa Giao này, chỉ riêng cảm giác áp bức đã khiến những người có mặt ở đây cảm thấy sởn gai ốc.

Xét về thực lực, dưới Đan kình, ngay cả cường giả Hóa kình cũng phải bỏ mạng tại đây.

Ngay cả Chá Cô Tiêu cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.

E rằng thực lực của nó ngang ngửa với con gấu đen khổng lồ ở Tứ Phương Thành năm xưa.

Chương 156

Nhưng đối với hắn, đừng nói là chưa hóa Giao, cho dù một con giao long thật sự ở đây, Sở Kiêu cũng không hề sợ hãi.

Sau khi nghe những lời của Sở Kiêu, những người có mặt đều vô cùng kinh ngạc.

Ít nhất cũng là mãng xà sống hai ngàn năm, chẳng trách sắp hóa Giao!

"Bất kể nó có hóa Giao hay không, chúng ta đều phải nhanh chóng giết nó, nếu không để nó chặn đường phía trước, chúng ta không qua được, lát nữa đám Cá Hồi Răng Dao lại đuổi tới, vậy chúng ta thật sự thành rùa trong hũ." Trần Ngọc Lâu nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

"Không sai!" "Phía trước có Thanh Lân Cự Mãng, phía sau có Cá Hồi Răng Dao, đến lúc đó thương vong e rằng sẽ càng thảm trọng hơn." Chá Cô Tiêu vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt lóe lên một tia kiên định, có một câu hắn không nói ra.

Mộc Trần Châu đã ở ngay trước mắt, bất cứ kẻ nào dám cản đường, ngăn cản hắn lấy Mộc Trần Châu, bất kể phải trả giá đắt thế nào, cũng phải chết!

"Gào~" Đúng lúc này, con mãng xà khổng lồ với đôi mắt như đèn lồng, đầu to hơn xe tải quân dụng, nhìn chằm chằm vào mọi người, đột nhiên há cái miệng khổng lồ đầy răng nanh, gầm lên một tiếng.

Cái đầu vốn đã to hơn xe tải của nó, khi há miệng ra, có thể sánh với cả một tòa nhà.

Trong miệng nó là những chiếc răng nanh cao hơn cả người, sắc bén vô cùng, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Tiếng gầm rống đinh tai nhức óc, một mùi hôi thối xộc đến, lan tỏa khắp thủy động.

Vù!

Chỉ nghe một tiếng xé gió, con Thanh Lân Cự Mãng đột nhiên lao về phía chiếc bè gỗ gần nhất.

"Nổ súng!" "Mau nổ súng!" Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu sắc mặt đại biến, vội vàng hạ lệnh.

Pằng pằng pằng.....

Trong chốc lát, tiếng súng vang lên không ngớt trong thủy động.

Khói thuốc súng lan tỏa, từng viên đạn bắn ra, nhưng điều kinh khủng là, lực phòng ngự của Thanh Lân Cự Mãng thực sự quá mạnh mẽ.

Đạn bắn vào người nó, vào đầu nó, chỉ tóe lên một chút tia lửa, đừng nói là làm nó bị thương, ngay cả một mảnh vảy cũng không hề bị vỡ.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ lớn, con Thanh Lân Cự Mãng đột nhiên đâm vào một chiếc bè gỗ.

Bè gỗ lập tức vỡ tan, hóa thành vô số mảnh vụn, mười mấy người trên bè, dưới sức mạnh kinh khủng đó, bị đâm tan thành từng mảnh ngay tại chỗ.

Máu tươi bắn tung tóe, tay chân cụt lìa rơi thẳng vào miệng Thanh Lân Cự Mãng, giữa lúc miệng nó đóng mở, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương bị nghiền nát.

"Côn Luân, Hồng cô!" Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu sắc mặt đại biến, lập tức trầm giọng quát khẽ.

“Tổng bả đầu yên tâm, dám giết đệ tử Tả Lĩnh của ta, dù có hóa Giao, lão nương hôm nay cũng phải lột một lớp da của nó.” Hồng cô nương trầm giọng hét lớn, tay phải vung lên, trong tay lập tức bay ra mấy thanh phi đao.

Phi đao xé toạc không gian, mang theo sức mạnh sắc bén vô song, bắn thẳng về phía mắt của Thanh Lân Cự Mãng.

“Gào!” Côn Luân gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt một cây gậy sắt, từ trên thuyền cơ quan nhảy xuống, dùng gậy đập mạnh về phía đối phương.

“Tất cả mọi người lùi lại hết sức, con Thanh Lân Cự Mãng này quá khủng bố, những người dưới Ám kình, dù chỉ bị sượt qua cũng sẽ trọng thương!” Thấy Côn Luân và Hồng cô nương ra tay, Hoa Mã Quải lập tức trầm giọng hét lớn.

Con Thanh Lân Cự Mãng trước mắt này không phải là thứ mà nhiều người có thể đối phó, chỉ có dùng cường giả để tiêu diệt mới có khả năng.

Nghe lời Hoa Mã Quải, mọi người đều chèo bè gỗ, lùi về phía sau.

Nhưng lúc này, dòng nước ngày càng xiết, lùi cũng không được bao xa.

“Keng keng keng.....” Đúng lúc này, những thanh phi đao mà Hồng cô nương bắn ra va vào mắt của Thanh Lân Cự Mãng, ai ngờ con mãng xà này đã sinh ra linh trí.

Khi phi đao sắp trúng vào mắt, nó liền nhắm mắt lại, mí mắt hạ xuống, phi đao va vào đó, tóe lên một loạt tia lửa, nhưng không hề bị thương chút nào.

Cùng với tiếng “ầm ầm” vang dội, Côn Luân hai tay nắm chặt cây gậy sắt nặng mấy trăm cân, đập mạnh vào đầu Thanh Lân Cự Mãng.

Một đòn này, thế lớn lực trầm, sức mạnh dưới một đòn tuyệt đối có lực đạo khủng bố mấy ngàn cân.

Nhưng cây gậy sắt đã bị đập cong, Thanh Lân Cự Mãng lại không hề bị thương tổn gì, ngược lại hổ khẩu của Côn Luân nứt toác, cây gậy sắt tuột khỏi tay.

Ầm!

Ngay lúc đó, dưới mặt nước xa xa, một cái đuôi khổng lồ quật lên, xé gió đập mạnh vào người Côn Luân.

Phụt!

Côn Luân phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như diều đứt dây, bị quật bay ra ngoài, rơi xuống cách đó mấy chục mét.

"Côn Luân!" "Côn Luân!" "....." Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu, Hoa Mã Quải và những người khác mắt như muốn nứt ra, vẻ mặt vừa phẫn nộ vừa lo lắng.

Vội vàng có mấy đệ tử Tả Lĩnh nhảy xuống nước, bơi về phía Côn Luân để cứu hắn.

"Thực lực của Thanh Lân Cự Mãng đã không phải sức người có thể địch lại, mọi người cùng nhau liều mạng một phen." "Giết!" Lúc này, trong đám đông không biết là ai, đột nhiên hét lên một tiếng.

Trong khoảnh khắc, mấy trăm người đồng loạt lao về phía Thanh Lân Cự Mãng.

Thế nhưng, đối mặt với sự tấn công của những người này, Thanh Lân Cự Mãng chỉ cần quất đuôi một cái, liền có mấy chục người bị quật bay, có người thậm chí bị đánh nát thành một đám sương máu ngay tại chỗ.

Lúc này, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Hắc Bối Lão Lục

và các đương gia Cửu Môn khác, cũng như tộc nhân Trát Cách Lạp Mã, cũng bắt đầu xông lên vây giết Thanh Lân Cự Mãng.

Đối mặt với sự vây giết của mười mấy, hai mươi cường giả Ám kình, Thanh Lân Cự Mãng cũng không hề bị tổn thương gì.

Cái đầu khổng lồ của nó đâm mạnh tới, Nhị Nguyệt Hồng, Lão Dương Nhân, Trương Khải Sơn và những người khác đều bị hất bay ra ngoài.

Hắc Bối Lão Lục tay cầm một thanh bảo đao đen tuyền, chém mạnh vào người đối phương, chỉ làm vỡ một mảnh vảy, sau đó liền phun máu tươi, trọng thương bay ngược ra ngoài.

Khủng bố!

Không thể tưởng tượng nổi!

Hai đợt vây giết trước sau, gần như tất cả mọi người đều bị trọng thương, ngay cả các đương gia Cửu Môn, tộc nhân Trát Cách Lạp Mã đã bước vào Ám kình, cũng trọng thương thổ huyết, thậm chí có mấy chục người chết thảm tại chỗ.

Thảm liệt!

Thực sự quá thảm liệt!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ngay cả tộc nhân Sở gia, lúc này cũng không khỏi vẻ mặt ngưng trọng.

"Giết!" Lúc này, chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên, Chá Cô Tiêu liền bay vọt ra, một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu tung ra, chân phải như chiến phủ, mang theo sức mạnh kinh khủng, đập mạnh vào đầu Thanh Lân Cự Mãng.

Cùng với tiếng "ầm ầm" kinh khủng vang lên, cái đầu của Thanh Lân Cự Mãng bị một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu của Chá Cô Tiêu đập

bay ngược ra ngoài.

Ngay cả vảy trên đầu cũng bị vỡ ra hơn mười mảnh, bay tung tóe ra xung quanh.

Vút!

Một đòn trúng đích, Chá Cô Tiêu không hề dừng lại, tay phải vung mạnh Phi Hổ Trảo, bay lên đỉnh động móc vào một tảng đá khổng lồ.

Dựa vào dây của Phi Hổ Trảo, Chá Cô Tiêu đu người trên không, một lần nữa đá mạnh về phía Thanh Lân Cự Mãng.

Thế nhưng, đúng lúc này, cái đuôi của Thanh Lân Cự Mãng, giống như một cây roi thần khổng lồ, bộc phát ra sức mạnh khó có thể tưởng tượng, quất về phía Chá Cô Tiêu.

Đối mặt với cái đuôi khổng lồ đó, Chá Cô Tiêu sắc mặt đại biến, vội vàng thay đổi thân hình trên không, chân phải và đuôi mãng xà va chạm mạnh vào nhau.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh khủng vang vọng trong thủy động, Chá Cô Tiêu mặt mày trắng bệch, bay ngược ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Sư huynh!" "Khôi thủ!" "....." Thấy cảnh này, Lão Dương Nhân và các tộc nhân Trát Cách Lạp Mã khác, đều không khỏi lộ vẻ lo lắng.

Sở Trường Dịch tung người bay lên, vội vàng đỡ lấy Chá Cô Tiêu, đặt hắn lên thuyền cơ quan.

"Chá Cô huynh, không sao chứ?" Nhìn chân phải của Chá Cô Tiêu run rẩy, xương cốt đã gãy lìa, xương gãy đâm thủng da, máu tươi chảy đầm đìa, Sở Trường Dịch không khỏi nhíu mày hỏi.

Chá Cô Tiêu lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trọng: "Thực lực của Thanh

Lân Cự Mãng, không phải Cương kình thì không thể địch lại, thậm chí đã bước vào Đả phá hư không, kiến thần bất hoại, cộng thêm lực phòng ngự kinh khủng đó, với thực lực Đan kình của ta, căn bản không phải là đối thủ của nó." Chá Cô Tiêu không khỏi quay đầu nhìn Sở Kiêu bên cạnh, trầm giọng nói: "Sở huynh, thực lực của Thanh Lân Cự Mãng quá khủng bố, với thực lực của ta, nếu cứng đối cứng với nó, chỉ có thể tự tìm đường chết, bây giờ chỉ có thể dựa vào ngài." "Chá Cô huynh yên tâm, Thanh Lân Cự Mãng giao cho ta, con súc sinh này phải chết!" Sở Trường Dịch vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn con Thanh Lân Cự Mãng đang nhìn chằm chằm vào họ.

"Chá Cô huynh!" Đúng lúc này, Sở Kiêu bên cạnh ném ra một bình sứ ngọc trắng, rơi vào tay Chá Cô Tiêu.

"Trong bình sứ có tổng cộng mười hai viên đan dược, uống một viên, sau đó đưa cho những người bị trọng thương mỗi người một viên, có thể giúp mọi người nhanh chóng hồi phục thương thế, nếu không với thương thế hiện tại, mười ngày nửa tháng cũng không đi lại được." "Đa tạ Sở huynh!" Nhìn bình sứ ngọc trắng trong tay, Chá Cô Tiêu trịnh trọng chắp tay hành lễ với Sở Kiêu.

Sau đó, hắn vội vàng mở nắp bình, đổ ra một viên đan dược rồi nuốt xuống.

Đan dược vừa vào bụng, một luồng hơi ấm lập tức lan tỏa khắp tứ chi bách hài, lục phủ ngũ tạng vốn đã bị trọng thương, cũng như xương chân, trong nháy mắt đã hồi phục gần sáu phần.

Cảm nhận được tình hình này, Chá Cô Tiêu vẻ mặt vui mừng, vội vàng một lần nữa cúi người hành lễ với Sở Kiêu.

"Trường Dịch, Sơn Hùng, Chiêu Võ, con Thanh Lân Cự Mãng này, ba người các ngươi giải quyết nhanh gọn." Nhìn con Thanh Lân Cự Mãng phía trước vẫn còn đầy sát khí, vẻ mặt cực kỳ hung tợn, Sở

Kiêu lạnh lùng quát.

"Tộc trưởng cứ yên tâm, Thanh Lân Cự Mãng, hôm nay chắc chắn phải chết!" Sở Chiêu Võ vẻ mặt băng lãnh, chắp tay trầm giọng hét lớn.

"Vũ gia, xin hãy báo thù cho nhị lang Cửu Môn chúng tôi!" "Vũ gia, xin nhờ ngài!" "Vũ gia, nhị lang Cửu Môn chúng tôi không sợ sinh tử, nhưng tuyệt đối không thể chết vô ích ở đây!" "....." Vừa nghe Sở Chiêu Võ sắp ra tay, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu tử và những người khác, đều không khỏi tinh thần chấn động, trầm giọng thỉnh cầu.

"Giết!" Ngay lúc đó, Sở Sơn Hùng hét lớn một tiếng, thân hình như mũi tên bay, hóa thành một đạo tàn ảnh, cây côn dài trong tay mang theo thần lực ngút trời, hiên ngang trấn sát về phía Thanh Lân Cự Mãng.

"Giết!" Sở Trường Dịch hét lớn một tiếng, Liệt Nhật Cung kéo căng, Lạc Nhật Tiễn hóa thành một đạo thần quang kinh thiên, lập tức xuyên qua hư không, nhắm thẳng vào Thanh Lân Cự Mãng!

Chương 157

Ù ù ù.....

Sở Trường Dịch kéo cung như trăng tròn, tay trái cầm Liệt Nhật Cung, tay phải giữ Lạc Nhật Tiễn.

Mũi tên lập tức hóa thành một đạo kim quang thần thánh, mang theo sức mạnh sát phạt ngút trời, xé toạc không gian lao đi, mục tiêu chính là con Thanh Lân Cự Mãng cách đó không xa.

Đồng thời, Sở Sơn Hùng nhảy lên cao, toàn thân bộc phát khí thế nặng nề như núi non, hai tay nắm chặt Ô Kim Huyền Thiên Côn, đập mạnh về phía Thanh Lân Cự Mãng.

Ầm ầm ầm.....

Cùng với tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng khắp thủy động, cây Ô Kim Huyền Thiên Côn đập mạnh vào đầu Thanh Lân Cự Mãng.

Sức mạnh không thể tưởng tượng nổi bộc phát, một lượng lớn vảy vỡ vụn, bay tung tóe ra xung quanh.

Sở Sơn Hùng một đòn không hề lưu thủ, với tu vi nhất giai đỉnh phong, cộng thêm lực đạo khủng bố của Ô Kim Huyền Thiên Côn, một đòn đã đập bay Thanh Lân Cự Mãng ra ngoài.

Keng!

Đúng lúc này, mũi Lạc Nhật Tiễn phát ra kim quang thần thánh, lập tức xuyên thủng một mắt của Thanh Lân Cự Mãng.

“Gào~” Tiếng gầm rống phẫn nộ từ miệng Thanh Lân Cự Mãng truyền ra, sức mạnh sát phạt kinh thiên trên Lạc Nhật Tiễn càng trực tiếp hất bay Thanh Lân Cự Mãng ra xa mấy chục mét.

Đến lúc này, phần lớn thân thể của Thanh Lân Cự Mãng mới lộ ra khỏi mặt nước, hiện ra trước mắt mọi người.

Cái đầu to hơn cả xe tải quân dụng, thân thể nó có đường kính hơn hai mét, dài gần ba mươi mét.

Đây là khái niệm gì?

Thứ này không thể gọi là Thanh Lân Cự Mãng nữa, mà là một con cự thú khủng bố thật sự sắp hóa Giao, có thể gọi là yêu.

Lúc này, con Thanh Lân Cự Mãng bị một mũi tên hất bay ra, đang không ngừng giãy giụa trong thủy động, đầu nó lại một lần nữa ngẩng cao, chỉ còn lại một con mắt, ánh mắt cực kỳ bạo ngược, nhìn chằm chằm vào Sở Trường Dịch và Sở Sơn Hùng.

"Gào....." Chỉ nghe Thanh Lân Cự Mãng lại một lần nữa gầm lên một tiếng, kéo lê thân thể khổng lồ, lao về phía mọi người.

"Sơn Hải Quyền Kinh!" Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng hét lớn truyền đến, ngay sau đó, liền thấy Sở Chiêu Võ đạp chân một cái, từ trên thuyền cơ quan nhảy xuống, toàn thân bộc phát ra khí thế khủng bố như núi như biển.

Chỉ thấy Sở Chiêu Võ nắm chặt năm ngón tay, đột nhiên tung ra một quyền, không gian u ám xung quanh lập tức ngưng tụ thành một quyền mang khủng bố lớn mấy trượng, sau đó va chạm mạnh vào Thanh Lân Cự Mãng.

Ầm ầm ầm!

Khoảnh khắc hai bên va chạm, lập tức bộc phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Dư âm của sức mạnh sát phạt vô song hóa thành vô số sóng to gió lớn, cuộn trào ra bốn phía.

Mặt nước bị nổ tung thành từng cột nước, ngay cả vách động xung quanh cũng bị dư âm đó xé rách vô số vết nứt, không ít đá tảng vỡ vụn bay tứ tung.

Đầu của con Thanh Lân Cự Mãng lõm vào, bị đập mạnh xuống nước, máu tươi gần như nhuộm đỏ cả con sông ngầm.

"Chết!" Sở Sơn Hùng gầm lên một tiếng, cây Ô Kim Huyền Thiên Côn trong tay múa một vòng, cả người như lực sĩ bổ núi, một lần nữa đập vào thất thốn của Thanh Lân Cự Mãng.

Cùng với tiếng "ầm ầm", âm thanh nổ tung kinh khủng vang lên, một côn trực tiếp đập nát toàn bộ vảy ở thất thốn của Thanh Lân Cự Mãng, vô số máu tươi bắn tung tóe, da thịt nát bét.

Ù ù ù.....

Sở Trường Dịch tay trái nắm chặt Liệt Nhật Cung, tay phải lập tức bắn ra ba mũi Lạc Nhật Tiễn.

Ánh tên chiếu sáng cả thủy động, mũi tên sắc bén đến cực hạn, mang theo sức mạnh sát phạt ngút trời, xuyên thẳng vào đầu, thất thốn và đuôi của Thanh Lân Cự Mãng.

Ba mũi tên, lại ghim chặt Thanh Lân Cự Mãng dưới nước, trên bãi đá, bất kể nó giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra được.

Ầm ầm ầm.....

Sở Sơn Hùng toàn thân kình lực cuồng dã, lại vung ra một côn nữa, cùng với tiếng vang đinh tai nhức óc cuối cùng, đầu của con Thanh Lân Cự Mãng dưới nước, dưới một côn này, trực tiếp nổ tung.

Vô số xương, thịt nát, cùng với lượng lớn máu tươi, bắn tung tóe trong nước.

Dưới một côn này, con Thanh Lân Cự Mãng sắp hóa Giao đã hoàn

toàn chết.

Nhìn cảnh tượng vừa xảy ra trước mắt, lúc này những người có mặt, ai nấy đều kinh ngạc đến sững sờ, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời, vẻ mặt càng kinh hãi đến cực điểm.

Không ai dám tin vào tất cả những điều này, nếu không phải tận mắt chứng kiến, e rằng tất cả mọi người đều nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Mặc dù đã sớm biết tộc nhân Sở gia, ai nấy đều thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nhưng lại vạn lần không ngờ, thực lực của tộc nhân Sở gia lại mạnh đến mức này.

Con Thanh Lân Cự Mãng dài gần ba mươi mét sắp hóa Giao, tất cả mọi người cùng xông lên cũng không phải là đối thủ, ngay cả cường giả Đan kình như Chá Cô Tiêu cũng bị gãy xương chân, trọng thương.

Nhưng Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Chiêu Võ ba người vừa ra tay, trước sau không quá mấy phút, Thanh Lân Cự Mãng đã chết?

Ngay cả tộc nhân cũng đã mạnh đến mức này, vậy thân là tộc trưởng Sở Kiêu, còn khủng bố đến mức nào?

Trong chốc lát, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Hắc Bối Lão Lục và các đương gia Cửu Môn khác, cũng như người của hai phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh, khi nhìn về phía tộc nhân Sở gia, ai nấy đều không khỏi kinh ngạc, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

"Đây là sự khủng bố của Sở gia sao?

Thực sự mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng, Vũ gia có thực lực như vậy, hôm nay mới thật sự ra tay thôi nhỉ!" "Vũ gia không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã ngưng tụ ra quyền mang trong tiểu thuyết?

Ngay cả Thanh Lân Cự Mãng cũng không đỡ nổi một quyền." "Còn hai vị Sơn Hùng, Trường Dịch của Sở gia, dường như thực lực còn trên cả Vũ gia, thật khiến người ta khó có thể tưởng tượng." ".....“ Trong chốc lát, Cửu Môn, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, mọi người đều phát ra những tiếng kinh ngạc.

"Sở huynh, Sở gia thật sự....." Trần Ngọc Lâu vẻ mặt phức tạp, muốn nói gì đó, nhưng dường như không thể dùng lời nào để diễn tả tâm trạng lúc này.

Hít một hơi thật sâu, hắn mới cười khổ lắc đầu, nhìn về phía Sở Sơn Hùng, Sở Trường Dịch nói: "So với lúc ở Bình Sơn, thực lực của Sơn Hùng huynh, Trường Dịch huynh lại càng mạnh mẽ hơn." "Trần Tổng bả đầu quá khen rồi!" Sở Trường Dịch mỉm cười, thu lại Liệt Nhật Cung trong tay, sau đó đi đến trước mặt Sở Kiêu, chắp tay hành lễ nói: "Tộc trưởng, Thanh Lân Cự Mãng dù sao cũng sắp hóa Giao, nó tuy đã chết, nhưng có thể nói là toàn thân đều là bảo vật.

Nội đan, huyết nhục, tuyệt đối là thứ tốt để luyện đan, xương, gân rắn, vảy của nó cũng là dược liệu tốt để luyện khí, chế tạo cơ quan, chúng ta không thể lãng phí như vậy." "Tất nhiên!" Sở Kiêu thản nhiên cười, cho dù Sở Trường Dịch không nói, thi thể của Thanh Lân Cự Mãng, hắn cũng không thể vứt đi như vậy.

Nếu không, đó chẳng phải là phung phí của trời sao?

Dù sao, Thanh Lân Cự Mãng sắp hóa Giao, tuyệt đối là dị thú hiếm có trên đời.

Hiện tại tộc nhân Sở gia đang dốc sức nghiên cứu đan, khí, trận tam đạo.

Thi thể của Thanh Lân Cự Mãng hoàn toàn có thể phát huy tác dụng lớn.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu trực tiếp vung tay, thu thi thể của Thanh Lân Cự Mãng vào kho của hệ thống.

"Hít....." Nhìn thấy thủ đoạn này, mọi người lại không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù đã sớm nghe nói người của Sở gia ai cũng biết Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật, hoặc Giới Tử Tu Di Chi Thuật, nhưng giữa lúc vung tay, đã thu đi một con mãng xà khổng lồ dài gần ba mươi mét, không khỏi khiến người ta chấn kinh.

Vút vút vút.....

"Không hay rồi Tổng bả đầu, đám Cá Hồi Răng Dao lúc nãy lại đuổi tới rồi." Đúng lúc này, tiếng nói kinh hãi của một đệ tử Tả Lĩnh vang lên.

Mọi người nghe vậy, vội vàng quay người nhìn lại.

Chỉ thấy trên mặt nước cách đó không xa, có vô số Cá Hồi Răng Dao, đang như phát điên, liều mạng bơi về phía này.

"Lũ Cá Hồi Răng Dao này, e rằng đều bị máu tươi của con Thanh Lân Cự Mãng kia kích thích, nên bây giờ con nào con nấy đều như phát cuồng.

Bây giờ chúng ta gần như ai cũng bị thương, nếu cứ tiếp tục dây dưa với lũ Cá Hồi Răng Dao này, e rằng lại phải chết không ít người." Trần Ngọc Lâu giọng điệu trầm thấp, mày nhíu chặt, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

"Sở huynh, lần này e rằng thật sự phải nhờ ngài ra tay rồi, bây giờ chúng tôi ai cũng bị thương, thật không nên tiếp tục giao chiến với lũ Cá Hồi Răng Dao đó nữa, nếu không chúng ta chưa vào Trùng Cốc đã chết quá nửa rồi." "Sở huynh, xin hãy ra tay tương trợ!" Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiêu nhìn nhau, sau đó đều không nhịn được cười khổ

một tiếng, chắp tay cúi người hành lễ với Sở Kiêu.

"Ting, phát hiện Thời đại khí vận chi tử Trần Ngọc Lâu nảy sinh lòng thần phục, độ thần phục đạt 30%, chúc mừng Túc chủ nhận được 20 vạn Khí vận điểm!" Hửm?

Nghe thấy âm thanh hệ thống đột nhiên truyền đến trong đầu, Sở Kiêu nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn Trần Ngọc Lâu một cái.

Hắn không ngờ rằng, Trần Ngọc Lâu lại vào lúc này bắt đầu nảy sinh lòng thần phục, thậm chí độ thần phục đã đạt ba mươi phần trăm.

Hai mươi vạn Khí vận điểm!

Đó cũng là một khoản tài sản không nhỏ!

Sở Kiêu âm thầm gật đầu, sau đó ánh mắt liếc qua, ngoại trừ Sở gia, những người còn lại gần như ai cũng bị thương, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

"Thôi được!" "Bây giờ quả thực không thích hợp để tiếp tục dây dưa với lũ Cá Hồi Răng Dao này nữa." Ông!

Lời vừa dứt, Sở Kiêu đột nhiên giơ tay phải lên, hai ngón tay hợp lại thành kiếm chỉ, đột nhiên chém một nhát về phía mặt nước phía sau.

Ù ù ù.....

Trong khoảnh khắc, một đạo kiếm mang rực rỡ bộc phát ra, dưới sức mạnh kinh khủng đó, con sông ngầm phía sau bị chém đứt ngang lưng.

Một vùng chân không không có nước, trực tiếp ngăn cách chỗ của họ và chỗ của Cá Hồi Răng Dao, thành hai con sông ngầm riêng biệt.

Khi những con Cá Hồi Răng Dao đó lao tới, lại phát hiện một bên

sông ngầm đã bị kiếm khí bao bọc, Cá Hồi Răng Dao căn bản không thể chui qua được.

Hít!

Thấy cảnh này, những người có mặt lại một lần nữa kinh ngạc, kinh hãi đến cực điểm.

Một kiếm, tiệt giang đoạn lưu!

Lại có thể chém đứt ngang cả con sông ngầm, đó là sức mạnh không thể tưởng tượng nổi đến mức nào?

Chương 158

Rốt cuộc phải có thực lực mạnh mẽ đến đâu mới có thể làm được điều này?

Khủng bố!

Hãi hùng!

Không thể tưởng tượng nổi!

"Đi thôi, một kiếm này có lẽ có thể cản được chốc lát, đợi nước sông ngầm hợp lại, chúng ta cũng sắp ra khỏi thủy động rồi." Sở Kiêu vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên liếc nhìn một cái, sau đó liền ra hiệu cho mọi người bắt đầu chèo bè gỗ tiếp.

Không còn Thanh Lân Cự Mãng cản đường, cũng không còn nguy hiểm từ Cá Hồi Răng Dao, mọi người một đường thuận lợi tiến sâu vào thủy động.

Khi thời gian trôi qua gần nửa giờ, mọi người cuối cùng cũng đến được điểm cuối của thủy động.

Một nhóm người từ thuyền cơ quan, bè gỗ đi xuống, cuối cùng cũng lên được bờ, đi qua đi lại hai lần, cuối cùng cũng thấy được một sơn động khá lớn.

Nhìn ra ngoài sơn động, xa xa là những dãy núi trùng điệp, nhưng tổng thể lại giống như một sơn cốc khổng lồ, mọi người đều không khỏi mắt sáng lên, vẻ mặt kinh hỉ vô cùng.

".....Trùng Cốc?" Trên một đỉnh núi, bên cạnh một cửa động khá rộng rãi, Sở Kiêu, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu và những người khác tụ tập ở đây, ngẩng mắt nhìn về phía rừng núi bốn phương trước mắt, vẻ mặt kinh dị đến cực điểm.

Rừng núi trước mắt xanh tươi um tùm, phảng phất bốn mùa như xuân, bầu trời xa xa thậm chí còn có thể thấy một dải cầu vồng hiện ra.

Xa hơn nữa, từng đàn hồ điệp bay lượn, hoa cỏ cây cối đẹp không sao tả xiết.

Mơ hồ, xa xa có thể thấy một lớp sương mù dày đặc, che phủ hơn một nửa rừng núi, trông đẹp đến mê hồn.

Cảnh sắc nơi đây, hiếm thấy trên đời!

"Chậc.....

Trùng Cốc?

Không ngờ lão già Hiến Vương lại biết chọn nơi, chôn mộ của mình ở một nơi có cảnh sắc ưu mỹ như vậy." Trần Ngọc Lâu chép miệng, không nhịn được cười lên tiếng, chỉ là trong lời nói ít nhiều mang theo chút ý châm biếm.

"Thường thì những thứ càng đẹp đẽ lại càng mang đến nguy hiểm chí mạng nhất, điều này ngươi không phải không biết." Sở Kiêu vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt quan sát bốn phương, nhẹ giọng nói.

"Sở huynh nói không sai, nơi Hiến Vương chọn quả thực cảnh sắc dễ chịu, nhưng ở nơi này không biết đã sắp xếp bao nhiêu hậu thủ, để đề phòng có người trộm mộ." "Chỉ là bất kể phía trước có bao nhiêu nguy hiểm, cũng không thể ngăn cản ta lấy Mộc Trần Châu!" Chá Cô Tiêu gật đầu, vẻ mặt kiên định, trầm giọng nói.

"Thấy lớp sương trắng dày đặc ở đằng xa không?

Lớp sương trắng đó có kịch độc, là chướng ngại đầu tiên trong Trùng Cốc, ta cũng đã sớm nói với các ngươi rồi." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt xếp, cười nói: "Sở huynh, điểm này ta cũng đã sớm chuẩn bị, để đối phó với độc chướng, ta đã

đặc biệt bỏ ra một cái giá lớn, mua ba trăm cái mặt nạ phòng độc từ nước ngoài, thứ này không phải là quý bình thường đâu." Nói rồi, Trần Ngọc Lâu vẫy tay, Hoa Mã Quải bên cạnh thấy vậy, lập tức cho người khiêng tới không ít bọc đồ, sau đó mở ra.

"Tổng bả đầu, lúc nãy ở trong thủy động, vì mấy chiếc bè gỗ bị vỡ, có một số bọc đồ rơi xuống nước, bây giờ chắc chỉ còn lại khoảng hai trăm bộ mặt nạ phòng độc." Nghe lời Hoa Mã Quải, khóe miệng Trần Ngọc Lâu giật giật, những chiếc mặt nạ phòng độc này, nghe nói ở nước ngoài cũng mới nghiên cứu ra được vài năm.

Hắn đã phải bỏ ra một cái giá lớn mới nhờ người mua được, bây giờ tổn thất một phần ba, làm sao có thể không đau lòng.

"Phát cho mọi người đi!" Trần Ngọc Lâu bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhìn về phía Sở Kiêu bên cạnh nói: "Sở huynh, sắp xếp của ta thế nào?" "Trần huynh quả nhiên có tầm nhìn xa trông rộng, có những chiếc mặt nạ phòng độc này, cộng thêm mọi người cũng không phải là người bình thường, ngăn cản những đám sương độc này cũng đủ rồi!" Sở Kiêu thản nhiên cười, phải thừa nhận rằng, những đám sương độc này tuy chí mạng, nhưng chỉ cần có biện pháp phòng ngừa hiệu quả, thực ra cũng không phải là chuyện lớn.

Trong nguyên tác, nếu Trần Ngọc Lâu sớm biết điều này, làm sao có thể chôn vùi tất cả tinh nhuệ của mình trong đám sương độc đó, càng không đến mức phải tự khoét mắt cầu sinh.

Tất cả, chỉ có thể nói, thời cũng là mệnh!

"Những chiếc mặt nạ phòng độc này Sở gia chúng ta không cần, đối với chúng ta mà nói, sương độc căn bản vô dụng." Hai trăm bộ mặt nạ phòng độc, trừ người của Sở gia ra, những người còn lại chia nhau cũng gần đủ, thậm chí còn dư ra một ít.

Dù sao, lúc trước ở trong thủy động đã chết mấy chục người, nếu

không thật sự không đủ chia.

Tộc nhân Sở gia, đều có huyết mạch Vu tộc, ai nấy đều bách độc bất xâm, chút sương độc nhỏ nhoi, có tác dụng gì?

Còn về thành viên đội hộ vệ gia tộc, tuy không thể bách độc bất xâm, nhưng đã sớm có sự chuẩn bị, mỗi người được phát một viên giải độc đan, căn bản không cần dùng đến mặt nạ phòng độc.

Nhanh chóng, Hoa Mã Quải đã phát xong mặt nạ phòng độc cho mọi người.

Nhìn chiếc mặt nạ phòng độc trong tay, Trương Khải Sơn nhíu mày, nhìn Trần Ngọc Lâu, trong lòng không khỏi cảm thán.

Không hổ là Tả Lĩnh Khôi thủ, Thường Thắng Sơn Tổng bả đầu, thứ quý giá như vậy, lại một lần xuất ra ba trăm bộ.

Có thứ này, phần lớn khí độc đều có thể ngăn chặn hiệu quả, cho dù có một số không thể hoàn toàn ngăn chặn, nhưng dựa vào tu vi mạnh yếu của bản thân, cũng có thể phòng ngừa phần lớn.

Thứ này hắn cũng từng nghe nói, nhưng chưa từng thấy, có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Xem ra Cửu Môn phải tiếp tục phát triển rồi!

"Sở huynh, chúng ta bây giờ vào sơn cốc chứ?" Chá Cô Tiêu có chút nóng lòng hỏi.

"Bây giờ vào sơn cốc?" "Bây giờ gần như ai cũng bị thương, mau chóng hồi phục thương thế gần ổn rồi hãy nói, nếu không với trạng thái hiện tại, vào Trùng Cốc chắc chắn sẽ chết." Sở Kiêu bực mình lườm Chá Cô Tiêu một cái, tuy lúc nãy ở thủy động, đối phương đã uống đan dược, thương thế hồi phục được một nửa, nhưng xương gãy vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, dù là cường giả Đan kình cũng phải nghỉ ngơi thêm.

Hơn nữa, ngoài Chá Cô Tiêu ra, Côn Luân, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Hắc Bối Lão Lục và những người khác, ai mà không bị trọng thương?

"Bây giờ nghỉ ngơi ở đây mấy ngày, đã tìm được lối vào Trùng Cốc rồi, cũng không vội nhất thời chứ?" "Huống hồ, vì có đại trận phong thủy Thủy Long Vựng, chúng ta cũng không vào được Trùng Cốc, chỉ có thể đi loanh quanh bên ngoài mà thôi." Nghe lời Sở Kiêu, mọi người đều gật đầu, Chá Cô Tiêu cũng bất đắc dĩ cười, gật đầu đồng ý.

Vừa rồi quả thực hắn đã quá vội vàng, dù sao cũng sắp tiến vào Mộ Hiến Vương, thấy Mộc Trần Châu rồi, trong lòng có chút nóng vội cũng là khó tránh khỏi.

"Được rồi, chúng ta hạ trại ở đây, những người bị thương nhẹ thì chuẩn bị cơm nước, những người còn lại thì lo dưỡng thương đi!" Trần Ngọc Lâu phe phẩy chiếc quạt xếp, bắt đầu sắp xếp mọi người một cách có trật tự.

"Tề Thiết Chủy!" Sở Kiêu hai mắt hơi nheo lại, nhìn về bốn phía Trùng Cốc xa xa, sau đó khẽ gọi một tiếng.

"A, Sở tộc trưởng, ngài tìm tôi à?" Vừa nghe Sở Kiêu gọi, Tề Thiết Chủy đang chán chường không biết làm gì, liền vội vàng chạy tới với vẻ mặt nịnh nọt.

Gã này lúc trước ở thủy động không ra tay, nên bây giờ không bị thương chút nào.

"Nhìn Trùng Cốc đi, ngươi thấy đại trận phong thủy Thủy Long Vựng thế nào?" Sở Kiêu liếc hắn hai cái, sau đó ra hiệu về phía Trùng Cốc phía trước nói.

"He he.....

Sở tộc trưởng, lúc nãy tôi đang quan sát đại trận phong thủy của Trùng Cốc, phải thừa nhận rằng đại trận phong thủy Thủy Long Vựng quả thực là khéo đoạt thiên công." "Phong thủy nơi đây do tự nhiên hình thành, nhưng sau này lại bị con người thay đổi một chút, khiến nơi đây gần như trở thành khu vực trung tâm của long mạch toàn bộ Điền Nam." "Lúc trước Sở tộc trưởng từng nói, Hiến Vương có được Mộc Trần Châu, thành tiên vũ hóa, lão bất tử đã sống hơn hai ngàn năm, e rằng vẫn luôn hấp thụ khí của long mạch phong thủy." "Hai ngàn năm, một con heo bây giờ cũng thành heo yêu rồi." Tề Thiết Chủy nhếch miệng cười, sau đó chỉ vào thế phong thủy của Trùng Cốc phía trước, vẻ mặt khá kinh ngạc, cuối cùng không nhịn được chửi bới.

Dù sao, Hiến Vương càng lợi hại, đối với họ càng là tin không tốt.

Thậm chí có một câu hắn không nói, dưới thế phong thủy đó, nơi long mạch Điền Nam hội tụ, cả tòa Trùng Cốc đều được nuôi dưỡng.

Bên trong e rằng có không ít tồn tại còn khủng bố và hung hiểm hơn.

"Long vựng vô hình, nếu không phải trời sập, khó bị ngoại nhân phá!" Sở Kiêu thản nhiên cười, nhẹ giọng nói: "Tề Thiết Chủy, với năng lực Kỳ Môn Bát Quái của ngươi, có thể phá được đại trận phong thủy không?" "....." Tề Thiết Chủy nghe vậy, lập tức ngẩn người, sau đó có chút do dự nói: "Nếu cho tôi thêm mười năm nữa, dựa vào năng lực của tôi về Kỳ Môn Bát Quái và phong thủy, cũng có khả năng rất lớn phá giải được đại trận phong thủy.

Còn bây giờ..... tôi thật sự không chắc chắn, chỉ có thể thử xem." Sở Kiêu gật đầu, đại trận phong thủy Thủy Long Vựng quả thực lợi hại khó có thể tưởng tượng, không phải người bình thường có thể giải được.

Nếu là Tề Thiết Chủy trong nguyên tác, đừng nói mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm cũng chưa chắc có thể giải được đại trận phong thủy ở đây.

Bây giờ hắn có thể nói mười năm sau có thể giải được đại trận, đã là rất hiếm có rồi.

"Trường Dịch, Chiêu Võ, mấy người các ngươi không phải cũng đã nghiên cứu trận pháp sao?

Mấy ngày này cũng quan sát kỹ xem, xem có thể phá giải được đại trận Thủy Long Vựng không." "Nếu không được, đến lúc đó trực tiếp mạnh mẽ công phá!" Trong ánh mắt Sở Kiêu lóe lên một tia lạnh lẽo, nếu không phải trời sập, khó bị ngoại nhân phá?

Đã cần trời sập, vậy ta sẽ cho một trận thiên băng địa liệt.

Với tu vi hiện tại của hắn, dưới một quyền toàn lực, đối với cả Trùng Cốc, sẽ là thiên băng địa liệt.

Đến lúc đó, thế phong thủy gì cũng đều hóa thành hư vô.

"Vâng, Tộc trưởng!" Lúc này, nghe mệnh lệnh của tộc trưởng nhà mình, mấy người Sở Trường Dịch trong lòng không khỏi khổ sở.

Đối với trận pháp chi đạo, tuy có nghiên cứu, nhưng căn bản không tập trung tinh lực vào đó.

Họ vẫn luôn giữ quan niệm, sức mạnh của nhà võ, đều ở tại bản thân, trận pháp chung quy cũng chỉ là ngoại vật.

Vì vậy, tuy có chút hiểu biết về trận pháp, nhưng thật sự không thành thạo.

Ngược lại, trong tộc có một số tộc nhân, trên con đường trận pháp khá nổi bật, hiện tại ở Sở Thị sơn trang, trong đại viện Sở phủ, đều bố trí một số khốn trận, mê trận, đó đều là do những tộc nhân đó làm.

Tuy có chút không tình nguyện, nhưng mệnh lệnh của tộc trưởng đã hạ, họ cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Để hiểu rõ hơn về toàn bộ thế phong thủy Thủy Long Vựng, mấy người Sở Trường Dịch trực tiếp rời khỏi sơn động, định đi dạo xung quanh xem xét.

Những người còn lại bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, hồi phục thương thế.

Thời gian thoáng qua, đã năm ngày trôi qua.

Năm ngày qua, mọi người vẫn ở quanh sơn động.

Sau năm ngày, tất cả mọi người cơ bản đều đã hồi phục gần như hoàn toàn, những người bị thương nhẹ đã khỏi hẳn, ngay cả những người bị thương nặng như Chá Cô Tiêu, Hắc Bối Lão Lục, dưới sự trợ giúp của đan dược, cũng đã hồi phục hơn một nửa.

Năm ngày qua, mọi người đợi đến mức sốt ruột không thôi, nhưng cũng không có cách nào, không thể mang thương tích vào Trùng Cốc, đó không phải là đi đổ đấu, mà là đi nộp mạng.

Bây giờ, mọi người cuối cùng cũng chuẩn bị vào Trùng Cốc trong hôm nay, đổ Mộ Hiến Vương!

Giây phút này, tất cả mọi người đều không khỏi vẻ mặt kích động, nội tâm phấn chấn.

"Sở huynh, chúng ta xuất phát chứ?" Trong mắt Trần Ngọc Lâu lóe lên tinh quang, nhìn về phía Sở Kiêu bên cạnh, háo hức nói.

"Sở huynh, bây giờ thương thế của tôi đã hồi phục gần như hoàn toàn, thậm chí tu vi còn có chút tiến bộ, chúng ta nên vào Trùng Cốc rồi." Chá Cô Tiêu cố nén sự kích động trong lòng, trầm giọng nói.

Chương 159

"Không vội, đừng quên Trùng Cốc còn có thế phong thủy Thủy Long Vựng nữa." Sở Kiêu lắc đầu, sau đó liếc nhìn mấy người Sở Trường Dịch nói: "Năm ngày qua ngày nào cũng đi loanh quanh gần đây, thế phong thủy có thể giải được không?" "Sở tộc trưởng, Tề Thiết Chủy bất tài!" Tề Thiết Chủy chắp tay, khổ sở nói.

"Tộc trưởng, về tạo nghệ phong thủy, chúng tôi gần như bằng không, nhưng nếu dùng trận pháp để phá trận pháp, cũng có thể thử một lần." "Ồ?" Sở Kiêu kinh ngạc nhìn Sở Trường Dịch, chẳng lẽ gã này có tạo nghệ cao đến vậy trên con đường trận pháp?

"Nhưng..... bày trận quá phiền phức, cần thời gian, nên thà để tộc trưởng ngài tự mình ra tay, mạnh mẽ phá vỡ Thủy Long Vựng." Đột nhiên, Sở Trường Dịch nhếch miệng cười, chắp tay nói.

"Gã này....." Nghe lời này, Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

"Thôi được, đã như vậy, vậy thì mạnh mẽ phá vỡ!" Sở Kiêu hai mắt hơi nheo lại, sau đó bước ra một bước, cả người trực tiếp nhảy lên cao, bay lên trời cao mấy trăm mét, và thân hình lại có thể tạm thời dừng lại trên không trung.

"Hít....." Thấy cảnh này, tất cả mọi người bên dưới đều không khỏi trợn to mắt, vẻ mặt kinh hãi đến cực điểm.

Đạp không phi hành?.....

Không phải đang nằm mơ chứ?

Ù ù ù.....

Cùng lúc đó, trên bầu trời, toàn thân Sở Kiêu đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức uy áp ngút trời.

Những luồng khí tức uy áp này cuộn trào khắp tám phương trời, hóa thành vô số sóng to gió lớn, tàn phá cả hư không.

Giây phút này, Sở Kiêu đứng trên bầu trời, uy nghiêm như một vị chân thần tại nhân gian!

Ầm ầm ầm.....

Đúng lúc này, hắn đột nhiên tung ra một quyền mang khủng bố kinh người về phía Trùng Cốc bên dưới.

Ầm ầm ầm...!

Trên bầu trời, toàn thân Sở Kiêu bùng phát ra luồng khí thế uy áp ngút trời, từng đạo thần quang màu vàng rực rỡ nở rộ từ trong cơ thể, trông vô cùng chói lọi và đoạt mục.

Chỉ thấy năm ngón tay hắn siết chặt, tay phải nắm thành quyền, đột nhiên tung một cú đấm về phía Trùng Cốc bên dưới.

Ầm ầm ầm...!

Trong chớp mắt, một luồng quyền mang màu vàng dài gần trăm trượng ngưng tụ giữa không trung, mang theo uy lực vô tận, ầm ầm ép xuống.

Một quyền xuất ra, thiên địa biến sắc!

Bầu trời chấn động, hư không dường như bị đánh nổ, không khí trong phạm vi ngàn mét xung quanh trực tiếp bị xé rách thành hư vô, tạo thành một vùng chân không khổng lồ.

Quyền mang kinh khủng hung hãn oanh kích lên phía trên Trùng Cốc, một lớp màng mỏng vô hình dường như muốn ngăn cản quyền mang, nhưng lại bị nghiền nát ngay tức khắc.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm ầm ầm...!

Tiếng nổ vang vọng bốn phương, đinh tai nhức óc, vô số hoa cỏ cây cối trực tiếp hóa thành tro bụi, núi đá vỡ nát, mặt đất sụp đổ.

Một đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên, dư ba khí tức kinh hoàng hóa thành từng đợt sóng gió cuồng nộ, cuốn về tứ phía.

Vô số khói bụi mịt mù tạo thành một cơn lốc xoáy, tàn phá vùng đất có bán kính cả ngàn trượng.

Trong khoảnh khắc, dường như có thứ gì đó trong cõi u minh đã bị phá vỡ, toàn bộ địa thế phong thủy của Trùng Cốc trông có vẻ không khác gì trước đó, nhưng mọi thứ lại trở nên khác biệt.

Đợi đến khi khói bụi tan hết, mọi người mới nhìn rõ, khu vực bị quyền mang oanh kích lúc trước đã hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Mặt đất sụp lún xuống mấy chục mét, vùng đất xung quanh ba trăm trượng trực tiếp vỡ ra một cái hố khổng lồ.

Nhiều ngọn núi nhỏ đều bị nghiền thành tro bụi, vô số hoa cỏ cây cối, núi đá trực tiếp hóa thành tro tàn.

Một cái hố có đường kính gần nghìn mét, sâu đến mấy chục mét, cứ thế xuất hiện trước mắt mọi người.

Một quyền tung ra, lại tạo thành sức phá hoại không thể tưởng tượng nổi như vậy, đây thật sự là sức mạnh mà con người có thể sở hữu sao?

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy... tất cả mọi người của Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn đều ngây người, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời, hoàn toàn bị chấn động

đến kinh hãi.

Mặc dù sớm đã biết thực lực của Sở Kiêu, tuyệt đối là người mạnh nhất Sở gia, thực lực không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến họ cảm thấy không thể tin được, thậm chí còn bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Một quyền đánh ra một cái hố khổng lồ có đường kính gần nghìn mét, sâu đến mấy chục mét.

Nếu là trước kia, họ nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng lúc này lại chân chân thực thực xuất hiện ngay trước mắt.

Kinh khủng!

Kinh hãi!

Không thể tưởng tượng!

Khó mà tin nổi! "Ực ~" Có người theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, ra sức dụi dụi mắt, kinh hãi đến cực điểm. "Đây… đây là thực lực thật sự của Sở huynh sao?" Giờ khắc này, ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng không khỏi nói năng lộn xộn, lắp ba lắp bắp.

Chá Cô Tiêu đứng bên cạnh trong lòng chấn kinh, không thể tin nổi đến cực điểm, một lúc lâu sau mới thở ra một hơi thật sâu, ngữ khí kinh thán nói: "Sở huynh... quả thực là thiên nhân!" Trong đám người, Hoắc Tam Nương và Hồng Cô Nương, sau cơn chấn kinh, ánh mắt lại càng thêm lấp lánh dị sắc, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ ngưỡng mộ chưa từng có.

Đây... chính là người đàn ông trong lòng mà họ yêu thích!

Quả thực như chân thần tại nhân gian, như trích tiên trên trời giáng xuống trần thế!

Nếu có thể ở bên người này, đời này cũng không còn gì hối tiếc!

Đặc biệt là Hoắc Tam Nương, nếu như trước đây còn vướng bận vị trí chính thê của Sở gia, thì bây giờ đối với nàng, chính thê hay không, đã không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần có thể gả cho Sở Kiêu, dù làm thiếp cũng không phải là không thể! "Xem ra...

đợi sau khi trở về, phải mau chóng gả cho Sở lang mới được," Hoắc Tam Nương tự nhủ trong lòng, quyết định sau khi chuyến đi Hiến Vương Mộ này kết thúc, trở lại thành Thường Sa, nhất định phải gả cho Sở Kiêu.

Còn về những giao ước trước đó, tất cả đều hủy bỏ!

Đối với một người đàn ông phong hoa tuyệt đại, như chân thần tại nhân gian, phải giữ cho thật chặt mới được.

Không làm được chính thê Sở gia, phải làm thiếp cho Sở Kiêu, cũng phải là người phụ nữ đầu tiên của hắn.

Nếu không, đợi sau này bên cạnh Sở Kiêu ngày càng nhiều phụ nữ, nàng, Hoắc Tam Nương, sẽ là gì chứ?

Đối với bất kỳ người đàn ông nào, người phụ nữ đầu tiên, địa vị luôn có phần đặc biệt hơn.

Bên cạnh, mọi người trong Cửu Môn lúc này càng thêm phần trung thành cuồng nhiệt trong lòng.

Đặc biệt là Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác, đi theo một tồn tại mạnh mẽ như chân thần tại nhân gian, đối với họ lại là một loại vinh diệu.

Đặc biệt là Trương Khải Sơn, thân là người Trương gia, quá rõ Trương gia rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng so với Sở Kiêu, Trương gia cũng chẳng khác gì con kiến

hôi.

Một bên khác!

Trên bầu trời, Sở Kiêu lẳng lặng nhìn cái hố khổng lồ bên dưới, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cười.

Đối với một quyền vừa rồi, trong lòng hắn vô cùng hài lòng.

Một quyền mà có thể có sức phá hoại như vậy, tuyệt đối đã vượt qua cấp ba.

Hơn nữa, một quyền vừa rồi hắn cũng chỉ dùng tám thành thực lực mà thôi.

Uy năng như vậy, tất nhiên đã đặt chân vào chiến lực cấp bốn!

Nếu cộng thêm năng lực khống chế hỏa diễm, cùng với vô số võ đạo chiến kỹ, Hiến Vương thật sự chưa chết thì đã sao?

Hắn không hề sợ hãi, thậm chí đủ sức chiến thắng!

Vù!

Sở Kiêu bước một bước, trực tiếp xuất hiện trước mặt mọi người.

Chương 160

Với thực lực hiện tại, hắn căn bản không thể thực sự đạp không mà đi, vừa rồi cũng chỉ là dựa vào thực lực cường đại, cưỡng ép tạm thời lơ lửng trên không trung mà thôi.

Muốn đạp không mà đi, không có tu vi cấp năm, cấp sáu trở lên, căn bản không thể làm được. "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Sở huynh!" "Sở huynh!" "Sở tộc trưởng!!" "..." Thấy Sở Kiêu quay lại, mọi người đều kinh ngạc, vội vàng đồng loạt cúi người hành lễ, thần tình kích động, ánh mắt thậm chí còn hiện lên một tia cuồng nhiệt. "Đinh, phát hiện Khí vận chi tử của thời đại Trương Khải Sơn, độ thần phục tăng lên 100%, chúc mừng Túc chủ nhận được 60 vạn điểm Khí vận." "Đinh, phát hiện Khí vận chi tử của thời đại Nhị Nguyệt Hồng, độ thần phục tăng lên 100%, chúc mừng Túc chủ nhận được 50 vạn điểm Khí vận." "Đinh, phát hiện Khí vận chi tử của thời đại Ngô Tiểu Cẩu, độ thần phục tăng lên 100%, chúc mừng Túc chủ nhận được 80 vạn điểm Khí vận." "Đinh, phát hiện Khí vận chi tử của thời đại Giải Cửu, độ thần phục tăng lên 100%, chúc mừng Túc chủ nhận được 50 vạn điểm Khí vận." "Đinh, phát hiện Khí vận chi tử của thời đại Trần Ngọc Lâu, độ thần phục tăng lên 50%, chúc mừng Túc chủ nhận được 40 vạn điểm Khí vận." "Đinh, chúc mừng Túc chủ thu phục bốn vị Khí vận chi tử của thời đại, đạt thành tử trung, chúc mừng Túc chủ nhận được 100 vạn điểm Khí vận." Chậc...!

Nghe những âm thanh liên tiếp từ hệ thống trong đầu, Sở Kiêu nhướng mày, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc nhìn Trương Khải Sơn và những người khác trong đám đông.

Hắn thật không ngờ, chỉ trong chốc lát, độ thần phục của Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu bốn người đã

trực tiếp đạt đến một trăm phần trăm, trở thành tử trung.

Hơn nữa, bốn người còn mang lại cho hắn nhiều điểm Khí vận đến vậy.

Thậm chí, độ thần phục của Trần Ngọc Lâu cũng trực tiếp tăng lên 50%.

Đợi sau chuyến đi Hiến Vương Mộ lần này, độ thần phục của Chá Cô Tiêu chắc chắn cũng sẽ tăng đến mức viên mãn. "Chậc... cũng không biết bây giờ, số điểm Khí vận ta sở hữu, rốt cuộc đã đạt đến bao nhiêu, hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc." "Đinh, đang mở..." Soạt!

Theo tiếng nói của hệ thống, ngay sau đó, một màn sáng mà người khác không thể nhìn thấy, trực tiếp xuất hiện trước mắt hắn. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Nhị giai đỉnh phong 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.5%) 【Cấp độ】: 0 【Tộc nhân】: 195 người 【Nhất giai tộc nhân】: 145 (Có thể nhấn để xem chi tiết) 【Đại vu huyết mạch】: Sở Sơn Hùng (Đại vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn thức tỉnh) (Có thể nhấn để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh... 【Đan pháp】: Luyện đan thuật cơ sở 【Khí pháp】: Luyện khí thuật cơ sở 【Trận pháp】: Trận pháp cơ sở 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc gia cơ quan thuật, Công Thâu gia cơ quan thuật... 【Thế lực】: Gia tộc đệ nhất ba tỉnh xung quanh 【Đội hộ vệ】: 8000 người 【Trạng thái】: Gia tộc phồn vinh 【Điểm gia tộc】: 5.5 vạn 【Điểm khí vận】: 495 vạn "...Hít... 495 vạn điểm Khí vận?

Lại nhiều đến thế sao?

Nếu đổi thành điểm Gia tộc, chẳng phải là có 49.5 vạn điểm Gia tộc sao?" "Cộng thêm hơn năm vạn điểm Gia tộc đã có từ trước, vậy điểm Gia tộc ta đang sở hữu, lại vượt quá năm mươi vạn?" Nhìn thông tin trên bảng thông tin gia tộc hiện tại, ngay cả Sở Kiêu cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Hơn năm mươi vạn điểm Gia tộc, khi nào mình lại giàu có như vậy?

Hơn năm mươi vạn điểm Gia tộc, nếu dùng để mua đồ trong cửa hàng hệ thống, thì có thể mua được bao nhiêu thứ, có thể nâng cao thực lực gia tộc đến mức nào?

Nhưng, vẫn là câu nói đó!

Điểm Gia tộc có nhiều đến mấy, bây giờ hắn cũng không chuẩn bị tiêu pha.

Trước đây đã nói, đợi gia tộc tấn thăng hoàn thành, trong lễ bao tấn thăng gia tộc, tuyệt đối sẽ xuất hiện những thứ khó có thể tưởng tượng.

Số điểm Gia tộc này tuyệt đối có công dụng lớn, hiện tại gia tộc phát triển đã bước vào giai đoạn tốc độ cao, mua thêm nhiều đồ tốt, không kịp tiêu hóa cũng vô dụng.

Hiện tại, tộc nhân Sở gia có tu vi nhất giai đỉnh phong đã đạt bốn người, nhất giai hậu kỳ cũng đã vượt quá tám người.

Nhiều nhất là vài tháng nữa, Sở gia chắc chắn sẽ có thể tấn cấp.

Khi đó, mọi chuyện sẽ rõ ràng!

Thu lại bảng thông tin gia tộc, nhìn Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu bốn người, ánh mắt cuồng nhiệt, sùng

kính đó, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười.Nếu đã bốn người đã thành tử trung, sau này cũng không phải là không thể bồi dưỡng.

Nhưng những chuyện này, đều phải đợi sau Hiến Vương Mộ mới bàn, việc quan trọng nhất bây giờ là vào Trùng Cốc, đoạt lấy mộ Hiến Vương. "Chư vị, hiện tại đại trận phong thủy Thủy Long Vựng của Trùng Cốc đã phá, chúng ta cũng nên xuất phát rồi!" Nhìn mọi người, Sở Kiêu thản nhiên cười nói. "Tuân theo hiệu lệnh của Sở tộc trưởng!" Giờ khắc này, bao gồm cả Trần Ngọc Lâu, tất cả mọi người đều không khỏi trịnh trọng hành lễ, đồng thanh cung kính nói. "Ha..." Thấy vậy, Sở Kiêu bật cười, sau đó phất tay.

Xuất phát!

Mọi người men theo sườn núi đi xuống, không lâu sau đã đến vị trí lối vào Trùng Cốc.

Chỉ là lúc này, lối vào Trùng Cốc đã biến thành một đống phế tích.

Đặc biệt là cái hố khổng lồ chắn ngang trước mặt mọi người, càng khiến ai nấy đều kinh hãi.

Lúc trước đứng xa, tuy chấn động, nhưng cũng chỉ là chấn động trước thực lực kinh khủng của Sở Kiêu.

Nhưng lúc này, đứng gần xem, lại càng thêm kinh hãi trước cái hố dài cả ngàn mét. "Đi thôi!" "Qua khỏi đây, phía trước chính là thực sự bước vào Trùng Cốc." Sở Kiêu vẻ mặt thản nhiên liếc nhìn cái hố khổng lồ, sau đó vòng qua nơi này, tiếp tục tiến về phía trước.

Mọi người thấy vậy, cũng lần lượt đè nén sự chấn động trong lòng, theo kịp bước chân của Sở Kiêu.

Khi đi qua cái hố khổng lồ đó, mọi người đột nhiên phát hiện phía trước lại là một khu rừng đá.

Trong rừng đá, đá lạ lởm chởm, mặt đất lại không một ngọn cỏ,

tựa như một vùng đất hoang vu tuyệt địa.

Ở một khu vực, có không ít hài cốt động vật, đặc biệt là trên những tảng đá đó, dính đầy vết máu đã khô và chuyển màu đen.

Đối với điều này, mọi người cũng không để ý, tiếp tục xuyên qua rừng đá, đi về phía sâu hơn.

Không lâu sau, họ đã ở trong một khu rừng núi.

Càng đi sâu vào trong, không khí xung quanh bắt đầu xuất hiện từng luồng sương trắng mỏng manh.

Loại sương mù này không phải là độc vụ, mà là chướng khí thực sự trong rừng núi, loại chướng khí này đối với người thường có lẽ sẽ có chút phiền toái, nhưng đối với những người có mặt, gần như ít nhất cũng có tu vi Minh kình, nên cũng không có gì to tát. "Hửm?" Đột nhiên, đúng lúc này, Sở Kiêu đi đầu nhướng mày, dừng bước. "Kia là..." Phía sau hắn, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu và những người khác cũng lần lượt dừng lại, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn về phía trước.

Chỉ thấy, phía trước mọi người là một vùng đầm lầy, trong đầm lầy lại có hơn mười con cá sấu ngụy trang, màu sắc không khác gì đầm lầy. "Ồ, ... cá sấu?

Nơi này sao lại có nhiều cá sấu như vậy?

Dường như cũng là một loại dị thú?" Trần Ngọc Lâu phe phẩy chiếc quạt giấy, cười nói.

Mỗi con cá sấu đó, chiều dài cơ thể ít nhất cũng đạt năm mét, lớp da cá sấu trên người trông lại càng cứng rắn vô cùng, đặc biệt là trên đầu những con cá sấu này, mọc một cái sừng độc.

Ngoài dị thú ra, trên đời chưa từng có loài cá sấu nào mọc sừng độc, thân hình lại to lớn như vậy. "Giết!" Đối với điều này, Trần Ngọc Lâu chỉ phất tay, trong đám người lập tức xuất hiện hơn hai

mươi vị cường giả Minh kình, xông về phía những con cá sấu dị thú đó.

Những con cá sấu này tuy đều là dị thú, nhưng nói thật, thực lực cũng không mạnh.

Cường giả tu vi Minh kình, đủ sức ứng phó với mọi thứ.

Quả nhiên, sau một trận chém giết, không đầy nửa giờ sau, dưới sự vây giết của hơn hai mươi vị cường giả Minh kình, những con cá sấu dị thú đó đều bị chém giết sạch sẽ.

Sau đó, mọi người phân chia thi thể cá sấu dị thú, da cá sấu, sừng độc, xương cốt... những thứ này đều là đồ tốt, bất kể là chế tạo binh khí, làm thành hộ giáp, đều là những bảo bối hiếm có.

Giải quyết xong đám cá sấu dị thú trên đầm lầy, mọi người lại tiếp tục tiến về phía trước.

Không lâu sau, họ lại gặp một đàn tê ngưu dị thú, mỗi con tê ngưu dị thú, thực lực đều không dưới Minh kình hậu kỳ, đặc biệt là lực phòng ngự, ngay cả cường giả Ám kình cũng khó phá vỡ.

Nhưng dưới sự vây giết của mọi người, chúng vẫn lần lượt chết trong tay họ.

Sau đàn tê ngưu dị thú, mọi người đi một mạch, lại lần lượt gặp phải mấy con mãng xà khổng lồ dị thú, đàn sói dị thú, hổ vương dị thú, cùng với không ít loài côn trùng dị thú chưa từng thấy nhưng thực lực cường đại và cực kỳ quỷ dị.

Trong Trùng Cốc này, mới một ngày trôi qua, số lượng dị thú chết trong tay mọi người đã lên tới hàng trăm con.

Càng đi vào trong, thực lực của dị thú gặp phải càng mạnh.

Đến cuối cùng, những con côn trùng quỷ dị đó, càng khiến không ít

người chết thảm, đồng thời cũng khiến lòng mọi người trở nên càng thêm nặng nề.

Khi trời dần tối, mọi người chọn một khu đất khá trống trải, chuẩn bị cắm trại nghỉ ngơi một đêm rồi mới tiếp tục xuất phát.

Trong doanh địa, Sở Kiêu chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt không chút biểu cảm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm gần như bị cành lá che khuất.

Sau đó, lại đưa mắt nhìn về phía sâu hơn trong Trùng Cốc.

Cũng không biết tại sao, từ khi bước vào Trùng Cốc, trong cõi u minh, hắn luôn cảm thấy ở nơi sâu nhất trong Trùng Cốc, có một nỗi kinh hoàng lớn lao nào đó đang thức tỉnh. "Là...

Hiến Vương!" Sở Kiêu hai mắt híp lại, thấp giọng lẩm bẩm.

Nỗi kinh hoàng lớn lao không rõ đang thức tỉnh kia, ngay cả hắn cũng không khỏi có chút e ngại.

Trong Trùng Cốc, có thể mang lại cho hắn áp lực như vậy, ngoài vị Hiến Vương kia ra, thực sự không nghĩ ra còn có ai khác?

Chương 161

"Sở...

Kiêu...

Sở...

Kiêu..." Hửm?

Đột nhiên, trên bầu trời đêm, dường như có một âm thanh nào đó truyền đến, đặc biệt là âm thanh đó, đang gọi tên Sở Kiêu.

Động tĩnh quỷ dị như vậy, khiến tất cả mọi người trong doanh địa đều không khỏi kinh hãi, từng người một lập tức ngừng nghỉ ngơi, vẻ mặt ngưng trọng và cảnh giác nhìn xung quanh.

Ầm ầm ầm...!

Đúng lúc này, trên bầu trời cửu thiên, có tiếng sấm vang, không lâu sau còn có từng tia sét lóe lên.

Chỉ không biết tại sao, trên bầu trời đêm có vô số mây đen tụ lại, một luồng khí tức kinh khủng cực kỳ áp bức, dần dần lan tỏa trong lòng tất cả mọi người.

Ầm ầm ầm!!

Đột nhiên, một tia sét màu tím lam, từ trên bầu trời xa xôi rơi xuống.

Khoảnh khắc tia sét rơi xuống, gần như chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Mơ hồ, trong tầm mắt của mọi người, có thể thấy trên đỉnh một ngọn núi xa xôi, có một tòa cung điện đứng sừng sững.

Tòa cung điện đó tựa như tiên cung, đứng trên bầu trời, dưới ánh

sét, mọi thứ đều trở nên vô cùng mỹ lệ. "Gào ~" Cùng lúc đó, một tiếng gầm hưng phấn và kích động, từ sâu trong Trùng Cốc truyền ra.

Tiếng gầm vừa vang lên, lập tức bao trùm cả Trùng Cốc, tựa như vang vọng khắp trời đất. "Ha ha ha...

Chờ đợi hơn hai ngàn năm, bản vương sẽ chính thức vũ hóa thành tiên vào hôm nay!" Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc tiếng gầm kết thúc, một tiếng cười điên cuồng, từ sâu trong Trùng Cốc truyền ra.

Âm thanh đó cực kỳ kích động, hưng phấn, nhưng lại đặc biệt trầm thấp, khàn khàn, khiến mọi người có mặt không ai không cảm thấy rợn tóc gáy. "..." Trần Ngọc Lâu vẻ mặt kinh hãi, ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía sâu trong Trùng Cốc, sau đó vội vàng quay đầu nhìn sang Sở Kiêu bên cạnh, giọng nói có chút run rẩy: "Sở...

Sở tộc trưởng, chủ nhân của giọng nói vừa rồi, chẳng... chẳng lẽ là Hiến Vương?" "Hiến Vương... thật sự chưa chết?

Hắn muốn làm gì?

Vũ hóa thành tiên?

Làm sao có thể!" Chá Cô Tiêu sắc mặt khó coi, hai tay nắm chặt thành quyền, siết chặt.

Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng và những người khác bên cạnh, cũng đều vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía xa.

Còn những người khác của Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn, lúc này càng không ai không kinh hãi, thậm chí cảm thấy như đang nằm mơ. "Hiến Vương, chưa chết!" Sở Kiêu hai mắt híp lại, nhìn về phía bầu trời xa xôi đang không ngừng lóe lên sấm sét, dưới đó, dường như chính là Lăng Vân Tiên Cung?

Hắn vô cùng chắc chắn, bóng người vừa rồi, tuyệt đối là Hiến Vương!

Ban đầu gọi tên hắn, tuyệt đối cũng là Hiến Vương.

Hắn muốn làm gì?

Đêm nay muốn vũ hóa thành tiên?

Vì điều này, không tiếc dẫn sấm sét trời đất, muốn dùng lôi kiếp để độ thân?

Ầm!

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc, từ xa truyền đến, ngay sau đó, liền thấy một bóng người, dường như phá vỡ cả ngọn núi, xông lên cửu thiên.

Ầm ầm ầm...!

Khi bóng người đó xông lên hư không, vô tận mây đen trên bầu trời hội tụ, từng con rắn điện quấn lấy nhau, cuối cùng đột ngột đánh xuống một tia sét khổng lồ, hướng về phía bóng người đó. "Không ổn!" "Xem ra Hiến Vương biết chúng ta đã đến, nên mới nóng lòng, muốn mau chóng vũ hóa thành tiên, nếu không hắn cũng hiểu, chờ đợi hắn chỉ có một con đường chết." "Hắn đang cược, cược rằng có thể mượn lôi kiếp, để bản thân sinh ra sự lột xác thực sự." "Phải giết hắn, nếu không nhóm người chúng ta, có thể sống sót, đếm trên đầu ngón tay!" Sở Kiêu vẻ mặt khó coi, ánh mắt chăm chú nhìn vào bóng người đang chịu lôi kiếp giữa hư không xa xôi. "Chư vị, ta đi ngăn cản Hiến Vương, các người mau chóng thông qua toàn bộ Trùng Cốc, vốn định ngày mai mới từ từ giải quyết mọi nguy hiểm trong Trùng Cốc, nhưng bây giờ xem ra, đêm nay chính là lúc chúng ta và Hiến Vương đối quyết." "Trường Dịch, Sơn Hùng, Chiêu Võ, mấy người các ngươi đều cẩn thận, Hiến Vương biết đâu còn giấu hậu chiêu!" Nói xong, thân hình Sở Kiêu lóe lên, trực tiếp bay vọt, giữa những cây cổ thụ chọc trời, nhanh chóng bay lượn nhảy vọt, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người. "Hiến Vương không chỉ chưa chết, mà còn

trực tiếp độ lôi kiếp, muốn vũ hóa thành tiên?" "Lão già Hiến Vương đã mạnh đến mức độ này rồi sao?

Vũ hóa thành tiên?

Hắn có năng lực đó sao?" Trần Ngọc Lâu nhíu chặt mày, hai mắt chăm chú nhìn vào bóng người đang không ngừng chịu đựng sự gột rửa của thiên lôi giữa hư không xa xôi, giọng nói mang theo sự kinh hãi nồng đậm.

Chá Cô Tiêu bên cạnh sắc mặt càng khó coi đến cực điểm, siết chặt hai nắm đấm, trầm giọng nói: "Bất kể Hiến Vương có thể thành tiên hay không, nhưng có một điều có thể khẳng định.

Nếu hắn thật sự chịu đựng được lôi kiếp, dù không thể thành tiên, thực lực cũng sẽ tăng vọt, khi đó muốn đối phó với hắn, càng khó như lên trời.

Bây giờ chỉ có thể hy vọng vào Sở tộc trưởng, nếu ngài ấy có thể ngăn cản Hiến Vương, chúng ta mới có khả năng chiến thắng.

Nếu ngay cả Sở tộc trưởng cũng không được, vậy thì chúng ta...

đều phải chết trong Trùng Cốc này." Nói đến đây, trong mắt Chá Cô Tiêu không khỏi lóe lên một tia đau khổ, cơ thể cũng không khỏi có chút run rẩy.

Nếu Hiến Vương thật sự độ qua lôi kiếp, vậy thì tộc Trát Cách Lạp Mã, cả đời này dù có chết hết, cũng tuyệt đối không thể nào lấy lại được Mộc Trần Châu.

Ngoài ra, vì chuyện của một tộc mình, lại hại mọi người, bao gồm cả Sở Kiêu, đều phải chết trong Trùng Cốc - điều này khiến nội tâm Chá Cô Tiêu đau khổ dằn vặt đến cực điểm.

Thấy bộ dạng này của Chá Cô Tiêu, Trần Ngọc Lâu hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ vai hắn, trầm giọng nói: "Chá Cô huynh, ta biết huynh

đang lo lắng điều gì, nhưng phải tin tưởng Sở tộc trưởng.

Tin tưởng ngài ấy, có thể thắng!

Với thực lực mà Sở tộc trưởng đã thể hiện trước đây, Hiến Vương dù thật sự độ qua lôi kiếp, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn." "Không sai!" Lúc này, Sở Trường Dịch bên cạnh gật đầu mạnh, cười lạnh một tiếng nói: "Tộc trưởng nhà ta là nhân vật cỡ nào, sao có thể so sánh với một Hiến Vương nhỏ bé?

Đừng nói bây giờ hắn chưa vũ hóa thành tiên, dù có thật sự vũ hóa thành tiên, ta tin rằng tộc trưởng cũng có thể mạnh mẽ oanh sát hắn.

Muốn giữ lại mạng của chúng ta, cũng phải xem Hiến Vương có bản lĩnh đó hay không.

Nhiệm vụ cấp bách của chúng ta bây giờ, là phải nhanh chóng đến hội hợp với tộc trưởng.

Trên đường đi, e rằng sẽ có không biết bao nhiêu nguy hiểm đang chờ đợi chúng ta." Nghe lời của Sở Trường Dịch, Chá Cô Tiêu thần sắc chấn động, sau đó vẻ mặt kiên định nói: "Ngươi nói đúng, tuyệt đối không thể để Sở tộc trưởng một mình đơn độc chiến đấu!" "Lệ ~" "Lệ ~" Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến từng tiếng kêu réo, ngay sau đó, chỉ thấy trên bầu trời đêm bay đến một đàn chim lạ mắt đỏ không rõ tên.

Ánh mắt của đàn chim lạ đó chăm chú nhìn xuống mọi người bên dưới, trong đôi mắt màu đỏ, càng hiện lên sự bạo ngược và sát ý đáng sợ.

Ầm!

Cùng lúc đó, không xa, một cây đa phu thê khổng lồ trực tiếp nổ tung.

Từ trong đó, xuất hiện một con mãng xà khổng lồ màu máu dài

hơn hai mươi mét.

Điều khiến người ta kinh hãi là, đầu con mãng xà khổng lồ màu máu đó, lại nối liền với một đại tống tử có khí thế kinh khủng, trông cực kỳ hung tợn quái dị. "A...

Hiến Vương đã ra tay với chúng ta!" Sở Trường Dịch thấy vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó tay trái nắm chặt Liệt Nhật Cung, Lạc Nhật Tiễn lập tức hiện ra.

Ầm ầm ầm...

Khi Liệt Nhật Cung được kéo căng, Lạc Nhật Tiễn hóa thành một luồng thần mang màu vàng, lập tức phá vỡ bầu trời đêm, oanh kích về phía đại tống tử ở xa. "Giết!" Sở Chiêu Võ lạnh lùng quát lớn, hai tay siết chặt thành quyền, toàn thân tỏa ra khí thế uy áp đáng sợ, tung người nhảy cao, lao về phía đàn chim lạ kinh khủng đó. "Aoooo ~" Cùng lúc đó, trong khu rừng xung quanh, càng xuất hiện hàng trăm con sói dị thú có thân hình to như bò mộng.

Hơn nữa, gần đàn sói đó, có từng con côn trùng quỷ dị thân hình khổng lồ.

Bọ ngựa to bằng một người, từng con kiến màu đỏ máu to hơn cả thỏ, rết bay, cóc độc...

Thậm chí, ngay cả độc vụ vốn ở cách đó hàng trăm mét, lúc này cũng đang nhanh chóng hội tụ về phía mọi người.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều không khỏi kinh hãi, vội vàng đeo mặt nạ phòng độc, vẻ mặt cảnh giác nhìn xung quanh. "Giết!" "Giết!" "Coi chúng ta như rùa trong hũ, muốn giết chết chúng ta ngay tại đây sao?" "Muốn ta chết, cũng phải xem ngươi có thực lực đó hay không!" "Giết!" "..." Trong phút chốc, người của Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn, và cả người Sở gia, lần lượt quát lớn, lao về phía

những dị thú xung quanh. ...

Một bên khác!

Thân hình Sở Kiêu như điện, trên những cây cổ thụ chọc trời không ngừng phi nước đại.

Mỗi bước chân của hắn, đều có thể vượt qua hàng trăm mét.

Chương 162

Chỉ trong vòng chưa đầy mười phút, hắn đã đến Lăng Vân Tiên Cung, đứng trên đỉnh cung điện.

Lúc này, trên đỉnh đầu hắn, một bóng người không thể nhìn rõ, đang nghênh đón từng tia sét oanh kích.

Hư không xung quanh, có vô số con rắn điện bay lượn, quấn quanh bóng người đó.

Lúc này, bóng người đó đã chịu đựng được tám đạo sấm sét, tuy toàn thân cháy đen, thậm chí có mùi hôi thối truyền ra, nhưng khí thế trên người lại càng trở nên kinh khủng. "Hiến Vương?" "Quả nhiên mạnh mẽ không tầm thường." "Khí tức uy áp như vậy, e rằng so với cường giả cấp bốn, còn đáng sợ hơn?" Sở Kiêu nhíu chặt mày, mắt chăm chú nhìn vào bóng người trên hư không đỉnh đầu.

Ầm ầm ầm!!

Đúng lúc này, trên bầu trời cửu thiên, vô số con rắn điện bay lượn tụ lại, cuối cùng dung hợp thành một tia sét khổng lồ, sau đó ầm ầm giáng mạnh xuống bóng người đó.

Ầm ầm ầm...!

Cùng với việc một tia sét khổng lồ to bằng thùng nước từ trên bầu trời cửu thiên giáng xuống, cả Trùng Cốc vào khoảnh khắc này, đều bị chiếu sáng rực rỡ như ban ngày.

Trong tia sét đáng sợ đó, ẩn chứa một sức mạnh hủy diệt khó có thể tưởng tượng.

Dù là cường giả Hóa kình, Đan kình, thậm chí Cương kình, hay cảnh giới cao nhất của quốc thuật, đả phá hư không, kiến thần bất

hoại, nếu bị tia sét này đánh trúng, cũng tuyệt đối sẽ hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Tuy nhiên, đối mặt với sức mạnh sấm sét kinh khủng như vậy, bóng người toàn thân cháy đen giữa hư không, lại điên cuồng lao về phía tia sét đó.

Ầm ầm ầm...!

Khi tia sét khổng lồ đó giáng xuống bóng người toàn thân cháy đen, sức mạnh kinh hoàng lập tức bùng nổ, sức mạnh hủy diệt vô tận, trực tiếp đánh nát mấy ngọn núi xung quanh thành tro bụi.

Bóng người toàn thân cháy đen đó, càng trực tiếp bị đánh từ hư không xuống mặt đất, đánh ra một cái hố khổng lồ trên mặt đất.

Sức mạnh sấm sét men theo mặt đất, không ngừng lan ra tứ phía, trong nháy mắt, khu vực có bán kính gần mười dặm, trên mặt đất đều không ngừng nổ ra từng con rắn điện.

Càng có những cây cổ thụ chọc trời, núi đá... trực tiếp bị rắn điện làm nứt vỡ, thậm chí các ngọn núi xung quanh, trực tiếp sụp đổ dưới dư ba kinh khủng của sấm sét, cảnh tượng trông kinh hãi đến cực điểm.

Đồng thời, sau khi tia sét cuối cùng giáng xuống, trên bầu trời cửu thiên, những đám mây đen tụ lại ban đầu, cuối cùng cũng từ từ tan đi. "...

Lôi kiếp đã qua?" Trên Lăng Vân Tiên Cung, Sở Kiêu chắp hai tay sau lưng, hai mắt híp lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó lại đưa mắt nhìn xuống sâu trong cái hố khổng lồ bên dưới. "Hiến Vương quả nhiên mạnh mẽ đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng, không ngờ lại chạy ra vào lúc này, độ lôi kiếp." "Chỉ là... chín đạo thiên lôi giáng xuống, cũng không biết Hiến Vương rốt cuộc chết hay

chưa." Sở Kiêu lẩm bẩm trong lòng, trong lòng hắn lúc này vừa hy vọng Hiến Vương trực tiếp hóa thành tro bụi trong trận lôi kiếp này, lại vừa hy vọng đối phương chưa chết.

Dù sao, một khi Hiến Vương chết, trong Trùng Cốc này, tiếp theo sẽ có rất nhiều chuyện, chỉ là nếu Hiến Vương thật sự hóa thành tro bụi, thì Mộc Trần Châu đã dung hợp với đầu lâu của hắn, e rằng cũng rất có khả năng bị vỡ nát.

Nếu như vậy, đối với Chá Cô Tiêu và các tộc nhân Trát Cách Lạp Mã, tuyệt đối là một tin dữ.

Nhưng nếu Hiến Vương không chết trong trận lôi kiếp này, thật sự để hắn độ qua lôi kiếp, e rằng thực lực của hắn chắc chắn sẽ tăng vọt.

Trước đây chiến lực của Hiến Vương đã không yếu hơn cấp bốn, vậy một khi độ qua lôi kiếp, chiến lực chẳng phải ít nhất cũng phải ngang ngửa cấp năm sao?

Chiến lực cấp năm, thậm chí tiến tới cấp sáu, nếu Hiến Vương thật sự có năng lực kinh khủng như vậy, ngay cả Sở Kiêu, lúc này trong lòng cũng không khỏi có chút ngưng trọng. "Ầm!" Khi Sở Kiêu đang trầm tư trong lòng, chỉ thấy bên dưới, trong cái hố ban đầu bị thiên lôi đánh ra, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc.

Sau đó một bóng người, càng trực tiếp từ dưới đáy hố, bay vọt lên trời. "Ha ha ha...

Bản vương đã thành công...

Bản vương cuối cùng đã vũ hóa thành tiên!" Giữa hư không, bóng người đó điên cuồng cười lớn, hơn nữa, lớp da chết cháy đen trên người, vào khoảnh khắc này, đang nhanh chóng hồi phục với tốc độ

mắt thường có thể thấy được. "Không!" "Không thể nào!" "Bản vương đã thành tiên, tại sao không phi thăng lên tiên giới!" Đột nhiên, bóng người đó lại truyền đến một tiếng hét giận dữ và không thể tin nổi.

Hơn nữa, cơ thể vốn đang nhanh chóng hồi phục như người bình thường, vào khoảnh khắc này, lại dị biến.

Lớp da chết cháy đen bong ra, thay vào đó là cơ thể màu đỏ sẫm mọc đầy vảy, thậm chí cơ thể trực tiếp phình to lên gần năm mét, đầu lâu càng sưng to vô cùng, trông như một dị hình. "Không!" "Bản vương không phải đã thành tiên rồi sao... tại sao lại như thế này..." Bóng người đó giận dữ gào thét, toàn thân càng sát khí mịt mù, có oán khí ngút trời bùng phát ra từ cơ thể.

Vù!

Đột nhiên, chỉ thấy bóng người đó đột ngột nhìn về phía Sở Kiêu, một đôi mắt lóe lên thần quang màu máu. "Là ngươi!" "Ngươi đã phá hủy đại trận Thủy Long Vựng của bản vương, mới khiến bản vương phi thăng thất bại, biến thành bộ dạng này." "Hôm nay bản vương sẽ nuốt sống ngươi, để các ngươi đều hóa thành tro bụi." Hiến Vương vẻ mặt hung tợn, giọng nói tràn ngập oán khí và sát khí ngút trời, toàn thân càng tỏa ra khí thế uy áp kinh khủng. "Ha...

Ngu xuẩn!" Nghe Hiến Vương lại đổ hết tội lỗi lên đầu mình, Sở Kiêu không khỏi cười lạnh một tiếng. "Một kẻ đã chết, may mắn có được Mộc Trần Châu, liền tưởng có thể trường sinh bất tử, vũ hóa thành tiên?" "Đơn giản là nực cười đến cực điểm!" "Thật sự tưởng rằng đại trận Thủy Long Vựng không bị phá, ngươi có thể thành tiên phi thăng sao?" "Ta đã hiểu ý nghĩa của thiên lôi lúc trước rồi, căn bản là yêu nghiệt xuất thế, trời đất muốn trực tiếp diệt sát ngươi." "Chỉ là không ngờ yêu nghiệt như ngươi, thực lực lại mạnh mẽ đến vậy, lại

thêm có Mộc Trần Châu che chở mới được như vậy, nếu không lúc này ngươi sớm đã hóa thành tro bụi." Trước đó ngay cả Sở Kiêu, cũng suýt tưởng rằng, chín đạo sấm sét đó, là để khảo nghiệm Hiến Vương, một khi qua thiên kiếp, liền thật sự có thể thành tiên.

Nhưng bây giờ hắn đã hiểu, vũ hóa thành tiên, căn bản là giả...

Mặc dù sau lôi kiếp, thực lực của Hiến Vương quả thực đã tăng lên không ít, nhưng yêu nghiệt là yêu nghiệt, vũ hóa thành tiên?

Căn bản không có khả năng! "Gào!!" Nghe những lời của Sở Kiêu, Hiến Vương lập tức giận dữ gầm lên một tiếng, một đôi mắt màu đỏ máu, chăm chú nhìn Sở Kiêu, gầm lên giận dữ: "Hôm nay bản vương sẽ nghiền nát tên tạp chủng nhà ngươi, từng mảnh xương trên người ngươi, bản vương sẽ khiến ngươi sống không được, chết không xong!" Vù!

Ngay khoảnh khắc lời nói của Hiến Vương vừa dứt, cơ thể hắn đột nhiên bùng nổ khí tức uy áp càng kinh khủng hơn, sau đó lập tức hóa thành một luồng thần quang màu máu, lao về phía Sở Kiêu.

Thấy cảnh này, Sở Kiêu nhíu mày, chân khẽ điểm, lập tức biến mất tại chỗ.

Ầm ầm ầm...!

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc hắn biến mất, nơi hắn đứng ban đầu, lập tức vỡ nát, sau đó một luồng sức mạnh tràn đầy sát khí, càng trực tiếp đè sập Lăng Vân Tiên Cung, biến thành một đống phế tích.

Soạt!

Thần mang màu đỏ lại lóe lên trên bầu trời đêm, Sở Kiêu chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh kinh hoàng, truyền đến từ phía sau lưng.

Ầm ầm!

Trong khoảnh khắc, Sở Kiêu nhanh chóng xoay người, tay phải đột nhiên đẩy ngang ra.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, nổ ra một tiếng vang chấn động kinh người giữa hư không, còn bản thân hắn lại bị luồng sức mạnh đó oanh kích, như một quả đạn pháo, lập tức lao về phía một ngọn núi.

Ầm ầm ầm...!

Sở Kiêu bị đánh mạnh vào ngọn núi, sức mạnh không thể tưởng tượng nổi thậm chí còn đâm nát cả ngọn núi nhỏ đó, dấy lên khói bụi mịt mù. "Khụ khụ..." Trong hố sâu, Sở Kiêu ho khan, từ từ đứng dậy từ mặt đất, nhẹ nhàng phủi lớp bụi bám trên người. "Sức mạnh này... quả thực đã vượt qua cấp bốn, thậm chí không yếu hơn cấp năm, nhưng chỉ có vậy, mà muốn giết ta, e rằng có chút quá ngây thơ!" Sở Kiêu ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Hiến Vương đang ở trên cao, toàn thân tỏa ra khí tức hung lệ ngút trời, nhưng lại mơ hồ có phong phạm của bậc vương giả.

Sức mạnh mà Hiến Vương sở hữu, quả thực đã vượt qua cấp bốn, thậm chí ngang ngửa cường giả cấp năm, nhưng đáng tiếc là, tên này chỉ có sức mạnh, kỹ năng chiến đấu thực sự lại quá ít. "Giết!" Sở Kiêu đột nhiên quát lớn một tiếng, sau đó chân đạp một bước, cả người nhanh chóng bay vọt, tay phải siết chặt thành quyền, một quyền oanh sát ra.

Ầm ầm ầm...!

Trong chớp mắt, một luồng khí tức nặng nề và kinh khủng như núi biển, trực tiếp bùng nổ từ cơ thể hắn, và nhanh chóng ngưng tụ thành một luồng quyền mang mười trượng giữa hư không, oanh kích về phía Hiến Vương.

Một quyền xuất ra, thiên địa biến sắc! "Con kiến hôi, sao dám làm càn!" "Chết cho bản vương!" Trên hư không, đối mặt với quyền mang

kinh khủng mà Sở Kiêu đang mạnh mẽ oanh sát, Hiến Vương vẻ mặt hung tợn, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, sau đó cũng tung ra một quyền.

Ầm ầm ầm!!

Trong chớp mắt, không khí xung quanh trực tiếp bị đánh nổ, cả bầu trời dường như trực tiếp biến thành một vùng chân không.

Hư không rung chuyển, bầu trời chấn động!

Sức mạnh vô tận cuốn về tám phương, thậm chí trên người hắn, lại có từng con rắn điện bay lượn.

Rõ ràng, đó là sức mạnh sấm sét chưa hoàn toàn tiêu tan trên người hắn khi độ lôi kiếp trước đó.

Trong nhất thời, phong vân dường như đang gào thét, quyền mang đáng sợ cuốn đi, đẩy ngang trường không, ép về phía quyền mang của Sở Kiêu.

Khí thế uy áp kinh người đó, càng đè nén cả tám phương trời, vào khoảnh khắc này, hắn căn bản không phải Hiến Vương, mà là một tôn tuyệt thế đại ma, kinh khủng đến cực điểm.

Cảm nhận được cú đấm kinh khủng mà Hiến Vương tung ra, Sở Kiêu vẻ mặt lạnh lùng, toàn thân cũng dâng lên khí thế uy áp ngút trời.

Luồng quyền mang màu vàng mười trượng ban đầu, vào khoảnh khắc này, lại tỏa ra thần quang càng thêm rực rỡ.

Chương 163

Ầm ầm ầm...!

Khi hai luồng quyền mang va chạm vào nhau, giữa hư không lập tức bùng nổ từng đợt sóng khí kinh khủng tuyệt luân.

Sức mạnh không thể tưởng tượng nổi nổ tung giữa hư không, sức mạnh sát phạt chưa từng có, cuốn trọn cả bầu trời.

Ầm ầm ầm...!

Sóng lớn kinh hoàng đang gào thét, dư ba vô tận hóa thành từng cơn cuồng phong tàn phá hư không, thậm chí hình thành từng cơn lốc xoáy, nối liền trời đất, cảnh tượng trông như tận thế sụp đổ, không thể tin nổi đến cực điểm.

Thậm chí, sức mạnh sát phạt ngút trời đó lan ra, làm sụp đổ mấy ngọn núi xung quanh, vỡ nát thành một đống phế tích.

Bản thân Hiến Vương, lại bị luồng sức mạnh đó đánh bay ra xa mấy trăm mét, ngay cả Sở Kiêu, cũng không khỏi bị đánh bay lùi lại. "Giết!" "Gào!" Ngay khoảnh khắc hai người vừa bị đánh bay, cơ thể cả hai đột nhiên chấn động, đồng thời hóa thành hai luồng thần quang, lại một lần nữa va chạm vào nhau giữa hư không.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm ầm ầm...!

Trong nháy mắt, hai người đã va chạm hàng chục lần, mỗi lần va chạm, giữa hư không đều bùng phát ra sức mạnh sát phạt ngút trời.

Thậm chí dư ba kinh khủng đó, càng làm chấn động hư không xung quanh, gợn lên từng vòng sóng.

Hai người từ hư không một đường chém giết xuống mặt đất, sau đó lại từ mặt đất bay vọt lên đỉnh núi chém giết.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Sức mạnh sát phạt vô cùng cuốn đi, sức mạnh đáng sợ chấn động bốn phương trời đất.

Giờ khắc này, bất kể là Sở Kiêu hay Hiến Vương đều đã hoàn toàn đánh ra lửa giận thật sự.

Thậm chí vì hai người không ngừng chém giết, khiến cho cả tiểu thiên địa của Trùng Cốc, không ngừng truyền đến những tiếng nổ chấn động kinh hoàng.

Hơn nữa, ngay cả trên bầu trời, cũng dấy lên vô số cơn bão không gian.

Cơn bão không gian hình thành từ những cơn cuồng phong sóng lớn đó, nghiền nát tất cả những vật hữu hình hoặc vô hình xung quanh, biến tất cả mọi thứ, đều thành hư vô.

Chỉ thấy giữa hư không, y phục trên người Sở Kiêu đã rách nát, trên người dính đầy vết máu, vẻ mặt lạnh lùng đến cực hạn.

Vù!

Chỉ thấy tay trái hắn lật một cái, một thanh trường kiếm cổ xưa chưa rút khỏi vỏ, lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Thanh kiếm này là một kiện thần binh hắn vừa tùy ý mua từ cửa hàng hệ thống.

Về phẩm cấp, cũng không được mạnh mẽ cho lắm, nhiều nhất chỉ có thể ngang ngửa với thần binh của Sở Trường Dịch và những người khác.

Ầm ầm ầm...!

Đúng lúc này, toàn thân Sở Kiêu bùng phát ra từng luồng khí tức uy áp kinh khủng, một luồng kiếm ý vô tận đột nhiên bùng nổ trên đỉnh đầu hắn.

Kiếm ý xông thẳng lên trời cao, tử vong và sát ý cực hạn, cuốn trọn cả bầu trời. "Đoạt Mệnh Đệ Thập Ngũ Kiếm!" "Giết!!" Cùng với một âm thanh lạnh lùng sát phạt, vang vọng giữa hư không, một luồng ý cảnh tử vong không thể tưởng tượng nổi, bao trùm cả Trùng Cốc.

Đồng thời, chỉ thấy tay phải Sở Kiêu siết chặt chuôi kiếm, trường kiếm trong tay đột nhiên rút khỏi vỏ! "Keng ~" Trong chớp mắt, một tiếng kiếm minh vang vọng giữa hư không, sau đó lập tức cuốn trọn cả trời đất!

Ầm ầm ầm...!

Cùng với khoảnh khắc trường kiếm rút khỏi vỏ, sức mạnh tử vong và sát phạt cực hạn bùng nổ, sức mạnh kinh người không thể tưởng tượng nổi đó, dường như khiến trời đất cũng phải rung chuyển.

Phụt!

Phụt!

Từng luồng kiếm khí lan ra, bay lượn hỗn loạn giữa hư không, mặt đất bên dưới đều bị kiếm khí chém ra vô số vết hằn, hư không xung quanh càng không ngừng bị kiếm khí xé rách cắt nát, tựa như muốn hoàn toàn vỡ nát sụp đổ.

Ầm ầm ầm...!

Cùng lúc đó, một luồng kiếm mang đen kịt như mực, từ trên cửu thiên phá vỡ bầu trời đêm, lao về phía Hiến Vương ở hư không xa xôi.

Luồng kiếm mang đen kịt như mực đó không ngừng ngưng tụ ý sát phạt tử vong cực hạn, kiếm mang càng trong khoảnh khắc bành trướng đến mấy chục trượng.

Dường như giữa trời đất, ngoài thanh kiếm sát phạt tử vong cực hạn này ra, không còn gì khác.

Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm!

Một trong số lượng lớn võ đạo chiến kỹ mà Sở Kiêu đã mua từ cửa hàng hệ thống lúc trước.

Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm, mỗi kiếm đều mạnh hơn kiếm trước, nhưng tổng thể cũng chỉ là một bộ kiếm pháp mạnh mẽ bình thường mà thôi.

Nhưng một khi có thể lĩnh ngộ ra kiếm thứ mười bốn, uy lực của nó sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Đặc biệt là kiếm thứ mười lăm, một kiếm siêu thoát phàm trần, thuộc về kiếm của thần ma.

Thanh kiếm này tràn ngập, ý sát phạt tử vong tuyệt vọng nhất.

Cùng với kiếm mang màu đen mấy chục trượng giáng xuống, trời đất chấn động, hư không không ngừng rung lên.

Thanh kiếm sát phạt không thể tưởng tượng nổi đó, mang theo ý sát phạt đáng sợ nhất thế gian, chém mạnh xuống Hiến Vương.

Ầm ầm ầm!!

Bầu trời không ngừng chấn động vang dội, dường như cả bầu trời đêm đều bị một kiếm này nghiền nát thành hư vô.

Ầm ầm ầm...!

Hư không rung chuyển, bầu trời chấn động!

Kiếm mang khổng lồ từ trên bầu trời đêm, mang theo sức mạnh sát phạt ngút trời không gì sánh bằng, oanh sát về phía Hiến Vương.

Ý kiếm tử vong và sát phạt không thể tưởng tượng nổi đó, gần như hóa thành thực chất, bao trùm cả bầu trời đêm.

Một kiếm không tồn tại ở nhân gian, thuộc về kiếm của thần ma.

Đối mặt với thanh kiếm sát phạt tử vong kinh khủng hãi hùng như vậy, Hiến Vương đứng sừng sững giữa hư không, ánh mắt kinh hoàng, nhưng cơ thể lại bị một luồng sức mạnh vô hình, trực tiếp bao trùm áp chế không thể động đậy.

Ầm ầm ầm...!

Khi kiếm mang màu đen khổng lồ giáng xuống cơ thể hắn, cả bầu trời lập tức truyền đến từng tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.

Hư không dường như muốn vỡ nát, cơ thể Hiến Vương càng trong nháy mắt, trực tiếp nổ tung thành vô số mảnh vỡ, máu tươi bắn tung tóe, thậm chí gần như muốn hóa thành một đám sương máu.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Kiếm mang kinh khủng cũng không vì thế mà tiêu tan, vẫn mang theo sức mạnh sát phạt ngút trời, đánh mạnh xuống mặt đất bên dưới.

Lập tức, cả mặt đất không ngừng rung chuyển chấn động, sức mạnh vô tận đó, nghiền nát tất cả mọi vật xung quanh thành tro bụi, sau đó tan biến thành hư vô.

Thậm chí, ngay cả mấy ngọn núi gần đó, cũng trực tiếp bị san thành bình địa.

Vô số khói bụi nổ tung, hình thành một đám mây hình nấm khổng lồ.

U u u...!

Dư ba khí kình cuồng bạo, hình thành từng cơn cuồng phong, tàn phá khắp Trùng Cốc.

Sóng khí kinh khủng đó, cuốn đi khu vực có bán kính gần mười dặm, thậm chí khiến không khí trong khu vực đó, đều trực tiếp bị nghiền nát, hình thành một vùng chân không.

Đợi đến khi khói bụi tan hết, trên mặt đất, hiện ra một cái hố sâu khổng lồ vô cùng kinh khủng!

Cái hố sâu đó trông cực kỳ hung tợn hãi hùng, giống như một cái hố kiếm khổng lồ.

Hố kiếm có đường kính không dưới mấy trăm mét, nhưng độ sâu của nó, lại đạt đến con số kinh người là trăm mét, từ trên nhìn xuống, tựa như đang đứng trên một vách đá cheo leo không thấy đáy.

Một kiếm!

Chỉ một kiếm, đã tạo thành một cái hố khổng lồ hãi hùng, không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Chương 164

Đồng thời, vào khoảnh khắc cơ thể Hiến Vương nổ tung thành vô số mảnh vỡ, một luồng thần quang lóe lên giữa hư không.

Tinh quang trong mắt Sở Kiêu lập tức lóe lên, tay phải vẫy một cái, trong chớp mắt, luồng thần quang đó trực tiếp rơi vào tay hắn.

Nhìn cái hố kiếm khổng lồ sâu đến hàng trăm mét bên dưới, đồng tử Sở Kiêu không khỏi khẽ híp lại.

Một kiếm vừa rồi, gần như đã phải dùng hết toàn lực.

Về sức sát thương, tuyệt đối đã vượt qua cường giả cấp bốn, cũng chính vì vậy, mới có sức phá hoại không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Nhưng dù vậy, hắn cũng vạn lần không ngờ, một kiếm, lại trực tiếp đánh nát cơ thể Hiến Vương thành vô số mảnh. "Chết rồi sao?" "Đây là...

Mộc Trần Châu?" Nhìn những mảnh vỡ cơ thể Hiến Vương rải rác giữa hư không, lại nhìn viên châu lớn bằng nắm tay, trên có in hình con mắt trong lòng bàn tay.

Rõ ràng, viên châu này, tuyệt đối là Mộc Trần Châu trong truyền thuyết!

Vậy là, Hiến Vương bây giờ, đã hoàn toàn bị một kiếm vừa rồi oanh sát? "Hửm?" Đột nhiên, Sở Kiêu nhíu mày!

Chỉ thấy, những mảnh vỡ cơ thể Hiến Vương vốn đang lơ lửng giữa không trung, lúc này lại bắt đầu chuyển động, và mơ hồ có dấu hiệu tụ lại, muốn khôi phục như cũ. "Cơ thể đã vỡ thành vô số mảnh, lại có năng lực phục sinh," thấy cảnh này, Sở Kiêu nhíu mày, ánh mắt

chăm chú nhìn vào những mảnh vỡ cơ thể Hiến Vương giữa hư không.

Nói thật, hắn thật không ngờ, Hiến Vương lại có năng lực quỷ dị, kinh khủng như vậy.

Nếu thật sự để hắn phục sinh dung hợp, vậy chẳng phải đại biểu cho việc Hiến Vương có năng lực tái sinh, phục sinh thực sự sao?

Nếu tin tức này một khi truyền ra, e rằng vô số người trên thế gian, đều sẽ vì thế mà chấn động.

Dù sao, tái sinh, phục sinh, loại năng lực quỷ dị này, ngay cả Sở Kiêu cũng phải kinh hãi.

Ngay cả khi tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến giai đoạn viên mãn chuyển thứ nhất, e rằng cũng không thể sở hữu loại năng lực khó tin này. "Ha...

Mặc kệ ngươi có phục sinh hay không, dù ngươi thật sự có thể phục sinh tái sinh, hôm nay ta cũng phải triệt để giết chết ngươi." Nhìn những mảnh vỡ cơ thể Hiến Vương bắt đầu nhanh chóng chuyển động, và có một số mảnh đã dung hợp lại với nhau, Sở Kiêu vẻ mặt lạnh lùng đến cực hạn, giọng nói càng lộ ra sát ý khó có thể tưởng tượng. "Muốn phục sinh tái sinh... ta lại muốn xem xem, sau khi biến những mảnh vỡ cơ thể này, triệt để hủy diệt thành hư vô, ngươi phục sinh tái sinh thế nào." Nhìn những mảnh vỡ của Hiến Vương đang không ngừng hội tụ dung hợp vào nhau và không ngừng chuyển động trong không trung, Sở Kiêu mặt lạnh như băng, cười khẩy nói.

Soạt!

Ầm ầm ầm...!

Chỉ thấy giữa trán Sở Kiêu có một đường vân hỏa diễm màu đỏ

rực lóe lên, nhiệt độ trong không khí xung quanh càng tăng vọt, theo đó hắn phất tay một cái.

Một ngọn lửa màu đỏ rực lập tức hiện ra, và bắt đầu bùng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trong chớp mắt, cả hư không liền bị ngọn lửa màu đỏ rực bao trùm, một lượng lớn mảnh vỡ cơ thể Hiến Vương, dưới ngọn lửa này, nhanh chóng bị thiêu thành tro bụi.

Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt bầu trời đêm, ánh sáng màu đỏ rực chiếu rọi bầu trời, cả Trùng Cốc dưới ngọn lửa ngút trời đó, trở nên rõ ràng vô cùng.

Hơn nữa, một luồng sóng nhiệt kinh người, cuốn đi bao trùm cả Trùng Cốc.

Ngay cả mặt đất bên dưới, cũng bắt đầu bị thiêu đốt thành một vùng đất cháy.

Đặc biệt là hư không ở trung tâm, dưới ngọn lửa nóng rực đó, dường như cũng bắt đầu méo mó, tựa như có thể bị vỡ nát bất cứ lúc nào.

Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, tất cả các mảnh vỡ cơ thể của Hiến Vương, dưới sự chuyển động điên cuồng, đã hoàn toàn bị thiêu thành tro bụi.

Cũng từ khoảnh khắc này, Hiến Vương đã hoàn toàn bị xóa tên khỏi nhân gian!

Soạt!

Sở Kiêu phất tay một cái, ngọn lửa vốn đang bao trùm cả bầu trời, lập tức biến mất không tăm tích.

Sắc mặt Sở Kiêu, lúc này cũng không khỏi trở nên có chút tái nhợt.

Hỏa diễm là năng lực khống chế mà hắn thức tỉnh khi thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung.

Theo độ thức tỉnh huyết mạch ngày càng cao, uy lực của hỏa diễm mà hắn khống chế, tự nhiên cũng ngày càng mạnh.

Theo lý mà nói, loại năng lực khống chế hỏa diễm này, thuộc về thiên sinh thần thông.

Chỉ là vì tu vi lúc này quá yếu, độ thức tỉnh huyết mạch quá thấp, năng lực của thần thông cũng cực kỳ yếu ớt.

Nếu đợi độ thức tỉnh đạt đến một mức độ nhất định, và tu vi đủ, loại thần thông này sẽ kích phát hỏa chi quy tắc, hỏa chi pháp tắc, thậm chí là hỏa chi đại đạo.

Đồng thời, muốn thúc đẩy loại thần thông khống chế hỏa diễm này, cũng cực kỳ tiêu hao năng lượng.

Vừa rồi chỉ thúc đẩy ngọn lửa trong một phút, thiêu đốt các mảnh vỡ cơ thể của Hiến Vương, đã khiến năng lượng toàn thân tiêu hao gần một nửa.

Cộng thêm những vết thương phải chịu khi đối đầu cứng rắn, điên cuồng chém giết với Hiến Vương trước đó, nên Sở Kiêu lúc này, có thể nói là đang ở trong thời kỳ suy yếu nhất từ trước đến nay.

Đừng nhìn từ lúc chém giết đến bây giờ, Hiến Vương dường như chết rất dễ dàng, thực tế tuyệt đối không thể nhìn từ bề ngoài.

Hiến Vương chung quy là Hiến Vương, đặc biệt là Hiến Vương đã độ qua chín đạo lôi kiếp, chiến lực toàn thân đã vượt qua cấp bốn, ngang ngửa cường giả cấp năm.

Cũng là do hắn khi chém giết, chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể và tốc độ, không có võ đạo chiến kỹ, không thể phát huy tối đa sức mạnh mà một cường giả cấp năm sở hữu, nếu không hôm nay muốn mạnh mẽ

oanh sát hắn như vậy, căn bản không thể.

Cộng thêm, Sở Kiêu cũng không phải là một nhị giai đỉnh phong bình thường, thân mang huyết mạch Tổ Vu, lại tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, cùng với vô số võ đạo chiến kỹ, và thần thông hỏa diễm kinh khủng đã thức tỉnh.

Cho nên mới có thể mạnh mẽ chém giết Hiến Vương, nếu đổi lại là cường giả nhị giai đỉnh phong khác, kết quả cuối cùng tuyệt đối là chắc chắn phải chết.

Thậm chí ngay cả cường giả cấp ba, cấp bốn, cũng phải ôm hận tại Trùng Cốc.

Dù vậy, từ lúc đại chiến đến bây giờ, ít nhất cũng đã qua gần hai giờ.

Dù sao, trước đó đối đầu cứng rắn với Hiến Vương, không ngừng va chạm điên cuồng, cũng đã tốn không ít thời gian. "Đinh, phát hiện khí vận bảo vật Mộc Trần Châu, Túc chủ có hấp thu điểm Khí vận không?" "...?" Đột nhiên, âm thanh của hệ thống truyền đến trong đầu, khiến Sở Kiêu lập tức nhướng mày. "Thật sự là Mộc Trần Châu sao..." Trong mắt Sở Kiêu mang theo một tia vui mừng.

Từ trước đến nay, khí vận bảo vật mà hắn gặp phải, ngoài Thiên Trượng của Trương gia ra, chỉ có Long Cốt Thiên Thư.

Cái trước, đã cung cấp cho hắn tám vạn điểm Khí vận, cái sau tuy chỉ có một khối, nhưng cũng có giá trị năm vạn điểm Khí vận.

Mộc Trần Châu trước mắt, là khí vận bảo vật thứ ba mà hắn gặp được.

So với hai cái trước, Mộc Trần Châu lại không tầm thường.

Dù sao, Mộc Trần Châu là con mắt của Xà Thần, dù đã qua vô số năm, nhưng nó chung quy vẫn còn dính sức mạnh của Xà Thần.

Một vị cổ thần, số điểm Khí vận sở hữu, lớn đến mức nào?

Dù vị cổ thần đó đã vẫn lạc vô số năm, sức mạnh khí vận trên Mắt Xà Thần cũng đã tiêu tan gần hết, nhưng về giá trị, cũng tuyệt đối trên cả Thiên Trượng và Long Cốt Thiên Thư.

Chỉ là...

Sở Kiêu hai mắt híp lại, nhìn Mộc Trần Châu trong tay, hỏi hệ thống: "Hệ thống, nếu ta hấp thu sức mạnh khí vận tồn tại trên Mộc Trần Châu, có cản trở việc giải trừ lời nguyền Xà Thần trên người tộc Trát Cách Lạp Mã không?" "Đinh, Túc chủ không cần lo lắng, hai việc này không có liên quan, Túc chủ có thể yên tâm hấp thu, và cái trên người tộc Trát Cách Lạp Mã cũng không phải là lời nguyền." "Ồ?" Lời này của hệ thống vừa ra, trong mắt Sở Kiêu lập tức lóe lên một tia tò mò. "Hệ thống, lời này là sao?

Cái trên người tộc Trát Cách Lạp Mã không phải là lời nguyền Xà Thần?" "Đinh, hồi Túc chủ, năm đó tổ tiên tộc Trát Cách Lạp Mã tế tự Xà Thần, Xà Thần ban xuống phúc trạch, có thể khiến tộc Trát Cách Lạp Mã thức tỉnh huyết mạch Xà Thần.

Chỉ là vì việc tế tự bị gián đoạn, khiến huyết mạch Xà Thần đã thức tỉnh một nửa, bị phong ấn trong cơ thể, mới xuất hiện tình trạng này.

Với tu vi hiện tại của Túc chủ, có thể mượn Mộc Trần Châu, giúp tộc Trát Cách Lạp Mã, triệt để thức tỉnh huyết mạch Xà Thần." Nghe âm thanh từ hệ thống trong đầu, trên mặt Sở Kiêu không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn thật không ngờ, cái gọi là lời nguyền Xà Thần, lại là nguyên nhân của việc huyết mạch Xà Thần đã thức tỉnh một nửa, lại bị phong ấn lại.

Huyết mạch Xà Thần, hẳn là cùng cấp bậc với huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia, dù sao cũng đều đến từ cổ thần.

Bây giờ Mộc Trần Châu đã ở trong tay, vậy hoàn toàn có thể giúp tộc Trát Cách Lạp Mã, triệt để thức tỉnh huyết mạch Xà Thần.

Khi đó, cái gọi là lời nguyền không còn tồn tại, ngược lại còn có thêm một loại sức mạnh huyết mạch.

Tộc Trát Cách Lạp Mã, cũng sẽ biến thành một gia tộc giống như Trương gia.

Dưới trướng hắn, cũng sẽ có thêm một gia tộc mạnh mẽ tương tự như Trương gia. "Chậc... xem ra như vậy, cũng không tệ!" Sở Kiêu chép miệng, nhấc lên nhấc xuống Mộc Trần Châu trong tay, sau đó thân thể lóe lên, hóa thành một luồng thần quang, rơi xuống một ngọn núi xa xôi. "Khụ khụ..." Sở Kiêu khẽ ho hai tiếng, sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt, sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng, bắt đầu chữa thương.

Cùng lúc đó, tại thời điểm Sở Kiêu đang ngồi xếp bằng tu luyện, khôi phục thương thế.

Chương 165

Ở một nơi khác, Sở Trường Dịch, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu và những người khác, dẫn theo người của Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn, nhanh chóng hội hợp về phía nơi Sở Kiêu đã đại chiến trước đó.

Tuy nhiên, cùng với việc Hiến Vương tỉnh lại, độ cửu đạo lôi kiếp và tử chiến với Sở Kiêu, vô số dị thú trong khắp Trùng Cốc bắt đầu vây giết mọi người.

Đặc biệt là nơi đóng quân trước đó, có đến mấy trăm đầu dị thú, trong đó dị thú ngàn năm không dưới năm con, còn có một con đại tống tử ngàn năm cộng sinh với rắn, chính là Đại Tế Tiên!

Chỉ riêng con Đại Tế Tiên cộng sinh với rắn này, thực lực hoàn toàn không thua kém Tương Tây Thi Vương gặp ở Bình Sơn năm xưa.

Nếu không nhờ ba mũi tên của Sở Trường Dịch ghim chết con Đại Tế Tiên này, e rằng ba thế lực Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn không biết sẽ phải chết bao nhiêu người.

Dù vậy, đối mặt với mấy trăm đầu dị thú và vô số loại trùng độc quỷ dị, mọi người cũng thương vong không ít.

Nhưng dưới sự dẫn dắt của tộc nhân Sở gia và đội hộ vệ gia tộc, mọi người đã thành công chém giết toàn bộ dị thú và trùng độc.

Nhờ đó, mọi người thu được rất nhiều nội đan dị thú, coi như thu hoạch không nhỏ.

Máu thịt, xương cốt, giáp xác của những dị thú này đều là dược liệu tốt để luyện khí và luyện đan, người Sở gia không có lý do gì lại bỏ qua.

Sau khi giải quyết nguy hiểm ở nơi này, mọi người tiếp tục tiến lên, lại trải qua một vài nguy hiểm lớn nhỏ, cuối cùng đến được một miếu sơn thần.

Trong miếu thần, họ lại kích hoạt một loại cơ quan nào đó, biến những pho tượng thiềm thừ bằng đá thành những cỗ máy giết chóc đáng sợ.

May mắn thay, đối với loại cơ quan này, trước mặt tộc nhân Sở gia được kế thừa thuật cơ quan của Mặc gia và Công Thâu gia, họ đã dễ dàng giải quyết mọi nguy hiểm và tìm thấy lối vào của một sơn động hình hồ lô.

Mọi người men theo lối vào động đi xuống, không lâu sau liền gặp một cái hố khổng lồ, trong hố xương trắng chất đống, đó chính là hố tuẫn táng được tạo ra khi xây dựng Hiến Vương Mộ năm xưa.

Rõ ràng, vô số hài cốt trong hố tuẫn táng đều là những bá tánh đã cùng Hiến Vương vào Trùng Cốc năm đó.

Trong hố tuẫn táng, hài cốt có ít nhất trên vạn người, điều này khiến ai nấy đều phẫn nộ, hận không thể băm vằm Hiến Vương ra thành vạn mảnh.

Rời khỏi hố tuẫn táng, họ đến một nơi mà tổng thể giống như một sơn động hình hồ lô khổng lồ.

Phía trước là một hồ nước bên trong cũng có hình hồ lô, bên bờ hồ có đậu mấy chiếc thuyền cổ.

Nhưng mấy chiếc thuyền cổ rõ ràng không thể chở được nhiều người như vậy, thế là người Sở gia lại lấy ra mấy chiếc thuyền cơ quan.

Men theo hồ nước bên trong tiến về phía trước, mọi người vô tình phát hiện dưới đáy hồ có rất nhiều thi hài, đồng thời có một bầy tử

phiêu.

Những con tử phiêu này không biết vì lý do gì, con nào con nấy đều như phát điên, lao đến tấn công mọi người.

Đặc biệt là một con trong số đó, thân hình dài đến gần hai mươi mét, là một con trường trùng khổng lồ.

Sức mạnh của con trường trùng này cực kỳ đáng sợ, không chỉ đeo mặt nạ vàng, mình khoác vỏ ngoài bằng thanh đồng mà còn biết phun mây nhả khói.

Thực lực của nó mạnh đến mức ngay cả Chá Cô Tiêu cũng bị nó đánh trọng thương chỉ bằng một đòn.

Thậm chí mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc liên thủ cũng không phải là đối thủ của nó, ngược lại còn bị thương nặng.

Phải biết rằng, mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc, mỗi người thấp nhất cũng đã bước vào cảnh giới Võ Đồ, trong đó có người đã vào cảnh giới Võ Sĩ.

Xét về chiến lực, họ còn mạnh hơn một chút so với Ám kình, Hóa kình của hệ thống quốc thuật.

Vậy mà mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc vẫn không đỡ nổi một đòn của con trường trùng đáng sợ kia.

Con trường trùng đáng sợ này thực chất là vực lang trường trùng đã biến mất từ hàng trăm triệu năm trước, còn có tên gọi khác là Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Cuối cùng, Sở Sơn Hùng đã dùng Ô Kim Huyền Thiên Côn, dựa vào thực lực cá nhân mạnh mẽ để đập chết nó.

Cùng lúc đó, ngay khi Hoắc Thị Bất Tử Trùng chết đi, bên trong cơ thể nó xuất hiện một cái hòm đồng, đồng thời từ trong bụng những

con tử phiêu kia, vô số trùng anh lúc nhúc chui ra.

Thực lực của đám trùng anh này vô cùng đáng sợ, nhất thời mọi người có thể nói là thương vong thảm trọng.

Sau một trận tử chiến, mọi người cuối cùng cũng chém giết sạch sẽ đám trùng anh và tử phiêu.

Chỉ là, hiện giờ, ngoài Sở gia ra, ba thế lực Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn với gần hai trăm người, nay chỉ còn lại một trăm người.

Lúc vào Trùng Cốc có khoảng ba trăm người, vậy mà bây giờ lại giảm đi một phần ba.

Thậm chí trong trận đại chiến đó, ngay cả Ngô lão gia tử, Giải đương gia, hai vị đương gia của Cửu Môn, cũng chết thảm tại chỗ.

Có thể nói là vô cùng thảm liệt!

Dù đau thương đến mấy, mọi người vẫn cố nén lại, tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi ra khỏi sơn động hồ lô, đập vào mắt là một thác nước khổng lồ.

Xuyên qua thác nước, cái nhìn đầu tiên của mọi người chính là thấy Hiến Vương và Sở Kiêu đang tử chiến trên không trung.

Vì dư chấn của trận đại chiến quá kinh khủng, nó đã hất văng mọi người rơi xuống đầm nước bên dưới.

Và trong đầm nước, mọi người bất ngờ phát hiện ra một mộ đạo.

Cùng lúc đó, khi mọi người lặn vào mộ đạo, dư chấn kinh hoàng từ trận tử chiến giữa Sở Kiêu và Hiến Vương đã san phẳng cả sơn động hồ lô.

Bên trong mộ đạo, mọi người đi thẳng một mạch, qua thiên môn, sạn đạo, tam thế kiều, cuối cùng đã đến được hồi tự âm cung.

Tại đây, không chỉ cất giấu vô số đồ cổ minh khí mà Hiến Vương đã mang ra từ Cổ Điền quốc năm xưa, mà còn có ba cỗ quan tài.

Một cỗ quan tài đá, một cỗ quan tài đồng, một cỗ quan tài bằng gỗ tiếu tử.

Ba cỗ quan tài này tượng trưng cho ba kiếp của Hiến Vương.

Nhưng thực tế, bên trong lại ẩn giấu ba con đại tống tử cấp thi vương.

Sau một trận tử chiến nữa, ba con đại tống tử cấp thi vương lần lượt chết thảm dưới tay Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng và Sở Chiêu Vũ.

Đồng thời, dưới sự chỉ điểm của Trần Ngọc Lâu, mọi người phát hiện trên tam thế quan có một chiếc gương, tên là Pháp Gia Đồng Kính, là một bảo vật trân quý hàng đầu hiếm có trên đời.

Cất kỹ Pháp Gia Đồng Kính, mọi người lại bắt đầu tìm kiếm mộ thất khác.

Mộ thất thật sự của Hiến Vương được giấu ở ngay phía trên đỉnh của hồi tự âm cung.

Nhưng muốn đến được mộ thất của Hiến Vương, lại phải đi qua một bức tường mạc bằng trùng dũng.

Nhưng hiện giờ, cùng với việc Hiến Vương xuất thế, bức tường mạc trùng dũng dường như đã biến mất hoàn toàn.

Mọi người cũng không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Sau khi rời khỏi mộ thất, mọi người lên đến một đỉnh núi, lại phát hiện một cây Nhục Linh Chi khổng lồ.

Nhục Linh Chi là bảo vật trăm ngàn năm khó tìm, trên đó ẩn chứa linh khí mà người thường khó có thể tưởng tượng, đồng thời còn hội

tụ tinh hoa của địa khí.

Chỉ cần ăn một miếng là có thể kéo dài tuổi thọ ít nhất mười mấy năm, thậm chí nếu cao thủ quốc thuật dùng, chắc chắn sẽ đột phá bình cảnh.

Đối với bảo vật như vậy, ai nấy đều phát cuồng.

Nhưng cây Nhục Linh Chi hình người khổng lồ cuối cùng đã rơi vào tay Sở Trường Dịch và những người khác, không một ai dám có bất kỳ bất mãn nào. ...

Ở một nơi khác!

Sau gần một giờ chữa thương, Sở Kiêu cuối cùng cũng từ từ mở mắt.

"Phù~" Sở Kiêu thở ra một hơi thật dài, khuôn mặt vốn tái nhợt giờ đây cũng trở nên hồng hào hơn một chút.

"Hiến Vương quả thực đáng sợ, nếu không phải ta nắm giữ năng lực hỏa diễm, muốn hoàn toàn tiêu diệt hắn, không biết sẽ cần bao lâu." Nhớ lại cảnh tượng trước đó, ngay cả khi thân thể vỡ thành vô số mảnh, Hiến Vương vẫn có thể dung hợp và hồi sinh, trong lòng Sở Kiêu không khỏi ngưng trọng.

Nhưng may mắn là, bây giờ Hiến Vương đã hoàn toàn tan thành tro bụi, chuyến đi đến Hiến Vương Mộ ở Trùng Cốc cũng sắp kết thúc.

Vút!

Sở Kiêu lật tay phải, Mộc Trần Châu to bằng nắm đấm lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

"Đinh, phát hiện bảo vật khí vận, túc chủ có muốn hấp thu lực lượng khí vận không?" Nghe thấy giọng nói của hệ thống lại vang lên

trong đầu, lần này hắn không hề do dự.

"Hấp thu!" "Đinh, đang hấp thu..." "Đinh, hấp thu hoàn tất, chúc mừng túc chủ nhận được 100 vạn điểm khí vận!" Hít...

Khi nghe thấy giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu, dù đã sớm biết Mộc Trần Châu ẩn chứa lực lượng khí vận không tầm thường, nhưng hắn vạn lần không ngờ rằng điểm khí vận mà thứ này sở hữu lại đạt đến con số 100 vạn đáng kinh ngạc.

Cùng là bảo vật khí vận, giá trị của Mộc Trần Châu còn gấp mười lần Thiên Trượng và Long Cốt Thiên Thư cộng lại.

Chẳng trách, quả không hổ là bảo vật xuyên suốt cả một cốt truyện lớn, càng không hổ danh là Mắt Thần Rắn.

Dù đã qua bao nhiêu năm, lực lượng khí vận gần như đã tiêu tan hết, vậy mà vẫn còn nhiều đến thế.

"Cộng thêm một triệu điểm khí vận, số điểm khí vận ta đang sở hữu bây giờ, e rằng đã đạt đến mức gần sáu triệu." "Chậc... quả là một con số kinh khủng chưa từng có." Nhìn số điểm khí vận mình đang sở hữu, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" "..." Đúng lúc này, chỉ nghe từng tiếng gọi vọng lại từ xa.

Sở Kiêu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh núi xa xa, Sở Trường Dịch, Trần Ngọc Lâu và những người khác đang tìm kiếm xung quanh.

Chương 166

“Bây giờ Hiến Vương đã chết, Trường Dịch đã đến được đây, e rằng cũng đã thông quan mộ táng của Hiến Vương, vậy thì cũng đến lúc nên rời đi rồi.” Sở Kiêu khẽ lẩm bẩm, rồi từ từ đứng dậy, thân hình lóe lên, nhanh chóng lao về phía xa.

Vút!

Sở Trường Dịch và những người khác đang tìm kiếm Sở Kiêu, chỉ cảm thấy hoa mắt, một bóng người đã xuất hiện ngay trước mặt họ.

“Tộc trưởng!” “Tộc trưởng!” “Tộc trưởng!!” Khi nhìn thấy Sở Kiêu, ánh mắt của Sở Trường Dịch và những người khác đều sáng lên, vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

Cách đó không xa, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu và những người khác cũng đều mừng rỡ, vội vàng chạy tới.

“Sở tộc trưởng...

Hiến Vương đâu rồi?” Trần Ngọc Lâu với vẻ mặt mong đợi hỏi.

“Chết rồi, hóa thành tro bụi!” Sở Kiêu nhàn nhạt cười nói.

“Ha ha ha...

Tốt!

Không hổ là Sở tộc trưởng, trận tử chiến giữa ngài và Hiến Vương lúc trước, ta cũng đã chứng kiến một màn, quả thực như thần ma, có năng lực hủy thiên diệt địa, vạn lần không ngờ ngay cả Hiến Vương bây giờ cũng chết trong tay ngài.” Khi nghe tin Hiến Vương chết trong tay Sở Kiêu, Trần Ngọc Lâu lập tức vui mừng khôn xiết, vẻ mặt hưng phấn cười lớn một tiếng, người không biết còn tưởng Hiến Vương chết trong tay y.

Những người khác lúc này cũng đều kinh ngạc vui mừng, thậm chí có người còn lộ vẻ hả hê, hả giận vô cùng.

Nếu không phải vì Hiến Vương, nhiều huynh đệ như vậy, sao có thể chết nhiều người đến thế.

"Sở tộc trưởng, có... có tìm thấy Mộc Trần Châu không?" Lúc này, Chá Cô Tiêu bước lên một bước, vẻ mặt mong đợi, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Sở Kiêu, ánh mắt vừa mong chờ vừa hoang mang.

Không chỉ y, Lão Dương Nhân và tất cả tộc nhân của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã lúc này đều nhìn về phía Sở Kiêu với vẻ mặt mong đợi.

Đây là cơ hội duy nhất, cũng là cơ hội cuối cùng của họ.

Nếu lại không tìm được Mộc Trần Châu, cả bộ tộc của họ sẽ hoàn toàn tiêu đời.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Sở Kiêu khẽ mỉm cười, rồi lật tay phải, một viên châu to bằng nắm đấm, trên đó có hoa văn hình con mắt, hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

"Chá Cô huynh, Mộc Trần Châu đây, bộ tộc Trát Cách Lạp Mã...

được cứu rồi!" Sở Kiêu nhàn nhạt cười, nhìn về phía Chá Cô Tiêu nói.

"Mộc...

Mộc Trần Châu, thật sự là Mộc Trần Châu, ta... bộ tộc Trát Cách Lạp Mã của ta được cứu rồi?!" Nhìn Mộc Trần Châu trong tay Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu run rẩy toàn thân, đôi mắt đỏ hoe, thậm chí không tự chủ được mà rưng rưng lệ.

Bao nhiêu năm rồi!

Bộ tộc Trát Cách Lạp Mã tìm kiếm Mộc Trần Châu đã bao nhiêu năm rồi!

Chá Cô Tiêu thậm chí đã dành gần cả cuộc đời mình, vốn tưởng rằng kiếp này vô vọng, không ngờ cuối cùng lại nhận được Mộc Trần Châu từ tay Sở Kiêu.

Giây phút này, Chá Cô Tiêu vui mừng, kích động, toàn thân run rẩy đến cực điểm.

Một đôi mắt đỏ hoe, gắt gao nhìn chằm chằm vào Mộc Trần Châu, bao nhiêu năm nay, để tìm kiếm thứ này, y đã chịu bao nhiêu khổ nạn và tủi nhục.

Bất giác, từng giọt lệ nóng hổi lăn dài từ đôi mắt đỏ hoe ấy.

Lão Dương Nhân bên cạnh và các tộc nhân Trát Cách Lạp Mã khác, ai nấy đều ngấn lệ.

"Chá Cô huynh, bây giờ Mộc Trần Châu đã tìm thấy, vậy thì mọi khổ đau sẽ hoàn toàn kết thúc." Nhìn người đàn ông cứng rắn như sắt thép trước mặt, giờ đây vì Mộc Trần Châu mà không kìm được nước mắt, Trần Ngọc Lâu không khỏi thở dài, vỗ vỗ vai y an ủi.

Chuyện của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã, bây giờ mọi người đều đã biết, chính vì biết nên mới cảm khái như vậy, đồng thời càng kính phục Chá Cô Tiêu hơn.

"Chá Cô huynh, Mộc Trần Châu ta tạm thời giữ giúp, đợi khi về đến Thường Sa thành, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn về việc làm thế nào để giải trừ lời nguyền của cả tộc, được không?" Nghe lời Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu trịnh trọng cúi người, Lão Dương Nhân và những người khác cũng đồng loạt cúi người hành lễ.

"Sở tộc trưởng, Mộc Trần Châu là do ngài có được, để ngài bảo quản tự nhiên không có vấn đề gì, ta thật sự sợ bây giờ đặt Mộc Trần Châu trên người mình, ta sẽ làm mất nó." Chá Cô Tiêu cười khổ một tiếng, rồi vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc, lùi lại một bước, sau đó quỳ

một gối xuống đất, trầm giọng nói: "Sở tộc trưởng, lúc trước ta đã nói, chỉ cần ngài có thể giúp ta tìm được Mộc Trần Châu, mạng của Chá Cô Tiêu này là của ngài, ta Chá Cô Tiêu một lời ngàn vàng, từ nay về sau, ta và cả bộ tộc Trát Cách Lạp Mã sẽ lấy ngài làm chủ, lấy cả Sở gia làm chủ." Phịch~ Phịch~ Cùng lúc đó, Lão Dương Nhân và các tộc nhân Trát Cách Lạp Mã khác cũng đồng loạt quỳ xuống, hai tay ôm quyền, trịnh trọng đồng thanh nói: "Từ nay về sau, bộ tộc Trát Cách Lạp Mã thề chết trung thành với Sở tộc trưởng!" "Đinh, phát hiện Khí vận chi tử thời đại Chá Cô Tiêu, độ thần phục tăng lên 100%, nhận được 80 vạn điểm khí vận." "Đinh, chúc mừng túc chủ thu phục gia tộc khí vận, một trong tứ đại phái đổ đấu Bàn Sơn, bộ tộc Trát Cách Lạp Mã, nhận được 200 vạn điểm khí vận." Nghe thấy giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu, trong mắt Sở Kiêu lập tức lóe lên một tia cười.

Độ thần phục của Chá Cô Tiêu đã đạt đến viên mãn, lại mang về cho hắn 80 vạn điểm khí vận.

Quan trọng hơn là cùng với sự thần phục của Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân và các tộc nhân Trát Cách Lạp Mã khác, cả bộ tộc Trát Cách Lạp Mã lại mang về cho hắn hai triệu điểm khí vận.

Phải biết rằng, bộ tộc Trát Cách Lạp Mã cũng chính là phái Bàn Sơn, một trong tứ đại phái đổ đấu.

Đây cũng là thế lực khí vận đầu tiên mà hắn thu phục được cho đến nay.

Ngay cả Cửu Môn, hiện giờ tuy danh nghĩa đã thần phục, trung thành với hắn và Sở gia, nhưng thực tế vẫn chưa thực sự thần phục.

Ít nhất, ngoài các vị đương gia, vẫn còn rất nhiều người có những suy nghĩ riêng.

Một bộ tộc Trát Cách Lạp Mã đã mang về hai triệu điểm khí vận.

Nếu như cả ba môn phái còn lại trong tứ đại phái đổ đấu, cộng thêm Cửu Môn, tất cả đều hoàn toàn thần phục hắn, thì số điểm khí vận có thể mang lại cộng lại chẳng phải sẽ đạt đến mức gần chục triệu sao? ...

Nhìn Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân và các tộc nhân Trát Cách Lạp Mã đang quỳ trên mặt đất, trong mắt Trần Ngọc Lâu và những người khác không khỏi lóe lên một vẻ phức tạp.

Bây giờ, ngay cả Chá Cô huynh cũng phải thần phục Sở Kiêu rồi sao...

Vậy con đường phía trước của Thường Thắng Sơn, của phái Tả Lĩnh, sẽ đi về đâu?

Cùng lúc đó, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác của Cửu Môn, lúc này lại đều lộ vẻ vui mừng.

Rốt cuộc, việc Chá Cô Tiêu và phái Bàn Sơn thần phục đã hoàn toàn chứng minh rằng, Sở gia quả thực đáng để thần phục, lựa chọn của họ không hề sai.

Hiện giờ dưới trướng Sở gia đã có Cửu Môn, có phái Bàn Sơn, chỉ cần dựa vào lực lượng này, Sở gia đã có thể một bước trở thành thế lực hàng đầu của Đại Việt.

Huống chi, bản thân thực lực, thế lực của Sở gia vốn đã vô cùng cường đại, có lẽ đi theo Sở gia, họ sẽ được nhìn thấy, lĩnh hội những phong cảnh mà trước đây chưa từng thấy.

"Tộc trưởng!" Thấy Chá Cô Tiêu vẫn quỳ trên mặt đất, mà tộc trưởng nhà mình lại cứ im lặng không lên tiếng, Sở Trường Dịch không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Tỉnh lại từ niềm vui bất ngờ khi nhận được nhiều điểm khí vận như vậy, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười, sau đó vung tay một cái, một

luồng sức mạnh vô hình trực tiếp nâng Chá Cô Tiêu và những người khác dậy.

"Tất cả đứng lên đi, các ngươi đã chọn đi theo ta, đi theo cả Sở gia, vậy Sở mỗ tự nhiên sẽ không để các ngươi thất vọng." "Chá Cô Tiêu, đợi chuyến này các ngươi trở về Thường Sa thành, ta không chỉ có thể giải trừ lời nguyền của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã, mà còn sẽ ban cho các ngươi một phần đại tạo hóa." Nghe lời Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu cúi người hành lễ, vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói: "Sở tộc trưởng, bộ tộc Trát Cách Lạp Mã chúng tôi không cầu tạo hóa, chỉ cầu giải trừ lời nguyền là đã đủ rồi." "Ha ha ha... yên tâm, chút lời nguyền cỏn con bây giờ đã có Mộc Trần Châu, tự nhiên không thành vấn đề, nhưng cả tộc đã đi theo ta, tạo hóa nên có, nhất định phải có." Sở Kiêu nghe vậy, không khỏi cười lớn một tiếng, vỗ vỗ vai Chá Cô Tiêu nói.

"Vậy... cảm tạ Sở tộc trưởng!" Chá Cô Tiêu gật đầu, lại chắp tay hành lễ một lần nữa.

Lúc này, người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Khi nghe Sở Kiêu nói muốn ban cho bộ tộc Trát Cách Lạp Mã đại tạo hóa, trong lòng Trần Ngọc Lâu bên cạnh không khỏi động lòng, theo bản năng có chút tò mò khẽ hỏi: "Sở...

Sở tộc trưởng, không biết có thể hỏi, đại tạo hóa mà ngài nói là gì không?" "Ồ?

Trần huynh cũng muốn tạo hóa sao?

Nhưng tạo hóa mà ta nói, là đại tạo hóa thực sự không tồn tại trên thế gian, không phải thế lực phụ thuộc dưới trướng Sở gia của ta thì không thể có được." Sở Kiêu nhàn nhạt liếc nhìn Trần Ngọc Lâu, hỏi với vẻ nửa cười nửa không.

"..." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, lập tức lộ vẻ rối rắm, ý tứ trong lời

nói của Sở Kiêu đã quá rõ ràng.

Tức là, trừ phi y cũng thần phục Sở Kiêu, nếu không phần tạo hóa này căn bản không có duyên với y.

Cái gọi là tạo hóa này chắc chắn cũng cực kỳ phi thường, nếu không Sở Kiêu cũng sẽ không nói đó là đại tạo hóa không tồn tại trên thế gian.

Nhưng bảo y thần phục Sở Kiêu, Trần Ngọc Lâu lại có chút không làm được.

Trần Ngọc Lâu rất kiêu ngạo, sự kiêu ngạo đó gần như đã ăn sâu vào xương tủy.

Y và Chá Cô Tiêu tuy tính cách khác nhau, nhưng đều thuộc loại thiên chi kiêu tử.

Nếu không phải Chá Cô Tiêu gánh vác tính mạng của cả tộc, lại vì chuyện Mộc Trần Châu, việc khiến y thần phục tuyệt đối khó khăn hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Tương tự!

Trần Ngọc Lâu cũng như vậy!

Chỉ là Trần Ngọc Lâu đối với Sở Kiêu có lòng thần phục, thậm chí độ thần phục đã tăng lên 50%, cho nên muốn để y hoàn toàn thần phục, nói khó không khó, nhưng cũng không phải dễ dàng hoàn thành.

Đại tạo hóa mà Sở Kiêu vừa nói, chính là cố ý tung ra một miếng mồi, chờ Trần Ngọc Lâu cắn câu.

Quả không ngoài dự đoán, Trần Ngọc Lâu quả thực muốn có phần đại tạo hóa này, nhưng bảo y vì phần đại tạo hóa này mà mở miệng thần phục ngay lập tức, cũng tuyệt đối không thể.

Quả nhiên, Trần Ngọc Lâu với vẻ mặt rối rắm, trầm tư một lúc,

cuối cùng im lặng không nói gì.

Thấy vậy, Sở Kiêu cũng không ngạc nhiên, chuyển ánh mắt nhìn về phía mọi người.

Hửm?

Chương 167

Đột nhiên, Sở Kiêu nhíu mày, hỏi: "Ngô lão gia tử và Giải đương gia đâu?" "..." Nghe câu này, vẻ mặt mọi người lập tức trở nên ảm đạm, có chút không biết nên mở lời thế nào.

"Phịch~" "Phịch~" Đúng lúc này, từ phía sau đám đông chen ra hai bóng người, chỉ thấy hai người đó quỳ thẳng xuống đất, giọng nói bi thương, nước mắt tuôn rơi.

"Sở tộc trưởng, gia gia của con trước đó vì cứu con, đã chết trong miệng một con trùng anh." "Sở tộc trưởng, phụ thân con cũng chết thảm trong sơn động hồ lô, xin Sở tộc trưởng cứu lấy Ngô gia, Giải gia chúng con." Nhìn Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu đang khóc đến hai mắt đỏ hoe, Sở Kiêu không khỏi nhíu mày.

Sở Chiêu Vũ bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu: "Tộc trưởng, trong Hiến Vương Mộ vô cùng hung hiểm, có Hoắc Thị Bất Tử Trùng, có bầy tử phiêu, còn có vô số trùng anh.

Không chỉ Ngô lão gia tử và Giải đương gia chết thảm, số người chúng ta còn lại bây giờ, cộng cả Sở gia chúng ta, cũng không đủ một trăm người.

Ngay cả mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc, bây giờ cũng đều thân mang trọng thương." Nghe vậy, Sở Kiêu khẽ trầm tư, lúc vào Trùng Cốc, bốn bên Sở gia, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn có hơn ba trăm người.

Vậy mà bây giờ, chỉ còn lại mấy chục người, ngay cả trăm người cũng không tới.

Phải nói rằng, chuyến đi Hiến Vương Mộ lần này, tuyệt đối có thể coi là tổn thất thảm trọng.

Đặc biệt là hơn hai trăm người đã chết, đó đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ dưới trướng mỗi bên.

Mỗi người đều là cường giả đã bước vào Minh kình, trong đó không thiếu những người đã bước vào Ám kình.

Nhất là, ngay cả Ngô lão gia tử và Giải đương gia của Cửu Môn, hai vị đương gia, cũng chết thảm trong Hiến Vương Mộ.

Có thể thấy, tổn thất nghiêm trọng đến mức nào.

Hơn nữa, sau khi Ngô lão gia tử và Giải đương gia chết đi, Ngô gia và Giải gia sau này sẽ phải tự lo liệu thế nào?

Ngô gia vốn nhân khẩu ít ỏi, tuy thực lực của Ngô Lão Đa không dưới Ngô lão gia tử, nhưng người này đầu óc đơn giản, nóng nảy bốc đồng.

Người anh trai của Ngô Tiểu Cẩu cũng có tính cách giống hệt Ngô Lão Đa, xông pha trận mạc thì được, chứ gánh vác cả Ngô gia thì căn bản không thể.

Một khi các thế lực khác trong thành Thường Sa biết được tình hình của Ngô gia, e rằng ai nấy cũng sẽ xông vào như sói đói.

Rốt cuộc, ngay từ đầu khi Cửu Môn được thành lập, đã có quy định như vậy.

Chỉ cần bất kỳ thế lực nào có thể hạ gục bất kỳ gia tộc nào trong Cửu Môn, đều sẽ có tư cách cạnh tranh vị trí trong Cửu Môn.

Tình hình của Ngô gia như vậy, những người khác sao có thể không động lòng?

Giải gia không chỉ phải đề phòng các thế lực khác dòm ngó, mà nội bộ gia tộc chắc chắn cũng sẽ nổi lên một trận sóng gió.

Giải gia nhân khẩu đông đúc, dòng chính, dòng phụ không biết bao

nhiêu mà kể, sau khi Giải đương gia chết đi, chỉ để lại một đứa con là Giải Cửu, những người Giải gia kia sao có thể không tranh giành quyền kiểm soát Giải gia?

Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu hai người, e rằng cũng chính vì biết điều này, nên mới quỳ thẳng xuống đất, cầu xin hắn ra tay.

Đối với điều này, Sở Kiêu tự nhiên không thể không quản, rốt cuộc Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu hai người, bây giờ đều là tử trung của hắn.

Không để hai người họ lên vị, chẳng lẽ để người khác thay thế sao?

Nhưng chuyện nhỏ như vậy, cũng không cần hắn phải đích thân ra tay.

"Chiêu Vũ!" Sở Kiêu vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Sở Chiêu Vũ bên cạnh.

"Tộc trưởng!" Sở Chiêu Vũ nghe vậy, lập tức bước lên một bước, cúi người hành lễ.

"Ngô lão gia tử và Giải đương gia, rốt cuộc cũng đã cùng chúng ta vào Hiến Vương Mộ, cái chết của họ đối với Cửu Môn mà nói là có đại công.

Đợi khi trở về Thường Sa thành, hậu sự của hai người phải được lo liệu một cách phong quang, tuyệt đối không được có bất kỳ sai sót nào.

Hiện giờ Cửu Môn mất đi hai vị đương gia tuy là bất hạnh, nhưng Ngô gia, Giải gia không thể mãi không có đương gia, vị trí của hai vị đương gia đó, cứ để Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu ngồi đi.

Trước khi hai đứa chưa trưởng thành, Ngô gia và Giải gia, cũng như Cửu Môn, các ngươi phải chiếu cố nhiều hơn một chút." Sở Kiêu

sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt nhìn Sở Chiêu Vũ, nhàn nhạt nói, chỉ là lời của hắn, có vẻ như đang nói với Sở Chiêu Vũ, nhưng thực tế cũng là để cho Trương Khải Sơn và những người khác nghe.

Đối với điểm này, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác, sao có thể không biết?

Quả nhiên!

Khi giọng nói của Sở Kiêu vừa dứt, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và những người khác, đều đồng thanh nói: "Sở tộc trưởng cứ yên tâm, Ngô lão gia tử và Giải đương gia tuy không còn, nhưng chuyến đi Hiến Vương Mộ lần này, hai người có đại công, ai dám thừa nước đục thả câu, ta Trương Khải Sơn là người đầu tiên không tha." "Không sai, Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu hai người, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lần này ta cũng đã thấy được sự phi phàm của hai đứa, làm đương gia của Ngô, Giải hai gia tuyệt đối đủ tư cách, trước khi hai đứa trưởng thành, thành Thường Sa tuyệt đối sẽ không có thế lực nào dám tìm đến gây phiền phức." ...

"Cùng là Cửu Môn, lẽ ra phải tương trợ lẫn nhau, Ngô, Giải hai gia, tuyệt đối sẽ không trở thành quá khứ." "..." Sở Chiêu Vũ bên cạnh kéo Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu từ dưới đất dậy, sắc mặt trịnh trọng căn dặn: "Từ nay về sau, hai đứa là đương gia của Ngô gia, Giải gia, bất kể làm chuyện gì, đều phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động." Nghe thấy giọng nói bên tai, cùng với hành động của mọi người, Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu hai người hít một hơi thật sâu, lau nước mắt, với đôi mắt đỏ hoe gật đầu thật mạnh.

"Được rồi, ngoài Ngô lão gia tử và Giải đương gia ra, những huynh đệ đã hy sinh lần này, sau khi trở về cũng phải lo liệu một trận cho thật long trọng, nếu có gia đình, phải chu cấp cho thật tốt." "Sở tộc trưởng, điểm này ngài cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không có ai dám

làm gian dối trong chuyện này, nếu không ta Trần Ngọc Lâu sẽ khiến hắn sống không được, chết không xong." Trần Ngọc Lâu sắc mặt nghiêm túc gật đầu, sau đó nhìn về phía Hoa Mã Quải bên cạnh, trầm giọng nói: "Quải Tử, chuyện này sau khi trở về đích thân ngươi giám sát!" "Tổng bả đầu yên tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt!" "Sở tộc trưởng, bây giờ Mộc Trần Châu đã lấy được, Hiến Vương cũng đã chết trong tay ngài, vậy chúng ta chẳng phải cũng nên trở về rồi sao?" Nghe vậy, Sở Kiêu nhàn nhạt gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn cảnh vật xung quanh, đôi mắt khẽ híp lại nói: "Hiến Vương Mộ quả thực đã đến hồi kết, nhưng người của Sở gia ta định sẽ tu luyện ở đây một thời gian.

Cho nên, người của Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn, các ngươi cứ trở về trước đi." Nói rồi, Sở Kiêu nhìn về phía Chá Cô Tiêu có vẻ mặt hơi thay đổi: "Yên tâm, bây giờ Mộc Trần Châu đã trong tay, vấn đề lời nguyền của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã không cần lo lắng, đợi ta trở về Thường Sa thành, sẽ lập tức giải trừ lời nguyền cho các ngươi." "Vâng, Sở tộc trưởng!" Chá Cô Tiêu nghe vậy, trịnh trọng gật đầu.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta quả thực không tiện làm phiền ngài tu luyện, xin cáo từ trước." Trần Ngọc Lâu hai tay ôm quyền, chắp tay hành lễ nói.

"Sở tộc trưởng, Vũ gia, vậy chúng tôi cũng phải về trước." Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác cũng bắt đầu chắp tay cáo từ.

"Đi đi!" Sở Kiêu phất phất tay, nhìn Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn và những người khác rời đi.

Mãi đến khi không còn thấy bóng lưng của mọi người, hắn mới quay người nhìn về phía Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng và những người khác.

"Nói đi, chuyến đi Hiến Vương Mộ lần này thu hoạch thế nào?" ...

“Nói đi, chuyến đi Trùng Cốc Hiến Vương Mộ lần này, đều có những thu hoạch gì?” Đợi Trần Ngọc Lâu và những người khác rời đi, Sở Kiêu mới nhìn về phía toàn bộ người Sở gia nói.

Trong lúc nói chuyện, mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc bị thương đã cảnh giác xung quanh.

“Tộc trưởng, phải nói rằng Trùng Cốc Hiến Vương Mộ tuy vô cùng hung hiểm, nhưng quả thực giàu nứt đố đổ vách.” Nhắc đến thu hoạch, ngay cả Sở Trường Dịch lúc này cũng không khỏi lộ ra một nụ cười.

“Lần này chém giết mấy trăm dị thú, dị thú ngàn năm không dưới năm con, thân thể của những dị thú này đều là dược liệu tốt để luyện đan, luyện khí.

Còn có mấy trăm cái nội đan dị thú, những thứ này nếu luyện chế thành đan dược, đối với Sở gia chúng ta mà nói, tác dụng không nhỏ.

Ngoài ra, đồ cổ minh khí trong Hiến Vương Mộ chất chồng như núi, bây giờ toàn bộ đã được đặt trong không gian giới chỉ của con và túi trữ vật.

Nhưng mà, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn đã cùng chúng ta vào, sau khi trở về chắc chắn phải chia cho họ một phần.

Ngoài những thứ này, trong đó bảo vật hàng đầu có Long Hổ quyền trượng của Đại Tế Tiên, hai cái mặt nạ vàng, và Pháp Gia Trấn Thi Đồng Kính, còn có sau khi chém giết Hoắc Thị Bất Tử Trùng, nhận được một cái hòm đồng.

Trong hòm có ba loại bảo vật, cũng là dược liệu tốt để luyện khí.

Trước đó con còn nhận được một cây Nhục Linh Chi hình người khổng lồ, thứ này đã sinh trưởng ở đây hơn ngàn năm, tụ tinh hoa địa khí, lại hấp thu linh khí trời đất mà thành.

Có công năng sinh tử nhân nhục bạch cốt, có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, tăng cường thọ mệnh.

Nhưng nếu trực tiếp ăn thì hơi lãng phí, con cũng định sau khi trở về Thường Sa thành, sẽ luyện chế nó thành đan dược, như vậy mới có thể phát huy tối đa tác dụng của Nhục Linh Chi." Nghe những lời của Sở Trường Dịch, Sở Kiêu không khỏi hài lòng gật đầu.

Phải nói rằng, chuyến đi Hiến Vương Mộ lần này, tuy thương vong thảm trọng, nhưng thu hoạch quả thực không nhỏ.

Những đồ cổ minh khí, vàng bạc châu báu chất chồng như núi kia không nói, chỉ riêng mấy trăm cái nội đan dị thú và thi thể dị thú, đối với hắn mà nói tác dụng cực lớn.

Huống chi, còn có cây Nhục Linh Chi hình người khổng lồ kia, quả thực là hiếm có trên đời.

"Tộc trưởng, trước đó con đã phát hiện không ít dược liệu tốt trong Trùng Cốc, nhưng lúc đó tình hình khẩn cấp, cũng không có thời gian đi thu thập.

Phải nói rằng, Hiến Vương thật biết chọn nơi, nơi này quả thực là một bảo địa phong thủy, trong những dược liệu kia có không ít loại mà bên ngoài dù có tiền cũng không mua được." Lúc này, Sở Chiêu Vũ bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

"Quả thực!" Sở Kiêu gật đầu, ánh mắt nhìn khắp Trùng Cốc, khẽ cười nói: "Trùng Cốc quả thực là một bảo địa phong thủy, tuy phong thủy thủy long vựng đã bị phá, nhưng cũng không phải chuyện lớn.

Bây giờ Hiến Vương đã chết, ta định sẽ xây dựng nơi này thành một căn cứ bí mật của Sở gia ta, các ngươi thấy thế nào?" "Tộc trưởng, nơi này dễ thủ khó công, cực kỳ khó phát hiện, quả thực là nơi tốt để xây dựng căn cứ, con đồng ý!" Vừa nghe lời Sở Kiêu, Sở

Trường Dịch lập tức cười gật đầu nói.

"Tốt!" "Vậy chúng ta vào Hiến Vương Mộ trước, trước tiên thôn phệ hết âm khí, sát khí ở đó, nâng cao tu vi một phen, sau đó lục soát toàn bộ Trùng Cốc, dọn dẹp mọi nguy hiểm, sau này sẽ bí mật sắp xếp người đến đây xây dựng căn cứ bí mật." Sở Kiêu nhàn nhạt cười, việc xây dựng Trùng Cốc thành căn cứ bí mật của Sở gia, ý tưởng này hắn đã có từ lâu.

Bên ngoài Trùng Cốc chính là sông Lan Thương, cách biên giới cũng không xa, lấy nơi này làm trung tâm, có thể bao phủ toàn bộ Đông Nam Á.

Sau khi quyết định, Sở Kiêu liền đi theo Sở Trường Dịch và những người khác, một lần nữa tiến về phía Hiến Vương Mộ.

Còn mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc thì ở tại chỗ khôi phục thương thế, đợi sau khi thương thế khôi phục, sẽ bắt đầu lục soát toàn bộ Trùng Cốc.

Thu thập sạch sẽ những dược liệu tốt kia, đồng thời nhân cơ hội giải quyết nốt những dị thú độc trùng còn lại.

Nếu có con nào đối phó không được, thì đợi người Sở gia xuất quan rồi giải quyết.

Trong Hiến Vương Mộ, toàn bộ tộc nhân Sở gia tản ra, tùy ý tìm một chỗ, rồi bắt đầu hấp thu thôn phệ âm khí và sát khí ở nơi này.

Hiến Vương Mộ vì nguyên nhân thực lực kinh khủng của Hiến Vương, dẫn đến âm khí, sát khí trong mộ táng nồng đậm đến mức khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Ngay cả Bình Sơn Đại Mộ, Thông Thiên Đại Phật Tự ở Hắc Thủy Thành, Tứ Phương Thành mấy nơi cộng lại, sát khí, âm khí cũng không bằng Hiến Vương Mộ.

Dù lần này tộc nhân Sở gia không ít, cũng đủ để họ tu luyện thôn phệ, thậm chí rất có khả năng khiến tu vi của bản thân tiến thêm một bước.

Vù vù vù...

Sở Kiêu ngồi xếp bằng trên một phiến đá phẳng, hai mắt nhắm hờ, vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công.

Vô số sát khí, âm khí, lập tức ùn ùn kéo về phía hắn, cùng với tốc độ tu luyện ngày càng nhanh, ngày càng nhiều sát khí và âm khí xung quanh hội tụ về phía hắn.

Các tộc nhân Sở gia khác cũng lần lượt chìm vào tu luyện. ...

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn và những người khác, cũng men theo con đường lúc đến, trở về bên ngoài Trùng Cốc.

Chương 168

Khi những người tiếp ứng nhìn thấy họ, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Tuy nhiên, khi biết được những nguy hiểm đã gặp trong Trùng Cốc, và số người chết thảm gần hai phần ba, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tuy mọi người đều biết Trùng Cốc và Hiến Vương Mộ cực kỳ nguy hiểm, nhưng không ngờ lại nguy hiểm đến mức độ như vậy.

Đối với điều này, Trần Ngọc Lâu và những người khác chỉ nói sơ qua một chút, rồi im lặng không nói, để lại mấy người chờ người Sở gia ra làm tiếp ứng, những người còn lại sau khi nghỉ ngơi, liền lần lượt bắt đầu rời đi.

Thời gian như thoi đưa, tựa bóng câu qua cửa sổ!

Lặng lẽ, hơn hai tháng thời gian, đã từ từ trôi qua.

Cửu Môn, Chá Cô Tiêu và những người khác, cũng đã trở về Thường Sa thành vào lúc này.

Còn Trần Ngọc Lâu và những người khác thì trở về Thường Thắng Sơn.

Khi Cửu Môn, Chá Cô Tiêu và những người khác trở về Thường Sa thành, cả thành Thường Sa đều chấn động vì điều này.

Đặc biệt là khi các thế lực nghe ngóng được một số nguy hiểm mà Cửu Môn đã gặp phải lần này, không ai không kinh hãi run rẩy.

Thậm chí, trong Cửu Môn, còn có hai vị đương gia chết thảm.

Mấy ngày sau, tang lễ của Ngô lão gia tử, Giải đương gia được cử

hành, cả Cửu Môn, phái Bàn Sơn, cho đến Sở gia đều cử người đến tham dự tang lễ. ...

Cùng lúc đó, tại tang lễ, Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu hai người, trực tiếp lên làm đương gia của Ngô, Giải hai gia.

Trở thành Ngũ gia và Cửu gia mới của Cửu Môn!

Đối với điều này, trong thành Thường Sa, nhất thời sóng ngầm cuộn trào.

Nội bộ Ngô gia thì ổn, Ngô Lão Đa và anh trai của Ngô Tiểu Cẩu, đối với việc Ngô Tiểu Cẩu trở thành đương gia, không có bất kỳ ý kiến gì, ngược lại còn cực kỳ ủng hộ.

Nhưng Giải gia thì khác!

Khi biết tin Giải Cửu trở thành đương gia, có không ít người Giải gia trực tiếp muốn động thủ với Giải Cửu.

Đối với điều này, các thế lực khác của Cửu Môn không hề nương tay với những người này của Giải gia.

Nói lý không được, vậy thì trực tiếp động thủ giết!

Nhất thời, Giải gia máu chảy thành sông, cho đến khi không còn ai dám dòm ngó vị trí đương gia của Giải Cửu.

Nhưng sau đó, trong thành Thường Sa, không ít thế lực trực tiếp gây khó dễ cho Ngô gia, Giải gia, muốn thay thế Ngô, Giải hai gia.

Nhưng sự việc này vừa xảy ra, bất kể là Cửu Môn, phái Bàn Sơn, hay là Sở gia, đều dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng quét sạch tất cả những kẻ dám ra tay.

Đồng thời, cả Cửu Môn tuyên bố ra bên ngoài, trước khi Ngô Tiểu Cẩu, Giải Cửu hai người thành niên, quyết không cho phép bất kỳ thế lực nào động thủ với họ, nếu không cả Cửu Môn sẽ cùng nhau thảo

phạt.

Sự việc này vừa xảy ra, dẫn đến không ít thế lực trong thành Thường Sa bị tiêu diệt, càng có không ít thế lực trực tiếp đào thoát khỏi Thường Sa thành.

Từ đó, Cửu Môn gần như hoàn toàn ngồi vững vị trí thế lực lớn nhất Thường Sa thành, chỉ sau Sở gia.

Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu hai người, cũng hoàn toàn ngồi vững vị trí Ngũ gia và Cửu gia mới.

Người đời gọi là, Cẩu Ngũ Gia, Giải Cửu Gia! ...

Ở một nơi khác!

Trong Hiến Vương Mộ!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Cùng với từng luồng khí thế đáng sợ bùng phát ra, từng tộc nhân Sở gia đều không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Chỉ vì, sau hơn hai tháng tu luyện ở đây, tu vi của họ lại lần lượt đột phá.

Không ít tộc nhân chỉ có tu vi Nhất giai sơ kỳ, đã trực tiếp bước vào Nhất giai trung kỳ.

Ngay cả Sở Ngũ Hành, Sở Thất Dạ, hai đứa trẻ chỉ khoảng mười tuổi, cũng nhân cơ hội này, trực tiếp bước vào Nhất giai sơ kỳ.

Thậm chí có mấy tộc nhân Nhất giai trung kỳ, lần này đã bước vào Nhất giai hậu kỳ.

Còn Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Chiêu Vũ ba người, cũng

tiến thêm một bước, người sau bước vào Nhất giai đỉnh phong, hai người trước còn một bước nhảy vọt, đặt chân vào cảnh giới Nhị giai.

Điều này cũng có nghĩa là, Sở gia ngoài tộc trưởng Sở Kiêu ra, đã thực sự sinh ra cường giả trên Nhất giai.

Ầm ầm ầm...

Đúng lúc này, từ trong cơ thể Sở Kiêu đột nhiên bùng phát ra, từng luồng uy áp khí tức ngút trời.

Luồng uy áp này, hóa thành từng cơn sóng gió cuồng nộ, cuốn về bốn phương tám hướng.

Ngay cả rất nhiều tộc nhân Sở gia xung quanh, dưới luồng uy áp này, cũng không khỏi kinh hãi.

"..." Sở Trường Dịch mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó vẻ mặt vui mừng nói: "Tộc trưởng...

đột phá Tam giai rồi?" ...

"Tộc trưởng...

đột phá Tam giai rồi?" Nhìn Sở Kiêu đang ngồi xếp bằng trên mặt đất không xa, toàn thân bùng phát ra một luồng uy áp khí tức ngút trời, Sở Trường Dịch vẻ mặt vui mừng vô cùng.

Thực lực của Sở Kiêu càng mạnh, cả Sở gia sẽ càng phát triển tốt hơn, sao có thể không vui mừng?

Không chỉ y, Sở Sơn Hùng, Sở Chiêu Vũ và toàn bộ tộc nhân Sở gia bên cạnh, lúc này đều lộ vẻ vui mừng, ngay cả khi bị luồng uy áp lúc Sở Kiêu đột phá đè ép đến khó thở, nhưng trong lòng mọi người lại vui mừng khôn xiết.

Nhưng luồng uy áp này đến nhanh, đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc, uy áp khí tức bùng phát ra lúc Sở Kiêu đột phá, đã tan biến hết.

Sở Kiêu từ từ mở hai mắt, một tia sáng màu đỏ thẫm lóe lên trong con ngươi, hoa văn hỏa diễm ở giữa trán khẽ lập lòe, rồi lại ẩn đi biến mất.

"Tam giai...

Tam giai!" Sở Kiêu khẽ lẩm bẩm, trong con ngươi có tinh quang lóe lên.

Tu vi bước vào Tam giai, chiến lực của hắn lại một lần nữa tăng vọt!

Đồng thời, bất luận là độ thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu, hay là thân thể, đều được nâng cao một cách vượt bậc.

Ngay cả thần thông khống chế hỏa diễm, cũng được tăng cường rất nhiều.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" Sở Kiêu thầm nói với hệ thống.

"Đinh, đang mở..." Vút!

Cùng với giọng nói của hệ thống vừa dứt, giây tiếp theo, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, lập tức xuất hiện trước mắt hắn. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Tam giai sơ kỳ 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.6%) 【Đẳng cấp】: 0 【Tộc nhân】: 195 người 【Tộc nhân Nhất giai】: 147 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân Nhị giai】: 3 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Huyết mạch Đại Vu】: Sở Sơn Hùng (Đại vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn thức tỉnh) (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn,

Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh... 【Đan pháp】: Luyện đan thuật cơ sở 【Khí pháp】: Luyện khí thuật cơ sở 【Trận pháp】: Trận pháp cơ sở 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc gia cơ quan thuật, Công Thâu gia cơ quan thuật... 【Thế lực】: Gia tộc đệ nhất ba tỉnh xung quanh 【Đội hộ vệ】: 8000 người 【Trạng thái】: Gia tộc phồn vinh 【Điểm gia tộc】: 5.5 vạn 【Điểm khí vận】: 775 vạn Hửm?

Nhìn bảng thông tin gia tộc hiện giờ, Sở Kiêu không khỏi nhíu mày.

Tu vi của hắn đã nâng lên Tam giai sơ kỳ, độ thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu cũng tăng lên 0.6%, điểm này hắn tự nhiên biết.

Chỉ là, hiện giờ tất cả tộc nhân Sở gia, tu vi bước vào Nhất giai trở lên lại đạt đến 150 người?

Hơn nữa, trong đó có ba người đã đặt chân vào Nhị giai?

Điều này khiến nội tâm hắn không khỏi có chút tò mò.

Theo bản năng, hắn trực tiếp nhấn vào thông tin của ba tộc nhân có tu vi Nhị giai. 【Tộc nhân】: Sở Sơn Hùng 【Tuổi】: 23 【Huyết mạch】: Đại vu Khoa Phụ (0.7%) 【Tu vi】: Nhị giai sơ kỳ 【Công pháp】: Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ nhất 【Thiên phú】: Sức mạnh vô cùng ... 【Tộc nhân】: Sở Trường Dịch 【Tuổi】: 20 【Huyết mạch】: Đại vu Hậu Nghệ (0.7%) 【Tu vi】: Nhị giai sơ kỳ 【Công pháp】: Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ nhất 【Thiên phú】: Tiễn tâm ... 【Tộc nhân】: Sở Cửu Chiến 【Tuổi】: 20 【Huyết mạch】: Đại vu Hình Thiên (0.7%) 【Tu vi】: Nhị giai sơ kỳ 【Công pháp】: Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ nhất 【Thiên phú】: Chiến si ...

"Chậc... ta đáng lẽ nên đoán ra từ sớm, có thể ở giai đoạn hiện tại

đặt chân vào tu vi Nhị giai, ngoài ba người họ, còn có thể là ai?" Nhìn ba thông tin tộc nhân hiển thị trên màn sáng trước mắt, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng mà, Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng lần này, theo hắn ở Hiến Vương Mộ, tu luyện hơn hai tháng, đột phá Nhị giai sơ kỳ, hắn còn có thể hiểu được.

Chương 169

Chỉ là Sở Cửu Chiến lại đi đâu?

Lại cũng đặt chân vào cảnh giới Nhị giai.

Xem ra, tên tiểu tử này cũng có kỳ ngộ của riêng mình!

"Hiện giờ gia tộc đặt chân vào tu vi Nhị giai, đã đạt đến ba người, nhiệm vụ tấn cấp gia tộc... dường như đã hoàn thành?" Đột nhiên, Sở Kiêu dường như nghĩ ra điều gì, vội vàng nhấn vào thông tin nhiệm vụ tấn cấp gia tộc.

Nhiệm vụ một: Gia tộc ngoài túc chủ ra, ít nhất phải có một cường giả Nhị giai, mười cường giả Nhất giai đỉnh phong.

Nhiệm vụ hai: Thế lực gia tộc danh chấn toàn tỉnh Tương Nam.

Nhiệm vụ ba: Điểm gia tộc đột phá một vạn điểm.

Nhiệm vụ hoàn thành, có thể nhận được gói quà lớn tấn cấp gia tộc.

"Hít... nhiệm vụ hai, nhiệm vụ ba đã sớm hoàn thành, bây giờ nhiệm vụ một cũng đã hoàn thành, vậy nhiệm vụ tấn cấp gia tộc thật sự đã chính thức hoàn thành?" Nhìn yêu cầu của nhiệm vụ tấn cấp gia tộc, Sở Kiêu vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

Hiện giờ, trong gia tộc, người bước vào Nhị giai có Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng ba người, so với yêu cầu một người của nhiệm vụ, còn nhiều hơn hai người.

Tộc nhân có tu vi Nhất giai đỉnh phong của gia tộc, lại có Sở Khứ Tà, Sở Tùy Phong, Sở Chiêu Vũ, Sở Thanh Bình, Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải... chờ đợi vừa đủ mười vị tộc nhân.

Như vậy, chẳng phải đại biểu cho việc, nhiệm vụ tấn cấp gia tộc, đã thành công hoàn thành sao?

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ tấn cấp gia tộc, có muốn tấn cấp ngay bây giờ không?" Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống, bắt đầu vang lên trong đầu hắn.

Nghe thấy giọng nói của hệ thống, Sở Kiêu vẻ mặt vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: "Tấn cấp ngay bây giờ!" "Đinh, đang tấn cấp... dự kiến thời gian tấn cấp gia tộc, cần một tháng thời gian, sau khi gia tộc tấn cấp thành công, gói quà lớn tấn cấp sẽ được gửi xuống." Ồ?

Một tháng thời gian sao?

Nghe lời hệ thống, Sở Kiêu chợt hiểu ra gật đầu, nếu cần một tháng thời gian, vậy không bằng trở về Thường Sa thành trước, đợi mọi thứ chuẩn bị xong, rồi hãy mở gói quà lớn tấn cấp gia tộc.

Hắn lại muốn xem xem, trong gói quà lớn tấn cấp gia tộc mà hắn vẫn luôn mong ngóng, sẽ xuất hiện thứ gì.

Vút!

Thu lại bảng điều khiển, Sở Kiêu từ trên phiến đá đứng dậy, cách đó không xa, Sở Trường Dịch và những người khác thấy vậy, cũng lần lượt bước lên.

"Không tệ, Nhị giai sơ kỳ, nên tiếp tục nâng cao tu vi, tuyệt đối không được sinh lòng kiêu ngạo!" Nhìn khí tức tu vi Nhị giai sơ kỳ độc đáo trên người Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng hai người, Sở Kiêu không khỏi cười gật đầu.

Khi nhìn thấy vẻ mặt của Sở Chiêu Vũ và những người khác, đều có khí tức đột phá, nụ cười trên mặt hắn, càng trở nên nồng đậm hơn.

"Đi thôi, nếu đã đều đột phá rồi, vậy chúng ta cũng nên rời đi thôi." "Vâng, tộc trưởng!" Nghe lời của Sở Kiêu, các tộc nhân lần lượt cúi

người hành lễ nói.

Vút!

Vút!

Vút!

Cùng với từng đạo tàn ảnh lóe lên, mọi người trong Hiến Vương Mộ đã biến mất không thấy.

Sau khi tìm được thành viên đội hộ vệ gia tộc hội hợp, lại dọn dẹp một lần nữa những dị thú và độc trùng có thực lực cường đại còn lại trong Trùng Cốc, Sở Kiêu liền dẫn mọi người rời khỏi Trùng Cốc.

Nhưng Trùng Cốc dù sao cũng là nơi mà Sở gia chuẩn bị làm căn cứ bí mật sau này, cho nên hắn đặc biệt để Sở Thanh ở lại, để cậu ta dẫn theo mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc, đồn trú tại Trùng Cốc.

Đợi sau khi trở về, sẽ cử người đến, bí mật xây dựng Trùng Cốc.

Khi đó, nhân viên đồn trú ở Trùng Cốc, sẽ luân phiên thay đổi.

Với tu vi Nhất giai trung kỳ của Sở Thanh hiện giờ, cộng thêm mười hai thành viên đội hộ vệ gia tộc, cũng đều lần lượt đặt chân vào cảnh giới Võ Sĩ, hiển nhiên sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

...

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, lặng lẽ đã trôi qua một tháng.

Trong một tháng này, sau khi Sở Kiêu và những người khác ra khỏi Trùng Cốc, liền trực tiếp lên thuyền, men theo sông Lan Thương đi thẳng về phía bắc.

Đợi khi ra khỏi địa giới Điền Nam, mọi người lại chuyển sang đường núi, đi thẳng về phía tỉnh Tương Nam.

Lúc trước vì số người đông đúc, lại phải cân nhắc đến những người khác, cho nên đã tốn hơn hai tháng thời gian, mọi người mới

đến được Già Long Sơn.

Bây giờ chỉ còn lại người của Sở gia, nên dù cả đoàn người không cố ý đi nhanh, nhưng vẫn chỉ mất một tháng thời gian đã đến được Thường Sa thành.

Một ngày nọ, bên ngoài thành Thường Sa!

Sở Kiêu dẫn theo Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng và toàn bộ tộc nhân Sở gia, trực tiếp bước vào thành Thường Sa.

Trên đường đi, mọi người không hề có ý định che giấu hành tung, cho nên khi Sở Kiêu và những người khác xuất hiện trong thành không lâu, các thế lực lớn trong cả thành Thường Sa đều lần lượt nhận được tin tức tộc trưởng Sở gia đã trở về.

Đặc biệt là các thế lực như Cửu Môn, khi biết tin Sở Kiêu và những người khác trở về, ai nấy đều vẻ mặt vui mừng khôn xiết, lần lượt bỏ lại công việc trong tay, chạy về phía đại viện Sở gia.

Khi Sở Kiêu và những người khác đi đến bên ngoài đại viện Sở gia, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình và toàn bộ tộc nhân Sở gia, đã sớm đứng trước cửa phủ cung kính chờ đợi.

Khi nhìn thấy Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình và những người khác, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

Chỉ vì, ở phía trước nhất của đám đông, hắn lại nhìn thấy Sở Cửu Chiến, Sở Khứ Tà, Sở Quan Kỳ và những người khác.

"Cung nghênh tộc trưởng trở về!" "Cung nghênh tộc trưởng trở về!" "Cung nghênh tộc trưởng trở về!" "..." Toàn bộ tộc nhân Sở gia đang chờ đợi, khi nhìn thấy Sở Kiêu đang đi tới phía trước, lần lượt lộ vẻ vui mừng, sau đó đồng thanh cúi người.

"Đều là người nhà, các ngươi cũng không cần như vậy!" Nhìn cảnh này, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười, phất phất tay nói.

“Tộc trưởng nói sai rồi, chúng ta thân là tộc nhân Sở thị, gặp tộc trưởng lẽ ra phải cung nghênh.” Sở Tùy Phong sắc mặt nghiêm túc, tuy Sở Kiêu không quan tâm những điều này, nhưng với tư cách là tộc nhân, họ lại không thể không quan tâm.

“Ha ha ha...

Tộc trưởng, Phong ca nói đúng đó, có một số lễ tiết, cuối cùng vẫn không thể tránh được, ngài đừng quản nữa.” Cùng với giọng nói của Sở Tùy Phong vừa dứt, Sở Cửu Chiến bên cạnh cũng không khỏi cười sảng khoái nói.

Rất nhiều tộc nhân khác, ai nấy đều có biểu cảm nghiêm túc, hiển nhiên cũng có cùng suy nghĩ.

Đối với điều này, Sở Kiêu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng, gật đầu, sau đó nhìn về phía Sở Cửu Chiến, và mấy người Sở Khứ Tà bên cạnh đánh giá một lượt, vui mừng nói: “Không tệ.” “Chuyến này ra ngoài mấy tháng, ai nấy đều trưởng thành không ít, Cửu Chiến còn đột phá Nhị giai sơ kỳ.” Nhắc đến tu vi của mình, các tộc nhân bên cạnh đều không khỏi mỉm cười, vẻ mặt vui mừng vô cùng.

Rốt cuộc, mấy tháng ra ngoài đổ đấu, ngoài việc thu được rất nhiều đồ cổ minh khí, thu hoạch lớn nhất chính là tu vi tiến thêm một bước, thậm chí còn được tử chiến một trận với đại tống tử.

Những ngày tháng vừa nâng cao tu vi, vừa tăng trưởng kinh nghiệm thực chiến này, so với việc ở nhà, khiến họ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhưng rất nhanh, Sở Cửu Chiến dường như nghĩ ra điều gì, trên mặt hiện lên chút u uất, ánh mắt nhìn về phía Sở Kiêu và những người khác bất đắc dĩ nói: “Chúng ta ra ngoài, lại bỏ lỡ cơ hội cùng tộc trưởng đổ đấu Hiến Vương Mộ, sự nguy hiểm của Trùng Cốc Hiến

Vương Mộ, ta đều đã nghe Chá Cô huynh và người của Cửu Môn nói rồi.

Thanh lân cự mãng, mấy trăm đầu dị thú, lại đủ các loại cơ quan độc trùng, Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Thậm chí còn có Hiến Vương đã chết mà vẫn có thể tử chiến với tộc trưởng một hồi lâu, dẫn động thiên lôi.

Loại quy mô mộ táng này, tuyệt đối là mộ táng nguy hiểm nhất, lớn nhất mà ta từng nghe cho đến nay, vậy mà ta lại không kịp tham gia, ta thật sự rất u uất." "Haiz, tộc trưởng, sớm biết vậy ta đã về sớm hơn, như vậy, có lẽ ta đã có thể cùng tộc trưởng đổ đấu Hiến Vương Mộ rồi." "Cũng không biết lần sau, gặp được mộ táng quy mô lớn, nguy hiểm như vậy sẽ là lúc nào, tiếc quá!!" "..." Nhắc đến Hiến Vương Mộ, không chỉ Sở Cửu Chiến, mà Sở Khứ Tà, Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã và những người khác bên cạnh, đều lần lượt vẻ mặt u uất, lộ vẻ tiếc nuối.

Sở gia, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn liên thủ, mấy ngàn tinh nhuệ cùng hành động, mấy trăm người cùng vào Trùng Cốc.

Hành động quy mô lớn như vậy, tự nhiên khiến họ thèm thuồng không thôi.

Nhìn vẻ mặt của Sở Cửu Chiến và những người khác, Sở Trường Dịch, Sở Chiêu Vũ và toàn bộ tộc nhân, lần lượt lộ vẻ tươi cười.

Rốt cuộc, hành động đổ đấu quy mô lớn này, họ đã kịp tham gia, ai nấy tu vi đều nâng cao một tiểu cảnh giới, khiến các tộc nhân khác ghen tị.

"Được rồi, các ngươi cũng không cần như vậy, mộ táng của Đại Việt nhiều vô kể, Hiến Vương Mộ tuy hung hiểm đáng sợ, quy mô hoành tráng, nhưng mộ táng không kém gì nó, cũng không phải là ít.

Đợi sau này gặp được mộ táng quy mô như vậy, sẽ dẫn các ngươi theo." Sở Kiêu cười sảng khoái, có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói.

"Tộc trưởng, không biết lần này Hiến Vương Mộ thu hoạch thế nào?" Lúc này, Sở Tùy Phong bên cạnh có chút tò mò hỏi.

Sở Kiêu nghe vậy, không khỏi khẽ cười.

Sở Trường Dịch bên cạnh mở miệng nói: "Phong ca, chuyến này Hiến Vương Mộ vàng bạc ngọc khí, đồ cổ minh khí chất chồng như núi, dù có phải chia cho Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Cửu Môn một ít, Sở gia chúng ta vẫn chiếm phần lớn.

Nhưng đối với Sở gia chúng ta mà nói, thu hoạch lớn nhất không phải những thứ này, mà là thi thể và nội đan của mấy trăm đầu dị thú, cùng với một cây Nhục Linh Chi khổng lồ, và rất nhiều dược liệu.

Những thứ này đều là dược liệu tốt để luyện đan, luyện khí, có thể trực tiếp nâng cao thực lực của Sở gia chúng ta nhất." Hít... mấy trăm thi thể và nội đan dị thú?

Nghe lời Sở Trường Dịch, ngay cả Sở Tùy Phong và những người khác, cũng không khỏi hít một hơi, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Rốt cuộc, mộ táng bình thường, tìm được một con dị thú cũng khó, không ngờ một chuyến Hiến Vương Mộ lại có đến mấy trăm con.

Trên thị trường mỗi một viên nội đan dị thú, đều có giá trị liên thành, thậm chí là có tiền cũng không mua được.

Đối với họ, thi thể và nội đan của những dị thú này, giá trị bao nhiêu tiền, cũng không quan trọng.

Chương 170

Quan trọng là, những thứ này, đích thực đều là dược liệu tốt để luyện đan, luyện khí.

Thậm chí cơ quan thuật, bố trận, cũng có thể dùng những thứ này.

Tà đối với họ mà nói, quả thực có giá trị hơn nhiều so với những đồ cổ minh khí kia.

“.

Tốt tốt tốt, như vậy, có những thứ này, Sở gia chúng ta về mặt đan, khí, trận tam pháp, sẽ tiến thêm một bước nữa.” Sở Tùy Phong vẻ mặt vui mừng, liên tục gật đầu nói.

“Được rồi, những chuyện này sau này hãy nói, chúng ta vào phủ trước đã!” Nhìn mọi người chuẩn bị tiếp tục nói chuyện, Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu cười nói.

“Đúng đúng đúng, suýt nữa thì quên, chúng ta đang ở ngoài phủ, tộc trưởng, chúng ta mau vào trong trước đi, tộc trưởng và mọi người đi đường xa mệt nhọc, trước tiên hãy ăn một bữa no nê, rồi nghỉ ngơi một ngày, ngày mai hãy nói tiếp những chuyện này.” Sở Tùy Phong nghe vậy, lập tức nói.

“Haizz, vừa nói đến những chuyện này, lại quên mất.” Sở Kiêu bất đắc dĩ cười, sau đó dẫn theo mọi người, lần lượt đi vào trong Sở phủ.

“Đinh, một tháng đã qua, gia tộc tấn cấp hoàn thành, hiện giờ đẳng cấp gia tộc là cấp 1, chúc mừng túc chủ nhận được gói quà lớn tấn thăng gia tộc, có muốn mở không?” Ngay khi Sở Kiêu vừa bước vào đại viện Sở phủ, giọng nói của hệ thống, đột nhiên vang lên trong đầu

hắn.

Gia tộc tấn cấp hoàn thành?

Sở Kiêu bước chân khựng lại, trong con ngươi không khỏi hiện lên một tia vui mừng.

Một tháng rồi, đẳng cấp gia tộc cuối cùng cũng tấn thăng thành công.

Cũng không biết trong gói quà lớn tấn cấp gia tộc, sẽ có những thứ gì.

Trong lòng vui mừng, tò mò, Sở Kiêu định mở ngay gói quà lớn tấn cấp, nhưng nghĩ lại, hắn cố nén lại sự thôi thúc này, chuẩn bị đợi khi về phòng rồi hãy mở.

Tuy nhiên, ngay khi vừa đi vào Sở phủ không lâu, liền nghe có tộc nhân báo, Chá Cô Tiêu của Bàn Sơn, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng của Cửu Môn và những người khác đến thăm.

Thấy vậy, Sở Kiêu cũng đành tạm thời gác lại việc mở gói quà lớn tấn cấp gia tộc, chuẩn bị đợi sau khi tiếp đãi Chá Cô Tiêu và những người khác rồi hãy nói.

"Bọn họ hiện đang ở đâu?" Sở Kiêu nhìn tộc nhân đến báo tin hỏi.

"Tộc trưởng, Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn và những người khác hiện đang ở chính đường." "Thôi được, vậy chúng ta đến xem trước đã, lời nguyền rắn thần của phái Bàn Sơn, cũng phải giải quyết sớm mới được." Sở Kiêu gật đầu, sau đó chắp hai tay sau lưng, dẫn theo một đám tộc nhân, đi về phía chính đường. ...

Trong chính đường của Sở phủ!

Chá Cô Tiêu, Lão Dương Nhân, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và những người khác đều tề tựu tại đây.

Ngô gia, Giải gia, hai vị đương gia mới là Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu cũng đang ngồi trên ghế bên cạnh. "Ngũ gia, Cửu gia, khoảng thời gian này Ngô gia và Giải gia không bị kẻ đó quấy rầy nữa chứ?" Nhìn Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu đang ngồi trên ghế, trông như hai đứa trẻ, Tề Thiết Chủy không khỏi mỉm cười hỏi. "Đa tạ Bát gia quan tâm, lần này cũng may nhờ có chư vị, nếu không Ngô, Giải hai nhà chúng tôi e rằng thật sự phải bị xóa tên khỏi Cửu Môn." Ngô Tiểu Cẩu sắc mặt nghiêm túc, đứng dậy, chắp tay hành lễ với mọi người.

Giải Cửu bên cạnh cũng gật đầu, trầm giọng nói: "Thế lực bên ngoài tuy không dám tái phạm, nhưng nội bộ Giải gia ta vẫn còn rất nhiều người muốn đuổi ta khỏi vị trí đương gia." Nghe vậy, Trương Khải Sơn lập tức nhíu mày: "Nội bộ Giải gia ta đã thanh tẩy một lần, vậy mà vẫn chưa chết tâm?" "Phật gia, đó là nhân tính.

Tuy không dám công khai phản đối, nhưng âm thầm giở trò chắc chắn không thiếu." Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu nói. "Không sao cả, hiện tại không dám công khai là được rồi, chỉ cần cho ta thêm vài năm nữa, đợi ta lớn thêm một chút, có những kẻ ta sẽ không tha cho một ai." Giải Cửu thần sắc lạnh lùng.

Tuy trông cậu ta vẫn như một đứa trẻ, nhưng sau mấy tháng tranh đấu gia tộc, vị Cửu gia non nớt này đã có thêm vài phần trưởng thành. "Ngũ gia, Cửu gia, hai vị không phải có quan hệ rất tốt với Ngũ Hành và Thất Dạ của Sở gia sao?

Lúc rảnh rỗi nên mời họ đến phủ chơi nhiều hơn." Lúc này, Tề Thiết Chủy đột nhiên cười, nói với ẩn ý.

Thường xuyên mời Sở Ngũ Hành, Sở Thất Dạ?

Nghe vậy, Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu nhíu mày, rồi gật đầu.

Trương Khải Sơn và những người khác trong sảnh cũng không khỏi mỉm cười.

Có những lúc, khi năng lực bản thân không đủ, việc mượn một chút ngoại lực cũng không phải là chuyện xấu.

Hơn nữa, Cửu Môn vốn là thế lực phụ thuộc của Sở gia, tộc nhân Sở gia đã có quan hệ tốt với Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu, giúp đỡ một vài việc nhỏ cũng không thành vấn đề.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên có một nhóm người bước vào.

Người dẫn đầu chính là Sở Kiêu!

Theo sau hắn là Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Tùy Phong, Sở Chiêu Võ và những người khác.

Khi thấy Sở Kiêu và đám người, Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn và mọi người đều đứng dậy, mặt lộ vẻ vui mừng, cung kính hành lễ, đồng thanh nói: "Kính kiến Sở tộc trưởng!" "Kính kiến Trường Dịch huynh, Cửu Chiến huynh..." "Kính kiến Chiêu Võ gia!" Nhìn mọi người, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười, đưa tay hư áp, rồi bước lên ghế chủ vị ngồi xuống.

Những người khác cũng lần lượt tìm chỗ ngồi. "Thế nào, thời gian qua Bàn Sơn, Cửu Môn ra sao rồi?" Sở Kiêu mỉm cười, nhìn mọi người hỏi. "Thưa Sở tộc trưởng, sau khi trở về, vài ngày sau chúng tôi đã tổ chức một tang lễ long trọng cho tất cả những người đã chết trong Hiến Vương Mộ, việc này đã gây chấn động cả thành Thường Sa." "Thời gian qua thành Thường Sa không có chuyện gì lớn, các gia tộc đều đang phát triển ổn định." "Chỉ có Ngô gia và Giải gia gặp chút rắc rối, nhưng bây giờ cũng đã ổn thỏa." "..." Nghe mọi người nói, Sở Kiêu gật đầu, về chuyện của Ngô gia và Giải gia, hắn cũng không quản nhiều.

Dù sao, Ngô Tiểu Cẩu và Giải Cửu đã trở thành đương gia của hai nhà.

Tạm thời lại có các thế lực khác của Cửu Môn bảo hộ, cơ bản không có phiền phức lớn.

Đợi vài năm nữa, với thủ đoạn của hai người, nếu không thể hoàn toàn ổn định Ngô gia và Giải gia, vậy chứng tỏ hai người họ căn bản không đáng để bồi dưỡng. "Chuyến đi Hiến Vương Mộ lần này, các bên đều tổn thất nặng nề, cho nên phần thu hoạch nên có tự nhiên sẽ không thiếu.

Hai ngày nữa Sở gia ta sẽ có tộc nhân đến cửa, giao lại phần cổ đổng minh khí thuộc về các vị." "Ngoài ra, Nhục Thái Tuế khổng lồ kia là do chúng ta cùng nhau phát hiện, phần nội đan dị thú của các vị cũng có.

Sở gia ta dự định dùng toàn bộ chúng để luyện chế thành đan dược." "Đợi đan dược luyện chế xong, cũng sẽ gửi cho mỗi nhà một hai bình, không biết ý các vị thế nào?" Nhìn mọi người trong sảnh, Sở Kiêu trầm tư một lúc rồi lên tiếng.

Mấy trăm viên nội đan, cùng với Nhục Thái Tuế to hơn người, nếu toàn bộ luyện chế thành đan dược, số lượng chắc chắn sẽ cực kỳ nhiều.

Lúc đó, chia cho Bàn Sơn và Cửu Môn một ít cũng không đáng kể.

Dù sao chuyến đi Hiến Vương Mộ lần này, Bàn Sơn và Cửu Môn quả thật đã góp không ít sức, cũng đã giết không ít dị thú.

Đã cùng nhau xuống mộ, phần thuộc về họ, Sở Kiêu tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Huống hồ, bây giờ Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác đều đã thần phục, cho một ít đan dược cũng chẳng phải chuyện lớn.

Không chỉ vậy, bên phía Tả Lĩnh, lúc đó cũng sẽ gửi một ít đan

dược qua.

Khi nghe những lời Sở Kiêu nói, mọi người không những không có chút oán giận nào, ngược lại ai nấy đều vô cùng vui mừng.

Dù sao, năng lực luyện đan của Sở gia, họ đã sớm nghe danh. "Trước đây ở Hiến Vương Mộ, ta từng nói, đợi khi về thành Thường Sa, sẽ ban cho các ngươi một hồi thiên đại tạo hóa." "Hôm nay, hồi tạo hóa này, ta sẽ ban cho các ngươi!" Trong chính đường, Sở Kiêu thần tình bình tĩnh, nhìn mọi người trong sảnh, chậm rãi lên tiếng.

Ong!

Không đợi mọi người lên tiếng, chỉ thấy Sở Kiêu đột nhiên đưa tay phải ra, trong chốc lát, từng đạo thần quang màu vàng kim trực tiếp bắn ra từ trong tay hắn, rồi trong nháy mắt dung nhập vào trong đầu của Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác.

Khoảnh khắc từng đạo kim quang dung nhập vào não hải, chúng lập tức hóa thành từng văn tự màu vàng, không ngừng xoay chuyển trong đầu mọi người, cuối cùng hóa thành một dòng lũ thông tin.

Nhân Tiên Võ Đạo: Luyện nhục võ sinh, luyện cân võ đồ, luyện bì mô võ sĩ, luyện cốt võ sư, luyện nội tạng tiên thiên võ sư, hoán huyết võ thánh, luyện khiếu nhân tiên...

Từng cảnh giới tu luyện huyền ảo, cùng với phương pháp tu luyện không thể tưởng tượng nổi.

Giờ phút này khiến cho Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn và những người khác đều không khỏi chấn kinh.

Phương pháp tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo, so với hệ thống quốc thuật, nếu dưới Hoán Huyết Võ Thánh, sự chênh lệch của mỗi cảnh giới không lớn lắm, thậm chí có cường giả quốc thuật còn có thể làm

tốt hơn.

Nhưng một khi bước vào Hoán Huyết Võ Thánh, đó gần như là một bước nhảy vọt chưa từng có, chiến lực tăng lên kinh khủng, quả thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Đặc biệt là khi đạt đến cảnh giới Nhân Tiên, chiến lực khủng bố đó, có khác gì tiên thần?

Huyết nhục diễn sinh, thân thể bất diệt, chưởng khống quy tắc, phấn toái chân không...

Sinh mệnh gần như không có điểm cuối!

Trên đời này, lại có phương pháp tu luyện không thể tưởng tượng nổi như vậy?

Là người sớm được Sở Kiêu truyền thừa phương pháp tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo, Tề Thiết Chủy nhìn thấy vẻ mặt chấn kinh và bối rối của mọi người, không khỏi mỉm cười.

Hiện tại, ông ta đã sớm tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo, đạt đến cảnh giới Võ Sĩ.

Có lẽ đợi sau khi Sở gia gửi đan dược đến, có thể nhân cơ hội này trực tiếp đột phá, bước vào Luyện Cốt Võ Sư.

Khi đó, về cơ bản đại đa số cường giả Đan Kình của quốc thuật cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của ông ta. "Đinh, phát hiện túc chủ thu phục khí vận thế lực Cửu Môn, chúc mừng túc chủ nhận được 2.000.000 Khí vận điểm." Hử? "..." Hử?

Nghe thấy âm thanh đột nhiên truyền đến trong đầu từ hệ thống, Sở Kiêu lập tức nhướng mày.

Cửu Môn...

Chương 171

triệt để thần phục?

Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía các vị đương gia của Cửu Môn.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Tiểu Cẩu, Tề Thiết Chủy, Giải Cửu, năm người này đã sớm trở thành tử trung của hắn.

Lão Dương Nhân tuy là Tứ gia của Cửu Môn, nhưng xét cho cùng, vẫn thuộc một mạch Bàn Sơn.

Hiện tại Bàn Sơn cũng đã thần phục, Lão Dương Nhân tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Về phần Hoắc Tam Nương, đối phương vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn gả vào Sở gia, trở thành nữ nhân của hắn.

Bán Tiệt Lý, Hắc Bối Lão Lục, e rằng đến tận bây giờ mới triệt để thần phục.

Hiện tại, cùng với sự thần phục của Cửu Môn, lại một lần nữa mang về cho hắn hai triệu Khí vận điểm.

Khiến cho tổng số Khí vận điểm mà Sở Kiêu sở hữu đạt đến con số hơn chín triệu.

Một con số khổng lồ như vậy, nếu đổi thành Gia tộc điểm, cũng đã gần một triệu rồi. "Nhân Tiên Võ Đạo... loại phương pháp tu luyện này lại khủng bố đến vậy?

Đặc biệt là Luyện Khiếu Nhân Tiên cuối cùng, đó có khác gì thần ma?" "Hít... không thể tưởng tượng nổi, tích huyết trọng sinh, thân thể bất diệt, phi thiên độn địa, trường sinh bất tử, e rằng ngay cả Xà Thần cũng không được như vậy đi?" "Tạo hóa!

Đại tạo hóa!

Không ngờ Sở tộc trưởng lại ban cho chúng ta thiên đại tạo hóa như vậy..." "..." Lúc này, Chá Cô Tiêu, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác cuối cùng cũng hoàn hồn, ai nấy đều thần tình kích động, ánh mắt cuồng nhiệt và sùng kính nhìn về phía Sở Kiêu.

Ngay sau đó, chỉ thấy mọi người đồng loạt đứng dậy, thần tình cực kỳ cung kính, chắp tay hành lễ với Sở Kiêu, dõng dạc nói: "Tạ Sở tộc trưởng ban pháp, chúng tôi sau này, nhất định sẽ lấy Sở tộc trưởng, Sở gia làm đầu, tuyệt đối không có nửa điểm hai lòng, nếu vi phạm lời này, trời đất cùng tru!" Nghe những lời mọi người nói, cùng với ánh mắt cực kỳ kiên định và sùng kính của họ, Sở Kiêu không khỏi nhàn nhạt cười, rồi phất tay nói: "Các ngươi không cần như vậy, đã chọn lựa trung thành với Sở gia ta, phần thưởng nên có, tự nhiên sẽ không thiếu.

Cảnh giới ghi chép trên Nhân Tiên Võ Đạo, càng về sau càng khó tu luyện, nhưng thực lực lại càng ngày càng khủng bố.

Sau này, hãy chăm chỉ tu luyện pháp này, phấn đấu để trở nên mạnh hơn." Lời của Sở Kiêu vừa dứt, mọi người đều trịnh trọng gật đầu.

Công pháp nghịch thiên cường đại như vậy, gọi là tiên pháp cũng không quá lời, làm sao có thể không chăm chỉ tu luyện, thậm chí hận không thể lập tức quay về tu luyện ngay.

Đột nhiên, Trương Khải Sơn dường như nghĩ ra điều gì, lập tức chắp tay hành lễ hỏi: "Sở tộc trưởng, không biết Nhân Tiên Võ Đạo, chúng tôi có thể truyền cho người khác không?" "Trương Khải Sơn, ngươi điên rồi sao, tiên pháp như vậy sao có thể tùy tiện ngoại truyền?" Nghe Trương Khải Sơn nói, Sở Kiêu chưa kịp mở miệng, đã

thấy Hoắc Tam Nương mặt lạnh như băng, lớn tiếng quát mắng.

Thậm chí không chỉ bà ta, ngay cả những người khác bên cạnh cũng không khỏi nhíu mày.

Phương pháp tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo, trước đây quả thực chưa từng nghe nói, có thể khiến người ta tích huyết trọng sinh, trường sinh bất tử, phi thiên độn địa, công pháp khủng bố như vậy, chẳng phải là pháp môn tu luyện của tiên thần sao?

Ngay cả công pháp gia truyền cũng không thể tùy tiện ngoại truyền, huống hồ là tiên pháp bực này?

Nhìn ánh mắt có phần không thiện cảm của mọi người, Trương Khải Sơn trong lòng giật mình, rồi vội vàng giải thích: "Sở tộc trưởng, ý của ta không phải là truyền cho người ngoài, mà là truyền cho những người khác trong Cửu Môn chúng ta." "Cũng không cần căng thẳng, Nhân Tiên Võ Đạo ta đã truyền cho các ngươi, tức là tin tưởng các ngươi.

Chỉ là công pháp bực này, quả thực không thích hợp để ngoại truyền, cho dù là người trong nội bộ Cửu Môn, cũng không thể tùy tiện truyền thụ." Sở Kiêu hai mắt híp lại, trầm ngâm một lát, rồi nhìn Sở Chiêu Võ đang ngồi trên ghế bên cạnh: "Chiêu Võ, ngươi là Cửu Môn Đề Đốc, chuyện truyền Nhân Tiên Võ Đạo cho những người khác trong Cửu Môn, do ngươi tự mình quản lý đi.

Các vị đương gia đem danh sách người được truyền pháp giao cho ngươi, sau đó do ngươi tự mình điều tra một lượt những người đó.

Ta chỉ có một yêu cầu, đó là tuyệt đối không được để lộ ra ngoài." "Vâng, tộc trưởng!" Nghe mệnh lệnh của tộc trưởng nhà mình, Sở Chiêu Võ gật đầu, rồi nhìn về phía Trương Khải Sơn và những người khác, trầm giọng nói: "Các vị đều là đương gia của Cửu Môn, muốn phát triển gia tộc của mình, ta không có ý kiến, muốn truyền pháp

Nhân Tiên Võ Đạo cho người trong gia tộc, ta cũng không có ý kiến.

Nhưng để phương pháp tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo không bị truyền ra ngoài, hôm nay ta sẽ lập một quy củ.

Bắt đầu từ hôm nay, các nhà tốt nhất nên chia thế lực dưới trướng thành ba bộ phận: ngoại môn, nội môn và hạch tâm.

Người thuộc ngoại môn của các gia tộc, tuyệt đối không được phép tu luyện pháp Nhân Tiên Võ Đạo.

Người thuộc nội môn, có thể tu hành phương pháp tu luyện của ba cảnh giới đầu tiên.

Chỉ có những người hạch tâm nhất, mới có thể tiếp xúc với công pháp của cảnh giới Võ Sư và trở lên.

Đồng thời, ta sẽ dẫn thêm một nhóm thành viên đội hộ vệ gia tộc của Sở gia vào Cửu Môn, thành lập một môn mới.

Gọi là Giám Sát Môn!

Mục đích chủ yếu là để giám sát toàn bộ Cửu Môn.

Trước khi các nhà truyền pháp, bắt buộc phải báo cáo trước danh sách truyền pháp cho Giám Sát Môn.

Chỉ sau khi Giám Sát Môn đồng ý, các vị mới có thể truyền pháp.

Chuyện này toàn bộ Giám Sát Môn sẽ theo dõi các nhà, nếu nhà nào dám vi phạm quy định, trực tiếp phế bỏ toàn thân tu vi.

Đồng thời, nếu nhà nào để lộ pháp Nhân Tiên Võ Đạo ra ngoài Cửu Môn, không chỉ phải phế tu vi, mà còn phải trục xuất trực tiếp khỏi Cửu Môn.

Đối với điều này, các vị thấy thế nào?!" Sở Chiêu Võ thần tình lạnh như băng, ánh mắt không ngừng quét qua các vị đương gia Cửu Môn.

Giọng nói của y còn ẩn chứa một luồng sát ý và lệ khí cực kỳ khủng bố.

Rõ ràng, nếu có ai trong Cửu Môn vi phạm quy định, y thật sự sẽ hạ sát thủ, tuyệt đối không nhẹ tay.

Lúc này, sau khi nghe quy định mới do Sở Chiêu Võ lập ra, một đám đương gia Cửu Môn lại không có chút bất mãn nào, ngược lại ai nấy đều tán thành gật đầu.

Đối với họ, pháp Nhân Tiên Võ Đạo dù Sở Chiêu Võ không nói, khi truyền pháp họ cũng sẽ cẩn thận xác định đối phương thật sự không có vấn đề gì mới làm như vậy. "Sở tộc trưởng, ngài yên tâm, ta nếu có truyền pháp cho tộc Zagrama, cũng nhất định sẽ thẩm tra kỹ lưỡng." Lúc này, Chá Cô Tiêu bên cạnh cũng đúng lúc lên tiếng hứa hẹn.

Nghe vậy, Sở Kiêu không khỏi cười gật đầu, rồi nhìn Trương Khải Sơn và những người khác nói: "Về chuyện truyền pháp trong Cửu Môn, nội bộ Cửu Môn các người tự xử lý cho tốt.

Nếu không có chuyện gì, thì lui xuống trước đi!" "Vâng, Sở tộc trưởng, vậy chúng tôi xin không làm phiền nữa!" Nghe vậy, Trương Khải Sơn nhìn Chá Cô Tiêu bên cạnh, rồi đứng dậy chắp tay hành lễ. "Sở tộc trưởng, vậy chúng tôi xin cáo từ!" "Cáo từ!" "Cáo từ!" "..." Một đám người Cửu Môn đứng dậy, lần lượt chắp tay hành lễ, chậm rãi lui ra khỏi chính đường rời đi.

Nhưng, cũng có ngoại lệ!

Ví dụ như...

Hoắc Tam Nương!

Nhìn Hoắc Tam Nương vẫn ngồi yên ở đó không nhúc nhích, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào mình, không hề che giấu sự ái mộ

trong đó, Sở Kiêu không khỏi bật cười. "Cẩm Tích, có chuyện gì sao?" "Có chứ!" "Khi nào ngài cưới ta?" Hoắc Tam Nương mặt mày tươi cười, không hề lẳng nhẳng, trực tiếp hỏi thẳng. "Cưới?" Sở Kiêu nghe vậy, nhướng mày: "Chẳng phải lúc đầu nói đợi thêm sao?" "Lúc đầu là lúc đầu, bây giờ là bây giờ, ngài đã chứng minh thực lực của mình, thế lực Sở gia hiện nay cũng ngày càng lớn mạnh.

Ta biết, Hồng cô nương bên Tả Lĩnh kia, ánh mắt nhìn ngài hận không thể ăn tươi nuốt sống ngài.

Không làm được chính thê của Sở Kiêu, ta cũng phải là người đầu tiên gả cho ngài." Hoắc Tam Nương nhíu mày, lời nói mang theo vài phần ghen tuông.

Trước đây khi đổ đấu ở Hiến Vương Mộ, bà ta không chỉ một lần thấy ánh mắt của Hồng cô nương bên Tả Lĩnh nhìn Sở lang nhà mình.

Sự nóng bỏng, ngưỡng mộ đó, nếu không nắm chặt, e rằng Hồng cô nương sẽ gả vào Sở gia trước. "Ha..." Sở Kiêu khẽ cười, đối với tâm tư của Hồng cô nương, hắn tự nhiên không thể không hiểu, nhưng không ngờ vì Hồng cô nương mà Hoắc Tam Nương lại có cảm giác cấp bách. "Nàng đã muốn gả, ta tự nhiên cũng muốn cưới, nhưng chuyện này không vội, hai ngày nữa ta sẽ đích thân đến Hoắc gia, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lưỡng hôn sự của chúng ta." Nghe Sở Kiêu hứa hẹn, Hoắc Tam Nương mày mắt vui mừng, lập tức đứng dậy, mặt mày tươi cười lại có chút gấp gáp: "Vậy ta ở Hoắc gia, cung nghênh đại giá của Sở lang.

Nếu ngài có việc, vậy ta không làm phiền nữa." Nói rồi, Hoắc Tam Nương khẽ hành lễ, sau đó chậm rãi xoay người rời đi. "Chúc mừng tộc trưởng, xem ra không lâu nữa, chúng ta sẽ có tộc trưởng phu nhân rồi." Sở Cửu Chiến cười hắc hắc, giọng nói mang theo vài phần vui mừng. "Tộc trưởng vì Sở gia ta mà dốc hết tâm sức, quả thật nên

thành thân rồi, Sở gia chúng ta hiện nay nhân khẩu ít ỏi, cũng đến lúc tộc trưởng nên khai chi tán diệp nhiều hơn rồi." "Hoắc Tam Nương là đương gia của Hoắc gia, gả cho tộc trưởng cũng hợp lý, chỉ là vị trí chính thê quả thật không quá thích hợp, nhưng tộc trưởng phu nhân lại không chỉ có thể có một người." "..." Nhìn Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến và những người khác liên tục trêu chọc, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu, rồi lườm mấy người một cái: "Mấy người các ngươi đó, vấn đề khai chi tán diệp của Sở gia ta, cũng phải nỗ lực nhiều hơn mới được.

Từng người tuổi tác cũng không còn nhỏ, nếu gặp được nữ tử thích hợp, thì cưới về Sở gia đi." "Ách... cái đó, tộc trưởng, ta có chút việc, đi trước đây." Vừa nghe tộc trưởng nhà mình bắt đầu thúc cưới, sắc mặt Sở Cửu Chiến lập tức cứng đờ, vội vàng đứng dậy, cáo lỗi một tiếng rồi vội vã đi ra ngoài. "Tộc trưởng, ta cũng có chút việc, xin phép rời đi trước." "Tộc trưởng, vậy ta cũng không làm phiền nữa." Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong và những người khác lần lượt cáo từ, chẳng mấy chốc, toàn bộ chính đường, ngoài Sở Kiêu ra, chỉ còn lại Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân hai người. "Đám người này..." Nhìn cảnh này, Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu. "Sở tộc trưởng..." Nhìn Chá Cô Tiêu đã sốt ruột không chịu nổi, Sở Kiêu nhàn nhạt cười, rồi lật tay phải.

Vút!

Trong chốc lát, một viên Mộc Trần Châu to bằng nắm tay, trông như một viên đá, trên đó có khắc hình con mắt, lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. "Chá Cô Tiêu, thực ra vừa rồi ta truyền Nhân Tiên Võ Đạo, nếu các ngươi tu luyện đến Hoán Huyết cảnh, hoàn toàn có thể giải trừ lời nguyền của bản thân." "Nhưng xem ra ngươi cũng không đợi được nữa, đã như vậy, ta sẽ trực tiếp ra tay, mượn Mộc Trần Châu, giải trừ lời nguyền của tộc Zagrama vậy." Nhìn hai người

ngay khoảnh khắc Mộc Trần Châu xuất hiện, thần tình kích động, Sở Kiêu không khỏi cười nhạt nói. "Đa tạ Sở tộc trưởng!" "Đa tạ Sở tộc trưởng!" Lời của Sở Kiêu vừa dứt, Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân lập tức đứng dậy, rồi quỳ một gối xuống đất, thần tình kích động không thôi. "Ha!" Sở Kiêu lắc đầu, rồi nhìn Mộc Trần Châu trong tay.

Một tháng trước, khi trở về thành Thường Sa, hắn đã hỏi hệ thống làm thế nào để sử dụng Mộc Trần Châu giải trừ lời nguyền Xà Thần của Chá Cô Tiêu và những người khác, liệu có cần phải đến Ác La Hải Thành như trong kịch bản đời sau không.

Câu trả lời của hệ thống đã giúp hắn tiết kiệm không ít thời gian.

Nếu là người bình thường, có lẽ thật sự phải đến Ác La Hải Thành một chuyến mới có thể giải trừ lời nguyền.

Chương 172

Nhưng với thực lực hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể dùng sức mạnh của bản thân để kích hoạt năng lượng của Mộc Trần Châu.

Khoảnh khắc năng lượng trong Mộc Trần Châu thức tỉnh, nó sẽ tỏa ra một loại sức mạnh Xà Thần đặc thù.

Khi đó, chỉ cần tộc nhân của tộc Zagrama ở trong phạm vi vài chục dặm, liền có thể hoàn toàn giải trừ phong ấn huyết mạch Xà Thần.

Huyết mạch Xà Thần hoàn toàn thức tỉnh, cái gọi là lời nguyền Xà Thần của tộc Zagrama, tự nhiên cũng được giải khai.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu lập tức thúc đẩy sức mạnh trong cơ thể, bắt đầu dung nhập vào Mộc Trần Châu.

Ông...

Theo sức mạnh của hắn dung nhập vào Mộc Trần Châu, Mộc Trần Châu lập tức bắt đầu rung lên ong ong.

Theo sức mạnh dung nhập càng lúc càng nhiều, Mộc Trần Châu càng tỏa ra hồng quang ngày càng rực rỡ.

Hồng quang nóng rực, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ chính đường.

Một luồng sức mạnh Xà Thần vô hình cổ xưa, giống như gợn sóng, nhanh chóng lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân ở gần nhất, đồng thời cảm giác cơ thể dường như đang xảy ra một loại biến hóa nào đó.

Máu bắt đầu sôi trào, một cảm giác nóng rực quét qua toàn thân,

còn có một cơn đau nhói tim bắt đầu truyền đến. "Ách a..." Chá Cô Tiêu toàn thân gân xanh nổi lên, hai quyền nắm chặt, mắt đỏ ngầu, gầm lên khàn khàn.

Ngay khoảnh khắc toàn thân Chá Cô Tiêu xảy ra lột xác, Lão Dương Nhân bên cạnh cũng bắt đầu lột xác.

Đồng thời, trong toàn bộ thành Thường Sa, tất cả tộc nhân của tộc Zagrama đều cảm nhận được sự thay đổi của bản thân.

Máu sôi trào, gân xanh nổi lên, tim đập càng lúc càng dữ dội.

Nhưng trạng thái này không kéo dài bao lâu, trước sau chỉ gần mười phút đã bắt đầu biến mất.

Sở phủ, trong chính đường!

Theo hồng quang nóng rực dần dần tiêu tan, Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân nửa quỳ trên đất, toàn thân mồ hôi như mưa, phảng phất như kiệt sức.

Chỉ là, ánh mắt của hai người lúc này lại lóe lên ánh sáng chói lòa, thần tình vui mừng vô cùng. "Được rồi, trong toàn bộ thành Thường Sa, tộc Zagrama, bao gồm cả hai người, lời nguyền Xà Thần đã hoàn toàn được giải trừ.

Từ nay về sau, sẽ không cần phải lo lắng về chuyện lời nguyền nữa." Sở Kiêu chậm rãi thu lại Mộc Trần Châu, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhìn hai người Chá Cô Tiêu dưới sảnh nói.

Lời nguyền Xà Thần...

đã được giải trừ?

Chá Cô Tiêu mặt lộ vẻ kinh hỉ, lúc này cảm thấy toàn thân trên dưới nhẹ nhõm chưa từng có, thậm chí thực lực cá nhân cũng đã đột phá. "Ta... ta đã bước vào Cương Kình?" Chá Cô Tiêu chậm rãi đứng

dậy, thần tình có chút hoảng hốt, nhìn hai tay của mình. "Sư huynh, ta cũng đã bước vào Hóa Kình... chuyện gì vậy?" Lão Dương Nhân bên cạnh cũng kinh hô một tiếng.

Chỉ giải trừ một lời nguyền Xà Thần, thực lực của hai người đều đã đột phá sao? "Hai người có thể nhìn vào lưng của nhau, xem có hình xăm không." Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hai người, Sở Kiêu không khỏi khẽ cười nói. "Hình xăm?" Chá Cô Tiêu nghe vậy, nhíu mày, rồi vội vàng xoay Lão Dương Nhân lại, nhìn vào sau lưng. "..." Chỉ thấy, trên lưng Lão Dương Nhân, hình con mắt ban đầu đã không còn, nhưng lúc này lại có thêm một hình xăm con rắn? "Sư huynh, ta cũng xem thử lưng huynh có hình xăm không." Quả nhiên, sau khi thấy trên lưng Chá Cô Tiêu cũng có một hình xăm cự xà, hai người lúc này đều không khỏi thần tình căng thẳng và khó hiểu nhìn về phía Sở Kiêu. "Sở tộc trưởng... chuyện gì vậy?" "Yên tâm, không phải chuyện xấu!" Sở Kiêu cười lắc đầu, rồi chậm rãi giải thích: "Thực ra cái gọi là lời nguyền Xà Thần của các ngươi, ngay từ đầu đã không phải là lời nguyền, mà là huyết mạch Xà Thần thức tỉnh được một nửa, nhưng lại bị phong ấn lại.

Huyết mạch Xà Thần chỉ thức tỉnh được một nửa, lại bị phong ấn trong cơ thể, cần máu và tuổi thọ của con người để cung cấp dưỡng chất.

Cũng chính vì vậy, tộc Zagrama mới vào khoảng bốn mươi tuổi, liền vì máu biến thành màu vàng kim, ngày càng đặc quánh, đến cuối cùng đau đớn mà chết.

Bây giờ ta mượn Mộc Trần Châu, đã hoàn toàn thức tỉnh huyết mạch Xà Thần, cho nên cái gọi là lời nguyền Xà Thần tự nhiên được giải trừ.

Hình xăm cự xà vừa rồi, chẳng qua chỉ là dấu hiệu sau khi thức

tỉnh huyết mạch Xà Thần mà thôi.

Đồng thời, huyết mạch Xà Thần thức tỉnh, cũng khiến tu vi của hai người các ngươi đều có sự tăng trưởng khác nhau.

Sức mạnh huyết mạch có nhiều công dụng, lúc rảnh rỗi cũng có thể nghiên cứu thêm." Sau khi nghe Sở Kiêu giải thích, Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân hai người đều thần tình ngây dại, trong lòng khó có thể tin nổi.

Lời nguyền Xà Thần, chỉ là do huyết mạch Xà Thần chưa hoàn toàn thức tỉnh?

Bây giờ, sau khi huyết mạch Xà Thần thức tỉnh, không chỉ lời nguyền biến mất, mà sau này còn có thể nhận được không ít lợi ích?

Lượng thông tin này khiến hai người đều không khỏi vô cùng cảm thán.

Đúng là tạo hóa trêu ngươi... "Đúng rồi, vừa rồi ta suýt quên hỏi, tộc nhân của tộc Zagrama, đều đã được đưa đến thành Thường Sa chưa?" Đột nhiên, Sở Kiêu dường như nghĩ ra điều gì, vội vàng lên tiếng hỏi. "Ách... từ khi ta lên đường đến Hiến Vương Mộ, ta đã thông báo cho tất cả tộc nhân của tộc Zagrama đều đến thành Thường Sa.

Sở tộc trưởng hỏi điều này có việc gì không?" Chá Cô Tiêu có chút khó hiểu hỏi. "Đều ở đây là tốt rồi!" Sở Kiêu trong lòng cũng thở phào một hơi, vừa rồi vội vàng giải trừ lời nguyền cho Chá Cô Tiêu và những người khác, thật sự quên mất các tộc nhân khác của tộc Zagrama.

Nếu lúc này có một bộ phận tộc nhân của tộc Zagrama không ở thành Thường Sa, vậy thì thật lúng túng rồi.

Trong Mộc Trần Châu, chút sức mạnh Xà Thần cuối cùng, trong

lúc thức tỉnh huyết mạch Xà Thần vừa rồi, đã hoàn toàn tiêu hao hết.

Nếu lúc này, có những tộc nhân khác của tộc Zagrama chưa được giải trừ lời nguyền, e rằng cả đời này cũng không thể giải trừ được nữa.

May mà Chá Cô Tiêu đã sớm đưa tất cả tộc nhân đến thành Thường Sa, nếu không thì thật lúng túng rồi. "Được rồi, bây giờ huyết mạch Xà Thần của các ngươi đã thức tỉnh, lời nguyền đã hoàn toàn giải trừ, nếu không có chuyện gì, thì đều trở về đi!" Sở Kiêu hoàn hồn, phất tay với hai người, bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong, hắn có chút cấp bách, hận không thể lập tức quay về phòng mở Gói quà lớn thăng cấp gia tộc, xem bên trong rốt cuộc có bảo bối gì. "Sở tộc trưởng, bất kể là huyết mạch Xà Thần thức tỉnh cũng tốt, lời nguyền Xà Thần cũng được, từ nay tộc Zagrama chúng ta thoát khỏi cảnh ngộ đó, đều là nhờ Sở tộc trưởng ra tay.

Ta, Chá Cô Tiêu, từ nay về sau tính mạng này, thậm chí cả tộc Zagrama, đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngài." Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân, trịnh trọng hành lễ, cung kính nói. "Muốn phục vụ cho ta, với tu vi hiện tại, còn xa mới đủ.

Sau này thực lực Sở gia ta sẽ ngày càng mạnh, nếu không nỗ lực tu luyện, làm sao có thể theo kịp bước chân của Sở gia ta?" "Cho nên, bắt đầu từ hôm nay, hãy chăm chỉ tu luyện, Nhân Tiên Võ Đạo ta đã truyền cho các ngươi." "Đợi khi các ngươi tu luyện đến Phấn Toái Chân Không, ta sẽ ban cho các ngươi phương pháp tu luyện mạnh hơn nữa." Sở Kiêu nghe vậy, nhìn sâu vào hai người nói.

Tộc Zagrama đã thức tỉnh huyết mạch Xà Thần, từ nay về sau, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ nhanh hơn người khác không ít.

Đặc biệt là Chá Cô Tiêu, người có thiên phú mạnh nhất trong lịch sử tộc Zagrama.

Thức tỉnh huyết mạch Xà Thần, hiện tại Chá Cô Tiêu luận về thực lực tuyệt đối mạnh hơn cả Trương Linh.

Trương Linh dựa vào huyết mạch Kỳ Lân, có thể từ Hóa Kình trực tiếp thăng lên Cương Kình, Chá Cô Tiêu có lẽ dưới cực hạn, có thể trực tiếp bước vào cảnh giới cao nhất của quốc thuật.

Đợi hắn chuyển sang tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo, thực lực cũng sẽ nhanh chóng tăng lên, chiến lực tương lai cũng sẽ ngày càng mạnh mẽ.

Nói thật, trong cả Bàn Sơn và Cửu Môn, người hắn coi trọng nhất chính là Chá Cô Tiêu.

Thứ hai mới đến Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng, Lão Dương Nhân, và Hắc Bối Lão Lục.

Về phần những người còn lại, tuy cũng sẽ có thành tựu, nhưng theo thời gian trôi qua, tu vi của họ cũng sẽ bị kéo giãn khoảng cách.

Lúc này, sau khi nghe những lời Sở Kiêu nói, Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân, thần tình vô cùng trịnh trọng nói: "Xin Sở tộc trưởng yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài." "Được rồi, trở về chăm chỉ tu luyện đi!" Sở Kiêu mỉm cười, phất tay nói. "Vậy Sở tộc trưởng, chúng tôi cáo từ!" Chá Cô Tiêu và Lão Dương Nhân cung kính hành lễ, sau đó xoay người rời khỏi chính đường.

Đợi hai người rời đi, Sở Kiêu lập tức đứng dậy, cũng đi về phía sân của mình.

Nhanh chóng trở về sân của mình, vào phòng ngủ, khóa trái cửa phòng, rồi trực tiếp ngồi xếp bằng trên giường, thầm nói với hệ thống: "Hệ thống, mở Gói quà lớn thăng cấp gia tộc." "Đinh, đang mở Gói quà lớn thăng cấp gia tộc..." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được

【Gia tộc tổ địa】, 【Gia tộc tộc phổ】, 【Công pháp các】, 【Trấn tộc thần khí】×1, 【Cơ hội thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu một lần】." 【Gia tộc tổ địa】: Một gia tộc siêu nhiên chư thiên vô lượng vĩnh hằng bất hủ, sao có thể thiếu một gia tộc tổ địa chân chính?

Đây là không gian tổ địa chuyên thuộc về Sở thị gia tộc, túc chủ có thể dùng Gia tộc điểm để nâng cấp không gian tổ địa, trưởng thành vô hạn, chỉ cần Gia tộc điểm đủ, hóa thành một phương vĩnh hằng đại giới cũng không phải là không thể. "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được 【Gia tộc tổ địa】, 【Gia tộc tộc phổ】, 【Công pháp các】, 【Trấn tộc thần khí】×1, 【Cơ hội thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu một lần】." 【Gia tộc tổ địa】: Một gia tộc siêu nhiên chư thiên vô lượng vĩnh hằng bất hủ, sao có thể thiếu một gia tộc tổ địa chân chính?

Đây là không gian tổ địa chuyên thuộc về Sở thị gia tộc, túc chủ có thể dùng Gia tộc điểm để nâng cấp không gian tổ địa.

Không gian tổ địa trưởng thành vô hạn, chỉ cần Gia tộc điểm đủ, hóa thành một phương vĩnh hằng đại giới cũng không phải là không thể.

Túc chủ có thể cụ hiện hóa và ràng buộc với không gian tổ địa, túc chủ bất diệt, gia tộc tổ địa vĩnh tồn!

Chương 173

(Chú thích: Gia tộc tổ địa tự động sinh ra thẻ bài gia tộc, tộc nhân có thể dùng thẻ bài gia tộc để tiến vào không gian tổ địa.) 【Gia tộc tộc phổ】: Tộc phổ chuyên thuộc của Sở thị gia tộc, có thể tự động ghi lại tên, tiểu sử và các thông tin khác của tộc nhân.

Thân là tộc trưởng, túc chủ có thể mượn sức mạnh của cả tộc, tập trung vào gia tộc tộc phổ, bộc phát ra uy lực siêu cường, gia tộc càng mạnh, tộc phổ càng mạnh. 【Công pháp các】: Một gia tộc định sẵn sẽ trở thành chư thiên vô lượng vĩnh hằng bất hủ, tuyệt đối không thể thiếu nơi cất giữ công pháp, thần thông.

Túc chủ có thể đem tất cả công pháp, chiến kỹ, thần thông của mình, chỉ cần một ý niệm là có thể thu lục vào công pháp các, để cho tất cả tộc nhân hiện tại và tương lai quan sát, tu luyện. 【Trấn tộc thần khí】: Nền tảng chân chính của một gia tộc, có thể trấn giữ một tộc vĩnh hằng, ràng buộc với túc chủ.

Túc chủ càng mạnh, trấn tộc thần khí càng mạnh.

Túc chủ tự mình sử dụng trấn tộc thần khí, có thể bộc phát ra gấp mười, gấp trăm lần chiến lực của túc chủ. (Chú thích: Ngoại hình trấn tộc thần khí, túc chủ có thể tùy ý lựa chọn.

Sử dụng trấn tộc thần khí sẽ tiêu hao khí vận của gia tộc, thậm chí có thể tổn hại đến căn cơ, tu vi của túc chủ, hãy thận trọng khi dùng!) 【Cơ hội rút thưởng huyết mạch Tổ Vu】: Túc chủ có thể ngẫu nhiên rút được cơ hội thức tỉnh huyết mạch của một vị Tổ Vu. "Hít..." Nghe âm thanh hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu cả người không khỏi trừng lớn mắt, thần tình kinh ngạc đến cực điểm.

Khoảnh khắc này, cho dù có là thái sơn sập trước mặt cũng không

biến sắc, cũng không thể không chấn kinh.

Thực sự là những thứ nhận được trong Gói quà lớn thăng cấp gia tộc lần này quá đỗi kinh hỉ.

Ngoài gia tộc tộc phổ đã biết trước, còn có một không gian gia tộc tổ địa.

Phải biết, không gian gia tộc tổ địa có thể nâng cấp vô hạn.

Chỉ cần Gia tộc điểm đủ, tương lai trở thành một phương vĩnh hằng đại giới cũng không phải là không thể.

Sở thị gia tộc, tương lai chắc chắn sẽ bước vào chư thiên vạn giới, sẽ cạnh tranh với vô số gia tộc, thế lực của các thế giới khác.

Mục tiêu của Sở thị gia tộc là trở thành gia tộc vĩnh hằng bất hủ chân chính của chư thiên vô lượng, một gia tộc tổ địa tự nhiên là không thể thiếu.

Tuy hiện tại Sở Thị Sơn Trang không tệ, nhưng cũng chỉ giới hạn trong thế giới Đạo Mộ Tống mà thôi.

Tương lai nếu thật sự đặt chân đến chư thiên, có không gian gia tộc tổ địa, không nghi ngờ gì sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Dù sao, chỉ cần có thẻ bài gia tộc, là có thể tùy lúc trở về không gian gia tộc tổ địa.

Đồng thời, nếu tương lai Sở thị gia tộc gặp phải đại địch, tộc nhân lui về không gian gia tộc tổ địa, cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Cho nên, không gian gia tộc tổ địa, đối với sự phát triển của toàn bộ Sở thị gia tộc, tuyệt đối có tác dụng khó có thể tưởng tượng.

Ngoài ra, trấn tộc thần khí kia cũng cực kỳ nghịch thiên.

Thân là tộc trưởng gia tộc, nếu sử dụng trấn tộc thần khí, lại có thể bộc phát ra gấp mười, gấp trăm lần chiến lực của bản thân.

Đây là khái niệm gì?

Phải biết rằng, hiện tại hắn đột phá tam giai sơ kỳ, chiến lực tuyệt đối đã đặt chân đến ngũ giai đỉnh phong, thậm chí có thể sánh ngang với lục giai.

Bản thân chiến lực đã đủ nghịch thiên, nếu lại bùng nổ gấp mười, gấp trăm lần, vậy còn gì bằng?

Uy lực của trấn tộc thần khí, chẳng phải là có thể sánh ngang với thất giai, thậm chí là bát giai sao?

Ngoài trấn tộc thần khí, công pháp các cũng là một thứ tương đối thực dụng.

Có công pháp các, sau này những công pháp, chiến kỹ, thần thông, kỹ năng... mua từ cửa hàng hệ thống, hoàn toàn có thể dùng một ý niệm, hóa thành sách, ngọc giản, đặt vào trong công pháp các.

Nếu có tộc nhân cảm thấy hứng thú, hoàn toàn có thể tự mình tu luyện, cũng không cần phải phiền phức, tự tay dạy từng người cho tộc nhân nữa.

Cơ hội thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu cuối cùng, lại cho hắn thức tỉnh một huyết mạch Tổ Vu nữa?

Chẳng lẽ một người có thể thức tỉnh nhiều huyết mạch Tổ Vu sao?

Như vậy không xảy ra xung đột sao?

Tuy trong lòng không hiểu, nhưng Sở Kiêu cũng không nghĩ nhiều.

Nếu đã hệ thống đã nói như vậy, vậy thì chắc chắn việc mang nhiều huyết mạch Tổ Vu khác nhau hoàn toàn không có vấn đề gì. "Đinh, túc chủ có tiếp nhận phần thưởng không?" "Có!" Nghe âm thanh của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu không hề do dự, lập tức gật

đầu.

Đùa sao!

Trong Gói quà lớn thăng cấp gia tộc, có nhiều thứ tốt như vậy, nếu không đồng ý tiếp nhận phần thưởng, chẳng phải là đầu óc có vấn đề sao? "Đinh, đang phát phần thưởng..." "Đinh, gia tộc tổ địa đang ràng buộc với túc chủ...

Ràng buộc thành công, túc chủ có thể tùy lúc tiến vào không gian gia tộc tổ địa." "Đinh, gia tộc tộc phổ đang ràng buộc với túc chủ...

Ràng buộc thành công..." "Đinh, công pháp các đang ràng buộc với túc chủ...

Ràng buộc thành công, túc chủ có thể tùy lúc đặt nó vào không gian gia tộc tổ địa." "Đinh, trấn tộc thần khí đang ràng buộc với túc chủ...

Ràng buộc thành công...

Xin túc chủ lựa chọn hình dạng trấn tộc thần khí...

Đao, thương, kiếm, kích, bia, đỉnh, phủ...

Và xin túc chủ đặt tên cho trấn tộc thần khí." "Đinh, túc chủ có bắt đầu thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu khác không?" Nghe âm thanh của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu nhíu mày, hình dạng của trấn tộc thần khí, thật sự phải suy nghĩ kỹ.

Đã là trấn tộc thần khí, nếu chọn đao thương kiếm kích phủ... không khỏi có vẻ hơi nhỏ mọn.

Ngược lại, chung, bia, đỉnh, ấn... những hình dạng này, có phần đại khí và hùng vĩ hơn. "Trấn tộc thần khí... vĩnh viễn trấn giữ Sở thị gia tộc, bảo hộ Sở gia vĩnh hằng bất hủ, đã như vậy, vậy thì chọn hình dạng bia đi, gọi là 【Bất Hủ Thiên Bia】." Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Sở Kiêu cuối cùng cũng nói với hệ thống. "Đinh, đã chọn hình

dạng trấn tộc thần khí, trấn tộc thần khí 【Bất Hủ Thiên Bia】 đã ràng buộc với túc chủ." Theo giọng nói của hệ thống rơi xuống, trong cõi u minh, Sở Kiêu cảm giác một tấm bia đá màu xám mờ, dường như đang đứng sừng sững ở một không gian không xác định nào đó.

Chỉ cần một ý niệm, liền có thể triệu hồi tấm bia đá màu xám mờ đó ra.

Nhưng hắn không lập tức triệu hồi, hắn có cảm giác, nếu tấm bia đá đó thật sự được triệu hồi đến thế giới này, chắc chắn sẽ xuất hiện dị tượng kinh thiên, toàn bộ Sở phủ đều sẽ hóa thành một mảnh phế tích. "Hệ thống, thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu cho ta đi!" Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu, rồi lại nói với hệ thống. "Đinh, đang lựa chọn huyết mạch Tổ Vu..." "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được cơ hội thức tỉnh huyết mạch 【Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương】...

Đang bắt đầu thức tỉnh..." Khoảnh khắc giọng nói của hệ thống rơi xuống, Sở Kiêu chỉ cảm giác một luồng khí thế kinh người, tức thì bùng nổ trong cơ thể.

Đồng thời, từ sâu trong huyết mạch, một luồng sức mạnh đặc thù đang bắt đầu thức tỉnh, phục hồi...

Ông ông ông...

ừng đạo lôi đình màu tím bắt đầu lóe lên trong cơ thể hắn.

Khoảnh khắc lôi đình màu tím hiện ra, từng luồng hỏa diễm màu đỏ thẫm cũng bắt đầu vờn quanh thân hắn.

Thời gian trôi qua từng chút một, khí tức bùng phát từ trên người hắn cũng vào lúc này trở nên khủng bố và cuồng bạo hơn.

Rầm~ Đột nhiên, một luồng uy áp cực kỳ đáng sợ mạnh mẽ bùng phát, tức thì quét qua toàn bộ căn phòng, rồi trong nháy mắt bao trùm toàn bộ sân viện.

Khi uy áp sắp lan ra toàn bộ đại viện Sở phủ, lại lặng lẽ dần dần tiêu tán.

Cùng với việc huyết mạch Lôi Chi Tổ Vu thức tỉnh, tu vi của hắn trực tiếp có một bước nhảy vọt lớn, một bước vượt qua tam giai trung kỳ, hậu kỳ, đạt đến cảnh giới tam giai đỉnh phong.

Ông!

Sở Kiêu hai mắt đột nhiên mở ra, áo trên trực tiếp nổ tung thành bột mịn, mắt trái lôi đình lóe sáng, mắt phải hỏa diễm thiêu đốt.

Giữa hai lông mày, có một đóa hỏa liên màu đỏ thẫm hiện ra, phía trên ngọn lửa có một luồng lôi văn lóe sáng, trông cực kỳ thần dị.

Lúc này, sau lưng hắn, còn hiện ra hai hình xăm Tổ Vu.

Trong đó, hình xăm lưng trái là đầu thú thân người, mình mặc vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa, chính là Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung phương nam.

Hình xăm lưng phải là miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, đầu hổ thân người, bốn móng, tay dài, chính là Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương.

Nhưng rất nhanh, hai hình xăm lại từ từ ẩn đi, ngay cả lôi đình và hỏa diễm trong hai mắt hắn cũng trực tiếp biến mất. "Huyết mạch của Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương sao?

Quả nhiên mạnh mẽ, cùng với việc huyết mạch Lôi Chi Tổ Vu thức tỉnh, tu vi của ta lại đột phá tam giai đỉnh phong." Cảm nhận sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong cơ thể, trong mắt Sở Kiêu không khỏi lóe lên một tia sáng, thần tình mang theo vài phần kinh hỉ.

Chương 174

Huyết mạch Lôi Chi Tổ Vu thức tỉnh, cùng với huyết mạch Hỏa Chi Tổ Vu tụ lại một thân, không hề có một chút khó chịu nào, ngược lại có vẻ cực kỳ trôi chảy.

Một người mang hai huyết mạch Tổ Vu, không chỉ khiến tu vi của hắn trở nên mạnh mẽ hơn, mà ngay cả nhục thân cũng vừa rồi bắt đầu lột xác mạnh hơn. "Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" Sở Kiêu thầm nói với hệ thống. "Đinh, đang mở bảng thông tin gia tộc..." Vút!

Theo giọng nói của hệ thống rơi xuống, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, tức thì xuất hiện trước mắt hắn. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Tam giai đỉnh phong 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.9%), Tổ Vu Cường Lương (0.9%) 【Cấp bậc】: 1 【Tộc nhân】: 195 người 【Tộc nhân nhất giai】: 147 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân nhị giai】: 3 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Huyết mạch Đại Vu】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn thức tỉnh) (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh... 【Đan pháp】: Luyện đan thuật cơ sở 【Khí pháp】: Luyện khí thuật cơ sở 【Trận pháp】: Trận pháp cơ sở 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc Gia Cơ Quan Thuật, Công Thâu Gia Cơ Quan Thuật... 【Thế lực】: Gia tộc đệ nhất ba tỉnh xung quanh 【Đội hộ vệ】: 8000 người 【Trạng thái】: Gia tộc phồn

vinh 【Gia tộc tổ địa】: Cấp 1 (0/10.000) 【Trấn tộc thần khí】: Bất Hủ Thiên Bia 【Gia tộc điểm】: 55.000 【Khí vận điểm】: 9.750.000 "Hử?" "Huyết mạch của Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương vừa thức tỉnh, lại trực tiếp đạt đến 0.9%, cùng trình độ với huyết mạch Tổ Vu Chúc Dung, chẳng trách tu vi của ta lại trực tiếp đột phá tam giai đỉnh phong." Nhìn thông tin hiển thị trên bảng thông tin gia tộc, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

Với việc đã thức tỉnh song tổ vu huyết mạch, cộng thêm Cửu Chuyển Huyền Công nghịch thiên, và các loại võ đạo chiến kỹ, chiến lực của hắn e rằng đã gần đến thất giai rồi sao?

Lúc này, bảng thông tin gia tộc cũng có sự thay đổi.

Thêm một thông tin 【Gia tộc tổ địa】 và 【Trấn tộc thần khí】.

Trấn tộc thần khí Bất Hủ Thiên Bia thì không sai, thông tin sau gia tộc tổ địa cấp 1, có ý là muốn lên cấp 2, cần 10.000 Gia tộc điểm sao?

Cũng không biết không gian gia tộc tổ địa hiện tại cụ thể lớn bao nhiêu.

Còn gia tộc tộc phổ và công pháp các, lại không hiển thị, có lẽ hệ thống cho rằng không cần thiết?

Nghĩ vậy, Sở Kiêu trong lòng càng thêm tò mò về không gian gia tộc tổ địa, theo một ý niệm, cả người trực tiếp biến mất trên giường.

Cùng lúc đó, trong một không gian thần bí, một bóng người tức thì hiện ra giữa không trung.

Nhìn toàn bộ không gian thần bí, người đó thần tình có chút kinh ngạc, gia tộc tổ địa? "Không gian gia tộc tổ địa?" Tại một không gian thần bí, trên hư không, Sở Kiêu có chút kinh ngạc nhìn xuống toàn bộ không gian.

Gia tộc tổ địa đã hoàn toàn ràng buộc với hắn, thân ở trong không

gian gia tộc tổ địa, hắn có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ trong không gian.

Đồng thời, trong không gian gia tộc tổ địa, hắn chính là trời, là thần có thể làm mọi thứ.

Chỉ cần một ý niệm, liền có thể ra lệnh cho mọi thứ trong không gian gia tộc tổ địa.

Toàn bộ không gian gia tộc tổ địa là một không gian độc lập, không khác gì một phương tiểu thế giới.

Có núi, có nước, có đồng bằng, có hoa cỏ cây cối... cũng có ngày và đêm, chỉ là trong không gian không tồn tại mặt trời và mặt trăng.

Chỉ là phương tiểu thế giới này của không gian gia tộc tổ địa không lớn, tổng thể hiện ra dưới hình thức một khối lục địa.

Toàn bộ khối lục địa rộng khoảng 10.000 km vuông, trên khối lục địa này, sông núi suối đều tràn ngập sinh khí.

Ngoài lục địa là đại dương mênh mông, biên giới ngoài đại dương lại là một mảng xám mờ, như luồng khí hỗn độn.

Bất kể trên lục địa hay trong đại dương, tuy không thiếu động thực vật, và trời đất tràn ngập linh khí nồng đậm.

Chỉ là không có bất kỳ loại thú hay thực vật siêu phàm nào... "Gia tộc tổ địa cấp 1 sao?

Trông cũng không nhỏ, gần bằng diện tích một thành phố phổ biến ở đời sau." Nhìn không gian gia tộc tổ địa trước mắt, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một tia vui mừng.

Hoàn toàn là một phương tiểu thế giới đầy đủ linh khí, tuy diện tích thế giới có hơi nhỏ, nhưng chỉ cần có Gia tộc điểm, dễ dàng có thể lớn hơn cả một hành tinh.

Thậm chí, theo sự lớn mạnh của Sở thị gia tộc trong tương lai, gia tộc tổ địa sẽ còn diễn biến thành tiểu thiên, trung thiên, đại thiên... cho đến vĩnh hằng đại giới cuối cùng.

Tất nhiên, mọi thứ đều cần thời gian, và càng cần một lượng lớn Gia tộc điểm. "Hệ thống, chuyển toàn bộ Khí vận điểm thành Gia tộc điểm cho ta." Sở Kiêu thầm nói với hệ thống. "Đinh, đang chuyển đổi...

Chúc mừng túc chủ nhận được 975.000 Gia tộc điểm, tổng số Gia tộc điểm túc chủ sở hữu là 1.030.000." Nghe âm thanh của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu hai mắt híp lại, rồi trầm giọng nói: "Nâng cấp gia tộc tổ địa." "Đinh, đã khấu trừ 10.000 Gia tộc điểm, cấp bậc gia tộc tổ địa đang được nâng cấp..." Ầm ầm ầm...

Theo giọng nói của hệ thống rơi xuống, toàn bộ gia tộc tổ địa lập tức rung chuyển dữ dội.

Khối lục địa vốn chỉ có 10.000 km vuông, nhanh chóng bắt đầu mở rộng ra bốn phía, và linh khí trong trời đất cũng đang cực tốc trở nên nồng đậm.

Chẳng mấy chốc, thế giới mở rộng kết thúc, khối lục địa vốn chỉ có khoảng 10.000 km vuông, lúc này lại tăng vọt gấp mười mấy lần, tổng thể đạt đến hơn mười vạn km vuông.

Linh khí trong trời đất cũng nồng đậm vô cùng, so với bên ngoài, quả thực là một trời một vực, hai bên chênh lệch không chỉ gấp mười, gấp trăm lần? "Gia tộc tổ địa cấp 2?

Thay đổi thật không nhỏ.

Hệ thống, nếu muốn nâng gia tộc tổ địa lên cấp 3, cần bao nhiêu Gia tộc điểm?" Cảm nhận sự thay đổi của không gian gia tộc tổ địa, Sở Kiêu thần tình vui mừng hỏi. "Đinh, gia tộc tổ địa mỗi lần nâng

cấp, Gia tộc điểm cần tiêu hao sẽ tăng gấp mười lần, và càng về sau, diện tích mở rộng của gia tộc tổ địa cũng sẽ tăng gấp mười, gấp trăm, gấp nghìn lần." "Gấp mười?" "Vậy, lên cấp 3, cần tiêu hao 100.000 Gia tộc điểm?" Nghe những lời hệ thống nói, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

Với số Gia tộc điểm hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ có thể nâng gia tộc tổ địa lên thêm cấp 3, còn để nâng lên cấp 4, cần đến một triệu Gia tộc điểm, như vậy, Gia tộc điểm hoàn toàn không đủ rồi.

Tất nhiên, hiện tại diện tích lục địa của gia tộc tổ địa đã có hơn mười vạn km vuông, hoàn toàn đủ cho Sở thị gia tộc hiện tại sử dụng, không cần tiếp tục nâng cấp. "Đã có không gian gia tộc tổ địa, vậy thì kiến trúc gia tộc cũng nên có rồi." Sở Kiêu khẽ lẩm bẩm, rồi chỉ thấy một ý niệm lóe lên.

Ầm ầm ầm...

Trong chốc lát, chỉ thấy trên lục địa phía dưới, từng ngọn núi bắt đầu dung hợp, hội tụ.

Ở vị trí trung tâm của lục địa, trực tiếp xuất hiện một dãy núi vô cùng khổng lồ.

Dãy núi uốn lượn, mỗi ngọn núi đều cao đến mấy trăm, mấy nghìn mét, đặc biệt là mấy ngọn núi trung tâm nhất, còn cao đến chín nghìn chín trăm chín mươi chín mét.

Trên mấy ngọn núi trung tâm nhất, từng tòa cung điện bắt đầu xuất hiện từ hư không.

Đình đài lầu các, hành lang dài uốn khúc... mây mù lượn lờ, thác nước chảy xiết...

Từ chân núi, một bậc thang đá bạch ngọc dài, trải dài đến tận đỉnh núi.

Nhìn từ xa, phảng phất như nơi ở của tiên gia!

Đồng thời, Sở Kiêu phân chia các khu vực.

Có nơi ở của tộc nhân, từ đường gia tộc, diễn võ trường khổng lồ, phòng luyện khí, phòng luyện đan...

Và khai khẩn một lượng lớn ruộng tốt xung quanh, để cho tộc nhân trồng linh chủng.

Vườn Bách thảo, vườn Linh quả...

để cho tộc nhân sau này trồng các loại linh dược, linh quả.

Chỉ thấy Sở Kiêu vung tay, một tòa lầu cao chín tầng, trực tiếp hiện ra trên đỉnh núi... chính là Công pháp các.

Theo ý niệm của Sở Kiêu, những công pháp, võ đạo chiến kỹ, và kiến thức kỹ năng trước đây mua từ cửa hàng hệ thống, lần lượt hóa thành từng cuốn sách hoặc ngọc giản, tự động xuất hiện trong Công pháp các.

Rồi lại một lần nữa mua một lượng lớn đan phương, trận pháp, công pháp, võ đạo chiến kỹ từ cửa hàng hệ thống, để lấp đầy Công pháp các.

Khi Sở Kiêu lại vung tay, trong hư không một tấm bia đá khổng lồ trực tiếp hiện ra, rồi rơi xuống nơi cao nhất của đỉnh núi, bên ngoài từ đường gia tộc.

Tấm bia đá này chính là Bất Hủ Thiên Bia!

Thân là trấn tộc thần khí, đương nhiên phải đặt ngang hàng với từ đường gia tộc, ngày ngày nhận sự thờ cúng của tộc nhân.

Đồng thời, một cuốn cổ thư lóe lên ánh sáng vàng, chậm rãi hiện ra, tự động rơi vào trong từ đường gia tộc.

Cuốn cổ thư màu vàng này, tự nhiên chính là gia tộc tộc phổ mà hệ

thống ban thưởng. "Hiện tại không gian gia tộc tổ địa đã thành, vậy cũng đến lúc thông báo cho tất cả tộc nhân rồi." Nhìn gia tộc tổ địa phía dưới, Sở Kiêu khẽ lẩm bẩm, rồi hai mắt híp lại, trong hư không từng khối thẻ bài màu hỗn độn, chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Đồng thời, theo ý niệm của Sở Kiêu, những tộc nhân đang ở đại viện Sở phủ bên ngoài, thậm chí cả ở Sở Thị Sơn Trang, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Sở Thị Sơn Trang!

Sở Chấn Long bận rộn cả ngày, vừa mới trở về sân của mình, chuẩn bị chăm chỉ tu luyện một phen.

Nhưng, một luồng vĩ lực vô hình, trực tiếp bao trùm lên cơ thể hắn, giây tiếp theo, hắn đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Chương 175

Đại viện Sở phủ, Sở Cửu Chiến đang cùng Sở Trường Dịch mấy người nói chuyện, nhưng mấy người lại đồng thời biến mất tại chỗ.

Ở ba tỉnh xung quanh, những tộc nhân quản lý cửa hàng của Sở gia cũng đột nhiên biến mất không thấy đâu...

Vút vút vút...

Trong không gian gia tộc tổ địa, từng bóng người lần lượt xuất hiện bên cạnh Sở Kiêu, lơ lửng trên không trung.

Trước sau chỉ trong vài hơi thở, tất cả tộc nhân Sở thị gia tộc, ngay cả những đứa trẻ, cũng không một ai ngoại lệ, lần lượt xuất hiện tại nơi này.

Với tu vi của họ, tự nhiên không thể đạp không, chỉ là trong không gian gia tộc tổ địa, Sở Kiêu chính là thần thật sự, một ý niệm, hoàn toàn có thể khiến tất cả tộc nhân đạp không mà đi. "Tộc trưởng?" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "..." Vừa rồi còn đang kinh hoảng bối rối, có chút kinh ngạc, các tộc nhân, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Sở Kiêu, đều không khỏi lộ vẻ kinh hỉ và kinh ngạc. "Tộc trưởng, không phải ta vừa mới đang tu luyện sao?

Sao đột nhiên lại đến đây rồi?" "Đúng vậy tộc trưởng, đây là đâu?

Thiên địa linh khí ở đây sao lại nồng đậm như vậy, so với bên ngoài ít nhất cũng nồng đậm hơn gấp mười, gấp trăm lần." "..." Nhìn đám tộc nhân, bảy miệng tám lưỡi hỏi han, Sở Kiêu không khỏi hai tay hư áp, rồi nói với mọi người: "Chư vị tộc nhân, nơi này từ nay về sau, chính là gia tộc tổ địa của Sở gia chúng ta.

Một không gian độc lập, ngoài Sở gia chúng ta ra, không có bất kỳ

người nào khác.

Vì sự an toàn của Sở gia chúng ta, cũng như để có thể phát triển tốt hơn, từ nay về sau, đây mới là vị trí tổ địa chân chính của Sở gia chúng ta.

Về phần Sở Thị Sơn Trang, ngày thường chỉ cần để lại mấy tộc nhân trông coi là được..." Theo lời Sở Kiêu nói ra về không gian gia tộc tổ địa, cũng như sự sắp xếp sau này, đám tộc nhân xung quanh đều không khỏi chấn kinh.

Không gian tiểu thế giới độc lập?

Tổ địa chân chính sau này của Sở gia?

Không tồn tại bất kỳ người nào khác?

Hít... tộc trưởng thật sự đã cho họ một bất ngờ cực lớn.

Vút vút vút...

Sở Kiêu vung tay, trên không trung xa xa, từng khối thẻ bài màu hỗn độn, trực tiếp hóa thành từng luồng sáng, rơi vào tay tất cả mọi người. "Thẻ bài gia tộc, mỗi một khối thẻ bài đều tương ứng với một tộc nhân, người khác không thể sử dụng, sau này chỉ cần sử dụng khối thẻ bài này, liền có thể tùy thời tùy chỗ ra vào gia tộc tổ địa." Ông ông ông~ Theo giọng nói của Sở Kiêu rơi xuống, các tộc nhân chỉ cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, một giọt máu tươi trực tiếp dung nhập vào trong thẻ bài.

Khi thẻ bài dung hợp với máu tươi của mình, mọi người đều có thể cảm giác được, giữa bản thân, thẻ bài và gia tộc tổ địa đã nảy sinh một mối liên hệ đặc thù. "Chậc chậc... một phương không gian tiểu thế giới độc lập, tộc trưởng thật sự ngày càng không thể tưởng tượng nổi, đặt gia tộc tổ địa ở đây, vậy sau này dù gặp phải nguy hiểm lớn đến đâu, cũng sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Sở gia." "Nhưng

không gian gia tộc tổ địa, tuy tộc trưởng đã xây dựng xong các loại kiến trúc, nhưng cuối cùng vẫn còn thiếu sót một chút, Chấn Long, Chấn Hải, sau này e rằng phải vất vả hơn một chút rồi." "Ha ha ha... vất vả thì có gì đáng sợ, không gian gia tộc tổ địa, có thể nói là nơi chứa đựng nền tảng chân chính của Sở gia ta, ta tự nhiên phải xây dựng cho tốt." "Công pháp các, vườn Bách thảo, vườn Linh quả... từng mảnh ruộng tốt đã được khai khẩn, tràn ngập linh khí, nếu trồng linh chủng, linh dược, linh quả ở đây, tương lai còn gì bằng?" "..." Dựa vào cảm ứng liên hệ với gia tộc tổ địa trong thẻ bài, đám tộc nhân đã hoàn toàn hiểu rõ mọi thứ cụ thể trong toàn bộ không gian gia tộc tổ địa.

Đặc biệt là Sở Chấn Hải, Sở Chấn Long và các tộc nhân khác, có kinh nghiệm xây dựng Sở Thị Sơn Trang trước đây, tin rằng gia tộc tổ địa có thể được phát triển tốt hơn. "Tộc trưởng, không gian gia tộc tổ địa, chỉ có tộc nhân chúng ta mới có thể vào sao?

Như vậy không khỏi quá trống trải, có thể cho cả đội hộ vệ gia tộc vào không?" Đột nhiên, chỉ thấy Sở Trường Dịch dường như nghĩ ra điều gì, lập tức lên tiếng hỏi. "Đúng vậy!" "Linh khí trong không gian gia tộc tổ địa, gấp trăm lần không chỉ so với bên ngoài, nếu tu luyện ở đây, tin rằng tu vi của đội hộ vệ gia tộc sẽ nhanh chóng tăng lên." Sở Tùy Phong nghe vậy, cũng liền gật đầu tán thành. "Để đội hộ vệ gia tộc cũng vào?" Nghe lời của hai người, Sở Kiêu nhíu mày, lời của hai người quả thực có lý.

Linh khí trong không gian gia tộc tổ địa nồng đậm như vậy, nếu đội hộ vệ gia tộc có thể tu luyện ở đây, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ nhanh hơn bên ngoài không ít lần.

Hơn nữa, Sở Chấn Long và những người khác phát triển, quản lý gia tộc tổ địa, cũng có thể có thêm người giúp đỡ, nếu không chỉ dựa vào bấy nhiêu tộc nhân, thật sự có chút phiền phức.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu liền bắt đầu hỏi hệ thống: "Hệ thống, ngươi cũng nghe thấy rồi, làm thế nào mới có thể để đội hộ vệ gia tộc cũng ra vào không gian gia tộc tổ địa?" "Đinh, về lý thuyết, không gian gia tộc tổ địa chỉ có tộc nhân gia tộc cầm thẻ bài mới có thể vào.

Nhưng người khác, chỉ cần túc chủ đồng ý, cũng có thể vào.

Túc chủ chỉ cần một ý niệm, không gian tổ địa sẽ tự động ngưng tụ ra thẻ bài khác, người sử dụng cần một giọt tinh huyết dung hợp với thẻ bài, sau này có thể tự do ra vào không gian gia tộc tổ địa, tất nhiên túc chủ cũng có thể thiết lập thêm các hạn chế khác." Ồ?

Đơn giản vậy sao?

Nghe lời của hệ thống, Sở Kiêu thần tình có chút kinh ngạc, rồi chỉ thấy một ý niệm lóe lên.

Ông ông ông...

Chỉ thấy trong hư không, lập tức tự động ngưng tụ ra từng khối thẻ bài.

Những thẻ bài này tổng cộng chia làm ba cấp: vàng, bạc, đồng.

Đồng thời, trên những thẻ bài này, hắn đã thiết lập một số điều kiện.

Trong đó, người có thẻ bài vàng, muốn vào không gian gia tộc tổ địa, thì bắt buộc phải được sự đồng ý của một tộc nhân.

Người có thẻ bài bạc, thì cần sự đồng ý của người có thẻ bài vàng.

Người có thẻ bài đồng, thì cần sự đồng ý của người có thẻ bài bạc.

Thẻ bài vàng, bạc, đồng, tổng cộng tám nghìn khối! "Trường Dịch, những thẻ bài này ngươi nhận lấy, lúc đó phân phát cho đội hộ vệ gia

tộc." Vút!

Nghe vậy, Sở Trường Dịch gật đầu, vung tay, trực tiếp thu toàn bộ những thẻ bài đó vào trong không gian giới chỉ của mình. "Các ngươi đã thấy Công pháp các chưa, trong đó ta đã đặt một lượng lớn công pháp, đan phương, trận pháp, võ đạo chiến kỹ, cũng như các kỹ năng khác, nếu có hứng thú, có thể đến đó học hỏi thêm." "Chấn Long, Chấn Hải, hai người nhận lấy không gian giới chỉ này, bên trong có một lượng lớn hạt giống linh mễ, hạt giống linh quả, cũng như thú con hung thú, không gian gia tộc tổ địa rộng lớn, hãy chăm sóc và nuôi dưỡng cho tốt." Vút!

Vút!

Theo giọng nói của Sở Kiêu rơi xuống, chỉ thấy hai luồng sáng, trực tiếp rơi vào tay của Sở Chấn Hải và Sở Chấn Long. "Tộc trưởng yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của ngài!" Nhìn không gian giới chỉ trong tay, Sở Chấn Long hai người cực kỳ cung kính, và trịnh trọng gật đầu nói.

Thấy vậy, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười, những thứ này đều là hắn vừa mới mua từ cửa hàng hệ thống.

Đã tiêu tốn mấy vạn Gia tộc điểm.

Dù sao không gian gia tộc tổ địa có đến mười mấy vạn bình phương, cho nên hạt giống mua tự nhiên cũng nhiều.

Đặc biệt là hạt giống của những loại linh dược, linh quả đó, như Huyết Sâm, Uẩn Thần Thảo, Tử Linh Đào, Huyết Chu Quả... những linh dược, linh quả này muốn hoàn toàn trưởng thành, ít nhất cũng phải mất mấy trăm, mấy nghìn năm.

Thậm chí, còn có những hạt giống linh dược, linh quả quý giá hơn, thời gian cần thiết còn dài hơn.

Vì vậy, hắn đã đặc biệt mua từ cửa hàng hệ thống những trận pháp liên quan đến thời gian.

Trận pháp thời gian, hoàn toàn có thể bố trí trong vườn Bách thảo, vườn Linh quả.

Chỉ là trận pháp thời gian cực kỳ khó lĩnh ngộ, những tộc nhân này muốn tham ngộ ra, và có thể bố trí thành công, e rằng cần một khoảng thời gian không ngắn.

Vì vậy, Sở Kiêu chỉ có thể tự mình ra tay.

Nhưng cho dù như vậy, với trình độ tinh thông trận pháp cơ sở của hắn, cũng cần một lượng lớn dược liệu bố trận, mới có thể miễn cưỡng bố trí ra trận pháp thời gian 1:10.

Tức là, vườn Bách thảo, vườn Linh quả qua mười năm, những nơi khác mới qua một năm.

Có lẽ đợi khi hắn trên con đường trận pháp trở nên mạnh mẽ hơn, mới có thể bố trí ra trận pháp có tỉ lệ tốc độ thời gian lớn hơn...

Để phát triển thật tốt toàn bộ không gian tổ địa gia tộc, Sở Kiêu đã mua những món đồ trị giá không dưới hai mươi mấy vạn điểm gia tộc trong cửa hàng hệ thống.

Những thứ này đủ loại, từ linh mễ, linh dược, linh quả các đẳng cấp khác nhau, cho đến hung thú, ấu tể yêu thú các đẳng cấp khác nhau, cũng như không ít những thứ kỳ lạ, chuyên dùng làm thức ăn cho gia tộc Sở thị.

Đồng thời, để lấp đầy Công pháp các, bổ sung lượng lớn công pháp, trận pháp, đan phương, võ đạo chiến kỹ, tri thức kỹ năng… hắn lại một lần nữa chi không ít điểm gia tộc để mua những thứ này.

Cứ thế, hơn một triệu điểm gia tộc, thoáng cái, liền chỉ còn lại chưa tới bảy mươi vạn.

Trong tổ địa gia tộc!

Dưới một thác nước cao ngàn mét, linh khí chung quanh lượn lờ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, bốc lên những tia sáng màu tím.

Cách đó không xa, trên một tảng đá khổng lồ, Sở Kiêu đang khoanh chân ngồi ngay ngắn.

Hiện nay, không gian tổ địa gia tộc đã thành hình, tộc nhân ai cũng có một chiếc yêu bài chuyên dụng của tộc nhân Sở thị, có thể tùy lúc ra vào không gian tổ địa gia tộc.

Ngay cả tám ngàn người trong đội hộ vệ gia tộc, mỗi người cũng được chuẩn bị một chiếc yêu bài.

Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải và những người khác đang dẫn một bộ phận tộc nhân, chuẩn bị dốc sức phát triển không gian tổ địa gia tộc.

Sở Trường Dịch và những người khác, sau khi quan sát một lượt tổ địa gia tộc, cũng lần lượt rời khỏi không gian tổ địa, chuẩn bị sắp xếp một bộ phận đội hộ vệ gia tộc tiến vào.

"Không gian tổ địa gia tộc cực kỳ rộng lớn, hơn mười vạn kilômét vuông, muốn phát triển mạnh mẽ, e rằng cần không ít nhân lực, tám ngàn người trong đội hộ vệ gia tộc, e là có hơn một nửa người phải tiến vào.

Chương 176

Như vậy, việc mở rộng thế lực các cửa hàng của Sở gia bên ngoài, xây dựng căn cứ Trùng Cốc, và căn cứ huấn luyện ngoại thành Trường Sa, nhân lực dường như có chút không đủ a." Sở Kiêu chau mày, thầm tính toán.

Sở gia hiện đang trong giai đoạn phát triển mạnh mẽ, chính là lúc cần nhân lực.

Chỉ tiếc là tộc nhân Sở gia quá ít, nếu chiêu mộ người thường, độ trung thành lại không thể đảm bảo, cho nên chỉ có thể dựa vào đội hộ vệ gia tộc.

Đội hộ vệ gia tộc, theo tu vi ngày càng mạnh, không chỉ có thể bảo vệ Sở gia, mà còn có thể đóng vai trò trợ thủ đắc lực, cung cấp sự trợ giúp to lớn cho sự phát triển của Sở thị gia tộc.

Nhưng theo quy mô của Sở gia ngày càng lớn, vỏn vẹn tám ngàn người, hiển nhiên có chút giật gấu vá vai.

Dù sao, chỉ riêng hai căn cứ ở ngoại thành Trường Sa và Trùng Cốc Điền Nam, muốn xây dựng phát triển cũng cần không ít nhân lực.

Các cửa hàng của Sở gia hiện đang dần dần chiếm lĩnh toàn bộ miền Nam, sau này lại phải xây dựng cảng biển để vươn ra ngoài, cũng cần nhân lực.

Hiện nay, không gian tổ địa gia tộc cũng cần phát triển mạnh mẽ, không có đủ nhân lực, chỉ dựa vào tộc nhân làm, thì miễn bàn là quá lãng phí thời gian.

"Xem ra… cũng đến lúc tiếp tục mở rộng số lượng đội hộ vệ gia tộc rồi." Sở Kiêu khẽ lẩm bẩm, sau đó thầm nói với hệ thống: "Hệ

thống… tăng giới hạn số lượng đội hộ vệ gia tộc lên năm vạn người đi!" "Đinh, đội hộ vệ gia tộc từ tám ngàn người tăng lên năm vạn người, tổng cộng cần 4 vạn điểm gia tộc, túc chủ có xác nhận không?!" "Xác nhận!" Nghe âm thanh lạnh lùng của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu không chút do dự, lập tức gật đầu.

Vỏn vẹn bốn vạn điểm gia tộc, đối với hắn hiện đang nắm giữ gần bảy mươi vạn món tiền lớn mà nói, căn bản không đáng kể.

Hơn nữa, đừng thấy giới hạn số lượng đội hộ vệ gia tộc tăng lên năm vạn, nhưng theo sự phát triển ngày càng nhanh của Sở thị gia tộc, và sau này cấp bậc tổ địa gia tộc lại tăng lên, năm vạn người thật sự không đủ dùng.

Huống hồ… đội hộ vệ gia tộc sau này đều là đội ngũ nòng cốt để tộc nhân Sở thị gia tộc tiến quân chư thiên, mang theo để thành lập các loại thế lực.

Vỏn vẹn mấy vạn người, đối mặt với chư thiên tương lai, còn kém xa lắm.

"Đinh, đã khấu trừ 4 vạn điểm gia tộc, giới hạn số lượng đội hộ vệ gia tộc đã tăng lên năm vạn!" "Đinh, xét thấy số lượng đội hộ vệ gia tộc vượt vạn, đội hộ vệ gia tộc chính thức thăng cấp thành, quân hộ vệ gia tộc!" "Quân hộ vệ gia tộc?" Sở Kiêu nghe vậy, nhướng mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Về bản chất cả hai không có gì khác biệt, nếu thật sự có, thì cũng chỉ là cái tên khác nhau mà thôi.

Về sau, nghe có vẻ hoành tráng hơn một chút.

Nhưng nếu như vậy, hắn lại có một ý tưởng mới.

Có lẽ quân hộ vệ Sở thị gia tộc tương lai có thể chia thành các quân đoàn khác nhau.

Các quân đoàn này lấy tên các Tổ Vu, nếu có thể tập hợp đủ mười hai quân đoàn Tổ Vu, thực lực đủ mạnh, biết đâu một ngày nào đó trong tương lai, có thể bố trí một loại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận khác cũng không chừng.

Đương nhiên, tất cả những điều này dù sao cũng còn quá xa vời, Sở Kiêu cũng chỉ có một ý tưởng như vậy mà thôi.

"Hiện nay giới hạn số lượng quân hộ vệ gia tộc đã tăng lên, công pháp, võ đạo chiến kỹ các loại cũng không thiếu, chỉ có cấp bậc đan, khí, trận tam pháp quá thấp, đều ở tầng cơ sở, cũng nên tiến thêm một bước rồi." Sở Kiêu hai mắt híp lại, trầm tư về cục diện hiện tại của toàn bộ gia tộc bao gồm cả hắn.

Cơ sở đan, khí, trận tam pháp, đối với gia tộc mà nói, hiện tại quả thực đã đủ dùng, nhưng đối với bản thân hắn, cuối cùng vẫn quá sơ cấp.

Lần trước khi bố trí thời gian trận pháp cho bách thảo viên, linh quả viên, cho dù có thêm nhiều dược liệu bố trận thượng hảo, cũng đã thất bại nhiều lần mới miễn cưỡng bố trí được thời gian trận pháp 10:1.

Suy cho cùng, sự hiểu biết về trận pháp nhất đạo của hắn vẫn còn dừng lại ở giai đoạn cơ sở, chỉ có tiếp tục lĩnh ngộ trận pháp sâu sắc hơn, mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Đồng thời, luyện khí, luyện đan chi pháp, cũng nên nâng lên một cấp bậc.

"Hệ thống, mua cho ta sơ cấp đan, khí, trận tam pháp." "Đinh, sơ cấp đan, khí, trận tam pháp, tổng cộng cần 6 vạn điểm gia tộc, túc chủ có mua không?" 【Chú thích: Cấp bậc đan, khí, trận: Cơ sở tứ giai trở xuống, Sơ cấp bát giai trở xuống, Trung cấp thập nhị giai trở xuống…】 "Chậc… lúc đầu cơ sở đan, khí, trận tam pháp, mỗi loại

chỉ cần vài ngàn điểm gia tộc, không ngờ sơ cấp đan, khí, trận tam pháp, mỗi loại giá cả đều tăng vọt gần gấp mười." "Cũng không biết đến lúc trung cấp, lại cần bao nhiêu điểm gia tộc." Nghe âm thanh hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu, tuy giá mua đan, khí, trận tam pháp quả thực đắt, nhưng không thể nghi ngờ, đối với toàn bộ Sở thị gia tộc lại là thứ không thể thiếu.

Có lẽ trong tương lai, trong gia tộc sẽ có tộc nhân chuyên dùng đan, khí, trận tam pháp để chứng đạo cũng không chừng.

"Xác nhận mua!" "Đinh… đã khấu trừ 6 vạn điểm gia tộc, sơ cấp đan, khí, trận tam pháp đã mua thành công…" Ong… Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, ngay sau đó, một luồng thông tin vô cùng khổng lồ trực tiếp tràn vào trong đầu Sở Kiêu.

Luồng thông tin này hóa thành ba phần, không ngừng vang vọng trong đầu, một lúc lâu sau, hắn mới tiêu hóa hấp thu được.

"Hít… sơ cấp đan, khí, trận tam pháp dường như mạnh đến mức vô lý." Sở Kiêu từ từ mở mắt, cảm nhận sơ cấp đan, khí, trận tam pháp vừa tràn vào trong đầu, trong mắt hắn bất giác hiện lên một tia kinh thán.

Theo thông tin về sơ cấp đan, khí, trận tam pháp trong đầu, hắn lại có thể luyện chế ra được những thần đan, thần binh trong các tiểu thuyết tu tiên, huyền huyễn yếu hơn một chút.

Thậm chí chỉ cần dược liệu đủ, luyện chế ra đan dược giúp người dưới bát giai đột phá một đại cảnh giới cũng không phải là không thể.

Ngay cả Cửu Khiếu Kim Đan mà nhân vật chính trong một số tiểu thuyết huyền huyễn sử dụng ở giai đoạn đầu, cũng có thể luyện chế ra được.

Đương nhiên, với năng lực hiện tại của Sở Kiêu, tự nhiên không

thể làm được.

Trừ khi hắn có thể tu hành sơ cấp luyện đan thuật đến mức lô hỏa thuần thanh, và thực lực bản thân tăng thêm vài cảnh giới, sau đó gom đủ linh dược luyện đan, mới có thể luyện chế ra Cửu Khiếu Kim Đan.

"Sơ cấp đan, khí, trận tuy mạnh mẽ, đã dung nhập vào trong đầu, nhưng muốn hoàn toàn thuần thục thấu triệt, cũng cần một khoảng thời gian không ngắn." Cảm nhận thông tin trong đầu, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu, sau đó tâm niệm vừa động, trực tiếp biến sơ cấp đan, khí, trận tam pháp thành ngọc giản, đặt vào trong Công pháp các.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" "Đinh, đang mở…" Vút!

Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, ngay sau đó, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, tức thì xuất hiện trước mắt hắn. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Tam giai đỉnh phong 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (0.9%), Tổ Vu Cường Lương (0.9%) 【Đẳng cấp】: 1 【Tộc nhân】: 195 người 【Tộc nhân nhất giai】: 147 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân nhị giai】: 3 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Huyết mạch Đại Vu】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư, chưa hoàn toàn thức tỉnh) (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh… 【Đan pháp】: Sơ cấp luyện đan thuật 【Khí pháp】: Sơ cấp luyện khí thuật 【Trận pháp】: Sơ cấp trận pháp 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc Gia Cơ Quan Thuật, Công Thâu Gia Cơ Quan Thuật… 【Thế lực】: Gia tộc đệ nhất ba tỉnh xung quanh 【Hộ vệ quân】: 8000 người (Giới

hạn năm vạn) 【Trạng thái】: Gia tộc phồn vinh 【Gia tộc tổ địa】: Cấp 2 (0/10 vạn) 【Trấn tộc thần khí】: Bất Hủ Thiên Bia 【Điểm gia tộc】: 59 vạn 【Điểm khí vận】: 0 "Còn lại chưa tới sáu mươi vạn điểm gia tộc sao…" Nhìn thông tin hiển thị trên bảng thông tin gia tộc, Sở Kiêu hai mắt híp lại, chậm rãi lẩm bẩm.

Hắn không định tiếp tục mua những thứ khác từ cửa hàng hệ thống với số điểm gia tộc chưa tới sáu mươi vạn này.

Dù sao, những thứ đã mua trước đó, đủ cho Sở gia tiêu hóa trong vài năm.

Dù có mua thêm những thứ quý giá hơn, tộc nhân cũng căn bản không dùng đến.

Về phần tổ địa gia tộc, hắn cũng không chuẩn bị nâng lên cấp 3, tuy nâng lên cấp 3 chỉ cần 10 vạn điểm gia tộc, nhưng một khi tổ địa gia tộc lại thăng cấp, diện tích lục địa trong không gian e rằng sẽ trực tiếp tăng vọt lên mấy chục, mấy trăm vạn kilômét vuông.

Nhân lực gia tộc thiếu hụt nghiêm trọng, cũng không thể hoàn toàn khai phá hết, chẳng bằng đợi thêm vài năm nữa xem sao.

Số điểm gia tộc chưa tới sáu mươi vạn, cứ để lại trước, xem sau này nếu cần thì mua cũng không muộn.

"Cũng không biết để gia tộc thăng lên cấp hai cần điều kiện gì." Sau khi thu lại bảng thông tin gia tộc, Sở Kiêu ngẩng mắt quan sát xung quanh, tâm thần cảm nhận đủ mọi thứ trong không gian tổ địa gia tộc, hắn không khỏi thầm nghĩ.

Đúng lúc này, âm thanh lạnh lùng của hệ thống lại vang lên.

"Đinh, chúc mừng túc chủ kích hoạt nhiệm vụ thăng cấp gia tộc mới:" "Nhiệm vụ một: Túc chủ với tư cách là tộc trưởng, tu vi ít nhất phải bước vào ngũ giai." "Nhiệm vụ hai: Ít nhất có một vị tộc nhân, tu

vi bước vào tứ giai, mười vị tộc nhân bước vào tam giai." "Nhiệm vụ ba: Sở thị gia tộc trở thành gia tộc đệ nhất Đại Việt danh xứng với thực." "Nhiệm vụ bốn: Số lượng tộc nhân không ít hơn ba trăm người." "Đinh, chúc mừng túc chủ kích hoạt nhiệm vụ thăng cấp gia tộc mới:" "Nhiệm vụ một: Túc chủ với tư cách là tộc trưởng, tu vi ít nhất phải bước vào ngũ giai." "Nhiệm vụ hai: Ít nhất có một vị tộc nhân, tu vi bước vào tứ giai, mười vị tộc nhân bước vào tam giai." "Nhiệm vụ ba: Sở thị gia tộc trở thành gia tộc đệ nhất Đại Việt danh xứng với thực." "Nhiệm vụ bốn: Số lượng tộc nhân không ít hơn ba trăm người." "Đinh, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thăng cấp gia tộc, có thể nhận được gói quà lớn thăng cấp gia tộc cấp 2." "Hửm?" Nghe âm thanh hệ thống truyền đến trong đầu, cùng với thông tin về nhiệm vụ thăng cấp gia tộc mới, Sở Kiêu lập tức chau mày.

"Không ngờ lần này gia tộc muốn thăng lên cấp hai, lại cần hoàn thành bốn nhiệm vụ thăng cấp, mỗi nhiệm vụ dường như đều không đơn giản a." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang, bốn nhiệm vụ, ngoại trừ nhiệm vụ ba, Sở gia trở thành gia tộc đệ nhất Đại Việt danh xứng với thực, trông có vẻ dễ hoàn thành hơn, ba nhiệm vụ còn lại, không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành được.

Thậm chí, ngay cả nhiệm vụ ba, cũng cần một khoảng thời gian không ngắn mới có thể hoàn thành.

Dù sao, trong nhiệm vụ ba: Sở gia trở thành gia tộc đệ nhất Đại Việt danh xứng với thực, bốn chữ "danh xứng với thực" đại biểu ý nghĩa không đơn giản.

Với thực lực hiện tại của Sở gia, nếu thật sự bàn đến, trên toàn thế giới không có bất kỳ gia tộc thế lực nào có thể so sánh với Sở gia.

Nhưng bốn chữ danh xứng với thực, đại biểu rằng, Sở gia ngoài thực lực cá nhân ra, cần phát triển thế lực, cũng như phải để tất cả

các thế lực đỉnh cấp của Đại Việt, đều phải từ tận đáy lòng thừa nhận, Sở gia là gia tộc mạnh nhất.

Như vậy, mới chứng minh được Sở gia là gia tộc đệ nhất Đại Việt, cũng mới có thể hoàn thành nhiệm vụ ba.

Nhiệm vụ một, bản thân tộc trưởng, ít nhất phải có tu vi ngũ giai trở lên, nhiệm vụ này nói khó không khó, phiền phức thực sự là cần thời gian.

Hiện tại, hắn cũng mới chỉ bước vào tam giai đỉnh phong mà thôi, ngay cả tứ giai cũng chưa đột phá, huống chi là ngũ giai.

Nhưng Sở Kiêu tin rằng, chỉ cần cho hắn thời gian, đột phá tu vi ngũ giai cũng không phải là không thể, chỉ cần một chút thời gian mà thôi.

Nhiệm vụ hai, ít nhất một vị tộc nhân bước vào tứ giai, mười vị tộc nhân bước vào tam giai… nhiệm vụ này cũng tương tự nhiệm vụ một, đều cần rất nhiều thời gian mới có thể thực sự hoàn thành.

Dù sao, Sở thị gia tộc hiện nay, ngoại trừ tộc trưởng là hắn, thực lực mạnh nhất chính là Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng ba người.

Nhưng ba người này cũng mới chỉ có tu vi nhị giai mà thôi, cách tam giai còn một đại cảnh giới, huống chi là tứ giai?

Đặc biệt, Sở gia bắt buộc phải có mười vị tộc nhân tam giai trở lên.

Theo Sở Kiêu thấy, muốn hoàn thành nhiệm vụ này, cho dù tộc nhân Sở gia tu luyện nhanh đến đâu, không có vài năm thời gian, e rằng cũng không làm được.

Dù sao, tu vi càng về sau, càng khó đột phá.

Tộc nhân Sở gia từ khi bắt đầu tiếp xúc tu luyện, đến nay cũng đã được một năm.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ có ba người đạt nhị giai mà thôi.

Một năm tu luyện đến nhị giai, đã là những tồn tại mạnh nhất của Sở gia.

Muốn đột phá tam giai, ít nhất cũng phải nửa năm, thậm chí một năm, đột phá tứ giai, thời gian cần thiết phải tăng gấp bội.

Hơn nữa, đó là họ phải khắc khổ kiên trì không ngừng tu hành, và điên cuồng thôn phệ âm khí, sát khí, và địa mạch trọc khí.

Các tộc nhân khác, muốn bước vào tam giai, thời gian cần thiết e rằng còn lâu hơn ba người Sở Trường Dịch.

Ngoài ba nhiệm vụ trên, nhiệm vụ thứ tư, số lượng tộc nhân Sở gia, không ít hơn ba trăm người.

Không cần phải nói, ngay cả hệ thống cũng cho rằng, Sở gia phải nhanh chóng khai chi tán diệp.

Hiện tại tộc nhân Sở thị gia tộc chưa tới hai trăm người, cách hoàn thành nhiệm vụ bốn, còn thiếu hơn trăm người.

Muốn số lượng tộc nhân đạt ba trăm, chỉ có thể để gia tộc nhanh chóng sinh ra hơn trăm đứa trẻ sơ sinh.

Nhưng hiện tại Sở gia, ngoại trừ một số ít vợ chồng, đại bộ phận tộc nhân về cơ bản đều đang trong tình trạng độc thân.

"Chậc… xem ra thời gian tới, phải nhanh chóng thúc giục tộc nhân cưới vợ sinh con thôi, nếu không muốn sinh ra hơn trăm đứa trẻ sơ sinh không phải dễ dàng như vậy." Suy nghĩ về độ khó và gian nan của nhiệm vụ thăng cấp gia tộc, Sở Kiêu không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Bốn nhiệm vụ đều cần rất nhiều thời gian mới có thể hoàn thành.

Thậm chí, hắn đã có sự chuẩn bị tâm lý, muốn hoàn thành bốn nhiệm vụ, đưa đẳng cấp gia tộc lên cấp hai, e rằng không có vài năm thời gian, tuyệt đối không thể hoàn thành.

Chương 177

Lắc đầu, không còn bận tâm về những chuyện này nữa, Sở Kiêu trực tiếp từ không gian tổ địa gia tộc trở về đại viện Sở phủ, tiếp tục bắt đầu tu hành.

Ngày hôm sau!

Sở Kiêu sau khi tỉnh lại từ tu luyện, lại một lần nữa trở về không gian tổ địa gia tộc, triệu tập tất cả tộc nhân đến.

Hắn giao nhiệm vụ chiêu mộ quân hộ vệ gia tộc lần nữa cho Sở Trường Dịch và những người khác.

Lần này quân hộ vệ gia tộc, Sở Kiêu dự định trực tiếp chiêu mộ đủ năm vạn người.

Trong thời đại hỗn loạn và đen tối này, chỉ cần có tiền có lương, chinh triệu đại quân, thực sự quá dễ dàng.

Nhưng Sở gia chiêu mộ quân hộ vệ gia tộc, không phải tùy tiện chiêu mộ một người là được.

Hắn dự định phải lựa chọn cẩn thận một phen, sau đó lại ưu tú trong ưu tú.

Ngoài ra, Sở Kiêu còn trực tiếp bắt đầu thúc giục hôn nhân đối với những tộc nhân độc thân, đồng thời đối với những tộc nhân đã có vợ chồng, bắt đầu thúc giục sinh con.

Dù sao, tộc nhân Sở gia quá ít, cách hoàn thành nhiệm vụ bốn còn thiếu hơn trăm đứa trẻ sơ sinh, với tư cách là tộc trưởng Sở gia, Sở Kiêu có trách nhiệm phải thúc đẩy một chút.

Sau khi sắp xếp xong hai việc này cho một đám tộc nhân, Sở Kiêu liền trực tiếp rời khỏi không gian tổ địa gia tộc.

Thời gian như nước chảy, vội vã!

Lại như bóng câu qua cửa sổ, lặng lẽ trôi đi.

Trong nháy mắt, đã qua sáu năm.

Sáu năm nay, toàn bộ Đại Việt có thể nói là khói lửa nổi lên bốn phía, các lộ quân phiệt hỗn chiến, dẫn đến dân chúng khắp nơi lầm than.

Vì thế mà số lượng bá tánh chết đi đâu chỉ đếm xuể, lại có bao nhiêu bá tánh vì thế mà lưu lạc tha hương.

Tuy nhiên, cuối cùng vẫn có một số nơi được gọi là tịnh thổ tồn tại.

Như thành Trường Sa!

Sáng sớm, mặt trời mới mọc!

Trên phố dài, người người qua lại, tiếng rao hàng của các gánh hàng rong vang lên không ngớt.

Tinh thần của những người này hoàn toàn khác biệt một trời một vực so với bá tánh ở những nơi khác, dường như chưa từng chịu khổ vì chiến loạn.

Sự thật cũng đúng là như vậy, đừng thấy các nơi ở Đại Việt quân phiệt hỗn chiến, nhưng thành Trường Sa từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện gì.

Không phải không có người nhòm ngó thành Trường Sa, dù sao đây cũng là một trọng thành, bất kỳ quân phiệt nào cũng muốn chiếm lấy thành Trường Sa.

Chỉ là mấy năm nay, những quân phiệt đó không một ngoại lệ, tất cả đều dùng cái chết để nói cho thế nhân biết.

Kẻ dám nhòm ngó thành Trường Sa, đều phải chết!

Tất cả, đều là vì Lão Cửu Môn của thành Trường Sa!

Sáu năm nay, tốc độ phát triển của Cửu Môn, có thể nói là như gắn tên lửa, nhanh đến mức khiến người ta không dám tin.

Cửu Môn hiện nay, gần như đã mở rộng thế lực ra khắp cả nước, toàn bộ Đại Việt ai mà không biết sự hùng mạnh của Lão Cửu Môn thành Trường Sa?

Khách thương vào thành Trường Sa, muốn làm ăn, không ai là không phải giao thiệp với Cửu Môn.

Các gia tộc của Cửu Môn, trong mấy năm qua, cũng đã khác xưa rất nhiều.

Ví như Trương Đại Phật Gia, Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn hiện nay, sớm đã cắt đứt hoàn toàn với cấp trên quân phiệt ban đầu của mình.

Vì thế, cấp trên quân phiệt của y đã phái binh tấn công thành Trường Sa, chỉ tiếc là kết quả cuối cùng, chỉ có một con đường chết.

Trương Khải Sơn đã hoàn toàn bước lên một con đường chưa từng đi, với tư cách là quan bố phòng thành Trường Sa, dưới trướng có mười vạn đại quân, gần như tiếp quản tất cả các thành trì lớn của toàn tỉnh Tương Nam.

Có thể nói, Trương Khải Sơn cũng đã trở thành một phương quân phiệt trong mắt người khác.

Hồng gia của Nhị Nguyệt Hồng, trong mấy năm qua không ít người đã hoàn toàn từ thương trường bước vào con đường chính trị, có mặt khắp nơi ở Tương Nam.

Nhưng bản thân Nhị Nguyệt Hồng lại không hứng thú với điều này, vẫn kinh doanh Lê Viên.

Gánh hát của Hồng gia, nổi danh khắp nơi, ở không ít nơi đều được xem là khách quý.

Đặc biệt là vở diễn của Nhị Nguyệt Hồng, khiến không biết bao nhiêu người đổ xô đến xem, chỉ tiếc là Nhị Nguyệt Hồng mỗi tháng chỉ có một buổi diễn, đều ở Lê Viên, mỗi buổi diễn đều một vé khó cầu.

Về phần Bán Tiệt Lý, trông có vẻ không khác gì so với lúc đầu, chỉ là không ai biết, đôi chân của y sớm đã hồi phục như cũ.

Lý gia của Bán Tiệt Lý, nắm giữ các bang phái lớn của tỉnh Tương Nam, đồng thời cũng có không ít người Lý gia, cũng bước lên con đường quân chính.

Có thể nói là hai tay đều nắm!

Lão Cửu Môn, Thượng Tam Môn đều lấy quan làm chủ!

Ngoài ra, Bình Tam Môn, Hạ Tam Môn, mấy năm nay, từng thế lực một phát triển cũng cực nhanh.

Có thể nói, tỉnh Tương Nam hiện nay, gần như đã trở thành đại bản doanh của Lão Cửu Môn.

Tại địa giới Tương Nam, Lão Cửu Môn chính là bầu trời duy nhất!

Về phần Thường Thắng Sơn, Tả Lĩnh nhất mạch, hiện nay sớm đã thay đổi diện mạo, ngoài một số người cần thiết ở lại Thường Thắng Sơn, những người khác đã lần lượt rời khỏi Tương Nam.

Trần Ngọc Lâu người này, sớm đã có hùng tâm trục lộc thiên hạ, sớm từ năm năm trước, đã hoàn toàn chỉnh hợp các thổ phỉ lục lâm của mười ba tỉnh nam thất bắc lục, cộng thêm thế lực quân phiệt mà y nâng đỡ.

Theo một tiếng hô, lại kéo được một đội quân không dưới hai mươi vạn người.

Vì thế, y đã tán tận gia tài, mua một lượng lớn vũ khí từ nước ngoài, trang bị cho đại quân.

Mấy năm nay, Trần Ngọc Lâu nam chinh bắc chiến, chinh phạt từng thế lực quân phiệt một, đại quân dưới trướng dũng mãnh thiện chiến, cộng thêm Trần Ngọc Lâu yêu dân như con, những nơi bị y chiếm lĩnh, bá tánh đều có thể sống những ngày yên ổn.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Trần Ngọc Lâu đã thống nhất sáu tỉnh Thăng Long, và một nửa lớn khu vực phía Nam.

Có thể nói, Trần Ngọc Lâu hiện nay chính là một trong những thế lực quân phiệt lớn nhất Đại Việt.

Thực ra Trần Ngọc Lâu sở dĩ phát triển nhanh như vậy, nguyên nhân quan trọng hơn chính là sớm từ năm năm trước, y đã thần phục Sở Kiêu.

Sở Kiêu cũng đã ban cho y truyền thừa Nhân Tiên Võ Đạo, lại có sự hỗ trợ của cả Sở gia, cộng thêm thế lực ban đầu dưới trướng của y đã mạnh mẽ, sự phát triển của y tự nhiên cực kỳ nhanh chóng.

Một ngày, đêm khuya!

Một đoàn tàu hỏa đang từ từ men theo đường ray, tiến vào ga xe lửa Trường Sa.

Khi tàu vào ga, tiếng động vang lên, không lâu sau liền có một người đàn ông trung niên, cầm đèn lồng tiến lên kiểm tra.

Lúc này, người đàn ông trung niên cực kỳ cảnh giác, dù sao từ trước đến nay chưa từng có tàu hỏa vào ga vào lúc đêm khuya.

Tuy nhiên, không bao lâu, một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang

lên trong đêm khuya, vang vọng khắp cả ga xe lửa.

"A… có quỷ, có quỷ…" "Oan hồn đòi mạng rồi!!" Sáng sớm, mặt trời mọc ở phương đông!

Đại viện Sở phủ!

Ầm… Kèm theo một luồng uy áp khí thế kinh người, đột nhiên bùng phát trong một căn phòng, sau đó tức thì bao trùm toàn bộ sân viện.

Luồng uy áp khí thế này kinh khủng đến mức khó có thể tưởng tượng, toàn bộ sân viện tràn ngập những tia sét màu tím, còn có ngọn lửa màu đỏ rực lưu động trong không khí.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, dù là sấm sét hay ngọn lửa, lại không hề làm tổn hại đến sân viện dù chỉ một chút.

Khi luồng uy áp khí thế này sắp bao trùm toàn bộ đại viện Sở phủ, lại lặng lẽ tan biến.

Sở Kiêu khoanh chân ngồi trên giường tỉnh lại từ tu luyện, chỉ thấy hắn từ từ mở mắt, mắt trái ngọn lửa màu đỏ rực nhảy múa, mắt phải có tia sét màu tím lóe lên.

Hai luồng thần quang khác nhau hiện ra, nhưng lại trong nháy mắt tan biến vào vô hình.

"Lục giai!" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia tinh quang, khóe miệng khẽ nhếch, hiện lên một nụ cười vui mừng.

Vừa rồi, tu vi của hắn đã thành công đột phá cảnh giới lục giai.

Thực ra, sớm hơn một năm trước, hắn đã bước vào ngũ giai, nhưng mãi đến hôm nay mới đột phá lục giai.

Con đường tu luyện, càng về sau càng khó đột phá.

Cho dù Sở Kiêu đã thức tỉnh hai huyết mạch Tổ Vu lớn, thiên phú

mạnh mẽ đến mức khó có thể tưởng tượng, từ ngũ giai đột phá lục giai, cũng vẫn mất hơn một năm.

"Sáu năm… ta tuy đã đột phá lục giai, nhưng nhiệm vụ thăng cấp gia tộc cấp 2, lại vẫn chưa thể hoàn thành." Trên mặt Sở Kiêu đột nhiên lộ ra vẻ bất đắc dĩ, bốn nhiệm vụ thăng cấp gia tộc, tuy hắn đã bước vào lục giai, nhưng ba nhiệm vụ còn lại, dường như gian nan hơn trong tưởng tượng.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu, nói với hệ thống.

"Đinh, đang mở…" Vút!

Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, ngay sau đó, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, tức thì xuất hiện trước mắt hắn.

Chương 178

【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Lục giai sơ kỳ 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (1.8%), Tổ Vu Cường Lương (1.8%) 【Đẳng cấp】: 1 【Tộc nhân】: 275 【Tộc nhân nhất giai】: 115 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân nhị giai】: 70 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân tam giai】: 10 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Huyết mạch Đại Vu】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư) (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh… 【Đan pháp】: Sơ cấp luyện đan thuật 【Khí pháp】: Sơ cấp luyện khí thuật 【Trận pháp】: Sơ cấp trận pháp 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc Gia Cơ Quan Thuật, Công Thâu Gia Cơ Quan Thuật… 【Thế lực】: Gia tộc đỉnh cấp Đại Việt 【Hộ vệ quân】: 5 vạn (Giới hạn năm vạn) 【Trạng thái】: Gia tộc hưng thịnh 【Gia tộc tổ địa】: Cấp 2 (0/10 vạn) 【Trấn tộc thần khí】: Bất Hủ Thiên Bia 【Điểm gia tộc】: 50 vạn 【Điểm khí vận】: 580 vạn "Sau khi đột phá lục giai, độ thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu cũng đã đạt 1.8% rồi sao…" "Tiếc là… tuy tộc nhân bước vào tam giai đã đạt mười người, nhưng đến nay vẫn chưa có tộc nhân nào đột phá tứ giai." "Số lượng tộc nhân, cuối cùng cũng chưa đạt được ba trăm người." Nhìn bảng thông tin gia tộc hiện nay, Sở Kiêu vẻ mặt có chút thất vọng.

Nhìn bảng thông tin gia tộc trước mắt, Sở Kiêu vẻ mặt có chút

thất vọng.

Tuy hiện nay đã đột phá lục giai, nhưng muốn hoàn thành nhiệm vụ thăng cấp gia tộc cấp 2, lại là một chặng đường dài.

Bốn nhiệm vụ thăng cấp gia tộc, hiện nay hắn cũng chỉ mới hoàn thành cái thứ nhất mà thôi.

Sáu năm nay, tuy có mười tộc nhân bước vào tam giai, nhưng một người đột phá tứ giai cũng không có.

Số lượng tộc nhân, trong mấy năm qua, cũng có không ít tộc nhân đã cưới vợ sinh con, thậm chí không ít cặp vợ chồng trong tộc, sinh ít nhất hai đứa con trở lên.

Nhưng dù vậy, số lượng tộc nhân vẫn dừng lại ở 275 người, cách ba trăm tộc nhân, còn thiếu 25 người.

Nhưng, hiện nay trong tộc có không ít người đang mang thai, nhiều nhất là đợi thêm mười tháng nữa, là có thể hoàn thành nhiệm vụ ba trăm tộc nhân.

Nhiệm vụ để Sở gia trở thành gia tộc đệ nhất Đại Việt, cũng chưa hoàn thành.

Sở gia hiện nay, sau sáu năm phát triển, có thể gọi là gia tộc đỉnh cấp Đại Việt.

Cửa hàng đồ cổ, tiệm vàng, tiệm châu báu của Sở gia, đã có mặt khắp cả Đại Việt.

Hơn nữa, Sở gia nắm giữ mấy cảng biển, có một công ty ngư nghiệp, một công ty vận tải viễn dương.

Dựa vào hai công ty này, mấy năm qua, Sở gia có thể nói là đã tìm được không ít kho báu dưới biển.

Lại thêm dưới trướng có ba đại thế lực Cửu Môn, Bàn Sơn, Tả

Lĩnh… đúng, không nhìn lầm đâu!

Hiện nay Tả Lĩnh nhất mạch, cũng đã thần phục dưới trướng Sở Kiêu.

Sớm từ năm năm trước, Trần Ngọc Lâu đã âm thầm thần phục, cũng chính vì thế, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Trần Ngọc Lâu đã thống nhất Thăng Long, và đại bộ phận khu vực phía Nam.

Theo lý mà nói, với thế lực hiện tại của Sở gia, tuyệt đối có thể xứng đáng là gia tộc đệ nhất Đại Việt.

Nhưng không biết vì sao, hệ thống hiển thị Sở gia vẫn chỉ là thế lực gia tộc đỉnh cấp, mãi vẫn chưa thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Điều này khiến Sở Kiêu trong lòng không hiểu, đồng thời thường xuyên tự hỏi, rốt cuộc vấn đề ở đâu.

Không hiểu rõ, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu than thở, ánh mắt lại một lần nữa rơi vào bảng thông tin gia tộc.

Sáu năm nay, tuy nhiệm vụ thăng cấp gia tộc cấp 2 chưa hoàn thành, nhưng thực lực tổng thể của Sở gia lại có sự đề cao rất lớn.

Gần hai trăm tộc nhân ban đầu, hiện nay đều lần lượt bước vào nhất giai, tu vi đạt đến cảnh giới nhị giai, cũng có đến mấy chục người, so với sáu năm trước, có thể nói là một trời một vực.

Sáu năm trước, bước vào nhị giai, cũng chỉ có ba người Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng mà thôi.

Nhưng sáu năm sau, lại tăng thêm mấy chục người, có thể thấy tộc nhân Sở gia hiện nay, rốt cuộc đã mạnh mẽ đến mức nào.

Về phần ba người Sở Trường Dịch, hiện nay từng người đều đã bước vào tam giai, là cường giả tam giai đỉnh phong.

Ngoài ba người đó ra, Sở Khứ Tà, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình,

Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải và những người khác, đều đã bước vào tam giai.

Đáng nói là, năm vạn quân hộ vệ gia tộc hiện nay, từng người thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, cho dù tu vi yếu nhất, cũng đều đã bước vào cảnh giới Luyện Cốt Võ Sư, thậm chí Tiên Thiên Võ Sư cũng không ít.

Về phần cường giả Đại Tông Sư cảnh, tuy số lượng hiếm hoi, nhưng cũng không phải không có.

Mỗi người, đều là cường giả đỉnh cấp trong quân hộ vệ gia tộc.

Về phần Hoán Huyết Võ Thánh, thì chưa có ai đột phá.

Sáu năm thời gian, tu vi của quân hộ vệ gia tộc có thể đạt đến mức độ như vậy, có thể nói là kinh thiên động địa, cũng là vì thường xuyên vào tổ địa gia tộc, dựa vào linh khí nồng đậm của không gian tổ địa mới tu luyện nhanh như vậy.

Nếu không, nếu tu luyện bình thường, chỉ trong sáu năm, đột phá cảnh giới Đại Tông Sư, căn bản không thể nào.

Đồng thời, sáu năm nay, ngoại thành Trường Sa, và Trùng Cốc Điền Nam, cũng đã xây dựng xong hai căn cứ bí mật.

Hai căn cứ bí mật này, quanh năm đóng giữ một lượng lớn quân hộ vệ gia tộc, bên ngoài có trận pháp do tộc nhân Sở gia bố trí.

Người ngoài tuyệt đối không thể phát hiện, nếu thật sự phát hiện, kẻ dám tự tiện xông vào, cũng chỉ có một con đường chết.

Ngoài ra, sáu năm nay, tộc nhân thường xuyên ra ngoài đổ đấu, thỉnh thoảng Sở Kiêu cũng sẽ xuống vài ngôi mộ lớn.

Tuy quy mô cấp bậc của những ngôi mộ này, không bằng mộ lớn Bình Sơn, Đại Phật Tự Hắc Thủy Thành, Hiến Vương Mộ Trùng

Cốc, nhưng vẫn cung cấp cho hắn một lượng lớn điểm khí vận.

Những tộc nhân nhỏ tuổi năm xưa, hiện nay cũng từng người bắt đầu lớn lên, trong đó cũng có một số tộc nhân, cực kỳ hứng thú với khoa học kỹ thuật.

Thậm chí đã phát minh ra không ít thứ hay ho.

Ví dụ như các loại thuốc tương tự penicillin, lại ví như các loại súng đạn… Thậm chí có tộc nhân còn dung hợp cơ quan thuật, luyện khí thuật vào trong khoa học kỹ thuật, sáng tạo ra đại sát khí tương tự như khôi lỗi, cơ giáp.

Đối với điều này, Sở Kiêu tự nhiên vui mừng thấy thành, dù sao những thứ này thực lực quả thực không tồi.

Dựa vào các loại thuốc sáng tạo ra, Sở gia mấy năm nay có thể nói là đã kiếm được vô số tài sản, thậm chí danh tiếng còn truyền ra nước ngoài.

Đặc biệt là hiện nay các quốc gia trên thế giới đều đang bùng nổ chiến tranh, đối với các loại thuốc tiêu viêm, kháng sinh có thể nói là cực kỳ thiếu thốn.

Có cơ hội kiếm tiền như vậy, Sở gia sao có thể không làm?

Cũng không phải không có thế lực hoặc cá nhân, nảy sinh lòng tham với Sở gia, muốn ra tay với Sở gia.

Chỉ là không một ai thành công, thậm chí chỉ cần dám ra tay, cuối cùng đều rơi vào kết cục tan nhà nát cửa.

Khi không ít đại thế lực vì thế mà bị diệt, những người hoặc thế lực khác cuối cùng cũng hiểu ra Sở gia không thể trêu chọc.

Cho dù ý niệm đối với Sở gia vẫn chưa dứt, nhưng cũng không còn ai dám tùy tiện ra tay.

Vút!

Sau khi thu lại bảng thông tin gia tộc, Sở Kiêu tức thì đứng dậy khỏi giường, mở cửa phòng, đi ra sân.

"Kiêu ca, huynh tỉnh rồi à!" Vừa mới đi ra sân, liền nghe một giọng nói dịu dàng như nước truyền đến.

Sở Kiêu ngẩng mắt nhìn, chỉ thấy cách đó không xa, một nữ tử mặc váy dài cổ trang màu trắng, khoác ngoài áo choàng lông cáo, đang một mặt dịu dàng nhìn hắn.

Gương mặt nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, cả người toát lên một loại khí chất ôn nhu đặc biệt, mày mắt giấu nét thanh tú, giọng nói nụ cười lộ vẻ dịu dàng.

"Kiêu ca, em đang định gọi huynh ăn sáng, không ngờ huynh đã tỉnh rồi." Nhìn Sở Kiêu, nữ tử đó nhẹ nhàng bước tới, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười dịu dàng như nước.

"A…" Nhìn nữ tử, Sở Kiêu không khỏi cười khẽ lắc đầu, một tay nắm lấy đôi tay ngọc trắng nõn, một tay đi ra khỏi sân, hướng về phía phòng ăn.

"Nhã Nguyệt, cha nàng dạo này khỏe không?" Vừa đi, Sở Kiêu vừa nhẹ nhàng quan tâm hỏi.

"Kiêu ca, sức khỏe của cha em đã tốt từ lâu rồi, đều nhờ huynh cả, lúc đầu nếu không có huynh, cha em đã sớm bệnh chết rồi." Nhắc đến cha mình, đôi mắt đẹp của Nhã Nguyệt bất giác lộ ra vẻ cảm kích, khi nhìn về phía Sở Kiêu, tình yêu hiện trên khuôn mặt xinh đẹp càng không thể che giấu.

"A… không cần khách sáo như vậy, nàng hiện là phu nhân của ta, ta sao lại có thể ngồi nhìn cha nàng bệnh chết?" Sở Kiêu lắc đầu, nhìn nữ tử bên cạnh, không nhịn được xoa xoa đầu nàng, trong mắt bất

giác lộ ra vẻ thương yêu.

Nữ tử này không phải ai khác, chính là một trong những phu nhân của hắn.

Thực ra, chính là Nha Đầu trong cốt truyện gốc, ba năm trước cha của Nha Đầu bệnh nặng, vừa hay bị Sở Ngũ Hành biết được, liền đưa đến Sở phủ.

Vừa hay Sở Kiêu lúc đó gặp được, tiện tay cứu sống cha của Nha Đầu, sau đó để báo ơn, Nha Đầu liền ở lại Sở gia, cho dù làm người hầu, nha hoàn, cũng không quan tâm.

Nhưng sau khi biết đối phương là Nha Đầu, Sở Kiêu cũng không thật sự để nàng làm nha hoàn, mà coi nàng như đầu bếp.

Qua lại một thời gian, hai người lại nảy sinh tình cảm, một năm trước Sở Kiêu chính thức cưới Nha Đầu vào Sở gia, trở thành một trong những phu nhân của Sở Kiêu.

Nha Đầu họ Lâm, còn tên chính thức thì không có, ở thời đại này một người không có tên cũng rất bình thường, cha nàng vẫn luôn gọi nàng là Nha Đầu.

Sau đó hắn đặt cho nàng cái tên Nhã Nguyệt.

"Kiêu ca, có thể gả cho huynh là chuyện hạnh phúc nhất đời này của em." Đôi mắt đẹp của Nhã Nguyệt như nước xuân, nhìn Sở Kiêu, vô cùng cảm động nói.

"A…" Thấy vậy, Sở Kiêu khẽ cười nói: "Ngày tháng sau này của chúng ta còn dài, hạnh phúc cũng chỉ mới bắt đầu, tu vi của nàng cũng phải nhanh chóng đề cao mới được." "Kiêu ca yên tâm, huynh dạy em【Thái Âm Tiên Kinh】, em đã tu luyện đến nhất giai đỉnh phong, hơn một năm nay em không hề lười biếng đâu nha." Nhã Nguyệt tinh nghịch chớp chớp mắt, cười toe toét nói.

“Không tệ!” “Đợi nàng đột phá nhị giai, tu vi của nàng sẽ đuổi kịp Hồng tỷ tỷ và Cẩm Tích tỷ tỷ.” Sở Kiêu nghe vậy, khẽ cười, bất giác xoa xoa mái tóc của nàng. 【Thái Âm Tiên Kinh】!

Là công pháp hắn cố ý mua từ cửa hàng hệ thống, chuyên chuẩn bị cho những người phụ nữ của mình.

Công pháp này, theo hệ thống nói, là công pháp tu luyện của tiên thiên thần ma Vọng Thư thời hồng hoang.

Chỉ là Thái Âm Tiên Kinh hoàn chỉnh quá đắt, căn bản không mua nổi, cho nên hắn chỉ mua tầng thứ nhất.

Nhưng dù vậy, cũng đã tốn hai mươi vạn điểm gia tộc.

Đồng thời, hắn cũng chia tầng thứ nhất của công pháp thành mười hai giai, truyền cho ba người Nhã Nguyệt, Hoắc Cẩm Tích, Hồng Cô Nương.

Đúng, không sai!

Hiện nay Hoắc Cẩm Tích, Hồng Cô Nương hai người cũng là phu nhân của Sở Kiêu.

Sáu năm trước, Sở Kiêu đã thành hôn với Hoắc Cẩm Tích, lúc đó tin tức hai người thành thân, có thể nói là khiến cả thành Trường Sa vô cùng chấn động.

Chương 179

Khi tin tức hai người thành thân vừa ra, Hồng Cô Nương ở xa trên Thường Thắng Sơn nghe tin liền không ngồi yên được nữa, trực tiếp đến Sở phủ, cùng Sở Kiêu ngả bài.

Đối với điều này, Sở Kiêu tự nhiên không từ chối, không bao lâu, cũng cưới Hồng Cô Nương.

Mấy năm qua, Hoắc Cẩm Tích, Hồng Cô Nương hai người, cũng tu luyện Thái Âm Tiên Kinh, và đều đã đột phá nhị giai sơ kỳ.

Hai người vừa nói chuyện, nhanh chóng đã đến phòng ăn.

Lúc này, trong phòng ăn, đang ngồi hai nữ tử khí chất khác nhau, nhưng đều có dung nhan tuyệt đỉnh.

Hai nữ tử không phải ai khác, chính là Hoắc Cẩm Tích và Hồng Cô Nương.

Thấy Sở Kiêu và Nhã Nguyệt đi vào, hai nữ tử lập tức đứng dậy, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười.

"Đứng làm gì, đều là người một nhà, ngồi xuống tiếp tục ăn đi." Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cầm đũa, liền bắt đầu ăn.

"Chậc… cháo nấu bằng tử linh mễ quả thực không tệ, linh khí nồng đậm, có thể tăng cường khí huyết chi lực." Uống một ngụm cháo nấu bằng linh mễ, Sở Kiêu không khỏi cảm thán một tiếng.

Mấy năm nay, thức ăn của cả Sở gia đã khác xưa rất nhiều.

Gạo là linh mễ!

Thịt là thịt hung thú, yêu thú!

Ngay cả rau dưa hoa quả, cũng không phải là phàm phẩm, tràn đầy

linh khí.

“Ài, Sở lang, chuyện xảy ra ở thành Trường Sa tối qua chàng biết chưa?” Đang ăn, Hoắc Cẩm Tích dường như nghĩ ra điều gì, bất giác nói.

“Xảy ra chuyện?

Có thể xảy ra chuyện gì?” Sở Kiêu nhướng mày, thành Trường Sa hiện nay do Cửu Môn quản lý, lại có Sở gia trấn giữ, sao có thể có chuyện?

“Em nghe nói tối qua nửa đêm, ga xe lửa có một đoàn tàu quân sự của bọn Chân Gà Chậu tiến vào, tất cả người trên đoàn tàu đều chết cả, ngay cả người lái tàu cũng chết.” “Chuyện này dường như không đơn giản, sáng sớm Trương Khải Sơn đã phái người giới nghiêm toàn bộ ga xe lửa, nghe nói Bát gia cũng được mời đến, đã xảy ra chuyện lớn rồi.” “Tàu quân sự của bọn Chân Gà Chậu?” Nghe lời của Hoắc Cẩm Tích, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

Nếu hắn nhớ không lầm, dường như đây là sự kiện xe quỷ 076?

Vậy, điều này cũng báo hiệu một tình tiết lớn mới bắt đầu sao?

“Mộ khoáng sơn!” Sở Kiêu hai mắt híp lại, mộ khoáng sơn ngoài thành Trường Sa, hắn vẫn luôn biết.

Nhưng mấy năm nay, hắn không hề dẫn tộc nhân đến đó.

Dù sao, trong mộ khoáng sơn không có đồ cổ minh khí, nhưng lại có một viên thiên thạch ngoài hành tinh.

Tương truyền, vô số năm trước, có một viên thiên thạch khổng lồ rơi xuống Đại Việt, và vỡ thành nhiều mảnh.

Một trong số đó, chính là rơi xuống gần thành Trường Sa.

Đồng thời, để che giấu viên thiên thạch này, cho nên đã đặc biệt

xây dựng một ngôi mộ khoáng sơn.

Viên thiên thạch này cực kỳ đặc biệt, dường như có năng lực làm người chết sống lại.

Về tình huống cụ thể, đặc biệt là ở thế giới này, cụ thể ra sao, phải thấy rồi mới có thể hiểu rõ hoàn toàn.

Hắn vốn đã suýt quên mất chuyện này, nhưng hiện nay theo xe quỷ 076 vào thành Trường Sa, lại tức thì nhớ ra.

Đối với năng lực của viên thiên thạch dưới mộ khoáng sơn, hắn không quan tâm, điều thực sự khiến hắn quan tâm là, thứ đó chắc chắn ẩn chứa một lượng lớn điểm khí vận.

Cho nên, ngôi mộ khoáng sơn này thật sự phải đi xem một chút, dù sao điểm khí vận ẩn chứa trên thiên thạch cũng không tồi.

"Đúng rồi Sở lang, Tiên Cô nhờ em hỏi chàng, khi nào thì cưới nàng ấy." Khi Sở Kiêu đang trầm tư, Hoắc Cẩm Tích bên cạnh lại lên tiếng.

"Chậc chậc, nha đầu Tiên Cô đó chờ không nổi rồi à, nhưng nếu Tiên Cô gả vào Sở gia, những người Hoắc gia đó có đồng ý không?" Nghe lời của Hoắc Cẩm Tích, Hồng Cô Nương bên cạnh không nhịn được lên tiếng trêu chọc.

"Không đồng ý?" "Tiên Cô gả cho ai thì gả cho người đó, cần họ đồng ý sao?" Hoắc Cẩm Tích khinh miệt cười một tiếng, những tộc lão Hoắc gia đó chỉ cần đầu óc không có vấn đề, sẽ không ngăn cản chuyện này, nếu không người chịu thiệt chỉ có thể là họ.

Có thể gả cho Sở lang, là phúc duyên mà không biết bao nhiêu nữ tử trên thế gian cầu cũng không được, nha đầu Tiên Cô đó sớm đã không thể chờ được để gả vào Sở gia.

Một khi Tiên Cô cũng gả cho Sở lang, đến lúc đó nàng và đối

phương liên thủ, chắc chắn có thể chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng trong lòng Sở lang.

"Tiểu Tiên Cô à…" Sở Kiêu hai mắt híp lại, trong đầu bất giác hiện ra một thân ảnh tuyệt đại khuynh quốc khuynh thành, như tiên tử giáng trần.

"Nha đầu nhỏ năm đó, hiện nay cũng đã lớn rồi…" Sở Kiêu nhàn nhạt cười một tiếng, sáu năm nay, hắn và Hoắc Tiên Cô đã gặp không biết bao nhiêu lần.

Hoắc Tiên Cô cũng sớm đã tình căn thâm chủng với hắn, nếu không phải mấy năm trước Hoắc Tiên Cô còn nhỏ tuổi, Hoắc gia cũng không thể thiếu người đứng đầu này, e rằng hai người sớm đã thành chuyện tốt.

Mấy năm nay, Hoắc Tiên Cô vẫn luôn bồi dưỡng người kế nhiệm cho vị trí gia chủ Hoắc gia.

Hiện nay, cũng gần xong rồi.

"Lát nữa ta sẽ để Tùy Phong chạy một chuyến đến Hoắc gia, nếu Tiên Cô đã chờ không nổi, vậy thì nhanh chóng cùng nàng hoàn hôn đi." Sau khi trầm tư một lúc, Sở Kiêu chậm rãi lên tiếng.

"Đúng rồi, Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Tứ Cửu Thành đã gửi cho em một tấm thiệp mời, mời em tháng sau đến tham gia đấu giá hội." Đột nhiên, Hồng Cô Nương dường như nghĩ ra điều gì, ngẩng đầu nhìn Sở Kiêu nói.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Sở Kiêu nghe vậy, nhướng mày.

"Danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong cả giới này đều nổi tiếng, là thế lực Doãn gia lâu đời ở Tứ Cửu Thành, nghe nói mỗi buổi đấu giá hội của họ đều sẽ xuất hiện những bảo vật hiếm có.

Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm danh tiếng lớn, ngưỡng cửa cũng

cao, người có thể được họ chủ động gửi thiệp mời, không ai là không phải là đại thế lực một phương.

Nếu là trước đây, Hoắc gia ngay cả tư cách vào cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không có.

Nhưng hiện tại, họ cũng đã gửi cho Hoắc gia một tấm thiệp mời, hoặc nói chính xác hơn, ngoài Sở gia ra, Cửu Môn đều đã nhận được thiệp mời." Hoắc Cẩm Tích khẽ cười, nếu là trước đây, đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm, nàng khá kính sợ.

Nhưng hiện tại thì… thật sự không coi Tân Nguyệt Phạn Điếm ra gì.

Chỉ riêng thế lực Hoắc gia hiện nay đã không yếu hơn Doãn gia, huống chi sau khi Hoắc gia thần phục Sở gia, hiện nay đã bước lên con đường tu luyện.

Công pháp môn Nhân Tiên Võ Đạo, Hoắc gia cũng có không ít người đang tu luyện, mấy năm nay, người mạnh nhất đã đạt đến Võ Sư cảnh.

Luận về thực lực, cho dù là Đan kình quốc thuật, cũng không phải là đối thủ của Võ Sư.

Ngay cả Hoắc gia cũng không sợ Tân Nguyệt Phạn Điếm, huống chi là Sở gia?

Với tư cách là phu nhân của tộc trưởng Sở gia, tầm nhìn của Hoắc Cẩm Tích hiện nay cũng đã hoàn toàn mở rộng.

Tuy khá chăm sóc cho Hoắc gia, nhưng hiện tại điều nàng quan tâm hơn là sự phát triển của Sở gia.

"Sở lang, đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm, khoảng vào giữa tháng sau, dù sao em cũng không có việc gì, hay là lúc đó chúng ta cùng đến Tứ Cửu Thành dạo một vòng?" Nghe Hoắc Cẩm Tích nói,

Sở Kiêu gật đầu không tỏ ý kiến, khẽ cười một tiếng nói: "Nếu nàng muốn đi, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem." "Tộc trưởng, Chiêu Võ dẫn Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy đến rồi, muốn gặp ngài một lần, nói có chuyện muốn bàn với ngài." Đúng lúc này, có một tộc nhân từ xa đi tới, trước tiên hành lễ với mọi người, sau đó lên tiếng.

"Ồ?" "Không phải đang ở ga xe lửa sao, chạy đến chỗ ta làm gì?" Sở Kiêu có chút tò mò, Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy, không lẽ là vì xe quỷ 076 sao?

Nhưng sự kiện xe quỷ 076 trong nguyên tác tuy có chút phiền phức, nhưng đối với Cửu Môn hiện tại, dường như không phải là chuyện lớn gì?

Đặc biệt là hiện nay Trương Khải Sơn và những người khác đều đã tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo, Nhị Nguyệt Hồng cũng không giống như trong nguyên tác, không quan tâm đến những chuyện này.

Huống chi, nếu thật sự có chuyện, Sở Chiêu Võ hoàn toàn có thể giải quyết, hiện tại lại dẫn Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy cùng đến, làm gì vậy?

"Đi thôi!" "Nếu đã đến rồi, vậy thì gặp một lần cũng không sao!" Sở Kiêu lắc đầu, tức thì đứng dậy, nhìn mấy người Hoắc Cẩm Tích nói: "Mấy nàng có đi không?" "Em không đi đâu, em với họ lại không thân." Hồng Cô Nương lắc đầu, có thời gian đó, không bằng tu luyện thêm một lát nữa.

"Em cũng lười gặp Trương Khải Sơn, hiện nay em lại không phải người trong Cửu Môn, quan tâm những chuyện đó làm gì." Hoắc Cẩm Tích một bên thong thả uống cháo tử linh mễ, một bên lên tiếng.

"Kiêu ca, huynh đi đi, em ở lại với Cẩm Tích tỷ tỷ và Hồng tỷ tỷ." "Nếu đã vậy, lát nữa ta về sẽ cùng các nàng ra ngoài dạo phố." Sau khi chào hỏi ba người, Sở Kiêu trực tiếp xoay người đi về phía chính

đường.

Đợi Sở Kiêu đi rồi, ba người mới nhìn nhau, sau đó đều không kìm được nhìn vào bụng mình, trên mặt lộ ra vẻ hơi buồn bã.

"Bụng của chúng ta cũng quá không ra gì, đã bao lâu rồi, vẫn không có thai." Hồng Cô Nương vẻ mặt có chút bực bội, gả cho Sở Kiêu đã mấy năm, không kể là nàng, Hoắc Cẩm Tích, hay Nhã Nguyệt, lại chưa sinh được một mụn con nào.

Chuyện này khiến ba người từ trước đến nay, vừa âm thầm bực bội, lại không khỏi cảm thấy áy náy.

Với tư cách là phu nhân của tộc trưởng Sở gia, nối dõi tông đường cho Sở Kiêu, vẫn luôn là tâm nguyện của họ, cũng là điều mà tất cả tộc nhân Sở gia mong đợi.

Chỉ tiếc là… Cũng chính vì ba người cho rằng bụng mình không ra gì, cho nên đối với việc Hoắc Tiên Cô gả cho Sở Kiêu, không những không có chút phản kháng nào, ngược lại còn vui mừng thấy thành.

"Hy vọng đợi sau khi Tiên Cô gả vào, bụng có thể ra gì một chút, Sở lang với tư cách là tộc trưởng Sở gia, nếu cứ không có con nối dõi thì tuyệt đối không được." Hoắc Cẩm Tích khẽ thở dài, trong ánh mắt mang theo chút buồn bã, lại xen lẫn chút bất đắc dĩ và tủi thân.

"Cẩm Tích tỷ tỷ, Hồng tỷ tỷ, hay là chúng ta tìm thêm cho Kiêu ca một vài nữ tử, không thể cứ đặt hết hy vọng vào Tiên Cô, phải chuẩn bị thêm mới được." Nhã Nguyệt chau mày, vẻ mặt có chút lo lắng nói.

Sở phủ!

Sở Kiêu chưa bước vào chính đường, đã nghe thấy từ xa có tiếng cười nói truyền ra.

Chỉ thấy Sở Chiêu Võ, Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy ba người, vừa uống trà, vừa cười nói, vẻ mặt thoải mái ung dung, đâu có

một chút nào là phiền não vì sự kiện xe quỷ 076?

Trong lòng có chút nghi hoặc, Sở Kiêu chắp tay sau lưng, chậm rãi bước vào chính đường.

Khi nhìn thấy Sở Kiêu, ba người đang cười nói lập tức đứng dậy, vẻ mặt cung kính cúi đầu hành lễ.

"Tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" Nhìn ba người trước mắt, Sở Kiêu gật đầu, vừa đi vừa tùy ý hỏi: "Ngồi cả đi, ba người hôm nay chạy đến tìm ta có việc gì." Nói đoạn, Sở Kiêu ngồi xuống ghế chủ vị, đồng thời một nữ tử mặc kình trang màu trắng, khá anh tư hiên ngang, bưng một tách trà, cung kính đặt xuống rồi lui ra ngoài.

Nữ tử này là một thành viên trong quân hộ vệ gia tộc, quân hộ vệ gia tộc của Sở gia không chỉ có nam nhân, mà còn có một số lượng không nhỏ nữ tử.

Tu vi của những nữ tử này cũng không yếu, không hề thua kém nam tử.

Chương 180

Vị vừa rồi, chính là có tu vi Tiên Thiên Võ Sư, cho dù Trương Khải Sơn và những người khác gặp, cũng phải lễ phép kính trọng.

"Tộc trưởng, chuyện này để Phật Gia ca với Bát gia nói với ngài đi, con chỉ đơn thuần đến hóng chuyện thôi." Lúc này, nghe Sở Kiêu hỏi, Sở Chiêu Võ nhún vai, liếc nhìn hai người Trương Khải Sơn bên cạnh, cười nói.

"Ồ?" Sở Kiêu nhướng mày, nhìn hai người một cái, sau đó bưng tách trà, nhẹ nhàng thổi một hơi, tức thì hương trà lan tỏa, cho dù chỉ ngửi thấy hương trà, Trương Khải Sơn và những người khác cũng không khỏi tinh thần phấn chấn.

Trà này không phải là trà bình thường, mà là một trong những loại linh trà mua từ cửa hàng hệ thống, không chỉ đại bổ cho tu vi, thậm chí còn có thể nuôi dưỡng linh hồn tinh thần lực.

"Hắc hắc… Sở tộc trưởng, sự kiện xe quỷ ở ga xe lửa đêm qua, chắc ngài đã biết rồi chứ?" Lúc này, chỉ thấy Tề Thiết Chủy hắc hắc cười một tiếng, toe toét miệng nói.

"Ừm… vậy thì sao?" Sở Kiêu nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, vẻ mặt bình tĩnh nói.

"Sở tộc trưởng, lão Bát ta hôm nay cùng Phật Gia vào xem tình hình cụ thể của đoàn tàu đó, lại phát hiện cả đoàn tàu lại bị người ta cố ý cải tạo thành một bố cục mộ táng.

Trong toa xe chết mấy chục người, những người này toàn bộ là người của bọn Chân Gà Chậu, toa xe trong cùng nhất, thì đặt một cỗ quan tài bằng đồng.

Về phần người lái tàu, cũng đã chết trước khi tàu vào ga, quan trọng nhất là người đó là người của Tề gia nhất mạch của ta.

Hôm nay Phật Gia đã đích thân ra tay, mở cỗ quan tài bằng đồng đó ra, phát hiện bên trong có một chiếc đỉnh châm Nam Bắc triều, cuối cùng điều tra lại phát hiện, đoàn tàu đến từ một khu mỏ ngoài thành.

Sở tộc trưởng, chuyện này không còn nghi ngờ gì nữa, tuyệt đối là do bọn Chân Gà Chậu giở trò, không chừng trong khu mỏ đó có một ngôi mộ lớn, có bí mật lớn.

Nếu không bọn Chân Gà Chậu sẽ không bày ra chuyện này, cố ý như vậy để chúng ta điều tra, dẫn chúng ta đến khu mỏ.

Bọn Chân Gà Chậu này, mấy năm nay gan ngày càng lớn, ở Đại Việt ta ngang ngược không kiêng nể gì, ngay cả trong thành Trường Sa cũng vậy.

Lão Bát ta nói này, hay là chúng ta trực tiếp ra tay với bọn Chân Gà Chậu này, triệt để quét sạch chúng ra ngoài?" Tề Thiết Chủy kể lại sự kiện xe quỷ một năm một mười rõ ràng, cuối cùng còn lôi ra bọn Chân Gà Chậu, nói đoạn vẻ mặt chán ghét, trong lời nói còn tràn ngập một tia sát ý.

Hiển nhiên, giờ phút này ngay cả Tề Thiết Chủy là người tốt tính cũng đã nổi giận với bọn Chân Gà Chậu.

Khi lời của Tề Thiết Chủy vừa dứt, Trương Khải Sơn ôm quyền hành lễ, vẻ mặt trịnh trọng lại nghiêm túc tiếp tục lên tiếng: "Sở tộc trưởng, dã tâm của bọn Chân Gà Chậu đã rõ như ban ngày, người có tầm nhìn đều có thể nhìn ra, chúng đã nhòm ngó Đại Việt ta từ lâu, e rằng không bao lâu nữa, chiến tranh sẽ ập đến.

Ta nghĩ, nếu chiến tranh không thể tránh khỏi, vậy thì chẳng bằng tiên hạ thủ vi cường, ra tay trước, không chỉ ra tay với bọn Chân Gà

Chậu ở thành Trường Sa, mà còn phải ra tay với tất cả bọn Chân Gà Chậu ở Đại Việt.

Nhưng chuyện này hệ trọng, ta cũng không dám tự quyết định, nên đặc biệt đến hỏi ý ngài, không biết Sở tộc trưởng ngài ý hạ như hà?" Ra tay với tất cả bọn Chân Gà Chậu ở Đại Việt?

Nghe lời Trương Khải Sơn nói, tay Sở Kiêu đang bưng tách trà không khỏi khựng lại một chút, mày hơi nhướng lên, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn đối phương một cái.

Giữa Đại Việt và bọn Chân Gà Chậu, ắt có một trận chiến!

Chuyện này thực ra không ít người đều có thể nhìn ra, sự bùng nổ của cuộc chiến này sẽ không còn xa.

Thậm chí, các quốc gia trên thế giới đều đang đổ dồn ánh mắt vào Đại Việt và bọn Chân Gà Chậu.

Hắn vì cuộc chiến này, cũng đang âm thầm tích lũy sức mạnh, chuẩn bị đến lúc đó nhất cử đánh tan cả bọn Chân Gà Chậu.

Dù sao, Đại Việt hiện nay, so với Đại Việt ở dòng thời gian kiếp trước đã khác xa.

Đại quân do Trần Ngọc Lâu thống lĩnh đã thống nhất toàn bộ sáu tỉnh Thăng Long, và đại bộ phận khu vực phía Nam, không bao lâu nữa sẽ có thể thống nhất toàn bộ vùng phía nam Sơn Hải Quan.

Đợi đến khi chiến tranh với bọn Chân Gà Chậu bùng nổ, cả Đại Việt tất sẽ thống nhất, ba tỉnh phía Đông tự nhiên cũng sẽ không mất.

Sự bùng nổ của cuộc chiến này, đến lúc đó hắn sẽ toàn lực giúp đỡ Trần Ngọc Lâu, một trận đánh tan bọn Chân Gà Chậu.

Chỉ là hắn thật không ngờ, Trương Khải Sơn hiện nay lại quả quyết độc ác như vậy, trước khi chiến tranh bùng nổ, đã muốn ra tay

trước, quét sạch toàn bộ người của bọn Chân Gà Chậu ở Đại Việt.

Không hổ là, người mang huyết mạch Cùng Kỳ, bản tính hung ác của Trương Khải Sơn, sau khi có đủ thực lực và thế lực, quả thực so với trong nguyên tác, mạnh hơn, độc ác hơn rất nhiều.

"Tộc trưởng, mấy năm nay bọn Chân Gà Chậu quả thực có chút ngang ngược, đặc biệt là gần đây, đám tạp chủng này lại dám gây chuyện ở thành Trường Sa, không phải là đang tìm chết sao?" Bên cạnh, Sở Chiêu Võ vẻ mặt lạnh lùng, trong lời nói cũng mang theo sát ý tàn nhẫn.

Thành Trường Sa hiện nay là đại bản doanh của Sở gia và Cửu Môn, dám gây chuyện ở đây, chính là đang tát vào mặt Sở gia và Cửu Môn.

Với tư cách là tộc nhân Sở gia, đề đốc của Cửu Môn, không ngay lập tức giết chết toàn bộ người của bọn Chân Gà Chậu trong thành, đã là nhân từ lắm rồi.

Sở Kiêu thản nhiên nhấp một ngụm trà, sau đó đặt tách trà xuống, từ từ ngẩng đầu nhìn ba người lên tiếng: "Ra tay với bọn Chân Gà Chậu không phải là không được, nhưng cũng chỉ có thể giới hạn trong địa phận tỉnh Tương Nam.

Vừa hay mượn sự kiện xe quỷ lần này, trực tiếp quét sạch tất cả người của bọn Chân Gà Chậu trong địa phận tỉnh Tương Nam.

Nhưng người của bọn Chân Gà Chậu trên toàn Đại Việt, tạm thời không thể động đến.

Hiện nay Trần Ngọc Lâu đang ở thời kỳ then chốt, nếu người của bọn Chân Gà Chậu trên toàn Đại Việt đều chết sạch, e rằng bọn Chân Gà Chậu sẽ hoàn toàn phát điên, cuộc chiến đó cũng sẽ đến sớm.

Đến lúc đó ngọn lửa chiến tranh sẽ ngay lập tức bao trùm toàn bộ

ba tỉnh phía Đông, thậm chí một số khu vực ven biển.

Lúc đó Đại Việt không biết sẽ có bao nhiêu bình dân bá tánh bị chiến hỏa ảnh hưởng, đợi thêm một chút đi, đợi Trần Ngọc Lâu thống nhất cả trong và ngoài quan.

Chiến tranh bùng nổ, cũng có thể ngay lập tức chặn đứng đại quân ở ngoài biên giới, tốt nhất là đẩy cuộc chiến này sang bản thổ của bọn Chân Gà Chậu.

Như vậy, tổn thất của Đại Việt ta cũng có thể giảm xuống mức thấp nhất.

Chỉ ra tay với người của bọn Chân Gà Chậu trong địa phận tỉnh Tương Nam, bọn Chân Gà Chậu có tức giận đến đâu, vì đại cục của chúng, tạm thời cũng sẽ không bùng nổ chiến tranh.

Đến lúc đó bọn Chân Gà Chậu ngầm ra tay với chúng ta, chúng ta cũng không sợ chút nào." Nghe lời Sở Kiêu nói, ba người Sở Chiêu Võ, Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy, đều không khỏi hơi chau mày.

Họ cũng hiểu ý của Sở Kiêu, thực tế nếu chiến tranh bùng nổ sớm, tuy họ không sợ, cũng tự tin có thể đánh bại cả bọn Chân Gà Chậu, nhưng chiến hỏa thiêu đốt Đại Việt, quả thực sẽ có vô số bá tánh chết thảm.

Hơn nữa, đến lúc đó, họ cũng sẽ tổn thất không ít binh lực.

Huống chi, bất kỳ cuộc chiến nào, nếu bùng nổ trên bản thổ, bất kể thắng bại, đều sẽ phải trả một cái giá thảm khốc.

Nếu có thể đưa cuộc đại chiến này ra ngoài Đại Việt, hoàn toàn có thể tránh được một số tổn thất không cần thiết.

Hiểu ra những điều này, Sở Chiêu Võ không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu: "Xem ra cũng chỉ có thể tha cho đám súc sinh này, vậy thì đợi thêm vài năm nữa, đến lúc đó một trận định càn khôn, trực tiếp đánh

chìm cả đảo của bọn Chân Gà Chậu." "Sở tộc trưởng, ta hiểu rồi, vậy chúng ta lần này chỉ ra tay với người của bọn Chân Gà Chậu trong toàn bộ địa phận tỉnh Tương Nam." Trương Khải Sơn chắp tay, trịnh trọng đáp lời.

"Hắc hắc... chúng ta khi nào thì động thủ với bọn Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam?" Tề Thiết Chủy nhếch miệng cười, nhưng trong đôi mắt híp lại của y lại lóe lên sát cơ lạnh như băng.

"Còn phải xem đã.

Nếu muốn giữ bí mật, Cửu Môn cứ phái một số người đi ám sát trong im lặng.

Nếu không đủ nhân thủ, Sở gia ta tự sẽ ra tay.

Nhưng nếu muốn động thủ rầm rộ, mười vạn đại quân dưới trướng Trương Khải Sơn ngồi không ăn cám à?" Sở Kiêu mặt không biểu cảm, chậm rãi liếc nhìn Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy.

"Giống như lời Sở tộc trưởng đã nói, hiện giờ chúng ta không thể khai chiến toàn diện với bọn Nhật, cho nên dù có thanh trừng toàn bộ người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam, cũng chỉ có thể ra tay bí mật.

Nếu không, một khi ta hành động rầm rộ, cũng có khả năng rất lớn sẽ bức ép bọn Nhật." Nghe vậy, Trương Khải Sơn hơi trầm tư rồi nói.

"Nếu đã như vậy, thời gian động thủ cứ thế mà sắp xếp đi." Sở Kiêu gật đầu, với thực lực của Cửu Môn hiện nay, muốn thanh trừ toàn bộ người Nhật trong tỉnh Tương Nam cũng không phải chuyện khó.

Dù sao, các nhà trong Cửu Môn ngoài đệ tử ngoại môn ra, người trong nội môn ít nhất đều đã bước vào hàng ngũ cường giả Quốc

thuật Minh kình.

Còn những nhân vật cốt cán của Cửu Môn thì đều đã tu luyện Nhân tiên võ đạo.

Sáu năm qua, các nhà trong Cửu Môn đều đặc biệt bồi dưỡng một lứa cường giả cốt cán, và những cường giả này không còn nghi ngờ gì nữa đều tu luyện Nhân tiên võ đạo.

Để bồi dưỡng một lứa đệ tử cốt cán, các nhà có thể nói là đã dồn phần lớn tài nguyên tu luyện vào họ.

Hiện tại đã sáu năm trôi qua, tu vi của những người này phổ biến đều đã bước vào cảnh giới Vũ đồ.

Thậm chí, kẻ mạnh nhất cũng không yếu hơn Võ sư!

Dù sao, hệ thống Nhân tiên võ đạo tuy cường đại, nhưng trước Tiên thiên võ sư, chỉ cần không ngu ngốc, tài nguyên đủ đầy, cộng thêm thời gian sung túc, là có thể dễ dàng bước vào bốn cảnh giới Vũ sinh, Vũ đồ, Võ sĩ, Võ sư.

Về phần các đương gia của Cửu Môn, có lẽ do là nhân vật khí vận, lại có lẽ do thiên phú vốn không yếu, hiện tại gần như mỗi người đều đã bước vào cảnh giới Tiên thiên võ sư.

Luận về chiến lực, tuyệt đối mạnh hơn cả Cương kình của Quốc thuật.

Chỉ trong sáu năm ngắn ngủi, có thể nâng tu vi của bản thân lên một tầm cao mạnh mẽ như vậy.

Không thể không nói, nếu để người ngoài biết được, ai mà không kinh ngạc, hâm mộ và ghen tị?

Cho nên, với thực lực hiện tại của Cửu Môn, đủ sức quét ngang tất cả người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam, cho dù trong số

những người Nhật đó cũng có cường giả, nhưng kết quả cuối cùng cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Huống chi, đến lúc đó trong Cửu Môn, còn có một bộ phận Giám sát môn do tộc nhân Sở gia và gia tộc hộ vệ quân tạo thành cũng sẽ ra tay.

Điều đó đã định trước, hành động lần này sẽ khiến bọn Nhật phải máu chảy thành sông.

"À...

Sở tộc trưởng, về khu mỏ bên ngoài thành Thường Sa, ngài thấy sao?" Lúc này, Trương Khải Sơn lại lên tiếng hỏi.

"Khu mỏ..." Sở Kiêu nghe vậy, đôi mắt hơi híp lại, sau đó chậm rãi lên tiếng: "Thực ra trong khu mỏ đó có một ngôi mộ lớn, trong mộ quả thực có một số thứ khá thú vị.

Đợi sau khi thanh trừ bọn Nhật, nếu các vị có hứng thú, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem." "Trong khu mỏ có một ngôi mộ lớn?" Nghe những lời Sở Kiêu nói, mấy người đều kinh ngạc.

Ngoài thành Thường Sa có mộ cổ không phải là điều lạ, nhưng trong khu mỏ lại có mộ lớn, xem ra là một ngôi mộ mà ngay cả Sở Kiêu cũng có hứng thú, điều này không thể không khiến họ kinh ngạc.

Một ngôi mộ có thể khiến Sở Kiêu hứng thú, chắc chắn quy mô không nhỏ, mức độ nguy hiểm không thấp.

Xem ra, phải sớm động thủ với bọn Nhật thôi.

Chương 181

Đợi sau khi dọn dẹp đám súc sinh đáng chết đó, cũng phải xem xem, ngôi mộ có thể khiến cả Sở Kiêu hứng thú rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì.

“Được rồi, mọi chuyện cứ quyết định như vậy.

Nếu không có việc gì khác thì mọi người về đi.” “Hắc hắc...

Sở tộc trưởng, có một chuyện này.” Tề Thiết Chủy vội vàng cười hắc hắc, nhếch mép nói: “Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Tứ Cửu Thành đã gửi thiệp mời cho ta, mời tham gia buổi đấu giá.

Ta nghĩ dù sao cũng không có việc gì, chúng ta chưa đến Tứ Cửu Thành bao giờ, hay là cùng đi xem thử?” “Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm còn một tháng nữa mới diễn ra, đợi giải quyết xong bọn Nhật trong tỉnh Tương Nam rồi hãy nói chuyện này.” Sở Kiêu phất tay, đối với buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, bản thân y cũng không có hứng thú lớn.

Dù sao, mấy năm qua, những bảo vật quý giá mà tộc nhân Sở gia thu được đâu có ít?

Huống chi, trong thương thành của hệ thống, chỉ cần có đủ Gia tộc điểm, là có thể mua vô số bảo vật của chư thiên vạn giới.

Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có thể có thứ gì khiến y hứng thú sao?

Cho nên, đối với buổi đấu giá lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm, y cũng không có hứng thú lớn.

Theo như tình tiết trong thời không gốc, bảo vật lớn nhất trong buổi đấu giá lần này chẳng qua chỉ là Lộc Hoạt Thảo, Kỳ Lân Kiệt và Lam Xà Đảm mà thôi.

“Sở tộc trưởng, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này, ta thấy nên đi một chuyến thì hơn.

Trong thiệp mời mà Tân Nguyệt Phạn Điếm gửi lần này, có một tờ ghi lại thông tin về một số vật phẩm đấu giá, Sở tộc trưởng có thể xem qua.

Tân Nguyệt Phạn Điếm không hổ là thế lực có thể đứng vững ở Tứ Cửu Thành hàng trăm năm không đổ, vật phẩm đấu giá quả thực có chút kinh người.” Đột nhiên, Trương Khải Sơn vẻ mặt nghiêm túc, mày nhíu chặt, trầm giọng nói.

“Ồ?” Nhìn vẻ mặt và đôi mày nhíu chặt của Trương Khải Sơn, Sở Kiêu trong lòng có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ, buổi đấu giá lần này đã xảy ra một số biến hóa không ai biết?

Nếu chỉ có Lộc Hoạt Thảo, Kỳ Lân Kiệt và Lam Xà Đảm, có lẽ sẽ không đến mức khiến Trương Khải Sơn hiện tại lộ ra vẻ mặt như vậy?

“Người đâu!” Nghĩ vậy, Sở Kiêu hướng ra ngoài cửa gọi một tiếng.

“Tộc trưởng!” Một nữ tử mặc kình trang, anh tư hiên ngang, lập tức bước vào.

“Đi lấy thông tin vật phẩm đấu giá mà Tân Nguyệt Phạn Điếm gửi tới đây!” “Vâng, thưa Tộc trưởng!” Nghe mệnh lệnh, nữ tử trong gia tộc hộ vệ quân vội vàng xoay người rời đi, không lâu sau, liền cầm một tấm thiệp bước vào.

“Tộc trưởng!” Sở Kiêu đưa tay nhận lấy, sau đó mở tấm thiệp ra.

Chỉ thấy trên đó, quả nhiên ghi lại một số thông tin vật phẩm đấu giá, thậm chí có cái còn kèm theo ảnh chụp.

“Lộc Hoạt Thảo, Lam Xà Đảm, Kỳ Lân Kiệt... cũng không khác gì trong trí nhớ.” “Hửm?...” Đột nhiên, Sở Kiêu dường như nhìn thấy một thứ kỳ lạ, đôi mắt lập tức híp lại, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

“Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ?” “Tân Nguyệt Phạn Điếm lấy đâu ra thứ này?” Sở Kiêu trên mặt lộ ra một vẻ kỳ quái.

Trong kịch bản thời không gốc, vào thời điểm này, buổi đấu giá hình như không có thứ này?

Y nhớ lúc trước ở Tứ Phương Thành, y từng nói với Trương Linh, nếu muốn biết chuyện về mẹ cô ta, thì hãy dùng Phát Khâu Ấn và Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ để đổi.

Lúc đó Trương Linh đã đồng ý, nhiều nhất là một năm sẽ mang đồ đến thành Thường Sa.

Nhưng hiện tại đã hơn sáu năm trôi qua, Trương Linh lại chưa từng đến thành Thường Sa, cả người cũng như đã mất tích.

Bây giờ, Tân Nguyệt Phạn Điếm lại đột nhiên xuất hiện Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, chẳng lẽ bên trong có chuyện gì khác?

Ánh mắt lướt qua Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, ở phía dưới, có ghi thông tin một vật phẩm đấu giá khác.

“Hoàng Hà Long Cốt và Long Châu?” Sở Kiêu mày hơi nhíu lại, buổi đấu giá lần này có cả long cốt và long châu?

Nhưng tại sao lại không có ảnh chụp?

Lẽ nào thật sự là long cốt và long châu trong truyền thuyết?

Hay là, xương cốt và nội đan của Hoàng Hà Thiết Đầu Long Vương?

Không!

Chắc là không đến mức đó!

Danh dự trăm năm của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chắc sẽ không lấy thứ đó ra làm trò đùa.

Nói cách khác, thật sự có long cốt và long châu?

Ánh mắt Sở Kiêu hơi híp lại, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này, dường như trở nên thú vị hơn rồi.

So với kịch bản thời không gốc đã xảy ra sai lệch, lại có thêm Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, và long cốt, long châu?

Cái sau tạm thời không nói, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, chắc chắn phải lấy được.

Dù sao, nó cũng xuyên suốt một tình tiết lớn, lại có thể mở Thanh Đồng Môn, là một bảo vật khí vận tương truyền có thể triệu hoán âm binh.

Khí vận chi lực ẩn chứa bên trong, tuyệt đối sẽ không ít hơn Mộc Trần Châu.

Y cũng muốn thử mở Thanh Đồng Môn, xem xem sau cánh cửa đó, rốt cuộc ẩn giấu thứ gì.

Về phần long cốt và long châu, nếu là thật, cũng phải lấy được, có lẽ có thể phát hiện ra một số chuyện thú vị.

"Xem ra... buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này, thật sự phải đi một chuyến." Sở Kiêu chậm rãi gấp tấm thiệp lại, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

"Sở tộc trưởng, long cốt, long châu chưa chắc là thật, nhưng Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, đối với ngài sẽ có không ít trợ giúp." Trương Khải Sơn vẻ mặt cung kính nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì mau chóng thanh lý bọn Nhật trong địa

phận tỉnh Tương Nam đi, sau đó thám hiểm xong ngôi mộ trong khu mỏ ngoài thành, chúng ta liền lên đường đến Tứ Cửu Thành." "Vâng, thưa Sở tộc trưởng!" ...

Bên ngoài Sở phủ!

Sở Chiêu Võ, Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy ba người, sau khi cáo biệt Sở Kiêu, liền cùng nhau đi ra từ Sở phủ.

"Vũ gia, hiện tại Sở tộc trưởng đã đồng ý với cách làm của chúng ta đối với bọn Nhật, ngài xem chúng ta cụ thể khi nào thì động thủ?" Trương Khải Sơn nhìn sang Sở Chiêu Võ bên cạnh, lên tiếng hỏi.

"Theo ta thấy, chuyện này nên làm sớm không nên trì hoãn, đêm nay trực tiếp động thủ thì thế nào?" Nghe vậy, không đợi Sở Chiêu Võ mở lời, Tề Thiết Chủy bên cạnh đã có chút không thể chờ đợi mà nói.

"Ta nói Bát gia này, huynh đùa à?

Đêm nay làm sao có thể động thủ với toàn bộ người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam được?

Thời gian cũng không kịp." Trương Khải Sơn lườm Tề Thiết Chủy một cái đầy bực bội, trong lòng có chút cạn lời.

Tên Tề Thiết Chủy này, cũng đâu có sát tính gì lớn, mấy năm nay sao lại cứ mở miệng là đòi đánh đòi giết thế nhỉ.

"Phật gia nói đúng, người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam, không có một vạn cũng có tám ngàn, đặc biệt là những thương hội Nhật Bản đó, danh nghĩa tuy là thương hội, nhưng thực tế bên trong có không ít binh lính được huấn luyện nghiêm ngặt.

Đồng thời, e là bên trong còn giấu một số kẻ được gọi là võ sĩ và nhẫn giả?

Nếu đã muốn động thủ, vậy thì phải dùng sức mạnh sấm sét, giải

quyết toàn bộ một cách gọn gàng dứt khoát, nếu không chẳng phải là đang tát vào mặt Cửu Môn chúng ta sao?

Cho nên, đêm nay động thủ quá vội vàng, thời gian cũng không kịp." Sở Chiêu Võ chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt hơi lạnh, trầm giọng nói.

"Võ sĩ, nhẫn giả?" "Ha... vậy ta thật muốn xem thử đám võ sĩ và nhẫn giả của bọn Nhật, rốt cuộc có bản lĩnh gì." Trương Khải Sơn cười lạnh một tiếng, trong lời nói lộ ra sát cơ đáng sợ.

Ở thế giới này, nếu Đại Việt có cường giả Quốc thuật, vậy thì các quốc gia khác, tự nhiên cũng có những cường giả thuộc về họ.

Võ sĩ và nhẫn giả của Nhật Bản, chính là một trong số đó.

"Đi thôi!" "Phái người thông báo cho các vị đương gia còn lại, mở đại hội Cửu Môn, bàn về việc thanh lý người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam." Sở Chiêu Võ vẻ mặt nghiêm túc nói. ...

Phía khác, trong Sở phủ!

Sau khi Sở Chiêu Võ, Trương Khải Sơn và những người khác rời đi, Sở Kiêu liền trở về hậu viện.

Sau đó, y liền đưa Hoắc Cẩm Tích, Hồng cô nương, Nhã Nguyệt ba nàng, ra ngoài thành Thường Sa dạo chơi một vòng.

Buổi chiều!

Sau khi trở về Sở phủ, Sở Kiêu lại một lần nữa trở về phòng, thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

Gia tộc tổ địa!

Trên hư không, thân ảnh của Sở Kiêu đột nhiên xuất hiện!

Nhìn lục địa rộng hơn mười vạn kilômét vuông trước mắt, cùng với đại dương vô biên vô tận, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên

một nụ cười nhàn nhạt.

Không gian gia tộc tổ địa hiện tại, đã khác xa so với sáu năm trước.

Chương 182

Chỉ thấy ở khu vực trung tâm của không gian tổ địa, trên một dãy núi do từng ngọn núi tạo thành, khắp nơi đều là cung điện, đình đài lầu các.

Chỉ riêng dãy núi này, đã chiếm gần một phần năm diện tích của toàn bộ không gian gia tộc tổ địa.

Thỉnh thoảng, có từng đàn tiên cầm bay lượn, sương trắng lượn lờ, trông không khác gì chốn tiên gia.

Nơi đây, chính là nơi ở của tộc nhân và gia tộc hộ vệ quân trong không gian gia tộc tổ địa.

Xung quanh dãy núi, là một vùng đồng bằng rộng lớn.

Những nơi này, trồng rất nhiều ngũ cốc tạp lương chứa đầy linh khí.

Khu vực xa hơn một chút, được phân chia thành các đồng cỏ và rừng núi, chuyên nuôi dưỡng hung thú và yêu thú.

Những thứ này, chủ yếu là để làm thực phẩm, cung cấp cho tộc nhân Sở gia và gia tộc hộ vệ quân sử dụng.

Hai khu vực này, cũng chiếm một phần năm diện tích.

Ngoài ra, trong sông ngòi hồ ao, có rất nhiều cá tôm cua, những thứ này cũng mang theo không ít linh khí.

Lúc bình thường không có việc gì, không ít trẻ con đều thích vui đùa trong sông ngòi hồ ao.

Về phần an toàn, cũng không cần lo lắng, dù sao bất kể lúc nào ở đâu, đều sẽ có gia tộc hộ vệ quân trông chừng, lại ở trong không gian

gia tộc tổ địa, căn bản sẽ không xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào.

"Đã sáu năm trôi qua, không gian gia tộc tổ địa, về cơ bản đã được khai phá gần hết rồi.

Theo tu vi của tộc nhân tăng lên, độ đậm đặc của thiên địa linh khí, dường như có phần giảm xuống?" Cảm nhận tình hình của toàn bộ không gian tổ địa, Sở Kiêu mày hơi nhíu lại, thấp giọng tự nhủ.

"Cũng không biết sau khi không gian gia tộc tổ địa thăng cấp lần nữa, sẽ xảy ra biến hóa gì." "Hệ thống, nâng cấp Gia tộc tổ địa lên cấp 3 cho ta." "Đinh, lần thăng cấp này cần tiêu hao 100.000 Gia tộc điểm, xin hỏi túc chủ có xác định không?" "Xác định!" Nghe âm thanh của hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu gật đầu nói.

"Đinh, đã khấu trừ 100.000 Gia tộc điểm, đang tiến hành thăng cấp..." Ầm ầm ầm...

Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ không gian gia tộc tổ địa lập tức truyền đến từng trận tiếng nổ vang vọng đinh tai nhức óc, thậm chí cả mặt đất, núi non cũng đang rung chuyển dữ dội.

Không ít tộc nhân và gia tộc hộ vệ quân đang ở trong không gian gia tộc tổ địa nhận ra sự biến hóa này, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Các ngươi không cần lo lắng, không gian gia tộc tổ địa đang xảy ra lột xác!" Khoảnh khắc tiếp theo, âm thanh của Sở Kiêu truyền khắp toàn bộ không gian tổ địa, những tộc nhân Sở gia và gia tộc hộ vệ quân vốn đang lo lắng bất an, lập tức yên lòng.

Lúc này, sự biến hóa của không gian gia tộc tổ địa đang không ngừng gia tăng.

Mặt đất không ngừng mở rộng, từng ngọn núi mọc lên từ mặt đất, từng con sông, hồ ao bắt đầu hình thành.

Ngay cả thiên địa linh khí, cũng trong khoảnh khắc trở nên đậm đặc hơn, thậm chí hình thành một số đợt triều cường linh khí.

Trong nhiều ngọn núi sâu, đã sinh ra một số linh dược.

Những động thực vật bình thường kia, cũng bắt đầu xảy ra lột xác, sinh ra một chút linh trí.

Nếu theo thời gian trôi đi, e rằng những động thực vật vốn bình thường kia, sẽ biến thành yêu thú, linh thụ, thậm chí có thể tự chủ tu hành cũng không biết chừng.

Những ngọn núi vốn có, lúc này càng không ngừng cao lên, đặc biệt là dãy núi nơi tộc nhân Sở gia và gia tộc hộ vệ quân sinh sống, trong thời gian ngắn đã xảy ra biến hóa không thể tưởng tượng được.

Ngọn núi cao vài trăm mét tăng vọt lên ngàn mét, ngọn núi ngàn mét hóa thành vài ngàn mét.

Từng cây cổ thụ chọc trời, hoa cỏ cũng đang điên cuồng phát triển, đến cuối cùng một ngọn cỏ cũng cao bằng một người.

Đồng thời, dưới lòng đất trong diện tích lục địa hơn mười vạn ban đầu, trong các dãy núi, đã sinh ra từng mạch khoáng sản linh thạch, cùng với không ít khoáng thạch đặc thù.

Từng con linh mạch, tràn ngập toàn bộ không gian gia tộc tổ địa.

Cuộc lột xác này chỉ kéo dài khoảng mười phút, diện tích lục địa vốn chỉ có hơn mười vạn kilômét vuông, lúc này đã tăng vọt lên gần hai triệu kilômét vuông.

"Đinh, Gia tộc tổ địa đã thăng lên cấp 3!" Nghe âm thanh của hệ thống truyền đến trong đầu, lại cảm nhận sự biến hóa của toàn bộ không gian gia tộc tổ địa, trong mắt Sở Kiêu lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

“Độ đậm đặc của linh khí tăng vọt hơn mười lần, như vậy tốc độ tu luyện của tộc nhân lại có thể tăng lên không ít.

Còn sinh ra không ít kỳ hoa dị thảo, cùng với linh dược, động thực vật bình thường cũng sinh ra linh trí, đang xảy ra lột xác.

Đặc biệt là trong khu vực ban đầu, đã sinh ra khoáng sản linh thạch, và không ít khoáng thạch đặc thù...

Những khoáng sản linh thạch này hoàn toàn có thể khai thác ra thành linh thạch, có những khoáng thạch đặc thù kia, cũng có thể luyện chế ra thần binh bảo vật mạnh hơn.

Có lẽ có thể dùng những khoáng thạch đặc thù này, chế tạo ra một số sản phẩm khoa kỹ đặc thù.” Cảm nhận được những biến hóa và khác biệt của toàn bộ không gian gia tộc tổ địa, trên mặt Sở Kiêu tràn ngập nụ cười.

Chỉ thấy y đưa tay ra hiệu, từ trong mỏ linh thạch ở ngọn núi phía dưới, tự động hiện ra một khối đá màu xanh biếc, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

“Linh thạch?” Nhìn khối linh thạch to bằng nắm tay trong tay, Sở Kiêu hơi cảm nhận một chút, sau đó vận chuyển công pháp bắt đầu chậm rãi hấp thu.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng luồng linh khí từ trong linh thạch tỏa ra, trong nháy mắt bị dễ dàng luyện hóa.

Theo tốc độ vận chuyển công pháp ngày càng nhanh, càng nhiều linh khí cực tốc từ trong linh thạch tuôn ra, cực kỳ đơn giản bị luyện hóa hấp thu, không hề có tạp chất.

Một phút sau...

Rắc ~ Theo một tiếng vang giòn tan truyền đến, chỉ thấy khối linh thạch to bằng nắm tay kia, trực tiếp vỡ nát, sau đó bị gió thổi qua, hóa

thành bụi phấn tiêu tán trong thiên địa.

"Linh khí trong linh thạch không có chút tạp chất nào, tuy không bằng thiên địa linh khí của không gian gia tộc tổ địa, nhưng cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi.

Có linh thạch, tộc nhân và gia tộc hộ vệ quân, cho dù không ở trong không gian tổ địa, tốc độ tu luyện cũng sẽ không giảm đi bao nhiêu.

Quan trọng nhất là, đây mới chỉ là hạ phẩm linh thạch thôi sao?!" Sở Kiêu thấp giọng tự nhủ.

Y từng thấy trong thương thành của hệ thống, có bán các loại linh thạch.

Khối linh thạch trong tay vừa rồi, theo đẳng cấp hẳn là thuộc về hạ phẩm linh thạch.

Trong các mỏ linh thạch của không gian gia tộc tổ địa, về cơ bản đều là loại linh thạch này.

Chỉ là, ở vị trí cốt lõi của mỗi mạch mỏ linh thạch, có những linh thạch có linh khí đậm đặc hơn, đó là những linh thạch đạt đến cấp trung phẩm.

Trung phẩm linh thạch, độ đậm đặc của linh khí hoàn toàn không thua kém thiên địa linh khí trong không gian tổ địa, thậm chí còn đậm đặc hơn.

Tuy số lượng hiện tại không nhiều, nhưng mỗi khối trung phẩm linh thạch to bằng nắm tay, cũng đủ cho tộc nhân bình thường hấp thu trong vài tháng.

Cho dù tu vi đạt đến nhị giai, tam giai, cũng đủ để tu luyện hơn một tháng.

Mà đây mới chỉ là trung phẩm linh thạch, nếu đợi không gian tổ địa lại thăng cấp, chẳng phải sẽ sinh ra thượng phẩm linh thạch sao?

Về sau theo không gian gia tộc tổ địa ngày càng lớn, thượng phẩm linh thạch, cực phẩm linh thạch sẽ thiếu sao?

Thậm chí, sau này khi gia tộc tổ địa thật sự lột xác thành một phương tiên gia thế giới, những mạch mỏ linh thạch này, liệu có thăng cấp thành mạch mỏ tiên thạch không?

Linh khí trong không gian tổ địa, hiện tại cũng chỉ là hậu thiên linh khí, tương lai liệu có lột xác thành tiên thiên linh khí không?

Nghĩ đến những khả năng này, lòng Sở Kiêu không khỏi trở nên nóng rực, vẻ mặt cũng không nhịn được có chút kích động.

Nhưng rất nhanh, nghĩ đến việc gia tộc tổ địa muốn thăng lên cấp 4, cần đến 1.000.000 Gia tộc điểm, cả người lại không khỏi trở nên bình tĩnh lại.

Gia tộc tổ địa cấp 4, cần 1.000.000 Gia tộc điểm...

Mỗi một lần thăng cấp, Gia tộc điểm cần thiết đều tăng trưởng với tốc độ gấp mười lần.

Cũng tức là, gia tộc tổ địa cấp 5, cần 10.000.000 Gia tộc điểm...

Gia tộc tổ địa cấp 6, cần 100.000.000 Gia tộc điểm...

Gia tộc tổ địa cấp 7...

Xì...

Nghĩ đến đây, lòng Sở Kiêu không khỏi cảm thấy một trận đau thịt. ...

Nghĩ đến việc thăng cấp gia tộc tổ địa, sẽ cần đến hàng trăm triệu, hàng chục tỷ, thậm chí hàng trăm tỷ Gia tộc điểm, lòng Sở Kiêu không khỏi một trận đau thịt và bất đắc dĩ.

Từ trước đến nay, số Gia tộc điểm y nhận được nhiều nhất một lần, cũng chỉ vỏn vẹn trăm vạn mà thôi.

Con số tính bằng đơn vị trăm triệu, thậm chí hàng trăm tỷ Gia tộc điểm, y cũng không dám nghĩ, đó phải hấp thu, thôn phệ bao nhiêu thứ có khí vận điểm?

Thậm chí đừng nói là tính bằng đơn vị trăm triệu, cho dù là hàng chục triệu Gia tộc điểm, cũng không biết phải kiếm đến năm nào tháng nào.

Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên trong chốc lát, liền bị y vứt ra sau đầu.

Tuy Gia tộc điểm cần thiết sẽ là một con số thiên văn, nhưng không có nghĩa là không kiếm được, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hệ thống đã muốn y, đưa Sở thị gia tộc, trở thành một gia tộc vĩnh hằng bất hủ của chư thiên vô lượng, vậy thì tương lai chắc chắn sẽ đến các thế giới khác.

Kiếm Gia tộc điểm từ vô số thế giới, y không tin sẽ không đạt được con số tính bằng đơn vị trăm triệu.

Lắc đầu, Sở Kiêu lại cảm nhận một lượt toàn bộ không gian tổ địa, sau đó lại mở lời với hệ thống: "Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" "Đinh, đang mở..." Vút!

Theo tiếng nói của hệ thống vừa dứt, khoảnh khắc tiếp theo, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, lập tức hiện ra trước mắt y.

Chương 183

【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Lục giai sơ kỳ 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (1.8%), Tổ Vu Cường Lương (1.8%) 【Cấp bậc】: 251 【Tộc nhân】: 275 【Nhất giai tộc nhân】: 115 người (Có thể nhấn để xem chi tiết) 【Nhị giai tộc nhân】: 70 người (Có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tam giai tộc nhân】: 10 người (Có thể nhấn để xem chi tiết) 【Đại Vu huyết mạch】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư) (Có thể nhấn để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Vu tộc huyết mạch truyền thừa, Cửu chuyển huyền công truyền thừa 【Công pháp】: Thái Âm Tiên Kinh (Đệ nhất trọng), Nhân tiên võ đạo... 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh... 【Đan pháp】: Sơ cấp luyện đan thuật 【Khí pháp】: Sơ cấp luyện khí thuật 【Trận pháp】: Sơ cấp trận pháp 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc gia cơ quan thuật, Công Thâu gia cơ quan thuật... 【Thế lực】: Gia tộc đỉnh cấp Đại Việt 【Hộ vệ quân】: 50.000 (Giới hạn năm vạn) 【Trạng thái】: Gia tộc hưng thịnh 【Gia tộc tổ địa】: Cấp 3 (0/1.000.000) 【Trấn tộc thần khí】: Bất Hủ Thiên Bia 【Gia tộc điểm】: 400.000 【Khí vận điểm】: 5.800.000 "Hửm?" "Bảng thông tin dường như có một số thay đổi kỳ lạ?" Nhìn một số thông tin hiển thị trên bảng thông tin gia tộc, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

So với trước đây, lần này trên bảng thông tin gia tộc, đã có thêm mục Công pháp.

Trên đó, chính là những pháp môn tu luyện mà y đã mua từ thương thành hệ thống trong những năm qua.

Như Nhân tiên võ đạo!

Cùng với, Thái Âm Tiên Kinh đệ nhất trọng mà y đặc biệt mua cho ba nàng Hoắc Cẩm Tích tu luyện.

Ngoài ra, còn có một số công pháp tạp nham khác, nhưng không có cái nào mạnh bằng hai cái trước.

Vút!

Sau khi thu lại bảng thông tin gia tộc, Sở Kiêu thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện trên một ngọn núi cao mấy nghìn mét phía dưới.

Nơi đây, đình đài lầu các, hành lang thủy tạ đầy đủ cả...

Thậm chí, trên ngọn núi cao nhất gần năm nghìn mét, có một thác nước như dải ngân hà đổ ngược, đang ào ào đổ xuống một tảng đá khổng lồ bên dưới.

Nước bắn tung tóe, rơi vào hồ nước bên cạnh, truyền đến từng trận tiếng sóng vỗ vang dội.

Khác với trước đây, theo sự thăng cấp của không gian gia tộc tổ địa, bất kể là thác nước hay hồ nước, đều tràn đầy linh khí đậm đặc.

Dưới hồ nước, từng con cá đang linh hoạt tự do bơi lội, trông vô cùng thoải mái.

Cách đó không xa, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện, chắp hai tay sau lưng, đang xuất thần nhìn nơi này.

"Tộc trưởng!" Đúng lúc này, một tiếng xé gió truyền đến, ngay sau đó liền thấy một thân ảnh nhanh chóng từ xa bay tới, đáp xuống cách người đó không xa.

"Chấn Long à, thời gian qua ngươi trông coi tổ địa sao!" Cảm

nhận được người phía sau, Sở Kiêu chậm rãi xoay người, nhìn người đó, không khỏi cười nhạt nói.

"Vâng thưa Tộc trưởng, căn cứ Trùng Cốc bên kia báo cáo, có tộc nhân sáng tạo ra một loại pháo phản lực, Chấn Hải đặc biệt đến xem tình hình cụ thể." Sở Chấn Long cười gật đầu đáp.

"Pháo phản lực..." Sở Kiêu nghe vậy hơi ngẩn ra, sau đó bừng tỉnh gật đầu.

Y suýt nữa thì quên, mấy hôm trước quả thực có tộc nhân báo cáo chuyện này.

Loại pháo phản lực đó hình như có thể bắn cùng lúc mười hai quả, uy lực không nhỏ, tầm bắn xa nhất đạt hơn mười kilômét, lúc đó y khá kinh ngạc.

Không ngờ tộc nhân của mình, tiến độ nghiên cứu vũ khí, đã đạt đến mức độ như vậy.

Lắc đầu, Sở Kiêu nhìn Sở Chấn Long cười nói: "Vừa rồi gia tộc tổ địa xảy ra lột xác, diện tích lục địa của không gian tổ địa, tăng vọt hơn mười lần, lát nữa ngươi phải tranh thủ thời gian, phát triển cả những nơi khác nữa.

Đồng thời, trong diện tích không gian tổ địa ban đầu, trong những dãy núi đó, đã sinh ra một số mỏ linh thạch.

Những mỏ linh thạch này có thể khai thác ra không ít linh thạch, đối với tu luyện có lợi ích rất lớn.

Ngoài những mỏ linh thạch này, còn có một số mạch khoáng đặc thù khác, bất kể là đối với luyện khí, khoa kỹ, cơ quan thuật, đều có công dụng cực lớn.

Ngươi hãy sắp xếp gia tộc hộ vệ quân, mau chóng khai thác ra." Mỏ linh thạch?

Mạch khoáng đặc thù?

Nghe lời Sở Kiêu, Sở Chấn Long vẻ mặt ngẩn ra, sau đó vội vàng gật đầu: "Tộc trưởng xin yên tâm, ta sẽ sắp xếp nhân thủ mau chóng khai thác.

Vừa hay trong không gian tổ địa có không ít tộc nhân, cùng với gia tộc hộ vệ quân mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, có thể sắp xếp cho họ một số việc để làm." "Ngươi trong lòng có tính toán là được rồi, vậy ta đi trước đây.

Cũng không cần quá mệt mỏi, phát triển không gian tổ địa cũng không phải chuyện một sớm một chiều." Sở Kiêu cười nhạt, nhẹ giọng nói.

"Tộc trưởng, ta hiểu rồi!" Nhìn Sở Chấn Long với vẻ mặt cung kính, Sở Kiêu lắc đầu, sau đó thân hình lóe lên một cái, liền biến mất tại chỗ. ...

Phía khác!

Thành Thường Sa, trong một tòa trạch viện!

Trong chính đường, mười chiếc ghế được xếp thành hình bán nguyệt.

Nơi đây, là tòa nhà lớn mà Cửu Môn dọn đến trong mấy năm gần đây, chuyên dùng để tổ chức đại hội Cửu Môn.

Lúc này, trong chính đường, Sở Chiêu Võ đang vững vàng ngồi ở vị trí trên cùng.

Ở hai bên trái phải phía dưới, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý, Lão Dương Nhân và các vị đương gia khác của Cửu Môn, lần lượt ngồi vào chỗ.

"Ta nói Phật gia, hôm nay không phải đang điều tra vụ xe ma ở ga

tàu hỏa sao, sao lại cùng Vũ gia, Bát gia triệu tập đại hội Cửu Môn?" Trong đám người, Lão Dương Nhân với mái tóc xoăn tùy ý xõa trên vai, vẻ mặt khá kinh ngạc nhìn Trương Khải Sơn hỏi.

Bên cạnh, một thanh niên trong lòng đang ôm một con chó nhỏ, vừa đùa giỡn với con chó, vừa cười nói: "Tứ gia, tin tức của ngài chậm quá rồi đấy, Phật gia và Bát gia nhà chúng ta, vừa mới theo Vũ gia, từ Sở phủ ra không lâu.

Về phần chiếc xe ma ở ga tàu hỏa, nghe thì quả thực hoang đường, nhưng đối với Phật gia, cũng không phải là chuyện gì to tát." "Ngũ gia nói có lý, nhưng ta đoán đại hội Cửu Môn hôm nay, e là có liên quan đến vụ xe ma đó, nếu không cũng không đến mức khiến Phật gia, Bát gia hai người, sau khi rời ga tàu hỏa, trực tiếp kéo Vũ gia đến Sở phủ, sau đó triệu tập đại hội Cửu Môn." Cách đó không xa, một thanh niên tuấn tú mặc tây trang, đẩy gọng kính vàng trên sống mũi, mỉm cười, phỏng đoán.

"Ha... xem Ngũ gia và Cửu gia nhà ta có thể nào, hai người bây giờ động một chút là thích đoán tâm tư người khác, vậy thì đoán xem, Tiên cô nhà chúng ta hiện tại đang nghĩ gì nhất?" Nghe hai người một xướng một họa, Tề Thiết Chủy bên cạnh, không nhịn được bĩu môi, nói một cách không vui.

"Tề Thiết Chủy, ngươi mà còn lấy ta ra làm đề tài, sau này sẽ không có quả ngon mà ăn đâu." Hoắc Tiên Cô mặc một bộ sườn xám màu trắng, khí chất như tiên, dung nhan tuyệt thế, nhàn nhạt liếc Tề Thiết Chủy một cái, giọng nói như tiếng suối trong cốc vắng, nhưng lại mang theo chút hàn ý lạnh lẽo.

"Hắc hắc...

Tiên cô, ta không phải đang trêu Ngũ gia và Cửu gia sao, ngài cứ làm ơn, coi ta Tề Thiết Chủy này như cái rắm mà tha cho." Vừa nghe

Hoắc Tiên Cô uy hiếp, Tề Thiết Chủy vội vàng nhếch miệng cười, chắp tay xin lỗi.

Bây giờ cả Cửu Môn ai mà không biết, Hoắc Tiên Cô và Sở Kiêu hai người lang tình thiếp ý, chẳng bao lâu nữa Hoắc Tiên Cô sẽ gả vào Sở gia.

Nếu thật sự đắc tội Hoắc Tiên Cô, sau này gối đầu thổi gió một cái, thì thật là thảm rồi.

Nhìn tư thái của Tề Thiết Chủy, Hoắc Tiên Cô hừ lạnh một tiếng, cũng không nói tiếp.

Mọi người bên cạnh thấy vậy, đều không khỏi cười khẽ.

"Ta nói Bát gia này, không có việc gì đi đắc tội Sở phu nhân tương lai của chúng ta, không phải là tìm chết sao?" Lão Dương Nhân chép miệng lắc đầu, cả Cửu Môn hiện giờ ai dám trêu chọc đối phương?

Cho dù là Vũ gia, cũng đối với Hoắc Tiên Cô lễ độ có thừa.

"Lão Dương Nhân, ngươi cũng câm miệng cho ta, nếu không đừng trách ta nói với Hoa Linh tỷ tỷ một số chuyện không hay." Hoắc Tiên Cô mày mắt lạnh băng, lườm Lão Dương Nhân một cái.

"Sai rồi, sai rồi, ta cũng câm miệng!" Vừa nhắc đến Hoa Linh, Lão Dương Nhân lập tức ngoan ngoãn.

Y suýt nữa thì quên, sư muội của mình vì nguyên nhân của Sở Kiêu, quan hệ với đối phương cực kỳ tốt.

"Được rồi, mấy người cũng đừng đùa nữa, nói chuyện chính!" Đúng lúc này, ở vị trí trên cùng, Sở Chiêu Võ mày nhíu lại, trầm giọng quát.

Nghe Vũ gia mở lời, mọi người cũng không đùa giỡn nữa, ai nấy đều vội vàng vẻ mặt nghiêm túc lại.

Họ cũng đều biết, phàm là triệu tập đại hội Cửu Môn, tất nhiên là có một chuyện lớn liên quan đến toàn bộ Cửu Môn.

Vừa rồi cũng chỉ là không muốn không khí quá nặng nề, nên mới cố ý như vậy mà thôi.

"Vũ gia, không biết đại hội Cửu Môn lần này, rốt cuộc là vì chuyện gì, bây giờ mọi người đều ở đây cả, không ngại thì cứ nói thẳng." Bán Tiệt Lý chắp tay, trầm giọng nói.

"Chuyện này để ta nói!" Lúc này, Trương Khải Sơn đứng dậy, chắp tay với mọi người nói: "Hôm nay chúng ta tụ tập ở đây, không vì chuyện gì khác, chỉ có một việc.

Thanh lý toàn bộ người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam!!" ...

"Thanh lý toàn bộ người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam?" "Phật gia, ngài nghiêm túc chứ?" Nghe những lời Trương Khải Sơn nói, mọi người trong phòng mày đều nhíu lại, Bán Tiệt Lý trầm giọng hỏi.

"Phật gia, tạm thời chưa nói đến việc thanh lý người Nhật, ta hỏi một câu, vụ xe ma ở ga tàu hỏa đêm qua, có phải liên quan đến người Nhật không?" Giải Cửu đẩy gọng kính, dường như có điều suy nghĩ mà hỏi.

"Đã nói Cửu gia thông minh rồi mà, nói một là hiểu ngay!" Tề Thiết Chủy giơ ngón tay cái, vẻ mặt tán thưởng.

"Cửu gia nói không sai, vụ xe ma quả thực có liên quan đến người Nhật.

Mấy năm nay người Nhật ở Đại Việt chúng ta thực sự quá kiêu ngạo, không quá vài năm nữa Đại Việt ta và Nhật Bản tất sẽ có một trận chiến.

Lúc trước ta cùng Bát gia và Vũ gia đã thỉnh thị Sở tộc trưởng, Sở

tộc trưởng cũng đã đồng ý chuyện này, đem toàn bộ người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam, quét sạch sẽ.

Đặc biệt là đám người của thương hội Nhật Bản ở thành Thường Sa, mấy năm nay gây không ít chuyện cho ta!" Trương Khải Sơn vẻ mặt lạnh lùng, trong lời nói không hề che giấu sát ý đối với người Nhật.

"Sở tộc trưởng cũng đã đồng ý?" "Mấy năm nay người Nhật quả thực ngày càng ngang ngược, xem ra đã đến lúc cho chúng một bài học nhớ đời." "Thanh lý toàn bộ người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam, sau chuyện này, e rằng cả nước Nhật đều phải phát điên?" "Phát điên thì đã sao?

Cửu Môn chúng ta sợ chắc?

Dù sao hai bên sớm muộn cũng có một trận chiến." "Không sai!

Lũ dị tộc này có lòng diệt ta không chết, ta sớm đã muốn giết sạch chúng rồi." "Huống chi có Sở tộc trưởng chống lưng, vậy thì trực tiếp cho chúng một đòn thật mạnh đi." "..." Nghe những lời Trương Khải Sơn nói, cùng với việc ngay cả Sở Kiêu cũng đã đồng ý chuyện này, mọi người đều gật đầu, trầm giọng tán thành.

"Vũ gia, thanh lý toàn bộ người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam, một khi động thủ, tất sẽ kinh thiên động địa, Sở tộc trưởng rốt cuộc đã sắp xếp thế nào?" Giải Cửu đôi mắt hơi híp lại, ngẩng đầu nhìn Sở Chiêu Võ ở vị trí trên cùng, lên tiếng hỏi.

Chương 184

Sở Chiêu Võ vẻ mặt bình tĩnh, trên mặt không có một tia gợn sóng, ánh mắt lướt qua mọi người một lượt, rồi mới chậm rãi mở lời: "Tộc trưởng đã nói, việc thanh lý toàn bộ người Nhật trong địa phận tỉnh Tương Nam là thế tất phải làm.

Sau chuyện này dù Nhật Bản có phát điên tức giận, cũng không dám khai chiến với Đại Việt chúng ta bây giờ.

Nhiều nhất chẳng qua là ngầm phái người đến đối phó Cửu Môn chúng ta, chút chuyện đó Cửu Môn ta nào có sợ?

Đợi Trần Ngọc Lâu thống nhất Đại Việt, cho dù Nhật Bản thật sự khai chiến, chúng ta cũng không hề sợ hãi, thậm chí lúc đó còn phải trực tiếp phản công Nhật Bản, đánh chìm cả hòn đảo Nhật Bản.

Nhiều nhất là năm năm, chiến tranh diệt quốc có thể tiến hành!" Xì...

Lời này của Sở Chiêu Võ vừa nói ra, các vị đương gia Cửu Môn, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Trong vòng năm năm, mở ra chiến tranh diệt quốc, đánh chìm cả hòn đảo Nhật Bản, triệt để tiêu diệt Nhật Bản?

Đúng là, không hổ là Sở tộc trưởng a.

Trận chiến diệt quốc này một khi mở ra, triệt để tiêu diệt Nhật Bản, số người chết và bị thương, ít nhất cũng hàng chục triệu.

"Chiến tranh diệt quốc ở giai đoạn hiện tại đối với Cửu Môn chúng ta mà nói còn quá xa vời, lúc đó chủ lực cũng là đại quân của Trần Ngọc Lâu, việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ, là diệt sạch người Nhật ở Tương Nam.

Chuyện này mỗi nhà trong Cửu Môn cử ra một bộ phận nhân thủ, đồng thời ra tay ở các thành phố lớn của Tương Nam.

Các vị có vấn đề gì không?" Trong mắt Sở Chiêu Võ lóe lên tia sáng, ánh mắt chăm chú nhìn mọi người.

"Vũ gia yên tâm, chúng ta đều đồng ý chuyện này!" "Ha ha, Vũ gia, ta sớm đã muốn động thủ với bọn Nhật rồi, nếu không phải sợ ảnh hưởng quá xấu, sao có thể chịu đựng cơn uất ức này?" "Giết chết đám súc sinh đó!" "..." Thấy không ai phản đối, Sở Chiêu Võ mới hài lòng gật đầu, sau đó trầm giọng nói: "Mau chóng sắp xếp nhân thủ đến các thành phố lớn, năm ngày sau vào ban đêm đồng thời động thủ.

Đến lúc đó ta sẽ để người của Giám sát môn đi theo, trong đám người Nhật đó e rằng sẽ có một số nhẫn giả, võ sĩ, chớ có khinh địch đại ý." "Nhẫn giả, võ sĩ?

Ha... vậy ta thật muốn xem thử đối phương rốt cuộc có bản lĩnh gì." Hắc Bối Lão Lục nghe vậy, hừ lạnh một tiếng.

Trước cây đao của y, nhẫn giả, võ sĩ, đều là trò cười.

Nhưng y quả thực có tư cách nói câu đó.

Sáu năm trước là cường giả Quốc thuật Hóa kình, sáu năm sau càng tu luyện Nhân tiên võ đạo đến đỉnh phong Tiên thiên võ sư.

Dựa vào cây đại đao trong tay, cho dù là cường giả Quốc thuật Cương kình, cũng có thể dễ dàng chém giết.

Trong toàn bộ các đương gia của Cửu Môn, luận tu vi y đứng hàng đầu.

Cho dù là Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn hai người, cũng yếu hơn một bậc.

Rất nhanh, sau khi thương lượng xong chuyện này, mọi người

liền lần lượt rời khỏi tòa nhà, trở về phủ của mình.

Ngay lập tức, các vị đương gia liền bắt đầu triệu tập thủ hạ của mình.

Sau sáu năm phát triển, Cửu Môn hiện tại ở toàn bộ Đại Việt, cũng được coi là một thế lực lớn không tầm thường.

Đặc biệt là ở ba tỉnh xung quanh, Cửu Môn càng là bá chủ không thể tranh cãi.

Cùng với sự mở rộng không ngừng của thế lực, nhân thủ của các nhà trong Cửu Môn, tự nhiên cũng ngày càng nhiều.

Cho dù là Tề Thiết Chủy, cũng không thể không thu nhận không ít thủ hạ.

Tuy Tề Thiết Chủy không thích những chuyện này, nhưng mỗi một người y thu nhận, đều có thể sánh với người nội môn của các nhà khác.

Tề gia có số người ít nhất, người nội môn chỉ có năm trăm, đệ tử cốt cán càng chỉ có năm mươi người.

Thủ hạ của các nhà khác, thì nhiều hơn Tề gia rất nhiều.

Để bảo mật, các nhà đều không cho người ngoại môn tham gia vào chuyện này.

Dùng đệ tử cốt cán đã tu luyện Nhân tiên võ đạo, dẫn dắt đệ tử nội môn tu luyện Quốc thuật, đến các nơi ở Tương Nam.

Chỉ đợi năm ngày sau, với thế sét đánh không kịp bưng tai, một lần quét sạch toàn bộ người Nhật trong địa phận Tương Nam. ...

Thời gian chậm rãi trôi đi, chớp mắt đã qua năm ngày.

Một ngày, vào lúc nửa đêm!

Trong thành Thường Sa, trên những con phố dài vốn không một bóng người, đã xuất hiện từng đội ngũ toàn thân tỏa ra khí thế nghiêm nghị.

Những người này, suốt quá trình không nói một câu nào, chỉ đi trên phố dài, thỉnh thoảng sẽ xông vào một số ngôi nhà, bắt đầu từng trận tàn sát.

Nếu có người để ý sẽ phát hiện, những ngôi nhà mà họ xông vào, về cơ bản đều là nơi ở của người Nhật.

Bên ngoài một tòa trạch viện chiếm diện tích không nhỏ, hàng trăm người tụ tập tại đây!

"Đây là thương hội Nhật Bản?" Trong đám người, một thanh niên bên hông treo một chiếc cửu trảo câu, trông khoảng mười tám tuổi, đang với vẻ mặt âm u nhìn chằm chằm vào tòa trạch viện lớn trước mắt.

Người này không ai khác, chính là đệ tử mà Nhị Nguyệt Hồng thu nhận sáu năm trước, Trần Bì!

Vì Nhị Nguyệt Hồng chỉ có một người đệ tử duy nhất, Trần Bì về cơ bản đã được Nhị Nguyệt Hồng truyền thụ chân truyền.

Không chỉ tu luyện Nhân tiên võ đạo, mà còn học được bản lĩnh thiết đản tử, cửu trảo câu của Nhị Nguyệt Hồng.

Sáu năm trước, Trần Bì mới mười ba tuổi, đã bước vào Minh kình của Quốc thuật.

Sáu năm sau, hôm nay, sau khi tu luyện Nhân tiên võ đạo, một thân tu vi của y lại trực tiếp bước vào đỉnh phong Võ sư.

Luận về tu vi, y trong toàn bộ Cửu Môn, cũng tuyệt đối là số ít, chỉ đứng sau Tiên thiên võ sư của các vị đương gia.

“Chậc chậc...

Trần Bì, không ngờ nhiệm vụ tiêu diệt thương hội Nhật Bản lần này, lại do ngươi dẫn đội à?” Đúng lúc này, một giọng nói có phần trêu chọc từ xa truyền đến, ngay sau đó, một thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Trần Bì. ...

“Sở Thất Dạ?” Nhìn thiếu niên đột nhiên xuất hiện bên cạnh, Trần Bì mày nhíu chặt, đồng tử lập tức co lại.

“Sao?” “Hai chúng ta cũng không phải lần đầu gặp mặt, mỗi lần gặp ta, ngươi đều lộ ra vẻ mặt dè chừng như vậy làm gì?” Nhìn Trần Bì mày nhíu chặt, Sở Thất Dạ không khỏi cười ha hả, trên mặt lộ ra vẻ cạn lời.

Từ sau khi Trần Bì bái sư Nhị Nguyệt Hồng, Sở Thất Dạ và đối phương đã gặp không chỉ một lần.

Lần đầu gặp, đối phương một bộ dáng kiệt ngạo bất tuân, nhưng sau khi bị dạy dỗ mấy lần, sau đó mỗi lần gặp mặt, đối phương đều sẽ lộ ra vẻ mặt dè chừng như vậy.

“Hừ!” Nghe những lời Sở Thất Dạ nói, Trần Bì lập tức hừ lạnh một tiếng, cũng không nói nữa.

Đối với Sở Thất Dạ, y hiểu biết không nhiều.

Chỉ biết đối phương đến từ Sở thị gia tộc, hiện tại mới mười sáu tuổi, nhưng một thân thực lực lại mạnh hơn y rất rất nhiều.

Cho dù hiện tại y có tu vi đỉnh phong Võ sư, nhưng ngay cả một chiêu của đối phương cũng không đỡ nổi.

Thậm chí, nghe nói ngay cả sư phụ của y, cho đến cường giả đệ nhất Cửu Môn Hắc Bối Lão Lục, cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Ban đầu y quả thực không phục, cho nên mỗi lần gặp Sở Thất Dạ, đều khiêu chiến đối phương.

Nhưng theo số lần khiêu chiến tăng lên, và mỗi lần ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi, y liền không còn muốn đi khiêu chiến đối phương nữa.

Bởi vì y hiểu, khoảng cách giữa hai bên thực sự quá lớn, đừng nói chỉ là đỉnh phong Võ sư, cho dù là cảnh giới Tiên thiên võ sư, Đại tông sư, e rằng cũng không phải là đối thủ của Sở Thất Dạ.

Nếu đã như vậy, còn khiêu chiến làm gì?

Hoàn toàn là tự rước lấy nhục, thuần túy là tìm ngược.

Theo lẽ thường, một người khiêu chiến đối phương nhiều lần như vậy, và biết rõ tu vi của đối phương mạnh hơn mình rất nhiều, nếu không sinh lòng sùng kính, cũng sẽ có nhiều kính sợ.

Nhưng Trần Bì lại không giống vậy.

Bản tính kiệt ngạo, ngoài sư phụ có ơn lớn với y, người y tôn kính nhất là Sở gia tộc trưởng Sở Kiêu.

Chỉ vì Nhân tiên võ đạo mà y tu luyện, chính là từ Sở Kiêu.

Ngoài hai người này, những người khác cho dù tôn kính, nội tâm cũng tuyệt đối sẽ không phục.

Những người khác của Sở gia thì không sao, nếu gặp phải, sự tôn kính cần có, y sẽ có.

Nhưng đối với Sở Thất Dạ thường xuyên ngược y, y không phục, cho dù đối phương thực lực mạnh hơn, y cũng không phục.

Đương nhiên, dù không phục, y cũng sẽ không đi khiêu khích.

Nếu thật sự làm vậy, thì có khác gì kẻ ngu?

“Chậc chậc...” Nhìn Trần Bì với vẻ mặt khá kiêu ngạo, kiệt ngạo bất tuân, Sở Thất Dạ không khỏi bật cười.

Thực ra đối với Trần Bì, y khá xem trọng.

Trần Bì mới mười tám tuổi, một thân tu vi đã đạt đến đỉnh phong Võ sư, thiên phú như vậy trong toàn bộ Cửu Môn, cũng là số ít.

Chương 185

Có lẽ, ngay cả các vị đương gia Cửu Môn, luận về thiên phú cũng chưa chắc mạnh hơn Trần Bì.

Có lẽ tương lai, trong toàn bộ Cửu Môn, người có thể thắng được Trần Bì, tuyệt đối là số ít.

Đương nhiên, cái gọi là Cửu Môn, tự nhiên không bao gồm Giám sát môn.

Dù sao Giám sát môn đều do tộc nhân Sở gia, và gia tộc hộ vệ quân thành lập.

Y, cũng là người của Giám sát môn.

Mới mười sáu tuổi, một thân tu vi đã bước vào nhị giai sơ kỳ, cho dù trong toàn bộ Sở gia, cũng được coi là cường giả.

Thực ra, sáu năm trước y đã bước vào nhất giai, sáu năm tu vi chỉ tăng lên một đại cảnh giới, đối với Sở gia mà nói, tốc độ tu luyện tuyệt đối được coi là tốc độ rùa bò.

Những người như Sở Ngũ Hành, Sở Thanh đột phá nhất giai cùng thời điểm với y sáu năm trước, hiện tại không phải nhị giai hậu kỳ, thì cũng là nhị giai đỉnh phong.

Cho dù người tu vi kém nhất, cũng có nhị giai trung kỳ.

Nhưng y lại chỉ có nhị giai sơ kỳ, nhưng dù vậy, cả Sở gia cũng không ai dám xem thường y.

Chỉ vì, y là một trong số ít người của Sở gia, không chỉ chủ tu luyện, mà còn phụ tu cả đan, khí, trận ba đạo.

Trên luyện đan, luyện khí, trận pháp ba đạo, tạo nghệ cực kỳ sâu

sắc.

Có đan, khí, trận ba đạo phụ trợ, luận về đỉnh phong chiến lực, hoàn toàn không yếu hơn nhị giai đỉnh phong, thậm chí có thể sánh ngang với cường giả tam giai.

Trong thế hệ cùng trang lứa, người có thể thắng được y, rất ít.

Thậm chí, y từng nghĩ, tương lai, lấy thân làm đan, lấy thân làm khí, lại khắc vô số trận pháp lên chính mình.

Khi đó, sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Đương nhiên, đối với những điều này, tạm thời y cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Cũng chính vì mỗi ngày chìm đắm trong đan, khí, trận, một năm trước suýt nữa làm y tàn phế, cho nên Sở Tùy Phong đặc biệt sắp xếp y vào Giám sát môn của Cửu Môn để thư giãn.

Giám sát môn, nhiệm vụ duy nhất, chỉ có một, đó là giám sát toàn bộ Cửu Môn, nhiệm vụ có thể nói là vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Có lúc nhàn rỗi không có việc gì làm, có thể ra ngoài đổ đấu, Sở Thất Dạ đối với sự sắp xếp của Sở Tùy Phong, cũng không có gì chống đối, coi như là được nghỉ phép.

Không ngờ, vừa hay lúc này Cửu Môn muốn thanh trừng toàn bộ người Nhật trong địa phận Tương Nam.

Đêm nay, chính là Trần Bì suất lĩnh một đám cường giả Cửu Môn, ra tay với thương hội Nhật Bản.

Để đề phòng bất trắc, Sở Chiêu Võ đặc biệt để Sở Thất Dạ trấn giữ, nếu có bất ngờ, đến lúc đó cũng có thể dễ dàng ứng phó.

Nhìn tòa trạch viện của thương hội Nhật Bản trước mắt, Sở Thất Dạ khoanh tay, đôi mắt hơi híp lại.

Trong cảm nhận của y, trong tòa trạch viện này dường như ẩn giấu không ít cường giả.

Đặc biệt, trong đó dường như có một luồng khí tức khá mạnh mẽ, thực lực của nó dường như sánh ngang với Tiên thiên võ sư?

Chỉ là luồng khí tức đó dường như khí huyết có chút suy bại, sắp chết đến nơi?

"Trần Bì, lát nữa chú ý một chút, trong thương hội Nhật Bản, có một lão già thực lực không tồi, đừng có mà lật thuyền trong mương đó." Sở Thất Dạ mắt hơi híp lại, nhìn Trần Bì bên cạnh dặn dò.

Nghe vậy, trong mắt Trần Bì lóe lên tia sáng, một vẻ hung lệ và tàn nhẫn hiện lên trên mặt.

Có thể khiến Sở Thất Dạ lên tiếng nhắc nhở, có thể thấy lão già thực lực không tồi đó, e rằng thật sự có chút không đơn giản.

Nhưng Trần Bì lại thích điểm này, đối phương thực lực càng mạnh, y càng muốn giết chết đối phương.

"Giết!" Theo một tiếng hét lạnh lùng vang lên trong màn đêm đen tối, khoảnh khắc tiếp theo, hàng trăm bóng người xung quanh, lần lượt xông vào trong trạch viện, bắt đầu tàn sát.

Hàng trăm người đều là cường giả của Cửu Môn đã tu luyện Nhân tiên võ đạo, mỗi người tu vi yếu nhất cũng đã bước vào cảnh giới Vũ đồ.

Thậm chí có mấy người, còn có tu vi cảnh giới Võ sĩ, luận về chiến lực, còn mạnh hơn cường giả Hóa kình cùng cảnh giới ba phần.

Nhiều cường giả như vậy đột nhiên xông vào thương hội Nhật Bản, lại còn đánh một đòn bất ngờ, cục diện ban đầu liền nghiêng về một phía.

Nhưng nơi đây dù sao cũng là thương hội Nhật Bản, đồng thời cũng là tổng bộ của Nhật Bản tại Tương Nam.

Sau một hồi kinh ngạc và hoảng loạn ngắn ngủi, những người Nhật đó lập tức bắt đầu phản kháng.

Đặc biệt là bên trong vốn đã ẩn giấu không ít võ sĩ và nhẫn giả Nhật Bản, trong một thời gian hai bên đánh qua đánh lại.

Nhưng không lâu sau, những võ sĩ và nhẫn giả Nhật Bản này, liền bắt đầu lần lượt chết thảm dưới tay người của Cửu Môn.

Nếu không có gì bất ngờ, nhiều nhất không quá một khắc đồng hồ, tất cả người Nhật đều sẽ toàn quân bị diệt.

"Baka!" "...Các ngươi, dám đối xử như vậy với Đại Nhật Bản của ta, không sợ gây ra chiến loạn giữa hai nước sao?!" Trong trạch viện, một nữ tử nhìn thi thể người Nhật đầy đất, lại nhìn đám người mà dường như ngay cả võ sĩ và nhẫn giả cũng không phải là đối thủ, lập tức vẻ mặt kinh hoảng và phẫn nộ hét lên.

Lời nói của ả, dường như dùng tiếng Đại Việt, nhưng cái giọng lơ lớ đó, lại cho người ta một cảm giác buồn nôn.

"Ba cái gì mà ba, lão tử hôm nay đến đây là để giết chết đám súc sinh các ngươi.

Chiến loạn giữa hai nước thì sao, người Nhật thật sự dám xuất binh, thì chỉ có một con đường là vong quốc diệt chủng." Nghe lời nữ tử nói, một đại hán vạm vỡ trong nháy mắt xông đến trước mặt ả, một tát tát ả ngã xuống đất, vẻ mặt khinh thường nói.

"Hình như là người phụ trách thương hội Nhật Bản ở thành Thường Sa thì phải?

Tên là Tanaka... cái gì đó?" "Thôi kệ, lão tử quan tâm đám súc sinh này tên gì làm gì, hôm nay lão tử sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục." Đại

hán vạm vỡ đó hừ lạnh một tiếng, tay phải giơ lên, từng luồng ánh sáng trắng sữa bao bọc lấy bàn tay, hung hăng hướng về phía nữ tử đánh xuống.

"Baka!" "Vũ Tàng đại nhân, ngài lẽ nào không ra tay sao?" Mắt thấy sắp phải xuống suối vàng, Điền Trung Lương Tử mặt lộ vẻ sợ hãi, vội vàng hướng về một phía của trạch viện hét lớn.

Hành động này, lại khiến thân hình của đại hán vạm vỡ dừng lại.

"Xem ra nơi này ẩn giấu một cường giả nào đó của Nhật Bản?" Đại hán vạm vỡ cười lạnh, đêm nay trong số những người có mặt, y là cường giả mạnh nhất chỉ sau Trần Bì.

Một thân tu vi đạt đến đỉnh phong cảnh giới Võ sĩ, là một trong những đao khách dưới trướng Hắc Bối Lão Lục.

Không có tên, chỉ có một danh hiệu.

Hắc Tử!

Bộp ~ Đúng lúc này, một tiếng bước chân đột nhiên từ xa truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy không biết từ lúc nào, một lão giả tóc hoa râm, trong lòng ôm một thanh võ sĩ đao, chậm rãi hướng về phía mọi người đi tới.

"Vũ Tàng đại nhân!" Vừa thấy người đến, Điền Trung Lương Tử mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng bò dậy, trực tiếp trốn sau lưng đối phương.

"Vũ Tàng đại nhân, ngài là một trong những cường giả hàng đầu của Đại Nhật Bản chúng ta, Thiên hoàng bệ hạ phái ngài trấn giữ thành Thường Sa, ngài nhất định không được tha cho những hung thủ đã sát hại người Đại Nhật Bản chúng ta." Điền Trung Lương Tử hung hăng trừng mắt nhìn Hắc Tử cách đó không xa, ánh mắt tràn ngập sự

âm hiểm và oán độc.

Tên kia lúc trước, dám tát ả một cái, tuyệt không thể tha thứ.

Có Vũ Tàng đại nhân ở đây, những người này đêm nay đều phải chết.

Ả có niềm tin vào Vũ Tàng đại nhân, dù sao, ngài là một trong mười đại cường giả của Đại Nhật Bản, có thể xếp hạng trong top năm.

Còn là tông gia của Vũ Tàng Lưu hiện nay!

Tông gia, cũng có nghĩa là chưởng môn nhân, nhưng ở Nhật Bản, mọi người càng muốn gọi là tông gia, một danh xưng tôn kính hơn cả chưởng môn nhân.

Đồng thời, Vũ Tàng Lưu còn là lưu phái duy nhất của Nhật Bản, kết hợp nhẫn thuật và kiếm thuật.

Đối với những lời Điền Trung Lương Tử nói, Vũ Tàng cũng không trả lời, ngược lại mí mắt cụp xuống, một đôi mắt như mắt người chết, nhìn chằm chằm vào một đám người Cửu Môn, chậm rãi mở lời: "Nếu lão phu không đoán sai, các vị đều là người của Cửu Môn!" "Lão tạp mao, nói nhảm, đêm nay tất cả người Nhật ở đây đều phải chết." Hắc Tử hừ lạnh một tiếng, tay phải lật một cái, trực tiếp lấy cây đại đao sau lưng xuống, toàn thân sát khí bao trùm.

"Lão phu đã gần mười năm không xuất kiếm, các ngươi tốt nhất mau chóng rời khỏi đây, nếu không một khi lão phu xuất kiếm, nơi này tất sẽ máu chảy thành sông." "Ha... xem ra là một cường giả đáng gờm của Nhật Bản, vừa hay lão tử thích giết cường giả Nhật Bản, chết đi cho lão tử!" Hắc Tử nghe vậy, giận dữ hét lên, tay phải đại đao rung lên, chân phải bước một bước ra, sau đó nhảy lên, vượt qua khoảng cách mấy chục mét, hai tay nắm chặt cán đao, hiên ngang

hướng về phía Vũ Tàng chém xuống.

Đừng thấy y ra tay đại khai đại hợp, thực tế tốc độ nhanh như tia chớp, khoảng cách mấy chục mét trong nháy mắt đã đến, trên cây đại đao trong tay ngưng tụ từng luồng đao quang đáng sợ.

Vù vù vù...

Từng luồng đao khí tỏa ra, cắt không khí xung quanh phát ra tiếng xé rách.

"Đại Việt có một câu cổ ngữ, gọi là tự làm nghiệt, không thể sống.

Nếu các ngươi cố chấp tìm chết, lão phu sẽ thành toàn cho các ngươi." Đối mặt với một đao của Hắc Tử, vẻ mặt Vũ Tàng trở nên cực kỳ âm lãnh, trong lời nói càng lộ ra sát cơ đáng sợ.

Vù ~ Chỉ thấy mí mắt y nhướng lên, thanh võ sĩ đao trong lòng trong nháy mắt xuất vỏ, thân hình y cũng tung người lên, tốc độ nhanh đến mức trong nháy mắt lóe lên mấy đạo tàn ảnh.

"Không ổn!" Cách đó không xa, nhìn thấy cảnh này, Trần Bì sắc mặt đột nhiên kinh biến.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, Hắc Tử trực tiếp từ giữa không trung bay ngược ra xa mấy chục mét, hung hăng rơi xuống đất.

"Phụt ~" Hắc Tử sắc mặt trắng bệch, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt kinh hãi vô cùng.

"Không... không ngờ lão tạp mao này, lại có thực lực như vậy." Hắc Tử vạn lần không ngờ, với thực lực đỉnh phong cảnh giới Võ sĩ của mình, ngay cả một chiêu của đối phương cũng không đỡ nổi, liền bị trọng thương.

Chương 186

Vù!

Nhưng, đúng lúc này, thân hình của Vũ Tàng như điện, từng đạo tàn ảnh hiện ra dưới màn đêm, thanh võ sĩ đao trong tay trong khoảnh khắc hướng thẳng đến đầu lâu của Hắc Tử.

Keng ~ Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một viên thiết đản tử trong nháy mắt phá không, hung hăng va chạm vào thanh võ sĩ đao.

Sức mạnh cường đại đó, khiến thanh võ sĩ đao lập tức lệch hướng, cùng lúc đó, có một chiếc cửu trảo câu bay đến, móc vào vai Hắc Tử, kéo y về bên cạnh Trần Bì.

Lúc này, thanh võ sĩ đao đã lệch hướng, lại hung hăng chém xuống mặt đất, sức mạnh cường đại đó, trực tiếp để lại trên mặt đất một vết đao dài hơn mười mét.

Cảnh tượng như vậy, khiến những người có mặt, ai nấy đều mí mắt giật giật, vẻ mặt ngưng trọng không thôi.

"Là lão già thực lực không tồi mà ngươi nói?" Trần Bì quay đầu nhìn Sở Thất Dạ bên cạnh, trầm giọng hỏi.

Sở Thất Dạ hứng thú đánh giá Vũ Tàng cách đó không xa, bật cười nói: "Hắn quả thực thực lực không tồi, nhưng đối với ta, giết hắn không khác gì nghiền chết một con kiến.

Nhưng ngươi phải cẩn thận đó, lão già này e là cường giả đỉnh cao nhất của Nhật Bản, tuy khí huyết suy bại, nhưng thật sự muốn trong thời gian ngắn bộc phát toàn lực, e rằng ngươi không đỡ nổi." "Hừ!" "Ta lại muốn xem xem, hắn có thể mạnh đến mức nào!" Nghe lời Sở Thất Dạ, Trần Bì ánh mắt âm lãnh, trầm giọng hừ lạnh.

“Lão già, đã lớn tuổi rồi thì nên ngoan ngoãn ở trong nước Chậu Rửa Chân của các ngươi đi, hà tất phải đến Đại Việt ta tìm đường chết.” Trần Bì sắc mặt âm lãnh, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vũ Tàng ở cách đó không xa, sát khí trong giọng nói gần như muốn hóa thành thực chất.

Thực lực của lão già này quả thực mạnh mẽ, xét về cảnh giới, dù cho hắn hiện đã bước vào Võ sư, cũng không bằng đối phương.

Tuy không phục Sở Thất Dạ, nhưng hắn cũng hiểu rằng, với thực lực của Sở Thất Dạ, nếu y đã có thể nói ra câu đó, thì lão già này lúc toàn thịnh e là có thể sánh ngang với sư phụ.

Nhưng thì đã sao?

Hiện tại lão già này khí huyết suy bại, dù có thể tạm thời trở lại đỉnh phong trong thời gian ngắn, cũng không duy trì được bao lâu.

Chỉ cần cầm cự được một lát, đó chính là ngày chết của lão già.

Một lão già có thực lực như vậy, tuyệt đối là cường giả có máu mặt ở nước Chậu Rửa Chân, nếu có thể giết được đối phương, chắc chắn sẽ khiến sư phụ đại hỷ, khiến bọn Chậu Rửa Chân tổn thất nặng nề.

“Lão già, báo danh húy của ngươi ra đây, để sau khi ngươi chết cũng không uổng công đến Đại Việt ta một chuyến.” Nghe những lời nói không chút che giấu sát ý và khinh miệt của Trần Bì, dù cho Vũ Tàng có thành phủ sâu đến đâu, lúc này cũng không khỏi tức giận.

“Hừ!” “Một thằng nhóc ranh cũng dám nói khoác giết chết bản tông gia, lẽ nào Đại Việt toàn một lũ chỉ biết nói lời cuồng ngôn hay sao?” “Bản tông gia là tông gia của Vũ Tàng Lưu, một trong ba đại lưu phái nhẫn giả của Đế quốc Chậu Rửa Chân vĩ đại, cũng là một trong ba đại Thiên nhẫn của Đế quốc Chậu Rửa Chân vĩ đại.” “Nếu

các ngươi đã tự tìm đường chết, vậy bản tông gia sẽ thành toàn cho các ngươi.” Vũ Tàng hai tay nắm chặt thanh đao võ sĩ, gương mặt già nua đầy nếp nhăn phủ một lớp sương lạnh, đôi mắt như mắt cá chết càng hung hăng trừng trừng nhìn Trần Bì, lộ ra sát ý băng lãnh.

Vù!

Chỉ thấy thân hình Vũ Tàng trong nháy mắt biến mất tại chỗ, phảng phất như cả người không tồn tại.

Thấy cảnh này, Trần Bì nhíu chặt mày, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, sau đó chỉ thấy hắn dường như đã phát hiện ra điều gì, đột nhiên quăng mạnh cửu trảo câu trong tay ra.

Cửu trảo câu bung ra chín lưỡi câu sắc bén giữa không trung, dưới màn đêm lấp loáng hàn quang kinh người, sợi xích sắt dài như một con mãng xà khổng lồ, uốn lượn trong không khí.

Keng~ Đột nhiên, một tiếng kim loại va chạm vang lên, chỉ thấy dưới màn đêm cách đó không xa, chín lưỡi câu của cửu trảo câu trực tiếp va chạm với một thanh đao võ sĩ.

Lực lượng kinh khủng bùng phát ra, cuốn lên từng đợt khí kình, hất tung cả những viên gạch lát trong phạm vi hơn mười mét.

“Ồ... cái gọi là nhẫn thuật?” “Xem ra cũng chỉ có thế, lão già nhà ngươi lại là một Thiên nhẫn?” “Nếu Thiên nhẫn của bọn Chậu Rửa Chân chỉ có trình độ này, vậy hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Thấy cảnh này, Trần Bì cười lạnh một tiếng, tay phải đột nhiên chấn động.

Vù vù vù...

Trong chốc lát, từng luồng kình lực mạnh mẽ ngưng tụ trong cơ thể, sức mạnh đáng sợ tràn vào sợi xích, khiến nó tỏa ra từng luồng quang mang màu máu.

Sợi xích điên cuồng vung vẩy, như mãng xà siết giết, lại như một cây thần tiên quất mạnh về phía Vũ Tàng.

Bốp~ Sợi xích quất nổ cả không khí, trên gương mặt già nua của Vũ Tàng càng bị quất ra một vệt máu đỏ hồng, da thịt nát bấy, máu tươi đầm đìa, trông vô cùng đáng sợ.

Đồng thời, cửu trảo câu lại một lần nữa há to, lao thẳng về phía đầu đối phương, dường như muốn trực tiếp hái cả cái đầu lâu của hắn xuống.

"Baka!" Vũ Tàng khẽ mắng một tiếng, thần tình phẫn nộ đến cực điểm, chỉ thấy thanh đao võ sĩ trong tay hắn đột nhiên chém ra, từng luồng kiếm khí ngưng tụ quét tới, trực tiếp đánh bay cửu trảo câu, thậm chí còn bắn ra từng tia lửa, trong màn đêm, trông càng thêm yêu dị và rực rỡ.

Vù!

Theo một tiếng không khí chấn động, cả người hắn lại một lần nữa biến mất.

Vụt!

Chỉ trong một hơi thở, một tiếng xé gió truyền đến từ bên cạnh, Trần Bì nhíu chặt mày, một quyền đấm thẳng về phía sau, đồng thời tay trái dùng sức, muốn kéo cửu trảo câu về.

Nhưng lần này, Trần Bì trực tiếp bị một luồng lực lượng kinh khủng đánh bay ra ngoài, thậm chí những luồng kiếm khí sắc bén vô song kia còn để lại trên tay phải hắn từng vết kiếm, một lượng lớn máu tươi bắn tung tóe.

Vù!

Vũ Tàng một kích đắc thủ, thân hình lại biến mất, rồi lại xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Trần Bì.

Trần Bì vừa chuẩn bị động thủ chống đỡ, một thanh đao võ sĩ tỏa ra hàn quang, đã đâm thẳng từ trên xuống dưới, xuyên thủng bả vai hắn, nếu không phải hắn vội vàng dùng tay nắm chặt lấy nó để cản lại, e rằng thanh đao võ sĩ đã trực tiếp xuyên thủng cơ thể hắn.

"Tên ngu xuẩn, đây là thực lực của ngươi sao?

Nhưng trong mắt bản tông gia, nó nhàm chán như mèo vờn chuột vậy." Thân hình Vũ Tàng từ từ hiện ra, sau đó một cú nhảy lùi mười mấy mét giữa không trung, từ từ đáp xuống đất, gương mặt già nua nhìn Trần Bì với vẻ cười lạnh liên tục.

"Lão già, ngươi thật sự nghĩ rằng đã nắm chắc phần thắng sao..." Cảm nhận cơn đau dữ dội truyền đến từ trên người, cùng với chiếc áo đã nhuốm đỏ, thần sắc Trần Bì trở nên càng thêm băng lãnh và hung lệ.

Keng!

Chỉ thấy hắn đột nhiên rút ra một thanh trường đao sau lưng, tiếng đao minh lanh lảnh trong trẻo vang vọng dưới màn đêm.

Đao!

Đao của Trần Bì!

Đúng vậy!

Cửu Môn ngày nay, tự nhiên đã khác xa so với thời không ban đầu, sáu năm trước Sở Kiêu truyền xuống Nhân Tiên Võ Đạo, sáu năm qua, căn cứ vào công lao của người Cửu Môn, Sở Kiêu lại truyền xuống thêm một số võ đạo chiến kỹ.

Ví dụ như Hàng Long Thập Bát Chưởng, Không Minh Quyền, Lưỡng Nghi Kiếm Pháp, Huyết Đao Đao Pháp, Đoạt Mệnh Liên Hoàn Tam Tiên Kiếm, những võ học này đều đến từ thế giới võ hiệp Kim Dung.

Ngoài ra, còn có mấy loại võ đạo chiến kỹ đặc biệt, uy lực càng mạnh mẽ hơn.

A Tỳ Đạo Tam Đao, chính là một trong số đó.

A Tỳ Đạo là tầng thấp nhất, tà ác nhất trong địa ngục, đao pháp tự nhiên cũng hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của tình cảm con người.

Đây là một môn đao pháp cực kỳ tà ác, tập hợp khí tà ác chí tôn của trời đất vào trong đao, một khi luyện thành uy lực cực kỳ khủng bố kinh người.

A Tỳ Đạo Tam Đao chỉ có ba thức, nhưng mỗi thức đều mạnh mẽ và khủng bố hơn thức trước.

Thậm chí, một khi có người tâm tính không vững, rất có khả năng sẽ bị đao khống chế, triệt để nhập ma.

Cũng chính vì môn đao pháp này quỷ dị tà ác, nên trong Cửu Môn cơ bản không ai tu luyện.

Ngay cả Trương Khải Sơn mang huyết mạch Cùng Kỳ cũng không hề tu luyện, chỉ vì một khi tu luyện, sẽ dẫn động khí tà ác hung lệ trong huyết mạch Cùng Kỳ, khiến Trương Khải Sơn cũng có nguy cơ nhập ma.

Nhưng ngoài Trương Khải Sơn, trong Cửu Môn có một người tu luyện đao pháp này, đó chính là Trần Bì!

Đối với việc Trần Bì tu luyện môn đao này, Nhị Nguyệt Hồng ban đầu cực lực phản đối, nhưng Trần Bì lại cố chấp tu luyện, vì chuyện này mà hai người đã có chút không vui.

Từ khi tu luyện A Tỳ Đạo Tam Đao đến nay, Trần Bì chưa từng thực sự xuất đao, nhưng hôm nay đối mặt với đại địch, hắn chỉ có thể làm vậy.

Ầm ầm ầm...

Theo tiếng Trần Bì nắm chặt trường đao, một luồng khí tức chí tà hung lệ, trong nháy mắt bộc phát từ trong cơ thể, hóa thành từng đợt cuồng phong sóng dữ, quét về bốn phía.

Trong đôi mắt hắn, càng lấp loáng những tia hồng quang, trông cực kỳ tà dị, sát khí càng lan tràn trong không khí xung quanh.

"Giết!" Một giọng nói trầm thấp và đầy lệ khí, vang lên trong màn đêm, ngay sau đó, chỉ thấy toàn thân Trần Bì đột nhiên tuôn ra một lượng lớn hắc khí, cả người tay cầm trường đao, hiên ngang xông về phía Vũ Tàng. ...

"A Tỳ Đạo Tam Đao!" "Không ngờ tên Trần Bì này lại khá hợp với A Tỳ Đạo Tam Đao, chỉ là môn đao pháp này chí tà hung lệ, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng tất sẽ nhập ma." Nhìn Trần Bì ở cách đó không xa toàn thân bị sát khí bao bọc, tỏa ra từng luồng khí tức hung tà kinh thiên, Sở Thất Dạ không khỏi nhíu mày.

A Tỳ Đạo Tam Đao, môn đao pháp này, y tự nhiên không hề xa lạ, dù sao cũng là pháp môn truyền thừa từ Sở gia, làm sao có thể xa lạ được?

Tuy môn đao pháp này, trong kho công pháp bao la vạn tượng của Sở gia, không được xem là thuật sát phạt mạnh mẽ gì, nhưng đối với người khác mà nói, lại tuyệt đối được coi là kinh thế hãi tục.

Ngay cả khi Cửu Môn hiện nay tu hành Nhân Tiên Võ Đạo, lại được truyền xuống nhiều loại thuật sát phạt, A Tỳ Đạo Tam Đao cũng tuyệt đối là một trong những loại đỉnh tiêm nhất.

Chỉ là Trần Bì đã tu luyện môn đao pháp này, trong những ngày tháng sau này, e rằng sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ.

Nếu hắn có thể phá được ma chướng của A Tỳ Đạo Tam Đao, con

đường tu hành của hắn tất nhiên sẽ là một con đường rộng mở, nhưng nếu không qua được, hắn chỉ có thể trở thành một cỗ máy giết chóc, cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết.

"Chỉ mong tâm tính của tên này đủ kiên định, có thể vượt qua được ma chướng này!" Sở Thất Dạ lắc đầu, ánh mắt tiếp tục nhìn về phía Trần Bì đã xông về phía Vũ Tàng.

Vù vù vù...

Theo cú ra tay của Trần Bì, thanh đại đao trong tay lập tức tóe ra từng luồng đao khí màu đen.

Đao khí tung hoành, mang theo khí tức chí tà hung lệ khó có thể tưởng tượng, để lại trên mặt đất xung quanh từng vết đao hằn sâu dữ tợn.

Đối mặt với một đao hung tà mạnh mẽ như vậy của Trần Bì, gương mặt già nua đầy nếp nhăn của Vũ Tàng, lập tức trở nên ngưng trọng chưa từng có.

Chương 187

"Đao pháp gì đây?" "Tại sao chiến lực của tiểu tử này lại tăng lên nhiều như vậy trong nháy mắt?" Vũ Tàng sắc mặt âm trầm, tuy có chút kinh ngạc vì chiến lực của đối phương đột nhiên tăng vọt gấp mấy lần, nhưng chênh lệch cảnh giới giữa hai bên, không phải là thứ có thể bù đắp bằng việc tăng chiến lực.

Là một trong ba đại Thiên nhẫn của bọn Chậu Rửa Chân, xét về cảnh giới còn mạnh hơn một chút so với cường giả Cương kình của quốc thuật Đại Việt.

Ở nước Chậu Rửa Chân, nhẫn giả từ thấp đến cao có thể phân thành: Hạ nhẫn, Trung nhẫn, Thượng nhẫn, Đặc nhẫn, Thiên nhẫn!

Tương ứng với Minh kình, Ám kình, Hóa kình, Đan kình, Cương kình của quốc thuật.

Trên Thiên nhẫn, còn có cường giả cấp Ảnh sánh ngang với Đả Phá Hư Không, Kiến Thần Bất Hoại.

Chỉ là nhẫn giả cấp Ảnh, chỉ tồn tại trong truyền thuyết, mấy trăm mấy nghìn năm qua, nước Chậu Rửa Chân chưa từng xuất hiện.

Ngay cả Đặc nhẫn, cả nước Chậu Rửa Chân cũng không đếm hết một bàn tay.

Về phần Thiên nhẫn, càng chỉ có ba người.

Hơn nữa, bao gồm cả Vũ Tàng, ba vị Thiên nhẫn, mỗi người đều đã sống gần hai trăm năm.

Hai trăm năm đã qua, Vũ Tàng sớm đã không còn nhiều thời gian, toàn thân khí huyết suy bại, nhiều nhất chỉ có thể sống thêm mấy năm.

Thậm chí, vì khí huyết suy bại, chiến lực mà Vũ Tàng có thể duy

trì bình thường, cũng chỉ mạnh hơn Đặc nhẫn một chút, căn bản không đạt tới chiến lực Thiên nhẫn thực sự.

Nếu chỉ đối phó với Trần Bì lúc trước, có lẽ hắn có thể dễ dàng ứng phó, nhưng Trần Bì hiện tại sử dụng A Tỳ Đạo Tam Đao, toàn thân chiến lực tăng vọt mấy lần, vô hạn tiếp cận Tiên thiên Võ sư, sánh ngang với cường giả Cương kình.

Vì thế, Vũ Tàng lúc này, trong lòng ngưng trọng chưa từng có.

Vù!

Chỉ thấy thân hình Vũ Tàng trong nháy mắt biến mất tại chỗ, định tiếp tục như lúc trước, chuẩn bị dùng sự quỷ dị của nhẫn thuật, kết hợp với kiếm thuật Vũ Tàng Lưu, để đối phó với một đao hung lệ của Trần Bì.

Nhưng, khi thấy động tác của Vũ Tàng, trên mặt Trần Bì lập tức lộ ra một nụ cười tàn nhẫn và bạo ngược.

"Lão súc sinh, thật sự cho rằng cái nhẫn thuật rác rưởi đó của ngươi có thể che giấu được cảm tri của ta sao?" "Chết đi cho lão tử!" Trần Bì khẽ gầm lên, hai tay nắm chặt đại đao, đột nhiên xoay người, toàn thân kình lực điên cuồng tuôn vào thanh đại đao trong tay, rồi hiên ngang chém về phía màn đêm không một bóng người.

Keng~ Nhưng, một khắc sau, dưới màn đêm vốn không một bóng người, theo một đao chém xuống, lại hiện ra một bóng người từ hư không.

Đại đao và đao võ sĩ va chạm mạnh vào nhau, bắn ra vô số tia lửa, lấp loáng dưới màn đêm với ánh sáng cực kỳ rực rỡ và yêu dị.

A Tỳ Đạo Tam Đao quả nhiên không hổ là một đao chí tà hung lệ, ngay cả khi Trần Bì hiện tại chỉ mới nhập môn, uy lực của một đao, cũng khiến người thường khó có thể tưởng tượng, ngay cả cường giả

Cương kình bình thường cũng khó có thể chống đỡ.

Dưới một đao này, Vũ Tàng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, thân hình như diều đứt dây, bị đánh bay xa mấy chục mét, đập sập cả một bức tường, làm nó vỡ nát, cuốn lên đầy trời bụi bặm.

"Giết!" Trần Bì khẽ gầm lên, không đợi Vũ Tàng đứng dậy, đã một tay kéo đại đao, lại một lần nữa xông về phía hắn.

Kèm theo một tiếng nổ vang, một luồng đao mang màu đen dài cả trượng, lại một lần nữa mang theo khí tức chí tà hung lệ khủng bố, chém về phía Vũ Tàng đang ở.

Tiếng nổ khủng bố vang vọng khắp bầu trời đêm, đao khí bạo ngược điên cuồng quét ngang bốn phương, từng phiến đá xanh vỡ thành bột mịn, trên mặt đất còn để lại một vết đao dài mấy mét.

Vũ Tàng vốn đã bị trọng thương, chưa kịp đứng dậy đã bị một đao nữa đánh bay ra ngoài, một lượng lớn máu tươi bắn tung tóe, cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Ầm~ Nhưng, đúng lúc này, trên người Vũ Tàng bị đánh bay ra ngoài, lại đột nhiên bộc phát ra một luồng uy áp khí tức cực kỳ đáng sợ.

Kèm theo luồng uy áp này xuất hiện, thân hình Vũ Tàng trong nháy mắt biến mất trong đêm không.

"Đại Việt quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, chỉ một thành Thường Sa, đã có một thiên tài tuyệt thế như vậy." "Nếu cho hắn thêm thời gian, Đại quốc Chậu Rửa Chân của ta, có lẽ thật sự không ai là đối thủ của hắn." "Nếu đã như vậy, bản tông gia hôm nay dù có chết ở đây, cũng phải bóp chết vị kỳ tài thiên túng này." Theo sự biến mất của thân hình Vũ Tàng, một giọng nói cực kỳ áp lực và trầm thấp, vang vọng dưới bầu trời đêm xung quanh.

Cùng lúc đó, trên bầu trời đêm, trăng sáng treo cao, một luồng đao khí quỷ dị và khủng bố, lặng lẽ từ trên xuống dưới, hung hăng siết giết về phía Trần Bì.

Đối mặt với một kích này, ánh mắt Trần Bì bạo ngược, đại đao trong tay đột nhiên chém mạnh lên trên.

Ầm ầm ầm...

Kèm theo hai luồng đao khí đáng sợ va chạm vào nhau, vô số khí kình tản ra, trực tiếp biến phạm vi hai mươi mét xung quanh thành một đống hỗn độn.

Vô số vết đao dữ tợn khắc sâu trên mặt đất, trông cực kỳ đáng sợ.

Vù!

Cùng lúc đó, một bóng người lại lặng lẽ xuất hiện sau lưng Trần Bì, đao võ sĩ trong nháy mắt xuyên thủng bụng Trần Bì, nhưng đại đao trong tay Trần Bì, lại như một luồng lưu quang, lại một lần nữa chém xuống.

Phụt!

"A..." Đao quang lóe lên, máu tươi bắn ra!

Một cánh tay trong nháy mắt bay lên trời, cánh tay trái của Vũ Tàng trực tiếp bị chém đứt, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp bầu trời đêm.

"Lão già bất tử, thật sự cho rằng trong thời gian ngắn trở lại đỉnh phong, có thể giết được Trần Bì ta sao?" Thần sắc Trần Bì bạo ngược và hung lệ, hoàn toàn không để ý đến bụng mình đã bị đao võ sĩ xuyên thủng, máu chảy như suối.

"Bản tông gia chết thì đã sao?" "Chỉ tiếc là... hôm nay Đại Việt thiếu đi một kỳ tài thiên túng rồi!" Cơn đau dữ dội khiến gương mặt

Vũ Tàng lúc này, trở nên đặc biệt dữ tợn, ánh mắt hắn tràn ngập sự điên cuồng, không cam lòng và quyết tuyệt.

Hắn tạm thời trở lại trạng thái đỉnh phong, dù hôm nay không chết, cũng không sống quá ba ngày.

Là một trong ba đại Thiên nhẫn của bọn Chậu Rửa Chân, hắn tuyệt đối không cho phép Đại Việt có thêm một cường giả tuyệt thế.

Có thể để Trần Bì, một kỳ tài thiên túng, cùng mình xuống suối vàng, không còn gì hối tiếc!

Chỉ thấy tay phải hắn đột nhiên lại dùng sức, đao võ sĩ xoay chuyển, khuấy động ruột gan Trần Bì, chỉ cần một cái vung tay, là có thể chém ngang lưng hắn.

"Chậc... cuối cùng vẫn phải ta ra tay!" Cách đó không xa, Sở Thất Dạ chứng kiến toàn bộ trận chiến này, không khỏi lắc đầu thở dài.

Vù!

Chỉ thấy thân hình y đột nhiên biến mất tại chỗ, một khắc sau, đã xuất hiện ngay bên cạnh Vũ Tàng và Trần Bì.

"Ngươi..." Khi thấy Sở Thất Dạ xuất hiện lặng lẽ, đồng tử Vũ Tàng lập tức co lại, thần tình kinh ngạc, trong mắt vô thức hiện lên một tia khó tin.

"Lão già, mạng của ngươi hôm nay phải bỏ lại đây rồi, chỉ là mạng của hắn... ngươi không lấy đi được!" Sở Thất Dạ sắc mặt bình tĩnh, tay phải đột nhiên đưa ra, một luồng lực sát phạt kinh khủng bùng phát, đầu lâu của Vũ Tàng trong nháy mắt như một quả dưa hấu, trực tiếp nổ tung.

"Chậc chậc..., có ta ở đây, Thiên nhẫn của bọn Chậu Rửa Chân, cũng không khác gì một con kiến hôi, hà tất phải tự làm khổ mình?" Nhìn Trần Bì bị trọng thương, gần như mất mạng, Sở Thất Dạ không

khỏi lắc đầu thở dài.

“Mệnh lệnh của sư phụ, là diệt trừ toàn bộ thương hội của bọn Chậu Rửa Chân, vậy thì phải do ta tự tay kết liễu, dù có chết cũng không tiếc.” Nghe giọng nói của Sở Thất Dạ, ánh mắt bạo ngược trong mắt Trần Bì lập tức tiêu tan đi nhiều, hắn nhìn xuống bụng mình, sau đó trầm giọng nói.

“Ha... thật là tự làm khổ mình, vết thương này của ngươi, ít nhất phải dưỡng thương hơn một tháng.

Điều quan trọng nhất là, sau khi sử dụng A Tỳ Đạo Tam Đao, tâm thần của ngươi đã bị sát khí và hung tà chi khí xâm nhiễm.

Nửa năm tới, tốt nhất nên tu luyện một môn công pháp dưỡng tâm, nếu không con đường sau này của ngươi, sẽ cực kỳ gập ghềnh.” Nghe lời Sở Thất Dạ, Trần Bì sắc mặt trắng bệch gật đầu, vừa chuẩn bị mở miệng nói gì đó, lại trực tiếp trợn mắt, ngất đi.

“Tên này...” Thấy cảnh này, Sở Thất Dạ bất lực lắc đầu, sau đó vẫy tay về phía xa.

“Người của Hồng gia còn không mau, khiêng thiếu chủ đi?” Theo tiếng nói của y, cách đó không xa lập tức chạy ra mười mấy người, vội vàng cõng Trần Bì lên.

“Đa tạ Thất Dạ công tử ra tay, chuyện đêm nay, tôi sẽ về bẩm báo lại với gia chủ.” Một người có vẻ là thủ lĩnh của Hồng gia, kính cẩn hành lễ với Sở Thất Dạ.

“Được rồi, mau đưa về chữa thương đi, nếu muộn, e rằng càng thêm phiền phức.” Sở Thất Dạ không để tâm phất tay nói.

Người của Hồng gia cúi người hành lễ, trịnh trọng chắp tay, sau đó nhanh chóng đưa Trần Bì rời khỏi nơi này.

Theo cái chết thảm của Vũ Tàng, toàn bộ thương hội của bọn

Chậu Rửa Chân, hiện giờ chỉ còn lại một mình Điền Trung Lương Tử, tất cả những người khác đều chết dưới tay người của Cửu Môn.

Đối với điều này, Sở Thất Dạ cũng trực tiếp rời khỏi nơi này.

Dù sao, mạng của Điền Trung Lương Tử cũng đã định, thương hội của bọn Chậu Rửa Chân bị diệt, cũng đã là sự thật, vậy ở lại cũng không còn cần thiết.

Một đêm nhanh chóng trôi qua, khi bình minh sắp đến, trong toàn bộ thành Thường Sa, tất cả người của bọn Chậu Rửa Chân, đã toàn bộ bị xử tử.

Ngoài ra, tất cả người của bọn Chậu Rửa Chân trong tỉnh Tương Nam, cũng trong đêm đó, bị một nhóm các đại cường giả của Cửu Môn, lần lượt chém giết tại chỗ. ...

Mặt trời mọc ở phương đông!

Có lẽ vì nguyên nhân cái chết của tất cả người của bọn Chậu Rửa Chân trong tỉnh Tương Nam đêm qua, sáng sớm hôm nay, theo ánh dương mọc lên, có tử khí mênh mông trên bầu trời, khiến vô số người kinh ngạc.

Sở phủ!

Sở Kiêu ngồi trong một đình đài, vừa nhâm nhi trà, vừa nghe Sở Chiêu Võ báo cáo.

"Tộc trưởng, chuyện đêm qua, đại khái là như vậy." Sở Chiêu Võ chắp tay, kể lại từng chuyện đã xảy ra đêm qua.

"Một trong ba đại Thiên nhẫn của bọn Chậu Rửa Chân, tông gia của Vũ Tàng Lưu?" Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, từ từ đặt chén trà xuống, sau đó lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Mấy chục năm qua, bọn Chậu Rửa Chân bám trên người Đại

Việt, hút không biết bao nhiêu quốc vận, từ đó khiến khí vận của chúng đại trướng, sinh ra một số cường giả cũng có thể hiểu được." "Chỉ là Thiên nhẫn sánh ngang với đỉnh phong Cương kình của quốc thuật, bọn Chậu Rửa Chân lại có ba vị, chỉ là ba vị Thiên nhẫn này đều sắp đến đại hạn, khí huyết khô cạn, không đáng nhắc tới." "Ngược lại là Trần Bì, lại có thể dựa vào cảnh giới Võ sư, dùng A Tỳ Đạo Tam Đao, trọng thương tông gia Vũ Tàng, ép hắn phải trở lại chiến lực đỉnh phong, cuối cùng càng lưỡng bại câu thương." Sở Chiêu Võ nghe vậy, chắp tay, khẽ cười nói: "Tộc trưởng, cái gọi là Thiên nhẫn của bọn Chậu Rửa Chân trông có vẻ mạnh mẽ, thực ra là ngoại cường trung cán, không đáng nhắc tới, các đương gia của Cửu Môn, những người đã bước vào Tiên thiên Võ sư, ai mà không giết được một Thiên nhẫn?

Huống hồ Đại Việt ta đừng nhìn bề ngoài, một Hóa kình đã cực kỳ hiếm có, thực tế không ít cường giả đỉnh tiêm, căn bản không nhập thế.

Chương 188

Cũng là do cái gọi là Thiên nhẫn không gây ra động tĩnh gì, nếu không e rằng đã sớm chết ở Đại Việt ta rồi." Nghe lời Sở Chiêu Võ, Sở Kiêu không khỏi khẽ cười.

Thực tế, bất kể đối với Đại Việt hay đối với Sở gia, toàn bộ cường giả của bọn Chậu Rửa Chân, quả thực không đáng kể.

Giống như Sở Chiêu Võ đã nói, đừng nhìn Đại Việt bề ngoài Hóa kình có thể xưng là tông sư, cường giả hiếm có trên đời, Đan kình càng gần như tuyệt tích.

Nhưng tình hình thực tế, quả thật như vậy sao?

Không nói đâu xa, mấy chục năm trước, quốc thuật hưng thịnh đến mức nào, các loại cường giả quốc thuật, như cá diếc sang sông, nhiều không đếm xuể.

Dương Lộ Thiền, Tôn Lộc Đường, Đổng Hải Xuyên, Lý Thư Văn, Đại Đao Vương Ngũ... những người này, vào thời đó ai mà không phải là cường giả đã bước vào Hóa kình trở lên?

Tuy những năm gần đây, những người này có người đã chết, nhưng tổng có người vẫn còn sống, nhưng đã biến mất khỏi giang hồ.

Sở Kiêu không tin, những người này đều chết hết rồi.

Nếu những người này chưa chết, tu vi quốc thuật của mỗi người lại đạt đến cảnh giới nào?

Đan kình?

Cương kình?

Thậm chí là Đả Phá Hư Không, Kiến Thần Bất Hoại?

Đại Việt đất rộng của nhiều, lại có Cổ Thần tồn tại, trên giang hồ các loại kỳ nhân dị sĩ xuất hiện lớp lớp.

Trước có một người treo ba cái Mô Kim Phù là Trương Tam Liên Tử, tứ thần tam yêu.

Sau lại có Chá Cô Tiêu, Dương Phương...

Ngoài ra, Trương gia càng có nhiều cường giả, nhờ vào sức mạnh của huyết mạch kỳ lân, người có thể sánh ngang với Đan kình, Cương kình, tuyệt đối vượt quá một bàn tay.

Vì thế, chỉ ba Thiên nhẫn khí huyết khô cạn của bọn Chậu Rửa Chân, trước mặt Đại Việt thật sự không đáng xem.

Về phần so với Sở gia, càng không có chút khả năng so sánh nào.

Về chiến lực cá nhân, Sở gia sớm đã vượt qua tất cả mọi người ở thế giới này.

Đặc biệt là đối với Sở Kiêu, với tu vi lục giai hiện nay, trừ phi Cổ Thần giáng thế, nếu không thế gian căn bản không ai là đối thủ của hắn.

Thậm chí, dù Cổ Thần thật sự phục sinh, hắn cũng không hề sợ hãi.

Sau khi bước vào cảnh giới lục giai, chiến lực của hắn đủ để trấn áp cường giả thất giai, sánh ngang với tồn tại bát giai.

Cho nên, ở giai đoạn hiện tại mà nói, ngoài Cổ Thần ra, căn bản không có bất kỳ tồn tại nào có thể sánh ngang với hắn.

"Tộc trưởng..." Đột nhiên, Sở Chiêu Võ dường như nghĩ ra điều gì, có chút ngập ngừng muốn nói.

Sở Kiêu nhướng mày, liếc nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Có chuyện gì, ấp a ấp úng làm gì?" "Khụ khụ...

Tộc trưởng, có một chuyện tôi quên nói với ngài, mấy hôm trước Cửu Chiến đã đưa Quan Kỳ, A Thanh hai người cùng rời khỏi thành Thường Sa, đi cùng còn có Chá Cô Tiêu, và một tổ đội hộ vệ gia tộc." Ồ?

"Xảy ra chuyện gì sao?" Sở Kiêu nghe vậy, mày lập tức nhíu lại.

Sở Cửu Chiến hiện nay, một thân tu vi sớm đã bước vào cảnh giới tam giai đỉnh phong.

Cả Sở gia, ngoài Sở Kiêu ra, là một trong những người mạnh nhất.

Sở Quan Kỳ cũng có tu vi không yếu, tuy không bằng Sở Cửu Chiến, nhưng cũng có tu vi tam giai trung kỳ.

Về phần Sở Thanh, đó cũng là cường giả nhị giai hậu kỳ.

Chá Cô Tiêu, sau sáu năm tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo, do bản thân thiên phú dị bẩm, lại thêm có huyết mạch Xà Thần, từ đó khiến tốc độ tu luyện của hắn cực kỳ nhanh chóng.

Sớm đã đạt đến Tiên thiên Võ sư đỉnh phong mấy năm trước, bán bộ Hoán Huyết Đại tông sư.

Nhưng không biết vì sao, tu vi lại cứ kẹt ở đó, mãi không thể đột phá.

Nhưng dù vậy, chiến lực của hắn cũng sánh ngang với cảnh giới cao nhất của quốc thuật là Đả Phá Hư Không, Kiến Thần Bất Hoại, thậm chí còn mạnh hơn.

Nhưng hiện nay...

Một Sở Cửu Chiến tam giai đỉnh phong, một Sở Quan Kỳ tam giai trung kỳ, còn có một Sở Thanh nhị giai hậu kỳ.

Lại thêm một Chá Cô Tiêu có chiến lực sánh ngang với cảnh giới cao nhất của quốc thuật, Đả Phá Hư Không, Kiến Thần Bất Hoại, bán

bộ Hoán Huyết Đại tông sư.

Ngoài ra, còn có một tổ thành viên đội hộ vệ gia tộc!

Một nhóm cường giả như vậy, cùng rời khỏi thành Thường Sa?

Một khắc này, ngay cả Sở Kiêu, cũng không khỏi nhíu chặt mày, lòng sinh nghi hoặc.

Dù sao, mấy người Sở Cửu Chiến, bất kể là ai, ở thế giới này, đều được coi là đỉnh cao võ lực của nhân loại, thậm chí còn mạnh mẽ khủng bố hơn.

Nhưng hiện nay, một nhóm người này lại liên hợp lại, dường như đang hướng đến một chuyện gì đó, hoặc một thứ gì đó, khiến Sở Kiêu nhíu chặt mày, đồng thời không khỏi tò mò.

"Nói đi, mấy người họ cùng rời khỏi thành Thường Sa vì chuyện gì?" Sở Kiêu ánh mắt khẽ híp lại, nhìn Sở Chiêu Võ trước mặt, nhàn nhạt hỏi.

"Khụ khụ...

Tộc trưởng, tôi nói ra ngài đừng tức giận nhé." Sở Chiêu Võ khẽ ho hai tiếng, thần sắc có chút không tự nhiên, sau đó tiếp tục trả lời: "Tộc trưởng, ban đầu không phải ngài đã từng nói về chuyện Cổ Thần sao, cho nên Cửu Chiến vẫn luôn tò mò, Cổ Thần rốt cuộc là một loại tồn tại như thế nào." "Đáng tiếc là chúng ta không hiểu nhiều về Cổ Thần, lại chỉ biết một số thông tin về Xà Thần, cộng thêm việc tộc Zagrama ban đầu tế tự thất bại, bị Xà Thần nguyền rủa." "Và tu vi của anh ấy vẫn chưa thể đột phá tứ giai, cho nên mới muốn đi tìm Xà Thần, có lẽ nhờ vào một trận chiến với Xà Thần, có thể đột phá tu vi, bước vào cảnh giới tứ giai." "Chỉ là Xà Thần cụ thể ở đâu chúng ta cũng không biết, nhưng từ miệng Chá Cô Tiêu biết được, thành cổ Tinh Tuyệt dường như có một Vô Để Quỷ Động có liên quan đến Xà

Thần, cho nên mới đến thành cổ Tinh Tuyệt một chuyến." "Vừa hay Quan Kỳ, A Thanh, Chá Cô Tiêu ba người biết được chuyện này, liền tò mò, cũng cùng nhau đi theo." "Thành cổ Tinh Tuyệt nằm sâu trong sa mạc Taklamakan, cách thành Thường Sa mấy nghìn cây số, để tiết kiệm một số phiền phức không cần thiết trên đường, nên đã đặc biệt mang theo một tổ đội hộ vệ gia tộc." Khi Sở Chiêu Võ nói xong những lời này, thần sắc cực kỳ cẩn thận nhìn Sở Kiêu, sợ tộc trưởng nhà mình, vì chuyện này mà tức giận, thậm chí trút giận.

Nếu thật sự như vậy, vậy thì oan quá!

Nhưng, điều khiến hắn có chút bất ngờ là, sau khi nghe xong lời của Sở Chiêu Võ, Sở Kiêu tuy mày vẫn nhíu chặt, nhưng lại không có chút dấu hiệu nào của sự tức giận, ngược lại trong mắt còn mang theo chút kinh ngạc.

"Thành cổ Tinh Tuyệt...

Vô Để Quỷ Động... tìm kiếm Xà Thần?" Sở Kiêu trong mắt lóe lên tinh quang, lúc này, nội tâm hắn quả thực có chút kinh ngạc.

Thật không ngờ, mấy người Sở Cửu Chiến lại cùng nhau rời khỏi thành Thường Sa, đi đến thành cổ Tinh Tuyệt.

Phải biết rằng, ở thế giới này, không ai hiểu rõ thành cổ Tinh Tuyệt, rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào hơn hắn.

Chưa nói những thứ khác, trong thành cổ Tinh Tuyệt, có một lượng lớn Tịnh Kiến A Hàm.

Những Tịnh Kiến A Hàm này thực tế là những con rắn đen toàn thân chứa kịch độc, tốc độ vượt xa đồng loại ít nhất mười lần.

Kịch độc của những con rắn đen này, tuyệt đối được coi là một trong những loài độc nhất thế gian.

Bất kể ai bị Tịnh Kiến A Hàm cắn một miếng, không quá ba giây,

một người trưởng thành sẽ chết ngay tại chỗ.

Ngay cả cường giả quốc thuật, cũng không thể chống lại loại độc tố khủng bố này.

Nhưng mối đe dọa của những Tịnh Kiến A Hàm này đối với mấy người Sở Cửu Chiến, lại không đáng kể, căn bản không đáng nhắc tới.

Dù sao, tộc nhân Sở gia ai cũng đã bách độc bất xâm, Chá Cô Tiêu bản thân vì có huyết mạch Xà Thần, lại thêm tu vi sánh ngang bán bộ Hoán Huyết cảnh, cho nên cũng không sợ độc tố của cái gọi là Tịnh Kiến A Hàm.

Trong thành cổ Tinh Tuyệt, nơi thực sự nguy hiểm nhất, phải kể đến Nữ vương Tinh Tuyệt.

Trong truyền thuyết, Nữ vương Tinh Tuyệt tên thật là Ô Thiền Na Già Hải, bà ta có một đôi mắt cực kỳ đặc biệt, Vô Giới Yêu Đồng.

Vô Giới Yêu Đồng, có thể kết nối với không gian hư số, chỉ cần bị mắt bà ta nhìn vào, đều sẽ biến mất khỏi thực tại, bị trục xuất vào không gian hư số.

Cũng chính nhờ vào năng lực quỷ dị này, nên năm đó cổ quốc Tinh Tuyệt, mới có thể uy hiếp toàn bộ ba mươi sáu nước Tây Vực.

Chỉ là hiện nay đã qua hơn hai nghìn năm, Nữ vương Tinh Tuyệt sớm đã được chôn cất trong quan tài thần mộc Côn Luân.

Truyền thuyết, trong thành cổ Tinh Tuyệt đó, có một Vô Để Quỷ Động kết nối với không gian hư số.

Trong quỷ động, càng có khả năng rất lớn, chôn cất một khối xương rắn khổng lồ.

Đó chính là di hài của Xà Thần!

Trong tuyến cốt truyện ban đầu, thành cổ Tinh Tuyệt đã cực kỳ nguy hiểm, trong thế giới đạo mộ hỗn hợp này, mức độ nguy hiểm của các đại mộ táng đều được nâng cao rất nhiều, vậy thì thành cổ Tinh Tuyệt vốn đã vô cùng nguy hiểm, lại nguy hiểm đến mức nào?

Tuy xét về mức độ nguy hiểm, thành cổ Tinh Tuyệt chỉ có Nữ vương Tinh Tuyệt, có lẽ không bằng Hiến Vương Mộ, nhưng ai biết được ở thế giới này, di hài của Xà Thần dưới Vô Để Quỷ Động, sẽ xảy ra biến dị gì?

Một khi trong di hài của Xà Thần, tồn tại một tia tàn hồn của Xà Thần, chỉ dựa vào tu vi tam giai đỉnh phong của Sở Cửu Chiến, thật sự không thể toàn thân trở ra.

Đặc biệt là nếu Nữ vương Tinh Tuyệt cũng chưa thực sự chết, vậy bà ta có thể sẽ biến thành một đại yêu ma không yếu hơn Hiến Vương không?

Nghĩ đến đây, thần sắc Sở Kiêu, không khỏi trở nên càng thêm ngưng trọng.

"Tộc trưởng, ngài... không sao chứ?" Nhìn tộc trưởng nhà mình trong thời gian ngắn, sắc mặt biến đổi mấy lần, nội tâm Sở Chiêu Võ không khỏi trở nên có chút thấp thỏm.

Trong lòng hắn còn thầm nghĩ, tộc trưởng không phải thật sự vì Cửu Chiến đến thành cổ Tinh Tuyệt mà tức giận chứ?

Chương 189

Nhưng không nên a... mấy năm qua, tộc nhân thường xuyên ra ngoài đổ đấu, cũng không cần xin chỉ thị của tộc trưởng.

Chỉ là đi đổ đấu một chuyến thôi mà, tộc trưởng hẳn là không đến nỗi tức giận chứ?

Lẽ nào là vì Xà Thần?

Sở Chiêu Võ nhíu chặt mày, đối với Xà Thần, hắn hiểu cũng không nhiều, nhưng có một điểm hắn lại biết, Xà Thần là một trong những Cổ Thần, truyền thuyết là những Cổ Thần tồn tại từ khi thế giới mới sinh ra.

Nhưng Cổ Thần sớm đã biến mất không tăm tích vô số năm, nghe Chá Cô Tiêu nói, tiên tri đầu tiên của tộc Zagrama từng nói, Cổ Thần trên trời đất đều không còn tồn tại.

Điều đó cũng có nghĩa là Cổ Thần dù chưa chết, cũng tất nhiên đã rơi vào giấc ngủ say, hoặc vì một nguyên nhân kỳ lạ nào đó mà không thể xuất hiện trên thế gian.

Nếu đã như vậy, tộc trưởng lại vì sao sắc mặt ngưng trọng như vậy?

Tuy trong lòng có chút không hiểu, nhưng Sở Chiêu Võ lại mở miệng nói: "Tộc trưởng, nếu ngài lo lắng cho Cửu Chiến, hay là ngài tự mình đi một chuyến?" Nghe lời Sở Chiêu Võ, Sở Kiêu hồi thần, sắc mặt bình tĩnh gật đầu: "Thành cổ Tinh Tuyệt đó cực kỳ nguy hiểm, ở một mức độ nào đó, e rằng không yếu hơn Hiến Vương Mộ, thậm chí có khả năng còn nguy hiểm hơn Hiến Vương Mộ.

Thực lực của Cửu Chiến tuy không tồi, nhưng một khi xảy ra bất

ngờ, dựa vào không gian gia tộc, có lẽ sẽ không chết, nhưng tuyệt đối sẽ bị trọng thương.

Về phần Chá Cô Tiêu, càng có khả năng chết ngay tại chỗ, cho nên... e rằng ta quả thực phải đến thành cổ Tinh Tuyệt một chuyến." Nói đến đây, Sở Kiêu ngẩng mắt nhìn Sở Chiêu Võ hỏi: "Mấy người Cửu Chiến đi bao lâu rồi?" "Khoảng bảy ngày rồi, thành cổ Tinh Tuyệt nằm sâu trong sa mạc Taklamakan, hai nơi cách nhau mấy nghìn cây số, với tốc độ tàu hỏa hiện nay, cộng thêm phải đi đường vòng giữa chừng, lại thêm không phải chỉ đơn thuần là đi đường, đợi đến khi đến sa mạc, e rằng phải cần gần một tháng." Nghe Sở Kiêu hỏi, Sở Chiêu Võ trong lòng tuy có chút kinh ngạc về mức độ nguy hiểm của thành cổ Tinh Tuyệt mà tộc trưởng nhà mình nói, nhưng vẫn vội vàng mở miệng trả lời.

"Một tháng sao..." Sở Kiêu nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu, nếu Sở Cửu Chiến và những người khác đến sa mạc Taklamakan, phải mất khoảng một tháng, vậy thì cũng không cần phải vội vã đi ngay.

Phải biết rằng, sau khi tu vi bước vào lục giai, Sở Kiêu đã có thể đạp không mà đi.

Lại dựa vào phi hành bí thuật mua trong cửa hàng hệ thống, hoàn toàn có thể trong vòng vài giờ đến được thành cổ Tinh Tuyệt.

"Nếu không có nguy hiểm đến tính mạng, vậy thì cũng không cần vội cứu mấy tên Cửu Chiến đó, vừa hay để chúng ăn thêm chút khổ, đỡ cho ngày nào cũng trở nên kiêu ngạo tự đại." Sở Kiêu trong lòng cười lạnh một tiếng, những người Sở gia như Sở Cửu Chiến, hiện nay theo tu vi và địa vị tăng lên, dường như trở nên có chút vênh váo.

Nhân cơ hội này, để chúng hiểu được thế nào là người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn.

Ở thế giới đạo mộ hỗn hợp này, ngay cả hắn cũng không dám xưng vô địch, huống hồ là tộc nhân Sở gia của hắn?

Ngay cả thế giới đạo mộ hỗn hợp đã như vậy, sau này Sở gia tiến quân chư thiên, nếu tộc nhân Sở gia kiêu ngạo tự đại như vậy, vậy có một ngày, Sở gia tất sẽ gặp đại kiếp. ...

Cùng lúc đó, theo cái chết của tất cả người của bọn Chậu Rửa Chân trong tỉnh Tương Nam, không quá mấy ngày, các thế lực khắp tỉnh Tương Nam đều chấn động.

Thậm chí, chỉ trong nửa tháng, tin tức này đã truyền khắp cả Đại Việt, thậm chí là các nước trên toàn cầu.

Nhất thời, Đại Việt chấn động!

Các nước trên toàn cầu, đều kinh ngạc vì điều này!

Đặc biệt là bọn Chậu Rửa Chân, càng kinh nộ không thôi, ngay lập tức đã chất vấn Đại Việt!

Chỉ tiếc là, đối với cái chết của tất cả người của bọn Chậu Rửa Chân trong tỉnh Tương Nam, các thế lực Đại Việt lại không ai biết, rốt cuộc là ai làm.

Nhưng tất cả mọi người trong lòng đều hiểu, tuy không có bằng chứng, nhưng tỉnh Tương Nam đó là đại bản doanh của Cửu Môn, có thể trong một đêm diệt sạch người của bọn Chậu Rửa Chân trong tỉnh Tương Nam, ngoài Cửu Môn ra, còn có thế lực nào có thể làm được?

Trong vụ việc người của bọn Chậu Rửa Chân chết trong tỉnh Tương Nam lần này, chỉ riêng nhẫn giả, võ sĩ, đã chết không dưới mấy trăm đến cả nghìn người.

Đặc biệt là những nhẫn giả đó, đều là tinh nhuệ của các đại lưu phái của bọn Chậu Rửa Chân, chỉ riêng Thượng nhẫn sánh ngang với cường giả Hóa kình, đã có gần mười người.

Tuy không có thương vong cấp Đặc nhẫn, nhưng một trong ba đại Thiên nhẫn của bọn Chậu Rửa Chân, tông gia của Vũ Tàng Lưu lại chết ở thành Thường Sa.

Vì thế, tất cả người của Vũ Tàng Lưu ở nước Chậu Rửa Chân, đều phẫn nộ.

Thậm chí, vô số người của bọn Chậu Rửa Chân, vì thế mà phẫn nộ gào thét, muốn trực tiếp khai chiến với Đại Việt.

Chỉ là cuối cùng trận chiến tranh này, chung quy vẫn không bắt đầu.

Nhưng chiến tranh chưa bắt đầu, không có nghĩa là bọn Chậu Rửa Chân sẽ nuốt giận làm thinh.

Theo lời đồn, cường giả của các đại lưu phái của bọn Chậu Rửa Chân, đều đã nhập cảnh Đại Việt, hướng về tỉnh Tương Nam.

Mục tiêu của họ, tất cả mọi người đều hiểu, tất nhiên là Cửu Môn hùng cứ Tương Nam.

Vì thế, không chỉ các nước trên toàn cầu, mà cả các thế lực ở Đại Việt đều đang theo dõi, xem cuộc tàn sát giữa nhẫn giả và võ sĩ của các đại lưu phái bọn Chậu Rửa Chân với Cửu Môn, cuối cùng ai thắng ai thua.

Nhất thời, ánh mắt của vô số thế lực, đều đổ dồn về tỉnh Tương Nam. ...

Sở phủ!

"Tộc trưởng, Trương Khải Sơn và những người khác cầu kiến!" "Tôi thấy ý của họ, dường như muốn đi cùng ngài đến mộ khu mỏ xem xét." Sở Tùy Phong mặc một chiếc trường sam phục cổ màu xanh, sắc mặt khá cung kính nhìn tộc trưởng nhà mình trước mặt, lên tiếng nói.

“Ồ... hiện nay nhẫn giả và võ sĩ của các đại lưu phái bọn Chậu Rửa Chân, đều đang hướng về Tương Nam, họ có thời gian rảnh rỗi đi đổ đấu cùng ta sao?” Sở Kiêu hai tay chắp sau lưng, lặng lẽ nhìn ao nước trước mặt, nhàn nhạt cười nói.

Theo mùa đông đến, nhiệt độ ngày càng thấp, hắn vốn chỉ mặc một bộ kình trang màu trắng đỏ xen kẽ, lúc này lại khoác thêm một chiếc áo choàng lông cáo.

Không phải là hắn sợ lạnh, mà là thói quen nhiều năm, mùa nào mặc quần áo kiểu đó.

“Tộc trưởng, bọn Chậu Rửa Chân tuy có không ít cường giả, nhưng người ngoài không biết, chúng ta chẳng lẽ không biết sao?

Cửu Môn hiện nay thực lực ngày càng mạnh mẽ, chỉ là nhẫn giả và võ sĩ của bọn Chậu Rửa Chân, căn bản không phải là đối thủ.” Sở Tùy Phong lắc đầu cười, một luồng gió nhẹ thổi qua, làm vạt áo của hắn khẽ tung bay, là đại quản gia đối ngoại của gia tộc Sở Thị, hắn hiện giờ lại có thêm mấy phần nho nhã.

“Đừng khinh thường quần hùng thiên hạ, Sở gia ta còn chưa thể xưng vô địch, Cửu Môn dám tự đại như vậy sao?” “Thiên nhẫn của bọn Chậu Rửa Chân, có chút thực lực, tuy khí huyết suy bại, nhưng chung quy có thể trong thời gian ngắn bộc phát ra chiến lực sơ nhập Tiên thiên Võ sư.” “Về phần những Đặc nhẫn đó, cũng đều có chiến lực sánh ngang với Đan kình, Võ sư.” “Dù Cửu Môn hiện nay đã tu hành Nhân Tiên Võ Đạo, thực lực đã khác xưa, nhưng nếu quá tự đại, chung quy sẽ xuất hiện một số thương vong.” Nghe lời Sở Tùy Phong, Sở Kiêu không khỏi cảm khái lắc đầu.

“Nhưng nếu họ đã muốn đi cùng đến mộ khu mỏ, vậy thì để họ đi cùng xem một chút cũng tốt.” “Mộ khu mỏ không đơn giản, bên trong có một viên thiên thạch có chút thần dị, đợi ta lấy nó ra, có thể luyện

chế ra không ít thần binh lợi khí." "Đi nói với họ, ngày mai tập trung tại khu mỏ cách thành Thường Sa hơn mười dặm là được." Lời này của Sở Kiêu vừa nói ra, Sở Tùy Phong không khỏi lộ vẻ kinh ngạc: "Thiên thạch?

Tộc trưởng, thiên thạch có gì thần dị?

Mấy năm nay luyện khí, phát triển khoa học kỹ thuật, chúng ta cũng tìm không ít thiên thạch, tôi thấy ngoài chất liệu đặc biệt một chút ra, cũng không có gì đặc biệt cả." "Không!" "Ngươi không hiểu!" Sở Kiêu lắc đầu: "Thiên thạch trong mộ khu mỏ, không giống với những thiên thạch khác, bên trong nó chứa một loại sức mạnh cực kỳ đặc biệt.

Loại sức mạnh này có thể khiến người ta sinh ra ảo cảnh, cũng có khả năng khiến cơ thể người ta biến dị, thậm chí là năng lượng giúp tăng tuổi thọ đáng kể.

Hoặc là, có đủ loại năng lực quỷ dị chưa biết.

Loại thiên thạch này, gọi nó là Vẫn Ngọc, có lẽ thích hợp hơn." "Sinh ra ảo cảnh?

Cơ thể biến dị?

Tăng tuổi thọ?

Có năng lượng kỳ quỷ dị?

Thế gian lại có loại thiên thạch đặc biệt này?" Sở Tùy Phong nghe vậy, thần tình kinh ngạc, có chút khó tin.

Cùng là thiên thạch, chênh lệch lớn như vậy sao?

"Loại thiên thạch này có lẽ từng nhiễm sức mạnh của Cổ Thần, hoặc là đã xảy ra một số biến hóa chưa biết trong vũ trụ, cho nên mới như vậy." "Nhưng Vẫn Ngọc thần dị thì thần dị, đối với Sở gia ta mà

nói, ngoài luyện khí, chế tác cơ quan ra, dường như cũng không có công dụng gì lớn khác." Sở Tùy Phong như có điều suy nghĩ gật đầu: "Vậy tộc trưởng, ngày mai có định đưa tộc nhân đi cùng không?" "Đưa mấy tiểu bối đi cùng, cũng để chúng mở mang tầm mắt." "Vâng, tộc trưởng, vậy tôi xin lui trước!" Sở Tùy Phong nghe vậy, hiểu rõ gật đầu, chắp tay cung kính hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

"Mộ khu mỏ..." Nhìn bóng lưng Sở Tùy Phong rời đi, Sở Kiêu hai mắt nhìn ao nước trước mặt, ánh mắt có chút thất thần. ...

Ngày hôm sau!

Ngoài thành Thường Sa, phía đông nam, có một dãy núi liên tiếp.

Nơi này, thành trấn mương máng, đều ngăn nắp trật tự!

Tại một khu mỏ gần đó, hôm nay lại tập trung ít nhất hàng trăm người.

Đối với điều này, những người dân bình thường thường ngày vào mỏ làm việc, hôm nay lại nghỉ ngơi, không còn bước chân vào mỏ một bước.

Dù sao, đối với người bình thường, mỏ vốn là công việc rất nguy hiểm, hôm nay lại tập trung nhiều người như vậy, đối với người bình thường, tự nhiên là chuyện rất không bình thường.

Chuyện đặc biệt và quỷ dị như vậy, người dân bình thường tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc, tự nhiên có thể đoán ra, mỏ đã xảy ra một số nguy hiểm chưa biết.

Vì thế, ngay cả người dân bình thường, cũng tuyệt đối không đặt chân đến những nơi này.

Hàng trăm người tập trung hôm nay không phải ai khác, chính là đoàn người của Cửu Môn.

Đối với mộ khu mỏ mà bọn Chậu Rửa Chân đã tốn nhiều công sức, để Cửu Môn điều tra, Cửu Môn tuy không phải ai cũng cảm thấy hứng thú, nhưng chung quy có một số người khá để tâm.

Như Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và Hoắc Tiên Cô bốn người.

Ba người đầu, ngoài tò mò và sự điều tra cần thiết ra, người sau hoàn toàn là vì, mộ khu mỏ, là nơi địa bàn của Hoắc gia.

Vì thế, vì mộ khu mỏ, ngoài Tề gia chỉ có một mình Tề Thiết Chủy ra, ba người còn lại, đều mang theo hai ba mươi đệ tử của mỗi nhà.

"Phật gia, tôi thấy mộ khu mỏ dường như cũng không có gì đặc biệt, tại sao người của bọn Chậu Rửa Chân lại phải đặc biệt sắp xếp người tạo ra một đoàn xe ma vào thành Thường Sa, để thu hút sự chú ý của Cửu Môn chúng ta?" Hoắc Tiên Cô mày đẹp khẽ nhíu, nhìn khu mỏ trước mặt, thần tình có chút nghi hoặc.

Đối với vấn đề này, Trương Khải Sơn lại lắc đầu: "Chuyện này ai mà nói rõ được?

Chương 190

Hiện nay người của bọn Chậu Rửa Chân ở thành Thường Sa đều chết hết, ai mà biết được tình hình cụ thể của mộ khu mỏ.

Nhưng bất kể thế nào, tôi phải làm rõ tình hình cụ thể của mộ khu mỏ, ngôi mộ này cách thành Thường Sa quá gần, nếu một khi xảy ra bất ngờ, tất sẽ khiến người dân thành Thường Sa bị tổn thương không nhỏ.

Huống hồ có thể khiến người của bọn Chậu Rửa Chân tốn nhiều công sức như vậy, trong đó chắc chắn có bí mật mà chúng ta không biết." Nhị Nguyệt Hồng ở bên cạnh thấy vậy, lại sắc mặt không vội không từ cười nói: "Tôi nói này Phật gia, có cả Hoắc đương gia nữa, mộ khu mỏ dù thật sự có gì đặc biệt, cũng không đáng kể.

Dù sao với thực lực của Cửu Môn hiện nay, thiên hạ rộng lớn, có ngôi mộ nào có thể làm khó được Cửu Môn sao?

Huống hồ, lát nữa Sở tộc trưởng sẽ đích thân đến, có ngài ấy ở đây, ngôi mộ quỷ dị thế nào, cũng trở nên bình thường mà thôi." Đối với ngôi mộ khu mỏ trước mặt, Nhị Nguyệt Hồng từ đầu đến cuối đều không quá coi trọng.

Tuy trước đó xe ma mở quan tài, từ trong đó xuất hiện cây trâm đỉnh của Hồng gia, nhưng Nhị Nguyệt Hồng thật sự không quá để tâm.

Cây trâm đỉnh đó là tín vật của Hồng gia, đồng thời cũng là vật cũ từ thời Nam Bắc triều.

Từ đó có thể thấy rõ, mộ khu mỏ có lẽ năm đó Hồng gia đã biết một số bí mật trong đó.

Nếu là Nhị Nguyệt Hồng của trước kia, tất sẽ vì thế mà cảnh giác, đề phòng và tò mò, nhưng Cửu Môn hiện nay đã khác xưa, thực lực của Hồng gia cũng đã có sự thay đổi chưa từng có.

Như vậy, chỉ một ngôi mộ khu mỏ, Nhị Nguyệt Hồng thật sự không quá coi trọng.

Vù!

Đột nhiên, đúng lúc này, không gian xung quanh khẽ gợn lên từng gợn sóng.

Ngay sau đó, một đoàn mấy người xuất hiện từ hư không bên cạnh Trương Khải Sơn và những người khác.

Khi thấy đoàn người này, Trương Khải Sơn và những người khác, đều lộ vẻ cung kính, cúi người chắp tay hành lễ nói: "Sở tộc trưởng!" "Chào Sở tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" "Kiêu ca ca..." Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy ba người thấy Sở Kiêu, tự nhiên phải cung cung kính kính, không dám có một chút sai sót.

Ngược lại là Hoắc Tiên Cô, vừa thấy Sở Kiêu hai mắt lập tức sáng lên, khí chất vốn có phần anh tư hiên ngang, lại như tiên tử hạ phàm, lúc này lại trở nên có chút nhí nhảnh, làm nũng.

Phải nói, Hoắc Tiên Cô gần đây không giống như trước, một thân trang phục sườn xám, có lẽ vì lý do xuống mộ khu mỏ, Hoắc Tiên Cô mặc một bộ quần áo gọn gàng, mái tóc dài hơi xoăn, cũng được buộc thành đuôi ngựa, trông cực kỳ anh tư hiên ngang.

Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh gật đầu với mấy người, bên cạnh hắn là mấy thiếu niên, tuổi không quá mười lăm.

Những thiếu niên này, là đại biểu của thế hệ thiếu niên mới của Sở gia sau sáu năm, sau Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã và những người khác.

Mỗi người, đều là cường giả đã bước vào cảnh giới nhất giai.

Mộ khu mỏ tuy không có nhiều nguy hiểm, nhưng cũng khá thú vị, quả thực thích hợp cho những tiểu gia hỏa này.

Nhưng những thiếu niên Sở gia này, tuy chỉ có tu vi nhất giai, nhưng trong mắt Trương Khải Sơn và những người khác, lại rất khác.

Vì thế, Trương Khải Sơn và những người khác, không một ai dám tỏ vẻ tự cao, đều tự động hạ mình.

"Đi thôi, mộ khu mỏ cũng không có giá trị thăm dò gì lớn." Sở Kiêu nhàn nhạt nhìn mọi người một cái, sắc mặt bình tĩnh nói.

Nói xong, liền đi thẳng về phía mộ khu mỏ phía trước, nhưng đúng lúc này, bước chân đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Trương Khải Sơn bên cạnh, từ từ mở miệng nói: "Mộ khu mỏ có chút quan hệ với Trương gia, các ngươi nên cẩn thận." Lời nói vừa dứt, Sở Kiêu trực tiếp dẫn mọi người bước vào trong mộ khu mỏ, chỉ có Trương Khải Sơn vẫn mày nhíu chặt, đang suy ngẫm lời nói vừa rồi của Sở Kiêu.

Cái gì gọi là có chút quan hệ với Trương gia ta?

Chẳng lẽ là nơi tụ tập trước đây của Trương gia?

Trương Khải Sơn trong lòng không hiểu, cũng chỉ có thể theo kịp bước chân của Sở Kiêu, bước vào trong mộ khu mỏ. ...

Bên trong khu mỏ!

Đoàn người của Sở Kiêu lần lượt bước vào, ngôi mộ cổ trong khu mỏ này là do Thanh Ô Tử, đại sư phong thủy đệ nhất thời Nam Bắc triều xây dựng, đồng thời cũng là nơi ông ta chọn làm nơi chôn cất của mình.

Toàn bộ kiến trúc mộ táng có kết cấu cực kỳ đặc biệt, được xây

dựng theo kỳ kinh bát mạch của cơ thể người.

Vừa vào mộ táng, mọi người đi theo đường hầm mỏ, không lâu sau đã tìm thấy lối vào thực sự của mộ táng.

Có lẽ trong cốt truyện gốc, ngôi mộ cổ trong khu mỏ này đối với người của Cửu Môn mà nói, tràn ngập sự nguy hiểm khó có thể tưởng tượng.

Nhưng dưới sự dẫn dắt của Sở Kiêu và những người khác, chỉ một ngôi mộ khu mỏ thật sự không đáng kể.

Tuy trong khu mỏ, có một lượng lớn bướm đêm độc và những thứ quỷ dị như sợi tóc mang độc tố chưa biết, nhưng trên đường đi mọi người lại như không thấy, hoàn toàn không gây ra một chút tổn hại nào cho mọi người.

Chỉ chưa đầy một giờ, mọi người đã đến trước một cánh cửa đồng khổng lồ.

Bên ngoài cửa đồng, có một lượng lớn thi hài đã hóa thành xương trắng.

Những thi hài này phần lớn là của những người thợ mỏ đã làm việc trong mộ khu mỏ nhiều năm trước, ngoài ra, còn có một bộ phận là người của bọn Chậu Rửa Chân.

"Người vào cửa này, hãy từ bỏ mọi hy vọng!" Nhìn cánh cửa đồng khổng lồ hùng vĩ trước mặt, Trương Khải Sơn nhíu chặt mày.

"Sở tộc trưởng, ngài có biết ý nghĩa của câu này không?" Sở Kiêu nhàn nhạt liếc nhìn Trương Khải Sơn một cái, sắc mặt bình tĩnh nói: "Biết ý nghĩa của câu nói này có quan trọng không?

Với thực lực của các ngươi hiện nay, ngôi mộ cổ trong khu mỏ này căn bản không có gì nguy hiểm, huống hồ, bất kể Thanh Ô Tử để lại câu nói này, biểu đạt điều gì, đợi các ngươi thấy quan quách của

Thanh Ô Tử, mọi thứ sẽ rõ ràng." "Sở tộc trưởng nói đúng, nếu là trước đây, có thể thấy mộ táng của Thanh Ô Tử, đối với những người tu hành phong thủy như chúng tôi, chẳng khác nào gặp tổ sư gia.

Nhưng bây giờ thì... hắc hắc, cũng chỉ vậy thôi, tu luyện Nhân Tiên Võ Đạo, tôi đối với kỳ môn bát quái lại có những lý giải khác, về đạo phong thủy, thậm chí có thể sáng tạo ra những cách cục phong thủy mới, không giống trước đây." Tề Thiết Chủy đẩy cặp kính gọng đen, nhếch miệng cười, lời nói, thần tình khá tự hào.

Đối với điều này, mọi người cũng đều gật đầu, đi một mạch đến trước cửa đồng khổng lồ hùng vĩ, bướm đêm độc, sợi tóc độc tố quỷ dị vân vân nguy hiểm.

Nếu là trước đây, ngay cả khi mọi người có thể vượt qua, cũng tất sẽ bị tổn thương không nhỏ, nhưng hiện nay lại không một ai có một chút nguy hiểm nào.

Có thể thấy...

Cửu Môn hiện nay thật sự đã khác xưa.

"Nơi này, mới thực sự tiến vào mộ táng của Thanh Ô Tử." "Mở cửa!" Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh, thần tình đạm nhiên nói.

"Tộc trưởng, để con đẩy cánh cửa đồng khổng lồ này!" Bên cạnh, một thiếu niên trông chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, vội vàng bước lên một bước nói.

Thiếu niên này tên là Sở Thiên Thu, tuy chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng một thân tu vi đã bước vào nhất giai sơ kỳ, là nhân kiệt của thế hệ mới của Sở gia.

Bên cạnh cậu ta, có sáu thiếu niên, thiếu nữ tuổi tác tương đương.

Lần lượt là Sở Vạn Đông, Sở Thiếu Khanh, Sở Ấu Vi, Sở Huyên Nhi...

Những thiếu niên thiếu nữ này, chưa từng đi đổ đấu, cho nên Sở Kiêu mới định nhân lần vào mộ khu mỏ này, đưa mấy người đi cùng để mở mang tầm mắt.

Ngoài bảy người này, Sở gia còn có một nhóm khác tuổi tác tương đương, nhưng bình thường không quá nhiệt tình với tu luyện, ngược lại cả ngày không ru rú trong phòng thí nghiệm, tiến hành các loại thực nghiệm, nghiên cứu luyện khí, luyện đan và các loại khoa học kỹ thuật, cơ quan thuật.

Tóm lại, thế hệ tộc nhân Sở gia mới hiện nay, cơ bản trình bày hai cực phân hóa.

Một bộ phận nhiệt tình tu luyện, một bộ phận nhiệt tình nghiên cứu khoa học.

Ngoài ra, có một số rất ít tộc nhân thiên phú dị bẩm, lại có thể làm tốt cả hai, thiên phú đều cao đến khó có thể tưởng tượng.

Đừng nhìn những tộc nhân nhiệt tình nghiên cứu khoa học đó tuổi không lớn, người lớn nhất còn chưa đến hai mươi tuổi, người nhỏ nhất thậm chí chỉ mới mười lăm tuổi.

Nhưng những tộc nhân này, xét về lượng kiến thức dự trữ, so với các chuyên gia giáo sư ở kiếp trước của Sở Kiêu, cũng không hề thua kém.

Lại căn cứ vào các tài liệu và sách vở khoa học kỹ thuật được cất giữ trong kho công pháp, đã nghiên cứu ra rất nhiều thứ hay ho.

Như các loại thuốc chữa bệnh cứu người, chữa các bệnh nan y; lại như các loại sản phẩm điện khí...

Trong lĩnh vực dân sinh, các loại sản phẩm, quả thực có thể nói là hoa mắt chóng mặt.

Trên lĩnh vực quân sự, thành quả nghiên cứu của tộc nhân Sở gia,

quả thực khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Các loại súng trường bán tự động, súng máy hạng nhẹ và nặng, pháo cối, pháo lựu đạn, pháo hạng nặng, thậm chí cả loại pháo tên lửa Katyusha, cũng đã được nghiên cứu phát triển gần đây.

Có thể nói, trình độ nghiên cứu phát triển trên lĩnh vực quân sự của Sở gia hiện nay, tuyệt đối sánh ngang với trình độ cuối Thế chiến II.

Đương nhiên, thành quả nghiên cứu trên lĩnh vực quân sự, chỉ là để tăng cường ưu thế võ lực của Sở gia, dù sao Sở gia tương lai tu luyện, khoa học kỹ thuật cả hai tay đều phải nắm.

Khi Sở gia chưa gặp nguy cơ, những vũ khí này đại khái Sở gia sẽ không thực sự sử dụng, cũng không cần phải sử dụng.

Sáu năm qua, không ít vũ khí đã được Sở gia bán cho Trần Ngọc Lâu và Trương Khải Sơn.

Cũng đã kiếm được không ít tiền tài.

Ngoài ra, trong vòng nửa năm tới, Sở gia định mở một công ty dược phẩm và một công ty ô tô.

Dù sao, nghiên cứu ra nhiều loại thuốc chữa thương bệnh cho người thường như vậy, chắc chắn sẽ bán ra toàn thế giới.

Còn có các loại ô tô lớn, xe con, tương lai cũng sẽ bán cho toàn thế giới.

Thế giới các nước kiếm tiền vàng của Đại Việt, hiện nay đến lượt Sở gia kiếm tiền của các nước.

Nhìn Sở Thiên Thu trước mặt, Sở Kiêu khẽ cười, lùi lại hai bước.

“Thiên Thu, phải cẩn thận đấy, đừng làm hỏng cánh cửa đồng khổng lồ, ta thấy chất liệu của cánh cửa đồng khổng lồ này không

đơn giản, có thể mang về cho đám cuồng ma luyện khí đó nghiên cứu." Nhìn Sở Thiên Thu sắp đẩy cửa, mấy người Sở Vạn Đông ở bên cạnh không nhịn được lên tiếng nói.

"Cút!" "Cửa lớn thế nào chẳng phải là đồng đúc thành sao, có gì hay để nghiên cứu." "Huống hồ, ta đẩy một cái cửa có thể làm hỏng cửa sao?" Sở Thiên Thu tức giận lườm mấy người một cái, mấy tên này không có việc gì tìm việc, làm cậu ta xấu mặt trước mặt tộc trưởng.

Không muốn để ý đến mấy người này, Sở Thiên Thu hai tay đặt lên cửa đồng khổng lồ, khẽ dùng sức, cảm nhận trọng lượng của cửa đồng khổng lồ.

Chương 191

“Chậc... thật nặng, ít nhất cũng phải có mười vạn cân chứ nhỉ?” Sở Thiên Thu trong lòng thầm nghĩ, cửa đồng khổng lồ ít nhất mười vạn cân, với tu vi nhất giai sơ kỳ hiện nay, bảo cậu ta nâng thì chắc chắn không nâng nổi, nhưng chỉ đẩy ra, thì tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Cạch~ Theo kình lực hai tay chuyển động, cửa đồng khổng lồ lập tức phát ra một tiếng vang, từ từ mở ra một khe hở.

Kèm theo cửa đồng khổng lồ từ từ mở ra, mọi người cũng cuối cùng nhìn thấy được cảnh tượng sau cửa.

“...” Nhìn con đường mộ rộng rãi và sâu thẳm hiện ra sau cửa đồng khổng lồ, Sở Kiêu hai mắt không khỏi khẽ híp lại.

Ở bên trong đó, hắn lại mơ hồ cảm nhận được một luồng sức mạnh đặc biệt, luồng sức mạnh đó cực kỳ quỷ dị.

Dường như tràn ngập một loại sức mạnh gây ảo giác, lại mang theo chút sinh cơ dồi dào như thanh mộc, ngoài ra, dường như còn có một số năng lượng chưa biết khác.

“Là sức mạnh của viên thiên thạch đó sao...” Cảm nhận được chút năng lượng quỷ dị tản ra, Sở Kiêu trong lòng không khỏi thầm đoán.

“Đi thôi!” “Cửa đồng khổng lồ đã mở, còn đợi gì nữa?” Sở Kiêu nhàn nhạt nhìn mấy người một cái, sau đó bước một bước, đi vào trong cửa đồng khổng lồ.

Mọi người thấy vậy, cũng đều nhanh chân theo sau.

Đi trên con đường mộ rộng rãi, không lâu sau mọi người đã gặp phải vấn đề nan giải.

Chỉ vì phía trước lại là một cung bát quái nhỏ, đi vào trong cung bát quái, xuất hiện trước mắt mọi người là tám con đường.

Hơn nữa, có người thử đi vào, lại phát hiện trong mỗi con đường, mỗi khi đi được mười mét, lại xuất hiện ba con đường khác nhau, cứ lặp đi lặp lại như vậy, số lượng con đường trong đó sẽ tăng theo cấp số nhân.

Người bình thường nếu đi vào trong con đường bát quái mê cung này, e rằng cả đời sẽ bị mắc kẹt trong đó, ngay cả chết cũng không ra được.

Thậm chí, ngay cả với tu vi cao tuyệt của Trương Khải Sơn và những người khác hiện nay, cũng là một phiền phức lớn.

Dù sao, loại con đường mê cung bát quái này, không phải dựa vào tu vi là có thể phá giải.

Đương nhiên, đối với Sở Kiêu đã bước vào lục giai, ngưng luyện ra linh thức, ngay cả khi nhắm chặt hai mắt, cũng có thể dễ dàng cảm nhận được mọi sự vật trong phạm vi gần mười dặm, chút con đường mê cung bát quái này căn bản không đáng kể.

Nhưng Sở Kiêu không ra tay, hai mắt khẽ nhắm, lặng lẽ đứng một bên, chờ đợi mọi người phá giải mê cung bát quái.

Lần này nếu người của Cửu Môn đã muốn theo, vậy thì rèn luyện một chút cũng không tồi, nhân tiện cũng để những người Sở gia thế hệ mới như Sở Thiên Thu mở mang tầm mắt.

Đối với điều này, mọi người của Cửu Môn tự nhiên không có ý kiến gì.

Rất nhanh, với Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác dẫn đầu, liền trực tiếp xông vào trong con đường mê cung bát quái.

Sở Thiên Thu, Sở Vạn Đông mấy người cũng không ngồi yên được, lần lượt vào con đường mê cung bát quái, muốn tự mình cảm nhận một phen.

Mười phút sau, trong một con đường...

Sở Thiên Thu nửa ngồi xổm, dựa vào một bức tường trong con đường, tay cầm một chiếc đèn pin, mày nhíu chặt, thần tình có chút kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mặt.

Chỉ thấy lúc này cậu ta đang ở một ngã ba trong con đường nào đó, bên cạnh có ba con đường.

Trên tường của từng con đường, lúc này được khảm từng mảnh đồng vỡ.

Những mảnh đồng này dưới ánh sáng của đèn pin chiếu rọi, tóe ra từng luồng ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Từng luồng ánh sáng phản chiếu vào mắt Sở Thiên Thu, khiến cậu ta không tự chủ được mà đầu váng mắt hoa, ngay cả tim cũng phảng phất như bị ai đó bóp chặt, khiến cậu ta đau đớn khó chịu vô cùng, sắc mặt trắng bệch.

"Mảnh đồng có vấn đề..." Sở Thiên Thu cố gắng chịu đựng cơn đau đầu chóng mặt, một tay ôm lấy tim, vội vàng tắt đèn pin, ánh mắt chăm chú quét qua những mảnh đồng trên tường con đường xung quanh.

"Không đúng!" "...

ảo giác?" Sở Thiên Thu nhíu chặt mày, không có ánh đèn chiếu rọi, những mảnh đồng đó không còn phản quang, không còn cảm giác khó chịu như vừa rồi.

Nếu là người bình thường, tất sẽ ngay lập tức, cho rằng mọi thứ đều là do ánh sáng phản chiếu từ mảnh đồng gây ra.

Nhưng thực tế, lại không có quan hệ gì với ánh sáng.

Mọi thứ chỉ là vì, những mảnh đồng này bản thân đã có năng lực gây ảo giác cực kỳ mạnh.

Từ lúc Sở Thiên Thu bước vào con đường này, đã trúng ảo giác.

Nếu cứ chìm trong ảo giác, trong ảo giác tim ngừng đập, e rằng trong thực tế cũng tuyệt không có khả năng sống sót.

Lặng lẽ vận hành Cửu Chuyển Huyền Công một lúc, khi Sở Thiên Thu lại mở mắt, xung quanh một mảnh tối đen, toàn thân cũng không còn chút khó chịu nào.

Chỉ là, một cảm giác quỷ dị, lại vẫn tràn ngập trong các con đường xung quanh.

Sở Thiên Thu cẩn thận bước về phía trước một bước, một tiếng cạch trong trẻo vang lên.

"Không hay rồi!" Nghe thấy tiếng động, Sở Thiên Thu sắc mặt kịch biến, thần tình trong nháy mắt trở nên ngưng trọng, ánh mắt càng không ngừng cảnh giác mọi thứ xung quanh.

Vù vù vù...

Đột nhiên, chỉ thấy những mảnh đồng vốn được khảm trên tường, trực tiếp bay ra, như từng cái phi luân, không ngừng xoay tròn bay về phía Sở Thiên Thu. ...

Vù vù vù… Trong mộ đạo tối tăm, từng mảnh đồng không theo quy tắc nào bay lượn như những bánh xe, bắn về phía Sở Thiên Thu.

Độ sắc bén của những mảnh đồng này, nơi chúng đi qua, không khí đều bị cắt xé đến phát ra tiếng ken két, phảng phất như ngay cả hư không tăm tối cũng sắp bị xé toạc.

Vô số mảnh đồng trong nháy mắt đã phong tỏa toàn bộ không gian

xung quanh Sở Thiên Thu, căn bản không chừa một chút đường sống nào, muốn trực tiếp đẩy y vào chỗ chết.

Đối mặt với tình cảnh này, ngay cả Sở Thiên Thu cũng không khỏi nhíu chặt mày, tay phải đột nhiên thò ra, hai ngón tay "bá" một tiếng, kẹp chặt mảnh đồng chỉ cách yết hầu chưa đầy ba tấc.

Phụt xoẹt~ Thế nhưng, ngay khoảnh khắc mảnh đồng bị kẹp lại thành công, độ sắc bén của nó vẫn không ngừng xoáy tròn, thậm chí còn cắt vào ngón tay y một vết máu cực kỳ rõ ràng.

"Sao có thể… mảnh đồng lại sắc bén đến mức này?" Sở Thiên Thu chau mày, vẻ mặt kinh ngạc nhìn vết thương trên ngón tay đang không ngừng rỉ máu tươi.

Phải biết rằng, y tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, dù chỉ mới ở tu vi Nhất giai sơ kỳ, nhưng phòng ngự nhục thân đã cường đại đến mức ngay cả đạn cũng không thể phá vỡ lớp da.

Vậy mà bây giờ, chỉ một mảnh đồng nhỏ bé lại có thể dễ dàng để lại một vết thương trên người, sao có thể không khiến y kinh hãi?

"Mảnh đồng sắc bén như vậy, lại còn ẩn chứa năng lực gây ảo giác quỷ dị, lẽ nào là một món bảo vật?" Sở Thiên Thu thầm suy tư, nhưng thân thể cũng không hề chậm chạp, vội vàng né tránh từng mảnh đồng đang bay tới.

Những mảnh đồng này sắc bén như thế, nếu cưỡng ép ngăn cản, e rằng vẫn không tránh khỏi bị thương.

Cùng lúc đó, không chỉ Sở Thiên Thu gặp nguy hiểm ở đây, mà những người Sở gia khác cùng người của Cửu Môn đều đang ở trong mộ đạo bát quái mê cung, bị những mảnh đồng này tấn công.

Có vài người của Cửu Môn thậm chí đã vĩnh viễn chết tại đây vì ảo cảnh, những người may mắn không chết cũng bị thương tích cực

kỳ nghiêm trọng.

Ngay cả Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, và các tộc nhân Sở gia khác, lúc này cũng vì những mảnh đồng quỷ dị mà chịu những vết thương khác nhau.

Nhưng Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng bây giờ chung quy không còn giống như trong nguyên tác, từng người không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà cả năng lực tư duy dường như cũng đã tăng lên rất nhiều.

Cộng thêm các tộc nhân Sở gia cũng dần dần tìm ra điểm quỷ dị của những mảnh đồng, chỉ trong vòng chưa đầy một giờ, mọi người đã phá giải được mộ đạo bát quái mê cung và những mảnh đồng quỷ dị kia.

Sau khi hội họp với Sở Kiêu và những người khác, đoàn người đi xuyên qua mộ đạo bát quái mê cung, lại trải qua vài phen trắc trở, cuối cùng cũng đến được trước cánh cửa đồng xanh cuối cùng của khu mộ.

Khi đẩy cánh cửa đồng xanh trước mắt ra, mọi người vốn tưởng rằng sẽ là chủ mộ thất cuối cùng, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, sau cánh cửa đồng xanh lại là một không gian khổng lồ.

Toàn bộ không gian vô cùng rộng rãi, thậm chí còn tỏa ra từng luồng ánh sáng màu xanh đậm quỷ dị.

Hơn nữa, trong không gian, tám phương bốn hướng đều được nối liền bởi những sợi xích đồng xanh, bên dưới những sợi xích đồng xanh là vực sâu đen thẳm không thấy đáy.

Tại vị trí trung tâm nhất nơi các sợi xích hội tụ, có một bệ đá rộng chừng hai mươi mét vuông.

Nếu muốn đến được bệ đá đó, chỉ có thể đi theo những sợi xích sắt, một khi sẩy chân rơi xuống, tuyệt đối thập tử vô sinh.

Đồng thời, phía trên bệ đá đó, lơ lửng một khối vẫn thạch lớn chừng ba mét, cả khối vẫn thạch tỏa ra từng luồng ánh sáng màu xanh đậm, trông vô cùng quỷ dị và thần bí.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người theo bản năng nhíu mày.

"Kỳ lạ, nơi này đáng lẽ phải là chủ mộ thất của Thanh Ô Tử, sao trong chủ mộ thất lại không có quan quách?" Tề Thiết Chủy chau mày, vẻ mặt có chút khó hiểu.

Không chỉ y, mà Trương Khải Sơn và những người bên cạnh, lúc này cũng đều nhíu chặt mày, sắc mặt cũng đầy vẻ khó hiểu.

Chủ mộ thất không có quan quách, hoàn toàn không hợp lý, dựa vào kinh nghiệm đổ đấu nhiều năm của họ, bên trong chắc chắn ẩn giấu bí mật lớn, nếu không sẽ không bao giờ như vậy.

"Thấy khối vẫn thạch kia không?

Những mảnh đồng xuất hiện trong mộ đạo bát quái mê cung trước đó, hẳn là được chế tạo từ vẫn thạch này." Đúng lúc này, Sở Thiên Thu hai mắt nhìn chằm chằm vào khối vẫn thạch lơ lửng ở xa, trầm giọng nói.

"Vẫn thạch cũng có năng lực gây ảo giác, vậy nên tất cả những gì chúng ta thấy trước mắt đều là ảo giác sao?" Sở Vạn Đông nghe vậy, chau mày, có chút không chắc chắn hỏi.

"Không thể nào, ta đi suốt quãng đường, căn bản không kích hoạt bất kỳ cơ quan nào, huống hồ không thể nào nhiều người như chúng ta lại cùng lúc rơi vào ảo cảnh được chứ?

Tộc trưởng đang ở đây, dù chúng ta có rơi vào ảo cảnh, Tộc trưởng cũng tuyệt đối không thể bị một ảo cảnh nhỏ bé vây khốn." Sở Thiếu Khanh lập tức lắc đầu phủ quyết, thân là tộc nhân Sở gia, dù trời có sập xuống, họ cũng không tin Tộc trưởng nhà mình lại bị một

ảo cảnh nhỏ bé vây khốn.

"Không!" "Tuyệt đối không phải ảo cảnh, e rằng mọi huyền cơ đều nằm trên khối vẫn thạch đó, nếu không sao khối vẫn thạch đó có thể lơ lửng giữa không trung?

Về phần mọi chuyện rốt cuộc là thế nào, thà đi xem khối vẫn thạch đó tình hình cụ thể ra sao rồi nói." Sở Thiên Thu lắc đầu, một mực phủ định cách nói rằng mọi thứ trước mắt đều là ảo cảnh.

Nơi này hoàn toàn không giống như trong mộ đạo bát quái mê cung lúc trước, ít nhất lúc trước còn có thể cảm nhận được một chút sức mạnh ảo cảnh, nhưng bây giờ mọi thứ đều chân thực như vậy, sao có thể là ảo cảnh được?

Chương 192

Quan trọng nhất là, ngay cả Tộc trưởng của họ cũng đang ở đây, một khi tất cả mọi người đều rơi vào ảo cảnh, thì còn ra thể thống gì nữa?

"Sở tộc trưởng, ngài thấy sao?" Nghe lời của mấy tộc nhân Sở gia, Trương Khải Sơn chau mày, khẽ hỏi.

"Ha… như Thiên Thu đã nói, mọi thứ đều bắt nguồn từ khối vẫn thạch kia, đi xem xét một phen là sẽ rõ cả thôi." Sở Kiêu mỉm cười nhạt, thần sắc không vui không buồn, chỉ thấy thân ảnh hắn lóe lên, một giây sau "bá" một tiếng, đã trực tiếp xuất hiện trên bệ đá cách đó mấy chục mét.

Bước vào cảnh giới Lục giai, khoảng cách mấy chục đến trăm mét, ngay cả một hơi thở cũng không cần dùng đến là có thể vượt qua.

Sở Thiên Thu và những người khác thấy vậy, cũng lần lượt tung người nhảy lên, đáp xuống từng sợi xích sắt.

Bá!

Bá!

Bá!

Theo từng tiếng xé gió vang lên, chỉ thấy tốc độ của Sở Thiên Thu và những người khác nhanh đến mức trực tiếp hiện ra từng đạo tàn ảnh.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác thấy vậy, cũng chỉ trong vài hơi thở đã vượt qua khoảng cách mấy chục mét, đáp xuống bệ đá.

Còn những thuộc hạ khác của Cửu Môn, thì mỗi người đều thi

triển thần thông, lần lượt bay theo những sợi xích sắt.

Lúc này, Sở Kiêu trên bệ đá, đang chắp hai tay sau lưng, lặng lẽ quan sát khối vẫn thạch trước mặt.

Nhìn khối vẫn thạch trước mắt, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

"Sức mạnh đặc thù hình thành từ hậu thiên sao?

Nhưng sức mạnh trên đó, dường như còn mạnh hơn ta tưởng tượng, lại có điểm tương đồng kỳ diệu với sức mạnh nguyền rủa Xà Thần trên người Chá Cô Tiêu.

Lẽ nào… là sức mạnh Cổ Thần?" Sở Kiêu hai mắt híp lại, thầm đoán trong lòng, ban đầu hắn chỉ cho rằng năng lượng trên khối vẫn thạch là một loại sức mạnh đặc thù quỷ dị có thể gây ảo giác và kéo dài tuổi thọ.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như mọi thứ đều là vì Cổ Thần.

Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu thực sự là vì Cổ Thần, vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Rốt cuộc, ở thế giới Đạo Mộ đặc thù này, Cổ Thần chính là tồn tại tối cao.

Ngay cả máu Kỳ Lân của Trương gia cũng có nguồn gốc từ Cổ Thần Kỳ Lân, khối vẫn thạch đặc thù từ ngoài vũ trụ này, vì Cổ Thần mà nhiễm phải đủ loại năng lượng quỷ dị, dường như cũng có thể lý giải.

"Thật đáng tiếc… sức mạnh Cổ Thần chưa biết tên dính trên khối vẫn thạch không đậm đặc như trong tưởng tượng, nếu không, nếu hấp thụ luyện hóa nó, có lẽ có thể nâng cao một chút tu vi.

Nhưng nếu mang nó về, để tộc nhân luyện khí, nghiên cứu, cũng là

một lựa chọn không tồi.” Sở Kiêu thầm lắc đầu, sau đó đưa mắt nhìn sang bên cạnh, lúc này mọi người cũng đang hai mắt nhìn chằm chằm vào khối vẫn thạch đó.

“Sở tộc trưởng, khối vẫn thạch này tôi cảm thấy có chút không ổn, cứ nhìn chằm chằm vào nó, có thể khiến người ta lạc vào một không gian ảo cảnh quỷ dị, cũng may tinh thần lực của tôi bây giờ mạnh hơn trước nhiều, nếu không lúc này e rằng đã sớm bị kéo vào không gian ảo cảnh rồi.” Nhị Nguyệt Hồng chau mày, hai mắt nhìn chằm chằm khối vẫn thạch trước mặt, suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói.

“Nhị gia, ngài cũng cảm nhận được không gian ảo cảnh đó sao?

Tôi vừa rồi cũng cảm nhận được, điều kỳ lạ là không gian ảo cảnh đó dường như chính là chủ mộ thất, chỉ là trong không gian ảo cảnh lại có thêm một cỗ quan quách.” Vừa nghe lời Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy bên cạnh liền kinh hô.

“Lẽ nào Thanh Ô Tử giấu quan quách trong không gian ảo cảnh?” Trương Khải Sơn nghe vậy, chau mày nói.

Ong ong ong… Đột nhiên, ngay khoảnh khắc Trương Khải Sơn vừa dứt lời, toàn bộ chủ mộ thất rộng lớn đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Ầm ầm ầm… Những âm thanh như sấm rền vang lên trong toàn bộ chủ mộ thất.

Hơn nữa, trên khối vẫn thạch lơ lửng, tỏa ra từng luồng thần quang màu vàng kim, chiếu rọi không gian xung quanh thành một màu vàng óng, tựa như đang ở giữa một biển cát vàng.

Đồng thời, một luồng năng lượng quỷ dị từ trên khối vẫn thạch bộc phát, quét về phía tất cả mọi người xung quanh.

Đối mặt với biến cố đột ngột này, tất cả mọi người không khỏi

kinh hãi thất sắc, ngay cả Sở Kiêu cũng không tránh khỏi chau mày, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Chỉ thấy hắn lập tức quyết đoán, bàn tay vung lên, khí huyết như khói sói phóng lên trời, trong nháy mắt bao phủ lấy tất cả mọi người.

Luồng khí huyết màu máu tựa khói sói kia hình thành một lớp lá chắn bảo vệ, ngăn cản toàn bộ năng lượng quỷ dị bộc phát từ khối vẫn thạch ra bên ngoài.

"Tộc trưởng, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Khối vẫn thạch sao lại có thể bộc phát ra ánh sáng vàng kim, vừa rồi luồng sức mạnh quỷ dị đó là gì, lại khiến ta trong khoảnh khắc đó nảy sinh cảm giác tim đập vì tử vong." "A… Tộc trưởng, khoảnh khắc vừa rồi, ta thậm chí cảm giác khối vẫn thạch trước mắt dường như sống lại, muốn trực tiếp nuốt chửng tất cả chúng ta." "Khối vẫn thạch lại quỷ dị đáng sợ như vậy sao?" Nhìn khối vẫn thạch vẫn đang không ngừng rung động trước mắt, Sở Thiên Thu, Sở Vạn Đông mấy người, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, thần sắc kinh hãi vô cùng.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và những người bên cạnh, cũng đều lộ vẻ kinh hãi, sắc mặt kinh nghi bất định nhìn chằm chằm vào khối vẫn thạch.

"Cổ Thần!" Sở Kiêu thần sắc ngưng trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khối vẫn thạch trước mặt, chậm rãi thốt ra hai chữ.

"Cổ Thần?" Mọi người nghe vậy, không ai không kinh hãi thất sắc.

"Đúng là Cổ Thần, ngay cả ta cũng suýt nhìn nhầm." Sở Kiêu hai mắt híp lại, giọng nói trầm thấp, sắc mặt có chút khó coi.

Vừa rồi, hắn chỉ cho rằng khối vẫn thạch dính một chút sức mạnh Cổ Thần, nhưng bây giờ xem ra, còn nghiêm trọng hơn trong tưởng

tượng.

Lúc này, trong tầm mắt của hắn, hắn có thể nhìn xuyên qua lớp vỏ ngoài của khối vẫn thạch, thậm chí có thể lờ mờ thấy được, ở nơi cốt lõi nhất của khối vẫn thạch, có một khối thịt tỏa ra chút thần quang màu vàng kim.

Khối thịt không lớn, chỉ bằng nắm tay, nhưng khối thịt này, lúc này đang không ngừng ngọ nguậy, và tỏa ra từng luồng năng lượng quỷ dị, xuyên qua khối vẫn thạch, quét ra thế giới bên ngoài.

Nếu chỉ có vậy thì thôi, quan trọng nhất là, khối thịt dường như có ý thức.

Trên đó, tràn ngập sức mạnh Cổ Thần đậm đặc hơn nhiều so với sức mạnh nguyền rủa Xà Thần trên người Chá Cô Tiêu và các tộc nhân Trát Cách Lạp Mã khác.

Đặc biệt là ý thức trên khối thịt đó, càng mang lại cho người ta một loại thần tính coi thường tất cả, cao cao tại thượng, nhìn chúng sinh như kiến hôi.

"Khối thịt… điều khiển ảo cảnh… cộng thêm thần tính nhìn chúng sinh như kiến hôi đó…" "Chẳng lẽ là một phần của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim?" Sở Kiêu chau mày, thầm trầm tư.

"Nhưng Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim không phải bị nhốt trong sa hải sao?

Sao lại có thể đột nhiên xuất hiện trong ngôi mộ Thanh Ô Tử ở khu mỏ này?" Đối với Cổ Thần Hoàng Kim, thực ra Sở Kiêu biết không nhiều, chỉ biết rằng, "Đại Nhục Khối" là Cổ Thần của Hoàng Kim Chi Quốc.

Nói là Cổ Thần, nhưng thực tế Sở Kiêu lại muốn gọi nó là một con quái vật lớn.

Rõ ràng, con quái vật Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim có ý thức của riêng mình, máu của nó có thể khiến người ta đi vào ảo cảnh.

Đáng sợ hơn là, "Đại Nhục Khối" có năng lực mượn xác hoàn hồn, người có huyết thống càng cổ xưa, càng thích hợp trở thành vật chứa của nó.

Trong nguyên tác, mấy chục năm sau, một trong Thiết Tam Giác, hậu duệ của Bàn Sơn đạo nhân là Shirley Dương, đã trở thành người thích hợp nhất cho việc này.

Đồng thời, trong nguyên tác đó, Shirley Dương quả thực đã mang ý thức của "Đại Nhục Khối" ra ngoài, và từ đó biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim, căn bản không nên xuất hiện ở đây, vì sao bây giờ lại có một khối dung nhập vào trong vẫn thạch?

Đại Nhục Khối của Cổ Thần Hoàng Kim!

Sở Kiêu thần sắc ngưng trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khối vẫn thạch đang bùng phát thần quang màu vàng kim trước mắt.

Lúc này, bên trong khối vẫn thạch, khối thịt to bằng nắm tay đang không ngừng ngọ nguậy.

Hơn nữa, mỗi lần ngọ nguậy, theo ý thức coi chúng sinh như kiến hôi trong khối thịt, lại có thần tính đáng sợ và năng lượng quỷ dị quét ra, bao phủ lấy mọi người.

Đối mặt với sự tấn công của Cổ Thần, dù chỉ là một phần thân thể của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim, sức mạnh ẩn chứa trong đó cũng là một sự tồn tại khó có thể tưởng tượng.

Nếu không phải Sở Kiêu vừa rồi kịp thời dùng khí huyết lang yên

hóa thành lá chắn bảo vệ, che chở cho mọi người, chống lại năng lượng quỷ dị trong khối thịt, e rằng những người có mặt, trừ hắn ra, từng người một đều sẽ chìm vào ảo cảnh vô tận.

Đối mặt với sức mạnh ảo cảnh của một phần thân thể Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim, dù Trương Khải Sơn và những người khác đã tu luyện Nhân tiên võ đạo, đạt đến cảnh giới Tiên thiên võ sư, e rằng cũng sẽ phải chìm đắm trong ảo cảnh vô tận cho đến chết.

Thậm chí, Sở Thiên Thu và các tộc nhân Sở gia bên cạnh cũng không thoát được.

Dù có huyết mạch Vu tộc thì sao?

Chung quy chỉ thức tỉnh được một tia nhỏ trong vô số tia, cộng thêm tu vi bản thân quá yếu, căn bản không thể chống đỡ được.

Ong ong ong… Theo sự rung động dữ dội của không gian xung quanh, khối vẫn thạch lơ lửng rung động càng lúc càng kịch liệt.

Đồng thời, từng luồng sức mạnh quỷ dị cổ xưa càng lúc càng gợn lên trong không gian từng vòng sóng, cố gắng phá vỡ khí huyết lang yên.

Điều khiến Sở Kiêu kinh ngạc nhất là, hắn phát hiện ý thức thần tính trong khối thịt kia, đối với hắn sinh ra một loại ác ý và tham lam cực kỳ mãnh liệt.

Phảng phất như muốn nuốt chửng hắn, hoàn toàn chiếm cứ nhục thân của hắn.

"Ồ… thú vị đấy, để ý đến cơ thể của ta, muốn ta trở thành vật chứa của ngươi sao?" Sở Kiêu hai mắt lạnh lẽo, khóe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt, thần sắc càng trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim quả nhiên tham lam, nó cũng rõ ràng cảm nhận được, thân thể của hắn là hoàn mỹ nhất, nên mới

sinh ra ý niệm, muốn hắn trở thành vật chứa của nó.

"Nếu chân thân của ngươi ở đây, ta còn phải kiêng dè ba phần, nhưng chỉ là một phần khối thịt, cũng dám vọng tưởng chiếm cứ nhục thân của ta?" "Nếu đã như vậy, vậy thì vừa hay, ta sẽ nuốt ngươi, dùng một phần thân thể Cổ Thần làm dưỡng chất, giúp tu vi của ta tiến thêm một bước!" Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, sau đó ngón trỏ tay phải đột nhiên điểm ra.

Ông!

Một giây sau, khí huyết lang yên kia, trong nháy mắt ngưng tụ thành một mũi tên khí huyết, mang theo sức mạnh cực kỳ kinh khủng, trực tiếp xuyên thủng hư không, bắn về phía khối vẫn thạch đó.

Ong ong ong… Dường như cảm nhận được ý đồ của Sở Kiêu, khối vẫn thạch rung động càng thêm điên cuồng, từng đạo thần quang màu vàng kim bao phủ về phía mũi tên khí huyết, muốn ngăn cản nó lại.

Nhưng, mũi tên khí huyết lại dễ dàng xuyên thủng thần quang màu vàng kim, sau đó mạnh mẽ va chạm vào thân khối vẫn thạch.

Rắc… Không có tiếng nổ rung chuyển đáng sợ, chỉ có tiếng vỡ vụn như có thứ gì đó bị vỡ.

Thần lực ngút trời ẩn chứa trong mũi tên khí huyết trực tiếp xuyên thủng một lỗ hổng to bằng nắm tay trên khối vẫn thạch.

Chương 193

Trong lỗ hổng đó, có thần quang màu vàng kim rực rỡ hơn bộc phát ra, lờ mờ có thể thấy một khối thịt màu vàng đang điên cuồng ngọ nguậy bên trong.

Mũi tên khí huyết vừa chạm vào khối thịt màu vàng, một luồng sóng gợn đột nhiên lan ra, trực tiếp đánh tan mũi tên khí huyết.

Đồng thời, khối thịt màu vàng đó càng mạnh mẽ hóa thành một đạo thần quang, từ trong khối vẫn thạch bay ra, muốn phá vỡ không gian xung quanh, trực tiếp đào tẩu khỏi nơi này.

Nhìn cảnh này, trên mặt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một tia lạnh lẽo và khinh thường.

Sự việc đã đến nước này, lại muốn chạy trốn?

Chạy được sao?

Sở Kiêu tay phải vung lên, một luồng sức mạnh vô hình, trực tiếp phong tỏa hư không xung quanh.

Đồng thời, năm ngón tay của hắn duỗi ra phía trước, trong hư không trực tiếp ngưng tụ ra một bàn tay lớn màu máu cao cả trượng.

Dưới bàn tay máu khổng lồ đó, khối thịt màu vàng căn bản không thể động đậy, dù cho trên người nó tỏa ra sức mạnh thần tính của Cổ Thần, cũng không có chút tác dụng nào.

Bá!

Sức mạnh nuốt chửng kinh khủng hiện ra, Sở Kiêu một tay bắt lấy khối thịt màu vàng to bằng nắm tay vào trong tay.

Ầm ầm ầm… Thế nhưng, ngay khoảnh khắc khối thịt màu vàng

xuất hiện trong tay, một luồng sức mạnh quỷ dị và đáng sợ, trong nháy mắt từ trên người khối thịt màu vàng bộc phát ra.

Đồng thời, có vô số ý chí thần linh tối cao từ giữa thiên địa hạ xuống, ngưng tụ trên bầu trời trong phạm vi trăm dặm của thành Thường Sa.

Một luồng ý thức kinh khủng không thể diễn tả, khó có thể tưởng tượng.

Tối cao vô thượng, nhìn chúng sinh… Khi ý thức độc nhất thuộc về Cổ Thần xuất hiện, trên bầu trời vô tận mây đen dày đặc, chỉ có vị trí trung tâm nhất, lúc này ngưng tụ ra một con mắt khổng lồ được tạo thành từ thần quang màu vàng kim.

Con mắt khổng lồ màu vàng kim này nhìn chúng sinh như kiến hôi, không mang một chút cảm xúc nào, phảng phất như một vị thần linh cao cao tại thượng.

À không!

Chính xác hơn, con mắt này chính là mắt của Cổ Thần!

Đại diện cho ý thức của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim.

Lúc này, con mắt thờ ơ vô tình này, đang lộ ra một tia điên cuồng và phẫn nộ, hướng ánh mắt tập trung vào chính là nơi có ngôi mộ trong khu mỏ.

Thân là Cổ Thần của trời đất, Cổ Thần nổi giận, trời đất biến sắc!

Ong ong ong… Giữa trời đất, vô tận mây đen bao phủ bầu trời, bầu trời trăm dặm u ám, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Không biết từ lúc nào, dưới bầu trời trăm dặm, lại có vô số cát vàng cuồn cuộn, hoành hành khắp trời đất.

Chỉ trong chốc lát, trong phạm vi trăm dặm trời đất, cát vàng đã có thể ngập đến đầu gối người.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng vùng đất trăm dặm này, đều sẽ bị cát vàng nhấn chìm, hoàn toàn hóa thành một biển cát vàng.

Khi đó, sinh linh trong trăm dặm trời đất, cũng sẽ toàn bộ bị chôn vùi trong cát vàng.

Nơi chịu ảnh hưởng đầu tiên, chính là toàn bộ thành Thường Sa!

Lúc này, theo sự xuất hiện của con mắt khổng lồ màu vàng kim trên bầu trời, cùng với mây đen bao phủ thành và cát vàng đầy trời, trong phạm vi trăm dặm của thành Thường Sa, tất cả sinh linh không ai không lộ vẻ kinh hãi.

Sinh ra trong thời loạn lạc tăm tối, thời đại vốn đã đầy biến động, biến cố kịch liệt như vậy càng khiến vô số người hoảng sợ.

Không giống như sự ngu muội của những người dân thường, trong thành Thường Sa, phàm là người đã bước vào con đường tu luyện, lúc này không ai không lộ vẻ kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên con mắt khổng lồ màu vàng kim trên bầu trời.

"Đó… đó là gì?

Lão thiên gia hiển linh sao?" "Sao trên bầu trời lại đột nhiên xuất hiện một con mắt khổng lồ?

Mây đen xung quanh dày đặc, phảng phất như trời đất sắp sụp đổ." "Còn có cát vàng như mưa trút nước kia, chỉ trong chốc lát cát vàng đã sắp ngập đến đầu gối rồi, nếu cứ tiếp tục, cả thành Thường Sa đều sẽ bị cát vàng chôn vùi." "Rốt cuộc là chuyện gì vậy, ta thậm chí có thể thấy trong con mắt khổng lồ màu vàng kim kia, lúc này đang lộ ra sự phẫn nộ." "…" Sở phủ đại viện!

Ngay khi con mắt khổng lồ màu vàng kim xuất hiện, Sở Trường

Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình… một đám cường giả Sở gia, không ai không bay lên nóc nhà, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thần sắc lạnh lẽo và ngưng trọng.

"Sức mạnh cổ xưa… thần tính?

Mắt của một vị Cổ Thần?" Sở Trường Dịch chau mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con mắt khổng lồ trên bầu trời, trầm giọng nói.

"Cổ Thần?" "Có Cổ Thần nhắm vào thành Thường Sa?

Có người chọc giận nó, nên mới như vậy sao?" Sở Thanh Bình nhíu mày, không hiểu tại sao Cổ Thần đang yên đang lành lại đột nhiên phẫn nộ như vậy.

Cổ Thần!

Đó là thần linh tồn tại từ thuở trời đất mới mở!

Thậm chí chỉ nghe nói đến, chưa từng tận mắt thấy, lần gần nhất, cũng chỉ là sức mạnh nguyền rủa Xà Thần trên người Chá Cô Tiêu và những người khác.

Lần này, là lần đầu tiên, tiếp xúc với Cổ Thần ở cự ly gần như vậy.

"Hướng mà con mắt khổng lồ màu vàng kim đó nhìn, dường như là vị trí của ngôi mộ trong khu mỏ ngoài thành phải không?" Đúng lúc này, Sở Tùy Phong lên tiếng nói.

"Hử?" Lời này vừa nói ra, ánh mắt của Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng và những người khác, không ai không ngưng lại, trong nháy mắt nhìn lướt qua Sở Tùy Phong, sau đó đột nhiên nhìn về hướng ngôi mộ trong khu mỏ.

"Hít… Cổ Thần đột nhiên xuất hiện, không phải là có liên quan đến Tộc trưởng chứ?" "Chậc chậc, không hay rồi, thật sự có khả

năng liên quan đến Tộc trưởng, nếu không sao tự dưng mắt của Cổ Thần lại xuất hiện ở đây, trông bộ dạng còn cực kỳ phẫn nộ." "Cũng không biết Tộc trưởng rốt cuộc đã làm gì, khiến Cổ Thần trực tiếp giáng lâm, phẫn nộ đến mức này." "…" Lúc này, một đám tộc nhân Sở gia, đại khái đã đoán ra được, mọi chuyện đều liên quan đến Tộc trưởng.

Chắc chắn là Tộc trưởng nhà mình đã làm gì đó, mới khiến một vị Cổ Thần xuất hiện, và phẫn nộ như vậy.

Cùng lúc đó, sâu trong ngôi mộ khu mỏ, chủ mộ thất!

Cảm nhận được sức mạnh to lớn đột nhiên giáng xuống cơ thể từ giữa trời đất, Sở Kiêu chau mày, khối thịt màu vàng trong tay hắn, càng rung động dữ dội, một luồng sức mạnh quỷ dị vô hình, trực tiếp quét về phía linh hồn của hắn.

"Tìm chết!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, Cửu Chuyển Huyền Công trong nháy mắt vận hành, sức mạnh huyết mạch của hai đại Tổ Vu là Hỏa chi Tổ Vu và Lôi chi Tổ Vu bắt đầu trào dâng.

Tả nhãn hỏa diễm bùng cháy, hữu nhãn lôi đình lóe sáng, giữa mi tâm hỏa diễm và lôi đình hai đại ấn ký lóe lên thần quang chói mắt, một luồng khí thế ngút trời, từ quanh thân hắn đột nhiên bộc phát ra.

Sức mạnh Cổ Thần tấn công linh hồn hắn, càng trực tiếp bị hắn luyện hóa, biến thành dưỡng chất.

Đồng thời, trong khối thịt màu vàng trong tay hắn, càng có lượng lớn năng lượng, bị Cửu Chuyển Huyền Công cực tốc luyện hóa thành từng luồng sức mạnh tinh khiết nhất, chảy trong trăm mạch của cơ thể hắn.

Theo sự luyện hóa sức mạnh Cổ Thần của khối thịt màu vàng, khối thịt rung động càng thêm điên cuồng, thậm chí Sở Kiêu còn có

thể cảm nhận rõ ràng, trong ý thức của đối phương lại lộ ra một tia kinh hãi đối với hắn.

"Ồ…" Cảm nhận được cảnh này, Sở Kiêu không khỏi cười lạnh một tiếng, càng nhanh chóng luyện hóa sức mạnh Cổ Thần của khối thịt màu vàng.

Ong ong ong… Theo lượng lớn sức mạnh Cổ Thần bị luyện hóa hấp thụ, khí tức tỏa ra từ cơ thể hắn, cũng trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Oanh!

Đột nhiên, quanh thân Sở Kiêu đột nhiên bùng phát ra một luồng uy áp khí thế ngút trời, một khắc này tu vi của hắn lại đột phá, bước vào Lục giai trung kỳ.

Lục giai trung kỳ!

Cảm nhận sức mạnh đang bùng nổ trong cơ thể, trong mắt Sở Kiêu lập tức lóe lên một tia sáng, hai luồng thần quang hỏa diễm bùng cháy và lôi đình lóe sáng cũng bùng phát càng thêm rực rỡ.

Dù đã sớm dự liệu sức mạnh Cổ Thần có thể hóa thành dưỡng chất, giúp hắn nâng cao tu vi, nhưng hắn thực sự không ngờ, lại nhanh đến vậy khiến tu vi của hắn đột phá Lục giai trung kỳ.

Phải biết rằng, tu vi càng về sau, muốn nâng cao càng khó khăn.

Theo dự tính của hắn, bình thường, dù hấp thụ nuốt chửng địa mạch trọc khí, cũng như tu luyện trong không gian tổ địa của gia tộc, cũng cần ít nhất ba tháng trở lên, thậm chí nửa năm, mới có thể đột phá một tiểu cảnh giới nữa.

Nhưng lúc này, hắn mới luyện hóa hấp thụ chưa đến một nửa năng lượng của khối thịt Cổ Thần Hoàng Kim trong tay, lại đột phá Lục giai trung kỳ.

Nếu hoàn toàn luyện hóa nuốt chửng nó, dù không thể khiến hắn bước vào Lục giai hậu kỳ, cũng tuyệt đối không kém bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, trong mắt Sở Kiêu không khỏi hiện lên một tia vui mừng.

Đồng thời, Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể vận hành càng nhanh hơn, sức mạnh huyết mạch của hai đại Tổ Vu cũng bùng phát càng đậm đặc.

Ong ong ong… Cùng với ngày càng nhiều sức mạnh Cổ Thần, từ khối thịt Cổ Thần Hoàng Kim bị nuốt chửng luyện hóa, lực giãy giụa của khối thịt đó, cuối cùng cũng dần chậm lại.

Nhưng lúc này, trên bầu trời bên ngoài, sự phẫn nộ và kinh hãi trong con mắt khổng lồ màu vàng của Cổ Thần, lại càng lúc càng mãnh liệt.

Giữa trời đất gió lớn gào thét, vô tận mây đen bao phủ bầu trời trong phạm vi hàng trăm dặm.

Ầm ầm ầm… Những tiếng sấm sét vang lên, vang vọng khắp bầu trời, dường như có một tồn tại cổ lão vĩ đại nào đó, đã hoàn toàn rơi vào trạng thái thịnh nộ.

Đối với sự thay đổi thiên tượng bên ngoài, Sở Kiêu tự nhiên không thể không biết, chỉ là lúc này, hắn lại căn bản không quan tâm đến tất cả.

Khi hắn nuốt chửng luyện hóa sức mạnh Cổ Thần của một phần thân thể Cổ Thần Hoàng Kim, Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim thật sự, tự nhiên sẽ phẫn nộ, thậm chí muốn giết chết kẻ độc thần này.

Nhưng dù vậy thì sao?

Sở Kiêu sao lại sợ hãi đối phương?

Đừng nói lúc này, chỉ là một phần ý thức của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim giáng lâm, dù cho đối phương chân thân xuất hiện, hắn cũng sẽ không có chút sợ hãi, cùng lắm thì quyết đấu một trận.

Với tu vi Lục giai trung kỳ hiện tại, cộng thêm các loại thuật sát phạt, dù là cường giả Bát giai, hắn cũng có thể đối địch.

Huống hồ, hắn còn có không gian tổ địa của gia tộc để dựa vào, trấn tộc thần khí Bất Hủ Thiên Bia, Sở thị gia tộc tộc phổ hai đại chí bảo tương trợ.

Chương 194

Nếu Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim thật sự giáng lâm thành Thường Sa, có lẽ hắn sẽ trở thành kẻ giết thần đầu tiên của thế giới này.

Thậm chí, dựa vào thân thể Cổ Thần của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim, hắn có thể một bước tiến vào Thất giai, Bát giai cũng không phải là không thể.

Ông ông… Nghĩ đến đây, Sở Kiêu lại lần nữa tăng tốc luyện hóa sức mạnh Cổ Thần của khối thịt màu vàng trong tay.

Thời gian từng chút một trôi qua, sức mạnh Cổ Thần trên khối thịt màu vàng, với tốc độ mắt thường có thể thấy được tiêu hao gần hết, ngay cả thần quang màu vàng kim vốn tỏa ra, lúc này cũng trở nên ảm đạm, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

"Phù~" Khi khối thịt màu vàng hóa thành tro bụi, từng chút một biến mất, Sở Kiêu cũng không khỏi thở ra một hơi trọc khí.

"Thật đáng tiếc… chung quy vẫn thiếu một chút." Cảm nhận sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong cơ thể, trong mắt Sở Kiêu không khỏi lộ ra một tia tiếc nuối.

Chỉ thiếu một chút… chỉ một chút thôi, tu vi của hắn là có thể lại đột phá, bước vào Lục giai hậu kỳ.

Ầm ầm ầm… Thế nhưng, đúng lúc này, trên bầu trời bên ngoài, đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh khủng.

"Kẻ độc thần, chết!" Cùng lúc đó, trong cõi u minh, một giọng nói lạnh lẽo và thờ ơ, từ trên bầu trời bên ngoài vang lên, trong phạm vi hàng trăm dặm, tất cả sinh linh đều có thể nghe rõ giọng nói không

mang một chút cảm xúc nào đó.

Thậm chí, ngay cả Trương Khải Sơn và những người khác ở sâu trong ngôi mộ khu mỏ, cũng có thể nghe được câu nói đó.

Trong khoảnh khắc, một luồng thần uy bao phủ trăm dặm trời đất, đè nặng lên tâm trí của tất cả sinh linh.

Vô số người dân hoảng sợ, càng có nhiều tồn tại đã bước vào con đường tu luyện lộ vẻ kinh hãi.

Ngay cả Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác trong Cửu Môn, lúc này cũng không khỏi thần sắc ngưng trọng đến cực điểm.

"Kẻ độc thần?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên hàn quang, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ, hai mắt hắn lóe lên thần quang khó hiểu, phảng phất như có thể xuyên thấu cả ngôi mộ khu mỏ, nhìn thấy con mắt vàng khổng lồ trên bầu trời bên ngoài.

"Ha… đang sầu vì đột phá Lục giai hậu kỳ còn thiếu một chút, suýt nữa thì quên mất, một phần ý thức Cổ Thần, cũng có thể hóa thành dưỡng chất cho ta đột phá tu vi." Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ trực diện với Cổ Thần nhanh như vậy, hắn từng cho rằng, Cổ Thần đầu tiên mà hắn tiếp xúc, sẽ là Xà Thần viễn cổ.

Nhưng bây giờ, nếu Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim đã xuất hiện, thậm chí còn muốn đẩy hắn vào chỗ chết, vậy thì quyết đấu một trận.

Ông!

Nghĩ vậy, Sở Kiêu bàn tay vung lên, chỉ thấy khối vẫn thạch vốn lơ lửng, trực tiếp biến mất, bị hắn thu vào kho hàng của hệ thống.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân ảnh hắn lóe lên, cả người liền biến mất

tại chỗ.

Nhìn cảnh này, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và những người khác, không ai không thần sắc kinh ngạc, có chút không biết phải làm sao.

Rắc~ Cùng lúc đó, sau khi khối vẫn thạch đó biến mất, mọi người đột nhiên phát hiện, phía trước lại xuất hiện một bức tường, bức tường dường như được lắp đặt cơ quan, một cỗ quan quách bằng đồng xanh theo cơ quan, trực tiếp xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

"Lẽ nào là quan quách của Thanh Ô Tử?" Nhìn cảnh này, Tề Thiết Chủy sắc mặt kinh hãi, lập tức kinh hô.

"Tề đương gia, bây giờ chúng ta không nên mau chóng ra khỏi ngôi mộ khu mỏ, xem bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại còn quan tâm đến quan quách của Thanh Ô Tử sao?" Sở Thiên Thu chau mày, nhìn lướt qua cỗ quan quách bằng đồng xanh đó, rồi vội vàng theo con đường lúc đến, chạy ra ngoài ngôi mộ khu mỏ.

Bây giờ bên ngoài chắc chắn đã xảy ra biến cố kinh thiên khó có thể tưởng tượng, câu nói "Kẻ độc thần, chết!" vừa rồi, y đã nghe rất rõ.

Cộng thêm, trước đó Sở Kiêu đã nói, khối thịt màu vàng đó là của Cổ Thần, rõ ràng là Cổ Thần thật sự đã giáng lâm, Sở Kiêu lần này đi đối mặt, chính là một vị Cổ Thần chân chính.

Thân là tộc nhân của Sở thị gia tộc, bây giờ Tộc trưởng của họ, đang chuẩn bị quyết đấu với một vị Cổ Thần, sao có thể, tiếp tục ở lại quan tâm đến quan quách của Thanh Ô Tử được?

Trong khoảnh khắc, theo sự rời đi của Sở Thiên Thu, Sở Vạn Đông, Sở Thiếu Khanh và các tộc nhân Sở gia khác, lập tức nhanh

chóng đuổi theo.

"Cổ Thần… đã giáng lâm!" "Chư vị, chúng ta người của Cửu Môn, là thuộc hạ của Sở thị gia tộc, bây giờ Sở tộc trưởng đang ở ngoài đối phó với Cổ Thần, chúng ta dù không thể góp một phần sức lực, cũng nên ra ngoài ủng hộ Sở tộc trưởng một phen." Nhìn bóng lưng của các tộc nhân Sở gia lần lượt rời đi, Trương Khải Sơn chau mày, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người trong Cửu Môn, lập tức trầm giọng nói.

"Phật gia nói không sai, chúng ta chịu ơn lớn của Sở gia, lại vốn là thuộc hạ của Sở gia, tự nhiên nên ra ngoài xem một phen." Khi nghe lời của Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh cũng lập tức vội vàng nói.

"Ta nói các người gấp cái gì, Sở tộc trưởng là ai chứ?" "Đó là tồn tại thật sự như tiên nhân giáng trần, thực lực của ngài ấy kinh khủng, có thể nói là xưa nay chưa từng có, so với thần linh cũng không có gì khác biệt lớn." "Tuy Cổ Thần quả thực kinh khủng, nhưng Sở tộc trưởng chưa chắc không phải là đối thủ, biết đâu Cổ Thần đó không phải là đối thủ của Sở tộc trưởng thì sao." "Nhưng nếu mọi người đều đã chọn ra ngoài, vậy thì ta, Tề Thiết Chủy, tự nhiên cũng phải cùng ra ngoài." Tề Thiết Chủy nghe vậy, đẩy đẩy cặp kính gọng đen trên sống mũi, cười hì hì nói.

Cổ Thần, Đại Nhục Khối, trông quả thực cực kỳ kinh khủng, căn bản không phải là tồn tại mà sức người có thể chống lại.

Nhưng Tề Thiết Chủy đối với Sở Kiêu, có một loại tự tin mù quáng, dù là Cổ Thần, cũng không bằng Sở tộc trưởng là mấy!

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau ra ngoài xem rốt cuộc là thế nào, còn về quan quách của Thanh Ô Tử, đợi mọi chuyện kết thúc rồi vào xem." Trương Khải Sơn xua tay, sau đó lập tức dẫn

Nhị Nguyệt Hồng và những người khác, đi ra ngoài ngôi mộ khu mỏ.

Cùng lúc đó, theo sự điên cuồng hoàn toàn của Mắt Cổ Thần Hoàng Kim bên ngoài, ngày càng nhiều thần tính ngưng tụ trên con mắt khổng lồ, về cơ bản tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, Mắt Vàng khổng lồ, dường như thực sự muốn hủy diệt vùng đất trăm dặm này.

Khi đó, trăm dặm trời đất, sẽ hoàn toàn hóa thành một đống đổ nát, cả thành Thường Sa đều sẽ sụp đổ, vô số người sẽ vì thế mà chết thảm.

Trong khoảnh khắc, các đại cường giả của Cửu Môn, lần lượt lao về phía ngôi mộ khu mỏ ngoài thành Thường Sa.

Ngay cả Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng và những người khác, cũng không khỏi sắc mặt ngưng trọng, nhanh chóng lao tới nơi này.

Cùng lúc đó, một bóng người lặng lẽ xuất hiện trong hư không, đứng trên bầu trời.

Người đó không ai khác, chính là Sở Kiêu.

Khi Sở Kiêu xuất hiện, ánh mắt của con mắt khổng lồ màu vàng trên bầu trời, trong nháy mắt khóa chặt vào người hắn.

Một luồng thần uy từ trên bầu trời bộc phát ra, trong khoảnh khắc phong tỏa hư không quanh thân Sở Kiêu, sau đó một luồng sức mạnh vô song, trực tiếp trấn áp xuống hắn.

"Thật sự cho rằng mình là Cổ Thần, liền vô địch rồi sao?" Cảm nhận hư không xung quanh bị phong tỏa, cũng như thần uy kinh khủng đang ập về phía mình, Sở Kiêu thần sắc lạnh lẽo, giễu cợt cười một tiếng.

"Ta lại muốn xem, cái gọi là Cổ Thần, có gì lợi hại!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, trong cơ thể bùng phát ra một luồng uy áp khí thế ngút

trời.

Uy áp cổ xưa này vừa xuất hiện, nhà tù do thần uy hóa thành vốn phong tỏa bốn phương hư không, trực tiếp bị đánh tan.

Đồng thời, chỉ thấy tay phải của hắn hóa thành chưởng, đột nhiên đánh ra về phía bầu trời.

Ong ong ong… Trong khoảnh khắc, từng luồng sức mạnh kinh khủng không thể tưởng tượng, từ trong cơ thể hắn theo tay phải tuôn ra, đồng thời kéo theo thiên địa linh khí xung quanh, ngưng tụ trong hư không thành một chưởng ấn lớn đến hàng trăm trượng.

Đây chính là một trong Thập Cường Võ Đạo, Huyền Võ Thần Chưởng!

Nếu là Võ Vô Địch của thế giới đó đến đây, thi triển Huyền Võ Thần Chưởng, có lẽ không thể nào có thể đối kháng với Mắt Vàng khổng lồ, nhưng lần này người ra tay lại là Sở Kiêu, vậy kết quả tự nhiên sẽ khác hẳn.

Khi chưởng ấn khổng lồ hàng trăm trượng xuất hiện, giữa trời đất lập tức bùng phát ra một luồng sát phạt ngút trời.

Bàn tay khổng lồ kinh khủng đó, mang theo sức mạnh không thể tưởng tượng, mạnh mẽ đánh về phía con mắt khổng lồ màu vàng trên bầu trời.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Ầm ầm ầm… Khi Huyền Võ Thần Chưởng và thần lực ý thức của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim va chạm vào nhau, trên bầu trời lập tức bùng phát ra một loạt tiếng nổ kinh khủng chấn động tai

người.

Dưới sự nổ tung của sức mạnh vô song đó, thậm chí còn tạo ra cơn cuồng phong đáng sợ khó có thể tưởng tượng, quét qua vùng đất hàng chục, hàng trăm dặm.

Chỉ một đòn giao thủ đơn giản, chưởng ấn trăm trượng liền trực tiếp vỡ tan thành hư vô, con mắt khổng lồ màu vàng trên bầu trời, cũng không khỏi rung động, thậm chí thần quang màu vàng kim cũng ảm đạm đi một chút.

Đồng thời, cát vàng vốn bao phủ hư không trăm dặm, cũng trong khoảnh khắc này hoàn toàn biến mất.

"Cổ Thần?" "Chỉ có thế?" Nhìn con mắt khổng lồ màu vàng trên bầu trời, Sở Kiêu cười lạnh một tiếng.

Dù vừa rồi chỉ là giao thủ ngắn ngủi, nhưng hắn hoàn toàn cảm nhận được, sức mạnh ẩn chứa trong Mắt Vàng khổng lồ, nhiều nhất cũng chỉ ở mức Thất giai trung, hậu kỳ mà thôi.

Nếu Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim thật sự giáng lâm, thực lực của nó tất nhiên sẽ trên Bát giai, thậm chí bước vào Cửu giai cũng không phải là không thể.

Nhưng Mắt Vàng khổng lồ bây giờ, dù có thần lực ý thức thật sự của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim, nhưng chỉ có thực lực Thất giai, Sở Kiêu căn bản không cần sợ hãi chút nào, thậm chí có thể mạnh mẽ đánh chết nó.

Bá bá bá… Đúng lúc này, phía dưới xa xa truyền đến từng tiếng xé gió, chỉ thấy không biết từ lúc nào, Trương Khải Sơn và những người khác đã ra khỏi ngôi mộ khu mỏ, đồng thời Sở Trường Dịch và những người khác cũng đã đến nơi này.

Chỉ thấy Sở Trường Dịch đứng trên đỉnh núi mỏ, tay trái cầm

cung Liệt Nhật, tay phải cầm tên Lạc Nhật, trong cơ thể bùng phát ra từng luồng sức mạnh cường đại.

Tên Lạc Nhật hóa thành một luồng thần quang kinh khủng, bắn về phía Mắt Vàng khổng lồ trên bầu trời!!

"Giết!" Cùng với một tiếng hét lạnh lẽo, vang vọng khắp hư không.

Một giây sau, một mũi tên trong nháy mắt hóa thành một luồng thần quang màu vàng, trong nháy mắt xé toạc bầu trời, lao về phía con mắt khổng lồ màu vàng trên bầu trời.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên ngọn núi mỏ không xa, Sở Trường Dịch đang tay trái cầm cung Liệt Nhật, tay phải chậm rãi buông khỏi dây cung.

Rõ ràng, mũi tên vừa rồi chính là do y bắn ra!

Khi tên Lạc Nhật hóa thành thần quang màu vàng, quét qua bầu trời, sức mạnh kinh khủng mà nó mang theo, nơi nó đi qua, hư không đều rung lên, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Đặc biệt là sự sắc bén trên thần quang đó, dù cách một khoảng cách rất xa, Cửu Môn và cả những tộc nhân Sở gia khác, đều có thể cảm nhận được, sự đáng sợ của mũi tên này.

Phải biết rằng, Sở Trường Dịch hiện tại là một trong số ít cường giả Tam giai đỉnh phong của Sở gia.

Hơn nữa cung Liệt Nhật, tên Lạc Nhật trong tay y, còn được Sở Kiêu đích thân luyện chế lại một lần, uy lực so với trước kia còn mạnh hơn.

Cho nên, Sở Trường Dịch Tam giai đỉnh phong, cộng thêm cung Liệt Nhật, tên Lạc Nhật và một loại thuật sát phạt tiễn đạo nào đó, bắn ra một mũi tên, sức mạnh sát phạt của nó quả thực kinh thế hãi

tục.

Nhìn lên bầu trời, mũi tên Lạc Nhật mang theo khí sát phạt ngút trời, cùng với thần quang màu vàng, tất cả mọi người không khỏi rung động.

Những người có mặt không ít người là lần đầu tiên thấy Sở Trường Dịch ra tay, dù mọi người đều biết thực lực của Sở Trường Dịch kinh khủng, nhưng vạn vạn không ngờ, thực lực của y lại mạnh đến mức này.

Ầm ầm ầm… Tên Lạc Nhật mạnh mẽ va chạm vào Mắt Vàng khổng lồ, sức mạnh sát phạt kinh khủng bộc phát ra, trong nháy mắt nổ tung thành những tiếng vang kinh thiên động địa.

Vô số khí kình bùng phát, quét qua trời đất, dư chấn khí tức kinh người, khiến hư không không ngừng rung động, thậm chí còn gợn lên những gợn sóng lớn.

Chương 195

Uy lực của một mũi tên, tuyệt đối đã vượt qua Tứ giai, thậm chí vô hạn tiếp cận Ngũ giai.

Dưới một đòn như vậy, trừ tộc nhân Sở gia ra, tuyệt đối không có bất kỳ ai có thể chống đỡ được.

Ngay cả Trương Linh được xưng là nhân gian chân thần, Chá Cô Tiêu chuyển tu Nhân tiên võ đạo, tu vi đạt đến bán bộ Hoán Huyết đại tông sư, đối mặt với một mũi tên này, cũng tuyệt đối chắc chắn phải chết, không có một chút khả năng sống sót nào.

Chỉ là, hôm nay người mà y đối mặt lại là Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim!

Dù chỉ là một phần ý thức thần tính Cổ Thần của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim, ngưng tụ thành Mắt Cổ Thần Hoàng Kim.

Nhưng chiến lực của nó lại sánh ngang Thất giai, mũi tên vừa rồi dù uy lực kinh khủng, nhưng đối với nó trên thực tế, cũng không gây ra tổn thương gì.

Nhìn lên bầu trời, con mắt khổng lồ màu vàng đó, ánh mắt dường như trở nên lạnh lùng hơn, thậm chí tràn đầy sát ý, Sở Trường Dịch chau mày, trong lòng ngưng trọng đến cực điểm.

"Tộc trưởng, có cần chúng ta ra tay không?" Không xa, Sở Tùy Phong thần sắc cũng ngưng trọng, nhìn lướt qua Mắt Vàng khổng lồ, sau đó nhìn về phía Sở Kiêu đang đứng trên hư không, lớn tiếng hỏi.

"Các ngươi đừng ra tay, đây là một phần ý thức thần tính của Cổ Thần Hoàng Kim, tuy không phải chân thân giáng lâm, nhưng cũng tuyệt đối không phải là thứ các ngươi có thể chống lại." Trên hư

không, Sở Kiêu chắp hai tay sau lưng, hơi cúi mắt nhìn xuống các tộc nhân Sở gia phía dưới, sắc mặt bình tĩnh lên tiếng.

"Cổ Thần Hoàng Kim?" "Xem ra thật sự là một vị Cổ Thần nào đó, đã gây sự với Sở gia chúng ta?" Sở Tùy Phong chau mày, sau đó thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt Trương Khải Sơn và những người khác.

"Trương Khải Sơn, tình hình cụ thể của Cổ Thần Hoàng Kim đó là thế nào?" Nghe Sở Tùy Phong hỏi, Trương Khải Sơn vừa định mở miệng, Tề Thiết Chủy bên cạnh liền nhanh nhảu giải thích: "Phong gia, chuyện là thế này…" Sau đó, Tề Thiết Chủy đem những chuyện xảy ra trong ngôi mộ khu mỏ trước đó, một năm một mười kể lại cho Sở Tùy Phong.

Sau khi nghe xong mọi chuyện, Sở Tùy Phong mới bừng tỉnh gật đầu.

"Nói cách khác, một phần thân thể của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim, giấu trong khối vẫn thạch đó, sau đó sức mạnh của phần thân thể đó đã bị Tộc trưởng nuốt chửng luyện hóa?" "Cho nên, Mắt Vàng khổng lồ trên bầu trời, là do một phần ý thức thần tính của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim ngưng tụ, đặc biệt đến đối phó Tộc trưởng?" "Ha… tuy không biết tại sao không phải là chân thân của Cổ Thần Hoàng Kim đến, nhưng chỉ là một phần ý thức thần tính, kết quả cuối cùng, cũng chỉ là hóa thành dưỡng chất mà thôi." Sở Tùy Phong hai mắt híp lại, cười lạnh một tiếng.

"Khiêu khích Tộc trưởng, nhằm vào Sở gia ta, thậm chí muốn chôn vùi cả thành Thường Sa, Cổ Thần Hoàng Kim, ta tất sẽ giết!" Không xa, trên đỉnh núi mỏ, Sở Trường Dịch thần sắc lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Mắt Vàng khổng lồ trên bầu trời, hừ lạnh một tiếng.

Ong ong ong… Đúng lúc này, trên bầu trời, Mắt Vàng khổng lồ lại lần nữa bùng phát ra từng luồng thần lực quỷ dị.

Sức mạnh cổ xưa này vừa xuất hiện, xung quanh trong nháy mắt thay đổi trời đất, tất cả mọi người chỉ cảm thấy mình đang ở giữa vũ trụ tinh không.

Cảnh tượng kinh người như vậy, khiến tất cả mọi người phía dưới không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

"Cổ Thần Hoàng Kim một niệm, thay đổi trời đất trăm dặm?" "Hừ… ảo giác mà thôi!" "Không! không chỉ là ảo giác, e rằng đã liên quan đến hư ảo hóa thành thật, vừa là ảo giác lại vừa xen lẫn sự tồn tại chân thực." "…" Nhìn trong tinh không, một khối vẫn thạch khổng lồ từ trên đầu lướt qua, sau đó ở xa mạnh mẽ va chạm vào một hành tinh vỡ nát.

Ầm ầm ầm!!

Khối vẫn thạch khổng lồ và hành tinh vỡ nát, trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số tia sáng, lóe lên trong vũ trụ.

Đặc biệt là khi hành tinh vỡ nát, dù cách một khoảng cách không biết bao xa, mọi người vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự rung chuyển và dao động như tận thế.

Cảnh tượng như vậy, chân thực đến mức, chân thực đến nỗi họ bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc là thật hay là ảo giác.

Ông!

Ông!

Ông!

Đúng lúc này, lại có vô số khối vẫn thạch, hóa thành từng quả cầu lửa khổng lồ, từ trong vũ trụ tăm tối, lao về phía mọi người.

Nơi quả cầu lửa đi qua, dường như ngay cả không gian vũ trụ cũng đang rung lên, và kéo theo vô số vệt đuôi dài, cảnh tượng trông cực kỳ hùng vĩ.

"Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Nhìn tất cả trước mắt, sắc mặt Sở Kiêu từ đầu đến cuối đều không hề thay đổi.

"Nếu đã như vậy, vậy thì cũng nên kết thúc rồi!" Sở Kiêu lắc đầu, sau đó tay phải lại lần nữa duỗi ra.

Ong ong ong… Trong chốc lát, trong vũ trụ tinh không, một bàn tay lớn che trời lấp đất trực tiếp ngưng tụ ra.

Bàn tay khổng lồ che trời lấp đất này, mang theo sức mạnh ngút trời, dễ dàng nghiền nát vô số quả cầu lửa vẫn thạch thành hư vô.

Rắc!

Rắc!

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc quả cầu lửa vẫn thạch biến mất, xung quanh đột nhiên truyền đến âm thanh như kính vỡ.

Một giây sau, chỉ thấy vũ trụ tinh không vốn có lộ ra từng vết nứt, sau đó ầm ầm vỡ tan.

Mọi người chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, lại phát hiện bốn phương trời đất lại lần nữa biến về cảnh tượng bên ngoài ngôi mộ khu mỏ lúc trước, trên đỉnh đầu vẫn là con mắt khổng lồ màu vàng đó.

Chỉ là lúc này con mắt khổng lồ màu vàng đó, rõ ràng đã trở nên ảm đạm hơn.

"Hư ảo, cũng là chân thực, chỉ là mọi chuyện cũng đến đây là hết." Sở Kiêu thần sắc lạnh lùng, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía con mắt khổng lồ màu vàng đó, bàn tay khổng lồ vốn che trời lấp đất, lúc này

hóa thành móng vuốt sắc bén lớn ba trăm trượng, mạnh mẽ chộp về phía con mắt khổng lồ màu vàng đó.

"Gào…" Trong cõi u minh, giữa trời đất, dường như có tiếng kêu thảm thiết phẫn nộ và kinh hãi truyền đến.

Một giây sau, con mắt khổng lồ màu vàng đó trực tiếp xuất hiện trong một móng vuốt khổng lồ, và đang với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cực tốc thu nhỏ lại.

Bá!

Nhìn con mắt màu vàng đang rỉ máu, và rung động dữ dội trong tay, khóe miệng Sở Kiêu hơi nhếch lên.

Bây giờ con mắt được ngưng tụ từ ý thức thần tính của Cổ Thần Hoàng Kim, đã bị trấn áp giam cầm ở đây, trên đó ẩn chứa sức mạnh Cổ Thần cực kỳ to lớn.

Một chốc lát cũng không thể nuốt chửng luyện hóa hết, định mang về hấp thụ luyện hóa kỹ lưỡng, có lẽ có thể nhân cơ hội này, một bước tiến vào Lục giai hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong.

Về phần chân thân của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim, có tức giận hay không, có oán hận hay không, hắn căn bản không hề quan tâm.

Bá!

Thu con mắt màu vàng vào kho hàng của hệ thống, Sở Kiêu thân hình lóe lên, trực tiếp từ hư không hạ xuống.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" "…" Thấy Sở Kiêu từ hư không hạ xuống, dù là tộc nhân Sở gia, hay người của Cửu Môn, không ai không nhanh chóng chạy đến.

Vốn tưởng rằng, sẽ có một trận quyết đấu kịch liệt, rốt cuộc đối

phương là một phần ý thức thần tính của Cổ Thần.

Nhưng không ngờ, trước mặt Tộc trưởng (Sở tộc trưởng), dù là Cổ Thần cũng chỉ có thế, dễ dàng bị trấn áp.

Nhìn vùng đất trăm dặm vừa rồi cát vàng đầy trời, nay lại đang từ từ tan biến, Sở Kiêu thầm lắc đầu, sau đó nhìn về phía mọi người nói: "Cảnh tượng hôm nay, gần như toàn bộ người dân trong khu vực thành Thường Sa đều đã thấy rõ, các ngươi mau chóng đi trấn an họ, đừng để họ quá hoảng sợ." "Sở tộc trưởng yên tâm, những chuyện này lát nữa tôi sẽ dẫn Cửu Môn đích thân đi làm, tuyệt đối sẽ không để người dân hoảng sợ." Trương Khải Sơn thần sắc cung kính, cúi người nói.

"Vậy thì tốt!" "Khối vẫn thạch trong ngôi mộ khu mỏ đó bây giờ đã bị ta thu đi, quan quách của Thanh Ô Tử đã xuất hiện, ngôi mộ khu mỏ này, hẳn là do Thanh Ô Tử cố ý xây dựng để trấn áp một phần thân thể của Cổ Thần Hoàng Kim bên trong khối vẫn thạch." "Quan quách nên được bảo tồn cẩn thận, cũng đừng quấy rầy nhiều, người này đáng được hưởng đại công đức." Sở Kiêu nhìn sâu vào Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và những người khác, sau đó chậm rãi lên tiếng.

"Vâng, Sở tộc trưởng, chúng tôi xin ghi nhớ trong lòng!" "Nếu đã như vậy, vậy thì ta đi trước đây!" Sở Kiêu sắc mặt bình tĩnh gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, hóa thành một đạo thần quang phóng lên trời, bay về phía thành Thường Sa.

"Vậy chúng tôi cũng xin cáo từ, Thiên Thu, Vạn Đông, lát nữa sau khi xong việc ở ngôi mộ khu mỏ, nhanh chóng trở về Sở gia!" Gật đầu với mấy người Trương Khải Sơn, lại dặn dò đám người Sở Thiên Thu xong, Sở Trường Dịch, Sở Tùy Phong và những người khác, cũng nhanh chóng lao về phía xa, không bao lâu, liền hoàn toàn biến mất

khỏi tầm mắt. … Bên kia!

Với tốc độ của Sở Kiêu hiện tại, ngôi mộ khu mỏ lại không xa thành Thường Sa, hắn đi về, trước sau chỉ mất vài phút, liền trở về Sở phủ đại viện!

Vừa vào Sở phủ đại viện, Sở Kiêu thân hình lóe lên, trực tiếp tiến vào không gian tổ địa của gia tộc.

Trong nơi ở của Tộc trưởng ở hậu sơn, bên một vách núi, Sở Kiêu khoanh chân ngồi trên một tảng đá có in hình thái cực bát quái, tay phải lật một cái, một con mắt màu vàng, trong nháy mắt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Khi con mắt màu vàng xuất hiện, nó lập tức muốn hóa thành một luồng ánh sáng trốn thoát.

Nhưng, Sở Kiêu chỉ cần một ý niệm, liền trấn áp nó tại đây, căn bản không thể động đậy chút nào.

"Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim… tuy không phải chân thân giáng lâm, nhưng cũng có còn hơn không!" Nhìn con mắt màu vàng trong tay, khóe miệng Sở Kiêu hơi nhếch lên, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, Cửu Chuyển Huyền Công lập tức bắt đầu vận hành.

Ong ong ong… Trong chốc lát, từng luồng sức mạnh Cổ Thần từ con mắt màu vàng đó bộc phát ra, dung nhập vào cơ thể hắn, và nhanh chóng bị nuốt chửng luyện hóa thành từng đạo năng lượng cực kỳ tinh khiết được hắn hấp thụ.

Khi những năng lượng này vào cơ thể, du ngoạn khắp tứ chi bách hài, khí thế trên người Sở Kiêu, cũng không khỏi trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Thời gian từng chút một trôi qua, chớp mắt đã gần nửa tháng trôi qua.

Nửa tháng sau, con mắt màu vàng đã bị luyện hóa hoàn toàn, toàn bộ sức mạnh Cổ Thần trên đó, đều bị hắn nuốt chửng hấp thụ.

Nhờ vào luồng sức mạnh Cổ Thần này, tu vi của Sở Kiêu, liên tiếp phá vỡ hai tiểu cảnh giới, trực tiếp bước vào Lục giai đỉnh phong.

Không thể không nói, sức mạnh Cổ Thần ẩn chứa trên con mắt màu vàng thật sự không ít, nếu không thật sự không thể liên tục đột phá hai tiểu cảnh giới.

Nhưng, bây giờ dù đã bước vào Lục giai đỉnh phong, nhưng muốn đột phá Thất giai, trừ phi luyện hóa nuốt chửng toàn bộ một Cổ Thần, nếu không dù có thêm mười con mắt màu vàng nữa, e rằng cũng không thể làm được.

Ông!

Sở Kiêu chậm rãi mở hai mắt, một tia thần quang màu vàng, lóe lên trong mắt, khiến hư không phía trước không khỏi hơi rung động.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ luyện hóa nuốt chửng phân thân ý thức thần tính của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim 【Hoàng Kim Chi Nhãn】, nhận được 500w khí vận điểm!" Hử?

Nghe âm thanh đột ngột của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu lập tức nhíu mày.

"Luyện hóa nuốt chửng Hoàng Kim Chi Nhãn, lại có thể nhận được nhiều khí vận điểm như vậy sao?" "Lúc trước Mộc Trần Châu, không phải chỉ có 100w khí vận điểm thôi sao?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia khó hiểu, nhưng nhanh chóng hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì. 500w khí vận điểm nhận được lần này, căn bản không nằm ở 【Hoàng Kim Chi Nhãn】, mà là ở phân thân ý thức thần tính của Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim.

Phân thân ý thức thần tính, đại diện cho Đại Nhục Khối Cổ Thần

Hoàng Kim thật sự.

Nếu không, 【Hoàng Kim Chi Nhãn】 cũng không thể có chiến lực Thất giai.

Chương 196

"Chỉ một phân thân ý thức thần tính, đã có giá trị 500w khí vận điểm, nếu là Đại Nhục Khối Cổ Thần Hoàng Kim hoàn chỉnh thì sao?" "Huống hồ, còn có những Cổ Thần khác…" Sở Kiêu hai mắt híp lại, dường như đã tìm ra một con đường làm giàu mới.

Cổ Thần của thế giới này tuy không nhiều, nhưng tuyệt đối cũng có hai bàn tay đếm xuể.

Nếu một vị Cổ Thần có thể mang lại hàng chục triệu, thậm chí hàng chục triệu khí vận điểm, mười vị Cổ Thần chẳng phải là hàng trăm triệu, hàng tỷ sao?

Vậy thì dù đổi thành gia tộc điểm, cũng phải tính bằng chục triệu.

Đó phải giúp hắn nâng cấp tổ địa gia tộc lên mấy cấp, có thể mua được bao nhiêu thứ tốt trong cửa hàng hệ thống?

Chậc chậc… Không dám nghĩ, càng nghĩ Sở Kiêu càng động lòng.

Nhưng hắn cũng hiểu, muốn tìm được Cổ Thần thật sự, cực kỳ khó khăn, những Cổ Thần đó đều là tồn tại từ thuở trời đất mới mở, có Cổ Thần đã chết, chỉ còn lại linh hồn đang ngủ say.

Có Cổ Thần, lại bị phong tỏa ở một số nơi chưa biết, dù tu vi của hắn bây giờ mạnh mẽ, nếu không có cơ hội, cũng không nhất định có thể tìm được.

Ngược lại, Quỷ động dưới thành cổ Tinh Tuyệt, rất có khả năng có di hài của Xà Thần, đáng để hắn đích thân đi một chuyến.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc của ta!" Lắc đầu, Sở Kiêu nói với hệ thống.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc của ta!" Sở Kiêu khoanh

chân ngồi ngay ngắn trên đỉnh vách núi, trong lòng thầm ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh, bảng thông tin gia tộc đang được mở…" Roẹt!

Theo sau giọng nói của hệ thống, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy tức thì hiện ra trước mắt. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Lục giai đỉnh phong 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (2.1%), Tổ Vu Cường Lương (2.1%) 【Đẳng cấp】: 1 【Tộc nhân】: 275 【Nhất giai tộc nhân】: 115 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Nhị giai tộc nhân】: 70 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tam giai tộc nhân】: 10 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Đại vu huyết mạch】: Sở Sơn Hùng (Đại vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại vu Vũ Sư) (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Vu tộc huyết mạch truyền thừa, Cửu Chuyển Huyền Công truyền thừa 【Công pháp】: Thái Âm Tiên Kinh (đệ nhất trọng), Nhân Tiên Võ Đạo… 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh… 【Đan pháp】: Sơ cấp luyện đan thuật 【Khí pháp】: Sơ cấp luyện khí thuật 【Trận pháp】: Sơ cấp trận pháp 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc Gia Cơ Quan Thuật, Công Thâu Gia Cơ Quan Thuật… 【Thế lực】: Đại Việt đỉnh cấp gia tộc 【Hộ vệ quân】: 50.000 (giới hạn năm vạn) 【Trạng thái】: Gia tộc thịnh vượng 【Gia tộc tổ địa】: Cấp 3 (0/1.000.000) 【Trấn tộc thần khí】: Bất Hủ Thiên Bia 【Gia tộc điểm】: 400.000 【Khí vận điểm】: 10.800.000 "Tu vi Lục giai đỉnh phong, ngay cả độ đậm đặc của hai huyết mạch Tổ Vu cũng đều tăng lên 2.1%.

Với tu vi hiện tại của ta, luận về chiến lực, e rằng cường giả Cửu

giai cũng có thể đối đầu một trận?" Nhìn thông tin của mình trên bảng tin tức gia tộc, Sở Kiêu không khỏi thầm nghĩ.

Dùng tu vi Lục giai đỉnh phong để chiến đấu với cường giả Cửu giai, vượt qua ba đại cảnh giới để tấn công cường địch.

Nếu để người khác biết, e rằng ai cũng sẽ cho rằng điều này tuyệt đối không thể.

Rốt cuộc, một người dù có tài năng yêu nghiệt đến đâu cũng không thể yêu nghiệt đến mức này.

Nhưng Sở Kiêu lại hoàn toàn có thể làm được, thậm chí đây còn chưa phải là giới hạn của hắn.

Nếu mượn sức trấn tộc thần khí, cho dù là cường giả Thập giai, hắn cũng có tự tin trấn áp!

Lắc đầu, ánh mắt Sở Kiêu lại lần nữa dừng trên bảng thông tin gia tộc, khi nhìn thấy cột điểm khí vận, trong mắt hắn tức thì lộ ra một nụ cười.

"Mười triệu điểm khí vận, nếu đổi thành điểm gia tộc cũng là hơn một triệu, cộng thêm bốn mươi vạn điểm gia tộc còn lại từ trước, hiện tại ta tương đương với việc sở hữu gần một trăm năm mươi vạn điểm gia tộc." Tính toán số điểm gia tộc mình đang có, Sở Kiêu vừa vui mừng kinh ngạc, vừa không khỏi có chút tiếc nuối.

Hiện tại gia tộc tổ địa mới lên cấp 3 không lâu, không gian tổ địa tạm thời không cần nâng cấp, ngay cả nhiều công pháp, võ kỹ, đan dược cũng không cần mua.

Gần một trăm năm mươi vạn điểm gia tộc, nếu ở giai đoạn này mua sắm lung tung, hoàn toàn là phung phí của trời.

Chỉ tiếc là nhiệm vụ thăng cấp gia tộc chưa hoàn thành, nếu không sau khi nhận được gói quà thăng cấp gia tộc lần nữa, chắc chắn sẽ

xuất hiện những thứ cực kỳ quan trọng cho sự phát triển của Sở gia trong tương lai, giống như trước đây.

Khi đó, có lẽ lượng lớn điểm gia tộc có thể mang đến những bất ngờ cực lớn.

Sau khi thầm lắc đầu, Sở Kiêu liền đóng bảng thông tin gia tộc lại, rồi từ từ đứng dậy.

Nhìn mây mù lượn lờ trước mắt, kim quang chiếu rọi trời cao, thỉnh thoảng có từng đàn tiên hạc bay lượn, một bức tranh tuyệt mỹ như vậy, quả thật giống như tiên cảnh, dù chỉ nhìn thôi cũng khiến Sở Kiêu cảm thấy tâm hồn thư thái.

"Thời gian cũng đã đến lúc đi Tứ Cửu Thành một chuyến, ta lại muốn xem xem hoàng hà long cốt và long châu được miêu tả trong sách đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, rốt cuộc có thật hay không." "Cả cái Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ kia nữa, cũng phải lấy được, đó đều là những bảo vật dính líu đến lượng lớn điểm khí vận." Nhìn mây mù hư ảo trước mắt, ý niệm của Sở Kiêu bất giác đã bay đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Tứ Cửu Thành xa xôi mấy ngàn dặm.

Chưa đầy nửa tháng nữa là đến thời gian diễn ra buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đợi sau khi buổi đấu giá kết thúc, hắn sẽ chuyển hướng đi một chuyến đến Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc Taklamakan.

Nói đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, không thể không nhắc đến đám người Sở Cửu Chiến, Chá Cô Tiêu… … Cùng lúc đó!

Đại Việt, dãy núi Côn Luân!

Hiện đang là tháng chạp mùa đông giá rét, trong một khu vực nào đó của dãy Côn Luân… Gió lạnh như dao cắt, tuyết rơi dày như lông ngỗng, bay lả tả giữa không trung.

Trên một ngọn núi tuyết, một đoàn hơn mười người đang hứng chịu gió lạnh buốt xương và bão tuyết, nhanh chóng đi trên núi.

Thế nhưng, ở nhiệt độ âm mấy chục độ như vậy, quần áo họ mặc lại không hề nhiều.

Ngay cả người mặc dày nhất, cũng chỉ khoác một chiếc áo choàng bên ngoài.

Nếu là người bình thường, ở nhiệt độ thấp như thế này, e rằng đã sớm chết cóng trên ngọn núi tuyết Côn Luân này.

Thế nhưng đám người này lại dường như không có chuyện gì, thậm chí còn bước đi như bay.

Mặt đất tuyết rõ ràng mỗi bước chân giẫm xuống đều có thể ngập đến gần đầu gối, nhưng nơi đám người đi qua, trên mặt tuyết lại chỉ lưu lại một hàng dấu chân nông choèn.

Đám người này không ai khác, chính là Sở Cửu Chiến, Sở Quan Kỳ, Sở Thanh, Chá Cô Tiêu, cùng với một tổ mười hai thành viên của đội hộ vệ gia tộc Sở thị.

"Chá Cô huynh, chúng ta không phải muốn đến sa mạc Taklamakan, tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Sao lại chuyển hướng đưa chúng ta đến núi tuyết Côn Luân làm gì?" "Trên đường ta đã hỏi, huynh cũng không nói, bây giờ chắc có thể nói rồi chứ?" Sở Cửu Chiến mặc một chiếc áo choàng đen, bên trong là một bộ đồ bó sát gọn gàng, trên lưng đeo một chiếc rìu cao hơn một mét.

Hắn nhìn cảnh trắng xóa trước mắt, cùng với tuyết rơi dày đặc trên không, không khỏi có chút bất đắc dĩ nhìn Chá Cô Tiêu bên cạnh cất tiếng hỏi.

Phía sau, Sở Quan Kỳ nghe vậy, không khỏi khẽ cười nói: "Cửu

Chiến ca, Chá Cô huynh sở dĩ cố chấp đến núi tuyết Côn Luân như vậy, e rằng một nơi nào đó trên núi tuyết này, chắc là có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành chăng?" Vừa nói, Sở Quan Kỳ vừa đẩy gọng kính gọng vàng trên sống mũi, khí chất trên người hắn tỏ ra vô cùng nho nhã.

Sáu năm đã trôi qua, hiện tại Sở Quan Kỳ cũng đã trở thành một thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Có lẽ do tu luyện, mỗi một tộc nhân của Sở gia, dung mạo, khí chất đều vô cùng xuất chúng.

Sở Quan Kỳ, rõ ràng là một trong những người nổi bật nhất, đeo kính gọng vàng, trên người thậm chí còn có vài phần khí chất của học giả.

Tất nhiên, kính gọng vàng đối với hắn, chẳng qua chỉ là một món đồ trang sức mà thôi.

"Quan Kỳ huynh đệ nói không sai, ta sở dĩ nhất quyết muốn đến núi tuyết Côn Luân, đích xác là vì một nơi nào đó, có mối quan hệ mật thiết với Tinh Tuyệt Cổ Thành." Chá Cô Tiêu mặc một bộ đồ bó sát màu đen, bên ngoài cũng khoác một chiếc áo choàng đen có lông, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Ồ?" "Tinh Tuyệt Cổ Thành ở tận sa mạc Taklamakan, trên núi tuyết Côn Luân này, lại có nơi liên quan đến nó sao?" Nghe lời Chá Cô Tiêu nói, mắt Sở Cửu Chiến tức thì sáng lên.

"Nói chính xác thì, có liên quan đến Xà Thần!" Dường như nghĩ đến điều gì đó, trong mắt Chá Cô Tiêu bất giác lộ ra một tia thâm ý.

"Xà Thần?" Sở Cửu Chiến nghe vậy, đôi con ngươi tức thì nhìn chằm chằm Chá Cô Tiêu bên cạnh, hứng thú nói: "Chá Cô huynh không ngại nói cụ thể xem chuyện gì đã xảy ra, chúng ta cũng là vì Xà

Thần mà đến." "Trong cổ tịch của tộc ta có ghi lại, tiên tri của tộc ta từng nói, ở gần Vô Để Quỷ Động của núi Zagrama, từng có ba nhóm người đến đó." "Tộc ta thuộc nhóm thứ hai, sau khi phát hiện tộc nhân đều trúng lời nguyền của Xà Thần, liền cả tộc rời xa núi Zagrama, và để tộc nhân đời đời tìm kiếm Mộc Trần Châu." "Nhóm người thứ ba, chính là những người đã xây dựng Tinh Tuyệt quốc ở đó, đến bây giờ Vô Để Quỷ Động, vẫn luôn ở dưới Tinh Tuyệt quốc." Nghe Chá Cô Tiêu nói xong, Sở Cửu Chiến như có điều suy nghĩ gật đầu nói: "Tộc Zagrama thuộc nhóm người thứ hai, Tinh Tuyệt cổ quốc lại là nhóm người thứ ba, vậy nhóm người đầu tiên là ai?

Huynh đưa chúng ta đến núi tuyết Côn Luân, không lẽ là vì nhóm người đầu tiên đó sao?" Chá Cô Tiêu gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đến đây đích xác là vì nhóm người đầu tiên, một nhóm người cực kỳ đặc biệt, đó chính là Ma Quốc!

Thực tế, quốc gia được thành lập sớm nhất ở gần núi Zagrama, chính là Ma Quốc.

Người Ma Quốc cho rằng tế tự Xà Thần có thể đạt được sự vĩnh sinh thực sự, cho nên điên cuồng tuyển chọn vật tế, tế tự Xà Thần, nhưng cuối cùng vì dân oán sôi sục mà dẫn đến thành vỡ nước mất.

Sau khi Ma Quốc bị diệt, những người còn lại của Ma Quốc, liền rời khỏi núi Zagrama, đi đến những nơi khác, tái lập Ma Quốc.

Ma Quốc có một sự tồn tại cực kỳ đặc biệt, đó chính là Quỷ Mẫu!

Quỷ Mẫu có một năng lực đặc biệt quỷ dị, một đôi mắt nhìn người, liền có thể khiến đối phương biến mất trong hiện thực.

Truyền ngôn rằng, đôi mắt đó, tên là Vô Giới Yêu Đồng, sở hữu năng lực kết nối với Hư Số Không Gian." Hư Số Không Gian?

Vô Giới Yêu Đồng?

Khi nghe những lời này, Sở Cửu Chiến nhướng mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

"Ta nhớ Tinh Tuyệt Nữ Vương, dường như cũng sở hữu năng lực này phải không?

Chá Cô huynh, đừng nói với ta Tinh Tuyệt Nữ Vương, và Ma Quốc có quan hệ?" "Nói chính xác thì, người thành lập Tinh Tuyệt Cổ Thành, thực tế chính là Quỷ Động tộc sau khi Ma Quốc bị diệt lập nên.

Tinh Tuyệt cổ quốc, tương đương với một nhánh của Ma Quốc, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng tương đương với Quỷ Mẫu của Ma Quốc.

Trong cổ tịch của tộc ta có ghi lại, trên núi tuyết Côn Luân, dường như có một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu, bên trong chôn cất Quỷ Mẫu của một đời nào đó của Ma Quốc.

Ta lần này sở dĩ muốn đến núi tuyết Côn Luân, chính là để tìm kiếm, tòa Cửu Tầng Yêu Lâu chôn cất Quỷ Mẫu của Ma Quốc đó.

Ta muốn tận mắt xem, đôi mắt của Quỷ Mẫu đó rốt cuộc có gì đặc biệt, lại có thể kết nối với Hư Số Không Gian của Xà Thần.

Có lẽ nhờ vào đôi mắt của Quỷ Mẫu đó, chúng ta có thể hiểu rõ hơn, tình hình cụ thể của Xà Thần." Nghe xong lời Chá Cô Tiêu nói, bất luận là Sở Cửu Chiến, hay Sở Quan Kỳ, Sở Thanh ở bên cạnh, trong mắt đều không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Người Quỷ Động tộc đã tạo ra Tinh Tuyệt cổ quốc, lại là hậu duệ của người Ma Quốc sao?

Vô Giới Yêu Đồng, Hư Số Không Gian… Chá Cô Tiêu, lại định mượn Vô Giới Yêu Đồng của Quỷ Mẫu Ma Quốc, để thăm dò Hư Số Không Gian, cũng như tình hình cụ thể của Xà Thần?

Sở Thanh liếc nhìn Chá Cô Tiêu một cái, vẻ mặt có chút kinh ngạc nói: "Chá Cô huynh, khoan hãy nói đến việc Quỷ Mẫu của Ma Quốc đó đã chết lâu như vậy, thi thể có còn nguyên vẹn hay không, sau khi chết đôi Vô Giới Yêu Đồng đó, hẳn cũng đã mất hiệu quả rồi chứ?

Quan trọng nhất là, huynh định trực diện Xà Thần sao?

Với tu vi chưa đến bán bộ Hoán Huyết Đại Tông Sư của huynh bây giờ, nếu thật sự chạm đến bản chất của Xà Thần, e rằng thập tử vô sinh a!". … Bán bộ Đại Tông Sư!

Nghe đến cảnh giới tu vi như vậy, đích xác là vô cùng mạnh mẽ, thậm chí có thể nói, từ khi Sở Kiêu truyền Nhân Tiên Võ Đạo Pháp cho Cửu Môn và Bàn Sơn, Tả Lĩnh, tu vi của Chá Cô Tiêu, tuyệt đối là cao nhất trong số họ.

Nếu không phải Đại Tông Sư quá khó đột phá, e rằng Chá Cô Tiêu đã sớm bước vào cảnh giới Đại Tông Sư.

Chương 197

Với tu vi hiện tại của Chá Cô Tiêu, nếu lại thêm huyết mạch Xà Thần gia trì, chiến lực của hắn đủ để địch lại cường giả Nhị giai sơ kỳ.

Nhưng dù vậy, thì có thể làm gì?

Nếu thật sự đối mặt với Xà Thần, tuyệt đối không có chút cơ hội sống sót nào.

Vậy mà Chá Cô Tiêu, lại dám chủ động đi tìm hiểu bản chất của Xà Thần, muốn trực diện Xà Thần, đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Đối mặt với sự khó hiểu của Sở Thanh, Chá Cô Tiêu lại mỉm cười, vẻ mặt vô cùng thoải mái nói: "Trực diện Xà Thần đích xác là thập tử vô sinh, nhưng ta không phải có mấy người các ngươi sao?

Ta có lòng tin vào các ngươi mà?

Cửu Chiến huynh hiện đang rơi vào bình cảnh, có thể chủ động thuận thế tiếp xúc với Xà Thần, dùng áp lực tử vong, để hắn nhanh chóng đột phá.

Nếu đã như vậy, muốn tìm Quỷ Mẫu, Vô Giới Yêu Đồng của nó có thể kết nối với Không Gian Hư Số, vừa hay thử một lần, xem có thể nhìn thấu một vài bí ẩn của Xà Thần không.

Chân yếu ngộ nguy hiểm, ngã bất địch, kỷ cá bất tại mạ?" Không thể không nói, đối với chuyến đi này Chá Cô Tiêu đích xác không có áp lực quá lớn, dù sao trời sập cũng có người cao chống đỡ.

Tu vi hiện tại tuy đã bước vào bán bộ Đại Tông Sư, nhưng luận về chiến lực cũng chỉ mạnh hơn tổ mười hai người của đội hộ vệ gia

tộc mà thôi.

Bất luận là Sở Cửu Chiến, Sở Quan Kỳ, hay Sở Thanh, thực lực của ba người ai mà không mạnh hơn hắn?

Phải biết rằng, ngay cả Sở Thanh cũng là tu vi Nhị giai hậu kỳ, trừ phi Chá Cô Tiêu có thể bước vào cảnh giới Đại Tông Sư thực sự.

Trong Nhân Tiên Võ Đạo Pháp, dưới Tiên Thiên Võ Sư thực tế chênh lệch không lớn, nhưng sau khi bước vào Tiên Thiên Võ Sư, chiến lực lại tăng lên theo cấp số nhân.

Tiên Thiên Võ Sư và Đại Tông Sư, lại có chênh lệch trời đất.

Một trăm Tiên Thiên Võ Sư, e rằng cũng không đủ cho một cường giả Đại Tông Sư đánh bằng một tay.

Có thể nói, một khi vào được Đại Tông Sư, cả con người sẽ có sự lột xác trời long đất lở, thậm chí đủ để sánh ngang với cường giả Nhị giai.

Vì vậy, Chá Cô Tiêu trừ phi bước vào Đại Tông Sư thực sự, nếu không ngay cả Sở Thanh cũng không phải là đối thủ.

Thậm chí, lần này đi theo trước, mười hai thành viên của đội hộ vệ gia tộc, thực lực của họ cũng không thể xem thường.

Mười hai người là tinh nhuệ trong đội hộ vệ gia tộc, mỗi người tu vi đều đã bước vào Võ Sư đỉnh phong, đội trưởng trong đó, thực lực càng đạt đến Tiên Thiên Võ Sư.

Thậm chí, mười hai người còn biết một loại hợp kích trận pháp, nếu bày ra đại trận, khí cơ của mười hai người liền thành một thể, chiến lực tất nhiên có thể tăng lên mấy lần.

Ngay cả Chá Cô Tiêu, nếu đối mặt với hợp kích trận pháp của mười hai người, cũng tuyệt đối không chiếm được lợi thế.

Vì vậy, chuyến đi này nguy hiểm hay không, Chá Cô Tiêu cũng không quá để ý, bản thân hắn cũng nghĩ rằng, có lẽ có thể mượn cơ hội này, để mình triệt để đột phá bước vào cảnh giới Đại Tông Sư.

Hơn nữa, nếu thật sự gặp phải Xà Thần, cho dù Sở Cửu Chiến không phải là đối thủ, hắn cũng tin rằng đến lúc đó Sở tộc trưởng tất nhiên sẽ xuất hiện.

Dù không biết Sở Kiêu rốt cuộc mạnh đến đâu, nhưng trận chiến với Hiến Vương như thần như ma ở Hiến Vương Mộ năm xưa, hắn đã tận mắt chứng kiến.

Đối với Sở Kiêu, Chá Cô Tiêu có một loại tin tưởng vô lý, vô điều kiện, nếu gặp phải nguy cơ chắc chắn phải chết, Sở Kiêu tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quản.

Cũng chính vì vậy, lá gan của Chá Cô Tiêu, mới lớn đến vậy.

Sở Quan Kỳ sâu sắc nhìn Chá Cô Tiêu một cái, sau đó đầy thâm ý nói: "Xem ra Chá Cô huynh đối với chúng ta có lòng tin, thật không phải là đủ bình thường a, nếu đã như vậy thì mau chóng tìm Cửu Tầng Yêu Lâu đi.

Ta cũng muốn kiến thức một phen, Vô Giới Yêu Đồng của Quỷ Mẫu Ma Quốc đó, không gian ảo mà nó kết nối, rốt cuộc là phong thái như thế nào." Nghe vậy, Sở Cửu Chiến vừa định mở miệng, đột nhiên nhíu mày, ánh mắt quét qua một ngọn núi tuyết không xa, chậm rãi mở miệng nói: "Cửu Tầng Yêu Lâu thì không vội, chúng ta phải giải quyết một vài phiền toái nhỏ trước đã." Hử?

Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

"Auuuuu~" Đột nhiên, một tiếng sói tru vang dội, vang vọng trong gió tuyết.

Mọi người vội vàng quay đầu, nhìn về phía một ngọn núi tuyết

không xa.

Chỉ thấy, trên ngọn núi tuyết đó, lúc này đang có hơn trăm con sói tuyết toàn thân lông màu xám trắng.

Những con sói tuyết này, sở hữu một đôi mắt màu xanh lam, nhưng lúc này ánh mắt, lại tràn đầy khát máu và hung lệ, gắt gao nhìn chằm chằm đám người Sở Cửu Chiến.

Quan trọng nhất là, những con sói tuyết này thân hình cực kỳ vạm vỡ, chiều dài cơ thể tuyệt đối vượt qua hai mét, cao đến hơn một mét rưỡi, cân nặng càng tuyệt đối không dưới một trăm kg.

Có thể nói, sức chiến đấu của những con sói tuyết này, tuyệt đối không thể xem thường.

Hơn nữa, ở trung tâm của những con sói tuyết đó, lúc này đang có một con sói tuyết thân hình càng lớn hơn.

Con sói tuyết này còn cao hơn cả người, chiều dài cơ thể càng đạt đến gần bốn mét, toàn thân lông trắng như tuyết, một đôi con ngươi, lúc này lại lộ ra vài phần trêu tức như người, nhìn xuống đám người phía dưới.

Rõ ràng, đây là vương của bầy sói trước mắt, và là một con sói vương đã xảy ra biến dị, sở hữu linh tính.

"Có chút thú vị, con sói vương kia xem chúng ta là cá nằm trên thớt rồi sao?" Nhìn thấy cảnh này, Sở Cửu Chiến không khỏi cười một cách đầy ý vị.

Không thể không nói, thực lực của bầy sói trước mắt tuyệt đối không yếu, mỗi một con sói đều tuyệt đối là sự tồn tại đỉnh cao trong loài sói.

Hơn trăm con sói tuyết trước mắt đồng thời ra tay, cho dù mười con hổ, sư tử loại chúa sơn lâm ở đây, cũng chỉ có thể trở thành con

mồi.

Đặc biệt là con sói tuyết vương biến dị kia, tuyệt đối có năng lực xé xác hổ, sư tử, gấu đen.

Thậm chí Sở Cửu Chiến có thể cảm nhận được, e rằng cường giả Võ Sư bình thường, rơi vào vòng vây của bầy sói này, e rằng không chết cũng phải trọng thương.

Chỉ là, nếu chỉ có vậy, mà đã xem mình là con mồi, thì con sói tuyết vương biến dị đó cũng đến lúc phải chết rồi!

"Auuuuu…" Trên ngọn núi tuyết xa xa, sói tuyết vương biến dị lại ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng.

Theo tiếng sói tru truyền đi, hơn trăm con sói tuyết, tức thì từ trên ngọn núi tuyết lao xuống, lao về phía mọi người.

Bầy sói tuyết tốc độ cực nhanh, khoảng cách trăm mét chỉ cần sáu, bảy giây, nơi chúng đi qua thậm chí có thể thấy được chút tàn ảnh.

Trước, sau không đến mười mấy giây, những con sói tuyết đó cách mọi người, lại chỉ còn lại khoảng cách vài trăm mét.

"Chậc chậc… tốc độ thật nhanh, những con sói tuyết này rốt cuộc là giống gì, ta lại chưa từng nghe nói hay thấy qua." Nhìn cảnh này, Chá Cô Tiêu có chút kinh ngạc.

"Mặc kệ lũ súc sinh này là giống gì, đã dám đến thì giết sạch chúng đi." Sở Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, tay phải lật một cái, một thanh đường hoành đao tức thì xuất hiện trong tay hắn.

"Chờ đã!" "Thanh ca, huynh không lẽ định tự mình ra tay sao?" "Chỉ là một bầy sói hơn trăm con thôi, cho dù con sói vương kia biến dị thực lực không yếu, cũng hoàn toàn không cần huynh tự mình ra tay chứ?" Nhìn động tác của Sở Thanh, Sở Quan Kỳ không nhịn được lắc đầu cười bất đắc dĩ.

“Ách… ta thấy nên tốc chiến tốc thắng, cũng để mau chóng tìm Cửu Tầng Yêu Lâu, đỡ lãng phí thời gian.” Sở Thanh nghe vậy, theo bản năng nói.

“Không cần, để Phong Thập Nhất ra tay, với thực lực của hắn, đối phó với những con sói tuyết này hoàn toàn đủ rồi.” “Phong Thập Nhất ra tay?” Sở Thanh nhíu mày, quay đầu nhìn về phía mười hai nam tử mặc áo choàng bó sát màu đen phía sau.

Người đứng đầu, là một tráng hán khoảng ba mươi tuổi, để đầu đinh, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, người này chính là Phong Thập Nhất, đồng thời cũng là đội trưởng của một đội thành viên hộ vệ gia tộc.

“Sở Thanh đại nhân, thuộc hạ nhất định sẽ mau chóng giải quyết bầy sói này, tuyệt đối không làm chậm trễ việc các ngài tìm Cửu Tầng Yêu Lâu.” Chỉ thấy Phong Thập Nhất vẻ mặt cung kính, hai tay ôm quyền, hơi cúi người, trầm giọng nói.

“Cũng được!” “Với thực lực của ngươi đối phó với bầy sói này đích xác là dư sức, vậy mau giải quyết đi!” Sở Thanh gật đầu, chậm rãi mở miệng nói.

“Vâng!” Phong Thập Nhất nghe vậy, lập tức gật đầu, sau đó tay phải rút ra một thanh đường đao từ sau lưng.

“Huynh đệ, tốc chiến tốc thắng!” “Vâng, đội trưởng!” Roẹt!

Roẹt!

Roẹt!

Theo giọng nói của Phong Thập Nhất hạ xuống, mười một thành viên hộ vệ gia tộc phía sau hắn, đồng loạt trầm giọng hô vang, và lần lượt tiến lên một bước rút trường đao.

Cùng lúc đó, hơn trăm con sói tuyết lúc này cách mọi người, đã

không còn bao nhiêu mét, với tốc độ của chúng, chớp mắt đã đến.

Ông ông ông… Cùng lúc đó, Phong Thập Nhất dẫn đầu mười một thành viên hộ vệ gia tộc, đồng loạt lao về phía trước.

Mọi người tốc độ cũng cực nhanh, trường đao trong tay múa may, tức thì bắn ra từng đạo đao khí.

Đao khí dễ dàng chém nát gió tuyết, chém ngang lưng từng con sói tuyết, lượng lớn máu tươi bắn tung tóe trong gió tuyết, rơi vãi trên mặt tuyết, trông vô cùng chói mắt.

Ông!

Một thành viên hộ vệ gia tộc lộn nhào trên không, tức thì né được mấy con sói tuyết lao tới cắn, trường đao trong tay từ dưới lên, trực tiếp mổ bụng hai con sói tuyết.

Một đao giải quyết hai con sói tuyết xong, thân hình hắn lóe lên, đao phong lẫm liệt, lại tức thì chém đứt đầu một con sói tuyết.

Mười hai thành viên hộ vệ gia tộc vừa ra tay, liền trực tiếp thể hiện toàn lực, trước, sau không đến mấy hơi thở, đã có gần một phần ba sói tuyết, chết thảm trong tay họ.

Phải biết rằng, mười hai thành viên hộ vệ gia tộc, mỗi người đều sở hữu thực lực Võ Sư đỉnh phong, đặc biệt là Phong Thập Nhất, người đó còn bước vào Tiên Thiên Võ Sư.

Cho dù bầy sói tuyết này số lượng đông đảo, có hơn trăm con, và sở hữu thực lực xé xác hổ báo, cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của họ.

Phong Thập Nhất một đao chém ra, đao khí bay múa tung hoành, trực tiếp chém giết tám con sói tuyết cản đường phía trước thành một đống thịt nát, sau đó thân hình hắn như điện, thẳng hướng về phía sói tuyết vương trên ngọn núi tuyết xa xa lao tới.

Chính cái gọi là bắt giặc trước bắt vua, huống chi con sói tuyết vương biến dị đó, mới là hạt nhân thực sự của bầy sói này, cũng là kẻ thực lực mạnh nhất.

Nếu chém được nó, tất nhiên có thể khiến công tích của mình lại thêm một bút, có thể ở trước mặt mấy vị đại nhân thể hiện một phen.

Vì vậy, con sói tuyết vương đó, hắn phải giết!

Phải biết rằng, hộ vệ gia tộc tuy trung thành với Sở gia, nhưng giữa họ cũng tồn tại sự cạnh tranh.

Hiện tại hộ vệ gia tộc của Sở gia đông đến năm vạn người, tuy giai đoạn đầu có thể đối xử như nhau, sẽ cố gắng bồi dưỡng mỗi một thành viên hộ vệ quân.

Chương 198

Nhưng hiện tại sáu năm đã trôi qua, việc bồi dưỡng hộ vệ quân đã sớm có một cơ chế ổn định và quy phạm.

Người có thiên phú xuất chúng, tự nhiên có thể được Sở gia dốc sức bồi dưỡng.

Nếu thiên phú không đủ, vậy chỉ có thể dựa vào công lao, để đổi lấy các loại tài nguyên tu luyện.

Như vậy, mới có thể cố gắng hết sức nâng cao tu vi của bản thân.

Phong Thập Nhất tuy là Tiên Thiên Võ Sư, nhưng cũng chỉ là trung kỳ mà thôi.

Trong hộ vệ gia tộc của Sở gia, tồn tại tu vi như hắn, không phải là số ít, người mạnh hơn hắn càng nhiều vô số kể.

Rốt cuộc, hộ vệ gia tộc hiện tại, người mạnh nhất thậm chí còn không yếu hơn Chá Cô Tiêu.

Chỉ cần chờ một cơ hội, là có thể bước vào cảnh giới Đại Tông Sư.

Phong Thập Nhất cũng muốn tiến bộ, cũng muốn bước vào Đại Tông Sư.

Lần này theo sau mấy vị đại nhân, cùng nhau tìm kiếm nhiệm vụ Tinh Tuyệt Cổ Thành, là hắn đã rất khó khăn mới tranh thủ được, tự nhiên phải thể hiện tốt, thậm chí là giành được thêm một ít công lao.

Đợi sau khi về Sở gia, lại dùng công lao đổi lấy một ít tài nguyên tu luyện, nếu vận khí tốt, không chừng dựa vào chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, có thể khiến hắn đột phá Tiên Thiên Võ Sư hậu kỳ, thậm chí đỉnh phong cũng không chừng.

Bất kỳ ai dám cản trở sự tiến bộ của hắn, đều phải giết không tha!

Con sói tuyết vương biến dị, hắn giết chắc rồi!

Nghĩ vậy, tốc độ của Phong Thập Nhất nhanh đến mức chỉ còn lại từng đạo tàn ảnh.

"Auuuu~" Lúc này, nhìn thấy lượng lớn sói tuyết phía dưới, gần như bị tàn sát, lần lượt ngã xuống trong tuyết, con sói tuyết vương biến dị đó tức thì ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, một đôi con ngươi hung lệ đến cực điểm.

Đặc biệt là khi thấy Phong Thập Nhất, lại dám lao về phía mình, ánh mắt của sói tuyết vương biến dị, liền càng thêm bạo ngược.

Roẹt!

Chỉ thấy sói tuyết vương biến dị tức thì lao xuống, cũng lao về phía Phong Thập Nhất.

Tốc độ của một người một sói, đều nhanh như chớp, gió lạnh gào thét, tiếng gió thậm chí còn nghiền nát cả hoa tuyết.

Theo khoảng cách của một người một sói ngày càng gần, chỉ thấy sói tuyết vương biến dị đột nhiên nhảy cao, hai móng trước hung hăng vồ về phía Phong Thập Nhất.

Vuốt sói sắc bén vô cùng, càng sở hữu sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ, cho dù một con gấu đen trưởng thành, luận về sức mạnh cũng không bằng một phần mười của nó.

Đối với điều này, Phong Thập Nhất vẻ mặt lạnh lùng, đường đao trong tay tức thì chém ngang, đao phong gần như có thể chém đứt tuyết rơi trong gió.

Keng~ Theo sau một tiếng va chạm kim loại, vang vọng trong gió tuyết, chỉ thấy đường đao và hai móng trước của sói tuyết vương biến

dị, đã hung hăng va chạm vào nhau.

Tuy một đao không chém đứt được hai móng trước của sói tuyết vương biến dị, nhưng sức mạnh cường đại, vẫn hung hăng hất văng nó ra xa hơn mười mét, lăn mấy vòng trên đất, mới đứng dậy được.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Phong Thập Nhất lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ móng vuốt của sói tuyết vương biến dị, lại cứng rắn đến mức này.

Phải biết rằng, đường đao trong tay hắn là do tộc nhân Sở gia, dùng mai của Lục Sí Ngô Công năm đó, cộng thêm một số khoáng thạch đặc biệt chế tạo thành, ở thế giới này, cũng được coi là một thanh thần binh lợi khí.

Nhưng hiện tại, lại không chém đứt được móng vuốt của sói tuyết vương biến dị, sao không khiến hắn kinh ngạc? … "Auuuu~" Trên núi tuyết Côn Luân, gió tuyết gào thét bay múa.

Con sói tuyết vương biến dị bị một đao hất văng hơn mười mét, lại ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, toàn thân lông dựng đứng như từng cây kim, một đôi mắt xanh lam, hung lệ và bạo ngược nhìn chằm chằm Phong Thập Nhất không xa.

Chỉ thấy một đôi chân trước vạm vỡ của nó, đột nhiên đập mạnh xuống đất, sức mạnh cường đại khiến mặt tuyết trực tiếp nổ tung, cả thân thể to lớn lại lao về phía Phong Thập Nhất.

Giữa không trung, sói tuyết vương biến dị há to miệng máu, một luồng gió tanh tưởi phả vào mặt.

Phong Thập Nhất vẻ mặt lạnh lùng, đường đao trong tay rung lên, đao khí nghiền nát tuyết rơi, sau đó thân hình như điện, đột nhiên nhảy lên, hai tay nắm chặt đường đao, hiên ngang chém xuống sói tuyết vương biến dị.

Ông ông ông… Trong chốc lát, từng đạo đao khí từ trên đao phong bắn ra, đao khí lẫm liệt xé rách không khí, nghiền nát gió tuyết, thậm chí cả mặt tuyết cũng bị dễ dàng xé rách vô số vết đao dày đặc.

Keng keng keng… Đao khí chém vào người sói tuyết vương biến dị, toàn thân nó lông cứng như sắt, lại bắn ra từng tia lửa.

Đặc biệt là một cái miệng máu của nó, lại trực tiếp cắn vào lưỡi đường đao.

Răng nanh và lưỡi đao không ngừng ma sát, phát ra một trận tiếng ken két, trong gió tuyết tỏ ra vô cùng chói tai.

"Hừ… súc sinh chung quy là súc sinh, thật sự cho rằng xảy ra biến dị, là có thể chống lại con người sao?" Mắt Phong Thập Nhất lạnh như băng, gắt gao nhìn chằm chằm sói tuyết vương biến dị trước mắt.

Chỉ thấy trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng kình khí cường đại, trên đường đao càng bắn ra từng luồng đao khí sắc bén hơn.

Dưới sức mạnh đáng sợ, tay phải Phong Thập Nhất nắm chặt đường đao, hung hăng rút ra.

Xoẹt~ Lửa tóe ra, đao khí kinh người và sức mạnh đáng sợ đồng thời bộc phát, hai chiếc răng nanh khổng lồ của sói tuyết vương biến dị, trực tiếp bị một đao chém đứt, trong miệng nó càng đầy máu tươi.

Bùm!

Cùng lúc đó, Phong Thập Nhất đột nhiên đá một cước, sức mạnh cường đại, tức thì đá bay sói tuyết vương biến dị ra ngoài.

"Chết!" Trong khoảnh khắc sói tuyết vương biến dị bị hất văng, toàn thân khí lực của Phong Thập Nhất điên cuồng tuôn trào, dung nhập vào đường đao, sau đó lại nhảy cao, hai tay nắm chặt chuôi đao,

lại hung hăng chém mạnh xuống đối phương.

Một đao này vừa ra, đao khí đáng sợ cuồn cuộn, trong phạm vi hai mươi mét xung quanh, gió tuyết triệt để bị xé rách, hình thành một vùng chân không tạm thời.

Đao khí kinh khủng đó lóe lên ánh sáng màu xanh nhạt, trong đó ẩn chứa sức mạnh sát phạt cực kỳ mạnh mẽ, hiên ngang chém xuống người sói tuyết vương biến dị.

Phụt… Một đao, không còn như trước, lại ngay cả lông của sói tuyết vương biến dị cũng không thể phá vỡ, một đao pháp cực kỳ dễ dàng chém đứt mọi thứ.

Một đao ra, con sói tuyết vương biến dị đó trực tiếp bị đao khí kinh khủng, chém dọc thành hai nửa.

Lượng lớn máu tươi và nội tạng văng ra, rơi trên mặt tuyết, một màu đỏ máu chói mắt, trông vô cùng máu tanh.

Đến đây, một đầu dị thú thực lực sánh ngang Tiên Thiên Võ Sư, sói tuyết vương biến dị triệt để tử vong.

“Tự tìm đường chết!” Nhìn thi thể của sói tuyết vương biến dị trên mặt đất, Phong Thập Nhất vẻ mặt lạnh như băng, chậm rãi bước tới.

Đường đao trong tay khều lên thi thể, một viên châu cỡ nắm tay, tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, trực tiếp rơi vào tay hắn.

“Nội đan của sói tuyết vương biến dị sao?” “Xem ra năng lượng ẩn chứa trong đó không nhỏ, sói tuyết vương biến dị e rằng còn mạnh hơn dị thú ngàn năm không ít a.” Cảm nhận năng lượng ẩn chứa trong nội đan trong tay, Phong Thập Nhất vừa thầm nghĩ, vừa thu nội đan lại, quay người đi về phía đám người Sở Cửu Chiến xa xa.

Trong lúc Phong Thập Nhất và sói tuyết vương biến dị chém giết,

những thành viên hộ vệ gia tộc còn lại, đã chém giết sạch hơn trăm con sói tuyết.

"Mấy vị đại nhân, đây là nội đan của sói tuyết vương biến dị!" Đi đến trước mặt đám người Sở Cửu Chiến, Phong Thập Nhất thu đường đao vào vỏ, một mặt cung kính dâng lên nội đan tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt trong tay.

Ông!

Nhìn nội đan của sói tuyết vương biến dị trong tay Phong Thập Nhất, mắt Sở Cửu Chiến sáng lên, tay phải vẫy một cái, viên nội đan đó tức thì rơi vào lòng bàn tay hắn.

"Chậc… sói tuyết vương biến dị dường như còn chưa đến ngàn năm tuổi, nhưng không ngờ thực lực của nó lại mạnh hơn dị thú ngàn năm rất nhiều, năng lượng ẩn chứa trong viên nội đan này không ít, về sau phụ thêm một ít dược liệu, cũng có thể luyện chế ra một ít đan dược hiệu quả không tầm thường…" "Phong Thập Nhất, sói tuyết vương biến dị là do ngươi giết, đợi sau khi về, đan dược luyện chế ra, có thể thưởng cho ngươi hai viên." Sau khi thu nội đan, Sở Cửu Chiến mỉm cười, nhìn Phong Thập Nhất bên cạnh nói.

"Đa tạ đại nhân thưởng, thuộc hạ nhất định sẽ cúc cung tận tụy, dù chết vạn lần cũng không hối tiếc!" Khi nghe lời Sở Cửu Chiến nói, Phong Thập Nhất trong lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng cúi người trịnh trọng hành lễ, dứt khoát nói.

Phải biết rằng, nội đan của sói tuyết vương biến dị có năng lượng dồi dào hơn dị thú ngàn năm, tuyệt đối có thể luyện chế ra hơn mười viên đan dược thượng hạng.

Những đan dược này tuyệt đối là tài nguyên tu luyện tốt nhất dưới Đại Tông Sư, hiện tại có thể được thưởng một viên, sao có thể không vui mừng?

“Được rồi!” “Nếu bầy sói tuyết đã giải quyết xong, chúng ta cũng nên tiếp tục lên đường rồi.” Sở Cửu Chiến xua tay, sau đó lại cùng Chá Cô Tiêu và mọi người, tiếp tục đi về phía trước.

Trong gió tuyết, một đoàn người lại lên đường!

Khi trời dần tối, mọi người liền dùng cơ quan thuật dựng trại, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau!

Mọi người vừa sáng sớm thức dậy, liền lại tìm kiếm tung tích của Cửu Tầng Yêu Lâu trên khắp ngọn núi tuyết.

Khi đến giữa trưa, mọi người cuối cùng cũng tìm thấy một khe nứt lớn trên mặt tuyết.

Phía dưới khe nứt, là một vách núi không thấy đáy, nhưng Chá Cô Tiêu lại dường như, vẻ mặt vô cùng khẳng định biểu thị, Cửu Tầng Yêu Lâu đó ở dưới khe nứt lớn trên mặt tuyết.

Vì vậy, một đoàn người lần lượt bắt đầu nhanh chóng hạ xuống dưới khe nứt lớn trên mặt tuyết.

Khe nứt vách núi ở đây cao không dưới trăm mét, khi mọi người chạm đất, lại phát hiện phía dưới có một thế giới khác, có một cảm giác khoáng đạt.

Chỉ thấy phía dưới khe nứt lớn ban đầu, lúc này rộng gần mười mét, hai bên càng dày như sắt thép, phía trước còn có một lối đi bằng băng, một đường kéo dài xuống phía dưới.

Không ai biết, lối đi này rốt cuộc dẫn đến đâu.

Nhưng một luồng khí tức đáng sợ, lại từ sâu trong lối đi, hướng về phía mọi người cuốn tới! … “Cửu Chiến ca, huynh cảm nhận được chưa?” Trong khe nứt băng tuyết, trong lối đi dưới vách núi, Sở

Quan Kỳ đẩy gọng kính vàng, sâu sắc nhìn về phía trước, một lối đi băng tuyết kéo dài xuống phía dưới, đầy thâm ý nói.

Sở Thanh bên cạnh cũng không khỏi nheo mắt, trong con ngươi lóe lên một tia tinh quang.

Dưới vách núi, hai bên đều là tầng đá băng tuyết dày đặc, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, phía trước là một lối đi dốc một đường kéo dài xuống dưới.

Lối đi băng tuyết căn bản không nhìn thấy điểm cuối, nhưng không biết vì sao, tộc nhân Sở gia có mặt tại hiện trường, lại có thể cảm nhận rõ ràng, ở cuối lối đi đó, có một luồng âm khí và sát khí vô cùng dồi dào.

Cho dù khoảng cách cực kỳ xa xôi, cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Chương 199

Sở Cửu Chiến vẻ mặt không đổi, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm lối đi phía trước, phảng phất có thể xuyên thấu mọi thứ, nhìn thấy cuối lối đi, rốt cuộc tồn tại thứ gì.

Nếu chỉ là âm khí và sát khí nồng đậm, hắn sẽ không nghiêm trọng như vậy, quan trọng nhất là, hắn lại cảm nhận được, cuối lối đi, dường như tồn tại một thứ gì đó thực lực cực kỳ đáng sợ.

"Có chút thú vị… luồng khí tức này, cho dù không bằng đại yêu ma, cũng tuyệt đối còn đáng sợ hơn Tương Tây Thi Vương năm xưa." Khóe miệng Sở Cửu Chiến đột nhiên nhếch lên, những năm nay, hạ mộ đổ đấu không biết bao nhiêu lần.

Nhưng đến nay, Tương Tây Thi Vương ở Bình Sơn năm xưa, cũng là một trong những âm tà chi vật khá mạnh mẽ mà hắn gặp phải.

Đặc biệt là trong loài tống tử, tuyệt đối có thể coi là hàng đầu.

Nhưng giờ phút này, cuối lối đi lại tồn tại, một âm tà chi vật còn đáng sợ hơn Tương Tây Thi Vương, cho dù bây giờ Chá Cô Tiêu tự mình ra tay, e rằng cũng phải tốn một phen công sức.

"Cửu Chiến huynh, chúng ta tiếp tục chứ?" Chá Cô Tiêu nhíu mày, liếc nhìn Sở Cửu Chiến bên cạnh hỏi.

"Hừ… mới đến đâu chứ, dưới cổ thần, chỉ cần không phải là âm tà chi vật cấp bậc như Hiến Vương, khắp thiên hạ ai có thể cản ta?" "Cho dù là một tôn đại yêu ma, ta cũng không sợ chút nào!" "Đi!" Sở Cửu Chiến nghe vậy, không khỏi cười khẩy một tiếng, sau đó thẳng bước về phía trước.

"Chá Cô huynh cứ yên tâm, lúc trước bộ dạng thản nhiên không

quan tâm, bây giờ ngược lại bắt đầu sợ sệt rồi sao?" Sở Quan Kỳ vỗ vai Chá Cô Tiêu, mỉm cười đi theo bước chân của Sở Cửu Chiến.

Sở Thanh bên cạnh thấy vậy, cũng vội vàng đi theo.

"Ta sợ sệt?" Thân thể Chá Cô Tiêu cứng đờ, sau đó trừng mắt nhìn ba người phía trước, bực bội nói: "Ta chỉ đang hỏi ý kiến các ngươi, sao lại nói ta sợ sệt?

Huống chi, thực lực của ta tuy không bằng các ngươi, nhưng chẳng lẽ lại yếu sao?

Tương Tây Thi Vương năm xưa, ta bây giờ một tay cũng có thể trấn áp, thiên hạ mộ táng cũng có thể quét ngang chín mươi phần trăm được không!" Nói xong, Chá Cô Tiêu cũng vội vàng đi theo.

Đám người Phong Thập Nhất phía sau, tự nhiên cũng không thể tụt lại, lập tức bước nhanh về phía trước.

Đặc biệt là Phong Thập Nhất, càng trực tiếp dẫn theo mấy người, đi trước mọi người, một bên quan sát cảnh giác nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, một bên mở đường cho mọi người.

"Đại nhân, ở đây có tình huống!" Đột nhiên, có một thành viên hộ vệ gia tộc, dường như phát hiện điều gì đó trên vách tường băng bên cạnh, vội vàng trầm giọng hô lên.

Mọi người thấy vậy, lập tức bước nhanh tới.

"Một loại văn tự?

Trên đó viết gì vậy?" Nhìn những văn tự đặc biệt không rõ tên được khắc từ rất lâu trên vách đá băng trước mắt, Sở Thanh không khỏi nhìn sang Chá Cô Tiêu bên cạnh.

"Hẳn là Quỷ Động văn, ý nghĩa cụ thể ta cũng không hiểu." Chá Cô Tiêu nhíu mày, nhìn những văn tự trên đó, chậm rãi nói.

Những Quỷ Động văn này hắn từng thấy trong cổ tịch của tộc, nhưng thực sự không cố ý học, chỉ nhận ra, chứ không hiểu.

"Tiếp tục đi về phía trước, nếu ở đây có Quỷ Động văn, vậy chứng tỏ lựa chọn của Chá Cô huynh là đúng, ở đây có khả năng thực sự có một tòa Cửu Tầng Yêu Lâu." Sở Quan Kỳ đẩy kính, hơi suy tư nói.

Rất nhanh, một đoàn người lại lên đường đi về phía trước.

Lần này, mọi người không biết đã đi bao lâu, từ giữa trưa xuống vách núi đến giờ, đã đến tối, lối đi dường như không có điểm cuối.

"Hử?" "Phía trước là một con sông ngầm dưới lòng đất?" Nhìn con sông ngầm chắn ngang trước mặt mọi người, mắt Sở Thanh không khỏi sáng lên.

Chỉ thấy con sông ngầm này sâu không biết bao nhiêu, nhưng lại chỉ rộng gần mười mét, nước sông cực kỳ trong vắt, thỉnh thoảng có thể thấy mấy con cá bơi lội.

"Đi thôi!" "Phía trước hẳn là cuối lối đi, ta có thể cảm giác được âm sát chi khí ở đó ngày càng nồng đậm rồi." Nhìn con sông ngầm trước mắt, Sở Cửu Chiến vẻ mặt bình tĩnh, thân hình lóe lên, đã vượt qua con sông ngầm gần mười mét.

Roẹt!

Roẹt!

Roẹt!

Tiếp theo, mọi người lần lượt nhảy lên, dễ dàng vượt qua con sông ngầm.

Khi mọi người lại tiếp tục đi thêm mười mấy phút, cuối cùng cũng đến cuối lối đi.

Chỉ thấy xuất hiện trước mắt mọi người, là một cửa động hình vòm, sau khi đi qua cửa động, mọi người lại phát hiện, trước mắt lại là một không gian hang động cực kỳ rộng rãi.

Nhưng khi nhìn thấy không gian hang động trước mắt, tất cả mọi người không khỏi đồng tử co rút, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Chỉ thấy không gian hang động này cực lớn, cao cũng không dưới mấy trăm mét, quan trọng nhất là, dưới lòng đất của cả không gian hang động, có lượng lớn thi hài của con người.

Số lượng những thi hài này ít nhất cũng tính bằng ngàn, trên đó bám đầy vô số côn trùng dày đặc, chỉ cỡ móng tay, nhưng lại tỏa ra ánh sáng xanh nhạt.

Ở nơi sâu nhất trong hang động, là một tòa tháp cao đến trăm mét, toàn thân kết cấu bằng gỗ.

Cả tòa tháp có chín tầng, trông vô cùng hùng vĩ, nhưng có lẽ do thời gian quá lâu, bên ngoài tháp đã phủ đầy một lớp bụi dày.

Trên tòa tháp, treo hơn trăm cỗ thi thể khô, những cỗ thi thể khô này trông như thật, trên mặt thậm chí còn giữ lại nụ cười yên tĩnh tường hòa trước khi chết, mọi thứ tỏ ra đều rất quỷ dị.

Nhìn thấy mọi thứ trong không gian hang động trước mắt, Sở Thanh không khỏi cười nói: "Chá Cô huynh, đó hẳn là Cửu Tầng Yêu Lâu trong lời huynh, nơi chôn cất Quỷ Mẫu của Ma Quốc chứ?

Trông đích xác hùng vĩ." "Đích xác là Cửu Tầng Yêu Lâu, trong ghi chép về lăng mộ của Ma Quốc, Quỷ Mẫu là vương độc nhất vô nhị, cho nên tầng thứ chín hẳn là nơi đặt quan tài của bà ta." Chá Cô Tiêu gật đầu, ngẩng đầu nhìn lên nơi cao nhất của tòa Cửu Tầng Yêu Lâu, vị trí tầng thứ chín, cất tiếng nói.

Ông!

Nhưng, khi giọng nói của Chá Cô Tiêu vừa dứt, chỉ thấy tòa Cửu Tầng Yêu Lâu đột nhiên rung động.

Đặc biệt là trên tầng thứ chín của yêu lâu, càng không tự chủ được tuôn ra lượng lớn hắc khí.

Những hắc khí này là âm sát chi khí, sản vật đã hoàn toàn cụ thể hóa.

"Chậc… Cửu Chiến ca, bên trong tầng thứ chín của yêu lâu có phải là Quỷ Mẫu của Ma Quốc hay không ta không biết, nhưng gã bên trong, dường như đã phát giác ra chúng ta, có chút rục rịch a." Nhìn cảnh này, Sở Quan Kỳ đẩy kính gọng vàng, khóe miệng nhếch lên, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, hứng thú nói.

"Không vội!" "Gã đó dường như có chút kiêng kỵ ta, tạm thời không dám ra tay với ta, đợi ta lên tầng thứ chín của yêu lâu xong, sẽ hảo hảo gặp gỡ hắn!" Sở Cửu Chiến vẻ mặt không biểu cảm nhìn Cửu Tầng Yêu Lâu một cái, sau đó chuyển ánh mắt xuống, những con côn trùng tỏa ra ánh sáng xanh nhạt trên những thi hài đó.

Không biết vì sao, những con côn trùng này lại cho hắn một cảm giác cực kỳ quỷ dị, lại từ trên người những con côn trùng này, cảm nhận được không ít nguy hiểm.

Đặc biệt là những con côn trùng này, tuy trông không bắt mắt, nhưng trong đó lại ẩn chứa hai loại sức mạnh đặc biệt đáng sợ, khiến hắn không khỏi có chút tò mò.

"Chá Cô huynh, có biết con côn trùng đó là gì không?" Sở Cửu Chiến có chút nhìn sang Chá Cô Tiêu bên cạnh, cất tiếng hỏi.

Nghe câu hỏi, Chá Cô Tiêu cũng không khỏi chuyển ánh mắt về phía những con côn trùng đó.

Chỉ nhìn những con côn trùng tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, giống như

đom đóm, lại không khỏi bắt đầu nhíu mày, chỉ vì những con côn trùng này, dường như hắn đã thấy ở một cổ tịch nào đó trong tộc.

"…Đạt Phổ Quỷ Trùng!!" Sắc mặt Chá Cô Tiêu có chút nghiêm trọng và cẩn thận, vạn lần không ngờ, ở đây lại có nhiều Đạt Phổ Quỷ Trùng như vậy.

Nếu những con côn trùng này một khi nổi điên, độ nguy hiểm của chúng còn đáng sợ hơn đại đa số tống tử rất nhiều, cho dù Tương Tây Thi Vương cũng tuyệt đối không thể so sánh với những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này.

"Đạt Phổ Quỷ Trùng?" "Chá Cô huynh, con côn trùng này là gì?" "Xem sắc mặt huynh khó coi như vậy, lẽ nào con côn trùng này rất nguy hiểm?" Nhìn sắc mặt của Chá Cô Tiêu, mấy người Sở Cửu Chiến không khỏi có chút kinh ngạc, đồng thời trong lòng càng thêm tò mò, lai lịch của những con côn trùng này.

Có thể khiến Chá Cô Tiêu bán bộ Đại Tông Sư, cũng phải nghiêm trọng, cẩn thận như vậy, con côn trùng quỷ dị này, sao có thể không tò mò?

"Loại côn trùng này tên là Đạt Phổ Quỷ Trùng, ta cũng chỉ thấy trong cổ tịch, chứ chưa từng tận mắt thấy, truyền thuyết loại côn trùng này có hai hình thái hỏa và băng." "Hình thái hỏa nắm giữ năng lực Vô Lượng Nghiệp Hỏa, côn trùng băng được gọi là Nãi Cùng Thần Băng." "Hình thái Vô Lượng Nghiệp Hỏa, là một loại côn trùng bọ cánh cứng màu xanh lam, toàn thân đều giống như thủy tinh trong suốt màu đỏ, sẽ phát ra ngọn lửa màu xanh lam, người chỉ cần tiếp xúc một chút, tuyệt đối không thể dập tắt, sẽ bị thiêu thành tro trong nháy mắt, nhược điểm duy nhất của nó là nước.

Nãi Cùng Thần Băng thì màu trắng bạc, giống như một hạt tinh thể băng nhỏ, có thể khiến người tiếp xúc tức thì đông cứng thành

băng sương, sau đó vỡ vụn thành bụi băng, nhược điểm là ngọn lửa.

Bất luận là hỏa trùng hay băng trùng, ngoài việc dùng nhược điểm của quỷ trùng để tiêu diệt, nếu sử dụng các phương pháp tấn công khác, chỉ khiến quỷ trùng ngày càng nhiều hơn." Nói đến đây, sắc mặt Chá Cô Tiêu càng thêm cảnh giác, Đạt Phổ Quỷ Trùng trong hang động dày đặc, căn bản không biết bao nhiêu, một khi thực sự nổi điên, hắn cũng không chắc đám người mình có thể chống lại những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này hay không.

Chưa từng thấy, chỉ tồn tại trong truyền thuyết, và truyền thuyết lại khó tin như vậy.

Vì vậy, dù bây giờ thực lực của mọi người đều rất mạnh, hắn cũng không chắc có tác dụng với Đạt Phổ Quỷ Trùng hay không.

Lúc này, khi nghe lời Chá Cô Tiêu nói, trong mắt mấy người Sở Cửu Chiến tức thì lóe lên một tia kinh ngạc.

Băng, hỏa hai hình thái?

Vô Lượng Nghiệp Hỏa, Nãi Cùng Thần Băng?

Ngoài việc dùng nhược điểm tấn công, bất kỳ phương thức tấn công nào khác, đều không thể triệt để giết chết, thậm chí sẽ khiến số lượng của chúng ngày càng nhiều?

"Thú vị!" "Thật sự thú vị!" "Ta lần đầu tiên nghe nói đến loại côn trùng đặc biệt này, chỉ là ta không tin, với thực lực hiện tại của ta, lại không giết được những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này." Sở Thanh lạnh lùng cười, truyền thuyết thì rất lợi hại, nhưng hắn không tin, thực sự không thể triệt để giết chết những con côn trùng này.

"Đạt Phổ Quỷ Trùng quả thật thần kỳ, nếu có khả năng, cũng có thể bắt một ít, đưa cho những kẻ cuồng nghiên cứu trong tộc nghiên cứu, có lẽ sẽ có một số thu hoạch bất ngờ." Sở Quan Kỳ mỉm cười,

chậm rãi mở miệng nói. … "Cách này không tồi, nếu Đạt Phổ Quỷ Trùng thật sự thần kỳ như vậy, tin rằng những kẻ cuồng nghiên cứu trong tộc, nhất định sẽ vô cùng hứng thú." "Có lẽ, nhờ vào Đạt Phổ Quỷ Trùng, thật sự có thể nghiên cứu ra một số thứ thú vị." Khi nghe lời Sở Quan Kỳ nói, Sở Thanh tán thành gật đầu.

Rốt cuộc Đạt Phổ Quỷ Trùng, nếu thật sự như Chá Cô Tiêu nói, vậy thì thật là một vật chủng phi thường.

Có lẽ bản thân Đạt Phổ Quỷ Trùng thực lực thấp, nhưng sở hữu Vô Lượng Nghiệp Hỏa, Nãi Cùng Thần Băng hai hình thái, cộng thêm ngoài nhược điểm, căn bản không thể giết chết đặc tính.

Nếu có cách nâng cao thực lực của bản thân, tương lai có lẽ có thể trưởng thành đến một tầm cao đáng chú ý.

"Bắt một ít cũng được, bất luận là tự nuôi hay mang về tộc nghiên cứu, đều là một cách không tồi, nhưng mọi tiền đề, đều phải là Đạt Phổ Quỷ Trùng thật sự lợi hại như vậy." Lúc này, Sở Cửu Chiến khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì trước tiên thử một phen, xem xem Đạt Phổ Quỷ Trùng thành sắc thế nào rồi nói sau." Mọi người nghe vậy, khẽ gật đầu, chỉ thấy Sở Thanh liếc mắt ra hiệu cho Phong Thập Nhất bên cạnh, Phong Thập Nhất lập tức hiểu ý.

"Phong Thiên Nhị, đi thử xem!" "Vâng, đội trưởng!" Nghe lệnh của Phong Thập Nhất, trong số các thành viên hộ vệ gia tộc, lập tức có một thanh niên, từ trong đám đông ra khỏi hàng, dứt khoát gật đầu đáp một tiếng.

"Cẩn thận một chút, Đạt Phổ Quỷ Trùng hiện đang ngủ say, một khi bị kinh động, tất cả những con Đạt Phổ Quỷ Trùng đó đều sẽ bị đánh thức, lúc đó một khi chạm vào, trong khoảnh khắc sẽ hóa thành tro bụi." Nhìn bóng lưng Phong Thiên Nhị đi về phía trước, Chá Cô

Tiêu có chút không yên tâm dặn dò.

Nghe lời này, Phong Thiên Nhị hiểu rõ gật đầu, một thanh đường đao trong tay lặng lẽ xuất hiện.

Khi hắn bước đi, không có một chút tiếng động nào truyền ra, khi đến trước một cỗ thi hài, nhìn những con Đạt Phổ Quỷ Trùng bám trên cỗ thi hài trước mắt, ít nhất cũng có mấy chục đến cả trăm con đang lóe lên ánh sáng xanh nhạt, con ngươi Phong Thiên Nhị hơi co lại.

Chương 200

Roẹt!

Chỉ thấy đường đao trong tay nhanh chóng chém ra, từng đạo đao khí tức thì bắn ra, hướng về phía mấy chục đến cả trăm con Đạt Phổ Quỷ Trùng trên thi hài cuốn tới.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Tức thì, từng đạo đao khí xé rách không khí, khi tiếp xúc với Đạt Phổ Quỷ Trùng, càng dễ dàng chém đứt chúng.

Chỉ một đao, mấy chục đến cả trăm con Đạt Phổ Quỷ Trùng đang ngủ say, liền chết không thể chết hơn, càng không kinh động một chút nào những con Đạt Phổ Quỷ Trùng khác bên cạnh.

Nhìn thấy cảnh này, Phong Thiên Nhị vẻ mặt có chút kinh ngạc, mọi người ở không xa, cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Không phải nói Đạt Phổ Quỷ Trùng không thể bị các phương thức khác giết chết sao?

Sao lại dễ dàng như vậy, bị Phong Thiên Nhị giết mấy chục đến cả trăm con?

Phải biết rằng, Phong Thiên Nhị chỉ là cảnh giới Võ Sư mà thôi, vừa rồi chỉ là một đòn thăm dò.

"Không đúng!" "Những con Đạt Phổ Quỷ Trùng đó đang xảy ra biến hóa." Đột nhiên, Sở Thanh trầm giọng hô lên, mọi người cũng đồng thời ánh mắt co lại, mắt gắt gao nhìn chằm chằm không xa.

Chỉ thấy, những con Đạt Phổ Quỷ Trùng vốn đã chết không thể chết hơn, lúc này đang xảy ra lột xác, đặc biệt là thân thể vốn bị chém thành hai nửa, đang từ từ mọc ra thân thể hoàn chỉnh.

Cũng có thể nói, trong một khắc, một con Đạt Phổ Quỷ Trùng biến thành hai con, hai con biến thành bốn con… Vốn là mấy chục đến cả trăm con Đạt Phổ Quỷ Trùng, trong nháy mắt đã tăng gấp đôi.

Những con Đạt Phổ Quỷ Trùng từ từ sống lại, hai cánh hơi rung, trên người càng lóe lên ánh sáng xanh lam chói mắt hơn.

Ông ông ông… Mấy trăm con Đạt Phổ Quỷ Trùng rung cánh, tiếng ông ông trong không gian hang động, tỏ ra vô cùng chói tai.

Đồng thời, cũng khiến những con Đạt Phổ Quỷ Trùng khác đang ngủ say, bắt đầu có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người không ai không biến sắc.

Ông ông!

Đột nhiên, những con Đạt Phổ Quỷ Trùng sống lại, trực tiếp lao về phía Phong Thiên Nhị.

Roẹt!

Roẹt!

Roẹt!

Đối mặt với sự tấn công của mấy trăm con Đạt Phổ Quỷ Trùng, Phong Thiên Nhị nhíu mày, cổ tay xoay một vòng, đao phong tức thì bắn ra từng đạo đao khí, lại lần nữa chém đứt lượng lớn Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Hơn nữa, để ngăn cản những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này sống lại, những đao khí đó đã nghiền nát thân thể vỡ vụn của Đạt Phổ Quỷ Trùng, trực tiếp chém giết thành một đống bụi mịn.

Khi Đạt Phổ Quỷ Trùng chết đến cả thân thể cũng biến mất, mới triệt để ngăn chặn được năng lực phục sinh của loại côn trùng quỷ dị này.

"Xem ra Đạt Phổ Quỷ Trùng, tuy sở hữu năng lực phục sinh tái sinh, nhưng chỉ cần triệt để nghiền nát thân thể của chúng thành bụi mịn, loại năng lực quỷ dị này, cũng không đáng kể." Nhìn thấy cảnh này, Sở Thanh mới thở ra một hơi dài, trên mặt lộ ra một nụ cười.

"Nhưng không thể không nói, năng lực của Đạt Phổ Quỷ Trùng quả thật thần kỳ, lát nữa sau khi dọn sạch những con côn trùng này, cũng có thể bắt một ít để lại mang về." Sở Quan Kỳ mỉm cười nói.

Ông ông ông… Cùng lúc đó, vì động tĩnh vừa rồi, lúc này trong cả không gian hang động, những con Đạt Phổ Quỷ Trùng dày đặc vốn đang ngủ say, đã hoàn toàn tỉnh lại.

Trong chốc lát, vô số ánh sáng xanh lóe lên, vô số Đạt Phổ Quỷ Trùng trực tiếp ồ ạt lao về phía mọi người.

"Giết!" "Giết!" "Giết!" "…" Đối mặt với sự tấn công của bầy Đạt Phổ Quỷ Trùng, Phong Thập Nhất lập tức dẫn theo những thành viên hộ vệ gia tộc còn lại, lao về phía trước.

Ông ông ông… Phụt!

Phụt!

Phụt!

Trong chốc lát, vô số đao khí bắn ra bay múa, sức mạnh sát phạt đáng sợ cuốn qua cả không gian hang động.

Lượng lớn Đạt Phổ Quỷ Trùng, trực tiếp trước mặt đao khí sắc bén lẫm liệt đó, bị nghiền nát thành bụi mịn, sau đó triệt để biến mất.

Năng lực của những con Đạt Phổ Quỷ Trùng này tuy khá thần kỳ,

nhưng trước mặt sức mạnh tuyệt đối, cũng không có chút tác dụng nào.

Trước, sau không đến mười mấy phút, tất cả Đạt Phổ Quỷ Trùng trong không gian hang động, đã bị chém giết sạch sẽ, chỉ còn lại khoảng trăm con cuối cùng.

Sau đó chỉ thấy Sở Thanh vung tay, hơn mười cái bình lưu ly xuất hiện giữa không trung.

Một luồng lực lượng vô hình, trực tiếp giam cầm hơn trăm con Đạt Phổ Quỷ Trùng giữa không trung, sau đó được bỏ vào từng cái bình lưu ly.

Khi nắp đậy lại, Sở Thanh vung tay, trực tiếp thu những thứ này vào nhẫn không gian.

"Vô vị!" Sở Cửu Chiến vẻ mặt không biểu cảm lắc đầu, sau đó nhìn về phía tòa Cửu Tầng Yêu Lâu hùng vĩ phía trước.

"Đi thôi!" "Chúng ta cũng nên gặp gỡ vị đó trong Cửu Tầng Yêu Lâu rồi." Nói xong, Sở Cửu Chiến liền thẳng bước về phía Cửu Tầng Yêu Lâu.

Mọi người thấy vậy, cũng lập tức vội vàng đi theo.

Khi mọi người đẩy cửa gỗ, bước vào bên trong yêu lâu, lại phát hiện tầng thứ nhất cũng không có gì, cho nên liền theo cầu thang, một mạch đi lên trên.

Tầng thứ hai, tầng thứ ba, tầng thứ tư… cũng không có gì khác biệt so với tầng dưới, ngoài lớp bụi dày, chính là một khoảng không trống rỗng.

Đến tầng thứ sáu, mới xuất hiện một số đồ cổ minh khí của Ma Quốc.

Đối với những đồ cổ minh khí này, đám người Phong Thập Nhất, trực tiếp thu chúng vào túi trữ vật.

Ở tầng thứ tám, mọi người mới phát hiện, ở chỗ cầu thang, lại có một số vệ sĩ giống như khôi lỗi.

Rõ ràng là để bảo vệ vị ở tầng thứ chín đó.

Thực lực của những khôi lỗi này đối với người bình thường không yếu, nhưng đối với đám người Sở Cửu Chiến, cũng không khác gì con kiến, dễ dàng bị trấn áp.

Khi mọi người lên đến tầng thứ chín, mới phát hiện, trong không gian của cả tầng thứ chín yêu lâu, chính giữa lại đặt một chiếc quan tài toàn thân làm bằng vàng.

Bên cạnh quan tài vàng, cuộn mình một con rắn quái màu đen khổng lồ.

Con rắn quái màu đen này dài khoảng hai mươi mét, vảy rắn phảng phất như từng khối mai giáp đặc biệt, trông vô cùng cứng rắn, trên đó thậm chí còn lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

Đặc biệt là trên đầu con rắn quái, còn mọc một cái u thịt khổng lồ, trông vô cùng dữ tợn.

Con rắn quái này không phải thứ gì khác, chính là loại rắn đặc biệt chuyên thuộc về Ma Quốc, Tịnh Kiến A Hàm!

Nhưng rõ ràng, con này tuyệt đối là vương giả trong loài Tịnh Kiến A Hàm, đồng thời cũng là một đầu dị thú ít nhất đã sống hai ba ngàn năm.

Nó tuy yên tĩnh cuộn mình ở đó, nhưng mọi người lại có thể cảm nhận rõ ràng, một luồng khí tức hung lệ ngút trời, từ trên người đối phương tỏa ra.

Đối mặt với con Tịnh Kiến A Hàm chi vương này, mọi người tuy kinh ngạc, nhưng cũng không quá để ý.

Tuy thực lực của con dị thú đã sống mấy ngàn năm này không yếu, nhưng đối với họ, cũng không đáng kể.

Dưới sự vây giết liên thủ của đám thành viên hộ vệ gia tộc Phong Thập Nhất, Tịnh Kiến A Hàm chi vương trực tiếp chết không thể chết hơn.

Đồng thời, quan tài vàng trực tiếp nổ tung, một thân hình tay cầm quyền trượng hình rắn vàng, đầu đội vương miện vàng, thân mặc trường bào tơ vàng, trực tiếp lơ lửng từ trong quan tài vàng xuất hiện.

Thân ảnh đó… chính là một vị Quỷ Mẫu của Ma Quốc năm xưa.

Vị Quỷ Mẫu của Ma Quốc này đã sớm tử vong, nhưng hiện tại lại hóa thành một loại tồn tại giữa tống tử và âm khôi, tuy không có ý thức năm xưa, nhưng một thân thực lực lại vô cùng phi phàm.

Nhưng theo sau Sở Thanh ra tay, vị Quỷ Mẫu này trực tiếp bị nghiền nát, chỉ tiếc là Vô Giới Yêu Đồng của Quỷ Mẫu, theo sau cái chết của nhục thân, không thể sử dụng lại được.

Khiến mọi người trong lòng khá thất vọng, rốt cuộc họ chuẩn bị mượn Vô Giới Yêu Đồng của Quỷ Mẫu, để thăm dò hư thực của không gian ảo.

Sau khi mọi nguy hiểm trong Cửu Tầng Yêu Lâu bị dọn sạch, mọi người không trực tiếp rời đi, mà bắt đầu dựng trại ở đây, định ở đây tu luyện một thời gian.

Rốt cuộc, âm khí, sát khí ở đây vô cùng nồng đậm, cũng có thể khiến tu vi của mọi người, lại tăng lên một chút.

Theo thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua mười ngày… … Tứ Cửu Thành!

Cổng ga xe lửa, một đoàn người chậm rãi từ trong ga đi ra.

Người đứng đầu, thân hình cao ráo, khí chất siêu phàm thoát tục, dung mạo càng tuấn tú đến cực điểm, hắn bên trong mặc đồ bó sát màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng đen cổ điển, trên đó thêu hoa văn mây lành màu vàng.

Người này chỉ cần đứng ở đó, liền như ngọn đèn sáng trong đêm tối, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người qua lại.

Người này không ai khác, chính là Sở Kiêu vừa mới đến Tứ Cửu Thành.

Lần này đến Tứ Cửu Thành, tự nhiên không phải một mình, có mấy tộc nhân trẻ tuổi của Sở gia, cùng với hai đội thành viên hộ vệ gia tộc.

Đồng thời, trong Cửu Môn, Tề Thiết Chủy cũng đi theo.

Còn những người khác của Cửu Môn, không phải không đi được, thì là có chuyện khác, căn bản không có thời gian.

Cũng chỉ có Tề Thiết Chủy, cả ngày không có việc gì làm, cộng thêm biết Sở Kiêu muốn tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, liền tự đề cử mình đi theo.

Chương 201

"Tộc trưởng!" Lúc này, một giọng nói cung kính, từ không xa truyền đến.

Chỉ thấy phía trước không xa, một thanh niên đang nhanh chóng đi tới, phía sau hắn là một nhóm nam tử thân hình khỏe mạnh, mặc đồ bó sát màu đen.

Ba tháng sau!

Trong đại viện Sở phủ tại thành Thường Sa!

Sở Kiêu đang khoanh chân ngồi ngay ngắn trên giường, hai mắt nhắm hờ, chìm sâu vào tu luyện.

Theo một vệt tử khí lan tỏa nơi chân trời, kim ô dâng lên từ phía đông, Sở Kiêu mới từ từ mở mắt.

"Rốt cuộc vẫn còn kém một chút..." Sở Kiêu khẽ than một tiếng, chậm rãi lắc đầu.

Kể từ hai tháng trước, sau trận chiến với Viễn Cổ Xà Thần ở sa mạc Taklamakan, tu luyện của hắn đã đột phá, bước vào Thất giai.

Hơn nữa, trận chiến đó đã chém giết linh hồn Xà Thần, triệt để thôn phệ nó, khiến tu vi của hắn thậm chí tăng vọt lên Thất giai đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đột phá Bát giai chi cảnh.

Nhưng hai tháng qua, tu vi của hắn lại không có chút đột phá nào, cuối cùng vẫn kém một chút.

Dù sao thì, tu vi càng về sau, muốn đột phá dù chỉ một tiểu cảnh giới cũng cực kỳ khó khăn.

Ban đầu, nếu không nhờ trận chiến với Viễn Cổ Xà Thần, hắn

cũng không thể nào trực tiếp bước vào Thất giai được.

"Ba tháng rồi… Nhiệm vụ tấn cấp gia tộc chắc cũng sắp hoàn thành rồi!" Sở Kiêu hai mắt híp lại, trong lòng thầm tính toán.

Kể từ lần trước đến thành Tứ Cửu, tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đến nay đã trôi qua ba tháng.

Trong ba tháng này, đã xảy ra không ít chuyện.

Chuyến đi thành Tứ Cửu, Sở Kiêu đã chính thức ra mắt trước mặt các thế lực lớn của Đại Việt tại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hơn nữa, với thực lực áp đảo tuyệt đối, hắn đã thắp sáng bảy ngọn thiên đăng, thành công giành được bảy món đồ đấu giá quý giá nhất.

Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, xương rồng Hoàng Hà, long châu Hoàng Hà, ba thứ này đương nhiên nằm trong số đó.

Phải nói rằng, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ không hổ là chìa khóa mở Thanh Đồng Môn, trên đó ẩn chứa lực lượng khí vận cực kỳ khủng bố, thậm chí bên trong nó lại thật sự có thể triệu hồi âm binh.

Loại âm binh này không giống như âm binh trong thần thoại truyền thuyết, mà là một loại âm binh hoàn toàn do âm sát chi khí ngưng tụ thành, không có nhiều ý thức của bản thân.

Thậm chí số lượng âm binh cũng có hạn, tối đa không quá một ngàn.

Ngược lại thực lực của đám âm binh này không tệ, bình quân đều có cảnh giới tương đương võ sĩ.

Nhưng đám âm binh này đối với hắn mà nói, căn bản không có tác dụng gì lớn, có điều nếu luyện chế lại một lần, có lẽ sẽ là một món bảo vật không tồi.

Xương rồng và long châu Hoàng Hà cũng không phải là rồng thật sự, mà là xương rồng và long châu của một loại giao long do huyết mạch dị thú phản tổ thuế biến thành.

Hai thứ này cũng ẩn chứa không ít Khí vận điểm, nhưng sức mạnh bản thân của giao long đã chẳng còn lại bao nhiêu, ngược lại được giao cho tộc nhân mang đi thôn phệ luyện hóa, khiến cho mấy người Sở Sơn Hùng trực tiếp đột phá, bước vào Tứ giai sơ kỳ.

Trong thời gian đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, vì chuyện thắp bảy ngọn thiên đăng, Sở Kiêu lại có hôn ước với đại tiểu thư Doãn Tân Nguyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đối với chuyện này, hắn tự nhiên không phản đối.

Dù sao, đối với Doãn Tân Nguyệt, hắn cũng khá có hứng thú, cũng là một giai nhân hiếm có trên đời.

Sau khi trở về thành Thường Sa, Doãn Tân Nguyệt cũng theo về, và đã thành công hoàn hôn cách đây không lâu, trở thành tứ phu nhân.

Sau khi buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm kết thúc, Sở Kiêu liền trực tiếp đến Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc Taklamakan.

Chỉ vì, mấy người Sở Cửu Chiến, Sở Quan Kỳ không những đã tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành mà còn gặp phải nguy hiểm chưa từng có.

Tinh Tuyệt Nữ Vương kia vậy mà thật sự chưa chết hẳn, tuy chỉ còn lại một linh hồn, nhưng thực lực của nàng ta hoàn toàn không thua kém Hiến Vương năm xưa.

Nếu không phải Sở Kiêu kịp thời đến, e rằng nhóm người Sở Cửu Chiến đã thật sự bỏ mạng trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng dù vậy, nhóm người Sở Cửu Chiến không ai không bị trọng thương, thậm chí cả đội Hộ vệ quân của gia tộc cũng chết mất

mấy người.

Phải nói rằng, Tinh Tuyệt Nữ Vương quả thật phi phàm, dung mạo cực kỳ diễm lệ, chỉ tiếc là đôi bên không chết không thôi, nên hắn cũng chỉ có thể xuống tay hạ sát.

Ngược lại Sở Cửu Chiến, trong trận chiến đó đã thành công đột phá Tứ giai, ngay cả Chá Cô Tiêu cũng thật sự bước vào cảnh giới Đại tông sư.

Sau khi chém giết Tinh Tuyệt Nữ Vương, Sở Kiêu đích thân đến Vô Để Quỷ Động xem xét một phen, quả nhiên phát hiện ra hài cốt của Xà Thần, và linh hồn Xà Thần cũng đã tỉnh lại từ giấc ngủ say.

Nếu không phải Xà Thần chỉ còn lại linh hồn, thực lực của nó tối đa chỉ có thể sánh với Bát giai đỉnh phong, thì Sở Kiêu muốn chém giết và thôn phệ linh hồn Xà Thần cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Sau khi thành công chém giết Xà Thần, đối với hài cốt thân thể của Xà Thần, hắn tự nhiên không thể bỏ qua, dù sao trên đó không chỉ ẩn chứa lượng lớn Khí vận điểm, mà hài cốt Xà Thần bất kể là dùng để luyện khí hay cho mục đích khác, đều là thứ đồ ghê gớm.

Sau khi từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, thời gian chậm rãi trôi đi, chẳng mấy chốc đã qua hai tháng, cho đến tận bây giờ.

Hai tháng qua, thế lực của Sở gia không ngừng mở rộng, tu vi của tộc nhân cũng tăng trưởng nhanh chóng.

Vì không ít tộc nhân đam mê đổ đấu, hắn đã trực tiếp thông báo cho tộc nhân về một số ngôi mộ lớn nguy hiểm.

Như Lỗ Vương Mộ, mộ thuyền đắm dưới đáy biển, Xa Quốc Mộ, Long Lĩnh Mê Quật, Côn Luân Thần Cung, Vân Thiên Cung, Nam Hải Quy Khư… Những ngôi mộ này, đối với Sở Kiêu bây giờ mà nói, căn bản không đáng kể, nhưng đối với không ít tộc nhân, lại là một nơi

rèn luyện không tồi.

Hai tháng qua, tộc nhân tự tổ chức đội, về cơ bản đã thông quan thành công những ngôi mộ này.

Ngoài việc mang về không ít cổ vật minh khí, còn có không ít vật quý giá.

Như cây Thần thụ Thanh đồng cao mấy trăm mét, thậm chí cả bốn bùa một gương của đỉnh Quy Khư cũng đã thu thập đủ.

Sau khi từ các cuộc đổ đấu trở về, tu vi của không ít tộc nhân đều ít nhiều được đề thăng.

Trong thời gian này, Sở Kiêu còn đặc biệt đi đến Trường Bạch Sơn một lần, dù sao thì Thanh Đồng Môn kia liên quan đến chung cực, Sở Kiêu thật sự có chút không yên tâm để tộc nhân vào Thanh Đồng Môn.

Về phần cái gọi là chung cực, khi Sở Kiêu bước vào Thanh Đồng Môn mới thật sự biết được mọi chuyện.

Phía sau Thanh Đồng Môn kia, lại là một vị cổ thần đã vẫn lạc.

Cổ thần Kỳ Lân!

Huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia chính là bắt nguồn từ cổ thần Kỳ Lân!

Chỉ có điều cổ thần Kỳ Lân cũng giống như Viễn Cổ Xà Thần, thân thể đã vẫn lạc, linh hồn cũng bị trọng thương, Sở Kiêu không tốn chút sức lực nào đã trấn áp luyện hóa nó, chỉ tiếc là vẫn không khiến tu vi của hắn đột phá Bát giai.

Thời gian hai tháng trôi qua, những ngôi mộ lớn nguy hiểm mà hắn biết trong thế giới này, tộc nhân Sở gia về cơ bản đều đã đi qua.

Chỉ có một số ít nơi như Địa Tiên Thôn, Xà chiểu chi địa của Tây

Vương Mẫu, tộc nhân vẫn chưa đến.

Dù sao thì, những nơi đó, với thực lực hiện tại của tộc nhân Sở gia, chưa chắc có thể an toàn trở về.

Về phần hắn, thì đối với những thứ này không có hứng thú lắm, tu vi đạt đến Thất giai đỉnh phong, chiến lực bình thường có thể một đòn diệt quốc, chiến lực phi thường có thể làm vỡ nát mảng lục địa, nhờ vào Trấn Tộc Thần Khí của Sở gia, còn có thể đánh nổ một hành tinh.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn mất hứng thú với những ngôi mộ này.

Về phần ân oán giữa Uông gia và Trương gia, cũng như chuyện của Tây Vương Mẫu và tiên tổ của Phong gia, hắn cũng không có hứng thú.

Nếu có tộc nhân Sở gia cảm thấy thú vị, muốn tham gia, đó cũng là chuyện của tộc nhân.

Về phần vị Trương Khởi Linh được xem là chân thần tại nhân gian kia, lại phảng phất như đã biến mất khỏi thế gian.

Ngoài những chuyện này ra, Trần Ngọc Lâu hiện đã bắt đầu xuất binh ra ngoài Sơn Hải Quan, chỉ chờ Đại Việt thống nhất, sẽ triệt để mở ra cuộc chiến với bọn chân ngắn.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" Sở Kiêu hoàn hồn, thầm nói với hệ thống.

"Đinh, đang mở…" Vù!

Theo tiếng hệ thống vừa dứt, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, tức thì xuất hiện trước mắt hắn. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Thất giai đỉnh phong 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (2.9%), Tổ Vu Cường Lương (2.9%) 【Đẳng cấp】: 1 【Tộc nhân】: 298 【Tộc nhân Nhất giai】: 100 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân Nhị giai】: 79

người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân Tam giai】: 16 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân Tứ giai】: 4 (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Huyết mạch Đại Vu】: Sở Sơn Hùng (Đại vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại vu Vũ Sư) (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Công pháp】: Thái Âm Tiên Kinh (Đệ nhất trọng), Nhân Tiên Võ Đạo… 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh… 【Đan pháp】: Sơ cấp Luyện đan thuật 【Khí pháp】: Sơ cấp Luyện khí thuật 【Trận pháp】: Sơ cấp Trận pháp 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc gia Cơ quan thuật, Công Thâu gia Cơ quan thuật… 【Thế lực】: Gia tộc đỉnh cấp Đại Việt 【Hộ vệ quân】: 5 vạn (giới hạn 5 vạn) 【Trạng thái】: Gia tộc hưng thịnh 【Tổ địa gia tộc】: Cấp 3 (0/100 vạn) 【Trấn tộc thần khí】: Bất Hủ Thiên Bia 【Gia tộc điểm】: 40 vạn 【Khí vận điểm】: 3500 vạn "Chà chà… Hơn ba mươi triệu Khí vận điểm, nếu toàn bộ đổi thành Gia tộc điểm, chẳng phải bây giờ Gia tộc điểm của ta đã gần bốn triệu sao?" Nhìn vào bảng thông tin gia tộc hiện tại, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu cười.

Nhiệm vụ tấn cấp gia tộc hiện nay về cơ bản cũng sắp hoàn thành, tộc nhân Tam giai đã đạt 16 người, tộc nhân Tứ giai cũng đã đạt 4 người.

Bốn người này là những tồn tại mạnh nhất trong cả Sở gia, ngoại trừ hắn.

Chính là Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng, Sở Trường Dịch, Sở Khứ Tà!

Sở gia cũng đã trở thành gia tộc đệ nhất Đại Việt đúng với tên gọi.

Chỉ có số lượng tộc nhân, vẫn còn thiếu hai người nữa mới đủ ba trăm.

Nhưng gần đây trong tộc có mấy vị đang mang thai, chậm nhất là một tháng nữa sẽ sinh.

Khi đó, số lượng tộc nhân chắc chắn sẽ đột phá ngưỡng ba trăm.

Cùng với việc số lượng tộc nhân đột phá ba trăm, điều kiện nhiệm vụ tấn cấp gia tộc sẽ hoàn toàn đạt được.

Hắn có một dự cảm, lần tấn cấp gia tộc này, sẽ có sự thay đổi trời long đất lở.

Cũng chính vì vậy, hắn mới giữ lại hơn ba mươi triệu Khí vận điểm kia, sợ rằng đến lúc cần dùng, Gia tộc điểm trên người lại không đủ.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu vung tay thu lại bảng thông tin gia tộc, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phòng.

Chương 202

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói máy móc lạnh lùng bỗng vang lên trong đầu hắn.

"Đinh, chúc mừng Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ tấn cấp gia tộc, có bắt đầu tấn cấp ngay bây giờ không?" Hử?

Sở Kiêu nhướng mày, nhiệm vụ tấn cấp đã hoàn thành rồi sao?

Chẳng lẽ trong tộc có thai phụ lúc này đã sinh hạ hai tộc nhân?

"Đinh, xin Ký chủ chú ý, sau lần tấn cấp gia tộc này, Sở gia do Ký chủ lãnh đạo sẽ chính thức bước lên con đường vô lượng chư thiên, xin Ký chủ cẩn thận lựa chọn có bắt đầu tấn thăng đẳng cấp gia tộc ngay bây giờ không." Nghe giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu, Sở Kiêu khẽ nhíu mày.

Chính thức bước lên con đường vô lượng chư thiên?

Ý gì đây?

Chẳng lẽ sau khi đẳng cấp gia tộc tấn thăng lần này, sẽ có năng lực đi đến các thế giới khác?

Nghĩ đến đây, hai mắt Sở Kiêu tức thì híp lại.

Chư thiên vô lượng, nhiều như cát sông Hằng… Ngoài chư thiên ra, liệu có tồn tại thế giới khác không?

Một khi bước vào thế giới khác, sẽ xảy ra chuyện gì?

Thế giới đầu tiên mà Sở gia đến, sẽ là một thế giới như thế nào?

Tuy trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng Sở Kiêu lại càng thêm phấn khích!

Ở thế giới này, Sở gia đã có thể xem là triệt để vô địch, bản thân

Sở Kiêu lại càng là vô địch tuyệt đối.

Ngay cả cổ thần mà với thực lực hiện tại của hắn cũng có thể trấn áp, chỉ có thế giới khác mới có thể khiến hắn càng thêm hứng thú.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu hít sâu một hơi, trầm giọng nói với hệ thống: "Bắt đầu tấn cấp!" "Đinh, gia tộc đang trong quá trình tấn cấp, thời gian tấn cấp lần này là một tháng." ...

Một tháng sau… "Đinh, chúc mừng Ký chủ, gia tộc tấn cấp thành công, đạt đến gia tộc cấp 2." "Đinh, chúc mừng Ký chủ nhận được Gói Quà Lớn Tấn Thăng Gia Tộc cấp 2, Ký chủ có muốn mở không?!" Trong đại viện Sở phủ, tại một lương đình, Sở Kiêu đang uống trà bỗng nghe thấy tiếng hệ thống truyền đến trong đầu, trong mắt tức thì lóe lên một tia kinh hỉ.

Một tháng rồi… Trọn vẹn một tháng, Sở Kiêu không lúc nào không mong chờ gia tộc tấn cấp thành công.

Bây giờ gia tộc đã chính thức tấn thăng lên cấp 2, làm sao có thể không vui mừng?

"Mở Gói Quà Lớn Tấn Thăng Gia Tộc cấp 2!" Sở Kiêu hoàn hồn, lập tức thầm nói với hệ thống.

"Đinh, đang mở Gói Quà Lớn Tấn Thăng Gia Tộc cấp 2…" "Đinh, chúc mừng Ký chủ nhận được một tòa Chư Thiên Chi Môn, một kiện Trấn Tộc Thần Khí, một lần cơ hội thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu." Hử?

"Hết rồi sao?" Nghe tiếng hệ thống trong đầu im bặt hồi lâu, Sở Kiêu tức thì nhíu mày.

"Hệ thống, trong gói quà tấn cấp gia tộc lần này, chỉ có ba thứ thôi sao?" "Đinh, một tòa Chư Thiên Chi Môn đã là bảo vật quý giá nhất của Ký chủ." Có lẽ nghe được lời của Sở Kiêu, giọng nói của hệ

thống lại vang lên.

"..." "Chư Thiên Chi Môn…" Hai mắt Sở Kiêu không khỏi khẽ híp lại.

Trong ba thứ này, Trấn Tộc Thần Khí và một lần cơ hội thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu, hắn đều biết.

Trấn Tộc Thần Khí hiện tại của Sở gia là Bất Hủ Thiên Bia, chẳng phải được mở ra từ Gói Quà Lớn Tấn Thăng Gia Tộc cấp 1 sao?

Trấn Tộc Thần Khí uy lực vô cùng, là vật trấn tộc tuyệt đối của hắn, thậm chí cả Sở gia.

Đối với việc có thêm một Trấn Tộc Thần Khí nữa, Sở Kiêu trong lòng tự nhiên vui mừng.

Một lần cơ hội thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu, có lẽ sẽ giúp hắn thức tỉnh thêm một loại huyết mạch Tổ Vu nữa.

Khi đó, hắn sẽ mang trong mình huyết mạch của ba vị Đại Tổ Vu.

Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, hắn có thể tập hợp đủ huyết mạch của mười hai Tổ Vu, thậm chí trực tiếp dung hợp, thuế biến thành huyết mạch Bàn Cổ?

Chỉ có Chư Thiên Chi Môn kia, theo nghĩa mặt chữ thì hắn cũng có thể hiểu được, rõ ràng là một món vô thượng bảo vật liên quan đến việc đi đến chư thiên.

Nhưng cụ thể là chuyện gì, phải xem xét kỹ lưỡng một phen. 【Chư Thiên Chi Môn】: Chư Thiên Chi Môn chuyên thuộc về Sở thị gia tộc, có thể cho phép người của Sở thị gia tộc đi đến các thế giới chư thiên, tiêu hao Gia tộc điểm để ngẫu nhiên mở ra thế giới chư thiên, sau khi mở ra có thể cố định vĩnh viễn, Gia tộc điểm tiêu hao càng nhiều, thực lực thế giới được mở ra càng mạnh. (Chú thích: Gia

tộc điểm tiêu hao để mở Chư Thiên Chi Môn: một vạn, mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn…) Nhìn vào thông tin giới thiệu chi tiết của hệ thống về Chư Thiên Chi Môn, trong mắt Sở Kiêu tức thì lóe lên một tia tinh quang.

Chư Thiên Chi Môn chuyên thuộc về Sở gia, ý là ngoài người Sở gia ra, những người khác căn bản không thể sử dụng Chư Thiên Chi Môn?

Người của Sở gia, không chỉ bao gồm tộc nhân Sở gia, mà còn có Hộ vệ quân của Sở gia.

Về phần các thế lực phụ thuộc của Sở gia, có thể thông qua Chư Thiên Chi Môn hay không, hắn lại không chắc chắn.

Nhưng, Chư Thiên Chi Môn quả thật đến đúng lúc.

Thế giới Đạo Mộ hiện tại, đối với cả Sở gia đã là vô địch, cũng đã đến lúc bước vào các thế giới chư thiên khác rồi.

Tiêu hao Gia tộc điểm là có thể ngẫu nhiên mở ra thế giới khác, Gia tộc điểm tiêu hao càng nhiều, thực lực của thế giới đó càng mạnh.

Các thế giới chư thiên, từ thấp đến cao đại khái có thể phân thành: tiểu thế giới, trung thế giới, đại thế giới, tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới, đại thiên thế giới… Về phần đa nguyên vũ trụ, vô hạn đa nguyên vũ trụ, đó chẳng qua chỉ là một cách gọi khác của những thế giới này mà thôi.

Nhưng những thế giới có thể đạt đến đa nguyên vũ trụ, đẳng cấp thế giới tuyệt đối không thấp hơn trung thiên thế giới, vô hạn đa nguyên vũ trụ càng có thể sánh ngang với đại thiên thế giới.

Thế giới Đạo Mộ này quả thật khá đặc thù, bản thân đẳng cấp của thế giới này cũng chỉ là trung thế giới mà thôi.

Nhưng vì sự tồn tại của cổ thần, lại cứng rắn nâng đẳng cấp thế

giới lên thành đại thế giới.

Thậm chí trong các đại thế giới, cũng thuộc loại đỉnh cấp nhất.

Từ đó có thể thấy, thực lực của cổ thần thật không yếu, ngay cả đẳng cấp thế giới của cái tên chơi lửa nào đó, và hai gã hay động một chút là Đại Hoang Tù Thiên Chỉ, cũng tối đa chỉ là bán bộ tiểu thiên thế giới.

Thậm chí dù sau khi phi thăng, cái gọi là đại thiên thế giới cũng chỉ là tên gọi như vậy mà thôi, xét về đẳng cấp thế giới tuyệt đối không đạt đến đại thiên thế giới.

Có thể thấy, đẳng cấp của thế giới Đạo Mộ này, thật không yếu!

Nhưng thế giới Đạo Mộ này, ngoài Trái Đất ra, trong vũ trụ không có hành tinh nào khác có sự sống.

Tức là, cả vũ trụ chỉ có Trái Đất là hành tinh duy nhất có dấu hiệu sự sống, cũng chính vì vậy, hắn mới nói thế giới này cực kỳ đặc thù.

"Chà chà… Xem ra cần phải thử nghiệm một phen, xem tiêu hao bao nhiêu Gia tộc điểm thì đẳng cấp thế giới được mở ra sẽ đạt đến mức độ nào." Nghĩ đến đây, Sở Kiêu trong lòng không khỏi thầm mong đợi.

"Đinh, xin Ký chủ xác định ngoại hình của Trấn Tộc Thần Khí!" Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của hắn về Chư Thiên Chi Môn.

"Ngoại hình của Trấn Tộc Thần Khí mới sao…" Hai mắt Sở Kiêu híp lại, Trấn Tộc Thần Khí trước kia là Bất Hủ Thiên Bia, Trấn Tộc Thần Khí mới này cũng nên đổi một ngoại hình mới.

"Hệ thống, xác định ngoại hình của Trấn Tộc Thần Khí mới lần này là hình chuông, có thể đặt tên là 【Vĩnh Hằng Chi Chung】." Sau một hồi trầm tư, Sở Kiêu trầm giọng nói với hệ thống.

Sở gia trong tương lai, phải bất hủ vĩnh hằng!

Đã có Bất Hủ Thiên Bia, vậy thì Trấn Tộc Thần Khí lần này, sẽ lấy vĩnh hằng làm tên.

"Đinh, Vĩnh Hằng Chi Chung đã xác định xong, Ký chủ có thể triệu hồi Trấn Tộc Thần Khí 【Vĩnh Hằng Chi Chung】 bất cứ lúc nào!" "Đinh, Ký chủ có muốn thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu mới ngay lập tức không!" "Tạm thời không!" Sở Kiêu lắc đầu, sau đó thân hình lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ, cả người tiến vào tổ địa gia tộc, trên đỉnh vách đá sau núi.

Lần này thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu mới, hắn định thử xem có thể nhân cơ hội này trực tiếp đột phá bước vào Bát giai chi cảnh không.

Có lẽ lúc đó động tĩnh sẽ quá lớn, nếu gây ra tổn hại lớn cho thành Thường Sa, thì có chút được không bù mất.

"Hệ thống, bắt đầu thức tỉnh huyết mạch Tổ Vu!" Sở Kiêu khoanh chân ngồi trên tảng đá bát quái, trầm giọng nói với hệ thống.

"Đinh, đang lựa chọn huyết mạch Tổ Vu…" "Đinh, chúc mừng Ký chủ nhận được Đông phương Mộc chi Tổ Vu Cú Mang, huyết mạch Tổ Vu đang trong quá trình thức tỉnh…" Theo tiếng hệ thống vừa dứt, bên trong cơ thể Sở Kiêu tức thì xuất hiện một luồng năng lượng mạnh mẽ.

Luồng năng lượng này từ yếu đến mạnh, và tràn đầy sức sống vô hạn.

Theo từng tia khí tức từ người Sở Kiêu lan ra, cỏ cây trên mặt đất gần đó nhanh chóng bắt đầu sinh trưởng.

Hơn nữa, lấy hắn làm trung tâm, không ngừng lan rộng ra xa… Oành!

Rắc rắc… Kèm theo một tiếng động như sấm rền vang lên từ trong cơ thể Sở Kiêu, bên trong thân thể hắn còn truyền ra những tiếng vang như rang đậu.

Một luồng sinh mệnh lực nồng đậm bùng phát từ trong cơ thể hắn, đến nỗi lấy hắn làm trung tâm, trong phạm vi mấy dặm, hoa cỏ cây cối sinh trưởng điên cuồng.

Thậm chí, luồng sinh mệnh lực này còn không ngừng lan rộng ra xa hơn.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cả ngọn núi sau đã trở nên chim hót hoa nở, sinh khí dạt dào.

Đồng thời, áo trên của Sở Kiêu còn trực tiếp nổ tung, trên lưng hiện lên hình xăm của Tổ Vu Chúc Dung và Cường Lương, ngay cả trên lồng ngực cũng hiện ra một hình xăm Tổ Vu mới.

Chính là Đông phương Mộc chi Tổ Vu Cú Mang!

Ông ông ông… Cùng lúc đó, khi Sở Kiêu thức tỉnh lực lượng huyết mạch của Tổ Vu Cú Mang, và mức độ thức tỉnh huyết mạch không ngừng tăng lên, uy áp khí tức trên người hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thời gian trôi qua từng chút một, chẳng mấy chốc đã qua nửa tháng.

Ầm ầm ầm… Một ngày nọ, từ trong cơ thể Sở Kiêu đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức kinh thiên động địa, uy áp kinh người bao trùm cả trăm dặm.

Ngay cả hư không cũng không ngừng kêu ông ông, không gian rung chuyển, phảng phất như có thể vì uy áp của luồng khí tức này mà triệt để sụp đổ vỡ nát bất cứ lúc nào.

Giờ khắc này, nhờ vào lực lượng thức tỉnh huyết mạch của Tổ Vu

Cú Mang, Sở Kiêu đã chính thức đột phá, bước vào Bát giai chi cảnh.

Ngay cả ba huyết mạch Tổ Vu cũng trực tiếp thức tỉnh đến mức 3%.

Chương 203

Vừa vào Bát giai, tu vi của Sở Kiêu lại có sự thay đổi trời long đất lở.

Nếu như, chiến lực trước kia chỉ có thể trấn áp Cửu giai đỉnh phong, vậy thì hiện tại, cho dù là cường giả Thập giai, hắn cũng có thể trấn áp được.

Từ đó có thể thấy, thực lực của Sở Kiêu hiện tại đã mạnh mẽ đến mức độ nào.

"Hù ~" Theo tu vi đột phá, Sở Kiêu cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong tu luyện, khi hai mắt từ từ mở ra, trong con ngươi tức thì lóe lên một tia kim quang chói lọi.

"Bát giai!" "Sức mạnh của Bát giai!" Cảm nhận được sức mạnh khủng bố trong cơ thể so với trước kia mạnh hơn ít nhất gấp mười, thậm chí mấy chục lần, khóe miệng Sở Kiêu bất giác cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

"Tu vi hiện tại đã đột phá, vậy thì cũng nên thử nghiệm một phen, mở ra thế giới mới!" Sở Kiêu thấp giọng lẩm bẩm, không biết chợt nghĩ đến điều gì, vung tay một cái, trên bầu trời bỗng hiện ra một chiếc chuông cổ màu hỗn độn.

Chiếc chuông cổ này trông cực kỳ cổ xưa và uy nghi, trên thân thỉnh thoảng hiện ra một vệt thần quang nhàn nhạt.

"Đi!" Sở Kiêu vung tay phải, chiếc chuông cổ màu hỗn độn kia trực tiếp hóa thành một luồng sáng, rơi xuống bên ngoài từ đường của Sở gia, đặt song song với Bất Hủ Thiên Bia.

Chiếc chuông cổ màu hỗn độn này không phải vật gì khác, chính là

Trấn Tộc Thần Khí mới của Sở gia, Vĩnh Hằng Chi Chung!

"Hệ thống, Chư Thiên Chi Môn có thể cụ thể hóa ra không?" "Đinh, Ký chủ, vị cách của Chư Thiên Chi Môn thật sự quá cao, tạm thời không thể cụ thể hóa, nhưng Ký chủ có thể cụ thể hóa hình chiếu của Chư Thiên Chi Môn, đặt nó trong không gian tổ địa gia tộc." Nghe giọng nói của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu như có điều suy nghĩ gật đầu.

Vị cách của Chư Thiên Chi Môn cực cao, điểm này hắn tự nhiên không nghi ngờ.

Nhưng đã có thể cụ thể hóa hình chiếu của nó, thì cũng có thể đặt trong tổ địa gia tộc, để cho tất cả tộc nhân của Sở thị gia tộc đều có thể hiểu rõ mọi chuyện.

"Hệ thống, trước tiên tiêu hao cho ta một vạn Gia tộc điểm, ngẫu nhiên mở ra một phương thế giới mới." Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Sở Kiêu chậm rãi nói với hệ thống.

Chư Thiên Chi Môn tiêu hao Gia tộc điểm là có thể ngẫu nhiên mở ra thế giới mới.

Chỉ là Gia tộc điểm tiêu hao càng nhiều, thực lực của thế giới mới được mở ra càng mạnh, đẳng cấp cũng càng cao.

Trước tiên xem thế giới được mở ra bằng một vạn Gia tộc điểm rốt cuộc ở tầng thứ nào, sau này cũng sẽ dễ hiểu hơn.

"Đinh, đã khấu trừ một vạn Gia tộc điểm, đang mở ra thế giới mới…" "Đinh, đã bắt được tọa độ thế giới mới, đang xây dựng thông đạo thế giới…" "Đinh, chúc mừng Ký chủ mở ra tiểu thế giới võ hiệp 【Ỷ Thiên】!" Khi nghe lời hệ thống nói, trong mắt Sở Kiêu tức thì lóe lên một tia kinh ngạc.

Ỷ Thiên?

Chẳng lẽ là thế giới Ỷ Thiên Đồ Long Ký mà hắn biết?

Hệ thống nói là một tiểu thế giới võ hiệp, lại tên là Ỷ Thiên, xem ra thật sự là thế giới mà hắn nghĩ.

Nếu thế giới này thật sự là Ỷ Thiên, dường như đối với Sở gia cũng không có trợ giúp gì lớn?

Thế giới này, người mạnh nhất cũng chỉ là Trương Tam Phong của Võ Đang, và Trương Vô Kỵ thời hậu kỳ mà thôi.

Với võ lực của hai người họ, e rằng tối đa cũng chỉ có thể sánh với Nhất giai trung hậu kỳ, thậm chí chưa chắc đã bằng.

Nhưng, tiêu hao một vạn Gia tộc điểm, thế giới có thể mở ra đều là đẳng cấp như thế giới Ỷ Thiên, có sai sót gì không?

Trong lòng nghĩ vậy, Sở Kiêu không nhịn được lại nói với hệ thống: "Hệ thống, lại tiêu hai vạn Gia tộc điểm, mở ra hai thế giới mới." "Đinh, đã khấu trừ hai vạn Gia tộc điểm, đang bắt tọa độ thế giới mới." "Đinh, đã bắt được tọa độ thế giới mới, đang thiết lập thông đạo thế giới…" "Đinh, thông đạo thế giới đã thiết lập xong, chúc mừng Ký chủ mở ra tiểu thế giới võ hiệp 【Thần Điêu】, tiểu thế giới quốc thuật 【Long Xà】…" Hử?

Nghe lời hệ thống nói, Sở Kiêu tức thì nhướng mày.

Thế giới Thần Điêu không nói, hẳn là dòng thời gian một trăm năm trước của thế giới Ỷ Thiên, còn tiểu thế giới quốc thuật 【Long Xà】 kia, chẳng lẽ là thế giới của Vương Siêu?

Bối cảnh thời gian của thế giới này, dường như là hiện đại?

Quốc thuật của thế giới này, dường như cũng không có khác biệt gì lớn so với thế giới Đạo Mộ.

Đẳng cấp tu luyện đều là Minh kình, Ám kình, Hóa kình, Đan kình,

Cương kình, và Đả phá hư không kiến thần bất hoại.

Nhưng hắn nhớ trong tương lai của thế giới này, có những tồn tại khủng bố có thể phá diệt tinh hà, trấn áp một phương vũ trụ.

Trong vũ trụ đó có không biết bao nhiêu cường giả vô thượng đã sống không biết bao nhiêu kỷ nguyên, đẳng cấp thế giới ít nhất cũng phải sánh với một phương trung thiên thế giới đỉnh cấp, thậm chí là đại thiên thế giới mới đúng.

Trong hệ thống, thế giới Long Xà chỉ là một tiểu thế giới quốc thuật?

"Đinh, Ký chủ, thế giới 【Long Xà】 chỉ liên quan đến Trái Đất, không tồn tại những cường giả khác trong vũ trụ, tuy có liên quan đến thế giới tương lai trong ký ức của Ký chủ, nhưng về bản chất lại có sự khác biệt." Khi Sở Kiêu đang suy nghĩ, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

"Chỉ là thế giới 【Long Xà】 thôi sao?" Sở Kiêu hiểu ra gật đầu, nếu chỉ như vậy, thì thế giới 【Long Xà】 này, đối với Sở gia hiện tại, dường như cũng không có trợ giúp gì lớn?

"Đinh, Ký chủ thực ra không cần phải như vậy, nếu Ký chủ cảm thấy đẳng cấp của thế giới được mở ra quá thấp, hoàn toàn có thể tiêu hao Gia tộc điểm để dung hợp một vài thế giới lại với nhau, như vậy đẳng cấp thế giới sẽ tiếp tục được đề thăng.

Ví dụ như nếu Ký chủ dung hợp mấy tiểu thế giới võ hiệp lại với nhau, thế giới đó rất có khả năng sẽ thuế biến thành trung thế giới, thậm chí là đại thế giới.

Cường giả trong thế giới đó, thực lực cũng sẽ tăng vọt, và trong thế giới đó cũng sẽ sinh ra nhiều thiên tài địa bảo hơn." Ồ?

Dung hợp các thế giới khác nhau, cưỡng ép nâng cao đẳng cấp thế

giới?

Sở Kiêu nghe vậy, trong mắt tức thì sáng lên.

Nếu dung hợp một lượng lớn thế giới võ hiệp, chẳng phải thực lực của thế giới võ hiệp đó có thể sánh ngang với tiên thần sao?

Nhưng phải dung hợp bao nhiêu thế giới cùng loại hình, mới có thể khiến cho cường giả trong các thế giới võ hiệp như Ỷ Thiên, Thần Điêu có thể sánh ngang với tiên thần?

Sở Kiêu bất đắc dĩ lắc đầu… "Chà chà… Nếu thật sự như vậy, một khi nhiều thế giới võ hiệp dung hợp lại, vậy thì rất có khả năng đẳng cấp võ lực của thế giới đó sẽ được nâng lên cấp cao võ, thậm chí siêu vũ, tiên võ." Nghe lời hệ thống nói, trong mắt Sở Kiêu không khỏi lóe lên một tia sáng.

Phải biết rằng, thế giới cao võ thật sự, đẳng cấp võ lực của nó tuyệt đối không thấp, xa không phải là những tiểu thế giới võ hiệp có thể so sánh được.

Thậm chí có cường giả có thể làm được việc bổ núi chặn sông, đạp không mà đi cũng tuyệt đối không phải là không thể.

Thế giới cấp siêu vũ, tiên võ, càng là võ đạo thông thần thật sự, hái sao bắt nguyệt cũng dễ như trở bàn tay.

Thế giới mạnh mẽ như vậy, cho dù là một số thế giới tu tiên, huyền huyễn, e rằng cũng không thể so sánh được.

Cổ thần trong thế giới Đạo Mộ có lẽ thật sự mạnh mẽ, nhưng so với những tồn tại đó, còn kém không chỉ một chút.

Cho dù Sở Kiêu hiện tại bước vào thế giới cấp tiên võ, e rằng cũng không dám xưng là vô địch.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu càng ngày càng có hứng thú với việc dung hợp

nhiều thế giới sơ cấp.

"Hệ thống, chuyển toàn bộ Khí vận điểm của ta thành Gia tộc điểm." Sở Kiêu trầm giọng nói với hệ thống.

"Đinh, đang quy đổi… Quy đổi thành công!" "Quy đổi thành công rồi sao… Trước đó ta có hơn ba mươi triệu Khí vận điểm, sau khi chuyển thành Gia tộc điểm thì được hơn ba triệu, cộng thêm số Gia tộc điểm ta có từ trước, bây giờ Gia tộc điểm trên người ta đã gần ngưỡng bốn triệu." "Hệ thống, tiêu cho ta hai mươi vạn Gia tộc điểm, mở liên tục hai mươi thế giới, và lại tiêu ba mươi vạn Gia tộc điểm, mở liên tục sáu thế giới." Hai mươi vạn Gia tộc điểm, mở liên tục hai mươi thế giới, mỗi thế giới tiêu hao một vạn Gia tộc điểm.

Hai mươi thế giới này, đẳng cấp chắc chắn cũng giống như các tiểu thế giới Ỷ Thiên, Thần Điêu, Long Xà trước đó.

Một vạn Gia tộc điểm chỉ có thể mở ra thế giới ở đẳng cấp này, hắn muốn xem xem, năm vạn Gia tộc điểm sẽ mở ra thế giới đạt đến tầng thứ nào.

Nghĩ vậy, ánh mắt mong đợi trong mắt Sở Kiêu không khỏi trở nên nồng đậm hơn.

"Đinh, đã khấu trừ năm mươi vạn Gia tộc điểm, đang bắt tọa độ thế giới… Bắt thành công." "Đinh, đang xây dựng thông đạo thế giới… Thông đạo thế giới đã xây dựng thành công!" "Đinh, chúc mừng Ký chủ mở ra mười tiểu thế giới võ hiệp 【Xạ Điêu】, 【Thiên Long】, 【Tiếu Ngạo】, 【Tiêu Thập Nhất Lang】, 【Tuyệt Đại Song Kiêu】, 【Viên Nguyệt Loan Đao】, 【Đa Tình Kiếm Khách】, 【Sở Lưu Hương Truyền Kỳ】, 【Thiên Nhai Minh Nguyệt Đao】, 【Tam Thiếu Gia Đích Kiếm】" "Đinh, chúc mừng Ký chủ mở ra mười tiểu thế giới thông thường 【Danh Nghĩa】, 【Ngã Chủ Trầm Phù】, 【Bạch Dạ】, 【Cuồng Tiêu】, 【Tảo Hắc Phong

Bạo】, 【Trầm Mặc Chân Tướng】, 【Phá Băng Hành Động】, 【Đặc Nhất】, 【Đặc Nhị】, 【Đặc Tam】." "Đinh, chúc mừng Ký chủ mở ra sáu trung thế giới võ hiệp 【Đại Đường Song Long】, 【Phúc Vũ Phiên Vân】, 【Thiên Hạ Đệ Nhất】, 【Thần Châu Kỳ Hiệp】, 【Thùy Thị Anh Hùng】, 【Khánh Dư Niên】." Hử?

Nghe hệ thống lần lượt đọc tên từng thế giới trong đầu, trong mắt Sở Kiêu bất giác lộ ra vài phần kỳ quái.

Mười tiểu thế giới võ hiệp kia hắn có thể hiểu, sáu trung thế giới võ hiệp cũng hiểu.

Dù sao thì tầng thứ võ lực của sáu trung thế giới võ hiệp này quả thật mạnh hơn những tiểu thế giới võ hiệp kia không ít.

Nhưng mười tiểu thế giới thông thường kia là sao?

Không phải là loạt phim đặc chủng binh, chống tội phạm, phá án sao.

Những tiểu thế giới thông thường này, đối với Sở gia dường như không có tác dụng gì?

Cho dù trong những thế giới thông thường này, những nhân vật liên quan thậm chí đã đạt đến trình độ tiến bộ vượt bậc, nhưng thế giới thông thường cuối cùng vẫn là thế giới thông thường, không có bất kỳ sức mạnh siêu phàm nào, thì có ích gì cho Sở gia?

Sở Kiêu có chút bất đắc dĩ lắc đầu, mười tiểu thế giới thông thường này tạm thời chỉ có thể gác lại, tập trung sự chú ý vào mười sáu thế giới võ hiệp kia.

"Hệ thống, nếu ta dung hợp toàn bộ mười sáu thế giới võ hiệp lại với nhau, đẳng cấp của thế giới mới sẽ được nâng lên đến mức độ nào?" Sở Kiêu trong lòng có chút tò mò hỏi.

"Đinh, nếu Ký chủ chọn dung hợp mười sáu thế giới võ hiệp,

đẳng cấp thế giới ít nhất cũng sẽ là trung thế giới đỉnh cấp, thậm chí có xác suất đạt đến đại thế giới." "Chỉ có xác suất đạt đến đại thế giới?" Sở Kiêu nghe vậy, tức thì nhíu mày: "Hệ thống, trước tiên nói cho ta biết, giới hạn võ lực của trung thế giới mạnh đến đâu, giới hạn võ lực của đại thế giới lại mạnh đến đâu?" "Đinh, hồi đáp Ký chủ, cùng một đẳng cấp thế giới, giới hạn võ lực không cố định, có những thế giới tuy đẳng cấp giống nhau, nhưng cường giả bên trong thế giới lại có thể không giống nhau.

Ví dụ như trung thế giới đỉnh cấp, giới hạn võ lực thấp nhất cũng là Tứ giai, thậm chí có khả năng đạt đến Ngũ giai và Lục giai.

Đại thế giới có giới hạn võ lực thấp nhất cũng là Ngũ, Lục giai, cao nhất thậm chí có khả năng đạt đến Bát giai, Cửu giai, thậm chí là Thập giai cũng không phải là không thể." Nghe lời hệ thống, hai mắt Sở Kiêu không khỏi híp lại, nếu như lời hệ thống nói, vậy thì mười sáu thế giới võ hiệp dung hợp lại với nhau, tầng thứ võ lực của thế giới đó ít nhất cũng sẽ đạt đến Tứ giai.

Nhưng đối với Sở gia mà nói, độ khó dường như cũng không lớn lắm.

Dù sao thì, Sở thị gia tộc hiện tại, cường giả Tứ giai đã có bốn người, cường giả Tam giai cũng không ít.

Tộc nhân mang trong mình huyết mạch Vu tộc, lại tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, tự nhiên có thể vượt cấp đối địch.

Nếu hắn đoán không sai, những thế giới võ hiệp này, phần lớn chiến lực đỉnh tiêm đều cơ bản không xuất thế.

Tức là, một thế giới có giới hạn võ lực là Tứ giai, có khả năng cường giả Tứ giai căn bản không quan tâm thế sự, cường giả mạnh nhất trên danh nghĩa có lẽ chỉ có Tam giai.

Như vậy, cho dù dung hợp mười sáu thế giới võ hiệp, đối với việc rèn luyện và trợ giúp tộc nhân Sở gia, cũng không lớn lắm.

"Xem ra… phải mở thêm vài thế giới nữa mới được." Sở Kiêu thấp giọng lẩm bẩm, sau đó lại nói với hệ thống: "Hệ thống, lại tiêu cho ta hai mươi vạn Gia tộc điểm, mở ra bốn trung thế giới." "Đinh, đã khấu trừ hai mươi vạn Gia tộc điểm, đang bắt tọa độ thế giới… Bắt thành công." "Đinh, đang xây dựng thông đạo thế giới… Xây dựng thành công!" "Đinh, chúc mừng Ký chủ mở ra ba trung thế giới võ hiệp 【Tuyết Trung】, 【Thiếu Bạch】, 【Tần Thì】." "Đinh, chúc mừng Ký chủ mở ra trung thế giới đô thị võ hiệp 【Nhất Nhân Chi Hạ】." "Lại là bốn trung thế giới võ hiệp, không ngờ trong đó lại có thế giới Nhất Nhân Chi Hạ." Nghe kết quả mà hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày.

Tầng thứ võ lực của thế giới này không thấp, những người khác thì không nói, chủ yếu là sự chênh lệch giữa vị Lão Thiên Sư kia và những người khác quá lớn.

Nhưng thế giới này, thật không dễ dung hợp với các thế giới võ hiệp khác.

Chương 204

Chỉ có ba trung thế giới võ hiệp còn lại, có thể dung hợp với các thế giới võ hiệp khác.

"Hệ thống, dung hợp mười chín thế giới võ hiệp lại với nhau, cần tiêu hao bao nhiêu Gia tộc điểm?" "Đinh, hồi đáp Ký chủ, mỗi lần dung hợp một tiểu thế giới cần tiêu hao một vạn Gia tộc điểm, một trung thế giới cần tiêu hao năm vạn Gia tộc điểm." Dung hợp một tiểu thế giới, một vạn Gia tộc điểm?

Dung hợp một trung thế giới, năm vạn Gia tộc điểm?

Tức là, việc dung hợp thế giới cũng tiêu hao số Gia tộc điểm tương đương với việc mở ra thế giới đó?

Dung hợp mười tiểu thế giới, là mười vạn Gia tộc điểm.

Dung hợp chín trung thế giới, lại cần bốn mươi lăm vạn Gia tộc điểm.

Mười chín thế giới muốn dung hợp, phải tiêu hao năm mươi lăm vạn Gia tộc điểm.

"Chà… Dường như có chút không đáng!" Sở Kiêu nhíu mày, năm mươi lăm vạn Gia tộc điểm đã đủ để mở thêm mười một trung thế giới nữa rồi.

Ngay cả đại thế giới, chắc cũng có thể mở được rồi chứ?

"Đinh, Ký chủ, muốn mở ra thế giới đẳng cấp đại thế giới, ít nhất cũng cần tiêu hao hai mươi vạn Gia tộc điểm, và thế giới đó có lẽ chỉ là đại thế giới sơ cấp nhất, khi Ký chủ mở thế giới, nên cẩn thận lựa chọn." Hử?

Thấp nhất cũng cần hai mươi vạn Gia tộc điểm?

Đại thế giới sơ cấp nhất?

Sở Kiêu vẻ mặt kinh ngạc, nếu vậy thì chẳng phải đại thế giới đỉnh cấp nhất, phải tiêu hao năm mươi vạn, một triệu Gia tộc điểm sao?

Chắc không đến mức đó chứ?

Cùng là đại thế giới, sự chênh lệch giữa hai loại lại lớn đến vậy?

Sở Kiêu trong lòng kinh ngạc, không khỏi im lặng một chút, nhưng sau một lúc, liền trầm giọng nói với hệ thống: "Hệ thống, tiêu cho ta một triệu Gia tộc điểm, mở ra hai phương thế giới, trong đó một thế giới tiêu hao hai mươi vạn Gia tộc điểm, thế giới còn lại tiêu hao tám mươi vạn Gia tộc điểm, ta muốn xem xem cái gọi là đại thế giới rốt cuộc là thế giới ở tầng thứ nào, sự chênh lệch lại xa đến đâu." "Đinh, đã khấu trừ một triệu Gia tộc điểm, đang bắt tọa độ thế giới… Bắt thành công!" "Đinh, đang xây dựng thông đạo thế giới… Xây dựng thành công." "Đinh, chúc mừng Ký chủ mở ra đại thế giới võ huyền 【Đại Phụng】!" "Đinh, chúc mừng Ký chủ mở ra đại thế giới huyền huyễn 【Đấu Khí】!" 【Chú ý: Thế giới Đấu Khí từng là một phương tiểu thiên thế giới, sau đó từ tiểu thiên thế giới rơi xuống, nhưng cho dù như vậy, cũng là đại thế giới đỉnh cấp, thậm chí có thể coi là bán bộ tiểu thiên thế giới, thế giới này còn liên thông với một phương thế giới rộng lớn và mạnh mẽ hơn, Ký chủ nên cẩn thận hành sự.】 Nghe giọng nói truyền đến từ hệ thống trong đầu, cũng như thông tin về hai phương thế giới mới được mở ra, đồng tử Sở Kiêu co lại, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Thật không ngờ, thế giới mới mở ra lần này lại là 【Đại Phụng】 và 【Đấu Khí】.

Tầng thứ võ lực của hai phương thế giới này quả thật không phải là trung thế giới có thể so sánh được.

Đặc biệt là thế giới 【Đấu Khí】, hệ thống lại chỉ ra rằng nó từng là một phương tiểu thiên thế giới, sau đó vì một số nguyên nhân mà đẳng cấp thế giới bị rơi xuống.

Nhưng cho dù như vậy, đó cũng là đại thế giới đỉnh cấp, thậm chí có thể gọi là bán bộ tiểu thiên thế giới.

Nếu hắn nhớ không lầm, cường giả mạnh nhất của thế giới đó là Đấu Đế, nhưng từ sau thời viễn cổ, đã không còn ai có thể đạt đến cảnh giới này nữa.

Tức là, khi có Đấu Đế, thế giới đó là tiểu thiên thế giới, bây giờ vì không ai có thể bước vào cảnh giới Đấu Đế, nên vị cách thế giới mới bị rơi xuống.

Cùng là đại thế giới, cường độ của thế giới này quả thật mạnh hơn Đại Phụng.

Nếu theo như hắn hiểu, cái gọi là cường giả Đấu Đế, tuyệt đối không yếu hơn Cửu giai, thậm chí Thập giai cũng chưa chắc.

Phía trên thế giới này, còn liên thông với một phương thế giới mạnh mẽ hơn.

Đẳng cấp của thế giới đó, theo Sở Kiêu thấy, tuyệt đối không thấp hơn trung thiên thế giới, thậm chí là trung thiên thế giới đỉnh cấp nhất.

"Chà chà… Hai mươi vạn và tám mươi vạn Gia tộc điểm, đại thế giới được mở ra quả thật chênh lệch không ít." Sở Kiêu lắc đầu cười, cũng không biết mười chín thế giới võ hiệp kia dung hợp lại với nhau, có thể đột phá đẳng cấp đại thế giới hay không, nếu có thể thì cũng không lỗ.

Sau khi trầm mặc suy nghĩ kỹ càng, Sở Kiêu cuối cùng cũng nói với hệ thống: "Hệ thống, tiêu hao năm mươi lăm vạn Gia tộc điểm, dung hợp mười chín thế giới võ hiệp kia đi." ...

“Đinh, đã khấu trừ năm mươi lăm vạn Gia tộc điểm, đang tiến hành dung hợp thế giới…” Theo tiếng hệ thống vừa dứt, trong cõi u minh, tại nơi không biết trong biển hỗn độn vô tận, từng thế giới một đang cực tốc phá vỡ bức tường thế giới, bắt đầu dung hợp với nhau.

“Đinh, bối cảnh thế giới mới đang được tạo dựng…” “Đinh, thiên địa của thế giới mới đang được quy hoạch lại…” “Đinh, dòng thời gian của thế giới mới đang được điều chỉnh lại…” “…” “Đinh, mười chín thế giới võ hiệp đã dung hợp xong, đẳng cấp của thế giới này là võ hiệp dung hợp đại thế giới.” Nghe giọng nói truyền đến từ hệ thống trong đầu, trong mắt Sở Kiêu tức thì lóe lên một tia tinh quang.

Võ hiệp đại thế giới!

Tức là, giới hạn võ lực của thế giới này, thấp nhất cũng ở Tứ giai, Ngũ giai, thậm chí còn mạnh hơn?

“Đinh, hồi đáp Ký chủ, giới hạn võ lực của võ hiệp dung hợp đại thế giới là Thất giai!” Thất giai?

Nghe lời hệ thống nói, trên mặt Sở Kiêu tức thì lộ ra một tia vui mừng.

Võ hiệp dung hợp đại thế giới Thất giai, võ lực trị e rằng không thấp hơn Đại Phụng rồi nhỉ?

Thậm chí hai bên rốt cuộc bên nào mạnh bên nào yếu, thật sự chưa chắc.

“Lần này mở ra thế giới mới và dung hợp thế giới, tổng cộng đã tiêu hao 228 vạn Gia tộc điểm, tức là bây giờ ta còn lại tổng cộng 162 vạn Gia tộc điểm.” Sở Kiêu thấp giọng tự nhủ, sau đó bước một bước, trực tiếp xuất hiện trên bầu trời.

“Cũng đã đến lúc nâng cấp đẳng cấp không gian tổ địa gia tộc một lần nữa.” “Hệ thống, tiêu hao 100 vạn Gia tộc điểm, thăng cấp không

gian tổ địa gia tộc!" Sở Kiêu trầm giọng nói với hệ thống.

"Đinh, đã khấu trừ 100 vạn Gia tộc điểm, đang thăng cấp…" Ông ông ông… Theo tiếng hệ thống vừa dứt, toàn bộ không gian tổ địa gia tộc tức thì bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Thiên địa đang cực tốc mở rộng, suối nhỏ hóa thành sông ngòi, sông ngòi hóa thành đại giang.

Từng ngọn núi bắt đầu mọc cao vút, hoa cỏ cây cối đang nhanh chóng sinh trưởng.

Linh khí giữa trời đất cũng như phát điên, bắt đầu nhanh chóng trở nên nồng đậm hơn.

Ngay cả những con vật ban đầu chỉ mới sinh ra chút linh trí, lúc này cũng trực tiếp khai mở linh trí, thậm chí bắt đầu phản tổ, có được bản năng tu luyện thổ nạp thiên địa linh khí.

Mạch khoáng linh thạch ban đầu, phẩm chất cũng trực tiếp được nâng lên một đẳng cấp lớn, sinh ra linh thạch thượng phẩm.

Hơn nữa, những nơi khác cũng sinh ra từng mạch khoáng linh thạch.

Toàn bộ quá trình thăng cấp không gian tổ địa gia tộc không kéo dài quá lâu.

Cùng với việc không gian tổ địa không ngừng mở rộng, cuối cùng diện tích lục địa đã được cố định ở mức năm mươi triệu km vuông.

Không gian tổ địa rộng lớn như vậy, quả thật còn lớn hơn cả Đại Việt gấp năm, sáu lần.

Cảm nhận được sự thay đổi của không gian tổ địa gia tộc hiện tại, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười.

Sự thay đổi của không gian tổ địa vừa rồi, một đám tộc nhân Sở

gia tự nhiên cũng cảm nhận được, nhưng đã có kinh nghiệm mấy lần trước, nên cũng không quá để ý.

Bởi vì họ biết rằng, tộc trưởng của mình đang nâng cấp không gian tổ địa.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc của ta." Nhìn vào lục địa của không gian tổ địa bên dưới, Sở Kiêu sau đó nói với hệ thống.

"Đinh, đang mở…" Vù!

Theo tiếng hệ thống vừa dứt, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, tức thì xuất hiện trước mắt Sở Kiêu. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Bát giai sơ kỳ 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (3%), Tổ Vu Cường Lương (3%), Tổ Vu Cú Mang (3%) 【Đẳng cấp】: 2 【Tộc nhân】: 301 【Tộc nhân Nhất giai】: 100 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân Nhị giai】: 79 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân Tam giai】: 16 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Tộc nhân Tứ giai】: 4 người (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Huyết mạch Đại Vu】: Sở Sơn Hùng (Đại vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại vu Vũ Sư) (có thể nhấn để xem chi tiết) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Công pháp】: Thái Âm Tiên Kinh (Đệ nhất trọng), Nhân Tiên Võ Đạo… 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh… 【Đan pháp】: Sơ cấp Luyện đan thuật 【Khí pháp】: Sơ cấp Luyện khí thuật 【Trận pháp】: Sơ cấp Trận pháp 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc gia Cơ quan thuật, Công Thâu gia Cơ quan thuật… 【Thế lực】: Sơ nhập chư thiên 【Hộ vệ quân】: 5 vạn (giới hạn 5 vạn) 【Trạng thái】: Gia tộc phồn vinh chưa từng có

【Tổ địa gia tộc】: 4 (0/1000 vạn) 【Trấn tộc thần khí】: Bất Hủ Thiên Bia, Vĩnh Hằng Chi Chung 【Chư Thiên Chi Môn】: Đại thế giới Đấu Khí, Đại thế giới Đại Phụng, Đại thế giới Võ hiệp, Trung thế giới Nhất Nhân, Tiểu thế giới Long Xà, Danh Nghĩa, Trầm Phù… 【Gia tộc điểm】: 62 vạn 【Khí vận điểm】: 0 "Chà…" Nhìn vào bảng thông tin gia tộc hiện tại, Sở Kiêu không khỏi tặc lưỡi.

Hiện tại, hắn một thân tu vi đã bước vào Bát giai, mang trong mình ba huyết mạch Tổ Vu, và đều đã nâng nồng độ huyết mạch lên 3%.

Xét về chiến lực, đủ để trấn áp Cửu giai, đối địch với cường giả Thập giai.

Cả Sở thị gia tộc cũng đang trong quá trình phát triển mạnh mẽ.

Lần này Chư Thiên Chi Môn xuất hiện, càng trực tiếp giúp Sở gia có được năng lực đặt chân đến chư thiên.

Đại thế giới Đấu Khí, Đại thế giới Đại Phụng, Đại thế giới Võ hiệp, ba thế giới này tuyệt đối là mục tiêu chính của Sở gia sắp tới.

Về phần các thế giới khác, nếu có tộc nhân có hứng thú, thì cứ đến đó.

Nhưng chỉ trong chốc lát vừa rồi, 390 vạn Gia tộc điểm, bây giờ lại chỉ còn lại 62 vạn Gia tộc điểm.

Gia tộc điểm, dường như thật sự có chút không đủ dùng.

Cũng không biết sau này muốn mở ra tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới, đại thiên thế giới, số Gia tộc điểm cần tiêu hao sẽ đạt đến mức độ khủng khiếp nào.

"Thế giới Đạo Mộ hiện tại về cơ bản đã triệt để vô địch, vậy Khí vận điểm mới nên kiếm ở đâu?" Nghĩ vậy, Sở Kiêu trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh, hồi đáp Ký chủ, mỗi thế giới đều có nhân vật khí vận, chém giết, thu phục cũng có thể nhận được Khí vận điểm.

Hơn nữa, trên những công pháp, thần binh, cho đến khí vận bảo vật, đều có lực lượng khí vận khác nhau, nếu Ký chủ thôn phệ hấp thu, cũng có thể nhận được Khí vận điểm.

Ngoài ra, khi Ký chủ và tộc nhân của Ký chủ bước vào thế giới mới, hệ thống sẽ phát hành nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ cũng có thể trực tiếp nhận được phần thưởng Khí vận điểm.

Đồng thời, tồn tại một số phương pháp khác để nhận được Khí vận điểm, xin Ký chủ tự mình tìm tòi.” Chém giết, thu phục nhân vật khí vận… Công pháp, thần binh, khí vận bảo vật… Có những phương pháp khác cũng có thể nhận được Khí vận điểm?

Nghe lời hệ thống nói, trong mắt Sở Kiêu tức thì lóe lên một tia tinh quang.

Xem ra, Khí vận điểm cuối cùng vẫn liên quan đến nhân vật khí vận, vật phẩm khí vận.

Về phần những phương pháp khác để nhận được Khí vận điểm… Sở Kiêu khẽ trầm tư, cũng không biết quốc vận, và tông môn khí vận có phải là một loại Khí vận điểm không.

Xem ra, chuyện để tộc nhân thành lập tông môn, khai sáng quốc độ có thể bắt đầu chuẩn bị rồi.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu đã quyết định, đợi tộc nhân bước vào thế giới khác, có thể bắt đầu thành lập tông môn và quốc độ.

Bất kể là để nhận được Khí vận điểm, hay vì tương lai, đều là một quyết định không tồi.

Về phần nhiệm vụ thế giới mà hệ thống nói, hắn lại không quá để tâm.

Chỉ dựa vào Khí vận điểm thưởng của hệ thống, muốn phát triển cả Sở thị gia tộc, thì không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

Chương 205

"… Đúng rồi hệ thống, nên làm thế nào để đi đến thế giới khác?" Đột nhiên, Sở Kiêu dường như nghĩ đến điều gì, vội vàng hỏi hệ thống.

"Đinh, Ký chủ có thể trong một ý niệm, khắc ấn ký của Chư Thiên Chi Môn lên thẻ bài gia tộc, người cầm thẻ bài gia tộc sẽ có thể tiến vào thế giới khác." "Hơn nữa, thành viên Hộ vệ quân cần phải được sự đồng ý của tộc nhân gia tộc Ký chủ, cũng có thể cầm thẻ bài vào thế giới khác." "Thẻ bài gia tộc?" Nghe lời hệ thống, Sở Kiêu nhướng mày, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Chỉ trong một ý niệm, bên trong thẻ bài của tất cả tộc nhân Sở gia, tự động ngưng tụ ra một ấn ký hình cánh cửa.

"Ấn ký của Chư Thiên Chi Môn sao…" Sở Kiêu mở mắt, vẻ mặt chợt hiểu ra.

"Bây giờ vạn sự đã chuẩn bị, cũng nên thông báo cho tất cả tộc nhân, triệu tập đại tộc hội, chính thức bước lên con đường chư thiên." "Tất cả tộc nhân, lập tức quay về tổ địa gia tộc, triệu tập đại tộc hội của Sở thị gia tộc!" Trong tâm niệm của Sở Kiêu, một giọng nói như tiếng chuông lớn vang lên, tức thì vang vọng trong đầu tất cả tộc nhân.

Giờ khắc này, bất kể tộc nhân của Sở thị gia tộc đang ở phương nào, đều có thể nghe rõ giọng nói của Sở Kiêu.

Khi nghe giọng nói của Sở Kiêu truyền đến trong đầu, từng tộc nhân của Sở thị gia tộc, không ai không vẻ mặt ngưng trọng.

Giờ khắc này, bất kể tộc nhân Sở thị đang bận gì, đều trực tiếp lựa chọn gác lại, thân hình lóe lên, liền trực tiếp biến mất tại chỗ, trở về không gian tổ địa gia tộc.

Kể từ lần tế tổ sáu năm trước, đây là lần tộc hội thứ hai của Sở thị gia tộc.

Đồng thời, đây cũng là đại tộc hội để Sở thị gia tộc chính thức bước lên con đường chư thiên!! … Không gian tổ địa!

Sáng sớm, hơn ba trăm người của Sở thị gia tộc, từ trên đỉnh núi, trước tiên cử hành một buổi lễ tế tổ long trọng.

Buổi lễ này cũng là lần đầu tiên Sở thị gia tộc cử hành lễ tế tổ trong không gian tổ địa.

Khi buổi lễ tế tổ kết thúc, Sở Kiêu ngồi ở vị trí đầu, sau lưng là từ đường gia tộc và hai đại Trấn Tộc Thần Khí.

Bất Hủ Thiên Bia, Vĩnh Hằng Chi Chung!

Trước mặt hắn là hơn ba trăm tộc nhân Sở thị.

Trong số những tộc nhân này, thậm chí có không ít trẻ sơ sinh đang được các nữ quyến trong tộc bế, cũng có một số trẻ em lớn hơn một chút, đang đứng ở phía sau đám đông, từng người một vẻ mặt vô cùng trang nghiêm.

Đứng ở hàng đầu tiên, tự nhiên là những người có địa vị cao nhất, thực lực mạnh nhất trong Sở thị gia tộc.

Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng, Sở Khứ Tà!

Sở Chấn Long, Sở Chấn Hải, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình, Sở Chiêu Võ… Sở Quan Kỳ, Sở Mục Dã, Sở Ngũ Hành, Sở Thất Dạ, Sở Thanh… "Chư vị, có biết hôm nay ta triệu tập toàn tộc vì chuyện gì không?" Nhìn vào một đám tộc nhân trước mặt, Sở Kiêu vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

"Tộc trưởng, hôm nay không phải là để tế tổ sao?

Nếu không thì còn có chuyện gì khác sao?" Sở Sơn Hùng hồn hậu

cười, có chút không hiểu hỏi.

"Sơn Hùng ca, tộc trưởng đã hỏi như vậy, chắc chắn không chỉ vì tế tổ, tất nhiên còn có chuyện khác." Nghe lời của Sở Sơn Hùng, Sở Quan Kỳ không khỏi đẩy gọng kính vàng, sau đó liếc nhìn Vĩnh Hằng Chi Chung ở không xa, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, mở miệng nói: "Tộc trưởng, trước kia tộc ta chỉ có Bất Hủ Thiên Bia là một Trấn Tộc Thần Khí, bây giờ đột nhiên lại có thêm một Vĩnh Hằng Chi Chung, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này?" Sở Kiêu nghe vậy, không khỏi lắc đầu cười: "Vĩnh Hằng Chi Chung là một Trấn Tộc Thần Khí khác của Sở gia ta, là một trong những át chủ bài trấn tộc của Sở gia ta, chỉ là tuy quan trọng, nhưng lại không có quan hệ gì lớn với việc ta triệu tập hôm nay." "Tộc trưởng, có chuyện gì ngài cứ nói thẳng, toàn bộ tộc nhân của Sở thị gia tộc đều nghe theo sự phân phó của ngài." Sở Cửu Chiến cung kính hành lễ, vẻ mặt trang nghiêm nói.

Sở Kiêu im lặng gật đầu, sau đó cũng không úp mở nữa, vung tay ra sau lưng, đồng thời tâm niệm khẽ động: "Hệ thống, cụ thể hóa hình chiếu của Chư Thiên Chi Môn tại đây." "Đinh, đang hình chiếu…" Vù!

Ngay khoảnh khắc tiếng hệ thống vừa dứt, chỉ thấy trước mặt từ đường gia tộc và hai đại Trấn Tộc Thần Khí, bỗng lóe lên một luồng thần quang màu vàng chói lọi.

Luồng thần quang màu vàng này hóa thành một cột sáng, phóng thẳng lên trời, chỉ thẳng lên chín tầng mây.

Ánh sáng chói lọi đó gần như bao trùm nửa không gian tổ địa, khiến tất cả tộc nhân thậm chí không thể mở mắt.

Cảnh tượng kinh người như vậy, theo lẽ thường, một đám tộc nhân nên kinh hãi, hoảng sợ mới đúng.

Nhưng họ đều hiểu rằng, mọi thứ hẳn là do tộc trưởng của mình

làm ra.

Đối với tộc trưởng, họ tin tưởng vô điều kiện một trăm phần trăm, tộc trưởng đã làm ra chuyện như vậy, tất nhiên có dụng ý của tộc trưởng, tự nhiên sẽ không kinh hãi hay hoảng sợ.

Cùng với luồng thần quang màu vàng chói lọi đó từ từ tan đi, một đám tộc nhân Sở thị cuối cùng cũng nhìn rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy sau lưng tộc trưởng của mình, lúc này đã xuất hiện một cánh cửa.

Cánh cửa này toàn thân cao trăm trượng, rộng mười trượng, trông cực kỳ to lớn, trên thân lóe lên những tia sáng màu vàng.

Khi nhìn thấy cánh cửa màu vàng này, tất cả tộc nhân đều không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, có chút không hiểu nhìn về phía tộc trưởng của mình.

"Nhìn thấy cánh cửa này chưa?" "Nó gọi là Chư Thiên Chi Môn, là vô thượng chí bảo thuộc về Sở thị gia tộc chúng ta." Nhìn vào một đám tộc nhân vẻ mặt kinh ngạc, Sở Kiêu mỉm cười, sau đó đưa tay chỉ vào Chư Thiên Chi Môn, trầm giọng nói với mọi người.

Chư Thiên Chi Môn?

Chư Thiên Chi Môn là thứ gì?

Dường như tộc trưởng của họ rất coi trọng thứ này, được cho là vô thượng chí bảo?

Khi nghe lời của Sở Kiêu, tất cả tộc nhân tuy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn không hiểu.

Nếu đặt ở hậu thế, thời đại Internet bùng nổ, những người đã trải qua vô số tiểu thuyết, cho dù không biết Chư Thiên Chi Môn là thứ gì,

nhưng chỉ cần nghe cái tên cũng có thể đoán ra được phần nào.

Nhưng tộc nhân Sở thị, tuy bây giờ đã bước lên con đường tu hành, thực lực thậm chí không yếu, nhưng cuối cùng vẫn là người của thời Dân quốc.

Cho nên, đối với Chư Thiên Chi Môn, họ có chút không hiểu.

Đối với điều này, Sở Kiêu đã sớm dự liệu, chỉ thấy hắn điểm một ngón tay, trong nháy mắt, từng luồng thần quang bắn ra, trực tiếp rơi vào trán của từng tộc nhân, sau đó dung nhập vào trong đầu.

Để không lãng phí nước bọt, Sở Kiêu trực tiếp lựa chọn truyền thẳng một số thông tin liên quan đến Chư Thiên Chi Môn cho các tộc nhân.

Một đám tộc nhân ánh mắt vô thức đờ đẫn, cẩn thận tiêu hóa những thông tin liên quan đến Chư Thiên Chi Môn trong đầu.

Hồi lâu sau, khi tất cả tộc nhân hoàn hồn, không ai không hai mắt sáng rực, vẻ mặt kích động nhìn chằm chằm vào cánh Chư Thiên Chi Môn đó.

Ngoài thế giới này, còn có thế giới khác!

Thế giới Đạo Mộ mà họ đang ở, không phải là duy nhất.

Cánh Chư Thiên Chi Môn này, lại có thể giúp họ xuyên qua các thế giới khác.

Bảo vật nghịch thiên đến mức nào?

Chẳng trách tộc trưởng nói đây là vô thượng chí bảo của Sở thị gia tộc!

Không phải chí bảo, thì cái gì mới là chí bảo?

“Chư Thiên Chi Môn là vô thượng chí bảo, bản thể của nó ta không thể cụ thể hóa ra trước mặt các người, thứ trước mắt cũng chỉ

là hư ảnh của Chư Thiên Chi Môn, nhưng không ảnh hưởng đến việc sử dụng." "Có Chư Thiên Chi Môn, bước chân của Sở thị gia tộc chúng ta sẽ đặt chân đến từng thế giới khác nhau, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, dấu chân của Sở thị gia tộc chúng ta sẽ đi khắp chư thiên, trở thành gia tộc vĩnh hằng bất hủ. " "Kể từ hôm nay, nếu các người có hứng thú, không ngại có thể đến các thế giới khác xem xem, rèn luyện một chút, phương pháp để đi đến thế giới khác cũng đơn giản, liên lạc với thẻ bài gia tộc trong tay, lúc đó đi qua Chư Thiên Chi Môn là được." Nhìn vào một đám tộc nhân vẫn còn đang trong cơn kinh ngạc, cuồng hỉ, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười, lại từ từ mở miệng nói.

"Tộc trưởng, đi thế giới nào cũng được sao?" Sở Cửu Chiến hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt vui mừng nhìn về phía Sở Kiêu hỏi.

"Về lý thuyết thì đúng là có thể, nhưng bây giờ những thế giới mà Chư Thiên Chi Môn đã kết nối không nhiều, sau này ta sẽ lần lượt mở thêm các thế giới khác, còn về những thế giới đã kết nối hiện tại, các người cứ tập trung tâm thần vào thẻ bài gia tộc là tự nhiên sẽ hiểu." "Ngoài ra, một số thông tin cơ bản về những thế giới này, ta cũng đã khắc lên đó, ai có hứng thú có thể xem một chút." Nghe lời tộc trưởng của mình nói, một đám tộc nhân không thể chờ đợi được nữa, trực tiếp nhắm mắt lại, tập trung tâm thần vào thẻ bài gia tộc.

Quả nhiên, tâm thần vừa vào thẻ bài gia tộc, họ nhanh chóng cảm nhận được rằng mình có thể đi đến các thế giới khác.

Hơn nữa, một số thông tin đại khái về mỗi thế giới đều được khắc trên đó. 【Đại thế giới Đấu Khí】: Tu luyện đấu khí, đại thế giới đỉnh cấp (bán bộ tiểu thiên thế giới), từng là tiểu thiên thế giới bị rơi xuống.

Viễn cổ Bát đại gia tộc, các loại chủng tộc ma thú… Đấu Đế, Đấu

Thánh, Đấu Tôn… 【Đại thế giới Đại Phụng】: Vương triều Đại Phụng, Đạo môn Thiên Địa Nhân tam tông, Phật môn Thiên Vực, Vạn Yêu Quốc, Vu Thần Giáo… Nho Thánh, Đạo Tôn, Cẩu Đà, Cổ Thần, Vu Thần… Viễn cổ thần ma!

Võ phu, đạo tu, nho tu, và hệ thống thuật sĩ độc đáo! 【Võ hiệp dung hợp đại thế giới】: Đại Tần, Đại Tấn, Đại Đường, Nam Bắc Lưỡng Tống, Đại Minh, Bắc Ly, Ly Dương… Chư Tử Bách gia, Phật Đạo Nho tam giáo!

Lưỡng phái lục đạo, Thiền tông Thiếu Lâm, Long Hổ Sơn, Võ Đế Thành, Võ Đang Sơn… 【Trung thế giới Nhất Nhân】: … 【Tiểu thế giới Long Xà】: Chuyên tu quốc thuật!

Thiên phát sát cơ, đấu chuyển tinh di; địa phát sát cơ, long xà khởi lục; nhân phát sát cơ, thiên địa phản phúc! 【Hiện đại đô thị dung hợp thế giới】: … Nhìn vào thông tin đại khái của từng thế giới, tất cả tộc nhân Sở thị đều không khỏi cảm thán.

Thế giới chư thiên, quả thật khiến người ta mê đắm!

Đấu khí huy hoàng, Đại Phụng muôn màu muôn vẻ, võ hiệp dung hợp kinh diễm, hiện đại đô thị dung hợp kỳ dị… "Tộc trưởng!" Đột nhiên, đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ trong đám đông.

Hử?

Sở Kiêu nhướng mày, nhìn về phía giữa đám đông.

Chỉ thấy một thiếu niên khoảng chưa đầy mười sáu tuổi, gương mặt kiên nghị, đang vẻ mặt mong đợi lại cung kính nhìn hắn.

"A Chính, có chuyện gì?" Nhìn vào thiếu niên đó, Sở Kiêu không khỏi mỉm cười hỏi.

Thiếu niên này tên là Sở Chính, cái tên này là do thiếu niên tự đặt.

Cũng thật trùng hợp, Sở Chính năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, kể từ hơn sáu năm trước, sau khi những đứa trẻ của Sở gia bắt đầu đọc sách biết chữ, một bộ phận trẻ em đối với những thứ này căn bản không có hứng thú, chỉ tập trung vào tu luyện, tu luyện và tu luyện; lại có một bộ phận trẻ em, cả ngày nghiên cứu các loại khoa học, cùng với việc dần dần lớn lên, càng tập trung vào việc dung hợp đan, khí, trận tam đạo, kết hợp với cơ quan thuật vào các loại khoa kỹ; ngoài ra, có một số ít trẻ em, cả hai đều vẹn toàn, nhưng trong đó luôn có vài kẻ khác biệt.

Đối với những thứ này đều không có hứng thú lớn, nhưng cũng không đam mê, ngược lại đối với các đế vương tướng lĩnh trong lịch sử lại rất có hứng thú.

Sở Chính chính là một trong số đó!

Đặc biệt thích Đại Tần Thủy Hoàng Đế Doanh Chính, vì thế đã đổi tên mình thành Sở Chính!

Cùng với tuổi tác ngày càng lớn, cậu nhóc này càng thể hiện ra đế vương chi khí.

Chương 206

Cửu Môn Tề Thiết Chủy từng gặp Sở Chính, đã từng nói rằng, trên người cậu có đế vương chi khí, tiềm long nhập uyên, chỉ chờ một ngày bay vút lên trời.

Đối với điều này, Sở Kiêu chỉ cười cười không nói gì.

Bởi vì, trên người Sở Chính có đế vương chi khí, hắn tự nhiên không thể không biết.

Hơn nữa, Sở Chính cũng đã được hắn sớm lựa chọn, là một trong những tộc nhân của Sở gia, sẽ kiến lập vận triều quốc độ ở chư thiên trong tương lai.

Bây giờ Chư Thiên Chi Môn đã xuất hiện, cậu nhóc Sở Chính e rằng cũng không thể kìm nén được nữa.

"Tộc trưởng, con muốn trở thành hoàng đế, trở thành loại đế vương như Thủy Hoàng Đế Doanh Chính, Tấn Vũ Đế Lưu Triệt, Thiên Khả Hãn Lý Thế Dân, thậm chí vượt qua họ, kiến lập một quốc độ vạn thế, vạn vạn thế thật sự!" Trong đám đông, Sở Chính vẻ mặt kiên định, dứt khoát nhìn về phía Sở Kiêu, trầm giọng nói.

Trong lúc nói, toàn thân cậu bất giác bùng phát ra một luồng đế vương chi khí cực kỳ nồng đậm.

Nhìn thấy cảnh này, một đám tộc nhân xung quanh, có người lộ vẻ tán thưởng, vui mừng, có người mày nhíu chặt, im lặng không nói.

"Sở Chính, tiến lên!" Trên mặt Sở Kiêu hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, từ từ mở miệng nói.

"Vâng, tộc trưởng!" Sở Chính nghe vậy, lập tức hô một tiếng, bước ra từ trong đám đông. … "A Chính, ngươi thật sự muốn làm

hoàng đế sao?" Trong không gian tổ địa, trước từ đường gia tộc, Sở Kiêu nhìn Sở Chính trước mặt dù chưa tới mười sáu tuổi nhưng đã vô cùng trầm ổn, không khỏi mỉm cười hỏi.

"Tộc trưởng, từ nhỏ ta đã muốn khai sáng một quốc gia mới chưa từng có.

Nếu không phải ngài nhiều lần căn dặn, nói rằng thế giới này không thích hợp để xuất hiện hoàng đế nữa, ta đã sớm tranh đoạt thiên hạ rồi." "Bây giờ Chư thiên chi môn xuất hiện, ngược lại đã cho ta hy vọng.

Nếu đã có thể đến thế giới khác, vậy ta tự nhiên phải trở thành một bậc thiên cổ đế vương!" Sở Chính ánh mắt kiên định, dứt khoát gật đầu nói.

"Tốt!" "Nếu đã muốn làm hoàng đế, thân là tộc trưởng Sở gia, ta tự nhiên sẽ ủng hộ ngươi." "Nhưng người của Sở gia chúng ta ai cũng như rồng.

Thủy Hoàng Đế Doanh Chính, Kinh Vũ Đế Lưu Triệt... những bậc thiên cổ nhất đế đó quả thực khiến người ta ngưỡng vọng, nhưng mục tiêu của ngươi không thể chỉ trở thành người như vậy, mà phải siêu việt hơn." Nhìn Sở Chính đã quyết tâm làm hoàng đế, Sở Kiêu không khỏi cười nhạt, sau đó vỗ vỗ vai hắn rồi tiếp tục nói: "Lát nữa ta sẽ truyền cho ngươi một phần pháp môn kiến lập vận triều.

Nếu đã muốn khai sáng một quốc gia mới, vậy thì phải kiến lập một quốc gia mới chưa từng có, một quốc gia hoàn toàn do người tu luyện tạo thành, vận triều bất diệt, chủ nhân vận triều, liền có thể vĩnh sinh bất tử!" "Vận triều?" Nghe những lời của Sở Kiêu, trong mắt Sở Chính tức thì loé lên một tia sáng.

Trong công pháp các, hắn từng xem một cuốn sách ghi lại một số thông tin về vận triều.

Trên đó ghi rằng, vận triều mới thực sự ngưng tụ được cả một quốc gia lại làm một.

Không chỉ có thể tăng mạnh tốc độ tu luyện của người dân trong nước, mà còn có thể nâng cấp đẳng cấp của vận triều.

Vương triều, hoàng triều, đế triều, thiên triều, tiên đình... nghĩ đến những thông tin liên quan đến vận triều, trên mặt Sở Chính bất giác lộ ra một nụ cười.

"Tộc trưởng, vậy ngài thấy lần này ta nên đến thế giới nào thì tốt hơn?" "Thế giới nào ư..." Sở Kiêu nghe vậy, hai mắt không khỏi híp lại, sau đó trầm ngâm một lát rồi nói: "Thế giới Đấu Khí và thế giới Đại Phụng đều không quá thích hợp ở giai đoạn hiện tại.

Còn những thế giới nhỏ khác thì lại không giúp ích gì cho việc kiến lập vận triều.

Nếu đã như vậy, ta đề cử ngươi đến Võ hiệp dung hợp đại thế giới trước.

Thế giới này có không ít quốc gia, mà đó đều là những quốc gia từng xuất hiện trong lịch sử.

Như Đại Tần, Đại Kinh, Đại Tùy, Đại Minh!

Thậm chí, cả những danh thần danh tướng đó cũng thực sự tồn tại.

Nếu ngươi có ý, hoàn toàn có thể thu phục, lôi kéo một số văn thần danh tướng về dưới trướng." "Đại Tần...

Đại Kinh...

Đại Tùy...

Đại Minh... văn thần danh tướng..." Nghe lời Sở Kiêu, mắt Sở Chính càng lúc càng sáng.

Nếu thật sự như vậy, Võ hiệp dung hợp đại thế giới quả là một nơi đến không tồi.

Lúc này, chỉ thấy Sở Kiêu liếc nhìn tất cả tộc nhân, sau đó chậm rãi nói: "Lần này Sở thị gia tộc chúng ta đặt chân đến chư thiên, nếu trong quá trình đó có ai muốn kiến lập vận triều, ta thân là tộc trưởng cũng sẽ ủng hộ.

Ngoài vận triều ra, thậm chí có thể thành lập thế lực của riêng mình, bất kể là tông môn hay thế lực khác, Sở gia đều sẽ giúp đỡ.

Nếu thật sự muốn xây dựng thế lực thuộc về mình, mỗi tộc nhân đều có thể nhận được sự trợ giúp của một số gia tộc hộ vệ quân, còn những thứ khác... thì chỉ có thể dựa vào chính các ngươi." Kiến lập vận triều!

Sáng tạo tông môn!

Thế lực của riêng mình...

Nghe những lời của tộc trưởng, tuy đại bộ phận tộc nhân đều không có tâm tư đó, nhưng một số tộc nhân lại lộ ra ánh mắt sáng rực, ra vẻ suy tư.

Sau khi đại tộc hội kết thúc, các tộc nhân lần lượt rời khỏi không gian tổ địa, chuẩn bị thu xếp ổn thỏa rồi chính thức bước vào chư thiên!

Ngay cả Sở Kiêu cũng chuẩn bị hai ngày, định tùy tiện tìm một thế giới để xem thử, xem các thế giới khác trong chư thiên rốt cuộc ra sao.

Thành Thường Sa, đại viện Sở phủ!

Sở Kiêu chắp tay sau lưng, đứng bên ao, sắc mặt hơi thất thần.

Phía sau hắn là Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng, Sở Tùy Phong, Sở Thanh Bình năm người.

“Sao nào, năm người các ngươi định đến thế giới nào xem thử?” Liếc nhẹ mấy người sau lưng, Sở Kiêu mặt không biểu cảm chậm rãi nói.

“Tộc trưởng, ta muốn đến thế giới Đấu Khí xem thử, cái gọi là đấu khí hoa mỹ, ta muốn kiến thức xem rốt cuộc nó thế nào.” “Ta thì ngược lại, ta muốn đến thế giới Đại Phụng quan sát một phen, các loại viễn cổ thần ma, có võ phu, thuật sĩ, đạo tu, đặc sắc như vậy, há chẳng khiến người ta tò mò sao?” “...” Nghe tiếng tranh cãi của mấy người sau lưng, Sở Kiêu không khỏi lắc đầu cười nói: “Thế giới Đấu Khí và Đại Phụng thì tạm thời đừng đến.

Hai đại thế giới đó đều cực kỳ nguy hiểm, với tu vi của các ngươi, ở trong đó kẻ mạnh hơn các ngươi nhiều vô số kể.

Nếu thật sự muốn đi, Võ hiệp dung hợp đại thế giới mới là thế giới thích hợp nhất với các ngươi.

Nhưng dù vậy, tu vi của các ngươi cũng không thể xưng là vô địch, vừa hay có thể rèn luyện một phen, biết đâu có thể nhân cơ hội này đột phá thêm vài cảnh giới.” “Tộc trưởng, vậy ngài có đi cùng chúng ta không?” Sở Cửu Chiến có chút tò mò hỏi.

“Tất nhiên!” “Ta cũng sẽ vào Võ hiệp dung hợp đại thế giới xem thử, nhưng ta đoán sẽ không ở lại quá lâu, rồi sẽ đến thế giới khác, dù sao Võ hiệp dung hợp đại thế giới đối với ta cũng không có trợ giúp quá lớn.” Sở Kiêu gật đầu, sắc mặt bình tĩnh nói.

Trong lòng hắn, hiện tại cũng chỉ có hai thế giới Đại Phụng và Đấu Khí mới có thể giúp tu vi của hắn đột phá lần nữa.

“Tộc trưởng, chúng ta không thể nào đều vào các thế giới khác trong chư thiên được chứ?

Phải để lại mấy tộc nhân ở lại thế giới này, nếu không lỡ gặp

chuyện thì phải làm sao?" Đột nhiên, Sở Tùy Phong lên tiếng.

"Phong ca, chuyện này đơn giản, tùy tiện sắp xếp mấy tộc nhân, lại mang theo một ít gia tộc hộ vệ quân trấn thủ thế giới này, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì." Sở Cửu Chiến ha ha cười, chẳng hề để tâm nói.

"Cũng phải!" "Nếu đã như vậy, vậy quyết định thế đi!" Thời gian trôi nhanh, khi ngày thứ hai đến, không ít tộc nhân trực tiếp thông qua lệnh bài gia tộc, theo Chư thiên chi môn bước vào những thế giới khác nhau.

Trong đó, 【Võ hiệp dung hợp đại thế giới】 là nơi có nhiều tộc nhân tiến vào nhất, ngoài ra cũng không ít tộc nhân vào 【Thế giới Nhất Nhân Chi Hạ】, 【Long Xà tiểu thế giới】, thậm chí có tộc nhân tò mò, muốn xem thế giới dung hợp của 【Hiện đại đô thị】 rốt cuộc là cảnh tượng thế nào.

Cùng lúc đó, vào khoảnh khắc các tộc nhân bước vào những thế giới khác nhau, giọng nói của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu Sở Kiêu.

Nhiệm vụ các thế giới chư thiên được ban bố! ...

Gia tộc tổ địa!

Trên đỉnh một ngọn núi cao đến ngàn trượng, nơi đây mây mù lượn lờ, tiên hạc bay lượn kêu vang, linh khí trời đất xung quanh nồng đậm đến cực điểm, bất cứ ai nhìn thấy cũng chắc chắn cho rằng nơi đây là tiên gia trọng địa.

Sở Kiêu hai tay chắp sau lưng, nhìn ra xa biển mây cuồn cuộn, ánh vàng rực rỡ, quả là một bức tranh đẹp như vẽ.

"Đinh, phát hiện nhiều tộc nhân đã bước vào thế giới chư thiên, hiện bắt đầu ban bố nhiệm vụ thế giới." "Đinh, 【Võ hiệp dung hợp

đại thế giới】 nhiệm vụ ban bố: Nhiệm vụ một: Sáng tạo Sở thị vận triều, thống nhất Võ hiệp dung hợp đại thế giới, nhiệm vụ thành công sẽ nhận được phần thưởng hệ thống.

Nhiệm vụ hai: Sáng tạo Sở thị tiên tông, trở thành tông môn mạnh nhất Võ hiệp dung hợp đại thế giới, nhiệm vụ thành công sẽ nhận được phần thưởng hệ thống.

Nhiệm vụ ba: Chém giết hoặc thu phục tất cả khí vận chi tử (nam/nữ), nhiệm vụ thành công sẽ nhận được phần thưởng hệ thống." "Đinh, 【Thế giới Nhất Nhân Chi Hạ】 nhiệm vụ ban bố: Nhiệm vụ một: Đoạt được Bát Kỳ Kỹ hoàn chỉnh, nhiệm vụ thành công sẽ nhận được phần thưởng hệ thống.

Nhiệm vụ hai: Sáng tạo một thế lực, trở thành mạnh nhất thế giới này, nhiệm vụ thành công sẽ nhận được phần thưởng hệ thống.

Nhiệm vụ ba: Chém giết hoặc thu phục Lão Thiên Sư, nhiệm vụ thành công sẽ nhận được phần thưởng hệ thống." "Đinh, 【Quốc thuật tiểu thế giới】 nhiệm vụ ban bố: Nhiệm vụ một: Đánh bại quần hùng tám phương, trở thành đương thời vô địch, nhiệm vụ thành công sẽ nhận được phần thưởng hệ thống.

Nhiệm vụ hai: Sáng tạo một thế lực, trấn áp hoặc thu phục thiên hạ quần hùng, nhiệm vụ thành công sẽ nhận được phần thưởng hệ thống." "Đinh, 【Hiện đại đô thị dung hợp thế giới】 nhiệm vụ ban bố..." Nghe những thông tin nhiệm vụ thế giới do hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Kiêu không khỏi nhướng mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Bốn thế giới, mỗi thế giới đều ban bố nhiệm vụ.

Thế giới dung hợp đô thị hiện đại tạm không nói, ba thế giới còn lại đều chỉ rõ phải sáng tạo một thế lực, không thể không nói, điều này lại đúng ý hắn.

Dù sao, hắn vốn đã chuẩn bị để tộc nhân sáng tạo các thế lực khác nhau, sau đó mang theo những thế lực này tiến quân vào các thế giới khác trong chư thiên.

Đặc biệt là Võ hiệp dung hợp đại thế giới, sáng tạo vận triều, lập tiên tông, hoàn toàn trùng khớp với ý tưởng ban đầu của hắn.

"Có chút thú vị...

Hầu như mỗi nhiệm vụ sau khi hoàn thành đều có thể nhận được phần thưởng hệ thống, xem ra không lâu nữa, phần thưởng hệ thống có thể nhận đến mỏi tay." Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, trên mặt bất giác lộ ra một nụ cười.

Chương 207

Những nhiệm vụ thế giới do hệ thống ban bố này, hắn không hề cảm thấy tộc nhân của mình không thể hoàn thành.

Với thực lực và thiên phú của tộc nhân Sở thị gia tộc hiện nay, hoàn thành nhiệm vụ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nghĩ vậy, Sở Kiêu tâm niệm vừa động, trực tiếp truyền những nhiệm vụ này thông qua lệnh bài gia tộc cho các tộc nhân ở các thế giới khác nhau.

"Đinh, kích hoạt nhiệm vụ tấn cấp gia tộc mới: Nhiệm vụ một: Túc chủ bước vào thập nhị giai; Nhiệm vụ hai: Ít nhất một vị tộc nhân đạt thất giai, mười vị tộc nhân đạt lục giai, tộc nhân từ tam giai trở lên có một trăm người.

Nhiệm vụ ba: Số lượng tộc nhân đạt một nghìn người!" Nghe tiếng thông báo về nhiệm vụ tấn cấp gia tộc mới đột nhiên vang lên trong đầu, Sở Kiêu sững sờ.

Thật không ngờ, hệ thống lại ban bố nhiệm vụ tấn cấp gia tộc vào lúc này.

Càng khiến hắn không ngờ hơn là, nhiệm vụ tấn cấp gia tộc lần này lại khó khăn hơn trước.

Trong ba nhiệm vụ tấn cấp gia tộc, nhiệm vụ một, tu vi của hắn bước vào thập nhị giai, điểm này hắn không lo lắng.

Dù sao hắn hiện đã có tu vi bát giai, muốn bước vào thập nhị giai chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Ngay cả nhiệm vụ hai cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ có điều, bất kể là nhiệm vụ một hay nhiệm vụ hai, e rằng thời

gian cần bỏ ra sẽ lâu hơn rất nhiều.

Hiện tại, tộc nhân có tu vi mạnh nhất cũng chỉ mới tứ giai, muốn đột phá thất giai, e rằng thời gian cần thiết sẽ không ít hơn trước.

Đặc biệt là nhiệm vụ ba, số lượng gia tộc tộc nhân đạt một nghìn!

Hiện tại, tất cả tộc nhân của Sở thị gia tộc cộng lại cũng chỉ mới suýt soát ba trăm người.

Điều này có nghĩa là còn thiếu bảy trăm người.

Xem ra trong thời gian tới, ngoài việc đốc thúc tộc nhân mau chóng nâng cao tu vi, hắn còn phải đốc thúc tộc nhân mau chóng cưới vợ sinh con, hoặc sinh thêm vài đứa trẻ nữa mới được.

"Nhưng nhiệm vụ tấn cấp gia tộc lần này trong thời gian ngắn cũng không cần vội hoàn thành, hiện tại không ít tộc nhân đã đặt chân đến các thế giới khác trong chư thiên, vậy thì ta cũng nên vào các thế giới khác xem thử." Sở Kiêu thấp giọng tự nhủ, sau đó tâm niệm vừa động.

Vút!

Chỉ thấy trước mặt hắn, một hư ảnh cánh cửa vàng khổng lồ hiện ra từ hư không.

Sở Kiêu bước một bước, thân hình trực tiếp tiến vào trong cánh cửa vàng, sau đó biến mất không thấy. ...

Võ hiệp dung hợp đại thế giới!

Sau khi hệ thống dung hợp gần hai mươi thế giới võ hiệp vừa và nhỏ lại, Võ hiệp dung hợp đại thế giới, bất luận là dòng thời gian, bối cảnh thế giới hay các phương diện khác, đều đã có những thay đổi khác nhau.

Trong đó, diện tích lục địa của toàn bộ Võ hiệp dung hợp đại thế

giới đã trở nên rộng lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Đại địa của toàn thế giới được người đời tôn xưng là Cửu Châu Thiên Địa, tương truyền thời viễn cổ từng tồn tại tiên thần, nhưng sau đó không biết vì sao, tiên thần lần lượt biến mất.

Sau đó nữa, nhân tộc bắt đầu trỗi dậy.

Cùng với những cuộc chinh phạt vô tận, nhân tộc từ bộ lạc đã phát triển thành quốc gia.

Hạ, Thương, Chu...

Cùng với việc Chu Thiên Tử phân phong các nước vạn năm trước, Cửu Châu Thiên Địa đã có một khoảng thời gian hòa bình ngắn ngủi.

Nhưng theo sự suy yếu dần của nhà Đại Chu, các nước chư hầu trỗi dậy, thiên hạ lại rơi vào chiến loạn.

Trong suốt mấy nghìn năm, vô số nước chư hầu trỗi dậy hoặc bị diệt vong, những cuộc chinh phạt vô tận không ngừng diễn ra trên khắp Cửu Châu Thiên Địa.

Khoảng thời gian mấy nghìn năm đó lại được người đời gọi là Xuân Thu Chiến Quốc.

Hiện nay, Cửu Châu Thiên Địa vẫn tồn tại rất nhiều quốc gia.

Nhưng giữa các quốc gia này, lại lấy mấy đại vương triều đế quốc làm tôn.

Đại Tần, Đại Kinh, Đại Tùy, Đại Tống, Đại Minh, Bắc Ly, Ly Dương bảy đại Thăng Long đế quốc, độc chiếm những vùng đất phì nhiêu nhất Cửu Châu Thiên Địa.

Ngoài các vương triều đế quốc Thăng Long ra, trong các dị tộc cũng có những quốc gia không hề yếu hơn bảy đại đế quốc.

Như Mông Nguyên, Đột Quyết, Bắc Mãng, Hung Nô...

Ngoài những quốc gia này ra, còn có Nam Khánh, Bắc Tề, Đại Liêu, Kim quốc, Tây Hạ, Đại Lý, Tây Thục... v.v... hàng chục quốc gia lớn nhỏ.

Tại Cửu Châu Thiên Địa, ngoài những quốc gia mạnh yếu khác nhau, còn có vô số tông môn thế lực.

Cửu Châu Thiên Địa, dĩ võ vi tôn!

Cá nhân thực lực cường đại, thậm chí có thể một người chống lại ngàn quân vạn mã.

Còn có chí cường giả, một người địch một nước, được coi là tồn tại như thần thoại.

Các tông môn thế lực, đứng vững trong lãnh thổ của các quốc gia lớn, ngay cả vương triều đế quốc cũng phải nể mặt.

Những tông môn thế lực này, lại được chia đại khái thành bốn loại.

Phật, Đạo, Nho tam giáo, và võ giả thuần túy nhất!

Trong Cửu Châu Thiên Địa, vì diện tích lục địa quá rộng lớn, nên mỗi quốc gia đều có cương vực vô cùng bao la.

Cũng vì thế, tuy người dân các nước biết có sự tồn tại của các quốc gia khác, nhưng về cơ bản, đại bộ phận người dân cả đời cũng chưa từng đến được các quốc gia khác.

Ngay cả đại bộ phận nhân sĩ võ lâm giang hồ, các đại tông môn thế lực cũng rất ít khi đến các quốc gia khác.

Cùng lúc đó, trong lãnh thổ Đại Kinh đế quốc, vùng đất Tịnh Châu khô cằn, trong một tòa thành nhỏ biên giới, một bóng người lặng lẽ xuất hiện trong một con hẻm nào đó.

"..." Sở Chính có chút tò mò quan sát xung quanh, nhìn những kiến

trúc có phần đổ nát, không khỏi nhíu mày.

"Đây là Võ hiệp dung hợp đại thế giới sao?

Ta hiện đang ở Đại Kinh?" Cảm nhận được một số thông tin truyền đến từ lệnh bài gia tộc, trong mắt Sở Chính không khỏi loé lên một tia sáng.

Từ thông tin trên lệnh bài gia tộc cho thấy, Đại Kinh chính là Đại Hán trong lịch sử Trái Đất, chỉ là có một số khác biệt.

Từ khi Đại Kinh khai quốc đến nay, đã được một nghìn năm, trong lịch sử cũng chia thành Đông, Tây Hán.

Hiện tại, chính là thời kỳ Linh Đế của Đông Hán, và cũng là lúc Đại Kinh đang trong cơn bão tố, bá tánh lầm than.

"Đại Kinh sao...

Tuy có một số khác biệt với lịch sử mà ta biết, nhưng đại bộ phận sự việc lại trùng khớp." "Đại Kinh sắp đi đến hồi kết, sau đó là quần hùng nổi dậy, mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác, rồi đến Nguỵ, Thục, Ngô tam quốc." "Ta muốn sáng tạo một phương vận triều, vừa hay có thể nhân lúc con thuyền khổng lồ Đại Kinh sắp chìm mà vùng dậy." "Nhạn Môn Quan, Âm Quán tiểu thành..." "Nếu có thể mượn đầu lâu của dị tộc thảo nguyên, dựa vào quân công để nắm trong tay một đội quân lớn, mới có lợi cho kế hoạch sau này của ta." Chỉ trong chốc lát, trong đầu Sở Chính đã loé lên vô số ý niệm.

Trong kế hoạch của hắn, giai đoạn đầu tiên phải nắm trong tay một đội quân.

Tốt nhất là có thể khống chế toàn bộ Nhạn Môn Quan trước khi khởi nghĩa Hoàng Cân bùng nổ.

Khi đó, lại suất lĩnh đại quân bình định khởi nghĩa Hoàng Cân, nếu có thể khống chế toàn bộ Tịnh Châu trước khi Lưu Hoành băng hà.

“Ta nhớ rằng Đại Kinh hiện nay, việc mua quan bán tước là chuyện hết sức bình thường, có lẽ có thể nhân cơ hội này, trước tiên mua một chức quận thái thú làm thử?” Nghĩ đến đây, mắt Sở Chính tức thì sáng lên. ...

Võ hiệp dung hợp đại thế giới.

Cửu Châu Thiên Địa, bao la vô ngần, người đời lại đặc biệt dựa vào mấy đại đế quốc vương triều để phân chia thành từng khu vực khác nhau.

Như Đại Tần đế quốc ở Đại Tần vực, Đại Kinh đế quốc ở Đại Kinh vực, Đại Minh đế quốc ở Đại Minh vực...

Mỗi vực, ngoài bao gồm đế quốc vương triều sở tại, xung quanh có thể có các quốc gia khác, cũng như các quốc gia dị tộc mà vực đó bao quát.

Vì thế, diện tích lục địa của mỗi vực không hề nhỏ hơn cả Trái Đất.

Cửu Châu Thiên Địa, tổng cộng được chia thành Đại Tần vực, Đại Kinh vực, Đại Tùy vực, Đại Minh vực, Ly Dương vực, Bắc Ly vực, Lưỡng Tống vực bảy đại vực.

Hôm nay, Đại Minh vực!

Đại Minh đế quốc, cách thành Dương Châu ba mươi dặm về phía bắc, ngoài một ngôi miếu đổ nát, cùng với hư không gợn lên từng gợn sóng, một bóng người lặng lẽ hiện ra.

Người này mặc một bộ trường bào cổ phục màu xanh, mái tóc đen như thác nước buông xuống sau lưng, dài đến tận eo.

Đây là một nữ tử, khí chất dung mạo như một tiên tử lạnh lùng nơi cung trăng, có thể nói là hiếm có trên đời.

Nữ tử này không phải ai khác, chính là Sở Thanh Bình của Sở thị gia tộc!

"Đại Minh đế quốc, thành Dương Châu!" "Người thống trị Đại Minh đế quốc hiện nay, Minh Hoàng Chu Hậu Chiếu?" Sở Thanh Bình chậm rãi nhắm mắt, cảm nhận một chút thông tin truyền đến từ lệnh bài gia tộc, trong lòng đã hiểu rõ.

"Tộc trưởng bảo chúng ta thu thập lượng lớn công pháp bí tịch, đối với những người mang khí vận, chém giết hoặc thu phục.

Chương 208

Xem ra ta cũng nên tìm chút việc để làm rồi.” Sở Thanh Bình thấp giọng tự nhủ.

Nếu có thể, nàng cũng không ngại sáng tạo một tông môn ở Võ hiệp dung hợp đại thế giới. ...

Bắc Ly vực!

Bắc Ly vương triều, thành Sài Tang!

Sở Ngũ Hành mặc một bộ đồ bó sát màu đỏ, một tay cầm bầu rượu, vừa uống rượu ừng ực vừa đi trên đường phố.

“Chậc chậc... kỳ lạ thật, theo thông tin trên lệnh bài gia tộc, hẳn là thành Sài Tang không sai, sao một tòa thành lớn như vậy lại không có một bóng người?” Sở Ngũ Hành có chút kinh ngạc nhìn con phố vắng tanh.

Lần này đến Võ hiệp dung hợp đại thế giới, hắn không chuẩn bị sáng tạo vận triều, lập tiên tông.

Hắn chỉ tò mò, Võ hiệp dung hợp đại thế giới rốt cuộc là cảnh tượng thế nào.

Nghe nói nơi đây đều là giang hồ cổ đại, hành hiệp trượng nghĩa, thiếu niên phóng túng, tiêu sái bất kham.

Đặc biệt là trong những cuốn thoại bản, càng viết hết những chuyện phong lưu, tiêu sái của giang hồ.

Vì thế, từ đầu hắn chỉ muốn cảm nhận một phen giang hồ của thế giới võ hiệp rốt cuộc ra sao.

Ong...

Đột nhiên, lúc này, trên bầu trời xa xa, vốn đang quang đãng vạn dặm, nhưng lúc này lại có mây đen cuồn cuộn, che phủ cả tòa thành Sài Tang.

Không lâu sau, trên trời còn đổ mưa phùn.

Và, loáng thoáng, Sở Ngũ Hành thậm chí có thể cảm nhận được một chút dao động truyền đến từ xa, dường như có người đang giao thủ chém giết.

"Chậc... có chút thú vị, vừa đến đã gặp cảnh giang hồ chém giết?

Ta không thể không đi xem náo nhiệt được?" Sở Ngũ Hành nhếch miệng cười, sau đó tu ừng ực một ngụm rượu, chân vừa đạp, cả người trực tiếp hóa thành từng đạo tàn ảnh, tung người bay đi.

Không lâu sau, hắn đã ở ngoài một tòa dinh thự rộng lớn, luồng dao động giao chiến chính là từ trong tòa dinh thự này truyền ra.

Thân hình Sở Ngũ Hành lóe lên, trực tiếp bay lên không, đáp xuống mái nhà của một tòa nhà khác.

Vị trí hiện tại của hắn vừa hay có thể quan sát toàn bộ tòa dinh thự.

"Hô... thực lực của hai người này lại không yếu?" Nhìn hai người đàn ông đang chém giết kịch liệt trong sân viện bên dưới, mắt Sở Ngũ Hành tức thì sáng lên.

Hai người đàn ông đó tuy tuổi tác không lớn, người lớn nhất cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, nhưng thực lực lại thật sự không yếu.

Đặc biệt là giữa lúc hai người chém giết, những luồng kiếm khí, thần mang hiện ra, trông vô cùng lộng lẫy.

Thậm chí, đánh một hồi, sau lưng hai người còn ngưng tụ ra hư ảnh khổng lồ cao mấy trượng, lấp lánh thần quang khác nhau, giống

như pháp tướng.

"Hai cường giả có thể so sánh với đỉnh phong nhị giai, thậm chí một người trong đó đã mơ hồ đạt đến bán bộ tam giai, Võ hiệp dung hợp đại thế giới thật sự rất thú vị." Sở Ngũ Hành nhếch miệng cười, có chút mong đợi nhìn cuộc chém giết đang diễn ra bên dưới. ...

Phía bên kia, Ly Dương vực, Đông Hải!

Trên không Võ Đế Thành, Sở Kiêu mặc một bộ trường sam, theo gợn sóng không gian, chậm rãi hiện ra.

"...

Võ Đế Thành?" Cảm nhận được thông tin hiện ra trong đầu, Sở Kiêu có chút kinh ngạc nhìn tòa thành khổng lồ bên dưới.

Toàn bộ Võ Đế Thành chiếm cứ trên một hòn đảo nào đó ở Đông Hải, xung quanh ngoài biển cả mênh mông vô tận ra, không còn gì khác.

Nhìn Võ Đế Thành bên dưới, quy mô thành trì hoành tráng, người dân cư trú trong thành thật sự không ít.

Tại bốn cổng thành của Võ Đế Thành, trên tường thành, dựng đứng từng thanh thần binh lợi khí.

Những vũ khí này mỗi cái đều là thần binh thượng hạng.

Chủ nhân trước đây của mỗi món binh khí, đều là những cường giả hiếm có trên giang hồ.

Nhưng hiện nay, chủ nhân của những vũ khí này lại để lại thần binh thuận tay nhất của mình trên tường thành Võ Đế Thành, nguyên nhân chỉ vì một người.

Võ Đế, Vương Tiên Chi!

Vương Tiên Chi, tồn tại vô địch ở Ly Dương vực suốt một giáp!

Người đời đều nói, hắn từ hơn hai mươi năm trước đã bước vào đỉnh phong Đại Tông Sư.

Và, một mình trấn thủ Võ Đế Thành, một người có thể địch một nước.

Vì thế, trên giang hồ Ly Dương vực, vô số cường giả trong hai mươi năm qua đã lũ lượt kéo đến Võ Đế Thành, muốn đánh bại Vương Tiên Chi, hòng vang danh khắp giang hồ Ly Dương vực.

Đáng tiếc, hơn hai mươi năm, đừng nói là đánh bại Vương Tiên Chi, đến nay ngay cả người có thể buộc hắn dùng cả hai tay ứng địch cũng chưa từng xuất hiện.

Những người khiêu chiến thất bại, trong đó không thiếu những cường giả Đại Tông Sư lừng lẫy, uy chấn giang hồ.

Hơn hai mươi năm, Vương Tiên Chi đã trở thành ngọn núi lớn nặng nề nhất đè trên đầu cả giang hồ Ly Dương vực.

Ngay cả Bắc Ly vực, Lưỡng Tống vực gần Ly Dương vực nhất cũng đã nghe danh Vương Tiên Chi.

"Vương Tiên Chi!" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang, ánh mắt nhìn tòa thành khổng lồ bên dưới.

Trong cảm nhận của hắn, trong toàn bộ Võ Đế Thành, hầu như ai cũng đã bước trên con đường tu luyện.

Trong đó, Đại Tông Sư có thể sánh với cường giả tứ giai, không dưới mấy người!

Những Đại Tông Sư này, hoặc là ẩn cư ở đây, hoặc là từng thua Vương Tiên Chi, trở thành vũ nô.

Điều khiến hắn tò mò nhất là, trong toàn bộ Võ Đế Thành, lại có một tôn cường giả có thể sánh với đỉnh phong lục giai.

“Đỉnh phong lục giai...

Lục địa thần tiên... vị này hẳn là Vương Tiên Chi rồi nhỉ?” Cảm nhận được luồng khí tức đó, Sở Kiêu nhướng mày.

Luồng khí tức đó mạnh mẽ, còn đáng sợ hơn cả đại yêu ma Hiến Vương ngày trước.

Thậm chí, hắn mơ hồ cảm nhận được, khí tức của vị cường giả đỉnh phong lục giai này dường như đang ẩn giấu, có lẽ thực lực thực sự của hắn còn mạnh hơn lục giai.

“Thất giai...

Thiên nhân đại trường sinh?” Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch.

Cảnh giới tu luyện của thế giới này từ thấp đến cao có thể chia thành: Hậu thiên cửu trọng, Tiên thiên cửu trọng, Tông sư, Đại tông sư, Thiên nhân hợp nhất, Lục địa thần tiên, Thiên nhân đại trường sinh bảy cảnh giới.

Còn trên Thiên nhân đại trường sinh, thế giới dung hợp võ hiệp này không có cảnh giới mạnh hơn.

Nhưng vô số năm qua, có người vì muốn tiến thêm một bước, quả thực đã tự tạo ra một cảnh giới.

Tiên!

Nhân tiên, quỷ tiên, địa tiên, thiên tiên.

Bốn loại tiên này không phải mạnh hơn Thiên nhân đại trường sinh, có khi thực lực còn không bằng Lục địa thần tiên mạnh mẽ.

Chỉ là người đời vì theo đuổi sức mạnh mạnh hơn, đã cưỡng ép mở ra một loại cảnh giới tồn tại khác mà thôi.

Nói đến bốn loại tiên này, giới hạn dưới không thể so với người mới vào Lục địa thần tiên, nhưng bốn loại tiên mạnh mẽ lại mạnh

hơn Thiên nhân đại trường sinh một bậc.

Nhưng loại tiên nhân này lại ai cũng tự phụ, muốn thâu tóm khí vận nhân gian.

Đặc biệt là thiên tiên, ngự trị trên chín tầng trời, lấy khí vận nhân gian làm thức ăn, để có thể tiến thêm một bước, đột phá giới hạn của bản thân.

Vô số năm, không biết đã tai họa bao nhiêu bá tánh bình thường trong nhân gian.

Ong!

Đột nhiên, lúc này, Võ Đế Thành bên dưới đột nhiên bùng phát một luồng uy áp kinh thiên động địa.

Cùng lúc đó, một bóng người từ trong Võ Đế Thành bước một bước ra, đến trên bầu trời.

Bóng người đó mặc một bộ y phục trắng, tóc râu đều bạc, nhưng thân hình lại vô cùng hùng vĩ, từng bước từng bước đi ra, phảng phất như có những bậc thang vô hình trong không trung.

Không lâu sau, hắn đã ở cách Sở Kiêu trăm mét!

Chương 209

Người này không phải ai khác, chính là Vương Tiên Chi đã vô địch Ly Dương vực suốt một giáp.

Khi Vương Tiên Chi xuất hiện, tất cả mọi người trong Võ Đế Thành bên dưới đều không khỏi chấn động, lần lượt ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

"Người nào?" Vương Tiên Chi chắp tay sau lưng, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt như giếng cổ không gợn sóng, cứ thế tĩnh lặng nhìn Sở Kiêu.

Với thực lực của Vương Tiên Chi, hắn có thể cảm nhận được sự bất phàm của Sở Kiêu, thậm chí mơ hồ còn mang lại cho hắn một cảm giác nguy hiểm chí mạng.

Không thể không nói, bất luận là tu vi hay chiến lực, Vương Tiên Chi đều là tồn tại đứng trên đỉnh cao nhất của Ly Dương vực.

Cho dù nhìn ra cả Cửu Châu Thiên Địa, hắn cũng là một trong những người mạnh nhất.

Lúc này, dù cảm nhận được sự bất phàm của Sở Kiêu, thậm chí mơ hồ mang lại cho hắn cảm giác nguy hiểm chí mạng, nhưng Vương Tiên Chi lại có vẻ vô cùng ung dung, phảng phất như không hề để tâm.

Vô địch!

Tự tin!

Trong một giáp thời gian, Vương Tiên Chi đã trở thành đại danh từ của sự vô địch.

Vì thế, hắn có đủ tự tin, cho dù thực lực của Sở Kiêu có mạnh

hơn nữa, hắn cũng có lòng tin sẽ là người cười cuối cùng.

Sở Kiêu sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt thản nhiên nhìn Vương Tiên Chi đang đứng giữa hư không cách đó trăm mét.

"Ta tên, Sở Kiêu!" "Sở Kiêu?" Vương Tiên Chi nghe vậy, dường như đang suy nghĩ xem trên đời có một vị cường giả như vậy không.

Nhưng suy nghĩ mãi, lại phát hiện trong đầu không có chút thông tin nào về Sở Kiêu.

"Giang sơn đời nào cũng có nhân tài, một thiên kiêu võ đạo mới, tài tình kinh thế, đến khiêu chiến ta sao?" Vương Tiên Chi gật đầu, mặt không biểu cảm nhìn Sở Kiêu nói.

"Khiêu chiến?" Sở Kiêu nhướng mày, sau đó lắc đầu cười.

"Không phải khiêu chiến, chỉ là tình cờ đến đây mà thôi!" Vương Tiên Chi quả thực rất mạnh, nhưng so với hắn, không khác gì trời với đất.

Bát giai sơ kỳ, có thể dễ dàng trấn áp cửu giai, thậm chí cường giả thập giai cũng không phải là không thể địch lại.

Trong Võ hiệp dung hợp đại thế giới, Vương Tiên Chi quả thực mạnh mẽ vô cùng, nhưng nếu Sở Kiêu thực sự ra tay, một tay cũng có thể trấn áp hắn.

Vì vậy, đối với việc khiêu chiến Vương Tiên Chi, hoàn toàn là lấy dao mổ trâu giết gà.

Hơn nữa, hắn chỉ tò mò về Võ hiệp dung hợp đại thế giới, nên mới đặc biệt vào thế giới này xem thử.

Định đi dạo một vòng thế giới này cho đã, rồi sẽ đến hai thế giới mạnh hơn kia.

Bất luận là Đại Phụng hay Đấu Khí, đều là nơi tồn tại cường giả

từ thất giai trở lên.

Lúc này, khi nghe Sở Kiêu không phải đến khiêu chiến, chỉ là tình cờ đi ngang qua, trong mắt Vương Tiên Chi không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Ta thấy khí tức của ngươi bất phàm, nếu có thể đạp không mà đi, tu vi chắc chắn ít nhất cũng đã bước vào Thiên nhân hợp nhất, hay là hai ta so chiêu một phen?" Ở thế giới này, người có thể đạp không mà đi, chỉ có người đạt đến cảnh giới Thiên nhân hợp nhất mới làm được.

Có lẽ một số Đại tông sư đặc biệt cũng có thể làm được trong thời gian ngắn, nhưng thực sự tùy tâm sở dục đạp không mà đi, chỉ có cảnh giới Thiên nhân hợp nhất mới làm được.

Trong mắt Vương Tiên Chi, Sở Kiêu còn trẻ như vậy mà có thể đạt đến tu vi này, cho dù nhìn ra cả Cửu Châu Thiên Địa cũng là độc nhất vô nhị.

Một thiên kiêu võ đạo như vậy, nếu đã gặp được, hắn cũng không ngại ra tay chỉ giáo một phen.

Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, Sở Kiêu cũng có thể như hắn, vô địch một thời đại.

"So chiêu ư?" Sở Kiêu vẻ mặt có chút kỳ quái nhìn Vương Tiên Chi, sau đó lắc đầu.

"So chiêu thì miễn đi, chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, so chiêu đơn giản hoàn toàn không có ý nghĩa." "Võ Đế Thành ta chỉ đi ngang qua thôi, sau này nếu có duyên, sẽ cùng ngươi uống một ly." Nói xong, Sở Kiêu tay phải vung lên, hư không tức thì gợn sóng lớn, ngay sau đó không gian xung quanh không ngừng cuộn trào, cả người hắn cũng trực tiếp biến mất tại chỗ.

Vút!

Nhìn nơi Sở Kiêu vừa biến mất, Vương Tiên Chi vốn đang có chút không hiểu, đồng tử tức thì co rụt lại, vẻ mặt càng kinh ngạc đến cực hạn.

Vốn tưởng rằng Sở Kiêu nhiều nhất cũng chỉ ở cảnh giới Thiên nhân hợp nhất, không ngờ cũng có lúc hắn nhìn lầm.

Có thể ở trước mặt hắn, không gây ra bất kỳ động tĩnh nào, lặng lẽ biến mất không một dấu vết, đừng nói là Thiên nhân hợp nhất, cho dù là Lục địa thần tiên, Thiên nhân đại trường sinh cũng tuyệt đối không làm được.

Hoặc nói cách khác, ở Cửu Châu Thiên Địa, không có bất kỳ ai có thể ở trước mặt Vương Tiên Chi biến mất không một tiếng động như vậy.

Nhưng vừa rồi Sở Kiêu lại làm được điều đó, cũng chính vì vậy, lúc này Vương Tiên Chi mới kinh ngạc và không thể tin nổi như vậy.

"Không ngờ lão phu cũng có lúc nhìn lầm, tu vi của người này, lẽ nào đã chạm đến cảnh giới trên cả Thiên nhân đại trường sinh?" Vương Tiên Chi hai mắt híp lại, trong con ngươi có tinh quang lấp lánh, trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì.

Đối với những suy nghĩ trong lòng Vương Tiên Chi, lúc này Sở Kiêu tự nhiên không biết, nhưng dù có biết, e rằng cũng không để tâm.

Sau khi rời khỏi Võ Đế Thành, Sở Kiêu không đặc biệt đi đến một nơi nào, mà ngao du trên bầu trời Cửu Châu Thiên Địa, muốn lĩnh hội một phen, Võ hiệp dung hợp đại thế giới rốt cuộc là một cảnh tượng thế nào.

Ba tháng!

Suốt ba tháng, Sở Kiêu đều đi dạo trong Võ hiệp dung hợp đại thế

giới.

Ly Dương vực, Bắc Ly vực, Đại Minh vực, Đại Kinh vực, Đại Tần vực... các đại vực của Cửu Châu Thiên Địa, hắn đều đã ngao du xem qua một lượt.

Điều khiến hắn có chút bất ngờ là, mấy đại vực này, địa hình mỗi vực đều không khác nhau là mấy.

Đồng thời, hắn càng cảm nhận được, từng tôn cường giả.

Võ Đế Thành Vương Tiên Chi, Bắc Lương vương phủ Lý Thuần Cương, Thái An thành vị hoạn quan trẻ tuổi kia, Thượng Âm học cung tám trăm năm Nho Thánh...

Thiên Khải thành Lý Trường Sinh, hải ngoại tiên sơn Mạc Y...

Võ Đang sơn Trương Chân Nhân, Thiếu Lâm Tảo Địa Tăng, Côn Luân Tam Thánh Hà Túc Đạo...

Tà Đế Hướng Vũ Điền, Thiên Tăng Địa Ni...

Đạo gia Thiên Tông Bắc Minh Tử, Nho gia Tiểu Thánh Hiền Trang Tuân Tử, Âm Dương gia Đông Hoàng Thái Nhất...

Ma sư Bàng Ban, Mông Xích Hành, Bát Sư Ba...

Từng tôn cường giả đứng ở đỉnh cao nhất của Cửu Châu Thiên Địa, mỗi người ít nhất đều đã bước vào cảnh giới Lục địa thần tiên.

Trong đó, không thiếu Thiên nhân đại trường sinh, thậm chí có cả tồn tại đi theo con đường quỷ tiên, nhân tiên, địa tiên.

Nhưng bất kể là ai, tu vi so với Sở Kiêu chênh lệch thực sự quá lớn.

Những người này, cuối cùng chỉ thích hợp để cho tộc nhân Sở thị gia tộc rèn luyện ở đây.

Nói đến tộc nhân, trong ba tháng Sở Kiêu cũng tình cờ gặp được mấy người, chỉ là không hiện thân gặp mặt.

Như Sở Chính vừa mới từ Lạc Dương của Đại Kinh đế quốc, tiêu tốn không ít tiền của, thành công giành được chức thái thú Nhạn Môn Quan.

Không lâu nữa, sẽ trở về Nhạn Môn Quan.

Đồng thời, chuẩn bị thu phục một số danh thần mãnh tướng trong lịch sử, lại dựa vào gia tộc hộ vệ quân làm cơ sở, chính thức chiêu binh mãi mã, cưỡng ép thống trị toàn bộ Nhạn Môn Quan.

Nếu lại chém giết một số dị tộc, cùng với Ô Tôn, Hung Nô, Đường Tư giao chiến mấy trận lớn và đại thắng.

Uy vọng của Sở Chính sẽ truyền khắp cả Đại Kinh, đối với việc tranh đoạt thiên hạ, kiến lập vận triều sau này có lợi ích rất lớn.

Bên kia, Sở Thanh Bình đã thành lập một tông môn, thậm chí còn thu nhận Giang Ngọc Yến làm đồ đệ ở Đại Minh.

Lần trước, Sở Kiêu tình cờ gặp đối phương, cô nàng này đã để mắt đến Yêu Nguyệt và Liên Tinh của Di Hoa Cung, muốn thu cả hai nữ vào tông môn.

Đồng thời, bốn người mạnh nhất Sở gia là Sở Trường Dịch, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng, Sở Khứ Tà, đã chính thức bước vào giang hồ võ lâm của các đại vực.

Trong thời gian ngắn ngủi ba tháng, bốn người đã tạo nên danh tiếng lẫy lừng trong giang hồ của mỗi đại vực.

Như Sở Cửu Chiến, ở Lưỡng Tống vực, đánh cho giang hồ ngũ tuyệt cam tâm nhận thua, ngay cả Trung Thần Thông Vương Trùng Dương cũng không phải là đối thủ mười hiệp của hắn.

Còn tên nhóc Sở Khứ Tà, ở Đại Tùy vực, dường như đã gây chuyện với Phật môn.

Một người một đao, giết cho Phật môn máu chảy thành sông, dẫn đến tứ đại thánh tăng của Phật môn liên thủ, muốn trấn áp hắn như năm đó đối phó với Tà Vương Thạch Chi Hiên.

Nhưng kết quả cuối cùng lại là tứ đại thánh tăng bị chém bay đầu, khiến cả giang hồ Đại Tùy vực chấn động vô cùng.

Tùy Hoàng Dương Quảng sau khi biết chuyện này đã chiêu mộ Sở Khứ Tà, chỉ đáng tiếc là không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Trong Võ hiệp dung hợp đại thế giới, Sở Kiêu chỉ ở lại ba tháng rồi trực tiếp rời đi.

Nhưng hắn không trực tiếp đến Đại Phụng hay Đấu Khí, mà lại đến 【Thế giới Nhất Nhân Chi Hạ】, 【Quốc thuật tiểu thế giới】, 【Hiện đại đô thị dung hợp thế giới】 xem qua một lượt.

Trong thế giới Nhất Nhân Chi Hạ, có tộc nhân chuẩn bị tham gia La Thiên Đại Tiếu, đã trà trộn vào cùng Trương Sở Lam, Phùng Bảo Bảo, mỗi ngày trôi qua đều rất tiêu sái.

Trong Quốc thuật tiểu thế giới, có tộc nhân dựa vào sức mạnh nhục thân, đã tạo nên uy danh lẫy lừng trong cả giới quốc thuật.

Còn trong thế giới dung hợp của Danh Nghĩa, Cuồng Tiêu, Phá Băng, có mấy tộc nhân trẻ tuổi, lại dựa vào thiên phú nghiên cứu khoa học đỉnh cao, đã gia nhập các viện nghiên cứu lớn.

Phải biết rằng, thế giới dung hợp hiện đại, về trình độ phát triển khoa học kỹ thuật, nếu tộc nhân có thể nghiên cứu thấu đáo, lại kết hợp với luyện đan, luyện khí, cơ quan thuật, hoàn toàn có thể đẩy sự phát triển của cả hai loại khoa học kỹ thuật tiến lên mấy chục đến cả trăm năm, cũng không phải là không thể.

Chương 210

Tất nhiên, có tộc nhân gia nhập các viện nghiên cứu lớn, tự nhiên cũng có tộc nhân đi theo con đường khác.

Ví dụ, có một vị tộc nhân mới mười bảy tuổi, tu vi đã đạt đến đỉnh phong nhất giai, chỉ riêng về võ lực cá nhân, ở thế giới này tuyệt đối không ai địch nổi.

Nhưng hắn lại đi tòng quân, nhập ngũ cùng với Tiểu Trang, có lẽ trong tương lai dựa vào thực lực, hoàn toàn có thể trong thời gian rất ngắn leo lên vị trí rất cao.

Mức độ nguy hiểm của thế giới dung hợp hiện đại, đối với tộc nhân Sở thị, hầu như không thể có bất kỳ nguy hiểm nào.

Thậm chí, ngay cả một chút tính thử thách cũng không có.

Nhưng không có nghĩa là thế giới này đối với Sở gia không có tác dụng.

Chỉ riêng khoa học kỹ thuật hiện đại, đã đủ khiến các tộc nhân yêu thích nghiên cứu kinh hỉ không thôi.

Đồng thời, thế giới này có một điểm đặc biệt, đó là có thể dựa vào quân công, chiến công, thậm chí là quan chức để nhận được không ít điểm khí vận.

Vì thế, đối với việc tộc nhân ở thế giới này làm mưa làm gió, Sở Kiêu rất vui mừng thấy được thành quả.

Sau khi tuần tra các thế giới, Sở Kiêu liền trực tiếp bước vào Đại Phụng đại thế giới.

Đại Phụng!

Hệ thống tu luyện trên thế gian rất nhiều, nhưng đại khái được chia thành cửu phẩm.

Cửu phẩm thấp nhất, nhất phẩm mạnh nhất!

Dưới tam phẩm, như sâu kiến!

Đặc biệt là hệ thống võ phu, một khi vào tam phẩm, liền có thể có bất diệt chi khu!

Cũng có nghĩa là, thân thể của họ gần như không thể bị phá hủy, và võ phu tam phẩm có sức sống cực kỳ mạnh mẽ, cùng khả năng tái sinh phục hồi siêu cường.

Cụt tay mọc lại, tuổi thọ tăng mấy trăm năm!

Cảnh giới này, gần như có thể sánh với cường giả ngũ giai!

Nhị phẩm võ phu, không yếu hơn lục giai!

Nhất phẩm võ phu, không yếu hơn thất giai!

Trên nhất phẩm, còn có siêu phẩm thần ma!

Đạt đến cấp độ này, chiến lực ít nhất cũng là bát giai, một số viễn cổ thần ma thực lực thậm chí có thể đạt cửu giai cũng không phải là không thể.

Có thể nói, hệ thống tu luyện của Đại Phụng đại thế giới, giới hạn dưới thấp, nhưng giới hạn trên cũng mạnh mẽ vô cùng.

Quan trọng nhất là, thế giới này có tồn tại Thiên Đạo!

Ong!

Đại Phụng, trên không kinh thành!

Khi Sở Kiêu vừa xuất hiện trên bầu trời, Giám Chính ở Tư Thiên Giám đột nhiên mở mắt, vẻ mặt kinh nghi bất định nhìn về phía xa.

Vút!

Hắn tiếp theo, thân hình hắn đột nhiên biến mất tại chỗ. ...

Đại Phụng, kinh thành!

Trên cửu thiên thương khung, Sở Kiêu có chút tò mò quan sát toàn bộ kinh thành bên dưới, tâm thần càng đang cảm nhận toàn bộ thế giới Đại Phụng.

"Không hổ là một thế giới mạnh mẽ trong số các đại thế giới." "Linh khí trời đất của thế giới này lại nồng đậm như vậy, giữa đất trời dường như tràn ngập những quy tắc khác nhau." Cảm nhận được một số sức mạnh kỳ diệu của trời đất nơi đây, trong lòng Sở Kiêu không khỏi có chút cảm khái.

So với Võ hiệp dung hợp đại thế giới, cấp độ sức mạnh của thế giới này rõ ràng mạnh hơn không ít.

Nhưng, về mức độ rộng lớn của thế giới, rõ ràng thế giới Đại Phụng không thể so sánh với Võ hiệp dung hợp đại thế giới.

Vút!

Đột nhiên, chỉ thấy cách đó không xa, hư không rung động, ngay sau đó, một lão giả mặc áo trắng tức thì xuất hiện trước mặt hắn.

"Giám Chính!" Nhìn bóng người đột ngột xuất hiện, Sở Kiêu nhướng mày, tuy có chút kinh ngạc nhưng không hề bất ngờ.

Lão giả đó rốt cuộc là ai, hắn sao có thể không biết.

Thân là hóa thân Thiên Đạo của thế giới Đại Phụng, Giám Chính của Tư Thiên Giám, đối phương có lẽ đã phát hiện ra hắn ngay khoảnh khắc hắn xuất hiện ở thế giới này, nếu không cũng sẽ không xuất hiện ở đây ngay lập tức.

"Người ngoài cõi!" Lúc này, nhìn Sở Kiêu cách đó không xa, Giám Chính vẻ mặt ngưng trọng, mày nhíu chặt, chậm rãi trầm giọng nói.

“Chậc... ta nên gọi ngươi là Thiên Đạo, hay gọi là Giám Chính thì hợp hơn?” Cảm nhận được ánh mắt có phần không thiện chí của Giám Chính, Sở Kiêu nhướng mày, cười nhạt nói.

“Người ngoài cõi, vì sao lại đến thế giới này?” Giám Chính mặt mày ngưng trọng, trầm giọng nói.

“Nơi này e rằng không phải là chỗ để nói chuyện nhỉ?” Sở Kiêu cười nhạt nói.

Giám Chính nghe vậy, hai mắt híp lại, sau đó phất trần trong tay phẩy một cái: “Theo ta!” Vút!

Vút!

Khi hai bóng người tức thì biến mất trên bầu trời, ngay sau đó, tại Tư Thiên Giám ở kinh thành, trên đỉnh cao nhất, Quan Tinh Lâu tầng thứ chín, hai bóng người lặng lẽ hiện ra.

“Người ngoài cõi, rốt cuộc là ai, vì sao lại xuất hiện ở thế giới này?” Đối mặt với sự chất vấn của Giám Chính, Sở Kiêu không trả lời ngay, mà quan sát môi trường xung quanh, sau đó nhìn ra xa.

Nơi đây là đại bản doanh của thuật sĩ Đại Phụng, đồng thời cũng là kiến trúc cao nhất của Tư Thiên Giám, Quan Tinh Lâu!

Quan Tinh Lâu vô cùng hùng vĩ, cao tới cả nghìn mét, tổng cộng có chín tầng, mỗi tầng đều có thuật sĩ phẩm cấp khác nhau hoạt động.

Tầng một là khu vực hoạt động của cửu phẩm y giả, tầng hai là khu vực hoạt động của bát phẩm vọng khí sư, cứ thế suy ra, tầng thứ chín Bát Quái Đài chính là địa bàn riêng của Giám Chính.

Đứng ở đây, thậm chí có thể bao quát toàn bộ cảnh sắc kinh thành, khiến người ta vô cùng sảng khoái.

“Lão già Giám Chính, ta tên Sở Kiêu, ngươi cũng không cần phải

đề phòng, cảnh giác nhìn chằm chằm ta như vậy.

Ta tuy là người ngoài cõi, nhưng người ngoài cõi chưa chắc đã không có lợi cho ngươi, phải không?" Nhìn Giám Chính luôn nhíu chặt mày, ánh mắt không thiện chí nhìn mình, Sở Kiêu không khỏi cười nhạt nói.

"Có lợi cho ta?" "Lời này có ý gì?" Nghe lời Sở Kiêu, Giám Chính mày nhíu chặt, vẻ mặt có chút gì đó.

"Lão già Giám Chính, ngươi là Thiên Đạo của thế giới này, cũng nên hiểu rằng thế giới nhiều như cát sông Hằng, nhưng thế giới này chung quy chỉ là một đại thế giới, lẽ nào ngươi không muốn để thế giới này tiến thêm một bước?" Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, có phần trêu tức nhìn Giám Chính nói.

Vút!

Khi nghe những lời này, sắc mặt Giám Chính tức thì đại biến, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ánh mắt càng nhìn chằm chằm Sở Kiêu một cách nóng rực.

Thân là hóa thân của Thiên Đạo, hắn sao có thể không biết, ngoài thế giới còn có thế giới.

Trong chư thiên vô tận, thế giới nhiều như cát sông Hằng, đẳng cấp thế giới khác nhau, sức mạnh mà Thiên Đạo sở hữu tự nhiên cũng có mạnh yếu.

Thế giới Đại Phụng là đại thế giới, tình cảnh của hắn với tư cách là Thiên Đạo hiện nay cũng vô cùng đáng lo ngại.

Viễn cổ thần ma luôn muốn nuốt chửng, thậm chí khống chế Thiên Đạo, để trở nên mạnh mẽ hơn.

Cũng chính vì vậy, hắn mới phải tìm một người gác cổng để ngăn chặn những viễn cổ thần ma này.

Nhưng nếu thế giới Đại Phụng có thể thăng cấp thành tiểu thiên thế giới, thân là Thiên Đạo, sức mạnh mà hắn nắm giữ sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Không!

Thậm chí không cần thăng cấp thành tiểu thiên thế giới, chỉ cần đạt đến cấp độ đại thế giới đỉnh cấp, là có thể tiêu diệt tất cả viễn cổ thần ma.

Vừa rồi, người ngoài cõi tên Sở Kiêu này, ý trong lời nói của hắn, dường như có thể giúp hắn thăng cấp thế giới này?

Nghĩ đến đây, nội tâm Giám Chính liền kích động vô cùng.

Nhưng dù sao cũng là hóa thân Thiên Đạo, sau một thoáng kích động, hắn lại bình tĩnh trở lại.

Thế giới thăng cấp, không phải chỉ nói một câu đơn giản như vậy, mức độ khó khăn trong đó căn bản không thể nói thành lời.

Nhìn sắc mặt Giám Chính trong thời gian ngắn thay đổi mấy lần, cho đến cuối cùng lại khôi phục bình tĩnh, Sở Kiêu không khỏi âm thầm tán thưởng, không hổ là hóa thân Thiên Đạo của một thế giới, đối mặt với vấn đề thế giới thăng cấp mà cũng có thể bình tĩnh lại nhanh như vậy.

"Lão già Giám Chính, nếu ta giúp ngươi thăng cấp thế giới này, ngươi sẽ cảm tạ ta thế nào?" Khóe miệng Sở Kiêu mỉm cười, thản nhiên nhìn Giám Chính, chậm rãi nói.

"Sở Kiêu!" "Thế giới thăng cấp không phải chuyện nhỏ, ngươi chắc chắn có thể làm được?" Giám Chính ánh mắt lấp lánh, trầm giọng hỏi.

"Thế giới thăng cấp tuy có chút phiền phức, nhưng chỉ cần ta chịu ra tay, dù không thể nâng cấp nó thành tiểu thiên thế giới, nhưng thành

đại thế giới đỉnh cấp thì không vấn đề gì.” Nhìn Sở Kiêu mặt đầy tự tin, Giám Chính không khỏi rơi vào trầm mặc.

Hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi mở miệng nói: “Nói đi, ngươi muốn gì?” Nghe vậy, khóe miệng Sở Kiêu không khỏi khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười đầy thâm ý: “Lão già Giám Chính, ta cũng không yêu cầu ngươi làm chuyện gì khác, chỉ cần ngươi đồng ý với ta một chuyện, ta sẽ giúp ngươi thăng cấp thế giới này, thế nào?” “Chuyện gì?” “Bất cứ thứ gì trên đời đều có khí vận, người có nhân vận, quốc gia có quốc vận, Thiên Đạo tự nhiên cũng có khí vận Thiên Đạo.

Nếu ngươi chịu chia cắt một phần khí vận Thiên Đạo cho ta, đợi sau khi thế giới thăng cấp, lại chia cắt thêm một phần khí vận Thiên Đạo nữa, ta sẽ giúp ngươi thăng cấp thế giới này.” Sở Kiêu nhìn sâu vào Giám Chính, chậm rãi mở miệng nói.

Chương 211

Khí vận Thiên Đạo!

Mục đích của hắn!

Từ đầu, mục đích của Sở Kiêu chính là khí vận Thiên Đạo của thế giới này.

Dù sao, nếu hấp thu khí vận Thiên Đạo, hắn cũng có thể nhận được lượng lớn điểm khí vận.

Và, tiện thể hoàn thành một nhiệm vụ thế giới do hệ thống ban bố, đối với hắn chỉ có lợi, không có hại.

Vừa rồi, hệ thống đã thành công ban bố nhiệm vụ thế giới của thế giới này cho hắn.

"Nhiệm vụ thế giới Đại Phụng ban bố: Nhiệm vụ một: Giúp đỡ thế giới này, thăng cấp thành đại thế giới đỉnh cấp (cấp độ thăng cấp càng cao, phần thưởng hệ thống nhận được càng nhiều).

Nhiệm vụ hai: Thu phục hoặc chém giết khí vận chi tử, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng hệ thống.

Nhiệm vụ ba: Trấn áp tất cả viễn cổ thần ma, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng hệ thống." Nghe thông tin về nhiệm vụ thế giới do hệ thống truyền đến trong đầu, trong mắt Sở Kiêu bất giác lóe lên một tia sáng.

Thăng cấp thế giới Đại Phụng, điểm này thì dễ làm, nhưng cần thời gian không ngắn.

Dù sao, muốn để một thế giới thăng cấp, cách tốt nhất chính là nâng cao tu vi của sinh linh trong thế giới đó.

Tin rằng, nếu thế giới Đại Phụng có thêm mấy chục đến cả trăm vị nhất phẩm, cũng như cường giả siêu phẩm, thế giới không thăng cấp cũng khó.

Nếu có thể xuất hiện thêm mấy tôn tồn tại trên cả siêu phẩm, cộng thêm linh khí trời đất trở nên nồng đậm hơn, thế giới đó cũng tất sẽ thăng cấp.

Nếu để thế giới này phát triển tự nhiên, e rằng đến khi thế giới hủy diệt cũng chưa chắc có thể thăng cấp, nhưng chỉ cần Sở Kiêu chịu ra tay, tất cả đều không phải vấn đề.

Nhiệm vụ hai và nhiệm vụ ba cũng đơn giản.

Với thực lực hiện tại của hắn, quản chi là viễn cổ thần ma, chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể trấn áp hết những cái gọi là thần ma đó.

Nhưng nếu nhân cơ hội này, nhận được một phần khí vận Thiên Đạo, đối với hắn tự nhiên là một niềm vui bất ngờ.

Khi nghe xong lời Sở Kiêu nói, Giám Chính có chút nghi ngờ nhìn hắn một cái, sau đó rơi vào trầm tư.

Khí vận Thiên Đạo!

Đó là một loại thể hiện của bản nguyên Thiên Đạo.

Hơn nữa hắn chỉ là Thiên Đạo của một đại thế giới, bản nguyên Thiên Đạo có thể có bao nhiêu?

Hai lần trước sau, chia cắt một phần khí vận Thiên Đạo, cho dù là Thiên Đạo, e rằng cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng, nếu thật sự có thể thăng cấp thế giới, mọi tổn thất cũng đều đáng giá.

Dù sao, một khi thế giới thăng cấp, bản nguyên Thiên Đạo tự

nhiên cũng sẽ trở nên nhiều hơn.

"Thế nào?" "Lão già Giám Chính, vụ mua bán này đôi bên chúng ta đều không thiệt!" Nhìn Giám Chính đang trầm mặc, Sở Kiêu cười nhạt nói.

"Được!" "Ta đồng ý!" "Nhưng ngươi phải chứng minh thực lực của mình trước, rốt cuộc có thể giúp thế giới này thăng cấp hay không!" Giám Chính gật đầu, trầm giọng nói.

"Chứng minh thực lực của ta?" Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, lão già này sợ hắn thùng rỗng kêu to, hay là đang lừa gạt hắn?

Nếu đối phương muốn kiến thức thực lực của hắn, vậy thì cứ để hắn cảm nhận cho rõ, cũng để cho đối phương biết, hóa thân Thiên Đạo, nếu ta muốn, cũng có thể trấn áp ngươi.

Ầm ầm ầm...

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người Sở Kiêu đột nhiên bùng phát một luồng khí thế kinh khủng chưa từng có.

Luồng khí thế uy áp này vừa xuất hiện, cả cửu thiên thương khung tức thì sấm sét vang rền, càng có khí tức vô biên tức thì quét qua toàn bộ kinh thành, sau đó lan ra bốn phương tám hướng.

Mây đen vô tận hội tụ trên không kinh thành, từng tia sét tím lấp lánh, tiếng sấm kinh hoàng vang dội đất trời.

Trong nháy mắt, dưới luồng khí thế uy áp này, toàn bộ kinh thành, thậm chí toàn bộ Đại Phụng, vô số sinh linh đều không khỏi cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng từ sâu trong linh hồn.

Càng có vô số người trực tiếp quỳ rạp trên đất, vẻ mặt kinh hoàng nhìn về phía Quan Tinh Lâu của Tư Thiên Giám.

Bốn phương tám hướng, từng tôn viễn cổ thần ma tức thì mở

mắt, vẻ mặt kinh hãi nhìn về hướng kinh thành Đại Phụng.

Hoàng cung kinh thành, Nguyên Cảnh Đế càng dưới luồng uy áp này bị đè bẹp dí trên đất, ngay cả đại trận hoàng cung cũng không thể ngăn cản. ...

Ầm ầm ầm...

Trên không toàn bộ kinh thành Đại Phụng, sấm sét vang rền, ánh điện lấp loé.

Uy áp kinh hoàng lan tràn khắp đất trời, khiến chúng sinh run rẩy.

Ngay cả Giám Chính thân là hóa thân Thiên Đạo, lúc này cũng không khỏi co rụt đồng tử.

Hắn cũng không ngờ, người ngoài cõi tự xưng là Sở Kiêu này lại có thực lực kinh khủng đến vậy.

Uy áp như thế, đã vượt ra ngoài phạm vi nhận thức của hắn.

Phải biết rằng, những viễn cổ thần ma kia cũng không thể nào bùng phát ra khí tức kinh khủng như vậy.

"..." Giám Chính trong lòng chấn động, hắn có thể cảm nhận được, khí tức trên người Sở Kiêu dường như đang không ngừng tăng lên.

"Lão già Giám Chính, thế nào?

Thực lực như vậy, đủ để chứng minh ta có năng lực giúp ngươi thăng cấp thế giới này chưa?" Sở Kiêu cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía Giám Chính.

"Đủ rồi!" Giám Chính vội vàng gật đầu, hoàn toàn tin lời của Sở Kiêu.

Với thực lực mà đối phương thể hiện ra, quả thực có tư cách nói những lời như vậy.

Nhưng lúc này, Sở Kiêu lại lắc đầu: “Không đủ!” “Nếu đã muốn chứng minh thực lực, vậy thì chứng minh triệt để cho ngươi xem.

Để cho ngươi biết, trước mặt ta, những viễn cổ thần ma kia cũng chỉ là tép riu!” Lời vừa dứt, khí tức trên người Sở Kiêu lại một lần nữa bùng nổ.

Ầm!

Một luồng uy áp càng kinh khủng hơn, tức thì quét qua toàn bộ Đại Phụng.

Giây phút này, sinh linh của cả thế giới Đại Phụng đều cảm nhận rõ ràng một luồng áp lực chưa từng có.

Trong hoàng cung.

“Bệ hạ!” Nhìn Nguyên Cảnh Đế quỳ rạp trên đất, sắc mặt trắng bệch, các thái giám cung nữ xung quanh kinh hãi kêu lên.

“...tồn tại... gì vậy...” Nguyên Cảnh Đế sắc mặt trắng bệch, thân là vua một nước, lại có thiên mệnh gia trì, nhưng dưới luồng uy áp này, ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có.

Cùng lúc đó, Đại các.

“Khí tức gì đây?

Lẽ nào những viễn cổ thần ma kia đã xuất thế?” “Không đúng, viễn cổ thần ma cũng không thể nào có uy áp kinh khủng như vậy.” “Lẽ nào trời sắp sập sao?” Vô số cường giả lần lượt ngẩng đầu nhìn về hướng kinh thành, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Tại một số nơi bí mật của thế giới Đại Phụng, từng luồng dao động khí tức hiện ra.

“Người nào?

Lại có khí tức kinh khủng đến vậy?” “Thú vị, thật quá thú vị...”

“Là người ngoài cõi sao?

Ha ha, xem ra trời đất này cuối cùng cũng sắp thay đổi rồi.” Từng tôn viễn cổ thần ma mở mắt, ánh mắt hướng về kinh thành.

Họ đều có thể cảm nhận được sự bất phàm của luồng khí tức kia.

Nhưng rất nhanh, trong mắt những viễn cổ thần ma này hiện lên vẻ kinh hoàng.

Bởi vì luồng khí tức kia dường như đã khóa chặt vị trí của họ.

Một luồng sức mạnh bàng bạc tức thì bao phủ lên người những viễn cổ thần ma này.

“...sức mạnh gì đây?” “Sao có thể?

Ta lại không thể thoát ra!” “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào...” Giây phút này, tất cả viễn cổ thần ma đều cảm nhận được một nỗi sợ hãi chưa từng có.

Họ phát hiện, mình lại bị một luồng sức mạnh không rõ cấm cố.

Phải biết rằng, họ là viễn cổ thần ma.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không thể dễ dàng cấm cố họ.

Nhưng hiện tại, lại bị một người ngoài cõi dễ dàng cấm cố.

Điều này sao có thể không khiến họ kinh hoàng?

Trên Quan Tinh Lâu.

Chương 212

Nhìn những thay đổi xảy ra giữa đất trời, Giám Chính hoàn toàn chấn kinh.

Hắn có thể cảm nhận được, những viễn cổ thần ma kia lại bị Sở Kiêu dùng một ý niệm cấm cố.

Thủ đoạn như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, những viễn cổ thần ma này là những tồn tại khiến hắn đau đầu nhất.

Nhưng hiện tại, lại bị Sở Kiêu dễ dàng chế ngự như vậy.

"Bây giờ, ngươi có thể tin là ta có thực lực này rồi chứ?" Sở Kiêu thu hồi khí tức, thản nhiên nhìn Giám Chính.

"Tin!

Ta đương nhiên tin!" Giám Chính liên tục gật đầu, nào dám có chút hoài nghi.

Với thực lực mà Sở Kiêu thể hiện ra, đừng nói là giúp thế giới này thăng cấp, cho dù trực tiếp hủy diệt thế giới này, e rằng cũng không phải chuyện khó.

"Nếu đã như vậy, vậy giao dịch giữa chúng ta có thể chính thức bắt đầu rồi." Sở Kiêu cười nhạt, nhìn Giám Chính nói: "Làm thế nào để chia cắt khí vận Thiên Đạo?" Nghe vậy, Giám Chính trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng nói: "Chia cắt khí vận Thiên Đạo cần có Thiên Đạo ấn ký, nhưng Thiên Đạo ấn ký quan hệ trọng đại, nếu..." Không đợi Giám Chính nói xong, Sở Kiêu lắc đầu ngắt lời: "Lão già Giám Chính, chúng ta đều đã đến nước này rồi, đừng có dây dưa mấy chuyện nhỏ nhặt này nữa." "Ngươi cũng đã thấy thực lực của ta, nếu

ta thực sự cưỡng ép đoạt lấy khí vận Thiên Đạo, ngươi nghĩ ngươi có thể ngăn cản được không?" Nghe vậy, sắc mặt Giám Chính cứng đờ.

Quả thực, với thực lực mà Sở Kiêu thể hiện ra, nếu hắn thực sự mạnh tay, hắn quả thật không làm gì được đối phương.

Nghĩ đến đây, Giám Chính không còn do dự, vung tay một cái, trong lòng bàn tay liền hiện ra một chiếc ngọc ấn.

Ngọc ấn toàn thân màu vàng nhạt, trên đó khắc từng phù văn huyền ảo.

Chính là Thiên Đạo ấn ký!

"Cầm lấy đi!" Giám Chính đưa Thiên Đạo ấn ký cho Sở Kiêu, sau đó mở miệng nói: "Với Thiên Đạo ấn ký này, ngươi có thể chia cắt khí vận Thiên Đạo." Sở Kiêu nhận lấy Thiên Đạo ấn ký, cẩn thận quan sát một lát rồi gật đầu: "Tốt, vậy chúng ta bắt đầu đi." Nói rồi, hắn liền muốn bắt đầu chia cắt khí vận Thiên Đạo.

Nhưng lúc này, Giám Chính lại mở miệng nói: "Chậm đã!" "Hửm?" Sở Kiêu nhướng mày nhìn Giám Chính.

"Lần này chia cắt khí vận Thiên Đạo, ta tự nhiên không có ý kiến, nhưng ngươi muốn giúp thế giới này thăng cấp, không biết chuẩn bị làm thế nào?" Giám Chính nhìn Sở Kiêu, trong mắt lóe lên một tia mong đợi. ...

"Ha ha..." Sở Kiêu cười khẽ một tiếng, sau đó mở miệng nói: "Đơn giản, nâng cao tu vi của sinh linh thế giới này, tăng cường linh khí trời đất, trấn áp viễn cổ thần ma..." "Những điều này đều làm được, thế giới này tự nhiên sẽ thăng cấp." "Tất nhiên, nếu có thể sinh ra một số tồn tại có thể sánh với thần ma, vậy tốc độ thăng cấp sẽ càng nhanh hơn." Nói đến đây, Sở Kiêu ánh mắt nhìn về phía Giám Chính: "Vì vậy, những chuyện này cần có sự phối hợp của Thiên Đạo

mới được.” Nghe vậy, mắt Giám Chính tức thì sáng lên.

Hắn đã hiểu ý của Sở Kiêu.

Đối phương muốn thông qua việc nâng cao thực lực tổng thể của thế giới này để đạt được mục đích thăng cấp.

Cách này quả thực là ổn thỏa nhất.

Nghĩ đến đây, Giám Chính lập tức gật đầu nói: “Thiên Đạo đương nhiên sẽ toàn lực phối hợp!” “Vậy thì tốt!” Sở Kiêu gật đầu, sau đó nhìn Thiên Đạo ấn ký trong tay: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta bắt đầu đi.” Nói rồi, hắn liền chuẩn bị bắt đầu chia cắt khí vận Thiên Đạo.

Nhưng lúc này, Sở Kiêu lại dừng lại.

“Làm sao vậy?” Giám Chính nhìn Sở Kiêu.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ, ngoài khí vận Thiên Đạo ra, quốc vận của thế giới này, có phải cũng có thể chia một ít?” Sở Kiêu nhìn Giám Chính, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Giám Chính tức thì hiểu ý của Sở Kiêu.

Đối phương yếu, tiện thể chia cắt một phần quốc vận của ta.

Nhưng đối với Giám Chính thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Dù sao thì thứ như quốc vận, đối với Thiên đạo, cũng không quá quan trọng.

“Được!” Giám Chính gật đầu: “Nhưng không chia cắt quốc vận thì cần triều đình phối hợp mới được.” “Đơn giản!” Sở Kiêu khẽ cười: “Lát nữa đi cùng ta một chuyến đến hoàng cung, với tài trí thông minh của Nguyên Cảnh Đế, hắn sẽ không từ chối yêu cầu của ta.” Nói đến đây, trong mắt Sở Kiêu ánh lên vẻ trêu tức.

Với thực lực vừa thể hiện, y không tin Nguyên Cảnh Đế dám nói

tiếng không.

Giám Chính nghe vậy, cũng nở một nụ cười.

Lão cũng cho rằng Nguyên Cảnh Đế hẳn sẽ không từ chối.

Lập tức, hai người không nhiều lời thêm, bắt đầu chia cắt khí vận Thiên đạo.

Chỉ thấy Sở Kiêu tay cầm ấn ký Thiên đạo, bắt đầu thúc đẩy sức mạnh bên trong.

Tức thì, một luồng khí tức huyền diệu khó lường tuôn ra từ ấn ký Thiên đạo.

Luồng khí tức này liên kết với trời đất, phảng phất như có thể lay động sức mạnh của thiên địa.

Sở Kiêu có thể cảm nhận rõ ràng, luồng khí tức này chính là sức mạnh của khí vận Thiên đạo.

Y liền không khách khí, trực tiếp bắt đầu chia cắt khí vận Thiên đạo.

Khi khí vận Thiên đạo bị chia cắt, cả đất trời của thế giới Đại Phụng đều rung chuyển nhẹ.

Hiển nhiên, việc khí vận Thiên đạo bị chia cắt cũng gây ảnh hưởng không nhỏ đến thế giới này.

Nhưng chẳng mấy chốc, trời đất đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Lúc này, Sở Kiêu đã hoàn thành việc chia cắt khí vận Thiên đạo.

"Ting, chúc mừng Túc chủ nhận được khí vận Thiên đạo, có thể chuyển hóa thành một mươi triệu Khí vận điểm, có chuyển hóa không?" Nghe tiếng thông báo của hệ thống trong đầu, trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ hài lòng.

Một mươi triệu Khí vận điểm, thu hoạch thật không tệ.

“Chuyển hóa!” Sở Kiêu thầm ra lệnh.

“Ting, đang chuyển hóa...

Ting, chuyển hóa hoàn tất, Túc chủ nhận được một mươi triệu Khí vận điểm.” Nghe tiếng thông báo của hệ thống, nụ cười trên mặt Sở Kiêu càng thêm rạng rỡ.

Có một mươi triệu Khí vận điểm, tài nguyên trong tay y lại càng dồi dào hơn.

Lúc này, giọng của Giám Chính vang lên: “Đi thôi, đến hoàng cung.” Sở Kiêu gật đầu, cũng không nhiều lời, trực tiếp theo Giám Chính hướng về hoàng cung.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến không trung phía trên hoàng cung.

“Bệ hạ, lão thần cầu kiến!” Giọng của Giám Chính vang vọng trên hoàng cung.

Một lát sau, giọng của Nguyên Cảnh Đế truyền ra: “Mời vào.” Thế là, Giám Chính dẫn theo Sở Kiêu, trực tiếp tiến vào đại điện hoàng cung.

Trên đại điện, nhìn hai người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Nguyên Cảnh Đế có chút khó coi.

Hắn vẫn nhớ, luồng uy áp kinh khủng vừa rồi chính là tỏa ra từ người nam tử xa lạ trước mắt.

Nhưng ngại vì có Giám Chính ở đây, hắn cố gắng trấn tĩnh nói: “Không biết Giám Chính đại nhân dẫn theo vị này đến đây là có việc gì?” Giám Chính liếc nhìn Sở Kiêu một cái, sau đó mở miệng nói: “Bệ hạ, hôm nay lão thần dẫn vị này đến, là muốn mượn bệ hạ một thứ.”

“Ồ?

Không biết Giám Chính đại nhân muốn mượn gì?” Nguyên Cảnh Đế cố tỏ ra bình tĩnh hỏi.

“Quốc vận ngọc tỷ!” Giám Chính nói thẳng.

“Cái gì?” Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Cảnh Đế tức thì đại biến.

Quốc vận ngọc tỷ, đó là chí bảo liên quan đến quốc vận Đại Phụng.

Nếu xảy ra vấn đề, cả Đại Phụng sẽ bị ảnh hưởng.

“Giám Chính, ngài...” Nguyên Cảnh Đế vừa định mở miệng, Sở Kiêu đã thản nhiên nói: “Xem ra Nguyên Cảnh Đế định từ chối sao?” Một luồng uy áp kinh khủng tức thì bao trùm lên người Nguyên Cảnh Đế.

Luồng uy áp này yếu hơn rất nhiều so với lúc trước, nhưng đối với Nguyên Cảnh Đế, vẫn là một áp lực cực lớn.

“...” Sắc mặt Nguyên Cảnh Đế biến đổi, hắn có thể cảm nhận được khí tức tỏa ra từ người Sở Kiêu yếu hơn lúc trước rất nhiều, nhưng vẫn không phải là thứ hắn có thể chống cự.

Sau một hồi im lặng, Nguyên Cảnh Đế mới nghiến răng nói: “Người đâu, mang quốc vận ngọc tỷ đến đây.” Chẳng mấy chốc, một thái giám đã bưng một hộp gấm bước vào.

Mở hộp gấm ra, một chiếc ngọc tỷ toàn thân màu tím vàng đang lặng lẽ nằm bên trong.

Trên ngọc tỷ, có thể lờ mờ thấy những đám mây lành lượn lờ, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

“Đây chính là quốc vận ngọc tỷ.” Nguyên Cảnh Đế nhìn Sở Kiêu và Giám Chính, trầm giọng nói.

Sở Kiêu bước tới, trực tiếp cầm lấy quốc vận ngọc tỷ.

Tức thì, một luồng khí tức huyền diệu truyền ra từ ngọc tỷ.

Luồng khí tức này tuy không bằng khí vận Thiên đạo, nhưng cũng cực kỳ phi thường.

Sở Kiêu không khách khí, trực tiếp bắt đầu chia cắt quốc vận.

Chẳng mấy chốc, một phần quốc vận đã bị chia cắt.

"Ting, chúc mừng Túc chủ nhận được quốc vận, có thể chuyển hóa thành năm triệu Khí vận điểm!

Có chuyển hóa không?" "Ting, chuyển hóa hoàn tất, Túc chủ nhận được năm triệu Khí vận điểm." Đặt quốc vận ngọc tỷ lại vào hộp gấm, Sở Kiêu mới nhìn về phía Nguyên Cảnh Đế: "Đa tạ bệ hạ." Nguyên Cảnh Đế gượng gạo nặn ra một nụ cười.

"Được rồi!" Sở Kiêu sau đó nhìn về phía Giám Chính: "Giám Chính lão đầu, chúng ta đi thôi." Giám Chính gật đầu, hai người thân hình lóe lên, liền biến mất khỏi đại điện.

Chương 213

Đợi hai người rời đi, Nguyên Cảnh Đế mới ngã ngồi trên long ỷ, thở hổn hển từng hơi.

Cảm giác bị áp bức vừa rồi thật quá kinh khủng, đến giờ hắn vẫn còn sợ hãi.

Cảnh tượng vừa rồi khiến Nguyên Cảnh Đế không khỏi bất lực.

Dưới uy áp đó, nếu hắn vừa nói một tiếng "không", e rằng ngay khắc sau, Sở Kiêu ra tay, đầu hắn đã lìa khỏi cổ.

Bên kia, Sở Kiêu và Giám Chính đã quay lại Quan Tinh Lâu.

"Tiếp theo, ngài chuẩn bị làm gì?" Giám Chính nhìn Sở Kiêu, mở miệng hỏi.

"Đơn giản." Sở Kiêu khẽ cười: "Đầu tiên, trấn áp đám Viễn cổ thần ma kia.

Có sức mạnh của đám Viễn cổ thần ma, lại thêm sự phối hợp của Thiên đạo, linh khí trời đất của thế giới này chắc chắn sẽ trở nên nồng đậm hơn.

Khi đó, tốc độ tu luyện của sinh linh trong thế giới này chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể." "Ngoài ra, ta sẽ truyền xuống một số công pháp, để võ đạo của thế giới này tiến thêm một bước.

Cứ như vậy, thế giới này muốn không thăng duy cũng khó." Nghe vậy, mắt Giám Chính sáng lên: "Thật sao?" "Tự nhiên." Sở Kiêu gật đầu: "Nhưng trước đó, ta phải dọn dẹp những kẻ ngáng đường đã." Nói rồi, y ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ở nơi đó, từng bóng người thấp thoáng ẩn hiện.

Đó đều là tiên nhân của thế giới này.

Những tiên nhân này vẫn luôn câu kéo khí vận nhân gian.

Lần này nếu không dọn dẹp chúng, e rằng sẽ ảnh hưởng đến việc thăng duy của thế giới.

"Đám tiên nhân này, giao cho ta xử lý đi." Sở Kiêu thản nhiên nói.

Dứt lời, cả người y đã trực tiếp biến mất tại chỗ.

Ngay khắc sau, y đã xuất hiện trên Cửu thiên.

"Các ngươi là tiên nhân, có biết tội không?" Giọng của Sở Kiêu vang vọng trên Cửu thiên.

Tức thì, từng bóng người hiện ra.

Đó đều là tiên nhân của thế giới này.

Chúng ở trên Cửu thiên, lấy khí vận nhân gian làm thức ăn, không biết đã gây họa cho bao nhiêu bá tánh bình thường.

"Kẻ ngoại giới, to gan thật đấy!" ...

Sở Kiêu nghe vậy lại lắc đầu: "Các ngươi là tiên nhân, không lo cầu tiến, lại đi gây họa cho chúng sinh!

Hôm nay, Sở Kiêu ta sẽ thay trời hành đạo, trấn áp các ngươi!" Dứt lời, một luồng khí tức kinh khủng tức thì bộc phát.

Luồng khí tức này còn kinh khủng hơn lúc trước.

Ầm!

Cả Cửu thiên đều rung chuyển dữ dội dưới luồng khí tức này.

Đám tiên nhân đó, dưới luồng khí tức này, ngay cả động đậy cũng không làm được.

"...Làm sao có thể?" "...Sao lại mạnh đến thế?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào..." Một đám tiên nhân kinh hoàng hét lên.

Nhưng không đợi chúng phản ứng, Sở Kiêu đã ra tay.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Từng luồng sức mạnh kinh khủng bùng nổ trên Cửu thiên.

Trong nháy mắt, tất cả tiên nhân đều bị trấn áp.

Tu vi của đám tiên nhân này, kẻ mạnh nhất cũng chỉ ngang với Lục giai mà thôi.

Trước mặt Sở Kiêu, chúng căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Sau khi trấn áp đám tiên nhân này, Sở Kiêu vung tay, liền thu tất cả lại.

Trong cơ thể đám tiên nhân này đều ẩn chứa không ít khí vận chi lực, đợi lát nữa luyện hóa, lại là một khoản Khí vận điểm không nhỏ.

Lúc này, giọng của Giám Chính từ dưới truyền lên: "Đám tiên nhân này, cuối cùng cũng bị dọn dẹp rồi." Hiển nhiên, những việc làm của đám tiên nhân này, ngay cả Giám Chính, hóa thân của Thiên đạo, cũng không thể chịu nổi.

Sở Kiêu nghe vậy lại lắc đầu: "Đám tiên nhân này, chẳng qua chỉ là một lũ hề nhảy nhót mà thôi.

Tiếp theo mới là màn kịch chính." Nói rồi, ánh mắt y nhìn về phương xa.

Ở nơi đó, từng tôn Viễn cổ thần ma đang bị sức mạnh của lão cấm cố.

Thực lực của đám Viễn cổ thần ma này mạnh hơn đám tiên nhân

kia rất nhiều.

Nhưng đối với Sở Kiêu, cũng chẳng là gì.

"Cũng nên dọn dẹp đám Viễn cổ thần ma này rồi." Dứt lời, cả người y trực tiếp biến mất tại chỗ.

Ngay khắc sau, y đã xuất hiện trước mặt đám Viễn cổ thần ma đó.

Đám Viễn cổ thần ma này đều bị sức mạnh của lão cấm cố, căn bản không thể động đậy.

"Viễn cổ thần ma... có chút thú vị." Nhìn đám Viễn cổ thần ma bị cấm cố trước mắt, trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ trêu tức.

Một luồng uy áp còn kinh khủng hơn tức thì bao trùm lên đám Viễn cổ thần ma.

"Thần phục, hoặc là chết!" Sở Kiêu thản nhiên nói: "Cho các ngươi ba hơi thở để suy nghĩ." "Tên cuồng đồ to gan!" "Chỉ bằng ngươi mà cũng đòi bọn ta thần phục?" "Tìm chết!" Đối mặt với sự uy hiếp của Sở Kiêu, đám Viễn cổ thần ma nhao nhao gầm lên.

Chúng là thần ma tồn tại từ thời viễn cổ, làm sao từng chịu sự sỉ nhục như vậy?

"Ba..." Sở Kiêu không hề động lòng, bắt đầu đếm số.

"Con kiến hôi cuồng vọng!" "Ngô là Cổ Thần, dù bị tạm thời cấm cố, cũng không phải một kẻ như ngươi có thể sỉ nhục." "Nếu bây giờ thả bọn ta ra, có lẽ còn tha cho ngươi một mạng." Một thần ma toàn thân bao phủ trong sương đen lạnh lùng nói.

"Hai..." Sở Kiêu lạnh lùng, phảng phất như không hề nghe thấy tiếng gầm giận của đám Viễn cổ thần ma.

"Thằng nhóc, có biết bọn ta là ai không?" "Ngay cả Thiên đạo cũng không làm gì được bọn ta, chỉ bằng ngươi mà cũng đòi trấn áp

bọn ta?" "Đợi bọn ta thoát khốn, tất sẽ băm xương ngươi thành tro!" Các Viễn cổ thần ma khác cũng giận không thể át.

"Một!" Sở Kiêu đếm xong con số cuối cùng, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám Viễn cổ thần ma: "Xem ra, các ngươi đã chọn cái chết.

Nếu đã như vậy, vậy thì lấy ngươi ra khai đao trước đi." Dứt lời, Sở Kiêu nhìn về phía thần ma tự xưng là Cổ Thần.

"Ngươi dám..." Cổ Thần gầm lên, nhưng không đợi hắn nói xong, Sở Kiêu đã ra tay.

Chỉ thấy y giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng điểm một cái.

Ông!

Hư không rung chuyển, một luồng ánh sáng chói lọi nở rộ trên đầu ngón tay y.

Luồng ánh sáng này trông có vẻ yếu ớt, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh kinh khủng không gì sánh bằng.

Cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong luồng ánh sáng đó, Cổ Thần tức thì biến sắc.

Là một trong những Viễn cổ thần ma, hắn tự nhiên có thể cảm nhận được sự phi thường của luồng ánh sáng đó.

Loại sức mạnh đó đã vượt ra ngoài phạm vi nhận thức của hắn.

Phải biết rằng, dù Thiên đạo muốn trấn áp chúng, cũng không có sức mạnh kinh khủng như vậy.

Thế mà kẻ ngoại giới trước mắt, chỉ bằng một ngón tay, đã bộc phát ra sức mạnh đáng sợ như thế.

Điều này hoàn toàn vượt ra ngoài tưởng tượng của hắn.

Nhưng không đợi hắn nghĩ nhiều, luồng ánh sáng đó đã rơi xuống

người hắn.

Một tiếng nổ lớn vang lên, cả trời đất đều rung chuyển.

Lớp sương đen bao phủ Cổ Thần tức thì bị xé rách, để lộ ra chân dung nanh ác dữ tợn của hắn.

Chỉ thấy Cổ Thần toàn thân đen kịt, hình dáng giống người, nhưng lại có ba cái đầu lâu.

Mỗi cái đầu lâu đều mọc sáu con mắt.

Những con mắt này lóe lên ánh sáng quỷ dị, phảng phất như có thể nhìn thấu vạn vật trên đời.

Đây chính là chân dung của Cổ Thần.

Chương 214

Ở thời viễn cổ, Cổ Thần đã xưng hùng bằng Thiên Cổ chi lực.

Đôi mắt kia càng có thể nhìn thấu thiên cơ.

Cũng chính vì vậy, hắn mới có thể trong lần đại kiếp thiên địa đầu tiên nhìn thấu thiên cơ, kịp thời trốn vào Nam Hoang địa uyên thoát một kiếp.

Nhưng giờ đây, dưới một chỉ của Sở Kiêu, sức mạnh mà hắn vẫn luôn tự hào, lại tỏ ra mong manh đến vậy.

"...Không thể nào..." Cổ Thần kinh hoàng nhìn Sở Kiêu, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Phải biết rằng, năm đó những thần ma mạnh hơn hắn cũng không thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của hắn như vậy.

Thế mà kẻ ngoại giới trước mắt, chỉ bằng một chỉ, đã phá vỡ lớp phòng ngự mà hắn tự hào.

Điều này làm sao hắn có thể chấp nhận?

Sở Kiêu lại khinh thường bĩu môi: "Chút thực lực ấy, mà cũng dám ngang ngược trước mặt Bản tọa?

Cho ngươi cơ hội cuối cùng, thần phục, hoặc là chết!" Dứt lời, y lại điểm ra một chỉ nữa.

Lần này, ánh sáng trên đầu ngón tay càng thêm chói lọi.

Sức mạnh ẩn chứa trong đó, còn kinh khủng hơn lúc trước gấp mười lần!

"Không...

đừng..." Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng đó, Cổ Thần cuối

cùng cũng hoảng sợ.

Hắn có thể cảm nhận được, một chỉ này nếu hạ xuống, hắn chắc chắn sẽ chết!

"Ngô nguyện thần phục...

Ngô nguyện thần phục ngài..." Cổ Thần vội vàng hét lớn.

Trước cái chết, tôn nghiêm, kiêu ngạo, đều chỉ là trò cười.

Nghe vậy, Sở Kiêu mới thu tay lại.

Sau đó nhìn về phía các Viễn cổ thần ma khác: "Các ngươi thì sao?" "Chết tiệt..." "Bọn ta là Viễn cổ thần ma..." "Sao có thể thần phục một thằng nhóc?" Các Viễn cổ thần ma khác vẫn không phục.

"Tìm chết!" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia hàn quang.

Y vốn định thu phục đám Viễn cổ thần ma này, dù sao trong cơ thể chúng đều ẩn chứa không ít khí vận.

Nhưng nếu đối phương không biết điều, y cũng không khách khí nữa.

Một chỉ điểm ra, hư không rung chuyển.

Sức mạnh của một chỉ này, còn kinh khủng hơn lúc trước.

Lại một tiếng nổ lớn.

Một tôn Viễn cổ thần ma, trực tiếp bị một chỉ điểm nổ.

Hóa thành sương máu đầy trời, tan biến giữa thiên địa.

"Ting, tiêu diệt một tôn Viễn cổ thần ma, nhận được năm triệu Khí vận điểm." Nghe tiếng thông báo của hệ thống trong đầu, trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ hài lòng.

Một tôn Viễn cổ thần ma, lại có thể nhận được năm triệu điểm khí vận.

Thu hoạch này, cũng không tệ.

Nhưng y cũng không nghĩ nhiều, ánh mắt nhìn về phía các Viễn cổ thần ma khác.

“Còn muốn tiếp tục không?” Sở Kiêu thản nhiên hỏi.

“Bọn ta nguyện ý thần phục...” “Bọn ta nguyện ý thần phục ngài...” Lần này, đám Viễn cổ thần ma không dám kiêu ngạo nữa.

Uy lực của một chỉ vừa rồi, chúng đã tận mắt chứng kiến.

Sức mạnh kinh khủng đó, đã vượt ra ngoài tưởng tượng của chúng.

Nếu tiếp tục ngoan cố chống cự, e rằng kết cục cũng chẳng khá hơn là bao.

“Tốt.” Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Sau đó vung tay, giải trừ cấm chế trên người đám Viễn cổ thần ma.

Đám Viễn cổ thần ma vừa được tự do, liền nhao nhao quỳ phục dưới đất.

“Cung nghênh Chủ thượng!” Tất cả Viễn cổ thần ma đồng thanh nói.

Sở Kiêu gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Cổ Thần: “Nghe nói ngươi có thể nhìn thấu thiên cơ?” “Bẩm Chủ thượng, đúng là như vậy.” Cổ Thần cung kính nói: “Thông qua Thiên Cổ chi lực, thuộc hạ quả thực có thể dự đoán được một vài chuyện trong tương lai.” “Ồ?” Sở Kiêu có chút hứng thú: “Vậy ngươi có từng dự đoán được chuyện hôm nay không?” Nghe vậy, Cổ Thần tức thì có chút chột dạ.

Hắn làm sao dự đoán được chuyện hôm nay?

Nếu thật sự có thể dự đoán, sao hắn lại kiêu ngạo như vậy?

Nhưng những lời này hắn tự nhiên không dám nói ra, chỉ có thể cứng rắn nói: "Bẩm Chủ thượng, tiểu nhân tuy có thể dự đoán tương lai, nhưng cũng chỉ có thể dự đoán được một phần.

Về phần tương lai của cường giả như Chủ thượng, tiểu nhân tự nhiên không thể dự đoán được." Nghe vậy, Sở Kiêu lại lắc đầu.

Y tự nhiên nhìn ra Cổ Thần đang nói bừa.

Nhưng y cũng lười vạch trần.

Dù sao, Cổ Thần cũng là một tôn Viễn cổ thần ma.

Nếu có thể dùng được, cũng không phải là một chuyện xấu.

Đúng lúc này, giọng của Giám Chính từ dưới truyền lên: "Chúc mừng các hạ, đã thu phục được đám Viễn cổ thần ma này." Sở Kiêu cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Giám Chính không biết từ lúc nào đã đến bên dưới.

"Ha ha, chỉ là vài tên Viễn cổ thần ma thôi, không đáng nhắc tới." Sở Kiêu thản nhiên nói.

Nghe vậy, Giám Chính không khỏi thầm tặc lưỡi.

Đó là Viễn cổ thần ma đó.

Ngay cả lão, hóa thân của Thiên đạo, cũng không làm gì được đám Viễn cổ thần ma này.

Thế mà trong mắt đối phương, lại chỉ là "vài tên Viễn cổ thần ma"?

Thực lực như vậy, quả thật kinh khủng.

Lúc này, giọng của Sở Kiêu vang lên: "Nếu đã thu phục được đám Viễn cổ thần ma này, vậy tiếp theo, nên bắt đầu nâng cao linh khí trời đất của thế giới này." Nói rồi, y nhìn về phía Giám Chính: "Xin Thiên đạo phối hợp." "Đó là tự nhiên." Giám Chính gật đầu.

Sau đó liền thấy Sở Kiêu vung tay, tức thì một luồng sức mạnh cường đại bao trùm cả thế giới Đại Phụng.

Luồng sức mạnh này, chính là đến từ đám Viễn cổ thần ma.

Sau đó, lại thấy Sở Kiêu cong ngón tay điểm một cái.

Một luồng ánh sáng chói lọi, thẳng lên Cửu tiêu.

Bầu trời của cả thế giới Đại Phụng, tức thì bị xé ra một vết nứt khổng lồ.

Nhìn thấy cảnh này, Giám Chính tức thì kinh hãi.

Lão chưa từng thấy thủ đoạn như vậy.

Ngay cả đám Viễn cổ thần ma, cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng chẳng mấy chốc, lão đã hiểu được ý đồ của Sở Kiêu.

Chỉ thấy trong vết nứt đó, có vô tận linh khí tuôn vào.

Những linh khí này cực kỳ tinh thuần, vượt xa linh khí của thế giới này.

"..." Trong mắt Giám Chính lóe lên một tia sáng.

Lão có thể cảm nhận được, những linh khí này không hề tầm thường.

Nếu sinh linh của thế giới này có thể hấp thu những linh khí này, tu vi chắc chắn sẽ tăng vọt.

Sở Kiêu lại khẽ cười: "Những linh khí này, là ta mang từ ngoại giới đến.

Có những linh khí này, lại thêm sức mạnh của đám Viễn cổ thần ma, linh khí trời đất của thế giới này chắc chắn sẽ trở nên nồng đậm hơn.

Khi đó, tốc độ tu luyện của sinh linh trong thế giới này chắc chắn

sẽ tăng lên đáng kể." "Ngoài ra, ta sẽ truyền xuống một số công pháp, để võ đạo của thế giới này tiến thêm một bước.

Cứ như vậy, thế giới này muốn không thăng duy cũng khó." Nghe vậy, trong mắt Giám Chính lóe lên vẻ vui mừng.

Có những linh khí này, thế giới này quả thực có khả năng thăng duy.

Chương 215

Hơn nữa, đối phương lại còn muốn truyền xuống một số công pháp.

Đối với thế giới này, đây không nghi ngờ là một cơ duyên trời cho.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Giám Chính nhìn Sở Kiêu càng thêm nóng bỏng.

Nhưng đúng lúc này, Sở Kiêu lại đột nhiên nhíu mày.

"Sao vậy?" Giám Chính lo lắng hỏi.

"Ta cảm nhận được một luồng khí tức không yếu." Sở Kiêu thản nhiên nói: "Xem ra, thế giới này vẫn còn một vài con cá lọt lưới." Nghe vậy, Giám Chính tức thì hiểu ra ý của Sở Kiêu.

Hiển nhiên, vẫn còn một số Viễn cổ thần ma chưa bị phát hiện.

Nhưng điều này cũng bình thường.

Dù sao đám Viễn cổ thần ma này đều cực kỳ giảo hoạt.

Có kẻ còn trốn ở những nơi đặc biệt, ngay cả lão là hóa thân của Thiên đạo cũng không thể phát giác.

"Nhưng không sao." Sở Kiêu khẽ cười: "Nếu đã bị ta phát giác, vậy thì một lưới bắt hết đi." Dứt lời, chỉ thấy y giơ lòng bàn tay lên, nhẹ nhàng ấn xuống bầu trời.

Cả đất trời của thế giới Đại Phụng đều rung chuyển.

Một luồng uy áp kinh khủng tức thì bao trùm cả thế giới.

Dưới luồng uy áp này, tất cả Viễn cổ thần ma ẩn náu đều không thể trốn thoát.

“Tìm thấy rồi.” Khóe miệng Sở Kiêu cong lên một nụ cười.

Sau đó bàn tay lớn vung lên, tức thì từng bóng người liền bị cưỡng ép kéo đến.

Đó đều là những Viễn cổ thần ma chưa bị phát hiện lúc trước.

“Chư vị, vẫn khỏe chứ?” Sở Kiêu nhìn đám Viễn cổ thần ma, thản nhiên nói.

“...” Đám Viễn cổ thần ma nhìn Sở Kiêu, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè.

Hiển nhiên, chúng đã phát giác được sự phi thường của Sở Kiêu.

“Cho các ngươi một cơ hội lựa chọn.” Sở Kiêu thản nhiên nói: “Thần phục, hoặc là chết!” Đám Viễn cổ thần ma nghe vậy, tức thì nhìn nhau.

Chúng tự nhiên cũng đã phát giác được khí tức của đám Viễn cổ thần ma lúc trước.

Hiển nhiên, đám Viễn cổ thần ma đó đã thần phục kẻ ngoại giới trước mắt.

Điều này làm sao chúng không kinh ngạc?

Phải biết rằng, trong đám Viễn cổ thần ma đó, có không ít kẻ thực lực không yếu hơn chúng.

Nếu ngay cả những kẻ đó cũng đã thần phục, chúng còn có thể làm gì?

“Bọn ta nguyện ý thần phục!” Chẳng mấy chốc, đám Viễn cổ thần ma đã đưa ra lựa chọn.

Sở Kiêu sau đó vung tay, liền dung hợp sức mạnh của đám Viễn cổ thần ma này vào trong trời đất.

Tức thì, linh khí trời đất của cả thế giới Đại Phụng trở nên nồng đậm hơn.

"Không tệ." Sở Kiêu gật đầu.

Có sức mạnh của đám Viễn cổ thần ma này, lại thêm những linh khí từ ngoại giới, linh khí trời đất của thế giới này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu lại truyền xuống một số công pháp, chẳng bao lâu nữa, thế giới này sẽ sinh ra một vài cường giả.

"Tiếp theo..." Sở Kiêu nhìn Giám Chính: "...nên truyền xuống một số công pháp rồi." Nói rồi, y vung tay một cái.

Tức thì, vô số ngọc giản hiện ra từ hư không.

Trong những ngọc giản này, đều ghi lại các loại công pháp.

Có công pháp tu luyện, có công pháp chiến đấu, thậm chí còn có một số phương pháp luyện khí, luyện đan.

Những công pháp này, đều là y đổi từ hệ thống.

Tuy không thể gọi là công pháp đỉnh cấp, nhưng đối với thế giới này, đã là cực kỳ tốt.

"Giám Chính lão đầu, có những công pháp này, võ đạo của thế giới này chắc chắn sẽ tiến thêm một bước." Nghe vậy, trong mắt Giám Chính lóe lên một tia sáng.

Lão có thể cảm nhận được, những công pháp này không hề tầm thường.

Nếu sinh linh của thế giới này có thể tu luyện những công pháp này, tu vi chắc chắn sẽ tăng vọt.

"Đa tạ các hạ." Giám Chính cảm kích nói.

Có những công pháp này, khả năng thăng duy của thế giới này không nghi ngờ là lớn hơn.

Sở Kiêu xua tay: "Không cần khách khí.

Đây đều là những gì ta đã hứa.

Nhưng..." Nói đến đây, Sở Kiêu nhìn Giám Chính: "Thứ nên cho, ta đều đã cho rồi.

Ngươi cũng nên thực hiện lời hứa của mình chứ?" Nghe vậy, Giám Chính gật đầu: "Tự nhiên." Tức thì, một luồng khí tức bàng bạc tuôn ra từ trời đất.

Luồng khí tức này, chính là khí vận Thiên đạo.

Sở Kiêu cũng không khách khí, trực tiếp bắt đầu hấp thu những khí vận Thiên đạo này.

"Ting, nhận được khí vận Thiên đạo, có thể chuyển hóa thành mười lăm triệu Khí vận điểm!

Có chuyển hóa không?" Nghe tiếng thông báo của hệ thống trong đầu, khóe miệng Sở Kiêu cong lên một nụ cười.

Trong thời gian ngắn, y đã nhận được hơn bốn mươi triệu Khí vận điểm.

"Chuyển hóa!" "Ting, chuyển hóa hoàn tất.

Hiện tại Túc chủ sở hữu bốn mươi mốt triệu năm trăm nghìn Khí vận điểm." Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Có những Khí vận điểm này, y sẽ có thêm nhiều tài nguyên hơn để giúp đỡ tộc nhân phát triển.

"Giám Chính lão đầu, tiếp theo là chuyện làm thế nào để thế giới Đại Phụng thăng duy." Sở Kiêu nhìn Giám Chính, "Muốn để một đại thế giới thăng duy thành một đại thế giới đỉnh cấp, những việc cần

làm không hề ít." Giám Chính nghiêm túc gật đầu: "Xin các hạ chỉ điểm." "Đầu tiên, phải nâng cao thực lực tổng thể của thế giới này." Sở Kiêu chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi lại, "Ta đã rót vào một lượng lớn linh khí ngoại giới, lại truyền xuống rất nhiều công pháp.

Tiếp theo, là nên bồi dưỡng ra một lứa cường giả." "Ý của các hạ là?" "Đơn giản, ta chuẩn bị thành lập một tòa tiên tông trong lãnh thổ Đại Phụng!" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang, "Lấy tiên tông làm nền tảng, bồi dưỡng ra một lượng lớn cường giả.

Đợi những cường giả này trưởng thành, tự nhiên có thể thúc đẩy thực lực của cả thế giới tăng lên." Giám Chính hơi nhíu mày: "Nhưng trong lãnh thổ Đại Phụng đã có Thiên Địa Nhân tam đạo tông, có Phật môn Thiên vực, Vu Thần giáo các thế lực khác.

Nếu lại thành lập một tòa tiên tông, e rằng..." "Sợ?" Sở Kiêu khinh thường cười, "Những thế lực gọi là đó, trong mắt ta chỉ là lũ gà đất chó sành.

Nếu chúng dám gây phiền phức, vậy thì đánh cho đến khi phục thì thôi!" Nghe vậy, Giám Chính không khỏi cười khổ.

Cũng phải, với thực lực Sở Kiêu thể hiện, quả thực không cần phải kiêng dè những thế lực đó.

"Nhưng trước khi thành lập tiên tông, ta cần phải dọn dẹp một số kẻ ngáng đường trước đã." Ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phương xa, "Ví dụ như...

đám Thiên nhân kia!" "Thiên nhân?" Giám Chính ngẩn ra.

"Không sai, đám Thiên nhân cao cao tại thượng đó." Sở Kiêu cười lạnh, "Tự cho mình là Thiên nhân, thực chất chỉ là một đám ích kỷ!

Lần này thành lập tiên tông, chắc chắn sẽ động đến lợi ích của chúng.

Thay vì đợi chúng đến gây phiền phức, không bằng ra tay trước!" Giám Chính im lặng.

Lão tự nhiên hiểu rằng Sở Kiêu nói có lý.

Đám Thiên nhân đó quả thực coi trời bằng vung, nếu có người uy hiếp địa vị của chúng, chắc chắn sẽ hợp sức tấn công.

"Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ đi gặp đám Thiên nhân gọi là đó!" Sở Kiêu nói xong, thân hình lóe lên liền biến mất tại chỗ.

Ngay khắc sau, y đã xuất hiện trên Cửu thiên.

"Các ngươi là Thiên nhân, còn không hiện thân?" Sở Kiêu thản nhiên mở miệng, giọng nói lại như sấm sét vang vọng trên Cửu thiên.

Ầm!

Hư không rung chuyển, mười mấy bóng người đột nhiên hiện ra.

Những bóng người này có nam có nữ, có già có trẻ, nhưng không ai không có khí tức sâu thẳm, cho người ta một cảm giác cao cao tại thượng.

"Ngươi là ai?

Dám ở đây ngang ngược!" Một lão già mặc hoa phục lạnh lùng quát.

"Ngang ngược?" Sở Kiêu khinh miệt cười, "Chỉ bằng một đám ếch ngồi đáy giếng các ngươi, cũng xứng nói hai chữ ngang ngược trước mặt Bản tọa?" "Cuồng vọng!" Lão già đó đại nộ, một chưởng đánh ra.

Chương 216

Tức thì, trời đất biến sắc, một bàn tay khổng lồ hiện ra từ hư không, hướng về Sở Kiêu trấn áp.

Nhưng đúng lúc này, Sở Kiêu lại nhẹ nhàng giơ ngón tay lên, điểm về phía bàn tay khổng lồ đó.

Rắc!

Hư không vỡ nát, bàn tay khổng lồ đó tức thì sụp đổ.

Không chỉ vậy, một luồng sức mạnh kinh khủng còn theo đòn tấn công của lão già đó cuộn ngược lại.

Phụt!

Lão già phun ra máu tươi, cả người bay ngược ra xa mấy chục trượng.

Nếu không có mấy Thiên nhân khác ra tay tương trợ, chỉ e đã bị luồng sức mạnh đó chấn đến hình thần câu diệt.

"..." Các Thiên nhân khác thấy vậy, ai nấy đều biến sắc.

Phải biết thực lực của lão già kia.

Là một cường giả đỉnh phong cảnh giới Thiên nhân, nhìn khắp thế giới Đại Phụng, cũng là tồn tại đỉnh cao nhất.

Nhưng giờ đây, lại bị đối phương một chỉ đánh bại.

Thực lực như vậy, quả thực khiến người ta nghe mà sợ hãi!

"Các hạ rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Một nam tử trung niên mặc đạo bào chắp tay hỏi.

Khác với các Thiên nhân khác, người này trông có vẻ khá có khí

độ.

"Sở Kiêu." Sở Kiêu thản nhiên mở miệng, ánh mắt quét qua mọi người: "Bản tọa hôm nay đến đây, là để báo cho các ngươi một chuyện.

Từ hôm nay, thế giới Đại Phụng sẽ chào đón biến cố lớn.

Các ngươi nếu biết điều, thì cứ an phận thủ thường.

Nếu không biết điều..." Lời chưa dứt, một luồng khí tức kinh khủng đột nhiên bộc phát.

Dưới luồng khí tức này, tất cả Thiên nhân đều cảm thấy một trận tim đập nhanh.

"Chúng ta hiểu rồi." Nam tử trung niên mặc đạo bào lại chắp tay, "Chỉ cần các hạ không gây khó dễ cho chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ không đi làm những chuyện không nên làm." "Thông minh." Sở Kiêu tán thưởng gật đầu.

Nam tử trung niên mặc đạo bào này quả là người hiểu chuyện, biết xem xét tình hình.

"Cút đi!" Theo một tiếng quát lạnh của Sở Kiêu, rất nhiều Thiên nhân như được đại xá, nhao nhao rời đi.

Trước khi đi, nam tử trung niên mặc đạo bào đó còn cố ý quay đầu lại nhìn Sở Kiêu một cái, trong mắt tràn đầy vẻ chấn động.

"Thú vị." Nhìn rất nhiều Thiên nhân rời đi, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Đám Thiên nhân này tuy kiêu ngạo, ngang ngược, nhưng có thể tu luyện đến cảnh giới đó, cuối cùng cũng không phải kẻ ngốc.

Nếu đã biết điều, vậy y tự nhiên cũng không cần phải đuổi cùng giết tận.

Đám Thiên nhân này nếu có thể dùng được, không chừng có thể có ích.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc." Sở Kiêu thầm nghĩ trong lòng.

Y chuẩn bị dùng những Khí vận điểm này, đổi lấy một số thứ.

"Ting, đang mở..." Theo tiếng của hệ thống vang lên, một màn sáng hiện ra trước mắt Sở Kiêu. 【Gia tộc】: Sở gia 【Tộc trưởng】: Sở Kiêu 【Tu vi】: Bát giai sơ kỳ 【Huyết mạch】: Tổ Vu Chúc Dung (3%), Tổ Vu Cường Lương (3%), Tổ Vu Cú Mang (3%) 【Cấp bậc】: 2 【Tộc nhân】: 301 【Tộc nhân Nhất giai】: 100 người 【Tộc nhân Nhị giai】: 79 người 【Tộc nhân Tam giai】: 16 người 【Tộc nhân Tứ giai】: 4 【Huyết mạch Đại Vu】: Sở Sơn Hùng (Đại Vu Khoa Phụ), Sở Trường Dịch (Đại Vu Hậu Nghệ), Sở Cửu Chiến (Đại Vu Hình Thiên), Sở Khứ Tà (Đại Vu Tướng Liễu), Sở Tiểu Ngư (Đại Vu Vũ Sư) 【Truyền thừa】: Truyền thừa huyết mạch Vu tộc, truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công 【Công pháp】: Thái Âm Tiên Kinh (Đệ nhất trọng), Nhân Tiên Võ Đạo... 【Chiến kỹ】: Loạn Ma Sát Sinh Côn, Liệt Dương Thất Tiễn Quyết, Loạn Phi Phong Phủ Pháp, Cửu Huyền Âm Lôi Đao, Nghịch Thiên Thất Ma Đao, Sơn Hải Quyền Kinh... 【Đan pháp】: Luyện đan thuật sơ cấp 【Khí pháp】: Luyện khí thuật sơ cấp 【Trận pháp】: Trận pháp sơ cấp 【Kỹ năng】: Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Mặc gia cơ quan thuật, Công Thâu gia cơ quan thuật... 【Thế lực】: Mới vào Chư thiên 【Hộ vệ quân】: 50.000 người 【Trạng thái】: Gia tộc phồn vinh chưa từng có 【Gia tộc tổ địa】: 4 【Trấn tộc thần khí】: Bất Hủ Thiên Bia, Vĩnh Hằng Chi Chung 【Chư Thiên Chi Môn】: Đại thế giới Đấu Khí, Đại thế giới Đại Phụng, Đại thế giới Võ Hiệp, Trung thế giới Nhất Nhân, Tiểu thế giới Long Xà, Danh Nghĩa, Trầm Phù... 【Gia tộc điểm】: 620.000 【Khí vận điểm】: 45.000.000 "Bốn mươi lăm triệu

Khí vận điểm...” Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang.

Có những Khí vận điểm này, y có thể đổi lấy một số công pháp và thần thông cường đại, chuẩn bị cho việc thành lập tiên tông.

“Hệ thống, xem danh sách đổi công pháp.” “Ting, đang mở danh sách đổi công pháp...” 【Đại Đạo Tiên Kinh】: Tiên kinh thượng cổ, tu luyện có thể chứng đạo thành tiên.

Giá: Mười triệu Khí vận điểm. 【Hỗn Độn Thôn Thiên Quyết】: Công pháp đỉnh cấp thôn phệ tinh hoa vạn vật.

Giá: Tám triệu Khí vận điểm. 【Thái Thượng Trường Sinh Kinh】: Pháp môn trường sinh bất tử do Thái Thượng Đạo Tổ sáng tạo.

Giá: Mười lăm triệu Khí vận điểm. 【Đại La Kim Tiên Quyết】: Pháp môn thành tiên, có thể tu đến cảnh giới Đại La.

Giá: Hai mươi triệu Khí vận điểm. ...

Nhìn những công pháp này, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Những công pháp này không có cái nào không phải là thần công tuyệt đỉnh, nếu có thể có được, sẽ rất có ích cho việc thành lập tiên tông.

“Hệ thống, ta muốn tất cả!” “Ting, đã đổi cho Túc chủ các công pháp đã chọn, tổng cộng tiêu hao sáu mươi ba triệu Khí vận điểm, hiện tại Khí vận điểm còn lại âm mười tám triệu.” “Âm mười tám triệu?” Sở Kiêu nhướng mày, sau đó liền hiểu ra.

Hệ thống cho phép ứng trước Khí vận điểm.

Nhưng đối với y thì cũng không phải vấn đề lớn.

Với thực lực hiện tại, kiếm Khí vận điểm không hề khó.

Hơn nữa, y còn có rất nhiều nhiệm vụ chưa hoàn thành.

“Hệ thống, khắc những công pháp này vào trong Công Pháp Các.” “Ting, đang khắc...” Một lát sau, những công pháp này đã được khắc vào trong Công Pháp Các của tổ địa gia tộc.

Sau này tộc nhân có thể dựa vào tình hình của bản thân, lựa chọn công pháp phù hợp để tu luyện.

“Nên đi xem tình hình của tộc nhân rồi.” Sở Kiêu tâm niệm vừa động, thông qua cảm ứng đặc biệt của tộc bài, bắt đầu xem xét tình hình của các tộc nhân khác.

Trong đại thế giới dung hợp võ hiệp, Sở Chính đang đứng vững gót chân ở Nhạn Môn Quan.

Dựa vào tài năng quân sự kinh người, y nhanh chóng được tướng lĩnh địa phương trọng dụng.

Sở Thanh Bình thì ở trong lãnh thổ Đại Minh sáng lập một tông môn tên là “Thanh Bình Tông”.

Tuy quy mô không lớn, nhưng đà phát triển không tồi.

Còn về Sở Ngũ Hành, tên này lại tiêu dao tự tại, suốt ngày du ngoạn trên giang hồ, cũng kết giao được không ít hào kiệt.

“Xem ra các tộc nhân đều đã tìm được con đường phù hợp.” Sở Kiêu vui mừng gật đầu.

Mỗi tộc nhân đều có mục tiêu theo đuổi, đó là chuyện tốt.

“Nhưng bây giờ, đã đến lúc quay lại chuyện của ta rồi.” Ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phương xa.

Muốn thành lập tiên tông ở thế giới Đại Phụng, chỉ có công pháp thôi là chưa đủ, cần phải có một địa điểm phù hợp.

“Giám Chính lão đầu.” Sở Kiêu mở miệng gọi.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng Giám Chính xuất hiện trước mặt y.

“Không biết các hạ có gì phân phó?” “Ta chuẩn bị thành lập một tòa tiên tông trong lãnh thổ Đại Phụng, không biết ngài có đề nghị gì không?” Giám Chính nghe vậy, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nếu là địa điểm thành lập tiên tông, lão hủ quả thực biết một nơi tốt.” “Ồ?

Nói nghe xem.” “Phía tây bắc Đại Phụng, có một tiên sơn tên là Côn Luân sơn.” Giám Chính chậm rãi nói, “Nơi đó linh khí dồi dào, địa thế hiểm yếu, còn có rất nhiều thiên tài địa bảo.

Nếu xây tiên tông ở đó, quả thực không còn gì hợp hơn.” “Côn Luân sơn?” Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng, “Nơi đó không phải có một Côn Luân phái sao?” “Đúng là như vậy.” Giám Chính gật đầu, “Nhưng Côn Luân phái đó đã sớm suy tàn, hiện tại trên núi cũng chỉ còn lại mấy lão già trông coi đạo thống.

Nếu các hạ có ý, hoàn toàn có thể thu phục họ.” Sở Kiêu nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Một Côn Luân phái đã suy tàn, y thật sự không đặt vào mắt.

“Nếu đã như vậy, vậy thì đi xem thử đi.” Nói xong, Sở Kiêu thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

Ngay khắc sau, y đã xuất hiện trên không trung Côn Luân sơn.

Nhìn xuống, chỉ thấy một dãy núi hùng vĩ trải dài hàng vạn dặm, mây mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh.

Ở lưng chừng núi, có một đạo quan quy mô không nhỏ.

Đạo quan đó cổ kính trang nghiêm, hiển nhiên đã tồn tại một thời gian dài.

Chương 217

Nhưng nhìn vào khí tức trống rỗng phía trên, quả thực như Giám Chính đã nói, đã sớm suy tàn.

"Người nào, dám tự tiện xông vào thánh địa Côn Luân!" Đúng lúc này, một giọng nói già nua đột nhiên vang lên.

Tiếp đó, ba bóng người từ trong đạo quan bay ra, đứng trước mặt Sở Kiêu.

Ba người đều là lão giả tóc bạc phơ, mặc đạo bào, khí tức sâu thẳm.

Hiển nhiên đều là cao thủ có tu vi không yếu.

Nhưng trong mắt Sở Kiêu, tu vi của ba người nhiều nhất cũng chỉ tương đương với Tứ giai đỉnh phong, ngay cả Ngũ giai cũng chưa đến.

Thực lực như vậy, đối với y quả thực không đáng nhắc tới.

"Bần đạo Sở Kiêu, hôm nay đặc biệt đến bái phỏng Côn Luân phái." Sở Kiêu thản nhiên nói.

"Bái phỏng?" Lão đạo đứng đầu hừ lạnh một tiếng, "Côn Luân phái ta xưa nay không tiếp khách ngoài, các hạ xin hãy rời đi!" "Không tiếp khách ngoài?" Sở Kiêu khẽ cười, "Vậy Bản tọa hôm nay sẽ phá cái quy củ này!" Dứt lời, một luồng khí tức kinh khủng đột nhiên bộc phát.

Luồng khí tức này mạnh đến mức, trực tiếp ép ba lão đạo quỳ rạp xuống đất.

"...Thực lực này?" Ba lão đạo kinh hãi tột độ.

Sống nhiều năm như vậy, họ chưa từng thấy tồn tại đáng sợ như vậy.

"Bây giờ, có nguyện ý tiếp khách chưa?" Sở Kiêu trêu tức hỏi.

"Tiếp... tiếp!" Ba lão đạo liên tục gật đầu.

Đùa sao, trước mặt tồn tại như vậy, họ làm sao dám nói nửa tiếng không?

Chẳng mấy chốc, Sở Kiêu đã được ba lão đạo dẫn vào trong đại điện của Côn Luân phái.

"Không biết tiền bối đến đây, có việc gì quan trọng?" Lão đạo đứng đầu cung kính hỏi.

Sau cảnh tượng vừa rồi, họ đã hoàn toàn buông bỏ sự đề phòng đối với Sở Kiêu.

"Cũng không có gì, chỉ là muốn thành lập một tòa tiên tông trên Côn Luân sơn." Sở Kiêu tùy ý nói, "Không biết mấy vị có ý kiến gì không?" "..." Ba lão đạo nhìn nhau.

Họ cũng không ngờ, Sở Kiêu lại vì chuyện này.

"Tiền bối, Côn Luân sơn là nơi tổ sư gia của Côn Luân phái chúng ta khai sơn lập phái." Lão đạo đứng đầu cẩn thận nói, "Nếu phải nhường ra..." "Không sao." Sở Kiêu xua tay, "Bản tọa cũng không phải người không nói đạo lý.

Chỉ cần các ngươi nguyện ý quy thuận tiên tông do Bản tọa thành lập, không những có thể tiếp tục ở lại Côn Luân sơn, Bản tọa còn có thể truyền thụ công pháp cao thâm hơn." Nghe vậy, mắt ba lão đạo sáng lên.

Họ cũng không ngốc, tự nhiên hiểu rằng Sở Kiêu đang cho họ cơ hội.

Với thực lực Sở Kiêu thể hiện, không chừng thật sự có thể truyền thụ công pháp cao thâm hơn.

"Chúng ta nguyện ý quy thuận!" Ba lão đạo đồng thanh nói.

"Tốt." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Nếu đã như vậy, vậy từ hôm nay, Côn Luân sơn là địa bàn của Bản tọa." Nói rồi, Sở Kiêu lật tay, lấy ra mấy miếng ngọc giản đưa cho ba lão đạo: "Đây là mấy môn công pháp phù hợp với các ngươi, hãy tu luyện cho tốt." Ba lão đạo nhận lấy ngọc giản, thần thức quét vào trong, tức thì mừng rỡ khôn xiết.

Cấp bậc của những công pháp này, vượt xa công pháp của Côn Luân phái.

"Đa tạ tiền bối!" Ba lão đạo kích động nói.

Sở Kiêu xua tay, ra hiệu cho họ lui xuống.

Đợi ba lão đạo rời đi, y mới bắt đầu quan sát cả tòa Côn Luân sơn.

"Không tệ, nơi này quả thực là một nơi tốt để thành lập tiên tông." Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Côn Luân sơn không chỉ địa thế hiểm yếu, linh khí dồi dào.

Quan trọng nhất, nơi đây có rất nhiều thiên tài địa bảo.

Những thiên tài địa bảo này, đối với việc bồi dưỡng đệ tử, có thể giúp ích rất nhiều.

"Hệ thống, xem danh sách trận pháp." Sở Kiêu chuẩn bị bố trí một số trận pháp, biến cả tòa Côn Luân sơn thành một phúc địa tiên gia thực sự.

"Ting, đang mở danh sách trận pháp..." 【Đại La Thiên Trận】: Đại trận thượng cổ, có thể bảo vệ khí vận tông môn.

Giá: Năm triệu Khí vận điểm. 【Hỗn Nguyên Hộ Sơn Đại Trận】:

Đại trận hộ sơn, có thể cản trở cường giả dưới Bát giai.

Giá: Ba triệu Khí vận điểm. 【Tụ Linh Đại Trận】: Trận pháp tụ tập linh khí trời đất.

Giá: Hai triệu Khí vận điểm. 【Hư Không Na Di Đại Trận】: Đại trận có thể di chuyển không gian tức thời.

Giá: Bốn triệu Khí vận điểm.

Nhìn những trận pháp này, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Những trận pháp này nếu bố trí trên Côn Luân sơn, quả thực có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

"Hệ thống, đổi tất cả những trận pháp này." "Ting, đã đổi cho Túc chủ các trận pháp đã chọn, tổng cộng tiêu hao mười bốn triệu Khí vận điểm, hiện tại Khí vận điểm còn lại âm ba mươi hai triệu." Sở Kiêu cũng không quan tâm đến những khoản nợ này, dù sao sớm muộn gì cũng phải trả.

Hiện tại quan trọng nhất, là biến Côn Luân sơn thành một phúc địa tiên gia thực sự.

Trong thời gian tiếp theo, Sở Kiêu bắt đầu bố trí trận pháp trên Côn Luân sơn.

Trình độ trận pháp của y cực kỳ thâm sâu, chẳng mấy chốc đã bố trí xong những trận pháp này.

Đợi làm xong tất cả, cả tòa Côn Luân sơn đã thay đổi diện mạo.

Dưới sự gia trì của rất nhiều trận pháp, linh khí ở đây đã nồng đậm hơn trước gấp mười lần.

"Không tệ, môi trường như vậy, quả thực phù hợp để thành lập tiên tông." Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Có môi trường như vậy, lại thêm những công pháp đỉnh cấp,

không bao lâu nữa, y có thể bồi dưỡng ra một lứa cường giả.

"Tiếp theo, là chiêu thu đệ tử." Ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phương xa.

Muốn thành lập tiên tông, tự nhiên cần một lượng lớn đệ tử.

Nhưng y không chuẩn bị chiêu thu rộng rãi, mà chuẩn bị kiểm soát nghiêm ngặt, chỉ thu những người có tư chất tốt.

"Hệ thống, phát hành nhiệm vụ thành lập tiên tông." "Ting, nhiệm vụ thành lập tiên tông đang được phát hành..." 【Nhiệm vụ một】: Thu một trăm đệ tử, bồi dưỡng ra mười cường giả Ngũ giai.

Phần thưởng: Năm triệu Khí vận điểm. 【Nhiệm vụ hai】: Thành lập hệ thống tông môn hoàn chỉnh.

Phần thưởng: Ba triệu Khí vận điểm. 【Nhiệm vụ ba】: Để tiên tông trở thành tông môn mạnh nhất thế giới Đại Phụng.

Phần thưởng: Mười triệu Khí vận điểm.

Nhìn những nhiệm vụ này, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Phần thưởng của những nhiệm vụ này cũng không tệ, đủ để y trả hết số Khí vận điểm đang nợ.

"Thời gian cũng gần rồi, cũng nên đi xem tình hình của các tộc nhân khác." Sở Kiêu tâm niệm vừa động, thông qua tộc bài liên hệ với các tộc nhân khác.

"Tộc trưởng, bên con đã đứng vững gót chân ở Đại Kinh rồi." Giọng của Sở Chính truyền đến, "Hiện tại đã nắm trong tay một đội kỵ binh năm nghìn người, đang chuẩn bị nhân lúc Khăn Vàng nổi loạn mà trỗi dậy." "Không tệ." Sở Kiêu tán thưởng gật đầu, "Tiếp tục nỗ lực, sớm ngày thành lập vận triều." "Tộc trưởng yên tâm, con nhất định không phụ sự ủy thác." Kết thúc liên hệ với Sở Chính, Sở Kiêu

lại liên hệ với Sở Thanh Bình.

"Tộc trưởng, Thanh Bình Tông của con đã có quy mô." Giọng của Sở Thanh Bình truyền đến, "Hiện tại đã có hơn ba trăm đệ tử, trong đó không thiếu một số thiên tài." "Tốt, tiếp tục phát triển đi." Sở Kiêu khuyến khích, "Cố gắng sớm ngày trở thành tông môn mạnh nhất trong lãnh thổ Đại Minh." Sau đó, Sở Kiêu lại liên hệ với các tộc nhân khác.

Thông qua trò chuyện, y phát hiện các tộc nhân ở các thế giới của mình, đều đã có sự phát triển không tồi.

"Xem ra đã đến lúc để một số tộc nhân đến thế giới Đại Phụng rồi." Sở Kiêu trầm ngâm một lát, rồi đưa ra quyết định.

Chỉ bằng sức mạnh của một mình y, muốn phát triển tiên tông lớn mạnh, có chút khó khăn.

Nếu có một số tộc nhân tương trợ, tốc độ phát triển chắc chắn sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Sở Kiêu liền thông qua tộc bài, gửi một tin nhắn cho tất cả tộc nhân: "Tộc nhân nghe lệnh, nếu có ý đến thế giới Đại Phụng phát triển, có thể tùy lúc thông qua Chư Thiên Chi Môn đến đây.

Bản tọa đã thành lập tiên tông ở Côn Luân sơn, cần người tương trợ." Chẳng mấy chốc, đã có không ít tộc nhân bày tỏ nguyện ý đến tương trợ.

Đa số những tộc nhân này đều là những người có hứng thú với tu tiên.

"Cũng nên bắt tay vào chuẩn bị chuyện thu đồ đệ rồi." Ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phương xa.

Muốn để tiên tông phát triển lớn mạnh, quan trọng nhất là bồi

dưỡng ra một lứa cường giả.

Chương 218

Muốn bồi dưỡng cường giả, tự nhiên cần những hạt giống tốt.

Sở Kiêu mở miệng gọi.

Một lát sau, bóng dáng Giám Chính liền xuất hiện trước mặt y.

"Giám Chính lão đầu, giúp Bản tọa tìm một số người có thiên phú dị bẩm." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Tuổi dưới hai mươi, tư chất càng tốt càng tốt." Giám Chính nghe vậy, lập tức gật đầu đồng ý: "Chuyện này cứ giao cho lão hủ.

Nhưng... các hạ chuẩn bị thu bao nhiêu đệ tử?" "Một trăm người." Sở Kiêu trầm giọng nói, "Nhưng yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt.

Tư chất quá kém, một người cũng không lấy." "Hiểu rồi." Giám Chính gật đầu.

Có Giám Chính, hóa thân của Thiên đạo tương trợ, việc tìm kiếm đệ tử thiên tài tự nhiên không thành vấn đề.

Chẳng mấy chốc, đã có không ít ứng cử viên phù hợp điều kiện được gửi đến Côn Luân sơn.

Những người này có người là con của bá tánh bình thường, có người là con cháu quan lại thế gia, thậm chí còn có một số thiên tài dị tộc.

Nhưng trước mặt Sở Kiêu, bất luận thân phận là gì, đều phải trải qua khảo hạch nghiêm ngặt.

Nếu tư chất không đủ, dù là con cháu vương công quý tộc, cũng đừng hòng trở thành đệ tử tiên tông.

Trên không trung Côn Luân sơn, Sở Kiêu chắp tay đứng, ánh mắt

nhìn xa xăm, suy nghĩ làm thế nào để hoàn thành các nhiệm vụ do hệ thống phát hành.

"Nếu đã muốn nâng cao cấp bậc của thế giới này, để đại thế giới này thăng duy lên đại thế giới đỉnh cấp, thậm chí là tiểu thiên thế giới, vậy thì phải bắt đầu từ gốc rễ." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Nâng cao cấp bậc thế giới, quan trọng nhất là nâng cao thực lực tổng thể của thế giới.

Muốn nâng cao thực lực tổng thể, chỉ dựa vào sức mạnh của một người hiển nhiên là không đủ.

"Đã đến lúc triệu tập tộc nhân rồi." Nghĩ đến đây, Sở Kiêu thông qua tộc bài liên hệ với mấy vị tộc nhân có thực lực tương đối mạnh.

"Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng, Sở Trường Dịch, có ý đến thế giới Đại Phụng phát triển không?

Bản tọa cần người giúp quản lý tiên tông." Chẳng mấy chốc, giọng của Sở Cửu Chiến đã truyền đến: "Tộc trưởng, con vừa hay đã xử lý xong chuyện bên này, có thể tùy lúc đến thế giới Đại Phụng." "Con cũng có thể." Giọng nói chất phác của Sở Sơn Hùng vang lên, "Vừa hay tu vi gặp phải bình cảnh, đổi một môi trường để rèn luyện." "Tộc trưởng, bên con cần một chút thời gian." Sở Trường Dịch nói, "Nhưng nhiều nhất nửa tháng, con sẽ có thể xử lý xong chuyện bên này." "Tốt." Sở Kiêu gật đầu, "Vậy thì mau chóng đến đây.

Bản tọa đã thành lập tiên tông ở Côn Luân sơn, đang chờ các ngươi đến giúp." Kết thúc liên hệ với ba người, Sở Kiêu lại liên hệ với một số tộc nhân khác.

Đa số những tộc nhân này đều có hứng thú với tu tiên, nghe Sở Kiêu muốn thành lập tiên tông, đều bày tỏ nguyện ý đến tương trợ.

“Xem ra vấn đề nhân lực đã được giải quyết.” Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Có những tộc nhân này tương trợ, tốc độ phát triển của tiên tông chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể.

Nhưng đúng lúc này, một luồng khí tức kinh khủng đột nhiên từ phương xa truyền đến.

Luồng khí tức này cực kỳ hung bạo, tràn đầy sức mạnh hủy diệt.

“Siêu phẩm ma thần?” Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Luồng khí tức này, chính là thuộc về siêu phẩm ma thần.

“Vừa hay, ta đang định đi tìm, không ngờ tự tìm đến cửa.” Khóe miệng Sở Kiêu cong lên một nụ cười lạnh.

Trong cơ thể đám siêu phẩm ma thần này đều ẩn chứa không ít khí vận, nếu có thể trấn áp chúng, lại là một khoản thu hoạch không nhỏ.

“Ầm!” Bầu trời rung chuyển, một bóng đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Đó là một ma thần cao nghìn trượng, toàn thân đen kịt, tỏa ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh.

“Kẻ ngoại giới, giao ra Thiên đạo chi lực, tha cho ngươi không chết!” Giọng của ma thần như sấm sét vang vọng giữa trời đất.

Hiển nhiên, nó đến vì Thiên đạo chi lực mà Sở Kiêu nhận được từ Giám Chính trước đó.

“Ha ha, chỉ bằng ngươi?” Sở Kiêu khinh thường cười, “Một siêu phẩm ma thần nhỏ bé, cũng dám nói lời ngông cuồng trước mặt Bản tọa?” “Cuồng vọng!” Ma thần đại nộ, giơ tay lên liền một chưởng đánh xuống.

Một chưởng này kinh khủng tuyệt luân, đánh ra một vết nứt khổng

lồ trong hư không.

Nhưng đúng lúc này, Sở Kiêu lại nhẹ nhàng giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng điểm về phía bàn tay khổng lồ đó.

"Rắc!" Hư không vỡ nát, bàn tay khổng lồ đó tức thì sụp đổ.

Không chỉ vậy, một luồng sức mạnh kinh khủng còn theo đòn tấn công của ma thần cuộn ngược lại.

"Phụt!" Ma thần phun ra máu tươi, thân thể khổng lồ bay ngược ra xa mấy vạn trượng.

"...Làm sao có thể?" Ma thần kinh hãi tột độ.

Nó là siêu phẩm ma thần, ngay cả Thiên đạo cũng không làm gì được nó.

Nhưng giờ đây, lại bị đối phương một chỉ đánh bị thương.

"Một siêu phẩm ma thần nhỏ bé, cũng dám ngang ngược trước mặt Bản tọa?" Sở Kiêu cười lạnh, "Nếu đã tìm chết, vậy Bản tọa thành toàn cho ngươi!" Dứt lời, y lại điểm ra một chỉ nữa.

Lần này, ánh sáng trên đầu ngón tay còn chói lọi hơn lúc trước gấp mười lần!

"Không..." Ma thần kinh hoàng hét lớn.

Nó có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong luồng ánh sáng đó, nếu bị đánh trúng, chắc chắn sẽ chết!

"Tha mạng... ta nguyện thần phục ngài..." Ma thần vội vàng cầu xin tha thứ.

Trước cái chết, tôn nghiêm, kiêu ngạo, đều chỉ là trò cười.

"Muộn rồi!" Sở Kiêu không hề động lòng, luồng ánh sáng đó tức thì rơi xuống người ma thần.

Một tiếng nổ lớn, thân thể khổng lồ của ma thần tức thì sụp đổ, hóa thành sương máu đầy trời tan biến.

"Ting, tiêu diệt siêu phẩm ma thần, nhận được mười lăm triệu Khí vận điểm." Nghe tiếng thông báo của hệ thống trong đầu, trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ hài lòng.

Một tôn siêu phẩm ma thần, lại có thể nhận được mười lăm triệu Khí vận điểm, thu hoạch quả thực không tồi.

Đúng lúc này, lại có mấy luồng khí tức kinh khủng từ phương xa truyền đến.

"Xem ra là một ổ rắn, đánh một con, những con khác cũng không ngồi yên được." Sở Kiêu cười lạnh.

Đám siêu phẩm ma thần này xưa nay giảo hoạt, biết rằng đơn đả độc đấu không phải là đối thủ của y, nên đã chọn cách hợp sức tấn công.

Chẳng mấy chốc, đã có năm bóng người khổng lồ xuất hiện trên bầu trời.

Đó đều là siêu phẩm ma thần, mỗi một con thực lực đều không yếu hơn con vừa rồi.

"Kẻ ngoại giới, giết người của ma thần tộc ta, hôm nay phải đền mạng!" Một ma thần trên người mọc đầy gai nhọn gầm lên.

"Cùng lên, băm hắn thành vạn mảnh!" Một ma thần khác có ba cái đầu lâu cười dữ tợn.

"Chỉ bằng các ngươi?" Sở Kiêu khinh thường, "Một đám gà đất chó sành, cũng xứng ngang ngược trước mặt Bản tọa?" Dứt lời, y giơ tay lên liền điểm ra một chỉ.

Sức mạnh ẩn chứa trong một chỉ này, còn kinh khủng hơn lúc

trước gấp mười lần!

Hư không sụp đổ, một luồng ánh sáng chói lọi xuyên qua trời đất.

Năm tôn siêu phẩm ma thần đó ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, đã bị luồng ánh sáng đó xuyên thủng.

Sau đó liền thấy thân thể của chúng vỡ nát từng tấc, hóa thành sương máu tan biến.

"Ting, tiêu diệt năm tôn siêu phẩm ma thần, nhận được bảy mươi lăm triệu Khí vận điểm." Nghe tiếng thông báo của hệ thống, khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch lên.

Một đợt thu hoạch không tồi, chỉ riêng việc tiêu diệt đám siêu phẩm ma thần này, y đã nhận được chín mươi triệu Khí vận điểm.

"Nhưng thực lực của đám ma thần này, dường như yếu hơn ta tưởng một chút." Sở Kiêu trầm ngâm.

Đám siêu phẩm ma thần gọi là này, thực lực nhiều nhất cũng chỉ tương đương với Lục giai đỉnh phong.

Trước mặt y, quả thực không đáng một đòn.

Đúng lúc này, bóng dáng Giám Chính đột nhiên xuất hiện.

"Đa tạ các hạ ra tay, giải quyết đám siêu phẩm ma thần này." Giám Chính cảm kích nói.

Đám siêu phẩm ma thần này vẫn luôn là cái gai trong mắt lão, bây giờ cuối cùng cũng bị trừ khử.

"Không sao." Sở Kiêu xua tay, "Nhưng theo ta biết, siêu phẩm ma thần của thế giới Đại Phụng, không chỉ có mấy con này đâu nhỉ?" "Đúng là như vậy." Giám Chính gật đầu, "Ngoài những ma thần này ra, còn có mấy tồn tại thực lực còn kinh khủng hơn.

Trong đó mạnh nhất, chính là vị Vu Thần kia." "Vu Thần?" Trong

mắt Sở Kiêu lóe lên một tia hứng thú, "Nói nghe xem." "Vị Vu Thần kia là một trong những tồn tại mạnh nhất thời viễn cổ, thực lực sánh ngang với Thất giai." Giám Chính nghiêm nghị nói, "Hắn vẫn luôn ẩn thân ở sâu trong Vu sơn ở bắc cảnh, ít khi xuất thế.

Nhưng mỗi lần xuất thế, đều mang đến tai nạn lớn cho Đại Phụng." "Có chút thú vị." Khóe miệng Sở Kiêu cong lên, "Thực lực Thất giai, cũng có thể để Bản tọa hoạt động gân cốt một chút." Giám Chính nghe vậy kinh ngạc: "Các hạ chớ nên hành động thiếu suy nghĩ.

Vu Thần kia không chỉ thực lực cường đại, tinh thông các loại vu thuật, mà ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được." "Không sao." Sở Kiêu hờ hững nói, "Nếu đã muốn để thế giới Đại Phụng thăng duy, những tồn tại siêu phẩm này sớm muộn gì cũng phải xử lý.

Chương 219

Thay vì đợi chúng tìm đến gây phiền phức, chi bằng ra tay trước thì hơn.” Lúc này, một bóng người đột nhiên bay tới từ chân trời.

“Tộc trưởng!” Người đến chính là Sở Cửu Chiến.

Y là người đầu tiên xử lý xong công việc và đến thế giới Đại Phụng.

“Đến đúng lúc lắm.” Sở Kiêu nhìn về phía Sở Cửu Chiến, “Bản tọa đang chuẩn bị đi gặp vị Vu Thần kia, ngươi ở lại đây giúp quản lý Tiên Tông.” “Vâng!” Sở Cửu Chiến chắp tay nhận lệnh.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu, rồi nhìn sang Giám Chính: “Nói cho bản tọa vị trí cụ thể của Vu Sơn.” Giám Chính bất đắc dĩ, đành phải cho Sở Kiêu biết vị trí của Vu Sơn.

Sau khi biết được vị trí, Sở Kiêu cũng không nhiều lời, trực tiếp bay lên không, hướng về phía Vu Sơn ở bắc cảnh.

Trên đường đi, hắn bắt đầu suy nghĩ cách đối phó với vị Vu Thần kia.

Tuy đối phương là cường giả thất giai, nhưng hắn hiện đã bước vào bát giai, hoàn toàn có đủ tự tin để trấn áp.

Nửa ngày sau, Vu Sơn cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt Sở Kiêu.

Đó là một dãy núi nguy nga cao chọc trời, trong núi chướng khí mịt mù, âm khí dày đặc.

Ngay cả những con chim bay trên trời cũng sẽ bị chướng khí này đầu độc chết.

“Ra đi.” Sở Kiêu nhàn nhạt lên tiếng, “Ta biết ngươi đã cảm nhận được ta.” Tiếng nói vừa dứt, cả tòa Vu Sơn đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Một bóng người từ từ bay lên từ trong núi.

Đó là một gã khổng lồ cao trăm trượng, toàn thân đen kịt, khắp người đều khắc những phù văn quỷ dị.

“Người ngoài vực, to gan thật đấy.” Vu Thần lạnh lùng nói, “Dám xông vào địa bàn của bản thần.” “Vu Thần?” Sở Kiêu cười khinh miệt, “Chẳng qua chỉ là một con rùa rụt cổ trốn trong núi không dám ra đời mà thôi.” “Muốn chết!” Vu Thần nổi giận, giơ tay đánh ra một luồng hắc quang.

Luồng hắc quang này ẩn chứa sức mạnh vu thuật quỷ dị, nơi nó đi qua không gian sụp đổ, ngay cả quy tắc trời đất cũng bị ô nhiễm.

Sở Kiêu lại cười khinh bỉ, giơ tay điểm ra một chỉ.

Không gian chấn động, luồng hắc quang kia tức thì vỡ tan.

Không chỉ vậy, một luồng sức mạnh kinh khủng hơn còn theo đòn tấn công của Vu Thần cuộn ngược trở lại.

Vu Thần phun ra máu tươi, thân thể khổng lồ bay ngược ra xa vạn trượng.

Vu Thần kinh hãi tột độ.

Một cường giả thất giai đường đường, vậy mà lại bị đối phương một chỉ đánh bị thương?

“Chỉ là thất giai quèn, cũng dám làm càn trước mặt bản tọa.” Sở Kiêu cười lạnh, “Hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sức mạnh thực sự!” Tiếng nói vừa dứt, quanh thân hắn đột nhiên bùng nổ một luồng khí tức khủng bố.

Luồng khí tức này mạnh mẽ đến mức trời đất cũng phải run rẩy.

Dưới luồng khí tức này, Vu Thần chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, một cảm giác sợ hãi chưa từng có dâng lên trong lòng.

"Bát...

Bát giai cường giả?" Vu Thần cuối cùng cũng nhận ra thực lực chân chính của Sở Kiêu, lập tức kinh hãi trong lòng.

Chẳng trách đối phương có thể dễ dàng đánh bị thương mình như vậy, hóa ra là một cường giả bát giai!

Phải biết rằng, sự khác biệt giữa thất giai và bát giai, quả thực là một trời một vực.

Ngay lúc Vu Thần còn đang kinh ngạc, Sở Kiêu đã ra tay.

Hắn chỉ giơ tay điểm một chỉ, một luồng ánh sáng rực rỡ xuyên thấu trời đất.

Trong luồng ánh sáng đó, ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Vu Thần muốn né tránh, nhưng lại phát hiện thân thể mình đã bị một luồng sức mạnh thần bí giam cầm.

Vu Thần phát ra một tiếng gầm tuyệt vọng, sau đó liền bị luồng ánh sáng đó đánh trúng.

Hư không sụp đổ, thân thể to lớn của Vu Thần tức thì tứ phân ngũ liệt, hóa thành một màn sương máu tiêu tán.

"Ting, tiêu diệt Vu Thần thất giai, nhận được hai mươi triệu điểm khí vận." Nghe thấy âm báo của hệ thống, Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Thu hoạch lần này không tệ, chỉ riêng việc tiêu diệt những tồn tại siêu phẩm này đã giúp hắn nhận được hơn một trăm triệu điểm khí vận.

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

"Ting, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ 【Trấn áp tất cả thần ma viễn cổ】, nhận được năm mươi triệu điểm khí vận thưởng." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang.

Cộng thêm phần thưởng của nhiệm vụ trước đó, hắn đã nhận được một trăm năm mươi triệu điểm khí vận.

Số điểm khí vận này đủ để đổi lấy nhiều công pháp và thần thông hơn cho tộc nhân tu luyện.

"Tiếp theo, nên đi gặp vị Khí Vận Chi Tử kia." Ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phía kinh thành.

Theo hắn biết, Khí Vận Chi Tử mạnh nhất của thế giới Đại Phụng chính là Hứa Thất An.

Vị Khí Vận Chi Tử này không chỉ thiên phú kinh người, mà còn có khí vận gia trì.

Nếu có thể thu phục hắn, chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho việc nâng cấp thế giới Đại Phụng.

Ngay khi Sở Kiêu chuẩn bị lên đường, lại có mấy bóng người bay tới từ chân trời.

Người đến chính là Sở Sơn Hùng và Sở Trường Dịch.

Biết Sở Kiêu muốn đối phó Vu Thần, họ liền đẩy nhanh tốc độ xử lý công việc để đến tương trợ.

"Đến đúng lúc lắm." Sở Kiêu nhìn mọi người, "Bản tọa vừa mới giải quyết xong Vu Thần, tiếp theo chuẩn bị đi gặp vị Khí Vận Chi Tử kia.

Các ngươi đến núi Côn Luân, giúp Cửu Chiến quản lý Tiên Tông."
"Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, bay về phía kinh thành.

Trong kế hoạch của hắn, thu phục Hứa Thất An chỉ là bước đầu tiên.

Sau khi thu phục được vị Khí Vận Chi Tử này, hắn sẽ bắt tay vào việc nâng cấp thế giới Đại Phụng.

Khi đó, không chỉ có thể nhận được phần thưởng điểm khí vận khổng lồ từ nhiệm vụ, mà còn có thể khiến thực lực của thế giới Đại Phụng tăng lên đáng kể.

Đối với hắn, đây có thể nói là một công đôi việc!

Trên bầu trời kinh thành, Sở Kiêu chắp tay sau lưng đứng, ánh mắt nhìn xuống toàn bộ thành trì.

Trong cảm nhận của hắn, một luồng khí vận nồng đậm đang truyền đến từ một nơi nào đó trong thành.

Rõ ràng, vị Khí Vận Chi Tử tên là Hứa Thất An đang ở hướng đó.

"Quả là một tên nhóc thú vị." Cảm nhận được luồng khí vận kia, khóe miệng Sở Kiêu cong lên một nụ cười.

Hắn có thể cảm nhận được, luồng khí vận trên người Hứa Thất An cực kỳ bất phàm, thậm chí còn mơ hồ có xu hướng vượt qua cả thiên mệnh.

"Giám Chính, ra đi." Sở Kiêu hờ hững lên tiếng.

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng Giám Chính liền xuất hiện bên cạnh hắn.

"Các hạ muốn đi gặp Hứa Thất An?" Giám Chính hỏi.

"Không sai." Sở Kiêu gật đầu, "Vị Khí Vận Chi Tử này có điểm gì đặc biệt không?" Giám Chính trầm ngâm một lát, rồi nói: "Người này

thiên phú dị bẩm, lại có khí vận gia trì.

Hiện tại tu vi đã đến tứ phẩm, nắm giữ được mấy môn trong Bát Kỳ Kỹ." "Bát Kỳ Kỹ?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia hứng thú, "Cũng có chút thú vị." Cái gọi là Bát Kỳ Kỹ, là tám môn thần thông huyền ảo nhất của thế giới Đại Phụng.

Mỗi một môn đều ẩn chứa sức mạnh không thể tưởng tượng.

Hứa Thất An có thể ở độ tuổi này mà nắm giữ được mấy môn Bát Kỳ Kỹ, quả thực không đơn giản.

"Giám Chính lão đầu, đi thôi, dẫn bản tọa đi gặp vị Khí Vận Chi Tử này." Sở Kiêu nói với Giám Chính.

Giám Chính gật đầu, lập tức đi trước dẫn đường.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến trên không một phủ đệ ở kinh thành.

"Ở trong đó." Giám Chính chỉ xuống phía dưới nói, "Hứa Thất An ở trong phủ đệ." Sở Kiêu gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước cổng lớn của phủ đệ.

"Người nào?" Hộ vệ ở cửa thấy Sở Kiêu đột nhiên xuất hiện, lập tức cảnh giác quát hỏi.

Sở Kiêu lại cười khinh bỉ, giơ tay vung lên, những hộ vệ này liền trực tiếp ngất đi.

Lúc này, một giọng nói trong trẻo từ trong phủ đệ truyền ra: "Không biết vị tiền bối nào đại giá quang lâm?" Tiếng nói vừa dứt, một thanh niên thân hình cao lớn liền bước ra.

Thanh niên mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, dung mạo tuấn lãng, trong mắt mơ hồ có tinh quang lấp lánh.

Điều đáng chú ý nhất là quanh thân hắn lượn lờ một luồng khí vận

nồng đậm.

“Hứa Thất An?” Sở Kiêu nhìn thanh niên, hờ hững hỏi.

Chương 220

"Chính là tại hạ." Hứa Thất An chắp tay hành lễ, "Không biết tiền bối quang lâm hàn xá, có việc gì?" Sở Kiêu đánh giá Hứa Thất An, phát hiện tên nhóc này quả thực không đơn giản.

Không chỉ thiên phú dị bẩm, tâm tính ổn trọng, cử chỉ đúng mực, chẳng trách có thể trở thành Khí Vận Chi Tử.

"Bản tọa hôm nay đến đây, cho ngươi một cơ hội." Sở Kiêu đi thẳng vào vấn đề, "Thần phục bản tọa, bản tọa có thể truyền thụ cho ngươi công pháp cao thâm hơn, để tu vi của ngươi đột phá mạnh mẽ." Nghe những lời này, Hứa Thất An đầu tiên là sững sờ, sau đó cười khổ nói: "Tiền bối nói đùa rồi.

Tại hạ tuy tư chất bình thường, nhưng cũng sẽ không dễ dàng thần phục người khác." "Vậy sao?" Sở Kiêu cười khẽ, "Vậy bản tọa ngược lại muốn xem xem, ngươi có tư cách gì để nói những lời này." Tiếng nói vừa dứt, một luồng uy áp khủng bố đột nhiên bùng nổ.

Luồng uy áp này mạnh mẽ đến mức trực tiếp bao trùm cả phủ đệ.

Hứa Thất An sắc mặt biến đổi, chỉ cảm thấy toàn thân như bị núi Thái Sơn đè lên, gần như không thở nổi.

Phải biết rằng, hắn hiện là cao thủ tứ phẩm, ở toàn bộ kinh thành cũng có thể xếp vào hàng ngũ đầu.

Nhưng trước mặt đối phương, hắn lại ngay cả cử động cũng không làm được.

Thực lực bậc này, quả thực kinh hãi thế tục!

"Tiền bối quả thật lợi hại." Hứa Thất An cố gắng trấn tĩnh nói, "Nhưng tại hạ tuy không địch lại, cũng sẽ không dễ dàng khuất

phục.” “Có cốt khí.” Sở Kiêu tán thưởng gật đầu, “Nhưng ngươi có biết, nếu bản tọa muốn giết ngươi, ngươi ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có?” Hứa Thất An nghe vậy im lặng.

Hắn đương nhiên biết, với thực lực mà đối phương thể hiện, muốn giết hắn quả thực dễ như trở bàn tay.

Nhưng Hứa Thất An hành sự nào có sợ chết?

Lúc này, Sở Kiêu đột nhiên thu lại uy áp, hờ hững nói: “Thôi bỏ đi, bản tọa cũng không làm khó ngươi.

Hôm nay đến đây, là muốn ngươi gia nhập Tiên Tông của bản tọa.” “Tiên Tông?” Hứa Thất An sững sờ.

“Không sai.” Sở Kiêu gật đầu, “Bản tọa đã thành lập một Tiên Tông ở núi Côn Luân, chuyên bồi dưỡng đệ tử thiên tài.

Nếu ngươi đồng ý gia nhập, bản tọa không chỉ có thể truyền thụ công pháp cao thâm hơn, mà còn có thể giúp ngươi đột phá cảnh giới cao hơn.” Hứa Thất An nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Hắn có thể cảm giác được đối phương không hề nói dối.

Với thực lực mà đối phương thể hiện, quả thực có tư cách nói những lời này.

“Không biết tiền bối xưng hô thế nào?” Hứa Thất An chắp tay hỏi.

“Sở Kiêu.” “Sở tiền bối.” Hứa Thất An trầm ngâm một lát rồi nói, “Nếu tiền bối không ngại, có thể để tại hạ suy nghĩ mấy ngày được không?” “Có thể.” Sở Kiêu gật đầu, “Bản tọa cho ngươi ba ngày thời gian suy nghĩ.

Ba ngày sau, nếu ngươi đồng ý gia nhập Tiên Tông, thì đến núi Côn Luân tìm bản tọa.

Nếu không đồng ý, thì cứ coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy

ra.” Nói xong, Sở Kiêu thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

Sau khi Sở Kiêu rời đi, Hứa Thất An mới thở phào một hơi dài.

Hắn có thể cảm giác được, vị cường giả tên là Sở Kiêu này dường như không có ác ý.

Nếu không, với thực lực của đối phương, hoàn toàn có thể cưỡng ép trấn áp hắn.

“Thú vị thật.” Trong mắt Hứa Thất An lóe lên một tia tinh quang, “Một vị cường giả lai lịch thần bí, thành lập Tiên Tông ở núi Côn Luân, muốn chiêu thu đệ tử.

Đằng sau chuyện này, e rằng còn có ẩn tình khác.” Lúc này, một bóng người lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hắn.

“Giám Chính đại nhân.” Hứa Thất An chắp tay hành lễ.

Người đến chính là Giám Chính.

“Thế nào?

Có hứng thú gia nhập Tiên Tông không?” Giám Chính hỏi.

“Giám Chính đại nhân thấy thế nào?” Hứa Thất An hỏi lại.

“Vị Sở Kiêu tiền bối kia không phải là người bình thường.” Giám Chính chậm rãi nói, “Thực lực của ngài ấy đã vượt xa sự tưởng tượng của ngươi.

Nếu có thể bái nhập môn hạ của ngài ấy, đối với ngươi tuyệt đối là một cơ duyên.” Hứa Thất An nghe vậy có chút suy tư.

Ngay cả Giám Chính cũng nói như vậy, lai lịch của vị Sở Kiêu tiền bối kia e rằng thật sự không đơn giản.

“Đa tạ Giám Chính đại nhân chỉ điểm.” Hứa Thất An chắp tay nói, “Ba ngày sau, ta tự sẽ có lựa chọn.” Giám Chính gật đầu, sau đó thân

hình lóe lên, liền biến mất.

Một bên khác, Sở Kiêu đã trở lại núi Côn Luân.

Vừa mới trở về, hắn liền thấy Sở Cửu Chiến và những người khác đang bận rộn xử lý công việc của Tiên Tông.

"Tộc trưởng." Sở Cửu Chiến và những người khác thấy Sở Kiêu, vội vàng hành lễ.

"Thế nào rồi?" Sở Kiêu hỏi.

"Mọi việc đều đang tiến hành theo kế hoạch." Sở Cửu Chiến trả lời, "Sơn môn đã có quy mô ban đầu, các quy tắc chế độ cũng đã được xây dựng xong.

Chỉ đợi chiêu thu đệ tử là có thể chính thức khai tông lập phái." "Ừm." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Làm tốt lắm." Nói rồi, hắn lấy ra một chồng ngọc giản, phân phát cho mọi người: "Bản tọa mới nhận được một số công pháp, các ngươi cầm đi tu luyện." Những công pháp này đều là dùng điểm khí vận đổi lấy, mỗi một môn đều cực kỳ bất phàm.

Nếu có thể tu luyện thành công, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể.

Sở Cửu Chiến và những người khác nhận lấy ngọc giản, thần thức quét vào trong, lập tức vui mừng khôn xiết.

"Tộc trưởng, những công pháp này thật sự bất phàm!" Sở Sơn Hùng chất phác cười nói, "Có những công pháp này, tu vi của chúng ta nhất định có thể tiến thêm một bước." "Không sai." Sở Trường Dịch cũng gật đầu nói, "Những công pháp này rất phù hợp với huyết mạch Vu tộc mà chúng ta tu luyện, quả thực giống như được đo ni đóng giày cho chúng ta vậy." Sở Kiêu hờ hững cười: "Cứ chăm chỉ tu luyện.

Đợi sau khi tông môn phát triển, còn cần các ngươi chủ trì đại cục." "Đúng rồi tộc trưởng." Sở Cửu Chiến đột nhiên nói, "Chúng tôi sau khi thương nghị, chuẩn bị đặt tên tông môn là Thái Thượng Tiên Tông, không biết tộc trưởng thấy thế nào?" "Thái Thượng Tiên Tông?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia dị sắc, "Cũng là một cái tên hay.

Nếu đã như vậy, vậy cứ quyết định thế đi." Lúc này, một đệ tử vội vàng chạy vào: "Bẩm báo Tông chủ, Hứa Thất An cầu kiến!" "Ồ?" Sở Kiêu nhướng mày, "Nhanh vậy sao?" Phải biết rằng, từ lúc hắn gặp Hứa Thất An đến giờ mới chỉ qua nửa ngày.

Không ngờ đối phương đã nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Cho hắn vào." Chẳng mấy chốc, Hứa Thất An được đệ tử dẫn vào.

"Đệ tử Hứa Thất An, ra mắt Tông chủ." Hứa Thất An cung kính hành lễ.

"Nhanh vậy đã có quyết định rồi sao?" Sở Kiêu nhìn Hứa Thất An, hờ hững hỏi.

"Vâng." Hứa Thất An gật đầu, "Đệ tử suy đi nghĩ lại, cảm thấy lời Tông chủ nói rất đúng.

Nếu có thể gia nhập Tiên Tông, đối với đệ tử quả thực là một cơ duyên." Sở Kiêu đánh giá Hứa Thất An, thấy lời nói của hắn chân thành, rõ ràng là thật tâm muốn gia nhập Tiên Tông.

"Tốt." Sở Kiêu gật đầu, "Nếu đã như vậy, từ hôm nay, ngươi chính là thủ tịch đệ tử của Thái Thượng Tiên Tông." "Đa tạ Tông chủ!" Hứa Thất An vui mừng khôn xiết.

Ban đầu hắn tưởng rằng sau khi gia nhập Tiên Tông, nhiều nhất cũng chỉ là một đệ tử bình thường.

Không ngờ Sở Kiêu vừa ra tay đã cho hắn lợi ích lớn như vậy.

"Nhưng..." Sở Kiêu đổi giọng, "Muốn trở thành đệ tử Tiên Tông thực sự, cần phải trải qua khảo nghiệm." "Xin Tông chủ chỉ rõ." Hứa Thất An cung kính nói.

"Nhìn đây." Sở Kiêu vung tay, trời đất lập tức biến sắc, sấm sét cuồn cuộn. từng đạo sấm sét ngưng tụ trên bầu trời, tỏa ra khí tức khủng bố.

Những tia sấm sét này chính là thiên kiếp!

"Đây là..." Đồng tử Hứa Thất An co rụt lại.

"Không sai, chính là thiên kiếp." Sở Kiêu hờ hững nói, "Muốn trở thành đệ tử Tiên Tông, phải trải qua khảo nghiệm thiên kiếp.

Nếu có thể vượt qua thiên kiếp, vậy sẽ lập khế ước với trời đất, từ đó mới là đệ tử Tiên Tông thực sự!" Hứa Thất An nghe vậy vẻ mặt ngưng trọng.

Không ngờ gia nhập Tiên Tông còn cần phải độ kiếp, đây không phải là chuyện đùa.

"Sao, sợ rồi à?" Sở Kiêu trêu chọc hỏi.

"Đệ tử nguyện ý thử một lần!" Hứa Thất An cắn răng nói.

Nếu đã chọn gia nhập Tiên Tông, thì không có lý do gì để lùi bước.

Hơn nữa, Hứa Thất An sóng to gió lớn nào chưa từng thấy?

"Tốt!" Sở Kiêu gật đầu, "Vậy bắt đầu đi.

Cứ yên tâm, có bản tọa ở đây trấn giữ, nếu thật sự không chịu nổi thiên kiếp, bản tọa tự sẽ ra tay cứu ngươi." Hứa Thất An nghe vậy mới hơi yên tâm.

Sau đó, hắn liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu chuẩn bị độ

kiếp.

"Ầm!" Đạo thiên kiếp đầu tiên ầm ầm giáng xuống.

Hứa Thất An toàn thân chấn động, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều đang run rẩy.

Nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì, vận chuyển chân khí trong cơ thể để chống lại sức mạnh của thiên kiếp.

"Thú vị." Sở Kiêu thầm gật đầu.

Hứa Thất An quả thực không đơn giản, chỉ trong chốc lát đã tìm ra phương pháp đối phó với thiên kiếp.

"Ầm ầm ầm!" Liên tiếp mấy đạo thiên kiếp giáng xuống, sắc mặt Hứa Thất An ngày càng tái nhợt, nhưng từ đầu đến cuối không có ý định nhận thua.

Chương 221

Cuối cùng, sau khi đạo thiên kiếp thứ chín giáng xuống, tiếng sấm dần dần lắng xuống.

Hứa Thất An toàn thân đầy máu, y phục rách nát, nhưng trong mắt lại lấp lánh tinh quang chưa từng có.

"Chúc mừng." Sở Kiêu hờ hững nói, "Từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử thực sự của Thái Thượng Tiên Tông." "Đa tạ Tông chủ!" Hứa Thất An cố gắng đứng dậy, cung kính hành lễ.

"Ting, Khí Vận Chi Tử Hứa Thất An đã được thu phục thành công, nhận được mười triệu điểm khí vận." "Ting, hoàn thành nhiệm vụ 【Thu phục Khí Vận Chi Tử】, nhận được hai mươi triệu điểm khí vận thưởng." Nghe âm báo của hệ thống trong đầu, khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch lên.

Hứa Thất An quả nhiên là Khí Vận Chi Tử, chỉ thu phục một người đã nhận được ba mươi triệu điểm khí vận.

"Đi nghỉ ngơi đi." Sở Kiêu nói với Hứa Thất An, "Đợi dưỡng thương xong, bản tọa tự sẽ truyền thụ công pháp." "Vâng!" Hứa Thất An đáp, sau đó được đệ tử dìu đi.

"Tộc trưởng." Sau khi Hứa Thất An rời đi, Sở Cửu Chiến lên tiếng, "Hứa Thất An quả thực không đơn giản.

Thiên phú mà hắn thể hiện khi độ kiếp vừa rồi, ngay cả chúng ta cũng tự thấy không bằng." "Không sai." Sở Kiêu gật đầu, "Người này là Khí Vận Chi Tử mạnh nhất của thế giới Đại Phụng, nếu bồi dưỡng tốt, tương lai thành tựu không thể lường được." Lúc này, lại có một đệ tử vội vàng chạy vào: "Bẩm báo Tông chủ, bên ngoài có một lượng lớn võ giả cầu kiến, muốn gia nhập Tiên Tông!" "Ồ?" Sở Kiêu

nhướng mày, “Đi xem sao.” Ngoài sơn môn, chỉ thấy dưới chân núi tụ tập hàng ngàn người.

Những người này có người là võ giả giang hồ, có người là con cháu thế gia, thậm chí có cả một số cường giả dị tộc.

“Xem ra động tĩnh khi Hứa Thất An độ kiếp đã thu hút những người này tới.” Sở Cửu Chiến nói.

“Cũng tốt.” Sở Kiêu hờ hững nói, “Nhân cơ hội này, chiêu mộ thêm môn đồ.” Nói rồi, hắn hướng về phía đám đông dưới núi lớn tiếng nói: “Các ngươi có muốn gia nhập Thái Thượng Tiên Tông không?” “Muốn!” Đám đông dưới núi đồng thanh đáp.

“Tốt.” Sở Kiêu gật đầu, “Nhưng muốn gia nhập Tiên Tông, cần phải trải qua nhiều tầng khảo nghiệm.

Nếu không thể vượt qua khảo nghiệm, vậy xin mời quay về.” “Chúng tôi nguyện ý chấp nhận khảo nghiệm!” Mọi người đồng thanh nói.

“Tốt!” Sở Kiêu vung tay, “Vậy bắt đầu tầng khảo nghiệm đầu tiên... kiểm tra tư chất!” Sau đó, hắn liền lấy ra tấm gương thủy tinh, bắt đầu kiểm tra tư chất cho mọi người.

Một cuộc kiểm tra kéo dài suốt ba ngày.

Ba ngày sau, trong số hàng ngàn người, Sở Kiêu chỉ chọn ra hơn năm trăm người.

Những người này đều là những người có tư chất thượng giai, kém nhất cũng là cấp Đồng Quang.

“Tiếp theo, là tầng khảo nghiệm thứ hai...

độ kiếp!” Sở Kiêu lớn tiếng nói, “Muốn trở thành đệ tử Tiên Tông, phải trải qua khảo nghiệm thiên kiếp.

Nếu có thể vượt qua thiên kiếp, vậy sẽ lập khế ước với trời đất, từ đó mới là đệ tử Tiên Tông thực sự!" Nghe những lời này, mọi người ai nấy đều biến sắc.

Họ đều đã thấy tình hình khi Hứa Thất An độ kiếp, uy lực đó quả thực khiến người ta sợ hãi.

"Cho các ngươi một canh giờ để suy nghĩ." Sở Kiêu hờ hững nói, "Một canh giờ sau, những người không muốn chấp nhận khảo nghiệm có thể rời đi.

Nhưng nếu chọn ở lại, thì phải chuẩn bị tâm lý đối mặt với cái chết!" Một canh giờ sau, trong số hơn năm trăm người chỉ còn lại ba trăm người.

Những người này đều là những võ giả có quyết tâm thực sự, thà chết chứ không từ bỏ việc theo đuổi sức mạnh lớn hơn.

"Tốt!" Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Vậy bắt đầu độ kiếp đi!" "Ầm ầm ầm!" Trên bầu trời, mây sấm hội tụ, tia điện lấp lánh.

Từng đạo sức mạnh thiên kiếp giáng xuống, bao trùm lên những võ giả này.

Trong ba ngày tiếp theo, cả núi Côn Luân đều vang vọng tiếng sấm sét.

Khi mọi thứ lắng xuống, trong số ba trăm người chỉ có một trăm tám mươi người thành công vượt qua thiên kiếp.

Những người còn lại hoặc là chết dưới thiên kiếp, hoặc là bị thương nặng bỏ chạy.

"Từ hôm nay, các ngươi chính là đệ tử thực sự của Thái Thượng Tiên Tông." Sở Kiêu nhìn những võ giả tái sinh từ máu lửa trước mắt, lớn tiếng nói, "Bản tọa sẽ truyền thụ cho các ngươi những công pháp đỉnh cấp nhất.

Chỉ cần các ngươi chịu nỗ lực, tương lai nhất định có thể trở nên phi phàm!" "Đa tạ Tông chủ!" Mọi người đồng thanh hô lớn.

"Ting, Thái Thượng Tiên Tông chính thức thành lập, nhận được năm triệu điểm khí vận." "Ting, thu nhận một trăm tám mươi đệ tử, nhận được ba triệu điểm khí vận." "Ting, hoàn thành nhiệm vụ【Thành lập hệ thống tông môn hoàn chỉnh】, nhận được ba triệu điểm khí vận thưởng." Nghe những âm báo liên tiếp của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Lần thu nhận đệ tử này, không chỉ nhận được lượng lớn điểm khí vận, mà còn đặt nền móng vững chắc cho Thái Thượng Tiên Tông.

Có những đệ tử này, cộng thêm sự giúp đỡ của tộc nhân Sở thị, chẳng bao lâu nữa, Thái Thượng Tiên Tông có thể trở thành tông môn mạnh nhất thế giới Đại Phụng!

Đêm khuya thanh vắng, trong chủ điện của núi Côn Luân.

Sở Kiêu khoanh chân ngồi, lặng lẽ cảm nhận sự biến hóa của trời đất.

Kể từ khi Thái Thượng Tiên Tông được thành lập, thu nhận hơn trăm đệ tử, linh khí trời đất của toàn bộ thế giới Đại Phụng ngày càng nồng đậm.

Đặc biệt là sau khi hắn truyền xuống nhiều công pháp đỉnh cấp, càng khiến không ít tu sĩ có thực lực đột phá mạnh mẽ.

"Xem ra thời cơ đã đến." Sở Kiêu mở mắt ra, trong mắt tinh quang lấp lánh.

Trong khoảng thời gian này, hắn không chỉ trấn áp nhiều thần ma viễn cổ, thu phục Khí Vận Chi Tử, mà còn thành lập Thái Thượng Tiên Tông.

Tất cả những điều này, đều là để chuẩn bị cho việc thăng duy thế

giới Đại Phụng.

"Giám Chính!" Sở Kiêu khẽ gọi.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng Giám Chính liền xuất hiện trong đại điện.

"Không biết các hạ gọi lão hủ có việc gì?" "Thời cơ đã đến." Sở Kiêu hờ hững nói, "Đã đến lúc để thế giới Đại Phụng thăng duy." Giám Chính nghe vậy tinh thần chấn động: "Thật sao?" "Không sai." Sở Kiêu gật đầu, "Trong khoảng thời gian này, sự thay đổi của thế giới Đại Phụng ngươi cũng đã thấy.

Hiện tại linh khí trời đất nồng đậm, cường giả xuất hiện lớp lớp, cộng thêm sự lan truyền của những công pháp đỉnh cấp kia, đã đủ điều kiện để thăng duy." "Vậy cần phải làm thế nào?" Giám Chính vội vàng hỏi.

Sở Kiêu không trả lời trực tiếp, mà lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Giám Chính: "Trong này ghi lại một môn bí pháp, có thể giúp thế giới Đại Phụng thăng duy.

Nhưng muốn thi triển môn bí pháp này, cần có sự phối hợp của Thiên Đạo." Giám Chính nhận lấy ngọc giản, thần thức quét vào, lập tức hít một hơi khí lạnh.

"..." "Có vấn đề gì không?" Sở Kiêu hỏi.

"Cũng không có vấn đề gì." Giám Chính lắc đầu, "Chỉ là môn bí pháp này quá huyền ảo, ngay cả lão hủ cũng xem không hiểu lắm." "Không sao." Sở Kiêu hờ hững nói, "Ngươi chỉ cần phối hợp với bản tọa là được." Nói rồi, hắn đứng dậy, ánh mắt nhìn lên bầu trời: "Đi thông báo cho tất cả cường giả của thế giới Đại Phụng, ba ngày sau tập trung ở đây quan lễ.

Bản tọa muốn trước mặt người trong thiên hạ, để thế giới Đại

Phụng thăng duy!" "Vâng!" Giám Chính nhận lệnh rời đi.

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

Hôm nay, trên núi Côn Luân người đông như kiến, gần như hội tụ tất cả cường giả của thế giới Đại Phụng.

Có Tông chủ của Thiên, Địa, Nhân tam đạo tông, có cao tăng đại đức của Phật môn, có Giáo chủ của Vu Thần giáo, còn có Gia chủ của các đại thế gia.

Thậm chí ngay cả một số lão quái vật ẩn thế không ra, cũng bị sự kiện lớn này thu hút.

"Chư vị." Sở Kiêu đứng giữa hư không, ánh mắt quét qua mọi người, "Bản tọa hôm nay triệu tập chư vị đến đây, là muốn trước mặt người trong thiên hạ, để thế giới Đại Phụng thăng duy!" Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức xôn xao.

"Thăng duy?" "Làm sao có thể?" "Cấp bậc của thế giới Đại Phụng đâu phải muốn nâng là nâng được?" Đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Sở Kiêu lại không hề lay động: "Chư vị đừng nóng vội, hãy xem bản tọa làm thế nào để thế giới Đại Phụng thăng duy." Nói rồi, hắn lấy ra một miếng ngọc giản, bắt đầu thi triển môn bí pháp huyền ảo kia.

Cùng với việc thi triển bí pháp, cả trời đất của thế giới Đại Phụng đều chấn động.

Linh khí vô tận từ bốn phương tám hướng đổ về, ngưng tụ thành một đám mây linh khí khổng lồ trên bầu trời.

Đám mây linh khí này rộng đến vạn dặm, tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hãi.

"Bắt đầu!" Sở Kiêu hai tay kết ấn, bắt đầu thúc đẩy cảnh giới thứ hai của bí pháp.

Lập tức, đám mây linh khí đó bắt đầu cuồn cuộn dữ dội, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ.

Ở trung tâm vòng xoáy, có thể mơ hồ thấy từng đạo phù văn thần bí đang lấp lánh.

Những phù văn này huyền ảo dị thường, ẩn chứa chân lý của trời đất.

"...Đại đạo trời đất!" Có người kinh hô thành tiếng.

Những phù văn này chính là những pháp tắc đại đạo nguyên bản nhất giữa trời đất.

Lúc này, Giám Chính cũng bắt đầu thi pháp, phối hợp với Sở Kiêu thúc đẩy bí pháp.

Trời đất chấn động càng thêm dữ dội, vòng xoáy kia cũng trở nên ngày càng lớn.

Dần dần, cả bầu trời của thế giới Đại Phụng đều bị vòng xoáy này bao trùm.

"Rắc!" Đột nhiên, một tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên.

Ngay sau đó, mọi người liền thấy, trên bầu trời xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

"..." Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh này.

Họ có thể cảm nhận được, ở đầu kia của vết nứt, dường như liên thông với một thế giới rộng lớn hơn.

"Mở cho ta!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, hai tay mạnh mẽ hợp lại.

Vết nứt kia tức thì mở rộng, hóa thành một cánh cổng khổng lồ.

Trong cánh cổng, linh khí vô tận phun ra, tinh thuần hơn linh khí trước đây không biết bao nhiêu lần.

Những linh khí này vừa xuất hiện, liền như tìm được nơi chốn, bắt đầu dung nhập vào trời đất của thế giới Đại Phụng.

Chương 222

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh này.

Họ có thể cảm nhận được, cùng với sự dung nhập của những linh khí này, cả trời đất của thế giới Đại Phụng đang xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Quy tắc trời đất đang được tái cấu trúc, pháp tắc đại đạo đang lột xác...

Toàn bộ thế giới, đều đang tiến tới một tầng thứ cao hơn!

"Ting, thế giới Đại Phụng bắt đầu thăng duy, tiến độ hiện tại 1%..." "Ting, thế giới Đại Phụng thăng duy tiến độ 10%..." "Ting, thế giới Đại Phụng thăng duy tiến độ 30%..." Nghe những âm báo không ngừng vang lên trong đầu, Sở Kiêu lại không dám có chút phân tâm.

Lúc này chính là thời khắc quan trọng nhất, nếu xảy ra một chút sai sót, không chỉ việc thăng duy thế giới sẽ công cốc, mà thậm chí có thể khiến cả thế giới Đại Phụng sụp đổ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Trong nháy mắt, đã ba ngày ba đêm trôi qua.

Trong ba ngày này, Sở Kiêu luôn giữ nguyên tư thế đó, không dám có chút lơ là.

Dị tượng trên bầu trời cũng ngày càng nhiều.

Có ngũ trảo kim long du ngoạn trong mây, có chân phượng bay lượn trên chín tầng trời, còn có các loại điềm lành không ngừng xuất hiện.

"Ting, thế giới Đại Phụng thăng duy tiến độ 90%..." "Ting, thế

giới Đại Phụng thăng duy tiến độ 95%...” “Ting, thế giới Đại Phụng thăng duy tiến độ 99%...” Cuối cùng, vào ngày thứ bảy.

Một tiếng nổ lớn, cả thế giới Đại Phụng đều chấn động.

Ngay sau đó, mọi người liền cảm giác được, nồng độ linh khí trong trời đất đã tăng lên không chỉ trăm lần!

Ngay cả quy tắc trời đất cũng trở nên hoàn thiện hơn.

“Ting, chúc mừng túc chủ thành công nâng cấp thế giới Đại Phụng thành đại thế giới đỉnh cấp, nhận được một trăm triệu điểm khí vận thưởng!” “Ting, hoàn thành nhiệm vụ 【Giúp thế giới này thăng duy】, nhận được năm mươi triệu điểm khí vận thưởng!” Nghe âm báo của hệ thống, Sở Kiêu mới từ từ mở mắt ra.

Bảy ngày thi pháp không ngủ không nghỉ, với tu vi bát giai, hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn lại cảm thấy mọi thứ đều đáng giá.

Thế giới Đại Phụng thành công thăng duy thành đại thế giới đỉnh cấp, điều đó có nghĩa là gì?

Nó có nghĩa là giới hạn của thế giới này đã được nâng lên!

Từ nay về sau, cường giả lục giai, thất giai sẽ không còn là truyền thuyết.

Thậm chí ngay cả cường giả bát giai, cửu giai cũng có khả năng xuất hiện.

Quan trọng hơn, hắn đã nhận được phần thưởng điểm khí vận khổng lồ.

Một trăm năm mươi triệu điểm khí vận, đây là một khối tài sản kinh người!

“Chúc mừng các hạ!” Giám Chính đến bên cạnh Sở Kiêu, chân thành nói.

Hắn có thể cảm nhận được, cùng với việc thế giới thăng duy, sức mạnh Thiên Đạo của hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Những thần ma viễn cổ từng khiến hắn đau đầu, giờ đây trước mặt hắn không đáng một xu.

“Cùng vui.” Sở Kiêu hờ hững cười, ánh mắt nhìn xuống đám đông bên dưới: “Chư vị, từ hôm nay, thế giới Đại Phụng chính là đại thế giới đỉnh cấp.

Nếu các ngươi chăm chỉ tu luyện, tương lai chưa chắc không thể đột phá cảnh giới cao hơn!” Nghe những lời này, mọi người ai nấy đều vui mừng như điên.

Họ có thể cảm nhận được, cùng với việc thế giới thăng duy, việc tu luyện trở nên dễ dàng hơn trước rất nhiều.

Điều đó có nghĩa là gì?

Nó có nghĩa là thành tựu tương lai của họ sẽ không thể lường được!

Trời đất biến đổi, linh khí sôi trào.

Cùng với việc thế giới Đại Phụng thăng duy thành đại thế giới đỉnh cấp, môi trường tu luyện của cả thế giới đã xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Núi Côn Luân, Thái Thượng Tiên Tông.

Sở Kiêu nhìn đám đông đang quỳ lạy bên dưới, hài lòng gật đầu: “Đều đứng lên đi.” “Đa tạ Tông chủ!” Mọi người đồng thanh hô lớn.

Trong những ngày qua, họ đã tận mắt chứng kiến Sở Kiêu làm thế nào để thế giới Đại Phụng thăng duy.

Thủ đoạn như vậy, hoàn toàn vượt xa phạm vi nhận thức của họ.

"Từ hôm nay, bản tọa sẽ bế quan một thời gian." Sở Kiêu nhìn quanh mọi người, "Công việc của tông môn tạm thời do Cửu Chiến và những người khác xử lý." "Vâng!" Mọi người đáp.

Sau khi mọi người lui xuống, Sở Cửu Chiến và những người khác ở lại.

"Tộc trưởng, ngài..." Sở Sơn Hùng có chút lo lắng hỏi.

"Sau khi thế giới thăng duy, bản tọa cũng nên nhân cơ hội này đột phá." Sở Kiêu hờ hững nói, "Khoảng thời gian này tông môn giao cho các ngươi." "Tộc trưởng yên tâm." Sở Cửu Chiến chắp tay nói, "Có chúng tôi ở đây, nhất định sẽ phát triển Thái Thượng Tiên Tông lớn mạnh!" Sở Kiêu gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

Trong một động phủ sâu trong núi Côn Luân.

Đây là nơi tu luyện được khai phá riêng, xung quanh bố trí đầy tụ linh trận pháp.

"Hệ thống, kiểm tra điểm khí vận hiện tại." "Ting, túc chủ hiện đang sở hữu điểm khí vận: hai trăm mười triệu." Nghe con số này, Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Trong khoảng thời gian này, thông qua các loại nhiệm vụ và tiêu diệt thần ma viễn cổ, hắn đã tích lũy được lượng lớn điểm khí vận.

"Hệ thống, kiểm tra danh sách công pháp." Hắn chuẩn bị nhân cơ hội bế quan này, đổi lấy một số công pháp mạnh hơn.

"Ting, mở danh sách công pháp..." 【Hỗn Độn Đế Kinh】: Công pháp do viễn cổ đại đế sáng tạo, tu luyện có thể chứng đạo thành đế.

Giá bán: Ba mươi triệu điểm khí vận. 【Hư Không Tạo Hóa

Quyết】: Thần thông vô thượng khai thiên tích địa.

Giá bán: Năm mươi triệu điểm khí vận. 【Vĩnh Hằng Tiên Kinh】: Pháp môn vô thượng vĩnh hằng bất hủ.

Giá bán: Một trăm triệu điểm khí vận. ...

Nhìn những công pháp này, trong mắt Sở Kiêu tinh quang lấp lánh.

Những công pháp này không có môn nào không phải là pháp môn chí cao vô thượng, nếu có thể tu luyện thành công, chắc chắn có thể khiến thực lực của hắn lên một tầm cao mới.

"Hệ thống, đổi tất cả những công pháp này." "Ting, đã đổi công pháp đã chọn cho túc chủ, tổng cộng tiêu hao một trăm tám mươi triệu điểm khí vận, điểm khí vận còn lại là ba mươi triệu." Cùng với giọng nói của hệ thống vang lên, mấy miếng ngọc giản xuất hiện trước mặt Sở Kiêu.

Hắn cũng không nhiều lời, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tham ngộ những công pháp này.

Thời gian trôi nhanh.

Trong nháy mắt, đã ba tháng trôi qua.

Trong ba tháng này, Thái Thượng Tiên Tông dưới sự chủ trì của Sở Cửu Chiến và những người khác, phát triển như vũ bão.

Đặc biệt là sau khi thế giới Đại Phụng thăng duy, thiên tài địa bảo của cả thế giới đều trở nên quý giá hơn.

Những thiên tài địa bảo này đối với việc tu luyện có ích rất lớn, khiến tu vi của đệ tử Thái Thượng Tiên Tông đột phá mạnh mẽ.

Trong đó, Hứa Thất An tiến bộ nhanh nhất.

Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, hắn đã từ tứ phẩm đột phá lên cảnh giới nhị phẩm.

Phải biết rằng, trước khi thế giới thăng duy, từ tứ phẩm lên nhị phẩm ít nhất cũng cần mấy năm khổ tu.

Nhưng bây giờ, Hứa Thất An chỉ dùng ba tháng ngắn ngủi đã hoàn thành kỳ tích này.

Đây là vì hắn cần phải củng cố cảnh giới, nếu không tốc độ tu luyện còn có thể nhanh hơn.

Không chỉ Hứa Thất An, tu vi của các đệ tử khác cũng có tiến bộ vượt bậc.

Một ngày nọ, sâu trong núi Côn Luân đột nhiên truyền đến một trận nổ lớn.

"Ầm!" Một khí thế kinh thiên động địa xông lên trời, cả thế giới Đại Phụng đều chấn động.

"Chuyện này..." Sắc mặt Sở Cửu Chiến và những người khác biến đổi, "Tộc trưởng đột phá rồi?" Tiếng nói còn chưa dứt, liền thấy một bóng người từ sâu trong núi Côn Luân xông lên trời.

Bóng người đó chính là Sở Kiêu!

Lúc này Sở Kiêu, quanh thân lượn lờ thần quang vô tận, một luồng khí tức hùng vĩ từ trên người hắn tỏa ra.

Luồng khí tức này mạnh mẽ đến mức trời đất cũng phải run rẩy.

"Cửu giai!" Trong mắt Sở Cửu Chiến và những người khác lóe lên một tia chấn động.

Họ có thể cảm nhận được, tu vi của Sở Kiêu đã đột phá đến cảnh giới cửu giai.

Chương 223

Phải biết rằng, trong một đại thế giới đỉnh cấp, cường giả cửu giai cũng là tồn tại như phượng mao lân giác.

Nhưng bây giờ, Sở Kiêu đã làm được!

"Chúc mừng tộc trưởng đột phá!" Sở Cửu Chiến và những người khác vội vàng hành lễ.

Sở Kiêu xua tay: "Đứng lên cả đi.

Ba tháng qua, tông môn có biến cố gì không?" "Bẩm tộc trưởng, mọi việc đều ổn." Sở Cửu Chiến nói, "Ba tháng qua, tông môn phát triển nhanh chóng.

Bây giờ Thái Thượng Tiên Tông của chúng ta đã trở thành tông môn mạnh nhất thế giới Đại Phụng!" "Ồ?" Sở Kiêu nhướng mày, "Nói xem." "Vâng." Sở Cửu Chiến bắt đầu báo cáo chi tiết tình hình ba tháng qua.

Hóa ra kể từ khi thế giới Đại Phụng thăng duy, vô số tu sĩ nghe danh tìm đến, muốn gia nhập Thái Thượng Tiên Tông.

Trong đó không thiếu những người kinh tài tuyệt diễm.

Sau khi những người này gia nhập Thái Thượng Tiên Tông, phối hợp với những công pháp đỉnh cấp mà Sở Kiêu truyền xuống trước đó, tu vi đột phá mạnh mẽ.

Bây giờ Thái Thượng Tiên Tông, chỉ riêng cường giả từ tam phẩm trở lên đã có mấy chục người.

Thực lực như vậy, vượt xa các tông môn khác.

"Không tệ." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Xem ra lần bế quan này

của bản tọa cũng không làm chậm trễ sự phát triển của tông môn." Lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên.

"Ting, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ 【Để Tiên Tông trở thành tông môn mạnh nhất thế giới Đại Phụng】, nhận được mười triệu điểm khí vận thưởng!" Nghe âm báo này, khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch lên.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã hoàn thành tất cả các nhiệm vụ ở thế giới Đại Phụng.

Không chỉ nhận được lượng lớn điểm khí vận, mà còn nâng tu vi lên cảnh giới cửu giai.

Có thể nói là thu hoạch bội thu.

"Tiếp theo, cũng nên để các tộc nhân khác đến thế giới Đại Phụng rồi." Ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phương xa.

Bây giờ thế giới Đại Phụng đã thăng duy thành đại thế giới đỉnh cấp, đối với việc tu luyện của tộc nhân có ích rất lớn.

Nghĩ đến đây, hắn thông qua gia tộc yêu bài liên lạc với các tộc nhân khác.

"Chư vị, thế giới Đại Phụng đã thăng duy thành đại thế giới đỉnh cấp.

Nếu có ý định đến đây rèn luyện, có thể đến bất cứ lúc nào." Chẳng mấy chốc, liền có không ít tộc nhân bày tỏ nguyện ý đến.

Những tộc nhân này phần lớn đều đã đứng vững ở các thế giới khác, bây giờ vừa hay có thể đến thế giới Đại Phụng rèn luyện một phen.

"Đúng rồi tộc trưởng." Lúc này, Sở Cửu Chiến đột nhiên nói, "Tông chủ của Thiên, Địa, Nhân tam đạo tông mấy ngày trước đã gửi

thiếp mời, muốn đến thăm." "Ồ?" Sở Kiêu nhướng mày, "Họ muốn làm gì?" "Nghe nói là muốn kết minh." Sở Cửu Chiến nói, "Bây giờ thế lực của Thái Thượng Tiên Tông chúng ta lớn, họ tự nhiên muốn lôi kéo." "Ha ha." Sở Kiêu cười lạnh, "Bằng họ, cũng xứng kết minh với bản tọa?" Phải biết rằng, khi hắn mới đến thế giới Đại Phụng, những tông môn này đều đối với hắn đầy địch ý.

Bây giờ thấy thực lực của hắn mạnh mẽ, mới tìm đến kết minh.

Loại gió chiều nào che chiều ấy, hắn sao có thể để vào mắt?

"Tộc trưởng nói đúng." Sở Cửu Chiến vô cùng đồng tình gật đầu, "Theo tôi, những tông môn này căn bản không xứng được đặt ngang hàng với Thái Thượng Tiên Tông của chúng ta." "Không sao." Sở Kiêu xua tay, "Để họ đến.Vừa hay cũng để họ biết, thế nào là Tiên Tông thực sự!" Vài ngày sau.

Các tông chủ của Thiên, Địa, Nhân tam đạo tông dẫn theo một lượng lớn đệ tử đến núi Côn Luân.

Khi họ thấy ngũ trảo kim long bay lượn trên bầu trời núi Côn Luân, cũng như linh khí nồng đậm đến không tan, ai nấy đều lộ vẻ chấn động.

Phải biết rằng, sau khi thế giới Đại Phụng thăng duy, cũng chỉ có núi Côn Luân mới có linh khí nồng đậm như vậy.

Điều này đủ để chứng minh sự bất phàm của Thái Thượng Tiên Tông!

"Ba vị đạo hữu, mời vào." Sở Cửu Chiến đích thân ra mặt tiếp đón.

Tuy những người này không xứng được đặt ngang hàng với Thái Thượng Tiên Tông, nhưng lễ nghi cần có vẫn phải có.

Chẳng mấy chốc, ba người đã được đưa vào đại điện.

“Tham kiến Sở Tông chủ!” Ba người vừa thấy Sở Kiêu, vội vàng hành lễ.

Họ có thể cảm nhận được luồng khí tức hùng vĩ trên người Sở Kiêu, thực lực như vậy, vượt xa sự tưởng tượng của họ.

“Ngồi đi.” Sở Kiêu hờ hững nói, “Nói đi, lần này đến có việc gì?” Ba người nhìn nhau, sau đó Tông chủ Thiên Đạo Tông lên tiếng: “Sở Tông chủ, chúng tôi đến đây, là muốn kết thành đồng minh với quý tông.

Không biết Sở Tông chủ có ý định này không?” “Kết thành đồng minh?” Sở Kiêu cười khẽ, “Bằng các ngươi?” Lời này vừa nói ra, sắc mặt ba người biến đổi.

Họ cũng không ngờ Sở Kiêu lại trực tiếp như vậy, ngay cả khách sáo cũng lười.

“Sở Tông chủ nói vậy sai rồi.” Tông chủ Địa Đạo Tông gượng cười nói, “Chúng tôi tuy không mạnh bằng quý tông, nhưng dù sao cũng là tông môn đỉnh cấp của thế giới Đại Phụng.

Nếu có thể kết minh, đối với hai bên đều có lợi.” Sở Kiêu cười khinh bỉ, “Thái Thượng Tiên Tông của bản tọa, há là những tông môn như các ngươi có thể trèo cao?” Ba người nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Là tông chủ đường đường của tam đạo tông, họ khi nào từng chịu sự sỉ nhục như vậy?

“Sở Tông chủ, ngài muốn đối địch với chúng tôi?” Tông chủ Nhân Đạo Tông lạnh giọng nói.

“Đối địch?” Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia hàn quang, “Bằng các ngươi, cũng xứng làm kẻ địch của bản tọa?” Tiếng nói vừa dứt, một luồng uy áp khủng bố đột nhiên bùng nổ.

Luồng uy áp này mạnh mẽ đến mức trực tiếp chấn cho ba người quỳ rạp xuống đất, ngay cả cử động cũng không làm được.

"..." Ba người kinh hãi tột độ.

Bây giờ họ mới hiểu, tại sao Thái Thượng Tiên Tông có thể trong thời gian ngắn ngủi trở thành tông môn mạnh nhất thế giới Đại Phụng.

Chỉ riêng thực lực mà vị Tông chủ này thể hiện, đã vượt xa sự tưởng tượng của họ.

Một tồn tại như vậy, há là họ có thể trèo cao?

"Cút đi!" Sở Kiêu không kiên nhẫn vung tay, "Nếu còn dám quấy rầy bản tọa, đừng trách bản tọa không khách khí!" Ba người vừa lăn vừa bò chạy ra khỏi đại điện, vô cùng chật vật.

Sau khi họ rời đi, Sở Cửu Chiến không nhịn được cười nói: "Những tên này, thật không biết tự lượng sức mình." Sở Kiêu lại lắc đầu: "Không sao, để họ thấy thực lực của Thái Thượng Tiên Tông cũng tốt.

Tránh cho họ tưởng rằng, Thái Thượng Tiên Tông của chúng ta dễ bắt nạt như vậy." Lúc này, lại có một đệ tử vội vàng chạy vào: "Bẩm báo Tông chủ, lại có một nhóm người cầu kiến.

Muốn gia nhập Thái Thượng Tiên Tông!" "Lại đến?" Sở Kiêu nhướng mày, "Xem ra tin tức bản tọa đột phá đã truyền ra ngoài rồi." "Có muốn..." Sở Cửu Chiến nhìn về phía Sở Kiêu.

"Để họ vào đi." Sở Kiêu hờ hững nói, "Nếu đã muốn gia nhập Thái Thượng Tiên Tông, vậy để xem xem có tư cách đó không." Chẳng mấy chốc, lại một nhóm võ giả được đưa lên núi Côn Luân.

Nhìn những người này, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia tinh quang.

Trong số những người này, cũng có mấy người thiên phú không tệ.

Nếu bồi dưỡng tốt, tương lai chưa chắc không thể trở thành cường giả.

"Bắt đầu kiểm tra đi." Trong thời gian tiếp theo, Sở Kiêu bắt đầu tiến hành kiểm tra những người này.

Sau một hồi sàng lọc, hắn chọn ra hơn năm mươi người.

Những người này đều là những người có tư chất thượng giai, tương lai có khả năng trở thành sức mạnh nòng cốt của Thái Thượng Tiên Tông.

"Từ hôm nay, các ngươi chính là đệ tử của Thái Thượng Tiên Tông." Sở Kiêu nhìn những người này, "Nhưng muốn trở thành đệ tử Tiên Tông thực sự, cần phải trải qua khảo nghiệm." "Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp.

Họ đều biết quy củ của Thái Thượng Tiên Tông.

Muốn trở thành đệ tử Tiên Tông thực sự, phải trải qua khảo nghiệm thiên kiếp.

Chỉ có vượt qua thiên kiếp, mới có thể lập khế ước với trời đất, trở thành đệ tử Tiên Tông thực sự.

Chẳng mấy chốc, thiên kiếp liền ngưng tụ trên bầu trời núi Côn Luân.

Từng đạo sấm sét giáng xuống, bao trùm lên những người này.

Sau một hồi khảo nghiệm sinh tử, trong số hơn năm mươi người chỉ có ba mươi người thành công vượt qua thiên kiếp.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Từ hôm nay, các ngươi chính là đệ tử thực sự của Thái Thượng Tiên Tông.

Bản tọa sẽ truyền thụ cho các ngươi những công pháp đỉnh cấp nhất, chỉ cần các ngươi chịu nỗ lực, tương lai nhất định có thể trở nên phi phàm!" "Chúc mừng các vị sư đệ độ kiếp thành công!" Hứa Thất An nhìn nhóm đệ tử mới nhập môn, chân thành nói.

Là thủ tịch đệ tử của Thái Thượng Tiên Tông, hắn hiểu rõ độ kiếp khó khăn đến mức nào.

"Đa tạ sư huynh." Mọi người cung kính hành lễ.

Lúc này, một luồng kim quang từ chân trời bay tới.

"Tộc trưởng, Sở Thiên Vũ đến!" Kim quang tan đi, lộ ra một thanh niên anh tư hiên ngang.

Phía sau hắn là mấy chục đệ tử Sở tộc.

"Thiên Vũ đến rồi." Sở Kiêu gật đầu, "Những người khác đâu?" "Bẩm tộc trưởng, các tộc nhân khác cũng đang trên đường đến rồi." Sở Thiên Vũ cung kính nói, "Nghe nói thế giới Đại Phụng đã thăng duy thành đại thế giới đỉnh cấp, mọi người đều muốn đến đây rèn luyện." Tiếng nói còn chưa dứt, lại có mấy luồng độn quang bay đến.

Trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, đã có gần nghìn đệ tử Sở tộc đến núi Côn Luân.

Những người này đều là tinh anh trong tộc, thực lực không thể xem thường.

"Tốt!" Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Có các ngươi gia nhập, Thái Thượng Tiên Tông chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới!" Sau đó, hắn phân phát một số công pháp đỉnh cấp cho những tộc nhân này.

Chương 224

Những công pháp này đều là dùng điểm khí vận đổi lấy, uy lực phi phàm.

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt đã nửa năm trôi qua.

Trong nửa năm này, thực lực của Thái Thượng Tiên Tông đột phá mạnh mẽ.

Hứa Thất An còn một bước đột phá lên cảnh giới nhất phẩm, trở thành cường giả nhất phẩm trẻ nhất của thế giới Đại Phụng.

Tu vi của các đệ tử khác cũng có tiến bộ vượt bậc.

Đặc biệt là những đệ tử Sở tộc, vốn thiên phú dị bẩm, lại có công pháp đỉnh cấp tương trợ, tu vi tăng lên cực nhanh.

Lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

Toàn bộ thế giới Đại Phụng đột nhiên rung chuyển dữ dội.

"..." Trong mắt Sở Kiêu tinh quang lấp lánh, "Thế giới lại sắp thăng duy lần nữa?" Quả nhiên, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện vô số phù văn huyền diệu.

Những phù văn này đan xen vào nhau, hình thành một pháp trận khổng lồ.

Ở trung tâm pháp trận, một vòng xoáy khổng lồ từ từ hình thành.

"Ầm ầm ầm!" Cùng với vòng xoáy quay tròn, quy tắc trời đất của toàn bộ thế giới Đại Phụng đều đang xảy ra biến hóa.

Đại thế giới đỉnh cấp ban đầu bắt đầu lột xác thành tiểu thiên thế giới!

"Ting, thế giới Đại Phụng bắt đầu lột xác thành tiểu thiên thế giới,

tiến độ hiện tại 1%...” Nghe âm báo của hệ thống trong đầu, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia kinh ngạc và vui mừng.

Không ngờ, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, thế giới Đại Phụng lại sắp thăng duy lần nữa.

Tốc độ này, vượt xa dự liệu của hắn.

“Chúc mừng các hạ!” Giám Chính đột nhiên xuất hiện bên cạnh Sở Kiêu, “Thế giới Đại Phụng sắp thăng duy thành tiểu thiên thế giới, đây là cơ duyên to lớn a!” “Ồ?” Sở Kiêu nhìn về phía Giám Chính, “Có lời gì muốn nói?” Giám Chính trịnh trọng nói: “Bây giờ thế giới Đại Phụng sắp thăng duy, Thiên Đạo cũng sẽ theo đó lột xác.

Lão hủ nguyện ý nhường hóa thân Thiên Đạo cho các hạ, giúp các hạ chưởng khống toàn bộ thế giới Đại Phụng!” Sở Kiêu cười khẽ, “Hóa thân Thiên Đạo, bản tọa thực sự không để vào mắt.” “...” Giám Chính sững sờ, “Các hạ nói vậy là có ý gì?” “Hóa thân Thiên Đạo?” Sở Kiêu khinh thường nói, “Bản tọa không làm Thiên Đạo, mà là để Thiên Đạo thần phục dưới chân bản tọa, thần phục dưới chân Sở tộc!” Lời này vừa nói ra, sắc mặt Giám Chính đại biến.

Bây giờ hắn mới hiểu, dã tâm của Sở Kiêu không chỉ dừng lại ở đó.

Không chỉ muốn để thế giới Đại Phụng thăng duy, mà còn muốn để cả Thiên Đạo cũng phải thần phục!

Lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

“Ting, thế giới Đại Phụng thăng duy hoàn thành, thành công tấn thăng thành tiểu thiên thế giới!” “Ting, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ 【Giúp thế giới thăng duy lần nữa】, nhận được ba mươi triệu điểm khí vận thưởng!” Cùng với âm báo của hệ thống, quy tắc trời đất của toàn bộ thế giới Đại Phụng đều xảy ra những biến hóa

long trời lở đất.

Linh khí trở nên nồng đậm hơn, pháp tắc trời đất trở nên hoàn thiện hơn.

Ngay cả không gian cũng trở nên ổn định hơn trước rất nhiều.

"Tốt!" Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Bây giờ thế giới Đại Phụng đã tấn thăng thành tiểu thiên thế giới, đã đến lúc đi xem các thế giới khác rồi." "Tộc trưởng muốn rời đi?" Sở Cửu Chiến và những người khác nghe vậy kinh ngạc.

Sở Kiêu gật đầu, "Thế giới Đại Phụng tuy tốt, nhưng cuối cùng vẫn quá nhỏ bé.

Bản tọa chuẩn bị đi các thế giới khác rèn luyện một phen." Nói rồi, ánh mắt hắn nhìn về phương xa: "Nghe nói có một thế giới tên là Đấu Khí Đại Lục không tệ, không biết Thiên Đạo ở đó có lọt vào mắt bản tọa được không?" "Đấu Khí Đại Lục?" Mọi người nhìn nhau.

"Yên tâm." Sở Kiêu nhìn mọi người, "Bản tọa lần này đi chỉ là rèn luyện một phen, đợi thời cơ chín muồi, tự sẽ quay về.

Khi đó, cả thế giới Đại Phụng đều sẽ phủ phục dưới chân Sở tộc!" Nói xong, hắn liền muốn rời đi.

"Tộc trưởng khoan đã!" Sở Cửu Chiến đột nhiên lên tiếng, "Không biết tộc trưởng lần này đi có cần chúng tôi đi cùng không?" "Không cần." Sở Kiêu xua tay, "Các ngươi ở lại đây phát triển lớn mạnh.

Đợi đến ngày bản tọa quay về, chính là ngày Sở tộc xưng bá chư thiên!" Tiếng nói vừa dứt, Sở Kiêu thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, hắn đã ở trong một vùng trời đất xa lạ.

Nơi này linh khí dồi dào, quy tắc trời đất hoàn thiện, rõ ràng là một

đại thế giới không kém gì thế giới Đại Phụng.

"Đấu Khí Đại Lục..." Ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phương xa, "Không biết Thiên Đạo ở đây có lọt vào mắt bản tọa được không?" Đấu Khí Đại Lục, Gia Mã đế quốc.

Sở Kiêu hiện ra thân hình, đứng trên đỉnh một ngọn núi cao.

Phóng tầm mắt nhìn ra, những dãy núi vô tận uốn lượn, đấu khí trong trời đất cuồn cuộn, một cảnh tượng tràn đầy sức sống.

"Đấu Khí Đại Lục, quả không tệ." Sở Kiêu khẽ tự nhủ, thần thức quét ra bốn phương.

Thông qua thông tin từ hệ thống, hắn đã có hiểu biết sơ bộ về thế giới này.

Ở Đấu Khí Đại Lục, người tu luyện thông qua việc hấp thu đấu khí trong trời đất để nâng cao thực lực.

Từ Đấu Giả, Đấu Hoàng, Đấu Tông, Đấu Tôn, rồi đến Đấu Thánh, Đấu Đế, tầng tầng tiến lên.

"Thú vị." Ánh mắt Sở Kiêu lóe lên, "Thiên Đạo ở đây quả thực khác xa với thế giới Đại Phụng." Đột nhiên, vẻ mặt hắn khẽ động.

"Ồ?" Ở chân trời xa, một luồng độn quang màu tím đang lao nhanh.

Trong luồng độn quang, có thể mơ hồ thấy một thiếu nữ mặc y phục màu tím đang chạy trốn.

Phía sau nàng, hơn mười bóng người có khí tức không yếu đang truy đuổi gắt gao.

"Tiểu tiện nhân, còn dám chạy?" "Giao ra Dị hỏa, tha cho ngươi không chết!" Trong số những người truy sát, một nam tử trung niên lạnh lùng quát.

Người này tu vi đã đến Đấu Hoàng đỉnh phong, ở Gia Mã đế quốc

cũng là một cường giả có tiếng.

"Vân Vận, ngươi không trốn được đâu!" Lại có một người hét lên.

Sở Kiêu khẽ nhướng mày.

Thông qua hệ thống hắn biết, thiếu nữ mặc y phục màu tím kia tên là Vân Vận, là tông chủ của Vân Lam Tông.

Còn những người truy sát kia, là người của Hồn Điện.

"Thú vị." Sở Kiêu cười khẽ, "Nếu đã đến thế giới này, vậy trước tiên thu một tiểu đệ tử chơi đã." Tiếng nói vừa dứt, Vân Vận đã bay đến gần.

Thấy trên đỉnh núi có một người đứng, trong mắt nàng lóe lên một tia hy vọng, đang định mở miệng cầu cứu.

Nhưng chưa kịp nói, Sở Kiêu đã điểm ra một chỉ.

"Ong!" Hư không chấn động, một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên bùng nổ.

"Phụt phụt phụt!" Những cường giả Hồn Điện đang truy sát lập tức như bị đòn nặng, từng người một phun máu tươi bay ngược ra ngoài.

"Người nào?" Nam tử trung niên Đấu Hoàng đỉnh phong kia kinh ngạc và tức giận.

Hắn chưa từng thấy thủ đoạn quỷ dị như vậy, đối phương chỉ điểm một chỉ đã đánh lui toàn bộ bọn họ.

Nhưng Sở Kiêu lại ngay cả nhìn cũng lười nhìn một cái.

"Còn không mau cút đi, chẳng lẽ muốn chết?" Giọng nói lạnh lùng truyền đến, nhưng lại như mang theo uy nghiêm vô thượng, khiến người ta không dám chống cự.

“Đi!” Sắc mặt nam tử trung niên biến đổi, lập tức dẫn người bỏ chạy xa.

Đùa sao, một cường giả chỉ một chỉ đã có thể đánh lui họ, há là họ có thể chọc vào?

Vân Vận nhìn đến trợn mắt há mồm.

Nàng cũng không ngờ, tùy tiện gặp một người lại lợi hại như vậy.

Đó là cường giả Hồn Điện a, vậy mà bị một chỉ đánh lui!

“Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp.” Vân Vận vội vàng hành lễ.

Sở Kiêu đánh giá thiếu nữ mặc y phục màu tím trước mắt.

Vân Vận khoảng hai mươi tuổi, da trắng như ngọc, mày mắt như tranh vẽ.

Bộ váy dài màu tím càng tôn lên khí chất thoát tục của nàng.

Quan trọng nhất, luồng khí vận dao động mơ hồ trên người nàng cũng không yếu.

“Có nguyện bái ta làm thầy?” Sở Kiêu đi thẳng vào vấn đề.

“A?” Vân Vận sững sờ.

Ban đầu nàng tưởng rằng đối phương cứu nàng là vì Dị hỏa, không ngờ lại muốn thu nàng làm đồ đệ.

“...” Vân Vận có chút do dự.

Dù sao nàng cũng là tông chủ của Vân Lam Tông, nếu tùy tiện bái sư, e rằng không thích hợp lắm.

“Nếu không muốn, vậy thôi.” Sở Kiêu hờ hững nói.

“Đệ tử nguyện ý!” Vân Vận vội vàng lên tiếng.

Nàng cũng không ngốc, có thể được một cường giả như vậy để mắt tới, cơ duyên như vậy há có thể bỏ qua?

Chương 225

"Tốt." Sở Kiêu gật đầu, "Từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử của Thái Thượng Tiên Tông." "Thái Thượng Tiên Tông?" Vân Vận ngẩn người.

Nàng chưa từng nghe nói về tông môn này.

"Không tệ." Sở Kiêu chắp tay sau lưng, "Thái Thượng Tiên Tông là tông môn do bản tọa sáng lập.

Hiện nay tông môn tuy chưa ở giới này, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày giáng lâm." Vân Vận nghe mà ngây cả người.

Vị trước mắt này không chỉ thực lực thông thiên, mà lai lịch cũng vô cùng thần bí.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, quan trọng là nàng đã tìm được một sư phụ tốt!

"Đệ tử Vân Vận, bái kiến sư tôn!" Vân Vận cung kính hành một đại lễ.

"Được." Sở Kiêu phất tay áo, một luồng sáng chui vào trong cơ thể Vân Vận: "Bản tọa sáng tạo ra 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》, là công pháp vô thượng vượt qua cả Đấu Đế." "Vượt qua Đấu Đế?" Vân Vận chấn động.

Phải biết rằng ở Đấu Khí đại lục, Đấu Đế đã là tồn tại chí cao vô thượng.

Vậy mà lại có công pháp vượt qua cả Đấu Đế?

Sở Kiêu thản nhiên nói: "Đợi khi ngươi tu luyện công pháp này có thành tựu, một tên Đấu Thánh cỏn con cũng chẳng đáng là gì." Vân Vận nghe vậy vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Có công pháp bậc này, thực lực chắc chắn sẽ có thể đột phá mạnh mẽ.

Đúng lúc này, một luồng độn quang từ xa lao tới.

"Đại nhân, Vân Vận kia chạy về hướng này!" Người đến chính là cường giả Hồn Điện đã bỏ chạy lúc trước.

Nhưng lần này, hắn đã dẫn theo một trợ thủ mạnh hơn.

"Phó điện chủ Hồn Điện!" Sắc mặt Vân Vận biến đổi.

Đối phương là cường giả Đấu Tôn, thực lực sâu không lường được.

Thế nhưng Sở Kiêu vẫn thần sắc thản nhiên.

"Thứ sâu kiến mà cũng dám làm càn trước mặt bản tọa?" Tiếng nói vừa dứt, hắn búng ngón tay.

Hư không chấn động, một luồng sức mạnh vô hình lập tức bao phủ lấy phó điện chủ Hồn Điện.

"Phụt!" Sắc mặt phó điện chủ Hồn Điện kịch biến, còn chưa kịp phản ứng đã bị luồng sức mạnh kia đánh cho hộc máu bay ngược ra ngoài.

"Cái gì!" Những kẻ đi cùng hắn đều kinh hãi thất sắc.

Đó là cường giả Đấu Tôn đó, vậy mà lại bị một ngón tay đánh trọng thương?

Thực lực bực này, quả thực là kinh thiên động địa!

"Cút!" Giọng nói lạnh nhạt của Sở Kiêu truyền đến.

Bọn chúng đâu dám ở lại, vội vàng mang theo phó điện chủ đang bị trọng thương mà bỏ chạy.

Vân Vận lúc này mới hiểu được, thực lực của vị sư tôn này rốt

cuộc kinh khủng đến mức nào.

Cường giả Đấu Tôn ở trước mặt ngài, vậy mà lại như sâu kiến!

"Đi thôi." Sở Kiêu nhìn về phía Vân Vận, "Theo ta đến Vân Lam Tông một chuyến." Nói xong, hắn phất tay áo, mang theo Vân Vận phá không mà đi.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến Vân Lam Tông.

"Tông chủ!" "Tông chủ đã về!" Đệ tử Vân Lam Tông thấy Vân Vận trở về, ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

Nhưng khi nhìn thấy Sở Kiêu, tất cả đều bất giác sinh ra một cảm giác kính sợ.

Khí thế bực này, bọn họ căn bản không thể nào phỏng đoán được.

"Các vị trưởng lão." Vân Vận nói với các trưởng lão Vân Lam Tông, "Vị này là sư tôn mà ta mới bái, tông chủ Thái Thượng Tiên Tông!" "Cái gì?" Mọi người đều kinh ngạc.

Tông chủ của họ vậy mà lại bái người khác làm thầy?

Mà còn là một tông môn chưa từng nghe tên?

"Xin ra mắt tiền bối!" Mọi người vội vàng hành lễ.

Tuy không biết lai lịch của Sở Kiêu, nhưng chỉ riêng khí thế kia cũng đã không phải là thứ mà họ có thể chống lại.

"Ừm." Sở Kiêu thản nhiên gật đầu, "Từ hôm nay, Vân Lam Tông chính là phân nhánh của Thái Thượng Tiên Tông do bản tọa sáng lập.

Các ngươi có dị nghị gì không?" Mọi người nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói: "Chúng thuộc hạ nguyện ý đi theo tiền bối!" Đùa sao, một tồn tại có thể dùng một ngón tay đánh trọng thương cả cường giả Đấu Tôn, ai dám nói tiếng không?

Hơn nữa, có thể trở thành một phân nhánh của Thái Thượng Tiên Tông, đối với Vân Lam Tông cũng là một cơ duyên trời cho.

Sở Kiêu hài lòng gật gù: "Nếu đã vậy, bản tọa sẽ truyền cho các ngươi một môn công pháp, coi như là quà ra mắt." Nói xong, hắn phất tay áo, từng luồng ánh sáng chui vào cơ thể mọi người.

"Đây là..." Mọi người dùng thần thức quét qua cơ thể, lập tức mừng rỡ như điên.

Môn công pháp này tuy không bằng 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》 truyền cho Vân Vận, nhưng cũng vượt xa công pháp của Vân Lam Tông.

Nếu có thể tu luyện thành công, đột phá Đấu Tông cũng không thành vấn đề!

"Đa tạ tiền bối!" Mọi người cảm kích đến rơi lệ.

Sở Kiêu xua tay: "Chăm chỉ tu luyện là được.

Đợi thời cơ chín muồi, bản tọa tự sẽ dẫn các ngươi đến Thái Thượng Tiên Tông." Nói xong, hắn nhìn Vân Vận: "Con cứ ở lại Vân Lam Tông tu luyện.

Nếu có chuyện gì, có thể dùng ngọc giản truyền tin liên lạc với bản tọa." Vân Vận gật đầu: "Vâng, sư tôn." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Đợi hắn rời đi, các trưởng lão Vân Lam Tông mới hoàn hồn.

"Tông chủ, vị tiền bối kia rốt cuộc có lai lịch thế nào?" Có người không nhịn được hỏi.

Vân Vận lắc đầu: "Ta cũng không biết.

Nhưng có thể được sư tôn để mắt đến, đó là phúc phận của Vân Lam Tông chúng ta!" Mọi người đều gật đầu tán thành.

Có cường giả như vậy làm chỗ dựa, sau này ai còn dám bắt nạt Vân Lam Tông?

Đúng lúc này, một đệ tử vội vàng chạy vào: "Tông chủ, không hay rồi!

Người của Hồn Điện lại đến!

Lần này, chúng đã mời một vị cường giả Đấu Thánh!" "Cái gì!" Mọi người đều kinh hãi.

Cường giả Đấu Thánh?

Đó là tồn tại mạnh hơn Đấu Tôn vô số lần!

Thế nhưng Vân Vận lại thần sắc ung dung: "Không cần hoảng sợ.

Có sư tôn ở đây, một tên Đấu Thánh cỏn con thì có gì đáng sợ?" Quả nhiên, đúng lúc này, một giọng nói bình thản từ chân trời truyền đến: "Muốn chết!" "Ầm!" Hư không chấn động, một luồng uy áp kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Nơi chân trời xa xôi, một lão già tóc trắng đang dẫn theo một đám lớn cường giả Hồn Điện lao tới.

Lão già này chính là một cường giả Đấu Thánh, khí tức mênh mông như biển cả.

Nhưng khi sắp đến Vân Lam Tông, một bóng người đột ngột xuất hiện giữa không trung.

Chính là Sở Kiêu!

"Các hạ là ai?" Lão già tóc trắng nhíu mày hỏi.

Tuy không nhìn thấu tu vi của Sở Kiêu, nhưng trực giác mách bảo hắn người trước mặt không đơn giản.

"Là người giết ngươi." Sở Kiêu lạnh nhạt mở miệng, sau đó búng

ngón tay.

Hư không sụp đổ, một luồng sức mạnh vô hình lập tức bao phủ lấy lão già tóc trắng.

Sắc mặt lão già kịch biến.

Hắn có thể cảm nhận được sự kinh khủng của luồng sức mạnh này, dù là cường giả Đấu Thánh cũng khó lòng chống đỡ.

"Phá cho ta!" Lão già tóc trắng gầm lên một tiếng, đấu khí trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

Thế nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười một tiếng: "Sâu kiến chung quy vẫn là sâu kiến." Tiếng nói vừa dứt, luồng sức mạnh vô hình kia đột nhiên bùng nổ.

Lão già tóc trắng phun ra một ngụm máu tươi, cả người như diều đứt dây rơi xuống.

Những cường giả Hồn Điện khác đều chết lặng.

Đó là cường giả Đấu Thánh đó, vậy mà lại bị một ngón tay đánh bại?

"Còn không mau cút đi, chẳng lẽ đều muốn chết?" Sở Kiêu lạnh nhạt nói.

Chương 226

Bọn chúng đâu dám ở lại, vội vàng mang theo lão già tóc trắng đang trọng thương mà chạy trối chết.

Người của Vân Lam Tông xem mà chết lặng.

Cường giả Đấu Thánh trong lòng họ là tồn tại chí cao vô thượng, vậy mà trước mặt Sở Kiêu lại yếu ớt đến thế.

Thực lực bực này, quả thực đã vượt qua sức tưởng tượng của họ!

"Đa tạ sư tôn ra tay cứu giúp." Vân Vận cung kính hành lễ.

Sở Kiêu thản nhiên gật đầu: "Không sao.

Một cái Hồn Điện cỏn con, không đáng để bản tọa để vào mắt." Nói rồi, ánh mắt hắn nhìn về phương xa: "Xem ra Hồn Điện không trừ, chung quy vẫn là một mối họa." Vân Vận nghe vậy kinh ngạc: "Sư tôn định..." Sở Kiêu thản nhiên nói: "Nếu đã đến thế giới này, vậy thì tiện tay dọn dẹp một vài con sâu kiến vậy." Nói xong, hắn phất tay áo, thân hình biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã ở trên bầu trời tổng bộ Hồn Điện.

"Kẻ nào!" Cường giả Hồn Điện phát giác dị thường, lập tức cảnh giác.

Nhưng Sở Kiêu ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái.

"Sâu kiến cỏn con, cũng xứng đối thoại với bản tọa?" Tiếng nói vừa dứt, hắn giơ tay chỉ một cái.

Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, toàn bộ Hồn Điện lập tức bị san thành bình địa.

Vô số cường giả Hồn Điện ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, đã bị luồng sức mạnh này xóa sổ.

Ngay cả mấy vị cường giả Đấu Thánh cũng tan thành tro bụi trong nháy mắt. 【Đinh, tiêu diệt cường giả Hồn Điện, nhận được mười vạn điểm Khí Vận.】 【Đinh, hoàn thành nhiệm vụ 【Trừ Họa】, nhận được năm mươi vạn điểm Khí Vận.】 Nghe tiếng thông báo của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Hồn Điện tuy ở Đấu Khí đại lục được coi là một thế lực lớn, nhưng trong mắt hắn lại chẳng khác gì sâu kiến.

Đúng lúc này, một tiếng gầm phẫn nộ từ chân trời xa xôi truyền đến: "Kẻ nào, dám diệt Hồn Điện của ta!" Một bóng người với khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Người này chính là điện chủ Hồn Điện, một cường giả Đấu Thánh đỉnh phong!

"Điện chủ Hồn Điện?" Sở Kiêu thản nhiên hỏi.

"Ngươi to gan thật đấy, lại dám..." Nhưng chưa kịp nói xong, Sở Kiêu đã chỉ một ngón tay ra.

Tiếng nói của điện chủ Hồn Điện im bặt, cả người như bị sét đánh bay ngược ra ngoài.

"Sao... sao có thể!" Hắn khó tin nhìn Sở Kiêu.

Hắn là cường giả Đấu Thánh đỉnh phong đó, vậy mà lại bị đối phương một ngón tay đánh trọng thương?

"Sâu kiến vẫn là sâu kiến, dù mạnh hơn cũng không thay đổi được sự thật này." Sở Kiêu lạnh nhạt mở miệng, sau đó lại chỉ một ngón tay nữa.

Điện chủ Hồn Điện ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã

bị một ngón tay xóa sổ. 【Đinh, tiêu diệt cường giả Đấu Thánh đỉnh phong, nhận được một triệu điểm Khí Vận.】 Sở Kiêu thu hồi ánh mắt, nhìn về phía phế tích của Hồn Điện.

Chỉ trong chốc lát, một thế lực tồn tại không biết bao nhiêu năm đã bị xóa sổ hoàn toàn.

"Đến lúc đi nơi khác rồi." Sở Kiêu lẩm bẩm, "Nghe nói ở Gia Mã đế quốc có một lão già tên Dược Lão, cũng khá thú vị." Nói xong, thân hình hắn lóe lên, biến mất tại chỗ.

Chẳng mấy chốc, tin tức Hồn Điện bị diệt đã lan truyền khắp Đấu Khí đại lục.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Đó là Hồn Điện đó, một siêu cấp thế lực có nhiều cường giả Đấu Thánh, vậy mà lại bị người ta diệt như vậy?

Nghe nói người ra tay chỉ dùng hai ngón tay đã xóa sổ toàn bộ Hồn Điện cùng với điện chủ.

Thực lực bực này, quả thực kinh khủng đến mức này!

Tại Vân Lam Tông, trong đại điện.

"Sư tôn quả nhiên lợi hại!" Vân Vận chân thành cảm thán, "Một cái Hồn Điện cỏn con, trước mặt sư tôn lại yếu ớt đến thế." "Đúng vậy." Các trưởng lão Vân Lam Tông cũng cảm khái không thôi.

Bọn họ lúc này mới hiểu được, mình đã bám được vào một cái đùi to đến mức nào.

Đúng lúc này, một đệ tử vội vàng chạy vào: "Tông chủ, Già Nam Học Viện phái người đến, muốn cùng Vân Lam Tông chúng ta kết minh!" "Ồ?" Vân Vận nhướng mày.

Nàng hiểu rõ, Già Nam Học Viện muốn kết minh, phần lớn là vì

Sở Kiêu.

"Để họ vào đi." Vân Vận thản nhiên nói, "Nhưng hãy nói cho họ biết, Vân Lam Tông hiện nay đã là phân nhánh của Thái Thượng Tiên Tông.

Nếu muốn kết minh, cần phải xin chỉ thị của sư tôn ta mới được." "Vâng!" Đệ tử lĩnh mệnh rời đi.

Bên kia, Sở Kiêu đã đến đô thành của Gia Mã đế quốc.

Nhìn Tiêu gia cách đó không xa, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười: "Tên nhóc Tiêu Viêm kia, xem ra thân mang đại khí vận a." Trước phủ đệ Tiêu gia.

Sở Kiêu chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn về phía cổng lớn.

Thông qua hệ thống, hắn biết Tiêu Viêm chính là khí vận chi tử của thế giới này.

Nhưng Tiêu Viêm hiện tại, chỉ là một đấu giả tam phẩm bị phế.

"Thú vị." Sở Kiêu cười khẽ, "Để ta xem khí vận chi tử này, rốt cuộc có gì bất phàm." Tiếng nói vừa dứt, một bóng người lảo đảo từ trong Tiêu gia chạy ra.

Chính là Tiêu Viêm!

"Ha ha, Tiêu Viêm, phế vật mà còn chạy à?" "Hôm nay để ngươi biết, kết cục của việc đắc tội với Tiêu Ninh ta!" Mấy thanh niên đuổi theo, kẻ cầm đầu chính là đại thiếu Tiêu gia, Tiêu Ninh.

Sắc mặt Tiêu Viêm khó coi.

Hiện tại tu vi của hắn đã mất hết, đâu phải là đối thủ của những người này?

Nhưng ngay khi Tiêu Ninh và đám người sắp đuổi kịp Tiêu Viêm, một giọng nói lạnh nhạt đột nhiên vang lên: "Sâu kiến cỏn con, cũng

dám làm càn trước mặt bản tọa?" Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Ninh và đám người lập tức như bị một cú đánh mạnh, hộc máu bay ngược ra ngoài.

Tiêu Viêm nhìn mà chết lặng.

Hắn quay đầu nhìn về phía Sở Kiêu, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Thực lực bực này, quả thực đã vượt qua sức tưởng tượng của hắn!

"Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp." Tiêu Viêm vội vàng hành lễ.

Ánh mắt Sở Kiêu rơi trên người Tiêu Viêm.

Thông qua hệ thống, hắn có thể thấy được đoàn dị hỏa bị Dược Lão phong ấn trong cơ thể Tiêu Viêm, cũng như luồng khí vận bị áp chế...

"Ngươi có muốn bái ta làm thầy không?" Sở Kiêu đi thẳng vào vấn đề.

"Hả..." Tiêu Viêm ngẩn người.

Hắn không ngờ đối phương không nói hai lời đã muốn thu hắn làm đồ đệ.

Phải biết rằng hắn bây giờ là một phế vật.

"Ta..." Tiêu Viêm chưa kịp nói xong, một giọng nói già nua đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

"Tiểu Viêm tử, người này sâu không lường được.

Có hắn chỉ điểm, thành tựu tương lai của con chắc chắn sẽ vượt xa dự kiến!" Chính là Dược Lão!

Tiêu Viêm nghe vậy tinh thần chấn động.

Ngay cả Dược Lão cũng nói vậy, thực lực của vị tiền bối này

chắc chắn là thông thiên triệt địa.

“Đệ tử Tiêu Viêm, bái kiến sư tôn!” Tiêu Viêm lập tức quỳ xuống hành lễ.

Đùa sao, cơ duyên thế này làm sao có thể bỏ lỡ?

“Được.” Sở Kiêu thản nhiên nói, “Từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử của Thái Thượng Tiên Tông.” “Thái Thượng Tiên Tông?” Tiêu Viêm ngẩn người.

Hắn chưa từng nghe qua tông môn này.

Đúng lúc này, các cường giả của Tiêu gia cũng lần lượt kéo đến.

“Kẻ nào, dám làm càn ở Tiêu gia ta!” Tiêu Chiến dẫn một đám trưởng lão xông ra.

Nhưng khi thấy Tiêu Ninh và đám người trọng thương ngã trên đất, sắc mặt lập tức đại biến.

“Phụ thân.” Tiêu Viêm mở miệng, “Vị này là sư tôn con mới bái, tông chủ Thái Thượng Tiên Tông!” “Cái gì?” Mọi người đều kinh ngạc.

Tam trưởng lão Tiêu gia nhìn về phía Sở Kiêu, vừa định mở miệng thì sắc mặt đột nhiên đại biến.

Hắn phát hiện mình không thể nhìn thấu tu vi của Sở Kiêu!

Chương 227

Phải biết rằng hắn là cường giả Đấu Vương đó, vậy mà ngay cả cảnh giới của đối phương cũng không nhìn ra?

"Ra mắt tiền bối!" Tiêu Chiến và đám người vội vàng hành lễ.

Đùa sao, một cường giả mà ngay cả Đấu Vương cũng không nhìn thấu tu vi, làm sao họ dám đắc tội?

Sở Kiêu liếc nhìn Tiêu Chiến một cái: "Con trai ngươi, bản tọa muốn mang đi tu hành.

Ngươi có dị nghị không?" "Việc này..." Tiêu Chiến do dự.

Tuy Tiêu Viêm hiện tại là một phế vật, nhưng dù sao cũng là con trai hắn.

Nhưng chưa đợi hắn mở miệng, giọng nói của Dược Lão đã vang lên trong đầu hắn: "Có cường giả bực này chỉ điểm, đối với tiểu Viêm tử là một cơ duyên trời cho.

Nếu bỏ lỡ, Tiêu gia chắc chắn sẽ hối hận không kịp!" Tiêu Chiến nghe vậy tinh thần chấn động.

Nếu ngay cả Dược Lão cũng nói vậy, chuyện này chắc chắn lợi nhiều hơn hại.

"Tiêu Viêm có thể bái nhập môn hạ của tiền bối, là phúc phận của nó." Tiêu Chiến cung kính nói, "Xin tiền bối hãy chỉ bảo nhiều hơn." Sở Kiêu thản nhiên gật đầu: "Nếu đã vậy, bản tọa sẽ truyền cho nó một môn công pháp, coi như là quà ra mắt." Nói xong, hắn phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Môn công pháp này tên là 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》, là công pháp vô thượng vượt qua cả Đấu Đế.

Nếu có thể tu luyện thành công, Đấu Thánh cũng không thành vấn đề!

Đúng lúc này, giọng nói của Dược Lão lại vang lên: "Công pháp thật mạnh mẽ!

Tất cả công pháp mà lão phu từng thấy trong đời cộng lại cũng không bằng một phần vạn của môn công pháp này!" Tiêu Viêm nghe vậy càng thêm kích động.

Ngay cả Dược Lão cũng đề cao như vậy, đẳng cấp của môn công pháp này có thể tưởng tượng được.

"Đa tạ sư tôn!" Tiêu Viêm cảm kích đến rơi lệ.

Sở Kiêu xua tay: "Chăm chỉ tu luyện là được.

À phải rồi..." Ánh mắt hắn nhìn vào trong cơ thể Tiêu Viêm, "Dị hỏa bị phong ấn trong cơ thể ngươi, bản tọa có thể giúp ngươi giải khai." "Thật sao?" Tiêu Viêm mừng rỡ.

Dược Lão lại kinh ngạc vô cùng.

Lão đã tốn bao tâm cơ mới phong ấn được dị hỏa, chỉ sợ Tiêu Viêm không chịu nổi.

Không ngờ đối phương chỉ liếc mắt đã nhìn ra.

"Tiền bối thần thông kinh người." Giọng của Dược Lão vang lên, "Nhưng thực lực hiện tại của tiểu Viêm tử, e là không thể khống chế được dị hỏa." "Không sao." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Có công pháp của bản tọa, một ngọn dị hỏa cỏn con thì làm được gì?" Nói rồi, hắn chỉ một ngón tay.

"Ong!" Một luồng sức mạnh huyền diệu chui vào cơ thể Tiêu

Viêm, lập tức giải khai phong ấn dị hỏa.

Nhưng điều khiến Dược Lão kinh hãi là, Tiêu Viêm không những không bị dị hỏa phản phệ, mà ngược lại như cá gặp nước, bắt đầu nhanh chóng hấp thu sức mạnh của dị hỏa.

"Sao... sao có thể?" Dược Lão khó tin.

Sở Kiêu lại khinh thường cười một tiếng: "Một ngọn dị hỏa cỏn con, sao có thể so sánh với công pháp của bản tọa?" Dược Lão lúc này mới hiểu được, tầm mắt của mình trước đây quá hạn hẹp.

Thủ đoạn của đối phương, vượt xa sức tưởng tượng của lão.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Viêm đã hoàn toàn luyện hóa dị hỏa. 【Đinh, khí vận chi tử Tiêu Viêm đột phá đến cảnh giới Đấu Sư, nhận được mười vạn điểm Khí Vận.】 Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Có công pháp của hắn trợ giúp, thực lực của Tiêu Viêm chắc chắn sẽ tiến triển vượt bậc.

Là khí vận chi tử, thành tựu tương lai của hắn chắc chắn không thể đo lường.

"Theo bản tọa đi." Sở Kiêu nhìn về phía Tiêu Viêm, "Dẫn ngươi đi gặp tiểu sư tỷ." "Tiểu sư tỷ?" Tiêu Viêm ngẩn người.

"Không sai." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Tông chủ Vân Lam Tông Vân Vận, chính là tiểu sư tỷ của ngươi." "Cái gì!" Mọi người trong Tiêu gia đều kinh hãi.

Tông chủ Vân Lam Tông vậy mà cũng bái nhập môn hạ của đối phương?

Thực lực bực này, quả thực kinh thiên động địa!

Tiêu Viêm cũng kinh ngạc không kém.

Phải biết rằng Vân Vận là cường giả Đấu Hoàng đó, vậy mà cũng

bái nhập môn hạ của sư tôn.

“Đi thôi.” Sở Kiêu phất tay áo, mang theo Tiêu Viêm phá không mà đi.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến Vân Lam Tông.

“Tham kiến sư tôn!” Vân Vận thấy Sở Kiêu, vội vàng hành lễ.

Khi thấy Tiêu Viêm, nàng không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

“Vị này là tiểu sư đệ Tiêu Viêm.” Sở Kiêu giới thiệu, “Từ hôm nay, con hãy chỉ điểm nó tu hành.” “Vâng, sư tôn.” Vân Vận gật đầu.

Tiêu Viêm vội vàng hành lễ: “Tham kiến sư tỷ.” Vân Vận cười gật đầu: “Nếu đã là sư đệ, sau này ở Vân Lam Tông không cần câu nệ.” Đúng lúc này, một đệ tử vội vàng chạy vào.

“Bẩm báo tông chủ, Già Nam Học Viện, Hắc Giác Vực, Hoa Tông và các thế lực khác đều phái người đến cầu kiến.

Muốn cùng Vân Lam Tông chúng ta kết minh!” Vân Vận nhìn về phía Sở Kiêu: “Sư tôn, có muốn gặp không?” Sở Kiêu khẽ cười: “Cứ để họ vào.

Vừa hay để xem, các thế lực của Đấu Khí đại lục, có bao nhiêu phân lượng.” Bên trong đại điện Vân Lam Tông.

Các đại biểu của các thế lực lớn đều có mặt.

Có viện trưởng Già Nam Học Viện, cường giả Hắc Giác Vực, tông chủ Hoa Tông, thậm chí ngay cả Đan Tháp, thế lực được xưng là đệ nhất Trung Châu, cũng phái người đến.

“Các vị từ xa đến, có việc gì quan trọng?” Vân Vận ngồi trên chủ vị, giọng điệu bình thản hỏi.

Viện trưởng Già Nam Học Viện cười khổ một tiếng: “Vân tông chủ hà tất phải biết rõ còn hỏi.

Chuyện Hồn Điện bị diệt, chắc Vân tông chủ cũng đã biết." "Ồ?" Vân Vận nhướng mày, "Thì sao?" "Nghe nói người diệt Hồn Điện, chính là sư tôn của Vân tông chủ." Tông chủ Hoa Tông mở miệng, "Chúng ta đến đây, chính là muốn cùng Vân Lam Tông kết minh." Vân Vận cười khẽ: "Kết minh?

Dựa vào các ngươi?" Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người hơi biến.

Đại biểu Đan Tháp trầm giọng nói: "Vân tông chủ nói vậy là sai rồi.

Đan Tháp ta tuy không mạnh bằng lệnh sư, nhưng về luyện đan..." "Luyện đan?" Một giọng nói lạnh nhạt đột nhiên vang lên, "Đan đạo cỏn con, cũng dám khoe khoang trước mặt bản tọa?" Tiếng nói vừa dứt, thân hình Sở Kiêu hiện ra giữa đại điện.

Sắc mặt mọi người đại biến.

Bọn họ lúc này mới phát hiện, mình hoàn toàn không thể nhìn thấu tu vi của Sở Kiêu!

"Ra mắt tiền bối!" Mọi người vội vàng hành lễ.

Ánh mắt Sở Kiêu quét qua mọi người: "Các ngươi đến đây, chẳng qua là muốn bám víu vào Thái Thượng Tiên Tông của bản tọa." "Tiền bối nói đúng." Viện trưởng Già Nam Học Viện chắp tay nói, "Chúng ta chính là muốn cùng Thái Thượng Tiên Tông kết minh." "Kết minh?" Sở Kiêu cười lạnh, "Chỉ bằng lũ sâu kiến các ngươi, cũng xứng kết minh với Thái Thượng Tiên Tông của bản tọa?" Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người khó coi đến cực điểm.

Dù sao họ cũng là thế lực đỉnh cấp của Đấu Khí đại lục, vậy mà lại bị gọi là sâu kiến?

Nhưng chưa đợi họ mở miệng, Sở Kiêu đã chỉ một ngón tay ra.

"Ầm!" Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, tất cả mọi người có

mặt lập tức quỳ rạp xuống đất.

Ngay cả mấy vị cường giả Đấu Tôn cũng không thể chống lại luồng uy áp này.

"..." Mọi người kinh hãi tột độ.

Bọn họ lúc này mới hiểu được, tại sao Hồn Điện lại bị diệt dễ dàng như vậy.

Thực lực bực này, quả thực đã vượt qua nhận thức của họ!

"Nếu muốn thần phục Thái Thượng Tiên Tông, bản tọa ngược lại có thể cân nhắc thu nhận làm thế lực phụ thuộc." Sở Kiêu thản nhiên nói.

Mọi người nghe vậy trong lòng chấn động.

Thần phục?

Thế lực phụ thuộc?

Điều này so với kết minh thì thấp hơn không ít.

"..." Mọi người do dự.

"Hử?" Sở Kiêu cười lạnh, "Chẳng lẽ cảm thấy ủy khuất?" Tiếng nói vừa dứt, một luồng uy áp kinh khủng hơn nữa giáng xuống.

Mọi người lập tức cảm thấy hô hấp cũng khó khăn.

"Chúng tôi nguyện ý thần phục!" Viện trưởng Già Nam Học Viện là người đầu tiên lên tiếng.

Những người khác thấy vậy, cũng lần lượt tỏ thái độ: "Chúng tôi nguyện ý trở thành thế lực phụ thuộc của Thái Thượng Tiên Tông!" Đùa sao, với cường giả có thực lực bực này, ai dám nói không?

Chương 228

"Tốt." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Nếu đã vậy, bản tọa sẽ truyền cho các ngươi một môn công pháp, coi như là quà ra mắt." Nói xong, hắn phất tay áo, từng luồng ánh sáng chui vào cơ thể mọi người.

Mọi người dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Môn công pháp này tuy không bằng 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》 truyền cho Tiêu Viêm và Vân Vận, nhưng cũng vượt xa công pháp hiện có của họ.

"Đa tạ tiền bối!" Mọi người cảm kích đến rơi lệ.

Đúng lúc này, một đệ tử Vân Lam Tông vội vàng chạy vào: "Bẩm báo tông chủ, có chuyện lớn rồi!" "Chuyện gì mà hoảng hốt vậy?" Vân Vận nhíu mày hỏi.

"Cổ Tộc...

Cổ Tộc phái người đến!" Đệ tử thở hổn hển nói.

Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người đại biến.

Cổ Tộc là thế lực siêu nhiên, ngay cả Hồn Điện cũng phải nể mặt mấy phần.

Bây giờ họ phái người đến, e là vì chuyện Hồn Điện bị diệt!

Thế nhưng Sở Kiêu lại cười khẽ một tiếng: "Cổ Tộc?

Cũng khá thú vị." Tiếng nói vừa dứt, bên ngoài đại điện đột nhiên truyền đến một luồng uy áp.

Một lão già mặc hắc bào dẫn theo mấy cường giả Cổ Tộc đi vào.

"Các hạ chính là người đã diệt Hồn Điện?" Lão già hắc bào mở miệng hỏi.

Hắn chính là một cường giả Đấu Thánh đỉnh phong!

Sở Kiêu thản nhiên liếc nhìn hắn một cái: "Không sai.

Cổ Tộc các ngươi, đến để báo thù cho Hồn Điện?" "Không phải." Lão già hắc bào lắc đầu, "Chúng ta đến đây, là để thỉnh giáo lai lịch của các hạ." Sở Kiêu cười khẽ: "Thái Thượng Tiên Tông, Sở Kiêu." "Thái Thượng Tiên Tông?" Lão già hắc bào nhíu mày, "Chưa từng nghe qua tông môn này." "Đó là tự nhiên." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Tiên tông của bản tọa, há là lũ sâu kiến các ngươi có thể biết được?" Lời này vừa ra, sắc mặt lão già hắc bào trầm xuống: "Các hạ quá cuồng vọng!" "Cuồng vọng?" Sở Kiêu cười lạnh, sau đó búng ngón tay.

Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, lão già hắc bào lập tức như bị sét đánh bay ngược ra ngoài.

Những cường giả Cổ Tộc khác thấy vậy kinh hãi, vừa định ra tay đã bị ánh mắt của Sở Kiêu trấn trụ.

"Đấu Thánh đỉnh phong?" Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng, "Trước mặt bản tọa, cũng chỉ là sâu kiến mà thôi." Sắc mặt lão già hắc bào khó coi đến cực điểm.

Hắn là trưởng lão Cổ Tộc đó, vậy mà lại bị người ta dễ dàng đánh bại như vậy?

"Ngươi..." Nhưng chưa kịp nói xong, Sở Kiêu đã chỉ một ngón tay.

"Phụt!" Lão già hắc bào phun ra một ngụm máu tươi, cả người như diều đứt dây rơi xuống.

Những cường giả Cổ Tộc khác thấy vậy, đâu dám ở lại, vội vàng mang theo lão già hắc bào đang trọng thương mà chạy trối chết.

Mọi người trong đại điện xem mà chết lặng.

Đó là trưởng lão Cổ Tộc, cường giả Đấu Thánh đỉnh phong, vậy mà trước mặt Sở Kiêu lại yếu ớt đến thế? 【Đinh, chấn nhiếp cường giả Cổ Tộc, nhận được năm mươi vạn điểm Khí Vận.】 Sở Kiêu thu hồi ánh mắt, nhìn về phía mọi người có mặt: "Các ngươi nếu chăm chỉ tu luyện, tương lai chưa chắc không thể thành Đấu Thánh." Mọi người nghe vậy tinh thần chấn động.

Có công pháp của Thái Thượng Tiên Tông trợ giúp, thực lực chắc chắn sẽ tiến triển vượt bậc.

Biết đâu thật sự có thể như lời Sở Kiêu nói, đạt đến vị trí Đấu Thánh!

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên. 【Đinh, phát hiện nhiệm vụ chính tuyến 【Thống nhất Đấu Khí Đại Lục】 đã được kích hoạt, có chấp nhận không?】 Ánh mắt Sở Kiêu lóe lên tia sáng: "Thú vị.

Xem ra đã đến lúc để Đấu Khí đại lục thần phục dưới chân Thái Thượng Tiên Tông rồi!" "Chấp nhận nhiệm vụ!" 【Đinh!

Nhiệm vụ chính tuyến 【Thống nhất Đấu Khí Đại Lục】 đã được chấp nhận.

Yêu cầu nhiệm vụ: Khiến tất cả thế lực ở Đấu Khí đại lục thần phục Thái Thượng Tiên Tông.

Phần thưởng nhiệm vụ: Mười triệu điểm Khí Vận, bản nguyên chi lực của tiểu thiên thế giới.】 Nghe tiếng thông báo của hệ thống, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Đấu Khí đại lục tuy lớn, nhưng trong mắt hắn cũng chỉ là một tiểu thiên thế giới.

Nếu có thể thống nhất nó, nhận được bản nguyên chi lực của thế giới, đối với hắn cũng là một cơ duyên.

“Vân Vận.” Sở Kiêu mở miệng.

“Đệ tử có mặt.” Vân Vận vội vàng đáp lời.

“Truyền lệnh xuống, để các thế lực lớn trong vòng ba ngày phái đại biểu đến Vân Lam Tông.

Nếu có kẻ không tuân theo...” Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia hàn quang, “Giết không tha!” “Vâng!” Vân Vận lĩnh mệnh rời đi.

Chẳng mấy chốc, tin tức đã lan truyền khắp Đấu Khí đại lục.

Ba ngày sau.

Bên ngoài Vân Lam Tông, đại biểu của các thế lực lớn lần lượt kéo đến.

Có cường giả Tứ Phương Các, có thủ lĩnh của các chủng tộc viễn cổ, thậm chí ngay cả Hồn Tộc luôn cao ngạo cũng phái người đến.

“Chư vị.” Sở Kiêu đứng trên hư không, nhìn xuống mọi người, “Bản tọa cho các ngươi hai lựa chọn.

Hoặc là thần phục Thái Thượng Tiên Tông, hoặc là...” Trong mắt hắn lóe lên một tia sát ý, “Chết!” Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người đại biến.

Đại biểu Hồn Tộc hừ lạnh một tiếng: “Cuồng vọng!

Hồn Tộc ta là chủng tộc viễn cổ, sao có thể thần phục...” Nhưng chưa kịp nói xong, Sở Kiêu đã chỉ một ngón tay.

“Ầm!” Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, đại biểu Hồn Tộc kia ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, đã bị một ngón tay xóa sổ!

“...” Mọi người kinh hãi tột độ.

Đó là cường giả Hồn Tộc đó, vậy mà lại bị một ngón tay miểu sát?

Thực lực bực này, quả thực kinh thiên động địa!

"Còn ai muốn thử không?" Sở Kiêu thản nhiên hỏi.

Mọi người vội vàng lắc đầu.

Đùa sao, ngay cả cường giả Hồn Tộc cũng bị miểu sát, ai dám nói không?

"Chúng tôi nguyện ý thần phục!" Mọi người lần lượt quỳ xuống.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Tốt.

Nếu đã vậy, bản tọa sẽ truyền cho các ngươi một môn công pháp, coi như là quà ra mắt." Nói xong, hắn phất tay áo, từng luồng ánh sáng chui vào cơ thể mọi người.

Mọi người dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Môn công pháp này tuy không bằng 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》, nhưng cũng vượt xa công pháp hiện có của họ.

Nếu có thể tu luyện thành công, đột phá Đấu Thánh cũng không thành vấn đề!

"Đa tạ tiền bối!" Mọi người cảm kích đến rơi lệ.

Nhưng đúng lúc này, chân trời đột nhiên truyền đến một tiếng gầm phẫn nộ: "Ngươi dám giết người của Hồn Tộc ta!" Một bóng người với khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Người này chính là tộc trưởng Hồn Tộc, một cường giả Đấu Đế!

"Hồn Thiên Đế?" Sở Kiêu cười khẽ, "Bản tọa còn tưởng ngươi không dám đến chứ." "Cuồng vọng!" Hồn Thiên Đế nổi giận, "Hôm nay bản đế lại muốn xem xem, ngươi có bản lĩnh gì!" Tiếng nói vừa dứt, đấu khí trong cơ thể hắn điên cuồng tuôn ra.

Cả trời đất đều biến sắc!

Thế nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười một tiếng: "Một tên Đấu Đế cỏn con, cũng dám làm càn trước mặt bản tọa?" Nói rồi, hắn giơ tay chỉ một cái.

Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, Hồn Thiên Đế lập tức như bị sét đánh bay ngược ra ngoài.

"Sao... sao có thể!" Hồn Thiên Đế khó tin nhìn Sở Kiêu.

Hắn là cường giả Đấu Đế đó, vậy mà lại bị đối phương một ngón tay đánh trọng thương?

"Bản tọa đã nói, một tên Đấu Đế cỏn con, chẳng qua cũng chỉ là sâu kiến mà thôi." Sở Kiêu lạnh nhạt mở miệng, sau đó lại chỉ một ngón tay nữa.

"Phụt!" Hồn Thiên Đế lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người như diều đứt dây rơi xuống.

Mọi người xem mà chết lặng.

Đó là Hồn Thiên Đế, một trong những người mạnh nhất Đấu Khí đại lục, vậy mà trước mặt Sở Kiêu lại yếu ớt đến thế?

"Thần phục, hoặc chết!" Sở Kiêu lạnh nhạt nói.

Chương 229

Sắc mặt Hồn Thiên Đế khó coi đến cực điểm.

Một Đấu Đế đường đường, vậy mà phải thần phục người khác?

Nhưng chưa đợi hắn nói, Sở Kiêu đã chỉ ngón tay thứ ba.

Một sức mạnh kinh khủng lại bùng nổ, Hồn Thiên Đế lập tức cảm thấy uy hiếp của cái chết bao trùm toàn thân.

"Ta... ta nguyện thần phục!" Hồn Thiên Đế nghiến răng nói.

Đùa à, sống còn hơn chết!

Nếu đã đánh không lại, vậy chỉ có thể thần phục.

"Tốt." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Từ hôm nay, Hồn Tộc chính là thế lực phụ thuộc của Thái Thượng Tiên Tông." 【Đinh, Hồn Tộc thần phục, nhận được năm triệu điểm Khí Vận!】 【Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ 【Thống nhất Đấu Khí Đại Lục】, nhận được mười triệu điểm Khí Vận, bản nguyên chi lực của tiểu thiên thế giới!】 Cùng với sự thần phục của Hồn Tộc, toàn bộ Đấu Khí đại lục đã hoàn toàn bị Thái Thượng Tiên Tông thống nhất.

Hắn cũng đã nhận được bản nguyên chi lực của thế giới này!

"Không tệ." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Nếu thế giới này đã ổn định, cũng đến lúc đi xem các thế giới khác rồi." Nói rồi, ánh mắt hắn nhìn về phương xa: "Nghe nói có một thế giới tên là Đấu La Đại Lục, cũng đáng để xem một chút." Vân Vận nghe vậy vội hỏi: "Sư tôn định rời đi sao?" Sở Kiêu gật đầu: "Thế giới này đã ổn định, con và Tiêu Viêm cứ ở lại đây phát triển lớn mạnh.

Đợi ngày bản tọa trở về, chính là ngày Thái Thượng Tiên Tông xưng bá chư thiên!" "Vâng!" Vân Vận và Tiêu Viêm cung kính đáp.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã ở trong một vùng trời đất xa lạ.

"Đấu La Đại Lục..." Ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phương xa, "Không biết thiên đạo ở đây, lại có hình dạng thế nào?" Đấu La Đại Lục, Thiên Đấu đế quốc.

Sở Kiêu hiện thân, đứng trên đỉnh một ngọn núi cao.

Nhìn ra xa, đại lục này tuy không rộng lớn bằng Đấu Khí đại lục, nhưng quy tắc trời đất cũng khá huyền diệu.

"Hệ thống Võ Hồn?" Sở Kiêu khẽ lẩm bẩm, "Cũng là một thế giới thú vị." Thông qua hệ thống, hắn biết được, ở Đấu La Đại Lục, người tu luyện thông qua việc thức tỉnh Võ Hồn để tăng cường thực lực.

Từ Hồn Sĩ đến Hồn Thánh, Hồn Đấu La, rồi đến Phong Hào Đấu La, từng tầng một tiến lên.

"Cũng có chút thú vị." Ánh mắt Sở Kiêu lóe lên, "Nhưng thiên đạo ở đây, dường như yếu hơn Đấu Khí đại lục một chút." Đúng lúc này, thần sắc hắn khẽ động.

"Hử?" Nơi chân trời xa xôi, một luồng kim quang lao tới.

Trong luồng độn quang, có thể mơ hồ thấy một thiếu nữ đang chạy trốn.

Phía sau nàng, hơn mười người áo đen đang truy đuổi gắt gao.

"Tiểu nha đầu, còn không mau giao ra Võ Hồn!" "Mệnh lệnh của Võ Hồn Điện, há là ngươi có thể chống lại?" Trong đám người truy sát, một cường giả Hồn La lạnh lùng quát.

Sở Kiêu nhướng mày.

Thông qua hệ thống, hắn biết được thiếu nữ kia tên là Tiểu Vũ, là một hồn thú mười vạn năm hóa hình.

Còn những kẻ truy sát kia, là người của Võ Hồn Điện.

"Vừa hay." Sở Kiêu cười khẽ, "Nếu đã đến thế giới này, vậy trước tiên thu một tiểu đệ tử chơi vậy." Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Vũ đã bay đến gần.

Thấy trên đỉnh núi có một người đứng, trong mắt nàng lóe lên một tia hy vọng, đang định mở miệng cầu cứu.

Nhưng chưa kịp nói, Sở Kiêu đã chỉ một ngón tay.

"Ong!" Hư không chấn động, một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên bùng nổ.

"Phụt phụt phụt!" Những cường giả Võ Hồn Điện đang truy sát lập tức như bị một cú đánh mạnh, từng người hộc máu bay ngược ra ngoài.

"Kẻ nào?" Cường giả Hồn Đấu La kia vừa kinh vừa giận.

Hắn chưa từng thấy thủ đoạn quỷ dị như vậy, đối phương chỉ dùng một ngón tay đã đánh lui toàn bộ bọn họ.

Nhưng Sở Kiêu ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái.

"Còn không mau cút đi, chẳng lẽ muốn chết?" "Đi!" Sắc mặt cường giả Hồn Đấu La biến đổi, lập tức dẫn người bỏ chạy.

Đùa sao, một cường giả chỉ một ngón tay đã có thể đánh lui họ, làm sao dám chọc vào?

Tiểu Vũ nhìn mà chết lặng.

Nàng cũng không ngờ, tình cờ gặp một người lại lợi hại như vậy.

Đó là cường giả Võ Hồn Điện đó, vậy mà lại bị một ngón tay đánh

lui!

“Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp.” Tiểu Vũ vội vàng hành lễ.

Sở Kiêu đánh giá thiếu nữ trước mặt.

Tiểu Vũ khoảng mười hai, mười ba tuổi, dáng vẻ xinh xắn đáng yêu, mày mắt như tranh vẽ.

Quan trọng nhất là, luồng khí vận dao động ẩn hiện trên người nàng cũng không yếu.

“Ngươi có muốn bái ta làm thầy không?” Sở Kiêu đi thẳng vào vấn đề.

“A?” Tiểu Vũ ngẩn người.

Nàng vốn tưởng đối phương cứu mình vì đã nhìn ra thân phận hồn thú, không ngờ lại muốn thu nàng làm đồ đệ.

“...” Tiểu Vũ có chút do dự.

Dù sao nàng cũng là hồn thú mười vạn năm, nếu tùy tiện bái sư, e là không thích hợp lắm.

“Nếu không muốn, vậy thì thôi.” Sở Kiêu thản nhiên nói.

“Đệ tử nguyện ý!” Tiểu Vũ vội vàng mở miệng.

Nàng cũng không ngốc, có thể được một cường giả như vậy để mắt đến, cơ duyên thế này làm sao có thể bỏ lỡ?

Sở Kiêu gật đầu: “Từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử của Thái Thượng Tiên Tông ta.” “Thái Thượng Tiên Tông?” Tiểu Vũ ngẩn người.

Nàng chưa từng nghe qua tông môn này.

Sở Kiêu chắp tay sau lưng: “Thái Thượng Tiên Tông là tông môn do bản tọa sáng lập.

Thế giới này tuy nhỏ, nhưng cũng đáng để bản tọa ở đây khai chi tán diệp." Tiểu Vũ nghe mà ngây cả người.

Vị trước mắt này không chỉ thực lực thông thiên, mà lai lịch cũng vô cùng thần bí.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, quan trọng là nàng đã tìm được một sư phụ tốt!

"Đệ tử Tiểu Vũ, bái kiến sư tôn!" Tiểu Vũ cung kính hành một đại lễ.

"Được." Sở Kiêu phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể Tiểu Vũ: "Bản tọa sáng tạo ra 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》, là công pháp vô thượng vượt qua cả Thần Vương." "Vượt qua Thần Vương?" Tiểu Vũ chấn động.

Phải biết rằng ở Đấu La Đại Lục, Thần Vương đã là tồn tại chí cao vô thượng.

Vậy mà lại có công pháp vượt qua cả Thần Vương?

Sở Kiêu thản nhiên nói: "Đợi khi ngươi tu luyện công pháp này có thành tựu, một tên Phong Hào Đấu La cỏn con cũng chẳng đáng là gì." Tiểu Vũ nghe vậy vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Có công pháp bậc này, thực lực chắc chắn sẽ có thể đột phá mạnh mẽ.

Đúng lúc này, chân trời xa xôi đột nhiên truyền đến một luồng uy áp.

"Tìm thấy rồi!" "Tiểu súc sinh kia ở đó!" Chỉ thấy cường giả Võ Hồn Điện quay lại, lần này còn dẫn theo một vị Phong Hào Đấu La!

"Cúc Đấu La!" Sắc mặt Tiểu Vũ biến đổi.

Đối phương là trưởng lão Võ Hồn Điện, thực lực sâu không

lường được.

Thế nhưng Sở Kiêu vẫn thần sắc thản nhiên.

"Thứ sâu kiến mà cũng dám làm càn trước mặt bản tọa?" Tiếng nói vừa dứt, hắn búng ngón tay.

Hư không chấn động, một luồng sức mạnh vô hình lập tức bao phủ lấy Cúc Đấu La.

Sắc mặt Cúc Đấu La kịch biến, còn chưa kịp phản ứng đã bị luồng sức mạnh kia đánh cho hộc máu bay ngược ra ngoài.

"Cái gì!" Những kẻ đi cùng hắn đều kinh hãi thất sắc.

Đó là Phong Hào Đấu La đó, vậy mà lại bị một ngón tay đánh trọng thương?

Thực lực bực này, quả thực là kinh thiên động địa!

"Còn không mau cút đi, chẳng lẽ muốn chết?" Sở Kiêu lạnh nhạt nói.

Bọn chúng đâu dám ở lại, vội vàng mang theo Cúc Đấu La đang trọng thương mà bỏ chạy.

Chương 230

Tiểu Vũ lúc này mới hiểu được, thực lực của vị sư tôn này rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

Phong Hào Đấu La ở trước mặt ngài, vậy mà lại như sâu kiến!

"Đi thôi." Sở Kiêu nhìn về phía Tiểu Vũ, "Theo ta đến Võ Hồn Điện một chuyến.

Nếu đã đến thế giới này, vậy thì để cho lũ sâu kiến này biết thế nào là cường giả chân chính!" Nói xong, hắn phất tay áo, mang theo Tiểu Vũ phá không mà đi.

Chẳng mấy chốc, hai người đã ở trên bầu trời Võ Hồn Thành.

"Kẻ nào!" Cường giả Võ Hồn Điện phát giác dị thường, lập tức cảnh giác.

Nhưng Sở Kiêu ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái.

"Sâu kiến cỏn con, cũng xứng đối thoại với bản tọa?" Tiếng nói vừa dứt, hắn giơ tay chỉ một cái.

Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, toàn bộ Võ Hồn Điện lập tức bị san thành bình địa.

Vô số cường giả Võ Hồn Điện ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, đã bị luồng sức mạnh này xóa sổ.

Ngay cả mấy vị Phong Hào Đấu La cũng tan thành tro bụi trong nháy mắt. 【Đinh, tiêu diệt cường giả Võ Hồn Điện, nhận được mười vạn điểm Khí Vận.】 【Đinh, hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến 【Chấn nhiếp Võ Hồn Điện】, nhận được năm mươi vạn điểm Khí Vận.】 Nghe tiếng thông báo của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu hài lòng gật đầu.

Võ Hồn Điện tuy ở Đấu La Đại Lục được coi là một thế lực lớn, nhưng trong mắt hắn lại chẳng khác gì sâu kiến.

Đúng lúc này, một tiếng gầm phẫn nộ từ chân trời xa xôi truyền đến: "Kẻ nào, dám diệt Võ Hồn Điện của ta!" Một bóng người với khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Người này chính là Giáo hoàng Võ Hồn Điện, Bỉ Bỉ Đông!

Bỉ Bỉ Đông mặc một bộ trường bào hoa lệ, tay cầm quyền trượng giáo hoàng, khí thế bức người.

"Các hạ rốt cuộc là ai?" Nàng lạnh lùng hỏi, "Vì sao lại diệt Võ Hồn Điện của ta?" Sở Kiêu thản nhiên liếc nhìn nàng một cái: "Thái Thượng Tiên Tông, Sở Kiêu.

Còn về vì sao diệt Võ Hồn Điện..." Hắn nhìn về phía Tiểu Vũ bên cạnh, "Truy sát đệ tử của bản tọa, đây chính là kết cục." "Hử?" Bỉ Bỉ Đông ngẩn người, sau đó nhìn về phía Tiểu Vũ, trong mắt lóe lên một tia sáng: "Nguyên lai là vì một con hồn thú mười vạn năm." "Phóng túng!" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia hàn quang, "Sâu kiến cỏn con, cũng dám bất kính với đệ tử của bản tọa?" Tiếng nói vừa dứt, hắn búng ngón tay.

"Ầm!" Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, Bỉ Bỉ Đông lập tức như bị sét đánh bay ngược ra ngoài.

"Sao... sao có thể!" Bỉ Bỉ Đông khó tin nhìn Sở Kiêu.

Nàng là Tuyệt Thế Đấu La cấp chín mươi chín đó, vậy mà lại bị đối phương một ngón tay đánh trọng thương?

"Bây giờ, bản tọa cho ngươi một lựa chọn." Sở Kiêu lạnh nhạt nói: "Hoặc là thần phục Thái Thượng Tiên Tông, hoặc là..." Trong mắt hắn lóe lên một tia sát ý, "Chết!" Sắc mặt Bỉ Bỉ Đông khó coi đến cực điểm.

Một Giáo hoàng Võ Hồn Điện đường đường, vậy mà phải thần phục người khác?

Nhưng chưa đợi nàng nói, Sở Kiêu đã chỉ ngón tay thứ hai.

"Phụt!" Bỉ Bỉ Đông lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người như diều đứt dây rơi xuống.

Lần này, nàng cảm nhận rõ ràng uy hiếp của cái chết.

"Ta... ta nguyện thần phục!" Bỉ Bỉ Đông nghiến răng nói.

So với cái chết, thà tạm thời thần phục.

Đợi sau này thực lực tăng lên, lại tính chuyện phản kháng cũng không muộn.

Nhưng ý nghĩ của nàng vừa nảy sinh, đã bị Sở Kiêu nhìn thấu.

"Định sau này phản kháng?" Sở Kiêu cười lạnh, "Nếu đã vậy, vậy đừng trách bản tọa vô tình." Nói rồi, hắn chỉ ngón tay thứ ba.

Một sức mạnh kinh khủng lại bùng nổ, Bỉ Bỉ Đông chỉ cảm thấy linh hồn cũng đang run rẩy.

"Không... không dám nữa!" Bỉ Bỉ Đông vội vàng mở miệng, "Ta nguyện ý thành tâm thần phục Thái Thượng Tiên Tông!" Lần này, nàng thật sự bị dọa sợ rồi.

Đối phương không chỉ thực lực thông thiên, ngay cả ý nghĩ của nàng cũng có thể nhìn thấu, tồn tại bực này quả thực không thể tưởng tượng nổi!

"Tốt." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, "Nếu đã vậy, bản tọa sẽ truyền cho ngươi một môn công pháp, coi như là quà ra mắt." Nói xong, hắn phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể Bỉ Bỉ Đông.

Bỉ Bỉ Đông dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Môn công pháp này tuy không bằng 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》 truyền cho Tiểu Vũ, nhưng cũng vượt xa tất cả công pháp hiện có ở Đấu La Đại Lục.

Nếu có thể tu luyện thành công, đột phá Thần Vương cũng không thành vấn đề!

"Đa tạ tiền bối!" Bỉ Bỉ Đông cung kính hành lễ. 【Đinh, Bỉ Bỉ Đông thần phục, nhận được năm mươi vạn điểm Khí Vận!】 Sở Kiêu thu hồi ánh mắt, nhìn về phía phế tích của Võ Hồn Thành.

"Từ hôm nay, Võ Hồn Điện chính là thế lực phụ thuộc của Thái Thượng Tiên Tông." Hắn thản nhiên nói, "Còn về ngươi..." Hắn nhìn về phía Bỉ Bỉ Đông, "Tạm thời đảm nhiệm chức vụ phân điện chủ của Thái Thượng Tiên Tông." "Vâng!" Bỉ Bỉ Đông cung kính đáp.

Tiểu Vũ nhìn mà chết lặng.

Giáo hoàng Võ Hồn Điện đường đường, vậy mà lại thần phục như vậy?

Thủ đoạn bực này, quả thực khiến người ta khó tin!

"Đi thôi." Sở Kiêu nhìn về phía Tiểu Vũ, "Đến lúc đi xem các thế lực khác rồi." Nói xong, hắn phất tay áo, mang theo Tiểu Vũ phá không mà đi.

Bỉ Bỉ Đông nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Nàng lúc này mới hiểu được, tầm mắt của mình trước đây thực sự quá hạn hẹp.

Thực lực của đối phương, vượt xa sức tưởng tượng của nàng!

"Truyền lệnh xuống." Bỉ Bỉ Đông trầm giọng nói, "Từ hôm nay, Võ Hồn Điện đổi thành phân điện của Thái Thượng Tiên Tông.

Tất cả mọi người, đều phải lấy Thái Thượng Tiên Tông làm đầu!" "Vâng!" Mọi người trong Võ Hồn Điện vội vàng đáp lời.

Đùa sao, ngay cả Giáo hoàng cũng thần phục, ai dám nói không?

Chẳng mấy chốc, tin tức Võ Hồn Điện bị diệt rồi lại được tái lập đã lan truyền khắp Đấu La Đại Lục.

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Đó là Võ Hồn Điện đó, thế lực đệ nhất đại lục, vậy mà lại bị người ta một ngón tay diệt đi rồi tái lập?

Nghe nói người ra tay chỉ dùng ba ngón tay đã khiến Bỉ Bỉ Đông cam tâm tình nguyện thần phục.

Thực lực bực này, quả thực kinh khủng đến mức này!

Các thế lực lớn nghe tin, lần lượt phái người đến Võ Hồn Thành cầu kiến.

"Giáo hoàng miện hạ." Tông chủ Thất Bảo Lưu Ly Tông Ninh Phong Trí cung kính nói, "Không biết vị tiền bối kia có ở đây không?" Bỉ Bỉ Đông lắc đầu: "Tông chủ đại nhân đã mang theo Tiểu Vũ rời đi rồi.

Nhưng..." Nàng nhìn về phía Ninh Phong Trí, "Nếu ngươi muốn thần phục Thái Thượng Tiên Tông, ngược lại có thể ở đây chờ trước." Ninh Phong Trí nghe vậy tinh thần chấn động.

Có cường giả bực này che chở, đối với Thất Bảo Lưu Ly Tông cũng là một cơ hội.

"Vậy làm phiền Giáo hoàng miện hạ rồi." Ninh Phong Trí chắp tay nói, "Từ hôm nay, Thất Bảo Lưu Ly Tông nguyện ý trở thành thế lực phụ thuộc của Thái Thượng Tiên Tông!" Bỉ Bỉ Đông hài lòng gật đầu: "Nếu đã vậy, vậy thì đợi tông chủ đại nhân trở về, rồi quyết định."

Bên kia.

Sở Kiêu mang theo Tiểu Vũ đến trên bầu trời hoàng thành Thiên Đấu đế quốc.

"Sư tôn định làm gì?" Tiểu Vũ tò mò hỏi.

Sở Kiêu cười khẽ: "Nếu đã đến thế giới này, vậy thì để cho lũ sâu kiến này biết thế nào là cường giả chân chính!" Nói rồi, hắn búng ngón tay.

Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, toàn bộ hoàng thành lập tức chấn động không thôi.

"Kẻ nào!" Vô số cường giả xông lên trời, trong đó có mấy vị Phong Hào Đấu La.

Nhưng Sở Kiêu ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái.

"Sâu kiến cỏn con, cũng xứng đối thoại với bản tọa?" Tiếng nói vừa dứt, hắn giơ tay chỉ một cái.

"Phụt phụt phụt!" Tất cả cường giả lập tức như bị một cú đánh mạnh, từng người hộc máu bay ngược ra ngoài.

Ngay cả mấy vị Phong Hào Đấu La cũng bị trọng thương trong nháy mắt!

"..." Mọi người kinh hãi tột độ.

Đó là Phong Hào Đấu La đó, vậy mà lại bị một ngón tay đánh trọng thương?

Thực lực bực này, quả thực kinh thiên động địa!

Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Chương 231

"Rốt cuộc là thần thánh phương nào, dám làm càn ở Thiên Đấu đế quốc ta!" Thiên Đấu Đại Đế dẫn theo nhiều cường giả, từ trong hoàng cung đi ra.

Nhưng khi thấy Sở Kiêu, hắn đột nhiên cảm thấy một luồng hàn ý ập đến.

Bởi vì hắn phát hiện, mình không thể nhìn thấu tu vi của đối phương!

"Thần phục, hoặc chết!" Sở Kiêu lạnh nhạt mở miệng, "Đó là lựa chọn bản tọa cho các ngươi." Sắc mặt Thiên Đấu Đại Đế khó coi đến cực điểm.

Một quốc chủ đường đường, vậy mà phải thần phục người khác?

Nhưng chưa đợi hắn nói, Sở Kiêu đã chỉ ngón tay thứ hai.

Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, toàn bộ hoàng cung lập tức bị san thành bình địa!

"Khụ khụ..." Thiên Đấu Đại Đế từ trong phế tích bò ra, mặt mày kinh hãi nhìn Sở Kiêu.

Sức mạnh một ngón tay có thể hủy diệt cả tòa hoàng cung?

Thực lực bực này, đã vượt qua nhận thức của hắn!

"Ta nguyện thần phục!" Thiên Đấu Đại Đế vội vàng mở miệng.

Đùa sao, đối phương ngay cả Võ Hồn Điện cũng có thể một ngón tay diệt đi, Thiên Đấu đế quốc thì đáng là gì?

Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Nếu đã vậy, từ hôm nay, Thiên Đấu đế quốc chính là thế lực phụ thuộc của Thái Thượng Tiên Tông." Nói

xong, hắn phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể Thiên Đấu Đại Đế.

"Công pháp của bản tọa, hãy chăm chỉ tu luyện." Thiên Đấu Đại Đế vội vàng hành lễ: "Đa tạ tiền bối!" Đúng lúc này, một bóng người vội vàng chạy đến.

"Phụ hoàng!" Chính là thái tử Tuyết Băng.

Khi thấy hoàng cung hoang tàn, hắn không khỏi kinh hãi thất sắc.

"Tuyết Băng..." Thiên Đấu Đại Đế vừa định mở miệng, đã thấy ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phía Tuyết Băng.

"Cũng có chút thú vị." Sở Kiêu cười khẽ, "Trên người tiểu tử này cũng có chút khí vận." Thông qua hệ thống, hắn có thể thấy, Tuyết Băng tuy bây giờ không nổi bật, nhưng tương lai lại có tiềm năng đạt được thần vị.

"Tiểu tử, ngươi có nguyện theo bản tọa tu hành không?" Sở Kiêu mở miệng hỏi.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người có mặt đều ngây ngẩn.

Đó là tông chủ Thái Thượng Tiên Tông đó, vậy mà lại muốn thu Tuyết Băng làm đồ đệ?

Cơ duyên bực này, quả thực ngàn năm khó gặp!

"Ta..." Tuyết Băng có chút do dự.

Nhưng Thiên Đấu Đại Đế lại sáng mắt lên: "Tuyết Băng, còn không mau bái kiến sư tôn!" Đùa sao, có thể được một cường giả như vậy thu làm đồ đệ, là một cơ duyên trời cho.

Tuyết Băng nghe vậy cũng tinh thần chấn động.

Hắn cũng không ngốc, cơ hội thế này làm sao có thể bỏ lỡ?

“Đệ tử Tuyết Băng, bái kiến sư tôn!” Sở Kiêu hài lòng gật đầu: “Được.

Từ hôm nay, ngươi chính là tam đệ tử của bản tọa.” Nói rồi, hắn phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể Tuyết Băng.

“《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》, là công pháp vô thượng vượt qua cả Thần Vương.” Tuyết Băng dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Công pháp bực này, vượt xa tất cả công pháp hắn từng thấy.

Có môn công pháp này trợ giúp, thực lực chắc chắn sẽ có thể đột phá mạnh mẽ!

“Đa tạ sư tôn!” Tuyết Băng cảm kích đến rơi lệ.

Tiểu Vũ đứng một bên, nhìn mà chết lặng.

Nàng lúc này mới hiểu được, vị sư tôn này không chỉ thực lực thông thiên, ngay cả việc thu đồ đệ cũng khác người.

Chỉ trong thời gian ngắn, vậy mà đã thu nhận hai đệ tử là nàng và Tuyết Băng!

Đúng lúc này, hư không đột nhiên chấn động.

Một luồng uy áp từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ Thiên Đấu Thành.

“Kẻ nào, dám làm càn ở nhân gian giới như vậy!” Chỉ thấy bầu trời nứt ra một khe hở, một người đàn ông trung niên mặc kim bào từ trong đó bước ra.

Người này chính là Thiên Sứ Chi Thần của Thần Giới!

“Sâu kiến Thần Giới?” Sở Kiêu khinh miệt cười một tiếng, “Cũng khá thú vị.” Thiên Sứ Chi Thần gầm lên: “Phàm nhân cỏn con, cũng dám bất kính với Thần Giới?” Tiếng nói vừa dứt, hắn giơ tay vung

lên, thần lực vô tận tuôn ra.

Thế nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười một tiếng: "Sâu kiến chung quy vẫn là sâu kiến." Một sức mạnh kinh khủng bùng nổ, Thiên Sứ Chi Thần lập tức như bị một cú đánh mạnh, hộc máu bay ngược ra ngoài.

Thiên Sứ Chi Thần khó tin nhìn Sở Kiêu.

Hắn là Thiên Sứ Chi Thần của Thần Giới đó, vậy mà lại bị đối phương một ngón tay đánh trọng thương?

"Bản tọa đã nói, sâu kiến cỏn con, chẳng đáng là gì." Sở Kiêu lạnh nhạt mở miệng, sau đó lại chỉ một ngón tay nữa.

Thiên Sứ Chi Thần lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người như diều đứt dây rơi xuống.

Tất cả mọi người có mặt đều xem mà ngây dại.

Đó là Thiên Sứ Chi Thần của Thần Giới đó, vậy mà trước mặt Sở Kiêu lại yếu ớt đến thế?

Thực lực bực này, quả thực đã vượt qua sức tưởng tượng của họ!

"Cho ngươi hai lựa chọn." Sở Kiêu nhìn xuống Thiên Sứ Chi Thần, "Hoặc là thần phục Thái Thượng Tiên Tông, hoặc là..." Sắc mặt Thiên Sứ Chi Thần khó coi đến cực điểm.

Một Thiên Sứ Chi Thần của Thần Giới đường đường, vậy mà phải thần phục một cường giả nhân gian giới?

Nhưng chưa đợi hắn nói, Sở Kiêu đã chỉ ngón tay thứ ba.

Một sức mạnh kinh khủng lại bùng nổ, Thiên Sứ Chi Thần chỉ cảm thấy linh hồn cũng đang run rẩy.

Lần này, hắn cảm nhận rõ ràng uy hiếp của cái chết.

“Ta... ta nguyện thần phục!” Thiên Sứ Chi Thần nghiến răng nói.

So với cái chết, thà tạm thời thần phục.

Hơn nữa, thực lực của đối phương, thực sự vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu: “Nếu đã vậy, vậy thì trở về Thần Giới đi.

Nói cho lũ sâu kiến kia biết, Thái Thượng Tiên Tông, mới là chúa tể của trời đất!” Thiên Sứ Chi Thần vội vàng đáp lời, sau đó lảo đảo chui vào khe nứt không gian, trở về Thần Giới. 【Đinh, chấn nhiếp Thần Giới, nhận được một triệu điểm Khí Vận!】 Nghe tiếng thông báo của hệ thống, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Đấu La Đại Lục tuy nhỏ, nhưng khí vận cũng không ít.

Nếu có thể thống nhất nó, nhận được bản nguyên chi lực của thế giới, đối với hắn cũng là một cơ duyên.

Sở Kiêu nhìn về phía Tiểu Vũ và Tuyết Băng: “Đến lúc đi xem các thế lực khác rồi.” Nói xong, hắn phất tay áo, mang theo hai người phá không mà đi.

Thiên Đấu Đại Đế nhìn bóng lưng ba người rời đi, trong mắt tràn đầy chấn động.

Ngay cả Thiên Sứ Chi Thần của Thần Giới cũng bị một ngón tay đánh trọng thương!

Chẳng mấy chốc, tin tức này đã lan truyền khắp Đấu La Đại Lục.

Đó là Thiên Sứ Chi Thần của Thần Giới đó, vậy mà lại bị người ta ba ngón tay đánh bại, không thể không thần phục?

Thực lực bực này, đã vượt qua nhận thức!

Tại Thần Giới.

Các vị thần nhìn Thiên Sứ Chi Thần lảo đảo trở về, cũng kinh ngạc không kém.

"Sao có thể!" "Nhân gian giới cỏn con, sao lại có cường giả như vậy?" "..." Khi các vị thần đang bàn tán xôn xao, Tu La Thần đột nhiên mở miệng: "Chư vị, theo ta thấy, hay là chúng ta cũng..." Lời chưa nói hết, các vị thần đã hiểu ý.

Nếu ngay cả Thiên Sứ Chi Thần cũng không phải đối thủ, họ thì có ích gì?

Tu La Thần trầm giọng nói: "Từ hôm nay, Thần Giới nguyện ý trở thành thế lực phụ thuộc của Thái Thượng Tiên Tông!" Thần Giới chấn động, thần lực vô số tuôn ra.

Các vị thần lần lượt ra tay, ngưng tụ một cánh cổng truyền tống khổng lồ trong hư không.

"Xin mời tông chủ Thái Thượng Tiên Tông giá lâm!" Tu La Thần cung kính nói.

Sở Kiêu cười khẽ một tiếng, mang theo Tiểu Vũ và Tuyết Băng bước vào cổng truyền tống.

Tại Thần Giới, trên đỉnh thần sơn.

Chương 232

Khoảnh khắc Sở Kiêu hiện thân, tất cả các thần linh đều cảm nhận được một cảm giác áp bức khó tả.

"Tham kiến tông chủ Thái Thượng Tiên Tông!" Các vị thần lần lượt quỳ xuống.

Sở Kiêu thản nhiên liếc nhìn mọi người một cái: "Nếu các ngươi đã nguyện ý thần phục, vậy bản tọa sẽ truyền cho các ngươi một môn công pháp." Nói xong, hắn phất tay áo, vô số luồng ánh sáng chui vào cơ thể các vị thần.

Các vị thần dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Môn công pháp này tuy không bằng 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》, nhưng cũng vượt xa tất cả công pháp hiện có ở Thần Giới.

Nếu có thể tu luyện thành công, đột phá cảnh giới Thần Vương cũng không thành vấn đề!

"Đa tạ tông chủ!" Các vị thần cảm kích đến rơi lệ. 【Đinh, Thần Giới thần phục, nhận được năm triệu điểm Khí Vận!】 Tiểu Vũ và Tuyết Băng nhìn mà chết lặng.

Bọn họ lúc này mới hiểu được, vị sư tôn này rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Ngay cả Thần Giới cũng phải thần phục, thực lực bực này quả thực kinh thiên động địa!

Một luồng khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ Thần Giới.

"Kẻ nào, dám để Thần Giới thần phục!" Chỉ thấy trong hư không bước ra một bóng người, tỏa ra uy áp khiến người ta tim đập nhanh.

Người này chính là chí tôn của Thần Giới, Thần Vương!

Các vị thần thấy vậy, sắc mặt đại biến.

Đó là chí tôn của Thần Giới, thực lực sâu không lường được.

Nếu ngài nổi giận, cả Thần Giới đều sẽ gặp tai ương!

Nhưng Sở Kiêu lại có vẻ mặt thản nhiên. "Hóa ra là Thần Vương." Hắn cười khẽ một tiếng: "Bản tọa còn tưởng ngươi không dám xuất hiện chứ." "Cuồng vọng!" Thần Vương giận dữ quát: "Chỉ là một tên phàm nhân quèn mà cũng dám hỗn xược trước mặt bản vương?" Một luồng sức mạnh kinh hoàng bộc phát, Thần Vương lập tức như bị trọng thương, phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Thần Vương nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin.

Y là chí tôn Thần Giới, vậy mà lại bị đối phương làm bị thương chỉ bằng một ngón tay?

Thần Vương lại phun ra một ngụm máu tươi nữa, cả người rơi xuống như diều đứt dây.

Các vị thần khác đều trố mắt kinh ngạc.

Đó là chí tôn Thần Giới đấy, vậy mà lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn trước mặt Sở Kiêu?

Thực lực như vậy quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của họ!

Sở Kiêu nhìn xuống Thần Vương: "Hoặc là thần phục Thái Thượng Tiên Tông, hoặc là..." Sắc mặt Thần Vương vô cùng khó coi.

Chí tôn Thần Giới đường đường lại phải thần phục một con người?

Một luồng sức mạnh kinh hoàng lại bùng nổ, Thần Vương chỉ cảm thấy linh hồn mình đang run rẩy. "Ta... ta nguyện thần phục!" Thần Vương nghiến răng nói.

Sở Kiêu phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể Thần Vương.

Thần Vương dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên. "Đa tạ Tông chủ!" Thần Vương cung kính hành lễ. "Đinh, Thần Vương thần phục, nhận được một nghìn vạn điểm khí vận!" "Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ [Thống nhất Đấu La Đại Lục], nhận được hai nghìn vạn điểm khí vận, bản nguyên chi lực của tiểu thiên thế giới!" Cùng với sự thần phục của Thần Vương, toàn bộ Đấu La Đại Lục đã hoàn toàn bị Thái Thượng Tiên Tông thống nhất.

Hắn cũng nhận được bản nguyên chi lực của thế giới này! "Không tệ." Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Nếu giới này đã ổn định, cũng đến lúc đi xem các thế giới khác rồi." Nói rồi, ánh mắt hắn nhìn về phía xa: "Nghe nói có một nơi gọi là Hoàn Mỹ Thế Giới, cũng đáng để đi xem." Tiểu Vũ và Tuyết Băng nghe vậy vội hỏi: "Sư tôn định rời đi sao?" Sở Kiêu gật đầu: "Giới này đã ổn định, các ngươi cứ ở lại đây phát triển lớn mạnh.

Đợi ngày bản tọa trở về, cũng là lúc Thái Thượng Tiên Tông xưng bá chư thiên!" "Vâng!" Hai người cung kính đáp.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó thân hình loé lên, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã ở trong một vùng đất lạ lẫm. "Hoàn Mỹ Thế Giới..." Hoàn Mỹ Thế Giới, Hoang Vực.

Sở Kiêu hiện thân, cảm nhận khí tức của đất trời nơi đây. "Thú vị thật." Hắn khẽ lẩm bẩm: "Thiên đạo của thế giới này mạnh hơn Đấu La Đại Lục không ít." Thông qua hệ thống, hắn biết được ở Hoàn Mỹ Thế Giới, người tu hành phải trải qua các cảnh giới Minh Văn, Hóa Linh, Liệt Trận, Tôn Giả, từng bước tiến lên. "Hoang Vực nho nhỏ mà lại có chút khí vận." Đúng lúc này, sắc mặt hắn khẽ động.

Ở phía xa, một thiếu niên đang đuổi theo một con hung thú.

Thiếu niên đó khoảng tám chín tuổi, toàn thân tỏa ra khí tức bất phàm. "Thạch Hạo?" Trong mắt Sở Kiêu loé lên một tia sáng.

Thông qua hệ thống, hắn biết được thiếu niên này chính là thiên kiêu Thạch Thôn, Thạch Hạo, cũng chính là Hoang Thiên Đế tương lai. "Đúng là một mầm non tốt." Sở Kiêu cười khẽ: "Vừa hay thu nhận một đệ tử." Giọng nói vừa dứt, Thạch Hạo đã đuổi đến gần. "Hả?" Thạch Hạo nhận ra sự bất thường, ngẩng đầu nhìn Sở Kiêu.

Khi cảm nhận được khí tức sâu không lường được trên người đối phương, cậu lập tức cảnh giác. "Tiền bối..." Sở Kiêu đánh giá thiếu niên trước mặt.

Thạch Hạo tuy còn nhỏ nhưng toàn thân tràn đầy sinh mệnh lực dồi dào, quan trọng nhất là dao động khí vận ẩn hiện trên người cậu mạnh hơn Tiểu Vũ và Tuyết Băng gấp bội! "Có nguyện bái ta làm thầy không?" Sở Kiêu hỏi thẳng vào vấn đề. "A?" Thạch Hạo ngẩn người.

Cậu vốn tưởng đối phương đến gây sự, không ngờ lại muốn thu mình làm đồ đệ. "..." Thạch Hạo có chút do dự.

Cậu là thiên kiêu của Thạch Thôn, nếu tùy tiện bái sư, e rằng không ổn lắm. "Nếu không muốn thì thôi vậy." Sở Kiêu hờ hững nói. "Đệ tử nguyện ý!" Thạch Hạo vội nói.

Tuy còn nhỏ nhưng cậu không ngốc.

Được một cường giả như vậy để mắt tới, cơ duyên thế này sao có thể bỏ lỡ? "Tốt." Sở Kiêu gật đầu: "Từ hôm nay, ngươi chính là đệ tử thứ tư của Thái Thượng Tiên Tông ta." "Thái Thượng Tiên Tông?" Thạch Hạo ngơ ngác.

Cậu chưa bao giờ nghe nói đến tông môn này. "Không sai." Sở Kiêu chắp tay sau lưng: "Thái Thượng Tiên Tông là tông môn do bản

tọa sáng lập.

Giới này tuy lớn, nhưng cũng đáng để bản tọa khai chi tán diệp tại đây." Thạch Hạo nghe mà ngây ngẩn cả người.

Vị trước mắt này không chỉ thực lực thông thiên, mà lai lịch cũng vô cùng thần bí.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, quan trọng là cậu đã tìm được một sư phụ tốt! "Đệ tử Thạch Hạo, bái kiến sư tôn!" Thạch Hạo cung kính hành một đại lễ. "Đứng lên đi." Sở Kiêu phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể Thạch Hạo: "Đây là 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》 do bản tọa sáng tạo, là công pháp vô thượng vượt trên cả Đại Đế." "Vượt trên Đại Đế?" Thạch Hạo chấn kinh.

Phải biết rằng ở Hoàn Mỹ Thế Giới, Đại Đế đã là tồn tại chí cao vô thượng.

Vậy mà lại có công pháp vượt trên cả Đại Đế?

Sở Kiêu hờ hững nói: "Đợi khi ngươi tu luyện công pháp này có thành tựu, Tôn Giả quèn cũng chẳng là gì." Thạch Hạo nghe vậy vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Có công pháp như vậy, thực lực của cậu chắc chắn sẽ tăng tiến vượt bậc.

Đúng lúc này, chân trời phía xa đột nhiên truyền đến một luồng uy áp. "Hừ!" "Tên súc sinh nhỏ đó ở kia!" Chỉ thấy vài bóng người từ trên trời giáng xuống, chính là cường giả của Hỏa Quốc.

Sở dĩ họ truy sát Thạch Hạo là vì đã nhìn trúng thiên phú của cậu. "Thượng Đại Hỏa Hoàng?" Sắc mặt Thạch Hạo thay đổi.

Đối phương là cường giả cảnh giới Tôn Giả, thực lực sâu không lường được.

Chương 233

Nhưng Sở Kiêu lại có vẻ mặt thản nhiên. "Loài kiến hôi mà cũng dám hỗn xược trước mặt bản tọa?" Lời vừa dứt, hắn búng ngón tay. "Ông!" Hư không chấn động, một luồng sức mạnh vô hình lập tức bao trùm lấy Thượng Đại Hỏa Hoàng. "Phụt!" Sắc mặt Thượng Đại Hỏa Hoàng đại biến, chưa kịp phản ứng đã bị luồng sức mạnh đó đánh cho thổ huyết bay ngược ra ngoài. "Cái gì!" Những người khác đều kinh hãi thất sắc.

Đó là cường giả Tôn Giả đấy, vậy mà lại bị một ngón tay làm bị thương?

Thực lực như vậy quả thực kinh thiên động địa! "Không mau cút đi, chẳng lẽ muốn chết?" Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Đám người sao dám ở lại nữa, vội vàng mang theo Thượng Đại Hỏa Hoàng đang trọng thương mà chạy trốn.

Thạch Hạo trố mắt kinh ngạc.

Lúc này cậu mới hiểu thực lực của vị sư tôn này rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

Tôn Giả ở trước mặt ngài ấy vậy mà lại như con kiến hôi! "Đi thôi." Sở Kiêu nhìn Thạch Hạo: "Theo ta đến Hỏa Quốc một chuyến.

Nếu đã đến giới này, vậy thì hãy để lũ kiến hôi này biết thế nào mới là cường giả chân chính!" Nói rồi, hắn phất tay áo, mang theo Thạch Hạo phá không mà đi.

Chẳng mấy chốc, hai người đã ở trên không trung của hoàng thành Hỏa Quốc. "Kẻ nào!" Cường giả của Hỏa Quốc nhận ra sự bất thường, đồng loạt đề phòng.

Nhưng Sở Kiêu lại chẳng thèm liếc nhìn một cái. "Lũ kiến hôi, cũng xứng nói chuyện với bản tọa?" Lời vừa dứt, hắn giơ tay chỉ một cái. "Ầm!" Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, toàn bộ hoàng cung Hỏa Quốc lập tức bị san bằng! "..." Mọi người trong Hỏa Quốc kinh hãi tột độ.

Đó là hoàng cung trọng địa, vậy mà lại bị một ngón tay san bằng?

Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên. "Kẻ nào dám hỗn xược ở Hỏa Quốc của ta!" Hỏa Hoàng mang theo đông đảo cường giả, từ trong đống đổ nát bay vút lên trời. "Thần phục, hoặc chết." Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Đó là lựa chọn bản tọa cho ngươi." "Cuồng vọng!" Hỏa Hoàng giận dữ quát: "Chỉ là một kẻ ngoại lai, cũng dám ở Hỏa Quốc của ta..." Nhưng chưa kịp nói hết, Sở Kiêu đã búng ngón tay.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, Hỏa Hoàng lập tức như bị sét đánh, bay ngược ra ngoài, phun ra máu tươi. "...Không thể nào!" Hỏa Hoàng nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin.

Y là quốc chủ Hỏa Quốc, cường giả Tôn Giả đỉnh phong, vậy mà lại bị đối phương làm bị thương chỉ bằng một ngón tay? "Bản tọa đã nói, thần phục, hoặc chết." Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Nếu không tuân theo, vậy thì chết!" Nói rồi, hắn điểm ngón tay thứ hai.

Hỏa Hoàng lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người rơi xuống như diều đứt dây. "Ta nguyện thần phục!" Hỏa Hoàng vội nói.

Đùa gì vậy, đối phương ngay cả võ đạo tông sư cũng có thể đánh lui bằng một ngón tay, Hỏa Quốc của y sao có thể chống cự nổi?

Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Nếu đã như vậy, từ hôm nay, Hỏa Quốc chính là thế lực phụ thuộc của Thái Thượng Tiên Tông." Nói rồi, hắn phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể Hỏa Hoàng. "Đây là một phần công pháp của bản tọa, cứ tu luyện cho tốt." Hỏa Hoàng

dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Công pháp tuy chỉ là một phần nhỏ, nhưng cũng vượt xa tất cả công pháp hiện có của Hỏa Quốc.

Nếu có thể tu luyện thành công, đột phá cảnh giới Đại năng cũng không thành vấn đề! "Đa tạ tiền bối!" Hỏa Hoàng cung kính hành lễ. "Đinh, Hỏa Quốc thần phục, nhận được một trăm vạn điểm khí vận!" Thạch Hạo đứng một bên, trố mắt kinh ngạc.

Lúc này cậu mới hiểu vị sư tôn này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Ngay cả Hỏa Quốc cũng phải thần phục, thực lực như vậy quả thực kinh thiên động địa!

Đúng lúc này, hư không đột nhiên chấn động.

Một luồng khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống, bao trùm toàn bộ Hỏa Quốc. "Kẻ nào, dám để Hỏa Quốc thần phục~" Chỉ thấy trong hư không bước ra một bóng người, tỏa ra uy áp khiến người ta kinh hãi.

Người này chính là bá chủ Hoang Vực, Thần Hỏa Giáo Chủ!

Hỏa Hoàng thấy vậy, sắc mặt đại biến.

Đó là bá chủ Hoang Vực đấy, thực lực sâu không lường được.

Nếu y nổi giận, toàn bộ Hỏa Quốc đều sẽ gặp tai ương! "Hóa ra là Thần Hỏa Giáo Chủ." Sở Kiêu cười khẽ một tiếng: "Bản tọa còn tưởng ngươi không dám xuất hiện chứ." Thần Hỏa Giáo Chủ giận dữ quát: "Chỉ là một kẻ ngoại lai, cũng dám hỗn xược trước mặt bản tọa?" Lời vừa dứt, hắn giơ tay vung lên, thần hỏa vô tận cuồn cuộn.

Nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười một tiếng: "Kiến hôi chung quy vẫn là kiến hôi." Nói rồi, hắn búng ngón tay.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, Thần Hỏa Giáo Chủ lập tức như

bị trọng thương, phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Thần Hỏa Giáo Chủ nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin.

Y là bá chủ Hoang Vực, vậy mà lại bị đối phương làm bị thương chỉ bằng một ngón tay? "Bản tọa đã nói, kiến hôi quèn, không đáng nhắc tới." Sở Kiêu lạnh lùng nói, sau đó lại điểm ra một ngón tay nữa.

Thần Hỏa Giáo Chủ lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người rơi xuống như diều đứt dây.

Tất cả mọi người có mặt đều ngây người.

Đó là bá chủ Hoang Vực đấy, vậy mà lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn trước mặt Sở Kiêu?

Thực lực như vậy quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của họ! "Cho ngươi hai lựa chọn." Sở Kiêu nhìn xuống Thần Hỏa Giáo Chủ: "Hoặc là thần phục Thái Thượng Tiên Tông, hoặc là..." Trong mắt hắn loé lên một tia sát ý: "Chết!" Sắc mặt Thần Hỏa Giáo Chủ vô cùng khó coi.

Bá chủ Hoang Vực đường đường lại phải thần phục một con người?

Nhưng chưa kịp nói gì, Sở Kiêu đã điểm ngón tay thứ ba.

Sức mạnh kinh hoàng lại bùng nổ, Thần Hỏa Giáo Chủ chỉ cảm thấy linh hồn mình đang run rẩy.

Lần này, y cảm nhận rõ ràng mối đe dọa từ cái chết. "Ta... ta nguyện thần phục!" Thần Hỏa Giáo Chủ nghiến răng nói.

So với cái chết, thà tạm thời thần phục còn hơn.

Huống hồ thực lực của đối phương quả thực vượt xa sức tưởng tượng của y.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Nếu đã như vậy, thì hãy theo bản tọa

đến Thạch Thôn một chuyến." Nói rồi, hắn phất tay áo, mang theo mọi người phá không mà đi.

Chẳng mấy chốc, tin tức đã lan truyền khắp Hoang Vực.

Vô số thế lực nghe tin đều chấn kinh.

Đó là Thần Hỏa Giáo Chủ đấy, bá chủ Hoang Vực, vậy mà lại bị người ta đánh bại chỉ bằng ba ngón tay, không thể không thần phục?

Thực lực như vậy đã vượt quá nhận thức của họ!

Tại Thạch Thôn.

Khi Sở Kiêu mang theo Thạch Hạo trở về, cả Thạch Thôn đều sôi sục. "Thạch Hạo, vị này là..." Thạch Vân Phong thấy Sở Kiêu bên cạnh Thạch Hạo, lập tức kinh ngạc.

Ông có thể cảm nhận được khí tức sâu không lường được trên người đối phương. "Vân Phong thúc." Thạch Hạo vội nói: "Đây là sư tôn của con, Tông chủ Thái Thượng Tiên Tông!" "Cái gì?" Thạch Vân Phong và những người khác đều kinh hãi.

Thạch Hạo vậy mà lại bái một cường giả như vậy làm thầy?

Đúng lúc này, Sở Kiêu lên tiếng.

Chương 234

"Thạch Thôn tuy nhỏ, nhưng lại ẩn chứa đại cơ duyên." Hắn nhìn mọi người trong Thạch Thôn: "Từ hôm nay, Thạch Thôn chính là tổng bộ của Thái Thượng Tiên Tông tại Hoang Vực." Nói rồi, hắn phất tay áo, vô số luồng sáng chui vào cơ thể mọi người. "Đây là công pháp của bản tọa, cứ tu luyện cho tốt." Mọi người trong Thạch Thôn dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Công pháp tuy không bằng 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》 truyền cho Thạch Hạo, nhưng cũng vượt xa tất cả công pháp hiện có của Hoang Vực.

Nếu có thể tu luyện thành công, trở thành Tôn Giả cũng không thành vấn đề! "Đa...

đa tạ tiền bối!" Mọi người trong Thạch Thôn vô cùng cảm kích. "Đinh, Thạch Thôn thần phục, nhận được năm mươi vạn điểm khí vận!" "Khí vận nơi này không tệ." Sở Kiêu nhìn quanh: "Vừa hay để thành lập phân bộ của Thái Thượng Tiên Tông." Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, cả ngọn núi sau Thạch Thôn lập tức xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Chỉ thấy từng tòa cung điện mọc lên từ mặt đất, mỗi tòa đều tỏa ra khí tức bất hủ.

Trên chủ điện ở trung tâm, bốn chữ lớn "Thái Thượng Tiên Tông" tỏa sáng rực rỡ.

Mọi người trong Thạch Thôn trố mắt kinh ngạc.

Chỉ trong nháy mắt mà đã tạo ra một tông môn hùng vĩ như vậy?

Thủ đoạn như thế quả thực không thể tưởng tượng nổi! "Từ hôm

nay." Sở Kiêu hờ hững nói: "Nơi này chính là phân bộ Hoang Vực của Thái Thượng Tiên Tông.

Thạch Hạo là thiếu chủ ở đây." "Vâng!" Mọi người vội vàng đáp lời. "Đinh, thành lập phân bộ Hoang Vực, nhận được một trăm vạn điểm khí vận!" Đúng lúc này, phía xa đột nhiên truyền đến một trận xôn xao. "Kẻ nào, dám hỗn xược ở Hoang Vực như vậy!" Chỉ thấy tám bóng người từ trên trời giáng xuống.

Chính là tám vị bá chủ Bát Vực! "Hóa ra là tám vị bá chủ." Sở Kiêu hờ hững nói: "Bản tọa còn tưởng các ngươi không dám đến chứ." Một trong số đó giận dữ quát: "Chỉ là một kẻ ngoại lai, cũng dám hỗn xược ở Bát Vực của bọn ta?" Lời vừa dứt, tám người đồng loạt ra tay.

Sức mạnh kinh hoàng cuốn sạch trời đất, cả Hoang Vực đều rung chuyển.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, tám vị bá chủ lập tức như bị trọng thương, phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Tám người nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin.

Họ là bá chủ Bát Vực đấy, liên thủ mà lại bị đối phương làm bị thương chỉ bằng một ngón tay?

Tám vị bá chủ lại phun ra máu tươi, cả người rơi xuống như diều đứt dây.

Đó là tám vị bá chủ Bát Vực đấy, vậy mà lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn trước mặt Sở Kiêu?

Thực lực như vậy quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của họ! "Cho các ngươi hai lựa chọn." Sở Kiêu nhìn xuống tám người: "Hoặc là thần phục Thái Thượng Tiên Tông, hoặc là..." Sắc mặt tám vị bá chủ vô cùng khó coi.

Bá chủ Bát Vực đường đường lại phải thần phục một con người?

Nhưng chưa kịp nói gì, Sở Kiêu đã điểm ngón tay thứ ba.

Sức mạnh kinh hoàng lại bùng nổ, tám người chỉ cảm thấy linh hồn mình đang run rẩy.

Lần này, họ cảm nhận rõ ràng mối đe dọa từ cái chết. "Chúng ta nguyện ý thần phục!" Tám người đồng thanh nói.

So với cái chết, thà tạm thời thần phục còn hơn.

Huống hồ thực lực của đối phương quả thực vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Nếu đã như vậy, bản tọa sẽ truyền cho các ngươi một môn công pháp, coi như quà gặp mặt." Nói rồi, hắn phất tay áo, tám luồng sáng chui vào cơ thể mọi người.

Tám người dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Công pháp tuy không bằng 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》, nhưng cũng vượt xa tất cả công pháp hiện có của Bát Vực.

Nếu có thể tu luyện thành công, đột phá cảnh giới Đại năng cũng không thành vấn đề! "Đa tạ Tông chủ!" Tám người cung kính hành lễ. "Đinh, tám vị bá chủ Bát Vực thần phục, nhận được năm trăm vạn điểm khí vận!" "Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh [Thống nhất Hạ Giới], nhận được một nghìn vạn điểm khí vận, bản nguyên chi lực của đại đạo!" Nghe tiếng thông báo của hệ thống, trong mắt Sở Kiêu loé lên một tia sáng.

Cùng với sự thần phục của tám vị bá chủ Bát Vực, toàn bộ Hạ Giới đã hoàn toàn bị Thái Thượng Tiên Tông thống nhất.

Hắn cũng nhận được bản nguyên chi lực đại đạo của đất trời nơi đây!

Một luồng khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống, bao trùm toàn bộ Hạ Giới. "Kẻ nào, dám hỗn xược ở Hạ Giới như vậy!" Chỉ thấy trong hư không bước ra một bóng người, tỏa ra uy áp khiến người ta kinh hãi.

Người này chính là Tiên Vương Thượng Giới!

Tất cả mọi người có mặt đều sắc mặt đại biến.

Đó là Tiên Vương Thượng Giới đấy, thực lực sâu không lường được.

Nếu y nổi giận, cả Hạ Giới đều sẽ gặp tai ương! "Hóa ra là Tiên Vương." Sở Kiêu cười khẽ một tiếng: "Bản tọa còn tưởng ngươi không dám xuất hiện chứ." Tiên Vương giận dữ quát: "Lũ kiến hôi Hạ Giới, cũng dám hỗn xược trước mặt bản vương?" Lời vừa dứt, hắn giơ tay vung lên, tiên lực vô tận cuồn cuộn.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, Tiên Vương lập tức như bị trọng thương, phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Tiên Vương nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin.

Y là Tiên Vương Thượng Giới, vậy mà lại bị đối phương làm bị thương chỉ bằng một ngón tay?

Tiên Vương lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người rơi xuống như diều đứt dây.

Đó là Tiên Vương Thượng Giới đấy, vậy mà lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn trước mặt Sở Kiêu?

Thực lực như vậy quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của họ!

Sở Kiêu nhìn xuống Tiên Vương: "Hoặc là thần phục Thái Thượng Tiên Tông, hoặc là..." "Kiến hôi?" Tiên Vương nghe vậy nổi giận: "Ngươi dám sỉ nhục bản vương như vậy?" "Ồ, Tiên Vương

quèn, cũng xứng hỗn xược trước mặt bản tọa?" Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng: "Nếu bây giờ thần phục, bản tọa có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng." "Cuồng vọng!" Tiên Vương giận dữ quát: "Ngươi dám nhục mạ ta?

Xem bản vương trấn sát ngươi thế nào!" Ầm!

Tiên lực kinh hoàng bùng nổ, cả bầu trời đều bị nhuộm thành màu vàng.

Tiên Vương hai tay bắt quyết, từng sợi thần liên màu vàng hiện ra từ hư không, quấn về phía Sở Kiêu. "Không biết tự lượng sức mình." Sở Kiêu khinh miệt cười một tiếng, búng ngón tay.

Rắc!

Những sợi thần liên màu vàng đó lập tức vỡ vụn, hóa thành những đốm sáng vàng tan biến trong trời đất. "...Không thể nào?" Tiên Vương nhìn cảnh này với vẻ khó tin.

Y là Tiên Vương Thượng Giới!

Một thân thực lực đủ để quét ngang Hạ Giới, ngay cả những vị Đại Đế kia cũng phải né tránh.

Nhưng bây giờ, thần thông mạnh nhất của y lại bị đối phương phá giải chỉ bằng một ngón tay? "Bản tọa đã nói, kiến hôi quèn, cũng xứng hỗn xược trước mặt bản tọa?" Trong mắt Sở Kiêu loé lên một tia sát ý, lại điểm ra một ngón tay nữa.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, Tiên Vương lập tức như bị sét đánh, phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Nhục thân của y cũng vỡ vụn dưới một ngón tay đó, chỉ còn lại một tia nguyên thần đang gắng gượng chống đỡ. "Tha... tha mạng!" Tiên Vương vội vàng cầu xin: "Tiểu nhân nguyện ý thần phục!" Sở Kiêu lạnh lùng cười một tiếng: "Bây giờ mới biết cầu xin?

Muộn rồi!" Lời vừa dứt, ngón tay thứ ba điểm ra.

Nguyên thần của Tiên Vương lập tức vỡ vụn, hóa thành những đốm sáng tan biến trong trời đất. "Đinh!

Giết chết Tiên Vương Thượng Giới, nhận được năm trăm vạn điểm khí vận!" "Lũ kiến hôi Thượng Giới, cũng dám diễu võ giương oai trước mặt bản tọa?" Sở Kiêu khinh thường lắc đầu.

Đúng lúc này, Thạch Hạo vội tiến lên nói: "Sư tôn thần uy cái thế, ngay cả Tiên Vương Thượng Giới cũng không phải là đối thủ một hiệp của ngài!" Sở Kiêu cười xoa đầu Thạch Hạo: "Tiểu tử ngươi cũng biết nói chuyện đấy.

Nhưng với tư cách là đệ tử thứ tư của Thái Thượng Tiên Tông ta, thành tựu tương lai của ngươi tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở đây." Nói rồi, trong mắt hắn loé lên một tia sáng: "Bây giờ Hạ Giới đã ổn định, cũng đến lúc để các tộc nhân khác của ta đến rồi." Sau đó, hắn lấy ra lệnh bài gia tộc, bắt đầu liên lạc với các tộc nhân khác của Sở gia.

Chẳng mấy chốc, từng bóng người đã xuất hiện tại Thạch Thôn.

Chương 235

"Bái kiến Tộc trưởng!" "Kiến Tộc trưởng!" Hơn hai mươi tộc nhân Sở gia, mỗi người đều có khí tức bất phàm. "Thanh Bình, Cửu Chiến, Sơn Hùng, Khứ Tà... các ngươi đến đúng lúc lắm." Sở Kiêu cười nói: "Bản tọa đã đặt nền móng ở thế giới này, tiếp theo cần các ngươi giúp quản lý." "Tộc trưởng yên tâm, chúng ta nhất định không phụ sự ủy thác!" Sở Cửu Chiến và những người khác đều chắp tay nói.

Sở Kiêu gật đầu: "Thế giới này tên là Hoàn Mỹ Thế Giới, tuy chỉ là một phương đại thế giới, nhưng tiềm lực lại không thể xem thường.

Nếu kinh doanh tốt, tương lai chưa chắc không thể phát triển thành tiểu thiên thế giới." Nói rồi, ánh mắt hắn nhìn Thạch Hạo: "Đặc biệt là có một số người, lại là khí vận chi tử của thế giới này.

Nếu có thể bồi dưỡng tốt, chẳng bao lâu nữa tất thành đại khí!" Thạch Hạo nghe mà ngơ ngác, không hiểu sư tôn đang nói gì.

Nhưng từ giọng điệu của sư tôn, cậu cũng có thể nghe ra những người này hẳn đều là thân tín của sư tôn.

Sở Kiêu tiếp tục nói: "Cửu Chiến và Sơn Hùng phụ trách thống lĩnh quân đoàn Bát Vực; Thanh Bình và Khứ Tà thì phụ trách giám sát Bát Vực; những người còn lại thì phân tán khắp nơi, xây dựng mạng lưới tình báo..." Chẳng mấy chốc, hắn đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa. "Tộc trưởng, vậy còn ngài thì sao?" Sở Cửu Chiến hỏi. "Ta?" Sở Kiêu cười một tiếng: "Đương nhiên là đi gặp những cường giả Thượng Giới kia rồi.

Thượng Giới quèn, cũng xứng diễu võ giương oai trước mặt Thái

Thượng Tiên Tông ta?" Nói rồi, ánh mắt hắn nhìn Thạch Hạo: "Tu luyện cho tốt, vi sư đi rồi sẽ về." Thạch Hạo vội đáp: "Vâng, sư tôn!

Đệ tử nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện, không phụ sự kỳ vọng của sư tôn!" Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó thân hình loé lên, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã ở Thượng Giới. "Chậc chậc, Thượng Giới cũng có chút thú vị." Sở Kiêu đánh giá xung quanh: "Nhưng so với Hoàn Mỹ Thế Giới của ta, lại kém xa." Đúng lúc này, phía xa đột nhiên truyền đến một trận xôn xao. "Kẻ nào dám tự tiện xông vào Thượng Giới?" Chỉ thấy hơn mười bóng người từ trên trời giáng xuống, mỗi người đều tỏa ra khí tức kinh khủng.

Những người này đều là cường giả đỉnh tiêm của Thượng Giới! "Hóa ra là một đám gà đất chó sành." Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng: "Bản tọa còn tưởng Thượng Giới có cường giả gì ghê gớm lắm, hóa ra cũng chỉ có thế." "Cuồng vọng!" Người dẫn đầu giận dữ quát: "Ngươi~ dám nhục mạ Thượng Giới bọn ta?" "Thượng Giới?" Sở Kiêu cười lạnh: "Trước mặt bản tọa, chẳng qua chỉ là một đám hề nhảy nhót mà thôi!" "Tìm chết!" Những cường giả đó nổi giận, đồng loạt ra tay.

Sức mạnh kinh hoàng cuốn sạch trời đất, cả Thượng Giới đều rung chuyển.

Nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười một tiếng, tiện tay vung lên.

Tất cả công kích đều vỡ vụn, những cường giả đó còn như bị sét đánh, bay ngược ra ngoài, phun ra máu tươi. "...Không thể nào?" Mọi người nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin.

Họ là cường giả đỉnh tiêm của Thượng Giới đấy!

Liên thủ mà lại bị đối phương đánh lui bằng một chưởng?

Thực lực như vậy đã vượt quá nhận thức của họ! "Chẳng qua chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi." Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Nếu biết điều, bây giờ thần phục còn kịp.

Nếu không biết điều..." Lời còn chưa dứt, hắn đã ra tay.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, những cường giả đó lập tức như bị trọng thương, từng người một phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài. "Tha mạng!" "Chúng ta nguyện ý thần phục!" Mọi người vội vàng cầu xin.

Làm sao còn dám phản kháng?

Thực lực như vậy đã vượt xa sức tưởng tượng của họ! "Đinh!

Thu phục cường giả Thượng Giới, nhận được ba trăm vạn điểm khí vận!" Đúng lúc này, phía xa đột nhiên truyền đến một trận dao động. "Kẻ nào, dám hỗn xược ở Thượng Giới của ta?" Chỉ thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống, tỏa ra uy áp khiến người ta kinh hãi.

Người này chính là Chí Tôn Thượng Giới! "Hóa ra là Chí Tôn Thượng Giới." Sở Kiêu cười khẽ một tiếng: "Bản tọa còn tưởng ngươi không dám xuất hiện chứ." "Tên nhóc cuồng vọng!" Chí Tôn Thượng Giới giận dữ quát: "Ngươi có biết bản tọa là ai không?" "Ồ, trong mắt bản tọa, ngươi chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi." Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Bất kể thân phận gì, hôm nay hoặc là thần phục, hoặc là chết!" "Tìm chết!" Chí Tôn Thượng Giới nổi giận: "Bản tọa lại muốn xem xem, ngươi có bản lĩnh gì mà dám cuồng vọng như vậy!" Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, cả Thượng Giới đều rung chuyển.

Pháp tắc Chí Tôn cuồn cuộn, vô số thần thông hiện hóa trong hư

không, oanh kích về phía Sở Kiêu.

Nhưng Sở Kiêu lại sắc mặt không đổi, chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên.

Bụp!

Tất cả công kích đều vỡ vụn, hóa thành những đốm sáng tan biến trong trời đất. "...Không thể nào?" Chí Tôn Thượng Giới nhìn cảnh này với vẻ khó tin.

Y là Chí Tôn Thượng Giới!

Một thân thực lực thông thiên triệt địa, ngay cả những vị Đại Đế kia cũng phải né tránh.

Nhưng bây giờ, thần thông mạnh nhất của y lại bị đối phương tùy tiện phá giải?

Trong mắt Sở Kiêu loé lên một tia khinh thường, sau đó búng ngón tay.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, Chí Tôn Thượng Giới lập tức như bị sét đánh, phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Nhục thân của y cũng xuất hiện những vết nứt dưới một ngón tay đó, chỉ còn lại một tia nguyên thần đang gắng gượng chống đỡ. "...Rốt cuộc là sức mạnh gì?" Chí Tôn Thượng Giới vô cùng chấn kinh.

Chí Tôn Thượng Giới đường đường lại bị đánh bại chỉ bằng một ngón tay?

Thực lực như vậy đã vượt quá nhận thức của y! "Cho ngươi cơ hội cuối cùng." Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Thần phục, hoặc chết!" Sắc mặt Chí Tôn Thượng Giới vô cùng khó coi.

Chí Tôn Thượng Giới đường đường lại phải thần phục một con người?

Nhưng chưa kịp nói gì, Sở Kiêu đã điểm ngón tay thứ hai.

Sức mạnh kinh hoàng lại bùng nổ, Chí Tôn Thượng Giới chỉ cảm thấy linh hồn mình đang run rẩy.

Lần này, y cảm nhận rõ ràng mối đe dọa từ cái chết. "Ta... ta nguyện thần phục!" Chí Tôn Thượng Giới nghiến răng nói.

So với cái chết, thà tạm thời thần phục còn hơn.

Huống hồ thực lực của đối phương quả thực vượt xa sức tưởng tượng của y!

Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Nếu đã nguyện ý thần phục, vậy bản tọa sẽ truyền cho ngươi một môn công pháp, coi như quà gặp mặt." Nói rồi, hắn phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể Chí Tôn Thượng Giới.

Chí Tôn Thượng Giới dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên.

Công pháp tuy không bằng 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》, nhưng cũng vượt xa tất cả công pháp hiện có của Thượng Giới.

Nếu có thể tu luyện thành công, đột phá cảnh giới cao hơn cũng không thành vấn đề! "Đa tạ Tông chủ!" Chí Tôn Thượng Giới cung kính hành lễ. "Đinh!

Thu phục Chí Tôn Thượng Giới, nhận được một nghìn vạn điểm khí vận!" "Đinh!

Hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh [Thống nhất Thượng Giới], nhận được hai nghìn vạn điểm khí vận, bản nguyên chi lực của thế giới!" Cùng với sự thần phục của Chí Tôn Thượng Giới, toàn bộ Hoàn Mỹ Thế Giới đã hoàn toàn bị Thái Thượng Tiên Tông thống nhất.

Hắn cũng nhận được bản nguyên chi lực của thế giới này! "Không tệ." Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Nếu Thượng Hạ lưỡng giới đã ổn

định, vậy thì triệu tập tất cả tộc nhân đi." Nói rồi, hắn lại lấy ra lệnh bài gia tộc, bắt đầu liên lạc với các tộc nhân khác.

Chẳng mấy chốc, lại có thêm mấy chục tộc nhân Sở gia đến. "Tộc trưởng uy vũ!" Sở Kiêu nhìn mọi người: "Nếu các vị đều đã đến, vậy bản tọa cũng nên sắp xếp cho các ngươi một số việc rồi." Nói rồi, ánh mắt hắn nhìn Sở Thanh Bình: "Thanh Bình, ngươi dẫn một bộ phận tộc nhân, thành lập phân bộ Thái Thượng Tiên Tông tại Thượng Giới, phụ trách giám sát Thượng Giới." "Vâng, Tộc trưởng!" Sở Thanh Bình cung kính đáp. "Sơn Hùng, ngươi thì dẫn một bộ phận tộc nhân, thống lĩnh quân đoàn Thượng Giới." "Tuân lệnh, Tộc trưởng!" Sở Sơn Hùng chắp tay nói. "Còn những người khác..." Sở Kiêu nhanh chóng sắp xếp mọi việc ổn thỏa.

Toàn bộ Hoàn Mỹ Thế Giới đều nằm trong sự khống chế của Thái Thượng Tiên Tông. "Kẻ nào dám tự tiện xông vào Thần Giới?" Chỉ thấy một bóng người kinh khủng từ trên trời giáng xuống, tỏa ra uy áp khiến người ta kinh hãi.

Người này chính là Thần Vương! "Thú vị thật." Sở Kiêu cười khẽ một tiếng: "Bản tọa còn tưởng thế giới này chỉ có mấy thứ hàng lởm, không ngờ lại giấu một vị Thần Vương." Thần Vương lạnh lùng nói: "Ngươi có biết hậu quả của việc đắc tội bản vương không?" "Hậu quả?" Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng: "Bằng ngươi, cũng xứng nói chuyện hậu quả với bản tọa?" "Tìm chết!" Thần Vương nổi giận: "Bản vương lại muốn xem xem, ngươi có bản lĩnh gì mà dám cuồng vọng như vậy!" Thần lực kinh hoàng bùng nổ, cả trời đất đều rung chuyển.

Chương 236

Pháp tắc Thần Vương cuồn cuộn, vô số thần thông hiện hóa trong hư không, oanh kích về phía Sở Kiêu. "...Không thể nào?" Thần Vương nhìn cảnh này với vẻ khó tin.

Y là Thần Vương đấy!

Một thân thực lực thông thiên triệt địa, ngay cả những vị Chí Tôn kia cũng phải né tránh.

Nhưng bây giờ, thần thông mạnh nhất của y lại bị đối phương tùy tiện phá giải?

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, Thần Vương lập tức như bị sét đánh, phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Nhục thân của y cũng xuất hiện những vết nứt dưới một ngón tay đó, chỉ còn lại một tia thần hồn đang gắng gượng chống đỡ. "...Rốt cuộc là sức mạnh gì?" Thần Vương vô cùng chấn kinh.

Thần Vương đường đường lại bị đánh bại chỉ bằng một ngón tay?

Thực lực như vậy đã vượt quá nhận thức của y!

Sắc mặt Thần Vương vô cùng khó coi.

Thần Vương đường đường lại phải thần phục một con người?

Sức mạnh kinh hoàng lại bùng nổ, Thần Vương chỉ cảm thấy linh hồn mình đang run rẩy.

Lần này, y cảm nhận rõ ràng mối đe dọa từ cái chết. "Ta... ta nguyện thần phục!" Thần Vương nghiến răng nói.

Hoàn Mỹ Thế Giới, Thượng Giới!

Cùng với sự thần phục của Thần Vương, Sở Kiêu vung tay, một

sơn môn khổng lồ xuất hiện từ không trung.

Trên sơn môn cao vạn trượng, bốn chữ lớn "Thái Thượng Tiên Tông" tỏa sáng rực rỡ, mỗi chữ đều ẩn chứa đạo vận vô tận. "Từ hôm nay, nơi này chính là tổng bộ của Thái Thượng Tiên Tông tại Hoàn Mỹ Thế Giới." Sở Kiêu hờ hững nói, sau đó từng luồng thần quang bay ra từ lòng bàn tay, lập tức sau sơn môn xuất hiện từng tòa cung điện nguy nga. "Đinh, chúc mừng túc chủ thành lập tổng bộ Thái Thượng Tiên Tông tại Hoàn Mỹ Thế Giới, nhận được 500 vạn điểm khí vận!" Nghe tiếng thông báo của hệ thống trong đầu, khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch lên.

Hoàn Mỹ Thế Giới tuy chỉ là một phương đại thế giới, nhưng tiềm lực lại không thể xem thường.

Đặc biệt là sau khi dung hợp Thượng Hạ lưỡng giới, cấp bậc của thế giới này đã có dấu hiệu đột phá. "Tộc trưởng uy vũ!" "Đa tạ Tộc trưởng ban cho động thiên phúc địa!" Đúng lúc này, từng giọng nói vang lên.

Chỉ thấy mấy chục tộc nhân Sở gia từ khắp nơi kéo đến, trên mặt ai cũng lộ vẻ phấn khích.

Sở Thanh Bình, Sở Cửu Chiến, Sở Sơn Hùng, Sở Khứ Tà và những người khác đều đứng ở phía trước, mặt đầy kích động nhìn thánh địa tiên gia trước mắt. "Được rồi, nếu các vị đều đã đến, vậy bản tọa cũng nên sắp xếp cho các ngươi một số việc rồi." Sở Kiêu nhìn mọi người, sau đó ánh mắt nhìn Sở Trường Dịch: "Ngươi phụ trách thống lĩnh một mạch hộ pháp của tông môn, chuyên phụ trách bảo vệ an toàn cho tông môn." "Tuân lệnh, Tộc trưởng!" Sở Trường Dịch cung kính đáp. "Cửu Chiến, ngươi phụ trách thống lĩnh một mạch chấp pháp của tông môn, duy trì luật pháp của tông môn." "Vâng, Tộc trưởng!" "Sơn Hùng, ngươi phụ trách thống lĩnh chiến bộ

của tông môn, huấn luyện đệ tử tông môn." "Hiểu rõ!" ...

Từng mệnh lệnh được ban ra, mỗi người đều có chức trách của mình.

Tất cả các tộc nhân cốt cán của Sở gia gần như đều nhận được những chức vị quan trọng. "Đinh, bắt đầu bố trí đại trận khí vận Hoàn Mỹ Thế Giới, khí vận chi lực bắt đầu hội tụ!" Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

Trong mắt Sở Kiêu loé lên một tia sáng, hắn biết hệ thống đang giúp hắn nâng cao cấp bậc của Hoàn Mỹ Thế Giới. "Các vị, đại sự của tông môn đã định, tiếp theo là lúc mở rộng." Sở Kiêu nhìn mọi người: "Bản tọa nhận được tin tức, trong Hoàn Mỹ Thế Giới có không ít di tích cổ xưa.

Trong đó bao gồm động phủ của cường giả thời Tiên Cổ, thậm chí có cả nơi được đồn là Đế Vẫn Chi Địa, những nơi đó đều ẩn chứa cơ duyên kinh người." "Tộc trưởng, vậy chúng ta nên hành động thế nào?" Sở Cửu Chiến vội hỏi. "Cửu Chiến, ngươi dẫn một bộ phận tộc nhân đến Hoang Cổ Cấm Địa thăm dò; Sơn Hùng, ngươi thì dẫn người đến Tiên Cổ Chiến Trường xem xét..." Sở Kiêu nhanh chóng phân chia nhiệm vụ.

Cùng lúc đó, tại Thạch Thôn ở Hạ Giới. "Đinh!" Thạch Hạo đột nhiên cảm nhận được sự dị động từ 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》 trong cơ thể. "..." Cậu vội vàng ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Cùng với sự vận chuyển của công pháp, từng luồng năng lượng khổng lồ không ngừng tràn vào cơ thể cậu.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, tu vi của Thạch Hạo trực tiếp đột phá đỉnh

phong cảnh giới Hóa Linh.

Phải biết rằng, cậu vốn mới đột phá không lâu, bây giờ lại nhảy vọt qua hơn nửa cảnh giới. "Công pháp thật mạnh!" Thạch Hạo kinh ngạc không thôi: "Không hổ là công pháp vô thượng do sư tôn sáng tạo." Đúng lúc này, phía xa đột nhiên truyền đến một trận dao động. "Kẻ nào dám tự tiện xông vào Thạch Thôn?" Một tiếng quát lạnh lùng vang lên.

Thạch Hạo vội đứng dậy xem, chỉ thấy phía xa đi đến một nhóm người, dẫn đầu là một thiếu niên áo đỏ. "Hỏa Thiên Tôn?" Thạch Hạo nheo mắt.

Hỏa Thiên Tôn là một thiên kiêu nổi tiếng, nghe nói đã bước vào cảnh giới Liệt Trận. "Thạch Hạo, giao ra bảo vật trên người, bản thiếu gia có thể tha cho ngươi không chết!" Hỏa Thiên Tôn ngạo nghễ nói.

Hắn nhận được tin tức, Thạch Hạo gần đây đã nhận được đại cơ duyên, tu vi tăng tiến vượt bậc.

Là thiên kiêu đỉnh cấp của Hỏa Quốc, hắn tự nhiên không cho phép có người uy hiếp địa vị của mình. "Ồ, bằng ngươi?" Thạch Hạo khinh thường cười một tiếng.

Bây giờ có 《Thái Thượng Huyền Thiên Quyết》 trong tay, cậu không hề sợ bất kỳ thiên kiêu đồng lứa nào. "Tìm chết!" Hỏa Thiên Tôn nổi giận, tung ra một chưởng.

Ngọn lửa kinh hoàng cuốn sạch, cả Thạch Thôn đều bị nhuộm thành màu đỏ rực.

Nhưng Thạch Hạo lại sắc mặt không đổi, tiện tay vung lên đã đánh tan những ngọn lửa đó. "...Không thể nào?" Hỏa Thiên Tôn nhìn cảnh này với vẻ khó tin.

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên: "To gan!

Dám hỗn xược ở địa giới của Thái Thượng Tiên Tông?" Chỉ thấy Sở Cửu Chiến mang theo vài tộc nhân từ trên trời giáng xuống. "Thái Thượng Tiên Tông?" Hỏa Thiên Tôn ngẩn người, sau đó cười lạnh nói: "Chỉ là một tông môn vô danh, cũng dám hỗn xược trước mặt bản thiếu gia?" Trong mắt Sở Cửu Chiến loé lên một tia sát ý: "Thứ không biết sống chết!" Nói rồi, hắn búng ngón tay.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, Hỏa Thiên Tôn trực tiếp bị đánh thành một màn sương máu.

Những người khác thấy vậy, sợ hãi vội quỳ xuống đất cầu xin: "Tha mạng a đại nhân!

Chúng ta có mắt không thấy Thái Sơn..." Nhưng chưa kịp nói hết, Sở Cửu Chiến lại ra tay.

Một lát sau, những người này đều bị giết sạch. "Đa tạ Cửu Chiến thúc cứu mạng." Thạch Hạo vội hành lễ.

Sở Cửu Chiến cười xua tay: "Ngươi là đệ tử thứ tư của Tông chủ, cũng là hậu bối của Sở gia ta, ta tự nhiên phải bảo vệ ngươi." "Kẻ nào dám giết thiên kiêu Hỏa Quốc của ta?" Chỉ thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống, chính là Hỏa Quốc Hoàng Chủ. "Hỏa Hoàng?" Sở Cửu Chiến cười lạnh: "Ngươi đến báo thù cho tên súc sinh không biết sống chết đó à?" Hỏa Hoàng nghe vậy nổi giận: "Tìm chết!" Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, cả trời đất đều rung chuyển.

Nhưng chưa kịp ra tay, một giọng nói đột nhiên vang lên: "To gan!" Một luồng sức mạnh kinh hoàng từ trên trời giáng xuống, Hỏa Hoàng lập tức như bị sét đánh, phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Thân ảnh của Sở Kiêu xuất hiện trên không trung, nhìn xuống Hỏa

Hoàng: "Chỉ là một hoàng chủ tiểu quốc, cũng dám hỗn xược ở Thái Thượng Tiên Tông?" Hỏa Hoàng nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin.

Y là quốc chủ một nước, vậy mà lại bị đối phương làm bị thương chỉ bằng một chiêu? "Ngài... ngài là..." Sắc mặt Hỏa Hoàng tái nhợt, y có thể cảm nhận được khí tức sâu không lường được trên người đối phương. "Tông chủ Thái Thượng Tiên Tông!" Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Nếu bây giờ thần phục, bản tọa có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng." "Ta..." Sắc mặt Hỏa Hoàng vô cùng khó coi.

Quốc chủ một nước đường đường lại phải thần phục một tông môn?

Nhưng chưa kịp nói gì, Sở Kiêu đã điểm ngón tay thứ hai.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, Hỏa Hoàng lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người rơi xuống như diều đứt dây. "Ta nguyện thần phục!" Hỏa Hoàng vội nói.

So với cái chết, thà tạm thời thần phục còn hơn.

Chương 237

Huống hồ thực lực của đối phương quả thực vượt xa sức tưởng tượng của y! "Đinh!

Hoàng thất Hỏa Quốc thần phục, nhận được 100 vạn điểm khí vận!" Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó lấy ra một miếng ngọc giản ném cho Hỏa Hoàng: "Đây là một phần công pháp của bản tọa, cứ tu luyện cho tốt." "Đa tạ Tông chủ!" Hỏa Hoàng như nhặt được báu vật, vội vàng cất miếng ngọc giản.

Đúng lúc này, phía xa đột nhiên truyền đến một trận xôn xao. "Kẻ nào dám bắt nạt Hỏa Quốc của ta?" Chỉ thấy vài bóng người từ trên trời giáng xuống.

Những người này đều là lão tổ của Hỏa Quốc! "Hóa ra là một đám gà đất chó sành." Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng: "Bản tọa còn tưởng Hỏa Quốc có cường giả gì ghê gớm lắm, hóa ra cũng chỉ có thế." "Cuồng vọng!" Người dẫn đầu giận dữ quát: "Ngươi dám nhục mạ Hỏa Quốc bọn ta?" "Hỏa Quốc?" Sở Kiêu cười lạnh: "Trước mặt bản tọa, chẳng qua chỉ là một đám hề nhảy nhót mà thôi!" Những lão tổ đó nổi giận, đồng loạt ra tay.

Sức mạnh kinh hoàng cuốn sạch trời đất, cả Hỏa Quốc đều rung chuyển.

Nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười một tiếng, tiện tay vung lên.

Tất cả công kích đều vỡ vụn, những lão tổ đó còn như bị sét đánh, bay ngược ra ngoài, phun ra máu tươi. "...Không thể nào?" Mọi người nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin.

Họ là cường giả đỉnh tiêm của Hỏa Quốc đấy!

Liên thủ mà lại bị đối phương đánh lui bằng một chưởng?

Thực lực như vậy đã vượt quá nhận thức của họ! "Chẳng qua chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi." Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Nếu biết điều, bây giờ thần phục còn kịp.

Nếu không biết điều..." Lời còn chưa dứt, hắn lại ra tay.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, những lão tổ đó lập tức như bị trọng thương, từng người một phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài. "Tha mạng!" "Chúng ta nguyện ý thần phục!" Mọi người vội vàng cầu xin.

Làm sao còn dám phản kháng?

Thực lực như vậy đã vượt xa sức tưởng tượng của họ! "Đinh!

Thu phục lão tổ Hỏa Quốc, nhận được 200 vạn điểm khí vận!" "Kẻ nào dám hỗn xược ở Hạ Giới của ta?" Chỉ thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống, tỏa ra uy áp khiến người ta kinh hãi.

Người này chính là bá chủ Hạ Giới! "Thú vị thật." Sở Kiêu cười khẽ một tiếng: "Bản tọa còn tưởng thế giới này chỉ có mấy thứ hàng lởm, không ngờ lại giấu một vị bá chủ." Hạ Giới Bá Chủ lạnh lùng nói: "Ngươi có biết hậu quả của việc đắc tội bản tọa không?" "Hậu quả?" Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng: "Bằng ngươi, cũng xứng nói chuyện hậu quả với bản tọa?" Hạ Giới Bá Chủ nổi giận: "Bản tọa lại muốn xem xem, ngươi có bản lĩnh gì mà dám cuồng vọng như vậy!" Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, cả Hạ Giới đều rung chuyển.

Pháp tắc bá chủ cuồn cuộn, vô số thần thông hiện hóa trong hư không, oanh kích về phía Sở Kiêu.

Nhưng Sở Kiêu lại sắc mặt không đổi, chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên.

Bụp!

Tất cả công kích đều vỡ vụn, hóa thành những đốm sáng tan biến trong trời đất.

Hạ Giới Bá Chủ nhìn cảnh này với vẻ khó tin.

Y là bá chủ Hạ Giới đấy!

Một thân thực lực thông thiên triệt địa, ngay cả những vị Chí Tôn kia cũng phải né tránh.

Nhưng bây giờ, thần thông mạnh nhất của y lại bị đối phương tùy tiện phá giải?

Trong mắt Sở Kiêu loé lên một tia khinh thường, sau đó búng ngón tay.

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, Hạ Giới Bá Chủ lập tức như bị sét đánh, phun ra máu tươi rồi bay ngược ra ngoài.

Nhục thân của y cũng xuất hiện những vết nứt dưới một ngón tay đó, chỉ còn lại một tia nguyên thần đang gắng gượng chống đỡ. "...Rốt cuộc là sức mạnh gì?" Hạ Giới Bá Chủ vô cùng chấn kinh.

Bá chủ Hạ Giới đường đường lại bị đánh bại chỉ bằng một ngón tay?

Thực lực như vậy đã vượt quá nhận thức của y! "Cho ngươi cơ hội cuối cùng." Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Thần phục, hoặc chết!" Sắc mặt Hạ Giới Bá Chủ vô cùng khó coi.

Bá chủ Hạ Giới đường đường lại phải thần phục một con người?

Sức mạnh kinh hoàng lại bùng nổ, Hạ Giới Bá Chủ chỉ cảm thấy linh hồn mình đang run rẩy.

Lần này, y cảm nhận rõ ràng mối đe dọa từ cái chết. "Ta... ta nguyện thần phục!" Hạ Giới Bá Chủ nghiến răng nói. "Đinh!

Thu phục Hạ Giới Bá Chủ, nhận được 500 vạn điểm khí vận!"

Cùng với sự thần phục của Hạ Giới Bá Chủ, trong mắt Sở Kiêu loé lên một tia sáng.

Đúng lúc này, hư không phía xa đột nhiên nứt ra, một bóng người yểu điệu bước ra. "Hả?

Sư tôn, vị này là..." Thạch Hạo nhìn bóng người đó, có chút kinh ngạc hỏi. "Tiểu Vũ, ngươi đến rồi?" Sở Kiêu nhìn cô gái trước mặt, khẽ nhíu mày.

Người này chính là đệ tử thứ hai của hắn, Tiểu Vũ. "Đệ tử nghe nói sư tôn đang thành lập Thái Thượng Tiên Tông ở Hoàn Mỹ Thế Giới, nên đặc biệt đến xem có cần giúp đỡ không." Tiểu Vũ cung kính nói.

Sau một thời gian tu luyện, thực lực của cô đã tăng tiến vượt bậc, thậm chí còn có dấu hiệu sắp đột phá. "Nếu đã đến rồi, vậy thì gặp tứ sư đệ của ngươi đi." Sở Kiêu cười nói: "Đây là Thạch Hạo, đệ tử vi sư thu nhận ở Hoàn Mỹ Thế Giới." "Kiến nhị sư tỷ!" Tiểu Vũ đánh giá Thạch Hạo, trong mắt loé lên một tia kinh ngạc: "Khí vận chi lực thật mạnh, chẳng trách lại được sư tôn để mắt tới." Đúng lúc này, lại có một bóng người từ trên trời giáng xuống. "Tham kiến sư tôn!" "Tuyết Băng, ngươi cũng đến rồi?" Sở Kiêu nhìn thanh niên trước mặt, không khỏi lắc đầu cười một tiếng.

Vị đệ tử thứ ba này, ngược lại càng ngày càng trầm ổn. "Vâng sư tôn, đệ tử nghe nói sư tôn muốn thành lập thế lực ở Hoàn Mỹ Thế Giới, nên đặc biệt đến trợ giúp." Tuyết Băng cung kính nói. "Tốt!

Nếu đã như vậy, vậy thì các ngươi cứ ở lại đây, giúp vi sư quản lý tông môn." Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Vi sư phải đến Tiên Cổ Chiến Trường một chuyến, xem ở đó có cơ duyên gì không." "Sư tôn, có thể mang theo đệ tử không?" Thạch Hạo vội hỏi.

Sở Kiêu liếc nhìn cậu, sau đó gật đầu nói: "Cũng được, vừa hay

mang ngươi đi mở mang tầm mắt." Nói xong, hắn phất tay áo, mang theo Thạch Hạo phá không mà đi.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến Tiên Cổ Chiến Trường.

Đây là nơi các cường giả Tiên Cổ đại chiến thời xa xưa, đến nay vẫn còn sót lại khí tức kinh khủng. "Khí tức thật mạnh..." Thạch Hạo kinh ngạc nói.

Chỉ đứng ở đây thôi, cậu cũng có thể cảm nhận được luồng uy áp khiến người ta kinh hãi. "Đây chính là Tiên Cổ Chiến Trường, năm đó vô số cường giả đã ngã xuống tại đây, để lại rất nhiều cơ duyên." Sở Kiêu hờ hững nói: "Nhưng nơi này cũng vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn thận, rất dễ ngã xuống trong đó." Lời vừa dứt, phía xa đột nhiên truyền đến một trận dao động. "Kẻ nào, dám tự tiện xông vào Tiên Cổ Chiến Trường?" Chỉ thấy một bóng người từ hư không bước ra, tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hãi.

Bóng người đó trông vô cùng hư ảo, dường như có thể tan biến bất cứ lúc nào. "Chấp niệm của cường giả Tiên Cổ?" Đây đều là chấp niệm do các cường giả ngã xuống thời xa xưa để lại, tuy không mạnh như lúc còn sống, nhưng cũng không thể xem thường. "Kiến hôi quèn, cũng dám hỗn xược trước mặt bản tôn?" Chấp niệm đó lạnh lùng nói, sau đó giơ tay vung lên.

Sức mạnh kinh hoàng cuốn sạch, cả Tiên Cổ Chiến Trường đều rung chuyển.

Nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười một tiếng, tiện tay vung lên đã đánh tan luồng sức mạnh đó. "Cái gì?" Chấp niệm đó nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin: "...Sao ngươi có thể mạnh như vậy?" "Chẳng qua chỉ là một đạo chấp niệm mà thôi." Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Hôm nay sẽ khiến ngươi tan biến hoàn toàn!" Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, chấp niệm đó lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, hóa thành những đốm

sáng tan biến trong trời đất. "Đinh!

Giết chết chấp niệm Tiên Cổ, nhận được 100 vạn điểm khí vận!" "Đi thôi." Sở Kiêu nhìn Thạch Hạo: "Trong Tiên Cổ Chiến Trường có không ít cơ duyên, vi sư mang ngươi đi tìm." Nói rồi, hai người tiếp tục đi sâu vào trong.

Trên đường đi, họ gặp không ít chấp niệm Tiên Cổ, nhưng đều bị Sở Kiêu dễ dàng giết chết.

Mỗi khi giết chết một đạo chấp niệm, hắn lại nhận được lượng lớn điểm khí vận.

Cuối cùng, hai người đã đến sâu trong Tiên Cổ Chiến Trường.

Chương 238

Ở đây có một tòa cung điện khổng lồ, toàn thân màu vàng, tỏa ra uy áp kinh khủng. "..." Thạch Hạo kinh ngạc nhìn cung điện trước mắt. "Đế Vẫn Chi Địa!" "Trong truyền thuyết, thời xa xưa có một vị Đại Đế đã ngã xuống tại đây, tòa cung điện này chính là do ngài ấy để lại." "Đại Đế..." Thạch Hạo hít một hơi khí lạnh.

Đó là tồn tại mạnh nhất thời xa xưa đấy!

Đúng lúc này, tòa cung điện màu vàng đó đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Một bóng người từ trong cung điện bước ra, tỏa ra uy áp khiến người ta kinh hãi.

Bóng người đó trông vô cùng hư ảo, nhưng lại cho người ta một cảm giác vô cùng chân thực. "To gan!" Bóng người đó lạnh lùng nói: "Kẻ nào cho phép các ngươi tự tiện xông vào động phủ của bản đế?" "Chấp niệm của Đại Đế?" "Cũng không tệ, vậy mà có thể tồn tại đến tận bây giờ." "Kiến hôi quèn, cũng dám hỗn xược trước mặt bản đế?" Chấp niệm đó giận dữ quát, sau đó giơ tay vung lên.

Sức mạnh kinh hoàng cuốn sạch, cả Tiên Cổ Chiến Trường đều rung chuyển dữ dội.

Giây phút này, Thạch Hạo chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, dường như có thể bị luồng sức mạnh đó nghiền nát bất cứ lúc nào.

Chấp niệm của Đại Đế nhìn Sở Kiêu với vẻ khó tin: "...Ngươi rốt cuộc là ai?" Sở Kiêu lạnh lùng nói: "Hôm nay sẽ khiến đạo chấp niệm này của ngươi tan biến hoàn toàn!" Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ, chấp niệm của Đại Đế lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, cả thân ảnh cũng trở nên hư ảo hơn. "Đợi đã!" Chấp niệm của Đại Đế vội

nói: "Ta nguyện ý thần phục!" "Ồ?" Sở Kiêu nhíu mày: "Một đạo chấp niệm, cũng xứng nói chuyện thần phục?" "Bản đế tuy chỉ còn lại một đạo chấp niệm, nhưng nếu thần phục ngươi, ta có thể truyền thụ toàn bộ sở học cả đời cho ngươi." Chấp niệm của Đại Đế vội nói.

Đây cũng là một đề nghị không tồi.

Truyền thừa của Đại Đế viễn cổ, đối với hắn quả thực có chút tác dụng. "Tốt!" Sở Kiêu gật đầu: "Vậy để xem ngươi có bản lĩnh gì." Nói rồi, hắn phất tay áo, một luồng sáng chui vào cơ thể chấp niệm của Đại Đế.

Chấp niệm của Đại Đế dùng thần thức quét qua, lập tức mừng rỡ như điên. "Đây là công pháp của ngươi?

Quả nhiên bất phàm!" Chấp niệm của Đại Đế kinh ngạc nói: "Chẳng trách ngươi có thể có thực lực như vậy." Sau đó, y đã truyền thụ toàn bộ truyền thừa của mình cho Sở Kiêu. "Đinh!

Nhận được truyền thừa của Đại Đế viễn cổ, điểm khí vận +1000 vạn!" "Đinh!

Hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh [Tìm kiếm truyền thừa của Đại Đế], nhận được 2000 vạn điểm khí vận, bản nguyên chi lực của Đại Đế!" Nghe tiếng thông báo của hệ thống, trong mắt Sở Kiêu loé lên một tia sáng.

Chuyến đi đến Tiên Cổ Chiến Trường lần này, thu hoạch thật không nhỏ. "Đi thôi." Sở Kiêu nhìn Thạch Hạo: "Nếu đã nhận được truyền thừa của Đại Đế, vậy thì trở về tiếp tục phát triển Thái Thượng Tiên Tông." Nói rồi, hắn phất tay áo, mang theo Thạch Hạo rời khỏi Tiên Cổ Chiến Trường.

Chẳng mấy chốc, hai người đã trở lại Thái Thượng Tiên Tông.

Hoàn Mỹ Thế Giới, tổng bộ Thái Thượng Tiên Tông. "Thời cơ đã

đến, đến lúc thăm dò những di tích viễn cổ kia rồi." Ánh mắt Sở Kiêu sâu thẳm nhìn về phía xa.

Trong khoảng thời gian vừa qua, toàn bộ Hoàn Mỹ Thế Giới đều đã thần phục Thái Thượng Tiên Tông.

Tộc nhân Sở gia phân tán khắp nơi, thành lập phân bộ, phát triển thế lực.

Nhưng Sở Kiêu biết, như vậy là còn xa mới đủ. "Tộc trưởng, có một tình huống cần báo cáo với ngài." Sở Cửu Chiến đột nhiên hiện thân. "Nói." "Chúng ta đã phát hiện một di tích kỳ lạ ở khu vực phía tây của chiến trường viễn cổ.

Nơi đó tràn ngập khí tức quỷ dị, sinh linh nào đến gần sẽ nhanh chóng già đi." Thần sắc Sở Cửu Chiến ngưng trọng: "Đã có mấy đệ tử đi thăm dò bị lão hóa chết trong nháy mắt." Ánh mắt Sở Kiêu loé lên: "Dấu vết của pháp tắc thời gian...

Thú vị thật." "Ngoài ra, ở lối vào di tích có một bức bích họa kỳ lạ." Sở Cửu Chiến lấy ra một cuộn tranh: "Ta đã cho người sao chép lại." Cuộn tranh mở ra, trên đó là một hư ảnh đồng hồ cát khổng lồ, ở trung tâm đồng hồ cát có một viên châu tỏa ra ánh sáng vàng. "Thời Gian Thần Châu!" Trong mắt Sở Kiêu bắn ra tia sáng chói lòa: "Là chí bảo có thể khống chế thời gian, thần vật mà ngay cả Đại Đế viễn cổ cũng phải điên cuồng!" "Ý của Tộc trưởng là..." "Triệu tập tộc nhân, chuẩn bị thăm dò di tích." Sở Kiêu quả quyết hạ lệnh.

Chẳng mấy chốc, tinh nhuệ của Sở gia đều đã tập kết.

Sở Trường Dịch, Sở Sơn Hùng, Sở Thanh Bình và những người khác đều khí thế ngút trời. "Các vị, chuyến thăm dò lần này vô cùng nguy hiểm, nhưng cơ duyên cũng vô cùng lớn." Sở Kiêu nhìn mọi người: "Theo ta!" Một đoàn người phá không mà đi, thẳng tiến đến chiến trường viễn cổ.

Nhưng vừa đến gần phạm vi di tích, mọi người đã cảm nhận được một luồng khí tức quỷ dị ập đến. "Không ổn!" Sắc mặt Sở Sơn Hùng đại biến.

Chỉ thấy trên người ông lập tức đầy nếp nhăn, chỉ trong vài hơi thở đã già đi mấy chục tuổi.

Những người khác cũng gặp phải tình huống tương tự, chỉ có Sở Kiêu là không hề hấn gì. "Hừ, chỉ là sự xâm thực của thời gian, cũng dám làm tổn thương ta?" Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, uy áp kinh hoàng cuốn ra, mạnh mẽ nghiền nát luồng sức mạnh thời gian đó. "Tất cả đứng sau lưng ta." Mọi người vội vàng nấp sau lưng Sở Kiêu mới tránh được việc tiếp tục già đi.

Đi xuyên qua từng lớp loạn lưu thời gian, một tòa cung điện cổ xưa xuất hiện trước mắt mọi người.

Cung điện toàn thân màu vàng sẫm, cửa lớn đóng chặt, trên đó khắc vô số phù văn huyền ảo. "Mở!" Sở Kiêu tung ra một chưởng, sức mạnh kinh hoàng đánh vào cửa lớn.

Ầm ầm!

Cửa lớn không hề lay chuyển, ngược lại còn kích phát ra từng luồng ánh sáng vàng. "Thú vị thật." Trong mắt Sở Kiêu loé lên một tia hứng thú: "Xem ra phải dùng chút thủ đoạn đặc biệt." Hắn lật tay, lấy ra một miếng lệnh bài đen như mực.

Đây là tín vật hắn nhận được từ chấp niệm của vị Đại Đế kia.

Khi lệnh bài đến gần cửa lớn, những phù văn đó lập tức trở nên ôn hòa.

Rắc!

Cánh cửa nặng nề từ từ mở ra, để lộ một hành lang sâu hun hút. "Cẩn thận một chút." Mọi người bước vào trong.

Hai bên hành lang thắp những ngọn thần hỏa không bao giờ tắt, soi sáng cả nơi đây.

Nhưng vừa đi được không bao xa, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng hét chói tai. "Có thứ gì đó!" Mọi người lập tức vào trạng thái chiến đấu.

Chỉ thấy từng bóng đen từ khắp nơi ùa đến. "...Là oán niệm của cường giả viễn cổ?" Đồng tử của Sở Cửu Chiến co lại.

Những bóng đen đó trông hung tợn đáng sợ, toả ra tử khí nồng nặc.

Lúc còn sống hẳn đều là những cường giả lừng lẫy, sau khi chết không cam lòng tan biến nên mới hoá thành oán niệm. "Tìm chết!" Sở Sơn Hùng giận dữ quát một tiếng, vung rìu chém ra.

Ánh rìu như cầu vồng, chém một bóng đen thành hai nửa.

Nhưng bóng đen đó lập tức liền lại, trở nên cuồng bạo hơn. "Thủ đoạn thông thường vô hiệu với chúng." Sở Kiêu nhắc nhở.

Nói rồi, trong tay hắn ngưng tụ ra một khối ánh sáng bảy màu. "Huyền Thiên Thần Quang, phá!" Nơi Sở Kiêu đi qua, những oán niệm đó đều tan biến. "Thần thông?" Mọi người chấn kinh.

“Chỉ là một thức thần thông của Thái Thượng Huyền Thiên Quyết mà thôi.” Sở Kiêu thản nhiên nói: “Đi thôi, tiếp tục tiến lên.” Vượt qua trùng trùng trở ngại, mọi người cuối cùng cũng đến được nơi sâu nhất của cung điện.

Không gian nơi đây bỗng nhiên rộng mở, chính giữa lơ lửng một chiếc đồng hồ cát khổng lồ.

Giữa chiếc đồng hồ cát, một viên châu màu vàng kim đang tỏa ra ánh sáng mê người.

“Thời Gian Thần Châu!” Trong mắt mọi người đều lóe lên vẻ nóng rực.

Đây chính là chí bảo trong truyền thuyết!

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên: “Kẻ nào, dám dòm ngó bảo vật của Bản tọa?” Hư không dao động, một thân ảnh cao lớn từ từ hiện ra.

Người này toàn thân trông như bán trong suốt, nhưng lại cho người ta một cảm giác cực kỳ chân thực.

“Thời Gian Đại Đế!” Ánh mắt Sở Kiêu ngưng lại.

Đây là một trong những tồn tại thần bí nhất thời viễn cổ.

Chương 239

Tương truyền ngài nắm giữ pháp tắc thời gian, trong một niệm liền có thể khiến vạn vật xoay chuyển.

Dù chỉ là một đạo tàn niệm, cũng tuyệt đối không phải kẻ dễ đối phó.

"Hậu bối tiểu tử, còn không mau mau rời đi!" Thời Gian Đại Đế lạnh lùng nói.

"Muốn ta rời đi cũng được." Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên: "Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã!" Ầm!

Một luồng sức mạnh kinh khủng bùng nổ, toàn bộ cung điện đều rung chuyển.

Sở Kiêu bước một bước ra, quyền phong như điện, đánh thẳng về phía tàn niệm của Đại đế.

Thời Gian Đại Đế hừ lạnh một tiếng, tiện tay vung lên.

Không gian bị tác động lập tức mục nát, hóa thành tro bụi.

"Mèo cào!" Sở Kiêu khinh thường cười, luồng sức mạnh kia như một thanh thiên đao, chém thẳng vào dòng sông thời gian.

"Sao... có thể?" Thời Gian Đại Đế không thể tin nổi.

Đường đường là người nắm giữ pháp tắc thời gian, vậy mà lại bị người khác phá giải thần thông dễ dàng như vậy?

"Ngươi rốt cuộc là ai?" "Ta là ai không quan trọng." Sở Kiêu thản nhiên nói: "Quan trọng là, hôm nay ngươi phải giao Thời Gian Thần Châu ra!" "Cuồng vọng!" Thời Gian Đại Đế giận dữ, hai tay kết ấn.

"Thời gian đảo ngược!" Trong khoảnh khắc, toàn bộ không gian

kịch liệt vặn vẹo.

Vô số mảnh vỡ thời gian lấp lóe trong hư không, phảng phất như muốn xóa sổ Sở Kiêu trong dòng sông thời gian.

Thế nhưng Sở Kiêu lại thần sắc không đổi, tay bắt pháp quyết.

"Thái Thượng Huyền Thiên, phá!" Một đạo thần quang rực rỡ bùng nổ, trong nháy mắt đánh nát những mảnh vỡ thời gian kia.

"Không thể nào!" Thời Gian Đại Đế kinh hãi: "Ngươi sao có thể phá giải thần thông của ta?" "Không có gì là không thể." Sở Kiêu cười lạnh: "Trước sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều là hư ảo!" Vừa dứt lời, hắn đã xuất hiện trước mặt Thời Gian Đại Đế.

Pằng!

Một chưởng đánh ra, tàn niệm của Thời Gian Đại Đế lập tức bị đánh cho tứ phân ngũ liệt.

"Ta... ta không cam tâm!" "Đinh!

Đánh giết tàn niệm Thời Gian Đại Đế, nhận được 10 triệu điểm khí vận!" Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu mỉm cười hài lòng.

Hắn vung tay, hút viên Thời Gian Thần Châu vào trong tay.

"Bảo vật không tệ." Sở Kiêu cẩn thận cảm nhận, phát hiện bên trong viên thần châu này ẩn chứa bản nguyên thời gian cực kỳ tinh thuần.

Nếu luyện hóa, tu vi chắc chắn có thể tiến thêm một bước.

Sau khi dẫn mọi người rời khỏi di tích, Sở Kiêu lập tức bắt đầu bế quan.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã qua một tháng.

Một ngày nọ, Sở Kiêu mở mắt, trong con ngươi lóe lên một tia sáng rực.

"Cuối cùng cũng đột phá rồi!" Sau một tháng bế quan, tu vi của hắn lại một lần nữa đột phá, đạt đến một cảnh giới mới.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ tu vi đột phá, điểm khí vận +5 triệu!" Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một trận xôn xao.

"Không hay rồi Tộc trưởng!

Bắc cảnh có biến!" Sở Cửu Chiến vội vã chạy tới: "Bắc cảnh đột nhiên xuất hiện một thế lực thần bí, đang tàn sát đệ tử Thái Thượng Tiên Tông của chúng ta!" "Ồ?" Sở Kiêu nhướng mày: "Lai lịch thế nào?" "Nghe nói là một thế lực tên Phệ Thiên Ma Tông." Sở Cửu Chiến trầm giọng nói: "Người của chúng đều tu luyện công pháp quỷ dị, thực lực rất mạnh." "Phệ Thiên Ma Tông..." Sở Kiêu như có điều suy nghĩ.

Hắn nhớ trong nguyên tác quả thực có đề cập đến thế lực này.

Đó là một ma đạo tông môn cực kỳ thần bí, tương truyền thừa hưởng từ ma thần viễn cổ.

"Thú vị đấy." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia chiến ý: "Vừa hay thử thực lực sau khi đột phá." "Tộc trưởng, ta đi cùng ngài!" "Không cần." Sở Kiêu xua tay: "Ngươi đi triệu tập tộc nhân, chuẩn bị tiếp quản địa bàn của Phệ Thiên Ma Tông đi." Dứt lời, thân hình hắn lóe lên, biến mất tại chỗ.

Bắc cảnh.

Vô tận ma khí bao trùm đất trời, biến nơi đây thành một mảnh luyện ngục.

Đệ tử Phệ Thiên Ma Tông đang ngang nhiên làm càn, đi đến đâu là sinh linh đồ thán đến đó.

“Ha ha!

Thái Thượng Tiên Tông?

Chẳng qua chỉ là một lũ gà đất chó sành mà thôi!” “Đúng vậy!

Cũng không xem thử lai lịch của Phệ Thiên Ma Tông chúng ta, vậy mà dám đối đầu!” Đúng lúc này, một giọng nói lãnh đạm đột nhiên vang lên: “Vậy sao?

Bản tọa lại muốn xem xem, các ngươi có bản lĩnh gì!” Hư không dao động, thân ảnh Sở Kiêu từ từ hiện ra.

Mấy tên đệ tử ma tông giận dữ hét lên, đồng loạt ra tay.

Ma khí khủng bố cuộn trào, phảng phất như muốn nuốt chửng Sở Kiêu.

Thế nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười, tiện tay vung lên.

Thần quang rực rỡ bùng nổ, đám ma khí kia lập tức bị đánh tan.

Mấy tên đệ tử ma tông kia càng phun máu tươi, bay ngược ra ngoài.

“Sao... có thể?” Mọi người khó tin nhìn Sở Kiêu.

Dù gì cũng là đệ tử tinh anh của Phệ Thiên Ma Tông, vậy mà lại bị người ta một chiêu đánh bại?

“Một lũ sâu kiến.” Sở Kiêu cười lạnh: “Cũng xứng làm càn trước mặt Bản tọa?” “To gan!” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Chỉ thấy hư không nứt ra, một lão già mặc hắc bào bước ra.

Toàn thân lão ta ma khí lượn lờ, vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện.

“Phệ Thiên Ma Tông, Đại trưởng lão!” Có người kinh hô.

Đây chính là nhân vật số hai của Phệ Thiên Ma Tông, một thân tu vi sâu không lường được.

“Hậu bối tiểu tử, dám làm càn trước mặt Phệ Thiên Ma Tông của ta sao?” Đại trưởng lão lạnh lùng nói.

Sở Kiêu cười: “Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng nói chuyện với Bản tọa như vậy sao?” Đại trưởng lão giận dữ, hai tay kết ấn.

“Phệ Thiên Ma Công, diệt!” Ma khí kinh khủng cuộn trào khắp trời đất, hóa thành một chiếc ma trảo khổng lồ chụp về phía Sở Kiêu.

Thế nhưng Sở Kiêu lại thần sắc không đổi, chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên.

Ma trảo lập tức vỡ nát, hóa thành những đốm sáng tiêu tán.

“Sao... có thể?” Đại trưởng lão kinh hãi.

Thần thông mạnh nhất của lão, vậy mà lại bị người khác phá giải dễ dàng như vậy?

Không đợi lão phản ứng, Sở Kiêu đã xuất hiện trước mặt.

“Ngươi...

đừng!” Đại trưởng lão mặt ngoài cứng rắn nhưng trong lòng sợ hãi.

Thế nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười, tiện tay đánh ra một chưởng.

Đại trưởng lão lập tức hóa thành sương máu, hình thần câu diệt.

“Đinh!

Đánh giết Đại trưởng lão Phệ Thiên Ma Tông, nhận được 5 triệu điểm khí vận!” “Kẻ nào dám giết trưởng lão của bản tông?” Một

giọng nói phẫn nộ vang lên.

Chỉ thấy hư không lại nứt ra, một lão già có khí tức càng kinh khủng hơn bước ra.

Người này chính là tông chủ Phệ Thiên Ma Tông!

"Hóa ra là tông chủ Phệ Thiên Ma Tông." Sở Kiêu cười khẩy: "Bản tọa còn tưởng ngươi không dám ra mặt chứ." "Tiểu tử cuồng vọng!" Tông chủ ma tông giận dữ: "Ngươi có biết kết cục của việc đắc tội Bản tọa không?" "Kết cục?" Sở Kiêu khinh thường cười: "Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng bàn về kết cục với Bản tọa sao?" Tông chủ ma tông đại nộ, ma khí trong cơ thể điên cuồng trào dâng.

Từng đạo ma văn đáng sợ hiện lên trên bề mặt cơ thể, khí tức của cả người tăng vọt đến mức kinh khủng.

Chương 240

"Ma hóa?" Sở Kiêu nhướng mày: "Cũng có chút thú vị." "Chết đi!" Tông chủ ma tông đánh ra một chưởng, ma khí khủng bố cuộn trào khắp trời đất.

Luồng sức mạnh đó mạnh đến mức đủ để khai sơn liệt thạch, đánh nát hư không.

Hai luồng sức mạnh va chạm, bùng nổ ra dao động kinh thiên động địa.

Tông chủ ma tông lập tức như bị sét đánh, phun máu tươi bay ngược ra ngoài.

Lão ta khó tin nhìn Sở Kiêu.

Lão đường đường là tông chủ ma tông!

Vậy mà lại bị người ta một chiêu đánh lui?

"Bản tọa đã nói rồi, ngươi chỉ là một con kiến mà thôi." Sở Kiêu lãnh đạm mở miệng, sau đó búng ngón tay.

Phụt!

Tông chủ ma tông lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người như diều đứt dây rơi xuống.

Thân thể của lão ta dưới một ngón tay đã xuất hiện từng vết nứt, chỉ còn lại một tia nguyên thần đang gắng gượng chống đỡ.

"Cho ngươi một cơ hội cuối cùng." Sở Kiêu nhìn xuống tông chủ ma tông: "Thần phục, hoặc là chết!" Sắc mặt tông chủ ma tông vô cùng khó coi.

Đường đường là tông chủ ma tông, vậy mà phải thần phục người

khác?

Thế nhưng không đợi lão ta lên tiếng, Sở Kiêu đã điểm ra ngón thứ ba.

Sức mạnh kinh khủng lại bùng nổ, tông chủ ma tông chỉ cảm thấy linh hồn cũng đang run rẩy.

Lần này, lão ta cảm nhận rõ ràng uy hiếp của cái chết.

"Ta... ta nguyện thần phục!" Tông chủ ma tông nghiến răng nói.

So với cái chết, thà thần phục còn hơn.

Huống chi thực lực của đối phương quả thực vượt xa sức tưởng tượng của lão!

"Tốt." Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Nếu đã như vậy, từ hôm nay, Phệ Thiên Ma Tông sẽ sáp nhập vào Thái Thượng Tiên Tông, ngươi làm một hộ pháp dưới trướng Bản tọa." "...Vâng, Tông chủ!" Tông chủ ma tông cung kính nói.

"Đinh!

Thu phục tông chủ Phệ Thiên Ma Tông, nhận được 10 triệu điểm khí vận!" "Đinh!

Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến 【Thu phục Phệ Thiên Ma Tông】, nhận được 20 triệu điểm khí vận!" Chuyến đi Bắc cảnh lần này, thu hoạch không nhỏ.

Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một trận dao động.

"Kẻ nào dám làm càn ở Bắc cảnh?" Chỉ thấy một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, tỏa ra uy áp khiến người ta tim đập nhanh.

Người này chính là bá chủ Bắc cảnh!

"Hóa ra là bá chủ Bắc cảnh." Sở Kiêu cười khẩy: "Bản tọa còn

tưởng ngươi không dám ra mặt chứ." "Cuồng vọng!" Bá chủ Bắc cảnh giận dữ quát: "Ngươi có biết kết cục của việc đắc tội Bản tọa không?" Bá chủ Bắc cảnh giận dữ, hai tay kết ấn.

Sức mạnh kinh khủng cuộn trào khắp trời đất, toàn bộ Bắc cảnh đều rung chuyển.

Tất cả công kích đều vỡ nát, hóa thành những đốm sáng tiêu tán giữa trời đất.

Bá chủ Bắc cảnh khó tin nhìn cảnh này.

Lão là bá chủ Bắc cảnh!

Một thân thực lực thông thiên triệt địa, ngay cả những đại năng kia cũng phải lui ba phần.

Nhưng bây giờ, thần thông mạnh nhất của lão, vậy mà lại bị đối phương tiện tay phá đi?

Trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ khinh thường, sau đó búng ngón tay.

Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, bá chủ Bắc cảnh lập tức như bị sét đánh, phun máu tươi bay ngược ra ngoài.

"...Đây rốt cuộc là sức mạnh gì?" Bá chủ Bắc cảnh kinh hãi vạn phần.

Đường đường là bá chủ Bắc cảnh, vậy mà lại bị một ngón tay đánh bại?

Thực lực bực này đã vượt ngoài nhận thức của lão!

Sở Kiêu lãnh đạm nói: "Thần phục, hoặc là chết!" Sắc mặt bá chủ Bắc cảnh vô cùng khó coi.

Đường đường là bá chủ Bắc cảnh, vậy mà phải thần phục người khác?

Thế nhưng không đợi lão ta lên tiếng, Sở Kiêu đã điểm ra ngón thứ hai.

Sức mạnh kinh khủng lại bùng nổ, bá chủ Bắc cảnh chỉ cảm thấy linh hồn cũng đang run rẩy.

"Ta... ta nguyện thần phục!" Bá chủ Bắc cảnh nghiến răng nói.

"Đinh!

Thu phục bá chủ Bắc cảnh, nhận được 5 triệu điểm khí vận!" "Sư tôn!" Chỉ thấy Thạch Hạo phá không mà đến, sắc mặt có chút lo lắng.

"Sao vậy?" Sở Kiêu hỏi.

"Sư tôn, Tiên Cổ chiến trường bên kia xảy ra chuyện rồi!" Thạch Hạo vội vàng nói: "Có người mở mộ của một vị viễn cổ đại đế, gây ra dị biến kinh khủng!" "Ồ?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng: "Đi, theo vi sư đi xem!" Nói rồi, hắn vung tay áo, dẫn theo Thạch Hạo phá không rời đi.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến Tiên Cổ chiến trường.

Nhìn từ xa, chỉ thấy một tòa lăng mộ khổng lồ đang rung chuyển dữ dội.

Vô tận tử khí từ trong lăng mộ tuôn ra, nhuộm cả đất trời thành màu xám tro.

"Có người mở lăng mộ?" Sở Kiêu nhíu mày.

"Vâng." Thạch Hạo gật đầu: "Tình hình cụ thể không rõ lắm, nhưng nghe nói là do một thế lực tên Cửu U Ma Giáo làm." "Cửu U Ma Giáo..." Sở Kiêu như có điều suy nghĩ.

Đây cũng là một thế lực thần bí, tương truyền nắm giữ một số bí thuật đặc thù, có thể điều khiển tử linh.

Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng thét chói

tai.

Chỉ thấy vô số bóng đen từ trong lăng mộ bay ra.

Những bóng đen này nhe nanh múa vuốt, tỏa ra tử khí nồng nặc.

Chính là những tử linh bị người ta đánh thức từ trong lăng mộ!

Thạch Hạo giận dữ hét lên, đánh ra một chưởng.

Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, đám tử linh kia lập tức bị đánh thành phấn vụn.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, đám tử linh kia lại ngưng tụ lại, trở nên càng thêm cuồng bạo.

Nơi hắn đi qua, những tử linh kia đều tan tác, hóa thành những đốm sáng biến mất.

"Thần thông thật mạnh!" Thạch Hạo kinh ngạc tán thưởng.

Sở Kiêu lại nhíu mày: "Không ổn.

Khí tức của những tử linh này..." Lời còn chưa dứt, một giọng nói âm lãnh đột nhiên vang lên: "Kẻ nào dám phá hỏng chuyện tốt của Bản tọa?" Chỉ thấy một thân ảnh mặc hắc bào từ trong lăng mộ bước ra, tỏa ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh.

Người này không ai khác, chính là giáo chủ Cửu U Ma Giáo!

"Hóa ra là Cửu U Ma Giáo." Sở Kiêu cười khẩy: "Bản tọa còn tưởng là thế lực nào, hóa ra cũng chỉ có vậy." Giáo chủ Cửu U Ma Giáo giận dữ quát: "Ngươi có biết kết cục của việc đắc tội Bản tọa không?" Giáo chủ Cửu U Ma Giáo giận dữ, hai tay kết ấn.

Tử khí kinh khủng cuộn trào khắp trời đất, hóa thành vô số sợi xích màu đen quấn về phía Sở Kiêu.

Giáo chủ Cửu U Ma Giáo khó tin nhìn cảnh này.

Lão là giáo chủ Cửu U Ma Giáo!

Đúng lúc này, trong lăng mộ đột nhiên truyền đến một trận dao động.

Một luồng khí tức kinh khủng từ trong đó lan ra, bao trùm cả đất trời.

"Không hay rồi!" Sắc mặt giáo chủ Cửu U Ma Giáo đại biến: "Vị tồn tại kia sắp tỉnh lại!" Lăng mộ rung chuyển, một thân ảnh hư ảo từ từ bước ra.

Đó là một người đàn ông mặc chiến giáp màu đen, toàn thân tỏa ra tử khí khiến người ta tim đập nhanh.

Người này chính là một vị viễn cổ đại đế!

"Dám quấy rầy giấc ngủ của Bản đế..." Đại đế lạnh lùng mở miệng, sau đó búng ngón tay.

Chương 241

Giáo chủ Cửu U Ma Giáo lập tức hóa thành sương máu, hình thần câu diệt.

"Đinh!

Đánh giết giáo chủ Cửu U Ma Giáo, nhận được 10 triệu điểm khí vận!" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng, nhìn về phía hư ảnh kia: "Xem ra sắp có một trận ác chiến rồi." Thạch Hạo cũng thần sắc ngưng trọng.

Đó là viễn cổ đại đế!

Dù chỉ là một đạo tàn niệm, cũng không phải kẻ dễ đối phó.

"Hậu bối tiểu tử, còn không mau lui đi?" Đại đế lạnh lùng nói.

"Thú vị đấy." Sở Kiêu cười khẩy: "Bản tọa lại muốn xem xem, viễn cổ đại đế rốt cuộc có thủ đoạn gì!" Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, cả đất trời đều rung chuyển.

Đại đế giận dữ hét lên, tiện tay vung lên.

Vô tận tử khí cuộn trào, hóa thành từng lưỡi đao sắc bén chém về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu khinh thường cười.

Luồng sức mạnh kia như một thanh thiên đao, chém thẳng vào đám tử khí.

"Sao... có thể?" Đại đế không thể tin nổi.

Đường đường là viễn cổ đại đế, vậy mà lại bị người khác phá giải thần thông dễ dàng như vậy?

"Ta là ai không quan trọng." Sở Kiêu thản nhiên nói: "Quan trọng

là, đạo tàn niệm của ngươi, nên tiêu tán rồi!" Đại đế giận dữ, hai tay kết ấn.

"Tử Vong Thần Quang!" Trong khoảnh khắc, toàn bộ không gian kịch liệt vặn vẹo.

Vô số tử khí ngưng tụ trong hư không, hóa thành một cột sáng kinh khủng bắn về phía Sở Kiêu.

Một đạo thần quang rực rỡ bùng nổ, trong nháy mắt đánh nát cột Tử Vong Thần Quang kia.

"Không thể nào!" Đại đế kinh hãi: "Ngươi sao có thể phá giải thần thông của ta?" Vừa dứt lời, hắn đã xuất hiện trước mặt Đại đế.

Một chưởng đánh ra, tàn niệm của Đại đế lập tức bị đánh cho tứ phân ngũ liệt.

Tàn niệm của Đại đế phát ra tiếng gầm giận dữ không cam tâm, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành những đốm sáng tiêu tán.

"Đinh!

Đánh giết tàn niệm viễn cổ đại đế, nhận được 20 triệu điểm khí vận!" Sở Kiêu nhìn về phía Thạch Hạo: "Tiếp theo có chuyện quan trọng hơn cần làm." "Sư tôn, chuyện gì mà quan trọng như vậy?" Thạch Hạo tò mò hỏi.

Sở Kiêu không trả lời trực tiếp, mà lấy ra gia tộc yêu bài, dùng thần thức truyền âm cho các tộc nhân ở khắp nơi: "Chư vị, mau đến tổng bộ Thái Thượng Tiên Tông, có việc quan trọng cần thương nghị." Chẳng mấy chốc, các tộc nhân cốt cán của Sở gia đều đến.

"Tộc trưởng." Sở Cửu Chiến tiến lên hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Thế giới Hoàn Mỹ, dường như sắp có biến hóa rồi." Ánh mắt Sở Kiêu sâu thẳm.

Từ sau khi đánh giết các cường giả khắp nơi, nắm giữ thế giới Hoàn Mỹ, khí vận của cả thế giới đều đang phát sinh biến hóa vi diệu.

Đặc biệt là sau khi đánh giết tàn niệm của vị viễn cổ đại đế kia, bản nguyên chi lực của thế giới trở nên càng thêm sôi nổi.

"Đinh!

Thế giới Hoàn Mỹ đang lột xác, khí vận chi lực sắp đột phá, có muốn hỗ trợ đột phá thành tiểu thiên thế giới không?

Cần tiêu hao 100 triệu điểm khí vận." Nghe hệ thống thông báo, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Tiểu thiên thế giới!

Đó là tồn tại cao hơn đại thế giới một bậc.

Nếu có thể đột phá thành công, toàn bộ cục diện của thế giới Hoàn Mỹ sẽ xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

"Tiêu hao 100 triệu điểm khí vận, hỗ trợ đột phá!" Sở Kiêu không chút do dự nói.

"Đinh!

Đang hỗ trợ thế giới đột phá..." "Đinh!

Phát hiện một di tích thần bí, bên trong chứa đựng lượng lớn bản nguyên chi lực, nếu có thể thu được sẽ đẩy nhanh tốc độ đột phá của thế giới." Di tích thần bí?

Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng: "Chư vị, theo ta đến một di tích!" Mọi người không dám chậm trễ, lần lượt đi theo Sở Kiêu phá không rời đi.

Bay thẳng về phía bắc, xuyên qua tầng tầng hư không, mọi người cuối cùng cũng đến một nơi kỳ lạ.

Hư không nơi đây vặn vẹo, tỏa ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh.

Thấp thoáng có thể thấy một tòa cung điện khổng lồ lúc ẩn lúc hiện.

“Khí tức thật mạnh!” Sở Sơn Hùng kinh ngạc thốt lên.

Ngay cả những cường giả như Sở Cửu Chiến cũng cảm thấy một tia áp lực.

“Nơi này... chẳng lẽ là di tích Tiên Vực trong truyền thuyết?” Sở Thanh Bình đột nhiên mở miệng.

“Di tích Tiên Vực?” Thạch Hạo hỏi.

“Không sai.” Sở Thanh Bình gật đầu: “Truyền thuyết thời viễn cổ, mảnh đất này từng dung dưỡng ra Tiên Vực thực sự.

Sau đó không biết vì lý do gì, Tiên Vực vỡ nát, chỉ để lại một vài di tích.” “Có chút thú vị.” Trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ hứng thú: “Đi, vào xem thử!” Mọi người vừa đến gần cung điện, đột nhiên trời đất biến sắc.

Ầm ầm ầm!

Một luồng uy áp kinh khủng từ trên trời giáng xuống, gần như muốn đè bẹp mọi người.

“Chỉ là phàm nhân, cũng dám dòm ngó di tích Tiên Vực?” Một giọng nói đầy uy nghiêm vang lên.

Chỉ thấy hư không dao động, một thân ảnh từ từ hiện ra.

Người này mặc bạch bào, đầu đội ngọc quan, toàn thân tỏa ra một khí chất siêu nhiên.

“Người bảo vệ Tiên Vực?” Sở Kiêu nhướng mày.

“Không sai.” Nam tử bạch bào thản nhiên nói: “Ta là người bảo vệ Tiên Vực, các ngươi còn không mau lui đi?” Sở Kiêu khinh thường cười: “Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng cản đường Bản tọa?” “Cuồng vọng!” Nam tử bạch bào giận dữ hét lên, giơ tay vung lên.

Ầm!

Tiên lực kinh khủng cuộn trào, hóa thành vô số đạo tiên quang bắn về phía Sở Kiêu.

Thế nhưng Sở Kiêu lại thần sắc không đổi, chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên.

Pằng!

Tất cả công kích đều vỡ nát, hóa thành những đốm sáng tiêu tán giữa trời đất.

“Sao... có thể?” Nam tử bạch bào khó tin nhìn cảnh này.

Lão là người bảo vệ Tiên Vực!

Một thân thực lực thông thiên triệt địa, ngay cả những đại đế kia cũng phải lui ba phần.

Nhưng bây giờ, thần thông mạnh nhất của lão, vậy mà lại bị đối phương tiện tay phá đi?

“Ngươi rốt cuộc là ai?” “Ta là ai không quan trọng.” Sở Kiêu thản nhiên nói: “Quan trọng là, bản nguyên chi lực trong di tích, Bản tọa lấy chắc rồi!” “Tìm chết!” Nam tử bạch bào giận dữ, hai tay kết ấn.

“Tiên Vực Thần Quang, diệt!” Trong khoảnh khắc, toàn bộ không gian kịch liệt vặn vẹo.

Vô số tiên quang ngưng tụ trong hư không, hóa thành một cột sáng kinh khủng bắn về phía Sở Kiêu.

Thế nhưng Sở Kiêu lại thần sắc không đổi, tay bắt pháp quyết.

“Thái Thượng Huyền Thiên, phá!” Một đạo thần quang rực rỡ bùng nổ, trong nháy mắt đánh nát cột tiên quang kia.

“Không thể nào!” Nam tử bạch bào kinh hãi: “Ngươi sao có thể phá giải thần thông của ta?” “Không có gì là không thể.” Sở Kiêu cười lạnh: “Trước sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều là hư ảo!” Vừa dứt lời, hắn đã xuất hiện trước mặt nam tử bạch bào.

Một chưởng đánh ra, nam tử bạch bào lập tức bị đánh cho tứ phân ngũ liệt.

“Ta... ta không cam tâm!” Nam tử bạch bào phát ra tiếng gầm giận dữ không cam tâm, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành những đốm sáng tiêu tán.

“Đinh!

Đánh giết người bảo vệ Tiên Vực, nhận được 10 triệu điểm khí vận!” Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống trong đầu, Sở Kiêu mỉm cười hài lòng.

Sau đó, hắn vung tay, một luồng sức mạnh bàng bạc bùng nổ, trực tiếp đánh văng cánh cửa lớn của cung điện.

Chương 242

"Đi!" Mọi người bước vào trong.

Bên trong cung điện cực kỳ rộng lớn, khắp nơi đều tràn ngập tiên khí nồng nặc.

Đặc biệt là ở vị trí trung tâm, trên một tế đàn khổng lồ đang lơ lửng một khối ánh sáng bảy màu.

Trong khối ánh sáng đó ẩn chứa bản nguyên chi lực tinh thuần!

"Thú vị đấy." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Hắn vừa chuẩn bị tiến lên, đột nhiên dị biến nảy sinh.

Toàn bộ cung điện rung chuyển dữ dội, một luồng khí tức kinh khủng từ trên tế đàn bùng nổ.

"Kẻ nào dám tự tiện xông vào Tiên Vực?" Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Chỉ thấy khối ánh sáng bảy màu kia đột nhiên nổ tung, hóa thành một bóng người.

Người này khí tức sâu không lường được, cho người ta một cảm giác cao cao tại thượng.

Đây chính là một vị tiên nhân thực sự!

"...Tiên nhân?" Sở Sơn Hùng trợn to mắt.

Ngay cả những cường giả như Sở Cửu Chiến cũng cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Đó là tiên nhân thực sự!

Là tồn tại mà những phàm phu tục tử như họ không bao giờ có thể

sánh bằng.

"Hóa ra là một vị tiên nhân." Sở Kiêu cười khẩy: "Bản tọa còn tưởng trong di tích không có cường giả nào chứ." "Cuồng vọng!" Vị tiên nhân giận dữ quát: "Chỉ là một tên phàm nhân quèn mà cũng dám làm càn trước mặt bản tiên sao?" Dứt lời, y tiện tay vung lên.

Tiên lực kinh khủng cuộn trào khắp trời đất, hóa thành vô số đạo tiên quang bắn về phía Sở Kiêu.

Luồng sức mạnh đó mạnh đến mức ngay cả hư không cũng bị xé rách.

"Sao... có thể?" Vị tiên nhân không thể tin nổi.

Y là tiên nhân thực sự!

Vậy mà lại bị một phàm nhân phá giải thần thông?

Vị tiên nhân giận dữ, toàn thân bùng nổ khí tức kinh khủng.

"Tiên Vực Thiên Phạt!" Trong khoảnh khắc, vô số đạo tiên quang ngưng tụ trong hư không, hóa thành một thanh tiên kiếm khổng lồ.

Thanh tiên kiếm đó tỏa ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh, vừa nhìn đã biết uy lực vô cùng.

Thế nhưng Sở Kiêu lại khinh thường cười, tiện tay vung lên.

Thanh tiên kiếm kia lập tức vỡ nát, hóa thành những đốm sáng tiêu tán.

"Không thể nào!" Vị tiên nhân kinh hãi: "Ngươi sao có thể... sao có thể mạnh như vậy?" Vừa dứt lời, hắn đã xuất hiện trước mặt vị tiên nhân.

Một chưởng đánh ra, vị tiên nhân lập tức bị đánh cho tứ phân ngũ liệt.

Vị tiên nhân phát ra tiếng gầm giận dữ không cam tâm, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành những đốm sáng tiêu tán.

"Đinh!

Đánh giết tiên nhân, nhận được 20 triệu điểm khí vận!" Sau đó, hắn vung tay, trực tiếp hút khối bản nguyên chi lực vào trong tay.

"Thứ không tệ." Sở Kiêu cảm nhận, phát hiện bên trong khối bản nguyên chi lực này ẩn chứa bản nguyên Tiên Vực tinh thuần.

Nếu luyện hóa, không chỉ có thể khiến tu vi của hắn tiến thêm một bước, mà còn có thể đẩy nhanh tốc độ đột phá của thế giới Hoàn Mỹ thành tiểu thiên thế giới.

"Đi thôi." Sau khi dẫn mọi người rời khỏi di tích, Sở Kiêu lập tức bắt đầu bế quan.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã qua một tháng.

Một ngày nọ, Sở Kiêu mở mắt, trong con ngươi lóe lên một tia sáng rực.

"Cuối cùng cũng đột phá rồi!" Sau một tháng bế quan, tu vi của hắn lại một lần nữa đột phá, đạt đến một cảnh giới mới.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ tu vi đột phá, điểm khí vận +10 triệu!" Đúng lúc này, một luồng dao động kinh khủng đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Toàn bộ thế giới Hoàn Mỹ đều rung chuyển dữ dội.

Linh khí giữa trời đất trở nên nồng nặc hơn, một luồng sức mạnh cổ xưa kỳ lạ lưu chuyển trong hư không.

"Sắp đột phá rồi sao?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ mong đợi.

Quả nhiên, theo luồng dao động đó ngày càng mạnh, khí tức của toàn bộ thế giới Hoàn Mỹ đều xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Pháp tắc trời đất ban đầu trở nên hoàn thiện hơn, tường chắn thế giới cũng trở nên kiên cố hơn.

Quan trọng nhất là, giữa trời đất xuất hiện thêm rất nhiều sức mạnh kỳ lạ.

Đây đều là những đặc trưng chỉ có ở tiểu thiên thế giới!

"Đinh!

Thế giới Hoàn Mỹ đột phá thành công, thăng cấp thành tiểu thiên thế giới!

Nhận được 30 triệu điểm khí vận thưởng!" Thu hoạch lần này có thể nói là cực kỳ phong phú.

Không chỉ tu vi lại đột phá, mà ngay cả thế giới Hoàn Mỹ cũng thành công thăng cấp thành tiểu thiên thế giới.

"Tiếp theo, đã đến lúc đi xem các thế giới khác rồi." "Tộc trưởng chuẩn bị đi thế giới nào?" Sở Cửu Chiến hỏi.

Sở Kiêu suy nghĩ một lát: "Thần Mộ thế giới!" Thần Mộ thế giới.

Một thế giới đầy rẫy luân hồi và bí ẩn.

Ở đó có di tích của thái cổ thần linh, có truyền thuyết bất hủ, càng có vô tận cơ duyên.

"Tộc trưởng cẩn thận." Sở Cửu Chiến và những người khác cung kính hành lễ.

Dứt lời, hắn lấy ra gia tộc yêu bài, triệu hồi ra Cánh Cửa Chư Thiên.

Ánh sáng vàng lóe lên, một cánh cửa khổng lồ hiện ra từ hư

không.

“Đợi ta trở về, Thái Thượng Tiên Tông chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới!” Sở Kiêu nhảy vào trong cửa.

Trước mắt ánh sáng vàng lấp lóe, không gian không ngừng vặn vẹo.

Khi Sở Kiêu mở mắt ra, hắn đã ở trên một mảnh đất hoang vu.

“Nơi này...

Táng Thần Cốc?” Sở Kiêu nhìn quanh bốn phía, nơi đây không một ngọn cỏ, tử khí nặng nề.

Nhưng dưới lớp tử khí đó, lại ẩn chứa một luồng khí tức khiến người ta tim đập nhanh.

“Theo dòng thời gian, bây giờ hẳn là lúc Thần Nam chưa thức tỉnh.” Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng: “Đến đúng lúc lắm.” Đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng đánh nhau.

Chỉ thấy mấy bóng người đang kịch liệt giao chiến trong hư không, bùng nổ ra dao động kinh thiên động địa.

“Ha ha ha... không ngờ nơi này thật sự có di tích thái cổ thần linh!” Một tiếng cười ngông cuồng vang lên.

Người nói mặc một chiếc trường bào màu máu, toàn thân tỏa ra khí tức khiến người ta không rét mà run.

“Huyết Ma, đừng hòng độc chiếm cơ duyên!” Một người khác giận dữ quát.

Sở Kiêu nhìn cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Thú vị đấy.

Bọn người này chắc đang tranh đoạt di tích thần linh.” Hắn có thể cảm nhận được, thực lực của những người này đều không yếu, nhưng đối với hắn lại chẳng là gì.

“Đinh, nhiệm vụ được ban bố: Thu thập điểm khí vận tại thế giới Thần Mộ.” “Nhiệm vụ phụ tuyến một: Thu được di hài thần linh.

Thưởng: 5 triệu điểm khí vận.” “Nhiệm vụ phụ tuyến hai: Đoạt lấy thái cổ truyền thừa.

Thưởng: 10 triệu điểm khí vận.” “Nhiệm vụ phụ tuyến ba: Trở thành chủ nhân Táng Thần Cốc.

Thưởng: 30 triệu điểm khí vận.” Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống vang lên trong đầu, trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Chương 243

"Có chút thú vị.

Khí vận của thế giới Thần Mộ không ít đâu." Nói rồi, thân hình hắn lóe lên, lướt về phía trung tâm trận chiến.

Đã đến đây rồi, vậy thì trước tiên thu chút lợi tức đã.

"Mấy người, đánh đủ chưa?" Giọng Sở Kiêu đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

Mấy người lập tức giật mình, đồng loạt dừng tay.

Khi nhìn thấy Sở Kiêu, trong mắt họ đều lóe lên vẻ kinh ngạc.

Bọn họ vậy mà không cảm nhận được người này đến gần như thế nào!

"Các hạ là ai?" Huyết Ma thần sắc ngưng trọng hỏi.

Với tu vi của hắn, lại không nhìn thấu được sâu cạn của người trước mặt.

"Người qua đường." Sở Kiêu hời hợt nói: "Chỉ là thấy các ngươi đánh nhau náo nhiệt quá, ta cũng có chút ngứa tay." "Cuồng vọng!" Một nam tử mặc thanh sam giận dữ hét lên, trường kiếm trong tay lập tức đâm ra.

Vô số kiếm khí tung hoành, ngay cả hư không cũng bị xé rách.

Sở Kiêu lại khẽ cười, giơ một ngón tay điểm ra.

Bành!

Kiếm khí đầy trời lập tức vỡ nát, hóa thành những đốm sáng tiêu tán.

“Quá... quá mạnh!” Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh này.

Đó là một đòn toàn lực của một đại năng, vậy mà lại bị đối phương một ngón tay điểm phá?

“Bây giờ, có thể nói chuyện đàng hoàng được chưa?” Sở Kiêu cười như không cười nhìn mọi người.

Huyết Ma và những người khác nhìn nhau, đều thấy được vẻ ngưng trọng trong mắt đối phương.

“Các hạ muốn thế nào?” Huyết Ma cố gắng trấn tĩnh hỏi.

“Đơn giản thôi.” Sở Kiêu thản nhiên nói: “Giao ra di hài thần linh mà các ngươi tìm thấy, Bản tọa có thể tha cho các ngươi không chết.” “Cái gì?!” Sắc mặt mọi người đại biến.

Bọn họ liều sống liều chết mới tìm được di hài thần linh, đối phương vậy mà muốn cướp thẳng?

“Ngươi...” Huyết Ma vừa định nổi giận, lại thấy Sở Kiêu nhẹ nhàng giơ ngón tay lên.

Lập tức, một luồng áp lực khiến người ta nghẹt thở bao trùm lên người hắn.

Chỉ một ngón tay mà thôi, đã khiến hắn không nảy sinh nổi một chút ý nghĩ phản kháng.

Thực lực bực này, quả thực kinh hãi thế tục!

“Cho các ngươi ba hơi thở để suy nghĩ.” Sở Kiêu thản nhiên nói: “Hoặc là giao ra, hoặc là chết.” “Một...” “Dừng tay!” Huyết Ma vội vàng hét lên: “Ta giao... ta giao cho ngài!” Nói rồi, hắn lấy ra một chiếc hộp ngọc, hai tay dâng lên cho Sở Kiêu.

Sở Kiêu nhận lấy hộp ngọc, thần thức quét qua, quả nhiên bên trong là một bộ di hài thần linh.

Mặc dù chỉ là một phần bị vỡ, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó vẫn rất kinh người.

"Không tệ." Sở Kiêu hài lòng gật đầu: "Các ngươi có thể cút rồi." Mọi người như được đại xá, vội vàng quay người bỏ chạy.

Trước khi đi không quên quay đầu lại nhìn Sở Kiêu một cái, trong mắt đầy vẻ kinh sợ.

"Đinh, hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến 【Thu được di hài thần linh】, nhận được 5 triệu điểm khí vận thưởng!" Nghe hệ thống thông báo, khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch lên.

Vừa mới đến thế giới Thần Mộ, đã thu hoạch được không ít điểm khí vận.

"Thế giới Thần Mộ, cũng có chút thú vị đấy." Sở Kiêu có thể cảm nhận được, trong bộ di hài thần linh này ẩn chứa một luồng sức mạnh đặc thù.

Nếu có thể luyện hóa, chắc chắn sẽ rất có lợi cho tu vi của hắn.

"Ầm ầm ầm..." Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng nổ dữ dội.

Ngay sau đó, một cột sáng rực rỡ phóng lên trời.

"Di tích thái cổ mở ra rồi sao?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng, thân hình lập tức biến mất tại chỗ.

Khi hắn lại xuất hiện, đã đến nơi có cột sáng.

Chỉ thấy nơi đây là một ngôi mộ khổng lồ, lúc này cửa mộ đang từ từ mở ra.

"Đến đúng lúc lắm." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ hứng thú.

Ngôi mộ này hắn đã sớm nghe nói, là lăng tẩm của một vị thái cổ thần linh.

Trong đó không chỉ có lượng lớn bảo vật, mà còn có truyền thừa vô thượng.

Nếu có thể lấy được, thu hoạch chắc chắn không nhỏ.

Đúng lúc này, lại có mấy bóng người phá không mà đến.

Chính là Huyết Ma và những người khác vừa bỏ chạy.

Xem ra họ cũng bị dị tượng đột ngột này hấp dẫn.

"Lại là các ngươi?" Sở Kiêu hứng thú nhìn mọi người.

"Tiền... tiền bối..." Huyết Ma và những người khác nhìn thấy Sở Kiêu, lập tức sợ hãi lùi lại mấy bước.

Bài học vừa rồi vẫn còn sờ sờ ra đó, họ không dám đắc tội với vị đại năng này lần nữa.

"Đã đến đây rồi, vậy thì cùng vào xem thử đi." Sở Kiêu thản nhiên nói.

Thay vì để những người này gây chuyện bên ngoài, không bằng mang theo bên mình trông chừng.

Mọi người nghe vậy mừng rỡ.

Có thể đi theo vị tiền bối này vào di tích thái cổ, đối với họ tuyệt đối là một cơ duyên trời cho.

"Đa tạ tiền bối~" Chẳng mấy chốc, cửa mộ đã mở ra hoàn toàn.

Một luồng khí tức cổ xưa tang thương ập đến, khiến người ta tâm thần chấn động.

Sở Kiêu đi vào trước tiên, Huyết Ma và những người khác theo sát phía sau.

Bên trong mộ huyệt cực kỳ rộng lớn, hai bên thông đạo được khảm dạ minh châu, chiếu sáng toàn bộ không gian.

Đi chưa được bao lâu, mọi người đã đến trước một thạch thất khổng lồ.

"Tiền bối, đây là..." Huyết Ma cẩn thận hỏi.

Sở Kiêu không nói gì, chỉ giơ một ngón tay lên.

Ông!

Cửa thạch thất lập tức phát ra một tiếng ông minh, sau đó từ từ mở ra.

Khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong thạch thất, mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy bên trong thạch thất bày đầy các loại bảo vật quý giá, linh khí nồng nặc đến mức gần như không tan ra được.

Ở chính giữa thạch thất, có một bộ hài cốt toàn thân sáng rực ánh vàng.

Đó chính là một bộ di hài hoàn chỉnh của một thái cổ thần linh!

"..." Huyết Ma và những người khác trợn to mắt, trong mắt đầy vẻ tham lam.

Sở Kiêu lại khinh thường cười.

Chỉ là di hài thái cổ thần linh, hắn thật sự không để vào mắt.

Điều hắn quan tâm hơn là, trong tay bộ di hài đó đang cầm một chiếc ngọc giản.

Chiếc ngọc giản đó tỏa ra dao động kỳ lạ, rõ ràng không phải vật tầm thường.

"Tìm thấy rồi." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng, thân hình nhoáng một cái đã xuất hiện trước mặt bộ di hài.

Ngay khi hắn chuẩn bị lấy đi chiếc ngọc giản, dị biến nảy sinh!

Bộ di hài đó đột nhiên mở mắt, hai đạo kim quang bắn ra.

Chương 244

Đồng thời, một luồng khí tức kinh khủng bùng nổ.

"Các ngươi phàm nhân, dám tự tiện xông vào lăng tẩm của ta!" Một giọng nói đầy uy nghiêm vang lên, cả thạch thất đều rung chuyển.

"Thú vị đấy." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ hứng thú: "Hóa ra là một đạo tàn hồn." Phải biết rằng, thái cổ thần linh, đối với hắn bây giờ cũng chỉ là gà đất chó sành.

Huống chi chỉ là một đạo tàn hồn?

Giọng nói đó đầy tức giận: "Chỉ bằng ngươi, cũng dám xem thường thần linh?" Dứt lời, toàn bộ bảo vật trong thạch thất đột nhiên bay lên, hóa thành vô số lưỡi đao sắc bén chém về phía Sở Kiêu.

Đồng thời, bộ di hài đó cũng đứng lên, toàn thân kim quang rực rỡ, tỏa ra uy áp kinh người.

Huyết Ma và những người khác sớm đã bị cảnh này dọa đến mềm nhũn ra đất, ngay cả động cũng không dám động.

Sở Kiêu lại khinh thường cười, tiện tay vung lên.

Tất cả bảo vật bay tới lập tức vỡ nát, hóa thành những đốm sáng tiêu tán.

"Ngươi nói sao?" Sở Kiêu nhìn bộ di hài, thản nhiên hỏi: "Chắc chắn muốn động thủ với Bản tọa?" "..." Đạo tàn hồn đó dường như cũng nhận ra sự phi thường của Sở Kiêu, giọng điệu có chút do dự.

"Bây giờ ngươi có hai lựa chọn." Sở Kiêu giơ ra hai ngón tay: "Hoặc là thần phục, hoặc là hồn bay phách tán." Lời này vừa nói ra, cả thạch thất đều im lặng.

Đạo tàn hồn đó im lặng một lát, sau đó kinh ngạc không chắc chắn hỏi: "Ngài... rốt cuộc là ai?" "Sở Kiêu." Đạo tàn hồn nghe thấy cái tên này, lập tức toàn thân chấn động: "Vị cường giả vượt ngang chư thiên kia?" "Ồ?" Sở Kiêu hứng thú nhìn đối phương: "Xem ra ngươi biết không ít nhỉ." "...Vâng." Tàn hồn vội vàng nói: "Sớm từ thời thái cổ, đã có lời đồn sẽ có một vị cường giả vượt ngang chư thiên xuất hiện.

Không ngờ..." "Nếu đã biết, vậy thì lựa chọn đi." Sở Kiêu thản nhiên nói.

Tàn hồn im lặng một lát, sau đó cúi người hành lễ: "Tiểu thần nguyện ý thần phục!" Đùa sao, ngay cả thái cổ thần linh cũng phải tránh né sự tồn tại của hắn, một chút tàn hồn như nó sao dám không tuân theo?

"Không tệ." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó điểm một ngón tay ra.

Đạo tàn hồn đó lập tức hóa thành một đạo kim quang, chui vào giữa trán Sở Kiêu.

"Đinh, nhận được tàn hồn thái cổ thần linh, có thể chuyển hóa thành 10 triệu điểm khí vận.

Có muốn chuyển hóa không?" "Chuyển hóa!" Theo lời Sở Kiêu dứt, đạo tàn hồn đó lập tức hóa thành vô tận khí vận chui vào cơ thể hắn.

"Đinh, hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến 【Đoạt lấy thái cổ truyền thừa】, nhận được 10 triệu điểm khí vận thưởng!" Một đợt thu hoạch hai mươi triệu điểm khí vận, đúng là một món hời.

"Mấy người." Sở Kiêu nhìn về phía Huyết Ma và những người khác: "Đồ vật ở đây tùy ý lấy.

Nhưng hãy nhớ, từ nay về sau các ngươi là người của Bản tọa.” “Vâng!” Huyết Ma và những người khác liên tục gật đầu.

Có thể trở thành thuộc hạ của cường giả bực này, đối với họ là điều cầu còn không được.

Huống chi còn có thể nhận được nhiều bảo vật như vậy, quả thực là cơ duyên trời cho.

Đúng lúc này, Sở Kiêu đột nhiên nhìn về một hướng nào đó, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Có chút thú vị.” Hắn có thể cảm nhận được, ở hướng đó có một luồng dao động kỳ lạ.

Nơi đó, dường như có một sự tồn tại kinh người.

“Đi thôi.” Sở Kiêu nói, thân hình lóe lên đã biến mất tại chỗ.

Huyết Ma và những người khác vội vàng theo sau.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến trước một cung điện dưới lòng đất khổng lồ.

Trên cửa cung điện, khắc hai chữ cổ.

“Luân Hồi!” Nhìn hai chữ này, trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ khác thường.

Trong hai chữ này, dường như ẩn chứa một loại sức mạnh huyền diệu nào đó.

“Mở!” Sở Kiêu điểm một ngón tay, cửa cung điện ầm ầm mở ra.

Khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong cung điện, ngay cả Sở Kiêu cũng không khỏi ánh mắt khác thường.

Chỉ thấy chính giữa cung điện, lơ lửng một quả cầu ánh sáng khổng lồ.

Bên trong quả cầu ánh sáng, thấp thoáng có thể thấy vô số hình ảnh đang lấp lóe.

Đây chính là một nơi luân hồi!

"Thảo nào..." Sở Kiêu như có điều suy nghĩ.

Thảo nào thế giới này được gọi là Thần Mộ, hóa ra nơi đây ẩn giấu một vật huyền diệu như vậy.

Đúng lúc này, quả cầu ánh sáng đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Từng đạo ánh sáng bắn ra bốn phía, cả cung điện đều chao đảo.

Sở Kiêu có thể cảm nhận được, quả cầu ánh sáng dường như đang truyền đi một loại thông tin nào đó cho hắn.

"Đinh, nhiệm vụ đặc thù được ban bố: Chưởng khống luân hồi.

Thưởng: 50 triệu điểm khí vận!" Nghe hệ thống thông báo, khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch lên.

Cơ duyên của thế giới Thần Mộ, quả thực cái sau kinh người hơn cái trước.

"Thôi được, vậy thì thu!" Sở Kiêu nói, hai tay kết ấn.

Trong sát na, sức mạnh vô cùng vô tận bùng nổ.

Cả cung điện rung chuyển dữ dội, phảng phất như sắp sụp đổ.

Huyết Ma và những người khác sớm đã bị cảnh tượng kinh khủng dọa đến nằm bẹp trên đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng.

Một lúc lâu sau, mọi thứ lắng xuống.

Khi Huyết Ma và những người khác ngẩng đầu lên lại, phát hiện quả cầu ánh sáng kia đã biến mất.

Thay vào đó, giữa trán Sở Kiêu có một ấn ký thần bí.

"Thành công rồi." Sở Kiêu mở mắt, có được Luân Hồi Chi Lực,

thực lực của hắn lại sẽ lên một tầm cao mới.

"Đinh, hoàn thành nhiệm vụ đặc thù 【Chưởng khống luân hồi】, nhận được 50 triệu điểm khí vận thưởng!" "Đinh, nhận được kỹ năng đặc biệt 【Luân Hồi Chi Nhãn】!" Nghe hệ thống thông báo, trong mắt Sở Kiêu ánh sáng liên tục lóe lên.

Chuyến đi thế giới Thần Mộ lần này, thu hoạch quả thực không nhỏ.

Sở Kiêu nhìn về phía Huyết Ma và những người khác: "Từ nay về sau, nơi đây là địa bàn của Bản tọa." "Vâng!" Huyết Ma và những người khác vội vàng đáp lời.

Mặc dù không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ hiểu rằng, mình đã ôm được một chiếc đùi vàng thực sự.

Sở Kiêu đứng trên không trung của Táng Thần Cốc, nhìn xuống mảnh đất đầy tử khí này.

Sau khi chưởng khống luân hồi, hắn có thể cảm nhận được những dao động bí ẩn giữa trời đất.

"Theo dòng thời gian của thế giới Thần Mộ, Thần Nam hẳn là sắp thức tỉnh rồi." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia sáng.

Thần Nam, nhân vật chính của thế giới Thần Mộ, là thần vương chuyển thế đã ngã xuống trong trận đại chiến thần ma thời thái cổ.

Sự thức tỉnh của hắn sẽ gây ra một loạt biến cố lớn.

"Chủ nhân, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Huyết Ma cung kính hỏi.

Từ sau khi thần phục Sở Kiêu, Huyết Ma và những người khác đã trở thành nhóm thuộc hạ đầu tiên của hắn tại thế giới Thần Mộ.

"Trước tiên đến Thiên Linh Học Viện xem thử." Sở Kiêu thản

nhiên nói: "Ở đó, sẽ có một màn kịch hay." Nói rồi, hắn dẫn theo Huyết Ma và những người khác bay về phía Thiên Linh Học Viện.

Thiên Linh Học Viện nằm ở Đông Thổ Thần Châu, là một trong những học phủ danh tiếng nhất trong giới tu luyện.

Lúc này Thiên Linh Học Viện đang vô cùng náo nhiệt, bởi vì hôm nay là ngày nhập học của tân sinh.

"Đinh, nhiệm vụ phụ tuyến được ban bố: Hỗ trợ Thần Nam thức tỉnh.

Thưởng: 10 triệu điểm khí vận." Nghe hệ thống thông báo, trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ hứng thú: "Cơ duyên đến thật nhanh." Đúng lúc này, một trận xôn xao từ cổng học viện truyền đến.

Chỉ thấy một thanh niên mặc thanh sam đang xảy ra xung đột với người khác.

"Thần Nam, chỉ bằng một tên phế vật như ngươi mà cũng xứng vào Thiên Linh Học Viện sao?" Một thanh niên thân hình vạm vỡ cười lạnh nói.

Thanh niên được gọi là Thần Nam lạnh lùng nhìn đối phương: "Phí Nhân, ngươi là cái thá gì?" "Ha ha ha... ta là cái thá gì?

Ta là võ giả cấp bảy!

Còn ngươi, ngay cả võ giả cấp một cũng không phải, mà cũng dám ra vẻ trước mặt ta?" Phí Nhân cười ngông cuồng, sau đó đánh một chưởng về phía Thần Nam.

Ngay khi chưởng lực đó sắp đánh trúng Thần Nam, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Dừng tay." Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một thân ảnh không biết từ lúc nào đã xuất hiện giữa sân.

Chương 245

Chính là Sở Kiêu!

“Ngươi là ai?” Phí Nhân nhíu mày.

Sở Kiêu không thèm nhìn hắn một cái, ánh mắt rơi vào người Thần Nam.

Thông qua Luân Hồi Chi Nhãn, hắn có thể thấy được thần vương chi hồn đang ngủ say trong cơ thể Thần Nam.

“...” Thần Nam cũng cảm nhận được sự phi thường của Sở Kiêu, thần tình ngưng trọng nhìn đối phương.

“Tiểu tử, Bản tọa hỏi ngươi, ngươi đã thức tỉnh ký ức kiếp trước chưa?” Sở Kiêu thản nhiên hỏi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều ngây người.

Thức tỉnh ký ức kiếp trước?

Có ý gì?

“Ký ức kiếp trước?” Thần Nam cũng ngẩn ra, sau đó trong mắt lóe lên vẻ khác thường: “Ngài biết quá khứ của ta?” Gần đây, hắn luôn mơ những giấc mơ kỳ lạ.

Trong mơ có những trận đại chiến kinh thiên động địa, có cảnh tượng thần ma ngã xuống.

Chẳng lẽ, đó thật sự là kiếp trước của hắn?

“Ha ha...” Phí Nhân cười lạnh: “Giả thần giả quỷ!

Thần Nam là một tên phế vật, làm sao có kiếp trước được?” Nói rồi, hắn lại ra tay, lần này mục tiêu nhắm thẳng vào Sở Kiêu.

“Ồn ào.” Sở Kiêu khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng điểm một ngón tay.

Bành!

Cả người Phí Nhân trực tiếp bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống đất, phun máu tươi ngất đi.

Cảnh này khiến tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh.

Võ giả cấp bảy trước mặt đối phương, vậy mà ngay cả một chiêu cũng không đỡ được?

Đây là thực lực gì?

“Bây giờ, có thể nói chuyện đàng hoàng được chưa?” Sở Kiêu nhìn về phía Thần Nam.

Thần Nam hít sâu một hơi, cúi người hành lễ: “Xin tiền bối chỉ điểm.” Sở Kiêu gật đầu: “Trong cơ thể ngươi phong ấn một đoạn ký ức, đó là ký ức của thần vương thời thái cổ.

Nếu ngươi thức tỉnh, sẽ trở lại đỉnh phong.” “Nhưng...” Sở Kiêu chuyển lời: “Nếu ngươi vội vàng thức tỉnh, có thể sẽ bị ký ức phản phệ mà chết.

Cho nên, cần Bản tọa giúp một tay.” Thần Nam nghe vậy, trong mắt ánh sáng lấp lóe.

Hắn có thể cảm giác được Sở Kiêu không nói dối, đối phương quả thực có thực lực đó.

“Vậy xin tiền bối ra tay!” Sở Kiêu khẽ cười: “Tốt.” Nói rồi, hắn duỗi một ngón tay điểm vào giữa trán Thần Nam.

Một luồng sức mạnh huyền diệu tràn vào cơ thể Thần Nam, bắt đầu đánh thức đoạn ký ức đang ngủ say.

“Ầm!” Một luồng khí tức kinh người từ trong cơ thể Thần Nam bùng nổ.

Hình ảnh biến ảo, vô số mảnh vỡ ký ức nhanh chóng thay đổi trong đầu hắn.

Hắn thấy được trận đại chiến thần ma thời thái cổ, thấy được mình dẫn dắt đại quân chinh chiến bốn phương.

Thấy được mình làm sao ngã xuống, lại làm sao chuyển thế trọng sinh.

Một lúc lâu sau, mọi thứ lắng xuống.

Khi Thần Nam mở mắt ra lại, trong mắt đã có thêm một phần tang thương và uy nghiêm.

"Đa tạ tiền bối tương trợ." Thần Nam cúi người hành lễ với Sở Kiêu.

Bây giờ, hắn đã hoàn toàn thức tỉnh.

Mặc dù thực lực chưa phục hồi, nhưng ít nhất đã tìm lại được ký ức.

"Đinh, hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến 【Hỗ trợ Thần Nam thức tỉnh】, nhận được 10 triệu điểm khí vận thưởng!" Nghe hệ thống thông báo, Sở Kiêu thản nhiên cười: "Nếu đã thức tỉnh, vậy thì nên chuẩn bị cho chuyện tiếp theo." "Ý của tiền bối là?" "Thái cổ chư thần bắt đầu phục tô, sự thức tỉnh của ngươi chỉ là một khởi đầu." Sở Kiêu đầy ẩn ý nói: "Tiếp theo, có cơ duyên lớn hơn đang chờ ngươi." Trong một mật thất của Thiên Linh Học Viện, Sở Kiêu khoanh chân ngồi, yên lặng nhìn Thần Nam luyện hóa luồng thần vương chi lực đó.

"Khí tức cổ xưa này... có chút thú vị." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ khác thường.

Khí tức thần vương mà Thần Nam tỏa ra sau khi thức tỉnh, đã gây ra sự cộng hưởng khó hiểu giữa trời đất.

Đặc biệt là ở hướng Táng Thần Cốc, dường như có một sự tồn tại nào đó đã bị kinh động.

“Đinh, nhiệm vụ mới được ban bố: Thăm dò Táng Thần Cốc, tìm kiếm di tích thái cổ thần vương.

Thưởng: 20 triệu điểm khí vận.” “Bẩm chủ nhân, có động tĩnh rồi!” Huyết Ma đột nhiên truyền âm.

Sở Kiêu gật đầu, hắn cảm ứng được có mấy luồng khí tức mạnh mẽ đang đến gần Thiên Linh Học Viện.

Rõ ràng, sự thức tỉnh của Thần Nam đã thu hút sự chú ý của một số tồn tại.

“Tiền bối, ta cảm thấy có nguy hiểm.” Thần Nam cũng mở mắt, thần sắc ngưng trọng.

“Không sao.” Sở Kiêu thản nhiên nói: “Đến đúng lúc lắm, đỡ mất công ta đi tìm.” Lời vừa dứt, trên bầu trời Thiên Linh Học Viện đột nhiên sấm chớp vang rền, một luồng uy áp kinh khủng bao trùm toàn bộ học viện.

“Thần vương Thần Nam, không ngờ ngươi thật sự chuyển thế trọng sinh.” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, sau đó liền thấy mấy bóng người từ trên trời giáng xuống.

Người dẫn đầu mặc kim giáp, quanh thân bao bọc khí tức hủy diệt.

Hắn chính là một tôn thái cổ thần vương!

“Đại tế ti?!” Trong mắt Thần Nam lóe lên vẻ lạnh lẽo: “Năm xưa phản bội Thần Vương Điện, hôm nay còn dám xuất hiện trước mặt ta?” “Ha ha ha...” Đại tế ti cười ngông cuồng: “Thần Vương Điện sớm đã bị diệt vong, bây giờ ngươi chẳng qua chỉ là một con kiến vừa mới thức tỉnh mà thôi!” Nói rồi, hắn vươn tay ra.

Một thanh thần kiếm màu vàng hiện ra, tỏa ra uy áp kinh người.

"Chết đi!" Đại tế ti chém một kiếm, kiếm khí kinh khủng xé rách hư không, nhắm thẳng vào Thần Nam.

Thế nhưng đúng lúc này, một ngón tay đột nhiên điểm vào kiếm khí.

Kiếm khí lập tức vỡ nát, hóa thành những đốm sáng tiêu tán.

"Cái gì?!" Sắc mặt Đại tế ti đại biến.

Đường đường là thái cổ thần vương, một đòn toàn lực lại bị người ta một ngón tay phá đi?

"Ngươi là ai?" Đại tế ti thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Sở Kiêu.

"Sở Kiêu." Hai chữ đơn giản, lại khiến thân thể Đại tế ti chấn động: "Người đã trấn áp Luân Hồi Điện?" "Ồ?

Xem ra ngươi biết không ít nhỉ." Sở Kiêu hứng thú cười.

"To gan!" Một cường giả sau lưng Đại tế ti giận dữ quát: "Ngươi trấn áp Luân Hồi Điện, chẳng qua là dựa vào đánh lén mà được.

Bây giờ chúng ta liên thủ, xem ngươi đối phó thế nào!" "Chỉ bằng các ngươi?" Sở Kiêu khinh thường cười, sau đó giơ một ngón tay lên.

Ầm!

Hư không rung chuyển, một luồng sức mạnh kinh khủng bùng nổ.

Đại tế ti và những người khác chỉ cảm thấy toàn thân cứng lại, không thể động đậy.

"...Đây là sức mạnh gì?" Đại tế ti kinh hãi tột độ.

Thân là thái cổ thần vương, hắn đã từng trải qua sóng to gió lớn nào?

Nhưng bây giờ, lại bị người ta một ngón tay khống chế.

“Luân Hồi chi lực.” Sở Kiêu thản nhiên nói: “Đương nhiên, không phải toàn bộ.” Nói rồi, trong mắt hắn lóe lên một tia kim quang.

Trong sát na, Đại tế ti và những người khác chỉ cảm thấy linh hồn cũng đang run rẩy.

“Không... không thể nào!” Đại tế ti thất thanh kinh hô: “Ngươi sao có thể nắm giữ Luân Hồi chi lực?

Ngay cả điện chủ Luân Hồi Điện thời thái cổ cũng...” Không đợi hắn nói xong, Sở Kiêu búng ngón tay.

Bành!

Bành!

Bành!

Trừ Đại tế ti ra, những người khác đều nổ tan xác, hóa thành sương máu tiêu tán.

Chương 246

"Bây giờ, có thể nói chuyện đàng hoàng được chưa?" Sở Kiêu nhìn về phía Đại tế ti.

Đại tế ti toàn thân run rẩy, trong mắt đầy vẻ kinh khủng: "Ngươi... muốn gì?" "Đơn giản thôi." Sở Kiêu thản nhiên nói: "Thần phục, hoặc là chết." Đại tế ti im lặng một lát, sau đó nghiến răng nói: "Ta nguyện thần phục!" Đùa sao, ngay cả thái cổ thần vương cũng phải tránh né sự tồn tại của hắn, hắn làm sao dám phản kháng?

"Không tệ." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó điểm một ngón tay vào giữa trán Đại tế ti.

Ông!

Một luồng sức mạnh kỳ lạ chui vào cơ thể Đại tế ti, lập tức để lại một dấu ấn sâu trong linh hồn hắn.

Từ nay về sau, Đại tế ti đã hoàn toàn trở thành nô bộc của Sở Kiêu.

"Đinh, thu phục thái cổ thần vương, nhận được 30 triệu điểm khí vận!" Nghe hệ thống thông báo, khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch lên.

Một đợt thu hoạch không tồi.

"Đa tạ tiền bối ra tay." Thần Nam hành lễ với Sở Kiêu.

Nếu không có Sở Kiêu ở đây, với thực lực hiện tại của hắn, căn bản không phải là đối thủ của Đại tế ti và những người khác.

"Không sao." Sở Kiêu xua tay: "Nhưng tiếp theo, ngươi phải cẩn thận rồi." "Ý của tiền bối là gì?" "Sự thức tỉnh của ngươi, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nhiều thái cổ cường giả hơn." Sở Kiêu đầy ẩn ý nói: "Đặc biệt là những tồn tại có thù với ngươi." Thần Nam nghe

vậy thần sắc ngưng trọng: “Xin tiền bối chỉ điểm.” “Trước tiên, ngươi cần nhanh chóng nâng cao thực lực.” Sở Kiêu nói: “Vừa hay, Bản tọa biết một nơi, có lẽ sẽ giúp ích rất nhiều cho ngươi.” “Ồ?” Trong mắt Thần Nam lóe lên một tia sáng: “Không biết là nơi nào?” “Táng Thần Cốc.” Lời này vừa nói ra, ngay cả Đại tế ti cũng không khỏi biến sắc: “Táng Thần Cốc?

Đó là nơi các thái cổ thần vương ngã xuống, trong đó vô cùng nguy hiểm.” “Ha ha...” Sở Kiêu khinh thường cười: “Có Bản tọa ở đây, sợ gì nguy hiểm?” Nói rồi, hắn nhìn về phía Thần Nam: “Chuẩn bị đi, ngày mai khởi hành.” “Vâng!” Thần Nam gật đầu.

Hắn cũng hiểu rằng, muốn nhanh chóng khôi phục thực lực, thì phải mạo hiểm.

Huống chi có cường giả như Sở Kiêu ở bên cạnh, tự nhiên sẽ không có quá nhiều lo ngại.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Kiêu liền dẫn theo Thần Nam và những người khác tiến về Táng Thần Cốc.

Trên đường đi, Sở Kiêu kể cho Thần Nam một số bí mật của thế giới Thần Mộ.

Trong đó bao gồm cả chân tướng của thời thái cổ, cũng như dấu hiệu của việc chư thần phục tô.

“Hóa ra là vậy...” Thần Nam như có điều suy nghĩ.

Thông qua lời kể của Sở Kiêu, hắn đã có nhận thức rõ ràng hơn về hoàn cảnh của mình.

Đồng thời, hắn cũng hiểu tại sao Sở Kiêu lại muốn dẫn hắn đến Táng Thần Cốc.

Nơi đó không chỉ chôn cất vô số thái cổ cường giả, mà còn có khả năng ẩn giấu truyền thừa mà hắn để lại năm xưa.

Nếu có thể lấy được, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc khôi phục thực lực của hắn.

Chẳng mấy chốc, một đoàn người đã đến ngoại vi Táng Thần Cốc.

“Tử khí thật nồng nặc...” Thần Nam nhìn mảnh đất đầy tử khí trước mắt, khẽ nhíu mày.

Dù hắn là thái cổ thần vương chuyển thế, ở đây cũng cảm thấy một tia tim đập nhanh.

“Thú vị đấy.” Trong mắt Sở Kiêu ánh sáng lấp lóe.

Thông qua Luân Hồi Chi Nhãn, hắn có thể thấy được dưới mảnh đất này chôn cất vô số tàn hồn của cường giả.

Trong những tàn hồn này, có không ít ẩn chứa khí vận kinh người.

Nếu có thể thu phục, lại là một khoản thu hoạch không nhỏ.

“Đi thôi.” Sở Kiêu dẫn đầu đi vào trong cốc.

Càng đi sâu, tử khí giữa trời đất càng thêm nồng nặc.

Đúng lúc này, dị biến nảy sinh!

“Ầm ầm ầm...” Cả Táng Thần Cốc đột nhiên rung chuyển dữ dội, một luồng khí tức cổ xưa kinh khủng từ dưới lòng đất bùng nổ.

“...” Sắc mặt Thần Nam biến đổi: “Thái cổ cường giả đang phục tô?” “Ầm ầm ầm!” Đại địa chấn động, vô số tử khí phóng lên trời.

Trong Táng Thần Cốc, từng bộ hài cốt từ dưới lòng đất hiện lên, tỏa ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh.

“Thú vị đấy.” Trong mắt Sở Kiêu ánh sáng lấp lóe: “Xem ra khí tức của Thần Nam đã khuấy động tàn hồn của những thái cổ cường giả này rồi.” "Gầm!" Một tiếng gầm thét vang vọng đất trời.

Chỉ thấy một bộ hài cốt khổng lồ đột nhiên đứng dậy, toàn thân bốc cháy ngọn lửa màu xanh u tối. "...Thái Thản Chiến Thần?!" Đại Tế Ti thất thanh kinh hô.

Vào thời Thái Cổ, Thái Thản Chiến Thần đã dùng sức một mình chống lại mười Đại Thần Vương, cuối cùng đồng quy vu tận với Thần Vương Điện.

Một luồng tàn hồn của hắn bị phong ấn tại đây. "Thần Vương Thần Nam... ta đã đợi lâu lắm rồi!" Tàn hồn Thái Thản Chiến Thần gầm thét.

Chiến ý ngút trời bùng nổ, cả Táng Thần Cốc đều rung chuyển. "Đinh, nhiệm vụ phụ tuyến đã được công bố: Trấn áp Thái Thản Chiến Thần.

Phần thưởng: Ba mươi triệu khí vận điểm." Nghe tiếng thông báo của hệ thống, khóe miệng Sở Kiêu hơi nhếch lên: "Đến đúng lúc lắm." "Tiền bối..." Thần Nam nhìn về phía Sở Kiêu.

Với thực lực hiện tại của hắn, căn bản không phải là đối thủ của Thái Thản Chiến Thần.

Dù chỉ là tàn hồn, cũng đủ để nghiền ép bọn họ. "Nhìn cho kỹ vào." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Vừa hay để ngươi mở mang tầm mắt, thế nào là sức mạnh chân chính." Nói rồi, hắn sải bước tiến lên, đối mặt trực diện với Thái Thản Chiến Thần. "Kẻ nào?" Thái Thản Chiến Thần trừng mắt nhìn Sở Kiêu.

Hai chữ đơn giản, nhưng lại khiến tàn hồn Thái Thản Chiến Thần không khỏi chấn động: "Ngươi đã trấn áp Luân Hồi Điện?" "Xem ra danh tiếng của bản tọa cũng không nhỏ nhỉ." Sở Kiêu cười đầy ẩn ý. "Hừ!

Trấn áp được Luân Hồi Điện thì cũng không..." Không đợi Thái

Thản Chiến Thần nói xong, Sở Kiêu đã ra tay.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng giơ tay, điểm một ngón tay ra.

Trong khoảnh khắc, trời đất thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Một luồng sức mạnh kinh khủng bao trùm lên người Thái Thản Chiến Thần, trực tiếp giam cầm hắn giữa hư không. "...Sức mạnh gì đây?" Thái Thản Chiến Thần kinh hãi tột độ.

Sinh thời hắn uy phong đến mức nào?

Một mình độc chiến mười Đại Thần Vương không bại.

Vậy mà bây giờ, lại bị người ta dùng một ngón tay khống chế. "Luân Hồi chi lực." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Nhưng, vẫn chưa phải toàn bộ." Nói rồi, trong mắt hắn lóe lên một tia kim quang.

Lập tức, Thái Thản Chiến Thần chỉ cảm thấy linh hồn mình đang run rẩy.

Giây phút ấy, cảnh tượng khủng bố gần như muốn xé nát tàn hồn của hắn. "Không... không thể nào!" "Đầu hàng, hoặc là hồn bay phách tán." Sở Kiêu bình tĩnh nói, "Chọn một đi." Thái Thản Chiến Thần im lặng một lúc, sau đó nghiến răng nói: "Ta nguyện thần phục!" Trước sức mạnh tuyệt đối, Chiến Thần năm xưa cũng chỉ có thể cúi đầu.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó điểm một ngón tay vào giữa trán Thái Thản Chiến Thần, thu phục hắn hoàn toàn. "Đinh, hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Trấn áp Thái Thản Chiến Thần], nhận được ba mươi triệu khí vận điểm!" "Đinh, thu phục Thái Cổ Chiến Thần, nhận được hai mươi triệu khí vận điểm!" Đúng lúc này, lại có thêm vài luồng khí tức khủng bố từ dưới lòng đất bùng lên. "Thần Vương Thần Nam, còn nhớ ta không?" "Thái Cổ Thần Vương, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" "Giết!" Từng tôn tàn hồn của các cường giả Thái Cổ hiện ra, ai nấy đều tỏa ra sát ý ngút trời.

Bọn họ đều là những kẻ có thù với Thần Vương Điện năm xưa. "Xem ra mọi chuyện có chút phiền phức rồi." Vẻ mặt Thần Nam trở nên ngưng trọng.

Số lượng tàn hồn này quá nhiều, mỗi một người đều không yếu hơn Thái Thản Chiến Thần. "Phiền phức?" Sở Kiêu cười khẩy một tiếng: "Trước mặt bản tọa, chẳng qua chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi." Nói rồi, hắn giơ tay vung lên.

Trong khoảnh khắc, Luân Hồi chi lực kinh khủng bùng nổ.

Hư không rung chuyển, từng đạo kim quang từ trên trời giáng xuống.

Mỗi một đạo kim quang đều ẩn chứa uy năng vô thượng, bao trùm lấy những tàn hồn kia. "..." Thần Nam trừng lớn hai mắt.

Hắn phát hiện những tàn hồn kia đang không ngừng luân hồi trong kim quang, như thể đã trải qua vô số lần sinh tử.

Chương 247

Hồi lâu sau, kim quang tan đi.

Những tàn hồn kiệt ngạo bất tuân kia toàn bộ đều trở nên ngoan ngoãn, lần lượt quỳ xuống hành lễ với Sở Kiêu. "Tham kiến chủ nhân!" "Đinh, trấn áp nhiều vị cường giả Thái Cổ, nhận được một trăm triệu khí vận điểm!" Sở Kiêu hài lòng gật gật đầu.

Những tàn hồn này tuy không mạnh mẽ như Thái Thản Chiến Thần, nhưng được cái số lượng đông.

Sở Kiêu nhìn sang Thần Nam, "Đến lúc đi tìm truyền thừa của ngươi rồi." Nói rồi, hắn lấy ra một mảnh ngọc giản, đưa cho Thần Nam: "Đây là bản đồ bản tọa lấy được từ Đại Tế Ti, trên đó có đánh dấu di chỉ của Thần Vương Điện." Thần Nam nhận lấy ngọc giản, thần thức quét vào trong, lập tức trong mắt lóe lên tinh quang: "Đa tạ tiền bối!" Cả đoàn người tiếp tục đi sâu vào Táng Thần Cốc.

Có Sở Kiêu và các cường giả khác bên cạnh, trên đường đi cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Rất nhanh, họ đã đến một nơi ẩn mật. "Chính là nơi này." Thần Nam nhìn mảnh đất trống trước mắt, trong mắt lóe lên vẻ hoài niệm.

Năm xưa Thần Vương Điện sừng sững ở nơi đây, vậy mà giờ đã hóa thành phế tích. "Có chút thú vị." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang.

Thông qua Luân Hồi chi nhãn, hắn thấy bên dưới mảnh đất trống này, có một tòa cung điện khổng lồ. ..... "Mở!" Sở Kiêu điểm một ngón tay ra, lập tức mặt đất rung chuyển.

Một tòa cung điện vàng son lộng lẫy từ dưới lòng đất trồi lên, tỏa

ra khí tức cổ xưa. "Thần Vương Điện..." Thần Nam lẩm bẩm.

Nhìn tòa cung điện chứa đựng vô số ký ức này, trong lòng hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Sở Kiêu đi đầu bước vào cung điện.

Thần Nam và những người khác theo sát phía sau.

Bên trong cung điện vô cùng rộng lớn, khắp nơi đều lưu lại dấu vết của thời đại Thái Cổ.

Ở sâu trong cung điện, có một tế đàn khổng lồ. "Chủ nhân, có thứ gì đó!" Đại Tế Ti đột nhiên chỉ vào tế đàn nói.

Chỉ thấy phía trên tế đàn, lơ lửng một mảnh ngọc giản màu vàng. "Đó..." Trong mắt Thần Nam lóe lên tinh quang, "Là truyền thừa của Thần Vương Điện!" "Đinh, nhiệm vụ đặc thù được công bố: Nhiệm vụ một: Trợ giúp Thần Nam nhận được truyền thừa Thần Vương.

Phần thưởng: Năm mươi triệu khí vận điểm.

Nhiệm vụ hai: Đoạt lấy bí mật cuối cùng của Thần Vương Điện.

Phần thưởng: Một trăm triệu khí vận điểm." Nghe tiếng thông báo của hệ thống, xem ra trong Thần Vương Điện này, cất giấu không ít thứ tốt. "Đi đi." Sở Kiêu nói với Thần Nam, "Đó là cơ duyên thuộc về ngươi." Thần Nam gật đầu, sau đó bước lên tế đàn.

Ngay khi hắn sắp chạm vào mảnh ngọc giản kia, dị biến đột ngột xảy ra!

Trên tế đàn, hiện ra một bóng người hư ảo.

Bóng người đó cực kỳ giống Thần Nam, chính là tàn hồn của Thần Vương bản tôn! "Cuối cùng ngươi cũng đến..." Tàn hồn Thần Vương nhìn Thần Nam, chậm rãi nói. "...Ngươi là bản tôn của ta?" Thần Nam nhìn bóng người hư ảo đó, nội tâm chấn động. "Không

sai." Tàn hồn Thần Vương gật đầu, sau đó ánh mắt chuyển sang Sở Kiêu, "Thú vị đấy, một cường giả vượt ngang chư thiên, không ngờ cũng đã đến." "Ồ?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia dị sắc, "Xem ra, ngươi đã sớm đoán được ngày hôm nay?" "Đúng vậy." Tàn hồn Thần Vương thản nhiên nói, "Thời Thái Cổ, ta từng nhìn thấy được một góc của tương lai.

Biết rằng sẽ có một vị cường giả vượt ngang chư thiên xuất hiện, giúp chuyển thế chi thân của ta thức tỉnh." "Đoán cũng chuẩn đấy." Sở Kiêu cười đầy ẩn ý.

Tàn hồn Thần Vương không tỏ ý kiến, tiếp tục nói: "Nhưng nếu ngươi đã đến đây, chắc cũng biết bí mật cuối cùng của Thần Vương Điện rồi nhỉ?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang: "Nói nghe thử xem." "Ầm!" Tàn hồn Thần Vương đột nhiên bùng phát một luồng khí tức kinh người: "Bí mật ở ngay bên dưới tế đàn này, nhưng muốn có được nó, ngươi cần phải vượt qua khảo nghiệm của bản vương!" "Khảo nghiệm?" Sở Kiêu hứng thú nhìn đối phương, "Chỉ bằng một luồng tàn hồn của ngươi?" "Ha ha..." Tàn hồn Thần Vương cười khinh miệt, "Ngươi nghĩ bản vương lại đơn giản như vậy sao?" Vừa dứt lời, cả tòa Thần Vương Điện đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Một luồng khí tức cổ xưa khủng bố từ bốn phương tám hướng ùa đến. "Ầm ầm ầm!" Mặt đất rung chuyển, vô số tàn hồn cường giả Thái Cổ hiện ra.

Mỗi một luồng tàn hồn đều tỏa ra uy áp kinh người. "Đây đều là những cường giả đã đi theo bản vương năm xưa." Tàn hồn Thần Vương thản nhiên nói, "Hôm nay, hãy để ta xem thực lực của ngươi rốt cuộc như thế nào!" "Đinh, nhiệm vụ khiêu chiến đặc thù: Đánh bại tàn hồn Thần Vương và thuộc hạ của hắn.

Phần thưởng: Hai trăm triệu khí vận điểm!" Nghe tiếng thông báo

của hệ thống, khóe miệng Sở Kiêu hơi nhếch lên: "Có chút thú vị." "Giết!" Tàn hồn Thần Vương ra lệnh một tiếng, vô số tàn hồn cường giả Thái Cổ đồng thời ra tay.

Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, cả tòa Thần Vương Điện đều rung chuyển. "Hử?" Sở Kiêu khinh miệt cười một tiếng, sau đó giơ tay vung lên.

Luân Hồi chi lực bùng nổ, trực tiếp bao trùm lấy những tàn hồn kia.

Hư không rung chuyển, vô số kim quang lấp lánh.

Những tàn hồn kia không ngừng luân hồi trong kim quang, như thể đã trải qua vô số lần sinh tử.

Hồi lâu sau, kim quang tan đi.

Tất cả tàn hồn đều bị trấn áp, lần lượt quỳ xuống đất thần phục. "Không tệ." Tàn hồn Thần Vương tán thưởng, "Nhưng, đây chưa phải là tất cả!" Vừa dứt lời, thân ảnh của hắn đột nhiên trở nên ngưng thực.

Một luồng khí tức mạnh hơn trước đó gấp trăm lần bùng nổ. "Đây mới là sức mạnh thực sự của bản vương!" Tàn hồn Thần Vương ngạo nghễ nói, "Năm xưa để đối phó với cường địch có thể xuất hiện trong tương lai, bản vương đã cố ý để lại luồng tàn hồn mạnh nhất này.

Hôm nay, để ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!" "Trò mèo vặt vãnh." Sở Kiêu khinh miệt cười một tiếng, sau đó giơ tay điểm một ngón ra.

Một ngón tay trông có vẻ bình thường, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô song.

Trời đất thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Luân Hồi chi lực khủng bố bùng nổ, trực tiếp bao trùm lấy tàn hồn Thần Vương. "..." Sắc mặt tàn hồn Thần Vương đại biến, "Luân Hồi chi lực?

Ngươi đã nắm giữ được Luân Hồi?" "Không sai." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Cho nên, ngươi căn bản không phải là đối thủ của bản tọa." "Ha ha ha..." Tàn hồn Thần Vương lại đột nhiên cười lớn, "Thú vị, thật quá thú vị!" "Bản vương chờ ngày này đã quá lâu rồi.

Quả nhiên mạnh mẽ như bản vương dự đoán.

Nếu đã như vậy, bản vương cũng nên nói cho ngươi biết mọi chuyện." Dứt lời, tàn hồn Thần Vương đột nhiên hóa thành một đạo kim quang, chui vào giữa trán Sở Kiêu.

Trong khoảnh khắc, vô số thông tin tràn vào não Sở Kiêu.

Hắn đã thấy được chân tướng của thời đại Thái Cổ, thấy được vì sao các vị thần lại vẫn lạc, và càng thấy được một bí mật kinh thiên.

Hóa ra, trong trận đại chiến Thần Ma thời Thái Cổ, Thần Vương đã phát hiện ra một chân tướng đáng sợ.

Thế giới này, chính là một cỗ quan tài khổng lồ!

Những kẻ được gọi là Thần Ma, chẳng qua chỉ là đồ bồi táng trong quan tài mà thôi.

Chủ nhân thực sự, vẫn đang say ngủ! "Đinh, nhận được truyền thừa Thần Vương, phần thưởng: Năm mươi triệu khí vận điểm!" "Đinh, biết được bí mật cuối cùng của Thần Vương Điện, phần thưởng: Một trăm triệu khí vận điểm!" "Đinh, hoàn thành nhiệm vụ khiêu chiến đặc thù, phần thưởng: Hai trăm triệu khí vận điểm!" Nghe tiếng thông báo liên tiếp của hệ thống, trong mắt Sở Kiêu lại lóe lên vẻ ngưng trọng.

Bí mật này, kinh người hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Chẳng trách Thần Vương lại chọn chuyển thế trọng sinh, hóa ra là để chờ đợi ngày này. "Tiền bối..." Thần Nam nhìn về phía Sở Kiêu, "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Sở Kiêu không trả lời trực tiếp, mà nói: "Ngươi cứ lấy truyền thừa của Thần Vương trước đi.

Con đường tiếp theo, ngươi cần sức mạnh lớn hơn." Thần Nam gật đầu, sau đó lấy ngọc giản trên tế đàn xuống.

Trong khoảnh khắc, một luồng sức mạnh kinh người tràn vào cơ thể hắn.

Khí tức của Thần Nam tăng vọt, một luồng Thần Vương chi lực cổ xưa đang phục hồi trong cơ thể hắn.

Tuy không bằng thời kỳ đỉnh cao, nhưng cũng đã khác xưa một trời một vực. "Đinh, hỗ trợ Thần Nam nhận được truyền thừa Thần Vương, phần thưởng: Năm mươi triệu khí vận điểm!" "Đi thôi." Sở Kiêu nhìn mọi người, "Tiếp theo còn có việc quan trọng hơn phải làm." "Tiền bối..." Đại Tế Ti ngập ngừng muốn nói. "Không sai." Sở Kiêu gật đầu, "Các vị thần bắt đầu phục hồi, vị tồn tại kia cũng sắp tỉnh lại rồi.

Việc ta cần làm, là trở nên mạnh hơn trước khi điều đó xảy ra!" Nói rồi, ánh mắt hắn nhìn về phía xa: "Thế giới Thần Mộ này, không chỉ có một nơi có cơ duyên." Mọi người gật đầu.

Có Sở Kiêu và các cường giả khác dẫn đường, tự nhiên sẽ không có ý kiến gì. "Đúng rồi." Sở Kiêu đột nhiên nói, nhìn về phía Thần Nam, "Vị hôn thê kia của ngươi, dường như cũng có lai lịch không tầm thường." "Tử Nguyệt?" Thần Nam ngẩn người, "Ý của tiền bối là..." "Trong cơ thể cô ta phong ấn một luồng sức mạnh đặc thù." Sở Kiêu nói đầy ý vị sâu xa, "Có lẽ, ta nên đi tìm cô ta nói chuyện một chút." "Đinh, nhiệm vụ mới được công bố: Tìm kiếm Tử Nguyệt, giải mã bí ẩn thân thế của cô ta.

Chương 248

Phần thưởng: Ba mươi triệu khí vận điểm." Cứ như vậy, Sở Kiêu dẫn mọi người rời khỏi Thần Vương Điện, bắt đầu một hành trình mới.

Trên đường đi, họ không ngừng khám phá các di tích, thu phục các cường giả khắp nơi.

Thế lực của Sở Kiêu, cũng ngày càng lớn mạnh trong thế giới Thần Mộ.

Khí vận của thế giới Thần Mộ, cũng không ngừng được thu vào túi hắn.

Một ngày nọ, Sở Kiêu và mọi người đến một sơn cốc hẻo lánh. "Chính là nơi này." Sở Kiêu nhìn sơn cốc trước mắt, "Tử Nguyệt hẳn là ở bên trong." "Nhưng..." Hắn đổi giọng, "Nơi này dường như còn cất giấu thứ khác." Thông qua Luân Hồi chi nhãn, hắn phát hiện trong sơn cốc ẩn giấu một luồng dao động quỷ dị.

Luồng dao động đó, cực kỳ giống với khí tức mà hắn cảm nhận được trong Thần Vương Điện. "Xem ra, sắp có trò hay để xem rồi." Bên trong sơn cốc, một mảnh tĩnh lặng.

Thỉnh thoảng có những cơn gió lạnh lẽo thổi qua, mang đến một cảm giác quỷ dị không nói nên lời. "Khí tức ở đây..." Thần Nam nhíu mày, "Có chút không ổn." Là chuyển thế của Thần Vương, hắn có trực giác bản năng với nguy hiểm.

Khí tức trong sơn cốc, khiến hắn cảm thấy có chút bất an. "Không sai." Sở Kiêu gật đầu, "Nơi này quả thực cất giấu một thứ không đơn giản." Thông qua Luân Hồi chi nhãn, hắn có thể thấy sâu trong sơn cốc có một luồng dao động kỳ lạ.

Trong luồng dao động đó ẩn chứa một loại sức mạnh huyền diệu, cực kỳ tương tự với khí tức của cỗ quan tài Thái Cổ. "Đinh, nhiệm vụ đặc thù được công bố: Khám phá bí mật sơn cốc.

Phần thưởng: Hai mươi triệu khí vận điểm." Đúng lúc này, một bóng hình xinh đẹp đột nhiên từ sâu trong sơn cốc bước ra. "Thần Nam?" Người đó chính là Tử Nguyệt.

Khi nhìn thấy Thần Nam, cô rõ ràng ngẩn người, sau đó lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng khi nhìn thấy Sở Kiêu, trong mắt cô lại lóe lên một tia cảnh giác: "Vị này là?" "Tại hạ Sở Kiêu." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Ta đến tìm cô, hỏi một chút về thân thế của cô." "Thân thế của tôi?" Tử Nguyệt ngẩn người, "Tôi cũng không rõ lắm..." "Vậy sao?" Sở Kiêu nhìn cô đầy ẩn ý, "Vậy luồng sức mạnh trong cơ thể cô, lại là chuyện gì?" Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tử Nguyệt đột nhiên thay đổi: "...Ngài biết?" "Ha ha..." Sở Kiêu cười khẽ, "Bản tọa đã có thể cảm ứng được, tự nhiên có cách biết được." "Nhưng..." Hắn đổi giọng, "E rằng chính cô cũng không rõ lai lịch của luồng sức mạnh đó nhỉ?" Tử Nguyệt im lặng một lát, sau đó gật đầu: "Đúng là như vậy.

Tôi chỉ biết từ nhỏ đã có luồng sức mạnh này, nhưng lai lịch cụ thể thì hoàn toàn không biết." "Vậy thì trùng hợp rồi." Sở Kiêu cười đầy ẩn ý, "Bản tọa lại vừa hay biết một chút." "Hả?

Xin tiền bối cho biết." Sở Kiêu lại lắc đầu: "Bây giờ chưa phải lúc.

Nhưng..." Ánh mắt hắn nhìn về phía sâu trong sơn cốc: "Có lẽ, đáp án ở nơi đó." Tử Nguyệt thuận theo ánh mắt hắn nhìn qua, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ: "Nơi đó quả thực có chút kỳ lạ.

Tôi phát hiện mỗi đêm, nơi đó sẽ truyền ra những âm thanh kỳ quái." "Đi thôi." Sở Kiêu đi đầu hướng về phía sâu trong sơn cốc.

Mọi người theo sát phía sau, tiến vào sâu trong sơn cốc.

Càng đi sâu, luồng khí tức quỷ dị kia càng trở nên nồng đậm.

Ngay cả những tồn tại như Đại Tế Ti, cũng không tự chủ được mà đi chậm lại.

Rất nhanh, họ đã đến nơi sâu nhất của sơn cốc. "..." Thần Nam hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy phía trước là một tế đàn khổng lồ.

Ở chính giữa tế đàn, có một cỗ quan tài khổng lồ! "..." Tử Nguyệt nhìn cỗ quan tài đó, đột nhiên cảm thấy sức mạnh trong cơ thể trở nên bồn chồn. "Xem ra không sai rồi." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang, "Sức mạnh trong cơ thể ngươi, hẳn là đến từ nơi này." Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

Cỗ quan tài kia đột nhiên rung chuyển, một luồng khí tức khủng bố bùng nổ.

Tử Nguyệt càng run lên, sức mạnh trong cơ thể không kiểm soát được mà trào dâng.

Từng đạo phù văn thần bí hiện ra trên người cô. "..." Đại Tế Ti thất thanh kinh hô, "Thái Cổ thần văn?" "Không sai." Sở Kiêu gật đầu, "Là loại cổ xưa nhất." Vào thời Thái Cổ, thần văn được chia thành nhiều cấp bậc.

Thần văn càng cổ xưa, uy năng càng mạnh mẽ.

Những thần văn hiện ra trên người Tử Nguyệt, chính là loại cổ xưa nhất! "Đinh, nhiệm vụ đặc thù được công bố: Phá giải thần văn trên người Tử Nguyệt.

Phần thưởng: Ba mươi triệu khí vận điểm." Đúng lúc này, cỗ quan tài đột nhiên mở ra.

Một bóng người hư ảo từ trong bay ra.

Đó là một nữ tử mặc váy dài màu tím, dung mạo cực kỳ giống Tử Nguyệt. "Cuối cùng ngươi cũng đến..." Bóng người đó nhìn Tử Nguyệt, chậm rãi nói. "..." Tử Nguyệt nhìn đối phương, trong lòng có một sự rung động khó tả. "Bản tọa là Thái Cổ Thần Hậu." Bóng người đó nói, "Cũng là tiền thế của ngươi." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc. "Hử?" Ngay cả Sở Kiêu cũng có chút bất ngờ, "Thì ra là vậy..." Chẳng trách trong cơ thể Tử Nguyệt lại có luồng sức mạnh đặc thù đó, hóa ra lại là chuyển thế của Thái Cổ Thần Hậu! "Nhưng..." Ánh mắt Thần Hậu đột nhiên nhìn về phía Sở Kiêu, "Thú vị đấy, cường giả vượt ngang chư thiên, quả nhiên đã đến." "Ồ?" Sở Kiêu cười đầy ẩn ý, "Ngươi cũng đã dự đoán được ngày hôm nay?" "Không sai." Thần Hậu gật đầu, "Vào thời Thái Cổ, bản tọa đã dự kiến sẽ có một ngày như vậy.

Cho nên mới để lại luồng tàn hồn này, chờ đợi ngày hôm nay." Nói rồi, ánh mắt của nàng lại nhìn về phía Tử Nguyệt: "Sức mạnh trong cơ thể ngươi, chính là truyền thừa bản tọa để lại cho ngươi.

Bây giờ, cũng là lúc ngươi nên thức tỉnh rồi." Dứt lời, Thần Hậu đột nhiên hóa thành một đạo tử quang, chui vào cơ thể Tử Nguyệt.

Khí tức của Tử Nguyệt tăng vọt, sức mạnh trong cơ thể hoàn toàn thức tỉnh.

Một luồng Thần Hậu chi lực cổ xưa đang phục hồi trong cơ thể nàng. "Đinh, nhiệm vụ hoàn thành: Giải mã bí ẩn thân thế của Tử Nguyệt.

Phần thưởng: Ba mươi triệu khí vận điểm!" "Đinh, nhiệm vụ đặc thù hoàn thành: Phá giải thần văn trên người Tử Nguyệt.

Phần thưởng: Ba mươi triệu khí vận điểm!" "Đinh, nhiệm vụ đặc thù hoàn thành: Khám phá bí mật sơn cốc.

Phần thưởng: Hai mươi triệu khí vận điểm!" Nghe tiếng thông báo liên tiếp của hệ thống, Sở Kiêu lại không mấy quan tâm.

Bởi vì cùng lúc Tử Nguyệt thức tỉnh, trong cỗ quan tài kia lại hiện ra một luồng ánh sáng. "Thú vị đấy." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang. "Ầm ầm ầm!" Theo luồng ánh sáng đó hiện ra, cả sơn cốc đều rung chuyển.

Một luồng khí tức khủng bố hơn trước đó từ trong quan tài bùng nổ. "Khí tức này..." Đại Tế Ti thất thanh kinh hô, "Còn mạnh hơn cả Thái Cổ Thần Vương!" Thần Nam và Tử Nguyệt cũng có vẻ mặt ngưng trọng.

Dù cả hai đều đã thức tỉnh ký ức kiếp trước, nhưng đối mặt với luồng khí tức này vẫn cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang.

Thông qua Luân Hồi chi nhãn, hắn thấy trong luồng ánh sáng đó ẩn chứa vô số hình ảnh. "Đinh, nhiệm vụ đặc thù được công bố: Giải mã bí ẩn Thái Cổ.

Phần thưởng: Một trăm triệu khí vận điểm." Đúng lúc này, luồng ánh sáng đó đột nhiên hóa thành một mảnh ngọc giản, lơ lửng trước mặt mọi người.

Ngọc giản toàn thân đen kịt, tỏa ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh.

Trên bề mặt ngọc giản, khắc đầy những thần văn dày đặc. "..." Đại Tế Ti trừng lớn hai mắt, "Sáng Thế thần văn?!" Sáng Thế thần văn, là loại văn tự cổ xưa nhất.

Tương truyền chỉ có những tồn tại từ thuở Sáng Thế mới có thể nắm giữ.

Thái Cổ Thần Vương, cũng chỉ có thể nhận ra một phần nhỏ trong

đó. "Không sai." Sở Kiêu gật đầu, "Là Sáng Thế thần văn hoàn chỉnh." Nói rồi, hắn vươn tay ra, hút ngọc giản vào tay.

Thần thức quét vào trong, lập tức trong mắt lóe lên tinh quang.

Vô số thông tin kinh người tràn vào não hắn: Hóa ra trước thời đại Thái Cổ, thế giới này đã có một thời đại huy hoàng hơn nữa.

Cường giả thời đó, ai nấy đều có thể so sánh với Sáng Thế thần minh.

Nhưng sau đó không biết vì sao, thời đại đó đột nhiên sụp đổ.

Vô số cường giả vẫn lạc, cả thế giới đều hóa thành một cỗ quan tài khổng lồ.

Cái gọi là chư thần Thái Cổ, chẳng qua chỉ là một luồng tàn niệm của những cường giả kia hóa thành.

Tuy mạnh mẽ, nhưng so với Sáng Thế thần minh thực sự, lại là một trời một vực.

Chương 249

Điều kinh người hơn nữa là, những Sáng Thế thần minh đó dường như chưa thực sự vẫn lạc.

Họ chỉ đang chìm vào giấc ngủ say, chờ đợi một thời cơ nào đó đến.

Bây giờ, thời cơ đó dường như sắp đến rồi! "Thì ra là vậy..." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên vẻ thấu hiểu.

Chẳng trách Thần Vương và Thần Hậu đều phải chuyển thế trọng sinh, hóa ra là để chờ đợi ngày này. "Đinh, nhận được Sáng Thế ngọc giản, phần thưởng: Năm mươi triệu khí vận điểm!" "Đinh, giải mã bí ẩn Thái Cổ, phần thưởng: Một trăm triệu khí vận điểm!" Đúng lúc này, cả thế giới Thần Mộ đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Mặt đất nứt ra, bầu trời vỡ vụn.

Vô số khí tức khủng bố từ bốn phương tám hướng ùa về. "Không hay rồi!" Sắc mặt Đại Tế Ti đại biến, "Chư thần... chư thần bắt đầu phục hồi rồi!" Quả nhiên, chỉ thấy giữa trời đất đột nhiên hiện ra vô số bóng người.

Mỗi một bóng người đều tỏa ra uy áp kinh người.

Bọn họ chính là những cường giả thời đại Thái Cổ!

Có Thần Vương, có Ma Tôn, còn có một số tồn tại mà ngay cả Thần Nam và Tử Nguyệt cũng không gọi được tên. "Khà khà khà..." Một tiếng cười âm u vang lên.

Chỉ thấy một nam tử mặc hắc bào từ hư không bước ra, trên người tỏa ra ma khí ngút trời. "Thần Vương Thần Nam, không ngờ ngươi thật sự chuyển thế trọng sinh." Hắc bào nam tử cười nham

hiểm, "Nhưng hôm nay, bản tôn muốn ngươi hình thần câu diệt!" "Ma Tôn!" Trong mắt Thần Nam lóe lên một tia lạnh lẽo, "Năm xưa ngươi phản bội Thần Vương Điện, hôm nay cũng nên tính sổ rồi." "Ha ha ha..." Lại một tiếng cười cuồng loạn vang lên.

Một nam tử mặc kim giáp bước trên không trung, quanh thân bao bọc bởi thần quang vô tận. "Thần Hậu Tử Nguyệt, con tiện nhân phản bội này, vậy mà cũng sống được đến giờ." Kim giáp nam tử cười lạnh, "Nếu đã như vậy, thì vĩnh viễn ở lại đây đi!" "Thần Tướng?" Trong đôi mắt đẹp của Tử Nguyệt lóe lên một tia hàn mang, "Ngươi mới là kẻ phản bội thực sự!" Trong chốc lát, vô số cường giả Thái Cổ hiện thân.

Có người là kẻ địch của Thần Nam và Tử Nguyệt, có kẻ lại muốn nhân cơ hội cướp đoạt cơ duyên.

Thấy một trận đại chiến kinh thiên sắp bùng nổ, Sở Kiêu đột nhiên lên tiếng: "Chư vị, lẽ nào không ai chú ý đến chuyện quan trọng hơn sao?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn. "Ngươi là ai?" Ma Tôn nhíu mày.

Hắn có thể cảm nhận được luồng khí tức khiến người ta tim đập nhanh trên người Sở Kiêu. "Tại hạ Sở Kiêu." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Nhưng điều đó không quan trọng.

Quan trọng là..." Hắn lấy ra Sáng Thế ngọc giản, tiếp tục nói: "Chư vị có biết, vì sao các vị lại phục hồi vào lúc này không?" "..." Thần Tướng trừng lớn hai mắt, "Sáng Thế ngọc giản?!" Các cường giả Thái Cổ khác cũng đều lộ vẻ kinh ngạc.

Sáng Thế ngọc giản là bảo vật thần bí nhất thời Thái Cổ, không ngờ lại xuất hiện ở đây. "Không sai." Sở Kiêu gật đầu, "Trong đó ghi lại một bí mật kinh người.

Đó là..." Hắn đem nội dung trong ngọc giản nói cho mọi người

biết.

Khi nghe rằng thế giới này là một cỗ quan tài khổng lồ, tất cả mọi người đều kinh ngạc. "...Sao có thể?" "Lẽ nào chúng ta chỉ là tàn niệm của những Sáng Thế thần minh kia?" "Không, tuyệt đối là giả!" Nhất thời, các cường giả Thái Cổ bàn tán xôn xao.

Có người tin, có người hoài nghi, có người lại trực tiếp phủ nhận. "Chân tướng thế nào, chư vị sẽ sớm biết thôi." Sở Kiêu nói đầy ý vị sâu xa, "Bởi vì những Sáng Thế thần minh kia, sắp tỉnh lại rồi." "Hả?!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Nếu Sáng Thế thần minh thật sự tỉnh lại, đối với họ tuyệt đối là một thảm họa. "Vậy chúng ta phải làm sao?" Có người không nhịn được hỏi.

Sở Kiêu liếc nhìn Thần Nam và Tử Nguyệt, sau đó nói: "Thực ra, Thần Vương và Thần Hậu đã sớm dự đoán được ngày này.

Cho nên mới chọn chuyển thế trọng sinh." "Nhưng chỉ dựa vào hai người họ hiển nhiên là không đủ." Sở Kiêu tiếp tục nói, "Cho nên bản tọa đề nghị, thay vì nội đấu ở đây, chi bằng liên thủ đối kháng nguy cơ sắp tới." Lời này vừa nói ra, mọi người đều rơi vào im lặng.

Một lúc sau, Ma Tôn đột nhiên lên tiếng: "Ngươi nói đúng.

Tuy bản tôn có thù với Thần Vương, nhưng lúc này hiển nhiên không phải là lúc tính sổ." "Không sai." Thần Tướng cũng gật đầu, "Việc cấp bách là nâng cao thực lực, chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới." Các cường giả Thái Cổ khác cũng lần lượt bày tỏ thái độ, đồng ý tạm thời gác lại ân oán. "Nếu đã như vậy..." Sở Kiêu nhìn mọi người, "Vậy bản tọa có một đề nghị." "Ồ?" Mọi người đồng thanh hỏi, "Đề nghị gì?" "Bản tọa có thể giúp chư vị nâng cao thực lực." Sở Kiêu nói, "Nhưng đổi lại, chư vị cần phải thần phục bản tọa." Lời này vừa nói ra, các cường giả Thái Cổ lập tức không vui.

Dù sao họ cũng là bá chủ một phương, làm sao có thể dễ dàng thần phục người khác? "Chư vị không cần vội từ chối." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Bản tọa chỉ hỏi, nếu liên thủ, các vị có mấy phần chắc chắn đối kháng được Sáng Thế thần minh?" Mọi người nghe vậy, lập tức im lặng.

Đúng vậy, dù họ có liên thủ, trước mặt Sáng Thế thần minh cũng chỉ là sâu kiến.

Huống chi còn phải đối mặt với cường giả của cả một thời đại. "Nếu thần phục bản tọa..." Sở Kiêu tiếp tục nói, "Bản tọa không chỉ có thể giúp các vị nâng cao thực lực, mà còn có thể đảm bảo các vị tiếp tục tồn tại sau khi Sáng Thế thần minh tỉnh lại." "..." Mọi người do dự.

Tuy không muốn thần phục, nhưng lời của Sở Kiêu quả thực đã nói trúng điểm yếu của họ. "Cho các vị một nén nhang để suy nghĩ." Sở Kiêu nói xong, liền không nói thêm gì nữa.

Sau một nén nhang. "Chúng ta nguyện ý thần phục!" Ngoài dự kiến, người đầu tiên bày tỏ thái độ lại là Ma Tôn.

Là một trong những tồn tại cao ngạo nhất thời Thái Cổ, hắn vậy mà đã chọn thần phục. "Bản tướng cũng nguyện ý thần phục." Thần Tướng theo sát phía sau.

Sau đó, các cường giả Thái Cổ khác cũng lần lượt bày tỏ thái độ, nguyện ý thần phục Sở Kiêu.

Họ đều không phải kẻ ngốc, hiểu rõ lúc này lựa chọn tốt nhất là gì. "Không tệ." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó giơ tay vung lên.

Từng đạo khí tức huyền diệu chui vào cơ thể mọi người. "..." Sắc mặt mọi người thay đổi, chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể đang nhanh chóng tăng lên. "Đây là một phần Luân Hồi chi lực bản tọa ban

cho." Sở Kiêu nói, "Có được luồng sức mạnh này, các vị mới có tư cách đối mặt với trận đại chiến sắp tới." "Đa tạ chủ nhân!" Mọi người đồng thanh nói.

Trải qua chuyện này, họ đã thật tâm thần phục.

Bởi vì họ hiểu, chỉ có đi theo Sở Kiêu, mới có thể sống sót trong đại kiếp sắp tới. "Đinh, thu phục đông đảo cường giả Thái Cổ, nhận được một trăm triệu khí vận điểm!" "Đinh, nhận được thành tựu đặc biệt [Thái Cổ Chi Chủ]!" "Đinh, nhiệm vụ đặc thù được công bố: Thành lập liên minh chư thần.

Phần thưởng: Ba trăm triệu khí vận điểm!" Nghe tiếng thông báo của hệ thống, khóe miệng Sở Kiêu hơi nhếch lên.

Lần thu hoạch này, quả thực không tệ. "Tiếp theo..." Hắn nhìn mọi người, "Đã đến lúc đi xem những nơi khác rồi.

Thế giới này còn nhiều bí mật đang chờ ta khám phá." "Tuân lệnh!" Mọi người đồng thanh đáp.

Cứ như vậy, Sở Kiêu dẫn theo thuộc hạ mới thu phục, bắt đầu một hành trình mới.

Trên đường đi, họ không ngừng khám phá các di tích, thu phục các cường giả khắp nơi.

Dần dần, thế lực của Sở Kiêu ngày càng lớn mạnh.

Hầu hết tất cả cường giả Thái Cổ đã phục hồi, đều quy về dưới trướng hắn.

Một ngày nọ, Sở Kiêu và mọi người đến một nơi đặc thù.

Nơi đó có một tòa thần tháp thông thiên, thân tháp đen kịt, tỏa ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh. "..." Trong mắt Thần Nam lóe lên vẻ khác lạ, "Sáng Thế Thần Tháp?" "Không sai." Sở Kiêu gật đầu,

"Là tòa đặc thù nhất." Sáng Thế Thần Tháp, là kiến trúc thần bí nhất thời Thái Cổ.

Tòa thần tháp này, hiển nhiên không đơn giản. "Chủ nhân, có muốn vào xem thử không?" Ma Tôn hỏi.

Sở Kiêu đang định nói, dị biến đột ngột xảy ra! "Ầm!" Cả thế giới Thần Mộ đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Vô số khí tức khủng bố từ bốn phương tám hướng ùa đến.

Bầu trời vỡ vụn, từng đạo thần quang rực rỡ phóng lên trời. "Không hay rồi!" Đại Tế Ti thất thanh kinh hô, "Sáng Thế thần minh...

Sáng Thế thần minh sắp tỉnh lại rồi!" Quả nhiên, chỉ thấy giữa trời đất đột nhiên hiện ra vô số bóng người.

Chương 250

Bọn họ chính là những cường giả thời đại Sáng Thế!

Một giọng nói đầy uy nghiêm vang lên: "Không ngờ thế giới này lại có sinh linh tồn tại.

Thú vị, thật quá thú vị!" "Nếu đã như vậy..." Lại một giọng nói khác vang lên, "Vậy hãy để bọn ta dọn dẹp một phen đi!" Nghe những giọng nói này, ngay cả Sở Kiêu cũng không khỏi có chút ngưng trọng trong mắt.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận được, thực lực của những Sáng Thế thần minh này, vượt xa tưởng tượng của hắn! "Đinh, nhiệm vụ khẩn cấp được công bố: Nhiệm vụ một: Tổ chức chư thần đối kháng Sáng Thế thần minh.

Phần thưởng: Năm trăm triệu khí vận điểm.

Nhiệm vụ hai: Tìm kiếm cơ duyên trong Sáng Thế Thần Tháp.

Phần thưởng: Ba trăm triệu khí vận điểm.

Nhiệm vụ ba: Đột phá đến cảnh giới Sáng Thế.

Phần thưởng: Mười tỷ khí vận điểm." Nghe tiếng thông báo của hệ thống, trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang: "Xem ra, trận đại chiến thực sự sắp bắt đầu rồi!" "Chư vị!" Hắn nhìn thuộc hạ, "Đã chuẩn bị xong chưa?" "Theo chủ nhân chinh chiến!" Mọi người đồng thanh đáp.

Sau một thời gian ở chung, họ đã thật tâm thần phục Sở Kiêu. "Tốt!" Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía những Sáng Thế thần minh kia: "Nếu các ngươi đã chọn tỉnh lại sớm, vậy hãy để bản tọa tiếp chiêu!" "Cuồng vọng!" Một Sáng Thế thần minh

tức giận quát: "Lũ sâu kiến hậu thế quèn, cũng dám càn rỡ trước mặt bọn ta?" "Vậy sao?" Sở Kiêu cười khẩy, "Vậy để bản tọa cho các ngươi biết, thế nào là sức mạnh chân chính!" Dứt lời, Luân Hồi chi lực trào dâng, cả đất trời đều rung chuyển. "Giết!" Sở Kiêu ra lệnh một tiếng, thuộc hạ của hắn lần lượt ra tay.

Nhất thời, thần quang rực rỡ, ma khí ngút trời.

Nhưng không ai chú ý, cùng lúc đại chiến bùng nổ, tòa Sáng Thế Thần Tháp kia đột nhiên lóe lên một luồng ánh sáng khác thường.

Ầm ầm ầm!

Cả thế giới Thần Mộ rơi vào hỗn loạn chưa từng có.

Sáng Thế thần minh tỉnh lại, gây ra biến động trời đất.

Vô số hố đen hiện ra trong hư không, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Mặt đất không ngừng nứt vỡ, lộ ra những khe nứt sâu như vực thẳm.

Ngay cả bầu trời cũng bắt đầu vỡ vụn, lộ ra không gian hư vô. "Đến đúng lúc lắm!" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang.

Tuy thực lực của Sáng Thế thần minh vượt ngoài sức tưởng tượng, nhưng hắn lại không hề sợ hãi.

Bởi vì hắn biết, đây chính là một cơ hội ngàn năm có một. "Chư vị!" Sở Kiêu nhìn thuộc hạ, "Bày trận!" "Tuân lệnh!" Mọi người đồng thanh đáp.

Sau đó nhanh chóng đứng vào vị trí đã hẹn trước.

Chỉ thấy các cường giả như Thần Nam, Tử Nguyệt, Ma Tôn, Thần Tướng lần lượt chiếm giữ tám phương vị.

Các cường giả Thái Cổ khác thì bố trí trận pháp phòng ngự xung

quanh. "Có chút thú vị." Một Sáng Thế thần minh cười khẩy.

Hắn nhìn ra Sở Kiêu và những người khác muốn bày trận, nhưng lại không hề để tâm.

Theo hắn thấy, trận pháp của lũ sâu kiến hậu thế này, căn bản không đáng nhắc tới. "Nếu đã muốn chết..." Một Sáng Thế thần minh khác cười lạnh, "Vậy thành toàn cho các ngươi!" Dứt lời, hắn giơ tay vung lên.

Trong khoảnh khắc, vô số luồng ánh sáng hủy diệt từ trên trời giáng xuống.

Mỗi một luồng ánh sáng đều ẩn chứa sức mạnh kinh người, đủ để hủy diệt một thế giới! "Kết trận!" Sở Kiêu ra lệnh một tiếng.

Thần Nam và những người khác đồng thời ra tay, từng đạo thần quang phóng lên trời. "Luân Hồi Đại Trận, khởi!" Theo tiếng quát của Sở Kiêu, một trận pháp khổng lồ hiện ra giữa hư không.

Trận pháp toàn thân màu vàng, tỏa ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh.

Chính là trận pháp do Sở Kiêu sáng tạo dựa trên Luân Hồi chi lực! "Ầm!" Đòn tấn công của Sáng Thế thần minh rơi xuống trận pháp, bị chặn lại toàn bộ.

Không chỉ vậy, những luồng ánh sáng hủy diệt đó còn bị trận pháp hấp thu, hóa thành sức mạnh mới. "Hả?!" Sắc mặt các Sáng Thế thần minh đều thay đổi.

Họ không ngờ, lũ sâu kiến hậu thế này lại có thể chặn được đòn tấn công của mình. "Kinh ngạc sao?" Sở Kiêu cười khẩy, "Đây mới chỉ là bắt đầu thôi!" Dứt lời, Luân Hồi Đại Trận đột nhiên bùng nổ uy năng kinh người.

Vô số đạo kim quang phóng lên trời, mỗi một đạo kim quang đều

ẩn chứa áo nghĩa của Luân Hồi chi lực. "Chết tiệt!" Sắc mặt các Sáng Thế thần minh đại biến.

Họ phát hiện bị những kim quang đó bao phủ, sức mạnh trong cơ thể bắt đầu không ngừng hao tổn.

Hóa ra Luân Hồi Đại Trận không chỉ có thể phòng ngự, mà còn có thể hấp thu sức mạnh của địch nhân! "Giết!" Sở Kiêu ra lệnh một tiếng, thuộc hạ của hắn đồng thời ra tay.

Nhất thời, thần quang rực rỡ, ma khí ngút trời.

Đại chiến từ đây bùng nổ!

Nhưng đúng lúc này, tòa Sáng Thế Thần Tháp đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng rực rỡ. "Chủ nhân, thần tháp có dị động!" Đại Tế Ti truyền âm.

Sở Kiêu gật đầu: "Bản tọa biết.

Thời cơ cũng gần đến rồi..." Hóa ra hắn đã sớm đoán được cảnh này.

Sáng Thế thần minh tỉnh lại, tất nhiên sẽ tác động đến Sáng Thế Thần Tháp.

Đây chính là cơ hội! "Thần Nam, Tử Nguyệt!" Sở Kiêu truyền âm: "Hai người phụ trách chủ trì đại trận.

Bản tọa đi rồi sẽ về." "Tuân lệnh!" Hai người đáp.

Có Luân Hồi chi lực gia trì, dù không có Sở Kiêu trấn giữ, họ cũng có thể chống đỡ Sáng Thế thần minh trong thời gian ngắn.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, đã đến trước Sáng Thế Thần Tháp.

Chỉ thấy thần tháp toàn thân rực rỡ, tỏa ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh. "Mở!" Sở Kiêu điểm một ngón tay ra.

Luân Hồi chi lực bùng nổ, trực tiếp mở ra một cánh cửa trên thần tháp.

Ngay khi hắn chuẩn bị bước vào, dị biến đột ngột xảy ra!

Một luồng uy áp khủng bố từ trong thần tháp bùng nổ.

Tiếp đó, một bóng người hư ảo hiện ra.

Đó là một lão giả mặc bạch bào, quanh thân bao bọc bởi khí tức Sáng Thế.

Tuy chỉ là một bóng ảo, nhưng lại mang đến cảm giác vô cùng chân thực. "Người đời sau..." Lão giả nhìn Sở Kiêu, "Cũng có chút thú vị." "Khí linh của Sáng Thế Thần Tháp?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang. "Không sai." Lão giả gật đầu, "Ta là khí linh đời đầu tiên của Sáng Thế Thần Tháp, các ngươi có thể gọi ta là Tháp Chủ." "Ra mắt Tháp Chủ." Sở Kiêu chắp tay.

Tuy chỉ là khí linh, nhưng đối phương hiển nhiên không đơn giản. "Có thể đi đến bước này, chứng tỏ ngươi có chút bản lĩnh." Tháp Chủ nói, "Nhưng muốn có được cơ duyên trong thần tháp, cần phải vượt qua khảo nghiệm." "Khảo nghiệm?" "Đơn giản thôi." Tháp Chủ cười khẩy, "Đánh bại ta là được." Dứt lời, hắn đột nhiên ra tay.

Một luồng sức mạnh kinh khủng bùng nổ, trực tiếp bao trùm lấy Sở Kiêu. "Thú vị!" Sở Kiêu không lùi mà tiến, cũng ra tay.

Luân Hồi chi lực trào dâng, va chạm với luồng Sáng Thế chi lực kia.

Hư không rung chuyển, vô số phù văn vỡ vụn.

Chương 251

Hai người giao thủ, ngay cả Sáng Thế Thần Tháp cũng không chịu nổi. "Không tệ!" Tháp Chủ tán thưởng, "Đời sau lại có thể xuất hiện nhân vật như vậy.

Chẳng trách những Sáng Thế thần minh kia lại tỉnh lại sớm." "Quá khen." Sở Kiêu thản nhiên nói, "Nhưng thực lực của Tháp Chủ, dường như chưa hoàn toàn khôi phục?" "Ha ha..." Tháp Chủ không tỏ ý kiến, "Vậy ngươi có dám toàn lực một trận với ta không?" "Cầu còn không được!" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên tinh quang.

Hắn biết, đây là một cơ hội.

Nếu có thể đánh bại Tháp Chủ thời kỳ đỉnh cao, tất nhiên sẽ có được cơ duyên kinh người. "Tốt!" Tháp Chủ hét lớn một tiếng.

Trong khoảnh khắc, cả tòa Sáng Thế Thần Tháp bùng nổ ánh sáng rực rỡ.

Một luồng sức mạnh vượt xa trước đó từ người Tháp Chủ bùng nổ.

Giây phút này, hắn như thể đã quay về thời đại Sáng Thế! "Đến đây!" Sở Kiêu cũng bộc phát toàn lực.

Luân Hồi chi lực trào dâng, trời đất rung chuyển.

Hai người lại lần nữa giao thủ, bùng nổ một trận đại chiến kinh thiên động địa!

Mỗi một đòn đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa, ngay cả các Sáng Thế thần minh cũng không khỏi liếc nhìn.

Hồi lâu sau, hai người tách ra. "Không tệ!" Tháp Chủ tán thưởng, "Thực lực của ngươi, đã đạt đến ngưỡng cửa cảnh giới Sáng Thế."

"Quá khen." Sở Kiêu chắp tay.

Một trận chiến này, hắn quả thực được lợi không ít. "Nếu đã như vậy..." Tháp Chủ nói, "Vậy ban cho ngươi phần thưởng của khảo nghiệm đi." Dứt lời, hắn đột nhiên hóa thành một luồng ánh sáng, chui vào cơ thể Sở Kiêu.

Trong khoảnh khắc, vô số thông tin huyền diệu tràn vào não Sở Kiêu.

Trong đó có bí mật của thời đại Sáng Thế, có phương pháp tu luyện thần thông vô thượng, và cả cơ hội đột phá cảnh giới Sáng Thế! "Cơ duyên của Sáng Thế Thần Tháp sao?" Sở Kiêu trầm ngâm.

Quả không hổ là Sáng Thế Thần Tháp, giá trị của những truyền thừa này, vượt xa tưởng tượng của hắn. "Đinh, nhận được truyền thừa Sáng Thế, phần thưởng: Năm trăm triệu khí vận điểm!" "Đinh, hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt [Tìm kiếm cơ duyên trong Sáng Thế Thần Tháp], phần thưởng: Ba trăm triệu khí vận điểm!" "Đinh, nhận được thành tựu đặc biệt [Con Đường Sáng Thế]!" Đúng lúc này, dị biến lại xảy ra!

Cả tòa Sáng Thế Thần Tháp đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Vô số phù văn lưu chuyển trên bề mặt thân tháp, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tiếp đó, từng đạo khí tức huyền diệu từ trong thần tháp trào ra, chui vào cơ thể Sở Kiêu.

Chính là Sáng Thế Thần Tháp đang chủ động nhận chủ!

Phải biết Sáng Thế Thần Tháp là một trong những kiến trúc thần bí nhất thời đại Sáng Thế, ngay cả Sáng Thế thần minh cũng chưa chắc có thể khiến nó nhận chủ.

Nhưng lúc này, nó lại chủ động nhận Sở Kiêu làm chủ! "Đinh,

nhận được Sáng Thế Thần Tháp nhận chủ, phần thưởng: Mười tỷ khí vận điểm!" Cùng với việc Sáng Thế Thần Tháp nhận chủ, thực lực của Sở Kiêu lại lần nữa tăng vọt.

Một luồng Sáng Thế chi lực cổ xưa trào dâng trong cơ thể, khiến cảnh giới của hắn tăng lên vùn vụt. "Sức mạnh của cảnh giới Sáng Thế sao?" Sở Kiêu cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, trong mắt lóe lên tinh quang.

Có được luồng sức mạnh này, hắn mới có vốn liếng để một trận chiến với Sáng Thế thần minh!

Đúng lúc này, trận chiến bên ngoài cũng đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Tuy có Luân Hồi Đại Trận bảo vệ, nhưng đòn tấn công của Sáng Thế thần minh thực sự quá mạnh mẽ.

Dù có Thần Nam và những người khác chủ trì, đại trận cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt. "Đến lúc quay về rồi." Sở Kiêu tâm niệm vừa động, cả tòa Sáng Thế Thần Tháp đột nhiên hóa thành một luồng sáng, chui vào cơ thể hắn.

Từ nay về sau, tòa Sáng Thế Thần Tháp này đã trở thành pháp bảo bản mệnh của hắn! "Chư vị!" Sở Kiêu nhìn về phía các Sáng Thế thần minh, "Để ta tiếp tục!" Dứt lời, hắn đột nhiên bùng nổ khí tức kinh người.

Sắc mặt các Sáng Thế thần minh đại biến.

Họ phát hiện khí tức của Sở Kiêu đã đạt đến cảnh giới Sáng Thế! "Sao có thể?

Làm sao..." Không đợi họ phản ứng, Sở Kiêu đã ra tay. "Sáng Thế Luân Hồi, diệt!" Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, trực tiếp đánh tan tác vài Sáng Thế thần minh.

Ngay cả Sáng Thế chi lực của họ cũng bị hấp thu, hóa thành sức mạnh của Sở Kiêu.

Các Sáng Thế thần minh khác vừa kinh vừa giận.

Không ngờ một người đời sau, lại có thể đạt đến trình độ này trong thời gian ngắn như vậy.

Các Sáng Thế thần minh điên cuồng ra tay, bùng nổ sức mạnh mạnh nhất.

Nhưng trước Sáng Thế Luân Hồi chi lực của Sở Kiêu, những đòn tấn công này đều trở nên không đáng một kích. "Kết thúc rồi." Sở Kiêu thản nhiên nói.

Sau đó giơ tay vung lên, sức mạnh kinh khủng bùng nổ.

Hư không rung chuyển, vô số Sáng Thế thần minh vẫn lạc.

Sức mạnh của họ đều bị Sở Kiêu hấp thu, khiến thực lực của hắn lại lần nữa tăng vọt.

Rất nhanh, trận chiến kết thúc.

Nhìn khắp nơi, những Sáng Thế thần minh vốn không thể một đời, lúc này đã tổn thất hơn nửa.

Những người còn lại, cũng đều đã chọn thần phục. "Đinh, chém giết nhiều vị Sáng Thế thần minh, nhận được mười tỷ khí vận điểm!" "Đinh, thu phục Sáng Thế thần minh, nhận được năm trăm triệu khí vận điểm!" "Đinh, hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt [Tổ chức chư thần đối kháng Sáng Thế thần minh], phần thưởng: Năm trăm triệu khí vận điểm!" "Đinh, đạt thành thành tựu đặc biệt [Sáng Thế Bá Chủ]!" Nghe tiếng thông báo liên tiếp của hệ thống, Sở Kiêu lại không mấy quan tâm.

Bởi vì hắn biết, đây không phải là kết cục thực sự.

Những Sáng Thế thần minh đã vẫn lạc, chỉ là một phần nhỏ những kẻ tiên tri tiên giác.

Sáng Thế thần minh thực sự, vẫn đang say ngủ!

Khi họ tỉnh lại, mới là đại chiến thực sự! "Chư vị." Sở Kiêu nhìn thuộc hạ, "Ta cần phải nhanh chóng nâng cao thực lực, chuẩn bị để nghênh đón thử thách lớn hơn." "Tuân lệnh!" Mọi người đồng thanh đáp.

Trải qua một trận chiến này, họ đã kính phục Sở Kiêu từ tận đáy lòng.

Có một vị cường giả như vậy dẫn dắt, tự nhiên sẽ không có gì phải lo lắng. "Đi thôi." Sở Kiêu nói, "Trong khi các Sáng Thế thần minh khác chưa tỉnh lại, chúng ta đi xem những nơi khác trước.

Thế giới này, còn nhiều bí mật đang chờ ta khám phá." Nói rồi, hắn lấy ra một tấm bản đồ.

Đây là thứ hắn có được từ truyền thừa Sáng Thế, trên đó đánh dấu rất nhiều địa điểm quan trọng. "Trạm tiếp theo..." Sở Kiêu chỉ vào một vị trí trên bản đồ, "Sáng Thế chiến trường!" Mọi người nghe vậy, vẻ mặt ngưng trọng.

Sáng Thế chiến trường, đó là nơi hung hiểm nhất thời đại Sáng Thế.

Tương truyền nơi đó chôn cất vô số cường giả, trong đó không thiếu những tồn tại cấp bậc Sáng Thế thần minh.

Nhưng họ biết, chỉ có đi đến những nơi hung hiểm đó, mới có thể có được cơ duyên.

Nếu không, đợi các Sáng Thế thần minh khác tỉnh lại, họ căn bản không có vốn liếng để kháng cự.

Cứ như vậy, Sở Kiêu dẫn theo thuộc hạ, bắt đầu một hành trình mới.

Trên đường đi, họ không ngừng khám phá các di tích, thu phục các cường giả khắp nơi.

Thế lực của Sở Kiêu, cũng ngày càng lớn mạnh trong thế giới Thần Mộ.

Khí vận của thế giới Thần Mộ, cũng không ngừng được thu vào túi hắn.

Một ngày nọ, họ cuối cùng cũng đến Sáng Thế chiến trường.

Nhìn khắp nơi, đây là một mảnh hoang vu.

Chương 252

Khắp nơi là mặt đất vỡ vụn, binh khí tàn phế.

Nhưng Sở Kiêu biết, đây đều chỉ là biểu tượng.

Cơ duyên thực sự, ở sâu dưới lòng đất! "Chư vị!" Sở Kiêu nhìn mọi người, "Đã chuẩn bị xong chưa?" "Theo chủ nhân chinh chiến!" Mọi người đồng thanh đáp. "Tốt!" Sở Kiêu hài lòng gật đầu, sau đó bước một bước ra.

Cánh cửa của Sáng Thế chiến trường, từ đây mở ra!

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

Cả thế giới Thần Mộ đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Bầu trời vỡ vụn, mặt đất nứt toác.

Từng đạo thần quang rực rỡ phóng lên trời. "Không hay rồi!" Đại Tế Ti thất thanh kinh hô, "Khí tức của Sáng Thế thần minh!...

Mạnh hơn trước đó quá nhiều!" Quả nhiên, chỉ thấy giữa trời đất đột nhiên hiện ra vô số bóng người.

Mỗi một bóng người đều tỏa ra uy áp khiến người ta nghẹt thở.

Bọn họ chính là những Sáng Thế thần minh thực sự! "Thú vị..." Một giọng nói uy nghiêm vang lên, "Không ngờ trong lúc bọn ta say ngủ, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy." "Hừ, lũ người đời sau quèn, cũng dám khuấy đảo phong vân lúc bọn ta say ngủ sao?" Một tiếng hừ lạnh vang lên, chỉ thấy một Sáng Thế thần minh bước ra, toàn thân tỏa ra khí tức băng lãnh, đôi mắt như điện, nhìn thẳng vào Sở Kiêu. "Ngươi, là thủ lĩnh của chúng?" Sở Kiêu thản nhiên cười, "Không sai, chính là ta." "Hừ, cuồng vọng!" Sáng Thế thần minh kia quát lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, một luồng Sáng Thế chi lực kinh người liền

cuốn về phía Sở Kiêu.

Nhưng, Sở Kiêu lại bất động như núi.

Hắn nhẹ nhàng giơ tay, một luồng Luân Hồi chi lực trào ra, va chạm với luồng Sáng Thế chi lực kia, trong nháy mắt đã tiêu diệt nó. "Chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?" Sở Kiêu trào phúng. "..." Sắc mặt Sáng Thế thần minh kia thay đổi, không ngờ thực lực của Sở Kiêu lại mạnh đến vậy. "Cùng lên, giải quyết hắn trước!" Một Sáng Thế thần minh khác quát lạnh, nói rồi liền ra tay trước, tấn công về phía Sở Kiêu.

Các Sáng Thế thần minh khác thấy vậy, cũng lần lượt ra tay.

Trong chốc lát, vô số đạo Sáng Thế chi lực đan vào nhau, tạo thành một tấm lưới kín không kẽ hở, bao trùm về phía Sở Kiêu. "Hừ, đến hay lắm!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, Sáng Thế Luân Hồi chi lực trong cơ thể hắn cuồn cuộn trào ra, dung hợp với thân thể, hóa thành một cột sáng rực rỡ, phóng lên trời.

Ầm!

Cột sáng va chạm với tấm lưới Sáng Thế, bùng nổ một tiếng vang kinh thiên động địa.

Sức mạnh kinh khủng lan ra bốn phía, chấn nát không gian xung quanh.

Nhưng, khi khói bụi tan đi, mọi người kinh ngạc phát hiện, Sở Kiêu vẫn đứng sừng sững, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt, như thể Chiến Thần giáng thế. "Sao có thể?" Sắc mặt các Sáng Thế thần minh đại biến, không ngờ thực lực của Sở Kiêu lại mạnh đến vậy, ngay cả đòn tấn công liên thủ của họ cũng có thể chống đỡ được. "Không có gì là không thể." Sở Kiêu lạnh nhạt nói, "Từ hôm nay, thế giới Thần Mộ, sẽ do ta làm chủ!" "Nói khoác không biết ngượng!" Một Sáng

Thế thần minh tức giận quát, "Ngươi nghĩ có thể chống đỡ được đòn tấn công của tất cả chúng ta sao?" Nói rồi, hắn lại lần nữa ra tay, tấn công về phía Sở Kiêu.

Các Sáng Thế thần minh khác cũng lần lượt theo sau, lại một lần nữa phát động tấn công mãnh liệt.

Nhưng, Sở Kiêu vẫn ung dung không vội.

Sáng Thế Luân Hồi chi lực trong cơ thể hắn không ngừng trào ra, hóa thành từng đòn tấn công kinh người, va chạm với đòn tấn công của các Sáng Thế thần minh.

Mỗi một lần va chạm, đều bùng nổ một luồng sức mạnh kinh người, chấn nát không gian xung quanh.

Nhưng Sở Kiêu vẫn luôn đứng sừng sững, như một ngọn núi không thể lay chuyển, mặc cho phong ba bão táp thế nào, cũng không thể lay động được nền tảng của hắn. "..." Các Sáng Thế thần minh bắt đầu cảm thấy kinh hãi, họ phát hiện thực lực của Sở Kiêu vượt xa tưởng tượng của mình. "Cùng lên, dùng đòn tấn công mạnh nhất!" Một Sáng Thế thần minh gầm lên, đã mất đi lý trí, chỉ muốn nhanh chóng chém giết Sở Kiêu.

Các Sáng Thế thần minh khác nghe vậy, cũng lần lượt bùng nổ sức mạnh mạnh nhất.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên giữa trời đất, vô số đạo Sáng Thế chi lực đan vào nhau, tạo thành một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa, cuốn về phía Sở Kiêu. "Hừ, chờ chính là lúc này!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, Sáng Thế Luân Hồi chi lực trong cơ thể hắn cũng cuồn cuộn trào ra, dung hợp với thân thể, hóa thành một đòn tấn công tuyệt thế. "Sáng Thế Luân Hồi, trấn!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, đòn tấn công tuyệt thế đó trong nháy mắt bùng nổ, va chạm với đòn tấn công mạnh nhất của các Sáng Thế thần minh.

Ầm!

Một tiếng vang kinh thiên động địa vang lên, sức mạnh kinh khủng lan ra bốn phía, phá hủy mọi thứ xung quanh thành tro bụi.

Khi khói bụi tan đi, mọi người kinh ngạc phát hiện, Sở Kiêu vẫn đứng sừng sững, còn các Sáng Thế thần minh thì chật vật không chịu nổi.

Đòn tấn công của họ dưới sự trấn áp tuyệt thế của Sở Kiêu, đã tan thành mây khói! "Sao có thể?" Các Sáng Thế thần minh trừng lớn hai mắt, không thể tin vào mọi thứ trước mắt. "Không có gì là không thể." Sở Kiêu lạnh nhạt nói, "Ta đã nói, thế giới Thần Mộ này, sẽ do ta làm chủ!" Nói rồi, hắn lại lần nữa ra tay, tấn công về phía các Sáng Thế thần minh.

Lần này, hắn không còn nương tay, mỗi một đòn đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Các Sáng Thế thần minh dưới đòn tấn công của Sở Kiêu, lần lượt vẫn lạc.

Thân thể họ bị sức mạnh của Sở Kiêu xé nát, ngay cả Sáng Thế chi lực cũng bị Sở Kiêu hấp thu, hóa thành sức mạnh của hắn. "Không!" Một Sáng Thế thần minh kinh hãi gào thét, muốn bỏ chạy, nhưng Sở Kiêu sẽ không cho hắn cơ hội đó.

Chỉ thấy Sở Kiêu giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh kinh người liền bùng nổ trong nháy mắt, đánh tan Sáng Thế thần minh kia thành mảnh vụn.

Các Sáng Thế thần minh khác thấy vậy, càng kinh hãi vạn phần.

Họ phát hiện thực lực của Sở Kiêu vượt xa tưởng tượng, họ căn bản không phải là đối thủ của Sở Kiêu. "Chạy mau!" Một Sáng Thế thần minh cuối cùng không chịu nổi sự sợ hãi, quay người bỏ chạy.

Nhưng, Sở Kiêu sẽ không tha cho hắn.

Thân hình lóe lên, đã xuất hiện trước mặt Sáng Thế thần minh kia, giơ tay vung lên, liền chém giết hắn.

Các Sáng Thế thần minh khác thấy vậy, càng sợ đến hồn bay phách tán.

Họ lần lượt quay người bỏ chạy, nhưng Sở Kiêu lại như hình với bóng, không ngừng truy sát.

Trong chốc lát, cả thế giới Thần Mộ đều tràn ngập mùi máu tanh.

Sở Kiêu như một vị Sát Thần, không ngừng chém giết các Sáng Thế thần minh, hấp thu toàn bộ sức mạnh của họ.

Thực lực của hắn, cũng trong quá trình này không ngừng tăng lên. "Kết thúc rồi." Sở Kiêu lạnh nhạt nói, nhìn về phía Sáng Thế thần minh cuối cùng, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo. "Không, đừng giết ta!" Sáng Thế thần minh kia kinh hãi gào thét, đã bị thực lực của Sở Kiêu dọa vỡ mật. "Hừ, muộn rồi." Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh kinh người liền bùng nổ trong nháy mắt, đánh tan Sáng Thế thần minh kia thành mảnh vụn.

Đến đây, tất cả các Sáng Thế thần minh đã tỉnh lại đều bị Sở Kiêu chém giết.

Sức mạnh của họ đều bị Sở Kiêu hấp thu, khiến thực lực của hắn đạt đến một tầm cao chưa từng có. "Hô..." Sở Kiêu thở dài một hơi, nhìn xung quanh, chỉ thấy Sáng Thế chiến trường vốn hoang vu, lúc này đã trở nên tan hoang.

Nhưng Sở Kiêu lại không hề để tâm, hắn chỉ biết, cuối cùng mình đã thành công trấn áp tất cả các Sáng Thế thần minh, trở thành chúa tể của thế giới Thần Mộ. "Chủ nhân uy vũ!" Lúc này, Thần Nam và những người khác lần lượt chạy đến, thấy Sở Kiêu thành công trấn áp

các Sáng Thế thần minh, ai nấy đều hoan hô. "Ha ha ha..." Sở Kiêu cười lớn một tiếng, nhìn mọi người, "Từ nay về sau, thế giới Thần Mộ sẽ do ta làm chủ!" "Tuân lệnh!" Mọi người đồng thanh đáp, trong mắt lóe lên ánh sáng kích động.

Họ biết, đi theo Sở Kiêu, họ sẽ tạo ra sự huy hoàng thuộc về mình! "Đi thôi." Sở Kiêu nói, "Thế giới Thần Mộ còn nhiều bí mật đang chờ ta khám phá, ta không thể dừng bước." "Vâng!" "Đi!" Sở Kiêu phất tay, dẫn theo Thần Nam và những người khác, bước lên hành trình khám phá thế giới Thần Mộ.

Thế giới Thần Mộ rộng lớn vô ngần, ẩn giấu vô số bí mật và cơ duyên.

Sở Kiêu và mọi người xuyên qua những thần điện đổ nát, những cổ mộ sâu thẳm, mỗi một bước đi đều tràn ngập những điều chưa biết và nguy hiểm.

"Chủ nhân, thế giới Thần Mộ rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?" Thần Nam không nhịn được hiếu kỳ hỏi.

"Hừ, thế giới Thần Mộ là nơi giao thoa của chư thiên vạn giới, ẩn chứa vô tận cơ duyên và bảo tàng." Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên tinh quang, "Chỉ cần ta có thể nắm giữ nó trong tay, lo gì không thể xưng bá chư thiên!" "Xưng bá chư thiên?" Thần Nam và mọi người nghe vậy, trong lòng kinh hãi, nhưng nhìn bóng dáng bá khí của Sở Kiêu, trong lòng lại không nảy sinh nổi một tia ý nghĩ phản bác.

Chương 253

Bởi vì họ biết, Sở Kiêu có thực lực đó!

"Đi, phía trước dường như có động tĩnh." Sở Kiêu đột nhiên dừng bước, vành tai khẽ động, lắng nghe động tĩnh từ phương xa.

Mọi người nghe vậy, ai nấy đều cảnh giác, theo sau bước chân của Sở Kiêu, cẩn thận tiến về phía trước.

Không lâu sau, họ đã đến trước một ngôi cổ mộ sâu thẳm.

Bên trong cổ mộ tỏa ra một luồng khí tức âm lãnh, khiến người ta không rét mà run.

"Hừ, giả thần giả quỷ!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, sải bước đi vào cổ mộ.

Thần Nam và những người khác theo sát phía sau, không dám có chút lơ là.

Bên trong cổ mộ, tối tăm mờ mịt, chỉ có mấy ngọn trường minh đăng tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Sở Kiêu và mọi người đi qua từng hành lang dài hun hút, cuối cùng đến một gian mộ thất rộng rãi.

Trong mộ thất, có một bóng người đang đứng.

Bóng người đó toàn thân tỏa ra khí tức âm lãnh, đôi mắt sâu thẳm như vực sâu, khiến người ta không nhìn ra nông sâu.

"Hừ, thần thánh phương nào?

Dám ở đây giả thần giả quỷ!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào bóng người đó.

"Khà khà, không ai có thể xông vào đây." Bóng người đó phát ra

một tràng cười quái dị, giọng nói khàn khàn âm lãnh, "Đến tìm chết sao?" "Tìm chết?" Sở Kiêu chế nhạo cười, "Bằng ngươi, cũng xứng để bọn ta tìm chết sao?" "Hừ, cuồng vọng!" Bóng người đó quát lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh âm lãnh liền cuốn về phía Sở Kiêu.

Tuy nhiên, Sở Kiêu lại đứng yên như núi.

Nhẹ nhàng giơ tay, một luồng luân hồi chi lực tuôn ra, va chạm với luồng sức mạnh âm lãnh kia, trong nháy mắt đã tiêu diệt nó.

"Chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao." Sở Kiêu chế nhạo nói.

"Ngươi..." Sắc mặt bóng người đó biến đổi, không ngờ thực lực của Sở Kiêu lại mạnh đến thế.

"Hừ, xem ra ngươi cũng là một kẻ không biết sống chết." Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, liền xuất hiện trước mặt bóng người đó.

Giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh kinh người liền bộc phát trong nháy mắt, đánh về phía bóng người đó.

"Không!" Bóng người đó kinh hãi gào thét, muốn né tránh, nhưng công kích của Sở Kiêu lại như hình với bóng, căn bản không thể né tránh.

Rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bóng người đó dưới đòn tấn công của Sở Kiêu, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

"Hừ, không chịu nổi một đòn." Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Thần Nam và mọi người, "Tiếp tục tiến lên." Mọi người nghe vậy, nhao nhao đáp lời, theo sau bước chân của Sở Kiêu, tiếp tục khám phá cổ mộ.

Suốt chặng đường, họ gặp phải vô số nguy hiểm và thử thách.

Nhưng dựa vào thực lực mạnh mẽ của Sở Kiêu, họ đã vượt qua mọi chướng ngại, không gì cản nổi.

"Chủ nhân, cổ mộ dường như ẩn giấu bí mật lớn." Thần Nam đột nhiên nói, chỉ về một lối đi sâu thẳm phía trước, "Bên trong đó dường như có một luồng khí tức mạnh mẽ." "Ồ?" Sở Kiêu nghe vậy, trong mắt lóe lên tinh quang, "Đi, qua xem thử." Nói rồi, hắn dẫn mọi người đi về phía lối đi sâu thẳm đó.

Bên trong lối đi, tối tăm mờ mịt, phảng phất ẩn chứa vô tận nguy cơ.

Nhưng Sở Kiêu và mọi người lại không hề sợ hãi, dựa vào thực lực mạnh mẽ và niềm tin kiên định, họ cứ thế tiến về phía trước.

Cuối cùng, họ đã đến cuối lối đi.

Ở cuối con đường là một mật thất rộng rãi.

Trong mật thất, có một bóng người đang đứng.

Bóng người đó toàn thân tỏa ra khí tức mạnh mẽ, đôi mắt rực rỡ như sao trời, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Hừ, cuối cùng cũng gặp được một kẻ có chút thú vị." Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào bóng người đó.

"Ngươi là Sở Kiêu?" Bóng người đó mở miệng hỏi, giọng nói khàn khàn trầm thấp.

"Không sai, chính là ta." Sở Kiêu thản nhiên cười, "Ngươi lại là ai?" "Ta, là một trong những thủ hộ giả của thế giới Thần Mộ." Bóng người đó chậm rãi nói, "Các ngươi xông vào thế giới Thần Mộ, rốt cuộc có mục đích gì?" "Mục đích?" Sở Kiêu chế nhạo cười, "Thế giới Thần Mộ là vùng đất vô chủ, tại sao bọn ta không thể đến?" "Vùng

đất vô chủ?" Bóng người đó nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia tức giận, "Hừ, lũ tiểu bối các ngươi, làm sao biết được bí mật của thế giới Thần Mộ!" "Bí mật?" Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, "Có bí mật gì, không ngại nói ra nghe thử." "Hừ, lũ tiểu bối các ngươi, không xứng để biết!" Bóng người đó quát lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh cường đại liền cuốn về phía Sở Kiêu.

Tuy nhiên, Sở Kiêu lại đứng yên như núi.

Sáng thế luân hồi chi lực trong cơ thể hắn cuồn cuộn tuôn ra, va chạm với đòn tấn công của bóng người đó, trong nháy mắt đã tiêu diệt nó.

"Chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?" Sở Kiêu chế nhạo nói, "Cứ tưởng thủ hộ giả của thế giới Thần Mộ mạnh đến mức nào, hóa ra cũng chỉ có vậy." "Ngươi..." Sắc mặt bóng người đó biến đổi, không ngờ thực lực của Sở Kiêu lại mạnh đến thế.

"Hừ, hôm nay ta phải xem xem, thế giới Thần Mộ rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, liền xuất hiện trước mặt bóng người đó.

Giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh kinh người liền bộc phát trong nháy mắt, đánh về phía bóng người đó.

Bóng người đó thấy vậy, cũng không cam chịu yếu thế, giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh cường đại liền đón lấy đòn tấn công của Sở Kiêu.

Rầm!

Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, bùng nổ ra một tiếng vang kinh thiên động địa.

Sức mạnh kinh khủng lan tràn ra tứ phía, chấn cho không gian xung quanh vỡ tan tành.

Tuy nhiên, khi khói bụi tan đi, mọi người lại kinh ngạc phát hiện, Sở Kiêu vẫn đứng sừng sững không ngã.

Còn bóng người đó, lại vô cùng chật vật, khí tức trên người cũng trở nên hỗn loạn.

"Sao có thể?" Bóng người đó trợn to mắt, không thể tin vào mọi thứ trước mắt.

"Không có gì là không thể." Sở Kiêu lạnh nhạt nói, "Từ nay về sau, thế giới Thần Mộ sẽ do ta làm chủ!" Nói rồi, hắn lại ra tay, tấn công về phía bóng người đó.

Lần này, hắn không còn nương tay, mỗi một đòn đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Bóng người đó dưới đòn tấn công của Sở Kiêu, liên tục lùi về sau, căn bản không thể chống cự.

"Không!" Bóng người đó kinh hãi gào thét, muốn chạy trốn, nhưng Sở Kiêu sẽ không cho hắn cơ hội đó.

Chỉ thấy Sở Kiêu giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh kinh người liền bộc phát trong nháy mắt, đánh cho bóng người đó thành tro bụi.

"Hừ, không chịu nổi một đòn." Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Thần Nam và mọi người, "Tiếp tục tiến lên, bí mật của thế giới Thần Mộ, ta nhất định phải vạch trần!" Mọi người nghe vậy, nhao nhao đáp lời, theo sau bước chân của Sở Kiêu, tiếp tục khám phá cổ mộ.

Suốt chặng đường, họ gặp phải vô số nguy hiểm và thử thách.

Nhưng dựa vào thực lực mạnh mẽ của Sở Kiêu, họ đã vượt qua mọi chông gai, không gì cản nổi.

“Chủ nhân, thế giới Thần Mộ dường như ẩn giấu một luồng sức mạnh cường đại.” Thần Nam đột nhiên nói, chỉ về một vách đá lấp lánh ánh sáng u u phía trước, “Bên trong đó dường như có một luồng khí tức thần bí.” “Ồ?” Sở Kiêu nghe vậy, trong mắt lóe lên tinh quang, “Đi, qua xem thử.” Nói rồi, hắn dẫn mọi người đi về phía vách đá đó.

Trên vách đá, ánh sáng u u lấp lánh, phảng phất ẩn chứa vô tận huyền bí.

Sở Kiêu và mọi người vây quanh vách đá, cẩn thận quan sát những đường vân và phù hiệu trên đó.

“Trên vách đá dường như ghi lại bí mật của thế giới Thần Mộ.” Thần Nam đột nhiên nói, chỉ vào một phù hiệu trên vách đá, “Phù hiệu này, ta dường như đã thấy trong cổ tịch, nó đại diện cho sự tồn tại của Sáng Thế chi lực.” “Sáng Thế chi lực?” Sở Kiêu nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, “Lẽ nào, thế giới Thần Mộ thật sự ẩn giấu bí mật của Sáng Thế chi lực?” “Hừ, bất kể là gì, đều phải làm cho rõ ràng!” Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khóa chặt vào vách đá, khí thế toàn thân dâng lên.

Hắn giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh bàng bạc tuôn về phía vách đá, cố gắng phá vỡ huyền bí trên đó bằng vũ lực.

Tuy nhiên, vách đá đó lại không hề nhúc nhích, chỉ có ánh sáng u u lấp lánh càng thêm dữ dội, phảng phất đang chế giễu công sức vô ích của Sở Kiêu.

“Có chút thú vị.” Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia lạnh lẽo, Sáng thế luân hồi chi lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, toàn thân ánh sáng rực rỡ.

“Phá cho ta!” Sở Kiêu hét lớn một tiếng, hai tay mạnh mẽ đẩy ra, một luồng sức mạnh như dời non lấp biển đánh về phía vách đá.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn, vách đá rung chuyển dữ dội, ánh sáng u u trên bề mặt điên cuồng lấp lánh, dường như đang cố gắng chống đỡ.

Nhưng công kích của Sở Kiêu đâu phải dễ dàng chống đỡ như vậy, chỉ thấy trên vách đá dần dần xuất hiện từng vết nứt.

Vết nứt nhanh chóng lan rộng, cuối cùng "rắc" một tiếng, vách đá vỡ tan.

Phía sau vách đá vỡ vụn là một không gian tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Trong không gian, lơ lửng một khối tinh thể rực rỡ, trên tinh thể lưu chuyển khí tức thần bí mạnh mẽ, chính là khí tức của Sáng Thế chi lực.

"Quả nhiên là Sáng Thế chi lực!" Tinh quang trong mắt Sở Kiêu bùng nổ, thân hình lóe lên, liền lao về phía khối tinh thể đó.

Nhưng ngay khi Sở Kiêu sắp chạm vào tinh thể, không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, từng bóng người xuất hiện từ hư không.

Những bóng người này ai nấy đều có khí tức mạnh mẽ, toàn thân tỏa ra khí tức cổ xưa thần bí, đều là thủ hộ giả của thế giới Thần Mộ.

"Hừ, các ngươi dám xông vào nơi này, vọng tưởng nhúng chàm Sáng Thế chi lực, quả thực là tự tìm đường chết!" Một thủ hộ giả dẫn đầu quát lạnh một tiếng, ánh mắt băng giá nhìn chằm chằm vào Sở Kiêu và mọi người.

"Bằng các ngươi?" Sở Kiêu chế nhạo cười, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

"Kẻ cuồng vọng, hôm nay sẽ cho các ngươi biết, uy nghiêm của thế giới Thần Mộ không thể xâm phạm!" Thủ hộ giả dẫn đầu tức giận hét lên, giơ tay vung lên, các thủ hộ giả phía sau nhao nhao ra tay,

từng đòn tấn công mạnh mẽ cuốn về phía Sở Kiêu và mọi người.

Những đòn tấn công như thủy triều hung dữ, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, trong nháy mắt nhấn chìm Sở Kiêu và mọi người.

Chương 254

Tuy nhiên, Sở Kiêu lại không hề hoảng hốt, Sáng thế luân hồi chi lực trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, hình thành một tấm chắn kiên cố trước người.

Những đòn tấn công đó va vào tấm chắn, nhao nhao bị tiêu diệt, hóa thành hư vô.

"Chỉ có chút bản lĩnh đó, cũng dám la lối trước mặt ta?" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, như quỷ mị xuất hiện trước mặt một thủ hộ giả.

Hắn giơ tay vung lên, một chưởng phong sắc bén gào thét bay ra, hung hăng đánh vào ngực thủ hộ giả đó.

Thủ hộ giả đó hừ một tiếng, thân thể như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Các thủ hộ giả khác thấy vậy, nhao nhao tức giận gầm lên lao về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, thân hình xuyên qua giữa các thủ hộ giả, mỗi lần ra tay, đều có một thủ hộ giả bị trọng thương.

Trong phút chốc, tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, các thủ hộ giả nhao nhao ngã xuống đất, vô cùng chật vật.

"Không chịu nổi một đòn!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại rơi vào khối tinh thể kia.

Thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã đến trước tinh thể, đưa tay nắm lấy nó.

Ngay khoảnh khắc Sở Kiêu nắm lấy tinh thể, một luồng sức mạnh bàng bạc thần bí tràn vào cơ thể hắn.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy toàn thân kinh mạch bị luồng sức mạnh đó điên cuồng cọ rửa, một cảm giác khoan khoái khó tả lan khắp toàn thân.

Khí tức của hắn vào lúc này điên cuồng tăng vọt, thực lực lại lần nữa đột phá.

"Ha ha ha ha, đây là sức mạnh của Sáng Thế chi lực sao?

Quả nhiên mạnh mẽ!" Sở Kiêu ngửa mặt lên trời cười lớn, giọng nói tràn đầy bá khí và tự tin.

Lúc này, những thủ hộ giả ngã trên đất đang giãy giụa đứng dậy, trong mắt tràn đầy kinh hãi và không cam lòng.

"Không, ngươi không thể có được Sáng Thế chi lực, đó là cấm kỵ của thế giới Thần Mộ!" Thủ hộ giả dẫn đầu gào thét.

"Cấm kỵ?

Trước mặt Sở Kiêu ta, không có cấm kỵ!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua các thủ hộ giả, trong mắt tràn đầy sát ý.

"Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết!" Nói rồi, Sở Kiêu giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh kinh khủng cuốn về phía các thủ hộ giả.

Các thủ hộ giả kinh hãi muốn né tránh, nhưng trước luồng sức mạnh cường đại này, họ căn bản không có chút sức phản kháng.

Trong nháy mắt, các thủ hộ giả bị luồng sức mạnh đó nuốt chửng, hóa thành tro bụi.

"Chủ nhân, Sáng Thế chi lực quá mạnh mẽ, ngài cảm thấy thế nào?" Thần Nam tiến lên hỏi, trong mắt tràn đầy kính sợ.

"Tốt, rất tốt!" Tinh quang trong mắt Sở Kiêu lấp lánh, "Có Sáng Thế chi lực, chư thiên vạn giới, ai có thể cản ta!" Ngay khi Sở Kiêu

đang chìm đắm trong niềm vui có được Sáng Thế chi lực, đột nhiên, toàn bộ không gian rung chuyển dữ dội.

Một luồng khí tức càng cổ xưa, càng mạnh mẽ truyền đến từ sâu trong không gian.

"Hừ, không ai có thể có được Sáng Thế chi lực, ngươi nghĩ rằng như vậy là có thể xưng bá thế giới Thần Mộ rồi sao?" Một giọng nói già nua uy nghiêm vang vọng trong không gian.

"Kẻ nào giả thần giả quỷ, cút ra đây cho ta!" Sở Kiêu quát lạnh một tiếng, ánh mắt khóa chặt vào sâu trong không gian.

Chỉ thấy một bóng người chậm rãi bước ra từ sâu trong không gian, toàn thân bóng người đó tỏa ra khí tức cổ xưa thần bí, phảng phất đến từ thời hồng hoang xa xôi.

"Ta, là chúa tể thật sự của thế giới Thần Mộ, tiểu bối, ngươi dám làm càn trên địa bàn của ta!" Bóng người đó quát lạnh.

"Chúa tể thật sự?

Trong mắt Sở Kiêu ta, không có chúa tể, chỉ có kẻ bị ta giẫm dưới chân!" Sở Kiêu chế nhạo cười, khí thế trên người dâng lên, đối đầu gay gắt với bóng người đó.

"Cuồng vọng đến cực điểm!" Bóng người đó tức giận hét lên, giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh mạnh đến cực hạn cuốn về phía Sở Kiêu.

Nơi luồng sức mạnh đó đi qua, không gian nhao nhao vỡ vụn, hóa thành một mảnh hư vô.

Ánh mắt Sở Kiêu ngưng lại, cảm nhận được sự mạnh mẽ của luồng sức mạnh này, không dám có chút lơ là.

Sáng thế luân hồi chi lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển,

dung hợp với Sáng Thế chi lực, hình thành một luồng sức mạnh càng kinh khủng hơn.

"Phá cho ta!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, hai tay đẩy ra, luồng sức mạnh sau khi dung hợp đó đánh về phía sức mạnh của đối phương.

Rầm!

Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, bùng nổ ra một tiếng vang chưa từng có.

Toàn bộ không gian vào lúc này dường như sắp bị xé toạc, sức mạnh kinh khủng lan tràn ra tứ phía.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại va vào, thân thể hắn hơi rung lên, nhưng nhanh chóng ổn định lại.

Bóng người đó, dưới sự va chạm này, cũng lùi lại vài bước, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Có chút bản lĩnh, nhưng vẫn còn kém xa!" Bóng người đó quát lạnh một tiếng, lại ra tay.

Lần này, hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, từng phù văn thần bí bay ra từ tay, giao nhau trên không trung thành một pháp trận khổng lồ.

Pháp trận tỏa ra khí tức mạnh mẽ, bao trùm về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu thấy vậy, ánh mắt lạnh đi, Sáng Thế chi lực trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, ngưng tụ thành một thanh quang kiếm khổng lồ trước người.

"Trảm!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, tay cầm quang kiếm, hung hăng chém về phía pháp trận đó.

Chỉ thấy!

Sở Kiêu tay cầm quang kiếm, toàn thân ánh sáng rực rỡ như mặt trời chói lọi, trên thanh quang kiếm đó lưu chuyển uy áp khủng bố của

Sáng Thế chi lực, tựa như muốn chém đôi cả đất trời này.

Rầm!

Quang kiếm và pháp trận hung hăng va chạm vào nhau, bùng nổ ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ánh sáng pháp trận điên cuồng lấp lánh, phù văn loạn vũ, dường như đang chịu đựng áp lực khó có thể tưởng tượng.

Nhưng quang kiếm lại thế như chẻ tre, không ngừng chém phá phòng ngự của pháp trận, từng vết nứt lan rộng trên pháp trận.

"Hừ, chỉ có chút thủ đoạn này, cũng muốn nhốt được Sở Kiêu ta!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, sức mạnh trong cơ thể lại bộc phát, rót vào quang kiếm.

Quang kiếm ánh sáng rực rỡ, trong nháy mắt chém nát hoàn toàn pháp trận, hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán vô hình.

Chúa tể thật sự của thế giới Thần Mộ thấy vậy, sắc mặt hơi biến đổi, trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng.

"Không ngờ có thể phá được pháp trận của ta, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu!" Chúa tể tức giận hét lên, hai tay múa may, không gian xung quanh trong nháy mắt vặn vẹo, từng khe nứt không gian như miệng thú dữ nhe nanh xuất hiện, nuốt chửng về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu sắc lạnh, thân hình lóe lên, như quỷ mị xuyên qua giữa các khe nứt không gian, mỗi lần né tránh đều vừa đúng lúc, khiến những khe nứt không gian đó không thể chạm vào hắn dù chỉ một chút.

"Chỉ có chút trò vặt không gian, cũng muốn làm ta bị thương?" Sở Kiêu chế nhạo nói, đồng thời thân hình lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt chúa tể, quang kiếm trong tay như tia chớp đâm ra.

Chúa tể phản ứng cực nhanh, nghiêng người né tránh, thoát được một đòn chí mạng, nhưng kình phong từ quang kiếm đã rạch một vết máu trên mặt hắn.

"Dám làm ta bị thương!" Chúa tể tức giận gầm lên, khí thế trên người điên cuồng tăng vọt, một luồng sức mạnh cổ xưa thần bí bộc phát từ trong cơ thể, hình thành một lớp hộ thuẫn kiên cố.

Sở Kiêu thấy vậy, cười lạnh một tiếng: "Hộ thuẫn thì sao, trước Sáng Thế chi lực của ta, tất cả đều là hư ảo!" Sáng Thế chi lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, giao dung với Sáng thế luân hồi chi lực, hình thành một luồng sức mạnh càng kinh khủng hơn.

Sở Kiêu hai tay nắm chặt quang kiếm, giơ cao lên, rồi hung hăng chém xuống.

Rầm!

Quang kiếm mang theo thế dời non lấp biển, hung hăng chém vào hộ thuẫn đó.

Hộ thuẫn rung chuyển dữ dội, ánh sáng trên bề mặt lấp lánh không ngừng, dường như đang cố gắng chống đỡ.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, không ngừng gia tăng sức mạnh, quang kiếm từng tấc từng tấc chém vào trong hộ thuẫn.

"Không, không thể nào!" Chúa tể kinh hãi hét lên, điên cuồng vận chuyển sức mạnh trong cơ thể, cố gắng gia cố hộ thuẫn, nhưng tất cả đều vô ích.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan, hộ thuẫn cuối cùng bị quang kiếm chém vỡ, hóa thành mảnh vụn tiêu tán trong không trung.

Quang kiếm dư thế không giảm, hung hăng chém về phía chúa tể.

Chúa tể muốn né tránh, nhưng lúc này đã bị khí thế của Sở Kiêu

khóa chặt, căn bản không thể động đậy dù chỉ một chút.

Trong gang tấc, trong mắt chúa tể lóe lên một tia quyết tuyệt, hai tay nhanh chóng kết ấn, một luồng ánh sáng thần bí bộc phát từ trong cơ thể, hình thành một hư ảnh khổng lồ.

Hư ảnh tỏa ra khí tức mạnh mẽ, tựa như chiến thần từ thời viễn cổ, đón lấy quang kiếm.

Rầm!

Quang kiếm và hư ảnh va chạm vào nhau, bùng nổ ra một tiếng nổ càng dữ dội hơn.

Toàn bộ không gian vào lúc này dường như sắp sụp đổ, sức mạnh kinh khủng lan tràn ra tứ phía.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại phản chấn, thân thể hắn hơi rung lên, nhưng nhanh chóng ổn định lại.

Hư ảnh đó, dưới sự va chạm này, cũng dần dần trở nên hư ảo.

Chương 255

"Hừ, chẳng qua chỉ là giãy giụa trước khi chết thôi!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, sức mạnh trong cơ thể lại bộc phát, rót vào quang kiếm.

Quang kiếm ánh sáng rực rỡ, trong nháy mắt chém nát hoàn toàn hư ảnh đó, hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán.

Quang kiếm tiếp tục chém về phía chúa tể, chúa tể lúc này đã mặt như tro tàn, biết mình đã không còn sức chống đỡ đòn này.

Ngay khi quang kiếm sắp chém trúng chúa tể, Sở Kiêu đột nhiên dừng tay.

Hắn lạnh lùng nhìn chúa tể, nói: "Ngươi là chúa tể của thế giới Thần Mộ, vốn nên bảo vệ thế giới này, lại vọng tưởng ngăn cản ta đoạt lấy Sáng Thế chi lực, niệm tình ngươi tu hành không dễ, hôm nay ta tha cho ngươi một mạng." Trong mắt chúa tể lóe lên một tia kinh ngạc và vui mừng, không ngờ Sở Kiêu lại tha cho mình.

"Nhưng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!" Sở Kiêu tiếp tục nói, "Từ hôm nay, ngươi phải thần phục ta, nghe theo hiệu lệnh của ta, nếu không, ta nhất định khiến ngươi hồn bay phách tán!" Chúa tể do dự một lúc, nhưng cuối cùng cắn răng, quỳ một gối xuống đất, nói: "Ta nguyện thần phục ngài, nghe theo hiệu lệnh của ngài." Sở Kiêu hài lòng gật đầu, nói: "Tốt, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ngươi đã đưa ra lựa chọn đúng đắn." Nói xong, Sở Kiêu thu lại quang kiếm, khí thế trên người cũng dần dần thu lại.

Chúa tể đó đứng dậy, nhìn Sở Kiêu, trong mắt tràn đầy kính sợ.

"Chủ nhân, không biết tiếp theo ngài có dự định gì?" Chúa tể hỏi.

Ánh mắt Sở Kiêu sâu thẳm, nhìn về phương xa, nói: "Thế giới Thần Mộ chỉ là một trạm dừng trong hành trình của ta, mục tiêu của ta, là chư thiên vạn giới!" "Chủ nhân hùng tâm tráng chí, khiến người ta khâm phục." Chúa tể nói, "Ta nguyện đi theo chủ nhân, vì chủ nhân hiệu lực." Sở Kiêu gật đầu, nói: "Có ngươi tương trợ, rất tốt.

Nay ta đã có được Sáng Thế chi lực, thực lực đại tăng, nhưng chư thiên vạn giới cường giả như mây, ta vẫn cần không ngừng nâng cao thực lực." "Chủ nhân nói rất phải." Chúa tể nói, "Trong thế giới Thần Mộ có rất nhiều nơi thần bí và bảo vật mạnh mẽ, có lẽ có thể giúp ích cho chủ nhân." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia tinh quang, nói: "Ồ?

Nói nghe thử." Chúa tể cung kính nói: "Sâu trong thế giới Thần Mộ có một cấm địa, tên là Luân Hồi Chi Uyên, nghe nói nơi đó ẩn giấu huyền bí của luân hồi và Luân Hồi chi lực mạnh mẽ, nếu có thể có được nó, thực lực của chủ nhân chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới." Trong lòng Sở Kiêu khẽ động, nói: "Luân Hồi Chi Uyên?

Có chút thú vị, ta phải đi xem thử." "Nhưng, chủ nhân, Luân Hồi Chi Uyên nguy hiểm trùng trùng, bên trong không chỉ có thủ hộ thú mạnh mẽ, còn có các loại cạm bẫy và cấm chế quỷ dị, những cường giả từng tiến vào đó, đa số đều có đi không có về." Chúa tể nhắc nhở.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, nói: "Nguy hiểm thì sao?

Trước mặt Sở Kiêu ta, không có chướng ngại nào không thể vượt qua!

Dẫn ta đến Luân Hồi Chi Uyên." Chúa tể không dám chống lại, nói: "Vâng, chủ nhân, ta sẽ dẫn đường." Nói xong, chúa tể thân hình lóe lên, bay về phía sâu trong thế giới Thần Mộ.

Sở Kiêu dẫn Thần Nam và mọi người theo sát phía sau.

Suốt chặng đường, họ gặp không ít yêu thú mạnh mẽ và những

tồn tại thần bí, nhưng trước Sáng Thế chi lực của Sở Kiêu, tất cả đều không chịu nổi một đòn.

Rất nhanh, họ đã đến rìa Luân Hồi Chi Uyên.

Luân Hồi Chi Uyên sâu không thấy đáy, xung quanh bao trùm một luồng khí tức thần bí quỷ dị, phảng phất ẩn giấu vô tận bí mật và nguy hiểm.

"Chủ nhân, đây là Luân Hồi Chi Uyên." Chúa tể nói, "Bên trong nguy cơ tứ phía, chủ nhân nhất định phải cẩn thận." Sở Kiêu gật đầu, nói: "Ta tự có chừng mực.

Ngươi ở đây chờ, ta một mình đi vào là được." Thần Nam tiến lên nói: "Chủ nhân, để ta đi cùng ngài, thêm một người cũng thêm một phần sức mạnh." Sở Kiêu nhìn Thần Nam một cái, nói: "Không cần, ngươi ở lại đây, nếu có biến cố, cũng có người ứng phó." Nói xong, Sở Kiêu thân hình lóe lên, nhảy xuống Luân Hồi Chi Uyên.

Ngay khoảnh khắc nhảy xuống, Sở Kiêu chỉ cảm thấy một luồng hấp lực mạnh mẽ truyền đến, kéo hắn về phía sâu trong vực thẳm.

Xung quanh tối đen vô tận, chỉ có từng luồng ánh sáng quỷ dị lấp lánh không ngừng.

Sở Kiêu vận chuyển Sáng Thế chi lực trong cơ thể, hình thành một hộ thuẫn ánh sáng trước người, chống lại áp lực và sức mạnh quỷ dị xung quanh.

Càng đi sâu vào, Sở Kiêu gặp phải một số thủ hộ thú mạnh mẽ.

Những thủ hộ thú này hình thù kỳ dị, tỏa ra khí tức khủng bố, lao về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, quang kiếm trong tay lại xuất hiện, triển khai trận chiến kịch liệt với các thủ hộ thú.

Dưới sự gia trì của Sáng Thế chi lực, thực lực của Sở Kiêu vượt xa những thủ hộ thú này, rất nhanh đã chém giết từng con một.

Tiếp tục đi sâu, Sở Kiêu đến một không gian thần bí.

Nơi đây bao trùm khí tức luân hồi nồng đậm, phảng phất có thể khiến người ta cảm nhận được sự luân hồi của sinh mệnh và sự trôi chảy của năm tháng.

Ở trung tâm không gian, có một luân bàn khổng lồ, trên luân bàn khắc đầy phù văn thần bí, tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ.

"Đây là nguồn gốc của Luân Hồi chi lực sao?" Sở Kiêu lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một tia nóng rực.

Hắn chậm rãi đi về phía luân bàn, ngay khi sắp chạm vào nó, đột nhiên, không gian xung quanh vặn vẹo, từng bóng người xuất hiện từ hư không.

Những bóng người này ai nấy đều có khí tức mạnh mẽ, tỏa ra khí tức cổ xưa thần bí, chính là thủ hộ giả của Luân Hồi Chi Uyên.

"Hừ, các ngươi dám xông vào Luân Hồi Chi Uyên, vọng tưởng nhúng chàm Luân Hồi chi lực, quả thực là tự tìm đường chết!" Một thủ hộ giả dẫn đầu quát lạnh một tiếng, ánh mắt băng giá nhìn chằm chằm vào Sở Kiêu.

Sở Kiêu chế nhạo cười, nói: "Bằng các ngươi?

Cũng muốn ngăn cản ta?" "Kẻ cuồng vọng, hôm nay sẽ cho ngươi biết, uy nghiêm của Luân Hồi Chi Uyên không thể xâm phạm!" Thủ hộ giả dẫn đầu tức giận hét lên, giơ tay vung lên, các thủ hộ giả phía sau nhao nhao ra tay, từng đòn tấn công mạnh mẽ cuốn về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu không hề hoảng hốt, Sáng Thế chi lực trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, tương tác với Luân Hồi chi lực, hình thành một luồng

sức mạnh càng kinh khủng hơn.

Hai tay đẩy ra, luồng sức mạnh đó như thủy triều hung dữ tuôn về phía các thủ hộ giả.

Những đòn tấn công của các thủ hộ giả trước luồng sức mạnh này, nhao nhao bị tiêu diệt, hóa thành hư vô.

"Chỉ có chút bản lĩnh đó, cũng dám la lối trước mặt ta?" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, như quỷ mị xuất hiện trước mặt một thủ hộ giả.

Hắn giơ tay vung lên, một chưởng phong sắc bén gào thét bay ra, hung hăng đánh vào ngực thủ hộ giả đó.

Thủ hộ giả đó hừ một tiếng, thân thể như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Các thủ hộ giả khác thấy vậy, nhao nhao tức giận gầm lên lao về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, xuyên qua giữa các thủ hộ giả, mỗi lần ra tay, đều có một thủ hộ giả bị trọng thương.

Trong phút chốc, tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, các thủ hộ giả nhao nhao ngã xuống đất, vô cùng chật vật.

"Không chịu nổi một đòn!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại rơi vào luân bàn kia.

Thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã đến trước luân bàn, đưa tay nắm lấy nó.

Ngay khoảnh khắc Sở Kiêu nắm lấy luân bàn, một luồng Luân Hồi chi lực bàng bạc thần bí tràn vào cơ thể hắn.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy toàn thân kinh mạch bị luồng sức mạnh đó điên cuồng cọ rửa, một sự minh ngộ khó tả lan khắp toàn thân.

Khí tức của hắn vào lúc này điên cuồng tăng vọt, thực lực lại lần nữa đột phá.

"Ha ha ha ha, đây là sức mạnh của Luân Hồi chi lực sao?

Quả nhiên mạnh mẽ!" Sở Kiêu ngửa mặt lên trời cười lớn, giọng nói tràn đầy bá khí và tự tin.

Lúc này, những thủ hộ giả ngã trên đất đang giãy giụa đứng dậy, trong mắt tràn đầy kinh hãi và không cam lòng.

"Không, ngươi không thể có được Luân Hồi chi lực, đó là cấm kỵ của Luân Hồi Chi Uyên!" Thủ hộ giả dẫn đầu gào thét.

"Cấm kỵ?

Trước mặt Sở Kiêu ta, không có cấm kỵ!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua các thủ hộ giả, trong mắt tràn đầy sát ý.

"Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết!" Nói rồi, Sở Kiêu giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh kinh khủng cuốn về phía các thủ hộ giả.

Các thủ hộ giả kinh hãi muốn né tránh, nhưng trước luồng sức mạnh cường đại này, họ căn bản không có chút sức phản kháng.

Trong nháy mắt, các thủ hộ giả bị luồng sức mạnh đó nuốt chửng, hóa thành tro bụi.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng giữa Luân Hồi Chi Uyên, toàn thân ánh sáng rực rỡ, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực giao nhau, hình thành một luồng khí tức độc đáo khủng bố, tựa như muốn thu cả đất trời này vào trong lòng bàn tay.

"Đây là sức mạnh thật sự của Luân Hồi chi lực, nay ta đã nắm giữ nó, chư thiên vạn giới, có ai cản được ta!" Sở Kiêu phá lên cười lớn, tiếng cười vang động tứ phía, trong tiếng cười đó tràn đầy bá khí

khinh thường thiên hạ.

Lúc này, sâu trong Luân Hồi Chi Uyên, đột nhiên truyền đến một tiếng gầm trầm thấp, phảng phất từ một hung thú viễn cổ, mang theo vô tận oán niệm và phẫn nộ.

"Kẻ nào to gan như vậy, dám làm càn ở Luân Hồi Chi Uyên!" Một giọng nói khàn khàn uy nghiêm truyền đến từ sâu trong vực thẳm, ngay sau đó, một bóng người khổng lồ chậm rãi hiện ra.

Toàn thân bóng người đó tỏa ra ánh sáng xanh u u, thân hình to lớn như núi, mặt mũi dữ tợn, hai mắt lấp lánh hung quang màu đỏ máu, chính là tồn tại cổ xưa đã ngủ say từ lâu trong sâu thẳm Luân Hồi Chi Uyên – Luân Hồi Ma Tôn.

Luân Hồi Ma Tôn lạnh lùng nhìn Sở Kiêu, trong mắt tràn đầy sát ý: "Loài người nhỏ bé, dám nhúng chàm Luân Hồi chi lực, hôm nay chắc chắn phải chết!" Khóe miệng Sở Kiêu hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười khinh thường: "Bằng ngươi?

Chẳng qua chỉ là một con sâu đáng thương bị nhốt ở đây, cũng dám la lối trước mặt ta!" Luân Hồi Ma Tôn đại nộ, gầm lên một tiếng, giơ tay vung lên, không gian xung quanh trong nháy mắt vặn vẹo, vô số ma khí màu đen như lưỡi dao sắc bén bắn về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, hình thành một hộ thuẫn kiên cố trước người.

Những ma khí đó va vào hộ thuẫn, phát ra từng tiếng trầm đục, nhưng không thể lay động dù chỉ một chút.

"Chỉ có chút thủ đoạn này, cũng muốn làm ta bị thương?" Sở Kiêu chế nhạo nói, thân hình lóe lên, như tia chớp lao về phía Luân Hồi Ma Tôn.

Quang kiếm trong tay ánh sáng rực rỡ, mang theo thế dời non lấp biển, hung hăng chém xuống Luân Hồi Ma Tôn.

Luân Hồi Ma Tôn thấy vậy, hai tay múa may, một ma trảo khổng lồ màu đen xuất hiện từ hư không, chộp về phía quang kiếm.

Rầm!

Quang kiếm và ma trảo va chạm vào nhau, bùng nổ ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Sóng năng lượng mạnh mẽ khuếch tán ra xung quanh, toàn bộ Luân Hồi Chi Uyên đều rung chuyển.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại phản chấn, nhưng không hề bị ảnh hưởng, sức mạnh trong cơ thể lại bộc phát, rót vào quang kiếm.

Quang kiếm càng thêm chói mắt, trong nháy mắt chém vỡ ma trảo, tiếp tục chém về phía Luân Hồi Ma Tôn.

Chương 256

Sắc mặt Luân Hồi Ma Tôn biến đổi, không ngờ thực lực của Sở Kiêu lại mạnh đến thế.

Hắn tức giận gầm lên, xung quanh cơ thể xuất hiện một lớp ma giáp màu đen, cố gắng chống lại công kích của quang kiếm.

Tuy nhiên, trước Sáng Thế chi lực và Luân Hồi chi lực của Sở Kiêu, ma giáp mỏng manh như giấy, trong nháy mắt bị chém vỡ.

Quang kiếm hung hăng chém vào người Luân Hồi Ma Tôn, hắn phát ra một tiếng kêu thảm, thân thể bị chém ra một vết thương khổng lồ, máu đen như suối phun ra.

"Không, không thể nào!

Ngươi sao có thể có sức mạnh mạnh mẽ như vậy!" Luân Hồi Ma Tôn kinh hãi hét lên.

Sở Kiêu lạnh lùng nhìn hắn, nói: "Không có gì là không thể, trước mặt Sở Kiêu ta, mọi trở ngại đều sẽ bị nghiền nát!" Nói xong, Sở Kiêu lại ra tay, từng đòn tấn công sắc bén như cuồng phong bão táp ập về phía Luân Hồi Ma Tôn.

Luân Hồi Ma Tôn liều mạng chống cự, nhưng dưới đòn tấn công của Sở Kiêu, dần dần đuối sức, vết thương trên người ngày càng nhiều, khí tức cũng ngày càng yếu đi.

"Tha mạng!

Ta nguyện thần phục ngài, vì ngài hiệu lực!" Luân Hồi Ma Tôn cuối cùng không chống đỡ nổi, quỳ trên đất, khổ sở cầu xin.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Bây giờ mới cầu xin, không thấy quá muộn sao?

Loại tác ác đa đoan như ngươi, giữ lại để làm gì!" Nói rồi, Sở Kiêu giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh kinh khủng cuốn về phía Luân Hồi Ma Tôn.

Luân Hồi Ma Tôn kinh hãi muốn né tránh, nhưng trước luồng sức mạnh cường đại này, hắn căn bản không có chút sức phản kháng.

Trong nháy mắt, Luân Hồi Ma Tôn bị luồng sức mạnh đó nuốt chửng, hóa thành một đám khói đen tiêu tán vô hình.

Giải quyết xong Luân Hồi Ma Tôn, ánh mắt Sở Kiêu quét qua xung quanh, toàn bộ Luân Hồi Chi Uyên đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

"Nay, Luân Hồi Chi Uyên đã hoàn toàn thuộc về ta, thế giới Thần Mộ, còn ai có thể chống lại ta!" Sở Kiêu phá lên cười lớn, tiếng cười truyền khắp thế giới Thần Mộ.

Lúc này, chúa tể của thế giới Thần Mộ vội vã chạy đến, thấy Sở Kiêu thần uy như vậy, trong mắt tràn đầy kính sợ.

"Chủ nhân, ngài thật sự thần uy cái thế, nay nguy cơ của Luân Hồi Chi Uyên đã được giải quyết, tiếp theo chúng ta có dự định gì?" Chúa tể cung kính hỏi.

Ánh mắt Sở Kiêu sâu thẳm, nhìn về phương xa, nói: "Thế giới Thần Mộ chỉ là một bước nhỏ trong hành trình của ta, mục tiêu của ta, là chinh phục chư thiên vạn giới!

Nay ta đã có được Luân Hồi chi lực, thực lực lại lên một tầm cao mới, đã đến lúc tiến quân sang các thế giới khác." Chúa tể vội nói: "Chủ nhân hùng tâm tráng chí, khiến người ta khâm phục.

Ta nguyện đi theo chủ nhân, vì chủ nhân mở mang bờ cõi!" Sở Kiêu gật đầu, nói: "Có ngươi tương trợ, rất tốt.

Truyền lệnh của ta, chỉnh đốn lực lượng của thế giới Thần Mộ,

chuẩn bị phát động tấn công sang các thế giới khác!" "Vâng, chủ nhân!" Chúa tể lĩnh mệnh lui ra.

Rất nhanh, các thế lực trong thế giới Thần Mộ đều nhận được lệnh của Sở Kiêu, nhao nhao bắt đầu chỉnh đốn lực lượng, chuẩn bị đi theo Sở Kiêu chinh chiến chư thiên vạn giới.

Tại một thung lũng thần bí trong thế giới Thần Mộ, một nhóm tu sĩ mạnh mẽ tụ tập lại, ai nấy đều có khí tức mạnh mẽ, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn và mong đợi.

"Không ngờ chúng ta lại có cơ hội đi theo Sở Kiêu đại nhân chinh chiến chư thiên vạn giới, thật là vinh hạnh lớn lao của ta!" Một tu sĩ kích động nói.

"Không sai, thực lực của Sở Kiêu đại nhân mạnh mẽ, đi theo ngài, chúng ta nhất định có thể tạo dựng được một vùng trời ở chư thiên vạn giới!" Một tu sĩ khác phụ họa.

Lúc này, Thần Nam cũng ở trong thung lũng, nhìn mọi người, nói: "Chư vị, Sở Kiêu đại nhân chí hướng cao xa, chúng ta nhất định phải toàn lực phò tá, thực hiện hoành đồ bá nghiệp!" "Thần Nam huynh nói phải, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực!" Mọi người đồng thanh nói.

Rất nhanh, công tác chỉnh đốn hoàn thành, Sở Kiêu dẫn đầu các cường giả của thế giới Thần Mộ, hùng hổ tiến về phía chư thiên vạn giới.

Họ đầu tiên đến một thế giới tên là Linh Huyễn Giới, thế giới này tràn ngập sự kỳ ảo và thần bí, các loại sinh vật và thế lực mạnh mẽ chiếm cứ trong đó.

Khi Sở Kiêu và mọi người xuất hiện tại Linh Huyễn Giới, lập tức gây ra sự cảnh giác của các thế lực địa phương.

“Kẻ nào, dám xông vào Linh Huyễn Giới của ta!” Một cường giả của Linh Huyễn Giới lạnh lùng nói.

Sở Kiêu lạnh lùng liếc hắn một cái, nói: “Ta là Sở Kiêu, hôm nay đến đây, là để chinh phục Linh Huyễn Giới, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!” Cường giả đó nghe vậy, đại nộ nói: “Kẻ cuồng vọng, dám ăn nói ngông cuồng, hôm nay sẽ cho ngươi biết, Linh Huyễn Giới của ta không phải là nơi để ngươi làm càn!” Nói xong, cường giả đó giơ tay vung lên, một nhóm tu sĩ phía sau nhao nhao ra tay, tấn công về phía Sở Kiêu và mọi người.

Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, hai tay đẩy ra, một luồng sức mạnh kinh khủng cuốn về phía những tu sĩ đó.

Những tu sĩ đó trước luồng sức mạnh này, nhao nhao bị đánh bay ra ngoài, miệng thổ huyết tươi.

“Chỉ có chút bản lĩnh đó, cũng dám la lối trước mặt ta!” Sở Kiêu chế nhạo nói, thân hình lóe lên, như quỷ mị xuất hiện trước mặt cường giả đó.

Hắn giơ tay vung lên, một chưởng phong sắc bén gào thét bay ra, hung hăng đánh vào ngực cường giả đó.

Cường giả đó hừ một tiếng, thân thể như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi.

“Không chịu nổi một đòn!” Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét qua xung quanh, nói: “Còn ai dám ngăn cản ta?” Các tu sĩ xung quanh thấy vậy, nhao nhao lộ ra vẻ kinh hãi, không dám tiến lên nữa.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng giữa hư không của Linh Huyễn Giới, toàn thân ánh sáng nóng rực như mặt trời, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực giao nhau xoay quanh, tựa như hai con rồng dữ nhe nanh,

tỏa ra khí tức khủng bố khiến người ta run sợ.

"Còn ai nữa!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, tiếng như sấm nổ, vang vọng khắp đất trời Linh Huyễn Giới.

Những tu sĩ vốn đang rục rịch, lúc này đều im như ve sầu mùa đông, hai chân mềm nhũn, có kẻ thậm chí trực tiếp ngã quỵ xuống đất, ánh mắt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Trong Linh Huyễn Giới, bên trong một động phủ cổ xưa ẩn khuất, một lão giả tóc trắng phơ nhưng ánh mắt sắc bén chậm rãi bước ra.

Lão mặc một bộ trường bào cổ xưa, toàn thân tỏa ra khí tức thần bí như có như không, mỗi bước đi, mặt đất đều rung chuyển nhẹ.

"Các hạ có phải quá kiêu ngạo rồi không!

Linh Huyễn Giới của ta tuy không phải là thế giới đỉnh cao, nhưng cũng không dung thứ cho kẻ khác tùy ý chà đạp!" Giọng lão giả trầm thấp, nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Khóe miệng Sở Kiêu cong lên một đường cong khinh thường, lạnh lùng nói: "Lão già, bớt giả vờ giả vịt đi.

Hôm nay Linh Huyễn Giới, Sở Kiêu ta lấy chắc rồi, nếu thức thời, thì ngoan ngoãn thần phục, còn có thể giữ lại một mạng!" Lão giả đại nộ, tóc râu dựng đứng, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm bẩm.

Trong khoảnh khắc, trời đất biến sắc, bầu trời Linh Huyễn Giới mây đen dày đặc, sấm chớp vang dội, từng tia sét to như rồng dữ cuồng cuồng.

"Hừ, trò mèo!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, Sáng Thế chi lực trong cơ thể tuôn ra, hóa thành một màn sáng khổng lồ màu vàng, bảo vệ vững chắc mọi người bên mình.

Những tia sét đó va vào màn sáng, tóe lên những tia sáng rực rỡ,

nhưng cuối cùng không thể đột phá dù chỉ một chút.

Lão giả thấy vậy, sắc mặt hơi biến đổi, hai tay lại múa may, mặt đất nứt ra từng khe nứt khổng lồ, vô số ma ảnh dữ tợn từ trong khe nứt tuôn ra, giương nanh múa vuốt lao về phía Sở Kiêu và mọi người.

Ánh mắt Sở Kiêu sắc lạnh, Luân Hồi chi lực trong nháy mắt bộc phát, hình thành một luồng hấp lực mạnh mẽ.

Những ma ảnh đó trước luồng hấp lực này, nhao nhao không tự chủ được bị hút vào một vòng xoáy đen khổng lồ, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

"Chỉ có chút thủ đoạn này, cũng dám chống lại ta?" Sở Kiêu thân hình lóe lên, như quỷ mị xuất hiện trước mặt lão giả, giơ tay liền tung ra một quyền.

Quyền phong gào thét, mang theo thế dời non lấp biển, hung hăng đấm về phía lão giả.

Lão giả vội vàng giơ tay chống cự, nhưng bị một quyền chấn cho cánh tay tê dại, thân thể không tự chủ được bay ngược ra ngoài.

Trong lòng lão kinh hãi, không ngờ thực lực của Sở Kiêu lại khủng bố đến mức này.

"Các hạ thực lực cao cường, lão hủ tự thấy không bằng.

Nhưng Linh Huyễn Giới là nơi chúng ta đời đời bảo vệ, sao có thể dễ dàng chắp tay nhường cho người khác!" Lão giả ổn định thân hình, cắn răng nói.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Bảo vệ?

Bằng chút bản lĩnh đó, làm sao bảo vệ?

Hôm nay nếu không thần phục, Linh Huyễn Giới chắc chắn sẽ sinh linh đồ thán!" Đúng lúc này, khắp nơi trong Linh Huyễn Giới đột

nhiên sáng lên từng luồng ánh sáng, vô số tu sĩ từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Có người ngự kiếm phi hành, có người cưỡi thần thú, khí thế hùng hổ bao vây Sở Kiêu và mọi người.

"Sở Kiêu, đừng có ngông cuồng!

Tu sĩ Linh Huyễn Giới chúng ta, sao có thể sợ ngươi!" Một tu sĩ trẻ tuổi khí thế hừng hực hét lớn, trường kiếm trong tay lấp lánh hàn quang.

Sở Kiêu quét mắt một vòng, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường: "Một đám ô hợp, cũng dám la lối trước mặt ta!" Nói xong, hai tay nhanh chóng kết ấn, trên bầu trời trong nháy mắt xuất hiện vô số thanh quang kiếm, như sao băng bắn về phía những tu sĩ đó.

Nơi quang kiếm đi qua, tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, những tu sĩ đó nhao nhao bị quang kiếm xuyên thủng cơ thể, từ trên không trung rơi xuống.

Trong phút chốc, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, Linh Huyễn Giới rơi vào một mảnh hỗn loạn.

Lão giả nhìn cảnh tượng này, trong lòng đau đớn tột cùng, lão biết, nếu cứ chống cự như vậy, Linh Huyễn Giới chắc chắn sẽ gặp phải tai họa diệt vong.

Lão thở dài một tiếng, quỳ một gối xuống đất, nói: "Các hạ thực lực phi phàm, lão hủ nguyện đại diện cho Linh Huyễn Giới thần phục ngài, chỉ cầu ngài có thể tha cho chúng sinh Linh Huyễn Giới!" Sở Kiêu lạnh lùng nhìn lão, trầm mặc một lát rồi nói: "Nếu đã thức thời, ta sẽ tha cho Linh Huyễn Giới.

Từ hôm nay, Linh Huyễn Giới thuộc quyền chỉ huy của Sở Kiêu ta, nghe theo hiệu lệnh của ta!" Lão giả vội nói: "Đa tạ các hạ không

giết, lão hủ nhất định sẽ toàn lực phò tá các hạ, vì các hạ hiệu lực!" Giải quyết xong chuyện của Linh Huyễn Giới, ánh mắt Sở Kiêu nhìn về phương xa, trong lòng hào khí ngút trời: "Chư thiên vạn giới, chỉ là bàn đạp trong hành trình của ta!

Thế giới tiếp theo, sẽ là nơi nào!" Chúa tể của thế giới Thần Mộ vội vã chạy đến, cung kính nói: "Chủ nhân, theo thám tử báo, phía trước có một thế giới tên là Huyền Hoàng Giới, thế giới này tài nguyên phong phú, cường giả đông đảo, nếu có thể chinh phục nó, chắc chắn sẽ tăng cường đáng kể thực lực của chúng ta!" Sở Kiêu gật đầu, nói: "Huyền Hoàng Giới?

Nghe cũng có chút thú vị.

Truyền lệnh của ta, chỉnh đốn nhân mã, lập tức đến Huyền Hoàng Giới!" "Vâng, chủ nhân!" Chúa tể lĩnh mệnh lui ra.

Rất nhanh, Sở Kiêu dẫn đầu các cường giả của thế giới Thần Mộ và Linh Huyễn Giới, hùng hổ tiến về phía Huyền Hoàng Giới.

Khi đến Huyền Hoàng Giới, chỉ thấy thế giới này một cảnh phồn vinh, trên bầu trời tiên cầm bay lượn, trên mặt đất linh thú chạy nhảy, các loại kiến trúc kỳ dị san sát, tỏa ra khí tức thần bí.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Sở Kiêu và mọi người đã phá vỡ sự yên tĩnh này.

Chương 257

Các thủ hộ giả của Huyền Hoàng Giới nhanh chóng nhận ra nguy hiểm, nhao nhao từ bốn phương tám hướng kéo đến.

"Kẻ nào, dám xông vào Huyền Hoàng Giới của ta!" Một đại hán thân hình vạm vỡ hét lớn, tay cầm một cây búa lớn, toàn thân tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Sở Kiêu lạnh lùng liếc hắn một cái, nói: "Ta là Sở Kiêu, hôm nay đến đây, là để chinh phục Huyền Hoàng Giới.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!" Đại hán nghe vậy, đại nộ nói: "Kẻ cuồng vọng, dám ăn nói ngông cuồng!

Hôm nay sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Huyền Hoàng Giới chúng ta!" Nói xong, hắn vung búa lớn, hung hăng bổ về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu không né không tránh, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực trong cơ thể đồng thời bộc phát, hình thành một hộ thuẫn mạnh mẽ.

Búa lớn chém vào hộ thuẫn, chỉ tóe lên một trận lửa, nhưng không thể lay động dù chỉ một chút.

"Chỉ có chút bản lĩnh đó, cũng dám khoe khoang trước mặt ta!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, một luồng kiếm khí sắc bén bắn về phía đại hán.

Đại hán né không kịp, bị kiếm khí trúng vào vai, lập tức máu tươi chảy ròng ròng.

"Mọi người cùng lên, giết tên cuồng đồ này!" Đại hán tức giận gầm lên, một nhóm tu sĩ phía sau nhao nhao ra tay, các loại pháp thuật và pháp bảo tấn công về phía Sở Kiêu và mọi người.

Ánh mắt Sở Kiêu sắc lạnh, hai tay nhanh chóng múa may, từng phù văn thần bí bay ra từ tay, giao nhau trên không trung thành một pháp trận khổng lồ.

Pháp trận ánh sáng lóe lên, những pháp thuật và pháp bảo đó nhao nhao bị nuốt chửng vào trong, biến mất không còn tăm hơi.

"Đây là pháp thuật gì!" Các tu sĩ Huyền Hoàng Giới kinh hãi hét lên.

Sở Kiêu lạnh lùng cười: "Đây là sức mạnh mà các ngươi không thể tưởng tượng được!

Hôm nay, Huyền Hoàng Giới chắc chắn sẽ thần phục ta!" Đúng lúc này, sâu trong Huyền Hoàng Giới đột nhiên truyền đến một tiếng chuông du dương, tiếng chuông chấn động màng nhĩ, phảng phất mang theo một loại sức mạnh thần bí.

"Kẻ nào to gan như vậy, dám gây sự ở Huyền Hoàng Giới của ta!" Một giọng nói hùng hồn truyền đến từ sâu bên trong, ngay sau đó, một lão giả mặc hoa phục chậm rãi bay đến.

Toàn thân lão tỏa ra khí tức mạnh mẽ, uy nghi như một vị thần minh.

Sở Kiêu nhìn lão giả, trong mắt lóe lên một tia chiến ý: "Ngươi là cường giả mạnh nhất của Huyền Hoàng Giới?

Hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của ta!" Lão giả cười lạnh một tiếng: "Tên cuồng đồ nhỏ bé, cũng dám làm càn trước mặt ta!

Hôm nay ta sẽ cho ngươi có đi không có về!" Nói xong, hai tay kết ấn, trên bầu trời trong nháy mắt xuất hiện vô số cột băng khổng lồ, đập về phía Sở Kiêu và mọi người.

Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, Sáng Thế chi lực trong cơ thể hóa

thành một ngọn lửa nóng rực, trong nháy mắt làm tan chảy những cột băng đó.

Thân hình lóe lên, như tia chớp xuất hiện trước mặt lão giả, giơ tay liền tung ra một quyền.

Rầm!

Một quyền của Sở Kiêu, mang theo thế dời non lấp biển, mang theo uy áp khủng bố của Luân Hồi và Sáng Thế chi lực, hung hăng đấm về phía lão giả mặc hoa phục.

Quyền phong gào thét, không gian đều bị vặn vẹo biến hình, phát ra tiếng "răng rắc" không chịu nổi.

Sắc mặt lão giả đột biến, vội vàng giơ tay chống cự, hai cánh tay bắt chéo trước ngực, một lớp băng giáp dày đặc trong nháy mắt bao phủ toàn thân.

Tuy nhiên, băng giáp dưới quyền phong của Sở Kiêu, mỏng manh như giấy, "rắc" một tiếng liền vỡ nát.

Quyền kình dư thế không giảm, nặng nề đánh vào người lão giả, lão giả hừ một tiếng, thân thể như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, trên không trung vẽ ra một vệt máu dài.

"Chỉ có chút thực lực đó, cũng dám la lối trước mặt ta?" Sở Kiêu lạnh lùng nói, thân hình lóe lên, lại đuổi theo lão giả.

Lão giả ổn định thân hình, trong mắt tràn đầy kinh hãi và không cam lòng, không ngờ thực lực của Sở Kiêu lại khủng bố đến mức này.

Nhưng thân là cường giả mạnh nhất của Huyền Hoàng Giới, sao có thể dễ dàng nhận thua.

Lão giả cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, hai tay nhanh

chóng kết ấn.

Trong khoảnh khắc, trời đất biến sắc, bầu trời Huyền Hoàng Giới mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét, từng cơn lốc xoáy khổng lồ nổi lên từ mặt đất, cuốn về phía Sở Kiêu.

Mỗi cơn lốc xoáy đều ẩn chứa hấp lực mạnh mẽ, nơi nó đi qua, núi đá vỡ nát, cây cối bị nhổ bật gốc.

Ánh mắt Sở Kiêu sắc lạnh, Sáng Thế chi lực trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, hóa thành những tấm chắn lửa nóng rực, bảo vệ vững chắc mọi người bên mình.

Lửa và lốc xoáy va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ vang dội, ánh sáng tứ phía, năng lượng lan tràn.

Những cơn lốc xoáy đó dưới sự thiêu đốt của lửa, dần dần tiêu tán, nhưng lão giả không dừng lại ở đó.

Hai tay múa may, mặt đất nứt ra từng khe nứt khổng lồ, vô số gai đất sắc nhọn từ trong khe nứt tuôn ra, đâm về phía Sở Kiêu và mọi người.

Gai đất lấp lánh hàn quang, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt mọi người.

Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, Luân Hồi chi lực trong nháy mắt bộc phát, hình thành một luồng lực đẩy mạnh mẽ.

Những gai đất đó trước luồng lực đẩy này, nhao nhao bay ngược lại, bắn về phía lão giả.

Lão giả kinh hãi, vội nghiêng người né tránh, nhưng bị mấy cây gai đất sượt qua người, máu tươi chảy ròng ròng.

“Các hạ thực lực cao cường, lão hủ tự thấy không bằng.

Nhưng Huyền Hoàng Giới là nơi ta cả đời bảo vệ, ta tuyệt đối

không thể dễ dàng từ bỏ!" Lão giả cắn răng nói, ánh mắt lộ ra một tia quyết tuyệt.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Bảo vệ?

Chẳng qua chỉ là giãy giụa vô ích thôi.

Hôm nay Huyền Hoàng Giới chắc chắn sẽ trở thành vật trong túi của ta, nếu còn ngoan cố chống cự, chỉ có một con đường chết!" Đúng lúc này, khắp nơi trong Huyền Hoàng Giới lại sáng lên từng luồng ánh sáng, càng nhiều tu sĩ từ bốn phương tám hướng kéo đến chi viện cho lão giả.

Có người cầm pháp bảo, có người thi triển pháp thuật, khí thế hùng hổ bao vây Sở Kiêu và mọi người.

"Mọi người cùng lên, giết tên cuồng đồ này, bảo vệ Huyền Hoàng Giới!" Một tu sĩ hét lớn, giọng nói tràn đầy phẫn nộ và quyết tuyệt.

Sở Kiêu quét mắt một vòng, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường: "Một đám kiến hôi, cũng dám làm càn trước mặt ta!" Nói xong, hai tay nhanh chóng kết ấn, trên bầu trời trong nháy mắt xuất hiện vô số tia sét màu đen, như rồng dữ đánh về phía những tu sĩ đó.

Nơi tia sét đen đi qua, tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp, những tu sĩ đó nhao nhao bị sét đánh trúng, thân thể hóa thành tro than, từ trên không trung rơi xuống.

Trong phút chốc, Huyền Hoàng Giới rơi vào một mảnh hỗn loạn, mùi máu tanh lan tỏa trong không khí.

Lão giả nhìn cảnh tượng này, trong lòng đau đớn tột cùng, lão biết, nếu cứ chống cự như vậy, Huyền Hoàng Giới chắc chắn sẽ gặp phải tai họa diệt vong.

Nhưng lão không cam tâm từ bỏ như vậy, hít sâu một hơi, điều động toàn bộ sức mạnh, chuẩn bị thi triển tuyệt chiêu cuối cùng.

Lão giả hai tay chắp lại, miệng lẩm bẩm, trên người tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ.

Đột nhiên, thân thể lão bắt đầu phình to, hóa thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ, trong quả cầu ánh sáng ẩn chứa năng lượng khủng bố, phảng phất muốn hủy diệt cả thế giới.

"Sở Kiêu, chịu chết đi!" Lão giả tức giận gầm lên, quả cầu ánh sáng hung hăng đập về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu sắc lạnh, cảm nhận được uy lực mạnh mẽ của đòn này.

Nhưng hắn không hề lùi bước, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực trong cơ thể đồng thời bộc phát, hóa thành một hộ thuẫn khổng lồ màu vàng.

Quả cầu ánh sáng và hộ thuẫn va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ vang dội, ánh sáng tứ phía, sóng năng lượng như sóng biển khuếch tán ra xung quanh.

Toàn bộ Huyền Hoàng Giới đều rung chuyển dữ dội, phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Sở Kiêu cắn chặt răng, toàn lực chống lại công kích của quả cầu ánh sáng.

Trán hắn đầy mồ hôi, nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia kiên định.

"Chỉ có chút bản lĩnh đó, mà muốn làm ta bị thương?" Sở Kiêu tức giận gầm lên, sức mạnh trong cơ thể lại bộc phát.

Hộ thuẫn màu vàng ánh sáng rực rỡ, từ từ đẩy quả cầu ánh sáng ngược lại.

Lão giả thấy vậy, trong lòng kinh hãi, không ngờ sức mạnh của Sở Kiêu lại mạnh đến thế.

Nhưng lúc này lão không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng duy trì công kích của quả cầu ánh sáng.

Tuy nhiên, sức mạnh của Sở Kiêu quá mạnh mẽ, quả cầu ánh sáng dưới sự thúc đẩy của hộ thuẫn màu vàng, dần dần bay ngược về phía lão giả.

"Không!" Lão giả kinh hãi hét lên, muốn thu hồi quả cầu ánh sáng, nhưng đã không kịp.

Quả cầu ánh sáng nặng nề đập vào người lão giả, lão phát ra một tiếng kêu thảm, thân thể trong nháy mắt bị nổ tan tành, hóa thành mưa máu đầy trời.

Các tu sĩ Huyền Hoàng Giới nhìn cảnh tượng này, nhao nhao kinh hãi hét lên, niềm tin của họ vào lúc này hoàn toàn sụp đổ.

"Quá mạnh, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của hắn!" "Lẽ nào Huyền Hoàng Giới thật sự sắp diệt vong rồi sao?" Sở Kiêu lạnh lùng nhìn những tu sĩ kinh hãi đó, nói: "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Hôm nay Huyền Hoàng Giới thuộc quyền chỉ huy của Sở Kiêu ta, nếu có kẻ không tuân, giết không tha!" Ầm!

Thân thể lão giả nổ tung trong quả cầu ánh sáng, mưa máu bay đầy trời, bầu trời Huyền Hoàng Giới phảng phất bị nhuộm thành màu đỏ.

Sở Kiêu đứng giữa hư không, ánh mắt như dao quét nhìn những tu sĩ đang kinh hãi tột độ bên dưới.

Giọng nói lạnh như băng, mang theo uy nghiêm không thể địch nổi: "Còn ai không phục?" Không một ai đáp lời.

Các tu sĩ của Huyền Hoàng Giới đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Sở Kiêu.

Chương 258

Trong lòng bọn họ tràn ngập nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, ngay cả kẻ mạnh nhất cũng bị Sở Kiêu dễ dàng chém giết, bọn họ làm sao có thể chống cự? "Nếu đã không ai phản đối, vậy thì từ hôm nay, Huyền Hoàng Giới sẽ thuộc về Sở Kiêu ta!" Giọng nói của Sở Kiêu như sấm sét, vang vọng khắp toàn bộ Huyền Hoàng Giới.

Lời hắn vừa dứt, trên bầu trời đột nhiên nứt ra một khe hở khổng lồ, vô số tia sét đen từ trong đó tuôn ra, hóa thành những con ác long nhe nanh múa vuốt, lượn lờ trên không trung Huyền Hoàng Giới.

Những con ác long đó giương nanh múa vuốt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lao xuống, nuốt chửng cả Huyền Hoàng Giới.

Các tu sĩ thấy vậy, lần lượt quỳ rạp xuống đất, run rẩy hô lên: "Chúng ta nguyện thần phục Sở Kiêu đại nhân!" Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, những con ác long đen lập tức tan biến, bầu trời trở lại yên tĩnh. "Tốt, thức thời vụ giả vi tuấn kiệt." Hắn thản nhiên nói, trong giọng điệu mang theo một tia hài lòng.

Đúng lúc này, phía xa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng xé gió dồn dập.

Sở Kiêu nhíu mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy chục bóng người đang bay tới với tốc độ cực nhanh.

Kẻ dẫn đầu mặc một chiếc áo bào dài màu vàng, tay cầm một chiếc chiến phủ khổng lồ, khí thế hung hăng. "Sở Kiêu!

Lại dám giương oai ở Huyền Hoàng Giới của ta, hôm nay ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi!" Nam tử áo bào vàng gầm lên, giọng nói tràn ngập phẫn nộ.

Sở Kiêu cười khẩy: "Lại thêm một kẻ đến nộp mạng." Nam tử áo bào vàng nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, chiến phủ trong tay đột nhiên vung lên, một bóng phủ khổng lồ màu vàng chém về phía Sở Kiêu.

Nơi bóng phủ đi qua, không gian đều bị xé rách, phát ra những tiếng rít chói tai.

Sở Kiêu không né không tránh, giơ tay tung một quyền.

Ầm!

Quyền phong và bóng phủ va chạm vào nhau, bùng lên ánh sáng chói mắt.

Sắc mặt nam tử áo bào vàng biến đổi, không ngờ sức mạnh của Sở Kiêu lại kinh khủng đến vậy, ngay cả đòn toàn lực của hắn cũng có thể dễ dàng đỡ được. "Chút bản lĩnh này mà cũng dám la lối trước mặt ta?" Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, tức khắc xuất hiện trước mặt nam tử áo bào vàng.

Nam tử áo bào vàng kinh hãi, vội vàng vung chiến phủ chống đỡ.

Nhưng tốc độ của Sở Kiêu quá nhanh, chiến phủ của hắn còn chưa kịp hạ xuống, nắm đấm của Sở Kiêu đã giáng mạnh vào ngực hắn.

Rắc!

Xương ngực của nam tử áo bào vàng lập tức vỡ nát, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài như một viên đạn pháo. "Đại nhân!" Các tu sĩ phía sau kinh hãi hô lên, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn.

Sắc mặt nam tử áo bào vàng trắng bệch, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Hắn không ngờ mình ngay cả một quyền của Sở Kiêu cũng không

đỡ nổi. "Cùng lên!

Giết hắn cho ta!" Nam tử áo bào vàng nghiến răng hô.

Mấy chục tu sĩ nghe lệnh, lập tức tung ra pháp bảo, vây công Sở Kiêu.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực trong cơ thể đồng thời bùng nổ.

Ầm!

Một luồng năng lượng kinh khủng từ trong cơ thể hắn tuôn ra, tức khắc hất văng đám tu sĩ kia.

Các tu sĩ kêu thảm liên hồi, thân thể nổ tung giữa không trung, hóa thành từng đám sương máu.

Nam tử áo bào vàng thấy vậy, trong lòng kinh hãi, vội vàng xoay người bỏ chạy. "Chạy?" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, một tia sét đen lập tức giáng xuống.

Nam tử áo bào vàng còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị tia sét đen đánh trúng, trong nháy mắt hóa thành than cốc.

Các tu sĩ của Huyền Hoàng Giới chứng kiến cảnh này, đều quỳ rạp xuống đất, run rẩy hô: "Sở Kiêu đại nhân tha mạng!

Chúng ta nguyện thần phục!" Sở Kiêu lạnh lùng quét mắt nhìn họ, thản nhiên nói: "Từ hôm nay, Huyền Hoàng Giới thuộc về Sở Kiêu ta, nếu có kẻ không phục, giết không tha!" Các tu sĩ đều cúi đầu, không dám có chút phản kháng.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu, giơ tay vung lên, bầu trời lại một lần nữa nứt ra một khe hở.

Một xoáy nước đen khổng lồ xuất hiện trên không trung Huyền Hoàng Giới, trong xoáy nước truyền ra từng đợt lực hút kinh khủng.

"Chuyện này..." Các tu sĩ kinh hãi nhìn xoáy nước đen, lòng đầy bất an.

Sở Kiêu thản nhiên nói: "Từ hôm nay, Huyền Hoàng Giới sẽ dung hợp làm một với thế lực của Sở Kiêu ta, nếu có kẻ phản kháng, sẽ bị hút vào trong xoáy nước, vĩnh thế không được siêu sinh!" Các tu sĩ nghe vậy, đều quỳ rạp xuống đất, run rẩy hô: "Chúng ta nguyện thề chết đi theo Sở Kiêu đại nhân!" Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, xoáy nước đen từ từ tan biến. "Tốt, từ hôm nay, Huyền Hoàng Giới là lãnh địa của Sở Kiêu ta, nếu các ngươi trung thành tận tâm, ta tự sẽ đối xử tốt.

Nhưng nếu có kẻ lòng mang dạ khác, đừng trách ta vô tình!" Các tu sĩ đều cúi đầu, không dám có chút trái lời.

Đúng lúc này, phía xa đột nhiên truyền đến một trận chấn động dữ dội.

Sở Kiêu nhíu mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở rìa Huyền Hoàng Giới, một vết nứt khổng lồ đang từ từ mở rộng. "Chuyện gì thế này..." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia ngưng trọng.

Từ trong vết nứt truyền ra từng đợt khí tức kinh khủng, phảng phất có thứ gì đó đáng sợ sắp giáng lâm. "Không hay rồi!

Là cường giả giới ngoại!" Một tu sĩ kinh hãi hét lên.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Cường giả giới ngoại?

Đến đúng lúc lắm, ta lại muốn xem xem, ai dám giương oai trên địa bàn của Sở Kiêu ta!" Lời vừa dứt, từ trong vết nứt đột nhiên tuôn ra vô số sương mù đen, trong sương mù lờ mờ có thể thấy những bóng người nhe nanh múa vuốt. "Sở Kiêu!

Dám xâm chiếm Huyền Hoàng Giới, hôm nay ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi!" Một giọng nói âm lãnh từ trong sương mù truyền ra.

Sở Kiêu cười lạnh: "Lũ chuột nhắt giấu đầu hở đuôi, cũng dám làm càn trước mặt ta!" Hắn giơ tay vung lên, một ngọn lửa nóng rực lập tức quét về phía sương mù đen.

Ngọn lửa và sương mù va chạm vào nhau, phát ra tiếng "xèo xèo", sương mù nhanh chóng bị bốc hơi.

Những bóng người trong sương mù thấy vậy, đều gầm lên giận dữ, lao về phía Sở Kiêu.

Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia khinh thường, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực trong cơ thể đồng thời bùng nổ.

Ầm!

Một luồng năng lượng kinh khủng từ trong cơ thể hắn tuôn ra, tức khắc hất văng những bóng người kia.

Các bóng người kêu thảm liên hồi, thân thể nổ tung giữa không trung, hóa thành từng đám sương máu. "Chút bản lĩnh này mà cũng dám khiêu khích ta?" Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, trên trời lại xuất hiện vô số tia sét đen.

Những tia sét đen như ác long lao về phía các bóng người trong vết nứt.

Các bóng người trong vết nứt thấy vậy, đều kinh hãi lùi lại, nhưng đã không kịp.

Tia sét đen tức khắc đánh trúng thân thể chúng, biến chúng thành than cốc. "Sở Kiêu!

Ngươi cứ chờ đấy, cường giả giới ngoại chúng ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!" Một giọng nói phẫn nộ từ trong vết nứt truyền ra.

Sở Kiêu cười lạnh: "Sở Kiêu ta ở đây, tùy thời cung kính chờ đợi!"

Lời vừa dứt, từ trong vết nứt đột nhiên tuôn ra một luồng năng lượng kinh khủng, quét về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu trở nên sắc bén, sức mạnh trong cơ thể tức khắc bùng nổ, hóa thành một tấm khiên vàng khổng lồ.

Năng lượng và tấm khiên va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ vang trời.

Toàn bộ Huyền Hoàng Giới đều rung chuyển dữ dội, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Sở Kiêu nghiến chặt răng, toàn lực chống đỡ đòn tấn công của luồng năng lượng.

Trán hắn đầy mồ hôi, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kiên định. "Chút bản lĩnh này mà cũng muốn làm ta bị thương?" Sở Kiêu gầm lên, sức mạnh trong cơ thể lại một lần nữa bùng nổ.

Tấm khiên vàng sáng rực, từ từ đẩy lùi luồng năng lượng.

Bóng người trong vết nứt thấy vậy, trong lòng kinh hãi, vội vàng thu hồi năng lượng, vết nứt từ từ khép lại.

Sở Kiêu lạnh lùng nhìn về hướng vết nứt biến mất, thản nhiên nói: "Cường giả giới ngoại?

Cũng chỉ đến thế mà thôi." Hắn quay người nhìn các tu sĩ của Huyền Hoàng Giới, lạnh lùng nói: "Từ hôm nay, Huyền Hoàng Giới là lãnh địa của Sở Kiêu ta, nếu có kẻ không phục, giết không tha!" Các tu sĩ đều quỳ rạp xuống đất, run rẩy hô: "Chúng ta nguyện thề chết đi theo Sở Kiêu đại nhân!" Sở Kiêu hài lòng gật đầu, giơ tay vung lên, trên trời lại nứt ra một khe hở.

Chương 259

Một xoáy nước đen khổng lồ xuất hiện trên không trung Huyền Hoàng Giới, trong xoáy nước truyền ra từng đợt lực hút kinh khủng. "Từ hôm nay, Huyền Hoàng Giới sẽ dung hợp làm một với thế lực của Sở Kiêu ta, nếu có kẻ phản kháng, sẽ bị hút vào trong xoáy nước, vĩnh thế không được siêu sinh!" Các tu sĩ đều cúi đầu, không dám có chút vi phạm.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, giơ tay vung lên, xoáy nước đen từ từ tan biến. "Tốt, từ hôm nay, Huyền Hoàng Giới là lãnh địa của Sở Kiêu ta, nếu các ngươi trung thành tận tâm, ta tự sẽ đối xử tốt.

Nhưng nếu có kẻ lòng mang dạ khác, đừng trách ta vô tình!" Các tu sĩ đều cúi đầu, không dám có chút trái lời.

Sở Kiêu hài lòng gật đầu, rồi xoay người rời đi.

Bóng dáng hắn biến mất trên bầu trời Huyền Hoàng Giới, chỉ để lại một khoảng không tĩnh lặng và nỗi sợ hãi.

Các tu sĩ của Huyền Hoàng Giới quỳ rạp trên đất, lòng tràn ngập sự kính sợ và kinh hoàng.

Bọn họ biết rõ, từ hôm nay, Huyền Hoàng Giới sẽ bước sang một thời đại mới.

Một thời đại thuộc về Sở Kiêu!

Sở Kiêu rời đi không lâu, rìa Huyền Hoàng Giới lại có biến động.

Ầm!

Không gian rung chuyển dữ dội, một vết nứt lớn hơn gấp mấy lần so với trước đó đột ngột bị xé toạc.

Vô số bóng người tỏa ra ánh sáng âm u từ trong vết nứt tràn ra như cá, kẻ dẫn đầu là một lão giả áo bào tím, quanh thân lượn lờ những phù văn quỷ dị, khi phù văn lấp lánh, không gian cũng vì thế mà vặn vẹo. "Tiểu tử Sở Kiêu!

Dám xâm chiếm Huyền Hoàng Giới ngay dưới mí mắt thế lực giới ngoại chúng ta, hôm nay nhất định sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!" Lão giả áo bào tím giận dữ hét lên, giọng nói như sấm sét cuồn cuộn, chấn động cả Huyền Hoàng Giới.

Các tu sĩ của Huyền Hoàng Giới kinh hãi nhìn cảnh này, đều trốn đi thật xa, sợ bị liên lụy. "Hừ!

Một đám không biết sống chết!" Giọng nói lạnh như băng của Sở Kiêu từ sâu trong Huyền Hoàng Giới truyền ra.

Ngay sau đó, một tia sáng vàng như sao băng xẹt qua bầu trời, tức khắc xuất hiện trước mặt mọi người.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng giữa hư không, ánh mắt như đuốc, quét nhìn đám cường giả giới ngoại trước mặt. "Chỉ bằng các ngươi, cũng đòi lấy mạng ta?" Hắn cười lạnh, giọng điệu đầy khinh thường.

Sắc mặt lão giả áo bào tím trầm xuống, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm bẩm.

Trong khoảnh khắc, không gian xung quanh trở nên sền sệt, vô số xiềng xích đen từ hư không chui ra, quấn về phía Sở Kiêu. "Trò mèo!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, Luân Hồi chi lực trong cơ thể vận chuyển, một luồng sức mạnh bí ẩn và cường đại lấy hắn làm trung tâm lan tỏa ra.

Những sợi xích đen đó ngay khi tiếp xúc với luồng sức mạnh này liền tan chảy nhanh chóng như băng tuyết gặp lửa.

Lão giả áo bào tím thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc,

nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. "Tất cả cùng lên, dùng hợp kích chi thuật!" Hắn hét lớn một tiếng, các cường giả giới ngoại phía sau lập tức hưởng ứng.

Mỗi người đều thi triển công pháp mạnh mẽ, trong chốc lát, bầu trời sáng rực, sức mạnh các thuộc tính khác nhau đan xen, hình thành một cơn bão năng lượng kinh khủng, quét về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu trở nên sắc bén, Sáng Thế chi lực và Luân Hồi chi lực trong cơ thể đồng thời bùng nổ, quanh người hắn xuất hiện một lớp khiên vàng, trên khiên lấp lánh những phù văn bí ẩn. "Phá!" Sở Kiêu gầm lên, hai tay mạnh mẽ đẩy về phía trước.

Một cột sáng vàng khổng lồ từ tay hắn bắn ra, va chạm với cơn bão năng lượng kia.

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, dư chấn năng lượng lan ra bốn phía, xé toạc không gian xung quanh thành từng vết nứt.

Hợp kích chi thuật của các cường giả giới ngoại bị Sở Kiêu dễ dàng phá giải, tất cả đều lùi lại vài bước, trên mặt lộ vẻ kinh hãi. "Làm sao có thể?

Sức mạnh của hắn sao lại mạnh đến vậy!" Một cường giả giới ngoại kinh hãi hét lên.

Sắc mặt lão giả áo bào tím tái mét, không ngờ thực lực của Sở Kiêu lại vượt xa tưởng tượng của hắn. "Đừng hoảng!

Hắn có mạnh cũng chỉ có một mình, chúng ta vẫn có cơ hội!" Lão giả áo bào tím nghiến răng nói.

Nói rồi, hắn móc từ trong ngực ra một viên châu đen tỏa ra khí tức quỷ dị. "Đây là Phệ Hồn Châu, có thể nuốt chửng mọi linh hồn, Sở Kiêu, hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Lão giả áo bào tím cười nham

hiểm, ném Phệ Hồn Châu lên không trung.

Phệ Hồn Châu xoay tròn nhanh chóng trên không trung, phóng ra một lực hút mạnh mẽ, linh hồn chi lực xung quanh đều bị hút vào trong đó.

Sở Kiêu cảm thấy linh hồn mình dường như sắp bị lực hút đó kéo ra, nhưng ánh mắt hắn vẫn kiên định, hừ lạnh một tiếng. "Chút thủ đoạn này mà cũng muốn làm tổn thương linh hồn của ta?" Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, một phù văn bí ẩn từ trán bay ra, dung nhập vào linh hồn hắn.

Trong khoảnh khắc, linh hồn của Sở Kiêu trở nên cứng như đá, lực hút của Phệ Hồn Châu không còn tác dụng gì với hắn nữa. "Cái gì?

Sao có thể?" Lão giả áo bào tím trợn to mắt, mặt đầy vẻ không tin.

Sở Kiêu nhân cơ hội tấn công, thân hình lóe lên, tức khắc xuất hiện trước mặt lão giả áo bào tím. "Chết đi!" Sở Kiêu tung một quyền, quyền phong gào thét, mang theo một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Lão giả áo bào tím vội vàng giơ hai tay chống đỡ, nhưng nắm đấm của Sở Kiêu quá mạnh mẽ, hai tay hắn lập tức bị đánh nát, thân thể bay ngược ra ngoài như diều đứt dây. "Đại nhân!" Các cường giả giới ngoại kinh hãi hô lên, đều tiến lên đỡ lấy lão giả áo bào tím.

Lão giả áo bào tím miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch như giấy, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi. "Cùng nhau dùng tuyệt chiêu mạnh nhất, liều mạng với hắn!" Hắn nghiến răng hét lên.

Các cường giả giới ngoại đều gật đầu, mỗi người đều ngưng tụ toàn thân sức mạnh, chuẩn bị phát động đòn tấn công cuối cùng.

Trong chốc lát, bầu trời sáng rực, ánh sáng của các công pháp

mạnh mẽ đan xen, hình thành một dòng lũ năng lượng kinh khủng.

Sở Kiêu nhìn dòng lũ năng lượng trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười khinh thường. "Chút bản lĩnh này mà cũng đòi liều mạng với ta?" Hắn từ từ giơ hai tay lên, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực trong cơ thể điên cuồng trào dâng. "Luân Hồi Sáng Thế, Thiên Địa Quy Khư!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, một xoáy nước vàng khổng lồ xuất hiện sau lưng hắn.

Trong xoáy nước truyền ra từng đợt lực hút kinh khủng, dường như muốn nuốt chửng cả trời đất.

Dòng lũ năng lượng kia ngay khi tiếp xúc với xoáy nước vàng liền nhanh chóng bị hút vào trong, biến mất không dấu vết.

Các cường giả giới ngoại thấy vậy, đều lộ vẻ tuyệt vọng. "Không!

Không thể nào!" Một cường giả giới ngoại kinh hãi hét lên.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng, thân hình lóe lên, tức khắc xuất hiện giữa bọn họ.

Hai tay hắn như điện, nhanh chóng vung lên, từng tia sáng vàng từ tay bắn ra, trúng vào những cường giả giới ngoại đó.

Các cường giả giới ngoại đều kêu thảm một tiếng, thân thể nổ tung giữa không trung, hóa thành từng đám sương máu.

Lão giả áo bào tím nhìn thảm trạng trước mắt, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi và tuyệt vọng. "Sở Kiêu... ngươi... ngươi không thể giết ta!" Hắn run rẩy nói.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Vì sao không thể?

Dám khiêu khích ta thì phải chuẩn bị tâm lý để chết!" Nói rồi, hắn giơ tay vung lên, một tia sáng vàng lóe lên, đầu của lão giả áo bào tím lập tức bay ra ngoài.

Các tu sĩ của Huyền Hoàng Giới chứng kiến cảnh này, đều hít một ngụm khí lạnh, nỗi sợ hãi đối với Sở Kiêu trong lòng lại tăng thêm mấy phần. "Sở Kiêu đại nhân vô địch!" Không biết ai đã hét lên một tiếng, ngay sau đó, các tu sĩ của Huyền Hoàng Giới đều quỳ rạp xuống đất, đồng thanh hô lớn: "Sở Kiêu đại nhân vô địch!" Sở Kiêu lạnh lùng quét mắt nhìn họ, thản nhiên nói: "Từ hôm nay, nếu còn ai dám khiêu khích, đây chính là kết cục!" Lời hắn vừa dứt, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng chuông du dương.

Tiếng chuông truyền khắp toàn bộ Huyền Hoàng Giới, dường như mang theo một loại sức mạnh bí ẩn.

Sở Kiêu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chương 260

Chỉ thấy trên trời xuất hiện một bóng ảo khổng lồ, bóng ảo mờ ảo không rõ, nhưng có thể cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ và bí ẩn. "Sở Kiêu, ngươi quá ngông cuồng, hôm nay Giới Chủ ta đích thân giáng lâm, nhất định sẽ trấn áp ngươi!" Bóng ảo đó phát ra giọng nói hùng hồn.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Giới Chủ?

Ta lại muốn xem xem, Giới Chủ thì có bản lĩnh gì!" Bóng ảo khổng lồ kia vừa dứt lời, bầu trời tức khắc bị một tầng mây đen dày đặc bao phủ, khí tức ngột ngạt như thủy triều hung dữ quét qua toàn bộ Huyền Hoàng Giới.

Bóng ảo của Giới Chủ từ từ ngưng tụ, hóa thành một nam tử uy nghiêm mặc áo bào đen, quanh thân tỏa ra ánh sáng xanh thẳm.

Ánh mắt hắn như đuốc, lạnh lùng quét nhìn Sở Kiêu bên dưới, phảng phất như đang nhìn một con kiến hôi. "Sở Kiêu, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Giới Chủ gầm lên, giơ tay vung lên, mây đen trên trời lập tức cuồn cuộn, từng tia sét to như giao long xuyên qua các tầng mây.

Thần sắc Sở Kiêu lạnh lùng, khóe miệng khẽ nhếch, khinh thường nói: "Chỉ bằng một cái bóng ảo mà cũng dám vọng ngôn lấy mạng ta?" Giới Chủ hừ lạnh, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm bẩm.

Trong khoảnh khắc, trời đất biến sắc, vô số phù văn đen từ hư không hiện ra, bắn về phía Sở Kiêu.

Những phù văn đó lấp lánh ánh sáng quỷ dị, nơi chúng đi qua, không gian đều nổ tung, để lại những vết nứt đáng sợ.

Ánh mắt Sở Kiêu trở nên sắc bén, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, quanh người hắn tức khắc xuất hiện một lớp khiên do các phù văn vàng đan xen tạo thành.

Phù văn và tấm khiên va chạm vào nhau, bùng lên từng đợt tiếng nổ chói tai, trong ánh sáng lấp lánh, dư chấn năng lượng như sóng biển hung dữ lan ra bốn phía. "Trò mèo, cũng dám khoe khoang trước mặt ta!" Sở Kiêu gầm lên, hai tay mạnh mẽ đẩy về phía trước.

Một lưỡi đao ánh sáng vàng khổng lồ từ tay hắn bắn ra, mang theo một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa, chém về phía bóng ảo của Giới Chủ.

Nơi lưỡi đao đi qua, không gian đều vỡ vụn, dường như muốn chém đôi cả trời đất.

Sắc mặt bóng ảo của Giới Chủ biến đổi, vội vàng giơ tay ngưng tụ ra một tấm khiên đen.

Trên tấm khiên lấp lánh phù văn, tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Lưỡi đao vàng và tấm khiên đen va chạm vào nhau, bùng lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Trong ánh sáng lấp lánh, trên tấm khiên xuất hiện từng vết nứt, nhưng uy lực của lưỡi đao không hề giảm đi. "Phá!" Sở Kiêu hét lớn, sức mạnh trong cơ thể lại một lần nữa bùng nổ.

Lưỡi đao vàng sáng rực, tức khắc phá vỡ phòng ngự của tấm khiên đen, chém về phía bóng ảo của Giới Chủ.

Sắc mặt bóng ảo của Giới Chủ đại biến, thân hình lóe lên, cố gắng né tránh đòn tấn công của lưỡi đao.

Nhưng tốc độ của lưỡi đao quá nhanh, hắn căn bản không kịp né hoàn toàn.

Lưỡi đao sượt qua cánh tay của bóng ảo Giới Chủ, tức khắc chém đứt cánh tay hắn.

Bóng ảo Giới Chủ kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể hơi run rẩy. "Làm sao có thể?

Sức mạnh của ngươi sao lại mạnh đến vậy!" Bóng ảo của Giới Chủ kinh hãi hét lên.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Chút bản lĩnh này mà cũng đòi trấn áp ta?

Đúng là si tâm vọng tưởng!" Nói rồi, thân hình hắn lóe lên, tức khắc xuất hiện trước mặt bóng ảo của Giới Chủ.

Hai tay hắn như điện, nhanh chóng vung lên, từng bóng quyền vàng óng đánh về phía bóng ảo của Giới Chủ.

Nơi bóng quyền đi qua, không gian đều vỡ vụn, phát ra từng tiếng nổ kinh khủng.

Bóng ảo của Giới Chủ vội vàng thi triển thân pháp né tránh, nhưng đòn tấn công của Sở Kiêu quá dày đặc, căn bản không thể né hoàn toàn.

Từng bóng quyền đánh trúng người bóng ảo của Giới Chủ, đánh cho hắn lùi lại liên tục, thân thể lấp lánh bất định, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến. "Mọi người cùng lên, giúp Giới Chủ một tay!" Trong Huyền Hoàng Giới, một số tu sĩ lòng mang dạ khác thấy vậy, tưởng rằng có cơ hội, đều hô hào lao về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, quét nhìn những tu sĩ đang lao tới, hừ lạnh một tiếng: "Không biết sống chết!" Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm bẩm.

Trong khoảnh khắc, trên trời xuất hiện vô số bóng kiếm vàng, bóng kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, bắn về phía những tu sĩ đó.

Nơi bóng kiếm đi qua, các tu sĩ đều kêu thảm một tiếng, thân thể bị chém thành hai đoạn, hóa thành từng đám sương máu.

Mọi người chứng kiến cảnh này, đều hít một ngụm khí lạnh, nỗi sợ hãi đối với Sở Kiêu trong lòng lại tăng thêm mấy phần. "Sở Kiêu đại nhân thần uy vô địch!" Các tu sĩ của Huyền Hoàng Giới đã quỳ trước đó lại một lần nữa hô lớn, giọng nói tràn ngập sự kính sợ.

Bóng ảo của Giới Chủ nhìn thảm trạng trước mắt, trong lòng tràn ngập phẫn nộ và không cam lòng.

Hắn nghiến răng, hai tay nhanh chóng kết ấn, điều động sức mạnh hắc ám trong trời đất.

Mây đen trên trời lại một lần nữa tụ tập, hình thành một xoáy nước hắc ám khổng lồ.

Trong xoáy nước truyền ra từng đợt lực hút kinh khủng, dường như muốn nuốt chửng cả Huyền Hoàng Giới. "Sở Kiêu, hôm nay ta nhất định sẽ khiến ngươi chôn thân tại đây!" Bóng ảo của Giới Chủ gầm lên, từ trong xoáy nước hắc ám triệu hồi ra một thanh trường kiếm đen khổng lồ.

Trường kiếm lấp lánh ánh sáng âm u, trên thân kiếm lấp lánh phù văn, tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Bóng ảo của Giới Chủ tay cầm trường kiếm, chém mạnh về phía Sở Kiêu.

Nơi trường kiếm đi qua, không gian đều vỡ vụn, hình thành từng vết nứt đen.

Ánh mắt Sở Kiêu trở nên sắc bén, Luân Hồi chi lực và Sáng Thế chi lực trong cơ thể lại một lần nữa bùng nổ.

Quanh người hắn xuất hiện một lớp chiến giáp do các phù văn vàng đan xen tạo thành, trên chiến giáp sáng rực, tỏa ra khí tức mạnh

mẽ. "Luân Hồi Sáng Thế, Kiếm Phá Thương Khung!" Sở Kiêu hét lớn, trong hai tay xuất hiện một thanh trường kiếm do ánh sáng vàng ngưng tụ thành.

Trường kiếm lấp lánh ánh sáng chói mắt, trên thân kiếm phù văn lưu chuyển, dường như ẩn chứa chân lý của trời đất.

Sở Kiêu tay cầm trường kiếm, nghênh đón bóng ảo của Giới Chủ.

Hai thanh trường kiếm va chạm vào nhau, bùng lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Trong ánh sáng lấp lánh, dư chấn năng lượng như sóng biển hung dữ lan ra bốn phía.

Trường kiếm của bóng ảo Giới Chủ ngay khi va chạm liền xuất hiện từng vết nứt.

Trường kiếm của Sở Kiêu lại không hề bị tổn hại, ngược lại ánh sáng càng thêm rực rỡ. "Không!

Không thể nào!" Bóng ảo của Giới Chủ kinh hãi hét lên.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, sức mạnh trong cơ thể lại một lần nữa bùng nổ.

Hai tay hắn mạnh mẽ vung lên, trường kiếm mang theo một luồng sức mạnh hủy thiên diệt địa, chém về phía bóng ảo của Giới Chủ.

Bóng ảo của Giới Chủ không kịp né tránh, trường kiếm tức khắc chém trúng người hắn.

Thân thể hắn lấp lánh bất định, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến. "Sở Kiêu, ngươi... ngươi sẽ không được chết tử tế!" Bóng ảo của Giới Chủ phẫn nộ gào thét, nhưng giọng nói lại ngày càng yếu đi.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng, lại một lần nữa vung trường

kiếm.

Từng bóng kiếm vàng bắn về phía bóng ảo của Giới Chủ, chém nát hoàn toàn thân thể hắn.

Bóng ảo của Giới Chủ kêu lên một tiếng thảm thiết, hóa thành một đám sương mù đen, tan biến trong trời đất.

Trên bầu trời, xoáy nước hắc ám khổng lồ cũng dần dần tan biến, ánh nắng lại chiếu rọi xuống mặt đất Huyền Hoàng Giới.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, đều kinh ngạc đến ngẩn người.

Không ngờ, ngay cả bóng ảo của Giới Chủ cũng không phải là đối thủ của Sở Kiêu, thực lực của Sở Kiêu đã mạnh đến mức độ này rồi. "Sở Kiêu đại nhân vô địch!

Sở Kiêu đại nhân vô địch!" Các tu sĩ của Huyền Hoàng Giới đều quỳ rạp xuống đất, đồng thanh hô lớn, tiếng hô vang vọng trời mây.

Sở Kiêu lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Từ hôm nay, nếu còn ai dám khiêu khích, đây chính là kết cục!" Lời hắn vừa dứt, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng chim hót trong trẻo.

Một con thần điểu vàng khổng lồ từ trong tầng mây bay ra, trên người thần điểu tỏa ra ánh sáng chói mắt, dường như là linh thú may mắn của trời đất.

Thần điểu lượn quanh Sở Kiêu vài vòng, rồi đậu lên vai hắn, thân mật cọ cọ vào má hắn.

Sở Kiêu nhẹ nhàng vuốt ve lông vũ của thần điểu, trong mắt lộ ra một tia ôn hòa. "Xem ra, Huyền Hoàng Giới từ nay về sau, sẽ không còn ai dám dễ dàng khiêu khích nữa." Sở Kiêu lẩm bẩm.

Chương 261

Đúng lúc này, một lão giả của Huyền Hoàng Giới từ từ đi đến trước mặt Sở Kiêu, cung kính hành lễ nói: "Sở Kiêu đại nhân, hiện nay thế lực giới ngoại đã bị ngài đẩy lùi, mong ngài có thể dẫn dắt Huyền Hoàng Giới chúng ta đi đến phồn vinh." Sở Kiêu nhìn lão giả, gật đầu.

Ánh mắt Sở Kiêu như đuốc, quét nhìn đám người Huyền Hoàng Giới trước mặt, ánh mắt đó dường như có thể xuyên thấu lòng người, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Hắn khẽ gật đầu, giọng nói như chuông lớn: "Nếu đã như vậy, Bản tọa sẽ nhận lời việc này!

Nhưng, Huyền Hoàng Giới muốn thực sự phồn vinh, cần phải thanh trừ nội hoạn!" Lời này vừa ra, mọi người trong lòng đều chấn động, lần lượt đoán xem nội hoạn chỉ điều gì.

Đúng lúc này, phía xa đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

Chỉ thấy một đám tu sĩ mặc trang phục kỳ dị, khí thế hung hăng đang lao về phía này.

Tay chúng vung vẩy các loại pháp bảo, mặt mang vẻ kiêu ngạo, ngang ngược. "Hừ, Sở Kiêu, đừng tưởng đánh bại bóng ảo của Giới Chủ là giỏi!

Ta đây không sợ ngươi đâu!" Một tu sĩ dẫn đầu lớn tiếng la hét.

Khóe miệng Sở Kiêu khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười khinh thường: "Thứ không biết sống chết, cũng dám làm càn trước mặt Bản tọa!" Những tu sĩ kia nghe lời của Sở Kiêu, càng thêm phẫn nộ, đều tăng tốc lao tới.

Pháp bảo trong tay chúng lấp lánh các loại ánh sáng, hung hăng đập về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Ngay khi những pháp bảo đó sắp chạm vào hắn, quanh thân đột nhiên bùng lên một lớp ánh sáng vàng mạnh mẽ.

Ánh sáng như thực chất chặn hết những pháp bảo đó ở bên ngoài, pháp bảo và ánh sáng va chạm, phát ra từng tiếng vang trong trẻo. "Chút thủ đoạn này mà cũng dám khiêu khích Bản tọa?" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Trong khoảnh khắc, trên trời xuất hiện vô số xiềng xích vàng.

Xiềng xích lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, quấn về phía những tu sĩ đó.

Các tu sĩ thấy vậy, đều muốn né tránh, nhưng tốc độ của những xiềng xích đó cực nhanh, tức khắc đã quấn chặt lấy chúng.

Xiềng xích càng siết càng chặt, các tu sĩ phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, thân thể bị siết đến biến dạng. "Sở Kiêu, ngươi... ngươi sẽ không được chết tử tế!" Tu sĩ dẫn đầu nghiến răng nghiến lợi hét lên.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng, hai tay mạnh mẽ vung lên.

Những sợi xích vàng đó tức khắc phát lực, xé nát hoàn toàn thân thể của các tu sĩ.

Máu tươi bắn tung tóe, hóa thành từng đám sương máu, tan biến trong không khí.

Mọi người chứng kiến cảnh này, lại một lần nữa hít một ngụm khí lạnh, nỗi sợ hãi đối với Sở Kiêu trong lòng lại tăng thêm mấy phần. "Còn ai không phục, cứ việc đứng ra!" Sở Kiêu lớn tiếng quát, giọng nói như sấm sét cuồn cuộn, vang vọng trên bầu trời Huyền

Hoàng Giới.

Trong chốc lát, xung quanh im phăng phắc, không ai dám tiến lên khiêu khích nữa.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh không kéo dài được bao lâu.

Đột nhiên, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, từng vết nứt từ mặt đất lan ra.

Từ trong vết nứt, tuôn ra vô số ma khí đen, trong ma khí ẩn ẩn có khí tức tà ác tỏa ra. "Không hay rồi, là tàn dư của Ma giới!" Một lão giả của Huyền Hoàng Giới kinh hãi hét lên.

Cùng với việc ma khí không ngừng tuôn ra, một đám ma vật thân hình khổng lồ, mặt mũi hung tợn từ trong vết nứt bò ra.

Chúng giương nanh múa vuốt, phát ra từng tiếng gào thét kinh khủng. "Khà khà khà, Sở Kiêu, hôm nay là ngày chết của ngươi!

Huyền Hoàng Giới, cuối cùng sẽ trở thành ma vực của ta!" Một thủ lĩnh ma vật cười quái dị nói.

Ánh mắt Sở Kiêu trở nên sắc bén, lạnh lùng nói: "Một đám hề nhảy nhót, cũng dám la lối trước mặt Bản tọa!" Nói rồi, hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm bẩm.

Trên trời tức khắc xuất hiện một xoáy nước vàng khổng lồ, trong xoáy nước tỏa ra lực hút mạnh mẽ, hút hết đám ma khí vào trong đó.

Các ma vật thấy vậy, đều lao về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu thân hình lóe lên, tức khắc xuất hiện giữa đám ma vật.

Hai tay hắn như đao, nhanh chóng vung lên, từng lưỡi đao ánh sáng vàng chém về phía ma vật.

Nơi lưỡi đao đi qua, ma vật đều bị chém thành hai đoạn, hóa thành từng đám sương mù đen.

Nhưng số lượng ma vật rất đông, không ngừng tuôn ra từ vết nứt.

Sở Kiêu nhíu mày, biết rõ cứ thế này không phải là cách.

Thế là, hai tay hắn mạnh mẽ chắp lại, miệng hét lớn một tiếng: "Luân Hồi Phong Ấn, Vĩnh Trấn Ma Uyên!" Trong khoảnh khắc, một phong ấn vàng khổng lồ từ trong cơ thể Sở Kiêu tuôn ra, phong ấn lên các vết nứt trên mặt đất.

Nơi phong ấn đi qua, các vết nứt đều khép lại, ma khí cũng bị cách ly hoàn toàn.

Những ma vật chưa kịp bò ra khỏi vết nứt, bị sức mạnh của phong ấn tức khắc nghiền nát.

Thủ lĩnh ma vật thấy vậy, kinh hãi hét lên: "Không!

Không thể nào!

Ngươi không thể phong ấn Ma Uyên!" Sở Kiêu lạnh lùng nhìn thủ lĩnh ma vật, nói: "Trước mặt Bản tọa, không có gì là không thể!" Nói rồi, hai tay hắn vung lên, một tia sáng vàng bắn về phía thủ lĩnh ma vật.

Thủ lĩnh ma vật không kịp né tránh, bị ánh sáng trúng phải.

Thân thể hắn tức khắc nổ tung, hóa thành một đám khói đen tan biến.

Cùng với cái chết của thủ lĩnh ma vật, những ma vật còn lại đều mất đi ý chí chiến đấu, chạy tán loạn khắp nơi.

Nhưng Sở Kiêu sao có thể dễ dàng tha cho chúng, hai tay lại một lần nữa kết ấn, trên trời xuất hiện vô số mũi tên vàng, mũi tên như sao băng bắn về phía ma vật.

Ma vật bị mũi tên bắn trúng, kêu thảm liên hồi, cuối cùng toàn bộ bị tiêu diệt.

Đám người Huyền Hoàng Giới chứng kiến cảnh này, đều hoan hô.

Sự kính sợ của họ đối với Sở Kiêu đã đạt đến đỉnh điểm. "Sở Kiêu đại nhân thần uy cái thế, cứu vớt Huyền Hoàng Giới chúng ta khỏi nguy nan!" Mọi người đồng thanh hô lớn, tiếng hô vang vọng trời mây.

Sở Kiêu quét mắt nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Huyền Hoàng Giới muốn thực sự phồn vinh, cần mọi người đồng tâm hiệp lực.

Bản tọa hôm nay sẽ lập ra quy củ, sau này nếu có ai dám làm càn ở Huyền Hoàng Giới, nhất định sẽ không tha!" Mọi người đều gật đầu vâng dạ, không dám có chút phản kháng.

Đúng lúc này, một tu sĩ trẻ tuổi bước lên, cung kính nói: "Sở Kiêu đại nhân, ta nghe nói ở rìa Huyền Hoàng Giới, có một nơi bí ẩn, nơi đó ẩn giấu kho báu và cơ duyên khổng lồ.

Nhưng từ trước đến nay, không ai có thể vào được.

Không biết đại nhân có hứng thú đến đó xem thử không?" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia hứng thú, nói: "Ồ?

Lại có chuyện như vậy.

Vậy nơi bí ẩn đó ở đâu, có gì đặc biệt?" Tu sĩ trẻ tuổi vội vàng cúi người, thần sắc kính sợ nói: "Hồi bẩm đại nhân, nơi bí ẩn đó là Thung lũng Mê Vụ ở cực đông của Huyền Hoàng Giới.

Thung lũng quanh năm bị sương mù dày đặc bao phủ, không nhìn thấy năm ngón tay, trong sương mù có sức mạnh quỷ dị, có thể nhiễu loạn thần thức của tu sĩ.

Từng có vô số cường giả cố gắng xông vào, đều bị nhốt trong đó, có đi mà không có về.

Nhưng theo cổ tịch ghi lại, trong thung lũng có cất giấu pháp bảo

vô thượng và công pháp tuyệt thế do thượng cổ tiên nhân để lại, ai có được sẽ có thể xưng bá một phương." Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, lộ ra một nụ cười tự tin: "Chỉ là một Thung lũng Mê Vụ nhỏ bé, có thể làm gì được Bản tọa?

Bản tọa sẽ đi xem thử nơi bí ẩn đó." Nói xong, Sở Kiêu thân hình chuyển động, hóa thành một luồng ánh sáng, lao nhanh về phía cực đông.

Mọi người thấy vậy, đều kinh ngạc trước tốc độ của Sở Kiêu, lòng càng thêm kính sợ.

Chưa đến nửa ngày, Sở Kiêu đã đến bên ngoài Thung lũng Mê Vụ.

Chỉ thấy trong thung lũng sương mù cuồn cuộn như sóng dữ, tỏa ra khí tức bí ẩn và nguy hiểm.

Sở Kiêu nhíu mày, có thể cảm nhận được nguy hiểm chưa biết ẩn giấu trong sương mù.

Nhưng hắn không hề sợ hãi, bước lớn vào trong thung lũng.

Vừa bước vào thung lũng, một luồng sức mạnh nhiễu loạn thần thức mạnh mẽ đã ập đến.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, thần thức phảng phất bị một bàn tay vô hình tùy ý nhào nặn.

Tuy nhiên, Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, linh lực trong cơ thể vận chuyển, thần thức tức khắc ổn định.

Ánh mắt hắn như điện, quét nhìn trong sương mù, cố gắng tìm ra nguồn gốc của sức mạnh quỷ dị.

Chương 262

Đột nhiên, phía trước truyền đến một tiếng kêu ré chói tai, dường như là tiếng gào thét của một loại quái vật nào đó.

Ngay sau đó, một đám sinh vật hình thù quỷ dị từ trong sương mù lao ra.

Chúng có hình dáng giống dơi, nhưng lại có ba cái đuôi, trên đuôi lấp lánh ánh sáng xanh lục. "Hừ, chỉ là mấy con tiểu thú, cũng dám làm càn trước mặt Bản tọa!" Sở Kiêu lạnh lùng quát.

Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, một ngọn lửa vàng từ tay phun ra.

Nơi ngọn lửa đi qua, những sinh vật quỷ dị đó đều bị thiêu thành tro.

Nhưng số lượng những sinh vật này cực kỳ nhiều, nối đuôi nhau lao về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu nhướng mày, hai tay mạnh mẽ vung lên, một rào cản vàng khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn.

Trên rào cản sáng rực, chặn hết những sinh vật đó ở bên ngoài. "Chút bản lĩnh này mà cũng đòi cản trở Bản tọa?" Sở Kiêu khinh thường nói.

Thân hình hắn lóe lên, tức khắc xuất hiện giữa đám sinh vật.

Hai tay hắn như móc câu, nhanh chóng chộp tới, từng con sinh vật bị bóp nát.

Máu tươi bắn tung tóe, trong sương mù dày đặc lan tỏa một mùi máu tanh nồng nặc.

Đúng lúc này, sương mù đột nhiên trở nên dày đặc hơn, dường

như muốn nuốt chửng Sở Kiêu.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy trước mắt một màu đen kịt, ngay cả hai tay mình cũng không nhìn thấy.

Trong lòng hắn chấn động, biết rằng sương mù có điều kỳ quái.

Hắn vội vàng vận chuyển linh lực, hình thành một lớp khiên bảo vệ vàng quanh thân.

Trên khiên ánh sáng lưu chuyển, cách ly sương mù ở bên ngoài. "Trò mèo, cũng dám khoe khoang trước mặt Bản tọa!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng.

Hai tay hắn kết ấn, miệng lẩm bẩm.

Trong khoảnh khắc, một luồng ánh sáng vàng từ trong cơ thể bùng nổ, tức khắc xua tan sương mù xung quanh.

Nơi ánh sáng chiếu tới, sương mù đều tan biến, lộ ra một con đường nhỏ hẹp.

Sở Kiêu men theo con đường nhỏ đi về phía trước, lòng cảnh giác cao độ.

Đi chưa được bao xa, phía trước xuất hiện một cánh cổng đá khổng lồ.

Trên cổng đá khắc đầy những phù văn bí ẩn, tỏa ra khí tức cổ xưa và mạnh mẽ.

Sở Kiêu tiến lên, cẩn thận quan sát những phù văn trên cổng đá.

Hắn phát hiện những phù văn này ẩn chứa một loại sức mạnh sâu xa, dường như ẩn giấu bí mật mở cổng đá.

Sở Kiêu hai tay kết ấn, miệng lẩm bẩm, cố gắng phá giải bí ẩn của các phù văn.

Đột nhiên, các phù văn trên cổng đá lóe sáng, một luồng sức mạnh mạnh mẽ tuôn về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu thân hình lóe lên, né được đòn tấn công của luồng sức mạnh đó.

Hắn nhíu chặt mày, biết rằng cổng đá này không dễ dàng mở được. "Hừ, Bản tọa không tin không mở được cái cổng rách này!" Sở Kiêu giận dữ hét lên.

Hai tay hắn mạnh mẽ vung lên, một lưỡi kiếm ánh sáng vàng khổng lồ chém về phía cổng đá.

Nơi lưỡi kiếm đi qua, các phù văn trên cổng đá đều lấp lánh, nhưng cổng đá lại không hề nhúc nhích.

Sở Kiêu thấy vậy, trong lòng quyết tâm.

Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, điều động linh lực trong cơ thể, ngưng tụ thành một chiếc búa vàng khổng lồ.

Trên chiếc búa sáng rực, tỏa ra khí tức mạnh mẽ. "Phá cho ta!" Sở Kiêu hét lớn, hai tay vung búa, chém mạnh vào cổng đá. "Ầm!" Một tiếng nổ lớn, cổng đá rung chuyển dữ dội.

Các phù văn trên cổng đá sáng rực, cố gắng chống đỡ đòn tấn công của chiếc búa.

Nhưng sức mạnh của Sở Kiêu quá mạnh mẽ, chiếc búa cuối cùng cũng chém trúng cổng đá.

Trên cổng đá xuất hiện một vết nứt khổng lồ, vết nứt nhanh chóng lan ra, cuối cùng cổng đá ầm ầm sụp đổ.

Sau cổng đá là một hang động khổng lồ.

Trong hang động sáng rực, dường như cất giấu vô số bảo vật.

Sở Kiêu bước lớn vào hang động, chỉ thấy trong hang động bày đủ

các loại pháp bảo quý giá và bí kíp công pháp.

Có thanh bảo kiếm tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, có tấm khiên lấp lánh phù văn bí ẩn, có những ngọc giản ghi lại công pháp cao thâm. "Quả nhiên có đồ tốt!" Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia vui mừng.

Hắn vừa định tiến lên thu lấy những bảo vật đó, đột nhiên, trong hang động truyền đến một tiếng cười âm u. "Khà khà khà, Sở Kiêu, ngươi nghĩ có thể dễ dàng lấy đi những thứ này sao?" Một giọng nói vang vọng trong hang động.

Sở Kiêu nhíu mày, lạnh lùng quát: "Ai đó?

Cút ra đây cho Bản tọa!" Lời vừa dứt, một con quái vật thân hình khổng lồ từ sâu trong hang động đi ra.

Quái vật có hình dáng giống sư tử, nhưng lại có chín cái đuôi, mỗi cái đuôi đều có một con mắt.

Trên người nó tỏa ra khí tức mạnh mẽ, rõ ràng không phải là quái vật bình thường. "Bản tọa là người bảo vệ của Thung lũng Mê Vụ, kẻ nào tự tiện xông vào nơi này, muốn lấy đi bảo vật ở đây, đúng là tự tìm đường chết!" Quái vật gầm lên.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Chỉ bằng ngươi?

Cũng đòi cản trở Bản tọa?" Quái vật gầm lên, chín cái đuôi đồng thời vung lên, quất về phía Sở Kiêu.

Trên đuôi sáng rực, mang theo sức mạnh mạnh mẽ.

Sở Kiêu thân hình lóe lên, né được đòn tấn công của những cái đuôi.

Hai tay hắn kết ấn, một ngọn lửa vàng từ tay phun ra, thiêu đốt về phía quái vật.

Quái vật thấy vậy, vội vàng phun ra một luồng sương mù đen, dập

tắt ngọn lửa. "Có chút bản lĩnh, nhưng chưa đủ xem!" Sở Kiêu lạnh lùng quát.

Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, điều động linh lực trong cơ thể, ngưng tụ thành một thanh trường thương vàng khổng lồ.

Trên trường thương sáng rực, tỏa ra khí tức mạnh mẽ. "Đi!" Sở Kiêu hét lớn, hai tay vung trường thương, đâm mạnh về phía quái vật.

Trường thương như tia chớp xé toạc không khí, tức khắc đâm trúng thân thể quái vật.

Quái vật kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể bị trường thương đâm xuyên.

Nhưng quái vật vẫn chưa chết, giãy giụa muốn thoát khỏi trường thương.

Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, hai tay dùng sức, sức mạnh trên trường thương tức khắc bùng nổ.

Thân thể quái vật bị trường thương xé nát hoàn toàn, hóa thành một đám sương mù đen tan biến.

Sở Kiêu thu lại trường thương, tiến lên, thu lấy từng món bảo vật trong hang động.

Khi hắn thu xong món bảo vật cuối cùng, trong hang động đột nhiên lóe sáng, một cánh cổng không gian bí ẩn xuất hiện trước mặt hắn. "Chuyện này..." Trong mắt Sở Kiêu lóe lên một tia kinh ngạc.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên trong đầu hắn: "Sở Kiêu, ngươi đã vượt qua thử thách, cánh cổng không gian này dẫn đến một nơi bí ẩn hơn, nơi đó có cơ duyên lớn hơn đang chờ ngươi." Sở Kiêu hơi sững sờ, sau đó khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười tự tin. "Cơ duyên lớn hơn?

Bản tọa lại muốn xem xem, rốt cuộc là gì!" Ánh mắt Sở Kiêu như đuốc, nhìn chằm chằm vào cánh cổng không gian bí ẩn, trên người tỏa ra một luồng khí tức không sợ hãi. "Bất kể là nơi bí ẩn nào, Bản tọa cũng phải xông vào một lần!" Nói xong, hắn bước lớn về phía cánh cổng không gian, thân hình lóe lên, liền chìm vào trong đó.

Trước mắt sáng lên, Sở Kiêu xuất hiện trong một thế giới kỳ dị.

Chương 263

Bầu trời ở đây có màu tím thẫm, trên mặt đất là những dòng sông phát sáng lấp lánh, xa xa là những dãy núi trập trùng, trên đỉnh núi lượn lờ mây ngũ sắc.

Trong không khí lan tỏa một luồng dao động linh lực bí ẩn và mạnh mẽ. "Đây chính là nơi bí ẩn hơn sao?" Sở Kiêu lẩm bẩm, trong mắt lộ ra một tia phấn khích.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Một đám quái vật đá thân hình khổng lồ từ dưới đất chui lên, toàn thân được cấu thành từ đá cứng, hai mắt lấp lánh ánh sáng đỏ như máu. "Hống!" Quái vật đá phát ra tiếng gầm vang trời, vung vẩy cánh tay thô kệch đập về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình như quỷ mị lóe lên, tức khắc xuất hiện sau lưng một con quái vật đá.

Hai tay hắn mạnh mẽ chộp tới, trực tiếp khóa chặt cổ quái vật đá, dùng sức vặn một cái. "Rắc!" Cổ quái vật đá bị vặn gãy, thân thể to lớn ầm ầm ngã xuống đất.

Những con quái vật đá khác thấy vậy, càng thêm điên cuồng lao về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm bẩm.

Trong khoảnh khắc, từng phù văn vàng từ tay hắn bay ra, lượn lờ quanh thân.

Các phù văn lấp lánh, hóa thành từng luồng kiếm khí sắc bén, bắn về phía quái vật đá.

Nơi kiếm khí đi qua, quái vật đá đều bị chém thành từng mảnh

vụn, hóa thành một đống đá vụn. "Chút thực lực này mà cũng dám làm càn trước mặt Bản tọa!" Sở Kiêu khinh thường nói.

Tuy nhiên, chưa kịp thở, trên trời đột nhiên mây đen dày đặc.

Từng tia sét đen xuyên qua các tầng mây, ngay sau đó, một con lôi điểu khổng lồ từ trong tầng mây lao xuống.

Lôi điểu hai cánh dang rộng, rộng đến mấy chục trượng, trên người lấp lánh sức mạnh sấm sét kinh khủng.

Mỏ chim sắc nhọn mổ mạnh về phía Sở Kiêu, mang theo một trận cuồng phong.

Sở Kiêu nhướng mày, hai chân mạnh mẽ đạp xuống đất, thân hình lao lên trời.

Hắn lộn một vòng trên không trung, né được đòn tấn công của lôi điểu.

Sau đó, hai tay ngưng tụ ra một thanh trường kiếm vàng, chém về phía cánh của lôi điểu.

Lôi điểu phản ứng cực nhanh, hai cánh chấn động, né được một kiếm.

Nhưng không ngờ, một kiếm của Sở Kiêu chỉ là đòn nhử.

Sở Kiêu thân hình lóe lên, xuất hiện trên lưng lôi điểu, hai tay dùng sức ấn xuống.

Linh lực mạnh mẽ bùng nổ, thân thể lôi điểu đột nhiên chìm xuống, lao thẳng xuống đất.

Ngay khi lôi điểu sắp rơi xuống đất, Sở Kiêu thân hình lại một lần nữa lóe lên, rời khỏi thân thể lôi điểu.

Lôi điểu đập mạnh xuống đất, tung lên một mảng bụi đất.

Nó giãy giụa muốn bay lên, nhưng Sở Kiêu không cho nó cơ hội.

Hai tay hắn kết ấn, một bàn tay vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đập về phía lôi điểu. "Ầm!" Lôi điểu bị bàn tay vàng đập nát, hóa thành một đám sấm sét tan biến trong không trung.

Sở Kiêu vừa giải quyết xong lôi điểu, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ từ phía trước truyền đến.

Hắn nhìn sang, chỉ thấy một người bí ẩn mặc áo bào đen từ từ đi tới.

Trên người người bí ẩn tỏa ra một luồng khí tức âm u, khuôn mặt hắn ẩn giấu dưới lớp áo bào đen, khiến người ta không nhìn rõ dung mạo. "Sở Kiêu, ngươi quả nhiên có mấy phần bản lĩnh, nhưng đây không phải là nơi ngươi có thể tùy ý giương oai." Giọng nói của người bí ẩn khàn khàn.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Bản tọa lại muốn xem xem, ngươi có thể làm gì ta!" Người bí ẩn hai tay vung lên, không gian xung quanh tức khắc vặn vẹo.

Từng vết nứt không gian lan về phía Sở Kiêu, trong vết nứt tỏa ra lực hút kinh khủng.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh mạnh mẽ đang kéo mình, nhưng hắn không hề sợ hãi.

Linh lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, hình thành một lớp khiên bảo vệ kiên cố quanh thân.

Trên khiên sáng rực, chống lại lực hút của các vết nứt không gian. "Chút thủ đoạn này mà cũng muốn nhốt Bản tọa?" Sở Kiêu hét lớn.

Hai tay hắn kết ấn, một luồng ánh sáng vàng từ trong cơ thể bùng nổ, bắn về phía các vết nứt không gian xung quanh.

Nơi ánh sáng chiếu tới, các vết nứt không gian đều lành lại.

Người bí ẩn thấy vậy, trong lòng kinh ngạc.

Không ngờ Sở Kiêu lại dễ dàng phá giải đòn tấn công của hắn như vậy. "Xem ra, ta phải tung ra chút bản lĩnh thật sự rồi!" Người bí ẩn hừ lạnh một tiếng.

Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm bẩm.

Đột nhiên, trên mặt đất xuất hiện từng trận pháp khổng lồ.

Trận pháp lấp lánh ánh sáng quỷ dị, từ trong đó tuôn ra vô số bộ xương đen.

Các bộ xương giương nanh múa vuốt lao về phía Sở Kiêu, tay vung vẩy những lưỡi đao xương sắc bén.

Ánh mắt Sở Kiêu trở nên sắc bén, hai tay ngưng tụ ra một ngọn lửa vàng.

Hắn ném ngọn lửa về phía đám xương, ngọn lửa tức khắc lan ra.

Các bộ xương bị lửa thiêu trúng, đều hóa thành tro.

Nhưng số lượng xương thực sự quá nhiều, nối đuôi nhau lao về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hai tay mạnh mẽ vung lên, một cơn bão vàng khổng lồ từ tay hắn quét ra.

Nơi cơn bão đi qua, các bộ xương bị thổi bay tứ tung. "Chỉ có thế thôi sao!" Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Người bí ẩn thấy đòn tấn công của các bộ xương vô hiệu, trong lòng có chút tức giận.

Hai tay hắn lại một lần nữa kết ấn, trên trời đột nhiên xuất hiện một xoáy nước đen khổng lồ.

Trong xoáy nước tỏa ra một luồng khí tức kinh khủng, dường như muốn nuốt chửng tất cả. "Chết đi!" Người bí ẩn hét lớn.

Từ trong xoáy nước bắn ra từng tia sáng đen, bắn về phía Sở Kiêu.

Nơi tia sáng đi qua, không gian đều bị ăn mòn thành từng lỗ đen.

Sở Kiêu nhíu chặt mày, có thể cảm nhận được nguy hiểm từ những tia sáng đen.

Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, điều động linh lực trong cơ thể, ngưng tụ ra một tấm khiên vàng khổng lồ.

Trên khiên sáng rực, chặn hết những tia sáng đen ở bên ngoài. "Chút đòn tấn công này mà cũng muốn làm tổn thương Bản tọa?" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng.

Hai tay hắn mạnh mẽ đẩy tấm khiên, tấm khiên bay về phía xoáy nước đen.

Tấm khiên và xoáy nước va chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ dữ dội.

Xoáy nước rung chuyển dữ dội, ánh sáng dần dần mờ đi.

Người bí ẩn thấy vậy, trong lòng kinh hãi.

Không ngờ đòn tấn công của Sở Kiêu lại mạnh mẽ đến vậy. "Ngươi... rốt cuộc là ai?" Giọng nói của người bí ẩn mang theo một tia sợ hãi.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng: "Bản tọa là ai, ngươi không xứng để biết!

Hôm nay, ngươi sẽ chôn thân tại đây!" Nói xong, Sở Kiêu hai tay kết ấn, một cột sáng vàng khổng lồ từ tay hắn lao lên trời.

Cột sáng đâm thẳng vào mây, nhuộm cả bầu trời thành màu vàng.

Chương 264

Nơi cột sáng đi qua, không gian đều vỡ vụn.

Cột sáng vàng như nộ long gầm thét, mang theo thế hủy thiên diệt địa lao về phía người bí ẩn.

Sắc mặt người bí ẩn đột ngột thay đổi, hắn biết rõ sự kinh khủng của đòn tấn công này, không dám có chút lơ là.

Hai tay hắn điên cuồng kết ấn, miệng lẩm bẩm, áo bào đen quanh thân không gió tự bay, tỏa ra từng đợt khí tức âm u.

Trong khoảnh khắc, dưới chân hắn xuất hiện một trận pháp đen khổng lồ, trận pháp sáng rực, từng phù văn đen từ trong đó tuôn ra, ngưng tụ thành một tấm khiên đen khổng lồ trước mặt hắn.

Trên tấm khiên phù văn lưu chuyển, tỏa ra sức mạnh phòng ngự cường đại.

Tuy nhiên, cột sáng vàng của Sở Kiêu đâu phải dễ dàng chống đỡ.

Cột sáng và tấm khiên đen va chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang trời.

Dao động năng lượng mạnh mẽ lan ra bốn phía, mặt đất bị chấn nứt ra từng vết nứt khổng lồ, không khí xung quanh cũng bị vặn vẹo.

Tấm khiên đen dưới sự va chạm của cột sáng vàng, ánh sáng dần dần mờ đi, các phù văn cũng bắt đầu lấp lánh bất định.

Trán người bí ẩn đổ mồ hôi lạnh, hắn nghiến chặt răng, toàn lực duy trì phòng ngự của tấm khiên.

Nhưng đòn tấn công của Sở Kiêu như nước sông cuồn cuộn, không ngừng nghỉ.

Cột sáng vàng càng thêm chói mắt, sức mạnh cũng ngày càng mạnh.

Cuối cùng, tấm khiên đen phát ra một tiếng vang giòn, bề mặt xuất hiện từng vết nứt.

Vết nứt nhanh chóng lan ra, trong chớp mắt, tấm khiên đã vỡ thành vô số mảnh đen, tan biến trong không trung.

Thân thể người bí ẩn chấn động, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lảo đảo lùi lại vài bước.

Trong mắt hắn tràn ngập vẻ kinh hãi, không ngờ thực lực của Sở Kiêu lại kinh khủng đến vậy. "Không!

Ta không thể chết ở đây!" Người bí ẩn gầm lên, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt.

Hai tay hắn mạnh mẽ xé toạc áo bào đen trước ngực, lộ ra một viên thủy tinh đen tỏa ra ánh sáng quỷ dị ở ngực.

Thủy tinh đen sáng rực, một luồng sức mạnh hắc ám mạnh mẽ từ trong đó tuôn ra, bao bọc toàn bộ người bí ẩn.

Thân hình người bí ẩn dưới sự bao bọc của luồng sức mạnh hắc ám đó, dần dần trở nên mờ ảo. "Muốn chạy?

Không dễ dàng như vậy đâu!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, tức khắc xuất hiện trước mặt người bí ẩn.

Hai tay hắn ngưng tụ ra một thanh trường thương vàng, đâm mạnh về phía người bí ẩn.

Nơi trường thương đi qua, không gian đều bị xé rách thành từng vết nứt.

Người bí ẩn thấy vậy, trong lòng kinh hãi, vội vàng nghiêng người né tránh.

Nhưng tốc độ tấn công của Sở Kiêu cực nhanh, trường thương sượt qua vai hắn.

Vai của người bí ẩn bị trường thương rạch một vết thương sâu, máu đen chảy ra.

Hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình càng thêm hư ảo. "Sở Kiêu, mối thù hôm nay, ta nhất định sẽ trả lại gấp bội!" Người bí ẩn gầm lên, giọng nói mang theo sự oán hận vô tận.

Nói xong, thân hình hắn lóe lên, hóa thành một luồng ánh sáng đen, chạy trốn về phía xa.

Sở Kiêu nhíu mày, không ngờ người bí ẩn còn có chiêu này.

Nhưng hắn sao có thể dễ dàng tha cho người bí ẩn, hai chân mạnh mẽ đạp xuống đất, thân hình như sao băng đuổi theo.

Trong quá trình truy đuổi, Sở Kiêu phát hiện bầu trời của thế giới kỳ dị này bắt đầu trở nên âm u.

Mây đen dày đặc, từng tia sét tím xuyên qua các tầng mây, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống.

Trên mặt đất, những dòng sông phát sáng cũng bắt đầu sôi sục, tỏa ra từng đợt khí tức quỷ dị. "Xem ra việc người bí ẩn bỏ chạy đã gây ra biến động của thế giới này." Sở Kiêu thầm nghĩ.

Nhưng hắn không hề dừng lại, vẫn đuổi theo sát người bí ẩn.

Người bí ẩn vừa chạy trốn, vừa không ngừng thi triển pháp thuật, cố gắng cản trở sự truy đuổi của Sở Kiêu.

Hai tay hắn vung lên, từng ngọn lửa đen từ mặt đất bốc lên, hình thành một bức tường lửa, lan về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, hai tay kết ấn, một bức màn nước vàng từ trước mặt hắn dâng lên.

Màn nước và ngọn lửa đen va chạm vào nhau, phát ra tiếng "xèo xèo", ngọn lửa đen nhanh chóng bị dập tắt.

Người bí ẩn thấy tường lửa vô hiệu, lại hai tay kết ấn, triệu hồi ra một đám dơi đen.

Dơi kêu ré lên lao về phía Sở Kiêu, móng vuốt của chúng sắc bén vô cùng, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Ánh mắt Sở Kiêu trở nên sắc bén, hai tay ngưng tụ ra một ngọn lửa vàng.

Hắn ném ngọn lửa về phía đám dơi, ngọn lửa tức khắc lan ra, dơi đều bị thiêu thành tro.

Người bí ẩn thấy vậy, trong lòng càng thêm lo lắng.

Hắn không ngừng tăng tốc, cố gắng thoát khỏi sự truy đuổi của Sở Kiêu.

Nhưng tốc độ của Sở Kiêu còn nhanh hơn, khoảng cách giữa hai người dần dần được rút ngắn.

Cuối cùng, Sở Kiêu lại một lần nữa xuất hiện trước mặt người bí ẩn, chặn đường đi của hắn. "Ngươi không trốn được đâu!" Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Trong mắt người bí ẩn lóe lên một tia tuyệt vọng, nhưng hắn vẫn không chịu từ bỏ.

Hai tay hắn mạnh mẽ chắp lại, sức mạnh hắc ám xung quanh nhanh chóng hội tụ vào tay hắn, hình thành một chiếc lưỡi hái đen khổng lồ.

Trên lưỡi hái tỏa ra khí tức kinh khủng, dường như có thể chém đứt tất cả. "Sở Kiêu, chết đi!" Người bí ẩn hét lớn, vung lưỡi hái chém về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, hai tay ngưng tụ ra một thanh cự kiếm vàng.

Trên cự kiếm sáng rực, tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Hắn lao lên nghênh đón lưỡi hái của người bí ẩn, cự kiếm và lưỡi hái va chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ dữ dội.

Dao động năng lượng mạnh mẽ lan ra bốn phía, không gian xung quanh cũng bị chấn động đến vặn vẹo.

Sở Kiêu và người bí ẩn đều lùi lại vài bước.

Sắc mặt người bí ẩn trắng bệch, thân thể hắn trong cuộc va chạm vừa rồi đã bị thương không nhẹ.

Sở Kiêu thì chỉ hơi thở dốc, ánh mắt hắn vẫn lạnh lùng kiên định. "Chút bản lĩnh này mà cũng đòi kháng cự với Bản tọa?" Sở Kiêu cười lạnh một tiếng.

Hai tay hắn lại một lần nữa kết ấn, một phù văn vàng khổng lồ từ tay hắn bay ra, bắn về phía người bí ẩn.

Phù văn tốc độ cực nhanh, người bí ẩn không kịp phản ứng, bị phù văn trúng phải.

Thân thể hắn bị phù văn trúng phải, ánh sáng lấp lánh bất định, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến. "Không!" Người bí ẩn phát ra một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng.

Hắn cố gắng ngưng tụ sức mạnh phản kháng lần nữa, nhưng đã không kịp.

Sở Kiêu thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt người bí ẩn, hai tay mạnh mẽ chộp tới, trực tiếp khóa chặt cổ người bí ẩn. "Hôm nay, ngươi sẽ trả giá cho những gì mình đã làm!" Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Nói xong, hai tay hắn dùng sức vặn một cái, cổ người bí ẩn bị vặn

gãy.

Thân thể người bí ẩn dần dần tan biến, hóa thành một đám sương mù đen.

Ngay khi người bí ẩn tan biến, thế giới kỳ dị này bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Mây đen trên trời càng thêm dày đặc, sét tím như giao long xuyên qua các tầng mây.

Sông ngòi trên mặt đất sôi sục càng thêm dữ dội, từng cột nước khổng lồ lao lên trời.

Các dãy núi xa xa cũng bắt đầu rung chuyển, mây ngũ sắc trên đỉnh núi trở nên hỗn loạn.

Chương 265

"Xem ra người bí ẩn là mấu chốt của thế giới này, hắn vừa chết, thế giới liền bắt đầu sụp đổ." Sở Kiêu thầm nghĩ.

Nhưng hắn không hề sợ hãi, linh lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, hình thành một lớp khiên bảo vệ kiên cố quanh thân.

Trên khiên sáng rực, chống lại những nguy hiểm xung quanh.

Sở Kiêu nhìn quanh, cố gắng tìm cách rời khỏi thế giới này.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ từ phía trước truyền đến.

Hắn nhìn sang, chỉ thấy một xoáy nước không gian khổng lồ xuất hiện phía trước.

Trong xoáy nước tỏa ra một luồng khí tức bí ẩn, dường như dẫn đến một thế giới khác. "Đây là lối ra khỏi đây sao?" Sở Kiêu lẩm bẩm.

Hắn không hề do dự, thân hình lóe lên, lao về phía xoáy nước không gian.

Trong quá trình lao về phía xoáy nước không gian, Sở Kiêu gặp phải đủ loại nguy hiểm.

Từng vết nứt không gian lan về phía hắn, trong vết nứt tỏa ra lực hút kinh khủng.

Còn có những tảng đá khổng lồ bay lên từ mặt đất, như đạn pháo đập về phía hắn.

Nhưng Sở Kiêu dựa vào thực lực mạnh mẽ và thân thủ nhanh nhẹn, lần lượt né được những nguy hiểm đó.

Cuối cùng, hắn lao vào xoáy nước không gian.

Ngay khi bước vào xoáy nước không gian, Sở Kiêu chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, thân thể dường như bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ kéo đi.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, hắn phát hiện mình đã trở lại thế giới ban đầu.

Hắn nhìn quanh, phát hiện mình đang ở giữa một sa mạc hoang vắng.

Mặt trời trên cao chói chang, ánh nắng nóng rực chiếu xuống mặt đất, khiến cát bị nung đến bỏng rát. "Cuối cùng cũng trở về." Sở Kiêu thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn biết, trải nghiệm lần này chỉ là một khởi đầu, trong tương lai sẽ có nhiều thử thách hơn đang chờ hắn.

Ánh mắt hắn kiên định, bước lớn đi ra khỏi sa mạc.

Phía sau hắn, một mảng bụi cát bay lên.

Lúc này, ở một nơi xa xôi, một thế lực bí ẩn đang âm thầm quan sát mọi hành động của Sở Kiêu.

Sở Kiêu sải bước như sao băng ra khỏi sa mạc, ánh mặt trời nóng rực chiếu lên người, nhưng không hề ảnh hưởng đến luồng khí lạnh lẽo toát ra quanh thân hắn.

Ánh mắt hắn sắc bén như chim ưng, quét nhìn bốn phía.

Đột nhiên, hắn nhíu mày, trong lòng dâng lên một cảm giác nguy hiểm không rõ nguyên nhân.

“Hừ, lại dám lén lút dòm ngó bản tọa, không biết sống chết!” Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, nháy mắt đã biến mất tại chỗ.

Cách sa mạc không xa, trên một ngọn đồi, mấy kẻ bí ẩn mặc hắc

bào đang lén lút quan sát Sở Kiêu.

Vẻ mặt chúng mang theo sự tham lam và hiểm ác, khe khẽ trao đổi.

"Trên người tên Sở Kiêu kia chắc chắn có bảo vật mang từ thế giới khác về, nếu ta đoạt được..." Một kẻ bí ẩn gầy cao, trong mắt lóe lên tia tham lam.

"Đúng vậy, đây là một cơ hội tốt, không thể bỏ lỡ!" Một kẻ bí ẩn lùn mập khác phụ họa.

Tuy nhiên, lời gã còn chưa dứt, một luồng kim quang đã như tia chớp ập đến.

Kẻ bí ẩn gầy cao chỉ cảm thấy hoa mắt, chưa kịp phản ứng, ngực đã bị một luồng kiếm khí màu vàng xuyên thủng.

Hắn trợn trừng hai mắt, miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể từ từ ngã xuống.

Kẻ bí ẩn lùn mập thấy vậy, kinh hãi hét lớn: "Không hay rồi, chúng ta bị phát hiện!" Những kẻ bí ẩn còn lại đều hoảng loạn, có kẻ định bỏ chạy, có kẻ thì chống cự.

Thân hình Sở Kiêu như quỷ mị xuyên qua giữa bọn chúng, hai tay không ngừng ngưng tụ kim quang, từng đòn tấn công sắc lẹm bắn về phía những kẻ bí ẩn.

"Chạy à?

Trước mặt bản tọa, các ngươi có chắp cánh cũng khó bay!" Sở Kiêu lạnh lùng quát.

Một kẻ bí ẩn hai tay kết ấn, triệu hồi ra một làn sương mù màu đen, hòng che mắt Sở Kiêu.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên một nụ cười khinh miệt, hai tay

vung lên, kim quang lập tức xua tan làn sương đen.

Ngay sau đó, thân hình hắn lóe lên, xuất hiện trước mặt kẻ bí ẩn kia, một cước đá bay gã.

Thân thể kẻ bí ẩn như diều đứt dây bay đi, rơi mạnh xuống đất, không còn động tĩnh gì nữa.

Những kẻ bí ẩn còn lại càng thêm kinh hãi, điên cuồng thi triển pháp thuật tấn công Sở Kiêu.

Trong chốc lát, đủ loại hỏa diễm đen, băng trùy, độc vụ ồ ạt kéo về phía hắn.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh băng, hai tay nhanh chóng kết ấn, một tấm khiên vàng khổng lồ xuất hiện trước người.

Tấm khiên tỏa sáng lấp lánh, chặn đứng toàn bộ các đòn tấn công đó.

"Chút thủ đoạn quèn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bản tọa sao?" Sở Kiêu cười lạnh.

Hai tay hắn đột nhiên siết chặt, tấm khiên vàng lập tức hóa thành vô số lưỡi dao vàng sắc bén, bắn về phía những kẻ bí ẩn.

Lưỡi dao đi đến đâu, không gian đều bị cắt nát kêu ông ông.

Đám người bí ẩn vội vàng né tránh, nhưng vẫn có mấy kẻ bị lưỡi dao bắn trúng, kêu la thảm thiết.

Thân hình Sở Kiêu lại lóe lên, xuất hiện sau lưng một kẻ bí ẩn, một tay tóm lấy cổ gã.

"Ngươi là ai?

Vì sao lại dòm ngó bản tọa?" Sở Kiêu lạnh lùng hỏi.

Kẻ bí ẩn kia sợ đến toàn thân run rẩy, lắp bắp nói: "Ta… Ta là

người của Huyết Ảnh Đường, nghe tin ngươi từ thế giới khác trở về, chắc chắn có bảo vật, cho nên… cho nên muốn cướp đoạt." "Huyết Ảnh Đường?

Hừ, bản tọa nhớ kỹ rồi." Sở Kiêu hừ lạnh, hai tay dùng sức vặn một cái, cổ của kẻ bí ẩn kia bị bẻ gãy.

Giải quyết xong đám người bí ẩn, Sở Kiêu đứng tại chỗ, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

"Huyết Ảnh Đường, lại dám toan tính với bản tọa, xem ra phải cho chúng biết tay." Sở Kiêu lẩm bẩm.

Thân hình hắn lóe lên, lao nhanh về phía Huyết Ảnh Đường.

Huyết Ảnh Đường tọa lạc trong một sơn cốc âm u, trong cốc bao trùm bởi sương mù đen kịt, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng động quỷ dị.

Sở Kiêu vừa đến cửa sơn cốc, một đám đệ tử Huyết Ảnh Đường đã xông ra.

Chúng tay cầm vũ khí sắc bén, vẻ mặt hung tợn, lao về phía Sở Kiêu.

"Tiểu tử, dám đến Huyết Ảnh Đường gây sự, tìm chết!" một tên đệ tử hét lớn, vung đao chém về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh băng, thân hình lóe lên, né được đòn tấn công của tên đệ tử.

Ngay sau đó, hai tay hắn ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu vàng, đâm về phía tên đệ tử.

Trường kiếm như tia chớp xuyên qua ngực gã, gã trợn trừng hai mắt, miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất bỏ mạng.

Các đệ tử khác thấy vậy, giận dữ gầm lên rồi cùng tấn công Sở

Kiêu.

Sở Kiêu di chuyển giữa đám đông như vào chốn không người.

Mỗi một đòn tấn công đều mang theo sức mạnh khủng khiếp, đi đến đâu, đệ tử Huyết Ảnh Đường ngã xuống đến đó.

Rất nhanh, Sở Kiêu đã giết đến trước đại điện của Huyết Ảnh Đường.

Trong đại điện, Đường chủ Huyết Ảnh Đường đang ngồi trên bảo tọa, nghe động tĩnh bên ngoài, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Kẻ nào to gan như vậy, dám đến Huyết Ảnh Đường ta giương oai!" Đường chủ giận dữ gầm lên, đứng dậy khỏi bảo tọa.

Sở Kiêu sải bước vào đại điện, lạnh lùng nhìn Đường chủ.

"Bản tọa Sở Kiêu, hôm nay đến diệt Huyết Ảnh Đường." Sở Kiêu nói.

Đường chủ quan sát Sở Kiêu một lượt, trong mắt lóe lên vẻ khinh thường.

"Chỉ bằng ngươi?

Một tên nhóc ranh miệng còn hôi sữa, cũng dám nói năng cuồng vọng!" Đường chủ cười lạnh.

Hắn vung tay, một luồng hắc quang từ tay bắn ra, tấn công Sở Kiêu.

Chương 266

Sở Kiêu hừ lạnh, hai tay kết ấn, một tấm khiên vàng chặn đứng luồng hắc quang.

"Chút bản lĩnh này mà cũng xứng làm đường chủ sao?" Sở Kiêu mỉa mai.

Đường chủ bị lời nói của Sở Kiêu chọc giận, hai tay điên cuồng kết ấn, triệu hồi ra một đám khô lâu màu đen.

Lũ khô lâu nhe nanh múa vuốt lao về phía Sở Kiêu, miệng phát ra những tiếng kêu quỷ dị.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, hai tay ngưng tụ một ngọn lửa vàng.

Hắn ném ngọn lửa về phía đám khô lâu, ngọn lửa lập tức lan rộng, đám khô lâu lần lượt bị thiêu thành tro bụi.

Đường chủ thấy vậy, trong lòng kinh hãi, không ngờ Sở Kiêu lại lợi hại đến thế.

Nhưng gã vẫn không chịu thua, hai tay đột nhiên chắp lại, sức mạnh hắc ám xung quanh nhanh chóng hội tụ vào tay, hình thành một cây búa đen khổng lồ.

"Tiểu tử, chịu chết đi!" Đường chủ hét lớn, vung búa chém về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh băng, hai tay ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu vàng.

Cự kiếm tỏa sáng lấp lánh, phát ra khí tức mạnh mẽ.

Hắn nghênh đón cây búa của Đường chủ, cự kiếm và búa va vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang dữ dội.

Làn sóng năng lượng mạnh mẽ khuếch tán ra bốn phía, không gian xung quanh cũng bị chấn động đến biến dạng.

Sở Kiêu và Đường chủ mỗi người lùi lại mấy bước.

Sắc mặt Đường chủ trắng bệch, cơ thể đã bị thương không nhẹ trong cú va chạm vừa rồi.

Còn Sở Kiêu chỉ hơi thở gấp một chút, ánh mắt vẫn lạnh lùng kiên định.

"Chút bản lĩnh này mà cũng đòi chống lại bản tọa?" Sở Kiêu cười lạnh.

Đường chủ nghiến răng, trong mắt đầy vẻ oán độc và không cam lòng.

Gã gầm lên một tiếng, hắc khí toàn thân cuồn cuộn dâng trào.

Những luồng hắc khí đó như thủy triều hung dữ, cuốn về phía Sở Kiêu.

Hắc khí đi đến đâu, không khí đều bị ăn mòn phát ra tiếng xèo xèo.

Sở Kiêu hừ lạnh, hai chân giẫm mạnh xuống đất.

Mặt đất lập tức nứt ra từng khe hở, kim quang từ trong cơ thể bùng phát.

Kim quang như ánh dương rực rỡ, lập tức xua tan luồng hắc khí hung dữ kia.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, như một tia chớp vàng lao về phía Đường chủ.

Cự kiếm vàng trong tay giơ cao, mang theo sức mạnh ngàn cân hung hăng chém xuống.

Đường chủ kinh hãi trợn trừng hai mắt, vội vàng giơ búa đen lên

đỡ.

"Ầm!" Cự kiếm và búa lại va chạm, tiếng nổ cực lớn khiến cả đại điện rung chuyển như sắp sụp.

Sóng khí điên cuồng khuếch tán ra bốn phía, cuốn bay bàn ghế và các vật dụng trong đại điện.

Đường chủ chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khủng khiếp truyền dọc theo cây búa, hai cánh tay đau nhói.

Đầu gối gã mềm nhũn, suýt chút nữa đã quỳ xuống đất.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh băng, không chút thương hại.

Hai tay hắn đột nhiên dùng sức, kim quang trên cự kiếm bùng lên rực rỡ.

Cây búa đen trong tay Đường chủ bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

"Rắc!" Cây búa đen cuối cùng cũng không chịu nổi, vỡ thành vô số mảnh.

Sắc mặt Đường chủ trắng bệch, thân thể không tự chủ bay về phía sau.

Thân hình Sở Kiêu như hình với bóng, lập tức xuất hiện sau lưng Đường chủ.

Một cước đá vào lưng gã, Đường chủ như một viên đạn đại bác đâm sầm vào tường đại điện.

"Bịch!" Bức tường bị đâm thủng một lỗ lớn, thân thể Đường chủ lún sâu vào trong đó.

Máu tươi từ miệng mũi gã không ngừng tuôn ra, trong mắt tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng.

Sở Kiêu chậm rãi bước về phía Đường chủ, mỗi bước chân như giẫm lên trái tim gã.

"Huyết Ảnh Đường tác oai tác quái, hôm nay ta sẽ chấm dứt tất cả." Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Đường chủ giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng phát hiện toàn thân vô lực.

"Không… không thể diệt Huyết Ảnh Đường của ta…" Đường chủ yếu ớt kêu lên.

Ánh mắt Sở Kiêu lóe lên, kim quang ngưng tụ trong tay thành một thanh chủy thủ.

Tay hạ dao rơi, đầu của Đường chủ lập tức lăn xuống đất.

Máu tươi bắn lên người Sở Kiêu, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ bá khí của hắn.

Đúng lúc này, từ sâu trong Huyết Ảnh Đường truyền đến từng luồng khí tức mạnh mẽ.

Mấy vị trưởng lão Huyết Ảnh Đường cảm nhận được nguy cơ của đường chủ, vội vàng chạy đến.

Nhìn thấy thi thể của Đường chủ, trong mắt họ tràn đầy phẫn nộ và kinh ngạc.

"Tiểu tử, lại dám giết Đường chủ Huyết Ảnh Đường của ta, hôm nay đừng hòng sống sót rời đi!" một vị trưởng lão tóc trắng gầm lên.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên một nụ cười khinh miệt.

"Chỉ bằng mấy lão già các ngươi, cũng dám gào thét trước mặt bản tọa sao?" Hắn lạnh lùng nói.

Trưởng lão tóc trắng vung tay, một cơn lốc xoáy màu đen cuốn về phía Sở Kiêu.

Trong cơn lốc ẩn chứa những lưỡi dao sắc bén, đi đến đâu, mặt đất đều bị cào ra những rãnh sâu.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, hai tay kết ấn, một tấm khiên vàng khổng lồ xuất hiện trước người.

Tấm khiên tỏa sáng lấp lánh, vững vàng chặn đứng cơn lốc xoáy màu đen.

Một vị trưởng lão khác thấy vậy, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Trên trời đột nhiên mây đen giăng kín, từng tia sét đen giáng xuống Sở Kiêu.

Sở Kiêu hừ lạnh, hai tay vung lên trời.

Kim quang phóng lên trời, va chạm với những tia sét đen.

Trong chốc lát, bầu trời sáng rực, tiếng nổ vang lên không ngớt.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, xuất hiện trước mặt trưởng lão tóc trắng.

Hắn tung một quyền, trên nắm đấm mang theo kim quang mạnh mẽ.

Trưởng lão tóc trắng vội vàng giơ hai tay lên đỡ, nhưng lại bị một quyền của Sở Kiêu đánh bay ra ngoài.

Thân thể lão vẽ một đường cong trên không trung rồi rơi mạnh xuống đất.

Các trưởng lão khác thấy vậy, liền xông lên vây công.

Họ thi triển đủ loại pháp thuật, tấn công Sở Kiêu.

Sở Kiêu di chuyển giữa đám đông, nhanh như quỷ mị.

Mỗi một đòn tấn công đều mang theo sức mạnh khủng khiếp, đi đến đâu, các trưởng lão đều bị thương đến đó.

Một vị trưởng lão hai tay ngưng tụ một ngọn lửa đen, ném về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu vung tay, kim quang bao bọc lấy ngọn lửa đen.

Ngọn lửa đen lập tức bị kim quang nuốt chửng, biến mất không tăm tích.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh băng, thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt vị trưởng lão kia.

Một cước đá vào ngực lão, thân thể lão như diều đứt dây bay đi.

Lão đâm sầm vào cột trụ của đại điện, cột trụ lập tức gãy đôi.

Vị trưởng lão nôn ra máu tươi, ngã gục xuống đất, không còn sức chiến đấu.

Chương 267

Các trưởng lão còn lại càng thêm kinh hãi, không ngờ Sở Kiêu lại lợi hại đến thế.

Nhưng họ vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục điên cuồng tấn công Sở Kiêu.

Sở Kiêu hai tay nhanh chóng kết ấn, trên trời đột nhiên xuất hiện vô số kiếm ảnh màu vàng.

Kiếm ảnh như sao băng bắn về phía các trưởng lão.

Các trưởng lão vội vàng né tránh, nhưng vẫn có mấy người bị kiếm ảnh bắn trúng.

Họ kêu la thảm thiết, ngã xuống đất.

Sở Kiêu đứng giữa đại điện, ánh mắt quét nhìn xung quanh.

Khí tức mạnh mẽ toát ra từ người hắn khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

"Còn ai dám chống lại bản tọa?" Sở Kiêu lạnh lùng hỏi.

Đám đệ tử Huyết Ảnh Đường đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Sở Kiêu.

Đúng lúc này, từ xa vọng lại từng tiếng chuông.

Tiếng chuông vang dội, như thể có thể xuyên thấu linh hồn con người.

Sở Kiêu nhíu mày, biết rằng có cường giả khác đang đến.

Quả nhiên, không lâu sau, mấy bóng người xuất hiện trên bầu trời sơn cốc Huyết Ảnh Đường.

Những người này đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ, rõ ràng đều là cường giả một phương.

Trong số đó, một lão giả mặc tử bào nhìn Sở Kiêu, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Tiểu tử, lại dám diệt Huyết Ảnh Đường, to gan thật đấy!" Lão giả tử bào nói.

Sở Kiêu cười lạnh.

"Huyết Ảnh Đường tác oai tác quái, bản tọa diệt thì có sao?" Hắn lạnh lùng đáp.

Một người đàn ông trung niên mặc lam y khác nói.

"Huyết Ảnh Đường tuy không phải môn phái chính đạo, nhưng cũng không thể tùy tiện diệt đi được." Ánh mắt Sở Kiêu lạnh băng, nhìn những cường giả này.

"Bản tọa muốn diệt ai, không đến lượt các ngươi chỉ tay năm ngón." Hắn bá khí nói.

Lão giả tử bào hừ lạnh.

"Tiểu tử, quá cuồng vọng rồi, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, trên đời này không phải muốn làm gì thì làm." Nói xong, lão giả tử bào vung tay, một luồng tử quang bắn về phía Sở Kiêu.

Trong luồng quang mang ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp, đi đến đâu, không khí đều bị bóp méo.

Sở Kiêu hai tay kết ấn, một tấm khiên vàng xuất hiện trước người.

Tử quang va vào tấm khiên vàng, phát ra một tiếng nổ vang dữ dội.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, lao về phía lão giả tử bào.

Cự kiếm vàng trong tay tỏa sáng, mang theo uy thế mạnh mẽ.

Lão giả tử bào thấy vậy, vội vàng thi triển pháp thuật chống cự.

Nhưng đòn tấn công của Sở Kiêu quá mạnh mẽ, pháp thuật của lão giả tử bào lập tức bị phá vỡ.

Sở Kiêu chém một kiếm về phía lão giả tử bào, lão vội vàng nghiêng người né tránh.

Nhưng vẫn bị kiếm phong sượt qua cánh tay, máu tươi chảy ròng ròng.

Các cường giả khác thấy vậy, liền xông lên vây công.

Mỗi người đều thi triển tuyệt kỹ, tấn công Sở Kiêu.

Trong chốc lát, sơn cốc sáng rực, đủ loại pháp thuật đan xen vào nhau.

Sở Kiêu di chuyển giữa đám đông, ánh mắt kiên định lạnh lùng.

Mỗi một đòn tấn công đều mang theo sức mạnh khủng khiếp, khiến các cường giả đều phải kinh hãi.

Một nữ tử mặc hồng y hai tay ngưng tụ một ngọn lửa, ném về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu vung tay, kim quang bao bọc lấy ngọn lửa.

Ngọn lửa lập tức bị kim quang dập tắt, Sở Kiêu nhân cơ hội lao về phía nữ tử hồng y.

Một cước đá vào ngực cô, thân thể cô bay ngược ra ngoài.

Một cường giả khác thấy vậy, từ phía sau đánh lén Sở Kiêu.

Tay gã cầm một thanh trường đao, chém về phía lưng hắn.

Sở Kiêu như thể có mắt sau lưng, thân hình lóe lên, né được đòn tấn công của gã cường giả.

Sau đó phản tay một kiếm, chém gãy trường đao của gã.

Cường giả kinh hãi nhìn Sở Kiêu, vội vàng lùi lại.

Sở Kiêu đứng giữa sơn cốc, khí tức trên người ngày càng mạnh mẽ.

Ánh mắt hắn quét nhìn các cường giả xung quanh, như đang nhìn một đám kiến hôi.

"Chút bản lĩnh này, cũng dám cản đường bản tọa?" Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Các cường giả nhìn nhau, không ngờ Sở Kiêu lại lợi hại đến thế.

Nhưng họ vẫn không chịu dễ dàng bỏ cuộc, lại một lần nữa xông lên vây công.

Sở Kiêu hai tay nhanh chóng kết ấn, trên trời đột nhiên xuất hiện một xoáy nước vàng khổng lồ.

Trong xoáy nước tỏa ra lực hút mạnh mẽ, hút hết các đòn tấn công của các cường giả vào trong.

Sau đó, từ trong xoáy nước bắn ra từng luồng kim quang, bắn về phía các cường giả.

Các cường giả vội vàng né tránh, có mấy người bị kim quang bắn trúng.

Họ kêu la thảm thiết, ngã xuống đất.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, xuất hiện trước mặt một vị cường giả.

Hai tay tóm lấy vai gã, dùng sức vặn một cái.

Thân thể gã cường giả lập tức bị vặn thành một cái bánh quai chèo, máu tươi bắn tung tóe.

Các cường giả khác thấy vậy, càng thêm kinh hãi.

Họ biết rằng, mình căn bản không phải là đối thủ của Sở Kiêu.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng giữa sơn cốc, kim quang quanh thân cháy rực như lửa, làm nổi bật hắn như một vị chiến thần hạ phàm.

Những cường giả bị thương lúc này trong mắt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng, thân thể run lên không ngừng.

"Còn ai nữa?" Ánh mắt Sở Kiêu như đuốc, lạnh lùng quét nhìn bốn phía, giọng nói như chuông lớn vang vọng trong sơn cốc.

Những cường giả còn lại nhìn nhau, bước chân bất giác lùi về sau.

Đột nhiên, một lão giả mặc hắc bào nghiến răng, cứng rắn bước ra.

Hai tay lão nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm nhẩm niệm chú, không khí xung quanh lập tức trở nên lạnh buốt, ngưng kết thành vô số băng trùy.

Băng trùy như tên nhọn bắn về phía Sở Kiêu, đi đến đâu, mặt đất đều kết một lớp băng dày.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên vẻ khinh miệt, hai tay đột nhiên vung lên, một ngọn lửa vàng nóng rực từ lòng bàn tay phun ra.

Ngọn lửa vàng như rồng bay linh động, lập tức làm tan chảy những băng trùy, cuốn về phía lão giả hắc bào.

Sắc mặt lão giả hắc bào đại biến, vội vàng thi triển pháp thuật phòng ngự, một lớp khiên đen xuất hiện trước người.

Tuy nhiên, ngọn lửa vàng quá mạnh mẽ, tấm khiên chỉ chống đỡ được một thoáng đã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Lão giả hắc bào kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể bị ngọn lửa bao bọc, lập tức hóa thành tro bụi.

Các cường giả còn lại thấy vậy, ý niệm chống cự cuối cùng trong

lòng cũng hoàn toàn tan biến.

“Tha mạng!

Chúng tôi có mắt không tròng, không nên đối đầu với ngài!” Một người đàn ông trung niên mặc lục bào “phịch” một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ.

Chương 268

Các cường giả khác cũng lần lượt làm theo, trong chốc lát, tiếng cầu xin tha thứ vang lên khắp sơn cốc.

Sở Kiêu lạnh lùng nhìn họ, trong mắt không có chút thương hại.

"Huyết Ảnh Đường tác oai tác quái, các ngươi lại còn giúp giặc làm ác.

Hôm nay ta tha cho các ngươi một mạng, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!" Nói xong, Sở Kiêu hai tay kết ấn, từng đạo phù văn vàng từ đầu ngón tay bay ra, chui vào cơ thể mọi người.

Các cường giả chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khủng khiếp đang tàn phá trong cơ thể, tu vi của họ lập tức bị phong ấn quá nửa.

"Từ nay về sau, nếu còn dám làm ác, bản tọa quyết không tha nhẹ!" Sở Kiêu lạnh lùng quát.

Các cường giả như được đại xá, vội vàng dập đầu cảm ơn, sau đó chật vật bỏ chạy khỏi sơn cốc.

Lúc này, đám đệ tử Huyết Ảnh Đường đã sợ đến mức ngã sõng soài trên đất, run lẩy bẩy.

Ánh mắt Sở Kiêu quét qua, lạnh lùng nói: "Huyết Ảnh Đường đã bị diệt, nếu các ngươi muốn cải tà quy chính thì tự giải tán đi, nếu còn dám làm ác, đừng trách bản tọa vô tình!" Đám đệ tử Huyết Ảnh Đường rối rít gật đầu, như chim vỡ tổ chạy khỏi Huyết Ảnh Đường.

Sở Kiêu nhìn Huyết Ảnh Đường tan hoang, trong lòng không một gợn sóng.

Hắn quay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên, trên trời lóe lên một luồng sáng kỳ dị.

Sở Kiêu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nữ tử mặc xiêm y ngũ sắc đang đạp không mà đến.

Nữ tử thân hình uyển chuyển, dung mạo tuyệt mỹ, quanh thân tỏa ra một khí tức thần bí cao quý.

"Các hạ thật cao tay, lại nhổ cỏ tận gốc Huyết Ảnh Đường." Giọng nữ tử trong trẻo dễ nghe, như chim hoàng oanh cất tiếng hót.

Sở Kiêu lạnh lùng liếc nhìn một cái, nói: "Huyết Ảnh Đường tác oai tác quái, bản tọa chỉ là thay trời hành đạo mà thôi." Nữ tử mỉm cười, nói: "Thực lực của các hạ phi phàm, không biết có thể cho biết quý danh không?" Ánh mắt Sở Kiêu lạnh băng, nói: "Bản tọa Sở Kiêu, còn ngươi là ai?" Nữ tử nói: "Tiểu nữ tử tên Vân Nghê, đến từ Thiên Vân Các.

Hôm nay thấy được phong thái của các hạ, đặc biệt đến kết giao." Sở Kiêu trong lòng khẽ động, Thiên Vân Các hắn có nghe qua, là một thế lực khá có danh tiếng trong đại thế giới huyền huyễn.

"Thiên Vân Các?

Bản tọa và các người xưa nay không thù không oán, ngươi đến đây không phải chỉ để kết giao với bản tọa chứ?" Sở Kiêu lạnh lùng hỏi.

Vân Nghê che miệng cười khẽ, nói: "Các hạ quả nhiên thông minh, không giấu gì ngài, tiểu nữ tử lần này đến là để mời các hạ gia nhập Thiên Vân Các chúng tôi." Sở Kiêu nhướng mày, nói: "Gia nhập Thiên Vân Các?

Bản tọa độc lai độc vãng đã quen, không có hứng thú gia nhập bất kỳ thế lực nào." Vân Nghê không nản lòng, tiếp tục nói: "Thực lực của các hạ siêu quần, nếu gia nhập Thiên Vân Các chúng tôi, tất sẽ được trọng dụng, hưởng thụ tài nguyên vô tận, tương lai thành tựu

không thể lường được.” Sở Kiêu cười lạnh, nói: “Bản tọa há lại để ý đến những thứ vật ngoài thân đó, Thiên Vân Các tuy mạnh, nhưng không lọt vào mắt bản tọa.” Vân Nghê trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, không ngờ Sở Kiêu lại cuồng ngạo đến vậy.

“Các hạ đừng vội từ chối, cứ suy nghĩ đi, cửa lớn của Thiên Vân Các chúng tôi luôn rộng mở vì ngài.” Vân Nghê nói.

Sở Kiêu mất kiên nhẫn xua tay, nói: “Không cần suy nghĩ, bản tọa sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào, nếu không có chuyện gì thì mau chóng rời đi.” Vân Nghê thấy thái độ của Sở Kiêu kiên quyết, cũng không ép buộc nữa.

“Nếu đã như vậy, tiểu nữ tử xin cáo từ, nếu sau này các hạ thay đổi ý định, có thể đến Thiên Vân Các chúng tôi bất cứ lúc nào.” Nói xong, Vân Nghê thân hình lóe lên, biến mất trên bầu trời.

Sở Kiêu nhìn về hướng Vân Nghê rời đi, trong lòng thầm suy nghĩ.

Thiên Vân Các đột nhiên mời hắn gia nhập, không biết có mục đích gì, nhưng hắn quyết không dễ dàng bị người khác chi phối.

Đúng lúc này, từ xa vọng lại tiếng vó ngựa dồn dập.

Sở Kiêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám người mặc đồ đen bó sát đang lao nhanh về phía này.

Kẻ đi đầu là một đại hán thân hình vạm vỡ, cưỡi một con ngựa đen to lớn, ánh mắt hung tợn.

“Tiểu tử, ngươi chính là Sở Kiêu?

Nghe nói ngươi đã diệt Huyết Ảnh Đường, hôm nay ta sẽ bắt ngươi trả giá đắt!” Đại hán gầm lên.

Sở Kiêu cười lạnh, nói: “Lại một đám đến nộp mạng, hôm nay bản tọa sẽ cho các ngươi có đi không có về!” Đại hán vung tay, đám

người phía sau lần lượt xuống ngựa, vây chặt lấy Sở Kiêu.

Tay chúng cầm đủ loại vũ khí, trong mắt lộ ra ánh nhìn hung tợn.

"Lên, giết hắn!" Đại hán ra lệnh, mọi người như lang như hổ lao về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hai chân giẫm mạnh xuống đất, mặt đất lập tức nứt ra từng khe hở, kim quang từ trong cơ thể bùng phát.

Thân hình hắn lóe lên, như một tia chớp vàng lao vào đám đông.

Cự kiếm vàng trong tay tỏa sáng, mỗi lần vung lên đều mang theo một vệt máu.

Tiếng kêu la thảm thiết vang lên liên tục, đám người lần lượt ngã xuống, tay chân gãy lìa.

Đại hán thấy vậy, mắt trợn trừng giận dữ, nhảy xuống ngựa, tay cầm một cây búa lớn, hung hăng chém về phía Sở Kiêu.

Cây búa mang theo sức mạnh ngàn cân, đi đến đâu, không khí đều bị chấn động kêu ông ông.

Sở Kiêu hừ lạnh, hai tay nắm chặt cự kiếm, nghênh đón.

"Ầm!" Cự kiếm và búa lớn va chạm dữ dội, tiếng nổ cực lớn khiến đá núi xung quanh lăn xuống.

Đại hán chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khủng khiếp truyền dọc theo cây búa, hai cánh tay đau nhói, hổ khẩu cũng bị chấn nứt.

Sở Kiêu nhân cơ hội đá một cước vào ngực đại hán, đại hán như một viên đạn đại bác bay ra ngoài.

Gã đâm sầm vào một tảng đá lớn, tảng đá lập tức vỡ nát, đại hán nôn ra máu tươi, ngã gục xuống đất.

"Chút bản lĩnh này, cũng dám khiêu khích bản tọa?" Sở Kiêu lạnh

lùng nói.

Những người còn lại thấy vậy, đều sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, quay người bỏ chạy.

Sở Kiêu cũng không đuổi theo, thu lại cự kiếm, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Tuy nhiên, chưa đi được bao xa, trên trời đột nhiên mây đen giăng kín, sấm chớp rền vang.

Một luồng khí tức mạnh mẽ từ trong tầng mây truyền ra, như thể có một sự tồn tại kinh hoàng sắp giáng lâm.

Sở Kiêu nhíu chặt mày, ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

"Tiêu tiểu phương nào, dám giả thần giả quỷ trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu giận dữ gầm lên.

Chỉ thấy trong tầng mây, một bóng hình khổng lồ từ từ hiện ra, lại là một con cự thú toàn thân tỏa ra hắc quang.

Cự thú thân hình như núi, hai mắt như lửa cháy, tỏa ra khí tức khiến người ta lạnh gáy.

"Hống!" Cự thú gầm lên một tiếng, âm thanh như sấm sét vang vọng trong sơn cốc.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, hai tay kết ấn, kim quang ngưng tụ trước người thành một cây trường thương khổng lồ.

"Bất kể là quái vật gì, hôm nay cũng đừng hòng cản đường bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn, tay cầm trường thương lao về phía cự thú.

Chỉ thấy!

Thân hình Sở Kiêu nhanh như điện, trường thương vàng trong tay tỏa sáng rực rỡ, như muốn xé toạc bầu trời u ám.

Cự thú thấy vậy, thân thể khổng lồ đột nhiên chấn động, hắc quang quanh thân cuồn cuộn dâng trào, hóa thành từng lưỡi dao đen sắc nhọn, bắn về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu như đuốc, thân hình lóe lên, như quỷ mị xuyên qua giữa những lưỡi dao đen.

Trường thương múa lên, mang theo từng trận gió lốc, mỗi lần vung lên đều đánh nát những lưỡi dao đen lại gần.

"Hừ, chỉ có thế thôi sao!" Sở Kiêu hừ lạnh, chân đạp mạnh, như mũi tên rời cung lao về phía cự thú.

Cự thú gầm lên một tiếng, giơ móng vuốt khổng lồ lên, hung hăng vỗ xuống Sở Kiêu.

Móng vuốt đó mang theo thế dời non lấp biển, đi đến đâu, không khí đều bị nén lại phát ra tiếng rít chói tai.

Sở Kiêu không né không tránh, trường thương trong tay đột nhiên đâm ra, thẳng vào lòng bàn chân của cự thú.

"Keng!" Trường thương và móng vuốt cự thú va chạm, phát ra tiếng kim loại vang lên chói tai.

Móng vuốt cự thú cứng như sắt, nhưng sức mạnh một thương của Sở Kiêu cũng không hề nhỏ, lại khiến móng vuốt cự thú hơi run lên.

Cự thú đau đớn, gầm lên một tiếng, móng vuốt còn lại lại quét ngang về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hạ thấp người, né được một đòn, đồng thời trường thương quét ngang, quét vào chân cự thú.

Chân cự thú bị đau, thân thể khổng lồ lảo đảo một cái.

Sở Kiêu nhân cơ hội nhảy lên, trường thương như giao long xuất

hải, đâm thẳng vào mắt cự thú.

Cự thú nhận ra nguy hiểm, vội vàng nhắm mắt lại, trên mí mắt lập tức hiện ra một lớp khiên đen.

Trường thương đâm vào tấm khiên, tóe lên một tia lửa, nhưng không thể đột phá phòng ngự của tấm khiên.

"Có chút bản lĩnh, nhưng còn lâu mới đủ!" Sở Kiêu hét lớn, kim quang trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào.

Hai tay nắm chặt trường thương, dùng sức xoay tròn, trường thương hóa thành một xoáy nước vàng, không ngừng va vào tấm khiên của cự thú.

Tấm khiên dưới sự va đập của xoáy nước vàng, bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Cự thú cảm nhận được tấm khiên lung lay, trong lòng kinh hãi, mở miệng lớn, phun ra một ngọn lửa đen.

Chương 269

Ngọn lửa đen như thủy triều hung dữ cuốn về phía Sở Kiêu, đi đến đâu, mặt đất đều bị thiêu cháy đen.

Sở Kiêu nhíu mày, trường thương trong tay rung lên, kim quang lập tức hóa thành một lớp khiên, bảo vệ hắn bên trong.

Ngọn lửa đen va vào tấm khiên vàng, phát ra tiếng xèo xèo, nhưng cuối cùng vẫn không thể đột phá phòng ngự của tấm khiên.

"Chút lửa này mà cũng đòi làm thương tổn bản tọa?" Sở Kiêu cười lạnh, hai tay đột nhiên đẩy mạnh.

Tấm khiên vàng hóa thành một làn sóng vàng khổng lồ, phản công lại cự thú.

Cự thú thấy vậy, vội vàng phun ra nhiều ngọn lửa đen hơn, hòng chống lại sự va đập của làn sóng vàng.

Nhưng làn sóng vàng thế không thể đỡ, lập tức dập tắt ngọn lửa đen, sau đó va mạnh vào thân thể cự thú.

Thân thể khổng lồ của cự thú bị làn sóng vàng đánh trúng, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bay ngược về phía sau.

Nó rơi mạnh xuống đất, tạo ra một hố sâu khổng lồ.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, xuất hiện bên cạnh hố sâu, lạnh lùng nhìn cự thú trong hố.

"Bây giờ, nên kết thúc rồi!" Sở Kiêu nói, trường thương trong tay lại ngưng tụ kim quang mạnh mẽ.

Cự thú từ từ đứng dậy khỏi hố sâu, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng nhiều hơn là sự điên cuồng.

Nó ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, hắc quang quanh thân bùng phát dữ dội, thân thể lại bắt đầu không ngừng lớn lên.

Trong nháy mắt, thân thể cự thú đã lớn hơn trước mấy lần, giống như một ngọn núi nhỏ di động.

"Giãy chết!" Sở Kiêu khinh miệt hừ lạnh, trường thương trong tay giơ cao.

Kim quang trong cơ thể như núi lửa phun trào, hội tụ trên trường thương.

Trường thương sáng vạn trượng, chiếu sáng cả sơn cốc.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn, trường thương trong tay đột nhiên đâm về phía cự thú.

Trường thương như sao băng xẹt qua bầu trời, mang theo thế hủy thiên diệt địa, lập tức xuyên thủng thân thể cự thú.

Cự thú phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, thân thể khổng lồ bắt đầu run rẩy dữ dội.

Hắc quang từ trên người không ngừng tan biến, ánh mắt nó cũng dần dần ảm đạm.

"Không… không thể nào…" Cự thú khó khăn thốt ra mấy chữ, sau đó thân thể khổng lồ ầm ầm ngã xuống.

Sở Kiêu đứng bên cạnh thi thể cự thú, ánh mắt lạnh lùng.

"Trước mặt bản tọa, mọi sự phản kháng đều vô ích!" Hắn lạnh lùng nói.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng chuông du dương.

Tiếng chuông trong trẻo dễ nghe, nhưng lại mang một khí tức thần bí uy nghiêm.

Sở Kiêu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên trời từng luồng sáng lóe lên, lại là một đám người mặc bạch y đang đạp không mà đến.

Những người này ai nấy khí chất bất phàm, quanh thân tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Người đi đầu là một lão giả tóc trắng bạc phơ, tay cầm một cây pháp trượng, trên đỉnh pháp trượng có khảm một viên bảo thạch tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

"Các hạ thật cao tay, lại chém giết được thượng cổ hung thú." Giọng lão giả vang dội, như chuông lớn vang vọng trong sơn cốc.

Sở Kiêu lạnh lùng liếc nhìn một cái, nói: "Hung thú cản đường bản tọa, tự nhiên phải tru diệt." Lão giả mỉm cười, nói: "Thực lực của các hạ siêu quần, không biết có nguyện ý gia nhập Lăng Vân Các của chúng tôi không?" Sở Kiêu nhướng mày, trong lòng thầm suy nghĩ.

Lăng Vân Các hắn cũng có nghe qua, là một thế lực cực kỳ thần bí và mạnh mẽ trong đại thế giới huyền huyễn.

"Bản tọa độc lai độc vãng đã quen, không có hứng thú gia nhập bất kỳ thế lực nào." Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Lão giả không nản lòng, tiếp tục nói: "Các hạ đừng vội từ chối, Lăng Vân Các chúng tôi có tài nguyên vô tận và truyền thừa mạnh mẽ, nếu các hạ gia nhập, tất sẽ có thể tiến thêm một bước." Sở Kiêu cười lạnh, nói: "Bản tọa há lại để ý đến những thứ đó, Lăng Vân Các tuy mạnh, nhưng không lọt vào mắt bản tọa." Lão giả trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, không ngờ Sở Kiêu lại cuồng ngạo đến vậy.

"Các hạ cứ suy nghĩ đi, cửa lớn của Lăng Vân Các chúng tôi luôn rộng mở vì ngài." Lão giả nói.

Sở Kiêu mất kiên nhẫn xua tay, nói: "Không cần suy nghĩ, bản tọa sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào, nếu không có chuyện gì thì mau chóng rời đi." Lão giả thấy thái độ của Sở Kiêu kiên quyết, cũng không ép buộc nữa.

"Nếu đã như vậy, lão phu xin cáo từ, nếu sau này các hạ thay đổi ý định, có thể đến Lăng Vân Các chúng tôi bất cứ lúc nào." Nói xong, lão giả vung tay, dẫn mọi người biến mất trên bầu trời.

Sở Kiêu nhìn về hướng họ rời đi, trong lòng thầm cảnh giác.

Từng thế lực một đều mời hắn gia nhập, không biết có mục đích gì, nhưng hắn quyết không dễ dàng bị người khác chi phối.

Hắn quay người chuẩn bị tiếp tục lên đường, đột nhiên, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Sở Kiêu nhíu mày, dừng bước, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chỉ thấy những ngọn núi xa xa bắt đầu sụp đổ, từng khe nứt khổng lồ lan rộng trên mặt đất.

"Chuyện gì vậy?" Sở Kiêu trong lòng kinh ngạc.

Đúng lúc này, một cột sáng khổng lồ từ dưới đất phóng lên trời, ánh sáng chiếu rọi cả bầu trời.

Trong cột sáng tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ và thần bí, khiến người ta không khỏi sinh lòng kính sợ.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, đi về phía cột sáng.

Hắn muốn xem xem, trong cột sáng rốt cuộc là thứ gì.

Khi hắn đến gần cột sáng, phát hiện trong cột sáng lại có một viên châu lơ lửng, tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Xung quanh viên châu được bao bọc bởi những phù văn thần bí, phù văn lấp lánh không ngừng!

"…Thượng cổ thần vật?" Sở Kiêu trong lòng khẽ động.

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên xuất hiện một đám người bí ẩn mặc hắc bào.

Ánh mắt chúng tham lam nhìn viên châu trong cột sáng, rõ ràng cũng bị khí tức của viên châu hấp dẫn.

"Tiểu tử, viên châu này là của ta, mau cút đi!" Kẻ hắc bào cầm đầu lạnh lùng nói.

Sở Kiêu cười lạnh, nói: "Châu báu xuất hiện ở đây, người có năng lực thì được, chỉ bằng ngươi?" Kẻ hắc bào mắt trợn trừng giận dữ, nói: "Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy đừng trách ta không khách khí!" Nói xong, kẻ hắc bào vung tay, đám người phía sau lần lượt lao về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, hai tay kết ấn, kim quang từ trong cơ thể bùng phát.

Thân hình hắn lóe lên, lao vào giữa đám đông, như hổ vào bầy dê, mỗi lần ra tay đều có thể đánh ngã một đám người.

Tiếng kêu la thảm thiết vang lên liên tục, đám người hắc bào lần lượt ngã xuống.

Kẻ hắc bào cầm đầu thấy vậy, trong lòng kinh hãi, không ngờ Sở Kiêu lại lợi hại đến thế.

"Cùng lên, giết hắn!" Kẻ hắc bào gầm lên.

Mọi người lại một lần nữa vây công Sở Kiêu, nhưng Sở Kiêu lại không hề sợ hãi.

Hai tay hắn múa lên, kim quang hóa thành từng lưỡi dao sắc bén, chém giết từng kẻ hắc bào lại gần.

Rất nhanh, đám người hắc bào đã chết gần hết.

Sở Kiêu nhìn viên châu trong cột sáng, đưa tay nắm lấy.

Viên châu vừa vào tay, một luồng sức mạnh khủng khiếp liền tràn vào cơ thể hắn.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, thực lực lại được nâng cao trong khoảnh khắc này.

"Viên châu này quả nhiên không tầm thường!" Sở Kiêu trong lòng mừng thầm.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng cười âm u.

"Tiểu tử, viên châu này không phải là thứ ngươi có thể sở hữu!" Một giọng nói vang vọng trong sơn cốc.

Sở Kiêu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một kẻ bí ẩn mặc trường bào đen đang lơ lửng trên không.

Kẻ bí ẩn quanh thân tỏa ra một luồng khí tức tà ác, khiến người ta không rét mà run.

"Ngươi là ai?

Dám lớn lối trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Kẻ bí ẩn cười lạnh, nói: "Bản tọa là Điện chủ Huyết Ma Điện, viên châu này là bảo vật bản tọa tìm kiếm nhiều năm, hôm nay ngươi lại dám nhúng chàm, vậy đừng trách bản tọa không khách khí!" Nói xong, kẻ bí ẩn hai tay kết ấn, một luồng hắc quang từ tay bắn ra, tấn công Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, hai tay nắm chặt viên châu, viên châu tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, bảo vệ hắn bên trong.

Hắc quang va vào ánh sáng ngũ sắc, phát ra một trận dao động dữ dội, nhưng lại không thể đột phá phòng ngự của ánh sáng ngũ sắc.

"Chút bản lĩnh này mà cũng dám tranh giành với bản tọa?" Sở Kiêu

cười lạnh, ánh sáng viên châu trong tay lóe lên.

Chương 270

Chỉ thấy!

Viên châu trong tay Sở Kiêu tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng ngũ sắc như thủy triều hung dữ, cuốn về phía Điện chủ Huyết Ma Điện.

Điện chủ Huyết Ma Điện hừ lạnh, sương mù đen quanh thân cuồn cuộn dâng trào, hóa thành một tấm chắn đen khổng lồ, hòng chống lại ánh sáng ngũ sắc.

Ánh sáng ngũ sắc và tấm chắn đen va chạm dữ dội, phát ra tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, không gian cũng vì thế mà rung chuyển.

"Hừ, có chút tài mọn, nhưng còn lâu mới đủ!" Sở Kiêu hét lớn, kim quang trong cơ thể như núi lửa phun trào bùng phát.

Hai tay nhanh chóng kết ấn, ánh sáng viên châu càng thêm rực rỡ, lại ngưng tụ thành từng kiếm ảnh ngũ sắc, như sao băng bắn về phía Điện chủ Huyết Ma Điện.

Sắc mặt Điện chủ Huyết Ma Điện hơi biến đổi, hai tay múa lên, sương mù đen hóa thành từng móng vuốt ma quỷ dữ tợn, vồ về phía những kiếm ảnh ngũ sắc.

Móng vuốt và kiếm ảnh va chạm vào nhau, bùng phát từng trận ánh sáng mạnh, trong lúc ánh sáng lóe lên, năng lượng tỏa ra tứ phía.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, như quỷ mị xuất hiện trước mặt Điện chủ Huyết Ma Điện, trường thương trong tay tỏa sáng, mang theo thế sắc lẹm đâm về phía gã.

Phản ứng của Điện chủ Huyết Ma Điện cực nhanh, nghiêng người né được một đòn, đồng thời đá một cước về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu không né không tránh, ánh sáng viên châu trong tay lóe lên,

hóa thành một lớp khiên ngũ sắc, bảo vệ hắn bên trong.

Chân của Điện chủ Huyết Ma Điện đá vào tấm khiên, phát ra một tiếng trầm đục, nhưng không thể đột phá phòng ngự của tấm khiên.

"Chút bản lĩnh này mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu cười lạnh, hai tay đột nhiên đẩy mạnh.

Tấm khiên ngũ sắc hóa thành một làn sóng ngũ sắc khổng lồ, hung dữ lao về phía Điện chủ Huyết Ma Điện.

Điện chủ Huyết Ma Điện thấy vậy, sắc mặt ngưng trọng, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Trong chốc lát, trên trời mây đen giăng kín, từng tia sét đen lóe lên, giáng xuống làn sóng ngũ sắc.

Sét đen và làn sóng ngũ sắc va chạm dữ dội, bùng phát từng tiếng nổ lớn, cả sơn cốc đều bị chấn động rung chuyển.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, kim quang trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào, hội tụ trên viên châu.

Viên châu sáng vạn trượng, chiếu rọi cả bầu trời, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người Sở Kiêu tỏa ra.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn, uy thế của làn sóng ngũ sắc càng thêm mạnh mẽ, lại dập tắt toàn bộ những tia sét đen, sau đó hung hăng va vào Điện chủ Huyết Ma Điện.

Điện chủ Huyết Ma Điện trong lòng kinh hãi, vội vàng thi triển thân pháp, hòng né tránh sự va đập của làn sóng ngũ sắc.

Nhưng tốc độ của làn sóng ngũ sắc cực nhanh, lập tức nhấn chìm gã.

Điện chủ Huyết Ma Điện vùng vẫy trong làn sóng ngũ sắc, sương mù đen không ngừng tan biến, bóng hình của gã cũng trở nên ngày

càng mờ ảo.

"Không… không thể nào…" Điện chủ Huyết Ma Điện khó khăn thốt ra mấy chữ, giọng nói tràn đầy vẻ không cam lòng.

Sở Kiêu lạnh lùng nhìn Điện chủ Huyết Ma Điện đang vùng vẫy trong làn sóng ngũ sắc, nói: "Trước mặt bản tọa, mọi sự phản kháng đều vô ích!" Đúng lúc này, trong làn sóng ngũ sắc đột nhiên bùng phát một luồng hắc quang mạnh mẽ.

Điện chủ Huyết Ma Điện lại thoát khỏi sự trói buộc của làn sóng ngũ sắc, sương mù đen quanh thân cuồng cuồng ngưng tụ, hóa thành một bàn tay ma khổng lồ, vồ về phía Sở Kiêu.

Bàn tay ma đi đến đâu, không khí đều bị bóp méo, phát ra tiếng rít chói tai.

Sở Kiêu nhíu mày, trường thương trong tay đột nhiên đâm ra, thẳng vào lòng bàn tay ma.

Trường thương và bàn tay ma va chạm, bùng phát từng trận ánh sáng mạnh, sóng năng lượng tỏa ra tứ phía.

"Hừ, giãy chết!" Sở Kiêu hừ lạnh, kim quang trong cơ thể lại một lần nữa bùng phát.

Hai tay múa trường thương, thương ảnh lóe lên, như giao long xuất hải tấn công về phía Điện chủ Huyết Ma Điện.

Điện chủ Huyết Ma Điện vội vàng thi triển thân pháp né tránh, nhưng thương pháp của Sở Kiêu quá nhanh, căn bản không thể hoàn toàn né được.

Trường thương không ngừng đâm vào người Điện chủ Huyết Ma Điện, sương mù đen từ vết thương không ngừng tuôn ra.

Điện chủ Huyết Ma Điện phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, thân

thể bắt đầu run rẩy dữ dội.

"Tiểu tử, đừng đắc ý quá sớm!" Điện chủ Huyết Ma Điện gầm lên, hai tay kết ấn, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi ngưng tụ trên không trung thành một đạo huyết phù, huyết phù lấp lánh ánh sáng quỷ dị.

Trong chốc lát, trời đất biến sắc, cả sơn cốc đều bị một luồng khí tức tà ác bao trùm.

Vô số khô lâu màu đỏ máu từ dưới đất chui lên, lao về phía Sở Kiêu.

Những khô lâu này tỏa ra khí tức mạnh mẽ, đi đến đâu, mặt đất đều bị ăn mòn thành từng hố sâu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, ánh sáng viên châu trong tay lóe lên, hóa thành một ngọn lửa ngũ sắc.

Ngọn lửa ngũ sắc như thủy triều hung dữ cuốn về phía những khô lâu đỏ máu, đi đến đâu, khô lâu lần lượt bị thiêu thành tro bụi.

"Chút thủ đoạn quèn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn, thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt Điện chủ Huyết Ma Điện.

Trường thương trong tay giơ cao, kim quang trong cơ thể như núi lửa phun trào, hội tụ trên trường thương.

Trường thương sáng vạn trượng, chiếu rọi cả sơn cốc, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa từ trường thương tỏa ra.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn, trường thương trong tay đột nhiên đâm về phía Điện chủ Huyết Ma Điện.

Trường thương như sao băng xẹt qua bầu trời, mang theo thế dời non lấp biển, lập tức xuyên thủng thân thể Điện chủ Huyết Ma Điện.

Điện chủ Huyết Ma Điện phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, sương mù đen từ trên người cuồng cuồng tuôn ra, hòng chữa lành vết thương.

Nhưng sức mạnh một thương của Sở Kiêu quá mạnh mẽ, sương mù đen căn bản không thể chống lại.

Thân thể Điện chủ Huyết Ma Điện bắt đầu run rẩy dữ dội, ánh mắt cũng dần dần ảm đạm.

"Không… ta không cam tâm…" Điện chủ Huyết Ma Điện khó khăn thốt ra mấy chữ, sau đó thân thể khổng lồ ầm ầm ngã xuống.

Sở Kiêu đứng bên cạnh thi thể của Điện chủ Huyết Ma Điện, ánh mắt lạnh lùng.

"Trước mặt bản tọa, mọi sự phản kháng đều vô ích!" Hắn lạnh lùng nói.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên vang lên một tiếng chuông.

Tiếng chuông trong trẻo dễ nghe, nhưng lại mang một khí tức thần bí uy nghiêm.

Sở Kiêu nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên trời từng luồng sáng lóe lên, lại là một đám người mặc bạch y đang đạp không mà đến.

Những người này ai nấy khí chất bất phàm, quanh thân tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Người đi đầu là một người đàn ông trung niên, tay cầm một cây quạt xếp, trên quạt có vẽ một bức tranh sơn thủy thần bí.

"Các hạ thật cao tay, lại chém giết được Điện chủ Huyết Ma Điện." Giọng người đàn ông trung niên vang dội, như chuông lớn vang vọng trong sơn cốc.

Sở Kiêu lạnh lùng liếc nhìn một cái, nói: "Điện chủ Huyết Ma Điện cản đường bản tọa, tự nhiên phải tru diệt." Người đàn ông trung niên mỉm cười, nói: "Thực lực của các hạ siêu quần, không biết có nguyện ý gia nhập Thiên Cơ Các của chúng tôi không?" Sở Kiêu nhướng mày, trong lòng thầm suy nghĩ.

Thiên Cơ Các hắn cũng có nghe qua, là một thế lực cực kỳ thần bí và mạnh mẽ trong đại thế giới huyền huyễn, nổi tiếng với việc suy diễn thiên cơ, thấu hiểu thế sự.

"Bản tọa độc lai độc vãng đã quen, không có hứng thú gia nhập bất kỳ thế lực nào." Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Người đàn ông trung niên không nản lòng, tiếp tục nói: "Các hạ đừng vội từ chối, Thiên Cơ Các chúng tôi có tài nguyên vô tận và truyền thừa mạnh mẽ, nếu các hạ gia nhập, tất sẽ có thể tiến thêm một bước." Sở Kiêu cười lạnh, nói: "Bản tọa há lại để ý đến những thứ đó, Thiên Cơ Các tuy mạnh, nhưng không lọt vào mắt bản tọa." Người đàn ông trung niên trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, không ngờ Sở Kiêu lại cuồng ngạo đến vậy.

"Các hạ cứ suy nghĩ đi, cửa lớn của Thiên Cơ Các chúng tôi luôn rộng mở vì ngài." Người đàn ông trung niên nói.

Sở Kiêu mất kiên nhẫn xua tay, nói: "Không cần suy nghĩ, bản tọa sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào, nếu không có chuyện gì thì mau chóng rời đi." Người đàn ông trung niên thấy thái độ của Sở Kiêu kiên quyết, cũng không ép buộc nữa.

"Nếu đã như vậy, lão phu xin cáo từ, nếu sau này các hạ thay đổi ý định, có thể đến Thiên Cơ Các chúng tôi bất cứ lúc nào." Nói xong, người đàn ông trung niên vung tay, dẫn mọi người biến mất trên bầu trời.

Sở Kiêu nhìn về hướng họ rời đi, trong lòng thầm cảnh giác.

Từng thế lực một đều mời hắn gia nhập, không biết có mục đích gì, nhưng hắn quyết không dễ dàng bị người khác chi phối.

Hắn quay người chuẩn bị tiếp tục lên đường, đột nhiên, viên châu trong tay phát ra một luồng sáng chói mắt.

Trong lúc ánh sáng lóe lên, một giọng nói thần bí vang lên trong đầu Sở Kiêu.

"Tiểu tử, ngươi đã có được viên châu này, tức là người có duyên, hãy theo bản tọa." Sở Kiêu trong lòng kinh hãi, cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện bóng dáng của bất kỳ ai.

"Ngươi là ai?

Vì sao lại dẫn bản tọa đi?" Sở Kiêu hỏi.

Chỉ thấy.

Sở Kiêu nắm chặt viên châu đang tỏa sáng trong tay, ánh mắt sắc bén quét nhìn xung quanh.

Giọng nói kia lại một lần nữa vang lên trong đầu hắn: "Không cần tìm kiếm, bản tọa không ở đây, cứ theo sự chỉ dẫn của ánh sáng, tự nhiên sẽ gặp mặt." Sở Kiêu hừ lạnh, trong lòng tuy có cảnh giác, nhưng nhiều hơn là một luồng bá khí không sợ hãi.

"Giả thần giả quỷ, bản tọa muốn xem xem ngươi có mục đích gì!" Nói xong, hắn không do dự nữa, theo sự chỉ dẫn của ánh sáng viên châu, sải bước tiến về phía trước.

Chương 271

Ánh sáng đưa hắn đến một sơn cốc cổ xưa, trong cốc bao trùm bởi sương mù dày đặc, âm u và thần bí.

Vừa bước vào sơn cốc, một luồng áp lực mạnh mẽ đã ập đến, như có ngàn cân đè lên vai.

Sở Kiêu nhíu mày, kim quang trong cơ thể lập tức bùng phát, xua tan toàn bộ áp lực.

"Có chút thú vị." Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Đúng lúc này, trong sơn cốc đột nhiên vang lên một tiếng gầm trầm thấp, như của hung thú từ thời viễn cổ.

Ngay sau đó, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, từng khe nứt khổng lồ lan rộng ra.

Một con cự thú toàn thân tỏa ra u quang từ từ trồi lên khỏi khe nứt, thân hình như núi, hai mắt như đuốc, tỏa ra khí tức khiến người ta lạnh gáy.

"Một con kiến hôi nhỏ bé, cũng dám xông vào địa bàn của bản tọa!" Cự thú mở miệng lớn như chậu máu, gầm lên một tiếng giận dữ.

Sở Kiêu cười lạnh, trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe lên ánh sáng lạnh.

"Trước mặt bản tọa, ngươi cũng chỉ là một con sâu lớn hơn một chút thôi!" Cự thú bị chọc giận, đột nhiên giẫm chân một cái, mặt đất lập tức nứt ra, vô số tảng đá lớn ném về phía Sở Kiêu.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, như quỷ mị xuyên qua giữa những tảng

đá lớn, trường thương trong tay như giao long xuất hải, đâm về phía cự thú.

Phản ứng của cự thú cực nhanh, nghiêng người né được đòn tấn công của trường thương, đồng thời đuôi nó như roi thép quét về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hai tay kết ấn, ánh sáng viên châu lóe lên, hóa thành một lớp khiên ngũ sắc bảo vệ hắn bên trong.

Đuôi quét vào tấm khiên, phát ra một tiếng nổ lớn, nhưng tấm khiên lại không hề lay động.

"Chút bản lĩnh này, cũng dám lớn lối trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn, kim quang trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào.

Hai tay múa trường thương, thương ảnh lóe lên, như sao băng bắn về phía cự thú.

Cự thú gầm lên một tiếng, u quang quanh thân lóe lên, hóa thành từng tấm chắn để chống lại thương ảnh.

Thương ảnh và tấm chắn va chạm dữ dội, bùng phát từng trận ánh sáng mạnh, năng lượng tỏa ra tứ phía.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, kim quang trong cơ thể càng thêm rực rỡ, hội tụ trên trường thương.

Trường thương sáng vạn trượng, mang theo thế dời non lấp biển, lập tức đột phá tấm chắn của cự thú, đâm vào thân thể nó.

Cự thú phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể run rẩy dữ dội, u quang từ vết thương không ngừng tuôn ra.

"Không… không thể nào…" Cự thú khó khăn thốt ra mấy chữ.

Sở Kiêu lạnh lùng nhìn nó, nói: "Trước mặt bản tọa, mọi sự phản kháng đều vô ích!" Nói xong, trường thương trong tay hắn đột nhiên

khuấy động, thân thể cự thú lập tức bị xé nát, hóa thành một luồng u quang tan biến trong không trung.

Tuy nhiên, chưa để Sở Kiêu kịp thở, trong sơn cốc đột nhiên lại vang lên một tiếng cười chói tai.

"Ha ha ha, tiểu tử, có chút bản lĩnh, nhưng còn lâu mới đủ!" Cùng với tiếng cười, một bóng người mặc trường bào tím từ sâu trong sơn cốc từ từ bước ra.

Kẻ này dung mạo âm lãnh, quanh thân tỏa ra một luồng khí tức tà ác, hai tay hắn lóe lên ánh sáng tím quỷ dị.

"Ngươi là ai?" Sở Kiêu lạnh lùng hỏi.

"Bản tọa là chủ nhân của sơn cốc này, tự tiện xông vào đây, giết chết thủ hộ thú của ta, hôm nay đừng hòng sống sót rời đi!" Kẻ mặc tử bào lạnh lùng nói.

Sở Kiêu khinh miệt cười một tiếng, nói: "Chỉ bằng ngươi?" Kẻ mặc tử bào giận dữ quát, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Trong chốc lát, trong sơn cốc gió lớn nổi lên, vô số lưỡi dao gió màu tím cuốn về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, ánh sáng viên châu trong tay lóe lên, hóa thành một tấm chắn ngũ sắc bảo vệ hắn bên trong.

Lưỡi dao gió chém vào tấm chắn, phát ra từng tiếng vang giòn tan, nhưng tấm chắn lại không hề hấn gì.

"Chút thủ đoạn quèn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn, thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt kẻ mặc tử bào.

Trường thương trong tay giơ cao, mang theo thế sắc lẹm đâm về

phía gã.

Kẻ mặc tử bào nghiêng người né được một đòn, đồng thời hai tay vung lên, hai luồng tử quang bắn về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu không né không tránh, ánh sáng viên châu trong tay lóe lên, nuốt chửng toàn bộ tử quang.

"Hừ, có chút tài mọn, nhưng còn lâu mới đủ!" Kẻ mặc tử bào hừ lạnh, hai tay lại một lần nữa kết ấn.

Trên trời đột nhiên mây đen giăng kín, từng tia sét tím lóe lên, giáng xuống Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, kim quang trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào, hội tụ trên viên châu.

Viên châu sáng vạn trượng, chiếu rọi cả sơn cốc, một luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người Sở Kiêu tỏa ra.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn, ánh sáng ngũ sắc hóa thành một làn sóng khổng lồ, lao về phía những tia sét tím.

Làn sóng và sét va chạm dữ dội, bùng phát từng tiếng nổ lớn, cả sơn cốc đều bị chấn động rung chuyển.

Uy thế của làn sóng ngũ sắc càng thêm mạnh mẽ, lại dập tắt toàn bộ những tia sét tím, sau đó hung hăng va vào kẻ mặc tử bào.

Kẻ mặc tử bào trong lòng kinh hãi, vội vàng thi triển thân pháp, hòng né tránh sự va đập của làn sóng ngũ sắc.

Nhưng tốc độ của làn sóng ngũ sắc cực nhanh, lập tức nhấn chìm gã.

Kẻ mặc tử bào vùng vẫy trong làn sóng ngũ sắc, tử quang không ngừng tan biến, bóng hình của gã cũng trở nên ngày càng mờ ảo.

"Không… không thể nào…" Kẻ mặc tử bào khó khăn thốt ra mấy

chữ.

Sở Kiêu lạnh lùng nhìn kẻ mặc tử bào đang vùng vẫy trong làn sóng ngũ sắc, nói: "Trước mặt bản tọa, mọi sự phản kháng đều vô ích!" Đúng lúc này, trong làn sóng ngũ sắc đột nhiên bùng phát một luồng tử quang mạnh mẽ.

Kẻ mặc tử bào lại thoát khỏi sự trói buộc của làn sóng ngũ sắc, tử quang quanh thân cuồng cuồng ngưng tụ, hóa thành một bàn tay tím khổng lồ, vồ về phía Sở Kiêu.

Bàn tay đi đến đâu, không khí đều bị bóp méo, phát ra tiếng rít chói tai.

Sở Kiêu nhíu mày, trường thương trong tay đột nhiên đâm ra, thẳng vào lòng bàn tay.

Trường thương và bàn tay va chạm, bùng phát từng trận ánh sáng mạnh, sóng năng lượng tỏa ra tứ phía.

"Hừ, giãy chết!" Sở Kiêu hừ lạnh, kim quang trong cơ thể lại một lần nữa bùng phát.

Hai tay múa trường thương, thương ảnh lóe lên, như giao long xuất hải tấn công về phía kẻ mặc tử bào.

Kẻ mặc tử bào vội vàng thi triển thân pháp né tránh, nhưng thương pháp của Sở Kiêu quá nhanh, căn bản không thể hoàn toàn né được.

Trường thương không ngừng đâm vào người kẻ mặc tử bào, tử quang từ vết thương không ngừng tuôn ra.

Kẻ mặc tử bào phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, thân thể bắt đầu run rẩy dữ dội.

"Tiểu tử, đừng đắc ý quá sớm!" Kẻ mặc tử bào gầm lên, hai tay kết ấn, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi ngưng tụ trên không trung thành một đạo huyết phù, huyết phù lấp lánh ánh sáng quỷ dị.

Trong chốc lát, trời đất biến sắc, cả sơn cốc đều bị một luồng khí tức tà ác bao trùm.

Vô số khô lâu màu tím từ dưới đất chui lên, lao về phía Sở Kiêu.

Những khô lâu này tỏa ra khí tức mạnh mẽ, đi đến đâu, mặt đất đều bị ăn mòn thành từng hố sâu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, ánh sáng viên châu trong tay lóe lên, hóa thành một ngọn lửa ngũ sắc.

Ngọn lửa ngũ sắc như thủy triều hung dữ cuốn về phía những khô lâu tím, đi đến đâu, khô lâu lần lượt bị thiêu thành tro bụi.

"Chút thủ đoạn quèn, cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn, thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt kẻ mặc tử bào.

Trường thương trong tay giơ cao, kim quang trong cơ thể như núi lửa phun trào, hội tụ trên trường thương.

Trường thương sáng vạn trượng, chiếu rọi cả sơn cốc, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa từ trường thương tỏa ra.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn, trường thương trong tay đột nhiên đâm về phía kẻ mặc tử bào.

Trường thương như sao băng xẹt qua bầu trời, mang theo thế dời non lấp biển, lập tức xuyên thủng thân thể kẻ mặc tử bào.

Kẻ mặc tử bào phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, tử quang từ trên người cuồng cuồng tuôn ra, hòng chữa lành vết thương.

Nhưng sức mạnh một thương của Sở Kiêu quá mạnh mẽ, tử

quang căn bản không thể chống lại.

Thân thể kẻ mặc tử bào bắt đầu run rẩy dữ dội, ánh mắt cũng dần dần ảm đạm.

"Không… ta không cam tâm…" Kẻ mặc tử bào khó khăn thốt ra mấy chữ, sau đó thân thể khổng lồ ầm ầm ngã xuống.

Sở Kiêu đứng bên cạnh thi thể của kẻ mặc tử bào, ánh mắt lạnh lùng.

"Trước mặt bản tọa, mọi sự phản kháng đều vô ích!" Hắn lạnh lùng nói.

Lúc này, ánh sáng viên châu lại một lần nữa lóe lên, giọng nói thần bí kia lại vang lên trong đầu Sở Kiêu.

Sở Kiêu nhướng mày, trong lòng thầm cảnh giác.

Chương 272

Thanh âm thần bí kia lại vang lên: "Tiểu tử, có mấy phần bản lĩnh, nhưng thử thách thật sự bây giờ mới bắt đầu." Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, ánh mắt như đuốc quét nhìn bốn phía, lớn tiếng quát: "Giả thần giả quỷ, có thủ đoạn gì cứ việc dùng hết ra, bản tọa nhận hết!" Tiếng nói vừa dứt, trong sơn cốc cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy.

Sương mù vốn đang lan tỏa lại bị cơn gió lốc này khuấy động càng thêm nồng đậm, khiến người ta đưa tay không thấy được năm ngón.

Sắc mặt Sở Kiêu không đổi, kim quang trong cơ thể tức thì nở rộ, như một vầng mặt trời rực rỡ xua tan bóng tối, chiếu sáng khắp xung quanh.

Đúng lúc này, từng bóng đen từ trong sương mù hiện ra, những bóng đen này thân hình phiêu hốt, tỏa ra khí tức âm lãnh, như quỷ mị nhào về phía Sở Kiêu.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, lộ ra một nụ cười khinh miệt, trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang.

"Chỉ bằng mấy thứ không thấy được ánh sáng này mà cũng dám làm càn trước mặt bản tọa!" Nói xong, thân hình lóe lên, như tia chớp xông vào giữa đám bóng đen.

Trường thương múa động, thương ảnh trùng trùng, mỗi một lần vung ra đều mang theo sức mạnh cường đại, đánh bay từng bóng đen.

Thế nhưng, những bóng đen này dường như vô cùng vô tận, vừa đánh lui một đợt, lại có nhiều bóng đen hơn từ trong sương mù tuôn ra.

Sở Kiêu cau mày, hạt châu trong tay lóe sáng, hóa thành từng luồng quang mang sắc bén bắn về phía những bóng đen.

Nơi quang mang đi qua, các bóng đen lần lượt tiêu tán, nhưng rất nhanh lại có bóng đen mới ngưng tụ lại.

"Có chút thú vị, nhưng không thể làm khó được bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, kim quang trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, hội tụ trên trường thương.

Trường thương tỏa sáng rực rỡ, Sở Kiêu hai tay nắm thương, mạnh mẽ cắm xuống mặt đất.

"Ầm!" một tiếng nổ vang, mặt đất chấn động dữ dội, một vết nứt khổng lồ lấy trường thương làm trung tâm lan ra bốn phía.

Làn sóng năng lượng cường đại từ vết nứt tỏa ra, chấn tan toàn bộ bóng đen xung quanh.

Sương mù dần tan đi, sơn cốc trở lại quang đãng, nhưng Sở Kiêu lại cảm giác được một cỗ khí tức càng cường đại hơn đang đến gần.

Đột nhiên, trên bầu trời mây đen giăng kín, một vòng xoáy đen khổng lồ từ từ hình thành.

Trong vòng xoáy lóe lên những tia điện quỷ dị, dường như ẩn chứa nguy hiểm vô tận.

Sở Kiêu ngẩng đầu nhìn lên trời, trong ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi sao?

Bản tọa lại muốn xem xem, rốt cuộc là thần thánh phương nào!" Cùng với sự xoay chuyển của vòng xoáy, một thân ảnh mặc hắc bào từ trong đó từ từ hạ xuống.

Kẻ này toàn thân tỏa ra khí tức cường đại, dường như nắm giữ

pháp tắc giữa trời đất.

"Tiểu tử, quả thực có chút thực lực, nhưng hôm nay ngươi đã định trước phải chết ở đây!" Giọng nói của hắc bào nhân lạnh như băng, tựa như đến từ cửu u địa ngục.

Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng, nói: "Chỉ bằng ngươi?

Trước mặt bản tọa, cũng chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi!" Hắc bào nhân tức giận quát một tiếng, hai tay nhanh chóng kết ấn, trên trời tức thì sấm chớp vang rền, từng đạo lôi điện thô tráng đánh về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, hạt châu trong tay lóe sáng, hóa thành một lớp khiên bảo vệ ngũ sắc bao bọc lấy hắn.

Lôi điện đánh lên tấm khiên, phát ra từng trận tiếng nổ lớn, nhưng tấm khiên lại không hề lay động.

"Chút thủ đoạn này mà cũng dám khoe khoang trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, thân hình lóe lên, xuất hiện ngay trước mặt hắc bào nhân.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, đâm về phía hắc bào nhân.

Hắc bào nhân nghiêng người né tránh một kích, đồng thời hai tay vung lên, hai luồng hắc quang bắn về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu không né không tránh, hạt châu trong tay lóe sáng, nuốt chửng toàn bộ hắc quang.

"Hừ, có chút bản lĩnh, nhưng còn lâu mới đủ!" Hắc bào nhân lạnh lùng hừ một tiếng, hai tay lại lần nữa kết ấn.

Trong nháy mắt, trong sơn cốc tuôn ra một cỗ hắc ám chi lực cường đại, vô số xúc tu màu đen từ dưới đất chui lên, quấn về phía

Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, kim quang trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, hội tụ trên hạt châu.

Hạt châu tỏa sáng vạn trượng, chiếu rọi cả sơn cốc.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, quang mang ngũ sắc hóa thành một lưỡi đao khổng lồ, chém về phía đám xúc tu màu đen.

Nơi lưỡi đao đi qua, các xúc tu lần lượt đứt lìa, hóa thành từng đám khói đen tiêu tán trong không trung.

Hắc bào nhân trong lòng kinh hãi, không ngờ Sở Kiêu lại dễ dàng phá giải công kích của hắn như vậy.

"Tiểu tử, quả thực có chút bản lĩnh, nhưng tiếp theo, ngươi sẽ không may mắn như vậy đâu!" Hắc bào nhân tức giận quát lên, khí tức toàn thân lại lần nữa bùng nổ.

Hai tay kết ấn, vòng xoáy đen khổng lồ trên bầu trời bắt đầu điên cuồng xoay tròn, một cỗ hấp lực cường đại từ trong đó tỏa ra, cố gắng hút Sở Kiêu vào bên trong.

Sở Kiêu cau mày, cảm giác được cỗ hấp lực này cực kỳ cường đại, nếu không cẩn thận đối phó, có thể sẽ bị hút vào trong vòng xoáy.

"Hừ, muốn hút đi bản tọa, không dễ dàng như vậy đâu!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, kim quang trong cơ thể như núi lửa phun trào tuôn ra.

Hai tay múa trường thương, thương ảnh lóe lên, như giao long xuất hải công về phía hắc bào nhân.

Đồng thời, hạt châu lóe sáng, hóa thành một tấm chắn ngũ sắc, bảo vệ hắn vững chắc, chống lại lực hút của vòng xoáy.

Hắc bào nhân vội vàng thi triển thân pháp né tránh công kích của

Sở Kiêu, nhưng thương pháp của Sở Kiêu quá nhanh, căn bản không thể hoàn toàn né tránh.

Trường thương không ngừng đâm vào người hắc bào nhân, hắc quang từ miệng vết thương liên tục tuôn ra.

Hắc bào nhân phát ra từng tiếng gầm giận dữ, hai tay kết ấn, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Đột nhiên, thân thể hắn bắt đầu phình to, hóa thành một con quái vật màu đen khổng lồ.

Quái vật thân hình như núi, hai mắt như ngọn lửa đang cháy, tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nó há cái miệng lớn như chậu máu, cắn về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, đâm về phía miệng quái vật.

Quái vật nghiêng người né tránh một kích, đồng thời cái đuôi như roi thép quất về phía Sở Kiêu.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, như quỷ mị xuyên qua giữa những đòn tấn công của quái vật.

Trường thương trong tay múa động, thương ảnh lóe lên, không ngừng để lại từng vết thương trên người quái vật.

Quái vật bị kích nộ, phát ra một tiếng gầm giận dữ, hắc quang toàn thân lóe lên, hóa thành từng lưỡi đao sắc bén bắn về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu hai tay kết ấn, hạt châu lóe sáng, hóa thành một lớp khiên bảo vệ ngũ sắc bao bọc lấy hắn.

Lưỡi đao chém lên tấm khiên, phát ra từng trận tiếng vang trong trẻo, nhưng tấm khiên lại không hề hấn gì.

“Chút bản lĩnh này mà cũng dám làm càn trước mặt bản tọa!” Sở Kiêu hét lớn một tiếng, kim quang trong cơ thể lại lần nữa bùng nổ.

Hai tay múa trường thương, thương ảnh lóe lên, như sao băng bắn về phía quái vật.

Quái vật phát ra một tiếng gầm giận dữ, hắc quang toàn thân lóe lên, hóa thành từng lớp lá chắn chống lại thương ảnh.

Thương ảnh và lá chắn va chạm dữ dội, bùng nổ từng trận cường quang, năng lượng bắn ra tứ phía.

Ánh mắt Sở Kiêu kiên định, kim quang trong cơ thể càng thêm rực rỡ, hội tụ trên trường thương.

Trường thương tỏa sáng vạn trượng, mang theo thế bài sơn đảo hải, tức thì xuyên thủng lớp lá chắn của quái vật, đâm vào thân thể nó.

Quái vật phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể kịch liệt run rẩy, hắc quang từ miệng vết thương không ngừng tuôn ra.

“Trước mặt bản tọa, mọi sự phản kháng đều là vô ích!” Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Dứt lời, trường thương trong tay hắn đột ngột xoắn một cái, thân thể quái vật tức thì bị nghiền nát, hóa thành một đám khói đen tiêu tán trong không trung.

Thân ảnh hắc bào nhân lại lần nữa hiện ra, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi.

“Tiểu tử, ngươi dám hủy pháp thân của ta!” Hắc bào nhân gầm lên.

Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng, nói: “Chỉ là một cỗ pháp thân mà thôi, hôm nay bản tọa sẽ triệt để chém giết ngươi!” Nói xong, Sở Kiêu thân hình lóe lên, xuất hiện ngay trước mặt hắc bào nhân.

Trường thương trong tay giơ cao, mang theo thế sắc bén đâm về phía hắc bào nhân.

Hắc bào nhân vội vàng thi triển thân pháp né tránh, nhưng thương pháp của Sở Kiêu quá nhanh, căn bản không thể hoàn toàn né tránh.

Trường thương đâm vào người hắc bào nhân, hắc quang từ miệng vết thương không ngừng tuôn ra.

Hắc bào nhân phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, thân thể bắt đầu run rẩy dữ dội.

Hắn cố gắng phản kháng, nhưng dưới đòn tấn công mạnh mẽ của Sở Kiêu, tất cả đều vô ích.

"Không... không thể nào..." Hắc bào nhân khó khăn thốt ra mấy chữ, rồi thân thể to lớn ầm ầm ngã xuống đất.

Sở Kiêu đứng bên cạnh thi thể của hắc bào nhân, ánh mắt lạnh lùng.

"Trước mặt bản tọa, mọi sự phản kháng đều là vô ích!".

Chương 273

Ánh mắt Sở Kiêu như điện, quét nhìn bốn phía.

Trong sơn cốc, tuy hắc bào nhân kia đã chết, nhưng vẫn còn một cỗ khí tức bất an đang lan tỏa.

Hắn lạnh hừ một tiếng, kim quang trong cơ thể lại lần nữa lưu chuyển.

"Tưởng rằng giải quyết xong hắc bào nhân là vạn sự đại cát?

Nếu thế lực sau lưng các ngươi chỉ có trình độ này mà cũng dám gào thét trước mặt bản tọa!" Tiếng nói vừa dứt, xa xa truyền đến một trận cười a a chói tai.

"Sở Kiêu, đừng đắc ý quá sớm!" Chỉ thấy một đám người mặc trang phục kỳ dị từ một nơi ẩn khuất trong sơn cốc tuôn ra, trong tay cầm đủ loại binh khí tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

Kẻ cầm đầu là một nam tử trung niên mặt mũi âm trầm, ánh mắt đầy vẻ oán độc.

"Giết hộ pháp của giáo ta, hôm nay phải nợ máu trả bằng máu!" Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, lộ ra một đường cong khinh miệt.

"Chỉ bằng đám ô hợp các ngươi?

Cũng dám vọng ngôn lấy mạng bản tọa!" Nam tử trung niên tức giận quát một tiếng, binh khí trong tay vung lên, đám người sau lưng như lang như hổ nhào về phía Sở Kiêu.

Thân hình bọn chúng lóe lên, phối hợp ăn ý, từ các hướng khác nhau tấn công Sở Kiêu.

Sắc mặt Sở Kiêu không đổi, kim quang trong cơ thể như thủy

triều cuồn cuộn bùng nổ.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, như rắn độc phun nọc.

Thân hình hắn lóe lên, liền xông vào giữa đám người.

Trường thương múa động, thương ảnh trùng trùng, mỗi một lần vung ra đều mang theo sức mạnh bài sơn đảo hải.

Những kẻ xông lên, dưới bóng thương lần lượt kêu thảm rồi ngã xuống, máu tươi văng khắp nơi.

Nam tử trung niên thấy vậy, sắc mặt biến đổi, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Chỉ thấy những kẻ ngã xuống trên người lại lóe lên một trận hắc quang, lại từ từ đứng dậy, ánh mắt trống rỗng, như hành thi tẩu nhục lần nữa công về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu cau mày, hạt châu trong tay lóe sáng.

Quang mang ngũ sắc hóa thành từng lưỡi đao sắc bén, bắn về phía những kẻ sống lại kia.

Nơi lưỡi đao đi qua, những kẻ đó lần lượt bị chém thành hai đoạn, hóa thành khói đen tiêu tán.

"Có chút thủ đoạn, nhưng trước mặt bản tọa, chẳng qua chỉ là trò mèo!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, kim quang trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Trường thương tỏa sáng rực rỡ, như một vầng mặt trời rực rỡ.

Hắn hai tay nắm thương, mạnh mẽ cắm xuống mặt đất.

"Ầm!" một tiếng nổ vang, mặt đất chấn động dữ dội, một vết nứt khổng lồ lấy trường thương làm trung tâm lan ra bốn phía.

Làn sóng năng lượng cường đại từ vết nứt tỏa ra, chấn bay toàn bộ những kẻ xung quanh.

Sắc mặt nam tử trung niên trắng bệch, không ngờ Sở Kiêu lại lợi hại đến thế.

Nhưng hắn vẫn không cam tâm, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng phát ra một trận chú ngữ quỷ dị.

Trên bầu trời đột nhiên mây đen giăng kín, từng đạo tia chớp màu đen lóe lên trong tầng mây.

Tia chớp màu đen đánh xuống Sở Kiêu, mang theo một cỗ khí tức tà ác.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, hạt châu trong tay lóe sáng, hóa thành một lớp khiên bảo vệ ngũ sắc bao bọc lấy hắn.

Tia chớp màu đen đánh lên tấm khiên, phát ra từng trận tiếng vang trầm đục, nhưng tấm khiên lại vững như núi Thái.

"Chút tài mọn này mà cũng dám khoe khoang trước mặt bản tọa!" Thân hình Sở Kiêu lóe lên, như quỷ mị xuất hiện trước mặt nam tử trung niên.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, đâm về phía nam tử trung niên.

Nam tử trung niên nghiêng người né tránh một kích, đồng thời binh khí trong tay vung lên, chém về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu không né không tránh, trường thương trong tay vung ngang, chặn lại một kích này.

Binh khí và trường thương va chạm, phát ra một tiếng vang trong trẻo.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, kim quang trong cơ thể lại lần nữa

bùng nổ.

Hai tay dùng sức, chấn bay binh khí của nam tử trung niên, sau đó trường thương như giao long xuất hải đâm về phía ngực hắn.

Nam tử trung niên không kịp né tránh, bị trường thương đâm trúng ngực.

Hắn phát ra một tiếng kêu thảm, miệng phun máu tươi.

"....." Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, trường thương trong tay đột ngột xoắn một cái.

Thân thể nam tử trung niên tức thì bị nghiền nát, hóa thành một đám sương máu tiêu tán trong không trung.

Những kẻ còn lại thấy vậy, ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng, quay người định chạy trốn.

Sở Kiêu nào để bọn chúng dễ dàng thoát đi.

Hạt châu trong tay lóe sáng, hóa thành từng luồng quang mang sắc bén bắn về phía những kẻ đó.

Nơi quang mang đi qua, những kẻ đó lần lượt ngã xuống, không còn hơi thở.

Sở Kiêu đứng giữa sơn cốc đầy thi thể, ánh mắt lạnh lùng.

"Đây chính là kết cục của việc đối địch với bản tọa!" Tuy nhiên, đúng lúc này, sâu trong sơn cốc truyền đến một tiếng gầm trầm thấp.

Âm thanh như sấm rền, chấn động đến mặt đất cũng phải rung nhẹ.

Sở Kiêu nhướng mày, ánh mắt nhìn về phía sâu trong sơn cốc.

"Xem ra còn có phiền phức lớn hơn đang chờ bản tọa!" Thân hình hắn lóe lên, lao nhanh về phía sâu trong sơn cốc.

Càng đi sâu vào sơn cốc, cảnh tượng xung quanh càng thêm quỷ dị.

Sương mù nồng đậm lan tỏa khắp nơi, trong sương mù lóe lên những tia sáng quái dị.

Đột nhiên, một móng vuốt màu đen khổng lồ từ trong sương mù thò ra, chụp về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, trường thương trong tay rung lên, đâm về phía móng vuốt.

Mũi thương đâm vào móng vuốt, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Móng vuốt kia bị đâm trúng, lại không hề lùi bước, ngược lại càng dùng sức chụp về phía Sở Kiêu.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, né được một trảo.

Đồng thời, hạt châu trong tay lóe sáng, hóa thành một luồng quang mang ngũ sắc bắn vào trong sương mù.

Trong sương mù truyền ra một tiếng gầm giận dữ, một con yêu thú màu đen thân hình khổng lồ từ từ bước ra.

Yêu thú thân hình như núi, hai mắt như ngọn lửa đang cháy, tỏa ra khí tức khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nó há cái miệng lớn như chậu máu, cắn về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, kim quang trong cơ thể như núi lửa phun trào tuôn ra.

Hai tay múa trường thương, thương ảnh lóe lên, như sao băng bắn về phía yêu thú.

Yêu thú nghiêng người né tránh phần lớn thương ảnh, nhưng vẫn có mấy đạo thương ảnh trúng vào thân thể nó.

Yêu thú phát ra một tiếng gầm giận dữ, hắc quang trên người lóe lên, vết thương lại lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

"Có chút bản lĩnh, nhưng còn lâu mới đủ!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, hạt châu trong tay lóe sáng, hóa thành một lớp khiên bảo vệ ngũ sắc bao bọc lấy hắn.

Đồng thời, thân hình hắn lóe lên, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu yêu thú.

Trường thương trong tay giơ cao, mang theo thế bài sơn đảo hải đâm về phía đầu yêu thú.

Yêu thú cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng lắc đầu, cố gắng né tránh một kích này.

Nhưng thương pháp của Sở Kiêu quá nhanh, trường thương đã đâm trúng đầu yêu thú.

Yêu thú phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể kịch liệt run rẩy.

Sở Kiêu trường thương trong tay đột ngột xoắn một cái, đầu yêu thú tức thì bị nghiền nát.

Thân thể to lớn ầm ầm ngã xuống, làm tung lên một mảng bụi đất.

Sở Kiêu đứng bên cạnh thi thể yêu thú, ánh mắt lạnh lùng.

".

Chương 274

Trước mặt bản tọa, bất kỳ yêu thú nào cũng chỉ là con kiến!" Ngay khi hắn tưởng rằng đã giải quyết xong yêu thú, sâu trong sơn cốc lại truyền đến một trận cười quỷ dị.

"Sở Kiêu, ngươi quả thực lợi hại, nhưng hôm nay đã định trước không thể sống sót rời khỏi đây!" Một lão giả mặc trường bào hoa lệ từ sâu trong sơn cốc từ từ bước ra.

Lão giả toàn thân tỏa ra khí tức cường đại, dường như nắm giữ những huyền bí của trời đất.

Sở Kiêu nhướng mày, trong ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác.

"Ngươi là ai?

Báo danh đi, bản tọa không giết kẻ vô danh!" Lão giả cười lạnh một tiếng, nói: "Lão phu là đại trưởng lão của thế lực này, hôm nay sẽ lấy mạng ngươi, báo thù cho giáo chúng của ta!" Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng, nói: "Chỉ bằng ngươi?

Trước mặt bản tọa, cũng chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi!" Đại trưởng lão tức giận quát một tiếng, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Trên trời tức thì phong vân biến sắc, từng cơn lốc xoáy khổng lồ cuộn về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, kim quang trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

Hạt châu trong tay lóe sáng, hóa thành một lớp khiên bảo vệ ngũ sắc bao bọc lấy hắn.

Lốc xoáy va vào tấm khiên, phát ra từng trận tiếng nổ lớn, nhưng tấm khiên lại không hề lay động.

“Chút thủ đoạn này mà cũng dám khoe khoang trước mặt bản tọa!” Sở Kiêu hét lớn một tiếng, thân hình lóe lên, xuất hiện ngay trước mặt đại trưởng lão.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, đâm về phía đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nghiêng người né tránh một kích, đồng thời trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

Trường kiếm vung lên, chém về phía Sở Kiêu.

Sở Kiêu không né không tránh, trường thương trong tay vung ngang, chặn lại một nhát chém.

Binh khí và trường thương va chạm, phát ra một tiếng vang trong trẻo.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, kim quang trong cơ thể lại lần nữa bùng nổ.

Hai tay dùng sức, chấn bay trường kiếm của đại trưởng lão, sau đó trường thương như tia chớp đâm về phía ngực hắn.

Đại trưởng lão không kịp né tránh, bị trường thương đâm trúng ngực.

Hắn phát ra một tiếng kêu thảm, miệng phun máu tươi.

“.....” Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, trường thương trong tay đột ngột xoắn một cái.

Thân thể đại trưởng lão tức thì bị nghiền nát, hóa thành một đám sương máu tiêu tán trong không trung.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng giữa sơn cốc, xung quanh thi thể la liệt, sương máu lan tỏa, nhưng ánh mắt hắn vẫn lạnh như băng, không hề có chút gợn sóng.

“Hừ, chỉ là một đám gà đất chó sành mà cũng dám vọng tưởng chống lại bản tọa!” Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, âm thanh như sấm dậy vang vọng trong sơn cốc.

Thế nhưng, ngay khi hắn tưởng rằng vở kịch này đã kết thúc, mặt đất sơn cốc đột nhiên chấn động dữ dội, dường như có một con cự thú viễn cổ đang thức tỉnh từ lòng đất.

Từng vết nứt như những con rắn nhe nanh lan ra trên mặt đất, nơi chúng đi qua, đá vụn bay tứ tung.

Sở Kiêu cau mày, ánh mắt như đuốc, nhìn chằm chằm vào mặt đất đang không ngừng nứt ra.

“Còn có hậu chiêu?

Vậy thì ra hết đi, bản tọa lại muốn xem xem, các ngươi có thể giở trò gì!” Cùng với một tiếng gầm trầm thấp, một con quái vật đá khổng lồ từ lòng đất từ từ trồi lên.

Thạch quái thân hình cao tới mấy chục trượng, toàn thân được cấu thành từ nham thạch cứng rắn, lóe lên ánh sáng âm u.

Hai mắt nó như than lửa đang cháy, tỏa ra hung quang khiến người ta kinh hồn bạt vía, cánh tay thô tráng vung lên, mang theo từng trận cuồng phong.

“Sở Kiêu, hôm nay là ngày chết của ngươi!” Một giọng nói khàn khàn từ sau lưng thạch quái truyền đến.

Chỉ thấy một lão giả dáng người thấp bé, mặt mũi xấu xí đang đứng trên vai thạch quái, ánh mắt đầy vẻ oán độc và đắc ý.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt.

“Chỉ bằng một con thạch quái quèn mà cũng muốn lấy mạng bản

tọa?

Thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!" Dứt lời, kim quang trong cơ thể Sở Kiêu như dung nham cuồn cuộn bùng nổ, thân hình lóe lên, như quỷ mị xông về phía thạch quái.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, như rắn độc phun nọc, đâm về phía chân thạch quái.

Thạch quái phát ra một tiếng gầm giận dữ, bàn chân khổng lồ mạnh mẽ giẫm xuống, mặt đất tức thì nứt ra một rãnh sâu không thấy đáy.

Đồng thời, cánh tay thô tráng như búa tạ đập về phía Sở Kiêu.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, nhẹ nhàng né được một kích, trường thương trong tay như giao long xuất hải, để lại từng vết hằn sâu trên người thạch quái.

Nhưng thạch quái này da dày thịt béo, những đòn tấn công đó đối với nó, chẳng qua chỉ là gãi ngứa mà thôi.

"Hừ, có chút bản lĩnh!" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, hạt châu trong tay lóe sáng.

Quang mang ngũ sắc hóa thành từng lưỡi đao sắc bén, bắn về phía mắt của thạch quái.

Thạch quái cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng nhắm mắt lại, nhưng những lưỡi đao đó tốc độ cực nhanh, đã rạch rách mí mắt của nó.

Máu tươi từ mắt thạch quái chảy ra, nó tức giận gầm thét, hai tay điên cuồng vung vẩy, cố gắng tóm lấy Sở Kiêu.

Thân hình Sở Kiêu linh hoạt, dưới những đòn tấn công của thạch quái, hắn xuyên qua như một con bướm linh động.

Nhắm chuẩn thời cơ, thân hình lóe lên, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu thạch quái.

Trường thương trong tay giơ cao, mang theo sức mạnh vạn quân đập về phía đầu thạch quái.

"Ầm!" một tiếng nổ vang, trường thương nặng nề đập lên đầu thạch quái, tia lửa bắn ra tứ phía.

Đầu thạch quái bị đập lõm xuống, thân thể nó lảo đảo mấy cái, suýt chút nữa thì ngã.

Lão giả thấp bé kia thấy vậy, sắc mặt biến đổi, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Thạch quái dường như bị kích thích, lại lần nữa điên cuồng công về phía Sở Kiêu.

Lần này, đòn tấn công của nó càng thêm mãnh liệt, mỗi một lần vung ra đều mang theo sức mạnh bài sơn đảo hải.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, kim quang trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Trường thương tỏa sáng rực rỡ, như một vầng mặt trời rực rỡ, tỏa ra khí tức kinh khủng.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như tia chớp đâm ra.

Mũi thương đâm vào ngực thạch quái, kim quang tức thì bùng nổ, như thủy triều cuồn cuộn tràn vào cơ thể thạch quái.

Thân thể thạch quái kịch liệt run rẩy, nham thạch trên người bắt đầu từng mảng bong ra.

"Không!

Không thể nào!" Lão giả thấp bé kinh hãi hét lên.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay đột ngột xoắn một cái.

Thân thể thạch quái tức thì nổ tung, hóa thành vô số đá vụn bắn ra tứ phía.

Lão giả thấp bé từ trên vai thạch quái ngã xuống, chật vật lăn mấy vòng trên đất.

Hắn kinh hãi nhìn Sở Kiêu, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

"...đừng!" Lão giả thấp bé run rẩy nói.

Bước chân Sở Kiêu không dừng lại, từ từ tiến về phía lão giả thấp bé, mỗi một bước dường như đều giẫm lên trái tim lão.

"Chỉ bằng ngươi, cũng dám đối địch với bản tọa?

Hôm nay, ngươi phải trả giá cho những gì mình đã làm!" Lão giả thấp bé thấy cầu xin vô dụng, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia hung ác.

Hắn từ trong lòng lấy ra một hạt châu màu đen, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Hạt châu màu đen tức thì bùng nổ một trận tà quang, một cỗ khí tức cường đại từ đó tỏa ra.

"Sở Kiêu, là ngươi ép ta!

Hôm nay, ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận!" Lão giả thấp bé điên cuồng hét lên.

Sở Kiêu nhướng mày, trong ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác.

Nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại, cười lạnh nói: "Chỉ bằng viên châu vỡ này mà cũng muốn cùng bản tọa đồng quy vu tận?

Đúng là nói chuyện viển vông!" Ngay khi hạt châu màu đen sắp

bùng nổ, hạt châu trong tay Sở Kiêu lóe sáng.

Quang mang ngũ sắc hóa thành một tấm khiên khổng lồ, bảo vệ hắn vững chắc.

Chương 275

Đồng thời, thân hình Sở Kiêu lóe lên, như quỷ mị xuất hiện trước mặt lão giả thấp bé.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, đâm về phía yết hầu lão giả.

Lão giả thấp bé không kịp né tránh, bị trường thương đâm trúng yết hầu.

Hắn trợn trừng hai mắt, trong mắt đầy vẻ không cam lòng và sợ hãi, thân thể từ từ ngã xuống.

Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, một cước đá văng thi thể lão giả thấp bé.

Ngay khi hắn tưởng rằng mọi chuyện đã ngã ngũ, bầu trời sơn cốc đột nhiên trở nên đen như mực.

Từng đạo tia chớp màu đen lóe lên trong tầng mây, dường như thế giới tận thế sắp đến.

Một thân ảnh khổng lồ từ trong tầng mây từ từ hạ xuống, là một nam tử thân hình cao lớn, toàn thân tỏa ra khí tức tà ác.

Hai mắt hắn như hố đen sâu thẳm, dường như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng, trong tay nắm một cây cự phủ tỏa ra ánh sáng âm u.

“Sở Kiêu, hôm nay ngươi có mọc cánh cũng khó thoát!” Nam tử tà ác trầm giọng nói.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh đi, kim quang trong cơ thể như núi lửa phun trào tuôn ra.

“Ngươi là ai?

Báo danh đi, bản tọa không giết kẻ vô danh!" Nam tử tà ác cười lạnh một tiếng, nói: "Ta chính là chủ của thế lực này, hôm nay sẽ lấy mạng ngươi, báo thù rửa hận cho giáo chúng của ta!" Sở Kiêu khinh thường cười một tiếng, nói: "Chỉ bằng ngươi?

Trước mặt bản tọa, cũng chỉ là một lũ kiến hôi!" Dứt lời, thân hình Sở Kiêu lóe lên, như một tia chớp vàng xông về phía nam tử tà ác.

Trường thương trong tay rung lên, thương ảnh lóe lên, như sao băng bắn về phía nam tử tà ác.

Nam tử tà ác hét lớn một tiếng, cự phủ trong tay vung lên, một luồng hắc quang chém về phía thương ảnh.

Thương ảnh và hắc quang va chạm, phát ra một tiếng nổ dữ dội.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, né tránh dư chấn của vụ nổ, lại lần nữa công về phía nam tử tà ác.

Trường thương trong tay như giao long xuất hải, mỗi một nhát đâm đều mang theo sát ý sắc bén.

Nam tử tà ác vung cự phủ, ra sức chống đỡ, nhưng đòn tấn công của Sở Kiêu dày đặc như cuồng phong bão táp, khiến hắn dần dần có chút không chống đỡ nổi.

"Chút bản lĩnh này mà cũng dám gào thét trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, kim quang trong cơ thể lại lần nữa bùng nổ.

Hai tay múa trường thương, thương ảnh trùng trùng, như một tấm lưới vàng khổng lồ, bao phủ chặt lấy nam tử tà ác.

Nam tử tà ác ra sức giãy giụa, nhưng lại không thể thoát khỏi sự trói buộc của thương ảnh.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, trường thương trong tay mạnh mẽ đâm

ra, trúng vào ngực nam tử tà ác.

Nam tử tà ác phát ra một tiếng kêu thảm thiết, miệng phun máu tươi.

"....." Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, trường thương trong tay đột ngột xoắn một cái.

Thân thể nam tử tà ác tức thì bị nghiền nát, hóa thành một đám sương máu tiêu tán trong không trung.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng giữa sơn cốc, ánh mắt như điện, quét nhìn bốn phía.

"Đây chính là kết cục của việc đối địch với bản tọa!

Nếu có ai dám vọng tưởng khiêu khích bản tọa, thì đây chính là tấm gương!" Trong sơn cốc một mảnh tĩnh lặng, không ai dám lên tiếng nữa.

Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, thân hình lóe lên, hóa thành một luồng kim quang, biến mất trong sơn cốc.

Chỉ thấy.

Thân hình Sở Kiêu như điện, hóa thành một luồng kim quang, trong nháy mắt đã ra khỏi sơn cốc lan tỏa mùi máu tanh và tử khí.

Thế nhưng, vừa bước ra khỏi sơn cốc, hắn liền cảm nhận được một cỗ khí tức tà ác ẩn khuất đang lượn lờ không tan xung quanh.

"Hừ, còn có cá lọt lưới?" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, ánh mắt sắc như dao quét nhìn bốn phía.

Chỉ thấy cách đó không xa, một đám thân ảnh mặc hắc bào đang lén lút trốn trong rừng cây.

Ánh mắt chúng đầy vẻ kinh hoàng và oán độc, trong tay nắm chặt đủ loại pháp khí tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

“Sở Kiêu, đừng có ngang ngược!

Bọn ta hôm nay phải nợ máu trả bằng máu!” Kẻ cầm đầu, một tên hắc bào nhân, giọng nói a a chói tai, mang theo hận ý vô tận.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt đến cực điểm.

“Chỉ bằng đám chuột nhắt giấu đầu hở đuôi các ngươi?

Cũng dám ăn nói ngông cuồng trước mặt bản tọa!” Dứt lời, kim quang trong cơ thể Sở Kiêu như thủy triều cuồn cuộn bùng nổ, thân hình lóe lên, như quỷ mị xông về phía đám hắc bào nhân.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, như rắn độc phun nọc, đâm về phía tên hắc bào nhân gần nhất.

Tên hắc bào nhân kia thấy vậy, kinh hãi trợn trừng hai mắt, vội vàng vung pháp khí trong tay chống đỡ.

Nhưng đòn tấn công của Sở Kiêu há có thể chống đỡ được?

Trường thương như vào chỗ không người, tức thì xuyên thủng pháp khí, đâm vào ngực hắn.

Hắc bào nhân kêu thảm một tiếng, miệng phun máu tươi, thân thể từ từ ngã xuống.

Những tên hắc bào nhân còn lại thấy vậy, lần lượt gầm lên giận dữ nhào về phía Sở Kiêu.

Pháp khí trong tay chúng lóe sáng, từng đạo pháp thuật quỷ dị bắn về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, kim quang trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Trường thương tỏa sáng rực rỡ, như một vầng mặt trời rực rỡ, tỏa ra khí tức kinh khủng.

Thân hình hắn linh hoạt xuyên qua giữa những đòn tấn công pháp thuật, mỗi một lần né tránh đều vừa vặn đúng chỗ, dường như có thể dự đoán được quỹ đạo của mỗi đạo pháp thuật.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như tia chớp đâm ra.

Thương ảnh lóe lên, như sao băng xẹt qua bầu trời đêm, tức thì đánh tan pháp thuật của mấy tên hắc bào nhân.

Ngay sau đó, thân hình hắn lóe lên, xuất hiện sau lưng một tên hắc bào nhân khác.

Trường thương trong tay mạnh mẽ đâm ra, trúng vào sau lưng hắc bào nhân.

Thân thể hắc bào nhân cứng đờ, trong mắt đầy vẻ không cam lòng và sợ hãi, từ từ ngã xuống.

"Chút bản lĩnh này mà cũng dám đến nộp mạng!" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, trường thương trong tay như giao long xuất hải, xông ngang đánh dọc trong đám hắc bào nhân.

Nơi hắn đi qua, hắc bào nhân lần lượt ngã xuống, tiếng kêu thảm liên miên.

Chẳng mấy chốc, đám hắc bào nhân đã chết và bị thương quá nửa, những kẻ còn lại cũng sợ đến run lẩy bẩy, ngã quỵ trên đất.

"Tha... tha mạng ạ!

Sở Kiêu đại nhân, chúng ta không bao giờ dám đối địch với ngài nữa!" Một tên hắc bào nhân kinh hãi cầu xin tha mạng.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng vạn năm, không hề có chút thương hại nào.

"Kẻ phạm vào bản tọa, dù xa cũng phải diệt!

Hôm nay, một tên cũng đừng hòng sống!" Dứt lời, trường thương trong tay Sở Kiêu rung lên, thương ảnh lóe lên, như một tấm lưới vàng khổng lồ, bao phủ toàn bộ những tên hắc bào nhân còn lại.

Từng tiếng kêu thảm vang lên, những tên hắc bào nhân lần lượt bị trường thương đâm xuyên cơ thể, hóa thành từng cỗ thi thể lạnh lẽo.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng giữa đám thi thể, ánh mắt như điện, quét nhìn bốn phía.

"Đây chính là kết cục của việc chống lại bản tọa!

Nếu có kẻ nào dám ôm lòng bất chính, thì đây chính là tấm gương!" Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng gầm trầm thấp.

Âm thanh như sấm rền, mang theo uy nghiêm và bá khí vô tận.

Sở Kiêu cau mày, ánh mắt như đuốc, nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Chỉ thấy một con yêu thú khổng lồ đang chạy như điên về phía này.

Yêu thú thân hình như núi, toàn thân phủ một lớp vảy cứng rắn, lóe lên ánh sáng âm u.

Hai mắt nó như ngọn lửa đang cháy, tỏa ra hung quang khiến người ta kinh hồn bạt vía, bốn chi thô tráng mỗi lần giẫm xuống đất đều khiến mặt đất rung chuyển.

"Sở Kiêu, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Một giọng nói hùng hồn từ trên lưng yêu thú truyền đến.

Chỉ thấy một nam tử thân hình vạm vỡ, mặt mũi cương nghị đang cưỡi trên lưng yêu thú, ánh mắt đầy sát ý và thù hận.

Chương 276

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt.

"Chỉ bằng một con súc sinh và ngươi mà cũng muốn lấy mạng bản tọa?

Đúng là chuyện hoang đường!" Dứt lời, kim quang trong cơ thể Sở Kiêu như núi lửa phun trào tuôn ra.

Thân hình lóe lên, như một tia chớp vàng xông về phía yêu thú.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, như rắn độc phun nọc, đâm về phía chân yêu thú.

Yêu thú cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng nhấc bàn chân khổng lồ, giẫm về phía Sở Kiêu.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, nhẹ nhàng né được một kích, trường thương trong tay như giao long xuất hải, để lại từng vết hằn sâu trên người yêu thú.

Nhưng yêu thú này da dày thịt béo, những đòn tấn công đó đối với nó, chẳng qua chỉ là gãi ngứa mà thôi.

"Hừ, có chút bản lĩnh!" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, hạt châu trong tay lóe sáng.

Quang mang ngũ sắc hóa thành từng lưỡi đao sắc bén, bắn về phía mắt của yêu thú.

Yêu thú cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng nhắm mắt lại, nhưng những lưỡi đao đó tốc độ cực nhanh, đã rạch rách mí mắt của nó.

Máu tươi từ mắt yêu thú chảy ra, nó tức giận gầm thét, hai tay điên cuồng vung vẩy, cố gắng tóm lấy Sở Kiêu.

Thân hình Sở Kiêu linh hoạt, dưới những đòn tấn công của yêu thú, hắn xuyên qua như một con bướm linh động.

Nhắm chuẩn thời cơ, thân hình lóe lên, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu yêu thú.

Trường thương trong tay giơ cao, mang theo sức mạnh vạn quân đập về phía đầu yêu thú.

"Ầm!" một tiếng nổ vang, trường thương nặng nề đập lên đầu yêu thú, tia lửa bắn ra tứ phía.

Đầu yêu thú bị đập lõm xuống, thân thể nó lảo đảo mấy cái, suýt chút nữa thì ngã.

Nam tử vạm vỡ kia thấy vậy, sắc mặt biến đổi, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Yêu thú dường như bị kích thích, lại lần nữa điên cuồng công về phía Sở Kiêu.

Lần này, đòn tấn công của nó càng thêm mãnh liệt, mỗi một lần vung ra đều mang theo sức mạnh bài sơn đảo hải.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, kim quang trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Trường thương tỏa sáng rực rỡ, như một vầng mặt trời rực rỡ, tỏa ra khí tức kinh khủng.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như tia chớp đâm ra.

Mũi thương đâm vào ngực yêu thú, kim quang tức thì bùng nổ, như thủy triều cuồn cuộn tràn vào cơ thể yêu thú.

Thân thể yêu thú kịch liệt run rẩy, lớp vảy trên người bắt đầu từng mảng bong ra.

"Không!

Không thể nào!" Nam tử vạm vỡ kinh hãi hét lên.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay đột ngột xoắn một cái.

Thân thể yêu thú tức thì nổ tung, hóa thành vô số thịt nát bắn ra tứ phía.

Nam tử vạm vỡ từ trên lưng yêu thú ngã xuống, chật vật lăn mấy vòng trên đất.

Hắn kinh hãi nhìn Sở Kiêu, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

"...đừng!" Nam tử vạm vỡ run rẩy nói.

Bước chân Sở Kiêu không dừng lại, từ từ tiến về phía nam tử vạm vỡ, mỗi một bước dường như đều giẫm lên trái tim hắn.

"Chỉ bằng ngươi, cũng dám đối địch với bản tọa?

Hôm nay, ngươi phải trả giá cho những gì mình đã làm!" Nam tử vạm vỡ thấy cầu xin vô dụng, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia hung ác.

Hắn từ trong lòng lấy ra một cây chiến phủ khổng lồ, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Chiến phủ tức thì bùng nổ một trận ánh sáng chói mắt, một cỗ khí tức cường đại từ đó tỏa ra.

"Sở Kiêu, là ngươi ép ta!

Hôm nay, ta phải cùng ngươi quyết một trận tử chiến!" Nam tử vạm vỡ điên cuồng hét lên.

Sở Kiêu nhướng mày, trong ánh mắt lộ ra một tia cảnh giác.

Ánh mắt Sở Kiêu như đuốc, nhìn chằm chằm vào cây chiến phủ đang tỏa ra ánh sáng chói mắt, ý cảnh giác trong lòng càng thêm mãnh liệt.

"Chỉ là giãy giụa trước khi chết mà thôi!" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, kim quang trong cơ thể như dung nham cuồn cuộn sôi trào.

Nam tử vạm vỡ gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt chiến phủ, nhảy cao lên, chém mạnh xuống Sở Kiêu.

Nơi chiến phủ đi qua, không khí đều bị xé rách, phát ra tiếng rít chói tai, dường như không gian cũng sắp bị một phủ này bổ ra.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, thân hình như quỷ mị lóe lên, tức thì biến mất tại chỗ.

Chiến phủ nặng nề đập xuống đất, mặt đất tức thì nứt ra một rãnh khổng lồ, bụi đất tung bay.

"Chỉ có chút bản lĩnh này?" Giọng nói của Sở Kiêu vang lên sau lưng nam tử vạm vỡ, mang theo vẻ trào phúng vô tận.

Nam tử vạm vỡ trong lòng kinh hãi, vội vàng quay người, lại chỉ thấy trường thương trong tay Sở Kiêu như giao long xuất hải, mang theo sức mạnh vạn quân đâm về phía hắn.

Mũi thương lóe hàn quang, như sao băng rơi xuống, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không kịp chớp mắt.

Nam tử vạm vỡ vội vàng vung chiến phủ chống đỡ, nhưng đòn tấn công của Sở Kiêu há có thể dễ dàng chống đỡ được?

Trường thương và chiến phủ va chạm, phát ra một tiếng nổ lớn đến điếc tai, tia lửa bắn ra tứ phía.

Nam tử vạm vỡ chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh cường đại theo

chiến phủ truyền đến, chấn động đến hai tay tê dại, thân thể không tự chủ được lùi lại mấy bước.

"Chút thực lực này mà cũng dám gào thét trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay tỏa sáng rực rỡ, như một vầng mặt trời rực rỡ, tỏa ra khí tức kinh khủng.

Thân hình hắn lóe lên, lại lần nữa xông về phía nam tử vạm vỡ, trường thương như tia chớp đâm ra, thương ảnh lóe lên, khiến người ta hoa cả mắt.

Nam tử vạm vỡ liều mạng vung chiến phủ chống đỡ, nhưng đòn tấn công của Sở Kiêu dày đặc như cuồng phong bão táp, hắn dần dần có chút không chống đỡ nổi.

Trên người hắn bắt đầu xuất hiện từng vết thương, máu tươi nhuộm đỏ y phục.

"Không!

Ta không cam tâm!" Nam tử vạm vỡ gầm lên, trong mắt đầy vẻ điên cuồng và không cam lòng.

Hắn cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi lên chiến phủ, chiến phủ tức thì ánh sáng bùng nổ, khí tức trở nên càng thêm kinh khủng.

"Sở Kiêu, hôm nay ta nhất định phải cùng ngươi đồng quy vu tận!" Nam tử vạm vỡ điên cuồng hét lên, lại lần nữa nhào về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng vạn năm, không hề có chút sợ hãi.

"Chỉ bằng ngươi, cũng xứng cùng bản tọa đồng quy vu tận?" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, kim quang trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Trường thương càng thêm chói mắt, dường như muốn chiếu sáng cả thế giới.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như sao băng bắn ra, mang theo sức mạnh bài sơn đảo hải đâm về phía nam tử vạm vỡ.

Nơi mũi thương đi qua, không gian cũng phải vặn vẹo.

Nam tử vạm vỡ thấy vậy, trong lòng dâng lên một cỗ tuyệt vọng, dốc hết toàn lực vung chiến phủ chống đỡ, nhưng tất cả đều vô ích.

Trường thương tức thì xuyên thủng phòng ngự của chiến phủ, đâm vào ngực nam tử vạm vỡ.

Nam tử vạm vỡ trợn trừng hai mắt, trong mắt đầy vẻ không cam lòng và sợ hãi, miệng phun máu tươi.

"....." Lời còn chưa nói xong, thân thể hắn đã từ từ ngã xuống.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng bên cạnh thi thể, ánh mắt như điện, quét nhìn bốn phía.

"Đây chính là kết cục của việc chống lại bản tọa!

Nếu có kẻ nào dám ôm lòng bất chính, thì đây chính là tấm gương!" Giọng nói của hắn như tiếng chuông lớn vang vọng khắp trời đất, mang theo uy nghiêm và bá khí vô tận.

Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng chuông.

Tiếng chuông du dương, nhưng lại mang theo một cỗ áp lực vô hình, dường như có thể chấn động linh hồn con người.

Sở Kiêu cau mày, ánh mắt nhìn về phía tiếng chuông truyền đến.

Chỉ thấy phía chân trời lóe lên từng đạo quang mang, lại là một đám cường giả đang đến phía này.

Những cường giả này trên người tỏa ra khí tức cường đại, có người mặc hoa phục, có người lưng đeo trường kiếm, có người cưỡi pháp bảo kỳ dị.

Chương 277

Ánh mắt họ đầy vẻ chấn kinh và hiếu kỳ, hiển nhiên đã bị trận chiến giữa Sở Kiêu và nam tử vạm vỡ vừa rồi thu hút.

"Người này rốt cuộc là ai?

Lại có thực lực cường đại như vậy!" Một lão giả mặc trường bào màu tím kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, nam tử vạm vỡ kia cũng là một phương cường giả, lại bị chém giết dễ dàng như vậy!" Một nam tử trung niên lưng đeo trường kiếm khác phụ họa.

Sở Kiêu lạnh lùng nhìn đám cường giả đang đến, ánh mắt không hề có chút gợn sóng.

"Các ngươi cũng muốn đối địch với bản tọa?" Giọng nói của Sở Kiêu lạnh lùng uy nghiêm.

Chúng cường giả trong lòng kinh hãi, lần lượt dừng bước, không dám tiến lên nữa.

"Tiền bối hiểu lầm, chúng ta chỉ đi ngang qua đây, bị sóng chiến đấu thu hút, không có ý mạo phạm." Lão giả tử bào vội vàng nói, thái độ cung kính.

Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng: "Tốt nhất là như vậy, nếu dám có nửa điểm bất chính, đừng trách bản tọa không khách khí!" Chúng cường giả trong lòng run sợ, lần lượt gật đầu xưng vâng.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên mây đen giăng kín, sấm chớp vang rền.

Một cỗ khí tức kinh khủng từ trong mây đen tỏa ra, dường như có một tồn tại cường đại sắp giáng lâm.

Sở Kiêu nhướng mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám mây đen.

"Hừ, lại là thần thánh phương nào?" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, kim quang trong cơ thể lại lần nữa bùng nổ.

Chỉ thấy trong đám mây đen từ từ hạ xuống một thân ảnh, lại là một người bí ẩn mặc hắc bào.

Người bí ẩn trên người tỏa ra một cỗ khí tức âm u, khiến người ta không rét mà run.

"Sở Kiêu, hôm nay ngươi quá ngông cuồng, bản tọa đặc biệt đến lấy mạng ngươi!" Giọng nói của người bí ẩn khàn khàn, vang lên như quỷ mị.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt.

"Chỉ bằng ngươi?

Cũng dám nói những lời ngông cuồng như vậy trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu lạnh lùng nói.

Người bí ẩn lạnh hừ một tiếng, hai tay vung lên, từng đạo hắc quang từ trong tay bắn ra, tấn công Sở Kiêu. ...

Nơi hắc quang đi qua, không khí đều bị ăn mòn, phát ra tiếng xèo xèo.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, như rắn độc phun nọc, đâm về phía những luồng hắc quang.

Thương ảnh lóe lên, lần lượt đánh tan các luồng hắc quang.

"Có chút bản lĩnh, nhưng còn lâu mới đủ!" Người bí ẩn lạnh hừ một tiếng, thân hình lóe lên, nhào về phía Sở Kiêu.

Hai tay hắn như móng vuốt, mang theo một cỗ khí tức âm u, chộp

về phía yết hầu Sở Kiêu.

Thân hình Sở Kiêu lóe lên, nhẹ nhàng né được một kích, trường thương trong tay như giao long xuất hải, đâm về phía ngực người bí ẩn.

Người bí ẩn vội vàng nghiêng người né tránh, nhưng tốc độ tấn công của Sở Kiêu cực nhanh, trường thương đã rạch một vết thương trên cánh tay hắn.

Máu tươi từ vết thương chảy ra, người bí ẩn tức giận gầm lên một tiếng, trên người tỏa ra một cỗ khí tức càng thêm kinh khủng.

"Sở Kiêu, ngươi đã hoàn toàn chọc giận bản tọa!

Hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết!" người bí ẩn gầm lên.

Dứt lời, người bí ẩn hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Trên trời mây đen cuồn cuộn, từng đạo tia chớp màu đen từ trong mây đánh xuống, tấn công Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng, kim quang trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Trường thương tỏa sáng rực rỡ, như một vầng mặt trời rực rỡ, tỏa ra khí tức kinh khủng.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như tia chớp đâm ra, lần lượt đánh tan các tia chớp màu đen.

Ngay sau đó, thân hình Sở Kiêu lóe lên, xuất hiện sau lưng người bí ẩn.

Trường thương trong tay giơ cao, mang theo sức mạnh vạn quân đập về phía đầu người bí ẩn.

Người bí ẩn cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng quay người

chống đỡ, nhưng đòn tấn công của Sở Kiêu há có thể chống đỡ được?

Trường thương nặng nề đập lên cánh tay người bí ẩn, cánh tay hắn tức thì gãy xương, thân thể lùi lại mấy bước.

"Chút bản lĩnh này mà cũng dám làm càn trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, lại lần nữa xông về phía người bí ẩn.

Thân hình như điện, thương ảnh lóe lên, như cuồng phong bão táp công về phía người bí ẩn.

Người bí ẩn liều mạng chống đỡ, nhưng dần dần có chút lực bất tòng tâm.

Trên người hắn bắt đầu xuất hiện từng vết thương, máu tươi nhuộm đỏ hắc bào.

"Không!

Không thể nào!" người bí ẩn kinh hãi hét lên.

Sở Kiêu cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay đột ngột xoắn một cái.

Thân thể người bí ẩn tức thì nổ tung, hóa thành một đám sương mù màu đen tiêu tán trong không trung.

Chúng cường giả thấy vậy, trong lòng không khỏi chấn kinh.

"Thực lực của người này quá kinh khủng, tuyệt không phải là thứ chúng ta có thể chống lại!" "Đúng vậy, hôm nay đã mở mang tầm mắt, cường giả như vậy, chúng ta tốt nhất đừng chọc vào!" .....

Chỉ thấy!

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng tại chỗ, kim quang quanh thân như ngọn lửa hừng hực bùng cháy, tỏa ra khí tức kinh khủng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Sương đen do người bí ẩn hóa thành vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, trong không khí xung quanh còn sót lại vài tia khí tức âm u.

Chúng cường giả nhìn Sở Kiêu, trong mắt đầy vẻ kính sợ và sợ hãi, hai chân không tự chủ được run rẩy.

"Đây chính là thực lực của Sở Kiêu đại nhân sao?

Quả thực như thần linh giáng thế, không thể chống cự!" một thanh niên mặc kình trang màu xanh lam run rẩy nói.

"Quá đáng sợ, cường giả như vậy, giơ tay nhấc chân là có thể diệt sát chúng ta, chúng ta ở trước mặt ngài, chẳng qua chỉ là con kiến mà thôi!" một đại hán thân hình vạm vỡ khác kinh hãi phụ họa, trán đầy mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Sở Kiêu như đuốc, lạnh lùng quét nhìn chúng cường giả, giọng nói vang như chuông lớn: "Các ngươi có ai không phục?" Chúng cường giả trong lòng run sợ, lần lượt quỳ xuống đất, đồng thanh hô lớn: "Chúng tôi nguyện nghe theo sự sai khiến của Sở Kiêu đại nhân, tuyệt không dám có hai lòng!" Đúng lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng gầm trầm thấp, dường như đến từ hung thú viễn cổ, chấn động đến mặt đất cũng phải rung chuyển.

Sở Kiêu cau mày, ánh mắt nhìn về phía âm thanh truyền đến.

Chỉ thấy phía chân trời cuồn cuộn một mảng mây đen, trong mây đen lóe lên ánh sáng quỷ dị, mơ hồ có khí tức cường đại tỏa ra.

"Hừ, lại là tiêu tiểu phương nào, dám làm càn trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, kim quang trong cơ thể lại lần nữa bùng nổ.

Chúng cường giả cũng lần lượt đứng dậy, căng thẳng nhìn mảng mây đen kia, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Một lát sau, từ trong mây đen từ từ bước ra một thân ảnh khổng

lồ, lại là một con yêu thú thân hình như núi non.

Yêu thú hình dáng giống kỳ lân, nhưng toàn thân lại tỏa ra khí tức tà ác, hai mắt nó lóe lên huyết quang, khí thở ra như ngọn lửa màu đen, đốt cháy không khí xung quanh.

"Sở Kiêu, hôm nay ngươi giết tộc nhân của ta, bản tọa nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!" Yêu thú gầm lên, âm thanh như sấm sét đinh tai nhức óc.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt: "Chỉ bằng ngươi, nghiệt súc, cũng dám gào thét trước mặt bản tọa!" Dứt lời, thân hình Sở Kiêu lóe lên, như một tia chớp vàng xông về phía yêu thú.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, như sao băng đâm về phía yết hầu yêu thú.

Yêu thú thấy vậy, gầm lên một tiếng, móng vuốt khổng lồ chụp về phía Sở Kiêu.

Nơi móng vuốt đi qua, không khí đều bị xé rách, phát ra tiếng rít chói tai.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, thân hình lóe lên, nhẹ nhàng né được một kích.

Trường thương trong tay như giao long xuất hải, rạch ra từng vết thương sâu hoắm trên người yêu thú.

Máu tươi từ vết thương phun ra, yêu thú tức giận gầm thét, khí tức tà ác trên người càng thêm nồng đậm.

"Sở Kiêu, ngươi đã hoàn toàn chọc giận bản tọa!" Yêu thú gầm lên, miệng phun ra một ngọn lửa màu đen, tấn công Sở Kiêu.

Nơi ngọn lửa màu đen đi qua, mọi thứ đều hóa thành tro bụi, tỏa ra

mùi khét lẹt.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng, kim quang trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Trường thương tỏa sáng rực rỡ, như một vầng mặt trời rực rỡ, tỏa ra khí tức kinh khủng.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như tia chớp đâm ra, đánh tan ngọn lửa màu đen.

Chương 278

Ngay sau đó, thân hình Sở Kiêu lóe lên, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu yêu thú.

Trường thương trong tay giơ cao, mang theo sức mạnh vạn quân đập về phía đầu yêu thú.

Yêu thú cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng nhấc móng vuốt khổng lồ chống đỡ.

"Ầm!" một tiếng nổ vang, trường thương và móng vuốt va chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang đến điếc tai.

Yêu thú chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh cường đại theo móng vuốt truyền đến, chấn động đến tứ chi tê dại, thân thể không tự chủ được lùi lại mấy bước.

"Chút bản lĩnh này mà cũng dám làm càn trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, lại lần nữa xông về phía yêu thú.

Thân hình hắn như quỷ mị lóe lên, thương ảnh lóe lên, như cuồng phong bão táp công về phía yêu thú.

Yêu thú liều mạng chống đỡ, nhưng dần dần có chút lực bất tòng tâm.

Trên người nó bắt đầu xuất hiện từng vết thương khổng lồ, máu chảy như suối, nhuộm đỏ thân thể.

"Không!

Bản tọa không cam tâm!" Yêu thú gầm lên, trong mắt đầy vẻ điên cuồng và không cam lòng.

Nó cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, khí tức tà ác

trên người tức thì bùng nổ.

"Sở Kiêu, hôm nay bản tọa cùng ngươi đồng quy vu tận!" Yêu thú điên cuồng hét lên, lại lần nữa nhào về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng vạn năm, không hề có chút sợ hãi.

"Chỉ bằng ngươi, cũng xứng cùng bản tọa đồng quy vu tận?" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, kim quang trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Trường thương càng thêm chói mắt, dường như muốn chiếu sáng cả thế giới.

"Diệt!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như sao băng bắn ra, mang theo sức mạnh bài sơn đảo hải đâm về phía yêu thú.

Nơi mũi thương đi qua, không gian cũng phải vặn vẹo.

Yêu thú thấy vậy, trong lòng dâng lên một cỗ tuyệt vọng, dốc hết toàn lực vung móng vuốt chống đỡ, nhưng tất cả đều vô ích.

Trường thương tức thì xuyên thủng phòng ngự của nó, đâm vào tim.

Yêu thú trợn trừng hai mắt, trong mắt đầy vẻ không cam lòng và sợ hãi, miệng phun máu tươi.

"....." Lời còn chưa nói xong, thân thể nó đã từ từ ngã xuống.

Chúng cường giả thấy vậy, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, lòng kính sợ đối với Sở Kiêu đã đạt đến đỉnh điểm.

"Thực lực của Sở Kiêu đại nhân thông thiên, ngay cả yêu thú cường đại như vậy cũng có thể dễ dàng chém giết, chúng ta không thể nào sánh bằng!" một lão giả tóc bạc trắng cảm khái nói.

"Đúng vậy, có Sở Kiêu đại nhân ở đây, chúng ta liền có người chủ

trì, sau này nhất định sẽ theo sau đại nhân!" một cường giả trẻ tuổi khác phụ họa.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một trận âm nhạc du dương.

Tiếng nhạc du dương như tiên nhạc, nhưng lại mang theo một cỗ áp lực vô hình, dường như có thể chấn động linh hồn con người.

Sở Kiêu cau mày, ánh mắt nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên trời từ từ hạ xuống từng đóa mây lành ngũ sắc, trên mây lành đứng một đám tiên nhân mặc trang phục hoa lệ.

Những tiên nhân này trên người tỏa ra ánh sáng thánh khiết, khí chất siêu phàm thoát tục, tựa như thần tiên thật sự hạ phàm.

"Sở Kiêu, hôm nay ngươi sát lục quá nặng, vi phạm thiên đạo, bản tiên đặc biệt đến hàng phục ngươi!" Tiên nhân cầm đầu lạnh lùng nói.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh khinh miệt: "Thiên đạo?

Trong mắt bản tọa, thiên đạo cũng chẳng là gì!

Chỉ bằng các ngươi, cũng dám hàng phục bản tọa?" Chúng tiên nhân nghe vậy, trong lòng tức giận, lần lượt tỏa ra khí tức cường đại.

"Sở Kiêu, đừng có cuồng vọng, hôm nay bản tiên sẽ cho ngươi biết, đắc tội với thiên đạo sẽ có kết cục gì!" một tiên nhân khác gầm lên.

Dứt lời, chúng tiên nhân lần lượt thi triển tiên pháp, từng đạo quang mang ngũ sắc từ trong tay bắn ra, tấn công Sở Kiêu.

Nơi quang mang ngũ sắc đi qua, không gian đều bị vặn vẹo, tỏa ra uy lực cường đại.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh lẽo, kim quang trong cơ thể lại lần nữa

bùng nổ.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương lóe hàn quang, như rắn độc phun nọc, đâm về phía những luồng quang mang ngũ sắc.

Thương ảnh lóe lên, lần lượt đánh tan các luồng quang mang ngũ sắc.

"Có chút bản lĩnh, nhưng còn lâu mới đủ!" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, thân hình lóe lên, xông về phía chúng tiên nhân.

Thân hình như điện, thương ảnh lóe lên, như cuồng phong bão táp công về phía chúng tiên nhân.

Chúng tiên nhân vội vàng thi triển tiên pháp chống đỡ, nhưng tốc độ tấn công của Sở Kiêu cực nhanh, họ dần dần có chút không chống đỡ nổi.

"Thực lực của Sở Kiêu quá kinh khủng, chúng ta tuyệt không phải là đối thủ của hắn!" một tiên nhân kinh hãi hét lên.

"Nhanh, thi triển hợp kích tiên pháp!" Tiên nhân cầm đầu vội vàng nói.

Chúng tiên nhân nghe vậy, lần lượt hai tay kết ấn, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Trên trời ánh sáng rực rỡ, một cột sáng ngũ sắc khổng lồ bắn về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng, kim quang trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Trường thương tỏa sáng rực rỡ, như một vầng mặt trời rực rỡ, tỏa ra khí tức kinh khủng.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như tia chớp đâm ra, đánh tan cột sáng ngũ sắc.

Ngay sau đó, thân hình Sở Kiêu lóe lên, xuất hiện giữa chúng tiên nhân.

Trường thương trong tay như giao long xuất hải, rạch ra từng vết thương trên người chúng tiên nhân.

Máu tươi từ vết thương chảy ra, chúng tiên nhân lần lượt kêu thảm một tiếng, thân thể lùi lại mấy bước.

"Chút bản lĩnh này mà cũng dám làm càn trước mặt bản tọa!" Sở Kiêu lạnh hừ một tiếng, lại lần nữa xông về phía chúng tiên nhân.

Thân hình hắn như quỷ mị lóe lên, thương ảnh lóe lên, như cuồng phong bão táp công về phía chúng tiên nhân.

Chúng tiên nhân liều mạng chống đỡ, nhưng dần dần lực bất tòng tâm, lần lượt bị Sở Kiêu đánh rơi khỏi mây lành ngũ sắc.

"Sở Kiêu đại nhân tha mạng ạ!

Chúng ta không bao giờ dám đối địch với ngài nữa!" một tiên nhân kinh hãi quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Sở Kiêu lạnh lùng nhìn hắn, giọng nói lạnh như băng: "Hôm nay tha cho ngươi một mạng, nếu còn có lần sau, nhất định chém không tha!" Chúng tiên nhân nghe vậy, lần lượt dập đầu tạ ơn, sau đó chật vật trốn khỏi nơi này.

Chúng cường giả nhìn Sở Kiêu, trong mắt đầy vẻ kính sợ và sùng bái.

"Thực lực của Sở Kiêu đại nhân siêu phàm, ngay cả tiên nhân cũng không phải là đối thủ của ngài, chúng tôi nguyện vĩnh viễn đi theo đại nhân!" một cường giả cao giọng hô lên.

"Nguyện vĩnh viễn đi theo đại nhân!" Chúng cường giả lần lượt phụ họa, âm thanh vang như chuông lớn khắp trời đất.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng giữa trời đất, kim quang quanh thân lóe lên, uy nghiêm như thần linh.

Sở Kiêu ngạo nghễ đứng giữa trời đất, ánh sáng vàng rực như mặt trời chói lòa, uy áp tựa ngọn núi khổng lồ vô hình, nặng nề đè lên tâm trí mọi người.

Lúc này, phía chân trời xa xôi bỗng có những tia sáng kỳ dị lóe lên.

Ánh sáng tựa sao băng xẹt qua bầu trời, kéo theo một vệt đuôi dài rực rỡ, lao nhanh về phía này.

Trong nháy mắt, ánh sáng tan đi, một nhóm người mặc chiến giáp kỳ dị hiện ra.

Toàn thân họ tỏa ra khí tức âm u lạnh lẽo, phù văn trên chiến giáp lấp lánh, lưu chuyển một sức mạnh thần bí.

"Sở Kiêu, những gì ngươi làm hôm nay đã gây bất mãn cho các phe.

Bọn ta phụng lệnh của các giới, đến đây hỏi tội ngươi!" Giọng kẻ cầm đầu lạnh như băng, tựa gió đêm đông, mang theo tia sát ý.

Khóe miệng Sở Kiêu nhếch lên, cười khẩy khinh thường: "Hỏi tội?

Ở chỗ của Bản tọa, Bản tọa chính là luật lệ!

Chỉ bằng một lũ tiểu sửu nhảy nhót mà cũng dám la lối trước mặt Bản tọa sao!" Nghe vậy, đám người kỳ dị kia đều trợn mắt giận dữ, khí tức toàn thân bỗng chốc tăng vọt.

Phù văn trên chiến giáp sáng rực lên, khí tức âm u lạnh lẽo hóa thành thực chất, như những lưỡi dao sắc bén màu đen, cắt rách không khí xung quanh.

"Sở Kiêu, đừng có ngông cuồng!

Hôm nay sẽ cho ngươi biết, uy nghiêm của các giới không thể xâm phạm!" Một kẻ gầm lên, trong tay lóe sáng, hiện ra một thanh trường kiếm tỏa ánh sáng âm u.

Trường kiếm vung lên, một luồng kiếm khí màu đen tựa giao long ra biển, cuồn cuộn lao về phía Sở Kiêu.

Chương 279

Nơi kiếm khí đi qua, không gian vặn vẹo, phát ra tiếng "xèo xèo".

Ánh mắt Sở Kiêu lóe lên, ánh sáng vàng trong cơ thể như núi lửa phun trào, điên cuồng tuôn ra.

Trường thương trong tay rung lên, mũi thương bắn ra hàn quang chói lòa, như tia chớp nghênh đón luồng kiếm khí màu đen.

"Ầm!" Thương và kiếm giao nhau, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Làn sóng năng lượng kinh hoàng như thủy triều hung dữ lan ra bốn phía.

Mặt đất bị chấn nứt ra từng khe hở khổng lồ, bụi đất bay mù mịt.

Các cường giả xung quanh chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khủng khiếp ập đến, vội vàng lùi lại, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

"Thực lực của Sở Kiêu đại nhân quả là sâu không lường được!" một cường giả kinh ngạc thốt lên.

"Trận chiến của các cường giả bậc này, chúng ta chỉ có thể đứng xa quan sát, căn bản không thể xen vào!" một cường giả khác phụ họa, ánh mắt đầy kính sợ.

Sở Kiêu thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt kẻ vung kiếm tựa quỷ mị.

Trường thương như rắn độc phun nọc, đâm thẳng vào yết hầu đối phương.

Kẻ đó cả kinh, vội vàng vung kiếm chống đỡ.

Nhưng tốc độ tấn công của Sở Kiêu quá nhanh, trường thương

tức khắc xuyên qua lớp phòng ngự, để lại một vệt máu trên cổ họng hắn.

Máu tươi bắn ra, kẻ đó trợn trừng hai mắt, trong mắt đầy vẻ không cam lòng và sợ hãi, thân thể từ từ ngã xuống.

"Không chịu nổi một đòn," Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét về phía những người còn lại.

Thấy vậy, đám người kỳ dị kia trong lòng dâng lên một luồng hơi lạnh, nhưng mệnh lệnh của các giới không thể trái, họ nghiến răng, lần lượt thi triển thủ đoạn.

Một người hai tay kết ấn, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Trong khoảnh khắc, mây đen giăng kín bầu trời, từng luồng sấm sét màu đen như rồng lượn bổ xuống, đánh về phía Sở Kiêu.

Một người khác thì tế ra một chiếc khiên tỏa ánh sáng âm u, chiếc khiên lóe sáng, hóa thành một tấm chắn khổng lồ, ép về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng, ánh sáng vàng trong cơ thể lại một lần nữa hội tụ.

Trường thương trong tay tỏa sáng rực rỡ, như một vầng mặt trời vàng chói, tỏa ra uy áp kinh hoàng.

"Phá!" Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương như sao băng bắn ra, mang theo sức mạnh dời non lấp biển, nghênh đón sấm sét đen và tấm chắn khổng lồ.

Thương ảnh lóe lên, va chạm kịch liệt với sấm sét đen và tấm chắn khổng lồ.

Năng lượng kinh hoàng bùng nổ, tựa như bom hạt nhân phát nổ, ánh sáng chói lòa.

Dưới thương ảnh, những tia sét đen lần lượt tan biến, tấm chắn

khổng lồ cũng bị trường thương dễ dàng đánh nát.

Thấy cảnh này, đám người kỳ dị kia vô cùng kinh hãi, vội vàng thi triển những thủ đoạn mạnh hơn.

Thân hình họ lóe lên, vây quanh Sở Kiêu, tạo thành một trận pháp kỳ dị.

Trận pháp lóe sáng, từng luồng sức mạnh thần bí như những sợi tơ bao bọc lấy Sở Kiêu, ý đồ trói buộc hắn.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn ập đến, nhưng không hề sợ hãi.

Ánh sáng vàng trong cơ thể điên cuồng cuộn trào như sông nước hung dữ, đánh tan những luồng sức mạnh thần bí kia.

"Chút thủ đoạn cỏn con mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Bản tọa!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, xông vào giữa trận pháp.

Như mãnh hổ vào bầy cừu, trường thương vung lên, thương ảnh lấp loáng.

Mỗi một đòn tấn công đều mang theo sức mạnh kinh hoàng, nơi nó đi qua, đám người kỳ dị kia lần lượt kêu thảm rồi ngã xuống.

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Dưới sự tấn công của Sở Kiêu, đám người kỳ dị kia không có chút sức lực chống cự.

"Thực lực của Sở Kiêu đại nhân thông thiên triệt địa, cái trận pháp này ở trước mặt ngài ấy căn bản không chịu nổi một đòn!" một cường giả kinh ngạc, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

"Đúng vậy, uy thế của Sở Kiêu đại nhân, không ai có thể ngăn cản!" một cường giả khác phụ họa, giọng đầy kích động.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng gầm trầm thấp.

Âm thanh như sấm rền, chấn động cả trời đất.

Chỉ thấy mây đen trên trời lại tụ lại, trong mây lờ mờ hiện ra một bóng hình khổng lồ.

Thân ảnh đó to lớn như núi, tỏa ra khí tức kinh hoàng.

"Sở Kiêu, hôm nay ngươi quá ngông cuồng, Bản tọa đặc biệt đến dạy dỗ ngươi!" Giọng nói trầm thấp từ trong đám mây truyền ra, mang theo sự uy nghiêm vô tận.

Sở Kiêu nhíu mày, ánh mắt sắc như dao, nhìn lên trời.

Chỉ thấy mây đen từ từ tan ra, một con thần thú khổng lồ hiện ra.

Thần thú có hình dáng tựa kỳ lân, nhưng toàn thân lại tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, mỗi một tia sáng đều mang theo sức mạnh thần bí.

Đôi mắt nó như ngọn lửa đang cháy, tỏa ra ánh sáng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Hừ, lại là nghiệt súc phương nào, dám ở trước mặt Bản tọa mà ăn nói xằng bậy!" Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, ánh sáng vàng trong cơ thể lại lần nữa tăng vọt.

Thần thú gầm lên một tiếng giận dữ, miệng phun ra một luồng lửa ngũ sắc, tấn công về phía Sở Kiêu.

Ngọn lửa ngũ sắc đi đến đâu, không gian đều bị tan chảy, tỏa ra mùi khét lẹt.

Ánh mắt Sở Kiêu lóe lên, trường thương trong tay rung lên, mũi thương hàn quang lấp loáng, như sao băng nghênh đón ngọn lửa ngũ sắc.

"Ầm!" Thương và lửa giao nhau, một tiếng nổ lớn vang lên.

Làn sóng năng lượng kinh hoàng như sóng thần hung dữ lan ra bốn phía.

Sở Kiêu chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại truyền đến, nhưng thân hình vẫn vững như núi Thái Sơn, trường thương trong tay tỏa sáng rực rỡ, dần dần đẩy lùi ngọn lửa ngũ sắc.

"Chỉ có chút bản lĩnh đó mà cũng dám huênh hoang trước mặt Bản tọa!" Sở Kiêu hét lớn, thân hình lóe lên, lao về phía thần thú.

Như một tia chớp vàng, hắn tức khắc xuất hiện trên đỉnh đầu của thần thú.

Trường thương trong tay giơ cao, mang theo lực vạn quân bổ xuống đầu thần thú.

Thần thú cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng giơ móng vuốt khổng lồ lên chống đỡ.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, trường thương và móng vuốt va vào nhau, phát ra âm thanh chói tai nhức óc.

Thần thú chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền dọc theo móng vuốt, chấn cho tứ chi tê dại, thân thể không tự chủ được mà lùi lại mấy bước.

"Sở Kiêu, ngươi đã hoàn toàn chọc giận Bản tọa!" Thần thú gầm lên, ánh sáng ngũ sắc quanh thân càng thêm nồng đậm.

Phù văn trên người nó lóe lên, từng luồng sức mạnh thần bí như hồng thủy tuôn ra, cuồn cuộn lao về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng, ánh sáng vàng trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Ánh sáng của trường thương càng thêm chói mắt, như một vầng mặt trời vàng rực, tỏa ra khí tức kinh hoàng.

“Phá!” Sở Kiêu hét lớn, trường thương trong tay như giao long ra biển, xuyên qua những luồng sức mạnh thần bí.

Thương ảnh lấp loáng, lần lượt đánh tan chúng.

Ngay sau đó, Sở Kiêu thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt thần thú.

Trường thương trong tay như cuồng phong bão vũ tấn công về phía thần thú, mỗi thương đều mang theo sức mạnh kinh hồn.

Thần thú liều mạng chống đỡ, nhưng dần dần có chút lực bất tòng tâm.

Trên người nó bắt đầu xuất hiện những vết thương khổng lồ, máu tươi tuôn như suối, nhuộm đỏ cả thân thể.

“Không!

Bản tọa không cam tâm!” Thần thú gầm lên, trong mắt tràn đầy vẻ điên cuồng và không cam lòng.

Nó cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, ánh sáng ngũ sắc trên người tức khắc tăng vọt.

“Sở Kiêu, hôm nay Bản tọa sẽ cùng ngươi đồng quy vu tận!” Thần thú điên cuồng hét lên, lại một lần nữa lao về phía Sở Kiêu.

Ánh mắt Sở Kiêu lạnh như băng giá vạn năm, không có một chút sợ hãi.

“Bằng ngươi mà cũng xứng đồng quy vu tận với Bản tọa sao?” Sở Kiêu hừ lạnh một tiếng, ánh sáng vàng trong cơ thể điên cuồng hội tụ trên trường thương.

Ánh sáng của trường thương càng thêm chói mắt, dường như muốn chiếu sáng cả thế giới này.

“Diệt!” Sở Kiêu hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như

sao băng bắn ra, mang theo sức mạnh dời non lấp biển đâm về phía thần thú.